

Chương 1: Chương 1

Trong một hang động ẩm thấp dưới lòng đất, một đống lửa nhỏ lập lòe mờ mờ soi sáng hang động nhỏ. Ánh lửa phát ra tiếng tí tách của những chiếc lá khô đang bị đốt cháy, những tia lửa nhỏ văng ra nhảy thành từng vệt như có như không trong không khí yên tĩnh của hang động. Gần kề bên đống lửa là một người đàn ông thoạt nhìn còn khá trẻ, khuôn mặt với ngũ quan tinh xảo và làn da trắng xanh nhợt nhạt, trên đầu, bụng và ngực quấn một dải băng trắng, tay chân cũng có nhiều vết thương đã được xử lý cẩn thận, anh ta đang nằm đó đôi mắt nhắm lại an tĩnh như đang ngủ. Bên cạnh anh ta là một con cún khá nhỏ với bộ lông trắng như tuyết, chân cũng được quấn một tầng băng trắng, trong miệng phát ra tiếng rên rĩ hừ hừ nho nhỏ.

Ngồi ở phía bên kia đống lửa là một cô gái khá nhỏ nhắn, cô ấy đang vừa ăn bánh quy vừa đọc một cuốn sách về các loại thực vật, lâu lâu lại ngước lên nhìn động tĩnh của người nằm bên này.

“Cũng đã một ngày một đêm rồi mà anh ta vẫn chưa tỉnh lại” Dạ Nguyệt nghĩ thầm rồi lắc đầu.

Đột nhiên cô cảm thấy tay đang ăn bánh của mình nhột nhột, cô để cuốn sách xuống nhìn thì thấy chú cún nhỏ đang liếm liếm lấy tay cô làm nũng.

“Muốn ăn không?” cô lấy ra một miếng bánh quy rồi bẻ thành từng miếng nhỏ đút cho chú cún ăn.

“Ngoan lắm, Tuyết nhi” Dạ Nguyệt vui vẻ sờ sờ đầu nó, lúc gặp nó cùng với người kia thì người kia đã bất tỉnh nên cô cũng không biết nó tên gì, đành phải tạm thời gọi là Tuyết nhi. Sau khi ăn xong chú cún thông thả bước vào lòng cô, cọ cọ vài cái ở trước ngực cô rồi nằm xuống ngủ.

Dạ Nguyệt cũng để yên cho nó nằm ngủ, về mặt cung chiều vuốt vuốt bộ lông mềm mại trắng như tuyết của nó.

“Cô là ai?” thanh âm trầm thấp vang lên từ phía đối diện, không biết từ lúc nào mà người bên kia đống lửa đã tỉnh dậy, ánh mắt mông lung nhìn về phía Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt giật mình ngước lên, nhất thời ánh mắt hai người giao nhau. Đôi con ngươi đen láy sâu thẳm, trong suốt như nước hồ thu nhìn Dạ Nguyệt chằm chằm nhất thời làm Dạ Nguyệt ngơ ngẩn. Người bên kia thấy Dạ Nguyệt không có trả lời thì cơ thể bắt đầu động đậy muốn ngồi dậy.

“Tôi là Dạ Nguyệt, anh mới tỉnh cơ thể có vết thương nên đừng cử động mạnh” Dạ Nguyệt hoàn hồn, lo lắng nhìn người bên kia, cũng đang muốn đứng dậy qua đỡ anh ta.

“Tôi đang ở đâu?” người kia cảm giác cơ thể không thoải mái cũng không có chút sức lực nào nên đành nằm yên tại chỗ không động đậy nữa, ánh mắt lại tập trung nhìn sang Dạ Nguyệt “Làm sao tôi lại bị thương?”

“Anh không nhớ gì à?” Dạ Nguyệt nghi ngờ hỏi “Chúng ta hiện tại đang ở trong một hang động của một ngọn núi thuộc thành phố S”

Phía đông Trung Quốc.

“Các em phải nhớ đi theo sát với đoàn vì ngọn núi này là một trong những ngọn núi hoang sơ nhất của nước ta” một người đàn ông khoảng chừng năm mươi mấy tuổi đẩy gọng kính trên sống mũi lên, quay qua nhìn đoàn thanh niên trẻ tuổi đang rất háo hức bên cạnh.

“Vâng thưa giáo sư!” mọi người gật đầu đồng thanh đáp.

“Còn nữa, những thứ vật dụng y tế cần thiết các em đã mang theo đủ chưa?” giáo sư Trần vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng dặn dò “Phải biết là nếu có vấn đề gì thì chúng ta cũng có thể sơ cứu ngay lập tức”

Mọi người lật đật kiểm tra lại đồ đạc hành lý trên balo của mình, một cô gái với mái tóc đen óng ả quay qua nói với cô gái đứng bên cạnh mình “Hzzzz giáo sư lại đang làm nghiêm trọng hoá vấn đề a”

Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt đang kiểm tra balo thì ngẩng đầu lên nhìn bạn mình: “Giáo sư không có lo lắng không đâu đâu, em nên biết là rừng rậm hoang sơ thường có những thứ nguy hiểm chưa được khám phá mà”

“Hzz.... vậy thì tại sao còn bắt tội mình phải khổ sở leo lên như vậy a?” Lý Vân Nhi chu miệng tỏ vẻ bất mãn, dù đã buộc tóc lên nhưng có vẻ trời quá nóng làm cho cô nàng cứ quệt quệt mồ hôi trên mặt, gương mặt trái xoan thanh tú càng lúc càng ửng hồng.

“Chưa được khám phá tức là chưa có ai nghiên cứu kỹ về nó, có nghĩa là có thể có khả năng những dược liệu quý sẽ có ở đây” Dạ Nguyệt lắc đầu tán phục tài ca thần của bạn mình. Ngược lại với Vân Nhi, Dạ Nguyệt đang cảm thấy cực kì háo hức, bởi vì cô thật sự rất thích các loại thảo dược, nhất là những loại thảo dược quý hiếm chưa được tìm thấy.

“Em đang thực sự cảm thấy hối tiếc vì đã đi theo ngành này, biết vậy hồi đó không nghe lời bậc phụ mẫu mà đi theo ngành kiến trúc mình thích nhất rồi” Vân Nhi thở dài ngao ngán rút khăn tay ra lau mặt đầy mồ hôi của mình.

Vân Nhi có một gương mặt xinh đẹp thanh tú, da vẻ trắng hồng, cao khoảng một mét sáu mấy, toát ra một vẻ đẹp thuần khiết, khiến các chàng trai phải quay đầu nhìn lại mà mê đắm. Ngược lại, Dạ Nguyệt không xinh đẹp, cô ấy chỉ là một cô gái với vẻ đẹp bình dị và có duyên, đôi mắt đen sâu hút bị che chắn bởi cặp kính cận cho nên chỉ có thể nhìn thật gần và ngắm thật lâu mới có thể nhận ra, mái tóc nâu đen dài qua vai hơi xoăn ở phần đuôi tóc cùng với làn da trắng hồng, cô ấy có dáng người nhỏ con – chỉ cao khoảng một mét năm mươi nên thoạt nhìn người ta sẽ tưởng cô ấy chỉ mới là học sinh trung học.

Tuy học chung lớp nhưng Dạ Nguyệt lớn hơn Vân Nhi bốn tuổi, nói cách khác lúc cô vào học ngành Dược là đã tốt nghiệp trung học bốn năm, vừa tốt nghiệp xong một ngành đại học khác. Vì nhận ra là mình thích các loại thực vật, đặc biệt là cây thuốc nên cô đã thi đại học một lần nữa.

“Đến giờ rồi các em, chúng ta khởi hành thôi” giáo sư Trần quay xuống cả đoàn hô to rồi quay qua bắt đầu dẫn đầu đoàn người đi xuyên vào trong cánh rừng rậm.

Càng đi lên cao theo dốc của ngọn núi thì càng lúc càng sâu vào trong rừng, cánh rừng ngày càng rậm rạp. Những cây cổ thụ lâu năm cao to tán dày đứng sừng sững đón lấy ánh nắng mặt trời bên trên, bên dưới là những cây ưa bóng phát triển chen chúc lẫn nhau. Vì tán cây quá dày ánh nắng mặt trời không thể chiếu xuống tận bên dưới nên làm cho khu rừng khá tối và lạnh lẽo. Tiếng chim, tiếng dơi cùng với tiếng côn trùng hòa lẫn vào nhau tạo thành một loạt những âm thanh kì bí. Mặc dù vậy mọi người vẫn đang hết sức vui vẻ chụp ảnh với nhau, cũng có những người đang chụp và quan sát những loại thảo dược mọc xen lẫn với những loài cây khác.

“Được rồi, chúng ta sẽ dựng trại ở đây” giáo sư Trần quan sát chung quanh thấy không có vết tích khả nghi của con vật nguy hiểm nào liền quay qua hô to với mọi người.

Mọi người bắt đầu bận rộn bắt tay vào công việc của riêng từng nhóm đã được phân công trước đó. Lịch trình của chuyến đi có thể tạm thời tóm tắt như sau, ngày đầu tiên sẽ là quan sát địa hình và tìm kiếm một nơi dựng trại sinh hoạt lý tưởng nhất, những ngày còn lại sẽ là quan sát và tìm hiểu những loại thảo dược mà trong khu rừng này có, sau đó sẽ là những ngày phân tích những loại thảo dược đã tìm thấy. Cuối chuyến đi mỗi nhóm sẽ có một bài báo cáo nghiên cứu với giáo sư và các giảng viên ở trường.

Một nhóm nghiên cứu sẽ có sáu thành viên, là do tự tập hợp lại với nhau để thành một nhóm. Nhóm của Dạ Nguyệt gồm có cô, Lý Vân Nhi, Dương Hoàng Trí và ba người nữa là Tề Mặc Thông, Nguyễn Lâm Lan và Liễu Thu Bích. Đồng thời nhóm nghiên cứu cũng sẽ là một nhóm học tập nghiên cứu cùng với nhau cho đến khi ra trường.

“Dạ Nguyệt, theo chị nghĩ thì ở nơi này có gấu hay hổ báo gì không!?” Vân Nhi liếc nhìn quan sát chung quanh vẻ lo lắng hỏi.

“Chị cũng không biết nữa” Dạ Nguyệt lắc đầu, tay đang cầm lều của nhóm mình.

“Nơi này hoang sơ như thế, có khả năng là có chứ a” một chàng trai đứng cạnh Dạ Nguyệt lên tiếng vẻ mặt chắc chắn, người này là Dương Hoàng Trí. Cậu ta là con trai của tập đoàn Dương thị, với vẻ ngoài điển trai và đào hoa không biết đã làm bao nhiêu cô gái phải si mê và đau khổ.

“Mình không có giỡn với cậu nha” Vân Nhi mặt xanh mét sợ hãi nhích lại gần Dạ Nguyệt.

“Công chúa của tôi ơi, chuyện này không phải là chuyện đùa” Dương Hoàng Trí cười hi hi hài lòng, đây chính là sở thích của cậu ta – hù dọa Vân Nhi. Nhưng thật ra cậu ta đối với hành động vừa nãy của Vân Nhi cũng cảm thấy khó chịu vì mục đích chính chưa đạt được, mục đích chính là gì thì ai cũng biết chẳng qua chỉ có một người khác trong cuộc không để ý mà thôi.

Sau khi các nhóm đã dựng lều hoàn tất, mọi người từ từ chuyển đồ dùng của mình vào trong lều và sắp xếp chỗ ngủ. Vì để cho an toàn nữa, giáo sư cùng với những bạn nam lấy dây kẽm bao quanh khu vực lều trại tạo thành một hàng rào dây kẽm. Rồi mọi người chất củi ở khu vực chính giữa của các lều và bắt đầu nhóm lửa. Mọi người loay hoay với những chuẩn bị cần thiết thì trời cũng bắt đầu tối dần, và cũng vì là đang ở trong rừng nên có vẻ trời tối sớm hơn rất nhiều so với bên ngoài. Màn đêm bắt đầu bao phủ lấy những sự vật bên trong khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

“Giáo sư nói gần đây có một con suối nhỏ, chúng ta có nên đi lấy nước về tắm không?” Nguyễn Lâm Lan nhíu mày nhăn mặt, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm một cách nhẹ nhàng khéo léo tỏ vẻ khó chịu “Nguyên một ngày leo núi với dựng trại thì cơ thể dính đầy bụi và mồ hôi, thật là khó chịu quá đi”

“Mình cũng cảm thấy khó chịu” Liễu Thu Bích ngồi kế bên ông ọ phụ họa, cô ta quẹt quẹt mồ hôi làm cho lớp son phấn lờ lợet nhòe đi không ít.

“Hai cậu lại bắt đầu giở thói tiểu thư nữa àh” Vân Nhi ngồi cạnh Dạ Nguyệt khó chịu liếc qua hai người ngồi đối diện bên kia “Theo như tôi thấy thì từ lúc dựng trại tới giờ hai cậu chỉ biết ngồi một chỗ chỉ tay năm ngón chứ chưa từng đụng đến một cọng cỏ nào”

“Cậu...” Liễu Thu Bích tức giận liếc xéo về phía Vân Nhi.

“Thu Bích, cậu không cần phải nói tiếng người với người nào đó... àh nhầm con nào đó đâu” Nguyễn Lâm Lan quay qua làm bộ vui vẻ cười với Liễu Thu Bích.

“Được rồi, mấy đứa đừng cãi nhau nữa” Dạ Nguyệt bắt đầu đi lắc đầu rồi đứng dậy xách thùng nước rỗng bên cạnh lên “Để chị đi lấy nước cho”

Vì trong lớp Dạ Nguyệt cũng không chơi thân với ai ngoại trừ Vân Nhi nên lúc chia nhóm thì nhóm cũng không đủ người mà trùng hợp là nhóm của Nguyễn Lâm Lan với Liễu Thu Bích cũng không đủ người, cuối cùng bọn họ dù không thích lẫn nhau nhưng bắt đầu đi vẫn phải kết hợp lại thành một nhóm. Lúc đó Vân Nhi cứ than trời trách đất mãi không thôi.

“Thôi, chuyện này để tui em làm” Tề Mạc Thông thở dài ngao ngán vì kịch bản cũ rích cứ lặp đi lặp lại này, đôi lông mày đậm tình tẻ của anh nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra, khuôn mặt điển trai khó chịu đi vài phần, sau đó anh lấy thùng nước từ tay Dạ Nguyệt rồi quay qua nhìn Dương Hoàng Trí ánh mắt thúc giục.

Dương Hoàng Trí nhìn về mặt tức giận đỏ bừng bừng đến đáng yêu của Vân Nhi thì luyến tiếc nhưng cũng đành phải đứng dậy đi theo Tề Mạc Thông.

Lại nói một chút về ngôi trường đại học mà Dạ Nguyệt theo học. Đây là một ngôi trường tư được một vài tập đoàn lớn hợp tác lại mở ra, là một ngôi trường với kiểu kiến trúc lâu đài, thiết bị hiện đại cùng với chương trình đào tạo khá tốt chỉ có điều là tiền học phí quá cao, tất cả những người theo học ở đây không phải là con của một tập đoàn nào đó thì cũng là con của một nhà giàu sang phú quý. Tất nhiên cũng có một vài trường hợp là con nhà bình thường như Dạ Nguyệt nhưng rất hiếm.

Mấy ngày sau đó dù không thích nhau nhưng ba người bọn họ vẫn phải hợp tác học tập và nghiên cứu, được cái là họ rất nghiêm túc trong việc học tập nên cũng không phát sinh tranh chấp gì lớn. Dạ Nguyệt, Tề Mạc Thông và Dương Hoàng Trí âm thầm thử phào nhẹ nhõm, cầu mong từ giờ cho đến khi tốt nghiệp sẽ không có chuyện đáng tiếc gì xảy ra.

Thấm thoát một tuần đã trôi qua, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường theo như dự tính. Ngày cuối cùng của chuyến nghiên cứu, giáo sư Trần phân chia mỗi nhóm ra làm hai nhóm nhỏ. Một nhóm sẽ theo giáo sư đi vào sâu hơn nữa để nghiên cứu và tìm tòi những loài thực vật còn lại, một nhóm sẽ ở lại tháo lều và dọn dẹp để chuẩn bị lên đường về trường.

Cuối cùng do trong nhóm ai cũng muốn theo giáo sư nên đành phải bốc thăm xem ai được đi. Nhóm của Dạ Nguyệt gồm có Dạ Nguyệt, Tề Mạc Thông và Dương Hoàng Trí theo giáo sư, ba người còn lại phụ trách dọn lều.

“Ba người đó ở chung có sao không đây?” Tề Mạc Thông quay lại nhìn bóng dáng của ba người kia về mặt lo lắng.

“Cũng đành chịu thôi, hy vọng các cậu ấy mỗi người nhường một bước” Dương Hoàng Trí lắc đầu rồi đột nhiên như nhớ ra cái gì đó mà trầm giọng lại, về mặt nghiêm trọng “Điều mà bây giờ tớ lo là cô gái nhỏ của tớ... àh nhầm Vân Nhi ở một mình với hai người kia không biết có chịu ủy khuất nào không? Dù cô ấy có nhanh nhẹn nhanh miệng nhưng cũng không thể đấu lại hai cái miệng chua ngoa kia, thật là đáng lo quá aaa” Dương Hoàng Trí hoảng hốt chỉ còn thiếu ôm đầu mà la oai oái lên thôi.

Tề Mạc Thông “...”

Tình yêu thật là kì lạ, đại thiếu gia của Dương gia nổi tiếng phong lưu đa tình nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi cái khổ của chữ “ái” chặc chặc àh.... Tề Mạc Thông ngược đầu lên nhìn trời không khỏi cảm thán trong lòng.

“Được rồi Hoàng Trí, chị đây vốn dĩ coi Vân Nhi như là em gái nhỏ của mình, muốn cưới Vân Nhi thì trước tiên cậu phải gọi một tiếng chị vợ và được sự thông qua của chị nữa” Dạ Nguyệt vui vẻ cười trộm rồi làm vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dương Hoàng Trí. Đối với anh chàng Hoàng Trí này, lúc đầu Dạ Nguyệt không có cảm giác an toàn cho lắm nhưng từ khi thấy được tình cảm cùng hành động của cậu chàng dành cho Vân Nhi thì cuối cùng Dạ Nguyệt cũng đã ngầm ủng hộ Hoàng Trí.

“Chị... chị vợ!” Hoàng Trí về mặt nghiêm túc pha lẫn nghiêm trọng, nuốt nước miếng cái ực mới dám thốt nên lời này.

“Chị sẽ quan sát chú một thời gian haha” Dạ Nguyệt cười gian nhìn Hoàng Trí.

Tề Mạc Thông lắc đầu vỗ vai Hoàng Trí ra về cảm thông sâu sắc dù cho anh chàng cũng vẫn đang cảm thán không thôi một chữ “ái”.

Sau đó ba người quay lại về mặt nghiêm túc và bắt tay vào thu thập và ghi nhận các loại cây thuốc.

Dạ Nguyệt vừa quan sát vừa ghi ghi chép chép, đột nhiên cô nghe được tiếng kêu “ngao ngao” rất nhỏ phát ra từ phía bên kia. Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy một chú cún nhỏ lông trắng như tuyết đang nhìn cô, đôi con ngươi màu lam như khăn cầu một điều gì đó. Chú cún quay đầu lại và chạy về hướng đối diện với Dạ Nguyệt, được một đoạn ngắn lại đứng lại và quay đầu lại nhìn. Dạ Nguyệt cảm giác chú cún này như muốn cô đi

theo, mặc dù còn do dự quay đầu nhìn mọi người đang tập trung phía bên kia nhưng cuối cùng không đành lòng bỏ mặc chú cún nên đành chạy theo chú cún, trong lòng thầm nghĩ “Tại sao ở nơi này lại có cún? Nhìn thì không giống là chó hoang lắm, chẳng lẽ là...” Dạ Nguyệt càng lo lắng mà chạy theo chú cún nhanh hơn.

Một người một thú chạy được một đoạn khá dài vượt qua cả khe suối, đến cuối thì đụng phải một vách đá cao chót vót với những dây leo và một loài cây nào đó phủ từ phía trên dài xuống chân vách đá, phía dưới là một vùng thực vật lớn nhỏ nằm xen kẽ nhau rậm rạp dưới chân của các cây cổ thụ.

Dạ Nguyệt thấy chú cún dừng lại thì theo bản năng cô cũng dừng lại rồi đứng thờ không ra hơi, cô vỗ vỗ ngực điều tiết lại hơi thở của mình. Trong lúc đó thì chú cún đang hít ngửi trên mặt đất, cuối cùng đến một góc khuất gần kề vách đá thì quay đầu lại “ngao...” một tiếng với Dạ Nguyệt. Lúc này Dạ Nguyệt mới bắt đầu để ý đến tiếng sủa của chú cún này, không phải là tiếng sủa giống loài chó mà như là...

Dạ Nguyệt lắc đầu nhất thời không nghĩ ra đây là tiếng của con gì, nhưng vấn đề quan trọng bây giờ không phải là tiếng gì a. Dạ Nguyệt tự trách bản thân rồi chạy lại phía chú cún. Bất thành linh Dạ Nguyệt như bước hụt chân mất đà lao về phía chú cún, trong lúc đó Dạ Nguyệt chỉ đành vờ tay bắt lấy chú cún mà ôm vào lòng để bảo vệ cho chú cún tránh thương tổn, nhưng không ngờ Dạ Nguyệt và chú cún lại rơi vào một cái hang động trong lòng đất nơi kẻ bên chỗ chú cún đứng ban nãy.

Dạ Nguyệt lăn từ trên đầu hang theo sườn phía bên trong mà dài xuống tới mặt đất phía dưới, cũng may dù rất cao nhưng không phải là dốc đứng nên cơ bản Dạ Nguyệt chỉ bị trầy xước nhẹ. Vừa đứng dậy phui bụi đất dính lên người vừa quan sát xung quanh, Dạ Nguyệt chợt nhìn thấy một người đàn ông nằm cách đó không xa, trên người đầy vết máu, vẻ mặt tái nhợt.

Dạ Nguyệt hoảng hốt chạy lại phía bên cạnh người đang nằm, xem xét xem còn mạch đập không, khi cảm nhận hơi thở yếu ớt của người kia mới yên tâm thở phào. Nhưng sau đó lại bắt đầu căng thẳng mà sơ cứu cho anh ta ngay tại chỗ. Khoảng chừng một canh giờ sau cuối cùng băng bó xong.

“Rất may là mình có học một khóa sơ cứu cho người bị thương” Dạ Nguyệt lại thở phào.

“Ngao...” chú cún vui vẻ cọ cọ vào chân Dạ Nguyệt ra vẻ biết ơn.

Lúc này Dạ Nguyệt mới nhìn thấy vết thương đang rỉ máu ở chân nó, liền cầm máu và băng bó cẩn thận lại cho nó, rồi nhẹ nhàng ôm nó vào lòng vuốt ve cưng chiều “Nhóc thật là có linh tính nha”

***** Ò Ó O Lăn ranh giới lười biếng oOo

“Là như vậy” Dạ Nguyệt tóm tắt câu chuyện từ đầu tới cuối rồi nói cho người bên kia nghe “Vì tôi cũng không biết cách trèo lên như thế nào, điện thoại thì mất sóng nên vẫn chưa nghĩ ra phải ra khỏi đây bằng cách nào. Có lẽ người bên ngoài cũng đã bắt đầu đi tìm tôi với anh rồi cũng nên”

Người bên kia trầm mặc trong giây lát thì lên tiếng “Tôi không nhớ mình là ai”

“Hả?” Dạ Nguyệt kinh ngạc rồi sờ cằm suy đoán “Chẳng lẽ là do vết thương ở đầu nên anh bị mất trí nhớ tạm thời sao?”

Người kia lại trầm mặc rồi gật đầu nhẹ ra vẻ đồng ý.

“Àh... nếu vậy thì chắc anh cũng đã quên luôn tên của mình rồi phải không?” Dạ Nguyệt như vừa suy nghĩ vừa hỏi nhưng thật ra đã chắc đến 90% rồi “Hừm tình tiết này có vẻ giống trong phim đây, nếu là lúc này thì một người bạn tốt bụng sẽ đặt cho anh một cái tên thật đáng yêu và tôi không ngại làm người bạn tốt bụng đó đâu hi hi” Dạ Nguyệt vẻ mặt gian gian tà tà cười hề hề. Cô ấy thuộc thể loại nhiễm truyện với phim nặng rồi =. =!! Thật ra cô ấy là một trạch nữ, hàng ngày nếu không đi học hay ôn bài thì cô ấy cứ thích ở suốt trong nhà, rất thích đọc sách, đọc ngôn tình, tiểu thuyết trinh thám bla...bla... Ngoài ra cô ấy còn đọc manga và xem anime.

Tôi với cô là bạn tốt khi nào? Người kia nhìn dáng vẻ thoải mái của Dạ Nguyệt thì không khỏi cảm thán, cứ như là dù cho trời có sập xuống thì cô gái này vẫn sẽ thoải mái như vậy “Tôi chỉ nhớ được tên mình là Chi Hiên”

“Còn họ?” Dạ Nguyệt gật đầu, Chi Hiên đúng là một cái tên đẹp a.

“Không nhớ” Chi Hiên trầm giọng, thanh âm có vài phần lạnh lẽo hẳn, đôi mắt sâu thẳm không nhìn ra được một chút tình cảm nào.

Dạ Nguyệt cảm nhận được áp suất xung quanh giảm xuống đột ngột, sóng lưng lạnh buốt không khỏi run người một cái, nhìn thấy trong đôi con ngươi trong suốt đó ánh lên một tầng mây mù dày đặc.

“Àh.... nó là cún của anh phải không?” Dạ Nguyệt nhanh chóng chuyển đề tài, đem chú cún đang ngủ trong lòng mình đặt ra bên ngoài. “Nhờ nó dẫn tôi tới đây nên mới kịp thời sơ cứu vết thương cho anh, không thôi tôi e rằng.....”

Dường như nghe được động tĩnh, tai chú cún run run rồi ngẩng đầu dậy nhìn người đối diện, trong một khắc vui mừng vẫy vẫy đuôi vọt qua bên Chi Hiên “Ngao...” một tiếng cực kỳ vui vẻ.

“Tôi không biết nữa...” đẩy mắt Chi Hiên xẹt qua một tia âm áp nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường, vẻ mặt lộ vẻ phức tạp “Có điều nó không phải là cún, nếu không nhầm thì nó là một con Tuyết Lang”

“Hả? Tuyết Lang?” Dạ Nguyệt mắt chữ a mồm chữ o kinh hỷ “Thật là Tuyết Lang sao? Một được thú?”

“Đúng vậy” Chi Hiên buồn cười gật nhẹ đầu, lần đầu tiên anh thấy một cô gái có biểu hiện không khuôn mẫu như vậy trước mặt anh, cũng không có một chút nào e thẹn của phụ nữ. Trước đây khi còn là đại thiếu của Lăng gia, anh đã gặp qua rất nhiều người con gái từ giàu sang cho tới con nhà bình thường, tất cả đều chỉ mang một ý định là muốn quyến rũ anh hoặc là ra về thẹn thùng hăm mộ về ngoài của anh cùng ham mê tài sản nhà anh. Anh đã sớm nhìn thấu bản chất con người của họ. Rồi đột nhiên anh nhớ tới chuyện xảy ra vào ngày hôm trước... tất cả như một thước phim quay chậm hiện ra trong đầu anh.

Dạ Nguyệt lại cảm thấy áp suất không khí giảm xuống đột ngột, cơ thể lại bất giác run lên. Từ khi người bên kia tỉnh lại cô đã luôn cảm thấy một cổ áp bức vô hình xuất hiện.

“Àh... ừm... anh có đói không?” Dạ Nguyệt ngập ngừng hỏi, cổ hơi rụt lại “Anh đã bất tỉnh một ngày một đêm rồi”

Lăng Chi Hiên lại quay qua nhìn cô gái nhỏ bên này vẻ mặt tò mò khó hiểu, anh gật nhẹ đầu. Từ lúc tỉnh lại anh đã quyết định sẽ che giấu thân phận của bản thân, đồng thời để bản thân trở thành một người mất trí nhớ để tiện cho hành động sau này của mình. Khi nhìn thấy Dạ Nguyệt, anh lại tiếp tục đưa ra một quyết định khác. Lúc này anh không còn nơi nào để đi hay để giúp che giấu thân phận của mình vì vậy chỉ có thể nhờ vào cô gái ở trước mặt này..... Nếu anh nhớ không nhầm thì thành phố S nằm ở phía Đông đất nước, còn cái nơi kia là ở phía Tây...

“Tôi chỉ đem theo cháo gói và mì gói để phòng trường hợp khẩn cấp, những thức ăn mà nhóm tôi ăn đều do Hoàng Trí sắp xếp và đem theo” Dạ Nguyệt vừa nói vừa lấy một cái thố nhỏ bằng inox từ trong balo, rồi để hai cục đá sắt bên đồng lửa, đổ nước sôi từ trong chai vừa đủ để nấu cháo.

Một lúc sau cháo đã nấu xong, Dạ Nguyệt bước qua đỡ Lăng Chi Hiên ngồi dậy, dựa vào một vách hang động tương đối bằng phẳng rồi đưa cháo cho anh ăn. Bên cạnh Tuyết nhi vẫn háo hức “ngao ngao” vui vẻ.

Sáng sớm ngày hôm sau, một tiếng động ở phía trên hang động đánh thức người bên trong hang động. Dạ Nguyệt giật mình ngồi bật dậy, hướng phía trên mà hét lên.

“Có ai không? Chúng tôi ở dưới này.....”

Đúng là trời không phụ lòng người, từ phía trên một chiếc dây thừng được thả xuống, những người cứu hộ từ trên tuột xuống cứu Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên ra khỏi hang động. Bọn họ nhanh chóng được đưa đến bệnh viện để chữa trị vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3

“Bọn em lo cho chị muốn chết luôn” Vân Nhi ngồi bên giường bệnh của Dạ Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Hoàng Trí đứng bên cạnh cũng thở phào, mấy ngày nay nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Vân Nhi mà tim không khỏi nhói lên đau lòng, cũng cảm thấy rối bời khi “chị vợ” bị mất tích trong rừng, giờ thì tốt rồi, mọi chuyện đã được giải quyết và không có gì đáng tiếc xảy ra.

“Uhm... xin lỗi, đã làm cho mọi người lo lắng rồi” Dạ Nguyệt cười xấu hổ. Thật ra cô không có bị thương gì nặng chỉ là bác sĩ bảo cô ở bệnh viện một đêm để kiểm tra và theo dõi, ngày mai là cô có thể về nhà.

Đáng lo chính là cái người nằm ở giường bệnh bên cạnh. Sau khi được đưa tới bệnh viện, bác sĩ bắt tay vào chữa trị vết thương cho Lăng Chi Hiên, vết thương khá nghiêm trọng nhưng cũng may là đã được sơ cứu cầm máu kịp thời nên không bị mất máu quá nhiều, bằng không cho dù có là hoa đà tái thể thì cũng không cứu được anh.

“Thật ra em đã rất tò mò cái người nằm ở giường kế bên này rốt cuộc là ai?” Vân Nhi nói nhỏ chỉ đủ cho Dạ Nguyệt và Hoàng Trí nghe “Tại sao lại bị thương nhiều đến như vậy? Vết thương tàn nhẫn và hung bạo như thế? Có hay không anh ấy là một người trong giới hắc đạo?”

“Chị cũng không biết nữa” Dạ Nguyệt lắc đầu “Bác sĩ chuẩn đoán là do chấn thương ở đầu nên có thể đã gây ra chứng mất trí nhớ tạm thời của anh ta. Lúc nãy cảnh sát cũng đã đến hỏi nhưng hoàn toàn vô ích vì anh ta chẳng nhớ gì”.

“Hic... Thật là người khác tò mò quá đi” Vân Nhi luyến tiếc thở dài “Làm em cứ tưởng anh ấy là một nam thần hắc đạo, một đại soái ca hắc bang chứ” Vân Nhi mơ màng tưởng tượng.

Hoàng Trí đứng bên cạnh đầu đầy vạch đen, gì mà nam thần gì mà soái ca, còn không phong độ bằng anh nha. Nhất thời có một ánh mắt hình viên đạn liếc qua Lăng Chi Hiên đang nằm bên kia. (:))

Dạ Nguyệt thấy mặt của Hoàng Trí đen đi thì không khỏi cười thầm “Vân Nhi, em mà nói nữa thì coi chừng có án mạng a”

“Hả?” Vân Nhi đầu đầy dấu chấm hỏi khó hiểu “Ai giết ai?”

“Là ai đó giết ai đó, ai đó trong câu này tự hiểu a haha” Dạ Nguyệt cười hề hề ra về bí ẩn.

Vân Nhi càng lúc càng ngờ ngác không hiểu gì, còn Hoàng Trí bắt gặp ánh mắt đỏ bừng. Anh mừng thầm vì mình đang đứng phía sau Vân Nhi, nếu để cho cô gái nhỏ của anh thấy vẻ mặt này của anh thì còn gì là phong độ của một đại thiếu gia phong lưu tài hoa chứ. (Ặc anh tự luyện quá a :))

“Dạ Nguyệt, chị xác nhận là mình không bị đập trúng đầu chứ? Hôm nay chị nói chuyện thật là kỳ lạ nha” Vân Nhi nghi ngờ nhìn chăm chú Dạ Nguyệt, tay thì sờ sờ lên trán Dạ Nguyệt.

“Đã hết giờ thăm bệnh” một cô y tá bước vào thông báo cho Vân Nhi và Hoàng Trí.

“Vậy ngày mai tụi em sẽ đến đón chị” Vân Nhi đứng dậy chỉnh lại chăn của Dạ Nguyệt cho ngay ngắn rồi vẫy vẫy tay.

“Tạm biệt chị vợ...” Hoàng Trí càng nói càng giảm âm lượng để Vân Nhi không nghe thấy rồi anh cũng xoay người theo Vân Nhi. Dạ Nguyệt cười khúc khích vui vẻ.

Sau khi cả hai rời khỏi, bác sĩ cùng y tá vào kiểm tra cho Lăng Chi Hiên. Mọi việc xong xuôi, cuối cùng chỉ còn lại hai người ở trong phòng. Lúc này Lăng Chi Hiên mới từ từ mở mắt ra. Tuyệt nhiên trốn trong balo Dạ Nguyệt giờ mới lộ đầu ra “ngao ngao” đòi ra ngoài.

“Anh dậy rồi hả?” Dạ Nguyệt vừa nằm xuống giường vừa quay qua nhìn Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên cũng bắt gặp quay qua nhìn Dạ Nguyệt, nhất thời bốn mắt giao nhau, không hiểu sao tim của Dạ Nguyệt “thịch” một tiếng.

“Quái lạ nha, trước giờ tim mình vẫn bình thường mà. Chỉ là khi nhìn vào đôi mắt trong suốt sâu thẳm mà tịch mịch đó, bắt gặp có một cái gì đó nhói nhói ở trong lòng” Dạ Nguyệt khó hiểu suy nghĩ cả nửa ngày nhưng vẫn không ra đáp án.

Bên này Lăng Chi Hiên cũng suy nghĩ mông lung. Thật ra lúc này anh không có ngủ, chỉ là nhắm mắt an tĩnh dưỡng thần mà thôi nhưng bọn họ cứ tưởng anh đã ngủ mà nói chuyện thật thoải mái, nội dung câu chuyện anh đã hoàn toàn nghe hết. Tên nhóc Dương Hoàng Trí lại dám liếc anh, nếu anh nhớ không lầm thì tên đó là con cả của tập đoàn Dương thị, là một tập đoàn với quy mô khá lớn và không có dính dáng gì tới thế giới ngầm.

Còn cô gái kia anh cũng đã từng thấy qua trong một lần bí mật tham gia vào một bữa tiệc do các tập đoàn lớn tổ chức. Đó là Lý Vân Nhi, con gái rượu của tập đoàn Lý thị, dù quy mô không lớn bằng Dương thị nhưng tính ra vẫn là một tập đoàn có tiếng trên thương trường. Làm sao mà một cô gái bình thường như Dạ Nguyệt, phải nói là rất bình thường lại có những người bạn như vậy? Lúc còn ở hàng động thì anh đã biết Dạ Nguyệt là con gái của một gia đình bình thường, chỉ là anh vẫn cứ cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ khiến anh không thể hiểu được.

“Tuyệt nhiên àh, lại đây chị đứt em ăn bánh quy nè” Dạ Nguyệt vui vẻ xuống giường bế Tuyệt Lang lên, để cho nó nằm lên giường mình rồi hí hửng đứt bánh cho nó ăn. Tuyệt Lang cũng rất vui vẻ, hí húp mất hồn chìm đắm hưởng thụ.

Tuyệt nhi? Lăng Chi Hiên nhướng mày, dường như cô gái này rất thích đặt tên cho người khác, chỉ là nhìn tên nhóc Tuyệt Lang kia có vẻ cũng thích cái tên này.

“Àh... xin lỗi, lúc anh bất tỉnh vì không biết tên nó là gì nên tôi đã gọi đại là Tuyệt nhi” Dạ Nguyệt gãi gãi đầu về xấu hổ.

“Tôi cũng không nhớ nó tên gì” Lăng Chi Hiên đành phải nói xạo che giấu, nhưng thật ra từ trước tới giờ anh cũng chỉ gọi nó Tuyệt Lang mà thôi, hình như do như vậy mà bắt gặp tên nó đã được xác định luôn là Tuyệt Lang.

“Hai người lúc này tôi cảm thấy rất quen” Lăng Chi Hiên chuyển đề tài, giả vờ ra về suy nghĩ.

“Àh... hai người đó là bạn học của tôi, anh nhớ ra cái gì àh?” ánh mắt Dạ Nguyệt lóe ra tia sáng, vẻ mặt mong đợi.

“Thật ra là không... tôi chỉ là thấy họ rất quen” Lăng Chi Hiên thấy ánh mắt sáng ngời của Dạ Nguyệt, anh bỗng trầm mặc trong giây lát. Ra vậy, anh biết trường đó, dù cho là một trường quý tộc danh tiếng nhưng chỉ cần có đủ tiền đóng học phí là có thể theo học.

“Anh sẽ sớm nhớ lại tất cả thôi” Dạ Nguyệt thấy người bên kia đột nhiên trầm xuống thì cũng trầm đi vài phần.

Lăng Chi Hiên không nói gì, như có như không nhìn Dạ Nguyệt, đôi con ngươi trong suốt sâu thẳm ánh lên vài tia phức tạp. Dạ Nguyệt chẳng hiểu sao lại cảm giác không khí bây giờ rất mờ ám, theo bản năng cô né tránh ánh mắt của Lăng Chi Hiên.

Cạch! Cửa phòng bật mở, một nữ y tá xinh đẹp bước vào “Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt, bác sĩ trưởng khoa có chuyện muốn gặp cô” thấy không khí có gì đó kì lạ thì liếc nhìn Dạ Nguyệt vẻ khó chịu, rồi cô ta quay qua nhìn chăm chăm vào Lăng Chi Hiên vẻ mặt thẹn thùng. Lăng Chi Hiên làm như không nhận ra ánh mắt nóng bỏng nào đó mà vẫn đang nhìn vào Dạ Nguyệt với ánh mắt tò mò, hoàn toàn bỏ đi ánh nhìn của chị y tá nào đó. Chị ta bực mình lại liếc Dạ Nguyệt thêm một cái rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

“Vâng!” Dạ Nguyệt gật đầu theo nữ y tá đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ cô vô tội nha, tự nhiên lại bị liếc thế này, thật là oan ức quá a.

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới biến thái oOo

“Thật ra tôi gọi cô tới đây là để nói một vài vấn đề về bệnh nhân mất trí nhớ kia” bác sĩ trưởng khoa ho nhẹ ánh mắt thăm sâu nhìn Dạ Nguyệt “Bệnh mất trí nhớ là phải được trở về với cuộc sống thường nhật, tiếp xúc với thế giới bên ngoài để có thể từ từ tìm lại trí nhớ của bản thân. Nhưng bây giờ chúng tôi lại không thể liên hệ được với người nhà của bệnh nhân”

“Tôi hiểu” Dạ Nguyệt gật đầu.

“Vi vậy, đây chỉ là đề nghị của bản thân tôi đối với bệnh tình của bệnh nhân” bác sĩ trưởng khoa không nhanh không chậm nói, vẻ mặt hết sức nghiêm túc “Nếu được, cô có thể giúp đỡ anh ta một thời gian cho đến khi anh ta có lại được trí nhớ của mình không? Sinh hoạt thường ngày của anh ta phải được tiếp tục nhưng bệnh viện này chỉ có thể giúp đỡ anh ta về mặt trị liệu”

Dạ Nguyệt nhớ tới vẻ mặt trầm buồn của người kia, lại nhớ tới đôi mắt trong suốt sâu thẳm bị một tầng mây mù dày đặc che phủ kia thì không khỏi có cảm giác kì lạ len lỏi. Chắc là bản thân cô đang cảm thông với Chi Hiên chăng, cô tự nhủ thầm. . .

“Được, nhưng còn về phần anh ta có muốn nhận sự giúp đỡ này hay không thì tôi không chắc” Dạ Nguyệt suy nghĩ mông lung chừng nửa ngày thì gật đầu.

“Chuyện này tôi sẽ nói chuyện với anh ta” bác sĩ trưởng khoa vui vẻ thở phào nhẹ nhõm “Ba ngày sau tôi sẽ sắp xếp cho anh ta xuất viện, đến lúc đó đánh nhờ cô vậy”

“Vâng!” Dạ Nguyệt gật đầu, bác sĩ quả thật là một vị bác sĩ nhiệt tình và tốt bụng, thế giới này đang rất cần những vị bác sĩ như vậy. Dạ Nguyệt vui vẻ cảm thán trong lòng.

Sau khi Dạ Nguyệt đi khỏi thì bác sĩ nhẹ nhàng cầm điện thoại di động đã mở sẵn từ lúc nào lên nghe.

“Chắc cậu đã nghe hết, chỉ còn phải để cậu thuyết phục người kia” bác sĩ trưởng khoa thoải mái dựa vào ghế.

“Chuyện còn lại tôi sẽ giải quyết. Rất cảm ơn ông, giáo sư Trịnh” một giọng đàn ông trầm ổn vang lên trong điện thoại.

“Người phải cảm ơn là tôi mới đúng, anh đã giúp đỡ gia đình tôi rất nhiều, chuyện này chỉ là chút chuyện nhỏ chẳng có gì đáng nói” bác sĩ trưởng khoa vẻ mặt nhu hòa vừa cười vừa nói.

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới đối trá oOo

Dạ Nguyệt trở về phòng thì thấy Lăng Chi Hiên vẫn đang nằm quay mặt vào tường, cô nhón chân lên đi rón rén tránh làm người kia thức giấc. Tuyết Lang thấy cô thì chui ra từ trong chăn vui vẻ đứng đưa đuôi “ngaooooo” một tiếng.

“Suyt!” Dạ Nguyệt để tay lên miệng ra hiệu cho Tuyết Lang im lặng.

Nhưng lòng tốt của cô chỉ là công cốc vì người kia nghe động tĩnh bên này liền quay người qua nhìn.

“Cô về rồi àh” Lăng Chi Hiên từ từ ngồi dậy dựa vào tường, Dạ Nguyệt thấy vậy liền chạy qua giúp đỡ anh dậy.

Hiện tại vết thương đã không còn gì nguy hiểm nhưng sinh hoạt vẫn còn khó khăn. Mặc dù vậy ba ngày sau anh có thể xuất viện, đương nhiên theo lẽ thông thường thì khi về nhà người bệnh sẽ tiếp tục nằm trên giường và được chăm sóc bởi người nhà, như vậy sẽ dễ chăm sóc hơn không cần phải chạy ra chạy vào ở bệnh viện. Cho nên nếu anh đồng ý xuất viện thì nhiệm vụ này người đảm nhiệm chỉ có thể là Dạ Nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

Khu chung cư “Bonheur” là khu chung cư có giá cả phải chăng dành cho tầng lớp xã hội bình dân. Học trong trường được một năm thì Dạ Nguyệt dọn ra chung cư ở vì đường đi về nhà khá xa, ở đây có thể giảm bớt chi phí đi lại với tiện cho việc học và sinh hoạt ở trường.

Khu chung cư mười tầng được xây dựng theo hình chữ U có tường bao quanh, cửa vào chung cư còn có một phòng dành riêng cho các chú bảo vệ trực gác cổng, bên trong sân là bãi đậu xe.

Thiết kế của một căn hộ trong chung cư khá đơn giản, chỉ gồm một phòng khách một phòng ngủ và một gian bếp, nhà tắm được đặt trong phòng ngủ, mỗi phòng đều được lắp một máy điều hòa. Tất cả đều được sơn theo tông màu da người, cửa nhà bằng gỗ được thiết kế giống một thanh chocolate trong rất ngon miệng, bên phải cửa là một bảng đề số căn hộ và tên của người đứng ra thuê mướn căn hộ. Vì chung cư chỉ mới xây xong không lâu nên còn rất mới và đẹp, và dĩ nhiên là vẫn chưa có bất cứ một câu chuyện mờ ám nào hắc hắc.... đây cũng là một phần lý do Dạ Nguyệt dọn vào đây.

Căn hộ 307

Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt

Sau khi từ bệnh viện về, Dạ Nguyệt đỡ Lăng Chi Hiên vào phòng ngủ. Phòng ngủ của Dạ Nguyệt được cô lót một lớp chiếu Tatami và ngủ bằng đệm trải theo kiểu Nhật. Vì lâu lâu bạn thân của cô hay lại ở chơi qua đêm nên Dạ Nguyệt mua sẵn thêm một bộ chăn đệm nữa, lúc này nó thật sự đã phát huy tác dụng tối đa của mình sau mấy tháng bị bỏ xó.

“Cám ơn cô” Lăng Chi Hiên nhìn Dạ Nguyệt đang trải chăn đệm, thanh âm trầm thấp vang lên trong không khí yên tĩnh.

“Anh hãy cám ơn bác sĩ trưởng khoa ấy, ông ấy đã thuyết phục tôi” Dạ Nguyệt quay qua rồi lắc lắc đầu sau đó nhìn anh cười cười “Không ngờ thời buổi này vẫn còn một vị bác sĩ tận tâm với nghề như vậy”

Dạ Nguyệt đứng lên và đỡ Lăng Chi Hiên nằm xuống đệm. Cơ thể anh thật sự rất nặng, với anh thật sự rất cao, cô chỉ mới đứng tới ngang ngực anh mà thôi, ước tính chắc cũng khoảng 186 cm a, thật khiến cho người khác ganh tỵ mà. Dạ Nguyệt nhất thời thờ dãi rồi đắp chăn cho anh cẩn thận “Tôi ra ngoài sắp xếp “cái ở” cho Tuyết Nhi, anh có cần gì thì cứ gọi tôi”

Thấy Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng gật đầu thì Dạ Nguyệt quay người đi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại. Dạ Nguyệt bước ra bên ngoài phòng khách thì thấy Tuyết Lang đang lười biếng nằm phơi nắng trên thảm trải sàn kế cái cửa bằng kính với ban công ở bên ngoài, ánh nắng chiếu vào bộ lông trắng như tuyết của nó trông thật huyền ảo và chói mắt. Dạ Nguyệt cười cười rồi lấy một cái đệm khá to trong tủ ra để cạnh Tuyết Lang, vừa thấy đệm Tuyết Lang vui vẻ ngoe ngậy đuôi rồi lăn lên chiếc đệm mềm mại ấm áp về mặt thỏa mãn.

Sau khi đã sắp xếp ổn thỏa cho một người một thú, Dạ Nguyệt mở túi đồ mà bác sĩ trưởng khoa đã đưa cho cô trước khi rời khỏi bệnh viện, bên trong là những vật dụng hàng ngày cùng với một vài bộ đồ nam. Dạ Nguyệt chắc lười cảm thán quả thật là quá chu đáo rồi, vốn dĩ cô cũng đang định đi mua mấy thứ này, bây giờ thì không cần nữa rồi.

Dạ Nguyệt treo đồ lên móc áo, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ tránh làm ồn tới Lăng Chi Hiên, thấy Lăng Chi Hiên nhắm mắt tưởng anh đã ngủ nên cô rón rén bước vào mở tủ đồ rồi sắp xếp đồ của anh vào trong tủ.

Sau khi cô ra khỏi phòng thì Lăng Chi Hiên mở mắt ra, ánh mắt anh nhìn chằm chằm cánh cửa vừa được đóng lại rồi sau đó đảo quanh khắp phòng một lượt, căn phòng rất đơn giản không có nhiều đồ đạc gì cũng như không có trang trí gì nhiều, trên các vách tường trống gần phía dưới chỉ dán hình những chú mèo trong suốt với những động tác khác nhau trong rất đáng yêu. Ngoài ra trong phòng cũng chỉ có một cái tủ quần áo, một cái tủ bốn ngăn và hai cái đèn ngủ.

“Có vẻ đơn giản” Lăng Chi Hiên cảm thấy thoải mái rồi anh thật sự từ từ chìm vào giấc ngủ, vì hôm nay phải di chuyển khá nhiều nên anh cảm thấy mệt mỏi.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới không biên oOo

“Chủ tịch, anh thật sự làm tôi rất lo lắng đó a” một giọng nam trầm ấm mang âm điệu lo lắng vang lên trong điện thoại của Lăng Chi Hiên.

“Hiện giờ tôi đang ở thành phố S, đây quả thật là địa điểm thích hợp để tránh đi tai mắt của bọn họ” Lăng Chi Hiên làm lơ đi câu nói của người đó, trực tiếp vào chủ đề cần nói. “Họ sẽ không ngờ rằng tôi còn sống và cũng không ngờ rằng tôi lại vẫn đang ở tại cái nơi bị họ vứt xác thủ tiêu này”

“Vậy giờ anh muốn tôi phải làm gì tiếp theo?” Dương Lãnh Thiên cũng bắt đầu trầm giọng.

“Hiện tại việc ở nơi đó anh vẫn tiếp tục thay mặt tôi xử lý như bình thường” Lăng Chi Hiên giọng vẫn lạnh nhạt mang theo thêm vài phần khí lạnh nói. “Còn việc trong bang anh hãy liên lạc với Từ Cát, bảo anh ta bí mật điều tra xem có bao nhiêu người có thể tin tưởng được. Từ giờ đây sẽ là số điện thoại dùng để liên lạc với tôi”

“Được, tôi hiểu rồi” Dương Lãnh Thiên gật đầu sau đó như nhớ ra cái gì đó rồi ngập ngừng vài giây sau đó mới dám nói. “Anh có muốn tôi sắp xếp chỗ ở cho anh không? Anh định sẽ tiếp tục ở chung với cô gái đó àh” Dương Lãnh Thiên thật sự cảm thấy rất kỳ lạ khi nghe Lăng Chi Hiên bảo là đang ở bên cạnh một cô gái a, thật khiến anh ta tò mò muốn chết àh (Anh đang tò mò đó, chết đi :)))

Lăng Chi Hiên trầm mặc vài giây “Tôi vẫn còn đang bị thương, không cách nào ở một mình được. Hiện tại, tôi không thể tiếp xúc với nhiều người, tôi không muốn có quá nhiều người biết tôi còn sống. Còn nữa, tôi muốn anh sắp xếp cho tôi một công việc bán thời gian sau khi hoàn toàn bình phục, chỉ là để che mắt” (Lý do lý tưởng là đây :))

“Vâng!!” Dương Lãnh Thiên giọng đầy hứng thú gật đầu.

Sau khi Lăng Chi Hiên cúp điện thoại, Dương Lãnh Thiên lập tức cho người điều tra về cô gái tên Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt, anh đang cảm thấy cực kì tò mò. “Cô gái khiến cho Lăng thiếu hứng thú chắc chắn phải là một cô gái cực kì thú vị a” anh ta đang cảm thấy mình sắp chết tới nơi vì tò mò rồi.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới “...” , tạm dịch là ba “trăm” oOo

Sinh hoạt thường ngày của Dạ Nguyệt có chút đảo lộn nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều lắm. Hàng ngày khi thức dậy cô sẽ để thức ăn sáng cho Lăng Chi Hiên ở cạnh chỗ anh ngủ rồi đi học. Buổi trưa thì nấu cháo cho anh ăn cho dễ tiêu hóa. Buổi chiều cũng như vậy. Ngoài ra còn chuẩn bị thức ăn và đồ ăn vặt cho Tuyết Lang, suốt ngày Tuyết Lang quấn lấy Lăng Chi Hiên cho đến khi Dạ Nguyệt về thì chuyển qua quấn lấy Dạ Nguyệt và mặt đòi ăn. Dạ Nguyệt cứ mắng yêu nó là “Đồ sói đói ham ăn a”.

Chỉ có một vấn đề khiến cho cô phải đau đầu, chính là vào buổi tối lúc lau mình cho Lăng Chi Hiên, việc đó thật khiến cô không thể không để ý. Mặc dù là bệnh nhân nhưng cơ thể của anh vẫn có thể nói là cường tráng, cơ ngực săn chắc, cơ bụng sáu múi, da vẻ đã trở lại trắng hồng, khuôn mặt thì lại như tượng điêu khắc với ngũ quan vô cùng tinh xảo. Hzzz anh ta đúng là được ông trời tạo ra để đòi mạng thiếu nữ mà (ôm mặt khóc :-((). Duy chỉ có một khiếm khuyết duy nhất ở anh, chính là những vết sẹo trên khắp cơ thể anh. Mặc dù những vết sẹo cũ và mới này càng tôn lên vẻ nam tính của anh, nhưng nó cũng nói lên việc anh đã trải qua một cuộc sống nguy hiểm như thế nào. Đặc biệt chính là vết sẹo dài phía sau lưng anh, nó kéo dài từ vai đến phía trên thắt lưng một gang tay, nhìn rất là kinh khủng a. (đau lòng quá, khóc :-((()

“Anh có còn đau không?” Dạ Nguyệt đang dùng khăn ướt lau mình phía sau lưng cho Lăng Chi Hiên, nhìn thấy vết sẹo đã thấy mấy lần này bắt giác cô mở miệng hỏi.

“Vết thương đã không còn đau như trước” Lăng Chi Hiên trả lời như có như không, anh đang hưởng thụ cảm giác mát mẻ lan tỏa ra từ chiếc khăn ướt. Mấy ngày rồi không tắm thật khiến anh khó chịu.

“Ừm!!” Dạ Nguyệt như đang suy nghĩ gì đó, giọng điệu có phần lệch đi như đang thả hồn ở phương xa.

Lau phía sau lưng xong, Dạ Nguyệt chuyển qua lau phía trước ngực. Dạ nguyệt lau từ cổ của Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng lau xuống phía dưới ngực anh, ánh mắt mông lung suy nghĩ. Tất cả những hành động của Dạ Nguyệt đều được thu vào mắt Lăng Chi Hiên. Đột nhiên Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt kéo hôn của cô về với thực tại.

“Sao!?” Dạ Nguyệt tròn mắt ngơ ngác nhìn anh, chỗ tay bị anh nắm dường như có một cỗ khí ấm đang lan tỏa.

“Không có gì, chỉ là bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ đi tắm chứ không lau mình nữa” Lăng Chi Hiên quay mặt qua chỗ khác né tránh ánh mắt của Dạ Nguyệt. “Vết thương chắc cũng đã bắt đầu lên da non rồi” Không xong rồi, lúc này nhìn thấy ánh mắt mông lung đó làm anh muốn chạm vào người Dạ Nguyệt.

“Được!!” Dạ Nguyệt mừng thầm, trong giọng nói có vài phần vui vẻ và nhẹ nhõm.

Ngược lại Lăng Chi Hiên lại cảm thấy có một chút khó chịu khi thấy phản ứng này của Dạ Nguyệt. Cô gái này đang vui mừng cái gì chứ, trước tới giờ biết bao nhiêu cô gái muốn được lau mình cho anh mà không được. Còn cô nhóc này lại cảm thấy vui vẻ và nhẹ nhõm khi không phải làm điều đó nữa sao? Đột nhiên anh cảm thấy một cỗ uất ức xông thẳng lên, anh thật là muốn đâm tường mà. (anh cứ như thiếu nữ khi không được người yêu chú ý a :))

Tối hôm đó sau khi mọi thứ chìm vào giấc ngủ, Lăng Chi Hiên từ từ mở mắt ra, anh nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ đang ôm Tuyết Lang ngủ ở phía đối diện mình. Gương mặt của Dạ Nguyệt đang cựa cựa vào đám lông mềm mại của Tuyết Lang vẻ vui vẻ, Lăng Chi Hiên ngồi dậy xách Tuyết Lang để qua một bên. Dường như bị mất điểm tựa Dạ Nguyệt liền quơ quơ tay tìm kiếm, cuối cùng chụp trúng tay Lăng Chi Hiên cô liền ôm lấy làm điểm tựa.

Nhìn thấy động tác đó của Dạ Nguyệt, lòng Lăng Chi Hiên dâng lên một cảm xúc khó tả, anh nhẹ nhàng vén mái tóc trên mặt Dạ Nguyệt ra phía sau rồi lại nhìn chăm chú vào cô. Cô gái này từ ngoại hình cho đến gương mặt đều vô cùng bình thường, từ trước tới giờ người đẹp nào anh cũng đã từng gặp qua và cũng chưa từng để ai vào trong mắt, nhưng tại sao chỉ có cô gái này là anh lại muốn nhìn thấy. Tính cách của cô gái nhỏ này cũng rất kì lạ, lúc thì trầm tĩnh như nước lúc lại mang dáng vẻ của một cô nhóc con, càng tiếp xúc càng cảm thấy tầng tầng lớp lớp tính cách chồng lên nhau, khiến anh không thể dời mắt khỏi cô. Đặc biệt nhất chính là ở cạnh cô, anh lại cảm thấy vô cùng thoải mái, không cần phải luôn trong tâm trạng cảnh giác đề phòng.

Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống nhìn thật gần vào gương mặt đang ngủ của Dạ Nguyệt, hơi thở nóng hực phả vào má của Dạ Nguyệt làm cho Dạ Nguyệt cảm thấy khó chịu, cô quay mặt qua để tránh đi cái khí nóng đó nhưng... vừa quay qua thì lần này tới lượt Lăng Chi Hiên giật mình, môi của cô đã chạm vào môi của anh, một cảm giác mềm mại đánh thẳng vào trong trí óc của anh.

Xúc cảm mềm mại này thật thoải mái, anh nhẹ nhàng chạm môi vào môi Dạ Nguyệt, anh phát hiện là mình không cảm thấy khó chịu khi tiếp xúc thân mật như vậy với cô. Anh từ từ chạm môi vào trán Dạ Nguyệt, rồi mũi rồi má cuối cùng là tiếp tục hôn nhẹ vào môi. Lần này anh chợt phát hiện môi Dạ Nguyệt chỉ đang khép hờ, anh nhẹ nhàng dùng lưỡi tách môi của Dạ Nguyệt ra rồi xâm nhập vào bên trong, bắt được chiếc lưỡi mềm mại kia anh liền cuốn chặt lấy nó. Cảm giác này thật sự quá thoải mái khiến anh không muốn dừng lại, thật lâu sau khi cảm thấy Dạ Nguyệt bắt đầu hít thở không thông thì anh mới chịu dừng lại. Môi của Dạ Nguyệt đã bị anh hôn đến sưng vù, anh nhẹ nhàng chạm nhẹ vào môi Dạ Nguyệt cảm giác thỏa mãn.

“Ngao...” Tuyết Lang bị tách khỏi Dạ Nguyệt thì bất mãn thức dậy, nhìn thấy chủ nhân nó làm chuyện lén lút như vậy thì không khỏi lấy chân cùn quơ quơ.

Bên này Lăng Chi Hiên phát hiện Tuyết Lang đã nhìn thấy, ảo não vài giây rồi để tay lên miệng “Suyt” bảo nó im lặng tránh làm Dạ Nguyệt thức giấc.

Sáng hôm sau thức dậy, Dạ Nguyệt vẫn không biết là mình bị ăn đậu hũ (:)). Và như vậy cứ cách vài ngày, trước khi Lăng Chi Hiên thật sự chìm vào giấc ngủ, anh đều hôn Dạ Nguyệt đến khi hít thở không thông mới thôi. (anh bắt đầu lộ thú tính rồi :))

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5

Một tháng sau, Lăng Chi Hiên đã bình phục và có thể đi lại bình thường. Dạ Nguyệt và bác sĩ trưởng khoa cũng phải kinh ngạc, tốc độ hồi phục sức khỏe nhanh đến bất ngờ. Và theo như Dạ Nguyệt thì trí nhớ của anh cũng vẫn không cải thiện được chút nào. Việc anh ở nhà Dạ Nguyệt thì Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí cũng đã biết, bọn họ cũng thường xuyên ghé qua “thăm hỏi” và “quây phá”. Ví như hôm nay, họ đang định tổ chức một bữa BBQ ở trong phòng Dạ Nguyệt với lý do là nam thần mới vừa tìm được công việc làm thêm bán thời gian.

“Vậy là anh ấy đã xin được việc làm bán thời gian ở cửa hàng thức ăn nhanh ở cuối phố àh” Lý Vân Nhi vừa chuẩn bị thịt ướp vừa nói.

“Ừh!! Chỉ vì bề ngoài soái ca của anh ấy mà người ta đã không cần biết đến họ khẩu lý lịch bla bla...mà nhận liền. Thật khiến người khác ghen tị” Dạ Nguyệt lắc đầu cảm thán không ngớt.

“Em nói này Dạ Nguyệt, chị thật là kì lạ a” Vân Nhi ngừng ướp thịt, quan sát Dạ Nguyệt với vẻ khó hiểu. “Sống cùng với một đại soái ca như vậy mà chị thật sự không có chút cảm giác nào sao? Anh ấy đúng là một đại soái ca vừa đẹp trai vừa lạnh lùng vừa có khí chất của người trên a”

Đúng lúc đó Lăng Chi Hiên từ ngoài cửa đi ngang qua phòng bếp, khi nghe được lời đó bước chân của anh đi chậm hẳn rồi dừng lại. (bắt quả tang anh nghe lén nhe :))

“Hà? Dĩ nhiên là không a” Dạ Nguyệt lắc đầu rồi cười cười “Chị và anh ấy là người của hai thế giới khác nhau, chuyện như thế tuyệt đối không thể xảy ra”

“Tư tưởng của chị cũng thật là kì lạ rồi” Lý Vân Nhi nghiêng đầu khó hiểu.

“Sau này lớn chút nữa em sẽ hiểu thôi” Dạ Nguyệt xoa đầu Lý Vân Nhi.

“Chị hai àh, em cũng lớn rồi không có phải là con nít gì đâu nha” Lý Vân Nhi bĩu môi vẻ khó chịu.

“Hehe...” Dạ Nguyệt chỉ cười trừ, thật ra cô nói vậy để đánh trống lảng cho qua chuyện thôi chứ cô biết Lý Vân Nhi so với những người đồng trang lứa thì tính ra đã chừng chạc lắm rồi, chỉ có điều hơi chậm tiêu trong chuyện tình cảm thôi (nói câu này như tự dấm vô mặt mình rồi cung à :)), rồi đột nhiên như nhớ ra gì đó “Em với Hoàng Trí sao rồi?”

“Sao là sao?” Lý Vân Nhi nghiêng đầu khó hiểu.

“Tên đó vẫn chưa ra tay sao?” Dạ Nguyệt suy nghĩ trong lòng “Thật bất ngờ a”

Lăng Chi Hiên nghe hai người nói chuyện xong thì lẳng lặng rời đi, trong lòng đầy mâu thuẫn. Những câu nói của Dạ Nguyệt dù không phải về thân thể hay công việc của anh, nhưng hơn ai hết anh lại là người hiểu rõ nhất, chỉ là cảm thấy rất khó chịu, cứ như đang có hàng ngàn con trùng đang bò trong lòng.

Buổi tối hôm đó sau khi mọi người ra về, Dạ Nguyệt rửa bát và dọn dẹp còn Lăng Chi Hiên đi tắm. Anh rất thích sạch sẽ, sau khi nướng thịt khỏi

và mồ hôi hoà lẫn vào nhau khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Dọn dẹp xong Dạ Nguyệt vào phòng tắm đệm. Cạch! Lãng Chi Hiên mở cửa bước ra, Dạ Nguyệt xoay lại định đi tắm thì cô và Lãng Chi Hiên nhất thời đều cứng người. Nguyên lai là anh chỉ quấn một cái khăn tắm ngang hông. Toàn bộ cơ thể cường tráng phơi bày trước mặt Dạ Nguyệt. Mái tóc ướt đen mượt mềm mại, có thể còn thấy rõ những giọt nước đang chảy trên mặt và cơ thể anh. Dạ Nguyệt đứng hình mấy giây rồi cô xoay nhanh người lại.

“Xin lỗi, tôi chưa có thấy gì hết a” mặt Dạ Nguyệt đỏ lên như trái cà chua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy toàn bộ cơ thể của một người đàn ông ngoại trừ cái chỗ kia. Lúc trước lau mình cho anh cũng chỉ là phía trên và anh vẫn còn mặc áo, chỉ là cởi mấy cúc áo rồi kéo xuống thôi.

Lãng Chi Hiên dở khóc dở cười, anh quên mang quần áo vào nên định bước ra lấy quần áo, không ngờ lại xảy ra tình huống buồn cười như vậy.

“Àh ừm... lúc nhỏ tôi cũng hay nhìn thấy ba mình cởi trần nên tôi thật sự...” Dạ Nguyệt ấp úng, cố ra vẻ bình tĩnh và cố xua đi không khí mờ ám lúc này “... anh rất giống ba tôi haha...” Nói xong tự thấy bản thân dở hơi, ở đây mà có cái hồ thì Dạ Nguyệt nhất định nhảy vào ngay không cần suy nghĩ.

Lãng Chi Hiên nghe đến đây thì tối sầm mặt lại, đột nhiên một trận lửa giận xông lên, khí lạnh quanh thân, nhiệt độ không khí giảm xuống đột ngột và không có dấu hiệu dừng lại. Dạ Nguyệt bất chợt rung lên, cảm thấy không rét mà run.

Lãng Chi Hiên tiến lại gần Dạ Nguyệt cho tới khi cơ thể hai người dán sát vào nhau, đưa ngón tay thon dài lên vuốt vào gò má của Dạ Nguyệt, sau đó nắm cằm của Dạ Nguyệt kéo qua đồng thời xoay người Dạ Nguyệt lại. Từ lúc cơ thể Lãng Chi Hiên tiến gần lại thì Dạ Nguyệt đã cảm thấy một luồng hơi nóng bức người, thân thể cứng đờ, não không tiêu hoá được chuyện đang diễn ra, Dạ Nguyệt sửng sốt nhất thời quên tránh khỏi Lãng Chi Hiên.

Bạn học Lãng nhà ta cong khoe môi lên cười như không cười, nhẹ nhàng cúi đầu xuống gần sát vào Dạ Nguyệt, hơi thở nam tính nóng rực phả vào mặt Dạ Nguyệt.

“Nhớ kĩ tôi không phải là ba của em mà là một người đàn ông đối với em” Lãng Chi Hiên gần lên từng chữ, đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mắt cô.

@@ Dạ Nguyệt choáng váng, não đình chỉ hoạt động, đôi mắt mở to phía sau cặp kính cận, vẻ mặt khó tin cùng với kinh ngạc đến n lần, cảm thiếu chút nữa là rớt luôn xuống đất.

N giây trôi qua, Dạ Nguyệt vẫn giữ nguyên một phản ứng, cơ thể cứng đờ. Còn Lãng Chi Hiên vẫn giữ nguyên tư thế mờ ám đó, không buồn nhúc nhích, ánh mắt vẫn tập trung vào quan sát phản ứng buồn cười của Dạ Nguyệt. Lại n giây nữa trôi qua, bất chợt Lãng Chi Hiên kề sát môi lại gần bên tai của Dạ Nguyệt vừa thổi khí vừa nhỏ giọng nói, âm thanh hết sức mập mờ.

“Tôi đùa thôi” Lãng Chi Hiên cong khoe môi lên cười gọi cảm đầy quyến rũ mờ ám, rồi anh lấy quần áo trên ghế đi vào phòng tắm “Hừ ai bảo em dám nói tôi như ba của em” Lãng Chi Hiên âm ức trong lòng, lúc này anh rất muốn hung hãn hơn cô để cô xem anh có giống ba cô không a. Nhưng vừa nhìn đến biểu hiện kinh sợ của cô thì anh lại thôi, cố đè nén cảm giác tức giận cùng uất ức trong lòng. (Anh thật sự giống thiếu nữ quá rồi a :v :))) *bàn ghế bay tán loạn* *ôm đầu* Tha cho tui :-()

Gặp quý rồi!!! Dạ Nguyệt ôm đầu lần qua lần lại trên đệm “Có ai đến nói tui biết chuyện gì vừa mới xảy ra không!?” Cho đến giờ Dạ Nguyệt vẫn còn cảm nhận thấy rõ hơi thở nóng rực cùng với cơ thể của người kia..... aaaaaa..... “Cứu với” Dạ Nguyệt kêu gào trong lòng, rồi cô nằng nặc đập đầu vào gối, kéo chăn lên trùm kín mít, khuôn mặt đỏ bừng.

“Em đang làm gì!?” Giọng nói trầm ồm vang lên từ phía cửa nhà tắm, Lãng Chi Hiên quần áo chỉnh tề đang cầm khăn lau đầu bước ra. Sau khi vào nhà tắm anh cũng đã xối nước lạnh để bình tĩnh lại, điều chỉnh lại tâm trạng rồi mới đi ra. Bước ra thì lại thấy một màn buồn cười này.

Dạ Nguyệt cứng đờ người rồi bất chợt cảm quần áo vọt lẹ như bay vào nhà tắm “Tôi... tôi đi tắm”

Lãng Chi Hiên dở khóc dở cười, ảo não không biết nên làm thế nào để cho cô gái nhỏ này hết kinh sợ anh đây. Hzzz thật là, trước giờ anh chưa bao giờ cảm thấy khó xử như hôm nay. (Anh cũng có ngày này *cười đều* :v :))))

***** Ò Ó O Lăn ranh giới tự ki oOo

Vừa ngồi dựa vào tường đọc sách vừa nhìn về phía nhà tắm, Lãng Chi Hiên đang suy nghĩ mông lung thì cửa nhà tắm bật mở, Dạ Nguyệt từ trong nhà tắm đi ra. Quan sát khuôn mặt đỏ bừng của Dạ Nguyệt, Lãng Chi Hiên không khỏi buồn cười. Nhìn thế nào cũng thấy biểu hiện của cô lúc nào cũng thú vị như vậy khiến anh cứ muốn chọc ghẹo cô. Hzzzz thật là bản thân đã 27 tuổi rồi mà còn có tư tưởng này, Lãng Chi Hiên lại ảo não. Nghĩ đi nghĩ lại thì anh đang bị cái gì thế này, chuyện thế này....trước nay chưa từng có. Có thể xảy ra với ai chứ tuyệt đối không thể xảy ra với anh, anh đã từng tin rằng bản thân sẽ không thể động tâm trước bất kể cô gái nào. Có những cái ví dụ điển hình trước mắt khiến anh không thể nào nuốt trôi việc mà người ta hay mơ mộng đó, chính là “Yêu đương”. (Anh ăn đậu hủ người ta cho đã rồi giờ nói không nuốt trôi là sao?...là sao?...là sao? *gào thét*)

Không hiểu sao mà mặc dù biểu hiện bên ngoài của anh rất bình thường, vẫn lạnh nhạt và ít nói như mọi ngày nhưng Dạ Nguyệt lại cảm thấy có cái

gì đó không đúng, không khí xung quanh hết sức quỷ dị. Chuyện vừa rồi khiến Dạ Nguyệt ý thức được một điều, Lăng Chi Hiên là một người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh. Trước đây cô luôn nhìn anh dưới ánh mắt của một người chăm sóc một người bệnh với anh bị mất đi trí nhớ không biết gia đình bạn bè hiện đang ở đâu, cho nên Dạ Nguyệt mới đồng ý giúp đỡ anh. Bất quá bây giờ ngẫm lại Dạ Nguyệt cảm thấy chuyện này vẫn không sai nhưng hiện tại anh ấy đã hồi phục, mình có nên bảo anh ấy ra ngoài phòng khách ngủ không? Dù sao thì tính đến thời điểm này mối quan hệ giữa hai người chỉ là bạn bè bình thường.

“À ừm... Anh vẫn chưa ngủ à?” Dạ Nguyệt ấp úng hỏi, cơ thể cứng ngắt đi lại phía đệm như robot. (:))))

Lăng Chi Hiên quay qua bên kia bụm miệng lại, cố gắng không phát ra tiếng cười. Cô gái nhỏ này thật sự rất thú vị.

Bên này Dạ Nguyệt thấy Lăng Chi Hiên run run quay mặt qua bên kia thì bất chợt về mặt từ đó bỗng chuyển qua lo lắng “Anh đau ở đâu à hay là vết thương vẫn còn đau!”

Lăng Chi Hiên vẫn cố nhịn cười lắc đầu, đôi mắt trong suốt nhàn nhạt nhu tình nhìn Dạ Nguyệt. Giờ thì hay rồi, Dạ Nguyệt chuyển từ lo lắng sang cứng đờ mặt, trong lòng không khỏi run lên, tim đập như trống trận.

“Phụt ha ha ha.....” Lăng Chi Hiên bật cười thật lớn, nét mặt của cô gái nhỏ này cũng thật là đa dạng a.

Cuối cùng Dạ Nguyệt cũng biết mình đang bị người bên kia trêu ghẹo. Dạ Nguyệt nhướn mày nhìn anh, mỉm cười một cái rồi đột nhiên lè lưỡi làm mặt quỷ rồi dứt khoát tắt đèn nằm xuống ôm Tuyết Lang ngủ, không thèm để ý đến anh nữa. Hừ gì chứ, mình có khùng mới nghĩ anh ta là một người đàn ông trưởng thành á =.=!

Lăng Chi Hiên thấy biểu hiện đó thì anh đứng hình trong giây lát rồi cười cười tắt đèn đi ngủ. Trong lòng đủ mọi loại cảm xúc không tên cứ âm ỉ mà tồn tại dần dần lớn lên.

***** Ó O Ò Lăn ranh giớiméo biết oOo

CẠCH! Dạ Nguyệt bước ra khỏi cửa nhà, cô đi học trước khi Lăng Chi Hiên đi làm. Hôm nay cô quyết định không thèm nói với anh ta lời nào, dám trêu cô à hừ...

“Dạ Nguyệt!” một chị gái xinh đẹp gọi Dạ Nguyệt khi thang máy vừa mở.

Dạ Nguyệt quay qua thì thấy có khoảng bốn năm cô gái đang đứng trong thang máy, tất cả mọi người đều quay qua nhìn chăm chăm vào cô. Dạ Nguyệt khó hiểu.

“Chào mọi người!” Dạ Nguyệt gật đầu cười cười.

Mọi người nhìn nhau gật đầu một cái rồi chị gái xinh đẹp lúc nãy cười dịu dàng với Dạ Nguyệt nói “Thật ra mọi người rất muốn hỏi em, anh chàng soái ca ở nhà em là bạn trai của em hả?”

“Soái ca?” Dạ Nguyệt nhất thời sững người rồi cô nhớ ra Lăng Chi Hiên sau đó lắc đầu “Đâu có”

Mọi người nhất thời vui mừng, vẻ mặt tươi cười như hoa, chị xinh đẹp kia cười đến híp cả mắt vui vẻ hỏi “Vậy hai người là quan hệ gì vậy? Sao anh ấy lại ở nhà em?”

Dạ Nguyệt cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hzzz ai bảo anh ta có bề ngoài soái ca làm gì. Dạ Nguyệt suy nghĩ nên trả lời thế nào, không thể nói hai người là người xa lạ được, bạn bè thì cho dù thân cũng không thể sống chung được.

“À! Anh ấy là anh họ của em, vì lúc trước đi làm bị thương nên ba mẹ anh ấy mới nhờ em chăm sóc anh ấy” Dạ Nguyệt cười như có như không.

“Hơ anh ấy bị thương à?”

“Giờ anh ấy khỏe chưa?”

“Khi nào em không rảnh chăm sóc anh ấy thì cứ việc nhờ chị nhé, chị lúc nào cũng sẵn lòng giúp đỡ hìh”

“Em có cần gì thì cứ nói chị nhé, chị luôn coi em như em gái của mình”

Mọi người bắt đầu nhao nhao lên, người này một câu người kia một câu, Dạ Nguyệt choáng váng @@ Và kết thúc là tự nhiên khi không ở đâu Dạ Nguyệt có thêm rất nhiều chị họ. Ngoài ra còn được các thím hàng xóm “thân thiện” “dễ mến” “luôn coi con như con cháu trong nhà” tặng đồ ăn, nước uống, các loại trái cây bla...bla...với ý đồ muốn nam thần làm con rể.

Cũng có một vài người hỏi Dạ Nguyệt về gia thế của Lăng Chi Hiên, cô cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ đành phải nói anh ấy là con của một gia đình trí thức bình thường, hiện tại sau khi bị tai nạn vì không thể trở về với công việc cũ là nhân viên văn phòng của một công ty tư nhân nào đó mà phải tạm thời làm việc bán thời gian ở cửa hàng cuối phố. Một vài “chị gái” và các bác hàng xóm “thân thiện” nghe đến đây thì bĩu môi

tỏ vẻ xem thường, nam thần có đẹp đến mấy thì cũng như không, đẹp có thể giúp no bụng à, đẹp có thể biến thành nhà lầu xe hơi giàu sang phú quý à. Nếu chỉ đẹp mà không có tài cán gì thì cũng chỉ là bình hoa đi động thôi. Những người còn lại thì lại có suy nghĩ khác. Có được một người chồng soái ca thì cho dù là bình hoa đi động cũng được nở mày nở mặt với bạn bè dòng họ a. (Haha anh bị nói là bình hoa đi động kia, vui v~ :)))

Còn bên này Dạ Nguyệt đang ảo não vì chuyện mình bịa ra, về nhất định phải thú nhận tội lỗi với anh ta =.=! Hzzz xem ra những ngày tháng sau này sẽ không được yên ổn nữa rồi, Dạ Nguyệt thở dài ngao ngán.

Nói đi cũng phải nói lại, chỉ vì một lần Lăng Chi Hiên “lỡ” bước chân ra ngoài đi nộp đơn xin việc mà giờ cả khu chung cư và khu phố đều biết đến có một nam thần vừa lạnh nhạt vừa có khí chất – mặc dù bên trong chỉ là bình hoa đi động – đã dọn về đây sống chung với cô em họ. Cửa hàng thức ăn nhanh nơi anh làm việc cũng bắt đầu đông nghẹt người, đa số họ đến vì muốn “xem mắt” nam thần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6

“Xin lỗi anh, vì họ hỏi bất ngờ với không cho tôi đường thoát thân nên tôi đành phải nói với họ như vậy thôi” Dạ Nguyệt cúi thấp đầu, cứ như đứa trẻ đang nhận lỗi với ông bố nào đó. (=))

Lăng Chi Hiên trầm mặc, dĩ nhiên không phải về việc cái gia thế giả kia mà về việc hôm qua vừa bị nói giống “bố” thì hôm nay lại chuyển qua làm “anh họ” của cô. Đối với anh bây giờ có thân thế giả như thế nào không quan trọng, mà nếu cô bịa ra như vậy thì lại càng có lợi đối với anh, những người kia sẽ càng không biết là anh còn sống. Vấn đề ở đây là anh lại cảm thấy khó chịu khi bị gán cho cái danh phận “anh họ” của cô. Hừ mấy cô “chị họ” với mấy bác hàng xóm “thân thiện” cứ đợi đó, xem anh đối phó với họ thế nào, dám bắt anh nhận lãnh cái danh phận “anh họ” của người nào đó. Thật là Lăng Chi Hiên càng nghĩ càng thấy tức.

Bên này Dạ Nguyệt vừa ôm Tuyết Lang vừa lộ vẻ mặt hối lỗi, đột nhiên cô cảm thấy nhiệt độ không khí lạnh đi vài phần thì không khỏi hoảng hốt: “Anh ta không phải thật sự giận mình rồi chứ? Mà cũng phải, mình chưa nói với anh ta mà đã bịa chuyện như thế, anh ta còn đang bị mất trí nhớ nữa chứ. Càng nghĩ càng thấy bản thân thật đáng giận a” =.=!

Lăng Chi Hiên nhìn thấy ánh mắt tự trách của cô gái nhỏ bên kia, trong lòng không khỏi mềm mại hẳn: “Nếu là tôi trong trường hợp đó cũng sẽ làm vậy” ánh mắt nhìn Dạ Nguyệt ẩn hiện ý cười.

Thấy Lăng Chi Hiên thật sự không có giận thì Dạ Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, Dạ Nguyệt cười cười rồi vui vẻ vuốt lông Tuyết Lang. Chiều nay cô không cần phải nấu cơm vì Lăng Chi Hiên được cửa hàng thưởng cho bốn phần gà rán mang về.

Tình Toong!! Chuông cửa vang lên, Dạ Nguyệt chạy ra mở cửa thì thấy Lý Vân Nhi với Dương Hoàng Trí, còn có Tề Mạc Thông đang ở bên ngoài, trên tay còn mang rất nhiều đồ ăn.

“Dạ Nguyệt!” Lý Vân Nhi vui vẻ lôi lôi kéo kéo Dạ Nguyệt vào nhà. Dương Hoàng Trí và Tề Mạc Thông cũng đi theo.

Vào đến bên trong phòng khách bắt gặp Lăng Chi Hiên đang ngồi xem phim trinh thám, bên chân là Tuyết Lang đang gặm một cái cánh gà, dĩ nhiên mọi người đều nghĩ đây là một con Husky, bởi vì bề ngoài của Tuyết Nhi rất giống loài Husky thuần chủng. Tề Mạc Thông ngạc nhiên, lần trước anh đến đây đâu có gặp người này, cũng nghe Lý Vân Nhi nói là Dạ Nguyệt không có anh chị em ruột gì. Chẳng lẽ là bạn trai của cô ấy? Tề Mạc Thông ánh mắt đánh giá nhìn Lăng Chi Hiên, trên người anh ta tỏa ra một loại khí chất cao ngạo và lãnh quyết dù cho hình như anh ta đang che giấu nó, nhưng có thể do nó đã ăn sâu vào trong máu nên khó có thể mà che giấu hết hoàn toàn. Người đàn ông này không tầm thường, Tề Mạc Thông vừa nghĩ hoạc vừa khó chịu.

Nghĩ kĩ thì Dạ Nguyệt ở tuổi này sống chung với bạn trai là việc bình thường, Tề Mạc Thông càng nghĩ càng thấy khó chịu trong lòng. Thật ra anh mới nhận ra cảm xúc trong lòng mình từ chuyến đi nghiên cứu đợt trước, khi phát hiện cô ấy bị mất tích thì anh cứ rối cả lên, nhưng lúc biết cô ấy đã bình an anh lại trốn tránh không dám vào bệnh viện thăm. Thời buổi bây giờ việc yêu một người con gái lớn tuổi hơn mình là điều rất bình thường, nhưng gia đình anh lại khác, là một gia đình luôn tuân thủ nghiêm ngặt những truyền thống cổ xưa.

“Chào anh Chi Hiên!” Dương Hoàng Trí gật đầu chào Lăng Chi Hiên.

“Chào anh” Tề Mạc Thông cũng gật đầu chào.

Lăng Chi Hiên chỉ gật nhẹ đầu như có như không rồi tiếp tục quay qua xem phim, đối với người khác anh luôn lạnh nhạt và lạnh nhạt như vậy. Nhưng thật ra anh đã cảm thấy có một cái gì đó khó chịu ở tên nhóc Tề Mạc Thông này, cái cách tên đó nhìn anh như đang nhìn một tình địch của mình. Đáy mắt Lăng Chi Hiên xẹt qua một tia lạnh lẽo nhưng rất nhanh đã trở lại vẻ lạnh nhạt như cũ và tất nhiên không ai nhìn thấy được điều này. Nhưng Tề Mạc Thông từ lúc bước vào đã luôn cảm thấy bị một áp bức vô hình đè ép, giờ thì càng rõ rệt.

Còn bên này, Lý Vân Nhi đang cười vui vẻ xem kịch vui, không khỏi hứng thú muốn xem tiếp mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào. Dương Hoàng Trí lộ vẻ cung chiêu nhìn Lý Vân Nhi nhưng cũng rất nhanh quay qua nói với Tề Mạc Thông.

“À Mạc Thông, quên nói với cậu là hiện tại anh họ của Dạ Nguyệt đang ở cùng với cô ấy” Dương Hoàng Trí giới thiệu. Lúc sáng Dạ Nguyệt có nói với anh và Lý Vân Nhi để tránh mọi chuyện rắc rối nên cô ấy đã nói với mọi người Lăng Chi Hiên là anh họ của mình, với lại anh không muốn cho bạn của mình hiểu lầm mà từ bỏ tình cảm trong lòng cậu ấy. Dù sao Tề Mạc Thông tính ra cũng là người bạn quan trọng của anh, mà Dạ Nguyệt với Lăng Chi Hiên thật sự cũng không phải là cái quan hệ kia.

Lý Vân Nhi buồn chán vì kịch vui đã kết thúc nhưng cô không biết rằng sau này sẽ có nhiều kịch vui hơn để cô xem, chuyện này sẽ được nói sau. (=)))

Dạ Nguyệt đem chén đĩa từ trong phòng bếp đi ra, rồi cùng Lý Vân Nhi lần lượt chuyển đồ ăn từ trong hộp sang đĩa. Sau đó, mọi người cùng nhau mở một bữa tiệc nhỏ.

“Dạ Nguyệt, chị họ của Hoàng Trí tổ chức một bữa tiệc hóa trang ở biệt thự trên núi của chị ấy. Chị ấy mời mọi người tới dự, tiện thể chị ấy giới thiệu với mọi người vị hôn phu của chị ấy luôn” Lý Vân Nhi quay qua nói với Dạ Nguyệt.

“Đúng vậy” Dương Hoàng Trí gật đầu “Party trong 3 ngày 3 đêm, chúng ta sẽ đi vào trưa mai”

“Hả? Nhưng sáng mai chúng ta còn phải báo cáo nữa đó” Dạ Nguyệt ngạc nhiên.

“Bọn em tính hết rồi, báo cáo xong chúng ta sẽ về nhà lấy vali rồi tập trung ở cổng trường. Hoàng Trí sẽ chờ bọn mình tới đó luôn” Lý Vân Nhi cười vui vẻ “Với lại sau khi báo cáo chúng ta sẽ được nghỉ 5 ngày mới có lịch học tiếp”

“Uhm nếu vậy thì cũng được” Dạ Nguyệt nghĩ chút chút rồi gật đầu cười cười.

Bên này nhìn thấy Tề Mạc Thông lộ vẻ vui mừng khi nghe Dạ Nguyệt đồng ý, đáy mắt Lăng Chi Hiên xẹt qua một tia lạnh lẽo. (Cái này có tính là dám động thủ trên đầu thái tử không đây =)))

“À anh Chi Hiên có thể xin nghỉ việc 4 ngày được không?” Lý Vân Nhi quay qua hỏi.

“Được” Lăng Chi Hiên chỉ chờ câu hỏi này thôi, anh làm sao có thể để con mèo nhỏ một mình vào hang cọp được. Về chuyện cửa hàng chỉ là che mắt người khác, thật ra cái cửa hàng đó Dương Lãnh Thiên đã mua lại và hiện tại chủ cửa hàng đó chính là anh ta.

“Hả? Thật sự là không sao chứ, ngộ nhớ...” Dạ Nguyệt lo lắng nói, cô nghĩ anh đi làm chỉ mới có một ngày mà đã xin nghỉ phép rồi.

“Uhm không sao, ông chủ rất là tốt bụng, tôi sẽ làm bù thêm giờ sau khi về” Lăng Chi Hiên hơi nhếch khóe môi lên, ánh mắt nhàn nhạt như tình nhìn Dạ Nguyệt. Tên đó mà không cho anh nghỉ thì thật sự là lớn gan rồi.

Ở một nơi nào đó Dương Lãnh Thiên đột nhiên cảm thấy lạnh gáy “Chắc sát khí mạnh thế này chỉ có thể là tên đó.....lạy hồn, mình có làm điều gì chọc giận thái tử sao?” vừa nói vừa đổ mồ hôi lo lắng.

Dù Dạ Nguyệt không phát hiện có điều gì khác lạ nhưng Tề Mạc Thông luôn quan sát Lăng Chi Hiên thì lại thấy rõ ràng. Thái độ của anh ta dành cho Dạ Nguyệt và người khác rất khác nhau, ánh mắt nhìn Dạ Nguyệt như nhìn..... Không thể nào, hai người họ là anh em họ, không thể nào có chuyện hoang đường như vậy được. Tề Mạc Thông chấn chỉnh lại tâm trạng.

Còn Dương Hoàng Trí cũng đang có suy nghĩ riêng trong lòng, lần party này anh sẽ chính thức ngỏ lời với Vân Nhi của anh, phải chuẩn bị cho thật hoàn hảo mới được.

Và thế là tối hôm đó mọi người đều mang theo một tâm trạng riêng mà chìm vào giấc ngủ. Chắc chỉ có Dạ Nguyệt và Tuyết Lang là không suy nghĩ gì mà ngủ ngon đến sáng hôm sau. (Dạ Nguyệt: ai nói vậy? tui cũng lo cho chuyện báo cáo hôm sau lắm chứ bộ *gào thét* *tác giả chuẩn lẹ*)

***** Ò Ó O Lăn ranh giới...đầy khinh bỉ oOo

Trưa hôm sau, mọi người lên đường đến khu biệt thự nhà họ Hoàng trên chiếc Audi của Hoàng Trí. Khu biệt thự này nằm ở ngoại ô thành phố, được xây dựng trên núi nhưng có thể nhìn thấy biển, và chỉ cách 20p đồng hồ lái xe ra bãi biển. Bên cạnh khu biệt thự cũng là những khu biệt thự của các nhà tài phiệt khác.

Chị họ của Hoàng Trí kết giao với con trai của Hàn gia Hàn Tử Minh, tập đoàn họ Hàn cũng lớn mạnh như tập đoàn họ Dương của bọn họ nhưng nếu so với họ Lăng cùng với ba gia tộc khác thì cũng chỉ là một con tép trên cả đĩa thức ăn lớn. Sở dĩ bọn họ kết hôn với nhau dĩ nhiên là vì môn đăng hộ đối đồng thời có thể kết hợp với nhau để lớn mạnh hơn. Nhưng tổng kết lại bọn họ là bên bạch đạo, luôn không muốn dính dáng gì đến hắc đạo. Người bạch đạo và hắc đạo luôn phân rõ ranh giới nước sông không phạm nước giếng, chỉ duy có bốn gia tộc lớn là nằm ở giữa – cả hắc bạch lưỡng đạo đều phải kính sợ. Bốn gia tộc này có thể lực trên khắp thế giới, cả hắc bạch lưỡng đạo cùng những nhà chính trị gia trên khắp thế

giới cũng phải kính nể họ.

Dạ Nguyệt ôm Tuyết Lang dựa vào cửa kính xe nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, tâm trạng cực kì thoải mái. Lăng Chi Hiên ngồi kế bên vẫn lạnh nhạt và ít nói như cũ, nhưng lâu lâu lại nhìn qua Dạ Nguyệt mà cong khóe môi lên. Dĩ nhiên người ngồi kế bên nữa là Tề Mạc Thông, tuy muốn ngồi kế Dạ Nguyệt nhưng lúc lên xe thì Lăng Chi Hiên đã lên trước ngồi vào giữa.

Tuy nói là ngoại ô thành phố nhưng cũng mất 2 tiếng đồng hồ lái xe, Lý Vân Nhi ngồi ở ghế phụ đã ngủ không biết trời trăng gì. Dương Hoàng Trí cũng chiều ngắm Lý Vân Nhi qua kính chiếu hậu.

Còn ở phía sau Dạ Nguyệt cũng không hơn gì, chớp mắt đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng để Dạ Nguyệt tựa vào vai mình ngủ cho thoải mái, trong đáy mắt ẩn hiện ý cười. Người kế bên Tề Mạc Thông vô cùng cảm thấy khó chịu, dù cho trong lòng anh cứ tự nói họ chỉ là anh em họ.

Lăng Chi Hiên qua kính chiếu hậu nhìn về mặt khó coi của Tề Mạc Thông, anh cảm thấy vô cùng thoải mái. Gia tộc họ Tề anh không phải không biết, đó là một gia tộc cổ hủ luôn cố chấp về những truyền thống xưa. Thứ nhất là phải môn đăng hộ đối, thứ hai bắt buộc nữ phải nhỏ tuổi hơn nam - nam lúc nào cũng phải trên cơ nắm quyền, thứ ba phải tài đức vẹn toàn, thứ tư phải là mỹ nhân sắc nước hương trời vì họ cần duy trì gen hoàn hảo của gia tộc mình, và cuối cùng là phải luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng tất cả những người trong gia tộc bọn họ. Nhìn sơ qua ngoại trừ yếu tố thứ ba thì những cái còn lại Dạ Nguyệt chắc chắn không thể đáp ứng đủ tiêu chuẩn của gia tộc họ.

Đối với anh mà nói những cái yêu cầu đó thật sự là rất biến thái, anh làm sao có thể giao Dạ Nguyệt cho một gia tộc biến thái như vậy được. Anh không biết cảm xúc của bản thân dành cho Dạ Nguyệt hiện tại là đến đâu nhưng ít nhất cô cũng cứu anh một mạng, anh hy vọng cô nhất định phải có được một hạnh phúc trọn vẹn.

Hai giờ sau, mọi người dừng xe trước cổng lớn bằng đá, xung quanh là cây cối um tùm, chỉ có một con đường dẫn lên biệt thự. Ngôi biệt thự được xây dựng theo phong cách cổ điển của Anh, màu xám tro lạnh lẽo nổi bật lên giữa màu xanh tươi mát của khu rừng, thoạt nhìn rất cổ kính mang theo âm u lạnh lẽo. Party hóa trang lần này là theo phong cách cổ điển, cho nên chúng ta sắp chứng kiến một party của nước Anh xa xưa.

Bất giác Dạ Nguyệt ôm chặt lấy Tuyết Lang, mặt tái đi vài phần. Trước giờ, cô sợ nhất chính là cái đó cái đó.....những linh hồn =.=!!! Lý Vân Nhi ngồi ở ghế phụ cũng không khỏi rung mình, cô cũng rất sợ những cái kia a.

“Dạ Nguyệt à, em với chị ở chung một phòng ha” Lý Vân Nhi quay xuống nói với Dạ Nguyệt.

“Uhm uhm” Dạ Nguyệt ra sức gật đầu lia lịa, cứ như sợ Vân Nhi không thấy hành động này vậy.

Lăng Chi Hiên lại bất giác cong khóe môi lên nghĩ “Hóa ra người nào đó lại nhát gan như vậy” Anh lại được biết đến một vẻ mặt thú vị khác của cô gái nhỏ này.

Dương Hoàng Trí thì ảo não “Phải chi người được nghe nói câu đó là mình a”

Còn Tề Mạc Thông thì cảm thấy lo lắng, là bạn cùng lớp với hai người nên anh biết rõ Dạ Nguyệt nhạy cảm với những chuyện tâm linh như thế nào.

Cánh cửa lớn mở ra, Dương Hoàng Trí nhanh chóng lái xe vào phía cửa chính của khu biệt thự. Sở dĩ nói là khu biệt thự vì không chỉ có một ngôi biệt thự kia mà ở phía sau là hai ngôi biệt thự khác cũng nằm trong khu đất này, có điều những ngôi biệt thự này không lớn bằng ngôi biệt thự chính kia. Khu biệt thự này vốn dĩ được xem là một khu nhà truyền thống, dành cho gia tộc họ Dương trong những cuộc họp mặt gia tộc quan trọng hay là những buổi tiệc đặc biệt. Buổi party này do Dương Hoàng Trí cùng chị họ đứng ra tổ chức.

Sau khi xe dừng lại, Lăng Chi Hiên với tay mở cửa xe cho Dạ Nguyệt. Mọi người vừa xuống xe thì có một người đàn ông mặc trang phục comele đen tuyền 50 mấy tuổi từ phía bên hông biệt thự đi ra. Ông ta nhìn thấy Dương Hoàng Trí thì cúi người xuống chào.

“Mừng cậu chủ về”

“Chào ông quản gia” Dương Hoàng Trí cười rồi đưa chìa khóa xe cho quản gia để ông ấy chạy xe vào gara.

Rồi Dương Hoàng Trí cùng mọi người đi vào cửa chính biệt thự. Cửa lớn biệt thự mở ra, một cô gái với một vẻ đẹp thuần khiết vui vẻ bước ra. Đây không phải ai khác chính là chị họ của Dương Hoàng Trí – Dương Ngọc Linh. Cô ấy trang điểm rất nhạt nhưng lại nổi bật lên vẻ đẹp thanh thuần của bản thân, trên người diện một cái đầm trắng đơn giản nhưng lại càng tôn lên đường cong linh động của cơ thể, nước da trắng hồng rạng rỡ. Dương Ngọc Linh vui mừng ôm Dương Hoàng Trí

“Lâu lắm rồi chị em mình mới gặp nhau” Dương Ngọc Linh cười thật dịu dàng. Dương Hoàng Trí cũng cười vui vẻ.

“Giới thiệu với mọi người đây là chị họ của mình – Dương Ngọc Linh” Dương Hoàng Trí quay qua vui vẻ giới thiệu. “Còn đây là các bạn học của em”

Mọi người lại rối rít giới thiệu về bản thân, riêng Lăng Chi Hiên chỉ gật nhẹ đầu như có như không nên Dạ Nguyệt đành phải lên tiếng thay anh. Sau

tất cả Dạ Nguyệt rút ra được một điều, con người này ở trước mặt người khác cho dù có dùng dao chĩa trước mặt anh thì anh cũng hờ hững xem như không khí mà không buồn mở miệng.

“Ngọc Linh” một tiếng nói từ phía trong vang ra, đồng thời đi theo đó là một người đàn ông trẻ tuổi thoát nhìn khá chừng chặc bước ra. Anh ta không có vẻ ngoài soái ca đáng đánh đòn như Lăng Chi Hiên, cũng không anh tuấn như Dương Hoàng Trí và Tề Mặc Thông, nhưng ở anh ta lại toát lên một cô khí chất cao quý cao ngạo. (Về điểm này dĩ nhiên cũng không thể so với anh Chi Hiên nhà ta, chỉ là anh đang cố che giấu mà thôi :3)

“Từ Minh” Dương Ngọc Linh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hàn Từ Minh và mọi người lại bắt đầu một màn giới thiệu nhàm chán, theo như suy nghĩ của Lăng Chi Hiên a. (=))

Ánh mắt của Lăng Chi Hiên lạnh nhạt như có như không lướt qua Hàn Từ Minh rồi rất nhanh liền thu về, dĩ nhiên không ai phát hiện ra điều này. Lăng Chi Hiên cũng biết người đàn ông Hàn Từ Minh này từ trước, anh ta là con thứ hai của Hàn gia. Hiện nay tổng giám đốc điều hành tập đoàn Hàn thị chính là anh cả của Hàn Từ Minh – Hàn Từ Ngộ, con người đó vô cùng khiêm nhường và xử lý mọi việc vô cùng cẩn trọng.

Mấy năm gần đây Hàn thị không ngừng phát triển hơn trước và ngày càng lớn mạnh. Mặc dù ở Hàn gia Hàn Từ Minh cũng làm giám đốc nhưng quyền hành đều nằm trong tay ba anh ta và Hàn Từ Ngộ, anh ta thật sự không nổi bật và ít khi nào có tiếng nói trong gia tộc, nhưng điều khiến Lăng Chi Hiên không thể bỏ qua anh ta chính là cách làm việc của anh ta vô cùng quyết tuyệt và âm hiểm. Ấn tượng của Lăng Chi Hiên chính là con người này không hề đơn giản như cách anh ta thể hiện ra bên ngoài, và trước đây anh đã từng đoán Hàn gia sẽ có một cuộc thay đổi vô cùng lớn trong tương lai.

Hôm nay gặp lại Hàn Từ Minh anh càng khẳng định ngày đó không còn xa nữa. Bởi vì anh ta đã không còn che giấu ngạo khí và cao ngạo của bản thân mình.

Đồng lúc đó, Hàn Từ Minh ánh mắt vừa nhìn về phía Lăng Chi Hiên. Đứng ở trong mọi người thì anh ta cao nhất nên dễ nhìn thấy nhất, nhưng điều khiến Hàn Từ Minh chú ý chính là vừa rồi anh vừa cảm nhận được một luồng khí lạnh bức người bắn về phía này và nếu anh không nhầm thì nó phát ra từ hướng đó. Dù cho người đàn ông đang đứng nghiêm chỉnh tại đó, tay nhẹ nhàng đặt lên hai vai của người con gái kia, ánh mắt cũng như có như không đang nhìn cô gái đó hoàn toàn không có hề nửa mắt nhìn về phía anh, nhưng anh dám khẳng định cái khí lạnh bức người đó là từ hắn. Mây nhủ lại, Hàn Từ Minh nghi ngờ trong lòng và cố lục lại trong trí nhớ. Người đàn ông này là ai? Với cái khí thế bức người như vậy thì đúng ra không thể nào là một nhân vật tầm thường được, nhưng anh cũng chưa từng nghe hay thấy qua danh tính của người đàn ông này. “Xem ra phải cảnh giác với hắn ta, không thể để hắn ta phá hỏng chuyện lần này được” Hàn Từ Minh đẩy mắt lóe lên một tia âm ngoan suy nghĩ trong lòng.

Và tất nhiên là không thể nào qua mắt được Lăng Chi Hiên, xem ra chuyện lần này không đơn giản. Lăng Chi Hiên cũng có tính toán trong lòng.

Còn về Dạ Nguyệt, cô có ấn tượng rất tốt với Dương Ngọc Linh. Cô cảm thấy người con gái này vừa xinh đẹp lại vừa hiền hoà tĩnh lặng. Tất cả những cử chỉ và cảm xúc đều là thật sự đơn thuần và thánh thiện, chứ không phải giả dối hay cao ngạo như những người cô từng tiếp xúc qua trong trường, dĩ nhiên Lý Vân Nhi cũng giống vậy nên hai người mới thân với nhau được. Còn về người đàn ông là vị hôn phu của Dương Ngọc Linh, Dạ Nguyệt không để ý nhiều nhưng ấn tượng ban đầu của Dạ Nguyệt là người này không thể đụng vào, anh ta là một người nguy hiểm. Theo suy nghĩ của Dạ Nguyệt nguy hiểm ở đây chính là cảm giác bức bách không an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7

Mọi người được sắp xếp chỗ nghỉ ngơi trên tầng hai, Dạ Nguyệt cùng với Lý Vân Nhi ở chung một phòng. Phía trái là phòng của Dương Hoàng Trí, phía phải là phòng của Lăng Chi Hiên, đối diện là phòng của Tề Mặc Thông. Mỗi căn phòng đều rất rộng, giống như phòng tổng thống của một khách sạn đạt chuẩn năm sao quốc tế. Bên trong phòng có một lò sưởi cổ kính, một chiếc giường rộng hai mét theo kiểu giường công chúa, một bộ ghế sa lông màu tối, một tủ quần áo cổ kính được âm vào tường, một cánh cửa cổ là lối vào phòng tắm và một ban công phía ngoài.

“Woa đẹp quá” Dạ Nguyệt vừa quan sát xung quanh vừa cảm thán.

“Phòng này còn đẹp hơn cả phòng tổng thống nữa” Lý Vân Nhi không phải là chưa ở biệt thự bao giờ, ngôi nhà hiện tại của cô cũng là biệt thự, chỉ là cô chưa từng ở trong một căn biệt thự được xây dựng theo phong cách cổ điển Anh mà thôi.

Còn Dạ Nguyệt thì khỏi cần phải nói, đây là một thế giới vô cùng xa lạ với cô a. Nhưng cho dù là vậy, nếu chỉ ở chơi mấy ngày thì cô còn cảm thấy vui vẻ, chứ nếu bắt cô sống cả đời ở cái nơi rộng lớn lạnh lẽo này thì cô thà ở trong nhà hay ở trong căn hộ chung cư nhỏ bé của cô còn hơn.

Dạ Nguyệt ôm Tuyết Lang kéo rèm, mở cửa kính bước ra ngoài ban công hóng mát. Đột nhiên Tuyết Lang vẫy vẫy đuôi “ngao ngao.....”. Dạ Nguyệt quay qua chỗ Tuyết Lang đang nhìn thì thấy Lăng Chi Hiên cũng đang đứng ngoài ban công.

“Chào anh” Dạ Nguyệt đi về phía Lăng Chi Hiên, hai bàn công chỉ cách nhau một bước chân.

Lăng Chi Hiên cũng bước về phía Dạ Nguyệt, đưa tay sờ sờ đầu Tuyết Lang. Anh ra đây cốt là để quan sát hoàn cảnh xung quanh, thói quen của anh là ở bất cứ đâu cũng sẽ tìm kiếm đường phụ thoát thân để phòng trường hợp bất trắc. Một phần cũng là để nhìn xem có thể thấy phòng bên kia không, chủ yếu cũng là vì muốn đảm bảo Dạ Nguyệt cũng phải ở trong tầm quan sát của anh. Từ lúc bị thương rồi ở cạnh nhau đến giờ hình như anh tự nhiên đã hình thành một thói quen mặc định, đó là lúc nào cũng phải nhìn thấy cô trong tầm mắt anh mới cảm thấy yên tâm.

Hai người yên lặng không nói gì, nhưng không khí vẫn vô cùng thoải mái không ngưng ngừng. Lúc ở nhà cả hai cũng như vậy, dù rất ít nói chuyện cùng nhau nhưng việc ở bên cạnh nhau dường như đã bắt đầu trở thành thói quen. Quan trọng là bắt đầu cảm thấy điều đó là lẽ đương nhiên, hai người có thể như vậy cùng nhau ở chung một chỗ suốt ngày cũng không cảm thấy nhàm chán vô vị.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới trời đánh oOo

Buổi chiều trước buổi party hai giờ, mọi người được Dương Ngọc Linh và Dương Hoàng Trí dẫn đi chọn trang phục hoá trang. Đó là nguyên một căn phòng rộng lớn với những bộ trang phục Anh cổ điển cả nam lẫn nữ, phải nói là vô cùng rườm rà và xa hoa.

“Mọi người cứ thoải mái chọn trang phục mình thích” Dương Hoàng Trí vừa nói vừa quan sát Lý Vân Nhi.

Bên này Lý Vân Nhi cùng Dạ Nguyệt đang đi xem xét các bộ trang phục.

“Sau khi chọn xong chúng ta sẽ cùng nhau đi ngâm mình ở hồ nước nóng nha” Dương Ngọc Linh dịu dàng bước lại gần hai người.

“Ho, ở đây có hồ nước nóng nữa hả chị?” Lý Vân Nhi hai mắt toả sáng, cô rất thích ngâm mình trong một hồ nước nóng rộng lớn với phong cảnh thiên nhiên xung quanh.

“Là Hoàng Trí cho người xây dựng từ năm ngoái” Dương Ngọc Linh cười cười, chỉ cần nhìn qua cũng biết em trai mình đang yêu rồi.

“Chà, thì ra Hoàng Trí lại lãng mạn như vậy nha” Dạ Nguyệt cũng cười cười.

Vậy là Dương Ngọc Linh và Dạ Nguyệt hiểu ý nhìn nhau cười vui vẻ. Còn Lý Vân Nhi thì như có điều gì suy nghĩ. Hình như hồi năm ngoái mình có từng nói với cậu ta về một hồ nước nóng trong mơ a....không thể nào. Nhất thời tầm mắt của Lý Vân Nhi nhìn qua Dương Hoàng Trí khác lạ.

Lăng Chi Hiên đứng gần đó chọn quần áo cũng nghe được loáng thoáng, anh nhếch khóe môi “Có đầu tư”. Ánh mắt lướt qua Dạ Nguyệt đang cười vui vẻ bên kia, còn em có mơ mộng gì? Những ngày ở cạnh nhau anh cũng biết rõ sở thích của Dạ Nguyệt là gì, chỉ là sở thích và mơ mộng lại là hai chuyện khác nhau.

Loay hoay một hồi cuối cùng mọi người cũng chọn xong trang phục dạ hội. Sau đó mọi người kéo nhau đi tắm hồ nước lộ thiên được xây dựng ở phía ngoài, nằm kề bên biệt thự.

Hồ nước được chia làm hai bên riêng biệt của nam và nữ, được ngăn cách bởi một vách bằng gỗ. Nước nóng được pha theo công thức của các suối nước nóng bên Nhật, bao quanh là những gò đá nhấp nhô cứ như thật sự đang tắm ở suối nước nóng vậy. Và dĩ nhiên bao quanh hồ nước nóng là phong cảnh hùng vĩ của núi rừng, mặc dù vậy vẫn được đội bảo vệ canh gác và canh phòng cẩn thận để bảo vệ sự an toàn của mọi người.

“Thật là sáng khoái quá a” Lý Vân Nhi cùng với Dương Ngọc Linh dựa vào gò đá cảm thán.

“Hô hô....” còn Dạ Nguyệt đang bơi quanh hồ vẻ vui vẻ.

“Ồ đây thoải mái hơn ở hồ bơi nhiều” Dạ Nguyệt tung tăng lặn hụp quanh hồ.

“Uhm em nhớ là mỗi lần đi hồ bơi là chị chỉ luôn bám lấy sợi dây phao, rủ bơi vòng quanh cũng lười nữa mà” Lý Vân Nhi ngạc nhiên.

“Tại chị không thích chỗ đông người...” Dạ Nguyệt thoải mái dựa vào gò đá.

“À em hiểu rồi, da mặt chị mỏng thật đó a” Lý Vân Nhi cười vui vẻ “Cho nên về sau chị nhất quyết từ chối không đi hồ bơi nữa a”

“Xuống hồ bơi mà chỉ ôm dây không thì rất chán đó, thà không đi còn hơn” Dạ Nguyệt lắc đầu.

“Vậy mai mốt không đi công viên nước nữa mà chuyển qua hồ bơi nhà em đi, cũng không có ai” Lý Vân Nhi cũng bắt đầu bơi xung quanh.

“Uhm cũng được” Dạ Nguyệt vừa nói vừa nhắm mắt dưỡng thần.

“Chị cũng đi luôn nha Ngọc Linh, tụi mình sẽ tổ chức một party ở hồ bơi” Lý Vân Nhi bơi lại ngồi kế Dương Ngọc Linh.

“À nếu là vào những ngày cuối tuần thì chị có thể đi được” Dương Ngọc Linh dịu dàng nói.

“Dạ, em sẽ thu xếp thời gian rồi sẽ nhờ Hoàng Trí nhắn lại với chị nha” Lý Vân Nhi cười híp mắt rồi như chợt nhớ ra cái gì, cô kéo Dạ Nguyệt lại gần hai người.

“Chị biết không Dạ Nguyệt, chị Ngọc Linh rất nổi tiếng trong các gia tộc đó. Chị ấy là một cô gái có đầy đủ tất cả phẩm hạnh và khí chất của một đại tiểu thư cần phải có” Lý Vân Nhi ngưỡng mộ nhìn Dương Ngọc Linh. “Lúc nào mẹ em cũng nói phải chị em được một chút xiu giống chị hix hix...” Lý Vân Nhi về mặt đau khổ, ôm tim khóc oa oa.

Dạ Nguyệt gật đầu rồi cười cười xoa đầu Lý Vân Nhi “Chị thấy mà, không liên quan nhưng chị thấy mẹ em nói đúng đó ha ha...” nói xong cười to về trên chóc.

“Ô ô hôm nay em nhất định không tha cho chị” Lý Vân Nhi nhăn mặt rượt Dạ Nguyệt chạy quanh hồ.

"Đến đây ha ha" Dạ Nguyệt vừa chạy vừa quay đầu lè lưỡi lêu lêu.

"Em cứ thắc mắc không biết chị có phải con gái không nữa" Lý Vân Nhi đầu đầy vạch đen.

"Hzzzz..." Dạ Nguyệt quay đầu về buồn bã. "Em cũng đã thấy hết rồi mà còn hỏi câu đó, thật là đau lòng" vừa nói vừa làm động tác lấy khăn chấm nước mắt.

Lý Vân Nhi để tay lên vai Dạ Nguyệt ra vẻ thấu hiểu. "Chị yên tâm, em không nói cho ai biết đó là đồ giả đâu"

Dạ Nguyệt té xiu "Một ngày nào đó chị sẽ ám sát em để bịt đầu mối"

“Thật ra chị lại thấy ngưỡng mộ các em hơn, có thể vui vui về về mà sống đúng với chính bản thân mình” Dương Ngọc Linh buồn bã nói. Từ nhỏ cô ấy đã bắt buộc phải tham gia vào một lớp học dành cho những vị tiểu thư khuê cát, từ cử chỉ cho đến tiếng nói phải thật nhẹ nhàng và tao nhã.

“Nói thật thì em cảm thấy giống như đang trở về thời cổ đại vậy” Dạ Nguyệt lắc đầu cảm thán. “Bây giờ đã là thời hiện đại rồi, mọi người đều có quyền sống và làm theo những mong muốn của trái tim mình. Như vậy thì mới có thể có được một hạnh phúc thật sự”

Dương Ngọc Linh lắc đầu, ngược lên nhìn hoàng hôn phía xa rồi quay qua nhìn Dạ Nguyệt cười buồn “Ước gì chị có thể can đảm như em Dạ Nguyệt. Nhưng số mệnh của chị đã gắn liền với gia tộc của mình, chị là con một trong nhà nên chị phải thực hiện trách nhiệm của bản thân với gia đình của chị”.

Ba của Dương Ngọc Linh là con cả trong nhà, là anh của ba Dương Hoàng Trí. Mà mẹ của Dương Ngọc Linh sau khi sinh cô ấy xong thì bác sĩ nói là không thể sinh được nữa do có nhóm máu đặc biệt, vì vậy cô ấy là con một. Dĩ nhiên ngoại trừ ba của hai người thì còn những người anh chị em khác nữa. Ngoài ra trong gia tộc bọn họ còn có những dòng chính khác từ thế hệ ông nội của hai người. Đây cũng là một gia tộc tồn tại và phát triển lâu đời.

Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi đau lòng nhìn Dương Ngọc Linh. Một cô gái xinh đẹp và hiền lành như thế, trên vai lại gánh một trách nhiệm nặng nề, làm sao nói bỏ là bỏ được. Dạ Nguyệt cũng hiểu điều này, cô cũng là con một của gia đình cô, mặc dù chỉ là một gia đình nhỏ nhỏ nhưng trách nhiệm trên vai của cô cũng vô cùng lớn, vì đó chính là ba mẹ – những người đã nuôi lớn và dạy dỗ cô để cô có được ngày hôm nay. Nhưng cô khác với Ngọc Linh là cô được quyền lựa chọn cách sống của mình.

“Ngọc Linh, Dạ Nguyệt, cả ba chúng ta kết nghĩa chị em đi. Từ nay về sau dù cho mỗi người một hoàn cảnh, một gia đình nhưng bất kể là có chuyện gì cũng nhất định chia sẻ với nhau, cùng nhau vượt qua và đối mặt, được không?” Lý Vân Nhi mắt lấp lánh, âm áp nhìn Ngọc Linh và Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt và Dương Ngọc Linh nhìn nhau, rồi vui vẻ cười gật đầu với Lý Vân Nhi: “Được”

“Vây, ở đây có trời đất chứng giám, ba người chúng ta từ nay sẽ là chị em ruột thịt trong nhà. Ngọc Linh sẽ là chị cả, Dạ Nguyệt là chị hai và em sẽ là em út” Lý Vân Nhi chia bàn tay úp sấp ra trước mặt. Dạ Nguyệt và Dương Ngọc Linh để bàn tay lên tay Lý Vân Nhi, cả ba người cùng cười vui vẻ.

Bên này mọi người cũng đã nghe hết cuộc trò chuyện vừa rồi. Có vẻ bên nam rất yên tĩnh, không ai nói với ai lời nào. Dương Hoàng Trí thì chăm chú nghe bên kia nói chuyện, có vẻ cuộc trò chuyện của ba người đã thu hút được anh. Anh rất vui vẻ khi Lý Vân Nhi và Dương Ngọc Linh hòa thuận như thế. Dù cho Dương Ngọc Linh chỉ là chị họ, nhưng đối với anh em họ hàng trong nhà thì Dương Ngọc Linh là người khiến anh kính nể nhất.

Lăng Chi Hiên đang nhắm mắt dưỡng thần, đã lâu rồi anh không có ngâm mình trong suối nước nóng. Anh để ý cuộc trò chuyện vừa rồi thấy Dạ Nguyệt cũng rất thích nơi này, sau này anh nhất định sẽ thường xuyên dẫn cô gái nhỏ này đi suối nước nóng, dĩ nhiên địa điểm chính là ở Nhật – nơi cô ấy thích nhất.

Và anh không nhận ra hiện tại bản thân anh đang nghĩ về tương lai, và trong cái tương lai đó lại có cô hiện hữu ở đó. (*Vỗ bàn hưng phấn* vui quá a > <)

“Anh nghĩ thế nào về Dạ Nguyệt?”

Lăng Chi Hiên đang nhếch khoé môi lên vui vẻ suy nghĩ thì một giọng nói trầm ồm vọng đến từ bên cạnh anh, không cần phải mở mắt ra anh cũng biết người đó là ai. Tề Mạc Thông đi lại ngồi tựa vào gờ đá bên cạnh anh. Lăng Chi Hiên vẫn nhắm mắt dưỡng thần, cũng không có trả lời câu hỏi của Tề Mạc Thông. Chuyện của anh và Dạ Nguyệt không liên quan đến người thứ ba.

“Anh nên nhớ anh chỉ là anh họ của cô ấy. Tôi sẽ cho cô ấy tất cả và nhất định mang lại hạnh phúc cho cô ấy” Tề Mạc Thông tức giận tuyên bố, anh cảm thấy chướng mắt vì thái độ coi thường người khác của Lăng Chi Hiên. Nhưng anh lại không biết rằng, ngoại trừ những người đồng đội thân cận của mình ra thì trước giờ Lăng Chi Hiên chưa bao giờ để ai vào mắt. Mà một cậu chủ còn dùng tiền của gia đình như Tề Mạc Thông lại càng không.

“Suy nghĩ kĩ trước khi mở miệng, hiện tại bản thân cậu có được thứ gì?” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt đứng dậy đi lên bờ, nhiệt độ xung quanh giảm đi vài phần. Khi chưa làm được gì thì tốt nhất đừng ở trước mặt anh mà to mồm nói sẽ cho cô ấy tất cả rồi mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Như vậy từ giờ ngoại trừ ba của Dạ Nguyệt thì còn một người đàn ông nữa, nếu ai muốn có được Dạ Nguyệt thì phải bước qua xác của anh ta trước. (=))

“Rốt cuộc anh ta là người như thế nào?” Dương Hoàng Trí đi lại kể bên Tề Mạc Thông.

“Hoàng Trí, nói thật với mình, anh ta có phải là anh họ của Dạ Nguyệt?” Tề Mạc Thông trầm mặc.

“Hzzz đúng là không thể giấu cậu được” Dương Hoàng Trí thờ dài. “Mình đã hứa với chị ấy là không được nói với ai nhưng nếu cậu đã cảm giác được thì mình cũng không giấu nữa, đó là người đã được cứu cùng lúc với chị ấy. Chị ấy đã vô tình cứu được anh ta và hiện tại anh ta đang mất trí nhớ, không ai biết rõ thân thế của anh ta, không ai biết tại sao anh ta lại bị nhiều vết thương nặng như vậy và tại sao lại ở trong khu rừng đó”

Tề Mạc Thông ngạc nhiên “Vậy sao Dạ Nguyệt còn để anh ta sống chung trong nhà? Theo cậu nói mình cảm thấy anh ta có dính dáng đến bên thế lực hắc đạo. Như vậy vô cùng nguy hiểm đối với Dạ Nguyệt”

“Mình cũng không biết, cậu biết tính tình của chị ấy kì lạ thế nào mà, chị ấy nghĩ gì không ai biết được” Dương Hoàng Trí lắc lắc đầu ra vẻ bó tay khó hiểu.

“Không được, không thể để như vậy được, mình sẽ điều tra thân thế của anh ta” Tề Mạc Thông nắm chặt nắm đấm. “Nếu anh ta là người của hắc đạo mình nhất định cho Dạ Nguyệt biết để cô ấy tránh xa anh ta ra”

Dương Hoàng Trí nhìn bạn mình mà lắc đầu thờ dài.

Lăng Chi Hiên vừa bước ra khỏi phòng thay đồ thì thấy Dạ Nguyệt cũng vừa bước ra.

“Hơ, mọi người đâu? Sao có mình anh vậy?” Dạ Nguyệt nhìn ngó xung quanh.

“Tôi ra trước” Lăng Chi Hiên nhìn thấy cô gái nhỏ thì trong lòng mềm mại xuống.

Dạ Nguyệt đang cầm khăn lau đầu, tóc vẫn còn ướt và rồi “Tôi cũng lên trước, cùng về nha” Dạ Nguyệt cười cười nhìn Lăng Chi Hiên.

“Được” Lăng Chi Hiên gật nhẹ đầu, đáy mắt ẩn hiện ý cười. Hình ảnh thoải mái này của Dạ Nguyệt anh nhìn cũng rất nhiều lần rồi và giờ cảm thấy đó là điều vô cùng hiển nhiên.

Lăng Chi Hiên vừa đi vừa như có như không nhìn Dạ Nguyệt. Qua cuộc nói chuyện vừa rồi anh cũng hiểu, Dạ Nguyệt rất yêu thích tự do, đối với một nơi đầy nguyên tắc như những nhà giàu sang quý tộc thật sự không thích hợp với cô ấy và cũng là nơi mà cô ấy không thuộc về.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8

Sau khi tắm xong, Dương Ngọc Linh kéo Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi về phòng mình để cho người hóa trang và thay trang phục.

“Tối nay chúng ta sẽ sử dụng ba chiếc mặt nạ giống nhau nha” Dương Ngọc Linh vui vẻ nói, rồi mang ra ba chiếc mặt nạ màu trắng cực kì đẹp. Chiếc mặt nạ màu trắng muốt được khảm đá quý saphia tím viền xung quanh, bên trái là những chiếc lông vũ màu tím nhạt. Nhìn tổng quát rất là

thuần khiết và quý phái.

“Woa đẹp quá a” Lý Vân Nhi cảm thán.

“Đây là mặt nạ do một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Pháp thiết kế ra, bởi vì ông ấy có ba cô con gái sinh đôi nên đã làm ra ba chiếc mặt nạ giống nhau như thế này” Dương Ngọc Linh giới thiệu “Lúc đầu chị chỉ định sưu tầm bởi vì chúng rất đẹp nhưng bây giờ đây sẽ là tính vật kết nghĩa của ba chị em mình”

“Vật này thật sự quá quý giá, em.” Dạ Nguyệt gãi gãi đầu, vẻ mặt ngây ngốc.

“Dạ Nguyệt, em có coi chị là chị cả không!?” Dương Ngọc Linh lập tức nhủ mày.

“Dạ, tất nhiên là có rồi chị” Dạ Nguyệt ngượng ngùng cười cười.

“Vậy thì em phải giữ gìn nó thật cẩn thận đó” Dương Ngọc Linh cười dịu dàng đưa mặt nạ cho Dạ Nguyệt.

Lý Vân Nhi đứng bên này cười hả hê vui vẻ, cô rất thích nhìn dáng vẻ khó xử của Dạ Nguyệt nha, ai bảo thường ngày chị ấy đều một bộ dạng thoải mái như vậy chứ. Bây giờ thì cô biết chỉ có chị Ngọc Linh mới trị được Dạ Nguyệt thôi hehe.

Thật ra Lý Vân Nhi không biết chứ Dạ Nguyệt thường xuyên cảm thấy khó xử nha, cô không quen nhận đồ của người khác, nhất là những thứ quá quý giá. Nhưng Ngọc Linh nói vậy tức là chị ấy đã thật sự coi cô và Vân Nhi là người trong nhà, cho nên cô cũng sẽ như vậy mà đối đãi với bọn họ.

“Vậy em không khách sáo nữa” Dạ Nguyệt gật đầu cười cười.

Sau đó ba người trang điểm đến và bắt đầu trang điểm cho mọi người.

Một tiếng trôi qua.

“Woa... Dạ Nguyệt, là chị thật sao? Em không nhận ra luôn” Lý Vân Nhi hai mắt toả sáng, kinh ngạc nhìn Dạ Nguyệt.

“Thật sự là rất đẹp” Dương Ngọc Linh cũng ngạc nhiên.

“Hzz em cảm thấy không quen lắm” Dạ Nguyệt lắc đầu rồi nhìn vào gương. Bên trong gương là một cô gái mắt to, đôi mắt trong suốt như nước, đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ, làn da trắng hồng rạng rỡ không tí vết, ngũ quan thanh tú.

"Ai đây!?" Dạ Nguyệt ôm ngực, mắt mở to nghi ngờ hỏi.

"Chị em song sinh của chị" Lý Vân Nhi =.=!!! đầu đầy vạch đen, bó tay nói.

Dạ Nguyệt "... " chị là đang cảm thấy mất niềm tin vào thế giới này mà..... gào khóc a!!!

“Mà đeo kính áp tròng thật sự không thoải mái cho lắm a” dĩ nhiên là Dạ Nguyệt chỉ đeo kính áp tròng trắng chứ không có đeo len màu.

Còn về Lý Vân Nhi và Dương Ngọc Linh thì không cần phải nói, hai người đã xinh đẹp từ trước. Nhất là Dương Ngọc Linh, vẻ đẹp càng thuần khiết, càng dịu dàng như nước.

Cuối cùng mọi người mặc trang phục hoá trang vào. Dạ Nguyệt là bộ đầm cổ điển trắng, Lý Vân Nhi màu vàng và Dương Ngọc Linh màu xanh dương nhạt. Riêng Dương Ngọc Linh vì là nhân vật chính của buổi dạ tiệc nên quần áo có phần lộng lẫy và rườm rà hơn.

“Thật sự là rất khó hoạt động a” Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi thở dài cảm thán, đây đích xác là trang phục dành cho tầng lớp quý tộc cổ xưa mà, bởi vì họ đâu cần hoạt động nhiều a.

Nói xong ba người đeo mặt nạ vào, dĩ nhiên không còn ai nhận ra họ là ai.

“Hai đứa xuống trước đi, chị sẽ cùng xuống với Từ Minh” Dương Ngọc Linh nhìn thấy bóng dáng của Hàn Từ Minh bên ngoài phòng. Vì hôm nay là ngày hai người chính thức tuyên bố bên nhau nên sẽ là nhân vật chính của bữa tiệc.

“Dạ” Lý Vân Nhi và Dạ Nguyệt gật đầu.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới đầy tội lỗi oOo

Buổi party khá đông người, tất cả mọi người đều hoá trang theo phong cách cổ điển của quý tộc Anh. Mỗi người đều đeo một cái mặt nạ nên không ai biết ai là ai, trừ khi người đó nói ra thân phận của mình.

Lý Vân Nhi và Dạ Nguyệt đang đứng cạnh một cái bàn dài trải vải trắng muốt, trên bàn đầy ắp những món ăn. Một anh phục vụ mang rượu trái cây lại cho Dạ Nguyệt và Vân Nhi. Ly rượu màu đỏ sẫm sáng dưới ánh đèn sáng rực rỡ.

“Nha... ngon quá” Lý Vân Nhi vui vẻ.

“Uhm” Dạ Nguyệt gật nhẹ đầu, cô rất thích uống đồ ngọt.

Bỗng từ xa, một anh chàng mặc một bộ comple cổ điển xám bước về phía Lý Vân Nhi. Anh ta cúi người đưa tay ra.

“Tiểu thư, có thể khiêu vũ với tôi không?”

Nghe giọng là biết ai liền, Dạ Nguyệt cười cười đẩy nhẹ Lý Vân Nhi lên.

Lý Vân Nhi ngượng ngùng nhìn Dạ Nguyệt, thấy Dạ Nguyệt gật đầu thì quay qua kéo đầm nhún nhẹ người xuống rồi để tay lên tay người kia. Dương Hoàng Trí mừng rỡ nắm tay Vân Nhi đi ra khu vực khiêu vũ. Bản nhạc du dương nhẹ nhàng, cùng với người trong lòng đang thật sự đứng ở trong lòng mình khiến Dương Hoàng Trí chìm vào mê đắm.

Dạ Nguyệt cười vui vẻ nhìn theo hai bóng hình đang dán sát vào nhau ở bên kia.

“Hoàng Trí, em nhất định phải giữ lấy Vân Nhi và mang hạnh phúc đến cho em ấy đó” Dạ Nguyệt nghĩ thầm. Lại thêm hai người quan trọng của mình tìm được hạnh phúc khiến Dạ Nguyệt an tâm.

Một mùi hương tươi mát quen thuộc thoang thoảng cùng với một bàn tay vòng qua ôm lấy eo của Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt bất chợt cứng đờ người nhưng nhìn sang thấy người kia đang cong khoe môi lên cười quyến rũ thì không khỏi chu môi lên.

“Anh lại trêu tôi” Dạ Nguyệt nhận ra đó là Lăng Chi Hiên, chỉ có anh ấy mới cười đáng đánh đòn như thế thôi.

Lăng Chi Hiên vận một bộ comple cổ điển màu trắng, đeo một cái mặt nạ hiệp sĩ màu xám hòa cùng với làn da trắng như ngọc của anh. Đôi môi đỏ đầy vừa phải đang cong lên thành đường cong quyến rũ, sống mũi cao, đôi mắt trong suốt sâu thẳm ẩn hiện ý cười.

“Khiêu vũ với tôi” giọng nói trầm ấm vang lên bên tai Dạ Nguyệt, chỉ đủ để Dạ Nguyệt nghe thấy.

“Tôi không biết khiêu vũ” Dạ Nguyệt lắc đầu. Cô chỉ là người bình thường nha, mấy cái như khiêu vũ này cô còn không biết a, chỉ biết nhảy kiểu thể dục nhịp điệu thôi.

“Em chỉ cần nắm chặt tay tôi là được” Lăng Chi Hiên ôm eo Dạ Nguyệt chặt hơn rồi bước về một góc khiêu vũ khá vắng người.

Lăng Chi Hiên buông eo Dạ Nguyệt ra, hai người đứng đối diện nhau. Anh cúi người xuống đưa tay ra trước mặt Dạ Nguyệt, động tác cực kì tao nhã, Dạ Nguyệt kéo nhẹ đầm nhún nhẹ đáp lễ rồi để tay lên tay anh. Lăng Chi Hiên xoay tay cho mười ngón tay hai người đan vào nhau, để tay còn lại của Dạ Nguyệt lên vai mình, ôm chặt lấy eo Dạ Nguyệt.

Cơ thể Dạ Nguyệt run nhẹ vì bất ngờ, rồi cứng ngắt khó khăn mà di chuyển. Lăng Chi Hiên phì cười trong lòng.

“Chỉ là khiêu vũ thôi, em hãy thả lỏng cơ thể”

Giọng nói trầm ấm vang lên từ phía trên. Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt trong suốt trầm ổn của người nào đó đang nhẹ nhàng nhìn cô. Đôi môi khẽ cong lên, không biết có phải là ảo giác không nhưng cô cảm thấy nụ cười đó thật dịu dàng trầm lắng. Dạ Nguyệt cảm thấy thật yên ổn bình yên, cơ thể cũng không còn hồi hộp căng thẳng nữa.

Bản nhạc du dương khác vang lên, đèn cũng được tắt, chỉ còn lại những ngọn nến mờ mờ ảo ảo. Hai người chỉ nhẹ nhàng di chuyển qua lại theo nhạc, cũng không làm động tác nào khác.

Dạ Nguyệt thả lỏng cơ thể, mặc cho cơ thể nhẹ nhàng lắc lư theo nhạc. Lăng Chi Hiên càng ôm chặt lấy Dạ Nguyệt, để Dạ Nguyệt dựa vào cơ thể mình. Một mùi hương tươi mát quen thuộc thoang thoảng bao quanh lấy Dạ Nguyệt, cảm giác thật thoải mái.

Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống hôn nhẹ lên tóc Dạ Nguyệt, tất nhiên là Dạ Nguyệt không biết, hương thơm thoang thoảng của Dạ Nguyệt quanh mũi anh. Anh nhắm mắt lại nhẹ nhàng cùng Dạ Nguyệt chìm đắm vào trong điệu nhạc êm ái.

“Đây cũng gọi là khiêu vũ sao?” Dạ Nguyệt cười khúc khích, dĩ nhiên đầu vẫn còn dựa vào ngực anh, anh vẫn còn ôm chặt lấy cô nha. (Bởi vì chiều cao có giới hạn cho nên chỉ có thể tới ngực thôi =))

“Vội em thì phải” Lăng Chi Hiên nhếch khóe môi lên cười trêu đùa.

“Anh...” Dạ Nguyệt ngước đầu lên nhìn, hai mắt mở to về phía “Nếu học thì nhất định sẽ giỏi hơn cả anh nha” nói xong còn le lưỡi làm mặt quỷ.

“Để tôi dạy em, đảm bảo sẽ đúng như em nói, giỏi hơn cả tôi!” Lăng Chi Hiên nói nhỏ vào tai Dạ Nguyệt giọng điệu mờ ám còn cả thổi khí. Thật ra anh làm sao để cho người khác dạy cô được, làm sao có thể để cho ai khác chạm vào cô được. Ngoại trừ anh ra thì bất kì người đàn ông nào cũng đừng mong đụng vào cô.

Dạ Nguyệt rung mình mặt bắt đầu đỏ như tôm luộc, chỉ là dạy khiêu vũ thôi có cần anh phải nói với giọng điệu mờ ám như vậy không? Dạ Nguyệt hoài nghi anh chàng này có hay không thật ra rất lưu manh a, thật trái với vẻ ngoài tiêu sái tự tại của anh.

Lăng Chi Hiên vẫn cúi đầu nhìn Dạ Nguyệt, mắt thu hết những biểu tình thú vị trên mặt Dạ Nguyệt. Hai má đỏ bừng phụng phịu chu mỏ, mắt mở to qua mặt nạ nhìn anh về bất mãn, anh cảm thấy sao có cô gái vừa thú vị vừa đáng yêu đến thế, bất giác khoe môi anh lại cong lên cười đến vui vẻ.

Ở bên này, Tề Mạc Thông tức giận nhìn qua phía Dạ Nguyệt. Cậu ta bắt đầu lấy rượu uống, dĩ nhiên không phải là rượu trái cây như Dạ Nguyệt. Cậu ta vừa uống vừa nhìn chăm chăm vào hai người bên kia, uống càng lúc càng nhiều, ngay cả phục vụ cũng không ngăn lại được, chỉ có thể khó xử đứng một bên.

Khiêu vũ hai bản nhạc xong thì đèn lại bật sáng trở lại. Lúc này mọi người đều tập trung ánh mắt về phía lầu, Dương Ngọc Linh cùng Hàn Tử Minh đang sánh vai nhau từ từ đi xuống. Nam nhân thì khí chất cao ngạo cùng với khí chất dịu dàng xinh đẹp của nữ nhân, cả hai tạo nên một đôi hoà hợp xứng đôi. Một tràng pháo tay vang dội khắp mọi nơi.

Sau khi Hàn Tử Minh tuyên bố mối quan hệ của hai người thì nhạc lại bắt đầu vang lên. Hàn Tử Minh nắm lấy tay Dương Ngọc Linh bắt đầu khiêu vũ, mọi người cũng bắt đầu trở lại khiêu vũ.

Bên này Lăng Chi Hiên đã nắm lấy tay Dạ Nguyệt ra ngoài ban công bên ngoài.

“A thoải mái quá” Dạ Nguyệt nhẹ nhàng hít thở không khí trong lành của núi rừng, cô thật sự không thích hợp với nơi đông người a.

“Em muốn ăn gì không?” Lăng Chi Hiên cười cười hỏi Dạ Nguyệt.

“Uhm” Dạ Nguyệt gật đầu, tay sờ sờ bụng lép xẹp của mình, từ chiều đến giờ đúng là chưa có cái gì vào bụng a.

“Em ở đây, tôi sẽ đi lấy” Lăng Chi Hiên vuốt nhẹ mái tóc Dạ Nguyệt rồi quay đi, trước khi đi còn để lại một nụ cười như có như không với cô.

Bất chợt Dạ Nguyệt cảm thấy kì lạ, hình như dạo gần đây anh ấy cười nhiều hơn nha. Nhưng như vậy lại tốt, theo kinh nghiệm coi phim đọc truyện của cô thì tâm trạng thoải mái có khả năng hồi phục trí nhớ cao hơn bình thường. (=))

“Dạ Nguyệt” một giọng nói khàn khàn vang lên phía sau Dạ Nguyệt, mùi rượu nồng nặc lan tỏa khắp không khí.

Dạ Nguyệt chưa kịp xoay người thì một cánh tay đã nắm lấy tay Dạ Nguyệt kéo đi. Dạ Nguyệt giờ phút này mới nhìn rõ mặt của người đó, chính xác là Tề Mạc Thông.

“Cậu kéo tôi đi đâu vậy?” Dạ Nguyệt nhú mày, cảm giác đau buốt từ chỗ bị nắm tay cũng đủ biết Tề Mạc Thông đang dùng lực lớn cỡ nào, Dạ Nguyệt muốn rút cũng không rút ra được.

Đến khu vườn với những tán cây cao bên cạnh biệt thự, Tề Mạc Thông dừng lại, đẩy Dạ Nguyệt đứng dựa vào một cái cây, cả người ép chặt lấy Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt vùng vẫy đẩy Tề Mạc Thông ra.

“Dạ Nguyệt” Tề Mạc Thông lại gọi tên Dạ Nguyệt, giọng tuy khàn khàn nhưng lại mang vài phần da diết nhung nhớ. Thấy Dạ Nguyệt vùng vẫy thì anh ta ôm chặt lấy Dạ Nguyệt, chặt tới nỗi Dạ Nguyệt cảm thấy rất đau.

“Cậu buông tôi ra” một cổ nóng giận xông lên, Dạ Nguyệt trừng mắt nhìn Tề Mạc Thông.

“Dạ Nguyệt, tại sao anh ôm em thì em lại muốn đẩy anh ra? Còn hấn ta ôm em thì em lại vui vẻ mà đồng ý? Rốt cuộc hấn có cái gì hơn anh? Nhớ kĩ anh là cậu chủ tập đoàn họ Tề, còn hấn là cái gì? Chỉ là một thằng vô dụng làm việc bán thời gian. Anh sẽ có thể cho em tất cả, còn hấn chẳng có gì để cho em” Tề Mạc Thông hai mắt đỏ ngầu ghen tuông, một tay tháo chiếc mặt nạ của Dạ Nguyệt ra ném xuống đất. Nhất thời ngáy ngốc nhìn Dạ Nguyệt.

Mất thấy chiếc mặt nạ mà mình quý trọng bị ném xuống đất, Dạ Nguyệt càng tức giận hơn nữa, dùng hết sức bình sinh đẩy Tề Mạc Thông ra. Vì đang nhìn đến ngơ ngẩn vẻ đẹp thanh tú của Dạ Nguyệt mà Tề Mạc Thông hơi buông thả tay, Dạ Nguyệt thoát khỏi tay anh ta, chạy lại nhặt lấy mặt nạ.

Nhưng vừa định chạy đi thì Tề Mạc Thông đã ôm lấy cô từ sau rồi nghiêng người đẩy cô xuống đất đồng thời bản thân cũng theo đà té xuống đất. Lần này thì Dạ Nguyệt càng khó thoát khỏi anh ta hơn. Tề Mạc Thông đã ép Dạ Nguyệt nằm dưới thân mình. Hai tay Dạ Nguyệt bị một tay của Tề Mạc Thông đè chặt trên đỉnh đầu, chân thì bị cơ thể Tề Mạc Thông đè lên không thể nhúc nhích. Hơi thở nồng nặc mùi rượu của Tề Mạc Thông phả vào mặt Dạ Nguyệt khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Tề Mạc Thông, cậu thả tôi ra” Dạ Nguyệt gằn lên từng chữ, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi mà nói ra.

Tề Mạc Thông mặc cho Dạ Nguyệt có kêu gào thế nào, anh ta không để ý mà ngắm nhìn Dạ Nguyệt, bàn tay còn lại vuốt ve gò má Dạ Nguyệt.

“Dạ Nguyệt, em thật sự rất đáng yêu. Anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ của anh” Tề Mạc Thông cúi đầu hôn vào môi Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt cứng đờ người. Dù cho cô có đang tức giận thế nào nhưng hơn hết vào giờ phút này cô đang cảm thấy thật sự sợ hãi.

Tề Mạc Thông không hề để ý đến biểu tình trên mặt Dạ Nguyệt, anh ta hôn Dạ Nguyệt điên cuồng nhưng Dạ Nguyệt luôn mím chặt môi tránh đi. Bỗng nhiên một mùi máu tanh kèm theo một tiếng rên vang lên. Tề Mạc Thông lấy tay chạm vào đôi môi rướm máu của mình. Thì ra Dạ Nguyệt mới vừa dùng sức cắn mạnh vào môi anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9

Dạ Nguyệt mất mớ lớn tròng anh ta, mày nhíu chặt cùng với ánh mắt sắc bén bắn ra. Tề Mạc Thông bắt chợt run lên, nhưng rồi nhớ đến hình ảnh hai người ôm ấp áp áp trong kia thì lại tức giận. Cúi đầu xuống tiếp tục điên cuồng chiếm lấy môi Dạ Nguyệt, nhưng lần này anh ta bắt đầu hôn dài xuống cổ Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt vùng vẫy càng quyết liệt.

“Nếu cậu không dừng lại thì cậu nhất định hối hận” Dạ Nguyệt mặc dù trong lòng kinh hoàng sợ hãi nhưng vẫn giữ vững vẻ ngoài lạnh nhạt, khí lạnh quanh thân, giờ đây nổi sợ cùng với tức giận liền ở cùng một chỗ muốn phát tác.

Tề Mạc Thông không thèm để ý, anh ta xé một phần áo nhét vào trong miệng Dạ Nguyệt để cô không thể la hét, rồi nắm phần áo trước ngực Dạ Nguyệt kéo mạnh xuống làm cho cái đầm rách một đường dài phía trước, để lộ ra phần áo ngực cùng với da thịt trắng nõn bên trong. Dưới ánh trăng sáng chiếu xuyên qua ngọn cây, giờ phút này hình ảnh Dạ Nguyệt nằm dưới bãi cỏ, đôi mắt trong suốt cùng với cơ thể nửa phơi bày ra trước mắt Tề Mạc Thông. Thần trí Tề Mạc Thông điên đảo, cơ thể càng ngày càng nóng rực.

Dạ Nguyệt tuyệt vọng vùng vẫy mãnh liệt cũng không thể thoát ra được gong kim cứng như sắt của tên đàn ông này. Cảm giác cơ thể càng lúc càng đuối sức, càng lúc càng rơi vào tuyệt vọng. Cô sợ hãi nhận ra rằng sức mạnh đàn ông. thật sự quá mạnh quá đáng sợ. Nếu để cơ thể bị xâm hại như thế này thì chết sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Bất chợt một hình ảnh của một người nào đó lóe lên trong đầu Dạ Nguyệt, nếu để anh thấy được hình ảnh dơ bẩn của cô lúc này thì anh sẽ nghĩ như thế nào? Dáng hình tiêu sái ung dung của người đó không biết từ bao giờ đã khắc vào trong trí nhớ của cô. Một giọt nước mắt bất lực lăn dài trên má Dạ Nguyệt.

Bỗng nhiên, Tề Mạc Thông cảm thấy một luồng khí lạnh cùng với áp lực từ đằng sau truyền đến. Một bàn tay bóp mạnh vào cổ anh ta khiến anh ta khó thở giãy dụa theo đó mà buông Dạ Nguyệt ra. Lúc này đột nhiên cơ thể anh ta bị hất văng lên không trung rồi ngã mạnh xuống gốc cây đằng sau.

Ánh mắt Lăng Chi Hiên hằn lên tia máu, sáng quất cùng lạnh lẽo bắn về phía Tề Mạc Thông khiến anh ta run sợ. Trong đêm tối, đôi con ngươi đen thẳm lại sâu như đầm nước, lửa giận bùng bùng xông lên, áp lực vô hình càng lúc càng ép Tề Mạc Thông đến khó thở, trong một khắc anh ta tưởng mình sắp chết tới nơi.

“Chuẩn bị xuống địa ngục đi” Lăng Chi Hiên chỉ nói mấy từ đơn giản, nhưng giống như mũi dao nhọn lạnh lẽo đâm vào Tề Mạc Thông khiến anh ta sợ hãi mà run rẩy, cùng với cú ngã vừa rồi quá mạnh mà anh ta liền bất tỉnh. Lăng Chi Hiên quay qua bước về phía Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt cơ thể run rẩy nằm cuộn tròn lại tại chỗ, ánh mắt vô hồn ôm chặt lấy cơ thể mình. Nhìn thấy cảnh này một cảm xúc dâng lên trong lòng Lăng Chi Hiên, và anh biết cảm xúc đó gọi là đau lòng. Lòng mày anh bất giác nhú chặt.

“Dạ Nguyệt” Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng cúi xuống khẽ gọi Dạ Nguyệt, như sợ cô sợ hãi.

Dạ Nguyệt mông lung nhìn anh, hình ảnh tiêu sái ung dung của người nào đó nay hiện rõ trước mắt cô. Bất giác một tầng nước dâng lên trong mắt cô rồi tuôn trào ra như suối, tất cả vỡ òa ra mà cuộn cuộn rơi xuống.

Lăng Chi Hiên không nhìn được nữa, anh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

“Xin lỗi, tôi tới trễ” giọng nói ảm áp thò thè vang lên bên tai Dạ Nguyệt.

Giờ phút này bao nỗi uất ức xông lên trong lòng Dạ Nguyệt, cô càng khóc to hơn, khóc như chưa bao giờ được khóc. Lăng Chi Hiên cũng không ngăn cản mà để cho cô thỏa thích khóc, chỉ nhẹ nhàng ôm và vỗ về lưng cô. Đáng chết, tên Tề Mạc Thông dám động vào cô ấy. Làm cho cô ấy tổn thương thì hẳn ta nên chuẩn bị đi là vừa, cả gia tộc họ Tề cũng sẽ theo hẳn ta mà xuống địa ngục.

Lăng Chi Hiên lại nhớ đến lúc anh đem thức ăn lại nhưng không thấy Dạ Nguyệt đâu, một dự cảm chẳng lành xông lên khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh hỏi một người phục vụ nam đứng gần đó thì anh ta nói là có một người đàn ông đã kéo Dạ Nguyệt đi về hướng kia. Anh nhanh chóng chạy đi, lòng như lửa đốt khó chịu vô cùng, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của cô gái nhỏ. Anh điên cuồng tìm kiếm xung quanh cuối cùng cũng tìm thấy. Nhìn thấy giọt nước mắt đang lăn dài trên má Dạ Nguyệt, anh như chết lặng.

Dạ Nguyệt khóc một cùng với trải qua một trận hoảng sợ kinh hoàng thì ngủ thiếp đi trong vòng tay của Lăng Chi Hiên. Lăng Chi Hiên để Dạ Nguyệt ngồi dựa vào trong lòng mình ngủ, anh cởi áo khoác đắp vào phía trước ngực Dạ Nguyệt, che cảnh xuân đang hiện ra trước mắt anh. Rồi anh ôm chặt lấy Dạ Nguyệt, trong lòng tự trách.

Nếu anh nhanh hơn một chút thì cô gái nhỏ của anh sẽ không hoảng sợ như thế này. Nhưng cô gái nhỏ cũng thật là kiên cường, dù cho sợ hãi vẫn cương quyết không khóc mà trầm mặc quyết liệt phản kháng. Cho nên khi giọt nước mắt bắt lực rơi xuống lòng anh càng đau đớn hơn nữa.

Vào giờ phút này, anh thật sự hiểu ra người con gái này đã chiếm lấy toàn bộ khoảng trống trong trái tim mình. Cũng chỉ có duy nhất cô ấy mới có quyền ngự trị ở trái tim anh từ giờ cho tới mãi về sau này, bất cứ ai cũng không thể thay thế.

Khi Dương Hoàng Trí, Lý Vân Nhi và Dương Ngọc Linh trở về phòng từ buổi party thì hết sức kinh ngạc thấy Lăng Chi Hiên đang bế Dạ Nguyệt từ xa đi lại. Thấy Dạ Nguyệt đang ngủ, đầu tóc rối bù, bộ đầm lộ ra một mảng bị rách thì nhất thời nhìn Lăng Chi Hiên với ánh mắt nghi hoặc.

Lăng Chi Hiên vẫn không nói gì, anh bế Dạ Nguyệt vào trong phòng để cô ấy nằm xuống giường, đắp chăn cẩn thận cho cô ấy rồi ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay cô ấy. Nhìn ngắm vẻ an tĩnh lúc ngủ của cô thì lòng anh mới thoải mái được đôi chút.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Dương Ngọc Linh không nhịn được gấp gấp hỏi.

"Đúng vậy" Dương Hoàng Trí cùng Lý Vân Nhi cũng chau mày lại.

"Cậu đi mà hỏi bạn tốt của cậu" Lăng Chi Hiên nhìn qua Dương Hoàng Trí, ánh mắt băng lãnh.

Dương Hoàng Trí bất giác run lên, cảm giác cái lạnh thấu xương như xuyên qua da thịt anh. Như hiểu ra cái gì đó, mọi người đều hoang mang và hoảng hốt.

"Chị ấy có...." Lý Vân Nhi ngập ngừng nói.

"Không" giọng nói lạnh lẽo chấm dứt mọi hoảng hốt của ba người.

Lý Vân Nhi và Dương Ngọc Linh thở phào nhẹ nhõm rồi lo lắng nhìn Dạ Nguyệt. Dương Hoàng Trí thì ảo não bóp trán, lần này Tề Mặc Thông thật sự đã đi quá xa rồi.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới nguy hiểm oOo

Sáng hôm sau, Dạ Nguyệt mơ màng tỉnh dậy. Một vài tia nắng đầu tiên của mặt trời ấm áp xuyên qua cánh cửa kính của ban công chiếu vào chiếc giường nơi Dạ Nguyệt đang nằm. Con gió nhẹ thổi tẩm rèm cửa bay phấp phới. Không khí mát mẻ thoáng đàng của buổi sớm mai.

Dạ Nguyệt ngồi dậy, quần áo dạ hội rườm rà đã được thay bằng chiếc váy ngủ màu trắng đơn giản.

Dạ Nguyệt ngồi trên giường ngơ ngác nhìn xung quanh nhưng không thấy ai. Cô trầm tư cố nhớ lại chuyện tối qua thì giật mình hoảng hốt. Đứng dậy vội vàng chạy vào nhà tắm vạch áo ra nhưng không thấy dấu vết gì, cảm giác thân thể cũng không có gì khó chịu, chỉ có một vết thương nhỏ ở trên môi. Dạ Nguyệt như nhẹ nhõm trong lòng rồi nhớ ra tối qua người đó đã xuất hiện kịp lúc, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc ghen ngào khó tả. Ôn này nhất định phải ghi nhớ và đền đáp, Dạ Nguyệt như thấm trong lòng.

Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Dạ Nguyệt bước ra khỏi nhà tắm. Vừa bước ra thì mặt đụng phải ngực một người đàn ông, Dạ Nguyệt cứng đờ người nhớ lại cảm xúc đáng sợ tối qua. Nhưng bất chợt Dạ Nguyệt ngửi thấy mùi hương thơm mát quen thuộc thì cơ thể nhất thời được thả lỏng.

Dạ Nguyệt ngược đầu lên nhìn, bốn mắt giao nhau. Đôi mắt trong suốt sâu thẳm như đêm sâu không đáy kia cũng đang nhìn nhặt nhu tình nhìn cô. Dạ Nguyệt nhất thời đứng ngây ngốc nhìn, linh hồn cô như đang bị hút vào nơi sâu thẳm đó.

Lăng Chi Hiên cũng đang nghiên cứu phản ứng ngốc lảng của Dạ Nguyệt. Xem ra cô gái nhỏ cũng không có dấu hiệu bị ám ảnh tâm lý sợ hãi quá mức mà dẫn tới trầm cảm. Cũng không có dấu hiệu bài trừ hay phản ứng dữ dội khi tiếp xúc với đàn ông, ít nhất là đối với anh. Lăng Chi Hiên yên tâm trong lòng.

"Tôi đem điểm tâm đến cho em" Lăng Chi Hiên cong khoe môi rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay Dạ Nguyệt đi đến ghế salong cạnh giường ngồi xuống.

Lăng Chi Hiên dọn điểm tâm sáng ra bàn, gồm có bánh mì, hai trứng ốp la và một ly sữa chocolate. Dạ Nguyệt ngập ngừng như có như không nhìn anh.

"Cám ơn anh" ngập ngừng cả nửa ngày mới dám nhìn anh mà nói thành câu nhỏ xiu như vậy.

Lăng Chi Hiên quay qua cúi đầu nhìn Dạ Nguyệt. Dù đang dùng đôi mắt yếu ớt nhìn anh nhưng trong đôi mắt đó anh cảm nhận được nó đang phát ra ánh sáng trong suốt yên tĩnh. Anh hiểu tại sao giọng điệu cô lại yếu ớt như vậy, là đang tự trách bản thân mình, lại không tự bảo vệ được chính bản thân mình. Lăng Chi Hiên để tay lên xoa đầu Dạ Nguyệt rồi theo đó nhẹ nhàng vuốt tóc Dạ Nguyệt.

"Chỉ là điểm tâm, em không cần phải cảm kích như vậy đâu" anh lại cong khoé môi lên.

Nhất thời Dạ Nguyệt ngẩng ngốc nhìn anh cả nửa ngày mới hiểu anh đang nói gì. Cô cảm giác trong lòng lúc này thật thoải mái nhẹ nhàng. Dạ Nguyệt nhìn anh, ánh mắt phát sáng, nở nụ cười thật tươi.

"Ăn đi" Lăng Chi Hiên ánh mắt ẩn hiện ý cười nói, tay vẫn đang vuốt tóc Dạ Nguyệt. Nhưng bàn tay kia đang nắm chặt lại, hiện anh thật sự rất muốn ôm cô rồi hôn cô nhưng anh biết làm vậy sẽ làm cô hoảng sợ. Anh không muốn ép buộc cô, cô sẽ trở thành người phụ nữ của anh nhưng sẽ là do cô tự nguyện.

"Anh cũng ăn đi" Dạ Nguyệt trở lại dáng vẻ thoải mái, vui vẻ ăn bánh mì.

"Tôi ăn rồi" Lăng Chi Hiên dựa người vào ghế rồi nhắm mắt dưỡng thần, tối qua anh không có ngủ mà suốt đêm ngồi cạnh giường canh cho cô.

Cộc cộc... Tiếng gõ cửa phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng bên trong phòng. Dạ Nguyệt định đứng dậy mở cửa thì Lăng Chi Hiên đề vai cô lại rồi đứng dậy đi mở cửa.

Dương Ngọc Linh với Lý Vân Nhi vào thăm Dạ Nguyệt, thấy Dạ Nguyệt vẫn vui vẻ thoải mái như thường ngày thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Tối hôm qua hai người lau mình rồi thay quần áo thoải mái cho Dạ Nguyệt, rồi hai người ở lại trông chừng Dạ Nguyệt cùng với Lăng Chi Hiên đến gần khuya thì mới đi ngủ.

Theo quan sát của Dạ Nguyệt thì mọi người đã biết chuyện xảy ra tối qua. Dù vậy Dạ Nguyệt cũng không định kể rõ hay nhắc lại nữa, mặc dù tâm đã bình tĩnh nhưng sâu tận bên trong Dạ Nguyệt vẫn không thể nào quên được cảm giác áp bức đáng sợ đó. Có lẽ phải cần một thời gian thật lâu sau đó Dạ Nguyệt mới có thể hoàn toàn quên đi.

"Dạ Nguyệt, Hoàng Trí đề nghị chút nữa đi tắm biển, chị đi chung luôn nha" Lý Vân Nhi cười vui vẻ ngồi xuống kế bên Dạ Nguyệt.

Nghe tới Hoàng Trí thì tự nhiên Dạ Nguyệt nghĩ ngay tới Tề Mặc Thông. Cô biết mọi người lo lắng sợ cô sẽ bị trầm cảm nên muốn cho cô đi chơi để thả lỏng tâm tình. Dạ Nguyệt trầm mặc, bởi vì cô không muốn gặp con người đó.

"Dạ Nguyệt" Dương Ngọc Linh cười dịu dàng ngồi xuống ghế đối diện. "Chúng ta chỉ mới có bốn người, nếu em với anh Tiêu đi nữa sẽ càng vui"

Sở dĩ Dương Ngọc Linh gọi Lăng Chi Hiên là anh Tiêu vì lúc giới thiệu Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên đã thống nhất tên của anh sẽ là Tiêu Chi Hiên, lấy họ của cô vì hai người là anh em họ. Còn vấn đề vì sao Dạ Nguyệt vẫn còn giấu Dương Ngọc Linh thì Lăng Chi Hiên có nói cô giữ bí mật với Ngọc Linh. Mặc dù Dạ Nguyệt khó hiểu nhưng vẫn đáp ứng, vì đây là bí mật của người khác, nếu người đó không đồng ý thì cô cũng không thể tự tiện nói ra. (Dạ Nguyệt vẫn chưa biết anh họ Lăng)

"Dạ, em đi" Dạ Nguyệt gật đầu cười hiểu ra vấn đề. Chị Ngọc Linh nói thế để ám chỉ với cô là không có Tề Mặc Thông đi.

"Hoan hô!" Lý Vân Nhi thở phào trong lòng sau đó hưng phấn hô lên. Xong chưa ai nói gì thì cô ấy đã đứng dậy chạy lại túm áo để chuẩn bị quần áo đi tắm biển, miệng vừa hỏi mọi người đi chuẩn bị.

"Vậy chút nữa tập trung ở dưới nha" Dương Ngọc Linh cũng nhẹ nhõm rồi cười cười đứng dậy đi ra khỏi phòng.

"Dạ Nguyệt, em theo tôi ra đây" Lăng Chi Hiên cũng đứng dậy đi ra cửa.

"Sao vậy!?" Dạ Nguyệt tò mò, rồi rất nhanh cô quay qua ực hết ly sữa mới đứng dậy đi theo Lăng Chi Hiên.

Lý Vân Nhi bụm miệng cười gian rồi nói với theo Dạ Nguyệt. "Em chuẩn bị quần áo cho chị luôn nha Dạ Nguyệt"

"Cám ơn em" Dạ Nguyệt nói vọng vào.

Lăng Chi Hiên dẫn Dạ Nguyệt qua phòng của anh. Bởi vì hai người ở chung một nhà, ngủ chung một phòng (dĩ nhiên khác đệm=)) nên Dạ Nguyệt không cảm thấy lo lắng hay suy nghĩ nhiều khi vào phòng của Lăng Chi Hiên - một người đàn ông còn độc thân. Có lẽ chuyện này đã trở thành một điều quen thuộc hay vô cùng bình thường đối với cô, tất nhiên đối tượng phải là Lăng Chi Hiên mới có thể như vậy.

Tuyết Lang đêm qua bị đẩy qua phòng của Lăng Chi Hiên ngủ, vừa thấy Dạ Nguyệt thì quấy đuôi vui vẻ, chân cún nhào lại cọ cọ chân Dạ Nguyệt đòi chơi. Dạ Nguyệt bế Tuyết Lang lên, giã vò quần quít một phen.

Lăng Chi Hiên ánh mắt sáng quắc nhìn Tuyết Lang khiến Tuyết Lang rụt cổ lại, miệng kêu "ngao ngao....." như rên rĩ khổ sở. Minh chưa thân mật

được như vậy với cô gái nhỏ nha. Tất nhiên người nào đó vẫn chưa phát hiện ra là bản thân đang ghen tỵ với một con sói a.

"Mà anh có chuyện gì muốn nói vậy?" Dạ Nguyệt ôm Tuyết Lang ngồi xuống ghế sa long.

"Điện thoại em đâu?" Lăng Chi Hiên cũng ngồi xuống cạnh Dạ Nguyệt.

"Sao vậy?" Dạ Nguyệt khó hiểu nhưng vẫn lấy điện thoại ra đưa.

Lăng Chi Hiên không nói gì, cầm lấy điện thoại Dạ Nguyệt bấm số gọi. Chỉ một vài giây chiếc điện thoại đang đặt trên bàn sáng lên và run run.

"Số của tôi" Lăng Chi Hiên lưu số vừa gọi vào danh bạ cho Dạ Nguyệt, rồi còn nhanh như chớp lưu vào nút quay số nhanh đứng đầu danh sách. "Sau này em gặp chuyện gì cũng phải gọi ngay cho tôi đầu tiên"

Dạ Nguyệt ngẩng người nửa ngày mới bừng tỉnh đại ngộ. Nhìn thái độ nghiêm túc mà chờ đợi của Lăng Chi Hiên làm cô cảm thấy một dòng nước ấm dâng lên. Bản thân thì chỉ đến thế là cùng, Dạ Nguyệt cảm động mà gật đầu. Nhưng có vẻ suy nghĩ của tên ngốc nào đó đang đi nhầm hướng thì phải. (=))

Lăng Chi Hiên thấy Dạ Nguyệt gật đầu cười thì anh nhếch khoé môi lên. Nhưng anh cũng nào biết tên ngốc nào đó đang cho anh từ chức vụ "bạn bình thường" thăng lên một cấp thành "bạn thân" đâu. Về phương diện nào đó thì coi như mức độ thân thiết cũng được tăng lên theo ý của người nào đó đi, các vị cứ nghĩ vậy đi *tác giả lau mồ hôi*. (Không biết khi Hiên ca biết sẽ thế nào đây =)) Chắc anh sẽ ghen tức mà chết quá =))

Sau khi chuẩn bị xong, mọi người lần lượt tập trung trước đại sảnh. Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi ra trước, Dương Hoàng Trí đã đứng chờ trước bên chiếc Audi của mình. Thấy Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi ra, anh chạy lại xách túi đồ của hai người rồi để vào trong cốp xe.

"Dạ Nguyệt" Dương Hoàng Trí về mặt khó xử kèm theo lo lắng quay qua nhìn Dạ Nguyệt. "Cậu ấy về trước rồi. Cậu ấy nói cho cậu ấy gửi lời xin lỗi chị"

Dạ Nguyệt trầm mặc yên lặng, tha thứ hay không tha thứ cũng không quan trọng, vấn đề trọng yếu là cô không muốn nhìn thấy cậu ta. Cô sẽ không la hét hay làm to chuyện hay chửi bới này nọ, ranh giới cuối cùng chính là im lặng mà đối diện cậu ta. Người kia sẽ chính thức trở thành người xa lạ trong cuộc đời cô. Từ nay về sau cô sẽ không có người bạn nào tên là Tề Mạc Thông nữa.

Dương Hoàng Trí thấy Dạ Nguyệt im lặng thì không nói gì nữa, anh đã hiểu quyết định của chị vợ rồi. Trong lòng anh âm thầm thở dài, dù cảm thấy không đành lòng cho tên ngốc kia nhưng Dạ Nguyệt cũng là người bạn quan trọng của anh, thêm nữa lại là người mà cô gái nhỏ của anh với chị Ngọc Linh coi trọng và việc mà tên ngốc đó làm cũng khó có thể thông cảm được nên anh cũng không thể đứng về phía Tề Mạc Thông.

Lăng Chi Hiên vừa ra thấy không khí trầm mặc bên đó cũng đã đoán ra được chuyện gì đang xảy ra. Anh đang suy nghĩ thì thấy ánh mắt của người nào đó loé ra tia sáng khi nhìn thấy anh thì không khỏi cong khoé môi lên đi về bên đó. Trong lòng là cảm giác vô cùng thoải mái, cô gái nhỏ rất vui khi anh ở đây.

Dạ Nguyệt nhìn thấy Lăng Chi Hiên thì cảm giác khó chịu nháy mắt biến mất. Cũng không hiểu sao mà tâm lại cảm thấy yên ổn trở lại.

Lý Vân Nhi này giờ cũng không nói gì, vấn đề này thật sự nhạy cảm. Đứng ở góc độ của Lý Vân Nhi thì cô nhất định đứng về phía Dạ Nguyệt. Nếu Dạ Nguyệt muốn tìm Tề Mạc Thông thì cô sẽ là người đầu tiên ủng hộ đi theo. Cô tôn trọng quyết định của Dạ Nguyệt.

Dương Ngọc Linh và Hàn Tử Minh bước ra. Thấy không khí có vẻ khác thường nên Dương Ngọc Linh cười dịu dàng với mọi người, nhất là Dạ Nguyệt. Dương Hoàng Trí cũng phẩn chấn trở lại. Lần này đi hai chiếc xe vì chiếc Audi của Dương Hoàng Trí không đủ chỗ, Hàn Tử Minh lái chiếc BMW chở Dương Ngọc Linh. Mọi người cũng không nghĩ tới chuyện đó nữa, vui vẻ lên xe xuất phát ra bãi biển. Nhưng không ai biết kế tiếp sẽ có một sự kiện kinh hoàng hơn nữa sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

"Bọn mình kìm chỗ nào vắng vẻ chút nha Hoàng Trí, sẵn tiện cậu có đem đồ theo để nướng thức ăn không vậy!?" Lý Vân Nhi ngồi ở ghế phụ hưng phấn quay qua hỏi, dù sao thì đây cũng là lần đầu cô đi chơi chung với mọi người a. Tuy học chung lớp đã được một năm, nhưng qua năm thứ hai này thì mọi người mới có lớp và nhóm chính thức, bắt đầu từ giờ mọi người sẽ gắn bó với nhau cho tới khi ra trường, không cần phải đổi lớp hay đổi nhóm nữa.

"Đã chuẩn bị đầy đủ thừa công chúa của tôi" Dương Hoàng Trí cười cười đầy cung chiêu. Hôm nay ra bãi biển chính là lúc anh mong đợi nhất,

ngày anh sẽ bày tỏ với Vân Nhi của anh.

“Làm tốt lắm người hầu” Lý Vân Nhi vui vẻ cười ha ha, vẻ mặt vừa lém lỉnh vừa có chút gì đó ngại ngùng. Tên ngốc này lại gọi mình là công chúa của hắn a, đồ lưu manh mặt dày. Tất nhiên Hoàng Trí không nhìn thấy được biểu hiện ngại ngùng này. Lúc này Hoàng Trí quay qua lắc lắc đầu cười đến bất đắc dĩ.

Dạ Nguyệt ngồi ghé sau xe, thấy vẻ mặt ngại ngùng của Lý Vân Nhi thì mắt xẹt qua ý cười. Có vẻ như ngày hôm qua hai người này đã có tiến triển nha. Trong lòng Dạ Nguyệt âm thầm giờ ngón cái lên cho sự bền bỉ đến cùng của Dương Hoàng Trí: “Cố gắng phát huy thêm nữa nhá, em rể” trong lòng tự nói thầm.

“Đúng rồi, mọi người có biết truyền thuyết về mũi đất ước nguyện ở bãi biển sắp tới không?” Dương Hoàng Trí vừa lái xe vừa hỏi.

“Mũi đất ước nguyện?” Dạ Nguyệt hỏi lại đầy tò mò.

“Đúng vậy” Dương Hoàng Trí gật đầu. “Nó là phía sau lưng của ngọn núi này, nó kéo dài từ ngọn núi ra đến ngoài xa của biển, vách rất cao và đồng thời cũng là nơi chúng ta có thể thấy được mặt trời lặn vào lòng biển”

“Vậy khi về chúng ta đi ngắm mặt trời lặn đi” Lý Vân Nhi hai mắt tỏa sáng.

“Đường đi lên rất khó, chúng ta chỉ có thể đi bộ vì phải đi xuyên vào trong rừng. Đó là lý do mà rất ít người đi vào” Dương Hoàng Trí cười cười, đúng ý anh nha, anh cũng đang có ý định đi đến đó đây.

“Truyền thuyết đó là gì?” Dạ Nguyệt nãy giờ thắc mắc về cái truyền thuyết kia mà tên nhóc Dương Hoàng Trí này lại không đi vào chủ đề chính a.

“Đó là nếu hai người trong sâu thẳm tâm hồn thật sự muốn ở cạnh nhau, cùng nhau ước nguyện được mãi mãi bên nhau thì điều đó sẽ thành sự thật” Dương Hoàng Trí vừa nói vừa tâm đắc, đó là lý do anh chọn địa điểm này làm nơi bày tỏ.

“Cái truyền thuyết này hình như nghe quen quen nha, hình như nghe nhiều lắm rồi a” Lý Vân Nhi bĩu môi ra vẻ không tin, truyền thuyết dạng giống như thế này thì cô nghe nhiều rồi mà có cái nào là thật đâu.

“Quả thật là như vậy” Dạ Nguyệt để tay lên cằm về suy luận rồi cũng gật đầu đồng tình với Lý Vân Nhi. “Mấy truyền thuyết này đọc truyện hay coi phim thấy cũng nhiều rồi, nhưng những cái đó trở thành sự thật vì đó là ông đạo diễn hay tác giả hô phong hoán vũ, đổi trắng thay đen, thay trời hành đạo..... mà ra thôi a”

“Chính xác” Lý Vân Nhi giờ ngón cái lên cho Dạ Nguyệt. “Tất cả là do ông đạo diễn một tay che trời mà ra”

(Tác giả nêu ý kiến: “Bởi vậy mới nói, mấy tay đạo diễn cùng tác giả phải nói là quá bá đạo, một tay che trời, biến những thứ hư cấu thành thật mặc dù nó cũng vẫn chỉ là hư cấu”=)) Tác giả ho khan: “E hèm, không liên quan nhưng mình cũng là tác giả nha hí hí” *nhếch miệng cười đều*)

“Không phải tự nhiên khi không mà lại có truyền thuyết này” Dương Hoàng Trí mặc dù bất đắc dĩ vì Lý Vân Nhi không tin nhưng vẫn cố ra vẻ bí ẩn ẩn để thu hút sự chú ý của người nào đó.

“Làm sao!?” Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi cùng hỏi.

Lăng Chi Hiên ngồi kế bên Dạ Nguyệt nãy giờ cũng im lặng lắng nghe, tất nhiên anh cũng không tin. Nhưng anh thấy lạ, vốn dĩ là con gái bình thường thì ít nhiều gì cũng sẽ trông đợi vào những cái truyền thuyết tình yêu như thế này, mà hai cô nàng kia lại có vẻ không trông đợi lắm. Là do hai cô nhóc này khác người hay là do con gái thời nay đều đã rất thực tế mà không còn tin vào những thứ như vậy? Đáp án thật sự cho câu hỏi này là tùy vào suy nghĩ và niềm tin của mỗi người mà thôi.

Riêng về phần Dạ Nguyệt, mặc dù cô không tin truyền thuyết nhưng cô tin vào duyên số phận. Nếu vận mệnh hai người dành cho nhau thì cuối cùng cho dù có trải qua bao nhiêu sóng gió hay là trải qua một cuộc đời vô cùng bình lặng thì cũng nắm chặt lấy tay nhau mà bước đến cuối cùng. Tình yêu với Dạ Nguyệt rất đơn giản, không phải là thiên trường địa cửu, khắc cốt ghi tâm cũng không phải là đời đời kiếp kiếp, mà chỉ đơn giản là muốn ở cạnh nhau, cho dù có bình lặng trôi qua từng ngày thì trong sâu thẳm tâm hồn vẫn không cảm thấy nhàm chán mà việc ở cạnh nhau trở thành một việc hiển nhiên không gì thay thế được.

“Chúng ta sắp tới rồi, để tới đó rồi mình sẽ kể cho cậu với mọi người nghe” Dương Hoàng Trí cười đầy bí ẩn, thỏa mãn vì đã thu hút được sự chú ý của ai kia.

“Đáng chết, làm người khác tò mò rồi giờ bắt chờ đợi là làm sao” Lý Vân Nhi ức chế la hét.

Dạ Nguyệt cũng gật đầu đồng tình, này thật đáng đánh đòn a, chuyện cảm kích đối với một người phụ nữ là một khi đã bị khơi lên tính tò mò mà lại không thể biết ngay lập tức thì thật là.....muốn giết người aaaaaa.

Dương Hoàng Trí lắc đầu “Mình cũng định kể cho chị Ngọc Linh nghe nữa”

“Vậy sao không để tới đó rồi nói luôn, úp úp mở mở này giờ làm cái gì?” Lý Vân Nhi quay qua liếc Dương Hoàng Trí.

“Bóp cổ... muốn bóp cổ nó...” Dạ Nguyệt cũng ức chế đưa tay lên làm động tác bóp cổ.

“Hai đại tỷ tha mạng cho em, em biết lỗi rồi” Dương Hoàng Trí vuốt mồ hôi “Lần sau em không dám tái phạm a”

“Còn có lần sau!” Lý Vân Nhi liếc mắt trừng Dương Hoàng Trí, thật giống như lão bà đang hỏi tội lão ông dám ra ngoài làm chuyện lén lút a.

“Xin thề là sẽ không có lần sau” Dương Hoàng Trí giơ một tay lên thề thốt, mặt đầy vẻ vô tội đáng thương. Anh vốn dĩ chỉ muốn thu hút sự chú ý thôi mà, anh là vô tội thật nha oa oa.

“Được rồi Vân Nhi, nể tình chị Ngọc Linh bỏ qua cho tên nhóc này một lần đi” Dạ Nguyệt cười cười.

“Ghi sổ lại” Lý Vân Nhi chu môi bất mãn “Sẽ tính sổ sau”

Dương Hoàng Trí vuốt mồ hôi thờ phào nhẹ nhõm, anh cũng tự hứa với lòng là sẽ không làm chuyện đâm đầu vào đường chết như hôm nay nữa. Bởi vậy người xưa có câu, tò mò quá mà hại thân nha. Nhưng anh nào dám nói câu này lên để bị đưa vào máy chém a. (=))

Lăng Chi Hiên thì không có ý kiến, kể hay không kể cũng không quan trọng. Nhưng nhìn Dạ Nguyệt vui vẻ thì bất giác có một tảng nước ấm dâng lên trong lòng anh.

Như cảm giác được tầm mắt đang nhìn mình, Dạ Nguyệt quay qua cười với Lăng Chi Hiên. Lăng Chi Hiên xoa đầu Dạ Nguyệt, vẻ mặt đầy cung chiều, nhưng tất nhiên không ai thấy được kể cả Dạ Nguyệt.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới vô duyên oOo

Hai chiếc xe tiến vào bãi đỗ xe gần bãi biển, mọi người xuống xe hít thở không khí trong lành. Trong không khí thoang thoảng mùi mặn của biển cả. Phía ngoài xa là mặt biển lấp lánh ánh nắng buổi sớm mai. Biển rộng lớn vô ngần, không thể nhìn thấy được đâu là điểm tận cùng.

Ở gần đó là những căn lều tròn bãi biển, bên trong bán rất nhiều thứ quà lưu niệm. Có những căn lều cho thuê mướn dù, ghế ngồi, tắm trải... đầy đủ dụng cụ cần thiết. Có những lều khác thì làm dịch vụ phục vụ nước uống, các món ăn hải sản tươi sống. Bên ngoài bãi biển thì đông nườm nượp người, tuy còn rất sớm nhưng khách du lịch đã bắt đầu kéo đến ngày càng đông.

Mọi người đem đồ đạc từ trong cốp xe ra, quan sát được một chỗ vắng vẻ ở phía xa kia thì bắt đầu quyết định đi về phía đó. Trên đường đi Dương Hoàng Trí ghé ngang căn lều cho thuê dụng cụ và mướn người sắp xếp đầy đủ dụng cụ cho một buổi dã ngoại ở chỗ đã chọn kia. Còn mọi người thì ghé mua đồ hải sản tươi sống, nào là tôm cua biển mực..... để người ta làm xong thì mang lại sau.

Cả nhóm người trên đường đi đã thu hút rất nhiều sự chú ý của người khác, có trầm trồ, có ca ngợi, có mê say, có cảm thán..... chỉ hận sao mình không phải là người đi chung với bọn họ.

"Dù sao thì bọn họ thường ngày đã rất nổi bật rồi, việc này cũng không nằm ngoài dự đoán lắm" Dạ Nguyệt cảm thán trong lòng.

"Chúng ta sẽ thay đồ tắm biển ở đây" Dương Hoàng Trí chỉ vào căn lều tròn ở phía bên tay phải "Trước khi về chúng ta cũng có thể tắm cho sạch nước biển ở đây"

Mọi người đi vào căn lều tròn. Bên trong khá rộng rãi, được chia làm hai khu vực cho nam và nữ. Phòng thay đồ ở bên trong lều, còn nhà tắm thì được xây dựng ở phía sau ngoài lều. Mỗi khu vực có ba nhà tắm, dành cho ai có nhu cầu tắm sạch nước biển.

"Vân Nhi, em đem đồ gì cho chị tắm biển vậy?" lúc này về phòng đi với Vân Nhi chưa có xem qua túi đồ, bình thường có đi tắm biển thì Dạ Nguyệt chỉ mặc áo thun quần đùi thôi chứ không có mua đồ tắm.

"Em không thấy chị có đồ bơi nên đã lấy đồ của em cho chị mượn" Lý Vân Nhi lục trong túi đồ ra hai bộ đồ bơi "Chị chọn một bộ đi"

Nhìn hai bộ đồ bơi thiếu vải kia Dạ Nguyệt nhất thời đứng sững người. Cô xem lại trong túi đồ của mình chỉ thấy một bộ váy dành để thay sau khi tắm biển và một vài thứ lặt vặt khác. Dạ Nguyệt nhìn hai bộ đồ ngập ngừng hồi lâu cho đến khi Dương Ngọc Linh thay xong vẫn chưa biết làm thế nào.

"Sao vậy?" Dương Ngọc Linh thấy lạ nên hỏi.

"Được rồi" Dạ Nguyệt thờ dãi nhắm mắt lấy bộ đồ màu xanh tạt chấp nhận được trên tay Vân Nhi, vì bộ này phía dưới là một cái váy ngắn mỏng che quần tắm dính liền bên trong.

"Vây tui mình vào thay đồ đi" Lý Vân Nhi cười đến vui vẻ, cô làm sao không biết Dạ Nguyệt nghĩ gì nhưng là do cô cố tình làm vậy. Đi tắm biển là phải mặc đồ bơi mới đúng chuẩn nha.

Sau khi thay đồ xong, Dạ Nguyệt mặc áo khoác nón của mình vào mới thấy thoải mái được đôi chút. Mặc dù Lý Vân Nhi không hài lòng lắm nhưng cô biết đây là giới hạn rồi nên không ép Dạ Nguyệt nữa.

Ba người nam đã đứng đợi bên ngoài lều, bọn họ chỉ mặc quần đùi nam đơn giản, riêng Lăng Chi Hiên có mặc một cái áo somi nhưng không cài nút (chủ yếu để che vết sẹo phía sau :'(), cơ thể cường tráng của bọn họ phơi bày dưới ánh nắng chói chang. Thấy ba người đi ra thì Dương Hoàng Trí và Hàn Tử Minh nhất thời đứng ngây người tại chỗ. Nguyên lai là Lý Vân Nhi quá cuốn hút quá nóng bỏng, còn Dương Ngọc Linh quá tao nhã quá hấp dẫn. Những người đứng gần đó cũng không thể rời mắt khỏi bọn họ.

Bên này Dạ Nguyệt thầm thở phào nhẹ nhõm, này giờ mặc dù có áo khoác nhưng cô vẫn không được tự nhiên cho lắm. Thấy hai người đó đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, không ai để ý đến mình thì lòng thoải mái đi rất nhiều. Dạ Nguyệt từ xưa đến giờ chỉ muốn làm và dĩ nhiên cũng chỉ luôn là một nhân vật phụ trong mắt của người khác thôi, vì cô chỉ là người bình thường nha. Và với Dạ Nguyệt, chuyện làm cho bản thân cảm thấy thoải mái mới là quan trọng nhất, như vậy mới có thể quậy phá chơi đùa hết mình được a.

Vậy mà có một người này giờ vẫn luôn nhìn cô không chớp mắt.

"Sao em lại mặc áo khoác?" Lăng Chi Hiên đứng kế bên Dạ Nguyệt, hơi cúi người xuống gần tai Dạ Nguyệt hỏi nhỏ.

"Vì như vậy mới cảm thấy thoải mái được đôi chút" Dạ Nguyệt quay qua ngắc đầu lên nói, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nhất thời môi Lăng Chi Hiên phớt nhẹ ngang má Dạ Nguyệt, Dạ Nguyệt sượng người đứng ngây ngốc, hai rặng mây đỏ từ từ xuất hiện trên má Dạ Nguyệt.

Lăng Chi Hiên cười thầm trong lòng, để tay lên xoa đầu Dạ Nguyệt rồi vuốt tóc Dạ Nguyệt, đẩy mắt xẹt qua ý cười "Đi thôi". Và anh vui một phần cũng vì cảm thấy rất hài lòng khi Dạ Nguyệt không muốn để người khác thấy phần cơ thể được che giấu bên trong. Dù sao anh cũng không muốn để người khác nhìn thấy cô.

Bên kia Lý Vân Nhi cũng đang hối hai người đi nhanh lên. Thấy Lăng Chi Hiên không nói gì hay tỏ vẻ bận tâm gì nên Dạ Nguyệt cũng đi nhanh lại chỗ mọi người, dù sao cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn không nên nghĩ nhiều a.

Chỗ quanh khu vực mà mọi người chọn có vẻ khá vắng người nên rất thoải mái. Vừa đến đã thấy nơi đó đã được đặt sáu cái ghế dài, ba cây dù, hai cái bàn thấp. Phía sau là một cái bếp than nướng, dụng cụ nướng, dụng cụ để ăn và đồ hải sản tươi sống đã được ướp sẵn, riêng cua biển đã được gang mẹ để trên bàn.

Dương Hoàng Trí cùng Lý Vân Nhi xung phong nhận nhiệm vụ nướng hải sản.

"Hôm nay đầu bếp chuyên nghiệp đây sẽ trở tào nấu nướng cho mọi người cùng thưởng thức" Dương Hoàng Trí cầm đũa bắt đầu đem mực và tôm để lên bếp nướng, nhúng nhúng mảy ra vẻ đầu bếp chuyên nghiệp.

"Chỉ là nướng đồ ăn thôi, khi nào mà cậu tự tay nấu được một bữa ăn hoàn hảo thì lúc đó mới được công nhận nha" Lý Vân Nhi bĩu môi nói.

"Chắc, mai mốt lấy chồng mình sẽ chọn một người chồng vừa đảm việc nước vừa giỏi việc nhà a" Lý Vân Nhi cảm thán.

"Cậu là đang tuyển vợ hay cưới chồng đây?" Dương Hoàng Trí sụ mặt xuống, chẳng lẽ mình phải đi học một khóa đầu bếp chuyên nghiệp sao trời?

"Nói vớ vẩn, dĩ nhiên là cưới chồng rồi, một đại soái ca anh minh thần võ cưng chiều vợ như mạng a, này là ước mơ của mọi cô gái đó đồ ngốc à" Lý Vân Nhi ánh mắt mơ mộng rồi liếc Dương Hoàng Trí.

"E hèm, có một đại soái ca anh minh thần võ cưng chiều vợ như mạng luôn ở gần bên cậu mà cậu lại không phát hiện ra đó thôi" Dương Hoàng Trí giả vờ ho khan rồi bí bí ẩn ẩn nhìn Lý Vân Nhi.

"Đâu? Ai đâu?" Lý Vân Nhi ngó qua ngó lại nhìn nhưng tuyệt đối không nhìn người nào đó đang hí hửng mặt đầy vẻ chờ mong.

Bên này Dạ Nguyệt và Dương Ngọc Linh ngồi trên ghế vừa âm thầm cười trong lòng vừa xem đôi "vợ chồng son" cãi nhau um sùm đằng sau.

"Ngọc Linh, để anh bôi kem chống nắng cho em" Hàn Tử Minh ngồi bên cạnh cầm chai kem chống nắng nói. Dĩ nhiên không phải tự nhiên mà anh lại yêu cầu thế, vì anh thấy này giờ có rất nhiều tên đàn ông khác đi qua lại nhìn Dương Ngọc Linh với ánh mắt như sói đói thèm thuồng không che giấu, nên anh phải cho bọn hần biết người phụ nữ này là của anh. Bọn tép riu như bọn hần mà cũng dám muốn người phụ nữ của anh?

Dương Ngọc Linh suy nghĩ một lúc rồi gật nhẹ đầu chấp nhận, dù sao thì anh ấy cũng là chồng tương lai của mình. Với lại chị cũng nhận ra ánh mắt của người xung quanh là thế nào nên cũng cảm thấy không thoải mái, nếu lấy việc này dập tắt đi những cái ánh mắt đáng khinh đó thì cũng không phải việc to tát gì.

"Dạ Nguyệt, em cũng bôi kem chống nắng đi" Dương Ngọc Linh lấy chai khác đưa cho Dạ Nguyệt.

"Lúc này ở nhà em với Vân Nhi đã bôi rồi chị" Dạ Nguyệt lắc đầu cười rồi đứng lên "Em đi kêu nước uống đây, mọi người muốn uống gì?"

"Em muốn uống cocktail I Love You" Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí cùng nói một lượt. Nói xong hai người còn quay qua nhìn nhau ngạc nhiên. Dương Hoàng Trí bất giác nhìn Lý Vân Nhi cười đến vui vẻ.

"Cười cái gì mà cười" Lý Vân Nhi then quá hoá giận, vẻ mặt vừa đỏ vừa hằm hằm quay qua chỗ khác không thèm nhìn người nào đó đang hí hửng nữa.

"Được rồi, chị biết rồi" Dạ Nguyệt cũng cười ha ha vui vẻ.

"Tôi đi với em" Lăng Chi Hiên đứng lên nói.

"Cũng gần mà, anh ở lại bồi kem chống nắng đi" Dạ Nguyệt lắc đầu, cô nghĩ anh mà đi chung với cô thế nào cũng gây ra sự chú ý nên tốt nhất là cô đi một mình a.

Lăng Chi Hiên làm sao không biết cô gái nhỏ đang nghĩ cái gì, anh cũng không ép cô nữa mà gật đầu ngồi xuống.

Mọi người nói xong tên thức uống mình muốn rồi Dạ Nguyệt cười cười rồi đi. Cô đi về phía cái lều tròn xa xa kia. Trên đường đi hí hửng quan sát quang cảnh xung quanh. Đi được một đoạn vì không chú ý đằng trước mà cô đụng vào một người đàn ông.

"Xin lỗi" Dạ Nguyệt hơi cứng người rồi rất nhanh chóng rời ra, tim vẫn đang đập mạnh sợ hãi.

"Ôh tui bây xem này, một cô em học sinh trung học xinh xắn nha" người đàn ông cười trêu đùa nói với đám bạn toàn nam bên cạnh hắn rồi quay qua nhìn Dạ Nguyệt. "Bé ơi, sao em có một mình vậy? Bạn em đâu rồi? Hay là em đi chơi với bọn anh đi"

Dạ Nguyệt ngược đầu lên nhìn hắn ta cùng đám bạn, bọn hắn còn khá trẻ, cũng chừng như sinh viên đại học năm nhất năm hai gì đó, nhưng cách ăn mặc lại không giống sinh viên đang đi du lịch lắm, bọn chúng có lẽ là một đám lưu manh côn đồ a. Ánh mắt cùng nụ cười đều càng phát huy tác dụng tối đa trên gương mặt bọn hắn.

Dạ Nguyệt nhếch khoé miệng cười lạnh rồi lạnh lẽo nhìn đám người đó: "Biến!!!"

Nhất thời đám người đó đứng ngây ngốc mấy giây rồi bật cười thật to. Tên lúc nãy càng hứng thú áp sát lại gần Dạ Nguyệt: "Cô em thật là thú vị, trước giờ chưa có ai dám dùng thái độ này nói chuyện với anh, anh thích rồi nha. Hôm nay anh sẽ cùng bé vui vẻ một trận cho thoả thích anh mới cam lòng" nói rồi giơ tay về phía Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt lùi về phía sau chuẩn bị 36 kế "tẩu vi thượng sách" thì một vòng tay ôm lấy eo cô rồi siết lại thật chặt.

"Bảo bối, thì ra em đang ở đây"

Nghe giọng nói trầm ấm vang lên phía trên, Dạ Nguyệt nhất thời thả lỏng người ngược lên nhìn người nào đó.

"Sao anh lại ở đây?"

"Tôi chờ lâu quá mà không thấy em quay lại nên đi tìm em" Lăng Chi Hiên cười như không cười cúi xuống nhìn Dạ Nguyệt, đáy mắt thấp thoáng một vài tia tức giận.

Nhưng cô đi chưa tới 10 phút nữa mà... Dạ Nguyệt còn đang muốn hỏi sao anh lại gọi cô bằng bảo bối nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đó, phát hiện hình như người này đang giận nên chỉ gật gật đầu không dám nói gì nữa.

"Này thằng kia, này là thằng nào mà dám nhúng tay vào chuyện tốt của đại ca tao? Biết đại ca tao là ai không? Dám giành gái với đại ca tao à" một thằng đứng phía sau về mặt hống hách nói.

Lăng Chi Hiên quay Dạ Nguyệt lại ôm Dạ Nguyệt vào lòng, ngược lên nhìn đám người đó, ánh mắt băng lãnh. Dạ Nguyệt lại khó hiểu sao anh ấy tự nhiên lại ôm mình, nhưng cô nào biết nếu ai mà lỡ nhìn thấy ánh mắt hiện giờ của anh chắc sẽ lạnh đến thấu tâm can.

Đám người kia rùng mình run run, tái xanh mặt mũi. Tên cầm đầu lúc nãy cũng đã nhìn ra người đàn ông đứng đối diện này không phải tầm thường nhưng hắn ta là con của một đại ca xã hội đen thì làm sao có thể chùng bước mà để người khác đè đầu cưỡi cổ được.

Hắn gắng kìm chế nỗi sợ hãi trong lòng, cời áo sơ mi loè loẹt đang mặc ra, phơi bày ra một vết xăm hình bọ cạp trên cánh tay phải. Dấu hiệu này chính là người của bang Bọ Cạp Đen, một băng xã hội đen không lớn cũng không nhỏ - địa bàn là ở thành phố bên cạnh và một vài khu vực của thành phố khác.

Lăng Chi Hiên xẹt qua một tia nghi ngờ rồi rất nhanh chóng thu lại ý dò xét. Ánh mắt vẫn lạnh như băng không có vẻ gì là sợ hãi khi nhìn thấy hình xăm đó.

"Được rồi anh bạn, hà có gì mà chúng ta phải kình nhau vì một đứa con gái tầm thường như vậy, phụ nữ đẹp hơn cô ta còn rất nhiều mà, đúng không?" tên cầm đầu giọng hơi run nhưng cố nén lại, làm bộ đáng hoà nhã nhưng có phần uy hiếp "Chúng ta đừng làm khó nhau nữa, chỉ cần anh

đưa cô ta cho tôi vui vẻ một đêm thì mọi chuyện sẽ được giải quyết êm xuôi, tôi sẽ trả cô ta lại cho anh mặc anh tùy ý giải quyết. Còn không thì ngay cả cái môi của cô ta anh cũng đừng mong được giày vò nói chỉ là cái cơ thể đó, anh thấy sao?"

Lăng Chi Hiên không nói gì nâng gáy của Dạ Nguyệt cho cô ngước lên rồi nhanh như chớp cúi đầu xuống ngậm lấy đôi môi ngọt ngào của ai kia. Dạ Nguyệt đang rất tức giận vì lời nói của tên kia nhưng cô chưa kịp phát tác thì đầu đã bị nâng lên và một đôi môi nóng bỏng đã bao phủ lấy môi cô, nhất thời đầu óc cô trống rỗng cũng quên luôn phải phản ứng lại như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11

Lăng Chi Hiên mút chặt lấy môi Dạ Nguyệt, hôn một hồi nhưng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Anh bắt đầu dùng đầu lưỡi tách hai hàm răng của Dạ Nguyệt ra, luồn lưỡi vào bên trong khoang miệng cô mà tìm kiếm, cuối cùng bắt được chiếc lưỡi trơn mịn kia thì cuốn chặt lấy, mút đi những mật ngọt thơm ngon bên trong.

Dạ Nguyệt lần đầu tiên nếm trải cảm giác hôn sâu, não bị đình chỉ hoạt động, chỉ cảm thấy một cảm giác nóng bỏng đang thiêu đốt đôi môi của mình. Đôi tay đang bị ép chặt trên lồng ngực rắn chắc nóng rực của người nào đó, không thể động đậy được. Dạ Nguyệt nhất thời cảm thấy gấp rút, tim đập thật nhanh không thể bình ổn được, lý trí dần rơi vào trạng thái mụ mị mơ màng, hơi thở càng lúc càng không thông.

Như thấy người đang ôm trong lòng sắp thở không được nữa, Lăng Chi Hiên mới buông đôi môi mềm mại đó ra, hôn nhẹ vào chóp mũi Dạ Nguyệt.

"Nói thử xem? Có người đàn ông nào trên thế giới này mà có thể tình nguyện tận tay giao người phụ nữ của họ vào tay kẻ khác cho dù chỉ là một sợi tóc?" Lăng Chi Hiên quay qua lạnh lẽo nhìn đám người đó, đôi con ngươi trong suốt đen thẳm lại đầy tức giận, nhiệt độ quanh thân càng ngày càng giảm mạnh.

Bọn người kia đang ngây người ra nhìn một màn hôn nóng bỏng vừa nãy thì phút chốc lại bắt đầu run sợ vì cái lạnh rét thấu xương. Người đàn ông này đôi mắt lạnh lùng, mỗi lần nhìn thấy giống như có hàng ngàn con dao nhọn đâm vào da thịt, cứ mỗi lần lơ nhìn vào mắt hắn sẽ giống như toàn thân bị đông thành đá cứng lại không thể nhúc nhích được. Tướng mạo cùng khí chất cao ngạo lạnh nhạt kết hợp với sát khí đen tối cứ như một con quỷ vương đến từ địa ngục tâm tối nhất.

"Bọn... bọn tao tạm thời tha cho mày, chờ đó tao sẽ... sẽ không dễ... để yên chuyện này đâu" tên cầm đầu không thể áp chế nỗi sợ hãi được nữa, run tay run chân vừa hét vừa chạy đi, kéo theo đám người phía sau cũng chạy theo trời chết.

Đội đám người kia chạy xa, Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống nhìn xem phản ứng của cô gái nhỏ, lòng có chút hồi hộp không yên, sợ cô gái nhỏ sẽ sợ rồi ghét anh. Lúc này nghe tên khốn kia nói vậy anh thật sự rất tức giận, muốn cho hắn biết người phụ nữ của anh thì đừng có mà vọng tưởng muốn những chàng cô ấy.

Hình như cảm nhận được ánh mắt như có như không của ai kia đang nhìn mình, tim Dạ Nguyệt càng đập nhanh hơn nữa. Cô biết anh làm vậy là để giúp cô đuổi bọn chúng đi, mà dù sao thì cô cũng không còn xem anh như một người bạn bình thường trước đây nữa, có thể nói là đã thân thiết quan trọng rồi thì một nụ hôn giúp đỡ cũng đâu có sao. Dù cho không khí có chút mờ ám nhưng nếu xuất phát từ việc bảo vệ một người bạn của mình thì có thể chấp nhận được. Đúng vậy... đúng vậy... là bạn bè bảo vệ lẫn nhau a. Dạ Nguyệt tự phân bua trong lòng, cố gắng không để ý đến cái gì đó đang dần hiện hữu sâu tận trong lòng, rồi vuốt vuốt ngực cho trái tim bình ổn lại.

"Cám... cảm ơn anh! Anh lại cứu tôi một lần nữa trông thấy a" Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn anh vừa giờ ngón cái vừa dơ dơ cười gượng gạo, dù sao nói không ngại thì đúng là nói xạo rồi hix T^T

Thấy cô gái nhỏ không có trách hay sợ mình thì Lăng Chi Hiên thở phào nhẹ nhõm, anh mới không muốn trở thành một Tề Mặc Thông thứ hai đâu. Mặc dù không biết cô ấy lý giải nụ hôn đó là thế nào nhưng qua chuyện này có thể thấy được mức độ tin cậy của ai đó dành cho anh đã rất tốt rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lăng Chi Hiên vò đầu Dạ Nguyệt cho đầu tóc rối bù, nhíu mày lại nói: "Nếu tôi đến không kịp thì chắc em bị đem bán mất rồi. Bọn chúng không phải là lưu manh bình thường"

Dạ Nguyệt gật gật đầu vuốt vuốt lại tóc, biết mình hành động sai nên rất ngoan ngoãn a. Chuyện này thì cô cảm giác được, nhất là khi tên kia tự đứng lột áo phơi bày ra vết xăm của hắn, bọn chúng quả thật nhìn không giống lưu manh bình thường: "Thật xin lỗi, lần sau mà gặp tình huống này tôi sẽ xin lỗi rồi chạy thoát thân luôn chứ không đứng lại đòi co với chúng nữa" do nhớ lại hình xăm của tên kia mà nhất thời Dạ Nguyệt cũng quên luôn cảm giác ngại ngùng mờ ám gì đó.

"Khi về tôi sẽ dạy cho em một vài chiêu thức tự vệ, có thể giúp em đối phó được một vài tên rồi chạy thoát thân" Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ

biết sai nên cho qua lần này, nhưng nếu có lần sau thì anh sẽ phải "dạy dỗ" cô một phen nha.

"Oh thật không, cảm ơn đại ca hehe" Dạ Nguyệt hí hửng cười nịnh nọt nhưng như nhớ ra cái gì đó thì ngập ngừng hỏi "Mà có phải anh đã nhớ ra gì đó rồi không, lần trước anh nói sẽ dạy khiêu vũ cho tôi còn lần này là vô tự vệ?" rồi tròn xoe mắt nhìn ai kia.

"Bác sĩ trưởng khoa nói học vấn và những kỹ năng của tôi vẫn còn được lưu lại, chỉ có phần ký ức về người và vật xung quanh là không nhớ thôi" ai kia lại tìm cớ qua mặt người nào đó không chút dấu vết. (=))

"Uhm cái này tôi đọc truyện cũng có nghe nói tới" Dạ Nguyệt gật đầu rồi như lo lắng Lăng Chi Hiên nghĩ ngợi lung tung "Tôi cũng có nghe nói nếu con người vui vẻ và thoải mái thì tự nhiên chúng ta sẽ bắt đầu dần dần có lại ấn tượng với những chuyện đã qua khi vô tình nhìn thấy một điều gì đó tương tự. Cho nên anh cũng đừng gấp gáp và suy nghĩ nhiều như vậy chỉ phản tác dụng, từ từ từng chút một rồi sẽ có một ngày anh sẽ nhớ lại được mọi thứ. Và đừng quên là vẫn còn có tôi tôi vẫn sẽ luôn ủng hộ và ở cạnh anh" Dạ Nguyệt cười với Lăng Chi Hiên, nếu đã là bạn tốt thì nhất định sẽ ở cạnh mà hỗ trợ bạn mình đến cùng.

Mặc dù ngày thường Dạ Nguyệt rất ít nói, có nhiều khi hơi lạnh nhạt, có nhiều khi thì vô tư đến nỗi ai cũng nói là cô ấy vô tâm hoặc con nít. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy không để ý hay không biết, chỉ là cô ấy không nói ra mà thôi. Nhất là bạn bè, một khi cô ấy cho người đó là quan trọng thì họ sẽ luôn chiếm vị trí nhất định trong lòng Dạ Nguyệt. Nhưng có điều Dạ Nguyệt cũng biết có một thứ thuộc về bóng tối vẫn luôn tồn tại bên trong trái tim mình, đó chính là sự lạnh lùng và tàn nhẫn. Vì có nhiều khi cô ấy sẽ chỉ hành xử hoàn toàn theo lý trí chứ không còn là cảm xúc nữa. Mặc dù thế một ngày nào đó có lẽ chúng ta sẽ lý giải hành động của Dạ Nguyệt theo một chiều hướng khác nữa, chuyện này sẽ được nói sau.

"Tôi sẽ ghi nhớ. Cảm ơn em!" Lăng Chi Hiên cong khoe môi lên, chỉ cần em luôn bên tôi là được. Tôi chỉ cần em.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới hủy diệt oOo

Sau khi xảy ra chuyện lúc này, Lăng Chi Hiên không để cho Dạ Nguyệt đi một mình nữa, anh với Dạ Nguyệt cùng nhau đi gọi nước cho người đem về cho mọi người rồi đi dạo dọc theo hàng dừa mát mẻ của bãi biển. Vừa đi Dạ Nguyệt vừa đá đá nước biển, lâu lâu lại cười vui vẻ cúi xuống nhặt lấy vỏ sò vỏ ốc lên ngắm nhìn. Sau đó lại quay qua khoe với người nào đó, hết như đang khoe chiến lợi phẩm, miệng cười toe toét.

Lăng Chi Hiên nhìn cô gái nhỏ cười đến bất đắc dĩ, về mặt cung chiêu, lâu lâu lại xoa đầu rồi vuốt nhẹ mái tóc dài đang bị gió thổi tung kia.

Nhưng vì ai đó nổi bật quá nên trên đường đi mọi ánh mắt đều đổ dồn về bọn họ. Nhiều cô gái trẻ xinh đẹp nóng bỏng nhìn Dạ Nguyệt đến không cam lòng. Một đứa trẻ ranh miệng còn hôi sữa như cô ta tại sao lại được đi bên cạnh một đại soái ca như vậy? Chắc chắn là con nhỏ này bám theo đại soái ca rồi, mọi người đều bắt đầu quả quyết là thế.

"Nhìn cô ta kia, còn ra vẻ ngây thơ thuần khiết, đúng là không biết xấu hổ" bạn nữ A cảm tức liếc cô gái nhỏ nào đó.

"Thật là chướng mắt quá a, nhưng đại soái ca thật sự hấp dẫn quá" bạn nữ B phụ họa, rồi e then liếc nhìn người nào đó. (chuyện đi ôi đây *bùm miệng*)

Vân... vân và mây... mây, tùm cái vấy lại là mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao đó a.

Rồi đột nhiên có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp trên tay đang cầm hai ly rượu đỏ sòng sánh đi đến gần hai người bọn họ. Dáng người siêu mẫu với đôi chân dài trắng nõn nà uyển chuyển, đôi mắt long lanh yêu mị nhìn người nào đó đầy tình cảm, đôi môi đỏ mọng nóng bỏng khẽ nhếch cứ như khiêu khích người khác muốn cắn vào hương thụ.

Vâng, người này giờ đang miêu tả cho quý vị nghe chính là nhân vật nữ chính nhà ta. Cô ấy đang nhìn người phụ nữ đó nhem chút chảy cả nước miếng ra ngoài. (=))

"Woaaa, đẹp quá a, hot girl chân dài a" Dạ Nguyệt như bị hút hồn mà nhìn người ta đến quên cả chớp mắt, ai nhìn còn tưởng cô nàng là yêu râu xanh nữa a. (=))

Lăng Chi Hiên khẽ nhíu mày, chưa kịp kéo hồn cô gái nào đó quay lại thì người phụ nữ kia đã đi gần đến trước mặt anh. Nhưng chưa đến thì bất chợt bị vấp một vật nào đó dưới chân, cô gái mất đà ngã về phía Lăng Chi Hiên, còn hai ly rượu thì hương bay nhanh về phía Dạ Nguyệt mà phóng tới, thật giống như bị người ta ném mạnh đi chứ không giống như bị vấp tay văng ra.

Canh thật chuẩn a, mọi người đều gật đầu cảm thán trong lòng.

"Người đẹp à, sao canh chuẩn quá vậy a?" Dạ Nguyệt cũng cảm thán trong lòng, tâm lý chuẩn bị nghênh đón hai ly rượu nồng nàn kia.

Rầm! Bịch! Xoảng! Mọi người trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, há hốc miệng im bật, nhất thời không khí im lặng đến lạ thường.

Chà là cô gái xinh đẹp nóng bỏng kia đang nằm bẹp dưới cát, mặt đập xuống cát, tư thế hết sức buồn cười. Còn Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt thì bị ướt vì rượu, nhưng hai cái ly thì rơi xuống đất trước mặt bọn họ chứ không rơi vào Dạ Nguyệt.

Lăng Chi Hiên quay qua nhìn hết một lượt từ trên xuống dưới Dạ Nguyệt, kiểm tra xem có bị mảnh vỡ thủy tinh nào văng trúng không. Sau khi

thấy Dạ Nguyệt không sao thì nhẹ nhàng thở ra trong lòng, nhưng lập tức nhũn mày nhìn Dạ Nguyệt, một trận lửa giận xông lên. Anh nắm tay kéo Dạ Nguyệt đi. Hoàn toàn không để ý đến người đẹp nào đó đang nằm dưới đất, ánh mắt ngăn ngăn nước nhìn mình đau lòng và đám người nhiều chuyện xung quanh.

Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt đến phía sau hàng dừa, nơi này cây cối rậm rạp là điểm tiếp xúc giữa bãi biển và cánh rừng.

"Sao em không tránh?" Lăng Chi Hiên quay qua nhìn Dạ Nguyệt, bàn tay vẫn đang siết chặt lấy tay Dạ Nguyệt.

"Tôi đang chuẩn bị chụp lại....." biết người trước mặt đang tức giận nên giọng nói của ai kia lí nhí trong miệng.

"Vội tốc độ đó khi trúng em thì sẽ vỡ ra, hoặc khi trúng em không vỡ nhưng rơi xuống sẽ vỡ ra văng trúng em" Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng ném từng chữ ra, giọng nói có chút ảm đạm.

"Thật sự là có thể chụp được mà" Dạ Nguyệt cố cãi.

"Chụp để tay em nát bét luôn à?" cô gái nhỏ này lớn mật, đã không biết sai còn hăng hái cãi lại nữa.

"Không đến....." thấy bản thân yếu thế hơn người nào đó thì sự mặt nói, nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị cắt ngang.

"Đến nỗi như vậy đó, không tin thì lần sau em cứ thử, tôi sẽ không cản" Lăng Chi Hiên tức giận buông tay Dạ Nguyệt ra, định quay mặt đi thì đột nhiên quay lại kéo Dạ Nguyệt núp vào lùm cây cao thấp um tùm gần đó.

"Sao vậy?" Dạ Nguyệt khó hiểu hỏi.

"Suýt!" Lăng Chi Hiên ngồi phía sau vuron tay bịt miệng Dạ Nguyệt lại, để ngón tay lên miệng mình ý bảo Dạ Nguyệt im lặng. Mặc dù lùm cây khá rậm rạp nhưng khá nhỏ không đủ chỗ cho hai người ngồi ngang nên Lăng Chi Hiên đành phải ngồi phía sau Dạ Nguyệt.

Từ phía bãi biển một nam một nữ đi vào, hai người đó đang ôm ấp nhau. Người nam đang cầm điện thoại nói chuyện. Dạ Nguyệt nghe giọng nói đó rất quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ ra là ai cho tới khi nhìn kĩ điện thoại người đó thì Dạ Nguyệt giật mình cả kinh.

"Các người chuẩn bị tới đâu rồi?" Hàn Tử Minh vừa ôm người đẹp nóng bỏng dựa vào một cái cây gần đó vừa nói, tay bắt đầu sờ nắn vào nơi non mềm nhũn nhô của cô gái thông qua lớp áo bơi. Cô gái mặt phấm hồng e thẹn rên rĩ trong miệng.

Chứng kiến màn nóng bỏng này Dạ Nguyệt toát mồ hôi lạnh, người ngả về phía sau về mặt không tin được: "Sao lại là anh ta?"

Cơ thể Dạ Nguyệt lọt gọn vào trong lòng Lăng Chi Hiên đang ngồi phía sau nhưng vì bàng hoàng nên không nhận ra.

"Anh ta không phải là người đơn giản" Lăng Chi Hiên thuận tay ôm cô gái nhỏ vào lòng, nhất thời cơn giận lúc nãy biến mất không thấy tăm hơi, nói nhỏ vào tai Dạ Nguyệt. "Chị của em không phải là đối thủ của anh ta"

"Được, hôm nay nhất định phải thực hiện, tôi chờ tin của các người" Hàn Tử Minh nói xong câu này thì tắt điện thoại, anh ta quăng điện thoại xuống cát, cúi đầu xuống hôn vào đôi môi nóng bỏng của cô gái kia.

Hai người môi lưỡi quấn quít dây dưa, bên dưới tay Hàn Tử Minh đang chơi đùa với nơi non mềm đầy đặn của cô gái. Sau đó anh ta hôn dài xuống cái cằm cổ trắng nõn của cô gái.

Bụp! Chiếc áo bơi bị kéo mạnh đứt ra rơi xuống đất, phơi bày nơi đầy đặn đầy đà kia ra trước mắt, rồi anh ta cúi đầu xuống nắm một bên lên mà mút vào, cô gái rên rĩ ngày càng lớn hơn.

Liếc mắt nhìn đồng hồ thấy không còn nhiều thời gian, anh ta đi thẳng vào vấn đề chính. Để cô gái nằm xuống gốc cây, anh ta liền tiến sâu vào bên trong cơ thể của cô gái. Tiếng thở dốc của người đàn ông cùng tiếng rên rĩ yêu kiều của người phụ nữ phút chốc vang lên trong không khí tĩnh mịch của cánh rừng. Nghe đến đây thì cho dù là ai cũng biết họ đang làm chuyện gì.

Bên này Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống quay Dạ Nguyệt lại không để cô nhìn thấy mấy cảnh nóng này: "Em gắng chịu đựng một chút, giờ chúng ta không thể đi ra được"

Vì xung quanh lùm cây chỉ là những cái cây đơn lẻ xen kẽ, không thể che cho hai người đi ra mà không bị họ phát hiện.

Dạ Nguyệt úp mặt vào ngực Lăng Chi Hiên, giờ phút này cô bàng hoàng đến nỗi không còn để ý đến chuyện khoảng cách hay thân mật này nọ: "Em phải nói thế nào với chị Ngọc Linh đây?" ngay cả xưng hô cũng loạn theo tâm tình của cô.

"Cảm giác giống như đang đọc một bộ ngôn tình, mà trong đó độc giả là em đây đang đọc đến đoạn nam nhân vật chính đang lên giường với tiểu tam vậy, huống hồ gì chị Ngọc Linh lại là....."

Cách bày tỏ cảm giác này của em cũng thật là kỳ quặc quá rồi. Lăng Chi Hiên đột nhiên lại cảm thấy buồn cười, cúi đầu nhìn cô gái nào đó đang

như con mèo nhỏ yếu xiu úp mặt cọ cọ làm nũng trong ngực mình. Giống như có một sợi lông tơ đang nhẹ nhàng gãi ngứa đốt lên ngọn lửa hừng hực trong cơ thể anh, hai tay anh càng ôm siết lấy cô gái nhỏ kì quái này vào trong lòng, giống như muốn cô hoà nhập làm một vào trong cơ thể anh.

Tiếng thở dốc với tiếng rên rĩ cùng với tiếng hai cơ thể quấn quít dây dưa phát ra không ngừng từ phía sau, nơi bọn họ đang quay lưng dựa vào gốc cây ngồi. Lăng Chi Hiên đang tận lực áp chế tâm tình, lúc này anh càng phải kìm chế dục vọng của bản thân để không làm tổn thương đến cô gái nhỏ của anh.

"Anh nghĩ là em có nên nói với chị ấy không?" Dạ Nguyệt hoàn toàn không để ý đến chuyện đang xảy ra hay cũng có thể nói cô đang né tránh những thứ đó, bởi vì trong lòng cô cảm thấy vô cùng ức chế và khó chịu. Bình thường lúc đọc ngôn tình mà thấy những cái tình huống cầu huyết như thế này thì cô đã rất ức chế rồi, huống chi bây giờ nhân vật nữ chính lại là chị Ngọc Linh của cô, cô đang băn khoăn lo lắng về Ngọc Linh.

"Ừ!" Lăng Chi Hiên thấy ánh mắt lo lắng của cô gái nhỏ, tự nhiên những cái ý nghĩ đen tối cùng với cảm xúc nóng rực ban nãy lại biến mất, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Nói sớm để chị của em suy nghĩ nên làm gì"

"Hzzz... trên đời này nếu có thể tìm được một người toàn tâm toàn ý duy nhất, bình bình lặng lặng mà ở cạnh nhau ngày qua ngày đã là hạnh phúc rồi" Dạ Nguyệt thở dài, ngước đầu lên nhìn tán cây rậm rạp đã che khuất ánh nắng mặt trời, nhưng vẫn còn một vài tia sáng mạnh mẽ chiếu xuyên qua tán cây đến tận mọi góc ngách bên dưới.

Nghe đến đây, Lăng Chi Hiên dừng lại động tác vuốt tóc Dạ Nguyệt, vẻ mặt làm như vô cùng thân nhiên hỏi: "Em đã tìm thấy chưa?"

Dạ Nguyệt lắc đầu: "Người như vậy cứ tưởng dễ tìm nhưng thật ra lại còn khó hơn tìm một người yêu mình cuồng nhiệt rồi chóng qua. Và nếu như người tâm tâm niệm niệm về duy nhất đó có tồn tại thì em nghĩ người ta bây giờ cũng là hoa đã có chủ rồi. Lấy ví dụ thứ nhất là Hoàng Trí này, còn thứ hai là bạn trai của nhỏ bạn thân em. Hai người đó là chứng cứ điển hình cho cái gọi là duy nhất"

Nhìn vẻ mặt hâm mộ bạn mình của cô gái nhỏ mà Lăng Chi Hiên thấy tâm thật phức tạp, vui vì cô gái nhỏ vẫn chưa thuộc về ai còn khó chịu vì cô gái nhỏ vẫn chưa xem mình là đối tượng muốn ở cạnh.

"Nhất định có người duy nhất dành cho em" Lăng Chi Hiên cong khoe môi lên tiếp tục vuốt tóc Dạ Nguyệt, là tôi đây - trong lòng còn không quên thêm câu khẳng định này.

Dạ Nguyệt tròn xoe mắt nhìn Lăng Chi Hiên rồi cười cười: "Thì ra anh cũng tin vào duyên số phận"

"Tôi tin vào trực giác của bản thân" Lăng Chi Hiên để tay siết chặt lấy eo Dạ Nguyệt.

Một giai điệu vang lên từ phía sau cắt đứt suy nghĩ của hai người.

Hàn Từ Minh vừa đẩy nhanh tốc độ vừa với lấy điện thoại lên nghe.

"Cái gì? Ngọc Linh với Vân Nhi bị bắt cóc à?" Hàn Từ Minh nhanh chóng rút lui ra khỏi cơ thể cô gái.

Bên này Dạ Nguyệt nghe lời Hàn Từ Minh vừa nói thì sắc mặt đại biến, mặt bắt đầu tái xanh không một chút huyết sắc nào.

"Cậu ở đó, tôi sẽ đến ngay" Hàn Từ Minh sau khi xong việc, quăng một sấp tiền trên đất bên cạnh cô gái rồi rời đi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô gái thì nằm đó mê mang vẫn chưa hoàn hồn lại sau cuộc vui.

Nhân lúc này Lăng Chi Hiên với Dạ Nguyệt cũng không chút tiếng động đi ra khỏi cánh rừng. Lúc này điện thoại Dạ Nguyệt cũng vừa reo.

"Dạ Nguyệt, chị về nhanh lên, chị Ngọc Linh với Vân Nhi đã bị bắt cóc rồi" Dương Hoàng Trí hơi thở gấp gấp nói trong điện thoại.

"Được rồi, tôi về ngay đây" Dạ Nguyệt cũng không hỏi nhiều liền cùng Lăng Chi Hiên đi về phía khu vực bọn họ tập trung.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới bị mất tích oOo

"Đã báo cảnh sát chưa?" Hàn Từ Minh căng thẳng hỏi Dương Hoàng Trí.

Dương Hoàng Trí ngồi ụp rù trên cái ghế dài, đưa ra tờ giấy với những mảnh giấy báo cũ ghép lại: "Bọn tao sẽ liên lạc sau, nếu báo cảnh sát bọn tao sẽ giết con tin"

"Kể lại tình hình lúc đó đi Hoàng Trí" Dạ Nguyệt nhú mày nhìn tờ giấy được để lại.

"Lúc đó em đi lấy thêm hải sản ở trong lều tròn, vừa quay trở lại đã thấy hai người bị bịt miệng lôi lên một chiếc xe tải đậu ở phía ngoài đường kia" Dương Hoàng Trí mặt âm trầm chỉ về phía làn đường dành cho xe chạy, cách chỗ bọn họ đứng chưa tới 300m. "Bọn chúng đều mặc đồ đen và đeo mặt nạ quỷ"

Dương Hoàng Trí đang nói thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Sau khi cậu nghe máy xong thì quay qua mọi người.

"Chúng ta quay về, ba má chị Ngọc Linh đã đến rồi"

"Anh sẽ cho người đi điều tra" Hàn Tử Minh gạt đầu rồi vừa đi vừa gọi điện thoại cho ai đó.

"Chúng ta cũng nên báo cho ba má của Vân Nhi" Dạ Nguyệt thở dài lo lắng nói.

"Đề em" Dương Hoàng Trí gạt đầu rồi quay qua bên kia bấm điện thoại.

Bên này Dạ Nguyệt với Lăng Chi Hiên đi xung quanh quan sát.

"Ở đây khá vắng vẻ, vì nằm sát bên sườn núi nên cũng không có ai đi ngang qua, cùng lắm là cũng chỉ có người đứng ở phía bên kia nhìn qua" Dạ Nguyệt lẩm bẩm ngó tới ngó lui rồi cô đi lại gần chỗ nướng thức ăn.

Cát ở chỗ nướng thức ăn khá quăn quại, có dấu vết giẫm co và lôi kéo, từ chỗ nướng thức ăn có dấu chân và hai vệt kéo dài ra tận chỗ làn đường.

"Là hai người đàn ông" Lăng Chi Hiên quan sát dấu chân in lại trên cát rồi anh đi dọc theo hai vệt dài. Dạ Nguyệt cũng đi theo.

"Đây là...." Dạ Nguyệt cúi người nhặt lấy một cây cỏ nhỏ ở cạnh một dấu chân. "Một cây thảo dược" Dạ Nguyệt ngửi ngửi rồi bỏ cây thảo dược vào trong túi áo khoác, đây là thói quen của cô.

"Chúng ta đi thôi" Dương Hoàng Trí quay qua gấp rút nói với hai người.

"Hai bác nói sao?" Dạ Nguyệt vừa đi vừa hỏi.

"Hai bác cũng sẽ đến" Dương Hoàng Trí thở dài, vẻ mặt cực kì âm trầm cùng lo lắng. "Biết vậy em sẽ ở lại, không đi gọi thêm thức ăn"

"Vô ích" Lăng Chi Hiên vẫn như cũ, lạnh nhạt nói, khoé mắt như có như không liếc nhìn hướng Hàn Tử Minh vừa đi vừa nói điện thoại phía trước.

"Tại sao?" Dương Hoàng Trí khó hiểu. "Nếu tôi ở đó thì ít nhất sẽ không để họ dễ dàng bị bắt đi như vậy"

"Đây là một vụ bắt cóc đã được lên kế hoạch trước, dù có cậu ở đó cũng sẽ khó mà phản ứng kịp" Lăng Chi Hiên quay qua nhìn Dương Hoàng Trí đang có vẻ mặt khó tin.

"Chị cũng nghĩ vậy" Dạ Nguyệt gạt đầu đồng tình rồi móc điện thoại của hai người từ trong túi xách. "Làm gọn gàng nhanh chóng, cũng không kinh động đến người xung quanh như vậy chứng tỏ đã có một kế hoạch định sẵn"

"Như vậy là...." Dương Hoàng Trí mở to mắt kinh ngạc.

"Đúng vậy, bọn bắt cóc biết họ là ai và đã chuẩn bị việc này từ sớm"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Tổng giám đốc, đã điều tra được tài liệu giả là do một nhóm hacker bí ẩn truyền đi" một người đàn ông trung niên vẻ mặt âm trầm, đứng trước một chiếc bàn làm việc, phía sau chiếc bàn là chiếc ghế xoay đang hướng về phía tường kính đối diện.

"Bọn chúng là người của ai?" giọng nói trầm ấm mang theo vài phần lạnh lẽo từ phía sau ghế, người từ sau ghế đứng dậy đi về phía tường kính, ánh mắt nhìn về phía thành phố bên dưới. Có thể thấy đó là một người đàn ông trẻ tuổi, đôi lông mày rậm cùng với đôi mắt đen tinh mịch, bất cứ ai cũng không thể nhìn thấy bất kì cảm xúc gì qua đôi mắt đó. Nhưng trái với hai thứ đó, đôi môi gọi cảm đang khẽ nhếch làm cho người ta cảm giác vô cùng cuốn hút, nhất thời không thể dời đi ánh mắt. Tổng hợp lại tất cả chỉ có thể nói anh ta là một người đàn ông vô cùng đẹp trai cuốn hút, một đại soái ca mê đắm biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

"Vẫn chưa điều tra ra" người đàn ông trung niên cúi gầm mặt.

"Xác định vị trí rồi cho người đến đó. Tôi muốn biết chính xác chủ mưu đứng phía sau chúng" người được gọi là tổng giám đốc nhú mày, đôi mắt

kéo ra ánh sáng lạnh giá. “Bọn chúng có gan làm cổ phiếu của tập đoàn rớt giá thì phải có gan dùng mạng mình đổi lấy cái giá phải trả”

“Vâng” người đàn ông cúi đầu cung kính rồi bước ra ngoài.

“Tổng giám đốc” một người thanh niên trẻ tuổi bước vào đúng lúc người đàn ông đi ra.

“Chuyện gì?” thanh âm vẫn mang vài phần lạnh lẽo.

“Tiểu thư Dương Ngọc Linh đã bị bắt cóc” người thanh niên lễ phép nói, không dám có bất cứ hành động dư thừa nào.

“Cái gì?” người được gọi là tổng giám đốc quay lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về phía người thanh niên, vẻ mặt điềm tĩnh lúc ban đầu đã biến mất. “Ai dám làm chuyện đó?”

“Vẫn chưa biết, bọn bắt cóc vẫn chưa liên lạc với người nhà tiểu thư” người thanh niên đỏ mặt mồ hôi lạnh, tay chân run rẩy.

“Cho người theo dõi sát tình hình, tôi muốn biết tất cả chi tiết từ khi vụ việc xảy ra”

“Dạ!” người thanh niên cúi đầu từ từ lui ra ngoài.

Không gian trong căn phòng lại trở về như lúc ban đầu, vô cùng yên tĩnh tĩnh mịch. Ánh nắng buổi chiều hắt vào phòng qua lớp kính, căn phòng được nhuộm lên một màu vàng ấm áp buổi chiều tà. Người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế hướng về phía thành phố bên dưới, nắng đang dần tắt, mặt trời từ từ lặn xuống phía xa xa các dãy toà nhà.

“Ngọc Linh” sau một khoảng thời gian tưởng chừng như vô tận, một thanh âm trầm ấm vang lên, mang theo vô hạn ôn nhu lại vừa mang theo da diết nhớ nhung.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới biển mất oOo

Buổi tối, vầng trăng khuyết ẩn mình sau những đám mây, một vài tia sáng yếu ớt lọt qua nhưng cũng không thể soi rõ cảnh vật trong màn đêm tịch mịch. Khu rừng lại càng nhuốm màu đen thẫm đầy huyền bí mê hoặc.

Dạ Nguyệt cùng Tuyết Lang đang ngồi dưới gốc cây ở cạnh khu suối nước nóng, ánh mắt mông lung nhìn vào nơi tối đen như mực của cánh rừng kia.

Bất chợt có một bàn tay thon dài đưa tới trước mặt Dạ Nguyệt, Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy Lăng Chi Hiên đang đứng bên cạnh mình. Nhìn kĩ lại thì thấy trên bàn tay là một hộp sữa socola, loại này Dạ Nguyệt rất thích uống.

“Cả ngày nay em không ăn uống gì rồi” Lăng Chi Hiên ngồi xuống cạnh Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nhận lấy hộp sữa nhưng cũng không có uống, chỉ nhìn chăm chăm vào nó “Đến bây giờ mà bọn chúng vẫn chưa liên lạc”

“Bọn chúng sẽ liên lạc sớm thôi, nhất là để càng lâu thì khả năng cảnh sát nhúng tay vào rất lớn” Lăng Chi Hiên cũng nhìn hộp sữa trên tay Dạ Nguyệt xem cô gái nhỏ chừng nào mới giải quyết nó.

“Chỉ sợ bọn chúng sẽ làm gì họ” Dạ Nguyệt tiếp tục ngẩng đầu nhìn vào cánh rừng tối tăm.

“Trước khi giao dịch, họ sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì” Lăng Chi Hiên mất kiên nhẫn ngước lên nhìn Dạ Nguyệt. “Em uống sữa đi”

“Em không muốn uống” Dạ Nguyệt lắc đầu. “Cảm thấy nuốt không trôi”

“Muốn tôi giúp em không?” Lăng Chi Hiên nhíu mày, sau đó bày ra vẻ mặt vô cùng tốt bụng.

“Hà? Anh định giúp như thế nào?” Dạ Nguyệt nghi ngờ nhìn vẻ mặt vô (số) tội của ai kia.

“Vói điều kiện em phải tự nguyện đồng ý với sự giúp đỡ của tôi” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, vẫn bày ra vẻ mặt tốt vô cùng tốt bụng muốn giúp em

“Sao đáng nghi quá” Dạ Nguyệt vẫn vẻ mặt nghi ngờ nhìn nhìn.

“Được rồi, em đưa hộp sữa đây” Lăng Chi Hiên lấy hộp sữa trên tay Dạ Nguyệt. Sau đó, anh cầm ống hút vào rồi hút lấy một ngụm lớn.

“Àh!!” Dạ Nguyệt hiểu ra rồi gật đầu “Vây anh giúp em (uống) đi”

Nhưng chưa tới một giây thì Dạ Nguyệt đã bị bịt miệng bằng cái miệng của người nào đó. Cảm nhận được dòng sữa ngọt ngào chảy vào trong cổ họng mình, Dạ Nguyệt sửng sốt.

“Anh... anh...” Dạ Nguyệt mở lớn mắt nhìn ai kia cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt vô (số) tội. Nghĩ tới chỉ trong ngày hôm nay mà mình đã hôn mỗi hai lần, mặt Dạ Nguyệt bắt đầu nóng lên, ngay cả tai cũng ửng hồng.

“Chúng ta đã giao kèo” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, tay sờ lên gò má đã ửng đỏ của cô gái nhỏ. “Lời đã nói ra thì không thể nào rút lại được”

Dạ Nguyệt cảm nín không biết nói gì, chính cô nhờ người ta giúp mà bây giờ trở mặt thì còn ra thể thống gì. Nhưng mà... có một cái gì đó cứ lớn vồn trong đầu Dạ Nguyệt. Chỉ là Dạ Nguyệt chọn cách bỏ nó đi, không suy nghĩ đến nó nữa.

“Anh hay giúp bạn mình kiểu này àh?” Dạ Nguyệt cười như không cười, vẻ mặt có gì đó phức tạp.

Lăng Chi Hiên nhìn cô gái nhỏ như đang tức giận nhưng ẩn hiện sâu trong đôi mắt trong suốt đó là cái gì đó chua xót đau lòng, bất chợt anh cảm thấy trái tim ầm ầm đau. Hình như cảm giác bản thân đã chạm vào một nơi nào đó cấm kỵ của cô gái nhỏ.

Lăng Chi Hiên không đáp, anh chăm chú nhìn vào từng biểu cảm trên mặt Dạ Nguyệt. Cô gái nhỏ của anh đang hoảng sợ, nhưng anh nhìn thấy đó không phải kiểu hoảng sợ như chuyện với Tề Mặc Thông.

“Tôi không biết quá khứ trước đây như thế nào nhưng giờ tôi chỉ có một người bạn duy nhất là em” Lăng Chi Hiên xoa đầu Dạ Nguyệt, thật ra hiện tại anh muốn ôm cô gái nhỏ vào lòng hơn, mắt anh vẫn luôn nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ nào đó. “Nếu làm em khó chịu thì cho tôi xin lỗi”

Từ trước đến giờ anh chưa từng phải mở miệng xin lỗi bất cứ ai. Hay nói cách khác anh chưa từng cho rằng việc mình làm là đúng hay sai, đó đơn giản chỉ là việc anh muốn làm. Cũng như chuyện lúc này, anh không cho rằng nụ hôn đó là sai. Nhưng bởi vì anh cảm thấy bản thân đã vô tình chạm vào nơi cấm kỵ của cô gái nhỏ, cũng giống như việc có thể anh đã khơi lại ký ức không vui nào đó khiến cô gái nhỏ đau lòng, nên anh xin lỗi. Có thể bây giờ cô gái nhỏ vẫn chưa chấp nhận anh, nhưng anh biết nếu có một ngày anh bước vào được bên trong bức tường lạnh lẽo đó thì đó chính là ngày cô ấy chân chính thuộc về anh.

Mặc dù bề ngoài vẫn là vẻ lạnh nhạt như thường ngày nhưng Dạ Nguyệt cảm thấy đôi mắt trong suốt sáng quắc đó như đang nhìn xuyên thấu vào tận sâu bên trong tâm hồn cô. Nhất thời Dạ Nguyệt hoảng hốt quay đi chỗ khác, né tránh ánh nhìn chăm chú đó.

“Được rồi, anh đừng có gờn kiểu đó nữa. Những chuyện thân mật như vậy anh chỉ nên làm với người trong lòng của anh” Dạ Nguyệt thờ dài.

“Tôi hiểu rồi” Lăng Chi Hiên lại cong khóe môi lên nhưng lần này nụ cười đó còn mang theo vài phần mờ ám.

Dạ Nguyệt “...” tự dưng thấy ớn lạnh.

“Anh đang có âm mưu gì?” =. =!!! Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen.

“Nhìn mặt tôi giống sắp làm chuyện xấu lắm àh?” Lăng Chi Hiên trưng ra cái bản mặt vô cùng nghiêm túc, như muốn nói tôi là người lương thiện không bao giờ làm chuyện xấu nha.

Dạ Nguyệt 囧 trong lòng rất muốn hét lên là rất giống aaaaaa....

“Không nói với anh nữa” Dạ Nguyệt đầu hàng, dù sao cô cũng không có tâm trạng mà đùa giỡn, hiện tại chị Ngọc Linh với Vân Nhi vẫn chưa rõ tung tích.

Đột nhiên, ánh mắt Lăng Chi Hiên tối lại, sắc bén nhìn về phía khu rừng, nhiệt độ không khí giảm mạnh.

"Đã đến rồi thì không cần phải trốn nữa"

Lăng Chi Hiên đứng dậy chắn trước mặt Dạ Nguyệt, Dạ Nguyệt cũng đứng dậy phía sau Lăng Chi Hiên. Tuyết Lang thì nghe thấy tiếng gầm rú như nếu có động tĩnh gì sẽ nhào qua cắn chết những ai gây bất lợi cho chủ nhân mình.

Từ trong cánh rừng xuất hiện khoảng mười người đàn ông, vẻ mặt hết sức hung ác và gian trá. Sở dĩ bọn họ vào được là do đội bảo vệ quanh khu vực này đã bị Dương Hoàng Trí phân phó đi tìm kiếm hang ổ của bọn bất cóc. Mặc dù bọn chúng nói sẽ liên lạc nhưng Dương Hoàng Trí cũng không thể nào chỉ ngồi không mà chờ được.

“Chính là bọn chúng” một người trong số mười người lên tiếng, hướng về phía người đàn ông xuất hiện đầu tiên nói.

“Bắt lại” người đứng đầu tiên lên tiếng, có vẻ như hắn là đại ca ở đây. “Chờ khi xong việc.....”

Người đàn ông chưa kịp nói xong thì cơ thể đột nhiên cảm thấy đau đớn rồi rất nhanh cảm thấy mình đang ngã mạnh vào đám đàn em phía sau.

“Đại ca” đám người phía sau nhao nhao lên, một người đỡ lấy người đàn ông.

Lăng Chi Hiên đôi mắt băng lãnh âm u nhìn đám người đó. Mới vừa rồi anh ra tay đánh vào người tên cầm đầu đang đứng gần anh. Đám người

phía sau mặt tái lại khi nhìn thấy ánh mắt âm u đó, cơ thể rét run.

“Còn đứng đó làm gì, bắt chúng nó lại” tên đại ca hét lên đầy tức giận.

Đám đàn em giật mình rồi về mặt nhanh chóng chuyển từ xanh sang phần nộ, nhào về phía hai người.

“Em lùi về phía sau” Lăng Chi Hiên nhẹ giọng nói chỉ vừa đủ cho Dạ Nguyệt nghe.

Dạ Nguyệt gật đầu “Anh cẩn thận đó”

Dạ Nguyệt lùi về phía sau mấy bước, Tuyết Lang cũng lùi về sau che chắn cho Dạ Nguyệt, vừa lùi vừa nhe răng gầm gừ, khuôn mặt dữ tợn.

Bọn chúng tấn công vào Lăng Chi Hiên nhưng chưa kịp chạm vào người anh thì đã bị văng ra chỗ khác, mỗi một cú đánh của anh làm bọn chúng khó đứng dậy nổi. Nhìn từ phía ngoài vào có thể thấy được một màn một mình chống mafia của Lăng Chi Hiên, thật vô cùng đặc sắc a. (Tác giả: ㄟanh ta cũng là mafia đó *vuốt mồ hôi*)

Bỗng nhiên có hai tên chuyển hướng về phía Dạ Nguyệt, vừa chạy vừa đâm thẳng vào mặt Dạ Nguyệt. Lăng Chi Hiên liếc mắt thấy vậy định chạy qua ngăn cản nhưng ba bốn tên khác lại nhào vào anh giống như muốn cản anh qua đó. Lăng Chi Hiên giải quyết thật nhanh, đang muốn chạy qua thì thấy Tuyết Lang nhào lên đẩy ngã một tên rồi nhào vào cản hẳn ta toi bởi khiến hắn la oai oái. Còn tên kia thì sao??

“Êh êh anh bạn, sao lại chuyển hướng bất ngờ như vậy a” Dạ Nguyệt tròn mắt nhìn hắn rồi rất nhanh né sang một bên, một tay đẩy cú đâm đó đi chệch hướng với khuôn mặt mình. “Đánh vô mặt con gái rất là đáng đánh đòn lăm đó biết không?” nói xong đâm thẳng vào mặt tên đó một cú nhưng dĩ nhiên sức của Dạ Nguyệt không lớn bằng Lăng Chi Hiên nên tên đó chỉ ôm mặt phía bên kia.

“Tuyết Nhi!!” Dạ Nguyệt lấy một khúc cây vừa tay ở dưới đất lên.

Vừa nghe Dạ Nguyệt gọi đích danh, Tuyết Lang đang cản tên kia quay đầu lại thấy Dạ Nguyệt hất đầu về phía tên đang ôm mặt bên kia. Như hiểu ý, Tuyết Lang cùng với Dạ Nguyệt nhào qua tên đó, một đứa đánh một đứa cản làm cho thằng nhỏ vừa la làng vừa bỏ chạy thực mạng. Nhìn vừa thê thảm vừa tội nghiệp aaaaaa.

Lăng Chi Hiên lúc đầu thì ngạc nhiên, sau đó thì cười lớn vui vẻ, thật là không thể nào nhịn cười được nữa. Anh đứng bên này cười ha hả không thèm để ý đến hình tượng bản thân nữa. Lần đầu tiên anh cười sáng khoái như thế này.

“Êh êh đại ca, làm gì đứng đó cười như điên thế?” Dạ Nguyệt ㄟ nhíu mày quay qua lên án người nào đó. “Còn chưa giải quyết xong nha, anh bị chạm mạch chỗ nào àh?”

“30s” Lăng Chi Hiên nhếch khóe môi rồi nhanh như chớp quét sạch hết bọn đó, lần này bọn chúng không thể đứng lên được nữa mà nằm lăn lóc bên dưới.

"Bọn mày đợi đó, chúng tao nhất định quay lại" tên đại ca cùng đám người đó vừa bò lét vừa bỏ chạy thực mạng.

"Cuối cùng bọn chúng là ai vậy!?" Dạ Nguyệt nhíu mày.

Mắt Lăng Chi Hiên xẹt qua tia âm u nhưng rất nhanh đã trở về ánh mắt thản nhiên như thường ngày.

Bên này Dạ Nguyệt quăng khúc cây xuống, đứng phúi phúi tay ra về đàn chị trông rất buồn cười. Lăng Chi Hiên lại lần nữa không nhịn được cười to.

“Chắc, người đẹp thì cho dù có cười như điên thì nhìn cũng chẳng mất hình tượng, mà ngược lại lại vô cùng cuốn hút làm cho người ta bất giác thả lỏng căng thẳng nha” Dạ Nguyệt nghĩ thầm trong lòng. “Ông trời thật bất công aaaaa”

“Em biết vô àh?” Lăng Chi Hiên cười cười đi lại xoa đầu Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt lắc đầu "Không có, chỉ là lúc trước có cùng với đám bạn theo một anh kia học võ, nhưng là đại ca đó nói em không thích hợp với võ thuật nên chỉ dạy em theo kiểu rèn luyện thân thể. Rồi một thời gian ngắn sau lớp giải tán. Sau đó em có tham gia một lớp Aiki-ken* nhưng cũng chỉ được một thời gian rất ngắn. Em chủ yếu muốn học về các loại vũ khí, đặc biệt là kiếm thuật, nhưng ở đó chủ yếu chỉ dạy về Aikido nên em cũng rút”

(Tác giả giải thích Aiki-ken: là một môn kiếm thuật luyện tập dựa trên những nguyên tắc của Aikido, nhưng ở đây ý Dạ Nguyệt là lớp đó chủ yếu chỉ dạy Aikido)

“Em muốn học kiếm thuật và các loại vũ khí?” Lăng Chi Hiên vuốt lại mái tóc rối cho Dạ Nguyệt.

“Ừm!!” Dạ Nguyệt gật đầu, đứng yên cho người nào đó vuốt tóc lại cho mình. “Thật ra có một loại võ thuật thực chiến em rất muốn học, môn võ này dạy về các loại vũ khí, đặc biệt trung tâm chính là kiếm thuật thực chiến. Đó là Katori Shinto-Ryuu*”

(Tác giả giải thích Katori Shinto-Ryuu: Tenshin Shōden Katori Shintō- ryū là một trong ba môn kiếm thuật (kenjutsu) cổ nhất Nhật Bản, một trong ba tông phái khởi thủy của võ thuật Nhật Bản, còn tồn tại đến ngày nay và là một hình mẫu của koryu bujutsu. Tenshin Shōden Katori Shintō-ryū được phổ biến một cách rộng rãi ra các nước phương Tây thông qua các bài viết nghiên cứu của cố huyền thoại võ sư Donn F. Draeger (1922–1982). Riêng tại các nước châu Á ngoài Nhật Bản, Việt Nam là quốc gia đầu tiên được giới thiệu một cách chính thức môn võ này vào năm 2012 bởi đại diện chính thức (shidosha) là võ sư Malte Stokhof. Hiện nay, trường môn đời thứ 22 là Yasusada Iizasa. Có thể nói, trong khi kiếm được xem là vũ khí trọng tâm và quan trọng nhất của bất kỳ chiến binh Nhật Bản nào thì Iizasa lại thiết kế hệ thống môn võ kiếm của mình bao gồm nhiều loại binh khí khác nhau. Ông cho các môn sinh của mình học tập nhiều loại binh khí khác nhau nhằm mục tiêu giúp họ làm quen với mọi tình huống và không bị bất ngờ trên chiến trường nếu chẳng may phải chiến đấu bằng một vũ khí khác ngoài kiếm)

“Nếu em muốn tôi sẽ dạy em” Lăng Chi Hiên cong khóe môi lên.

“Anh biết hả?” Dạ Nguyệt kinh ngạc. “Nghe nói dòng võ thuật này mặc dù đã được phổ biến nhưng rất ít người biết, chỉ được truyền ra các nước phương Tây mấy năm gần đây thôi”

“Nếu như trí nhớ không sai thì đúng là tôi biết” Lăng Chi Hiên gật đầu.

“Vây.” Dạ Nguyệt sau một hồi kinh hi là hưng phấn. “Đồ nhi xin bái kiến sư phụ” Dạ Nguyệt chấp tay khom người xuống bắt chước theo giọng điệu kiểu cổ đại, vui vẻ nói.

Lăng Chi Hiên đầu đầy vạch đen, gờ thi từ “anh họ” chuyển qua “sư phụ” rồi. Nhưng Lăng Chi Hiên nhìn qua thấy cô gái nhỏ hiện tại rất vui vẻ thì cười cười, dù sao hiện tại cô gái nhỏ cũng không còn phiền muộn như lúc nãy nữa.

“Thôi kệ vậy” Lăng Chi Hiên lắc đầu, về mặt cung chiêu nhìn người nào đó đang la hét vui vẻ với Tuyết Lang.

Đột nhiên Tuyết Lang ngửi ngửi bên túi áo khoác của Dạ Nguyệt.

“Sao vậy Tuyết nhi?” Dạ Nguyệt khó hiểu để tay vào trong túi áo khoác rồi vô tình lấy ra một cây cỏ nhỏ. “Àh đây là cây thảo được nhặt được ở kế bên dấu chân bọn bắt cóc đây mà” Dạ Nguyệt quên chuyện này.

“Tuyết Lang là một dược thú nên nó rất nhạy cảm với cây thuốc” Lăng Chi Hiên nhìn chăm chú vào cây thuốc trên tay Dạ Nguyệt.

Tuyết Lang sau khi ngửi xong cây thuốc, nó vênh hai lỗ tai lên, ngửi ngửi khắp bốn phương tám hướng sau đó hưng phấn vẫy đuôi với hai người.

“Sao vậy?” Dạ Nguyệt khó hiểu.

Tuyết Lang chạy về phía khu rừng tối đen như mực, rồi nó đứng lại sau đó quay về phía hai người “ngao ngao...” mấy tiếng. Lăng Chi Hiên với Dạ Nguyệt quay qua nhìn nhau, rất nhanh một ý nghĩ thoáng xẹt ngang qua đầu hai người.

“Em đứng đây, tôi sẽ đi lấy đèn pin” Lăng Chi Hiên nhanh chóng đi vào khu suối nước nóng.

Dạ Nguyệt chạy về phía Tuyết Lang ra hiệu cho nó đứng đợi. Rất nhanh Lăng Chi Hiên cầm hai đèn pin đi ra. Hai người một thú cùng nhau biến mất bên trong cánh rừng tối đen tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Khu rừng tối đen như mực, mặc dù bây giờ vầng trăng khuyết đã chịu lộ đầu ra khỏi màn mây để quan sát cảnh vật bên dưới, nhưng ánh sáng yếu ớt cũng không thể soi sáng được sự tịch mịch lạnh giá của khu rừng. Bên trong khu rừng là những thân cây già cao to càng che kín ánh sáng yếu ớt kia. Hai người cùng một con sói đang vừa đi vừa quan sát xung quanh, cũng nhỏ giọng trao đổi với nhau.

“Cẩn thận” Lăng Chi Hiên nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt vừa soi đèn dưới chân vừa nói.

“Dạ sư phụ” Dạ Nguyệt về mặt đầy nghiêm túc quan sát dưới chân.

Lăng Chi Hiên ảo não, bây giờ cô gái nhỏ một tiếng cũng là sư phụ hai tiếng cũng là sư phụ.... Lần đầu tiên anh mới cảm thấy thực hối hận vì quyết định của bản thân.

"Em có thể không gọi tôi là sư phụ được không?" Lăng Chi Hiên đen mặt.

"Hả? Anh không muốn dạy em hả?" Dạ Nguyệt mở to mắt ra nhìn người nào đó.

"Đĩ nhiên là dạy nhưng không cần em suốt ngày gọi tôi là sư phụ" Lăng Chi Hiên lắc đầu, trong lòng còn bổ sung một câu tôi chỉ muốn làm vai trò khác chứ không phải làm sư phụ em

(Tác giả: anh ơi, em thích sư đồ luyện nha anh í hí hí :v=)) Anh không chạy thoát được đâu =)))

"Vậy gọi anh sư phụ phải rồi" Dạ Nguyệt toét miệng cười rồi làm thái độ vô cùng cung kính với người nào đó.

Nhìn thấy ánh sáng lấp lánh từ trong mắt cô gái nhỏ, anh thật ghen hòng còn có cảm giác muốn đắm đuối.

"Được rồi nhưng tôi có hai điều kiện" Lăng Chi Hiên thở dài đầu hàng.

"Sư phụ cứ nói, con xin nghe theo" Dạ Nguyệt gật đầu nghiêm túc nói.

Lăng Chi Hiên xem chút nữa thổ huyết vì cái chữ "con" kia. Anh phải ngán đầu nhìn trời mà nuốt xuống bụng. Không sao anh cũng đã nghĩ qua rồi.

(Tác giả: tội nghiệp anh quá haha =)))

"Thứ nhất, trở thành đệ tử của tôi rồi thì sau này phạm là việc gì cũng phải báo cáo tôi biết với lại phải nghe theo tôi. Em thấy thế nào?" Lăng Chi Hiên quyết định vì tương lai bản thân không phải bị ghen chết mà phải đưa ra điều kiện trước.

(Tác giả: ㄟanh hết tội nghiệp rồi, Dạ Nguyệt đáng thương của tui uhuhu)

Dạ Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui một hồi rồi gật đầu. Dù sao cô cũng chỉ là một nhân vật bình thường, thậm chí còn là nhân vật phụ, nên chuyện xảy đến với cô cũng chỉ là những chuyện thường ngày rất bình thường, cũng không có gì đặc biệt để cô ra quyết định quan trọng gì đó. Vì vậy Dạ Nguyệt mới gật đầu đáp ứng.

Thấy Dạ Nguyệt gật đầu Lăng Chi Hiên vui vẻ cong khoe môi lên "Thứ hai là em đừng có xưng "con" với tôi, tuổi tôi với em cách biệt chỉ có 4 tuổi thôi, tôi chưa già tới mức đó đâu"

"Vậy phải xưng thế nào, sư phụ đi với con là phải rồi" Dạ Nguyệt mở to mắt nhìn người nào đó.

Người nào đó cũng mở to mắt trừng Dạ Nguyệt, hai người mắt to trừng mắt nhỏ cả nửa ngày.

"Không phải mới nói mọi việc nghe theo tôi sao?" Lăng Chi Hiên lập tức phát huy trình độ lừa gạt thiếu nữ vô tội. (=)))

Dạ Nguyệt ghen hòng, lại cảm thấy hình như bản thân đã tự đào hố rồi tự mình vui vẻ nhảy xuống hố vô tội vạ a. "Vậy phải gọi là gì? Nhất định phải gọi bằng sư phụ a, như vậy mới đúng với cấp bậc lễ nghĩa nha" đành phải đem cái này ra uy hiếp ai đó.

Lăng Chi Hiên nhất thời bóp trán, không hề nhìn ra cô gái nhỏ nhà anh cũng dám uy hiếp anh nha. "Gọi sư phụ, xưng em" nhượng bộ chút xíu vậy.

"Sư phụ - em" Dạ Nguyệt vừa đi vừa lẩm bẩm "Cảm thấy nó cứ kì quái thế nào ấy"

"Tôi nói được là được, không cho phép ý kiến nữa" Lăng Chi Hiên cau mày nói.

"Dạ sư phụ" Dạ Nguyệt bắt đầu đành phải tuân mệnh thôi a, ai bảo bản thân tự nhảy xuống hố làm cái gì.

Nhưng Dạ Nguyệt nghĩ nghĩ một hồi lại nói: "Hay là sư phụ - đồ nhi đi, mặc dù nghe nó cổ đại nhưng mà còn dễ nghe hơn cái kia" nói rồi còn làm bộ chớp chớp đôi mắt long lanh chờ mong nhìn sư phụ nhà mình.

Lăng Chi Hiên mắt to trừng đôi mắt làm bộ chớp chớp long lanh kia, nói thật ra mắt anh cũng không phải to tát gì mà thuộc loại đôi mắt hẹp dài của đàn ông cổ đại a.

Dạ Nguyệt lại trưng ra cái bản mặt hết sức chờ mong, hết sức nài nỉ mà nhìn người nào đó: "Nha, sư phụ!?"

Lăng Chi Hiên nghĩ cả một ngày dài cuối cùng nhượng bộ, anh không chiến thắng được đôi mắt đang mở to của cô gái nhỏ nhà mình: "Được rồi, muốn thế nào cũng được"

Này này, hai người này, lúc này không phải là lúc mà hai người cãi nhau về vấn đề xưng hô như thế nào có được hay không =. =!! Tác giả vuốt mồ hôi.

Cũng không biết hai người đã vừa đi vừa nói trong cánh rừng bao lâu, hai người càng lúc càng tiến sâu vào khu rừng cũng càng ngày càng đi lên

cao hơn. Tuyết Lang vẫn dẫn đầu phía trước.

Vì tất cả mọi vật đều chìm trong đêm tối nên Dạ Nguyệt vẫn không rõ hiện tại bọn họ đang đi phương hướng nào, dù cho có đèn pin cũng vô dụng a.

Đi được một đoạn nữa, cảm thấy hình như ở phía xa phía trước là một vách núi sừng sững to lớn đen ngòm. Tuyết Lang cũng đi chậm dần, mũi vẫn luôn hít ngửi liên tục. Lăng Chi Hiên thấy thế thì ra hiệu cho Dạ Nguyệt tắt đèn pin đi. Nhất thời mọi vật lại hoàn toàn chìm trong bóng đêm tối tăm.

"Sư phụ?" Dạ Nguyệt vẫn chưa quen với bóng tối đột ngột, đưa tay lên quờ qua quờ lại tìm kiếm.

"Tôi ở đây" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt, kéo cô gái nhỏ vào trong lòng ngực mình.

Cảm nhận được tiếng tim đập hữu lực cùng với lồng ngực to lớn rắn chắc. Dạ Nguyệt thả lỏng cơ thể, cảm giác an tâm đã quay lại.

Lúc này Tuyết Lang hưng phấn quấy đuôi với hai người, nhìn kĩ lại thấy nó đang đứng cạnh một cái cây khá cao to, phía dưới là lùm cây với rất nhiều loại cây. Lăng Chi Hiên mở đèn pin nhưng không quờ lung tung mà chỉ tập trung vào lùm cây đó rồi nắm tay Dạ Nguyệt đi lại gần. Hai người ngồi xuống quan sát thì phát hiện ra một bụi nhỏ cây thảo được giống loại Dạ Nguyệt nhật được.

Dạ Nguyệt vui mừng trong lòng, điều này chứng tỏ cái gì? Chính là có thể bọn bắt cóc từng đi qua đây, nếu may mắn có khi hang ổ bọn chúng gần đây cũng không chừng, nhưng nếu không phải thì cũng không sao, dù sao cũng phải tìm thử. Từ lúc Tuyết Lang dẫn hai người vào rừng, Lăng Chi Hiên cũng đã nghi ngờ đến điều này.

Loạt xoạt! Đột nhiên tiếng bước chân đạp trên lá cây vang lên từ phía trước mặt của bọn họ. Lăng Chi Hiên nhanh chóng tắt đèn pin, ôm lấy Dạ Nguyệt núp vào lùm cây.

"Mày điên sao? Đi giải quyết mà cũng kéo tao theo làm cái con ** gì?" một giọng nói ngái ngủ đầy tức giận chửi bậy quá lớn. "Có biết ông đây đang mơ mộng tình không hả thằng khốn!"

"Mày bình thường cũng đã phá nát biết bao nhiêu con gái nhà người ta rồi mà còn muốn đến giấc mơ cũng đi hại thiên hạ hả" tên đi trước đang từ từ giải quyết cảm giác bí bách trong người.

"Im miệng đi thằng khốn, ông đây đi ngủ tiếp, **** thật" tên kia ức chế lại chửi bậy.

"Tao sợ ma má ơi, mày làm ơn để tao giải quyết cho xong dứt cái đi" tên đang giải quyết vuốt mồ hôi. "Mà mày cứ ham ngủ đi, đại ca mà biết thế nào cũng tiễn mày đi châu ông bà. Có biết chuyện lần này quan trọng thế nào không? Không được lơ là cảnh giác với con tin nhe chưa"

"Nhắc tới con tin là tao cảm lòng không được, hai mĩ nhân này chỉ được nhìn không được ăn thật là quá uổng phí rồi" tên kia cười vô lại nói.

"****! Mày làm ơn đừng có phản ứng ở trước mặt tao, nhìn muốn nôn quá đi" tên đang giải quyết khó chịu nói.

"Tao đi vô để cho ma bắt ** mày đi" tên kia tức giận quay đầu đi.

"Êh êh thằng khốn, chờ tao" thằng đang giải quyết nhanh chóng kéo quần chạy đi.

Trong lùm cây, Dạ Nguyệt đang vênh lỗ tai lên nghe ngóng, mắt đang phát sáng, hưng phấn quay qua nói với người nào đó.

"Sư phụ, như vậy đích xác là hang ổ bọn chúng đang ở gần đây"

Quay qua mới phát hiện mặt hai người đang ở khoảng cách rất gần nhau, Dạ Nguyệt cũng phát hiện mình đang bị ai đó ôm a.

"Uhm biết rồi" Lăng Chi Hiên nói, cổ tình phun khí nóng lên mặt Dạ Nguyệt. Nhưng biểu hiện lại là làm bộ không để ý tình thế của hai người hiện tại. "Em gọi cho Hoàng Trí đi"

Dạ Nguyệt một giây trước còn sững sờ nhưng khi Lăng Chi Hiên nói vậy thì liền bỏ qua chuyện này mà gấp rút gọi điện cho Dương Hoàng Trí.

"Mặc dù sóng yếu nhưng vẫn có sóng" Dạ Nguyệt hoan hô rồi bấm điện thoại gọi cho Dương Hoàng Trí.

Bên này Lăng Chi Hiên vẫn thừa cơ ăn đậu hủ của cô gái nhỏ nhà mình. Cảm giác ôm cô gái nhỏ nhà mình lúc nào cũng thật là thoải mái.

"Dạ Nguyệt, chị đang ở đâu vậy? Bọn chúng đã liên lạc" Dương Hoàng Trí nghe điện thoại, lập tức đi nhanh vào vấn đề chính.

"Bọn chúng đòi bao nhiêu?" Dạ Nguyệt nghe vậy liền trầm giọng xuống.

"400 triệu đô tiền trung" Dương Hoàng Trí không nhanh không chậm nói.

"Cái gì?" Dạ Nguyệt nghe xong muốn phun máu. Số tiền này cho dù cô đi làm mấy chục kiếp cũng không có đủ a @@

"Bên gia tộc em với gia tộc của Vân Nhi đang chuẩn bị tiền, thời gian trao đổi là trưa ngày hôm sau"

Lăng Chi Hiên ra hiệu cho Dạ Nguyệt đưa điện thoại cho mình.

"Bọn tôi đã tìm ra vị trí gần hang ổ của bọn chúng" Lăng Chi Hiên nói thẳng vào vấn đề.

"Cái gì!? Ở đâu!?" Dương Hoàng Trí muốn hét lên trong điện thoại.

Lăng Chi Hiên nhìn la bàn nhỏ trên đồng hồ đeo tay của mình rồi nói cho Dương Hoàng Trí biết vị trí tọa độ của bọn họ.

Dương Hoàng Trí lập tức xác định tọa độ này trên bản đồ, sau đó vẻ mặt khó tin nói. "Đây là ngọn núi kế bên ngọn núi này mà. Làm sao bọn chúng lại dám ở ngay trước mũi của chúng ta mà giấu người được? Với lại hai người có chắc không? Thuộc hạ của tôi cũng đã tìm kiếm xung quanh khu vực đó rồi"

"Chỉ có thể nói bọn chúng đã nguy trang và ẩn nấp thành công để qua mặt các người" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói. "Bây giờ việc cậu phải làm chính là lập tức cho người bao vây lấy ngọn núi này, cô lập nó không để cho bất cứ ai liên lạc được với bên trong ngọn núi"

"Tôi hiểu rồi" Dương Hoàng Trí gật đầu.

"Cho người từ từ tiến vào đây nhưng đừng để bút dây động rừng, vẫn chưa biết có bao nhiêu tên, vũ khí gì" Lăng Chi Hiên tiếp tục phân phó, đem Dương Hoàng Trí hoàn toàn biến thành cấp dưới mình mà ra lệnh. "Cuối cùng, việc này phải tuyệt đối giữ bí mật, ngay cả những người trong biệt thự. Điều động người cũng phải thật cẩn thận không để ai phát hiện"

Mặc dù không hiểu tại sao phải làm vậy nhưng Dương Hoàng Trí vẫn vô thức đáp ứng Lăng Chi Hiên giữ bí mật mà hành động. Sau khi tắt máy mới phát hiện bản thân như biến thành tay sai của anh ta. Nhưng rất nhanh Dương Hoàng Trí cũng không để ý nữa, hai người anh quý trọng đang bị bắt cóc anh làm sao còn tâm tư nghĩ nhiều về chuyện khác a.

Bên này sau khi phân phó xong, Lăng Chi Hiên đưa lại điện thoại cho cô gái nhỏ đang ngồi ngây ngốc trong lòng mình. Thừa cơ hội này nhéo nhéo hai má của cô gái nhỏ, xúc cảm thật tốt nha.

"Sư phụ, tiếp theo mình nên làm sao?" Dạ Nguyệt sau khi nghe phân phó càng cảm thấy bội phục người đàn ông này, cảm thấy đi theo người sư phụ thế này thật quá may mắn nha. Dạ Nguyệt nhất thời không chỉ muốn học võ không mà còn muốn học cách phản ứng và giải quyết tình huống như thế này.

"Tuyệt Lang" Lăng Chi Hiên nhìn thấy ánh mắt sùng bái của cô gái nhỏ thì không khỏi cong khóe môi lên. Nhìn vào mắt cũng biết cô gái nhỏ đang có ý định gì. Được rồi, anh sẽ huấn luyện cho cô gái nhỏ nhà mình thật tốt nha.

Tuyệt Lang đang nằm giả bộ nhắm mắt kế bên hai người, khi nghe Lăng Chi Hiên gọi thì nhanh chóng đứng lên quảy quảy đuôi qua lại lấy lòng.

"Đi thăm dò hang ổ bọn chúng nằm ở đâu" Lăng Chi Hiên ra hiệu. Tuyệt Lang như hiểu được, lập tức chạy đi. Sau đó Lăng Chi Hiên quay qua nhếch khóe môi lên, nhéo vào má Dạ Nguyệt.

"Còn chúng ta sẽ bí mật đi xung quanh đây để nhìn xem bọn chúng làm cách nào để tránh khỏi tai mắt của Dương Hoàng Trí"

***** Ò Ó O Lăn ranh giới đầy tính toán oOo

Lăng Chi Hiên chỉ đạo Dạ Nguyệt dựa vào những lùm cây và bóng tối, vừa di chuyển vừa ẩn nấp tránh để bút dây động rừng. Cũng hạn chế trao đổi bằng lời nói, thay vào đó là những cử chỉ hành động hết sức cẩn mật.

Dạ Nguyệt theo hướng dẫn của Lăng Chi Hiên từ lùm cây này di chuyển qua lùm cây khác, vừa định nấp vào lùm cây thì nhìn thấy một khối đen ngòm ở dưới lùm cây, nhìn kỹ lại là một người đàn ông đang nằm ngủ. Dạ Nguyệt mắt mở to sững sờ nhìn người đang nằm ngủ dưới đất.

Lăng Chi Hiên thấy vậy di chuyển qua kế bên Dạ Nguyệt, đưa tay lên đánh vào sau ót người đàn ông để hấn ta chưa kịp tỉnh ngủ đã bị bắt tỉnh. Lúc này hai người mới quan sát kỹ người đàn ông, trên người hấn ta mặc bộ quần áo màu xanh lá cây cùng với trên cơ thể được gắn lên những nhánh cây và lá cây. Tất cả tạo thành một lớp nguy trang hoàn hảo.

"Thì ra là vậy, bọn chúng áp dụng kỹ thuật du kích đây mà" Lăng Chi Hiên ánh mắt xẹt qua tia lạnh lẽo, này đúng là vừa đơn giản nhưng lại rất hiệu quả. "Có lẽ xung quanh đây vẫn còn những người nguy trang như vậy"

Lúc này Tuyệt Lang vẩy đuôi vọt đến chỗ hai người, le lưỡi híp mắt lại hưng phấn. Lăng Chi Hiên biết Tuyệt Lang đã tìm ra hang ổ bọn bắt cóc, ra hiệu cho Tuyệt Lang dẫn đường. Sau đó nhìn quanh lại chọn được một khúc cây đưa cho Dạ Nguyệt.

"Khi nào có người tấn công thì nhắm thẳng vào cổ và cổ họng mà đánh" Lăng Chi Hiên dặn dò.

Dạ Nguyệt gật đầu về mặt cực kì nghiêm túc.

Dọc đường di chuyển, cũng có mấy bụi và góc cây có người canh giữ nhưng chưa kịp phản ứng lại đã bị Lăng Chi Hiên đánh bất tỉnh. Đi được một đoạn đến kế bên vách núi, những bụi dây leo từ phía trên mọc thẳng dài xuống đây bao phủ xung quanh vách núi. Nhìn vách núi này Dạ Nguyệt nhớ tới nơi lần đầu tiên gặp Lăng Chi Hiên.

"Sự phụ, ở đây cũng thật giống với phía bên ngoài của cái hang động đột trước a" Dạ Nguyệt cảm thán.

Mắt Lăng Chi Hiên xẹt qua tia lạnh lẽo, về mặt âm trầm, nó làm anh nhớ tới nơi mình bị quăng xác thủ tiêu.

Cảm nhận được cái lạnh lẽo, Dạ Nguyệt bất giác rùng mình. Mỗi khi nhắc đến chuyện này, sự phụ đều trở nên như vậy. Bây giờ Dạ Nguyệt cảm thấy lo lắng đến ngày sự phụ nhớ lại tất cả, không biết quá khứ đó tàn khốc như thế nào mà khiến cho sự phụ dù không nhớ gì nhưng vẫn khó chịu khi nhắc đến.

Nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt của cô gái nhỏ, Lăng Chi Hiên thu lại khí lạnh, ra hiệu cho Tuyết Lang dẫn đường tiếp. Tuyết Lang hít ngửi xung quanh một vòng, dừng lại ở trước một tảng đá to, kế bên dĩ nhiên là vách núi với những sợi dây leo.

"Ngao ngao...." Tuyết Lang đôi con ngươi màu xanh lam như hai hòn ngọc ánh lên tia sáng quắc, hưng phấn kêu lên.

"Em thật ra là sói hay là cún vậy Tuyết Nhi?" Dạ Nguyệt thật sự nghi ngờ trong lòng.

Lăng Chi Hiên quan sát tảng đá to, nhìn nhìn xung quanh tảng đá, bất chợt anh thấy được vết tích xê dịch bất thường, tia sáng chợt loé trong đầu. Anh đi qua phía ngược lại, đẩy tảng đá ngược lại để cho nó đè lên vết xê dịch. Một tiếng cách vang lên giống như có cái gì khớp vào nhau.

Tiếp theo là tiếng động trên vách núi. Một phần đá như cánh cửa hình vuông xê dịch vào trong, sau đó di chuyển ngang qua để lộ ra một hang động sâu hút.

"Xem ra có người đã xây dựng một địa đạo ở đây" Lăng Chi Hiên quan sát xung quanh thấy vết tích đào bới nhưng cũng đã lâu rồi, cư nhiên đây không phải là một hang động tự nhiên như cái ở trên núi kia.

Bên trong hang động đã được đốt ngọn đuốc trên vách, ánh sáng mờ mờ ảo ảo lan toả khắp hang động. Dạ Nguyệt quan sát xung quanh vách hang động, cô thấy những hán tự cổ được khắc trên vách. "Sự phụ, ở đây được khắc rất nhiều hán tự cổ"

Lăng Chi Hiên bước lại chỗ Dạ Nguyệt, nhìn những hán tự cổ trên vách, Lăng Chi Hiên kinh ngạc và tò mò. Anh đã từng nhìn thấy loại chữ viết cổ này trong một cuốn sách quý. Nhưng hiện tại anh không nhớ cách đọc, nếu sau này có cơ hội anh nhất định sẽ tìm hiểu nó, quả thật rất thú vị.

Dạ Nguyệt cũng cảm thấy hưng phấn, cô có một cảm giác kì lạ khó tả khi nhìn thấy những hán tự này. Nó khiến máu phều lưu trong người cô sục sôi a.

"Em nhắn cho Dương Hoàng Trí tọa độ hiện tại của chúng ta. Chúng ta cũng sẽ lưu lại ký hiệu dẫn đường cho Dương Hoàng Trí" Lăng Chi Hiên nhặt cục đá nhỏ dưới chân rồi khắc dấu lên vách hang động, một chỗ thu hút ánh mắt người nhìn. Cũng để cửa hang động mở mà không đóng lại.

Dạ Nguyệt phải đi ra phía ngoài hang động mới có thể gửi tin nhắn được cho Dương Hoàng Trí, bên trong hang động thì hoàn toàn không còn sóng nữa.

Sau đó Lăng Chi Hiên ra hiệu cho Dạ Nguyệt và Tuyết Lang đi tiếp. Hai người một sói vừa đi vừa quan sát xung quanh cực kì cẩn trọng.

Hang động quanh co gấp khúc, hết quẹo qua trái rồi qua phải. Đi được một đoạn gần đến khúc quanh, hai người nghe được tiếng người nói chuyện.

"Đại ca nói ngày mai sau khi nhận tiền chúng ta sẽ lập tức bán con tin" một giọng nam khàn khàn vang lên.

"Phi vụ lần này thật sự là quá hời há há há" một giọng cười xảo trá khác vang lên.

"Tao tới haha" một giọng the thé khác tiếp lời "Tụi bây mau xì hàng ra cho tao"

"Con mẹ nó, hôm nay xui thật" lại thêm một giọng đàn ông chửi bậy, nếu để ý thì có thể thấy giọng này khá quen..... chính xác là cái tên đi giải quyết ban này.

"Này này tao nói này, nếu sau khi xong chuyện bán con tin đi vậy thì không bằng bây giờ tụi mình đi giải quyết hai mĩ nhân đó đi" một giọng cười đề tiện vang lên.... và hẳn ta chính là tên đi chung với tên hồi nãy.

Nghe tới đây Dạ Nguyệt hít một ngụm khí lạnh "Mợ nó, bọn khốn này" Dạ Nguyệt tức giận chửi thầm.

Lăng Chi Hiên nép vào sát vách chỗ khúc quẹo, quan sát bọn chúng. Có khoảng năm tên đang ngồi quay quanh chơi đánh bài trên một cái bàn. Con đường hầm phía sau chỗ ngồi bọn chúng được chia làm hai thông đạo sâu hút.

"Thằng này lại tới giờ của nó" một tiếng hừ khinh thường vang lên.

"Tao thấy nó nói đúng, anh em chúng ta cực khổ nhưng cuối cùng lại chẳng hưởng được bao nhiêu, không bằng tự mình hưởng thụ không phải tốt hơn sao?"

"Nhưng bên trong cũng không phải là ít đâu nha, bọn nó có chịu làm chung với bọn mình không. Với lại cũng phải giấu đại ca nữa"

"Bọn mày yên tâm, có thằng nào mà đồ ngon dâng tới miệng lại không chịu ăn không?" thằng khốn vô lại lúc này lại nói.

"Mày nói có lý" bốn thằng ngu học khác đồng dạng lên tiếng.

"Vậy còn không mau đi~" thằng vô lại kia hưng phấn la lên.

Ở bên này mặt Dạ Nguyệt đã đen như đất nồi. "Su phụ" Dạ Nguyệt ngoắc ngoắc Lăng Chi Hiên ý bảo cúi gằm xuống.

"Sao!?" Lăng Chi Hiên ghé sát lỗ tai xuống cái miệng nhỏ của Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt xì xầm to nhỏ xì xầm to nhỏ vào tai Lăng Chi Hiên, hơi thở ẩm áp phả vào tai nhột nhột làm Lăng Chi Hiên nhất thời cảm thấy kỳ lạ. Nhưng lúc này không phải lúc nói đến vấn đề đó.

"Được" Lăng Chi Hiên nghe xong cong khoé môi lên, gờ tay xoa đầu cô gái nhỏ nhà mình, có tiến bộ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Bây giờ chúng ta phải làm sao đây tổng giám đốc?" một giọng nói đàn ông khàn khàn vang lên. Người đàn ông trung niên vẻ mặt lo lắng đang ngồi trên chiếc ghế salon, phía đối diện chính là người được gọi là tổng giám đốc trước đây.

"Cứ để bên cảnh sát điều tra, dù sao tất cả những tài liệu đó là do bọn chúng làm giả" người đàn ông trẻ tuổi thoải mái nói. "Chỉ cần chúng ta cầm cự được thời gian này, không bán ra cổ phần là được. Người muốn thừa nước đục thả câu cũng không thể nhào vào"

"Nhưng như vậy chúng ta sẽ tổn thất rất lớn" người đàn ông trung niên thở dài khó xử nói.

"Ông nên biết tổn thất bây giờ chỉ là nhất thời" người đàn ông trẻ tuổi âm trầm cười. "Về sau muốn lấy lại cũng không khó. Nhưng một khi ông bán đi cổ phần thì lúc đó mới là mất trắng"

Người đàn ông trung niên vuốt mồ hôi gật đầu. Nếu ông ta nghe lời người kia mà bán cổ phần thì bây giờ thật sự sẽ là hối hận. Theo người trước mắt này quả không sai.

"Ông cũng nên nói lại cho các cổ đông khác, tránh để bọn họ bán cổ phần cho kẻ đang có tính toán với công ty" mắt xoẹt qua một tia lạnh giá, người đàn ông trẻ tuổi nhếch khoé môi cười. "Tôi sẽ tìm ra kẻ chủ mưu sớm thôi"

"Vâng, tổng giám đốc" người đàn ông trung niên gật đầu ra vẻ đã hiểu.

***** Ò Ó O Đây là lần ranh giới oOo

"Con chó nào đây?" một tên trong năm tên vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Tuyết Lang.

Bốn tên kia cũng quay lại, thấy một chú chó thuộc loại Husky - bọn họ đoán thế - lông trắng như tuyết, không lớn cũng chẳng nhỏ, đôi mắt màu lam sáng như ngọc, đang thè lưỡi ngoi kiêu chó, vẻ mặt hưng phấn quẫy đuôi qua lại.

"Sao nó vào đây được!?" tên vô lại khó hiểu hỏi.

"Mày hỏi tao tao biết hỏi ai" tên đi giải quyết vuốt mồ hôi.

"Có khi nào lúc này hai đứa mày đi ra ngoài mở cửa nên nó chạy vào không?" cuối cùng cũng có một tên suy nghĩ thông minh một chút.

"Sao cũng được, hôm nay chúng ta có thịt chó nhắm rượu rồi hí hí" một tên vẻ mặt thèm thuồng nhìn nhìn Tuyết Lang.

Tuyết Lang bỗng đứng phắt dậy, quay mông về phía tên mới vừa đòi ăn thịt nó ý bảo "Ăn cái mông ăh" rồi rất nhanh nó chạy vọt vào cửa quẹo.

"Đề tao đi bắt nó lại, tụi mày chờ ở đây, giải quyết nó xong chúng ta sẽ xử tới hai mĩ nhân" tên đòi ăn Tuyết Lang rượt theo, bốn tên kia lại ngồi xuống đánh bài tiếp.

Nhưng 15p sau cũng không thấy tên kia quay lại.

"Nó làm cái quái gì mà lâu thế?" tên vô lại bức bối quát. "Cái thằng vô dụng, có một con chó cũng bắt không xong"

"Mày tưởng bắt chó dễ lắm chắc. Thôi đề tao đi xem thế nào" tên giải quyết gãi gãi đầu đứng dậy nói rồi quay đi.

"Nhanh nha má" tên vô lại nói với theo.

Lại chờ 15p nhưng chẳng thấy ai quay lại.

"Con mẹ nó, tụi nó chơi trò gì thế?" tên vô lại tức giận chửi bậy.

"Có khi nào hai thằng đó đi ra bên ngoài ăn một mình không?" một thằng khác vẻ mặt nghi ngờ nói, hẳn ta cũng đang thèm thịt chó lắm nha mà chờ hoài chả thấy ma nào quay lại.

"Hai tụi bây đi bắt hai đứa nó về đây" tên thấy Tuyết Lang đầu tiên nói.

"Cho tụi nó một trận mới được" tên vô lại và tên kia đứng dậy đi.

Nhưng lại qua 15p cũng chẳng thấy đứa nào quay lại. Tên cuối cùng nghi ngờ đứng dậy đi ra. Qua chừng hai cái cửa quẹo thì thấy bốn thằng đang nằm bất động trên đất.

"Tụi bây điên sao mà nằm đây ngủ vậy?" tên đó bước lại đá đá vào tụi này nhưng rất nhanh phát hiện có gì đó khác thường (lúc này mới phát hiện ăh =.=). Hẳn ta lập tức quay lại định la lên hú đồng bọn bên trong nhưng chưa kịp hét lên thì một cú đánh trời giáng xuống sau ót, hẳn ta té xiêu trên đất kề bên bốn tên kia.

"Chẳng biết tên này nghĩ gì mà bảo là tụi nó đang ngủ" Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen cùng Tuyết Lang bước ra từ cửa quẹo thứ ba.

Lăng Chi Hiên cười cười vuốt tóc cô gái nhỏ nhà mình. Hai người một sói lại đi tiếp trở về chỗ lúc này. Tới hai thông đạo sâu hút thì dừng lại. Khác với con đường mà họ đi này giờ, hai thông đạo tối đen như mực, không được thấp thoáng. Hai con đường này không biết chính xác là họ bị nhốt bên đâu.

"Làm sao biết là con đường nào?" Dạ Nguyệt nhìn qua đường này rồi lại đường kia.

Lăng Chi Hiên quan sát dưới đất, mặc dù đây là đất cứng nhưng cũng có thể thấy được dấu chân lờ mờ nếu quan sát kỹ. Anh chiếu đèn pin vào phía dưới đất bên trong hai con đường, dĩ nhiên chỉ tập trung một chỗ chứ không quơ lung tung. Anh thấy con đường bên phải có vết tích mờ nhạt nhưng quả thật có người đi qua đây, còn bên kia chẳng có gì. Tất nhiên chuyện này cũng phải dựa vào kinh nghiệm săn thú của các tay thợ săn lão luyện.

"Thì ra là vậy" Dạ Nguyệt gật đầu hiểu ra.

"Em ở đây chờ, tôi sẽ đi vào bên trong xem xét tình hình trước" Lăng Chi Hiên quay qua nói với Dạ Nguyệt.

"Hay là đứng đây chờ Hoàng Trí đến rồi vào luôn" Dạ Nguyệt bắt đầu thấy không yên.

"Không sao, tôi chỉ đi quan sát xem bọn chúng có bao nhiêu tên thôi" Lăng Chi Hiên xoa đầu cô gái nhỏ, ý bảo yên tâm.

Dạ Nguyệt chần chờ một hồi mới gật đầu. Hôm nay cô đã thấy sự phụ có năng lực như thế nào rồi.

"Nhớ chờ ở đây, không được đi vào bên trong" Lăng Chi Hiên dặn dò, anh sợ Dạ Nguyệt vào đó sẽ xảy ra chuyện, dù sao đối với bọn xã hội đen giết người phóng hỏa cũng chẳng coi là chuyện lớn gì.

"Sự phụ cũng phải cẩn thận" Dạ Nguyệt gật đầu, đáy mắt xuất hiện tia lo lắng. Sở dĩ Dạ Nguyệt không đòi theo là vì sự bản thân chưa có thân thủ nhẹ nhàng linh hoạt như sự phụ, rất dễ bị dây động rừng.

Lăng Chi Hiên cong khoe môi, nhéo vào má cô gái nhỏ nhà mình rồi mới rời đi.

Dạ Nguyệt đứng nhìn bóng dáng sư phụ khuất vào bóng tối, đột nhiên lại có một linh cảm chẳng lành. Dạ Nguyệt ngồi xuống ôm lấy Tuyết Lang rồi nhìn chăm chăm vào bóng tối bên trong thông đạo.

Càng nhìn càng cảm thấy khó chịu, cứ cảm thấy như chuẩn bị mất đi cái gì đó vô cùng quan trọng.

Lăng Chi Hiên di chuyển linh hoạt trong bóng tối, bước chân nhẹ tênh không tạo ra bất kì tiếng động nào. Mắt anh có thể dễ dàng nhìn thấy đường đi trong bóng tối, dù sao qua nhiều đợt tập luyện ở nơi đó thì chuyện này không thể nào làm khó được anh. Đi được một đoạn ngắn, Lăng Chi Hiên thấy ánh sáng mờ ảo hắt ra từ một căn phòng, căn phòng thô sơ này nằm ở phía vách bên thông đạo. Tuy vậy thông đạo vẫn còn sâu hút vào bên trong, vẫn chưa thấy ngõ cụt.

Lăng Chi Hiên đi chậm lại quan sát xung quanh bên ngoài căn phòng. Không thấy ai đứng canh gác, chờ một chút xem có ai đi ra hay đi vào không, nhưng cũng không thấy ai nên anh mới tiếp tục di chuyển, nép sát người vào gần phía cửa. Quan sát vào bên trong, có hơn 20 người ngồi quanh căn phòng. Lăng Chi Hiên phát hiện ở góc kia có hơn 20 cây mã tấu.

"Ai!?" giọng quát lớn từ phía đối diện Lăng Chi Hiên, hẳn ta mới vừa đi giải quyết ở phía bên trong ra.

Lăng Chi Hiên xoẹt qua đánh bất tỉnh tên này nhưng cũng không kịp, người bên trong đã nghe thấy tiếng hắn ta quát và đã nhanh chóng cầm lấy vũ khí.

Vốn dĩ Lăng Chi Hiên chỉ định đi quan sát tình thế bên trong để chờ đến khi Dương Hoàng Trí đến sẽ phối hợp với người của Dương Hoàng Trí, nhưng không ngờ lại bị phát hiện. Mặc dù vậy chỉ với bao nhiêu người cũng không thể làm khó anh, chỉ là không thể để bọn chúng chạy ra ngoài gây nguy hiểm cho cô gái nhỏ nhà anh.

Rất nhanh anh quyết định xông vào bên trong căn phòng, anh chỉ còn cách giải quyết hết bọn chúng.

Đám người kia cũng không nói nhiều, bao quanh tấn công vào Lăng Chi Hiên, từng đường mã tấu chém xuống nhưng không thể chém trúng Lăng Chi Hiên. Anh di chuyển nhanh như gió, hết người này đến người kia bị anh đánh mà nằm lăn lóc dưới đất.

Bên này Lý Vân Nhi với Dương Ngọc Linh tròn to mắt nhìn một màn anh hùng chống xã hội đen bên kia. Lý Vân Nhi còn nhiệt tình cổ vũ nhưng đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo kẻ vào cổ Lý Vân Nhi và Dương Ngọc Linh.

"Khôn hồn thì mày mau dừng lại, không thì tao sẽ giết con tin" một giọng quát lạnh lẽo.

Lăng Chi Hiên khựng lại trong giây lát. Ai ngờ đầu anh khựng lại nhưng bọn chúng lại không, tên đứng sau lưng vẫn tiếp tục tấn công. Lăng Chi Hiên quay qua né đi nhưng không ngờ tên đứng kế bên tên kia đã chém xuống ngay chỗ anh né.

Roẹt!! Tiếng mã tấu chém vào da thịt vang lên chói tai. Lăng Chi Hiên ánh mắt tối lại nhìn cô gái nhỏ nhà mình vừa ở đâu xuất hiện mà nhào lên che chắn cho anh, nhận lấy một vết thương thật dài phía sau lưng. Nhất thời mắt anh bị màu máu đỏ tươi đang không ngừng phun ra trên cơ thể nhỏ bé kia nhiễm đỏ.

"Dạ Nguyệt!!" Lý Vân Nhi cùng Dương Ngọc Linh hét lên.

Tiếp đó là một cảnh tượng vô cùng quỷ dị đầm máu. Lần lượt từng người từng người ngã xuống nền đất mà không biết vì sao, chỉ trong tích tắc bọn hắn chỉ cảm thấy một cơn gió xoẹt ngang và chân bắt đầu khụy xuống. Máu từ chân tuôn ra không ngừng nhuộm đỏ cả nền đất trong căn phòng, gân chân bọn hắn đã bị cắt đứt hoàn toàn. Chỉ thấy người đàn ông đó, tay cầm mã tấu nhuốm máu, ánh mắt sắc bén băng lạnh hẳn lên tia máu đỏ ngầu vô cùng dữ tợn, gương mặt đẹp như tượng điêu khắc lạnh băng không chút cảm xúc. So với vết thương đau đớn này bọn hắn lại thấy người đàn ông này còn kinh khủng hơn gấp bội, cứ như quỷ satan đến từ địa ngục.

Khi Dương Hoàng Trí xông vào chỉ thấy hơn 20 người bị cắt đứt gân chân nằm la liệt rên rỉ dưới nền đất lạnh lẽo. Còn bên kia Lăng Chi Hiên cúi áo bịt chặt vào miệng vết thương của Dạ Nguyệt để tránh cho máu chảy ra nhiều hơn nữa.

"Nguyệt, em có nghe thấy tôi nói không?" Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống kề sát mặt Dạ Nguyệt, giọng cực kì nhẹ nhàng cực kì ôn nhu.

Dạ Nguyệt đau đến nổi mặt tái xanh, mồ hôi tuôn ra không ngừng, không thể phát ra tiếng nói nào, nhưng cũng ra sức gật đầu.

Thấy cô gái nhỏ còn ý thức, Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt lên.

"Cậu giải quyết chỗ này"

Giọng nói lúc này không còn là ôn nhu như nước mà cực kì âm hàn, lạnh lẽo khiến Dương Hoàng Trí rùng mình. Nói rồi không đợi ai trả lời, Lăng Chi Hiên lập tức bế Dạ Nguyệt chạy ra ngoài, thân thủ linh hoạt nhẹ nhàng để tránh ảnh hưởng đến vết thương trên lưng Dạ Nguyệt.

"Hoàng Trí, nhanh, coi trời cho mình" Lý Vân Nhi lo lắng hỏi thúc. "Mình muốn xem chị ấy có sao không!?"

Dương Ngọc Linh cũng gật đầu lo lắng, chứng kiến một màn đó đến giờ cô vẫn còn thấy khiếp sợ, không nói nên lời.

Bên này, Lăng Chi Hiên vừa ra khỏi hang động thì lập tức gọi điện cho Dương Lãnh Thiên.

"Tôi muốn 5p nữa trực thăng cứu hộ phải có mặt ở đây. Báo với Trình Ân chuẩn bị phòng mổ ngay lập tức, vết thương bị chém phía sau lưng" giọng nói băng hàn xuyên thấu qua điện thoại, đầu dây bên kia Dương Lãnh Thiên đỏ mồ hôi lạnh, trực tiếp thực hiện mà không dám chậm trễ giây nào.

Tắt điện thoại, Lăng Chi Hiên vuốt mồ hôi trên trán Dạ Nguyệt. Thấy vẻ mặt đau đớn cùng tái xanh không có chút máu của cô gái nhỏ nhà anh, anh thật sự không chịu nổi, cảm giác đau đớn này còn khó chịu hơn chính anh bị nhận một đao này.

"Sự phụ" ý thức đang chìm dần trong mơ hồ, Dạ Nguyệt nhắm mắt nhìn thấy khuôn mặt vô cùng khổ sở của người trước mắt, tưởng người này cũng đang đau đớn vì bị thương: "Sự phụ có bị thương ở đâu không?"

Lăng Chi Hiên cứng đờ nhìn người con gái nhỏ bé trong ngực mình.

"Sự phụ? Có phải bị thương ở đâu rồi không?" thấy người trước mặt im lặng không trả lời, Dạ Nguyệt mơ hồ thều thào hỏi lại.

"Không, tôi không" Lăng Chi Hiên hôn lên trán Dạ Nguyệt, môi run run khó khăn thốt nên lời. "Ngoan, em đừng nói nữa để tránh ảnh hưởng đến vết thương"

Dạ Nguyệt mơ hồ nghe tiếng đáp trả, biết người trước mắt không có vấn đề gì thì cười yếu ớt, đôi môi tái nhợt thật chói mắt. Lăng Chi Hiên nhìn không được chạm nhẹ môi vào môi Dạ Nguyệt. Nhưng lần này thật ngoài dự đoán Lăng Chi Hiên, Dạ Nguyệt không có cự tuyệt. Thật ra hiện tại Dạ Nguyệt đang chìm trong ý thức mơ hồ nên hành động hoàn toàn là theo bản năng chứ không còn là ý thức nữa. Lăng Chi Hiên bây giờ cũng phát hiện được điều này.

Đúng 5p sau, Dương Lãnh Thiên cùng trực thăng cứu hộ xuống đưa Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đi. Trên trực thăng, y tá cũng đã cầm máu lại cho Dạ Nguyệt, lúc này máu mới thực sự là không chảy ra nữa.

Vừa đáp xuống bệnh viện, Dạ Nguyệt đã được đưa ngay vào phòng mổ.

Trình Ân trước khi vào phòng mổ đã nhận một ánh mắt băng hàn của người nào đó, anh toát mồ hôi lạnh. Dương Lãnh Thiên cũng như đang ngồi trên băng. Lạnh lẽo của người đó quả thật có thể đông chết người a.

Khi cửa phòng cấp cứu đóng lại, đèn cấp cứu bật sáng cũng là lúc Lăng Chi Hiên phần nộ dâng trào. Lúc bé Dạ Nguyệt anh đã cố kìm nén không phát tác để tránh ảnh hưởng đến cô gái nhỏ nhà anh.

"Trong ngày hôm nay phải điều tra tất cả mọi việc về băng bộ cạp đen và Hàn Tử Minh cho tôi" Lăng Chi Hiên âm trầm nói. "Tôi muốn biết đến từng chi tiết nhỏ nhất"

"Vâng" Dương Lãnh Thiên lúc này chỉ cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên. Sau đó đợi cho Lăng Chi Hiên phân phó xong, anh nhanh chóng chạy thoát thân, còn ở đó giây phút nào chắc anh sẽ sớm bị đóng băng chết aaaa.

Dương Lãnh Thiên vừa đi khỏi cũng là lúc điện thoại của Dạ Nguyệt reng lên. Lăng Chi Hiên bắt máy chỉ quảng lại cái tên bệnh viện cho Dương Hoàng Trí rồi tắt máy.

"Cái đồ ngốc này, em mà có chuyện gì, tôi nhất định xuống dưới tính sổ với em" Lăng Chi Hiên đập mạnh vào vách tường, máu chảy xuống từ tay nhưng anh chẳng chút để ý.

15p sau ba người kia cũng đến bệnh viện. Dương Lãnh Thiên đã thu xếp ở bệnh viện gần nhất, cùng với Trình Ân bay đến với tốc độ nhanh nhất để chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật này. Tất nhiên cái này cũng chỉ có người trong nội bộ của bọn họ biết.

"Chị ấy sao rồi?" Lý Vân Nhi lo lắng hỏi nhưng Lăng Chi Hiên không trả lời. Bây giờ anh không còn tâm trí đâu mà đi hầu chuyện với ai.

Lý Vân Nhi cùng Dương Ngọc Linh nhìn thấy khí lạnh quanh thân Lăng Chi Hiên với bàn tay đang chảy máu của anh, cũng chỉ còn biết yên lặng mà cầu nguyện, hy vọng Dạ Nguyệt bình an vô sự.

Cửa phòng mổ bật mở nhưng đèn vẫn chưa tắt. Trình Ân bước ra thấy ngoại trừ chủ tịch còn có ba người khác, vốn định mở đầu bằng một tiếng chủ tịch như bình thường nhưng rất nhanh đã nuốt xuống bụng.

"Cô ấy cần phải truyền máu ngay bây giờ nhưng máu của cô ấy là một loại máu khá hiếm, hiện tại bệnh viện không có. Phải tìm người tình nguyện hiến máu ngay trong bệnh viện hoặc quanh khu vực này" Trình Ân mặc dù như nói với bốn người nhưng ánh mắt chỉ liếc nhìn Lăng Chi Hiên, trong mắt là một ẩn ý khác.

"Loại nào?" Lăng Chi Hiên rất nhanh đã hiểu nên không chậm trễ hỏi luôn.

"Máu B Rh-" Trình Ân nói tên loại máu.

"Được, lấy của tôi" Lăng Chi Hiên trả lời không cần suy nghĩ. May mắn là anh cũng loại máu này nếu không chưa chắc gì có ai trong bệnh viện hay quanh khu vực này có. Bây giờ mà chuyển máu cũng không còn kịp nữa.

Trình Ân thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh đã che giấu nó đi. Anh gạt đầu để Lăng Chi Hiên vào phòng phẫu thuật. Không còn thời gian rút máu, chỉ có thể truyền trực tiếp qua thôi.

Sau hai giờ đồng hồ, cuối cùng phẫu thuật cũng xong. Dưới bàn tay của một bác sĩ được huấn luyện đặc biệt như Trình Ân thì ca phẫu thuật này không khó khăn gì. Đèn tắt, Dạ Nguyệt được đẩy ra và đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. Giường bệnh là loại đặc biệt chuẩn bị cho người bị thương ở những vùng cơ thể phía sau. Lúc này ba người kia mới yên tâm mà rời khỏi bệnh viện, Dương Hoàng Trí bị gia đình hai bên hối thúc phải trở về. Trong phòng bệnh chỉ còn lại Lăng Chi Hiên và Trình Ân.

"Chủ tịch, hết thuốc gây mê cô ấy sẽ tỉnh lại" Trình Ân không nhanh không chậm nói.

"Cần phải nằm viện bao lâu?" Lăng Chi Hiên vừa ngồi xuống cạnh giường Dạ Nguyệt vừa hỏi, mặc dù bị rút khá nhiều máu nhưng anh không hề tỏ ra bị ảnh hưởng gì.

"Nếu muốn đảm bảo thì có thể khoảng một tháng" Trình Ân theo quy cũ trả lời.

"Được, tôi hiểu rồi" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô gái nhỏ nhà mình, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng lại vô cùng yên tĩnh như đang ngủ của Dạ Nguyệt. "Công việc ở đó cậu cứ tạm thời dừng lại giao cho người khác xử lý, chuyển qua đây công tác một tháng để theo dõi tình trạng của cô ấy"

"Vâng, chủ tịch" Trình Ân gạt đầu, mắt lại xoẹt qua một tia kinh ngạc nhưng cũng nhanh giấu nó xuống, ánh mắt nhìn Dạ Nguyệt thêm vài tia hứng thú. Người phụ nữ của chủ tịch, thật là quá sức tò mò. Phải biết từ trước đến giờ chủ tịch chưa bao giờ để tâm đến bất kì người phụ nữ nào, càng không có chuyện đem loại máu hiếm của mình cho người khác. Nhưng hôm nay, anh đang chứng kiến mọi quy tắc đang lần lượt bị phá bỏ.

"Được rồi, cậu đi chuẩn bị đi" Lăng Chi Hiên phát tay đuổi người.

Trình Ân gạt đầu đi ra khỏi phòng bệnh, anh không dám biến thành cái bóng đèn to bụi, với ai cũng được ngoại trừ chủ tịch a.

Sau khi Trình Ân ra khỏi phòng, còn rất biết điều đóng cửa phòng lại cẩn thận rồi mới rời đi.

Bên này, Dương Ngọc Linh cùng với hai người kia đang trên đường ra xe. Nhưng bất chợt Dương Ngọc Linh cứng đờ người, đứng bất động nhìn người xuất hiện trước mắt mình.

"Sao anh lại ở đây?" Dương Hoàng Trí cũng kinh ngạc khi thấy người này, chân mày bất giác nhíu lại.

"Anh ta là ai vậy?" Lý Vân Nhi thấy biểu tình của hai người, tò mò hỏi nhỏ Dương Hoàng Trí.

"Hàn Tử Ngộ" Dương Hoàng Trí nhỏ giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

"Chúng ta đi thôi" Dương Ngọc Linh quay qua, vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh nói với Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi. Sau đó ba người đi lướt qua Hàn Tử Ngộ.

Hàn Tử Ngộ cũng không nói gì, chỉ đứng đó nhìn theo bóng dáng của Dương Ngọc Linh đang ngày càng khuất xa dần.

Cốc cốc cốc..... Tiếng gõ cửa phòng vang lên kéo tâm trí của Hàn Tử Ngộ quay về với thực tại.

"Vào đi" Hàn Tử Ngộ thờ dãi nói.

"Tổng giám đốc, đã điều tra ra tài liệu giả và bọn bắt cóc tiểu thư Ngọc Linh đều là người của băng Bọ cạp đen" người thanh niên trẻ tuổi cung kính nói.

"Bọn hắc đạo lại dám nhắm vào chúng ta" Hàn Tử Ngộ nhủ mày, về mặt băng lãnh nói. "Tung tin này ra ngoài, sau đó đem tất cả bằng chứng giao cho cảnh sát và bốn gia tộc. Chúng ta không thể công khai xử trí bọn chúng, luật lệ ngầm không thể vượt qua, chỉ có thể để bên bốn gia tộc quyết định"

"Vâng tổng giám đốc" người thanh niên gật đầu.

Có thể nói rằng hắc đạo và bạch đạo từ xưa tới giờ đều là nước sông không phạm nước giếng. Đó đã trở thành một nguyên tắc ngầm được đặt ra từ lâu, trở thành luật bất thành văn. Nếu một trong hai bên vi phạm nguyên tắc này sẽ bị bốn gia tộc quyền thế nhất Trung Quốc đứng ra xử trí.

Vào sáng sớm ngày hôm sau, khi tin tức được tung ra khắp đất nước, bốn gia tộc đã bắt đầu cho người truy kích băng Bọ cạp đen. Nhưng khi bọn họ đến nơi bọn chúng đang lẫn trốn thì tất cả chỉ còn là một đồng hoang tàn. Băng Bọ cạp đen đã chính thức bị xoá sổ vào đêm hôm trước bởi một thế lực thần bí mà không ai hay biết.

Cùng ngày hôm đó, một tin tức khác cũng được công bố. Hàn Tử Minh con trai thứ hai và cũng là giám đốc của tập đoàn Hàn thị, chính là kẻ chủ mưu trong vụ bắt cóc hai tiểu thư nhà họ Dương và họ Lý. Đồng thời, cũng là người hợp tác với băng Bọ cạp đen làm giả tài liệu hãm hại chính tập đoàn Hàn thị. Tất cả bằng chứng đều được gửi về bên cảnh sát, Hàn gia và Dương gia.

Hàn Tử Minh bị người nhà họ Dương từ hôn, chính thức bị tập đoàn Hàn thị thu hồi tất cả tài sản, vị trí giám đốc và đuổi khỏi Hàn gia.

***** Ò Ó O Thông báo đây là ranh giới oOo

Trong căn phòng của một biệt thự ngoài ngoại ô, có hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau. Một người đang đứng quay lưng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Tại sao lại bắt cóc Ngọc Linh?" Hàn Tử Ngộ gần lên từng chữ, ánh mắt băng lãnh nhìn Hàn Tử Minh đang đứng quay lưng trước mặt anh. "Không phải cô ấy chính là hôn thê của mày sao?"

Hàn Tử Minh quay qua nhìn Hàn Tử Ngộ, bật cười giễu cợt. "Một thằng đàn ông nhất gan như mày không có quyền lên tiếng chất vấn tao. Năm xưa không phải chính mày tự tay dâng nó cho tao sao? Nhưng con ả đó, nó mặc dù ở cạnh tao nhưng lúc nào cũng nhớ tới mày, dạng phụ nữ như con ả đó chỉ đáng để tao chơi đùa và lợi dụng"

Bốp! Một cú đấm thẳng vào mặt Hàn Tử Minh khiến hắn ta ngã mạnh đập người vào cửa sổ.

"Phải, tao không có quyền chất vấn mày. Năm đó là tao sai lầm, không hỏi đến ý nguyện của cô ấy mà tự ý quyết định rồi bỏ cô ấy" Hàn Tử Ngộ về mặt âm hàn nói.

"Tử Ngộ, người sai lầm không phải là con, mà chính là mẹ" một người phụ nữ trung niên từ ngoài cửa bước vào. Chỉ thấy bà ấy ăn mặc vô cùng giản dị nhưng vẫn không che giấu được khí chất thanh tao, cao quý. Bà ấy là Điều Hoa, phu nhân của chủ tịch tập đoàn Hàn thị và cũng là mẹ của Hàn Tử Ngộ.

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" Hàn Tử Ngộ kinh ngạc hỏi.

"Mẹ muốn biết tại sao Tử Minh lại làm những chuyện này" Điều Hoa nhìn Hàn Tử Minh đang ôm mặt đứng ở bên cửa sổ. "Có phải vì con vẫn hận ta về cái chết của mẹ con?"

Hàn Tử Minh không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn Điều Hoa.

"Năm đó chính con nói với ta con yêu Ngọc Linh, không thể sống được nếu thiếu cô ấy. Vì món nợ với mẹ con mà ta đã dùng cái chết bắt ép Tử Ngộ phải rời xa Ngọc Linh, chia cắt mối tình đẹp của hai đứa nó. Vậy mà bây giờ con có thể nói như vậy sao?" Điều Hoa về mặt đau lòng nhìn Hàn Tử Ngộ, sau đó quay qua Hàn Tử Minh nói.

"Tại sao tôi không thể? Là do hắn ta quá nhất gan nên không dám ở cạnh người hắn yêu đến cùng, vậy thì hắn đáng phải nhận cái giá này suốt đời. Cũng như ông ta" Hàn Tử Minh phẫn nộ gào lên. "Một thằng đàn ông hèn yếu không dám từ bỏ tất cả, vậy mà lúc nào cũng luôn miệng nói dối là yêu mẹ tôi, để cuối cùng người phụ nữ nhẹ dạ đó phải chết trong đau khổ và thù hận. Còn các người thì ngày ngày sống trong sung sướng, được người người kính nể, có được tất cả mọi thứ. Hàn gia và tất cả các người đã bắt ép dồn người phụ nữ tội nghiệp đó vào con đường chết, chia rẽ tình yêu cùng hạnh phúc của người phụ nữ đó. Cho nên tôi phải đoạt hết tất cả mọi thứ của Hàn gia, nhất là Hàn Tử Ngộ, đoạt lấy người phụ nữ mà hắn ta yêu nhất, để cho đứa con trai thân yêu của bà sống trong khổ sở đến suốt cuộc đời"

"Trước khi trả thù sao mày không chịu nhìn thẳng vào vấn đề? Người làm kẻ thứ ba chính là bà ta, người phụ nữ đã sinh ra mày" Hàn Tử Ngộ giận quá hoá cười, nụ cười lạnh lẽo đến thấu lòng người. "Kể từ khi người phụ nữ đó xuất hiện đã cướp đi người đàn ông đó, hại bà ấy đêm nào cũng dùng chính nước mắt của mình rửa mặt. Cái chết của người phụ nữ đó chính là do bà ta tự bày ra để bà ấy phải sống trong dằn vặt đến suốt đời. Đúng như bà ta dự đoán, bà ấy đã sống trong dằn vặt, thậm chí còn muốn đem tất cả mọi thứ của tao để bù đắp cho mày. Vậy mày nói đi, là ai nên hận ai đây?"

"Mày nói dối!" Hàn Tử Minh túm lấy cổ áo của Hàn Tử Ngộ. "Mẹ mày mới chính là người cướp đoạt đi hạnh phúc của mẹ tao, cướp đi bố tao!"

"Mày không tin?" Hàn Tử Ngộ âm trầm cười, cười đến người khác phải rùng mình. "Ngay sao khi tao hiểu chuyện, tao đã tra ra tất cả mọi chuyện. Mày muốn bằng chứng tao cho mày coi bằng chứng!"

"Vậy tại sao bà ta còn phải làm vậy? Chẳng phải chính bà ta cảm thấy bản thân mình có tội nên mới phải làm vậy để cảm thấy được cái thanh thản giả tạo hay sao? Bà ta đáng lẽ phải là người hận tao nhất!" Hàn Tử Minh quay qua chỉ vào Điều Hoa, về mặt không tin.

"Ngay sau khi tao đưa tất cả mọi thứ về cái chết của người phụ nữ đó ra mày biết bà ấy đã nói gì không?" Hàn Tử Ngộ cười như không cười. "Bà ấy nói là bà ấy đã thiếu nợ mày, bởi vì bà ấy và Hàn gia nên người phụ nữ đó mới đi đến con đường tuyệt vọng không lối thoát mà tìm đến con đường chết để mày trở thành một đứa con thiếu tình thương của cả ba lần mẹ, một đứa cô nhi bị người khác ức hiếp, một đứa trẻ bị người đời ruồng bỏ và chà đạp. Ngay cả khi người phụ nữ đó có là kẻ thứ ba, ngay cả khi tất cả đều là người phụ nữ đó bày ra nhưng sự thật về mày vẫn không thay đổi, một đứa trẻ thì không có tội gì. Bà ấy âm thầm dành tình yêu thương cho mày mà không cần để mày biết để mày tha thứ, đền đáp hay bất cứ điều gì!"

"Không phải như vậy, không thể nào như vậy được, bà ta là kẻ dối trá, là kẻ đạo đức giả, mày nói dối, mày bịa đặt, tao không tin, tao không tin, TAO KHÔNG TIN!" Hàn Tử Minh điên lên lắc đầu như điên dại, liên tục gào thét lên tao không tin tao không tin.

Hoá ra người từ trước tới giờ luôn thật lòng đối đãi với hắn ta nhất, luôn xem hắn ta như đứa con mình sinh ra, chính là người phụ nữ mà hắn ta luôn cảm hận nhất. Người phụ nữ này, đã bỏ qua tất cả đau khổ và hận thù của bản thân mình, thật lòng xem con của kẻ thứ ba cướp chồng mình như con ruột của mình mà thương yêu chăm sóc. Hỏi rằng trên thế gian này có mấy ai làm được điều đó!?

"Mày...có phải mày muốn tao phải sống trong hối hận suốt đời nên mày mới bịa đặt ra như vậy, tao không tin tao không tin!" Hàn Tử Minh chỉ tay vào mặt Hàn Tử Ngộ, rồi còn nhào lại nắm lấy cổ áo Hàn Tử Ngộ. Nếu đúng như Hàn Tử Ngộ nói, vậy thì hận thù từ trước tới giờ của hắn có ý nghĩa gì? Cũng như cuộc sống của hắn từ trước tới giờ chẳng lẽ cũng đều là vô nghĩa? Hắn.... đã sống một cuộc sống hoàn toàn vô nghĩa sao?

"Tử Ngộ, Tử Minh, mẹ xin lỗi!" Điều Hoa bật khóc nức nở. Nếu như bà ấy nói rõ tất cả mọi chuyện cho Hàn Tử Minh biết thì có lẽ kết cục hôm nay sẽ khác đi và nếu như bà ấy không bắt ép Hàn Tử Ngộ thì có lẽ con trai bà sẽ không đau khổ như bây giờ. Nhưng trên đời này không có từ "Nếu", những điều đã làm là không thể thay đổi, quá khứ là không thể thay đổi. Bà đã sai rồi, cách làm của bà đã sai hoàn toàn rồi.

"Không...không thể nào....Không thể nào là thật!" Hàn Tử Minh bàng hoàng buông cổ áo Hàn Tử Ngộ, ngồi phịch xuống đất liên tục lẩm bảm không thể nào không thể nào.

"Con không trách mẹ!" Hàn Tử Ngộ ôm lấy Điều Hoa. "Là bản thân con không dám giữ lấy Ngọc Linh. Nhưng từ bây giờ con sẽ không buông cô ấy ra nữa, cho dù phải từ bỏ tất cả!"

Ngay sau đó cảnh sát đến và bắt Hàn Tử Minh về tội chủ mưu trong vụ bắt cóc tổng tiền. Toà án xử Hàn Tử Minh mười năm tù giam. Ngay khi Hàn Tử Minh vào tù thì người Hàn gia nhận được tin Hàn Tử Minh bị những tên bạn tù ngày ngày đánh đập đến tàn phế tay chân, cả đời chỉ còn có thể nằm liệt trên giường, sống không bằng chết. Một điều kì lạ là người Hàn gia cho dù có rộng lòng nhân từ muốn giúp Hàn Tử Minh không bị những tên tù khác đánh đập dằn vặt nhưng lại không được, dường như có một thế lực khác đã nhúng tay vào trước họ để biến Hàn Tử Minh thành như ngày hôm nay.

***** Ó O O Lại là lần ranh giới oOo

"Đã chịu tỉnh?"

Bên trong căn phòng với những bức tường được sơn màu trắng toát, ánh nắng của buổi sớm mai xuyên vào qua khe hở của chiếc rèm cửa. Dạ Nguyệt mơ hồ từ từ mở mắt ra, một khuôn mặt cũng từ từ hiện ra rõ ràng trong mắt cô, giọng nói trầm ấm cũng nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

"Sư phụ?" Dạ Nguyệt nghi ngờ nhìn người đang nắm lấy tay mình, ngồi bên cạnh mình, gương mặt tuấn mã đang dán sát vào mặt mình.

"Chứ em tưởng ai?" Lăng Chi Hiên vẫn giữ vững tư thế này, còn kẻ sát mặt hơn nữa.

"Sư phụ đang làm gì vậy?" Dạ Nguyệt đen mặt hỏi, cô ngủ một giấc dậy thì thấy một màn trước mắt này, có ai tốt bụng nói cô biết đã xảy ra chuyện gì không?

"Tôi đang nghiên cứu xem về mặt của một đứa ngốc sau khi để bản thân mình bị thương tình dậy sẽ như thế nào!" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói, còn làm như vô cùng nghiêm túc mà quan sát khuôn mặt của cô gái nhỏ nhà mình.

Dạ Nguyệt như nhớ ra mọi chuyện, gấp rút hỏi: "Chị Ngọc Linh với Vân Nhi như thế nào rồi?"

Lăng Chi Hiên nổi đóa, lấy tay véo mạnh vào má Dạ Nguyệt: "Bản thân mình lo chưa xong mà còn lo tới người khác. Có biết bản thân lần này đã phạm phải sai lầm gì không?"

Dạ Nguyệt lúc này thuốc gây tê đã hết tác dụng nên bắt đầu cảm thấy vết thương phía sau đau cộng thêm má bị véo, nước mắt lưng tròng nhìn

người trước mắt: "Su phụ, rất đau aaaa"

Lăng Chi Hiên nhanh chóng buông tay không véo nữa mà chuyển qua xoa xoa hai má Dạ Nguyệt: "Còn đau không?"

Dạ Nguyệt ngoan ngoãn gật gật đầu: "Vết thương phía sau rất đau"

Lăng Chi Hiên dừng tay, nhắc đến đây thì anh lại nổi giận, khuôn mặt tuần mĩ lại kẻ sát mặt Dạ Nguyệt: "Có biết bản thân lần này đã làm sai cái gì hay không?"

Dạ Nguyệt lắc đầu, cô quả thật không biết nha.

"Đó là không biết quý trọng sinh mệnh của bản thân, chưa suy xét kỹ đã làm ra hành động ngu ngốc khiến bản thân rơi vào nguy hiểm" Lăng Chi Hiên từ từ, từ từ nhấn mạnh lên từng chữ. "Chỉ cần tỉnh táo chút thì em sẽ thấy ở tình huống lúc đó tôi có thể né được nhất chém đó"

"Nhưng mà su phụ, lúc đó quả thật không thể suy nghĩ được gì, cơ thể tự nhiên chuyển động" Dạ Nguyệt đau khổ nói, về mặt hết sức vô tội, bản thân còn tự nói mình cũng sợ đau lắm chứ bộ uhuhuhu, cũng chẳng biết tại sao lại nhào vào cái nơi đao kiếm vô tình đó a "Vội lại kinh nghiệm thực chiến của đồ nhi chỉ là con số không, không thể nhìn được su phụ có né được hay không"

Lăng Chi Hiên nhìn về mặt vừa đau khổ vừa thành khẩn của cô gái nhỏ cùng với lời mới nói, tức giận cũng bay mất vô tung vô tích nhưng cũng làm bộ nghiêm mặt nói: "Sau này không được như vậy nữa, phải biết quý trọng bản thân có được hay không?"

"Vâng vâng su phụ" Dạ Nguyệt gật đầu lia lịa, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì khuôn mặt tuần mĩ lại một lần nữa kẻ sát.

"Lần sau còn vậy nữa nhất định sẽ bị trừng phạt" Lăng Chi Hiên cong khoé môi cười gian. "Còn nữa, dẹp quách cái kiểu xưng hô su phụ đệ tử gì đó đi"

"Nhưng mà...." Dạ Nguyệt nghếch mặt ra, không phải đột trước su phụ đã đồng ý rồi sao?

"Không nhưng nhị gì hết, em không còn quyền phát biểu ý kiến, bằng không tôi sẽ trừng phạt tội kia của em ngay bây giờ" Lăng Chi Hiên cứng rắn nói, lần này anh quyết định không cho cô gái nhỏ ý kiến ý cò gì nữa.

"Su...." Dạ Nguyệt định mở miệng nhưng bị ai kia trừng mắt liền ngậm miệng lại gật gật đầu, trong lòng thầm gào thét su phụ tự nhiên thay đổi đến chóng mặt a.

"Sau này gọi tôi là Hiên được rồi" Lăng Chi Hiên hân lên trán Dạ Nguyệt. "Vết thương đau chờ chút nữa tôi sẽ gọi bác sĩ cho em thuốc giảm đau"

Dạ Nguyệt nghếch mặt ra lần hai, cô quả thật không biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi tỉnh lại đột nhiên mọi chuyện thay đổi nhanh đến mức khó lòng mà theo kịp aaaaa. Đại ca su phụ này thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy??

"Đừng có mở to mắt ra nhìn rồi như thế, sau khi em khoẻ lại tôi nhất định sẽ huấn luyện em để em có thể tự bảo vệ bản thân mình trong mọi tình huống" Lăng Chi Hiên lấy tay che mắt của Dạ Nguyệt lại, bị đôi mắt đỏ chăm chú nhìn thật khiến anh ngửa ngáy trong người.

Không khí trong phòng đang vô cùng mờ ám thì cửa phòng bật mở.

"Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt, con nhỏ đáng chết này, cậu nằm viện mà dám không nói mình tiếng nào?" một người con gái gương mặt thanh tú bước vào, sau khi nhìn thấy một màn này thì mắt mở to hết sức kinh ngạc.

Dạ Nguyệt kéo tay Lăng Chi Hiên xuống, nhìn cô gái kia, ngạc nhiên nói: "Ánh Nhật, sao cậu lại ở đây?"

"Sao cậu lại ở đây hả?" Lưu Ánh Nhật mỉm cười bước nhanh về phía giường, sau đó chỉ trong tích tắc khuôn mặt chuyển qua tức giận. "Nếu không phải lúc này mình đến tìm cậu nhưng không thấy cậu ở nhà, điện thoại thì gọi không được, mình mới gọi hỏi Vân Nhi mới biết cậu nằm viện thế này, còn bằng không chắc đến khi cậu khoẻ mình cũng không biết chuyện gì đã xảy ra quá a"

Nói xong còn nhìn qua Lăng Chi Hiên chỉ chỉ: "Anh ta là ai? Có bạn trai mà cũng không thông báo cho mình biết, cậu đúng là đứa vô lương tâm, hại mình cứ nom nớp sợ cậu sẽ bị ế tới giờ"

"Lưu Ánh Nhật" Dạ Nguyệt gào lên. "Cậu đến là vì lo cho mình hay là để làm mình tức chết đây?? Chắc mình phải gọi cho cái tên Thành Đông kia, kêu hắn đến vác cậu về cho mình rảnh nợ quá"

"Cẩn thận vết thương, em nên nhớ mình là bệnh nhân" Lăng Chi Hiên nghiêm mặt nói. Dạ Nguyệt gật gật đầu ra vẻ đã biết.

"Cậu mới là đồ vô lương tâm, thấy mình là bệnh nhân còn cố tình đá kích mình" Dạ Nguyệt làm vẻ mặt vô cùng khổ sở, làm bộ oa oa khóc ra vẻ đáng thương

"Được rồi, ngừng ngừng ngừng, cậu đừng có giả bộ đáng thương dùm mình cái, thấy cái bản mặt mốc của cậu không sao thì mình cũng yên tâm"

rồi" Lưu Ánh Nhật về mặt mờ ám nhìn Dạ Nguyệt. "Đợi sau khi cậu khoẻ lại mình sẽ hỏi tội cậu sau vậy"

"Ánh Nhật, chuyện này đừng nói ba mẹ mình biết" Dạ Nguyệt lo lắng nói.

"Mình biết rồi" Lưu Ánh Nhật gật đầu, ra về mình biết chắc chắn cậu sẽ nói như thế mà.

Sau đó hai người còn nói chuyện phiếm cho đến trưa thì Lưu Ánh Nhật mới rời đi. Lăng Chi Hiên lúc này mới mang thức ăn và thuốc vào.

"Cám ơn sư....anh" Dạ Nguyệt lại theo thói quen định gọi sư phụ nhưng lại bắt gặp ai kia trùng mắt, rất nhanh chỉnh lại.

"Cô gái kia là gì của em vậy?" Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt ngồi lên đùi mình, để người Dạ Nguyệt dựa vào ngực mình cho thoải mái.

"Anh.... anh đang làm gì vậy?" Dạ Nguyệt hoảng hồn hỏi.

"Nệm giường được thiết kế đặc biệt nên nằm sẽ không ảnh hưởng đến vết thương nhưng thành giường quá cứng không thể để em dựa vào vì vậy chỉ còn cách này thôi" Lăng Chi Hiên vừa giải thích vừa đem đồ ăn để trước mặt Dạ Nguyệt.

"Không cần dựa cũng được" Dạ Nguyệt lắc đầu nguây nguây.

"Không dựa sẽ rất mỏi, lưng mà cong xuống một chút sẽ liên ảnh hưởng đến vết thương. Sẽ rất đau đó, em có chịu được không?" Lăng Chi Hiên hăm dọa vô cùng tự nhiên, còn làm như tốt bụng cười cười cúi đầu xuống nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt mặc dù có học sơ cứu và bên chuyên ngành được nhưng dĩ nhiên về bên y này vẫn là hoàn toàn chưa chạm qua, đành bắt đầu đi ăn cơm thật nhanh để thoát khỏi cái tình huống vô cùng kì quặc như hiện tại.

"Cô gái lúc này là ai vậy?" thấy cô gái nhỏ không cãi nữa, Lăng Chi Hiên mới quay trở lại đề tài ban đầu.

"Bạn thân của em từ hồi lớp 10 tới giờ" Dạ Nguyệt vừa ăn thật nhanh vừa nói.

"Ăn từ từ thôi" Lăng Chi Hiên cung chiêu vuốt tóc Dạ Nguyệt.

Ăn từ từ thôi à? Tình huống như thế này Dạ Nguyệt chỉ muốn ăn cho thật lẹ rồi cong chân lên mà chạy thật nhanh có được hay không? Được rồi, Dạ Nguyệt bắt đầu lo lắng sư phụ mình có phải hay không bị thằng cha pháp sư nào ếm bùa hoặc là có phải hay không bị hoán đổi linh hồn như trong phim rồi không? Trước đây con người này vẫn còn rất giữ kẽ (?) (có há? =))) nhưng bây giờ thì hình như thay đổi hoàn toàn rồi. Chẳng lẽ sư phụ bị ma nhập? Là một con ma vô cùng háo sắc và thích bắt nạt người khác. Càng nghĩ Dạ Nguyệt càng tái mặt lại.

"Nghĩ lung tung gì đó?" Lăng Chi Hiên lên tiếng, véo má kéo Dạ Nguyệt về thực tại, nhìn về mặt thay đổi đến chóng mặt này là ai cũng biết con người này đang suy nghĩ lệch đi tới la mã luôn rồi.

Cạch! Dạ Nguyệt đang định đánh trống lảng thì cửa phòng bệnh bật mở. Trình Ân bước vào thấy một màn như vậy nhất thời đứng im tại chỗ. Dạ Nguyệt thì lung tung mặt đỏ bừng. Trình Ân thấy ánh mắt bằng lãnh của chủ tịch bắn về phía mình, trong lòng thầm la hét sao bản thân bất cẩn lại không gõ cửa a, phá hư chuyện tốt của chủ tịch thì chuẩn bị chịu phạt đi là vừa, uuhuhu làm việc dưới trướng người này quả thật rất đáng sợ aaaaa.

"A...um....e hèm...." Trình Ân làm bộ thân nhiên, thật ra trong lòng đang gào thét nói: "Tối tối để kiểm tra tình trạng sức khoẻ của bệnh nhân"

Còn Dạ Nguyệt thì la hét trong lòng được cứu rồi. Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng đặt Dạ Nguyệt lên giường, quay qua giường mắt chờ đợi nhìn Trình Ân đến kiểm tra tình trạng vết thương của cô gái nhỏ.

Trình Ân vuốt mồ hôi đi tới, đi ngang qua Lăng Chi Hiên thì nói nhỏ gì đó. Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc nên Dạ Nguyệt cũng không có phát hiện ra.

"Tôi ra đây một lát, em để bác sĩ kiểm tra rồi ngoan ngoan ngủ trưa nghe không?" Lăng Chi Hiên dặn dò Dạ Nguyệt. Thấy Dạ Nguyệt gật đầu mới cong khoẻ môi lên rời đi.

"Có nhầm hay không? Chủ tịch mới vừa cười sao?" Trình Ân há hốc mồm nhìn Lăng Chi Hiên ra khỏi phòng. Trong lòng anh lại gào thét, có phải sắp tận thế rồi hay không!?

"Vị bác sĩ này, sao mặt anh lại kinh ngạc thế?" Dạ Nguyệt nghi ngờ nhìn anh chàng bác sĩ kì quái này, anh ta cứ nhìn sư phụ chằm chằm và miệng thì cứ há ra. Đột nhiên một tia suy nghĩ xoẹt qua đầu Dạ Nguyệt. "Đừng nói với tôi là anh chăm sư phụ nhà tôi ngay cái nhìn đầu tiên nhé?"

Trình Ân muốn té bật ngửa, có đánh chết anh cũng không dám nghĩ tới cái thể loại chuyện vô cùng đáng sợ đó. Trình Ân lấy lại bình tĩnh cười cười nhìn Dạ Nguyệt: "Nào có chuyện đó, nhưng bạn trai nhà cô đẹp trai quá nha" trong lời nói còn cố tình nhấn mạnh hai chữ "bạn trai", ý tứ rất rõ ràng như muốn nói hai người là một cặp.

Nhưng người nói nói một đằng còn người nghe lại hiểu một nẻo. Dạ Nguyệt tái mặt lại, quả thật đúng như mình nghĩ mà, anh chàng bác sĩ kì quái

này chắc chắn là Gay rồi. Dạ Nguyệt chăm nước mắt âm thầm mặc niệm cho sự phụ nhà mình.

Còn Trình Ân bên này thấy Dạ Nguyệt biến đổi sắc mặt còn cầm khăn chấm nước mắt thì cho rằng Dạ Nguyệt đang vô cùng cảm động. Được rồi, xem ra cô gái này cũng có ý với chủ tịch đây hà hà.

Cái này có được coi là bạn tri kỉ, chưa nói đã tự hiểu người kia đang nghĩ cái gì rồi có phải hay không a!? =.!!!

Bên này Lăng Chi Hiên vừa ra khỏi phòng bệnh thì thấy Dương Lãnh Thiên đã chờ sẵn bên ngoài.

"Chủ tịch, đã cho người dọn dẹp xong bằng Bộ cặp đen. Cũng đã sắp xếp xong việc trong nhà giam, chỉ còn chờ người đó bị đưa vào tù sẽ lập tức tiến hành" Dương Lãnh Thiên báo cáo.

"Được" Lăng Chi Hiên lạnh lẽo thốt lên một chữ duy nhất. Vượt qua ranh giới của anh thì chuẩn bị sống không bằng chết đi là vừa.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

"Hôm nay có biết vì sao tôi gọi anh ra đây?" Lưu Ánh Nhật hóp một ngụm cà phê, đôi mắt trong suốt như nước nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt.

"Tôi biết" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt trả lời.

"Được rồi, vậy tôi nói thẳng vấn đề luôn. Anh thích Dạ Nguyệt nhà tôi có phải hay không?" Lưu Ánh Nhật thẳng thắn hỏi.

"Ai của nhà cô?" Lăng Chi Hiên giọng không chút độ ấm hỏi ngược lại.

Lưu Ánh Nhật nhếch khoé môi cười nói: "Nó như là người nhà của tôi thì tất nhiên của nhà tôi rồi, khi nào gả cho anh mới là của nhà anh"

"Rốt cuộc cô muốn nói gì?" Lăng Chi Hiên mắt kiên nhẫn nói, nếu không phải vì chuyện liên quan đến Dạ Nguyệt thì anh đời nào ngồi ở chỗ này.

Lưu Ánh Nhật cũng không tỏ vẻ gấp gáp, từ tốn nói: "Dạ Nguyệt trước đây là một cô gái vô cùng ngây thơ, không phải theo kiểu ngây thơ như tiểu bạch thỏ mà nó luôn tin rằng những người mà nó coi trọng đó cũng luôn coi trọng nó như vậy. Tình cảm của nó là theo kiểu mưa dầm thấm lâu, cho nên những người mà nó có tình cảm thường là những người mà thâm tâm nó coi là người bạn quan trọng với nó. Nhưng anh biết đó, nó rất lặn lội trong chuyện này. Từng người bạn mà nó coi trọng và nó cho rằng mình cũng quan trọng như vậy với họ nhưng họ đều lần lượt lựa chọn để nó ở lại"

Lưu Ánh Nhật lại hóp một ngụm cà phê, ánh mắt xa xăm như đang lạc vào vùng ký ức xưa cũ: "Kể từ mối tình đầu của nó vào năm lớp 10, là nó đơn phương tình nguyện, nó cho dù biết người ta chỉ là ái muội với nó chứ không có tình cảm thật với nó nhưng nó vẫn chấp nhận yêu người đó, ko so đo tính toán, ko màng đến gia thế hay về ngoài hay bất kì thứ gì khác, mà chỉ chấp nhất u mê vào tình cảm của chính bản thân mình. Nhưng rồi thì sao? Hết lần này đến lần khác người ta đều không để nó vào mắt, hết lần này đến lần khác nó phải đau khổ vì người ta đau khổ rồi phải nuốt nước mắt nếm cười mà cố nặn ra một lời chúc hạnh phúc khi người ta nói nó đã tìm thấy người mình yêu, hết lần này đến lần khác nó luôn không phải là lựa chọn của người ta. Ba năm trời chấp nhất, cuối cùng nó cũng quyết định buông tay, một lòng chỉ muốn nhìn người ta hạnh phúc, toàn tâm toàn ý trở thành một người bạn. Nhưng buồn cười thay cuối cùng người đó biến mất không nói một tiếng với nó, chỉ nhắn với người bạn thân của nó là tôi nói làm vậy là muốn tốt cho nó. Nó bật cười chua xót, ừ thì nó nên cảm ơn người ta vì đã nghĩ cho nó, ừ thì nó có giận nhưng thì sao? Hoá ra từ trước đến giờ trong lòng người ta nó đến một người bạn cũng không phải, điều nó quan tâm không còn là người ta có yêu nó ko mà chính là điều này"

Lưu Ánh Nhật thở dài: "Thật ra bên trong nó là một cô gái hoạt bát, cũng thích đi chơi với bạn bè. Vào năm nhất đại học nó gặp lại bạn thân của nó thời cấp ba, nó bắt đầu tham gia vào một nhóm bạn cũng rất thích manga và anime như nó. Bốn người tụ nó cũng chơi rất thân với nhau, rồi sau này nhóm này mở rộng ra thêm nhiều người khác tham gia. Nó biết rằng mọi thứ rồi sẽ thay đổi nên nó luôn trân trọng những thứ trong hiện tại. Nhưng chuyện đó lại xảy ra sớm hơn nó dự đoán. Chơi chung với nhau được ba năm, nó bị vương vào một tình yêu tay ba, nhưng những người ngoài cuộc không hề biết điều đó, họ chỉ biết rằng anh bạn đó thích nó rất nhiều và thúc đẩy nó kể về nó rằng người đó yêu nó ra sao"

Lưu Ánh Nhật về mặt kiên định nói: "Nhưng nó phân định rất rõ ràng về mặt tình cảm, nó từ chối người nó không yêu, bởi vì nó là người biết rõ nhất ái muội với người mình không yêu chỉ khiến người ta đau khổ. Người kia cũng là người bạn nó coi trọng, điều mà nó muốn chính là người đó có một hạnh phúc trọn vẹn thật sự. Ở cạnh nó liệu có được hạnh phúc thật sự khi trong lòng nó là một người khác? Nhưng có ai hiểu nó? Người ta nói nó lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tâm, còn đem chuyện của nó ra làm trò cười. Ừ thì nó chấp nhận, ai muốn nói gì nó cũng không cần phải giải thích hay để ý. Còn người còn lại cũng là người mà nó chấp nhận ở cạnh, cũng nói là có tình cảm với nó thì sao? Buồn cười là người ta không muốn bán

thân phải làm trò cười cho thiên hạ, người ta không muốn nó trở thành gánh nặng của người ta nên người ta lại chơi trò mất tích chỉ riêng với nó, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nó lại cười, cười đến rơi nước mắt, tình cảm bạn thân bao năm nay mà nó coi trọng đôi lại chỉ vòn vẹn một sự im lặng không lời từ biệt, người mà nó chấp nhận chính là người bạn thân với nó từ thời cấp ba. Hồi đó vào thời trung học, ba đưa bọn tôi rất thân nhau, nhưng hai đứa nó lại đặc biệt thân thiết với nhau hơn nữa, chỉ là lúc đó chưa phát triển thành tình cảm nam nữ"

Lưu Ánh Nhật lại thở dài buồn bã: "Nó rút khỏi nhóm, từ đó về sau chỉ ở suốt trong nhà, ngoại trừ liên lạc với người bạn còn lại trong bốn người thì nó ko còn liên lạc với ai nữa. Nhưng rồi người kia cũng lại để nó ở lại ngay chính vào lúc nó cần một người ở cạnh nhất, vì người đó nói người đó không phải là một chỗ dựa tốt để nó dựa vào, người đó cảm thấy không có khả năng mang nó theo. Nó buồn cười, nó chưa từng nói nó muốn dựa dẫm vào người ta, nó đã muốn một mình bước đi tiếp, chỉ là người ta nói nó nó không có một mình đâu, còn có người ta mà. Vì vậy nó đơn giản chỉ muốn trân trọng cái phần tình cảm còn lại này dù là tình bạn hay tình yêu nó cũng chỉ biết trân trọng nhưng cuối cùng nó phải mỉm cười mà để mọi thứ thành quá khứ"

Lưu Ánh Nhật cười như không cười: "Nó từng nói với tôi "Tất cả tại vì mình quá yếu đuối quá nhu nhược nên mình trở thành gánh nặng của người khác và cũng vì vậy mà mình mới đánh mất đi những thứ mà mình coi trọng. Mình không thể bắt người khác chịu trách nhiệm về mình được, cho dù người ta có từng hứa gì nhưng mình cũng ko thể vì vậy mà bắt người ta phải chịu trách nhiệm. Đó cũng chỉ là một lời nói phù phiếm mà thôi". Trong lòng của nó từ đó luôn mặc định bản thân mình chỉ luôn là một lựa chọn phụ, ngoại trừ người thân của nó thì có lẽ không ai xem nó là lựa chọn quan trọng nhất, duy nhất trong cuộc đời của họ"

Lưu Ánh Nhật lắc đầu: "Người ta thường nói quá tam ba bận, nó từ đó về sau không còn có thể động tâm thật sự yêu ai, cho nên nó lựa chọn một mình bước tiếp con đường của nó. Nó lạnh lùng bóp chết hết tình cảm của người khác từ trong trứng nước, khi nó cảm thấy điều gì khác thường dù phải hay không phải nó đều cho mọi thứ kết thúc ngay khi chưa kịp bắt đầu. Người ta nói nó hết thuốc chữa, người ta nói nó lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tâm. Nó cười và không hề phản bác. Ừ thì muốn nói gì thì nói, nó cũng không cần phải quan tâm làm gì. Và còn nhiều chuyện khác xảy ra không chỉ là những chuyện này, tất cả đều đến vào thời điểm nó đau khổ nhất. Nhà nó hồi trước tính ra cũng là có tiền, tiền học phí ở trường bấy giờ nó học có lẽ cũng chẳng là gì nhưng ba mẹ nó cũng vào năm đó mà làm ăn thất bại, bây giờ cả nhà nó phải dè sẻn tiết kiệm để cho nó được đi học đến cuối cùng. Tôi với nó đã từng cãi nhau và hiểu lầm nhau một năm trời, cuối cùng cả hai mới có thể ngồi lại mà nói chuyện với nhau, nhưng cũng nhờ vậy mà tình cảm bọn tôi không chỉ là bạn thân nữa, tôi và nó coi nhau như người trong nhà của mình"

Lưu Ánh Nhật lại chuyển mắt nhìn xa xăm: "Sau tất cả mọi chuyện xảy ra, nó nói mọi chuyện là tùy duyên, nó không cưỡng cầu nữa, nó còn ba mẹ, mấy anh chị em họ hàng người thân trong nhà, còn có một người bạn thân là tôi và một con đường mà nó phải tự mình đi hết ở phía trước. Nên nó cảm thấy đã đủ rồi, nó hạnh phúc và không mong muốn gì hơn nữa. Cho nên mới hình thành nên một Dạ Nguyệt như bây giờ: tùy ý, kỳ lạ, thoải mái, đôi khi rất vô tư nhưng thật ra nó đều luôn để ý đến những người nó yêu thương, không tham lam tính toán, không bàn luận hay xét nét người khác, một khi nó đã nhận định đây là người mà nó coi trọng thì nó sẽ thật tâm mà đối đãi và nó cũng không còn bận tâm đến vị trí của mình trong tim họ nữa. Để có được tất cả điều này nó đã phải đánh đổi rất nhiều nước mắt và một thời gian dài. Một ngày nó nói nếu như không phải xảy ra tất cả những chuyện đó thì sẽ không có nó ngày hôm nay nên nó không trách bất kì ai hay chính bản thân nó nữa. Nó nói nó đã buông được quá khứ rồi"

Lưu Ánh Nhật nở nụ cười nhẹ nhàng: "Đúng là vậy thật, tôi thấy hiện tại nó đã buông được quá khứ, chỉ là vết sẹo chằng chịt quá sâu tôi sợ là nó suốt đời này sẽ không thể chấp nhận bất kì người đàn ông nào được nữa cho dù nó luôn miệng nói sẽ chờ người duy nhất của mình xuất hiện. Bởi vì lòng tin là một thứ không thể có được chỉ ngày một ngày hai mà phải từ từ tích góp từng chút một theo thời gian dài. Những người theo đuổi nó gần đây, đều xách dép chạy biến khi nó lạnh lùng từ chối người ta hoặc là nó sẽ kéo dài khoảng cách phòng bị của mình đẩy người ta ra thật xa. Có lẽ nó cũng nhận ra bản thân nó đã vô tình hình thành nên một bức tường băng lạnh lẽo vô hình với những người khác giới muốn tiến vào sâu hơn trong thế giới của nó. Chỉ là ngay chính bản thân nó cũng không biết cách phải phá bỏ như thế nào"

Lưu Ánh Nhật hít vào rồi nhẹ nhàng thở ra: "Đó là tất cả những gì tôi muốn nói với anh. Có lẽ anh hiểu tôi muốn nói điều gì"

"Tôi đã biết điều đó khi ở bên cạnh cô ấy" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói.

"Tôi cũng nghĩ là anh đã biết" Lưu Ánh Nhật cười cười nhìn xa xăm.

Một thời gian đầu có thể người ta sẽ cho rằng người con gái này thật ngốc nghếch, nhưng đằng sau sự ngốc nghếch đó chính là một sự thật luôn được che giấu. Bởi vì Dạ Nguyệt sẽ dùng tất cả mọi lý do mà bản thân nghĩ ra để bao biện cho phần tình cảm mà anh dành cho cô. Cô không bao giờ thừa nhận tình cảm đó chính là tình yêu hay nói cách khác cô sẽ không tự luyến mà cho rằng người ta thân mật gần gũi với mình là vì người ta có tình cảm thật sự với mình. Anh đã sớm nhận ra điều này. Cho nên sau lần bị thương này anh đã quyết định sẽ không để cô trốn tránh nữa. Anh muốn xem cô gái nhỏ nhà anh sẽ có thể bao biện như thế nào nữa, sẽ có thể bỏ chạy được bao xa khỏi anh đây. Lăng Chi Hiên bắt gặp nhếch nhếch môi.

Thấy nụ cười của Lăng Chi Hiên, Lưu Ánh Nhật mới đưa ra quyết định: "Được rồi, lần này tôi sẽ giao lại Dạ Nguyệt cho anh. Nếu anh dám làm tổn thương nó thì cho dù anh có là tổng thống tôi cũng nhất định cho nhà anh sáng nhất đất nước này" còn không quên hăm dọa vài câu cho nó đầu gấu chút.

"Tôi cũng không cho bất kì ai tổn thương người con gái của mình, cho dù là chính bản thân" Lăng Chi Hiên âm thầm nói trong lòng. "Chuyện quá khứ nếu như cô gái nhỏ của anh đã không chấp nhất nữa thì anh cũng sẽ không chấp nhất nữa. Với lại anh cũng nên cảm ơn những người đó vì đã bỏ lỡ cô gái nhỏ, bởi vì từ bây giờ người có thể ở cạnh cô gái nhỏ cũng chỉ có thể là anh"

"Tôi về đây, những lời muốn nói cũng đã nói xong" Lưu Ánh Nhật đứng lên đi ra cửa. Sờ đi Lưu Ánh Nhật nói hết cho Lăng Chi Hiên biết vì trực

giấc lần này của cô luôn nói với cô người đàn ông này chính là người duy nhất dành cho Dạ Nguyệt nhà cô. Những người theo đuổi Dạ Nguyệt trước đây cô chưa từng có cảm giác đó, chỉ duy nhất người đàn ông này. Cho nên cô muốn thử một lần, aizz có một đứa bạn tính tình cô chấp thế này thật luôn làm cô phải bận tâm lo lắng aaaaa.

***** Ò Ó O Chúng ta đều biết đây là cái của nợ gì? :v oOo

Mấy ngày sau Dạ Nguyệt vẫn đang là bệnh nhân nằm mốc meo trên giường bệnh. Chuyện học cũng do Lăng Chi Hiên sắp xếp với bên nhà trường, anh chỉ nói lại với cô là đã xin nghỉ ốm cho cô, sau khi bình phục sẽ được đi học lại bình thường. Những ngày này luôn là Lăng Chi Hiên chăm sóc xuyên suốt cho cô. Cách một hai ngày Lý Vân Nhi, Dương Hoàng Trí, Dương Ngọc Linh và Lưu Ánh Nhật sẽ vào thăm nói chuyện phiếm với cô. Còn lại những lúc khác thì cô luôn ôm cái tivi bị đã được kết nối với Internet mà xem film, đọc truyện đã con mắt (có mà tăng độ thì có :v=)). Bình thường Dạ Nguyệt đã là trạch nữ ngằm rồi nên vấn đề có được ra ngoài chơi hay không cũng không ảnh hưởng gì tới cô.

Chỉ có một việc khiến Dạ Nguyệt cứ nghĩ mãi đó chính là thái độ của sự phụ mình từ lúc chuyện đó xảy ra cho đến nay. Bởi vì dạo gần đây Lăng Chi Hiên vừa cưng chiều vừa nghiêm khắc đối cô, còn thường xuyên làm những hành động thân mật nên Dạ Nguyệt đang rất đau đầu. Những lần như thế Dạ Nguyệt đều tránh né thậm chí còn giả ngu nhưng vẫn không tránh được, cô đã biết trình độ nguy hiểm của sự phụ mình kinh khủng thế nào rồi. Có phải sự phụ uống nhầm thuốc rồi không? Cái tên thầy thuốc lang băm nào thiếu đạo đức thế không biết? Trả lại sự phụ trước đây cho cô đi aaaaa.

"Dạ Nguyệt, chị biết chuyện gì chưa?" Lý Vân Nhi vẽ mặt hết sức kì quái hỏi Dạ Nguyệt, kéo Dạ Nguyệt quay lại thực tại. Sáng nay không có tiết học nên cô kéo Dương Hoàng Trí vào bệnh viện thăm Dạ Nguyệt.

"Hả? Chuyện gì?" Dạ Nguyệt lắc đầu, mỗi lần mà Lý Vân Nhi hóng hớt được chuyện gì thì cũng kể cô nghe, cô cũng chỉ biết tuân mệnh ngồi nghe không thôi sẽ bị mắng là không có tiền đồ. Không biết lần này lại là chuyện tình tay ba của ai với ai hay là chuyện tình bí mật của giảng viên với sinh viên nào nữa đây.

"Hàn gia đến nhà chị Ngọc Linh xin lỗi nói là muốn bù đắp và ngộ ý là muốn tiếp tục mối hôn sự này" Lý Vân Nhi bí bí ẩn ẩn nói.

"Cái gì? Sao lại như vậy?" Dạ Nguyệt kinh ngạc, không phải nói chủ mưu bắt cóc là Hàn Từ Minh hay sao? Sao họ lại nghĩ muốn tiếp tục hôn sự này được chứ?

"Nhưng chú rể thì đổi người rồi, chính là con trai trưởng của chủ tịch Hàn gia, Hàn Từ Ngộ" Lý Vân Nhi gật gật đầu, thái độ của Dạ Nguyệt giống y chang thái độ của cô khi nghe Dương Hoàng Trí nói. "Anh ta chính là tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị"

"Chị Ngọc Linh có đồng ý hay không?" so với những thứ khác thì Dạ Nguyệt lo lắng nhất chính là điều này, Hàn Từ Minh làm chị ấy tổn thương như vậy mà Hàn gia còn muốn tiếp tục sao? Họ đang làm trò gì thế?

"Chị Ngọc Linh theo sự sắp xếp của gia tộc và ba mẹ cho nên cũng không từ chối" Lý Vân Nhi thờ dãi.

"Thật ra người mà chị ấy yêu từ trước đến giờ vẫn là Hàn Từ Ngộ" Dương Hoàng Trí nãy giờ ngồi trầm ngâm đột nhiên lên tiếng.

"Hả?" Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi đều ngạc nhiên nhìn Dương Hoàng Trí.

"Bạn trai thời đại học của chị ấy chính là Hàn Từ Ngộ, hai người đã quen nhau ngay sau khi chị ấy vào năm nhất đại học" Dương Hoàng Trí thờ dãi nói. "Hai người quen nhau nhưng vẫn chưa chính thức giới thiệu và ra mắt với dòng họ hai bên nên ba mẹ chị ấy vẫn không biết gì, chỉ có mình đã được gặp hai người họ bên nhau vài lần nên biết"

Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi im lặng nghiêm túc lắng nghe, chuyện này rất quan trọng bởi vì là chuyện có liên quan đến chị Ngọc Linh a.

"Bọn họ quen nhau tính ra cũng được năm năm, ba năm trước sau khi chị Ngọc Linh tốt nghiệp bọn họ định công khai với hai bên nhưng Hàn Từ Ngộ phải ra nước ngoài sắp xếp công việc của công ty mới thành lập. Vì vậy mà họ định một năm nữa mới chính thức công bố và tiến đến hôn nhân" Dương Hoàng Trí nhàu mày. "Nhưng không biết tại sao vào hai năm trước cũng chính là thời hạn một năm đó, Hàn Từ Ngộ trở về và nói chia tay với chị ấy, sau đó anh ta liền ra nước ngoài không nói thêm một lời giải thích nào"

"Chuyện gì đã xảy ra với anh ta vậy? Hay là anh ta đã có người khác ở bên đó?" Lý Vân Nhi tức giận nói.

"Lúc đó mình cũng không biết tại sao. Chị ấy đã rất đau khổ nhưng vẫn luôn giữ ở trong lòng, thể hiện ở bên ngoài vẫn rất bình thường nhưng mình biết chị ấy đã khóc rất nhiều. Chị ấy luôn là một cô gái có chừng mực, dù vậy trước đây tính tình chị ấy vẫn còn một phần nào đó vô tư và mơ mộng của những cô gái trẻ. Nhưng bắt đầu từ lúc đó chị ấy đã không còn như thế nữa, chị ấy hoàn toàn trở thành một người phụ nữ chín chắn trưởng thành và luôn luôn nghe theo sự sắp xếp của gia tộc" Dương Hoàng Trí thờ dãi nói. "Cũng chính vì vậy mà nửa năm trước khi Hàn Từ Minh cùng người Hàn gia đến cầu thân, dưới sự sắp xếp của gia tộc chị ấy đã đồng ý kết hôn với Hàn Từ Minh"

"Vậy bây giờ tại sao Hàn Từ Ngộ lại muốn kết hôn với chị ấy? Chẳng lẽ là do bên Hàn gia ép buộc anh ta làm vậy?" Lý Vân Nhi khó chịu nói, Dạ Nguyệt cũng gật gật đầu đồng ý.

"Hôm qua mẹ của Hàn Từ Ngộ đã hẹn chị Ngọc Linh ra gặp mặt. Mình vì lo lắng nên đi theo chị ấy cho an tâm" Dương Hoàng Trí bây giờ mới lộ

về mặt nhẹ nhõm nói. "Bà ấy nói bà ấy đã biết chuyện của hai người từ ba năm về trước, khi Hàn Từ Ngộ sắp ra nước ngoài. Nhưng một năm sau đó do bà ấy dùng cái chết ra bắt ép Hàn Từ Ngộ phải chia tay với chị ấy, vì vậy mà anh ta mới đau lòng mà chạy ra nước ngoài cho đến bây giờ mới trở về"

"Lại có chuyện đó nữa à? Cứ tưởng chỉ có trong film mới có chứ" Lý Vân Nhi vừa ngạc nhiên vừa không còn biết nói gì.

Dạ Nguyệt trầm ngâm sau đó mới lên tiếng: "Bà ấy có nói tại sao lại bắt hai người chia tay không? Là do bà ấy không thích chị Ngọc Linh hay còn lý do nào khác?"

"Là do Hàn Từ Minh" Dương Hoàng Trí kể lại chuyện khúc mắt bên Hàn gia. "Ngay cả những chuyện đáng xấu hổ như thế mà bà ấy cũng kể ra hết, chỉ vì mong chị Ngọc Linh có thể tha thứ cho Hàn Từ Ngộ"

"Chị cũng đoán có liên quan đến Hàn Từ Minh" Dạ Nguyệt gật đầu, cảm giác lần đầu tiên Dạ Nguyệt gặp Hàn Từ Minh thực chất chính là thứ tình cảm quá giả tạo của anh ta với chị Ngọc Linh. Nhưng lúc đó vẫn chưa rõ ràng cho lắm, bây giờ nghe xong đã hiểu. "Bà ấy ngay cả chuyện đáng chê trách cũng nói ra như vậy chứng tỏ lần này bên nhà họ rất có thành ý. Nhưng còn phải xem Hàn Từ Ngộ như thế nào nữa. Còn chị Ngọc Linh đã có phản ứng thế nào khi nghe hết mọi chuyện?"

"Chị ấy im lặng không nói gì, rồi sau đó chỉ nói sẽ nghe theo sự sắp xếp của bên gia tộc nên sẽ không từ chối cuộc hôn nhân này" Dương Hoàng Trí ào ạt. "Không biết chị ấy nghĩ như thế nào nữa"

"Hay là chúng ta hẹn Hàn Từ Ngộ ra nói chuyện đi" Lý Vân Nhi mắt sáng rỡ nói. "Phải làm rõ thái độ của anh ta về cuộc hôn nhân này mới được"

"Chị cũng nghĩ vậy" Dạ Nguyệt gật đầu. "Không cần biết bên gia tộc này nọ gì, hạnh phúc của chị Ngọc Linh là quan trọng nhất"

"Được, ngày mai sẽ hẹn anh ta ra gặp mặt" Dương Hoàng Trí cũng gật đầu đồng ý, anh cũng rất lo lắng cho hạnh phúc của người chị mà anh luôn quý trọng. Gia tộc? Bỏ qua một bên hết đi.

Sau khi mọi người thống nhất, hai người ngồi lại bàn thêm chút nữa thì ra về. Trước khi đi Lý Vân Nhi còn nói mai sẽ bật điện thoại lên để Dạ Nguyệt nghe được cuộc đối thoại của bọn họ với Hàn Từ Ngộ. Dạ Nguyệt đưa ngón tay cái lên rồi vẫy tay chào bọn họ.

"Bọn họ về rồi à?" Lăng Chi Hiên lúc này mới đi vào. Tranh thủ lúc có hai người đó ở đây với Dạ Nguyệt nên anh đi giải quyết chuyện bên kia.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu sau đó làm bộ nhắm mắt lại ngủ trưa.

"Em không ăn cơm rồi mới đi ngủ hả?" Lăng Chi Hiên cười cười, mấy ngày này cô gái nhỏ luôn giả ngốc với anh.

"Em không thấy đói" Dạ Nguyệt lắc đầu, mắt vẫn nhắm.

"Không ăn sẽ bị đau dạ dày" Lăng Chi Hiên để cơm xuống bàn.

Dạ Nguyệt vẫn nhắm chặt mắt lắc đầu. Ăn cơm áh? Cô cũng muốn lắm nhưng mà ngồi trên đùi người đó ăn thì lại là chuyện khác.

"Nếu em vẫn muốn đi ngủ trong tình trạng đói bụng, tôi sẽ không cản" Lăng Chi Hiên ngồi xuống cạnh Dạ Nguyệt "Tôi sẽ giúp em uống sữa để không bị đói, em có thể vừa ngủ vừa uống sữa, một công đôi việc"

"Làm thế nào mà vừa ngủ vừa uống sữa được?" Dạ Nguyệt nhủ thầm nhưng đột nhiên ánh sáng loé lên trong đầu. "Đừng có nói là sự phụ thuộc làm cái hành động đó nha" giọng hời ở biệt thự kia.

"Được rồi, em ngủ ngoan nha" Lăng Chi Hiên cười cười nhìn về mặt hoảng hốt của cô gái nhỏ nhà mình.

Dạ Nguyệt giật mình mở bừng mắt ra: "Tự nhiên em hết buồn ngủ rồi. Em muốn ăn cơm"

"Vậy sao? Tiếc thật, tôi còn tốt bụng muốn giúp em vừa được ngủ mà còn được no bụng" Lăng Chi Hiên làm bộ thở dài bất đắc dĩ nói. "Được rồi vậy thì ăn cơm"

Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt để trên đùi mình, đưa cơm lại cho Dạ Nguyệt. Cho dù là chọn cái nào thì anh cũng đều có thể ăn đậu hủ của cô gái nhỏ, cho nên anh luôn rất sẵn lòng và vui vẻ với bất cứ lựa chọn nào của cô gái nhỏ.

"Thật ra vết thương không có đau như lúc trước nữa nên em có thể tự ngồi mà ăn cơm được rồi" Dạ Nguyệt đau khổ nói, ai đến cứu mạng aaaa.

"Thật không?" Lăng Chi Hiên đầy ắp ý hỏi.

"Thật" Dạ Nguyệt gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

"Đề tôi xem có thật hay không" Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng vuốt vào sau lưng Dạ Nguyệt, bàn tay to lớn ấm áp từ từ chạm nhẹ vào vết thương Dạ

Nguyệt.

Dạ Nguyệt rùng mình, vết thương mặc dù còn đau nhưng vẫn có thể chịu được. Nhưng bàn tay của ai đó chạm đến đầu Dạ Nguyệt liền cảm thấy nhiệt độ ấm áp nóng rực của nó đến đó. Nhất thời Dạ Nguyệt cảm thấy một luồng nhiệt như đang tập trung vào bàn tay đó.

Tay Lăng Chi Hiền di chuyển theo chiều vết thương, từ trên vai dài xuống dưới.

"Ah đau" thật đáng tiếc chỗ vết thương ở phần sâu nhất vẫn còn rất đau khi bị chạm vào nên Dạ Nguyệt quên bồng đi việc mới nói mà la lên.

"Vậy là vẫn còn đau sao?" Lăng Chi Hiền nghe vậy dời bàn tay xuống eo cô gái nhỏ, tránh chạm vào vết thương.

Dạ Nguyệt la xong mới cảm thấy hối hận, phải chi chịu đựng thêm một chút nữa thì thoát rồi.

"Được rồi, em ăn cơm đi" Lăng Chi Hiền cong khoe môi cười. "Cho đến khi vết thương đóng vảy lúc đó em mới được ngồi ăn một mình. Từ giờ cho đến lúc đó ngoan ngoãn ngồi ở vị trí này mà ăn cơm đi" nói rồi còn trưng ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc không cho phép ý kiến.

"Sao lại như vậy?" Dạ Nguyệt khổ sở lắm lắm rồi đột nhiên ngược đầu lên nhìn nhìn Lăng Chi Hiền, nhướn chân mày lên: "Có phải anh bị ma nhập hay không?" quyết định hỏi ra nỗi niềm đã giấu trong lòng từ lâu.

"Ai nói em vậy?" Lăng Chi Hiền buồn cười hỏi, cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô gái nhỏ. "Nếu tôi nói đúng vậy thì em sẽ làm thế nào?"

"Cái gì? Thật sự là vậy à?" Dạ Nguyệt mở to mắt.

"Ừ đúng vậy, con ma đó nó còn nói hiện giờ nó đang muốn hôn em" Lăng Chi Hiền làm bộ khổ sở nói "Nếu không hôn được em nó sẽ chiếm luôn cơ thể của tôi"

"Sax đại ca àh, bộ tưởng bạn đây là con nít ba tuổi dễ gạt lắm chắc, huống chi con nít bây giờ cũng khôn lắm a" Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen, quay qua tập trung ăn cơm, không nói với cái người ba xạo đó nữa. Nhưng đột nhiên lại quay qua nói: "Con ma nhập anh đúng là con ma háo sắc, em phải nói với mấy chị y tá cẩn thận mới được"

"Em tưởng ai cũng ngờ ngờ giống em àh?" Lăng Chi Hiền bật cười. "Vội lại không ai như em, đa số bọn họ sẽ tự nguyện nếu tôi muốn hôn bọn họ"

"Đồ tự cao tự đại" Dạ Nguyệt xì mũi xem thường.

"Tôi chỉ là đang nói một sự thật" Lăng Chi Hiền véo vào má Dạ Nguyệt rồi cắn lên trán Dạ Nguyệt. "Trừng phạt em vì dám nói sự phụ của mình tự cao tự đại"

"Đau a" Dạ Nguyệt xoa trán. "Có chuyện trừng phạt bằng cách cắn nữa àh?"

"Đúng vậy, lần sau em còn phạm lỗi sẽ là cắn chỗ khác" Lăng Chi Hiền nhếch khoe miệng cười gian, khỏi nói cũng biết trông vô cùng gian tà vô cùng đáng đánh đòn.

Ai trả lại sự phụ trước kia của tôi đi aaaaaa. Dạ Nguyệt hết sức khổ tâm la hét gào khóc trong lòng.

Và tất nhiên lời gào thét này chẳng hề có tác dụng một chút xíu nào, những tháng ngày sau này vẫn còn dài lắm aaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Buổi tối, khi thành phố tràn ngập trong những ánh đèn hoa lệ cũng là lúc con người buông lỏng bản thân sau một ngày dài phải khoác lớp vỏ nguy trang nặng nề. Thời điểm con người sẽ dễ dàng lộ ra con người thật của họ, bởi vì bóng đêm chính là thứ có thể che giấu tốt nhất cho một con người khác bên trong họ. Ánh sáng và bóng tối luôn tồn tại song song, cũng như đằng sau ánh đèn hoa lệ chính là bóng đêm sâu thẳm, cũng như đằng sau những lời dối trá chính là một sự thật đã bị che giấu vùi lấp.

Dương Ngọc Linh đứng ở con đường đi bộ trong công viên cạnh bờ sông. Ánh đèn đường mờ mờ ảo ảo hắt xuống đường, in vệt bóng dài trên nền gạch. Bên cạnh là một người đàn ông trẻ tuổi, cũng không phải ai xa lạ, chính là Hàn Từ Ngộ.

Hàn Từ Ngộ nhẹ nhàng nắm lấy tay Dương Ngọc Linh theo kiểu mười ngón tay đan vào nhau. Giờ phút này, anh cảm thấy đôi bàn tay nhỏ bé

trong tay anh đang run rẩy cũng giống như trái tim anh đang run rẩy. Anh rất muốn nói hết nỗi lòng mà anh đã cất giấu cũng như nỗi nhớ chất chồng khiến anh như muốn điên lên trong suốt hai năm nay, nhưng tất cả trong giờ phút này cũng chỉ đều hoá thành hình bóng tĩnh lặng của người đang đứng trước mắt.

Hàn Từ Ngộ đang tay kéo Dương Ngọc Linh ôm chặt vào trong lòng ngực mình. Cảm nhận cơ thể nhỏ bé ấm áp mà rất lâu rồi anh không được chạm vào. Cảm nhận mùi hương quen thuộc, cảm nhận hơi thở quen thuộc.... Tất cả, tất cả làm cho trái tim nguội lạnh, trái tim như đã chết kia của anh được đập lại một lần nữa. Cả trái tim lẫn cơ thể anh cũng chỉ có thể vì người con gái này mà tiếp tục ấm áp, mà tiếp tục "sống".

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Hàn Từ Ngộ mới có thể nói được thành lời: "Cám ơn em! Cám ơn em đã đồng ý gả cho tôi mặc dù em vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho tôi"

Gặp lại Ngọc Linh vào ngày cùng ba mẹ anh và người Hàn gia đi cầu thân, anh biết anh đã làm Ngọc Linh tổn thương sâu sắc như thế nào. Cho nên anh không dám tin Ngọc Linh sẽ còn tình cảm với anh nhưng bây giờ điều mà anh cảm nhận được, chính là cô cũng giống như anh, phản tình cảm từ trước cho đến tận bây giờ vẫn không hề thay đổi.

Cơ thể Dương Ngọc Linh run lên khi nghe lời nói này của Hàn Từ Ngộ. Ngày đó khi anh rời cô, trái tim của cô cũng rời đi theo anh. Nếu nói cô không hận anh chỉ là nói dối, nhưng càng hận bao nhiêu thì cô càng biết rõ mình còn yêu bao nhiêu. Cho dù bao nhiêu năm trôi qua thì phản tình cảm chấp nhất này vẫn không thể buông bỏ. Mặc dù vậy hiện tại cô vẫn chưa thể quên đi cảm giác hụt hẫng đó, cảm giác cả thế giới như sụp đổ dưới chân mình. Cô dù biết Hàn Từ Ngộ cũng đau khổ không kém gì mình nhưng điều đó vẫn không giúp cô có thể dễ dàng tin tưởng một lần nữa. Bóng ma trong quá khứ cứ mãi ám ảnh lấy cô.

Hai người chỉ lặng lẽ ôm nhau trong ánh đèn đường mờ ảo, cũng không ai nói bất cứ lời nào nữa. Bởi vì tất cả lời nói bây giờ chỉ đều là vô nghĩa.

Tình yêu vốn dĩ không phải là thiên trường địa cửu, đòi hỏi kiếp kiếp mới được gọi là tình yêu. Mà nó đơn giản chỉ là duy nhất, duy nhất tồn tại ở nơi sâu thẳm trong tâm hồn. Biết rằng chấp niệm sẽ chỉ dẫn đến khổ đau, nhưng chỉ có chấp niệm duy nhất này mới có thể hiểu được tình yêu thật sự chính là như thế nào.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới cứu mạng oOo

Buổi trưa hôm sau, Dạ Nguyệt hẹn Dương Ngọc Linh vào bệnh viện để chơi với cô. Cô lấy lý do là mình nằm trên giường bệnh buồn muốn chết rồi. Biết được cô gái nhỏ muốn làm gì đó nên đợi Dương Ngọc Linh vào thì Lăng Chi Hiên cũng đi ra ngoài giải quyết công việc bên kia, để lại không gian riêng tư cho hai người. Sau một hồi hai người nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, Dương Ngọc Linh hỏi.

"Dạ Nguyệt, có phải em và Vân Nhi đã biết hết mọi chuyện?" Dương Ngọc Linh cười yếu ớt nhìn Dạ Nguyệt. Trước đây cả ba đã cùng nhau hứa nếu có chuyện gì sẽ không giấu giếm nên cô cũng không định giấu Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi.

Dạ Nguyệt gật đầu rồi ngập ngừng hỏi: "Chị thật sự muốn gả cho người đó?"

Dương Ngọc Linh chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, sau đó quay qua nhìn Dạ Nguyệt nói: "Ba mẹ chị và bên gia tộc đã đồng ý và đang sắp xếp cho mỗi hôn sự này"

"Không phải vậy" Dạ Nguyệt lắc đầu: "Em muốn hỏi chính là ý nguyện của riêng bản thân chị chứ không phải vì quyết định của người khác"

"Thật sự chính bản thân chị cũng không biết" Dương Ngọc Linh thờ dãi rồi thành thật trả lời: "Chị biết là mình còn yêu anh ấy nhưng chị lại sợ, sợ rằng mọi chuyện sẽ lặp lại một lần nữa. Cho dù trước đây anh ấy rời xa chị là do bất đắc dĩ nhưng không ai biết tương lai như thế nào, biết đâu một ngày nào đó lại có một chuyện nào đó xảy ra khiến anh ấy lại rời xa chị một lần nữa. Nhưng đâu đó bên trong chị lại nói chị hãy nắm lấy nếu không bản thân nhất định sẽ hối tiếc"

Lúc này điện thoại di động của Dạ Nguyệt reo lên, Dạ Nguyệt cười cười nhìn số của Lý Vân Nhi.

"Nếu vậy bây giờ chúng ta cùng nhau tìm kim câu trả lời" Dạ Nguyệt bật máy, mở loa ngoài.

Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí hẹn Hàn Từ Ngộ vào giờ nghỉ trưa gặp mặt ở quán cafe gần với công ty của tập đoàn Hàn gia.

"Tại sao anh lại chấp nhận hôn sự này? Năm đó chính anh là người tổn thương chị tôi mặc dù là do anh bất đắc dĩ đi chăng nữa. Nếu như anh vì gia tộc hay vì môn đăng hộ đối gì đó mà làm vậy thì anh tốt nhất là nên tránh xa chị tôi ra" Dương Hoàng Trí vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, không hề nề mặt nói. Lý Vân Nhi ngồi kế bên âm thầm đưa ngón tay cái tuyên dương ai đó làm tốt lắm.

Hàn Từ Ngộ ngược đầu lên nhìn thẳng vào Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi đang ngồi đối diện với anh, ánh mắt vô cùng kiên định: "Bởi vì cuộc sống của tôi không có cô ấy thì không được"

Dương Hoàng Trí nhướng mày, Lý Vân Nhi cũng nhướng mày: "Ý của anh là!"

"Trong hai năm qua tôi đã nếm trải qua một cuộc sống trống rỗng không ý nghĩa, tôi đã biết thế nào là một tương lai không có ngày mai, tôi đã hiểu được mất đi điều vô cùng quan trọng là cảm giác như thế nào. Và tất cả chính là vì bên cạnh tôi không có cô ấy" Hàn Từ Ngộ nở nụ cười khổ sở,

chưa sót nói.

"Anh đã nói với chị ấy chưa?" Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc giữa hai người bọn họ chính là lưỡng tình tương duyệt a.

Hàn Từ Ngộ ánh mắt nhìn về xa xăm, như chìm đắm vào trong bóng dáng tĩnh lặng mà xinh đẹp của ai đó vào đêm hôm trước: "Tôi vốn dĩ cũng muốn nói cô ấy biết những lời muốn nói trong suốt hai năm qua nhưng cuối cùng tôi nhận ra lời nói cuối cùng chỉ là vô nghĩa nếu ta không thực hiện nó. Vì vậy tôi muốn dừng hành động, dùng cả phần đời còn lại của mình để bù đắp cho những tổn thương mà chính tôi đã gây ra và yêu thương trân trọng cô ấy. Nếu cô ấy chưa thể tha thứ cho tôi, tôi sẽ chờ, sẽ nắm chặt tay cô ấy và nhận lấy tất cả những khổ sở mà cô ấy đã phải chịu đựng cho đến lúc cô ấy có thể hoàn toàn tha thứ và chấp nhận lại tôi"

Dương Hoàng Trí trầm ngâm một lúc rồi mới nói: "Tốt nhất anh nói được là phải làm được. Còn nữa, sau này anh mà còn lặp lại chuyện đó một lần nữa dù là với bất cứ lý do gì thì anh chuẩn bị tinh thần đi là vừa" Dương Hoàng Trí theo như kế hoạch đã bàn, ánh mắt băng lãnh nhìn Hàn Từ Ngộ.

"Giỏi lắm Hoàng Trí" Lý Vân Nhi nói nhỏ chỉ đủ để Dương Hoàng Trí nghe được.

Hàn Từ Ngộ gật đầu, nở nụ cười dịu dàng mà rất lâu rồi anh không có cười. Tất cả vì hôm nay anh đã có thể tiếp tục được ở cạnh người con gái mà anh luôn tâm niệm yêu thương suốt bảy năm qua.

Bên này sau khi nghe xong cuộc đối thoại, Dạ Nguyệt nhắn tin cho Lý Vân Nhi báo "Good Job". Sau đó quay qua mỉm cười nhìn Dương Ngọc Linh.

"Thời gian sẽ xoa dịu đi những vết thương trong quá khứ. Có lẽ vết thương đó sẽ trở thành vết sẹo nhưng chính nó lại là minh chứng tốt nhất để nhắc nhở chúng ta phải trân trọng những điều trước mắt ở hiện tại. Mặc dù có lẽ chúng ta sẽ sợ sẽ ám ảnh nhưng để bản thân hối tiếc còn đau khổ hơn việc sợ hãi tương lai. Em nghĩ chị chắc đã có câu trả lời rồi"

"Chị hiểu" Dương Ngọc Linh nhẹ nhàng gật đầu rồi nở nụ cười. "Chị cũng sẽ cùng anh ấy chờ, chờ đến lúc chị có thể hoàn toàn để vết thương lùi vào quá khứ và không còn sợ hãi vào tương lai nữa, chờ đến lúc chị có thể hoàn toàn tin tưởng anh ấy một lần nữa"

"Chỉ cần chị cho chính bản thân mình một cơ hội nữa là tốt rồi" Dạ Nguyệt cười cười, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Rất khó để xoá nhoà đi một việc khiến bản thân mình tổn thương, thời gian chính là liều thuốc tốt nhất. Nhưng nó cũng không phải là liều thuốc vạn năng, nếu như chúng ta không tự mình đứng lên đối diện và chấp nhận nó để đi tiếp thì tất cả cũng chỉ là vô nghĩa.

Hai người nhìn nhau mỉm cười. Dạ Nguyệt biết con đường phía trước của hai người họ còn rất dài. Có vượt qua được hay không là do chính bản thân họ quyết định.

Lăng Chi Hiên đứng bên ngoài tựa lưng vào vách tường nghe cuộc đối thoại bên trong. Anh đã trở về từ sớm nhưng không có đi vào, vì anh chỉ muốn biết cô gái nhỏ nhà anh định làm gì. Nghe xong cuộc đối thoại anh nhẹ nhàng nở nụ cười rồi đi. Theo như suy đoán của anh thì hai tên nhóc chanh kia sắp đến hợp mặt với hai người bên trong rồi. Anh tốt nhất nên đi giải quyết tiếp công việc bên kia thì tốt hơn.

Tối hôm đó, Hàn Từ Ngộ lại đến gặp Dương Ngọc Linh. Hai người lại cùng nhau đi tản bộ trong công viên gần bờ sông hôm trước. Nơi đây cũng chính là nơi hai người lần đầu tiên gặp nhau vào bảy năm trước trong một buổi sáng mùa xuân se lạnh và câu chuyện cũng bắt đầu từ lúc đó. Cứ tưởng rằng cả hai chỉ là có duyên gặp gỡ mà lại không có phận bên nhau, nhưng chưa đến cuối cùng thì không ai biết được, tương lai không ai biết được. Vì vậy, việc chúng ta nên làm chính là nắm bắt hiện tại.

"Em cũng sẽ cùng anh chờ" Dương Ngọc Linh mỉm cười, nụ cười như gió xuân ấm áp.

Hàn Từ Ngộ đứng ngây ngốc một chỗ thật lâu, đã rất lâu rồi anh không có nhìn thấy nụ cười đó. Nụ cười mà hằng đêm anh đều mơ thấy, mỗi lần tỉnh giấc anh đều cảm thấy tiếc nuối và hối hận. Hôm nay, chính mắt anh lại nhìn thấy nó một lần nữa, không phải là mơ, thật sự không phải là mơ.

Hàn Từ Ngộ kéo Dương Ngọc Linh ôm vào lồng ngực rắn chắc của mình, siết chặt lấy người con gái trong lòng mình để anh biết rằng đây thực sự là thực tại.

"Ngọc Linh, ở cạnh anh, đừng bao giờ rời xa anh nữa. Anh nhất định không bao giờ buông tay em ra nữa" Hàn Từ Ngộ run run nói, lời nói nhẹ nhàng ôn nhu mà da diết khôn nguôi.

Dương Ngọc Linh mắt ngân ngấn nước, giơ tay lên ôm lại người đang siết chặt lấy mình, nhẹ nhàng gật đầu. Chúng ta sẽ cùng nhau chờ, chờ cho đến lúc em có thể hoàn toàn tin tưởng anh một lần nữa.

Sau ngày hôm đó, Dương Ngọc Linh và Hàn Từ Ngộ ra mắt gia đình hai bên. Dương Ngọc Linh cũng từ từ từng chút một mà chấp nhận Hàn Từ Ngộ. Còn Hàn Từ Ngộ anh vẫn kiên trì nắm chặt lấy tay Dương Ngọc Linh. Hai người bọn họ cùng nhau đối diện với quá khứ, trân trọng hiện tại và bước tiếp đến tương lai. Còn đám cưới của hai người sẽ được nhắc đến sau.

Chúng ta sẽ nói một chút về bên này. Sau khi nói chuyện xong với Hàn Tử Ngộ, Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi vừa đến bệnh viện thì Dương Ngọc Linh vừa được ba mẹ gọi về nên không thể ở lại nói chuyện với hai người kia.

“Chuyện này cuối cùng cũng giải quyết êm đẹp a” Lý Vân Nhi cảm thán nói. “Nhưng em vẫn không hiểu thế nào là hai người cùng chờ? Chẳng phải cả hai đã tháo bỏ được gút mắt rồi hay sao? Như vậy không phải là đã tha thứ hết rồi hay sao?”

Dạ Nguyệt lắc đầu: “Có lẽ lúc trước Hàn Tử Ngộ rời đi là do bị ép buộc thật nhưng chuyện anh ấy rời đi để lại chị Ngọc Linh cũng là sự thật. Khi chúng ta biết nguyên nhân có lẽ chúng ta sẽ thông cảm một phần nào đó nhưng liệu chúng ta có thể dễ dàng tin tưởng người đó lại một lần nữa!? Chị nghĩ là rất khó” Dạ Nguyệt không nhanh không chậm nói. “Ồ chị Ngọc Linh tồn tại cả hai thứ chính là nỗi sợ hãi bị bỏ rơi và mất lòng tin vào người từng rời xa mình. Cho nên Hàn Tử Ngộ nói sẽ nắm lấy tay chị ấy và chờ chính là đáp án chính xác nhất. Nếu hai người đã có thể như vậy thì chị tin là một thời gian không lâu nữa mọi thứ sẽ trở lại tốt đẹp như lúc đầu thôi”

“Òa òa bây giờ thì em hiểu rồi” Lý Vân Nhi gật gù đầu rồi làm bộ bóp trán nói. “Tình yêu quả thật là làm người ta đau đầu quá a”

Dương Hoàng Trí cười cười nhìn Lý Vân Nhi. Sau đó anh chợt nhớ là mình còn có chuyện quan trọng cần phải làm, bởi vì tự nhiên xảy ra chuyện bất cóc ngoài ý muốn rồi lại đến chuyện của chị Ngọc Linh nên kế hoạch bày tỏ của anh bị dời lại vô cùng xa lắc xa lơ a.

“Hoàng Trí, tốt nhất là em cũng nên nắm bắt nhanh đi a” Dạ Nguyệt thấy Dương Hoàng Trí ảo não thì cười cười nói. Người ta thường nói "Tiền hạ thủ vi cường" mà, với lại Vân Nhi là một cô gái vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, vệ tinh xung quanh cũng nhiều vô số kể, không ra tay trước coi chừng bị người ta chớp thời cơ trước lúc nào không hay đâu nha.

Dương Hoàng Trí gật đầu ra vẻ đã hiểu. Anh cũng biết Vân Nhi nhà anh rất được mấy anh lớp trên, mấy em lớp dưới cực kì chào đón a. Cho nên vẫn là xuống tay trước thì tốt hơn, dù sao anh có lợi thế là người luôn ở bên cạnh cô gái nhỏ nhà anh nha. Được rồi, anh cũng bắt đầu quyết chiến thôi.

Vì vậy, tiếp theo chúng ta sẽ nói về cuộc quyết chiến đẫm máu của Dương Hoàng Trí nhĩ!? Đùa thôi haha!! :v

***** Ó Ó Ò Lăn ranh giới hảo sắc oOo

Sau chuyện của Dương Ngọc Linh và Hàn Tử Ngộ cũng đã gần một tháng trôi qua, vết thương trên lưng Dạ Nguyệt cũng đã đóng vảy từ từ lành hẳn. Dạ Nguyệt tâm trạng cực kì vui vẻ vì không phải ngồi trên đùi của sư phụ mà ăn cơm nữa. Và Dạ Nguyệt cũng đã xuất viện về lại căn hộ chung cư nhỏ bé của mình. Từ mai cũng có thể đi học lại rồi.

Còn Lăng Chi Hiên thấy vẻ hí hửng của cô gái nhỏ thì trong lòng có chút mất mát. Cô gái nhỏ nhà anh quả thật rất cố chấp nhưng anh cũng không ngại. Thời gian phía trước còn rất dài, anh sẽ từ từ để cô gái nhỏ không còn đường trốn anh nữa.

"Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ huấn luyện và dạy kiếm thuật cho em" Lăng Chi Hiên ngồi trên ghế salon, mắt tập trung vào bộ phim trinh thám đang xem trên tivi.

Dạ Nguyệt đang vui vẻ đùa giỡn với Tuyết Lang, vừa nghe Lăng Chi Hiên nói thì mắt sáng rỡ quay qua nhìn sư phụ nhà mình : "Có cần phải đặt mua quần áo với kiếm tre không sư phụ?"

"Cái đó tôi đã chuẩn bị hết rồi, coi như là quà mừng em xuất viện" Lăng Chi Hiên với tay véo má Dạ Nguyệt. "Còn nữa em mới vừa gọi tôi là cái gì?"

"Ui đau đau, em lỡ miệng, đại ca tha mạng a" Dạ Nguyệt khỏ sờ là hét, chỉ buột miệng thôi mà, sư phụ hung dữ quá aaaaaa.

"Nhớ kĩ, sau này mà còn gọi thế sẽ bị c..." Lăng Chi Hiên chưa nói hết câu đã thấy Dạ Nguyệt hút một ngụm khí lạnh gật đầu lia lịa, khỏi nói cũng biết cô gái nhỏ nhà anh đã biết anh muốn nói cái gì. Lăng Chi Hiên vui vẻ vuốt đầu Dạ Nguyệt, hành động này giống như Dạ Nguyệt hay làm với Tuyết Lang: "Ngoan lắm"

Bây giờ Dạ Nguyệt rất nghi ngờ, có khi nào sư phụ coi mình như Tuyết Lang không đây a? =.==!!

“Đại ca, con ma đó đã đi chưa?” Dạ Nguyệt ngập ngừng nhìn nhìn sư phụ nhà mình hỏi, từ lúc ở bệnh viện cô đã cảm thấy sợ rồi. Mặc dù biết có lẽ sư phụ đang bị chuyện gì đó ảnh hưởng chứ không phải ma cò gì nhưng Dạ Nguyệt thật không biết phải lý giải như thế nào nữa. Vì vậy đành phải xạo sự mà bịa chuyện ma cò ở đây, không biết sư phụ đã gặp chuyện gì mà trở nên kì lạ thế!?

“Em nói thử xem!” Lăng Chi Hiên nhướn chân mày, cong khóe môi lên. “Mà không phải lúc trước nói em gọi tôi là Hiên sao? Tôi trở thành đại ca của em từ bao giờ thế?”

Nhìn cái mặt đó là biết chưa rồi, Dạ Nguyệt lại quay qua bên kia xì mũi với "con ma" nào đó. Ah! Hay là có liên quan đến chuyện mất trí nhớ? Đang lúc YY trong thế giới nội tâm của mình thì Dạ Nguyệt nghe tiếng sư phụ sát bên lỗ tai mình, hơi thở nóng rực phả vào trong lỗ tai ngựa ngửa.

“Gọi Hiên đi” Lăng Chi Hiên nhỏ giọng nói, thật giống như đang thì thầm vào trong tai Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt giật mình bật ngửa qua hướng ngược lại, hoảng hốt nhìn sư phụ nhà mình.

"Sao vậy?" Lăng Chi Hiên buồn cười nhìn phản ứng của cô gái nhỏ, giờ tay nắm lấy tay cô gái nhỏ kéo vào trong ngực mình, tránh để cô gái nhỏ ngã về phía sau.

Dạ Nguyệt lắc đầu lia lịa: "Không... không có gì" rồi nhanh chóng tránh khỏi lồng ngực rộng lớn của sư phụ. "Chỉ bị giật mình thôi"

Nhưng nỗ lực tránh thoát thất bại, cơ thể Dạ Nguyệt vẫn bị ai đó ôm gọn vào lòng.

"Đại ca, tới giờ đi ngủ rồi, em muốn đi ngủ aaaa" Dạ Nguyệt vùng vẫy cố gắng thoát ra còn đánh trống lảng sang chuyện khác.

"Tôi đã nói gọi tôi là Hiên" Lăng Chi Hiên để tay lên vuốt tóc Dạ Nguyệt rồi quay mặt Dạ Nguyệt qua cho đối diện với mặt mình, đôi môi của hai người chỉ cách nhau chưa đến một ngón tay cái. Không khí vô cùng nóng bỏng mờ ám. Nhưng Dạ Nguyệt dùng sức đẩy cơ thể của Lăng Chi Hiên ra.

"Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Dạ Nguyệt tức giận, nhũn mày nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang kề sát mặt mình. "Đạo này anh vô cùng kỳ lạ đó"

"Tôi vô cùng bình thường" Lăng Chi Hiên bình thản nói, còn nhếch khoé môi cười.

"Vậy có thể buông em ra được chưa?" Dạ Nguyệt vẫn còn rất tức giận a, không phải trước đây đã từng nói không thích sư phụ giỡn kiểu này rồi hay sao.

"Chưa" Lăng Chi Hiên trả lời không cần suy nghĩ.

"Tại sao!?" Dạ Nguyệt chân mày nhướn càng chặt.

"Từ bây giờ em phải gọi tôi là Hiên thì tôi sẽ thả em ra" Lăng Chi Hiên đưa ra trao đổi.

"Gọi thẳng tên sư phụ của mình chính là đại nghịch bất đạo a" Dạ Nguyệt phản bác, quay mặt qua chỗ khác.

"Tôi cho phép" lại kéo mặt cô gái nhỏ quay lại.

Dạ Nguyệt im lặng nhìn người nào đó rồi lắc đầu ra về không đồng ý. Dù hai người có quan hệ là sư đồ với nhau nhưng trên đời này làm gì có chuyện thầy trò nào mà lại thân mật theo kiểu này?

"Được, em không gọi phải không?" lần này tới lượt bạn học Lăng nhà ta nổi giận, lúc đầu chỉ là ghẹo cô gái nhỏ chút thôi nhưng bây giờ anh chính thức đã bị chọc giận. Cô gái nhỏ cứng đầu cứng cổ này..... thật sự làm anh mất hết kiên nhẫn rồi.

Dạ Nguyệt một mực vẫn cố chấp lắc đầu. Cô có cảm giác nếu gọi tên sư phụ thì quan hệ của hai người không còn đơn giản là quan hệ sư đồ nữa. Cô không muốn chuyện này xảy ra, có chết cô cũng chỉ muốn sư phụ mãi là sư phụ của cô thôi.

Lăng Chi Hiên tức giận bế Dạ Nguyệt lên đi vào trong phòng ngủ, để cô gái nhỏ nằm lên đệm rồi anh nắm tay cô gái nhỏ đè chặt xuống đệm theo kiểu mười ngón tay đan vào nhau. (sẵn tiện nói luôn, đây là kiểu nắm tay của các cặp tình nhân a hoho :3)

"Sư... sư phụ!?" Dạ Nguyệt lần này sợ thật rồi, cô mở to mắt ra nhìn người đang nằm ở trên người mình. Cơ thể to lớn cùng với thân nhiệt nóng rực đang ôm chặt lấy cô.

"Đây là trừng phạt vì em dám cãi lời tôi" Lăng Chi Hiên gần lên từng chữ rồi anh cúi đầu xuống cắn vào môi cô gái nhỏ. Sau đó anh chuyển qua mút chặt lấy đôi môi mềm mại của cô gái nhỏ. Anh hôn cô gái nhỏ đến nóng bỏng, đến choáng váng đầu óc. Cơ thể hai người dán sát vào nhau không chút khe hở.

"Uhm... uhm..." Dạ Nguyệt vùng vẫy muốn tránh đi nhưng tay đã bị nắm chặt nên không thể đẩy Lăng Chi Hiên ra được.

"Em đã chịu gọi chưa?" Lăng Chi Hiên hôn sâu xuống cằm Dạ Nguyệt, mê luyến với mùi hương của cô gái nhỏ. "Nếu em không gọi tôi sẽ không dừng lại"

"Hiên, Hiên, Hiên, Hiên, Hiên.... .. được chưa?" Dạ Nguyệt hét lên, càng vùng vẫy dữ dội. Nhưng sau đó lại không vùng vẫy nổi nữa, thân thể không còn sức kháng cự bị ai đó ôm thật chặt. Dạ Nguyệt mặc dù không cảm thấy ghê sợ như với Tề Mặc Thông nhưng cô vẫn cảm thấy sợ. Bởi vì cô thật sự chưa từng có kinh nghiệm trong những chuyện này. Trước đây cũng chỉ là nắm tay với người cô yêu thương thôi, chứ chưa từng xảy ra bất cứ quan hệ nào.

Lăng Chi Hiên lại hôn vào môi Dạ Nguyệt, anh cắn nhẹ vào lưỡi của Dạ Nguyệt: "Gọi vậy thật không có thành ý chút nào" nhướn mày nhìn vào trong đôi mắt của cô gái nhỏ. Anh vẫn còn rất tức giận a, anh muốn cô gái nhỏ phải thừa nhận anh ngay bây giờ.

Qua một thời gian ngắn im lặng, thanh âm trong veo mềm mại vang lên trong không khí tĩnh lặng: "Sự phụ, sự phụ mãi mãi là sự phụ của đệ tử có phải hay không!?" cuối cùng Dạ Nguyệt run run hỏi, trong đôi mắt trong suốt ngoại trừ tia bất lực còn có một chút khổ sở nhìn Lăng Chi Hiên.

Nhìn về mặt như đang muốn khóc của cô gái nhỏ Lăng Chi Hiên chợt hiểu ra. Tại sao Dạ Nguyệt lại luôn không thừa nhận anh? Sau khi nghe được câu chuyện đó anh hiểu cô gái nhỏ nhưng bây giờ anh lại càng hiểu rõ hơn. Không phải Dạ Nguyệt muốn trốn tránh mới không dám thừa nhận, không phải vì cô ấy hoàn toàn không có tình cảm với anh. Mà tất cả là vì cô ấy sợ sẽ mất anh nếu cô ấy thừa nhận tình cảm của bản thân mình. Với cô ấy quan hệ sư đồ hay người thân sẽ bền chặt hơn những mối quan hệ khác, nhất là mối quan hệ đó. Giống như với Dương Ngọc Linh, cô gái nhỏ của anh cũng bị mất niềm tin một cách sâu sắc. Có lẽ cách thức là không giống nhau nhưng kết quả lại chỉ có một.

Lăng Chi Hiên thả lỏng tay ra, hôn lên trán cô gái nhỏ: "Tôi chưa từng nói tôi không phải là sự phụ của em. Xin lỗi vì đã nổi giận với em. Tôi đã bị mất tự chủ vì nóng giận" vừa nói anh vừa ngồi dậy. Nếu đã hiểu rõ thì anh phải thay đổi kế hoạch thôi, anh sẽ dùng thời gian và hành động để chứng minh cho cô gái nhỏ của anh thấy. Anh nhất định không bao giờ bỏ rơi cô ấy dù là với bất kỳ lý do gì, để cô ấy từ từ cảm nhận được tận sâu bên trong anh. Bởi vì lựa chọn của anh từ khi gặp cô ấy cho đến về sau vẫn nhất định không thay đổi, chỉ có duy nhất một mình cô ấy.

"Tha lỗi cho tôi, được không?" Lăng Chi Hiên vuốt tóc Dạ Nguyệt rồi nhẹ nhàng nở nụ cười vô cùng dịu dàng. Nếu mà có Dương Lãnh Thiên hay Trình Ân ở đây thì chắc hai người đã sợ tới bất tỉnh nhân sự rồi a.

Dạ Nguyệt nhìn thấy nụ cười này, nhất thời tức giận hay sợ hãi cũng đều bay biến đi mất. Dạ Nguyệt thở dài gật đầu, đối với người trước mặt này cô không còn biện pháp nữa rồi. Cô biết bản thân mình chỉ là đang vùng vẫy vô ích mà thôi. Nhưng có thể kéo dài được lúc nào thì hay lúc đó vậy. Nếu như mọi chuyện lại kết thúc giống như trước đây thì cô sẽ làm như thế nào đây? Dạ Nguyệt không dám nghĩ tiếp nữa. Và cô quyết định sẽ không tiếp tục nghĩ đến nữa, cô sẽ để mọi chuyện theo tự nhiên vậy, chuyện gì phải xảy ra thì nó sẽ xảy ra, tất cả đều có lý do của nó.

Có thể chuyện của người khác Dạ Nguyệt sẽ rất sáng suốt nhưng đến chuyện của mình, cô lại chỉ là một con rùa chui rụt đầu vào trong cái mai cứng rắn mà trốn thôi. Dạ Nguyệt có thể mạnh mẽ một mình mà bước tiếp trên con đường của mình nhưng chuyện tiếp nhận một người khác lại là một chuyện khó khăn hơn rất nhiều.

Và như thế một đêm biến động trôi qua. Ngày mai chính là ngày Dạ Nguyệt đi học lại và chính thức bắt đầu bước vào đợt huấn luyện nghiêm khắc của sự phụ nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18

Trong một căn phòng rộng lớn với ánh đèn sáng rực rỡ. Một chiếc bàn lớn thật dài chiếm hết cả chiều dài của căn phòng, cùng với những cái ghế được xếp ngay ngắn xung quanh nó. Có thể dễ dàng đoán ra được, căn phòng này được dùng để họp và thảo luận công việc.

Cạnh! Cửa phòng bật mở. Một nhóm người cả nam lẫn nữ, tuổi tác vô cùng đa dạng lần lượt bước vào bên trong căn phòng và lần lượt ngồi xuống một chiếc ghế theo sự hướng dẫn của một cô gái trẻ trung xinh đẹp. Cô gái này chính là thư kí của cuộc họp.

Người cuối cùng bước vào là một người đàn ông trẻ tuổi mặc một bộ vest đen, áo sơ mi mở ra ba chiếc cúc áo phía trên cùng để lộ ra lồng ngực rộng lớn rắn chắc vô cùng hấp dẫn, khuôn mặt tuấn mĩ vô song nhưng vẻ mặt cùng với ánh mắt băng lãnh lại khiến người ta bất giác rung mình sợ hãi không dám ngẩng đầu lên nhìn trực tiếp. Anh ta ngồi xuống ở chiếc ghế chủ vị phía đầu bàn.

"Bắt đầu đi" giọng nói lạnh lẽo không chút độ ấm vang lên cũng đồng nghĩa với cuộc họp được bắt đầu.

Và như vậy lần lượt từng người đứng lên báo cáo về bên bộ phận mà mình tiếp quản. Bọn họ báo cáo về những nghiên cứu và phát minh mới trên tất cả mọi lĩnh vực sống của con người, bắt kể là từ lĩnh vực bình thường nhất cho đến nghiên cứu khoa học đặc biệt nhất. Kèm theo đó là tiến độ của những công việc đang được tiến hành và đã hoàn thành.

"Chủ tịch, đây là danh sách của những người được tham gia vào khoá huấn luyện sắp tới" một người đàn ông trẻ khác giao tập hồ sơ cho thư kí, thư kí cung kính đưa cho người được gọi là Chủ tịch.

"Cậu đã điều tra kĩ về xuất thân, quê quán, lai lịch của bọn họ?" người được gọi là Chủ tịch nhận lấy tập hồ sơ mở ra xem. Bên trong là ảnh của 50 người, già trẻ lớn bé nam nữ đều có đủ.

"Vâng" người đàn ông trẻ tuổi gật đầu, anh đã cho người đi xác nhận tất cả lời khai của bọn họ từ những chi tiết nhỏ nhất, thêm vào đó là điều tra tất cả những chuyện có liên quan đến họ và lọc ra được 50 người này.

Tất cả bọn họ đều là những người được lựa chọn để làm việc cho trung tâm thương mại lớn ở phía trên. Và cái trung tâm thương mại này hoàn toàn

là để che mắt người bên ngoài. Được hoạt động dưới danh nghĩa của một người. Nhưng ông chủ phía sau lại là một người khác mà không ai hay biết. Bọn họ là hoàn toàn vô cùng bí ẩn với thế giới bên ngoài. Chỉ là thoát nhìn vào thì không ai phát hiện ra bất kì điều bất thường nào.

Để bảo toàn hoàn toàn bí mật, trung tâm nghiên cứu thật sự của bọn họ được xây dựng hoàn toàn dưới lòng đất và hoàn toàn tránh xa khu trung tâm thành phố để tránh những thế lực khác nghi ngờ. Và dĩ nhiên bên chính phủ cũng đã được cài người của bọn họ nên cho đến tận bây giờ chẳng ai hay biết gì. Và con đường duy nhất để đến trung tâm nghiên cứu này chính là thông qua trung tâm thương mại đó. Nhưng dù vậy, vẫn có một nơi thoát hiểm bí mật nằm ở chỗ khác để đề phòng trường hợp xấu nhất xảy ra.

Về việc lựa chọn thành viên mới, trước tiên bọn họ sẽ thăm dò ở những trại trẻ mồ côi, những người thất nghiệp, những người lang thang trên khắp cả nước. Sau đó thông qua một kì kiểm tra kĩ lưỡng về nhân cách bên trong và năng lực tiềm ẩn của mỗi người mà họ sẽ bí mật chọn ra những người có khả năng cao nhất. Dĩ nhiên tất cả còn phải thông qua một cuộc huấn luyện chiến đấu vô cùng khùng bố và đặc biệt mới được thừa nhận trở thành thành viên chính thức của trung tâm nghiên cứu này. Ở đây họ sẽ được tự do phát triển và nghiên cứu về lĩnh vực mà bản thân mình muốn và có hiểu biết. Có thể nói bọn họ chính là tinh anh trong những tinh anh, sức chiến đấu cùng đầu óc phán đoán vô cùng vượt trội. Bọn họ nắm giữ những thông tin cơ mật và quan trọng của chính phủ và những thế lực khác, bởi vì có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.

Mấy năm gần đây, cả chính phủ và bốn gia tộc đều phải dè chừng bọn họ. Mặc dù bây giờ bọn họ chưa có đủ thế lực để có thể đối đầu ngang ngửa với những thế lực lớn khác nhưng do hành tung hoàn toàn bí ẩn của họ mà những thế lực khác đều không thể coi thường và bỏ qua. Những thế lực đó vẫn luôn cố gắng tìm hiểu và nhìn chằm chằm vào bọn họ. Nhưng tất cả những điều mà bọn chúng có thể biết chính là những vụ buôn bán vũ khí của bọn họ, ngoài ra không còn gì nữa.

Và những người đang ngồi trong căn phòng này chính là những người điều hành cấp cao của trung tâm và cũng là những người duy nhất được nhìn thấy mặt của Chủ tịch bọn họ, nghe điều động trực tiếp từ Chủ tịch bọn họ. Sau đó bọn họ sẽ thay mặt Chủ tịch chỉ đạo lại cho cấp dưới của mình.

"Vậy bắt đầu tiến hành đợt huấn luyện đặc biệt, sau đó dựa vào năng lực của mỗi người mà sắp xếp vị trí thích hợp cho bọn họ" người được gọi là Chủ tịch âm trầm nói, sau đó anh ta quay qua nhìn một người đàn ông trẻ tuổi khác. "Loại thuốc đó cậu đã điều chế xong chưa?"

Người đàn ông trẻ tuổi được hỏi đích danh gật đầu "Chỉ còn giai đoạn thử nghiệm trên cơ thể người thôi"

"Tôi cho cậu thời hạn hai ngày" người được gọi là Chủ tịch đảo mắt qua những người khác khiến bọn họ đổ mồ hôi. "Được rồi, kết thúc ở đây"

Mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm định đứng lên chào người đang ngồi ở ghế chủ vị để cong chân lên mà chạy thoát thân. Dù cho họ có được huấn luyện đặc biệt đi chăng nữa nhưng áp lực từ người này họ vẫn không chống đỡ nổi a.

Nhưng bọn họ chưa kịp chạy thì người được gọi là Chủ tịch lại bắn ánh mắt lạnh về phía bọn họ, sau đó bọn họ mới biết người bị chiếu tướng là người đã đưa danh sách hồ sơ trước đó.

"Bên đó sắp xếp đến đâu rồi? Bọn họ có điều tra ra được tôi chưa?" giọng nói không có cảm xúc lại vang lên khiến mọi người nín thở.

"Vẫn chưa, mặc dù bọn họ vẫn đang cho người tìm kiếm Chủ tịch nhưng đến giờ bọn họ vẫn hoàn toàn bất lực" thì ra là chuyện này, làm cho anh chàng sợ hết hồn a.

Rình!! Rình!! Rình!! Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, mọi người đều hoảng hốt kiểm tra điện thoại của mình. Nhưng điện thoại chính là của cái người Chủ tịch đó. Khi nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại anh ta liền cong khoé môi lên.

"Tôi nghe đây, em nói đi" anh ta bắt máy, giọng cực kì trầm ấm ôn nhu, thật giống như trở thành một người khác chứ không phải là vị chủ tịch lạnh lùng ban nãy nữa.

Mọi người trở mắt ra nhìn cái người đang ngồi ở ghế chủ vị, mới vừa rồi anh ta còn khí lạnh quanh thân giọng nói băng lãnh âm trầm, hại bọn họ một phen bị dọa đến bủn rủn tay chân. Vậy mà bây giờ là cái chuyện gì đây? Có phải quái vật ngoài hành tinh sắp tấn công trái đất rồi hay không? Bọn họ thật sự không thể theo kịp biến hoá của vị Chủ tịch này aaaaa. Chủ tịch, anh có thể bình thường một chút được không? Đây chính là tiếng lòng của tất cả mọi người ở đây.

"Được rồi, chút về tôi sẽ ghé ngang mua, lúc sáng tôi cũng có đồ ăn trong tủ lạnh hết rồi" vị Chủ tịch lạnh lùng hoàn toàn chìm trong cuộc nói chuyện mà không biết mọi người xung quanh đang dựng thẳng lỗ tai lên nghe. "Rồi rồi, em không cần hoảng hốt lên như thế. Được, nhớ về sớm đó, không được lơ đãng ngoài đường"

"Tôi đùa thôi, em đang trong giờ học mà có thể gào lên như thế này được à?" vị Chủ tịch lại bật cười thoải mái. "Được rồi, em học tiếp đi" sau khi tạm biệt anh ta tắt máy, lúc bấy giờ mới thấy mọi người dời ánh mắt đi thật nhanh.

"Sao còn ở đây? Không phải nói kết thúc cuộc họp rồi à?" vị Chủ tịch lại lạnh giọng nói.

Bọn họ lại gào thét trong lòng. Chủ tịch anh có thể đi đóng phim được rồi đó. Thái độ biến hoá nhanh như chong chóng a.

Nhưng ánh mắt băng lãnh của người nào đó lại quét qua bọn họ khiến bọn họ cứng người. Bọn họ đều đồng loạt đứng dậy chào chủ tịch rồi nhanh chân chạy biến đi mất, trước tiên phải cứu lấy cái mạng nhỏ này trước a.

Và mọi người từ nãy đến giờ đã đoán ra được vị Chủ tịch này là ai rồi phải không? Tác giả sẽ không nêu đích danh ra nữa đâu nha :v

***** Ò Ó O Lăn... Lăn ranh giới là đây oOo

Dạ Nguyệt đang trên đường về chung cư, vừa đến thang máy thì gặp một người con gái xinh đẹp đang chờ bên thang máy. Chính là chị gái xinh đẹp trước đây đã cùng với những người khác hỏi Dạ Nguyệt về Lăng Chi Hiên a.

"Dạ Nguyệt" chị gái xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào.

"Chào chị Linh Nhi" Dạ Nguyệt gật đầu cười đáp lại.

"Tối mai ông chủ chung cư muốn tổ chức một buổi BBQ ở sân thượng để mừng nữ năm ngày hoàn thành chung cư. Nên ông ấy mời mọi người trong chung cư đến tham gia, có thể dẫn theo bạn bè" chị gái xinh đẹp tên Linh Nhi lại cười hết sức quyến rũ.

"Dạ nếu là vậy em sẽ về hỏi ý kiến anh họ rồi cho chị và mọi người hay sau. Tại em cũng không thể một mình quyết định được" Dạ Nguyệt lễ phép nói.

"Chị chờ câu trả lời của em" Linh Nhi nghe xong còn cười tươi hơn nữa, sau đó chào Dạ Nguyệt rồi rời đi.

Dạ Nguyệt trở về căn hộ 307 của mình. Vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi thơm vô cùng hấp dẫn.

"Về rồi à?" Lăng Chi Hiên đang dọn đồ ăn lên bàn ngoài phòng khách, cong khoé môi lên nhìn cô gái nhỏ.

"A, là tôm lăn bột" Dạ Nguyệt mắt sáng rỡ nhìn vào đĩa tôm lăn bột trên bàn.

"Em tắm trước đi" Lăng Chi Hiên xoa đầu Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt gật đầu trở về phòng ngủ chuẩn bị quần áo đi tắm. Vừa ngồi vào trong bồn nước ấm Dạ Nguyệt thoải mái thở ra. Thật là sáng khoái a ~

Mấy ngày gần đây, dưới sự huấn luyện ma quỷ của người nào đó mà cả thể chất lẫn kỹ năng của Dạ Nguyệt tiến bộ rất nhanh. Vết thương cũng đã lành hẳn, chỉ còn lại một vết sẹo dài ở phía sau lưng Dạ Nguyệt. Nhưng Dạ Nguyệt cũng không bận tâm, dù sao nếu sau này người mở miệng nói yêu cô mà ngay cả một vết sẹo của cô cũng không thể chấp nhận được thì cô cũng không cần một tình yêu như thế. Cho nên dưới suy nghĩ khó tính như thế mà cho đến giờ Dạ Nguyệt vẫn tiếp tục bị "ế". Thật sự đây chỉ là lý do lý tưởng xạo sự của cô thôi a.

Còn về chuyện ngày đó với Lăng Chi Hiên, Dạ Nguyệt thật sự để nó vào trong góc tối của mình. Dù sao Dạ Nguyệt luôn cho rằng chuyện này sẽ kết thúc vào một ngày không xa, nhất là khi sự phụ nữ của mình nhớ lại tất cả. Ở cạnh sự phụ nữ một thời gian Dạ Nguyệt biết thân thể của sự phụ nữ không hề đơn giản, có thể là cậu chủ của một gia tộc hoặc cũng là sống trong một gia đình giàu có. Cho nên Dạ Nguyệt lựa chọn làm con rùa rút đầu vào trong cái mai a, chỉ cần sự phụ nữ nhớ ra thì coi như cô đã xong nhiệm vụ. Mọi thứ sẽ trở về như cũ sớm thôi. Dạ Nguyệt gật gù đầu tự nhủ.

Sau khi tắm xong, hai người cùng nhau ăn cơm.

"Rất ngon a" Dạ Nguyệt cảm thán, sự phụ nữ thật không phải người a, chuyện gì cũng làm được.

Gần đây ai về nhà trước thì người đó sẽ lãnh nhiệm vụ nấu ăn, nhưng đa số Lăng Chi Hiên đều về trước Dạ Nguyệt còn nấu toàn mấy món ngon. Cho nên Dạ Nguyệt lúc nào cũng có lộc ăn, ăn đến no căng bụng.

"Ngon thì ăn nhiều vào" Lăng Chi Hiên gấp thức ăn để vào trong chén Dạ Nguyệt. "Sau khi ăn xong chúng ta sẽ tập luyện tiếp" dạo này để có thể tăng cường sức khỏe của cô gái nhỏ, anh đã bỏ công ra lên một thực đơn thích hợp với luyện tập, giúp cơ thể cô gái nhỏ nhà anh phát triển khỏe mạnh và cân đối.

(Tác giả: trước khi ăn, con sói sẽ vỗ béo con mèo rồi mới nuốt sạch vào bụng hưởng thụ thành quả khả khả khả :v)

"Anh cũng ăn nhiều vào" Dạ Nguyệt cũng gấp thức ăn để vào chén Lăng Chi Hiên, nhưng nhất thời như nhớ ra gì đó cô định gấp ngược trở lại chén mình.

"Không phải cho tôi sao? Sao lại gấp về?" Lăng Chi Hiên chặn đĩa Dạ Nguyệt lại, lấy thức ăn nhanh chóng bỏ vào trong miệng. Nước miếng của cô gái nhỏ không phải anh chưa từng ăn qua.

(Tác giả: anh im đi, bản chết đi được :v)

Theo phép lịch sự thông thường khi gấp thức ăn cho người khác, người ta sẽ đổi đầu đĩa gấp, tránh không dùng đầu đĩa mà mình đã sử dụng qua. Dạ Nguyệt cho tới lúc gấp xong mới nhớ ra nên mới có một màn gấp đi gấp lại này. Thói quen thật là đáng sợ, ở nhà ăn cơm chung với ba mẹ Dạ Nguyệt không cần phải nghĩ tới mấy chuyện này a.

Sau khi ăn cơm xong, Dạ Nguyệt lãnh nhiệm vụ rửa bát. Xong hết mọi việc, hai người thay đồ khác, chuẩn bị bắt đầu tập luyện.

"Àhhh" Dạ Nguyệt sực nhớ ra lời mời lúc chiều. "Tối mai người của chung cư tổ chức một buổi BBQ sân thượng, chị Linh Nhi mới mời. Anh có muốn đi không?"

"Em muốn đi không?" Lăng Chi Hiên đang đứng chờ cô gái nhỏ thay đồ trong phòng nói.

"Uhm thịt nướng rất ngon a" Dạ Nguyệt chẹp chẹp miệng.

Bên ngoài Lăng Chi Hiên bật cười, được rồi anh thừa nhận càng lúc anh càng không thể rời mắt khỏi cô gái nhỏ nhà anh. Bởi vì bất cứ lúc nào anh cũng có thể bị chọc cười một cách dễ dàng.

"Vậy thì tham gia" Lăng Chi Hiên cung chiêu nói nhưng Dạ Nguyệt ở bên trong nên không nhìn thấy vẻ mặt này.

"Vậy chút nữa em sẽ rủ Vân Nhi với Hoàng Trí luôn" Dạ Nguyệt vui vẻ nói.

Sau đó khi cuộc tập luyện ma quỷ kết thúc, Dạ Nguyệt nằm dài trên sàn nhà mà nghỉ mệt.

"Thật là khủng khiếp" Dạ Nguyệt khó khăn nói. Tập luyện như vậy mà Dạ Nguyệt không tiến bộ thần tốc mới là lạ đó.

Bên cạnh Tuyết Lang cũng nằm dài thè lưỡi, Lăng Chi Hiên cũng huấn luyện cho Tuyết Lang nhưng dĩ nhiên theo kiểu khác Dạ Nguyệt. Mà bây giờ Tuyết Lang cũng to lớn hơn lúc trước rồi, Dạ Nguyệt hết bế trên tay nổi nữa rồi.

"Được rồi, em mau đi tắm đi" Lăng Chi Hiên bước ra từ trong nhà tắm.

Dạ Nguyệt gật đầu bước vào nhà tắm. Vừa ngồi vào bồn nước ấm Dạ Nguyệt liền cảm thấy vô cùng thư giãn. Dạ Nguyệt nhắm mắt lại hưởng thụ. Vốn dĩ sau khi tập xong Dạ Nguyệt muốn đi tắm liền nhưng sợ phụ bảo không tốt nên đành ngồi nghỉ một tiếng mới vô tắm.

Hơn một tiếng sau không thấy Dạ Nguyệt ra, Lăng Chi Hiên lo lắng đến gọi cửa. Nhưng gọi mãi vẫn không thấy ai trả lời, Lăng Chi Hiên đập cửa bước vào, thấy Dạ Nguyệt ngất trong bồn nước. Lúc đầu Dạ Nguyệt là do ngủ quên nhưng sau đó là vì thời gian tắm quá lâu, nước trong bồn cũng đã lạnh ngắt.

Lăng Chi Hiên vỗ vào má Dạ Nguyệt: "Nguyệt, tỉnh dậy!" vừa vỗ vừa gọi mà vẫn không thấy Dạ Nguyệt tỉnh lại.

Bất lực, không gọi nữa. Lăng Chi Hiên nhanh chóng bế Dạ Nguyệt ra khỏi bồn tắm, lấy khăn tắm lớn quấn quanh cơ thể Dạ Nguyệt. Rồi anh bế Dạ Nguyệt ra phòng ngủ, để Dạ Nguyệt nằm lên nệm. Cả cơ thể Dạ Nguyệt bây giờ đã lạnh như băng rồi. Lăng Chi Hiên thật sự không biết nói gì nữa, cô gái này thật là bất cẩn khiến anh không thể không lo lắng.

Lăng Chi Hiên lấy chăn quấn lấy cơ thể lạnh cóng kia rồi anh cũng chui vào trong chăn ôm lấy cơ thể lạnh cóng của người nào đó, anh muốn ủ ấm cho Dạ Nguyệt. Lăng Chi Hiên ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt, còn nắm chặt lấy đôi tay lạnh giá này. Bên dưới thì bàn chân anh nhẹ nhàng chạm vào bàn chân cũng lạnh băng của ai kia. Anh chỉ muốn cơ thể cô gái nhỏ mau chóng ấm lên mà đã quên một chuyện, đó là anh chưa có mặc quần áo vào cho cô gái nhỏ.

Khi anh rút khăn tắm đã thấm nước trên cơ thể lúc còn ướt của Dạ Nguyệt, rất nhanh anh đã phát hiện ra mình thật sai lầm. Da thịt mềm mại trơn mịn của Dạ Nguyệt dán sát vào người anh qua lớp quần áo. Lăng Chi Hiên cảm giác điều khác thường, ảo não cúi đầu xuống nhìn người đang nằm gọn trong ngực mình, cô gái nhỏ muốn thử kiên nhẫn của anh đến lúc nào đây hay nói đúng hơn anh muốn thử kiên nhẫn của bản thân mình tới đâu hay sao?

Bây giờ quả thật anh đang phải kiềm chế lại dục vọng của bản thân mình. Cơ thể mềm mại cùng với mùi hương ngọt ngào của cô gái nhỏ đang quyến rũ anh. Anh rất muốn đứng dậy lấy quần áo cho cô gái nhỏ nhưng anh lại cảm thấy tiếc giây phút này.

"Nguyệt" Lăng Chi Hiên càng ôm chặt lấy cơ thể đang dần dần ấm lên của cô gái nhỏ. "Em tỉnh lại mau, không thì tôi sẽ ăn em đó"

Nhưng gọi mãi vẫn không thấy Dạ Nguyệt tỉnh lại. Lăng Chi Hiên thở dài, chống tay lên gối tựa đầu lên rồi nhẹ nhàng ngắm gương mặt trông vô cùng bình yên của Dạ Nguyệt. Tay anh vô tình chạm vào vết sẹo phía sau lưng của Dạ Nguyệt, anh như người lên nhìn xuống phía sau lưng Dạ Nguyệt. Vết sẹo này cùng với vết sẹo phía sau lưng anh vừa vặn có thể tạo thành một chữ X a. Đây cũng chính là vết sẹo mà trong vô thức cô gái nhỏ đã vô tình chứng minh tình cảm đối với anh. Mặc dù nếu xóa nó đi anh sẽ cảm thấy vô cùng tiếc nuối nhưng anh cũng không muốn Dạ Nguyệt tự ti vì vết sẹo này.

Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo nhưng rất nhanh anh liền biết mình sai lầm lần hai rồi, anh không nên tự mình kích thích bản thân như vậy. Xúc cảm của làn da mềm mại trơn bóng này khiến anh thật khổ tâm. Lần thứ hai dục vọng trong anh trỗi lên mạnh mẽ như thế này.

Lăng Chi Hiên chuyển qua vuốt vào gò má trắng hồng của Dạ Nguyệt, anh cúi đầu xuống cắn vào lỗ tai nhỏ nhắn kia. Rồi anh nâng cằm của Dạ Nguyệt lên, hôn vào đôi môi đang khẽ nhếch của Dạ Nguyệt. Anh dùng lưỡi tách hàm răng đang khép hờ kia, luồn lưỡi vào bên trong khoan miệng

âm áp của cô gái nhỏ, cuốn lấy cái lưỡi mềm mại kia, mút thật sâu. Anh hoàn toàn chìm vào trong nụ hôn nóng bỏng này.

Lăng Chi Hiên tham luyến rồi đôi môi mềm mại ra, anh hôn xuống cảm Dạ Nguyệt. Rồi bắt đầu hôn sâu xuống cổ Dạ Nguyệt, chìm đắm mút vào trong da thịt mềm mại ngọt ngào này. Tay anh vô thức đặt lên nơi non mềm nhỏ lên của cô gái nhỏ, nó nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Cảm giác mềm mại tròn đầy đánh thẳng lên não Lăng Chi Hiên, anh bất giác bùng tình ngời bật dậy.

Anh đang làm cái gì thế này? Anh choáng váng đứng dậy bước nhanh vào phòng tắm, dùng nước lạnh xối lên người mình cho tỉnh táo lại cũng để dập tắt phần dục vọng bên dưới của mình. Anh đứng là cảm thấy mà, lại có thể thừa cơ hội cô gái nhỏ nhà anh không có ý thức mà làm loại chuyện như thế này. Từ trước đến giờ khả năng khống chế bản thân của anh vượt xa người khác rất nhiều nhưng hôm nay... anh lại dễ dàng hoàn toàn mất kiểm soát như vậy, đây quả thật là trải nghiệm lần đầu tiên trong đời anh. Lăng Chi Hiên ảo não bóp trán, anh muốn cô gái nhỏ thuộc về anh nhưng là do chính cô ấy tự nguyện chứ không phải như thế này.

Lăng Chi Hiên thay bộ đồ ngủ khác mới bước ra khỏi nhà tắm. Anh đến tủ quần áo lấy quần áo ngủ mặc vào cho Dạ Nguyệt. Áo nã bóp trán nhìn về mặt vô cùng thanh thần yên bình như đang ngủ của Dạ Nguyệt: "Rốt cuộc em có biết mình vừa trải qua một chuyện rất nguy hiểm hay không? Nếu như còn lần sau thì tôi không dám chắc có thể dừng lại như hôm nay được nữa" nói xong nhẹ nhàng hôn lên trán Dạ Nguyệt.

Rồi Lăng Chi Hiên đứng dậy tắt đèn và trở về nệm của mình. Anh vẫn còn nhớ rất rõ cảm xúc của cơ thể mềm mại đó, cảm xúc khi anh ôm chặt, chạm vào và hôn vào cơ thể của người trong lòng mình. Nó làm cho cả trái tim lẫn thể xác anh như được xoa dịu hoàn toàn. Một ngày nào đó khi cả trái tim lẫn cơ thể nhỏ bé của cô gái nhỏ hoàn toàn thuộc về anh thì đó chắc là ngày anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới. Nơi anh trở về sẽ luôn là nơi có cô gái nhỏ ở đó mỉm cười đứng đợi anh. Lăng Chi Hiên nghĩ đến đây bất giác khoe miệng cong lên. Anh vui vẻ từ từ tiến vào trong giấc ngủ.

Và Lăng Chi Hiên không hề nhận ra, thứ anh vừa nghĩ chính là hạnh phúc bình dị của một gia đình bình thường, hầu hết người ta sẽ rất ít khi nào nhận ra và trân trọng thứ hạnh phúc bình dị đó. Nhưng đối với Lăng Chi Hiên đó lại là giấc mơ quý báu trong sâu thẳm bên trong cõi lòng lạnh giá của anh. Chỉ có một điều anh luôn chắc chắn và biết rõ chính là cả cuộc đời này anh chỉ cần một mình Dạ Nguyệt là đủ rồi.

Sáng hôm sau Dạ Nguyệt thức dậy, cô vươn vai ngáp: "Ngủ đã quá a". Tối hôm qua vào giữa đêm Dạ Nguyệt đã tỉnh dậy nhưng cô vẫn tiếp tục ngủ thiếp đi vì tập luyện quá mệt a.

"Kì lạ, hôm qua mình ra khỏi phòng tắm lúc nào ta?" Dạ Nguyệt khó hiểu nghĩ, cô hoàn toàn không có một chút ký ức nào từ lúc nhắm mắt lại trong bồn tắm.

Dạ Nguyệt đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt thay quần áo đi học, khi nhìn vào gương Dạ Nguyệt nhìn thấy một dấu đỏ bầm trên cổ mình. Dạ Nguyệt sờ sờ vào dấu đỏ, không thấy ngứa: "Con gì cắn vậy ta?". Như đã nói mặc dù Dạ Nguyệt cũng có biết về cái gọi là Kissmark nhưng đáng tiếc cô chưa từng trải nghiệm thực tế, với cô cũng không nghĩ lại có chuyện này xảy ra với mình nên Dạ Nguyệt hoàn toàn không nghĩ đó chính là một dấu hôn a.

Dạ Nguyệt ra khỏi phòng tắm thấy Lăng Chi Hiên đang đứng ngoài cửa phòng nhìn vào cô, Dạ Nguyệt toét miệng cười: "Chào buổi sáng!!"

Lăng Chi Hiên vừa nhìn đã thấy dấu đỏ bầm trên cổ Dạ Nguyệt thật chói mắt, anh ho nhẹ rồi làm thái độ như vô cùng thản nhiên: "Chào buổi sáng!! Tôi đã chuẩn bị xong bữa sáng. Chúng ta ăn sáng thôi"

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu rồi xách balo với áo khoác ra ngoài phòng khách.

"Cô ấy hoàn toàn không phát hiện ra" cả đêm qua Lăng Chi Hiên cứ lo không biết cô gái nhỏ tỉnh dậy thấy cái dấu đó sẽ nghĩ như thế nào. Nhưng có vẻ như cô ấy hoàn toàn không biết cái dấu đó là cái gì, có nghĩa là gì. Lăng Chi Hiên cảm thấy thật mâu thuẫn, anh vừa vui vừa khó chịu là thế nào đây!?

"Em nên cài nút áo trên cùng, dạo này trời nóng dễ bị côn trùng chui vào người cắn" Lăng Chi Hiên quay qua gài lại cúc áo trên cùng cho Dạ Nguyệt, che lại dấu đỏ đó để tránh người khác nhìn thấy, tiện thể đưa ra lý do để giải thích cho dấu đỏ đó.

"Đúng như em đã nghĩ mà" Dạ Nguyệt gật gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 19

Dạ Nguyệt đến trường rủ Lý Văn Nhi với Dương Hoàng Trí tham gia buổi BBQ tối nay, cả hai đều rất vui vẻ đồng ý. Vì vậy sau khi tan buổi học chiều, Dương Hoàng Trí lái xe chở hai người về nhà Dạ Nguyệt. Cả ba vừa đến cửa thang máy đã thấy Đoạn Linh Nhi đứng chờ ở đó.

“Chào chị!” cả ba lễ phép nói, dù sao chị ta cũng lớn hơn Dạ Nguyệt ba tuổi.

“Chào các em” Đoạn Linh Nhi vừa nói xong thì ánh mắt bỗng lóe ra tia sáng khi thấy Lăng Chi Hiên bước từ ngoài cửa chung cư đến đây. Nhưng rất nhanh chị ta đã giấu nó xuống không để ai phát hiện.

“Chào anh!” cả ba lại lễ phép nói, dù sao người này cũng lớn hơn Dạ Nguyệt bốn tuổi.

Lăng Chi Hiên gật nhẹ đầu với Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi, rồi với tay xoa đầu Dạ Nguyệt.

“Chào anh, Hiên” Đoạn Linh Nhi mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt vô cùng tình cảm nhìn về phía Lăng Chi Hiên.

Lý Vân Nhi nhũn mày. Còn Lăng Chi Hiên vừa nghe có người dám gọi thẳng tên mình, ánh mắt băng lãnh quét qua Đoạn Linh Nhi khiến cô ta cứng người lại.

“Chúng ta lên nhà thôi” Lăng Chi Hiên quay qua Dạ Nguyệt nói. Tên anh, anh chỉ muốn nghe từ miệng của người này thôi nhưng người này lại cứng cổ cứng đầu khiến anh cũng hết cách.

“Vây lát gặp lại nha chị” Dạ Nguyệt gật đầu rồi quay qua nói với Đoạn Linh Nhi.

Như nắm được cái phao, Đoạn Linh Nhi bình tĩnh lại mỉm cười chào mọi người rồi đứng đó nhìn bốn người vào thang máy đi lên tầng trên. Từ ngày lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Chi Hiên, chị ta đã biết người đàn ông này không hề đơn giản như lời kể của Dạ Nguyệt. Mặc dù chị ta tận mắt thấy Lăng Chi Hiên làm việc ở cửa hàng thức ăn nhanh nhưng chị ta vẫn không tin, chị ta tự huyễn hoặc rằng đó chỉ là che mắt người khác, anh ấy có lý do nào đó mới làm vậy. Cho nên chị ta quyết định phải quyền rũ cho bằng được người đàn ông tuyệt mỹ đó, vì chỉ có người tuyệt mỹ như chị ta mới xứng với người đàn ông như vậy. Nghĩ tới đây, chị ta nhếch khóe môi cười tự tin rồi trở về căn hộ của mình.

Bốn người vừa bước vào cửa nhà thì Tuyết Lang từ bên trong phóng lên người Dạ Nguyệt vẫy đuôi mừng rỡ khiến Dạ Nguyệt bật ngựa ra phía sau, rất may Lăng Chi Hiên giờ tay ôm lấy Dạ Nguyệt với Tuyết Lang tránh cho hai đứa té ngựa xuống đất.

“Ủa nhém tí nữa là đau hông rồi” Dạ Nguyệt thở phào sau đó quay qua nhéo nhéo Tuyết Lang: “Tuyệt nhi àh, dạo này em bự quá chị không bế em nổi nữa đâu a”

“Chú ý một chút” Lăng Chi Hiên nhỏ giọng nói vào tai Dạ Nguyệt sau đó bước vào trong nhà trước.

Lý Vân Nhi kéo Dạ Nguyệt vào trong nhà, ngồi trên ghế salon rồi bí bí ẩn ẩn nói nhỏ: “Dạ Nguyệt, chị nên chú ý bà chị Linh Nhi kia nha, em thấy bà chị đó có ý gì đó với đại ca Chi Hiên áh”

Dương Hoàng Trí ngồi xuống đối diện với hai người, vẻ mặt cũng có điều suy nghĩ: “Chuyện của người khác thì cô ấy nhạy bén lắm, đừng tới chuyện của mình thì lại như đứa ngốc” nghĩ nghĩ rồi lại thờ dãi.

“Cái đó chị biết, nhưng phải chú ý cái gì đây?” Dạ Nguyệt ngẩn ra nói, ai nhìn vào cũng có thể thấy tình ý trong mắt của người con gái xinh đẹp đó a. “Người ta có quyền tự do yêu đương mà”

“Chị thật không có tiền đồ” Lý Vân Nhi nhũn mày, bực tức nói.

“Phải phải, là chị không có tiền đồ a” Dạ Nguyệt gật đầu le lưỡi. “Nhưng mà Vân Nhi, hình như em đang hiểu lầm cái gì rồi có phải hay không?”

“Hả? Em hiểu lầm cái gì?” Lý Vân Nhi ngây ngốc hỏi.

“Chị với sư phụ có phải là mối quan hệ đó đâu àh” Dạ Nguyệt cóc đầu Lý Vân Nhi. “Với lại đối với mọi người bên ngoài thì sư phụ là anh họ của chị đó haha”

Lý Vân Nhi đầu đầy vạch đen: “Bà chị àh, nói chị ngốc quả là không sai mà” nói rồi lắc đầu ra về hết cách. “Em nói cho chị biết, tình yêu và hạnh phúc là phải đấu tranh mới có được, chứ không phải tự nhiên khi không nó lọt ngay trên tay chị đâu a”

“Mọi chuyện cứ để tự nhiên đi, chuyện gì phải xảy ra thì nó sẽ xảy ra thôi” Dạ Nguyệt bình thản nói, rất nhanh chuyển qua đề tài khác: “Hai đứa có đem quần áo theo thay không?”

“Có a” Lý Vân Nhi gật đầu rồi thờ dãi bó tay, mỗi lần nói đến vấn đề tình cảm của Dạ Nguyệt thì chị ấy lúc nào cũng đánh trống lảng hết a. Đã có nghe chị Ánh Nhật nói trước đây Dạ Nguyệt từng tổn thương rất nhiều nhưng là cụ thể như thế nào thì cô hoàn toàn không biết. Cho nên cô rất lo lắng cho cái người suốt ngày cứ ngơ ngơ này aaaaaa.

“Vây được rồi, em vào tắm trước đi” Dạ Nguyệt mỉm cười nói. Không phải Dạ Nguyệt không biết Lý Vân Nhi cảm thấy như thế nào, bản thân cô cũng rất lo lắng cho hạnh phúc của Vân Nhi. Nhưng chuyện quá khứ trước đây của mình Dạ Nguyệt đã để nó hoàn toàn là quá khứ rồi, có nhắc

lại thì cũng không thay đổi được gì, quan trọng chính là những thứ mà cô có trong hiện tại này. Vì vậy, Dạ Nguyệt mới không định nhắc lại với Lý Vân Nhi và Dương Ngọc Linh.

Trước khi Lý Vân Nhi đứng dậy, Dạ Nguyệt nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Em yên tâm, tất cả mọi chuyện đều có duyên số phận hết rồi. Mỗi người sẽ có thứ hạnh phúc thuộc về riêng mình a"

"Em thua chị rồi!" Lý Vân Nhi bắt đầu đi thò ra rồi cô mỉm cười.

Sau khi Lý Vân Nhi đi vào phòng tắm, Lăng Chi Hiên bước ra ngồi xuống ghế salon cạnh Dạ Nguyệt.

"Chủ nhật này, em định rủ hai người với Vân Nhi đi dã ngoại ở Sakura Park" Dương Hoàng Trí nói. "Chị mới vừa xuất viện, em nghĩ chị nên hít thở không khí trong lành để thư giãn sau một tháng nằm mốc meo trong bệnh viện"

"Công viên Sakura hả? Được đó, mùa này hoa Sakura đang nở nha, chắc chắn sẽ là một biển hoa lớn luôn đó" Dạ Nguyệt mắt sáng rỡ nói, khỏi nói cũng biết đây chính là loài hoa cô thích nhất rồi. "Chúng ta sẽ trải thảm, ngồi dưới gốc cây, vừa ăn vừa thưởng hoa a" vừa nói vừa tưởng tượng, cái cảnh này cô hay thấy trong mấy bộ anime nha, đẹp kinh khủng luôn.

"Em cũng định vậy" Dương Hoàng Trí gật đầu cười. "Đáng tiếc là chị Ngọc Linh với anh Tử Ngộ có chuyện bận nên không thể đi được"

"Chúng ta có thể hẹn hai người dịp khác" Lý Vân Nhi thay đồ xong từ trong phòng bước ra, cười bí ẩn. "Bây giờ họ cần nhất chính là thời gian riêng tư bên nhau để bồi đắp tình cảm a"

"Chuẩn rồi" Dạ Nguyệt cười vui vẻ.

Và như vậy sau khi đã thống nhất đi dã ngoại vào chủ nhật, mọi người lần lượt đi tắm rửa thay quần áo. Cho đến thời gian đã hẹn, cả bốn người đi lên tầng thượng khu chung cư. Dọc đường đi họ cũng gặp rất nhiều người trong thang máy, mọi người cười cười nói nói rất vui vẻ. Cả bọn bị rất nhiều người chú ý, nhất là những cô gái trẻ, họ bu quanh Lăng Chi Hiên với Dương Hoàng Trí tìm cách bắt chuyện.

Lên tới tầng thượng lại càng đông người hơn nữa. Thức ăn và bếp nướng cũng đã được chuẩn bị sẵn, còn có hẳn một dàn máy karaoke. Chờ sau khi đông đủ tất cả, ông chủ chung cư đứng lên phát biểu đôi lời rồi bắt đầu nhập tiệc. Mọi người vừa nướng thức ăn vừa vui vẻ nói chuyện, còn ai muốn hát thì cứ đến hát thả ga. Không khí vô cùng náo nhiệt.

Dạ Nguyệt khát nước đang tìm nước ngọt uống nhưng tìm mãi cũng chỉ thấy một thức uống duy nhất, đó là bia a.

"Ai cũng nghĩ ăn thịt nướng phải uống bia nên hầu như không có ai chuẩn bị loại thức uống khác" Đoàn Linh Nhi cười bước đến chỗ Dạ Nguyệt.

"Thì ra là vậy" Dạ Nguyệt gật đầu hiểu ra, rồi lấy tay đá rót bia vào uống giải khát. "Đáng quá" Dạ Nguyệt le lưỡi, mặc dù cô cũng biết uống bia nhưng không thích thứ nước này.

Vừa ngược lên đã thấy một đôi đũa đang gấp một miếng thịt ở trước mặt mình.

"Ăn vào cho hết đắng" Lăng Chi Hiên đưa đến kề bên miệng Dạ Nguyệt, Dạ Nguyệt há ra nuốt vào bụng rồi đưa ngón tay cái lên ý bảo thanks sự phụ.

"Anh em hai người thân thiết nhau thật đó" Đoàn Linh Nhi mỉm cười ngọt ngào, nhưng trong lòng đang cảm thấy ghen tức vô cùng. Người đàn ông của cô chỉ là của riêng cô, cho dù là em họ cũng không được bén mảng tới gần.

"Trời nóng vậy em nên mở cúc áo phía trên cho nó thoáng" Lăng Chi Hiên làm như không nghe thấy Đoàn Linh Nhi nói, thản nhiên tháo chiếc cúc áo phía trên cùng của Dạ Nguyệt, còn cười cười nhìn vào vết đỏ bầm trên cổ Dạ Nguyệt.

"Không phải lúc sáng anh mới nói nên gài lại để tránh bị côn trùng cắn hay sao?" Dạ Nguyệt khó hiểu hỏi.

"Ở đây nhiều muỗi vậy không có côn trùng nào lại gần đâu" Lăng Chi Hiên cong khoé môi nói.

Đoàn Linh Nhi thu hết vào mắt những cử chỉ của Lăng Chi Hiên, cô nghi ngờ nhìn vào cổ Dạ Nguyệt. Vừa nhìn thấy dấu đỏ bầm trên cổ Dạ Nguyệt, mặt liền biến sắc. Tất nhiên cô ta biết cái này là cái gì, vì sau mỗi lần hoan ái với đàn ông, cô ta đều nhìn thấy những dấu này ở khắp trên cơ thể mình. Trực giác của người phụ nữ cho cô ta biết, người tạo ra dấu đỏ trên cổ con nhỏ Dạ Nguyệt này chính là người đàn ông tương lai của cô. Hai người là anh em họ mà dám quan hệ với nhau hay sao? Trong mắt của Đoàn Linh Nhi xoẹt qua một tia hận ý.

Còn bên này, Lý Vân Nhi vừa uống bia vừa ngắm nhìn ánh đèn hoa lệ bên dưới thành phố.

"Em gái nhỏ, em là bạn học của em Dạ Nguyệt phải không?" một người đàn ông trẻ tuổi bước lại đứng kề bên Lý Vân Nhi.

"Uhm" Lý Vân Nhi gật đầu, mỉm cười xã giao.

"Em tên gì vậy? Uống với tôi một ly nha" người đàn ông cũng cười, đưa ly bia cho Lý Vân Nhi.

"Xin lỗi, cô ấy không uống bia được" Dương Hoàng Trí từ đâu xen ngang hai người, lạnh lùng nói.

"Cậu là ai vậy?" anh chàng kia tức giận hỏi.

"Tôi là bạn trai của cô ấy" Dương Hoàng Trí nhún mày nói.

"Hừ" anh chàng kia vừa nghe xong hừ lạnh bỏ đi. Anh ta vốn dĩ là bạn của một người ở trong chung cư này được mời đến tham gia, định ở đây tìm một con mồi béo bở để có một đêm sung sướng. Ai dè thật mất hứng.

"Cậu nên cẩn thận chút, đừng ngờ ra đó thật chẳng có một chút đề phòng nào" Dương Hoàng Trí quay qua máng cô gái nhà mình một phen, lúc nào cũng làm mình lo lắng.

"Này Hoàng Trí, cậu mới nói cậu là bạn trai của ai vậy?" Lý Vân Nhi ánh mắt trong suốt mông lung ngược nhìn Dương Hoàng Trí, hai gò má ửng lên hai rặng mây đỏ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch trông vô cùng hấp dẫn. Bình thường Lý Vân Nhi đã vô cùng xinh đẹp nhưng bây giờ dưới ánh trăng mờ ảo cộng với cử chỉ mông lung của mình mà càng thu hút vạn phần.

Dương Hoàng Trí choáng váng, tay chân bắt đầu luống cuống: "Cậu... cậu say rồi"

"Say cái gì mà say, mình mới uống có 3 chai àh" Lý Vân Nhi nhún mày phản bác. Đây là lần đầu tiên cô uống bia a, lúc đầu chỉ là tò mò với mặc dù nó đắng thật nhưng càng uống càng cảm thấy hưng phấn không thể dừng được.

"Cái gì? Mới đây mà cậu đã ực 3 chai?" Dương Hoàng Trí giật mình nói. "Thật là, cậu chưa ăn gì mà đã uống nhiều như vậy, không say mới là lạ đó"

"Làm gì có" Lý Vân Nhi mỉm cười đầy ngọt ngào. "Không có say, chỉ thấy hưng phấn thôi"

Dương Hoàng Trí bóp trán xong anh dang tay đỡ lấy Lý Vân Nhi: "Được rồi, mình đưa cậu về phòng Dạ Nguyệt nghỉ tạm"

"Mình muốn uống nữa mà" Lý Vân Nhi lắc đầu ngoảnh ngoặt.

"Về phòng Dạ Nguyệt rồi uống tiếp, mình uống với cậu, được chưa?" Dương Hoàng Trí đành xạo sự nói.

"Cậu nói rồi đó nhá" Lý Vân Nhi đưa ngón cái lên.

Dương Hoàng Trí đỡ Lý Vân Nhi đi đến thang máy, trên đường đi ghé ngang chỗ Dạ Nguyệt lấy chìa khoá. Dạ Nguyệt cũng bó tay với Vân Nhi a.

Sau khi hai người kia đi vào thang máy, Dạ Nguyệt ở đây vẫn tiếp tục chiến đấu với thịt nướng và bia. Có Hoàng Trí ở cạnh Vân Nhi thì cô cũng không cần phải lo lắng nhiều a.

"Em không đi coi hai nhóc kia à?" Lăng Chi Hiên gấp thịt nướng để vào trong đĩa của Dạ Nguyệt.

"Không sao a" Dạ Nguyệt lắc đầu. "Có Hoàng Trí ở bên Vân Nhi rồi"

"Em tin tưởng cậu ta?" Lăng Chi Hiên hỏi đầy ẩn ý. "Em biết đó, con người một khi say rượu sẽ hành động theo bản năng của mình. Vì vậy, nếu là người trong lòng của cậu ta chủ động thì cho dù là ai cũng sẽ không thể cưỡng lại được"

"Đại ca a, hình như anh rất rành nha" Dạ Nguyệt quay qua nhìn nhìn Lăng Chi Hiên. "Anh đã trải nghiệm thực tế rồi à?" hỏi vậy cũng vì chuyện liên quan đến trí nhớ của Lăng Chi Hiên.

"Như thế này, em chỉ cần uống say rồi quyến rũ tôi, chắc chắn em sẽ có câu trả lời" Lăng Chi Hiên cong khoé môi lên cười.

Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen quay qua tiếp tục xử món thịt nướng và bia của mình, "con ma" háo sắc vẫn còn đang chiếm thân thể của vị đại ca này, mình tốt nhất nên im lặng cho lành a.

Nhưng nói gì thì nói, nãy giờ vừa ăn thịt nướng vừa uống bia cũng khá nhiều rồi, Dạ Nguyệt cũng bắt đầu cảm thấy choáng váng và lâng lâng a.

Dạ Nguyệt quay qua nhìn người đang chuyên tâm nướng thịt bên cạnh, đột nhiên lại có một cảm giác lâng lâng kì lạ. Người này luôn chăm sóc cô kể từ khi hai người gặp nhau nhưng lại không hề có một lời than vãn nào, còn càng lúc càng dịu dàng hơn nữa.

"Hiên, cảm ơn anh" Dạ Nguyệt mỉm cười nói, cô thật sự muốn cảm ơn người trước mặt này.

Lăng Chi Hiên ngạc nhiên quay qua nhìn cô gái nhỏ nhà mình. Anh không có nghe lầm chứ, cô gái nhỏ vừa gọi tên anh? "Em mới nói gì vậy? Tôi nghe không rõ"

"Em nói cảm ơn anh" Dạ Nguyệt lắc đầu cười, chỉ nói cảm ơn thôi mà.

"Không phải, chờ trước kia, em vừa gọi cái gì?" Lăng Chi Hiên không buông tha hỏi. "Lặp lại nguyên câu"

"Hiên, cảm ơn anh" Dạ Nguyệt khó hiểu nhắc lại, giờ đầu óc cô đang lằng lằng nên cũng không có sáng suốt mà nhìn ra chuyện bất thường gì.

Im lặng cả nửa ngày Lăng Chi Hiên mới có thể phun ra một câu: "Em có chắc là em không có đang thử quyến rũ tôi!?"

"Tất nhiên rồi, anh nghĩ đi đâu thế" Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen, xì mũi xem thường. Minh cảm ơn mà cũng bảo là quyến rũ là làm sao a!?

Bởi vì Lăng Chi Hiên bây giờ thật muốn ôm chặt cô gái nhỏ vào lòng, còn muốn hôn thật sâu người trước mặt này. Nhưng đáng tiếc có quá nhiều người ở đây, bọn họ còn nghĩ hai người là anh em họ nữa. Lăng Chi Hiên không muốn Dạ Nguyệt bị chỉ trích bần luận nên anh phải kiềm chế lại.

"Aizz hết thịt để nướng rồi" Dạ Nguyệt chu mỏ bất mãn, cô còn muốn ăn a.

"Chúng ta đi xuống nhà lấy thịt lên nướng tiếp, vẫn còn sớm để kết thúc" Lăng Chi Hiên cương chiều nói.

"Được" Dạ Nguyệt gật đầu cười.

Nhưng khi vừa bước vào thang máy, Dạ Nguyệt liền thấy chóng mặt "Hay là mình lết thang bộ đi"

Lăng Chi Hiên đồng ý, cả hai theo đường thang bộ đi xuống. Dạ Nguyệt đi lượn qua lượn lại trông rất buồn cười. Lăng Chi Hiên bật cười.

"Anh cười cái gì?" Dạ Nguyệt nhướn mày.

"Không có gì" Lăng Chi Hiên vừa cười vừa nói. "Tại thấy em đáng yêu quá nên tôi không nhịn được cười"

Dạ Nguyệt im lặng nhìn người đang cười đến vui vẻ trước mặt, sau đó nghiêm mặt nói: "Hiên, anh nói thật đi, rốt cuộc anh đã quen bao nhiêu người con gái rồi, miệng anh ngọt thật á nha"

"Chưa từng có ai" Lăng Chi Hiên nghe thấy cô gái nhỏ lại gọi tên mình thân mật thì càng lúc càng thấy vui vẻ.

"Hay tại anh mất trí nhớ nên mới không biết đây?" Dạ Nguyệt không tin, vẻ mặt nghi ngờ.

Khi hai người đi đến gần cầu thang tầng 7 thì nghe được tiếng như tiếng rên ở phía cầu thang thoát hiểm nằm gần đó. Dạ Nguyệt im bật đứng lại.

"Chẳng lẽ là...." Dạ Nguyệt tái mặt lại. "Ma....."

"Đi nhìn con ma đó hình dáng ra sao" Lăng Chi Hiên ý đồ rõ ràng, muốn dọa cô gái nhỏ nhà mình đây mà.

"No no no...." Dạ Nguyệt xanh mặt lắc đầu ngoay ngoay. Nhưng Lăng Chi Hiên đã bế cô gái nhỏ nhà mình lên rồi.

"Anh muốn làm gì!?" Dạ Nguyệt giật mình.

"Đi xem con ma" Lăng Chi Hiên cong khoe môi. "Nếu sợ quá thì em có thể ôm tôi" có thể nói đây mới là ý đồ chính a.

Nói rồi bế Dạ Nguyệt ra cầu thang thoát hiểm, bước xuống đến gần chỗ phát ra tiếng thì hai người im lặng hết biết nói gì. Tại sao hai người lại có duyên với loại chuyện này như vậy? Đây là lần thứ hai rồi.

Thì ra chàng trai trẻ tuổi nói chuyện với Lý Vân Nhi lúc nãy đang cùng một người con gái quan hệ. Nhưng điều khiến Dạ Nguyệt kinh ngạc nhất chính là Đoạn Linh Nhi, không phải chị ta có tình ý với sư phụ sao? Sao bây giờ lại quan hệ với người đàn ông khác?

Vì lý do người đàn ông kia đang đứng quay đầu vào tường nên không thấy hai người đang đứng hơi khuất bên kia. Nhưng Đoạn Linh Nhi thì lại thấy rõ ràng, chị ta nhìn Lăng Chi Hiên với ánh mắt nóng rực đưa tình, miệng còn rên rỉ lớn hơn nữa nghe thật kích tình. Chị ta phơi bày hoàn toàn ra vẻ dâm dăng của mình để quyến rũ Lăng Chi Hiên.

Dạ Nguyệt nhìn một màn này còn cảm thấy "hóng" trong người nói chi là bất cứ người đàn ông nào. Cô quay qua nhìn sư phụ nhà mình, có gì đó lo lắng. Lăng Chi Hiên cảm giác cô gái nhỏ đang nhìn, anh cúi đầu xuống nhìn cô gái nhỏ, cong khoe môi lên.

"Muốn xem tiếp bộ phim 3D này không?"

Dạ Nguyệt bật cười rồi cô lắc đầu. Thấy vậy Lăng Chi Hiên bế cô gái nhỏ ra khỏi chỗ này.

"Rất may người con gái của anh là Dạ Nguyệt" trong một khắc đó anh đã nghĩ như vậy. Bởi vì những người phụ nữ muốn tiếp cận anh, trong mắt

anh đều là những con rắn độc.

Sau khi ra khỏi cầu thang thoát hiểm, Dạ Nguyệt nhảy khỏi vòng ôm của ai đó, lắc đầu khó hiểu: "Em thật không thể hiểu được"

Lăng Chi Hiên cong khoé môi lên: "Em không hiểu cái gì?"

"Aizz không có gì" Dạ Nguyệt lắc đầu nói, đầu cô vẫn còn choáng váng với lăng lăng a.

"Em đi tiếp được không?" Lăng Chi Hiên vuốt tóc Dạ Nguyệt hỏi.

Dạ Nguyệt ngược lên nhìn sư phụ nhà mình. Mặc dù trước đây đã biết sư phụ tuấn mĩ cỡ nào rồi nhưng nhìn gần thế này thật sự là không còn biết nói thế nào. Thấy cô gái nhỏ nhìn mình chăm chú, Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống nhìn vào đôi mắt trong suốt mơ màng kia.

"Nguyệt, tôi có thể hôn em không?" Lăng Chi Hiên nhìn thật sâu vào trong đôi mắt cô gái nhỏ, chạm tay vào đôi gò má đang ứng hồng mềm mại.

Mặt Dạ Nguyệt càng phím hồng, không biết tại sao nhưng cảm giác lăng lăng càng ngày càng tăng, bây giờ cô thật sự muốn chạm vào người trước mặt này. Dạ Nguyệt nghĩ là làm liền, đưa tay lên chạm vào gò má Lăng Chi Hiên. Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt trên gò má mình. Bàn tay nhỏ bé ấm áp giống như ánh lửa loé sáng trong đêm tối, xoa dịu đi cái lạnh giá xung quanh anh. Nhìn động tác này của anh, tim Dạ Nguyệt run lên.

"Có thể" giọng nói mềm nhẹ vang lên trong không khí tĩnh lặng. Mặt Dạ Nguyệt càng đỏ hơn nữa, đầu óc thì cứ lăng lăng trên chín tầng mây nhưng hiện tại cô lại biết rõ bản thân mình muốn gì.

Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt ôm vào trong lòng: "Nguyệt, gọi tên tôi một lần nữa"

Dạ Nguyệt vui đầu vào trong lồng ngực ấm áp của người nào đó, mềm giọng gọi: "Hiên"

Lăng Chi Hiên nâng cằm của Dạ Nguyệt lên, từ từ chạm môi vào đôi môi đỏ mọng của cô gái nhỏ nhà mình. Lần đầu tiên Dạ Nguyệt đáp lại anh. Môi hai người chạm vào rồi lại rời ra rồi lại chạm vào nhau. Lăng Chi Hiên mê luyện mút lấy làn môi mềm mại. Rồi Lăng Chi Hiên kéo nhẹ cằm Dạ Nguyệt xuống, khi miệng Dạ Nguyệt mở ra anh lập tức luồn lưỡi vào bên trong, mút lấy chiếc lưỡi ướt át của Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt cũng mút lại lưỡi của anh. Hai người hôn nhau thật sâu thật lâu, hoàn toàn chìm đắm vào trong nụ hôn nóng bỏng. Cho đến khi Dạ Nguyệt không thở được nữa Lăng Chi Hiên mới rời ra.

Dạ Nguyệt vừa hít thở lại thì Lăng Chi Hiên tiếp tục để Dạ Nguyệt dựa vào tường, tiếp tục hôn xuống đôi môi đỏ của cô gái nhỏ. Hai người lại tiếp tục một nụ hôn sâu nóng bỏng không biết đã qua bao lâu.

"Em... em không thở được" Dạ Nguyệt đẩy Lăng Chi Hiên ra, vuốt ngực thở dốc. Môi của cô đã bị người này mút đến sưng vù.

Lăng Chi Hiên cười thật dịu dàng, anh đang cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Mặc dù trước đây đã từng hôn cô gái nhỏ, nhưng hôm nay mới chân chính là hai người hôn nhau chứ không phải chỉ mình anh nữa.

Dạ Nguyệt ngó ra nhìn một màn mĩ nam nở nụ cười, thật là quá chói mắt rồi. Chụp hình đem bán chắc là giàu to rồi, Dạ Nguyệt gật gật đầu nghĩ.

Nhưng Dạ Nguyệt không biết vì một lần uống say mà sau này cô phải gánh hậu quả a. Chính là cái mà người ta hay gọi là chịu trách nhiệm với việc mà mình đã làm đó. Chẳng hạn như việc bạn say xin bóp nát một cái ly thủy tinh hay là quăng bẻ một cái bàn kiếng hay vì một lần đồng ý mà sau này nó đã được mặc định là cả đời đồng ý. Và tất nhiên Dạ Nguyệt chính là loại cuối rồi a. Cho nên mấy bạn đừng có đại dột mà đồng ý chuyện gì đó trong khi say xin nghe chưa. Lời khuyên chân thành á nha haha

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt về tới căn hộ 307. Vào nhà thì thấy Dương Hoàng Trí đầu tóc rối bù, quần áo xốc xếch, gương mặt mệt mỏi đang nằm nhắm mắt trên ghế salon, thật giống như anh vừa chiến đấu với một đại cao thủ xong a.

Nhưng quả thật là anh vừa chiến đấu với một đại cao thủ say xin xong, chắc là còn dùng tuý quyền nữa đây a, anh đoán vậy. Vậy chuyện là thế nào chúng ta nên ngược thời gian về trước một đoạn.

Sau khi Dương Hoàng Trí đưa Lý Vân Nhi về căn hộ của Dạ Nguyệt, anh định cho Lý Vân Nhi vào phòng ngủ Dạ Nguyệt để ngủ tạm. Nhưng cô nàng không đồng ý, ngồi lì trên ghế một hai bất anh phải lấy bia uống với cô nàng. Anh dĩ nhiên không đồng ý. Ai dè vừa nói xong Lý Vân Nhi liền

hét lên, kiu gào rồi còn đứng dậy chạy maratong về phía tủ lạnh, định lấy mấy lon bia của Lăng Chi Hiên trong tủ lạnh ra uống. Rất may Dương Hoàng Trí chụp kịp, nhưng chưa kịp phản ứng Lý Văn Nhi đã vùng vẫy dữ dội, xuống tay đánh anh cần anh nhéo anh...v...v... không hề thương tiếc nhưng anh vẫn ôm chặt lấy Lý Văn Nhi, chịu trận xả thân vì nước (?). Cuối cùng vùng vẫy một hồi Lý Văn Nhi cũng mệt mà ngủ thiếp đi. Dương Hoàng Trí thở phào bẻ Lý Văn Nhi vào phòng Dạ Nguyệt ngủ. Sau đó anh mới mệt mỏi lết ra ngoài ghé salon ngồi nghỉ. Toàn bộ câu chuyện đau thương của vị anh hùng (?) chính là như vậy.

Dạ Nguyệt cười mờ ám nhìn Dương Hoàng Trí: "Đừng nói là em xuống tay rồi nhá?" nhìn thấy quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bù còn vẻ mặt mệt mỏi thế này, ai mà không hiểu lầm a.

Dương Hoàng Trí ảo não: "Em muốn xuống tay lúc người nào đó còn tỉnh táo kia"

Dạ Nguyệt nhếch khoé môi cười, cô biết Hoàng Trí là một người đáng tin cậy. Chỉ là nhìn vẻ mặt mệt mỏi buồn cười này mà cô muốn chọc chơi chút thôi. "Giờ em về luôn hay muốn ở chơi chút nữa? Bọn chị định đem thịt nướng lên nướng tiếp nè"

"Em định để cho Văn Nhi nghỉ ngơi chút rồi đưa cô ấy về. Em cũng tranh thủ nghỉ chút cho tỉnh táo lại để chạy xe" Dương Hoàng Trí lắc đầu rồi bốp trán nói. "Hai người cứ lên trên đó chơi tiếp đi, nhớ đem chìa khoá theo. Chút nữa em về sẽ khoá cửa luôn"

"Vậy được rồi" Dạ Nguyệt gật đầu nhận lấy chìa khoá nhà từ tay Dương Hoàng Trí.

Lúc này Lăng Chi Hiên đã đem hộp thịt được ướp sẵn ra. Sau đó, hai người lại lết lên phía trên tầng thượng. Bắt đầu vừa nhâm nhi thịt nướng cùng với bia. Mọi người xung quanh bây giờ đã chuyển qua vừa uống bia vừa hát karaoke thật là căng ngày căng não nhiệt.

Đang ăn vui vẻ, Đoạn Linh Nhi từ đâu mỉm cười ngọt ngào ngồi xuống cạnh Lăng Chi Hiên. Mùi nước hoa nồng nặc khiến Lăng Chi Hiên bất giác nhíu mày lại. Hơn nữa cô ta còn không cài hai nút áo trên cùng khiến cho những vết bầm đỏ mập mờ hiện ra trông vô cùng hấp dẫn.

Lăng Chi Hiên toát ra khí lạnh quanh thân, nhiệt độ không khí giảm mạnh. Ánh mắt thanh u tối sầm đầy thâm trầm: "Cút" anh không hề nề nang, giọng nói âm hàn lạnh lẽo như băng ngàn năm.

Dạ Nguyệt lúc này đã vào chế độ choáng váng đầu óc, đang lạc vào xứ sở của bia và thịt nên không thấy Đoạn Linh Nhi ngồi xuống phía bên kia của Lăng Chi Hiên.

"Hiên, sao anh không ăn nữa vậy?" Dạ Nguyệt thấy Lăng Chi Hiên im lặng này giờ nên quay qua hỏi.

Nghe tiếng cô gái nhỏ gọi tên mình, Lăng Chi Hiên lập tức mềm mại trong lòng, thu lại khí lạnh, quay qua cung chiều nói: "Tôi đang ăn đây" Thái độ quả thật thay đổi nhanh như chong chóng, chắc đây quả thật là biệt tài của vị này đúng như mọi người nói thật rồi.

Đoạn Linh Nhi phút trước còn sợ đến xanh mặt mày, tay chân bắt đầu run rẩy không ngừng. Nhưng khi thấy thái độ hoàn toàn trái ngược của Lăng Chi Hiên thì cô ta càng tức giận cùng ghen tỵ, nắm chặt tay lại thành nắm đấm, càng quyết tâm hơn nữa. Đoạn Linh Nhi lấy điện thoại ra, bấm bấm mở mở gì đó. Sau đó quay qua cười ngọt ngào nhìn Lăng Chi Hiên.

"Em có thứ này muốn cho anh xem"

"Tôi nói cút" Lăng Chi Hiên lạnh giọng nói, nhưng không để Dạ Nguyệt nghe thấy.

"Được thôi, nếu anh đã nói vậy thì đừng hối hận, để đến sáng mai khi cái này được gửi cho ba mẹ của ai đó và toàn bộ mọi người trong chung cư thì không biết sẽ vui như thế nào đây?" Đoạn Linh Nhi mắt xẹt qua một tia hận ý, cười lạnh nói.

Lăng Chi Hiên lúc này mới quay qua nhìn thấy tấm hình trong điện thoại của Đoạn Linh Nhi. Chính là hình lúc anh với cô gái nhỏ ôm hôn lúc nãy. Anh nhìn hình mà tự nhiên thấy vui trong lòng, hình chụp sắc nét như vậy thật cảm ơn cô ta. Nhưng cô ta dám uy hiếp anh? Còn muốn bôi nhọ danh dự của cô gái nhỏ nhà anh?

Đoạn Linh Nhi vẫn cứ đinh ninh hai người là anh em họ hàng gần, vậy mà lại loạn luân yêu nhau. Cho nên cô ta mới dùng hình này mà uy hiếp Lăng Chi Hiên, bắt anh ấy phải phục tùng cô, cung chiều cô. Thật may khi lúc này cô đã chạy theo phía sau hai người này, cái thằng nhóc ranh kia làm sao có thể so với người đàn ông tuấn mĩ trước mặt này. Từ lần đầu tiên gặp, cô đã vô số lần tưởng tượng ra cảm giác được anh ấy giày vò dưới thân tới mức muốn điên luôn rồi. Cô không thể thỏa mãn với bất kì người đàn ông nào nữa, cho nên anh ấy phải chịu hoàn toàn trách nhiệm với cô.

Lăng Chi Hiên ánh mắt vô cùng thâm tối nhìn vẻ mặt đắc ý của Đoạn Linh Nhi. Anh với cô gái nhỏ không phải là anh em họ, ba mẹ của cô gái nhỏ cũng không biết anh là ai nên anh cũng không phải lo, sau này anh sẽ gặp họ sau. Còn người trong chung cư mới là vấn đề, anh không muốn cô gái nhỏ nhà anh phải chịu bất kỳ uất ức nào. Nghĩ đến đây anh cười lạnh nói: "Cô muốn gì?"

"Em muốn tối nay được trở thành người của anh" Đoạn Linh Nhi cười càng quyến rũ, đưa tay vẽ vẽ cọ cọ trên lồng ngực Lăng Chi Hiên, cảm thấy vui mừng vì kế hoạch sắp thành.

Lăng Chi Hiên gạt tay Đoạn Linh Nhi, đứng lên quay qua nói nhỏ vào tai Dạ Nguyệt: "Em ở đây chờ tôi, nhất định không được đi lung tung"

"Anh đi đâu vậy?" Dạ Nguyệt đôi mắt mông lung như nai con lạc đường nhìn Lăng Chi Hiên. Cô gái nhỏ thật sự đang không quyền rũ anh!? Anh vô cùng hoài nghi nha.

"Tôi đi giải quyết lũ sâu bọ" Lăng Chi Hiên lại nhếch khoé môi nói nhỏ rồi hôn lên trán cô gái nhỏ.

"Đi sớm về sớm nha" Dạ Nguyệt cười ngọt ngào vẫy tay. Nhìn cũng biết là cô say rồi.

Xác định là không có đang quyền rũ? Lăng Chi Hiên cười bất đắc dĩ quay đi.

Nhưng khi Lăng Chi Hiên quay đi, vẻ mặt của Dạ Nguyệt hoàn toàn thay đổi. Cô mặc dù đầu óc choáng váng lâng lâng nhưng lúc này cô thấy Đoạn Linh Nhi nói gì đó với sư phụ. Sau đó cô ta mỉm cười rồi đi, rồi tới lượt sư phụ cũng rời đi. Cô lại nghĩ đến một Đoạn Linh Nhi lúc ở cầu thang thoát hiểm rồi lại nghĩ tới sư phụ, tự nhiên khoé mắt lại cảm thấy cay cay. Cô rất muốn đi theo hai người nhưng lại cảm thấy sợ. Con người ta khi cảm giác một khả năng mà bản thân không mong muốn xảy ra thì khả năng đó thường xảy ra nhất. Và những chuyện trước đây đều xảy ra như vậy. Đang lúc phân vân thì một tin nhắn được gửi đến.

"Lầu 9 cầu thang thoát hiểm" Dạ Nguyệt lạng người đi giống như chìm trong cái lạnh của mùa đông. Chẳng lẽ đúng như cô nghĩ? Dạ Nguyệt đứng bật dậy.

Đoạn Linh Nhi đã đứng dưới lầu 9 chỗ cầu thang thoát hiểm đợi Lăng Chi Hiên, vừa thấy Lăng Chi Hiên cô ta đã định nhào vào lòng anh. Nhưng chưa kịp chạm vào đã bị anh tránh sang một bên làm cô ta mất đà té xuống đất.

"Đưa điện thoại đây" Lăng Chi Hiên nhíu mày, ánh mắt bây giờ còn tối hơn đêm đầu tháng không một chút ánh sáng nào, giống như một hố đen sâu thẳm không đáy. Anh vốn dĩ muốn tự mình lấy nhưng không muốn chạm vào người con rắn độc này.

"Cho dù anh có lấy được điện thoại nhưng tấm hình đã được em gửi qua email của mình rồi. Bất cứ ai cũng không thể xoá ngoại trừ em" Đoạn Linh Nhi vẫn không nổi giận, đứng dậy từ từ tiến lại gần Lăng Chi Hiên, lại đưa tay về về cọ cọ lên ngực Lăng Chi Hiên.

Rắc! Tiếng xương gãy vang lên trong không khí tĩnh lặng. Đoạn Linh Nhi không thể tin nhìn ngón tay của mình bị bẻ cong ngược lại, dường như xương đã bị gãy hoàn toàn. Cảm giác đau nhói bắt đầu xâm chiếm khiến Đoạn Linh Nhi khóc lóc rên rỉ trông vô cùng khổ sở, đau tới nỗi không thể thốt nên lời.

"Tôi nhắc lại, đưa điện thoại đây" Lăng Chi Hiên ánh mắt vẫn không đổi, đầy sát khí nhìn Đoạn Linh Nhi. Vốn dĩ anh đã muốn làm như vậy ngay từ lúc này nhưng vì còn Dạ Nguyệt với nhiều người ở đó, thân phận chưa thể bại lộ nên anh không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Trong một khắc, Đoạn Linh Nhi cảm thấy như mình sắp bị giết đến nơi. Vừa sợ hãi khóc lóc vừa run run đưa điện thoại cho Lăng Chi Hiên. Hôm nay cô ta đã biết bản thân mình đã quá ngây thơ, dám chọc vào người không nên chọc. Người đàn ông tuấn mĩ này bên trong anh ta hoàn toàn chỉ là một hàm băng lạnh giá, một địa ngục mà bất cứ con quỷ nào cũng không dám đi vào trong đó. Nhưng bây giờ mới biết thì đã quá muộn.

Lăng Chi Hiên lấy điện thoại Đoạn Linh Nhi, bấm hình ảnh kia qua máy ảnh. Sau đó, anh bẻ gãy điện thoại của Đoạn Linh Nhi, còn đập thật mạnh vào tường cho nó vỡ nát ra: "Đừng nghĩ đến chuyện làm tổn thương cô ấy, nếu không cho dù có 100 cái mạng cô cũng không thể gánh nổi". Rồi anh xoay người đi không nói thêm lời nào.

Ra khỏi cầu thang thoát hiểm, Lăng Chi Hiên gọi điện cho Dương Lãnh Thiên: "Tôi muốn cậu thông báo cho Tề Vĩ, bảo cậu ta ngay lập tức xoá bỏ toàn bộ dữ liệu về mail của Đoạn Linh Nhi. Còn cậu, nhanh chóng cho Đoạn Linh Nhi bị đuổi khỏi công ty cô ta đang làm, không để cho bất cứ công ty nào tiếp nhận cô ta. Đuổi cô ta ra khỏi khu chung cư tôi đang ở, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô ta nữa". Sở dĩ anh tha cho cô ta một mạng là vì tấm hình mà cô ta đã chụp. Nhìn tấm hình anh cong khóe môi, qua tấm hình này anh có thể thấy được rõ ràng tình cảm của cô gái nhỏ dành cho anh.

Dương Lãnh Thiên ngó ra nhưng cũng vâng vâng dạ dạ. Sau khi Lăng Chi Hiên cúp máy, Dương Lãnh Thiên nhìn điện thoại vuốt mồ hôi. Đoạn Linh Nhi là ai tất nhiên anh biết, vì tất cả thông tin của những người trong chung cư và khu phố anh đều đã điều tra và đang nắm giữ. Rồi anh la hét trong lòng, tôi muốn được nghỉ ngơi aaaaaa, sức lao động của anh bị vắt đến cạn kiệt rồi aaaaaa. Sẵn tiện nói luôn, sau khi Tề Vĩ xâm nhập vào mail của Đoạn Linh Nhi trước khi xoá, anh đã thu được tấm ảnh đó. Và như vậy, tấm ảnh này vẫn luôn bị mọi người trong trung tâm nghiên cứu âm thầm truyền tay nhau, mọi người đều thốt lên cảm thán: Làm tốt lắm Tề Vĩ!! .v Nhưng về sau khi ai đó phát hiện ra chuyện này thì sẽ thế nào đây? (Tác giả hóng :v)

Bên này sau khi Lăng Chi Hiên trở về sân thượng nhưng lại không thấy Dạ Nguyệt đâu. Nhất thời anh cảm thấy có gì đó không ổn. Anh đi bộ từ cầu thang sân thượng xuống đến căn hộ 307 nhưng cửa vẫn khoá ngoài, chứng tỏ Dạ Nguyệt không có về đây. Anh lại tiếp tục xuống dưới lầu tìm kìm. Bây giờ đã hơn 1h đêm, cô gái nhỏ mà lang thang ngoài đường là rất nguy hiểm. Anh lập tức vừa chạy vừa nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm hình bóng nhỏ bé của cô gái nhỏ nhà mình.

Còn Dạ Nguyệt thì sao? Nhận được tin nhắn đó, Dạ Nguyệt đi xuống tầng 9. Vừa đến gần cửa cầu thang thoát hiểm thì Dạ Nguyệt nghe được tiếng rên rỉ của Đoạn Linh Nhi, nhất thời đứng sững người lại, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không còn nghe được âm thanh nào nữa. Sau đó Dạ Nguyệt như người trên trời cứ đi, đi mãi, lạng lẽ bước đi trong đêm tối. Cho tới khi cô nhận ra thì thấy mình đang đứng ở công viên gần khu chung cư.

Cái lạnh rét của sương đêm làm cơ thể Dạ Nguyệt run rẩy vì lạnh. Và cũng vì vậy mà Dạ Nguyệt từ từ tỉnh táo lại. Tự nhiên cô đi ra đây làm cái gì? Không phải kết cuộc này cô đã biết trước rồi hay sao? Sư phụ chỉ là tạm thời mất trí nhớ. Với một người như sư phụ nếu nói không có người quan trọng trong lòng của kẻ ức trước đây thì thật là không thể nào. Cho nên cô đã luôn tự nhủ với lòng, nhất định không được rung động với sư phụ, ai cũng được ngoại trừ sư phụ. Bởi vì một khi nhớ ra cô biết chắc rằng người sư phụ chọn sẽ không phải là mình. Vì vậy, cô thà làm đệ tử của sư phụ, ít nhất cô sẽ được ở cạnh sư phụ nếu là mối quan hệ này. Vậy thì tại sao cảm giác mà rất lâu trước đây bây giờ lại hiện hữu trong lòng cô một lần nữa. Cô ghét bản thân mình. Cô đã có thể thân nhiên với quá khứ, một mình bước đi tiếp trên con đường của mình, cũng muốn chờ đợi hạnh phúc thuộc về riêng bản thân mình. Nhưng đầu đó bên trong cô lại luôn cự tuyệt tất cả những người muốn che chở cho cô, những người muốn đến gần cô.

Dạ Nguyệt đang chìm đắm trong suy nghĩ hỗn loạn thì một vòng ôm từ phía sau ôm gọn lấy cô vào trong lòng ngực ấm áp.

"Tôi đã nói em chờ tôi mà. Có biết chạy ra đây giờ này nguy hiểm lắm không?" Lăng Chi Hiên càng siết chặt lấy cơ thể lạnh cóng của Dạ Nguyệt. Cũng may bác bảo vệ thấy Dạ Nguyệt vừa đi về hướng công viên, bác ấy lo lắng nói với Lăng Chi Hiên đang tìm kiếm gần đó nên anh mới nhanh chóng chạy đến đây.

"Sư phụ, thật xin lỗi. Có thể buông tôi ra được hay không?" giọng nói giống như chim trong gió lạnh của buổi đêm.

Lăng Chi Hiên nghe vậy càng khẳng định có gì đó vô cùng bất thường. Xoay Dạ Nguyệt lại, thấy ánh mắt vô hồn của cô gái nhỏ nhất thời khiến anh giật mình. Anh ôm chặt lấy cô gái nhỏ: "Nguyệt, xảy ra chuyện gì? Em làm sao vậy?" anh đã có một dự đoán trong lòng nhưng vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn.

Dạ Nguyệt cắn chặt môi: "Đừng chạm vào tôi" tiếng nói nhỏ như mèo kêu của Dạ Nguyệt vang lên trong cái giá lạnh của cõi lòng, giống như nói không nên lời. "Xin anh, đừng chạm vào tôi sau khi đã chạm vào người con gái đó"

Lăng Chi Hiên cuối cùng đã biết chắc chắn chuyện gì đang xảy ra, thì ra cô gái nhỏ đang hiểu lầm anh. Như vậy, cô gái nhỏ không có chứng kiến toàn bộ sự việc.

"Em nghe tôi nói" Lăng Chi Hiên nâng mặt Dạ Nguyệt lên để Dạ Nguyệt đối diện với anh. "Không có chuyện gì xảy ra, em đã hiểu lầm"

"Sư phụ không cần giải thích" Dạ Nguyệt lắc đầu, rồi quay đầu sang hướng khác. "Chúng ta chỉ là quan hệ thầy trò, thầy thì không cần phải nói với trò về chuyện yêu đương của mình có đúng không?"

"Em thừa nhận đi, em đang ghen" Lăng Chi Hiên kéo mặt của Dạ Nguyệt quay lại.

"Không có" Dạ Nguyệt tức giận nói. "Tại sao tôi phải ghen?"

"Bởi vì em yêu tôi" Lăng Chi Hiên một câu khẳng định chắc chắn, lần này anh thật sự không thể để cô gái nhỏ chạy trốn nữa. Anh không muốn cô gái nhỏ hiểu lầm rồi ghét bỏ anh, làm sao anh có thể chịu nổi cái loại chuyện như vậy đây? Ai cũng có thể hiểu lầm anh chỉ ngoại trừ người trước mắt này.

"Sư phụ à, hình như sư phụ tự tin quá rồi đó" Dạ Nguyệt giọng lạnh như băng nói.

"Em có dám thề nếu em không yêu tôi thì sau này em chỉ có thể gả cho một mình tôi không?" Lăng Chi Hiên cong khoé môi.

"Tưởng ai cũng là đứa ngốc à?" Dạ Nguyệt đen mặt.

"Em không dám thề tức là em yêu tôi" Lăng Chi Hiên cười càn đắc ý.

"Tôi không yêu ai hết, tôi yêu bản thân mình có được hay không?" Dạ Nguyệt lạnh lùng đẩy Lăng Chi Hiên ra. Dạ Nguyệt thật không muốn như thế này, nhưng hãy nghĩ tới hình ảnh người này ôm người phụ nữ khác rồi còn muốn chạm vào cô thì cô không kìm được bản thân. Tim thật sự đau nhói, không thể chịu đựng được nữa. Nhưng cô có quyền gì mà trách móc đây?

"Nguyệt, tin tưởng tôi" Lăng Chi Hiên nhìn sâu vào trong đôi mắt mờ sương của cô gái nhỏ, tìm ẩn ẩn đau.

Dạ Nguyệt im lặng tưởng chừng như thật lâu, thật lâu cũng không có đáp lời.

Lăng Chi Hiên hai tay ôm lấy đôi gò má của Dạ Nguyệt, để Dạ Nguyệt nhìn thẳng vào mắt anh, kiên định nói: "Nguyệt, tôi biết trong tất cả mọi chuyện của em, em đều có thể bình thân mà chấp nhận, ngay cả chuyện quá khứ. Nhưng chỉ riêng đối với tình cảm tôi dành cho em, em luôn trốn tránh và tự lừa dối bản thân mình. Bởi vì em luôn đề phòng và luôn cho rằng bản thân không thể tin tưởng vào cảm xúc, em luôn cho rằng đó chỉ là nhất thời. Cho dù tôi có nói "Tôi yêu em" nhưng tôi chắc rằng em sẽ đánh trống lảng và cho là tôi nói đùa. Không sao, tôi nhất định sẽ chờ, chờ đến khi em dám thừa nhận tình cảm của tôi dành cho em, chờ đến khi em thừa nhận trong lòng em từ lâu đã luôn tin tưởng vào tôi. Nhưng dù có chờ, tôi cũng nhất định không cho phép em rời khỏi tôi dù là với bất cứ lý do nào" đây cũng là lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy.

"Cuối cùng tôi đã nói ngoại trừ em ra, tôi không muốn chạm vào bất kì người phụ nữ nào. Lúc này chỉ là tôi muốn lấy lại tấm hình này nên mới đi gặp cô ta và đã lỡ bẻ ngón tay cô ta nên nếu em có nghe tiếng gì thì chắc chắn đó chỉ là tiếng cô ta khóc lóc" cũng là lần đầu tiên anh giải thích

nhiều như vậy, còn đem tấm hình trong điện thoại đưa ra.

Theo suy đoán của Lăng Chi Hiên, Dạ Nguyệt chắc chắn không có nhìn tận mắt mọi việc, vì anh luôn để ý cửa cầu thang. Thứ hai nếu cô ấy đứng bên ngoài thì vẫn có thể nghe hết tiếng nói bên trong. Vậy thì tại sao cô ấy vẫn hiểu lầm? Chỉ có một khả năng duy nhất, chính là lúc anh bế ngón tay khiến cho cô ta khóc lóc rên rỉ nên mới tạo ra âm thanh này, Dạ Nguyệt chắc chắn bị cô ta hẹn ra để chứng kiến mọi chuyện theo dự tính của cô ta nên vừa đi đến đúng lúc nghe được mà hiểu lầm rồi đi. Cho dù chỉ là suy đoán nhưng anh có thể chắc chắn đến 9/10 rồi.

Dạ Nguyệt nhìn thấy tấm hình trong điện thoại nhất thời mặt đỏ lên: "Tại sao.... sao lại có tấm hình này?"

"Là lúc tôi và em chìm đắm vào trong nụ hôn nóng bỏng đã bị chụp lén" Lăng Chi Hiên cong khoé môi, còn cố tình nhấn mạnh nụ hôn nóng bỏng.

Dạ Nguyệt lại càng không biết trốn vào đâu, cô nhớ bản thân đã làm gì. Giống như là trong vô thức, tất cả mọi hành động của cô đều nói cho cô biết một đáp án duy nhất, chỉ là cô cố tình tán lờ đi. Cô luôn tự nói với mình nhất định phải thật mạnh mẽ. Chỉ có bản thân mình mới có thể chịu trách nhiệm cho mình và những người mà mình coi trọng. Cô đã buông xuống quá khứ nhưng bản thân đã luôn mặc định một điều lời hứa chỉ là một lời nói thôi, còn phải xem người nói có thật sự muốn thực hiện nó hay không nữa. Nhưng cô biết trong thâm tâm cô từ lâu đã luôn tin tưởng người trước mặt này vô điều kiện, chỉ là bản thân không dám thừa nhận, luôn tự lừa dối bản thân mình, luôn chạy trốn. Cho nên bản thân cô từ lâu đã tự nhiên đón nhận ái muội của người trước mặt này. Thì ra trái tim cô đã biết và thừa nhận nó từ trước.

Chỉ là tại sao cô vẫn luôn trốn tránh đây? Còn một lý do rất lớn khiến cô cảm thấy sợ hãi chính là việc mất trí nhớ của sư phụ, cô vẫn chưa thể hoàn toàn toàn tâm toàn ý ở cạnh sư phụ vì cô sợ một ngày không xa khi sư phụ nhớ lại thì cô lại phải rời xa sư phụ. Liệu rằng trong ký ức đã mất của sư phụ, có tồn tại một người quan trọng nào hay không? Thật ra cô đã luôn tự hỏi điều này trong lòng mình cả ngàn lần và đó cũng chính là điều làm cô không dám đối diện nhất. Cho dù chỉ là từ "nếu" nhưng nếu có thì sao? Nếu như chuyện sẽ như vậy thì lần này cô có chịu nổi không? Đáp án là không, người từ trước tới giờ làm cô không mong muốn đánh mất nhất chính là sư phụ. Vậy cô phải làm sao đây?

"Em thừa nhận tình cảm của mình" Dạ Nguyệt nhẹ giọng nói, cơ thể cũng có phần hơi run rẩy, bởi vì mỗi lần cô thừa nhận là mỗi lần cô đánh mất. Mất đi thứ quan trọng hết lần này đến lần khác đã làm cô mất hết dũng khí mà đối diện với sư phụ.

"Vậy em đồng ý trở thành người phụ nữ của tôi?" Lăng Chi Hiên ánh mắt lóe lên tia sáng.

Dạ Nguyệt mặt đỏ lên như quả cà chua, nhỏ giọng nói: "Hình như cách diễn đạt của anh có vấn đề a, chúng ta sẽ quen nhau như những cặp tình nhân bình thường mới đúng"

Lăng Chi Hiên ôm lấy Dạ Nguyệt: "Đó cũng đại biểu em trở thành người của tôi"

Dạ Nguyệt không thèm cãi với vị đại ca này nữa, ngược đầu lên nhìn vào mắt của ai đó: "Nhưng cho em chút thời gian để từ từ chấp nhận chuyện này có được hay không?" Dạ Nguyệt vẫn chưa thể trả lời cho câu hỏi về bí mật ký ức của sư phụ nên vẫn còn cái gì đó khiến Dạ Nguyệt khổ sở.

Lăng Chi Hiên biết Dạ Nguyệt nghĩ gì, anh thật muốn nói là anh không hề mất trí nhớ, để Dạ Nguyệt không phải lo sợ gì nữa. Nhưng hiện tại bây giờ vẫn chưa phải thời điểm anh nói ra thân phận của mình, có quá nhiều nguy hiểm nếu Dạ Nguyệt biết quá nhiều về chuyện này. Anh vẫn chưa biết bọn người đó sẽ hành động ra sao, sẽ làm những gì. Vì vậy cho đến khi mọi chuyện nằm trong tầm kiểm soát của anh, lúc đó anh mới chắc chắn có thể nói hết cho Dạ Nguyệt biết. Nhưng không sao, chỉ cần cô gái nhỏ đồng ý chấp nhận anh bước vào thế giới riêng của cô ấy là đã đủ rồi.

Lăng Chi Hiên cong khoé môi: "Được, nhưng em phải hứa với tôi. Dù cho sau này có xảy ra chuyện gì em cũng không được phép tự ý rời khỏi tôi"

Dạ Nguyệt lúc này mới gạt đầu nở nụ cười, trong lòng như bỏ xuống được một thứ gì đó vô cùng nặng nề.

"Đến đây" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt kéo Dạ Nguyệt đến gần. "Nhắm mắt lại"

Dạ Nguyệt ngó người ra "Làm gì?"

"Tất nhiên là tôi muốn hôn em" Lăng Chi Hiên thân nhiên nói.

Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen: "Bộ anh muốn hôn là phải hôn sao?" chẳng phải sư phụ mới đồng ý là cho cô thời gian từ từ tiếp nhận sao? Cô nghe lầm sao?

"Tôi đã từng hỏi em: "Tôi có thể hôn em không?" có phải hay không?" Lăng Chi Hiên từ từ nhắc lại nguyên văn câu nói.

"Đúng vậy" Dạ Nguyệt gạt đầu, mặc dù lúc đó cô say nhưng vẫn không bị quên đi ký ức.

"Và em trả lời: "Có thể"" Lăng Chi Hiên cong khoé môi.

Dạ Nguyệt lại gạt đầu nhưng bây giờ cô đang có linh cảm vô cùng xấu a =. =!!

"Đây là bằng chứng" Lăng Chi Hiên lấy tấm hình ra rồi anh mới kết luận: "Vì vậy, từ bây giờ về sau chỉ cần tôi muốn hôn em thì đều có thể hôn"

Dạ Nguyệt trở mặt ra nhìn: "Làm gì có cách tính kiểu đó, "Có thể" chỉ là dành cho lúc đó a"

"Tôi đâu có nói: "Hiện tại tôi có thể hôn em?" hay "Bây giờ tôi có thể hôn em?" cho nên câu nói của tôi là áp dụng cho từ lúc đó đến về sau này và em đã đồng ý. Đã nói thì phải giữ lời, phải chịu trách nhiệm cho lời mình đã nói" Lăng Chi Hiên cười đến vui vẻ.

Dạ Nguyệt ghen hòng, cô thừa nhận mình hoàn toàn đầu không lại con người vô cùng nguy hiểm này. Mặc dù cô luôn hơi hơi tự tin mình rất khó bị người khác đưa vào tròng. Nhưng hiện tại cô đã bị hạ gục trong vòng chưa đến hai nốt nhạc. Quả thật là quá đáng sợ, ai cứu mạng aaaaa. Có phải cô vừa đồng ý một chuyện gì đó vô cùng nguy hiểm rồi hay không?

Đáng tiếc Dạ Nguyệt chưa kịp kêu cứu đã bị ai đó ôm chặt lấy và tiếp theo đó tất nhiên là một màn hôn môi nóng bỏng dưới bóng đêm bao trùm. Như vậy, đã có người chính thức bước vào thế giới bóng đêm sâu thẳm lạnh giá của Dạ Nguyệt. Người đó chính là vị đại ma vương tuần mĩ nhất mà cũng bá đạo nhất.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới rét lạnh oOo

Rầm! Xoảng! Tách trà trên bàn bị đôi bàn tay to lớn gạt ra rơi mạnh xuống đất. Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế, chân mày nhíu chặt, vẻ mặt vô cùng giận dữ.

"Vẫn chưa tìm ra xác của nó?" người đàn ông trung niên gằn lên từng chữ. "Bọn vô dụng" rồi ông ta quát lớn.

Hai người đàn ông mặc vest đen thân hình cao to lực lưỡng, đứng cúi đầu trước mặt người đàn ông, cơ thể run rẩy sợ hãi. Áp lực từ người này bọn họ thật sự không thể chống đỡ nổi.

"Tao muốn, sống phải thấy người chết phải thấy xác. Cho dù phải lật tung cả ngọn núi cũng phải tìm cho ra" người đàn ông trung niên âm trầm nói, phàm là làm việc gì cũng nhất định không thể sơ xuất. Bởi vì chỉ cần một sơ xuất nhỏ nhất cũng có thể gây nguy hại đến về sau này. Nhất là không thể để cho nó còn sống mà trở về.

"Dạ!!!" hai người kia sợ hãi gật đầu rồi run rẩy lui ra.

Sau khi hai người kia lui ra, một người đàn ông trẻ tuổi bước vào, gương mặt giống người đàn ông trung niên đến bảy phần, trên khoé môi là nụ cười gian manh xảo trá.

"Rất có thể hần ta đã bị thú hoang thịt sạch sẽ đến không còn một cái xương nào rồi. Ba cũng biết đó là một ngọn núi hoang sơ còn gì" người đàn ông trẻ tuổi thông thả nói, giống như đang nói trời hôm nay đẹp quá, trời xanh mây trắng nắng vàng a.

"Ít nhất cũng phải còn một vài dấu vết nào đó" người đàn ông trung niên trầm ngâm nói. "Làm việc quan trọng nhất chính là cẩn trọng, con nên nhớ kĩ điều này"

"Rời rồi rồi" người đàn ông trẻ tuổi gật gù đầu ra về ông già cứ nhai đi nhai lại có một điệp khúc cũ rích, thật nhàm chán. Cảm thấy vô vị, anh chàng đứng dậy chào ông bố thân yêu nhà mình rồi rời đi.

Người đàn ông trung niên ảo não bóp trán, phải chi nó có một chút bản lĩnh tài giỏi như thằng kia thì ông không cần ở đây mà phải đau đầu nhức óc nữa. Nhắc tới thằng đó, ông lại lị về âm trầm. Ông đã đi đến bước đường đoạn tuyệt hết tình nghĩa với nó, vì vậy ông nhất định phải biết chắc chắn nó đã chết, nếu không vô tình thả sói về rừng thì có ngày nó sẽ quay lại trả thù hết tất cả những người đã từng tổn hại nó một cách tàn nhẫn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Vào một buổi tối mùa hạ, bầu trời đầy sao trong vắt không một gợn mây. Ngoài khơi biển Đông, một con tàu sang trọng đang tung tăng lướt trên những ngọn sóng. Bên trong tàu, ánh đèn rực rỡ đủ màu sắc chiếu khắp cả căn phòng lớn. Âm nhạc sôi động cùng với những điệu nhảy điên cuồng. Mọi người đang chìm vào một buổi tiệc vô cùng sa hoa và hoang lạc.

Nhưng bên ngoài vẻ xa hoa và hoang lạc đó, nơi góc khuất sâu thẳm của con tàu là tội ác đáng ghê tởm nhất đang diễn ra.

"Tại sao bọn bây lại làm vậy?" người đàn ông trạc 30 mấy tuổi ôm ngực khó khăn nói, miệng ông ta bắt đầu nôn ra thật nhiều máu tươi. "Chúng mày nên nhớ tất cả của chúng mày đều là tao cho, không có tao thì chúng mày chỉ là một lũ cặn bã"

“Ha ha đại ca àh, tôi rất cảm ơn anh vì đã “chiếu cố” chúng tôi nhưng anh có dám nói anh không có được gì từ khi lợi dụng chúng tôi?” một người đàn ông trẻ tuổi cười vô cùng tà ác.

“Mày đừng có nói như bọn tao chỉ là những kẻ bỏ đi, mày mới chính là thằng vô dụng nhất, không có tội tao mày có được như ngày hôm nay?” người đàn ông khác khuôn mặt dữ tợn, hằn ta nắm đầu của người đàn ông đang phun máu lên nói.

“Không cần phải nói nhiều với hần, hần ta chỉ là kẻ sắp đi chầu ông bà thôi” một người đàn ông khác đang ôm một người phụ nữ xinh đẹp quyền rũ, vừa thân mật với cô ta vừa ra vẻ thần nhiên nói. “Ah còn nữa, trước khi mày chết tao sẽ tốt bụng cho mày biết một chuyện. Vợ của mày, con đàn bà hư hỏng đó, thật là khiến cho tao không thể quên được mùi vị của nó ha ha ha”

Người đàn ông đó lại phun ra một ngụm máu, ánh mắt căm phẫn nhìn ba tên đàn ông đó, gắng sức gào lên những từ thật lớn: “TAO NHẤT ĐỊNH SẼ ĐÒI LẠI TẤT CẢ, KỂ CẢ MẠNG CỦA CHÚNG MÀY” rồi ông ta gục xuống trên vũng máu tươi của chính bản thân mình.

Cả ba tên kia cười thật to hả hê tự đắc, kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc. Người nào mạnh hơn, độc ác hơn thì người đó có quyền quyết định sống chết của kẻ còn lại. Đó vốn dĩ là cách tồn tại trong thế giới vấy bẩn tội ác này. Nếu không mạnh hơn thì chỉ còn lại một con đường duy nhất, chính là chết.

“Mày, quãng xác hần ta xuống biển cho cá mập ăn” người đàn ông trẻ tuổi chỉ định một tên tay sai bên cạnh.

“Dạ!!” tên đó cúi đầu rồi khiêng xác người đàn ông đi ra ngoài.

Sau đó, ba người bọn hần nghe một tiếng động thật lớn bên ngoài như có một vật nặng được ném vào lòng nước sâu thẳm của đại dương. Cả ba người quay qua nhìn nhau cười càng gian trá hơn nữa, bọn hần cầm ly rượu vang đỏ lên cạn ly chúc mừng. Buổi tiệc trên tàu vẫn còn đang diễn ra càng ngày càng sôi nổi và điên cuồng. Không ai biết vừa có một mạng người đã bị tước đoạt đi một cách dễ dàng và thảm lặng trong bóng tối.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới khoe mẽ oOo

“Mọi người có thể dẫn theo người yêu hay bạn bè đều được. Hy vọng mọi người sẽ tham gia cùng với gia đình mình” người con gái xinh đẹp nở nụ cười thật tươi trước lớp. Không phải ai khác chính là Nguyễn Lâm Lan, bạn học cùng nhóm với nhóm của Dạ Nguyệt. Cô ta chính là đại tiểu thư của tập đoàn Nguyễn thị, quy mô tương tự như tập đoàn họ Dương của Dương Hoàng Trí, cho nên cũng được tính là một tập đoàn nổi tiếng trên thương trường.

Vì lần này công ty của ba cô ta vừa mới ký được hợp đồng làm ăn với bên Lăng gia nên gia đình cô ta đã mua một con tàu và tổ chức một buổi tiệc dạ hội trên đó. Dưới sự cưng chiều của mẹ, cô ta đã được phép mời các bạn cùng lớp tham gia buổi tiệc. Vì vậy mới có một màn gửi thiệp hôm nay.

“Nể tình bài báo cáo vừa rồi các cậu hợp tác rất tốt nên đây là thiệp mời của các cậu” Nguyễn Lâm Lan bước đến ngồi trước bàn của Dạ Nguyệt, cười đắc ý nói.

“Bọn này không cần” Lý Vân Nhi xì mũi xem thường nói.

Nguyễn Lâm Lan nhếch khóe môi cười nhạt rồi quay sang Dạ Nguyệt như cố ý nói: “Chị cũng tham gia nha, bởi vì hôm đó cũng chính là ngày công bố mối quan hệ của tôi với Thông cho tất cả mọi người biết, sau khi tốt nghiệp bọn tôi cũng sẽ chính thức kết hôn”

“Chúc mừng hai người” Dạ Nguyệt thần nhiên nói, chuyện này cũng không có liên quan gì đến cô nên cô cũng không có nghĩa vụ phải tham gia.

Sẵn tiện nói luôn, sau khi xảy ra chuyện ở biệt thự ngày hôm đó, Tề Mạc Thông cũng không có đi học buổi nào. Sau này khi đi học lại Dạ Nguyệt mới nghe Dương Hoàng Trí nói tập đoàn của gia tộc Tề Mạc Thông đang rơi vào một khó khăn có thể dẫn đến nguy cơ phá sản. Nhưng do gia tộc họ Tề đã nhanh trí kết thông gia cùng với tập đoàn Nguyễn thị trước khi hoàn toàn sụp đổ nên mới có thể ổn định và bắt đầu lại quỹ đạo của tập đoàn mình. Vì vậy hôn nhân giữa Tề Mạc Thông và Nguyễn Lâm Lan cũng đã được xác định vào lúc đó.

Còn Nguyễn Lâm Lan thì sao? Vì một lần vô tình, cô ta đã nhận ra tình cảm của Tề Mạc Thông đối với Dạ Nguyệt nên cô ta rất tức giận. Một đứa con gái thấp hèn như con ả Dạ Nguyệt đó mà muốn trèo cao lên làm phượng hoàng? Đừng có mà nằm mơ, những đứa nghèo kiết xác như con nhỏ đó thì tốt nhất là nên biến khỏi đây, ngôi trường quý tộc danh giá chỉ xứng đáng cho những người như cô ta thôi.

“Để tôi xem, cô còn đắc ý được bao lâu?” Nguyễn Lâm Lan suy nghĩ trong lòng rồi đứng dậy rời đi.

“Dạ Nguyệt, chị có muốn đi không?” Lý Vân Nhi về mặt khó hiểu quay qua nói.

“Hừ!?” Dạ Nguyệt định trả lời không nhưng nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lý Vân Nhi thì lại cảm giác Lý Vân Nhi còn có một ý đồ gì đó khác khi hỏi mình như vậy.

“Nếu đi thì chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại tên đó” Dương Hoàng Trí bỏ sung ý của Lý Vân Nhi, anh không cần nghĩ cũng biết cô gái nhà anh nghĩ gì. Lần này anh thật sự muốn đi, không phải vì Nguyễn Lâm Lan mà kể từ lần đó anh không còn liên lạc được với Tề Mạc Thông nữa. Nên anh

muốn biết tình hình của cậu ta lúc này.

Dạ Nguyệt lắc đầu, cô không hiểu tại sao Lý Vân Nhi lại hỏi vậy, đáng lẽ Lý Vân Nhi phải biết hiện tại người cô không muốn gặp nhất chính là cậu ta.

Lý Vân Nhi thất vọng nói: “Aizz chúng ta vốn dĩ có thể làm con nhỏ đáng ghét đó không còn cười đắc ý được nữa, nhưng đáng tiếc...”

Dạ Nguyệt đen mặt: “Đẹp ngay mấy cái ý tưởng ngốc của em đi”

“Rồi, rồi, em biết lỗi rồi” Lý Vân Nhi làm mặt hối hận, khóc oa oa nói.

“Nói tóm lại chị nhất định không đi” Dạ Nguyệt một lời nói chắc như đinh đóng cột.

Ai biết buổi tối khi về nhà cô lại nhận được một cú điện thoại của Lý Vân Nhi, trong điện thoại là tiếng khóc đầy thảm thương như sắp tận thế tới nơi.

“Xin chị đó, tham gia với em đi” Lý Vân Nhi yếu xìu nói, thỉnh thoảng lại có tiếng nấc cục đầy nghẹn ngào. “Em không muốn phải đối mặt với con nhỏ đáng ghét đó một mình đâu hu hu”

Dạ Nguyệt ảo não. Ba mẹ của Vân Nhi cũng nhận được thiệp mời của bên Nguyễn thị nên bắt Vân Nhi phải tham gia cùng, không cho phép từ chối. Vì vậy mới có một màn khóc lóc thảm thương như thế này trong điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Lăng Chi Hiên cũng biết về buổi tiệc đó thông qua Dạ Nguyệt, nhưng cô gái nhỏ nói không muốn đi nên anh cũng không có ý kiến gì.

“Em còn có Hoàng Trí mà?” Dạ Nguyệt quay qua lắc đầu với Lăng Chi Hiên, ý bảo cô đang bó tay đây. Lăng Chi Hiên cười cười nheo nheo gò má mềm mại của Dạ Nguyệt, thừa cơ ăn chút đậu hũ của cô gái nhỏ nhà anh.

“Ủầy Hoàng Trí thì không tính nha, cậu ấy chỉ biết mỉm cười im lặng thôi, là một cái bình hoa di động vô dụng nhất áh” Lý Vân Nhi khịt mũi nói, tên đó có bao giờ chửi lại con gái không? Hoàn toàn không a. Nhưng Lý Vân Nhi cũng quên là Dạ Nguyệt cũng có rống hống lên chửi lộn với ai bao giờ đâu. “Hu hu hu chị mà không đi thì từ nay em sẽ cách chị luôn, không thèm để ý đến chị nữa, chị không có thương em gì hết hu hu” Lý Vân Nhi khóc càng dữ hơn nữa, vô cùng thương tâm nói giống như là cả thế giới này bỏ mặc cô ấy vậy.

“Rồi rồi, chị chịu thua được chưa. Chị tham gia là được chứ gì” cuối cùng Dạ Nguyệt đành phải nhượng bộ mềm lòng vì Vân Nhi khóc dữ dội quá, không biết Hoàng Trí mà biết được Vân Nhi nói cậu ta như bình hoa di động thì sẽ thế nào đây?

“Chị hứa rồi đó nha” Lý Vân Nhi hét lên vui sướng, thật không biết cái đứa vừa khóc thương tâm như mất ba mất mẹ kia biến đi đâu mất tiêu rồi. “Mà chị cũng đừng có quên là sáng mai mình đi công viên chơi nữa đó” sau khi được lời xác nhận của Dạ Nguyệt, Lý Vân Nhi vui vẻ cúp điện thoại.

Còn bên này Dạ Nguyệt ảo não nhìn cái điện thoại chằm chằm: “Minh đúng là cái đứa không có tiền đồ, lúc sáng mới bảo không đi mà bây giờ lại đổi ý cái rụp. Thật là...”

“Vậy là em quyết định tham gia buổi tiệc?” Lăng Chi Hiên vẫn còn nheo nheo má của cô gái nhỏ nhà mình, anh thật sự không muốn buông ra chút nào.

Dạ Nguyệt lúc này mới để ý người nào đó còn đang nheo má cô, đưa tay kéo cái tay đang làm bậy của ai đó xuống: “Không đi thì lỗi tại của em sẽ không yên với Vân Nhi đâu, vì sự bình yên về sau mà bây giờ em phải tham gia thôi”

“Tôi cũng đi” Lăng Chi Hiên nắm luôn tay cô gái nhỏ, cười cười nói. “Nhưng tôi nói trước, tôi đi với thân phận là bạn trai em chứ không phải anh họ em”

Dạ Nguyệt mặt bắt đầu phấp hờng, quay qua chỗ khác làm bầm nói: “Có ai nói gì đâu mà anh lại nói thêm câu sau”

Lăng Chi Hiên thính lực rất tốt, nghe cô gái nhỏ nói thì làm bộ trung ra cái mặt vô cùng đáng thương sẵn tiện ôm lấy cô gái nhỏ cứng đầu vào lòng: “Không nói trước mắc công em lại không thừa nhận, còn giới thiệu anh họ gì gì đó thì tôi phải làm sao bây giờ?”

Không ngờ vị đại ca này còn để ý chuyện đó, thật là hết cách nha. Nhưng từ sâu bên trong trái tim, Dạ Nguyệt cảm thấy có gì đó thật ấm áp. Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ cười cười thì anh cũng nở nụ cười đầy cung chiêu rồi anh áp sát khuôn mặt mình vào khuôn mặt Dạ Nguyệt.

“Anh đang làm gì đó?” Dạ Nguyệt thu lại nụ cười, nghi ngờ hỏi.

“Em nghĩ tôi muốn làm gì?” nói rồi Lăng Chi Hiên cúi đầu cắn vào tai Dạ Nguyệt sau đó chuyển sang mút vào.

Dạ Nguyệt cảm nhận cái lưỡi nóng bỏng đang quét qua tai mình, rùng mình đẩy Lăng Chi Hiên ra. Nhưng tay cô đã bị ai đó ép chặt vào ngực.

Lúc này Dạ Nguyệt mới để ý cả cơ thể đã bị ôm chặt nằm trên ghế salon, cảm nhận sức nặng cùng thân nhiệt cơ thể đang đè trên người mình. Dạ Nguyệt cảm giác tim mình đang đập thật mạnh như muốn vỡ tung ra.

"Tôi muốn hôn em" Lăng Chi Hiên cong khoé môi. "Lời đã hứa thì không thể rút lại"

Lăng Chi Hiên hôn từ tai dài sang gò má Dạ Nguyệt, chiếc lưỡi nóng bỏng quét từ gò má đến đôi môi mềm mại kia. Rồi nó luồn vào bên trong khoang miệng ẩm ướt đầy ẩm ướt, cuốn lấy cái lưỡi hút hồn của cô gái nhỏ nhà anh mà mút vào.

Dạ Nguyệt đầu óc bắt đầu càng mê mẩn choáng váng, cũng không thể nghĩ được gì nữa, chỉ biết thụ động đáp trả lại nụ hôn của Lăng Chi Hiên. Nhưng Dạ Nguyệt không biết làm vậy lại càng đốt lửa bên trong cho cả hai người. Được đáp trả Lăng Chi Hiên càng chìm đắm vào trong nụ hôn cuồng nhiệt, mỗi lưỡi quấn quýt đầy dục càng lúc càng mãnh liệt hơn nữa. Dường như khát khao được chạm vào cô gái nhỏ càng lúc càng lớn khiến anh không cưỡng lại được, lý trí như chìm dần vào mê đắm.

"Bảo bối, tôi muốn em" Lăng Chi Hiên thì thầm vào tai Dạ Nguyệt. Sống chung với cô gái nhỏ lúc nào anh cũng phải thật kiềm chế, giống như anh đang tham gia vào khoá thử thách khả năng kiềm chế của mình thì đúng hơn. Nhưng bây giờ, anh đã hoàn toàn bị đánh bại rồi.

Dạ Nguyệt cảm nhận vật nóng bỏng cứng rắn đang ép sát ở bên dưới cơ thể cô, giật mình mở mắt ra: "Khoan... khoan đã..." cô không phải đùa ngốc mà không biết đó là cái gì.

Lăng Chi Hiên hôn xuống cổ Dạ Nguyệt, mút mạnh vào làm Dạ Nguyệt không kịp nói gì đã bần rùn cả cơ thể. Anh kéo cổ áo thun Dạ Nguyệt sang một bên rồi tiếp tục mút thật sâu vào những chỗ khác dọc theo xương quai xanh của Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt cảm nhận những xúc cảm mới lạ đến dồn dập trong cơ thể mình, hoàn toàn không biết phải làm gì nữa.

Cảm nhận làn da trơn mịn cùng mềm mại của cô gái nhỏ càng khiến Lăng Chi Hiên muốn được chạm vào nhiều hơn nữa. Vừa hôn, tay anh vừa vuốt từ eo của Dạ Nguyệt vuốt dài lên phía vai đồng thời đẩy áo của Dạ Nguyệt lên để lộ ra phần cơ thể bên trong chiếc áo. Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống nhìn ngắm phần cơ thể bên trong đó, ánh mắt nóng bỏng quan sát vào nơi đầy đặn non mềm của cô gái nhỏ. Anh lại nhớ đến xúc cảm thoải mái tròn đầy khi chạm vào nó. Tay anh lại bắt đầu vuốt ve cái bụng tròn mềm của Dạ Nguyệt rồi anh di chuyển dọc lên phía trên.

Dạ Nguyệt cảm giác đôi bàn tay Lăng Chi Hiên như đang đốt lửa trên cơ thể cô, cảm nhận nhiệt độ ẩm áp trên đôi bàn tay to lớn của anh. Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, tim cô run lên. Cô vẫn còn sót lại một chút lý trí đó chính là nỗi sợ, rồi cô sẽ trở nên như thế nào đây?

Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống mút từ xương quai xanh dọc xuống chính giữa của nơi đầy đặn. Cảm giác bị cản trở, Lăng Chi Hiên thuận tay tháo luôn chiếc áo trong của cô gái nhỏ. Cơ thể càng lúc càng nóng rực, Dạ Nguyệt nắm chặt lấy áo của Lăng Chi Hiên, cô muốn anh dừng lại nhưng cơ thể lại phản ứng ngược lại với mong muốn của cô. Nhất là khi anh hôn sâu lên nơi mềm mại nhô cao của cô, đôi môi cùng với chiếc lưỡi nóng bỏng của anh làm cơ thể cô run rẩy hơn nữa.

Môi và lưỡi anh di chuyển dọc xuống dưới, dần dần tiến lên đỉnh đồi cao vút của cô gái nhỏ, rồi anh cắn mút vào quả đào nhỏ trên đỉnh đồi của cô gái nhỏ. Dạ Nguyệt cong người lên vì xúc cảm áp đến quá mãnh liệt, cảm giác giống như có dòng điện chạy qua.

Tay anh lại di chuyển từ bụng của Dạ Nguyệt lên phía trên, vuốt vào nơi non mềm rồi xoa nắn nó trong lòng bàn tay. Dạ Nguyệt run rẩy cảm giác dường như không thể thở được nữa.

"Hiên, xin anh..." Dạ Nguyệt khó khăn nói, bàn tay vẫn luôn nắm chặt áo anh từ nãy đến giờ. "Em sợ..." đến cùng lúc với xúc cảm khác lạ chính là nỗi sợ hãi bao trùm lấy Dạ Nguyệt. Cô thực sự chưa sẵn sàng để tiến xa đến bước quan trọng này, cô không biết bản thân sẽ trở nên như thế nào.

Nghe giọng nói run run của Dạ Nguyệt, Lăng Chi Hiên khựng lại, ngược đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô gái nhỏ. Anh thật sự thấy được cô gái nhỏ đang hoảng sợ, nhất thời giống như bị ai đâm vào mặt, anh hoàn toàn tỉnh táo lại. Anh đình chỉ mọi động tác, cúi đầu hôn nhẹ vào đôi môi của cô gái nhỏ.

Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt ngồi dậy, để Dạ Nguyệt ngồi trong lòng mình, đôi bàn tay to lớn vỗ về vào lưng Dạ Nguyệt như an ủi. Lăng Chi Hiên vừa vỗ về vừa ôm lấy Dạ Nguyệt, tựa cằm lên tóc Dạ Nguyệt rồi nhẹ giọng nói: "Làm em hoảng sợ, thật xin lỗi".

Dạ Nguyệt nghe giọng nói ấm áp nhẹ nhàng, cô vui đầu vào trong lòng ngực rắn chắc của ai đó. Mùi hương quen thuộc của sự phụ có thể làm cô tìm kiếm lại cảm giác bình ổn của cơ thể. Lúc này Dạ Nguyệt mới thật sự từ từ thả lỏng cơ thể, căng thẳng mới dần dần biến mất.

Lăng Chi Hiên cảm giác Dạ Nguyệt đã thả lỏng thì anh cũng thấy nhẹ nhõm. Quả thật lúc đầu anh chỉ muốn hấp dẫn sự chú ý của cô gái nhỏ, để cô gái nhỏ chỉ tập trung chú ý đến anh nhưng càng về sau chính anh lại là người chìm đắm vào trong dục vọng của bản thân, cũng như lần đó. Một khi chạm được thì anh lại càng muốn nhiều hơn nữa, khát khao ôm Dạ Nguyệt ngày càng lớn hơn nữa. Nhưng anh biết, bản thân mình đã quá gấp gáp rồi, anh hiểu rõ Dạ Nguyệt vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện này. Chuyện này là không thể ép buộc được, rồi một ngày nào đó nó sẽ tự nhiên đến theo cách tự nhiên nhất. Anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang nhắm mắt dần dần chìm vào giấc ngủ trong ngực mình, về mặt cương chiều.

Căng thẳng vừa qua đi, một mối lại lập tới khiến Dạ Nguyệt ngủ quên trong ngực ai đó lúc nào không hay. Đêm nay quả là một đêm vừa ngọt ngào vừa lo sợ với cô. Và đây cũng là lần đầu tiên Dạ Nguyệt trải qua xúc cảm quá mãnh liệt như thế này. Nhưng tương lai phía trước sẽ còn những chuyện mà cô không thể nào tưởng tượng được.

"Bảo bối, chúng ta đi ngủ thôi" Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt lên rồi đi vào phòng ngủ.

Anh kéo đệm của hai người lại cho sát nhau rồi anh ôm lấy cô gái nhỏ chìm vào giấc ngủ. Trước khi hoàn toàn ngủ, anh còn nghĩ ngày mai phải mua một cái đệm thật lớn dành cho hai người. Và như vậy một đêm yên ả lại trôi qua.

*** 0w0 ***

Nhưng ngay trong buổi tối hôm đó, ở một nơi khác. Một người đàn ông trung niên mặc quần áo bảo vệ đang làm nhiệm vụ tuần tra ban đêm.

"Thằng nhóc hư hỏng này, dám quăng bom mình, làm gì có trộm ở đây được chứ" bác bảo vệ tức giận dậm chân. "Trộm thế quái nào được mấy cái cây bụi thế này?"

"Này anh, chắc chắn là bọn trộm không thể rình nổi mấy cái cây này rồi" một người đàn ông trung niên khác vỗ vai bác bảo vệ nói.

"Chứ còn cái gì nữa" bác bảo vệ gật đầu đồng ý, vừa quay lại vừa nói "Mà anh làm ca nào vậy? Làm ở đây lâu chưa, sao tôi chưa từng thấy anh?"

"Tôi ở đây lâu rồi, ngày nào cũng gặp anh mà" bác trung niên toét miệng cười vui vẻ.

"Thật sao, nhưng tôi không có ấn tượng lắm" bác bảo vệ lắc đầu lục lại trong trí nhớ nhưng vô phương. "Nhà anh ở đâu?"

"Trên kia kia, ngày nào tôi cũng thấy anh đi tuần tra khu vực này đó"

Bác bảo vệ ngược đầu lên nhìn theo hướng đó chỉ thấy một cây hoa anh đào cao lớn: "Anh đùa tôi chắc, làm sao....." vừa cười vừa quay qua nhưng chưa nói hết câu bác ấy đã im bật vì không thấy người đàn ông trung niên đâu nữa, chỉ còn lại một không gian trống vắng cùng tiếng lá xào xạc đến lạnh người.

Bác bảo vệ vuốt mồ hôi: "Không thể nào ha ha"

Nhưng vừa quay qua thì người đàn ông trung niên trợn mắt kẻ sát mặt vào bác bảo vệ: "Tôi nói thật mà"

Bác bảo vệ hét toáng lên rồi bất chấp hết tất cả mà cong chân lên chạy maratong. Áaaa gặp ma rồiiiiiiii..... bớ con ma....

***** Ó O Ò Lăn ranh giới trên chọc oOo

Buổi sáng chủ nhật đẹp trời, bầu trời xanh thẳm không chút gợn mây. Dạ Nguyệt mắt nhắm mắt mở đứng trước gương ngáp một cái thật đã. Nhưng sau đó cô suyt nữa là hét lên bẻ cả phòng tắm. Bởi vì những dấu vết đỏ bầm trên cổ và hai bên xương quai xanh của cô hiện rõ như ban ngày.

"Cái... cái này... chẳng lẽ là... là dấu vết huyền thoại đó" Dạ Nguyệt mắt chữ a mồm chữ o. Đã từng đọc qua rất nhiều truyện tranh cùng ngôn tình, kết hợp với sự kiện tối qua thì làm sao mà cô không biết đây là cái gì.

"Khoan... khoan đã..." Dạ Nguyệt chợt nhớ ra hình như lần trước lúc cô không nhớ mình ra khỏi bồn tắm như thế nào, còn mặc quần áo ngủ đi ngủ và sáng hôm sau cũng chính là có một cái dấu đỏ bầm giống như vậy trên cổ cô. Dạ Nguyệt liền phất chốc đưa ra suy đoán: Chẳng lẽ cô ngủ gục trong bồn tắm quá lâu, sự phụ vào cứu cô và... và... và... sự phụ thấy hết rồi!?

Dạ Nguyệt rối rắm, lúc đó cô không nhận ra vì cô chưa từng trải qua chuyện trực tiếp như tối hôm qua nên không bao giờ nghĩ đến khả năng này. Còn bây giờ khả năng này là hoàn toàn có thể. Nhìn vào gương lần nữa, thấy những dấu đỏ bầm trên cổ, mặt Dạ Nguyệt không thể không đỏ lên, tim còn đang đập nhanh như trống trận. Sự phụ thật sự thấy hết cả cơ thể của cô rồi? Dù cho bây giờ mối quan hệ của hai người có đặc biệt như vậy nhưng cô vẫn chưa thể tiếp thu được hết aaaa.....

Nửa tiếng trôi qua không thấy Dạ Nguyệt ra, Lăng Chi Hiên đang định gõ cửa phòng tắm thì thấy Dạ Nguyệt mở cửa bước ra. Hôm nay cô gái nhỏ mặc một cái áo cổ cao nhưng hình như có cái gì đó không đúng. Chính là vừa nhìn thấy anh thì mặt liền quay chỗ khác nhưng anh vẫn có thể thấy được gò má của cô gái nhỏ hiện lên rặng mây đỏ. Tia sáng loé lên, Lăng Chi Hiên liền biết chuyện gì đang xảy ra.

"Chào.. chào buổi sáng" Dạ Nguyệt cố lấy lại bình tĩnh, toét miệng cười như thường ngày.

"Trời dạo này oi bức, em mặc áo như vậy sẽ nóng lắm nha" Lăng Chi Hiên cong khoé môi lên, đi đến gần Dạ Nguyệt.

"Chút nữa phải đi dưới nắng nên mặc vậy sẽ không bị ăn nắng đó đại ca à" Dạ Nguyệt mặc dù biết sẽ nóng nhưng không thể không mặc a.

"Bảo bối, tôi biết vì sao em lại mặc như vậy, trên em chút thôi" Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống cười đầy mờ ám.

"Còn nữa chuyện lúc trước cũng đúng như em đã nghĩ" giọng điệu của anh giống như biết Dạ Nguyệt đã đoán ra chuyện trước đây, rồi hôn nhẹ vào môi Dạ Nguyệt "Chào buổi sáng" xong anh huyt sáo vào phòng tắm thay quần áo. Nhìn cũng đủ biết tâm trạng của người nào đó đang cực kỳ

vui về a.

Dạ Nguyệt đứng ngây ngốc bên ngoài, sau đó tức giận dậm chân nói: "Chẳng phải tất cả là do anh gây ra sao?" Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen, chẳng lẽ sau này cô sẽ luôn bị trêu chọc như thế này sao? Phụ nữ tuyệt đối không thể để mất mặt như vậy nhé. Phải nghĩ cách lấy lại thể diện, trêu chọc lại sự phụ mới được a. Dạ Nguyệt lòng đầy quyết tâm dâng trào, nhất định phải nghĩ ra kế hoạch trả thù.

Nhưng các bạn đoán thử xem, Dạ Nguyệt có thành công hay không? Hay là tự mình đâm đầu vào hang sói đây? Chuyện này sẽ được nhắc đến sau. Và như vậy ngày mới lại bắt đầu, cũng đồng nghĩa với một cuộc phiêu lưu mới được bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

"Được rồi, chúng ta làm nốt phần này là coi như hoàn thành" một thanh niên trẻ tuổi khuôn mặt thủng lớn để xuống sàn nhà.

"Cuối cùng cũng xong, một tháng nay làm việc trên con tàu này cứ khiến tớ rợn người thế nào ấy" một thanh niên khác đứng thờ dài rồi ngó tới ngó lui xung quanh căn phòng, dựa vào hoàn cảnh xung quanh chúng ta có thể dễ dàng thấy được đây là căn phòng dùng để chứa đồ trên một con tàu lớn.

"Ý cậu là sao?" người thanh niên thứ nhất vuốt mồ hôi rồi ngược đầu lên hỏi. "Sao lại rợn người?"

"Tớ từng nghe một vị làm trước chúng ta nói trên này có ma đó" người thanh niên thứ hai nhẹ giọng nói, vẻ mặt sợ sệt.

"Cậu lại đi tin ba cái chuyện này àh?" người thanh niên thứ nhất lắc đầu nói, từ trước đến giờ anh ta chưa từng gặp qua cái thể loại đó.

"Cậu đừng vội không tin, lúc đầu tớ cũng không tin. Nhưng không chỉ có một mình anh ta nói, mà tất cả những người đã từng bước lên con tàu này đều nói như vậy. Nhất là những người trực đêm như chúng ta" người thanh niên thứ hai vội vàng khẳng định.

"Vậy họ đã thấy những gì?" người thanh niên thứ nhất tò mò hỏi.

"Họ thấy một cái bóng đen lơ lửng lướt đi khắp mọi nơi trên con tàu...." người thanh niên thứ hai ra vẻ bí bí ần ần, đôi mắt liếc tới liếc lui quanh căn phòng ra vẻ đề phòng nói.

"Có phải là cái đó không?" người thanh niên thứ nhất nghi ngờ chỉ vào một vật gì đó đen xì có kích thước bằng với một con người đang lướt đi qua lại trên hành lang ngay chỗ cửa phía ngoài căn phòng.

Người thanh niên thứ hai run run quay đầu lại thì tái xanh cả mặt mày: "Có... có lẽ..."

Người thanh niên thứ nhất vọt nhanh ra ngoài cửa hét lên: "Ai đó?" nhưng anh ta đứng sững lại trên hành lang vì hoàn toàn không có ai bên ngoài.

"Có... có ma...." người thanh niên thứ hai hoảng sợ thét lên trong đêm tối tĩnh mịch của con tàu.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Công viên Sakura được xây dựng chỉ mới năm năm trở lại đây cùng với sự phát triển vượt bậc của thành phố này, nó đã trở thành một nơi dã ngoại ngắm hoa khá nổi tiếng, nhất là vào mùa hoa nở, cả trong lẫn ngoài nước. Trước đây khi còn là mảnh đất hoang sơ, ở đây chỉ có duy nhất một cây hoa anh đào không biết là ai đã trồng. Nhưng cho đến ngày nay nó vẫn còn được giữ lại và trở thành cây nhiều năm tuổi nhất cùng lớn nhất ở đây. Nó nằm ở gần cuối công viên nhưng từ đầu công viên chúng ta vẫn có thể thấy nó. Và tất nhiên nó cũng được lưu truyền trong một câu chuyện nào đó.

"Câu chuyện về nó?" Lý Vân Nhi nhủ mày.

"Đúng vậy" Dương Hoàng Trí cho xe tiến vào bãi đỗ xe của công viên. Bãi đỗ xe dường như đã chật cứng toàn xe với xe rồi.

"Cái cây kia phải không? Nó cao thật đó a" Dạ Nguyệt và Tuyết Lang lộ đầu ra từ cửa kính xe. Mặc dù bãi đỗ xe đông nghẹt người và có một bức tường lớn chắn đi phần quang cảnh bên trong nhưng vẫn có thể nhìn thấy được ngọn của cây anh đào đó.

Lăng Chi Hiên với tay kéo cô gái nhỏ vào trong xe, đưa đầu ra ngoài xe rất nguy hiểm.

"Chính xác" Dương Hoàng Trí dừng xe lại. Mọi người lần lượt di chuyển xuống xe.

Sau đó cả đám mua vé và hướng đến cánh cổng tròn lớn phía bên phải bãi đỗ xe. Vừa bước vào cổng, mọi người như đang được đứng trong một bức tranh thủy mặc đẹp đến quên cả thực tại. Một rừng hoa anh đào trải dài vô tận, khó có thể thấy được đâu là điểm kết thúc của nó. Mọi nơi, mọi chỗ ở đây đều là hàng cây hoa anh đào đủ màu sắc, rực rỡ khoe mình dưới ánh mặt trời chói lóa. Những cánh hoa nháy múa lơ lửng trong gió cùng với hương hoa thơm ngát say lòng người. Nếu không có sự hiện diện của con người ở đây thì nơi này có thể được ví như chốn bồng lai tiên cảnh. Nhưng nổi bật nhất chính là cây hoa anh đào vươn mình vượt trội so với các cây hoa anh đào khác. Nó có thể được ví như một vị thủ lĩnh đứng đầu một đội quân, là một tâm điểm thu hút sự chú ý của người khác ngay từ cái nhìn đầu tiên.

"Woaaaaaa" Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi mở to mắt trầm trồ. Mặc dù công viên này xây dựng đã năm năm nhưng nó chỉ mới được mở cửa hai năm trở lại đây và cả hai vẫn chưa được đi tham quan một lần nào.

Trên con đường chính của công viên là những xe bán thức ăn đậm chất Nhật bản, vì công viên này được hợp tác xây dựng bởi một vị thương nhân người Nhật. Ông ta muốn giới thiệu văn hoá của nước mình với bạn bè quốc tế nên đã hợp tác với chính phủ Trung Quốc xây dựng nên công viên này.

Còn dọc hai bên chính là rừng cây hoa anh đào, mọi người đã trải thảm dưới gốc cây vui vẻ bắt đầu một buổi dã ngoại gia đình.

Dạ Nguyệt hưng phấn trong lòng, đây chính là cảnh cô muốn thấy từ lâu. Chỉ tiếc cho đến bây giờ mới có dịp đi thôi à.

"Đồng người quá, chúng ta ngồi ở đâu bây giờ?" Lý Vân Nhi nhủ mày nhìn quanh, chỗ nào cũng toàn là người.

"Chúng ta cứ đi vào trong nữa rồi hãy quyết định ngồi ở đâu" Dạ Nguyệt háo hức nói.

Thế là mọi người cùng nhau đi sâu vào bên trong nữa, nhưng càng đi sâu vào thì càng ngày càng dần ít người, cách hai ba cây mới có một gia đình ngồi thưởng hoa. Nhưng trái với điều này, phong cảnh bên trong càng ngày càng mê đắm hơn nữa. Không khí thật trong lành mát mẻ, dường như tách biệt so với sự ồn ào khói bụi của thành phố, cứ như chúng ta đang bước vào một nơi không thuộc về thế giới hiện tại này. Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi vừa đi vừa đưa tay đón lấy những cánh hoa mềm mại, cảm nhận hơi thở của tự nhiên qua những làn gió mát lạnh.

Đi được một đoạn nữa đến khu đất trống, cả bốn người đứng ngẩn ra ngắm nhìn cây anh đào cao lớn nhất kia. Xung quanh nó là một hàng anh đào được trồng theo kiểu hình tròn bao quanh, có một khoảng đất trống hình tròn và nó được ngự trị ở tại trung tâm chính giữa khu đất. Tán cây dày rộng vươn mình đến tận trời xanh, đón lấy ánh nắng ấm áp xuyên qua từng kẽ lá. Dưới đất trên bãi cỏ xanh trải đầy những cánh hoa và những chiếc lá xinh đẹp. Cảnh vật cứ như trong một câu chuyện thần thoại cổ tích đang hiện hữu hiện thực.

"Nơi này đẹp quá" Dạ Nguyệt không khỏi cảm thán.

"Uhm, vậy chúng ta ở đây thưởng hoa luôn đi" Lý Vân Nhi gật gù đầu rồi đưa ra ý kiến.

Cả bọn đồng ý rồi bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cần thiết. Sau khi đã chuẩn bị xong thì bữa tiệc dã ngoại cũng được bắt đầu. Dạ Nguyệt vui vẻ đút cho Tuyết Lang ăn, còn Lăng Chi Hiền thì gấp thức ăn vào chén cho cô gái nhỏ. Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi vừa ăn vừa nhìn ngắm xung quanh.

"Tại sao một nơi đẹp như vậy lại không có người đến thưởng thức?" Lý Vân Nhi khó hiểu, cô quan sát này giờ cũng chỉ thấy thấp thoáng vài gia đình ở bên rừng hoa bên kia thôi. "Đáng lẽ chỗ này phải là nơi đông người nhất mới phải"

"Cậu có nhớ mình đã nói gì ở bãi xe không? Cây anh đào này có một câu chuyện xưa liên quan đến linh hồn người đã khuất" Dương Hoàng Trí vé mặt đầy bí ẩn nói. Như đề phụ họa cho Dương Hoàng Trí, gió bắt đầu thổi mạnh lên khiến cho những tán cây đung đưa xào xạc.

"Ha... hà?" Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi tái mặt quay qua, cả hai cảm thấy bắt đầu lạnh tóc gáy mặc dù Dương Hoàng Trí chưa có kể câu chuyện.

"Là như thế này" Dương Hoàng Trí làm bộ ho nhẹ rồi bắt đầu kể: "Truyền thuyết rằng có linh hồn của một cô gái ở đây. Gia đình của cô gái này rất giàu có, dĩ nhiên là muốn cô gái phải kết hôn cùng với một người môn đăng hộ đối. Nhưng cũng giống như bao câu chuyện tình yêu khác, cô gái này đem lòng yêu một chàng trai nghèo không có tiền tài, địa vị hay danh vọng nào. Vì bị gia đình ép hôn mà hai người quyết định bỏ trốn cùng nhau, hẹn gặp nhau ở dưới gốc anh đào này"

"Nhưng sau đó cả hai người không đến được với nhau rồi cùng nhau tự tử ở đây có phải hay không?" Lý Vân Nhi đầu đầy vạch đen nói. "Cái này không phải là chuyện bịa đấy chứ?" đáng ngờ lắm đây à.

"Mình chưa có kể xong mà" Dương Hoàng Trí ảo não bóp trán, cô gái nhà anh thật là lạnh mồm lạnh miệng nha. "Chính xác là người yêu của cô gái đã không đến, cô gái đứng đây đợi mãi đợi mãi cuối cùng vì đau lòng mà tự sát ngay dưới gốc cây này. Linh hồn đau khổ hận thù đã không thể siêu thoát nên chỉ có thể trú ngụ tại thân cây. Lâu lâu lại vô tình xuất hiện để cho người ta thấy. Đã có nhiều người truyền miệng lại với nhau là thấy ma ở đây nên từ đó không ai dám đến gần cây này, nhất là vào buổi tối"

"Cũng như nhau thôi" Lý Vân Nhi không tin nói, chuyện xưa như thế này chẳng phải đã nghe nhiều rồi hay sao? Nếu là mọi người thì mọi người có tin câu chuyện đại trà như thế này không?

Dạ Nguyệt thì nửa tin nửa ngờ, dù sao có những chuyện cho dù là trùng hợp là giống nhau thì cũng chưa chắc là nó không có xảy ra. Nói tới những chuyện liên quan đến linh hồn người đã khuất thì cho dù có là sự thật hay không thì tốt nhất là chúng ta cũng nên tin phần nào và tránh nó đi càng xa càng tốt.

"Chúng ta có nên đổi chỗ không?" Dạ Nguyệt nhìn ngó xung quanh, tự nhiên nghe xong câu chuyện cô cứ cảm thấy lạnh lạnh.

"Yên tâm, có tôi rồi" Lăng Chi Hiên nói nhỏ vào tai Dạ Nguyệt, anh còn vòng tay ôm lấy eo của Dạ Nguyệt.

"Theo anh thì câu chuyện này có phải thật không?" Dạ Nguyệt hỏi, có phải do cô quá nhạy cảm với vấn đề này nên mới có cảm giác này không?

"Àh há" bên này Lý Vân Nhi phát hiện ra điều khác lạ, hí hửng reo lên, so với câu chuyện của Hoàng Trí thì cô thấy câu chuyện trước mắt này thú vị hơn nhiều nha.

"Sao vậy?" Dương Hoàng Trí khó hiểu nhìn ai đó đang rất vui vẻ, anh vừa kể chuyện kinh dị chứ đâu có kể chuyện hài đâu a.

"Đồ ngốc, nhìn bên kia kia, thấy gì không?" Lý Vân Nhi hất đầu về phía Dạ Nguyệt.

"Thấy gì?" trong mắt của Dương Hoàng Trí thì hành động của Lăng Chi Hiên chỉ giống như giúp Dạ Nguyệt yên tâm lại thôi.

"Cậu thật sự không nhận ra?" Lý Vân Nhi nhìn Dương Hoàng Trí dưới ánh mắt không có tiền đồ. "Hai người đó có lẽ là đang quen nhau đó ngốc à"

"Có há?" Dương Hoàng Trí nghe xong mới quan sát kỹ hai người đang thì thầm bên kia, giờ anh mới thấy cả hai khác với thường ngày. Bình thường hai người đó nhìn cũng đã biết là lưỡng tình tương duyệt rồi nhưng vẫn không giống bây giờ. Lúc trước anh cảm thấy Dạ Nguyệt như đang cố tạo khoảng cách với người kia, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không có nữa. "Có lẽ đúng như cậu nói" giờ thì Dương Hoàng Trí cũng gật đầu phụ họa.

"Chứ còn gì nữa, mình đã nói là chỉ có đúng thôi" Lý Vân Nhi cười hí hửng, cuối cùng chị ấy cũng đã biết nắm bắt hạnh phúc của mình, cứ làm cô lo mãi haizzz...

(Tác giả: cái này đúng với câu ai cũng nhìn ra chỉ có người trong cuộc cứ mờ mờ thôi haha :v)

"Phải phải, cậu lúc nào cũng đúng" Dương Hoàng Trí mỉm cười cưng chiều nói, bà xã tương lai của anh là nhất rồi.

Bỗng nhiên Tuyết Lang đứng bật dậy hướng lên phía trên cây mà gầm gừ nhe nanh múa vuốt trông rất dữ tợn. Cùng lúc đó trên những tán cây bắt đầu rung lên dữ dội.

Cả bốn người đều kinh ngạc đứng dậy nhìn lên phía trên. Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt ra phía sau mình. Dương Hoàng Trí cũng di chuyển ra phía trước che chắn cho Lý Vân Nhi. Đang lúc mọi người tập trung nhìn thì một cơn gió mạnh từ phía trên cây ập xuống làm Tuyết Lang vắng mạnh về phía Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt. Lăng Chi Hiên đẩy Dạ Nguyệt sang bên cạnh còn anh hứng hết cú đập của Tuyết Lang vào mình, cả hai vắng mạnh ra phía sau.

Cơn gió mạnh đó lại tiếp tục đánh bật về phía Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi khiến cho cả hai cũng ngã mạnh xuống đất. Nhưng bất ngờ là khi nó tạt qua Hoàng Trí và Vân Nhi xong thì nó cũng đột nhiên dừng lại và tan đi, không khí lại trở lại như lúc ban đầu giống như chưa từng có cơn gió mạnh nào xuất hiện. Những cánh hoa và chiếc lá ở dưới đất bị thổi tung bay đầy trời cũng từ từ rơi trở lại mặt đất.

"Mọi người không sao chứ?" Dạ Nguyệt lồm cồm ngồi dậy, thấy Tuyết Lang đang ngã dề lên Lăng Chi Hiên ở phía bên cạnh mình. Còn bên kia là Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi cũng đang nằm trên đất.

"Không sao" Lăng Chi Hiên cũng ngồi dậy, quay qua nhìn từ trên xuống dưới Dạ Nguyệt thấy Dạ Nguyệt không có vết thương hay vấn đề gì thì anh mới yên tâm. Tuyết Lang cũng nhảy khỏi khỏi người Lăng Chi Hiên, ngoan ngoãn yên lặng phe phẩy đuôi nằm xuống bên cạnh.

"Không sao a" Dương Hoàng Trí phui phui quần áo ngồi dậy, quay qua bên cạnh hỏi. "Hoàng Trí, cậu sao rồi?"

"Mình không sao" Lý Vân Nhi một tay ôm đầu một tay chống xuống đất ngồi dậy.

Nhưng rất nhanh tất cả mọi người đều phát hiện ra chuyện bất bình thường.

"Vân Nhi?" Dạ Nguyệt nghi ngờ quay qua nhìn Lý Vân Nhi.

"Vâng" nhưng người trả lời lại là Dương Hoàng Trí.

"Tại sao mình lại đang ngồi ở trước mặt mình thế này?" Lý Vân Nhi mắt mở to đầy kinh ngạc hỏi.

"Ahhh! Hèn chi cứ cảm thấy kì lạ thế nào ấy" Dương Hoàng Trí hét lên đầy khiếp sợ nhìn hình ảnh của mình đang ngồi ở trước mặt mình.

"Ai là Vân Nhi?" Dạ Nguyệt hỏi xác định.

"Em" Dương Hoàng Trí vẫn còn bàng hoàng nhìn "mình" bên cạnh.

"Hoàng Trí?" Dạ Nguyệt quay qua Lý Vân Nhi.

Lý Vân Nhi gật đầu, ảo não bóp trán.

"Đừng có nói với chị là... là hai đứa vừa hoán đổi linh hồn đấy nhá?" Dạ Nguyệt lại mất chữ a mồm chữ o nói.

Lăng Chi Hiên cũng ngạc nhiên nhìn hai người đó, chuyện phản khoa học thế này mà cũng có thể xảy ra ở hiện thực?

"Đúng là cả hai đã vô tình hoán đổi linh hồn cho nhau" đang lúc đầu sôi lửa bỏng thì một giọng nói vang lên từ phía cơ thể của Dương Hoàng Trí.

Ba người quay qua nhìn Dương Hoàng Trí. Lý Vân Nhi trong cơ thể Dương Hoàng Trí trở mắt nhìn lại.

"Không phải mình" Lý Vân Nhi lắc đầu.

Để cho tiện phân biệt, từ giờ tác giả sẽ nói tên người đang nói chuyện, các bạn cứ nghĩ là Lý Vân Nhi nói nhưng lời nói xuất phát từ cơ thể Dương Hoàng Trí. Và bên Dương Hoàng Trí cũng vậy.

Mọi người nghi ngờ trở lại vấn đề lúc nãy, nghĩ chắc là nghe lầm chẳng? Nhưng lúc này Tuyết Lang lại đứng lên nhe nanh múa vuốt mà gầm gú inh ỏi. Lăng Chi Hiên lập tức lấy tay đè Tuyết Lang lại cho nó nằm xuống, mặc dù vậy Tuyết Lang vẫn còn gầm gừ trong miệng nhìn về phía Lý Vân Nhi, ánh mắt sáng quắc trông thật kinh người.

"Đúng là không phải con bé" giọng nói lại vang lên ngay chỗ Lý Vân Nhi, còn bổ sung thêm một câu: "Con cún này hung dữ thật đấy"

Mọi người lại quay qua nhìn Lý Vân Nhi, Lý Vân Nhi cũng mở to mắt nhìn lại.

"Thật sự không phải mình" cô nàng lắc đầu ngoay ngoay, động tác này lại xuất phát từ hình ảnh Dương Hoàng Trí làm Dạ Nguyệt muốn bật cười, trông vô cùng buồn cười a. Được rồi, bây giờ không phải là lúc nghĩ tới chuyện này a =. =!!

"Vậy thì ai?" Dương Hoàng Trí nghi ngờ hỏi.

"Là tôi chứ là ai" giọng nói lại phát ra từ phía Lý Vân Nhi.

"Ông là ai vậy?" Lý Vân Nhi tức giận dậm chân, giọng nói rõ ràng là của đàn ông, không thể nào là cô được a. Nhưng cô nàng lại quên giờ mình đang trong cơ thể Dương Hoàng Trí.

"Được rồi nha đầu, không cần phải giận dữ thế" gió lại nổi lên và một luồng sáng xuất hiện trong không trung từ từ hiện ra hình hài của một người đàn ông trung niên bên dưới gốc cây đào, nhưng cơ thể ông ta trong suốt rất khó thấy. "Ta là linh hồn hiện thân của cây đào này, là thần cây đã cai trị ở đây từ ngàn xưa ha ha ha"

"Xạo sự" mọi người đồng loạt nói, về mặt - _ -!!!

Người đàn ông trung niên tự kỉ ngồi vế vòng xoắn dưới gốc cây, về mặt hết sức đau lòng a.

"Được rồi, chú là con ma mà người ta hay nhắc đến có phải hay không?" Lý Vân Nhi hỏi ra nghi ngờ của mọi người.

"Ủầy bị phát hiện" ông chú lè lưỡi thất vọng. "Mấy đứa không sợ ta sao?"

Mọi người đồng loạt lắc đầu.

"Tại sao? Ta là ma mà?" ông chú càng ngày càng đau khổ, làm ma mấy chục năm hù dọa người khác, lần đầu tiên cảm giác thất bại như thế này.

"Thứ nhất bây giờ là trời sáng, thứ hai vì chú trông không có đáng sợ như người ta đã miêu tả về ma" Lý Vân Nhi tỉnh bơ trả lời.

"Thế này thì sao?" ông chú đột nhiên biến mất sau đó thè lưỡi trợn mắt xuất hiện gần sát mặt Lý Vân Nhi làm Lý Vân Nhi hét lên oai oái. Dương Hoàng Trí kéo Lý Vân Nhi ra phía sau mình.

"Ha ha ha ha thấy chưa thấy chưa" ông chú cười ha hả cảm giác thật thành công, thật vô cùng sung sướng.

"Được rồi, tui cháu sợ rồi" Dạ Nguyệt quay qua nhìn biểu hiện của con ma nào đó thì vuốt mồ hôi không còn gì để nói, trong lòng tự hỏi chú này thật sự là con ma trong lời đồn!?? Lý do Dạ Nguyệt sợ ma chính vì coi quá nhiều phim kinh dị và cô chưa từng thấy con ma nào giống như con ma

trước mặt này. Chuyện kinh dị gì mà cứ như chuyện hài thể này ㄟ

Lăng Chi Hiên cũng không còn biết nói gì, bởi vì anh cũng là lần đầu tiên thấy "ma". Chuyện này thật sự rất khó tin, nhưng muốn không tin cũng không được vì từ nãy đến giờ anh đang tận mắt chứng kiến cả hai chuyện phản khoa học đều lần lượt xảy ra ngay trước mắt mình.

"Ma khoan đã, sao chú là ma mà lại xuất hiện vào buổi sáng được thế này?" Lý Vân Nhi nghi ngờ hỏi.

"Chỉ cần ta đứng ở nơi khuất ánh nắng như thế này thì cho dù là buổi gì cũng có thể xuất hiện được" ông chú ra vẻ ta đây méo sợ bất cứ thứ gì, còn biểu hiện muốn hỏi cái gì thì hỏi hết luôn đi, hỏi làm sao ta đẹp trai quá càng tốt ha ha.

"Có cách để linh hồn đổi lại cho nhau không!?" Dương Hoàng Trí bỗng lên tiếng, chuyển đề tài cái rụp, vớt chuyện con ma này sang một bên cái bịch thật dứt khoát.

"Cách thì có" ông chú vẻ mặt thất vọng, suy nghĩ gì đó rồi nói. "Nhưng ta có một điều kiện"

"Chú cứ nói" Dạ Nguyệt biết trên đời này không có việc gì là cho không hết.

"Ta muốn mượn thể xác của tên nhóc kia" ông chú chỉ chỉ Dương Hoàng Trí.

"Hả?" cả ba người đều mở to mắt kinh ngạc.

"Vốn dĩ ta thích ngoại hình của tên kia hơn vì cậu ta rất giống ta hồi trẻ - là một tuyệt thế mỹ nam, lúc nãy ta cũng đã thử vào cơ thể cậu ta nhưng cậu ta quá mạnh mẽ nên ta không thể vào được" ông chú ra vẻ khổ sở nhìn Lăng Chi Hiên nói. "Nên ta chỉ còn cách vào cơ thể của hai người các người thôi. Còn nữa nếu không đồng ý cũng không sao, ta cướp cũng được, chỉ là ta không thích vũ lực nên nếu các người đồng ý thì ta đỡ phải tốn công thôi ha ha ha" ông chú vừa nói vừa chỉ qua Hoàng Trí và Vân Nhi.

Mọi người đều đầu đầy vạch đen, chưa thấy con ma nào nói nhiều như con ma này. Mà cũng tất nhiên vì đây là lần đầu tiên mọi người thật sự thấy ma mà.

"Vậy còn tôi thì sao?" Dạ Nguyệt khó hiểu, rõ ràng ông chú chỉ nhắc tới Vân Nhi và Hoàng Trí a.

"Cô cũng không được" ông chú lắc đầu. "Lúc nãy ta cảm nhận trên cơ thể cô có một lá bùa hộ thân"

"Cái này phải không?" Dạ Nguyệt lấy một sợi dây màu vàng cam trong túi áo khoác. Đây là lúc trước ba cô dẫn cô đến một nơi, có một người được ba gọi là sư phụ đã cho cô và dặn cô phải luôn mang bên mình, thì ra nó có tác dụng như thế này.

"Không chỉ là vậy, bên trong cơ thể cô cũng đã được bảo hộ rồi" ông chú tiếp tục nói.

"Bảo hộ?" Dạ Nguyệt thật sự không hề hay biết gì nha.

"Đúng vậy" ông chú gật đầu. "Cô sẽ không bị bất cứ thứ đen tối nào ám hay đeo bám theo"

"Chị sướng nha" Lý Vân Nhi chu mỏ nói.

"Nếu em muốn chị có thể nhờ ba chị dẫn em đi đến nơi đó" Dạ Nguyệt cười cười nói, cô thật không ngờ lại có chuyện này nha.

"Được" Lý Vân Nhi sung sướng cười đến vui vẻ, cô đã quên mình còn đang bị vướng vào một rắc rối a.

"Trở lại vấn đề, ông có thể mượn bên tôi" Dương Hoàng Trí nói, ý anh là nhập vào cơ thể Lý Vân Nhi hiện tại này, vì anh sợ nếu con ma đó nhập vào cơ thể anh rồi có ảnh hưởng đến linh hồn của Vân Nhi thì tính làm sao. Nhưng mặc khác anh lại không muốn ảnh hưởng đến cơ thể Vân Nhi, thật là khó nghĩ quá.

"Không bao giờ, ta đường đường là một đại nam nhân, cậu bảo ta vào cơ thể của một người con gái hả? Còn ra thể thống gì nữa" ông chú hất đầu lên ra vẻ nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.

Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi đen mặt, bây giờ đã là thời hiện đại chứ có phải là thời xưa nữa đâu.

"Chú à, thực ra chú ở thời đại nào vậy? Bây giờ là nam nữ bình đẳng rồi a" Lý Vân Nhi bĩu môi nói.

"Thời nào thì cũng vậy thôi nha đầu lóc chóc" ông chú bĩu môi lại, thái độ giống như mấy bà tám nhiều chuyện xem thường người khác.

Lý Vân Nhi nổi đóa, giơ tay múa chân muốn quánh ma: "Con ma đáng ghét này....."

"Được rồi, được rồi" Dạ Nguyệt thở dài can Lý Vân Nhi lại.

Ngay lập tức Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt lại, đen mặt nói nhỏ: "Không cho phép em ôm cậu ta"

"Hả?" Dạ Nguyệt quay qua nhìn người nào đó khó hiểu, cậu ta nào? Đó là Vân Nhi mà.

"Cơ thể là của tên kia" Lăng Chi Hiên nhúm mày nói.

Dạ Nguyệt hết biết nói gì, gật gật đầu ra về đã hiểu.

"Được rồi, rốt cuộc có muốn trao đổi điều kiện với ta không?" ông chú thành thoi ngồi xuống gốc cây.

"Tôi muốn hỏi, ông nhập vào cơ thể có làm ảnh hưởng đến phần linh hồn bên trong hay không?" Dương Hoàng Trí vẫn không thể quyết định được, người và ma khác biệt, lỡ có ảnh hưởng gì tới linh hồn của Vân Nhi thì sao?

Ông chú nhìn nhìn Dương Hoàng Trí: "Xem ra cậu rất quan tâm đến nha đầu đó, thích con bé àh?"

Dương Hoàng Trí đơ người, đang lo lắng chuyện kia tự nhiên lại hỏi vấn đề không liên quan thế này. Đồ con ma nhiều chuyện.

"Được rồi, đùa chút cho vui thôi" ông chú cười ha hả. "Thật ra ta chỉ núp vào cái bóng để có thể di chuyển thôi chứ không có ý định nhập vào cơ thể như đã nói"

Mọi người lại nhìn nhau đầu đầy dấu chấm hỏi, con ma này cứ thay đổi như chong chóng, có nên tin hay không đây?

"Một cơ thể không thể chứa được hai linh hồn" ông chú làm mặt nghiêm túc nói. "Nếu tồn tại một linh hồn khác trong cơ thể thì hai linh hồn đó sẽ triệt tiêu dần vào lẫn nhau và dẫn đến cả hai đều tan biến. Ta còn chưa có muốn chết đâu nhá"

"Chú chết rồi mà" Dạ Nguyệt phán cái roẹt.

"Con nha đầu lanh chanh này, có im cho người lớn nói chuyện không?" ông chú lập tức phản công trong nháy mắt, cứ như bà tám đang sẵn sàng chửi lộn nhau, không thấy đâu là nam nhi đâu đội trời chân đạp đất gì ở đây.

"Rồi rồi" Dạ Nguyệt gật đầu chịu thua, mà mà hổ báo quá a. "Chú nói tiếp đi"

"Hết rồi, mọi chuyện là vậy đó" ông chú nhún vai.

Mọi người muốn té bật ngửa, y như đang coi phim hài a.

"Vậy rốt cuộc chính là núp trong cái bóng chứ không phải nhập vào cơ thể có phải hay không?" Lý Vân Nhi mắt kiên nhẫn hỏi. "Nếu chỉ có vậy thì được thôi, nhưng ông có thể nói lý do của ông là gì hay không? Chỉ cần không tổn hại đến người khác thì tôi chấp nhận"

"Ta cũng không đùa các ngươi nữa" ông chú lại tiếp tục thành thoi, bày ra vẻ mặt cao nhân ẩn cư vô cùng tài giỏi. "Các ngươi cũng tiếp tục đã ngoại đi, vừa ngắm hoa vừa nghe chuyện của ta, thật là quá tuyệt vời rồi có phải hay không?"

Được rồi, con ma này thật sự là rất kì quái, cứ như mấy lão ngoan đồng trong thời cổ đại ý. Thật hết cách! Mọi người bó tay trở về vị trí của mình.

Ông chú bắt đầu nói. Thật ra câu chuyện về linh hồn cô gái là hoàn toàn bịa đặt, chỉ là người đời bày vẽ ra cho nó kịch tính thôi. Mà sự thật câu chuyện về mảnh đất này là hoàn toàn khác. Trước đây mảnh đất này hiện diện chính là một cái thôn nhỏ, mọi người ở đây sống một cuộc sống rất bình thường giản dị. Nhưng vào năm đó, một dịch bệnh bùng phát đã cướp đi sinh mệnh của tất cả mọi người trong làng. Hầu hết thi thể của mọi người đã bị thiêu hủy rồi chôn sâu xuống lòng đất. Ông chú là một trong số rất ít những người không bị nhiễm bệnh, nhưng ông lại phát hiện ra đằng sau chuyện này là một chuyện động trời khác và chuyện này đã khiến ông bị giết người diệt khẩu rồi chôn xuống ngay tại chỗ gốc cây này.

Sau đó không lâu nơi này được quy hoạch và bắt đầu xây dựng nên thành phố phồn vinh như bây giờ. Mảnh đất này thì được người ta mua lại, lúc đầu chỉ có một cây anh đào duy nhất này được trồng ngay tại nơi chôn thi thể ông nên ông mới trú trong cây anh đào. Về sau khi xác định dùng để xây dựng một công viên theo văn hoá Nhật thì nhà nước đã nhanh chóng cho đào tất cả tro cốt đã được chôn dưới đất lên đem vào chùa. Chỉ có duy nhất tro cốt của ông chú vì không ai biết nên đã không thể cùng đi với những người khác. Nhưng thật ra ông còn có lý do khác mà chưa thể siêu thoát được chính vì ông muốn gặp lại con gái mình một lần cuối, năm đó con bé chỉ mới 10t theo em gái ông đi học ở nơi xa, cũng không hề hay biết gì về dịch bệnh này. Bây giờ cũng đã 30 năm trôi qua rồi.

"Chuyện này tôi có thể điều tra giúp ông" Dương Hoàng Trí suy nghĩ rồi nói.

"Còn nữa, sau đó xin hãy đào tro cốt của tôi lên và đem vào chùa như vậy tôi mới có thể hoàn toàn siêu thoát được" ông chú trầm ngâm kết thúc câu chuyện của mình.

Mọi người gật đầu đồng ý, vì lý do của người đàn ông đáng thương này là hoàn toàn không có gì để phải từ chối. Một người cha muốn gặp lại con gái mình trước khi tạm biệt hoàn toàn cõi đời này.

Sau đó mọi người ở chơi tới chiều bàn luận thêm chút chuyện thì rời khỏi công viên. Ông chú ma đó núp trong cái bóng của cơ thể Dương Hoàng Trí cũng đi theo mọi người. Còn Dương Hoàng Trí và Lý Vân Nhi cũng tạm thời ở tạm tại căn hộ của Dạ Nguyệt, vì chuyện này không thể để ai khác phát hiện ra được, nhất là hai bên ba mẹ của hai người. Và như vậy nhất thời căn hộ của Dạ Nguyệt lại trở nên vô cùng náo nhiệt, cũng chẳng ai hay biết họ phải đối mặt với những thứ vô cùng kinh hãi sắp tới này, buổi dạ tiệc trên tàu cũng đang dần kể.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Tại sao ba không tự đi mà phải là con? Thật phiền phức!" Lăng Trí Thanh bộ dạng lười biếng ngồi trên ghế salon nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi trước bàn làm việc kia.

"Nếu ta đi thì không phải đã cho họ quá nhiều mặt mũi rồi hay sao?" Lăng Thành vẽ mặt đăm chiêu ngẩn đầu nhìn đứa con trai thứ không biết suy nghĩ của mình.

"Vậy thì ba cho người nào trong công ty đi cũng được, đâu nhất thiết phải là con" Lăng Trí Thanh bữu môi đứng dậy từ chối rồi định chuồn đi thật lẹ.

"Nếu mày muốn bị khoá thể thì cứ việc bước thêm một bước nữa" Lăng Thành dờn tầm mắt tiếp tục cúi đầu vào công việc, lạnh giọng nói. Người xưa thường có câu rừng càng già càng cay, quả không sai a.

Lăng Trí Thanh khựng lại ngay trước cửa, qua một thời gian tưởng chừng là rất lâu rồi cuộc mới cất tiếng: "Con đi là được chứ gì" xong đóng cửa thật mạnh rồi đi.

Nếu nó cứ tiếp tục có thái độ như vậy thì ông làm sao giao lại sản nghiệp của Lăng gia cho nó đây? Lăng Thành tháo kính xuống, vừa bóp trán vừa nhắm mắt dưỡng thần cho đỡ nhức đầu. Còn thằng kia nữa, vạn nhất mà nó không chết thì ông phải tìm một con đường khác mà đối phó với nó, phải đảm bảo diệt cỏ tận gốc. Lăng Thành ánh mắt xoẹt qua tia sát ý rồi ông đeo kính vào, tiếp tục xử lý công việc còn đang dang dở.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới nhiều chuyện oOo

"Lại đây" Lăng Chi Hiên ánh mắt chăm chú nhìn cô gái nhỏ đang đứng sững người trước cửa phòng tắm.

"Đây.... đây là....?" Dạ Nguyệt sững sờ nhìn cái đệm ngủ dành cho hai người.

"Tôi biết em thích kiểu Nhật nên mua loại này" Lăng Chi Hiên cong khoé môi lên. "Còn đứng đó làm gì, đến đây" ai đó vừa nói vừa dang tay ra.

Dạ Nguyệt nhìn một màn mỹ nam khoe ngực trước mắt mà muốn xịt máu mũi, chuyện gì đang xảy ra vậy trời??? Vậy thì chúng ta phải trở lại mấy chục phút trước để biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi quyết định cho hai người kia tạm tá túc vài ngày thì tối đó Dạ Nguyệt định đi mua chăn đệm thêm cho hai người. Nhưng Lăng Chi Hiên nói anh đã gọi điện thoại đặt hàng rồi nên chút nữa họ sẽ đem đến. Dạ Nguyệt cảm thán công suất sắp xếp việc của sư phụ nhà mình thật nhanh và cũng không lo lắng đến nữa. Đến khi trải đệm ngủ cho Lý Vân Nhi với Dương Hoàng Trí ở ngoài phòng khách xong thì cuối cùng cũng có người đến giao hàng. Dạ Nguyệt không ngờ trễ vậy rồi mà họ còn giao hàng nữa, thật là làm việc có trách nhiệm nha. Cô vốn định sẽ ngủ dưới sàn chiếu Tatami rồi.

"Chúng tôi giao hàng đây, phiền cô ký tên" người đàn ông trẻ tuổi toét miệng cười thân thiện.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu ký tên nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn người giao hàng thì cô lại có cảm giác người đàn ông trước mắt này hình như cô đã gặp ở đâu rồi.

"Cám ơn vì đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi" người đàn ông trẻ tuổi cho người khiêng thùng hàng lớn vào trong phòng ngủ rồi cúi đầu chào ra về.

Dạ Nguyệt cũng gật đầu chào lại rồi đóng cửa nhà: "Kì lạ" Dạ Nguyệt cố nhớ xem đã từng gặp người đó ở đâu chưa hay chỉ là người giống người?

Dương Lãnh Thiên xuống dưới lầu thì nhận được tin nhắn, mở lên xem thì anh cười bất đắc dĩ. Bây giờ anh lại trở thành nhân viên giao hàng rồi a =.=!!! Chú tịch, tôi muốn đình côngggggggg.....

Trên này Lý Vân Nhi ngồi xuống đệm đã được Dạ Nguyệt trải, buồn rầu nói: "Em thật sự muốn ngủ chung phòng với chị a"

"Nam nữ làm sao mà ngủ chung phòng được" ai đó đứng trước cửa phòng ngủ lạnh mặt nói, về mặt không chút cảm xúc làm Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí rùng mình, rồi anh xoay người vào phòng ngủ.

Vốn dĩ lúc đầu Lý Vân Nhi muốn ngủ trong phòng chung với Dạ Nguyệt nhưng Lăng Chi Hiên với Dương Hoàng Trí cứ kiên quyết phản đối. Lăng Chi Hiên làm sao để cô gái nhỏ của mình ngủ chung với người đàn ông khác, mặc dù đó chỉ là cơ thể bên ngoài cũng không được. Dương Hoàng Trí cũng nghĩ y chang như vậy, dù cho bây giờ anh đang trong cơ thể Vân Nhi nhưng cuối cùng đây vẫn là Vân Nhi nên không thể nào ngủ kế bên người kia được.

"Vậy chứ anh là cái gì? Không phải đàn ông à?" Lý Vân Nhi làm bằm nói rồi rút vào trong đệm, trùm kín cả đầu trông cứ như con sâu trong cái kén.

Dạ Nguyệt bắt đầu nhìn cái kén của Vân Nhi mà muốn bật cười. Nhưng cô đúng là không thể ngủ chung với Vân Nhi được, vì bây giờ cơ thể bên ngoài của Vân Nhi là của Hoàng Trí a.

"Nha đầu lóc chóc, đừng có phá hư chuyện tốt của người khác chứ" giọng nói mờ ám rùng rợn vang lên trong không trung nhưng chẳng thấy cái người đang nói ở đâu.

"Được rồi chú à, tôi sợ ma lắm nên phiền chú đừng có lên tiếng bất ngờ như vậy có được hay không!?" Dạ Nguyệt đen mặt nói 囧, có khi nào đến giữa đêm ông ấy sẽ xuất hiện để nhất ma cô không đây?

"Ha ha yên tâm, bây giờ ta sẽ không hù dọa nha đầu lạnh chanh như cô đâu" ông chú cười ha hả thoải mái, phải vậy chứ, sợ ông như vậy mới là đúng với lẽ thường nha, ông là ma cơ mà.

"Được rồi Dạ Nguyệt, chị đi ngủ đi. Để em tắt đèn cho" Dương Hoàng Trí cũng đen mặt nói.

"Ừm, ba người ngủ ngon nha" Dạ Nguyệt mỉm cười xoay người dột lệ vào phòng ngủ, chạy trước để bảo toàn mạng sống a.

"Ta không phải người" giọng nói rùng rợn lại vang lên.

"Chú có thể nói chuyện bình thường được rồi, không cần phải giả giọng rùng rợn như trong phim đâu" Dương Hoàng Trí lắc đầu bó tay rồi đứng dậy đi tắt đèn.

"Này, sao cậu không xuống tay vào đêm nay luôn đi, còn chờ gì nữa hả? Ở sát bên cạnh thế này còn gì" giọng nói lạnh lạnh sát bên lỗ tai của Dương Hoàng Trí.

"Đồ nhiều chuyện, chú đi chỗ khác mà nhiều chuyện đi" Dương Hoàng Trí đỏ mặt tắt đèn thật nhanh rồi cũng nhanh chóng chui vào trong chăn. Tốt nhất là đi ngủ không thôi chắc sẽ bị làm phiền tới sáng a.

Ông chú bĩu môi, xuất hiện trong bóng đèn tĩnh mịch là một cái bóng trắng trong suốt. Được rồi, đêm chỉ mới bắt đầu thôi, ông cũng nên vui chơi một lần cho đã nha. Ông chú cười gian rồi bay ra khỏi căn hộ của Dạ Nguyệt. Đêm nay là một đêm vô cùng đáng sợ với những người trong khu chung cư này. Ngày hôm sau, khắp chung cư đều nổi lên tin đồn kì quái về một con ma vô cùng phiền phức và nhiều chuyện y như bà tám a.

Còn Dạ Nguyệt, vừa bước vào phòng ngủ đã thấy Lăng Chi Hiên mới vừa bước ra từ phòng tắm, cũng đã thay xong quần áo ngủ.

"Tôi sẽ trải đệm, em đi thay đồ ngủ đi" Lăng Chi Hiên nhếch khoé môi bước đến thùng hàng lớn đang nằm cạnh cửa.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu đi vào phòng tắm.

Và như vậy mọi chuyện chính là như thế. Dạ Nguyệt thật không ngờ sự phụ lại đặt đệm đôi? Có khi nào vì như vậy nên mới giao trễ không? Đừng có nói với cô là sự phụ đã tính toán thời gian hết rồi nhá 囧. Chắc là do cô nghĩ nhiều quá thôi, có phải hay không!? =. =!!!

"Sao vậy?" thấy cô gái nhỏ vẫn đứng yên tại chỗ, về mặt thay đổi liên tục vô cùng phong phú làm Lăng Chi Hiên buồn cười. "Em định đứng đó suốt đêm?"

"Em đi ra ngoài ngủ với Vân Nhi đây" Dạ Nguyệt lập tức muốn bỏ chạy nên kìm có chuồn lẹ.

Lăng Chi Hiên vừa nghe Dạ Nguyệt nói xong liền đen mặt đứng lên tóm lấy ai đó đang định chuồn đi kia: "Không cho phép, em định hòng hạnh vượt tường hả?"

Cái gì mà hòng hạnh vượt tường? Hai người còn chưa có kết hôn nha 囧. Nhưng chưa kịp trả lời đã bị Lăng Chi Hiên bế lên rồi đem để xuống đệm.

"Tôi chỉ muốn ôm em ngủ thôi" Lăng Chi Hiên ánh mắt kiên định không cho phép từ chối. Sau đó anh cũng nằm xuống, kéo chăn lên đắp cho hai người rồi ôm Dạ Nguyệt vào lòng.

Dạ Nguyệt căng thẳng nằm yên không dám động đậy. Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ nghe lời, cười cười nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng Dạ Nguyệt cho Dạ Nguyệt thả lỏng cơ thể.

Dạ Nguyệt nằm một chút thấy sư phụ nhà mình không có động tĩnh gì, chỉ đơn giản là vừa ôm vừa vỗ nhẹ vào lưng cô nên cũng bớt căng thẳng. Có lẽ sư phụ thật sự không định làm gì, nghĩ vậy càng thấy yên tâm.

Thấy cô gái nhỏ thả lỏng cơ thể, Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống nhìn cô gái nhỏ vẫn còn mở to mắt trong ngực mình, mềm giọng nói: "Ngoan, ngủ đi" nói rồi hôn lên trán Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt mỉm cười, vui đầu vào trong ngực sư phụ nhà mình. Cảm nhận thân nhiệt ấm áp cùng với mùi hương quen thuộc bao quanh, Dạ Nguyệt cảm thấy thật dễ chịu từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đều của người trong lòng, Lăng Chi Hiên nâng mặt Dạ Nguyệt lên rồi hôn vào đôi môi đỏ đang hơi vênh lên kia: "Bảo bối, ngủ ngon" rồi anh cũng chìm vào giấc ngủ, mỗi lần ôm cô gái nhỏ ngủ anh đều có thể ngủ thật thoải mái thật sâu không chút mộng mị.

Sáng hôm sau, tiếng chim hót ríu rít ngoài cửa sổ lôi kéo Dạ Nguyệt thức dậy. Mở mắt ra chính là lồng ngực rắn chắc và cánh tay mạnh mẽ đang đặt trên eo, Dạ Nguyệt giật mình mở to mắt, ngẩng đầu lên nhìn là vẻ mặt an nhiên ngủ của sư phụ được phóng đại ở sát mặt cô. Lần đầu tiên Dạ Nguyệt thấy vẻ mặt đang ngủ của sư phụ ở khoảng cách gần như thế này, với bình thường Dạ Nguyệt thức dậy là sư phụ đã thức trước chuẩn bị bữa sáng rồi.

Dạ Nguyệt ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ của sư phụ đến ngơ ngẩn. Aizz thật là giết người lúc sáng sớm mà, cô sắp mất máu đến chết rồi đây aaaaa.... Dạ Nguyệt gào thét trong lòng. Cô tình nguyện là người thức dậy sau để bảo toàn mạng sống bé nhỏ của mình nha.

Đột nhiên Dạ Nguyệt cảm giác cánh tay kia đang ôm siết lấy eo mình, lại ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ánh mắt trong suốt như hồ sâu không đáy của sư phụ đang nhìn mình đầy ý cười.

"Chào buổi sáng" Lăng Chi Hiên cong khoe môi, đưa tay捏 vào gò má hồng hồng của cô gái nhỏ nhà mình.

Dạ Nguyệt kéo móng vuốt của sư phụ xuống, thật là mới sáng sớm đã chơi xấu rồi a: "Chào buổi sáng"

Sau đó là một phút im lặng, Dạ Nguyệt cũng không biết nói gì. Với cô đây là lần đầu tiên thức dậy mà có sư phụ bên cạnh như thế này, dù sao trước đây cũng là nằm cách nhau một khoảng với sư phụ luôn thức trước. Còn bây giờ.... thật không biết phải diễn tả cảm giác như thế nào. Có một chút gì đó kì lạ, lâng lâng rồi ấm áp, giống như sư phụ là một người vô cùng gần gũi thân thiết với cô từ rất lâu trước đây rồi, cảm giác thân thiết này thật sự không có lời lẽ nào có thể diễn tả hết được.

Đây không phải là lần đầu tiên Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt ngủ. Nếu là trước đây anh sẽ thức dậy trước để Dạ Nguyệt không hay biết, còn bây giờ anh không cần phải làm vậy, anh có thể từ từ mà quan sát phản ứng ngốc lảng của cô gái nhỏ nhà anh.

Không khí đang vô cùng ấm áp thì cửa phòng bật mở, Lý Vân Nhi vui vẻ bước vào: "Dạ Nguyệt, chị thức chưa vậy? Tụi mình đi ăn sáng rồi đi....." chưa nói hết câu thì Lý Vân Nhi đứng sựng lại trước cửa phòng.

Dạ Nguyệt với Lý Vân Nhi bốn mắt nhìn nhau im lặng trong chốc lát rồi đột nhiên Lý Vân Nhi toét miệng cười gian tà: "Hí hí hí hai người cứ tiếp tục, cứ tiếp tục, cứ tiếp tục....." vừa nói cô nàng vừa nhẹ nhàng lui dần ra ngoài và đóng cửa lại.

Dạ Nguyệt mặt đỏ như tôm luộc, bây giờ cô thật sự muốn nhảy xuống hố mà trốn, có cái hố nào để cho cô nhảy không aaaaa?..... Còn bên này Lý Vân Nhi hí hửng ra ngoài kể cho Dương Hoàng Trí nghe, tất nhiên cả con ma nhiều chuyện nào đó cũng hóng chuyện ké. Vì vậy mà chuyện này nhất thời cả nhà đều biết, Dạ Nguyệt cảm nín không còn biết nói gì. Vân Nhi với ông chú ma đúng là kẻ tám lạng người nửa cân mà.

Còn Lăng Chi Hiên cũng không giải thích gì, chỉ cười cười thản nhiên khi ông chú ma chọc ghẹo. Thật giống như là thừa nhận giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó đó vậy. Dạ Nguyệt phải đau đầu chap hai, ở chung với mấy con người này lâu hơn chắc cô phải đi xuống dưới sớm quá, tội nghiệp cho cái mạng nhỏ của cô quá đi mà TwT.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới bắt đầu oOo

Vài ngày sau đó, Dương Hoàng Trí cho người đi điều tra về người con gái của ông chú ma. Đã qua 30 năm, cô bé này chắc bây giờ cũng đã 40 tuổi. Dương Hoàng Trí dựa theo họ tên, số tuổi và địa chỉ lúc đó em gái ông gửi về để tìm kiếm lại cô bé năm xưa. Chuyện này cũng còn cần phải mất một thời gian nhất định. Cho nên trong khi đó mọi người chuẩn bị tham gia buổi dạ tiệc trên tàu của Nguyễn Lâm Lan.

Buổi sáng thứ bảy mùa hạ, mặc dù trời trong xanh không một gợn mây nhưng cái nóng đặc trưng của mùa hè vẫn làm tinh thần con người ta xuống dốc trầm trọng. Lúc bảy giờ thật thích hợp để lên tàu ra biển, cảm nhận cảm giác mát lạnh của gió biển ngoài khơi xa.

Bốn người từ bãi gửi xe đi thẳng ra cảng, nơi bắt đầu cho chuyến hành trình du ngoạn trên tàu. Vừa ra đến cảng đã thấy một con tàu lớn sang trọng và hoa mỹ. Kiến trúc của con tàu này được thiết kế theo biển tàu của tàu Titanic trong truyền thuyết. Nhưng dĩ nhiên nó chỉ là biển tàu, nếu đem so với nguyên gốc thì chắc chắn là thua xa rồi, mặc dù vậy so với những con tàu hiện đại thì nó quả thật không thua kém gì.

Hành khách được mời tham gia buổi tiệc cũng đang đi đến cùng một hướng từ bãi giữ xe theo hướng dẫn của nhân viên phục vụ, mọi người đều vận trang phục hăng ngay chữ chưa có khoác lên mình những bộ dạ phục hoa lệ. Ba mẹ của Lý Vân Nhi cũng có nhận thiệp, kể cả bên nhà họ Dương của Hoàng Trí cũng vậy, nhưng bên họ Dương của Hoàng Trí là do Hoàng Trí thay mặt đi. Còn ở phía cầu thang lên tàu là ba mẹ của Nguyễn Lâm Lan đã đứng đó đợi sẵn để trực tiếp chào đón vị khách mời đặc biệt.

"Vân Nhi" mẹ của Lý Vân Nhi thấy con gái mình từ xa đã hào hứng vẫy tay. Còn bên cạnh là ông xã của bà ấy, tất nhiên cũng là ba của Lý Vân Nhi rồi.

"Mẹ em luôn nói không biết em giống ai nhưng em có thể chắc chắn với chị là em giống bà ấy chứ không phải ai khác" Lý Vân Nhi lắc lắc đầu ra vẻ vô cùng khỏ tâm quay qua nói với Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt gật đầu không phản bác, vì cô cũng cho là vậy.

"Mẹ, ba" khi mọi người gặp nhau ở trên đường thì Lý Vân Nhi cũng gọi đáp lời. Nhưng ngay sau đó cô bịt miệng lại tức thì.

"Ai là ba cậu?" lý do chính là đây, ba Lý Vân Nhi nhủ mày, lạnh mặt nói. Ông còn chưa có gả con gái bé bỏng của ông cho cậu ta nha, làm gì mà gọi lộ liễu thế, cái tên nhóc cướp con gái của ông này?

Dương Hoàng Trí đỏ mặt hời hợt, mặc dù đang trong cơ thể Vân Nhi nhưng anh có thể cảm nhận sát khí của ba chồng tương lai a. Dạ Nguyệt vỗ vai Dương Hoàng Trí rồi nhìn anh bằng ánh mắt đầy cảm thông, âm thầm mặc niệm cho cậu ta.

"Được rồi ba nó, ông đừng có hù dọa con rể tương lai của tôi" mẹ Lý Vân Nhi nghiêm mặt quay qua nhìn ông xã nhà mình. Mặc dù bà ấy đã qua hàng bốn nhưng vẻ đẹp sắc sảo vẫn không bị thời gian vùi dập bao nhiêu, có thể nói Lý Vân Nhi giống bà ấy đến bảy tám phần.

"Tôi không thừa nhận" ba Lý Vân Nhi đen mặt nói rồi quắc mắt nhìn qua Lý Vân Nhi. Ông ấy thời còn trẻ cũng có thể nói là anh tuấn, chỉ có điều do thời gian và áp lực công việc nên không còn giữ được vẻ ngoài anh tuấn của mình. Nhưng khí độ cao ngạo cùng áp lực của một người điều hành cả một tập đoàn thì không cần phải nói, hiển nhiên là có rồi.

Bây giờ thì Vân Nhi cô đã hiểu cảm giác của Hoàng Trí khi đứng trước mặt ba mẹ cô a, vậy mà hồi đó cô còn ôm bụng cười ha ha khi thấy Hoàng Trí bị bà cô xử đẹp. Chỉ có thể dùng một câu quá thâm, quá bi ai mà hình dung cho Dương Hoàng Trí mỗi lần gặp ba của Vân Nhi. Nói đến đây thì chắc mọi người đã hiểu, thật ra Vân Nhi đã thật sự ngầm thừa nhận vị trí đặc biệt của Hoàng Trí trong lòng mình từ lâu rồi. Chỉ là cô đang đợi cho người nào đó dừng cảm mà nói ra hết với cô thôi a, nhưng tên ngốc nào đó cứ tự cho mình là thông minh mà luôn nói là do cô chưa nhận ra tình cảm của tên ngốc đó nha.

"Ông xã, tối nay ông có muốn ngủ trên sàn tàu mát mẻ rộng rãi hay không?" mẹ Lý Vân Nhi mỉm cười thật tươi nói. Vừa nghe thấy bà xã yêu dấu nói vậy thì ba Lý Vân Nhi im bật, thu liễm rồi cười thật dịu dàng với bà xã yêu dấu nhà mình, không còn dám ý kiến gì nữa.

Cả Dạ Nguyệt và Dương Hoàng Trí đều đỏ mặt hời hợt, bây giờ thì cả hai đã hiểu tại sao một người đàn ông điều hành cả một tập đoàn lại sợ nhất là bà xã yêu dấu của mình rồi. Cùng với sự cung chiều lên đến tận trời chính là một tính cách bá đạo ẩn sâu bên trong có cơ hội được phát huy đến mức tối đa thì không còn gì mà khó hiểu nữa. Dạ Nguyệt và Dương Hoàng Trí cảm thán không ngớt, Lý Vân Nhi thì đã quen với chuyện này lúc ở nhà rồi nên cũng không có cảm xúc đặc biệt gì.

Nhưng Dương Hoàng Trí lại quên nghĩ đến, đây cũng chính là hình tượng của một Lý Vân Nhi tương lai nha, bởi vì Dương Hoàng Trí anh cũng thuộc dạng thê nô đó a.

Lăng Chi Hiên này giờ vẫn im lặng đứng đằng sau Dạ Nguyệt, anh chỉ đang nghĩ không biết ba mẹ của Dạ Nguyệt như thế nào đây.

"Cậu này là...?" mẹ Lý Vân Nhi đã quá quen với Dạ Nguyệt và Dương Hoàng Trí rồi nên không hỏi nữa. Nhưng khi nhìn đến Lăng Chi Hiên thì bà tò mò hỏi. Cậu thanh niên này thật sự không phải là người của tầng lớp bình thường trong xã hội, mẹ Lý Vân Nhi âm thầm đánh giá, con mắt nhìn người của bà là không sai bao giờ.

Lý Vân Nhi âm thầm đẩy Dương Hoàng Trí để Dương Hoàng Trí lên tiếng, dù sao bây giờ người là Lý Vân Nhi ở trước mặt người khác chính là cậu ấy.

Dương Hoàng Trí lập tức hiểu ý, mỉm cười nói: "Đây là anh Chi Hiên, bạn trai của chị Dạ Nguyệt đó mẹ"

"Tốt tốt tốt" mẹ Lý Vân Nhi mỉm cười gật đầu đưa ngón tay cái lên với Dạ Nguyệt ý bảo làm tốt lắm con gái!!

Dạ Nguyệt chỉ còn biết mỉm cười đáp lại, lúc này cô cũng không biết phải nói cái gì. Lúc nghe anh nói câu tôi đi với thân phận bạn trai em thì cô cũng chuẩn bị tâm lý rồi nhưng sao bây giờ cô vẫn thấy tim đập chân run thế này =. =!!

"Được rồi, chúng ta cũng lên tàu thôi" mẹ Lý Vân Nhi ra hiệu cho mọi người đi tiếp, có chuyện gì thì lên tàu nói tiếp cũng được.

Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng để tay lên hai bên vai Dạ Nguyệt, vừa đi vừa cung chiều vui vẻ nhìn cô gái nhỏ nhà mình, cuối cùng thân phận của anh cũng được công nhận trước mặt mọi người. Nhưng khi anh ngẩng đầu lên nhìn về phía cầu thang lên tàu thì anh thấy một bóng dáng quen thuộc, nhất thời nhiệt độ không khí giảm đột ngột.

Lăng Trí Thanh mặc áo sơ mi để hở hai nút trên cùng với quần tây đen, tay bỏ vào trong túi quần, bộ dạng pha chút gì đó phóng khoáng cùng với hờn biếng đứng đó tiếp chuyện với ba mẹ của Nguyễn Lâm Lan. Dĩ nhiên hôm nay anh ta chính là khách mời đặc biệt nhất, thay mặt cho Lăng gia đến tham dự buổi tiệc của đối tác mới.

Dạ Nguyệt cảm giác có gì đó bất thường ở sự phụ mình, cô ngược mặt lên nhìn người cao hơn mình rất nhiều kia: "Hiên?"

Lăng Chi Hiên nghe tiếng Dạ Nguyệt, anh cúi xuống nhìn về mặt lo lắng của cô gái nhỏ rồi anh thu lại khí lạnh cùng sát khí, cong khoé môi lên khẽ sát vào tai cô gái nhỏ nhẹ giọng nói: "Mỗi lần em gọi tên tôi là tôi lại muốn hôn em"

"Hả?" Dạ Nguyệt ngó ra.

"Tôi cho em nợ đó, chút nữa về phòng em phải trả tôi cả vốn lẫn lời" Lăng Chi Hiên cắn nhẹ vào tai Dạ Nguyệt rồi mới ngẩng đầu lên, biểu hiện thật giống như chưa từng làm chuyện xấu gì a.

Dạ Nguyệt: "..."

Trong lúc Dạ Nguyệt còn đang "..." thì Lăng Chi Hiên đã nắm chặt lấy tay cô gái nhỏ nhà mình. Bàn tay mềm mại nhỏ bé truyền hơi ấm qua bàn tay to lớn lạnh giá của anh, làm cho tâm tình anh ổn định hơn rất nhiều.

"Thật tốt vì có em bên cạnh, bảo bối!" Lăng Chi Hiên nhắm mắt nghĩ rồi cong khoé môi lên cười, giống như là cô luôn phát hiện ra những lúc anh bị bao phủ bởi giá lạnh mà kịp thời ôm lấy anh bằng trái tim ấm áp để xoa dịu cho anh.

Có lẽ cả Trình Ân và Dương Lãnh Thiên đều thừa nhận, khi có Dạ Nguyệt bên cạnh thì không khí giá rét xung quanh chủ tịch đã không còn nữa mà thay vào đó là một bầu không khí vô cùng ấm áp dịu dàng. Cho nên cả hai người đều không có bất kỳ ý kiến phản đối gì, mà ngược lại còn mong muốn cho Dạ Nguyệt mau mau làm tan hết khối băng ngàn năm mang tên chủ tịch đó đi, để cho cái mạng nhỏ của mọi người được kéo dài ra thêm một chút a.

Đi gần tới cầu thang thì Lý Vân Nhi đột nhiên quay qua nói nhỏ vào tai Dương Hoàng Trí, Dương Hoàng Trí cũng chuyển sang về mặt vô cùng nghiêm túc nói nhỏ với Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt nghe xong thì tái mặt lại.

Lăng Chi Hiên thấy tay cô gái nhỏ tự nhiên lạnh đi, cúi xuống hỏi: "Chuyện gì vậy!?"

Dạ Nguyệt lo lắng nói: "Vân Nhi nói, ông chú mà mới vừa cảm nhận được một nguồn lực rất lớn trên con tàu, nhưng đó lại là thứ vô cùng tăm tối và độc ác. Có lẽ có một ác linh đang ở trên con tàu này"

Bên này, ba mẹ Nguyễn Lâm Lan cũng đã cùng với Lăng Trí Thanh lên tàu. Bọn họ đã chuẩn bị cho Lăng Trí Thanh một phòng tổng thống đặc biệt nhất nên muốn mau chóng tự mình giới thiệu với Lăng Trí Thanh. Nên có vẻ như cuộc gặp gỡ của hai anh em nhà họ Lăng chỉ sẽ được nhắc đến trong các chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Nguyễn Lâm Lan liếc mắt thấy mọi người đang đi đến, kéo tay Tề Mạc Thông từ trên tàu đi xuống, hướng đến chỗ mọi người đi tới.

"Các con nói chuyện với bạn đi nha, ba mẹ sẽ đi tìm ông bà Nguyễn để chào hỏi" mẹ Lý Vân Nhi thấy Nguyễn Lâm Lan đang đi đến nên quay qua cười với cả bọn.

"Vâng" Dương Hoàng Trí gật đầu, lễ phép nói.

Ba mẹ Lý Vân Nhi vừa đi lên tàu là Nguyễn Lâm Lan nắm tay Tề Mạc Thông vừa đến trước mặt cả bọn, tự tin hất mặt lên đến tận trời: "Thật tốt vì các cậu đã tham gia, buổi tiệc thế này không phải chỉ đơn giản như mấy buổi tiệc nhỏ ở biệt thự đâu. Cố gắng tận hưởng đi nha, Vân Nhi"

Lý Vân Nhi nghe xong thật muốn cho con nhỏ đáng ghét này một chưởng ngay tại chỗ nhưng bây giờ cô đang là Dương Hoàng Trí nên không thể tùy tiện như vậy được.

Nguyễn Lâm Lan lập tức liền thấy điều bất thường, bởi vì thường ngày con nhỏ Lý Vân Nhi này sẽ rống hống lên chửi lại cô, nhưng hôm nay cô ta chỉ đứng đó ánh mắt thần nhiên nhìn cô, thật giống như không còn để cô vào trong mắt mà ganh tỵ với cô nữa. Nguyễn Lâm Lan nghĩ đến đây tự nhiên lại thấy tức, đáng lẽ cô ta phải ganh tỵ với cô vì gia đình cô giàu sang phú quý hơn cô ta nhiều. Có lẽ Nguyễn Lâm Lan quá tự luyến rồi, bình

thường Lý Vân Nhi ghét bỏ cô ta là vì cô ta ý mình giàu có mà khinh thường bạn bè của cô thôi a.

Lăng Chi Hiên đứng phía sau Dạ Nguyệt thấy Tề Mạc Thông đang như có như không nhìn cô gái nhỏ nhà mình, anh bất giác siết chặt lấy tay Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt như muốn hỏi "???"

Thấy động tĩnh của Dạ Nguyệt, Nguyễn Lâm Lan dời tầm mắt sang Lăng Chi Hiên, cô ta sững sờ ngay lập tức: "Vị này là...?"

"Àh Lâm Lan, để mình giới thiệu với cậu, đây là anh Chi Hiên, bạn trai của chị Dạ Nguyệt" Lý Vân Nhi nói như giới thiệu nhưng trong giọng nói còn chứa vài phần hí hửng, cô đang bắt chước cách nói chuyện cho giống Dương Hoàng Trí a.

Nguyễn Lâm Lan và cả Tề Mạc Thông nghe đến đây mặt liền biến sắc. Nguyễn Lâm Lan là nghĩ người đàn ông tuyệt mỹ như thế này lại là bạn trai con nhỏ nhà quê đó sao? Còn Tề Mạc Thông thì không thể tin người Dạ Nguyệt chọn lại là một người chỉ có vẻ bề ngoài, bên trong chỉ là một thằng đi làm việc bán thời gian không chút tương lai, anh thua anh ta ở điểm nào mà từ nãy đến giờ Dạ Nguyệt nhìn cũng không nhìn anh một chút nào? Nhưng nghĩ đến người đàn ông vào đêm đó, Tề Mạc Thông vẫn luôn tồn tại một nỗi sợ hãi dè chừng, ánh mắt đầy sát khí đó làm anh nghĩ mình sắp bị mất mạng đến nơi rồi.

"Xin cho hỏi họ của anh là gì?" Nguyễn Lâm Lan nghĩ nghĩ rồi nhìn chằm chằm vào Lăng Chi Hiên hỏi, cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này rất quen mặt, dường như đã từng gặp ở đâu rồi.

Lăng Chi Hiên không đáp, vẻ mặt thản nhiên quay qua nhìn Dạ Nguyệt: "Chúng ta lên tàu thôi"

"Đúng vậy lên tàu thôi, đứng ở đây mất thời gian quá" Lý Vân Nhi cười trộm rồi cũng giả vờ như không nghe thấy gì nói. Đại ca thật tuyệt vời ha ha.

Tề Mạc Thông nhử mày nhìn Dương Hoàng Trí, hôm nay anh thấy Hoàng Trí rất kì lạ: "Xin lỗi vì đã cản đường làm mất thời gian của cậu, Hoàng Trí" nói xong Tề Mạc Thông lạnh lùng quay lưng đi.

Dương Hoàng Trí thở dài, anh không thể nói với cậu ta đó không phải là anh. Nhưng thôi mặc kệ vậy, Nguyễn Lâm Lan dám khinh thường bà xã nhà anh thì anh cũng không muốn cho cô ta mặt mũi, Vân Nhi làm vậy anh cũng không muốn can. Còn Tề Mạc Thông, thấy cậu ta không có chuyện gì nên anh cũng yên tâm rồi.

Nguyễn Lâm Lan thấy Tề Mạc Thông bỏ lên tàu nên cô ta chỉ liếc mắt tỏ vẻ khinh thường Dạ Nguyệt với Lý Vân Nhi rồi cũng nhanh chóng đi theo Tề Mạc Thông. Ở chung với bọn nhà quê đó một hồi cô ta sẽ bị lây bệnh mất, nhưng cô ta vẫn còn khó chịu vì người đàn ông đó, rốt cuộc cô ta đã gặp người đó ở đâu? Còn nữa tại sao con nhỏ Dạ Nguyệt nhà quê đó lại may mắn vớ được đồ tốt hơn cả cô ta, càng nghĩ càng thấy không thể nào tin được.

Dạ Nguyệt nhún vai, không để ý đến thái độ khinh thường của Nguyễn Lâm Lan, dù sao cô ta chỉ là một người xa lạ đối với cô, cô không cần phải để ý cô ta nghĩ thế nào về cô a. Điều mà cô quan tâm bây giờ chính là việc ông chú ma vừa nói.

"Chúng ta có nên đi không?" Dạ Nguyệt quay qua hỏi mọi người lần cuối. "Nếu đúng như ông chú nói thì việc này có vẻ rất nguy hiểm a"

Lăng Chi Hiên trả lời bằng cách siết chặt lấy tay cô gái nhỏ, anh phải đi vì anh có mục đích khác khi tham gia vào chuyến đi này. Còn về chuyện đó, anh sẽ bảo vệ cô gái nhỏ không rời một bước.

"Ba mẹ em cũng có trên tàu nên em phải đi thôi" Lý Vân Nhi nhử mày nói, nếu quả thật có một con ma độc ác đang ở đây thì cô làm sao yên tâm để ba mẹ mình một mình đi vào hang cọp được.

Dương Hoàng Trí gật đầu, bà xã nhà anh ở đâu thì anh ở đó.

"Còn chú?" Dạ Nguyệt nhìn Lý Vân Nhi hỏi.

"Tôi có lựa chọn khác sao?" ông chú ma thờ dài nói, thật sự ông không muốn gặp con ác linh đó, bọn chúng rất khác so với những linh hồn không thể siêu thoát vì luyến tiếc những điều quan trọng như ông. Nhưng không còn cách nào khác, ông phải giúp đỡ mấy đứa nhỏ tốt bụng này.

"Vậy theo thống nhất chung, chúng ta sẽ tiếp tục tham gia chuyến đi này" Dạ Nguyệt gật đầu nói.

Như vậy mọi người bước lên tàu và cũng là những vị khách được chào đón cuối cùng của chuyến hành trình. Con tàu bắt đầu ra khơi theo lệnh trực tiếp của vị thuyền trưởng, hướng đến phía ánh nắng mặt trời và đại dương mênh mông rộng lớn ngoài khơi xa kia.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Gia đình Lý Vân Nhi được chuẩn bị hai phòng, Dương Hoàng Trí thì một phòng ở bên cạnh, còn Dạ Nguyệt với Lăng Chi Hiên chỉ được chuẩn bị một phòng.

"Xin lỗi, cho hỏi còn phòng nào trống không vậy, chúng tôi đi hai người" Dạ Nguyệt hỏi người phục vụ vừa đi ngang qua.

Người phục vụ quay lại định mỉm cười đáp lời nhưng khi thấy Dạ Nguyệt, anh ta bấu môi trong mắt là vẻ xem thường: "Hết rồi"

Lăng Chi Hiên quét mắt băng lãnh nhìn tên nhãi nhép dám khinh thường cô gái nhỏ của anh. Tên phục vụ lạnh sống lưng, sợ hãi cúi đầu nói: "Xin lỗi tiểu thư, vì tất cả các hành khách đều đã đến nên không còn phòng nào trống. Mong tiểu thư thông cảm cho sự sơ suất của chúng tôi"

"Chúng ta vào thôi" Lăng Chi Hiên nắm tay cô gái nhỏ đi vào phòng, hoàn toàn ngó lơ đến lời của tên phục vụ vừa nói.

Dạ Nguyệt cũng im lặng ngoan ngoãn đi theo sư phụ vào phòng, cô có thể rõ ràng nhận thấy sự khinh thường của người phục vụ đối với cô. Nhưng không phải là khinh thường xuất phát từ thứ quần áo bình thường cô đang mặc, mà chính là nhận ra đó là cô nên mới khinh thường. Mà, điều này cũng không làm cô ngạc nhiên lắm, cô có thể đoán được lý do cho chuyện này. Nguyễn Lâm Lan đã luôn luôn chứng minh cô từ lâu rồi, nhưng cô tham gia buổi tiệc này cũng là vì Vân Nhi mà thôi nên cô sẽ không để tâm đến những thứ không liên quan như thế này.

"Em là đồ ngốc" Lăng Chi Hiên vừa vào phòng đã đẩy cô gái nhỏ dựa vào cửa, chống tay lên cửa, tức giận nhíu mày nói.

Dạ Nguyệt nghĩ nghĩ rồi cười trừ: "Có lẽ em ngốc thật, để anh phải tức giận ra mặt thay em như thế"

"Ai nói em tôi giận chuyện đó?" Lăng Chi Hiên bực bội nói. "Tôi với em đã ngủ chung phòng từ lâu rồi mà bây giờ em còn muốn ngủ riêng?"

Dạ Nguyệt: "... " thì ra là vì chuyện này, vậy mà cô cứ tưởng sư phụ giận vì bản thân cô không tự giải quyết được chuyện lúc nãy a.

"Từ bây giờ em nên ý thức bản thân là người của a!" Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống càng gần với mặt Dạ Nguyệt. Cô gái nhỏ nhà anh rất cứng đầu, chuyện gì cũng muốn tự mình giải quyết, chuyện gì cũng muốn gánh chịu một mình, thật là... như vậy làm sao anh có thể yên tâm mà rời ra được, chỉ còn cách ở cạnh canh chừng cái đồ ngốc này thôi.

"Còn nữa, em chỉ có một nhiệm vụ duy nhất, đó là tin tưởng dựa dẫm vào tôi cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì có biết không?" Lăng Chi Hiên áp trán mình vào trán Dạ Nguyệt, trong lòng còn bổ sung câu em đừng chịu đựng kìm nén một mình nữa.

Dạ Nguyệt không ngờ sư phụ lại nói vậy, cô gật đầu rồi vươn tay ôm lấy thắt lưng sư phụ, vùi đầu vào trong ngực sư phụ nhà mình, cảm nhận ấm áp cùng mùi hương tươi mát quen thuộc. Lăng Chi Hiên hôn lên trán Dạ Nguyệt, rồi anh nâng cằm của cô gái nhỏ, cúi đầu xuống chạm vào đôi môi mềm mại ngọt ngào.

Chiếc lưới nóng bỏng quấn quýt dây dưa với nhau, Dạ Nguyệt bị hôn đến mụ mị đầu óc. Đôi tay nhỏ nhắn siết chặt lấy áo Lăng Chi Hiên, Lăng Chi Hiên vừa hôn vừa bế cô gái nhỏ lên để dựa vào cửa cho ngang tầm với anh nhưng khi anh vừa hôn xuống cổ cô gái nhỏ thì tiếng gõ cửa phòng vọng đến.

"Tiếp tục cho em nợ đến buổi tối!" Lăng Chi Hiên cong khoe môi rồi với tay mở cửa.

Dạ Nguyệt: "... "

*** 0w0 ***

"Được rồi, bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo đây?" Dương Hoàng Trí đứng dựa lưng vào cửa phòng hỏi.

"Làm gì là làm gì?" Lý Vân Nhi ngồi trên ghế salon chớp chớp đôi mắt trong suốt nhìn Dương Hoàng Trí. Dương Hoàng Trí cười bắt đầu đi nhìn hành động đáng yêu của bà nhỏ nhà mình.

"Chính xác chuyện ác linh là như thế nào?" Dạ Nguyệt lên tiếng, vấn đề cô lo lắng nhất là đây.

"Cái này tôi cũng không rõ" ông chú ma xuất hiện, cơ thể trong suốt lơ lửng trên không trung. "Tôi chỉ cảm nhận thấy nó đang hiện diện trên đây thôi, chứ ở chỗ nào thì tôi cũng vô phương"

"Chú thật không có tiền đồ a" Lý Vân Nhi bấu môi nói.

"Này này nha đầu lóc cóc, ta cũng chỉ là một linh hồn bình thường thôi nhá, chỉ có những người có khả năng tâm linh cao mới có thể làm được mấy điều kinh người như thế thôi" ông chú ma bấu môi lại.

"Tôi có ba vấn đề muốn hỏi chú" Lăng Chi Hiên trầm ngâm suy nghĩ rồi nói. "Thứ nhất, nó có giống như chú không nhập được vào cơ thể người đang sống hay không? Thứ hai nếu nó nhập vào cơ thể được thì nó có thể khống chế và điều khiển cơ thể đó được hay không? Thứ ba nếu như nó xuất hiện thì có cách nào đối phó với nó hay không?"

Ông chú ma trầm mặc một hồi lâu: "Bất kể là linh hồn nào cũng có thể nhập vào con người nếu như nó không sợ bị tan biến thành hư vô và nó không thể điều khiển được cơ thể đó vì nó và linh hồn bên trong sẽ giằng co với nhau. Nhưng mặt khác nó có thể đeo bám theo con người và dần dần họ sẽ bị ảnh hưởng bởi âm khí mà sức khỏe dần đi xuống"

"Vậy còn cách đối phó?" Dạ Nguyệt nín thở hỏi.

"Linh hồn chính là những cảm xúc cuối cùng của con người còn sót lại trên thế giới này, như là nỗi tiếc, thù hận, đau buồn,...những cảm xúc này sẽ quyết định nó trở thành loại linh hồn nào. Trừ những người có sức mạnh tâm linh vượt trội so với người bình thường cùng với những nghiên cứu về thế giới tâm linh của họ thì một con người bình thường không có cách để ép buộc một linh hồn tan biến" ông chú ma vẻ mặt nghiêm túc khác thường.

"Theo như chú nói thì cho dù chúng ta có biết nó ở đâu cũng không thể làm gì được nó, nhưng ngoại trừ việc bám theo chúng ta thì nó cũng không có làm gì được chúng ta có phải hay không?" Dạ Nguyệt cau mày, mấy chuyện tâm linh này thật sự cô không thích chút nào, một phần cũng là vì cô sợ nhìn thấy ma thôi à. À quên, trừ cái con ma nhiều chuyện đang nói ở đằng kia ra.

"Cái này thì ta không thể nói trước được. Con người có thể vượt qua được giới hạn của bản thân mình. Mọi người đừng quên nó cũng từng là con người" ông chú ma lắc đầu không dám khẳng định chắc chắn điều này. "Hơn nữa cảm xúc tồn tại của nó rất là mạnh mẽ, mặc dù không thể trực tiếp tạo ra sức mạnh vật lý nhưng nó có thể cộng hưởng với từ trường xung quanh mà tác động lên những phân tử nhỏ nhất. Chẳng hạn như ta cộng hưởng với những phân tử khí đang chuyển động xung quanh cho chúng nó di chuyển cùng lúc và cùng một hướng để tạo thành một áp lực làm ngã mọi người vậy"

"Cho nên tóm gọn lại là nó rất nguy hiểm và chúng ta không có biện pháp đối phó nó chứ gì" Dương Hoàng Trí ảo não nói, nói cả buổi cuối cùng là không có biện pháp a.

"Đúng vậy" ông chú ma gật đầu. "Nên lúc đầu ta mới bảo các ngươi đừng đi"

"Chú có nói sao?" Lý Vân Nhi giả bộ ngây thơ cười hỏi.

"Ta có nói không?" ông chú ma quay qua tự chỉ vào bản thân mình hỏi. "Ta nhớ ta có nghĩ vậy mà"

Mọi người lại muốn té bật ngửa.

"Chú nghĩ gì làm sao chúng tôi biết được" Dạ Nguyệt đen mặt.

"Teehee!!!" ông chú thè lưỡi nháy mắt làm bộ tự cốc đầu mình giống như bộ dạng "Xin lỗi, mình quên mất" của mấy nữ sinh trung học.

Oẹ oẹ oẹ cả ba người muốn ói ngay tại chỗ.

"Chú đừng làm mất hình tượng của truyện tranh có được hay không a?" Dạ Nguyệt đau khổ nói, người ta làm đáng yêu là thế còn con ma này thật là ba chấm mà =.==!!

"Bây giờ có nói gì thì cũng đã không còn kịp nữa" Lăng Chi Hiên im lặng này giờ mới lên tiếng, thản nhiên vuốt tóc cô gái nhỏ nhà mình. "Có thể giải tán được chưa?" nếu không có cách giải quyết thì có bản nữa cũng là vô ích, thay vì như vậy chi bằng để anh làm chuyện gì đó đó với cô gái nhỏ còn có ích hơn. Với lại những điểm quan trọng cần nắm thì anh cũng đã nắm rồi.

(Tác giả: Hiên ca, anh thật là vô si a .v)

"Chúng ta đi bơi đi Dạ Nguyệt" Lý Vân Nhi cười vui vẻ nói, chuyện ma đúng là bó tay rồi, tới đâu hay tới đó vậy. "Em nghe nói ở đây có một khu giải trí, trong đó có một hồ bơi cùng bar rất đẹp a. Chúng ta có thể vừa bơi vừa ngắm biển vừa thưởng thức Cocktail nha"

"Đi thì đi nhưng chị không bơi nha" Dạ Nguyệt gật đầu, cô không thích bơi ở chỗ đông người.

"Rồi rồi, em biết rồi" Lý Vân Nhi ra vẻ như em biết chị sẽ nói thế mà. "Chị có thể ngồi quầy bar ngắm biển cũng được"

Lăng Chi Hiên không muốn Dạ Nguyệt đi chút nào nhưng anh nghĩ lâu lâu Dạ Nguyệt mới có dịp để vui chơi như thế này nên anh cũng không cản. Anh sẽ ngồi quầy bar cùng ngắm biển với cô gái nhỏ.

Và như vậy sau khi để chuyện kia sang một bên, mọi người quyết định sẽ vui chơi hết mình. Có lo lắng suy nghĩ cũng không được gì, cứ tận hưởng những gì trước mắt vì không ai biết tương lai sau này sẽ như thế nào.

***** Ó O Ò . . . oOo

Trong một căn phòng hoa lệ, Lăng Trí Thanh lười biếng ngồi trên ghế salon, đối diện với cậu ta chính là ba của Nguyễn Lâm Lan.

"Không biết Lăng tổng có hài lòng với căn phòng này không?" Nguyễn Chí Viễn cười híp mắt hỏi.

"Nguyễn tổng quá khách khí rồi, tôi chỉ là khách mà còn được ở nơi hơn cả chủ thế này, tấm lòng của Nguyễn tổng tôi thật sự không dám nhận" Lăng Trí Thanh nhếch khóe môi cười thật tươi nhưng có chút gì đó xảo trá ẩn sâu bên trong đó.

"Lăng tổng đừng nói như vậy, sau này tôi còn phải dựa dẫm vào Lăng gia để có tiếng thơm thì như thế này đâu được coi là gì" Nguyễn Chí Viễn âm thầm cười lạnh trong lòng, một đứa nít ranh mà muốn đấu với ông? "Hôm nay Lăng tổng lại thay mặt cho Lăng gia đến đây tham dự buổi tiệc nhỏ của tôi là đã rất vinh dự cho tôi rồi, không tiếp đón chu đáo sợ là tôi không thể gánh vác với Lăng gia"

Hừ! Con cáo già, một câu cũng là Lăng gia, hai câu cũng là Lăng gia, thế hoá ra ông đây chỉ có cái chức danh Lăng gia để đem ra dọa người hay sao? Lăng Trí Thanh cau mày âm thầm chửi thề trong lòng.

Mọi người đều biết, cậu chủ thứ hai của tập đoàn Lăng gia là cái hạng gì. Có thể nói anh ta nổi tiếng ăn chơi đàn đúm tiêu tiền như nước, không có bất kì một cái sào nhẩy lớn nào là anh ta chưa từng đến đó. "Thanh danh" của cậu chủ thứ hai tập đoàn Lăng gia Lăng Trí Thanh vốn dĩ đã tiếng lành đồn xa từ rất lâu rồi và không ai trong giới thương mại là không biết. Mặc dù vậy đây cũng là miếng mồi ngon cho bọn họ nếu có thể quyền rũ được kẻ rất có khả năng trở thành người thừa kế đời tiếp theo của gia tộc Lăng gia này.

Bởi vì người chân chính được quyền thừa kế này nay đã bị mất tích một cách vô tung vô tích, cậu chủ cả của Lăng gia Lăng Chi Hiên, một con người đầy bí ẩn chưa từng xuất hiện trước mặt bất kì ai. Cho nên những tên có ý đồ với Lăng gia đều quay sang Lăng Trí Thanh mà lôi kéo hết mình chỉ mong có thể thò được một chân vào Lăng gia, có được sự bảo hộ của Lăng gia thì sẽ không còn phải sợ bất cứ điều gì nữa.

Lăng Trí Thanh đột nhiên giãn mày ra, lại bày ra vẻ mặt lười biếng phóng khoáng như cậu ta chẳng thèm để ý đến lời nói móc mỉa vừa rồi: "Tôi nghe nói Nguyễn tổng có một cô con gái rất xinh đẹp, không biết tiểu thư có ở đây không. Tôi thật muốn được một lần chiêm ngưỡng vẻ đẹp đến ong bướm cũng phải ghen tỵ đó" nếu lão ta đã muốn thì ông đây cũng sẽ chiều tới cùng.

Nguyễn Chí Viễn nghe đến đây thì thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh đã giấu đi, tỏ vẻ khiêm nhường nói: "Lăng tổng nhắc tôi mới nhớ, buổi tiệc tối nay ngoại trừ chúc mừng cho quan hệ hợp tác của chúng ta thì tôi còn muốn công bố cho mọi người trong giới thương mại biết đến mối hôn sự giữa con gái chúng tôi và cậu chủ của tập đoàn họ Tề. Nếu Lăng tổng muốn tôi có thể gọi hai đứa đến đây, không biết ý Lăng tổng như thế nào?"

"Được, cứ gọi họ đến" Lăng Trí Thanh nhếch khoé môi cười như không cười, như vậy càng tốt.

Sau một thời gian khoảng nửa ly trà thì Nguyễn Lâm Lan và Tề Mạc Thông cũng đến họp mặt, màn chào hỏi khách sáo đã qua cả hai cùng ngồi xuống ghế salon.

"Quả thật là xinh đẹp đến mức ong bướm cũng phải ghen tỵ, Thanh thật sự ngưỡng mộ tiểu thư Lâm Lan" Lăng Trí Thanh ánh mắt đầy tình ý nhìn không rời mắt Nguyễn Lâm Lan.

Dưới tướng mạo vô cùng phong độ cùng với khí chất phóng khoáng lười biếng, hơn nữa còn di truyền gen tuyệt mỹ của Lăng gia, Lăng Trí Thanh có thể nói là giống Lăng Chi Hiên đến năm phần nên vẻ bề ngoài của anh ta cũng có thể nói là cuốn hút vô song.

Nguyễn Lâm Lan được mỹ nam đầy quyền thế khen ngợi mà ngượng ngùng mặt đỏ bừng, rồi còn ánh mắt nóng bỏng nhiệt tình không chút che giấu kia thật khiến lòng vị tiểu thư nào đó xuân tâm nhộn nhạo. Lúc này khi thấy anh ta đứng nói chuyện với ba mẹ cô ở cầu thang tàu thì cô đã không thể rời mắt được rồi, quả là một người đàn ông cực phẩm hiếm có. Mặc dù cô có nghe nói đến chiến tích của anh ta nhưng sau này người kế thừa gia tộc chính là anh ta, chỉ cần nắm được anh ta thì coi như ít nhiều gì cũng nắm được Lăng gia, chuyện tốt như vậy làm sao cô có thể bỏ lỡ đây.

Lăng Trí Thanh thấy cá đã cắn câu thì âm thầm cười lạnh, loại phụ nữ như cô ta thì ông đây đã gặp nhiều rồi, muốn nhưng chàm cô ta chỉ là chuyện trong lòng bàn tay ông đây.

Tề Mạc Thông ngồi bên cạnh cũng thấy rõ một màn ánh mắt đưa tình qua lại của người phụ nữ sắp trở thành vợ mình với người đàn ông khác, nhưng anh cũng không tỏ vẻ khó chịu hay ganh ghét gì, chỉ thản nhiên ngồi đó. Nếu cô ta đã muốn thì anh rất sẵn lòng, nhưng sau này anh có làm gì thì cô ta cũng không còn quyền mà lên tiếng nữa. Trong lòng anh mãi mãi cũng chỉ có một người nên anh nhất định phải khiến người đó trở thành người của mình. Chính Tề gia đã dạy cho anh, đã muốn thứ gì thì phải đoạt lấy đến cùng cho dù với bất kì thủ đoạn nào. Cho dù bây giờ anh chỉ có thể để người đó làm tình nhân của mình nhưng khi anh lên nắm quyền Tề gia thì lúc đó không còn ai có thể bắt anh phải làm theo họ nữa, lúc đó anh có thể để người đó chân chính trở thành nữ chủ nhân Tề gia.

Chỉ duy nhất có Nguyễn Chí Viễn là cau mày nhìn một màn trước mắt này. Con rết tương lai của ông vô cùng thản nhiên nhìn con gái ông và người đàn ông khác liếc mắt đưa tình với nhau, đây là cái thể loại chuyện gì đây? Nhưng vì tập đoàn thì dù có hy sinh một đứa con gái cũng không tính là gì đi. Lúc đầu ông còn lo lắng Tề Mạc Thông sẽ phản ứng dữ dội nhưng nếu cậu ta đã âm thầm chấp nhận thì ông cũng không ngăn cản làm gì, có lẽ cậu ta cũng muốn bám vào cây đại thụ như Lăng gia. Nghĩ vậy nên Nguyễn Chí Viễn cũng không nói gì nữa.

Như vậy giống như là bọn họ đã ngầm giao ước với nhau, tất cả mọi người đều biết nhưng họ đều ngầm im lặng đồng ý. Một sự im lặng đáng ghê tởm của thế giới hoa lệ này.

*** 0w0 ***

Bên trong một căn hầm tối của con tàu, nơi chất đầy những dụng cụ chưa được sử dụng đến. Tiếng rên rỉ cùng với tiếng khóc thút thít của người phụ nữ như càng vang rõ mồn một.

"Xin anh.... xin anh tha cho tôi" dưới sự giày vò điên cuồng của kẻ phía trên mình cùng với những vết thương trên khắp thân thể, người phụ nữ đau

đón van xin.

"CÂM HONG! Con đàn bà đề tiện" giọng nói ồ ồ khàn khàn của đàn ông quát trong đêm tối mờ mịt, tốc độ của hắn càng nhanh hơn nữa. "Đừng có giả bộ như mày thanh cao trong trắng lắm vậy, tất cả những con đàn bà chúng mày đều là một lũ hạ tiện"

Người phụ nữ sợ hãi khóc càng lớn hơn nữa. Có ai không? Có ai không? Xin hãy.... xin hãy cứu tôi.... Lời kêu gào vô vọng không thể thoát thành lời, cô gái đau đớn ra đi trong nhục nhã và tuyệt vọng.

[Những gì mà mặt trái của thế giới này đem đến chính là sự trống rỗng trong linh hồn của những con người khoác vào bên ngoài họ một lớp quần áo hoa lệ đầy giả tạo. Nhưng đóa hoa tình khiết nhỏ bé vẫn có thể nở rộ bên trong sự trống rỗng giả tạo đó, là đóa hoa rực rỡ và ấm áp nhất. Bất kể là những thứ đen tối hay ghê tởm gì cũng không thể vấy bẩn, sự tinh khiết từ sâu bên trong linh hồn]

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 25

Buổi trưa, ánh nắng mặt trời oi bức chói chang nhưng không làm ảnh hưởng đến khu vực hồ bơi bên dưới mái vòm lớn của con tàu. Những làn gió biển mát mẻ thổi tung cái nóng của mùa hè, mang đến vị mặn đặc trưng của nước biển xanh murôt. Hiện tại con tàu đã tiến ra ngoài khơi xa nên không còn thấy đất liền nữa, xung quanh bốn bề chỉ còn là đại dương mênh mông rộng lớn, không thể thấy đâu là hồi kết, chỉ có đường chân trời thấp thoáng phía xa xa kia.

Khu vực hồ bơi khá đông người, xung quanh hồ là một dãy ghế dành cho những người muốn nghỉ ngơi thư giãn sau khi bơi hoặc là những người chỉ muốn nằm thư giãn đón gió biển. Bên cạnh hồ bơi chính là một quầy bar, bartender đang chuẩn bị Cocktail và rượu theo yêu cầu của các vị khách, thao tác điêu luyện trong thật cuốn hút và quyến rũ.

Dạ Nguyệt thư giãn thưởng thức ly cocktail của mình. Cô quay qua mỉm cười chạm ly với sự phụ nhà mình.

"Đó không phải là Dạ Nguyệt, Vân Nhi với Hoàng Trí sao?" một đám nam thanh nữ tú từ xa đi đến gần chỗ bốn người.

"Ah các cậu cũng đi àh?" Lý Vân Nhi nhanh chóng ngồi lên thành hồ bơi, kế bên ghế của Dạ Nguyệt.

Mọi người đều quay qua nhìn nhau vẻ mặt khó hiểu: "Từ khi nào mà cậu lại nhanh nhẩu như Vân Nhi vậy Hoàng Trí?"

Dương Hoàng Trí lập tức bắt chước động tác của Lý Vân Nhi, toét miệng cười vui vẻ ngồi lên thành hồ bơi kế bên Vân Nhi: "Ha ha chắc là cậu ấy thấy mọi người nên vui quá đó mà"

Lý Vân Nhi nghe vậy gật gật đầu mỉm cười, cố gắng làm cho giống với Hoàng Trí thường ngày.

"Nha đúng không? Theo mình thấy thì vợ chồng các cậu ở chung với nhau lâu ngày nên đổi tính cho nhau rồi đây mà ha ha" bạn nữ A mờ ám nói.

"Đúng vậy, đúng vậy" mọi người phì cười gật đầu tán thành, quá đúng rồi a.

"Được rồi, mình xin đầu hàng" Dương Hoàng Trí bắt chước giọng điệu của Lý Vân Nhi, lắc đầu nói.

"Mà các cậu tham gia làm bọn mình bắt ngờ lắm đó" bạn nam B trong nhóm nói, cả bọn nhìn về phía Dạ Nguyệt. "Dạ Nguyệt chị đừng buồn nha"

"Hả?" Dạ Nguyệt ngó người ra. "Chị buồn chuyện gì?"

"Tụi em nghe Lâm Lan nói cậu ấy với Mạc Thông đã được hứa hôn rồi, cậu ấy nói chị rất thích Mạc Thông nhưng Mạc Thông lại từ chối chị vì cậu ấy chọn Lâm Lan" bạn nữ C làm vẻ mặt buồn buồn nói.

"Đúng vậy, chị cũng nên hiểu cho Lâm Lan với Mạc Thông, hai người họ là thật lòng yêu nhau" bạn nữ D lại lên tiếng.

Cả bọn nhao nhao lên người này một câu người kia một câu khuyên can Dạ Nguyệt nên buông tay rồi chúc phúc gì gì đó làm Lý Vân Nhi mặt đen như đất nổi tức giận nghĩ: "Cô giỏi lắm Nguyễn Lâm Lan"

Dương Hoàng Trí ngồi kế bên cảm nhận được sát khí của bà xã, anh nhanh chóng vuốt vuốt lưng Lý Vân Nhi nhỏ giọng nói Lý Vân Nhi phải bình tĩnh, không thể tức giận để làm lộ chuyện kia được.

Dạ Nguyệt thì thần nhiên ngồi đó, cười cười nhìn bọn họ, thật giống như là nhân vật bọn họ nói tới không phải là cô vậy. Nhưng thật sự không phải là cô a nên cô không cần phải tức giận làm cái gì. Bọn họ nói đã thì tự khắc sẽ dừng lại thôi, cô không cần để ý. Loại chuyện thế này càng tỏ càng đen thôi, càng giải thích thì càng mờ ám. Đáp án chính xác nhất chính là thanh giả tự thanh, sự thật bên trong mới chính là điều đang tồn tại thật sự.

"Mấy cậu nghe Lâm Lan nói hồi nào vậy? Chuyện xảy ra lúc nào sao mình không biết?" Lý Vân Nhi cười lạnh nói.

"Hả?" mọi người đều ngạc nhiên quay qua nhìn Dương Hoàng Trí. "Hoàng Trí, cậu mà cũng quan tâm chuyện này nữa sao?"

"Aiz aiz không phải, mình bảo cậu ấy hỏi đó, mình cũng rất tò mò mọi chuyện là như thế nào? Chơi thân với Dạ Nguyệt lâu như vậy mà mình chưa từng nghe chuyện này" Dương Hoàng Trí đỡ lời cho Lý Vân Nhi.

"Nghe Lâm Lan nói thì chuyện mới xảy ra mấy ngày gần đây thôi, cậu ấy cũng mới kể cho bọn mình nghe bữa trước để nhờ bọn mình an ủi Dạ Nguyệt" bạn nam E lên tiếng.

Mọi người gật gù đầu đồng loạt nhìn Dạ Nguyệt, thấy thái độ thần nhiên vui vẻ của Dạ Nguyệt thì cảm thấy rất kì lạ. Nhìn vậy thật không giống như lời Lâm Lan nói nào là đau khổ, khóc lóc bám theo ăn vạ, nháo lên ầm ĩ gì gì đó a.

"Bảo bối, sao tôi không biết ngoài tôi ra em còn để ý đến người khác nữa vậy?" Lăng Chi Hiên lúc này mới quay mặt về phía cả bọn, nhú mày nhìn Dạ Nguyệt nói.

"Hả?" Dạ Nguyệt quay qua chớp chớp mắt nhìn sư phụ nhà mình, đừng có nói là sư phụ tin cái loại chuyện bịa đặt này nha.

Bây giờ mọi người mới nhìn rõ người đàn ông trẻ tuổi ngồi kế bên Dạ Nguyệt từ nãy đến giờ, vì anh ta quay mặt về phía quầy bar nên nãy giờ không ai để ý, cứ tưởng là một vị khách của buổi tiệc. Sau khi nhìn thấy Lăng Chi Hiên, cả đám nhất thời im lặng mà hút một ngụm khí. Dù cho là trong giới làm ăn cũng đã tiếp xúc với rất nhiều dạng người, mỹ nam hay mỹ nữ đều có, nhưng người đàn ông tuyệt mỹ như thế này là lần đầu tiên họ mới được nhìn thấy. Từ tướng mạo cho đến khí chất đều vượt trội hơn người, một người đàn ông cực phẩm của cực phẩm a.

Nhưng nghĩ lại anh ta lại vừa gọi Dạ Nguyệt là bảo bối có phải hay không!? Còn vô cùng ghen tuông khi biết chuyện này nữa. Mọi người nhất thời lại nhìn nhau bằng ánh mắt kì lạ cùng không thể tin được.

"Em nói thử xem, lời bọn họ nói nãy giờ có phải là thật không?" Lăng Chi Hiên ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô gái nhỏ nhà mình.

Dạ Nguyệt cảm giác đôi mắt đỏ đang nhìn xuyên thấu vào trong linh hồn cô, nhưng không phải là sự giận dữ mà là một cảm giác vô cùng nóng bỏng làm trái tim cô bất giác đập thật nhanh, cô mỉm cười: "Nếu em nói tất cả chỉ là bịa đặt thì anh có tin em không?"

Mọi người lại nín thở quay qua nhìn đại soái ca chờ câu trả lời của anh. Rất nhiều bạn nữ còn âm thầm cầu mong cho đại soái ca không tin nữa a.

Lăng Chi Hiên vươn người hôn vào môi cô gái nhỏ nhà anh: "Tôi tin, vì tôi biết mắt nhìn người của em không có kém như vậy, ít nhất nếu có hồng hạnh vượt tường thì em cũng phải kín người hơn tôi về tất cả mọi mặt!" nói rồi anh cong khoé môi lên.

Dạ Nguyệt phì cười, sư phụ thật là... diễn xuất cũng quá chuẩn đĩ, y chang như trong truyện ngôn tình luôn nha.

Nhưng đột nhiên Lăng Chi Hiên ánh mắt thanh u âm trầm nhìn về phía sau mọi người.

Mọi người đột nhiên cảm thấy lạnh người, giống như là đang ở trong hầm băng ngàn năm. Cả bọn quay lại phía sau thì thấy Tề Mạc Thông đang đứng đó.

"Dạ Nguyệt, tôi chấp nhận lời bày tỏ của em" Tề Mạc Thông che giấu sợ hãi, lạnh lùng nói. Anh đã nghe hết mọi chuyện, không ngờ Lâm Lan lại bịa chuyện như thế này nhưng không sao, vậy anh sẽ chiều theo cô ta mà "diễn" tới cùng luôn vậy.

Mọi người nhất thời im lặng không biết nói gì, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào đây? Không có giống một chút nào như lời Lâm Lan đã kể hết a.

Đang lúc bên này nước sôi lửa bỏng thì ở phía hành lang dẫn đến khu hồ bơi, Lăng Trí Thanh cùng Nguyễn Lâm Lan đang vui vẻ vừa đi vừa trò chuyện. Lăng Trí Thanh vươn tay ôm lấy vai của Nguyễn Lâm Lan, miệng cười ngả ngớn, ánh mắt tràn đầy dụ hoặc.

"Đừng mà, lỡ có ai nhìn thấy thì sao?" Nguyễn Lâm Lan ngượng ngùng kéo tay của Lăng Trí Thanh xuống.

"Bảo bối, chúng ta là bạn bè thân thiết đụng chạm thân mật chút xíu thì ai dám nói gì" Lăng Trí Thanh đổi qua ôm lấy eo Nguyễn Lâm Lan.

"Nha, ai là bạn bè thân thiết với anh, chúng ta chỉ mới gặp nhau mới đây thôi a" Nguyễn Lâm Lan chu đôi môi đỏ mọng nói, tay chỉ chỉ lên ngực Lăng Trí Thanh. "Còn nữa, anh mà can rở là Mạc Thông sẽ không để yên đâu nha"

Lăng Trí Thanh lập tức che miệng Nguyễn Lâm Lan bằng nụ hôn sâu nóng bỏng: "Ồ cạnh anh đừng nhắc cái tên đó, em nghĩ hẳn ta làm gì được anh, hửm?"

Nguyễn Lâm Lan bị hôn đến choáng váng đầu óc, đây có thể nói là nụ hôn đầu tiên của cô. Là đại tiểu thư của tập đoàn họ Nguyễn, trước giờ Nguyễn Lâm Lan luôn giữ thân như ngọc vì cô cho rằng chưa có người đàn ông nào xứng đáng với cô xuất hiện bên cạnh cô. Sau khi vào ngôi trường này, cô biết rằng thời khắc của mình cũng đã tới vì đây chính là thế giới cao quý của cô. Những người học ở đây đều là quyền quý và cao sang, là những người ngang hàng với cô.

Bởi vì cha cô đồng ý, cô với Tề Mạc Thông tự nhiên có hôn ước với nhau. Từ lúc biết chuyện này cô đã luôn âm thầm quan sát Tề Mạc Thông và cũng dần dần chấp nhận anh ta. Nhưng khi vô tình biết Tề Mạc Thông lại có tình cảm với con nhỏ nhà quê đó cô rất thất vọng và cho rằng anh ta không còn xứng với mình nữa. Mặc dù vậy cô cũng không thể làm gì được vì hai bên gia đình đã lập hôn ước, cô cũng không thể cãi lại gia tộc của mình nên mỗi lần nhìn thấy con nhỏ Dạ Nguyệt cô lại càng cảm hận nhiều hơn nữa. Cô cho rằng mình xứng đáng được hưởng những thứ tốt đẹp hơn cô ta.

"Tề Mạc Thông nếu anh đã vô tình thì đừng trách tôi vô nghĩa" đầy mắt xoẹt qua tia hận ý, Nguyễn Lâm Lan đáp trả lại nụ hôn nóng bỏng của Lăng Trí Thanh. Lăng Trí Thanh âm thầm nhếch miệng cười lạnh rồi tập trung vào chiếm đoạt đôi môi đỏ mọng say lòng người của Nguyễn Lâm Lan.

"Bảo bối, đến phòng tôi có được hay không? Chúng ta cùng nhau giải tỏa cái nóng của mùa hè hử?" Lăng Trí Thanh thì thầm vào tai Nguyễn Lâm Lan, thanh âm trầm thấp đầy mê hoặc.

Nguyễn Lâm Lan mỉm cười ngọt ngào: "Đi, chúng ta đi bơi để giúp anh giải tỏa" nói rồi nắm tay Lăng Trí Thanh kéo đi, ánh mắt là lướt đầy khiêu khích nhìn Lăng Trí Thanh.

Lăng Trí Thanh sững sờ rồi bật cười: "Em đúng là con hồ ly giáo hoạt" nói rồi Lăng Trí Thanh kéo Nguyễn Lâm Lan vào trong ngực mình. "Bây giờ tôi sẽ theo lời em nhưng đến tối thì em đừng mong chạy thoát"

Nguyễn Lâm Lan bề ngoài là vẻ ngượng ngùng nhưng sâu trong đáy mắt tràn đầy vẻ tự tin. Cô nhất định nắm được người đàn ông vừa tuyệt mỹ vừa quyền thế này, Lăng Trí Thanh.

Sau một cuộc nói chuyện của "bạn bè thân thiết" đầy thân mật, Lăng Trí Thanh cùng Nguyễn Lâm Lan đến khu hồ bơi. Hai người vừa đến đã thấy một nhóm người khá nổi bật ở quầy bar nhưng hình như đang có gì đó không ổn.

Lăng Trí Thanh nhìn Tề Mạc Thông đang đứng quay lưng về phía mình, dường như xung quanh anh ta toả ra hàn khí. Lăng Trí Thanh nhếch khoé môi cười, tò mò muốn nhìn xem ai lại dám chọc tức cậu chủ Tề gia như thế này. Nhưng khi nhìn đến người đối diện kia, Lăng Trí Thanh thu lại nụ cười, vẻ mặt kinh ngạc đến không thốt nên lời, biểu hiện như đang nhìn thấy ma.

"Sao vậy?" Nguyễn Lâm Lan thấy biểu hiện của Lăng Trí Thanh thì không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Lăng Trí Thanh vẻ mặt chùng xuống, ông già ở nhà tìm khắp cùng trời cuối đất chỉ mong mau chóng tìm ra xác hân ta. Nhưng không ngờ hôm nay anh lại gặp hân ta ở đây, không phải là một cái xác chết mà là một con người còn sống bằng xương bằng thịt.

Bên này Lăng Chi Hiên cũng đã nhìn thấy Lăng Trí Thanh, anh bất giác nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt.

"Tại sao lại là anh?" Lăng Trí Thanh nhanh chóng bước lại gần đám người đó, lạnh giọng hỏi. Không phải ông bố nói là hân ta đã chết rồi sao? Bị đâm như vậy mà vẫn còn sống? Hân ta thật sự là một con quỷ đầu thai.

Lăng Chi Hiên nhú mày, nhìn Lăng Trí Thanh như người xa lạ, nghi ngờ hỏi: "Cậu là ai?"

Dạ Nguyệt không để ý đến lời Tề Mạc Thông vừa nói, cô nhú mày nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mắt. Anh ta và sư phụ có nét giống nhau đến năm phần, chẳng lẽ anh ta là họ hàng bà con gì với sư phụ?

Lăng Trí Thanh nghe Lăng Chi Hiên hỏi, trong lòng là ngạc nhiên không thể tin được, chẳng lẽ anh nhận nhầm người? Người giống cái tên đó đến mười phần này, không... thật sự là hân ta... anh không thể nào nhìn lầm được. Hay là hân ta đang làm bộ như không biết anh để bảo toàn tung tích của mình đây?

"Anh hai thân yêu, anh đừng đùa với em nữa, em là đứa em trai yêu quý của anh đây mà" Lăng Trí Thanh phì cười như mới vừa nghe Lăng Chi Hiên nói một câu vô cùng hài hước. "Anh đừng có làm bộ như mấy bộ phim truyền hình dài tập mà mất trí nhớ gì gì đó nha, em không bị anh lừa đâu a"

"Anh ấy thật sự bị mất trí nhớ" Dạ Nguyệt lên tiếng.

Lăng Trí Thanh quay qua nhìn cô gái nhỏ nhắn đang ngồi kế bên Lăng Chi Hiên, mắt xoẹt qua tia xem thường, một đứa con gái vô cùng bình thường không có gì thu hút. Nhưng bây giờ chuyện anh cần làm là xác định xem ý đồ thật sự của tên đó nên Lăng Trí Thanh nhìn Dạ Nguyệt bằng ánh mắt dịu dàng như nước, biểu hiện là vô cùng khó tin: "Em nói anh tôi bị mất trí nhớ?"

"Đúng vậy" Lăng Chi Hiên lên tiếng, tay gác ra phía sau chỗ ngồi của Dạ Nguyệt như tuyên bố chủ quyền, ánh mắt nhìn Lăng Trí Thanh như đang nhìn một người xa lạ không quen biết, hoàn toàn không có bất cứ cảm xúc đặc biệt nào "Tôi thật sự không nhớ gì hết, chỉ nhớ được tên mình là Chi

Hiên thôi. Rốt cuộc cậu là ai vậy? Cậu là em tôi?" nói rồi còn tỏ vẻ cảnh giác kèm theo một chút tò mò nhìn Lăng Trí Thanh.

Lăng Trí Thanh thấy biểu hiện của Lăng Chi Hiên, lại nghĩ nếu hắn ta còn trí nhớ thì anh ta nhất định rất hận anh cùng với những người đó, vậy mà bây giờ hắn ta lại nhìn anh không chút hận thù nào lại còn giống như hoàn toàn không quen biết anh. Chẳng lẽ hắn ta thật sự đã mất trí nhớ rồi?

Lăng Trí Thanh cố gắng nhìn thật sâu vào mắt Lăng Chi Hiên để tìm kiếm sơ hở nhưng rốt cuộc vẫn không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu nào. Hắn ta thật sự đang nhìn anh bằng ánh mắt mờ mịt và hoàn toàn xa lạ. Nghe ông già nói trong lúc xảy ra chuyện hắn ta có đập đầu vào cạnh bàn, khả năng mất trí nhớ quả thật là có thể xảy ra.

"Tôi là Lăng Trí Thanh, anh thật sự không nhớ bản thân mình là ai?" Lăng Trí Thanh nhú mày, chuyện này anh phải lập tức báo cáo cho ông già biết mới được.

"Nghe cách cậu nói nãy giờ thì hình như cậu thật sự biết tôi là ai? Cậu có thể cho tôi biết được không?" Lăng Chi Hiên lại chuyển tay qua nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt, ngán đầu lên nhìn Lăng Trí Thanh trong mắt có nhàn nhạt cầu khẩn, lời nói như có gì đó khổ sở. Đây chính là một đòn dứt điểm dành cho Lăng Trí Thanh, đập tan hết mọi nghi ngờ của hắn ta.

Lăng Trí Thanh nghe đến đây thấy biểu hiện của Lăng Chi Hiên, anh giãn mày ra, âm thầm cười hả hê trong lòng, lần đầu tiên anh chứng kiến hắn ta như thế này. Có lẽ hắn ta thật sự đã mất trí nhớ.

Theo ấn tượng của anh con người trước đây của Lăng Chi Hiên, một người đầy cao ngạo thâm trầm, đòi hỏi mà hắn ta chịu hạ thấp mình với bất cứ ai, ngay cả với ông già cha ruột của hắn. Nhưng còn bây giờ hắn ta lại hạ thấp mình mà khẩn cầu anh? Ha ha Lăng Chi Hiên ơi là Lăng Chi Hiên, anh cũng có ngày này, quý dưới chân mà van xin tôi.

Lăng Trí Thanh rất nhanh đã nghĩ đến một kế hoạch để anh ta có thể đường đường chính chính trở thành người thừa kế chính thức của gia tộc Lăng thị. Trong lúc con chó đang bơ vơ đói khát, chỉ cần ban phát cho nó một chút thức ăn chỗ ở cùng với thương hại thì nó sẽ toàn tâm toàn ý mà đi theo trung thành đến lúc chết. Đó chính là lời ông già ở nhà hay dạy cho anh ta và đúng lúc này nó dường như đang rất hữu dụng.

Nhưng Lăng Trí Thanh lại không hề hay biết hay nhận ra, ẩn sâu trong đôi mắt cầu khẩn đó chính là nồng đậm sát khí cùng lạnh lẽo đến ma quỷ cũng phải khiếp sợ. Dám tính kẻ với kẻ đứng đầu quý dữ thì cái giá phải trả chính là mạng sống của chính bản thân kẻ đó.

"Hzzz như đã nói, em chính là em trai anh, Lăng Trí Thanh. Còn anh là Lăng Chi Hiên, chúng ta là con cháu của gia tộc Lăng thị" Lăng Trí Thanh lập tức cười dịu dàng nói, thái độ có gì đó vừa kinh hỷ vừa thương tiếc, giống như rất vui mừng vì nhận lại anh trai mình.

Lời Lăng Trí Thanh vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều im bật, không dám thở mạnh. Lăng gia? Một trong bốn đại gia tộc? Cả Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí đều không thể tin được mà nhìn Lăng Chi Hiên.

Chỉ duy có Dạ Nguyệt là nhú mày khó hiểu nhìn phản ứng của mọi người, Lăng thị là tập đoàn nào a? Nếu nói tới vấn đề tập đoàn nào với tập đoàn nào, có ảnh hưởng quy mô như thế nào thì cô xin đầu hàng, hoàn toàn không biết cái quái gì về thế giới thương trường này hết a. Nhưng nhìn phản ứng của mọi người thì cô không ngu tới nỗi mà không hiểu tập đoàn đó lớn như thế nào. Chắc là hơn cả tập đoàn họ Dương của Hoàng Trí đi.

Nguyễn Lâm Lan ở gần đó cũng giật mình hiểu ra, thì ra là vậy. Do lúc sáng cô đã tò mò đi nhìn coi vị khách đặc biệt của ba mẹ là Lăng Trí Thanh, cho nên khi gặp Lăng Chi Hiên cô mới có cảm giác là đã từng gặp qua ở đâu rồi. Vốn dĩ lúc đầu trong lúc tức giận Mạc Thông đã nói anh ta chỉ là một tên làm việc bán thời gian, nhưng không ngờ anh ta lại chính là cậu chủ cả bí ẩn Lăng Chi Hiên mà mọi người hay nhắc tới đó.

Tề Mạc Thông cũng kinh ngạc không kém, hắn ta lại là cậu chủ của Lăng gia. Xét về thân phận bây giờ cho dù anh có là người làm chủ Tề gia thì anh thật sự cũng thua xa hắn ta. Tề Mạc Thông khổ sở nhìn Dạ Nguyệt.

"Tập đoàn Lăng thị? Tôi thật sự không nhớ" Lăng Chi Hiên lắc đầu, ảo não nói. "Tôi chỉ nhớ mình được cứu ra từ một hang động rồi đưa tới bệnh viện, những việc còn lại hoàn toàn không nhớ gì"

Lăng Trí Thanh lập tức tỏ vẻ bi thương, đến ngồi kế bên Lăng Chi Hiên, ánh mắt nhìn xa xăm như nhớ lại chuyện xưa: "Em còn nhớ rất rõ ngày đó, anh nói với cả nhà là muốn đi chinh phục ngọn núi hoang sơ đó. Lúc đầu cả nhà không ai đồng ý nhưng dưới sự kiên quyết của anh cũng đành gật đầu. Nhưng cả tuần sau đó anh hoàn toàn biệt vô tung tích, ba và em đã huy động tất cả mọi lực lượng để đi tìm anh nhưng không tìm được, còn mẹ thì đau khổ khóc hết nước mắt đến nỗi bị bệnh nặng nằm liệt giường. Mọi người trong nhà đều rất lo lắng cho anh....."

Mọi người tập trung nghe câu chuyện đầy thương tiếc của gia đình bọn họ. Tất cả đều cảm động khen ngợi Lăng Trí Thanh, một cậu em trai thương anh mình hết mực cùng với một gia đình hạnh phúc thương yêu con cái. Một tấm gương tốt cho tất cả mọi gia đình noi theo.

Lăng Chi Hiên càng lúc càng nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt, âm thầm cười lạnh. Giỏi cho một Lăng Trí Thanh, dám phun ra những lời ghê tởm dối trá đến mức này.

"Hiên?" Dạ Nguyệt nhận ra sự khác thường của sự phụ nhà mình, nhỏ giọng gọi. Điều mà cô cảm nhận được chính là sự lạnh lẽo đến tận cùng của bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô này.

Lăng Chi Hiên nghe Dạ Nguyệt gọi, lập tức điều chỉnh cảm xúc trong nháy mắt để Lăng Trí Thanh không nhận ra cảm xúc thật sự của anh. Anh quay qua mỉm cười với Dạ Nguyệt, ánh mắt kiên định cho Dạ Nguyệt biết là anh không sao. Rồi quay qua nhìn Lăng Trí Thanh, về mặt có gì đó tiếc nuối: "Rất tiếc, là tôi vẫn không thể nhớ ra được"

"Không sao, khi nào về em sẽ nói lại với ba để ông ấy sắp xếp cho anh điều trị một bác sĩ nổi tiếng ở nước ngoài" Lăng Trí Thanh mỉm cười nói. "Chút nữa em cũng sẽ thông báo với mọi người là đã tìm thấy anh"

"Nhưng tôi thật sự không nhớ bất kì ai" Lăng Chi Hiên tỏ vẻ khó xử, đáy mắt còn xuất hiện tia đau buồn.

"Không sao, khi anh trở về mọi người sẽ giúp đỡ anh để anh tìm lại trí nhớ một cách nhanh nhất có thể" Lăng Trí Thanh cười lắc đầu, trong lòng còn cười lạnh âm thầm bổ sung giúp cho mây trở thành kẻ ngu đại hạnh phúc nhất thế giới này nữa kia. Rồi Lăng Trí Thanh hỏi: "Hiện tại anh đang sống ở đâu?"

"Tôi đang sống cùng với cô ấy, là cô ấy đã cứu tôi" Lăng Chi Hiên gạt đầu rồi vuốt tóc cô gái nhỏ.

"Thật sự cảm ơn em vì trong thời gian qua đã thay chúng tôi chăm sóc anh ấy" Lăng Trí Thanh dời tầm mắt sang Dạ Nguyệt, cười ôn nhu nói. "Lăng gia thật sự đã thiếu nợ em rồi" nhất định sau này sẽ tính sổ với cô cả vốn lẫn lời, Lăng Trí Thanh đáy mắt xoẹt qua tia tàn nhẫn nhưng nhanh chóng che giấu đi.

Dạ Nguyệt không có nói gì mà chỉ cười cười đáp lại, cô vẫn còn đang để ý đến biểu hiện lúc đó của sư phụ nhà cô, có gì đó không đúng ở đây?

"Yên tâm, tôi sẽ dùng thân báo đáp cô ấy" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói, trong mắt là nhân nhạ tình nhìn cô gái nhỏ nhà mình.

Phụt!!! Dạ Nguyệt nghe đến đây mà muốn phun hết cocktail đang uống ra. Trong lúc này mà sư phụ còn giỡn được? 囧. Còn Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí thì âm thầm cười gian.

Thì ra là dùng thân báo đáp a, mọi người đều bình tĩnh đại ngộ. Hèn gì..... một đại soái ca như vậy thì làm sao có thể lựa chọn một cô gái vừa bình thường vừa không môn đăng hộ đối như vậy được. Có vẻ như ở đây chẳng ai hiểu ý của Lăng Chi Hiên ngoại trừ Dạ Nguyệt, Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí a.

Lăng Trí Thanh quan sát Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt thì phát hiện một chuyện vô cùng thú vị. Đó chính là Lăng Chi Hiên, một tên lạnh lùng tàn nhẫn từ trong cốt tủy như hắn ta nhưng nay lại thật lòng với đứa con gái tầm thường đó. Sau một thời gian không gặp, hắn ta dường như đã thay đổi rất nhiều. Điều này càng làm anh tin rằng hắn thật sự đã mất trí nhớ.

Nhưng như vậy càng tốt, càng dễ cho anh ra tay ha ha. Lăng Trí Thanh cười ha hả khoái chí trong lòng. Chuyện này lát nữa anh cũng phải nói với ông già điều tra lại một lần nữa để xác nhận. Rồi sau đó sẽ tùy trường hợp mà thực hiện kế hoạch này, Lăng Trí Thanh âm thầm nghĩ.

"Tôi đã nghe tất cả mọi chuyện" Nguyễn Chí Viễn cùng Nguyễn Lâm Lan từ xa đi đến. "Thật xin lỗi vì đã tiếp đón cậu không chu đáo, Lăng đại thiếu gia"

"Nguyễn tổng, có lẽ phải phiền ông chuẩn bị thêm hai phòng đặc biệt nữa rồi" Lăng Trí Thanh cười như không cười nói, đúng là lão cáo già, lập tức quay sang nịnh hót tên đó.

"Một phòng là đủ rồi" Lăng Chi Hiên thân nhiên nói: "Cô ấy chính là vợ sắp cưới của tôi"

Phụt!!! Dạ Nguyệt lại muốn phun nước ra lần hai. Lý Vân Nhi thì hí hửng đẩy đẩy cánh tay Dạ Nguyệt.

Nguyễn Chí Viễn nghe vậy thì hơi thất vọng nhưng ông lập tức che giấu, phân phó cho phục vụ đi chuẩn bị phòng. Nguyễn Lâm Lan cùng một số người thì nhìn Dạ Nguyệt đầy ganh ghét.

Dạ Nguyệt không để chuyện đó vào mắt, có chuyện làm cô khổ sở hơn nhiều, không rảnh mà để ý đến mấy người đó a. Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn sư phụ đang nói chuyện với Lăng Trí Thanh và Nguyễn Chí Viễn, đột nhiên Dạ Nguyệt cảm thấy sư phụ thật cách xa cô, trong một thế giới hoàn toàn khác với cô. Cuộc sống bình bình lặng lặng ở cạnh nhau của cô và sư phụ có lẽ thật sự không phù hợp với sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt chuyển sang một phòng đặc biệt khác, căn phòng này có thể nói là rộng lớn và sang trọng hơn căn phòng lúc đầu rất

hiều lần. Sau khi Lý Văn Nhi, Dương Hoàng Trí và Lăng Trí Thanh nháo xong một trận mới chịu về phòng mình để chuẩn bị cho buổi dạ tiệc vào buổi tối. Lúc này không khí trong phòng đột nhiên im lặng đến lạ thường.

"Đến đây" Lăng Chi Hiên ngồi trên ghế salon đưa tay ra, ánh mắt chăm chú nhìn Dạ Nguyệt đang đứng ở đối diện, trong đáy mắt thấp thoáng con giận đến ngút trời.

Dạ Nguyệt nhận ra sự phụ đang tức giận, theo bản năng cũng không có nhắc tới chuyện của Lăng Trí Thanh, chỉ ngoan ngoãn nắm lấy tay sự phụ. Vừa nắm là một lực kéo cô vào trong ngực của người nào đó.

Lăng Chi Hiên siết chặt lấy cô gái nhỏ, cúi đầu vào trong hõm cổ của cô gái nhỏ, hấp thu mùi hương nhàn nhạt ngòn ngọt cùng ấm áp của cơ thể nhỏ nhắn này, anh mới có thể bình tâm được đôi chút. Những chuyện mới vừa rồi thật sự đã đi quá giới hạn của bản thân anh rồi. Anh vốn dĩ đã có chuẩn bị từ trước nhưng khi thật sự đối mặt anh thiếu chút nữa là ra tay muốn bóp chết tên đó rồi, nếu như không có Dạ Nguyệt ở đó.

Dạ Nguyệt vươn tay ôm lại sự phụ, cảm nhận nhiệt độ ấm áp của sự phụ, nhất thời những lo lắng lúc nãy của cô cũng tan biến đi mất. Ít nhất cho đến lúc này cô vẫn được ở cạnh sự phụ, cô phải mạnh mẽ hơn nữa để có thể đối diện với những chuyện sắp tới, dù cho đó có là chuyện đau khổ đến mức nào.

Đang chìm trong suy nghĩ thì đột nhiên Dạ Nguyệt cảm thấy nhột nhột ở cổ rồi sau đó là cảm giác tê tê ngứa ngứa giống như có dòng điện chạy qua khiến cô rùng mình. Lăng Chi Hiên mút vào cổ Dạ Nguyệt để lại ấn ký màu đỏ đậm trên đó.

"Nguyệt, đừng quên lời em đã hứa với tôi, nhất định tin tưởng tôi, không được phép lo lắng lung tung rồi tự ý rời đi" Lăng Chi Hiên thì thầm bên tai Dạ Nguyệt, anh đã nhận ra ánh mắt như nai con lạc đường của cô gái nhỏ vào lúc đó.

Làm sao sự phụ biết? Dạ Nguyệt kinh ngạc mở to mắt nhìn sự phụ nhà mình. Lăng Chi Hiên tách hai chân của Dạ Nguyệt rồi cho Dạ Nguyệt ngồi trên đùi mình, mặt đối mặt với nhau. Anh hôn vào môi Dạ Nguyệt, nhưng nụ hôn lần này không giống như những lần trước, có phần cuồng nhiệt và mạnh bạo hơn nữa. Dạ Nguyệt mấy lần muốn rút lui nhưng Lăng Chi Hiên không cho phép, anh ép chặt lấy cơ thể cô gái nhỏ vào cơ thể mình, tiếp tục mạnh mẽ tiến công vào bên trong khoang miệng ẩm ướt của cô gái nhỏ, cuồng nhiệt mút đi những mật ngọt thơm ngon.

Vừa hôn Lăng Chi Hiên vừa luồn tay vào bên trong áo Dạ Nguyệt, vuốt ve vết sẹo phía sau lưng Dạ Nguyệt.

"Tôi vốn dĩ muốn giúp em xóa vết sẹo này nhưng lại không nỡ xóa nó đi" Lăng Chi Hiên khó khăn rời môi Dạ Nguyệt, để Dạ Nguyệt dựa vào ngực mình. Thuốc để xóa sẹo anh cũng đã chuẩn bị xong là một loại thuốc đặc chế của Trình Ân, không cần phải dùng đến kỹ thuật tiên tiến cũng có thể xóa sẹo hoàn toàn, nhưng cho đến tận bây giờ anh vẫn chưa đưa cho Dạ Nguyệt.

"Vậy thì đừng xóa" Dạ Nguyệt lấy lại hơi thở, nhẹ giọng nói. Cô không biết tại sao sự phụ lại lưu luyến vết sẹo này như vậy nhưng cô cũng không muốn xóa nó đi, vì phía sau lưng sự phụ cũng có một vết sẹo giống như cô. Cô có cảm giác nếu xóa nó đi thì tâm ý của cô với sự phụ sẽ không còn có thể kết nối với nhau nữa.

"Em không sợ lưu nó lại sẽ bị người khác chê cười?" Lăng Chi Hiên thoáng ngạc nhiên nâng mặt của Dạ Nguyệt lên.

"Không sợ" Dạ Nguyệt lắc đầu, ánh mắt đầy kiên định. "Người phụ nữ muốn xinh đẹp hơn không chỉ vì chính bản thân mà còn bởi vì một người tồn tại đặc biệt trong sâu tận tâm hồn cô ấy. Cho nên nếu người đó chấp nhận cô ấy cho dù cô ấy có rất nhiều khiếm khuyết, chấp nhận cô ấy là chính cô ấy thì chẳng có bất kì lý do gì để cô ấy phải để ý đến sự chê cười của những người hoàn toàn không có liên quan gì đến cô ấy nữa. Điều mà cô ấy trân trọng chính là người đó, người quan trọng mà cô ấy đang có ở hiện tại"

Lăng Chi Hiên nghe xong con giận đối với Lăng Trí Thanh bị quăng ra tận ngoài vũ trụ, anh bắt giác cong khóe môi lên cười đến vui vẻ, cúi đầu xuống hôn vào đôi môi đáng yêu vừa mới bày tỏ tâm ý với anh. Có lẽ cô gái nhỏ không nhận ra, cô ấy vừa vô thức bày tỏ tâm tình của mình, một việc rất hiếm. Nghĩ đến đây Lăng Chi Hiên như nghĩ ra gì đó, anh lập tức lấy điện thoại ra.

"Bảo bối, em lập lại lời vừa nói một lần nữa có được hay không?" Lăng Chi Hiên mở chức năng thu âm của điện thoại lên. "Thay từ cô ấy bằng em và người đó bằng anh"

Dạ Nguyệt còn đang mờ mịt lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, mặt bắt đầu đỏ lên. A a a cô chỉ là vô thức buộc miệng nói ra thôi mà. Dạ Nguyệt kiên quyết lắc đầu, từ chối lời yêu cầu của người nào đó. Làm sao cô có thể lập lại lời nói xấu hổ như vậy lần thứ hai đây?

Nhưng dưới sự uy hiếp dụ dỗ bắt ép của ai đó mà cuối cùng bản thu âm vẫn được ghi lại. Cho nên nó là như thế này.

[Không sợ! Người phụ nữ muốn xinh đẹp hơn không chỉ vì chính bản thân mà còn bởi vì một người tồn tại đặc biệt trong sâu tận tâm hồn cô ấy. Cho nên nếu anh chấp nhận em cho dù em có rất nhiều khiếm khuyết, chấp nhận em là chính em thì chẳng có bất kì lý do gì để em phải để ý đến sự chê cười của những người hoàn toàn không có liên quan gì đến em nữa. Điều mà em trân trọng chính là anh, người quan trọng mà em đang có ở hiện tại]

Dạ Nguyệt bắt lực nằm trong lòng ngực sự phụ, ảo não nghe người nào đó phát đi phát lại đoạn ghi âm vô cùng xấu hổ này a.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, cái gì mà không sợ, người phụ nữ..... .. Dạ Nguyệt giật mình ngược đầu lên nhìn sự phụ: "Đừng có nói

là anh lấy nó làm nhạc chuông điện thoại nha?"

"Đây là bài hát mà tôi thích nhất, có gì không được?" Lăng Chi Hiên hôn vào chóp mũi Dạ Nguyệt, liếc mắt thấy là Dương Lãnh Thiên gọi nhưng anh vẫn không bắt máy.

Dạ Nguyệt: "... " cô không còn gì để nói a.

Và Dạ Nguyệt cũng không hề hay biết, đoạn ghi âm này sau này cũng vô tình được phát tán bí mật bên trong trung tâm nghiên cứu cùng với tấm hình kia. Nó trở thành "Hồ sơ tuyệt mật về vợ yêu của Chủ tịch".

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới oOo

Người đàn ông trung niên bị lôi trên nền đất lạnh giá, cơ thể là máu thịt be bét, chẳng chịt những vết thương. Cổ họng ông ta chỉ có thể phát ra tiếng ô ô đau đớn, nước mắt giàn giụa.

"Mày đau lắm đúng không?" giọng đàn ông khàn khàn vang lên trong bóng tối đen ngòm, lạnh đến thấu xương. "Đau thì đánh trả lại tao đi, tao nhớ mày đừng cảm lắm mả. Không phải ngày đó mày cười hả hê lắm hay sao?"

Chát! Chát! Chát! Thanh âm roi da quất liên tục vào trong da thịt. Tiếng ô ô như tiếng gào thét đau đớn lại văng vẳng vọng ra.

"Mày cứ yên tâm, mày sắp được đi chung với chúng nó rồi" giọng cười ghê rợn đến lạnh sống lưng, sau đó nên được thấp lên.

Người đàn ông trung niên giật mình sợ hãi nhìn thi thể hai người phụ nữ bên cạnh mình. Cũng máu thịt be bét, vết thương hằn lên trên khắp cơ thể, duy chỉ có khuôn mặt xinh đẹp là được bảo toàn.

"Nhận ra chúng nó có phải hay không?" giọng nói lạnh lẽo âm trầm lại vang lên. "Bọn mày chỉ mới vừa hoang lạc với nhau vào mấy tiếng trước. Đừng lo, tao sẽ giúp mày gặp lại chúng nó sớm thôi. Mày thấy tao có tốt bụng không? tiền hai con quý *** xuống dưới làm bạn với mày. Tao vẫn còn tình nghĩa quá phải không? Đầu có như lũ súc sinh chúng mày, toàn một lũ ăn cháo đá bát. CHẾT LÀ ĐÁNG!" một vật sáng loáng được rút ra, bóng đen nở nụ cười ghê rợn nhìn người đàn ông dưới sàn tàu.

Người đàn ông hoảng hốt ô ô, đầu lắc liên tục khiếp sợ nhìn bóng đen cao lớn trước mắt mình, trong mắt là khẩn cầu van xin tha cho mạng sống của ông ta.

Nhưng đáng tiếc, tất cả chỉ là vô ích. Nền tắt, mọi thứ lại chìm vào trong bóng tối vô tận một lần nữa.

*** 0w0 ***

[Mission 1: Complete.

Mission 2: Let's Start!]

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới oOo

Mặt trời dần dần lặn xuống trong lòng biển, chuyển giao cho ánh trăng sáng mờ ảo và những ngôi sao lấp lánh xung quanh. Bầu trời thoảng dang không chút gợn mây. Đại dương mênh mông sâu hun hút, bao quanh lấy con tàu với những ánh đèn sáng loá. Con tàu đã tiến đến khu vực định sẵn nên cũng không còn tiếp tục di chuyển nữa, thuyền trưởng ra lệnh cho thủy thủ thả neo xuống để giữ cho con tàu đứng vững tại vị trí này.

Sau màn chào hỏi và giới thiệu của Nguyễn Chí Viễn, buổi dạ tiệc cũng được bắt đầu như dự kiến. Căn phòng lớn như một hội trường, được bày trí vô cùng xa hoa. Dưới ánh đèn đủ màu sắc cùng giai điệu sôi động, mọi người trong trang phục sang trọng cùng nhau nhảy múa trên sàn nhảy và giao lưu với nhau ở những chiếc bàn bên phía dưới. Trên bàn được bày đủ loại cao lương mỹ vị, mỗi bàn dành cho từ bảy đến mười người ngồi, phục vụ bàn sẽ giới thiệu và phục vụ cho mọi người những loại rượu đắt tiền lâu năm.

Nhưng ở một góc của căn phòng, Nguyễn Chí Viễn đang lạnh mặt, mày nhú chặt: "Vẫn chưa tìm thấy Tạ tổng?"

Đứng đối diện ông là hai người đàn ông cao to mặc vest đen đeo kính đen, bọn họ chính là đội vệ sĩ bảo vệ con tàu này. Người đàn ông thấp hơn người còn lại, cung kính lên tiếng: "Vẫn chưa, cùng với Tạ tổng thì hai thư kí đi cùng cũng không tìm thấy"

"Một nữ phục vụ phòng cũng đã mất tích vào sáng hôm nay" người đàn ông còn lại bổ sung.

"Các anh trong thời gian nhanh nhất phải tìm được Tạ tổng cho tôi, những người còn lại có thể để sau cũng được" Nguyễn Chí Viễn âm trầm nói, nếu lão đó mà có mệnh hệ gì trong chuyến đi này thì người gánh trách nhiệm chính là ông a. "Còn nữa phải tăng cường an ninh khu vực này, không thể để xảy ra bất kì bất trắc gì cho các vị khách quý của tôi" Nguyễn Chí Viễn phân phó.

"Vâng" hai người đồng thanh nói rồi nhanh chóng rời đi. Theo đó đội vệ sĩ bắt đầu tản ra hành động và canh gác càng chặt chẽ hơn nữa.

"Hiên, anh có cảm thấy đột nhiên có rất nhiều vệ sĩ xuất hiện hay không?" Dạ Nguyệt nhỏ giọng hỏi người nào đó đang ngồi kế bên mình. Hôm nay cô vận một bộ đầm đỏ xoè đến ngang đùi, đầm thuộc loại không tay mà theo kiểu dáng kéo dây lên đến cổ rồi thắt nơ phía sau gáy để giữ thân đầm không bị tuột xuống. Tóc được búi lên cao và đeo kính áp tròng, khuôn mặt được trang điểm một cách đơn giản nhẹ nhàng trông vô cùng xinh đẹp thanh tú.

Nhắc tới chuyện trang điểm là do mẹ Lý Vân Nhi đã trang điểm cho cô cùng với Dương Hoàng Trí a. Dương Hoàng Trí lúc đầu không chịu trang điểm, nói là để bình thường là được vì bà xã của anh không cần trang điểm cũng vô cùng xinh đẹp rồi. Nhưng dưới ánh nhìn đầy nghi ngờ của mẹ vợ tương lai nên anh đành phải phò mặt cho trời thôi. Rốt cuộc Lý Vân Nhi nhìn thấy bộ dáng khổ sở đỏ mặt hời hợt khi được trang điểm tí mĩ cùng với phải mặc một bộ đầm đen ôm body của Dương Hoàng Trí mà cô vui vẻ cười đến không nhặt được mồm a. Thật là...

Lăng Chi Hiên cũng đã nhận ra có gì đó không ổn từ trước khi bắt đầu buổi dạ tiệc: "Từ giờ phải theo sát bên cạnh tôi, đừng đi đâu một mình biết không?" anh nhỏ giọng dặn dò vào tai Dạ Nguyệt. Mặc dù dưới sự huấn luyện đặc biệt của anh, Dạ Nguyệt đã có thể một mình chống lại một đám xã hội đen có vũ khí nhưng anh cũng không thể để cho bất kì trường hợp tồi tệ ngoại lệ nào xảy ra.

Dạ Nguyệt gật đầu, cũng nhỏ giọng dặn dò Dương Hoàng Trí đang ngồi bên cạnh mình phải coi chừng Vân Nhi, có điều gì đó bất thường đang xảy ra.

Ngồi đối diện với bốn người là Tề Mạc Thông, Nguyễn Lâm Lan và Lăng Trí Thanh. Nguyễn Lâm Lan đang vui vẻ trò chuyện với Lăng Trí Thanh, thỉnh thoảng Nguyễn Lâm Lan lại dùng chân cọ cọ vào chân Lăng Trí Thanh như khiêu khích. Còn Lăng Trí Thanh thì véo vào mông cô để đáp trả, ánh mắt đưa tình đầy dụ hoặc.

Tề Mạc Thông ngồi kế bên đều thu hết vào mắt nhưng anh cũng không nói gì, ánh mắt luôn bị thu hút bởi người ngồi đối diện, lạc vào suy nghĩ mông lung: "Dạ Nguyệt, hôm nay em cũng xinh đẹp như buổi tối hôm đó, dù cho tôi xin lỗi nhưng tôi thật sự không cho rằng mình làm sai. Nếu được làm lại tôi vẫn sẽ lựa chọn ôm lấy em để em trở thành người của tôi, trói buộc em đến khi cả hai chúng ta đều rời xa dương thế"

Dạ Nguyệt cảm giác có một ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn mình từ phía đối diện, cô ngẩng đầu lên đối lại ánh mắt đó. Tề Mạc Thông gạt mình nhìn vào đôi mắt to tròn trong suốt như nước hồ thu kia nhưng sâu thẳm bên trong đó chính là sự lạnh lẽo đến tận cùng, anh bất giác sợ hãi quay mặt đi. Đây chính là lần đầu tiên anh nhìn thấy một Dạ Nguyệt khác với thường ngày và anh thật không thể tưởng tượng được Dạ Nguyệt như thế này.

Dạ Nguyệt cong khoé môi lên, lẳng lặng cầm ly rượu vang đỏ lên uống.

"Bảo bối, tối nay nợ cũ nợ mới em phải tính hết trong một đêm đó nha" Lăng Chi Hiên ôm lấy eo cô gái nhỏ, cung chiều nói. Tuyệt kĩ dọa người này tất nhiên cũng từ ông thầy ma quỷ này mà ra a.

Dạ Nguyệt: "... " cô cứ tiếp tục uống rượu giả ngu vậy.

Lý Vân Nhi bên này thì đang chăm chú theo dõi diễn biến của Nguyễn Lâm Lan và Lăng Trí Thanh.

"Minh nghĩ cậu nên thông báo cho cậu ta một tiếng, Nguyễn Lâm Lan cô ta công khai liếc mắt đưa tình trước mặt bàn dân thiên hạ như thế này thật không còn ra thể thống gì nữa." Lý Vân Nhi nhíu mày quay qua nói với Dương Hoàng Trí. Vì tiếng nhạc quá lớn nên dù có ngồi cùng bàn nhưng cũng khó mà nghe người bên cạnh mình nói gì huống chi là ngồi đối diện nên Lý Vân Nhi thoải mái nói chuyện với Dương Hoàng Trí.

"Minh nghĩ cậu ta biết rồi" Dương Hoàng Trí ảo não lắc đầu. Đây chính là kết cuộc cho một cuộc hôn nhân chính trị. "Chỉ là cậu ta cũng không quan tâm tới mà thôi"

Lý Vân Nhi nhìn nhìn Dương Hoàng Trí, đột nhiên nảy ra ý định gì đó, cô cười khoái chí trong lòng rồi làm bộ ho nhẹ nói: "Này bảo bối, tối nay có muốn 419 với tôi hay không?" giọng điệu vô cùng ngả nón như đang trêu hoa ghẹo nguyệt, bàn tay thon dài nâng cằm của Dương Hoàng Trí lên, ánh mắt đưa tình đầy quyến rũ khiến Dương Hoàng Trí sửng sốt bị đông cứng tại chỗ.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ cả nửa người, tư thế vẫn giữ vững như vậy cho đến khi Lý Vân Nhi bật cười: "Cậu thấy mình diễn có đạt hay không? Dám cá với cậu là chút nữa tên Lăng Trí Thanh sẽ nói như thế với Nguyễn Lâm Lan"

Dương Hoàng Trí từ trên trời bị quăng thẳng xuống đất, vuốt mồ hôi lấy lại bình tĩnh, ảo não miệng lắm bả: "Bà xã, em đừng có dọa anh như vậy có được hay không? Nhém chút nữa là mở miệng đồng ý rồi" Dương Hoàng Trí đau khổ oa oa khóc trong lòng.

"Cậu nói cái gì?" vì tiếng nhạc nên Lý Vân Nhi không nghe rõ, hỏi lại.

"Minh nói khả năng đó là rất lớn" Dương Hoàng Trí nhanh chóng phủ hoạ. Trong lòng thì âm thầm suy nghĩ, anh muốn xuống tay đã lâu rồi nhưng hình như trời không giúp anh thì phải, chuyện này với chuyện khác cứ lần lượt kéo tới.

Lý Vân Nhi lập tức ý chí bùng bùng muốn đi rình trộm nhưng đáng tiếc bị người nào đó ngăn lại kịp thời a, không thôi không biết sẽ có tai hoạ gì xảy ra đây.

Có vẻ như càng về đêm buổi dạ tiệc càng điên cuồng sôi động chứ không có dấu hiệu tàn cuộc, tất nhiên trong đêm mê loạn đầy kích tình như thế

này con người càng không thể làm chủ được dục vọng ham muốn của bản thân, rất nhiều chuyện hoang lạc đã xảy ra trên khắp mọi góc ngách của con tàu dù là bí mật hay công khai. Nhưng không ai biết lần lượt từng người từng người biến mất một cách không rõ tung tích, đêm... vẫn còn dài.

*** 0w0 ***

Cộp! Cộp! Cộp! Tiếng bước chân mạnh mẽ và có lực của người đàn ông nện trên sàn tàu kèm theo tiếng lòi theo vật nặng thu hút sự chú ý của một vệ sĩ đang đứng gần đó.

"Vất vả cho cậu rồi, khuya thế này mà còn phải chuyển đồ nữa à?" người vệ sĩ thở dài hỏi.

"Ông chủ bảo mình phải chuyển cái này đến phòng lạnh" người đàn ông cong khoe môi.

"Cái chỗ lạnh giá đó thật sự khó mà bước chân vô được, xui cho cậu rồi" người vệ sĩ nhăn mặt nhủ mảy.

"Ha ha biết làm sao được, thôi mình đi đây, còn mấy bao nữa cần phải chuyển" người đàn ông tiếp tục bước đi, chỉ đưa tay lên ám chỉ là chào tạm biệt.

"Cẩn thận đó" người vệ sĩ nói với theo.

Sau khi người đàn ông đó đi, người vệ sĩ nhận tin thông báo qua thiết bị kết nối đến tất cả vệ sĩ: "Nguyễn Tổng có chỉ thị: Mạc tổng đã bị mất tích cùng với vợ, con và thư ký của ông ấy. Nhanh chóng tản ra tìm kiếm"

Người đàn ông đang trên đường đi, lập tức cong khoe môi lên cười đến ghê rợn.

*** 0w0 ***

Dạ Nguyệt tối nay uống mấy ly rượu vang đỏ, đầu óc lại bắt đầu lâng lâng bay đến tận trên mây, khỏi nói tửu lượng của cô chỉ là con số âm mà còn khoái thể hiện. Lăng Chi Hiên cung chiêu dẫn cô gái nhỏ nhà mình ra boong tàu hít thở khí trời cho tỉnh táo lại đầu óc.

Trời càng về khuya sương xuống càng lạnh, mặt biển đen ngòm mênh mông vô tận, Lăng Chi Hiên cởi áo vest bên ngoài của mình khoác lên cho Dạ Nguyệt để tránh cô gái nhỏ bị cảm lạnh.

"Cám ơn anh" Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn sự phụ nhà mình.

Bỗng họ nghe được tiếng quát ở góc khuất chỗ nối tiếp giữa hành lang tàu và boong tàu phía bên kia.

"Tôi nói bà có im đi không? Ma cô gì ở đây" Nguyễn Chí Viễn gào lên nạt vợ mình đang ngồi dưới đất ôm mặt khóc thút thít trong vô cùng đáng thương.

"Chính mắt tôi nhìn thấy hấn... hấn ta... thật sự là hấn ta..." vợ Nguyễn Chí Viễn sợ hãi khóc lớn hơn nữa. "Hấn ta trở về rồi... trở về để trả thù tất cả chúng ta. Phải đúng vậy, chính hấn ta đã làm họ mất tích, chắc chắn là như vậy...." bà ấy lắc đầu như điên dại, khuôn mặt tái nhợt như người mắc bệnh lâu năm.

"BÀ CÂM MIỆNG" Nguyễn Chí viễn máu nóng bốc lên đến tận não, nhìn một vòng xung quanh không thấy ai mới tiếp tục lạnh giọng nói: "Cho dù hấn có trở về thì làm sao? Hấn có thể giết người thì không thể nào là ma được, chỉ cần là người thì tôi nhất định cho hấn phải chết một lần nữa" Nguyễn Chí Viễn ánh mắt xoẹt qua tia hung ác, hai lão già đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy có khả năng đã chết rồi, nếu như thật sự là hấn thì chắc chắn họ đã chết một cách đau đớn nhất. Nhưng ông là chủ con tàu này, nhất định không cho hấn muốn làm gì thì làm, nhất định phải thủ tiêu hấn trước khi hấn đe dọa đến mạng sống của mình.

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên đứng bên này nghe hết tất cả mọi chuyện, kinh ngạc nhìn nhau. Có vẻ như họ đã có lời giải đáp cho những việc bất thường đang âm thầm diễn ra xung quanh mình. Lăng Chi Hiên nắm tay cô gái nhỏ đi về phòng của hai người.

"Chúng ta phải cho Vân Nhi với Hoàng Trí biết việc này" Dạ Nguyệt nhủ mảy nói, phải nói bọn họ cẩn thận mới được.

Lăng Chi Hiên không lên tiếng coi như là chấp nhận nhưng đột nhiên anh cảm nhận được sát khí. Anh lập tức ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông đeo kính đen, đội nón cùng với những thiết bị liên lạc trên lỗ tai, mặc quần áo vệ sĩ, trên vai còn vác theo một cái túi lớn, đang mỉm cười nhìn hai người. Nụ cười thật lạnh người, Dạ Nguyệt nghĩ rồi bất giác rùng mình.

Người đàn ông vẫn đang tiến về phía họ, từng chút từng chút một. Thời gian như ngừng lại trong lúc họ đi lướt qua nhau. Cho đến khi người đàn ông đã đi thật xa ở hướng ngược lại, Lăng Chi Hiên vẫn còn nhủ mảy.

"Sao vậy?" Dạ Nguyệt nghi ngờ hỏi, không hiểu tại sao nhìn người đàn ông đó lại làm cô rợn cả tóc gáy, da gà nổi hết lên. Cảm xúc mãnh liệt này thật sự đánh vào mọi giác quan của cô.

"Tôi vừa thấy một cái gì đó đưa ra từ bên trong chiếc túi, một cái gì đó rất quen mắt" Lăng Chi Hiên suy nghĩ rồi bất chợt ánh sáng loé lên trong đầu anh. "Chẳng lẽ là...."

Rồi Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt chạy nhanh về hướng người đàn ông vừa đi nhưng đuổi theo một hồi vẫn chẳng thấy ai.

"Thật sự anh đã thấy gì?" Dạ Nguyệt vừa chạy vừa thờ dốt hỏi.

"Thiết bị điều khiển từ xa" Lăng Chi Hiên về mặt càng âm trầm nói.

*** 0w0 ***

Bên trong căn phòng hoa lệ, có hai thân thể loã lồ đang quấn chặt lấy nhau. Tiếng rên rỉ đầy mê hoặc cùng với tiếng thờ dốt, không khí nồng đậm dư vị của tình dục cùng hoang ái.

Nguyễn Lâm Lan uốn éo, hai chân quấn chặt lấy hông của Lăng Trí Thanh, đôi bàn tay cào vào bờ lưng rắn chắc. Những xúc cảm mới mẻ mãnh liệt khiến cô như rơi vào hố sâu không đáy.

Lăng Trí Thanh mồ hôi chảy dài, hông lắc điên cuồng, ra vào mạnh mẽ bên trong nơi nóng bỏng sâu thẳm của Nguyễn Lâm Lan.

"Bảo bối, của em thật là tuyệt vời" Lăng Trí Thanh nhin không được gằm lên đầy thoả mãn.

"Ha... a... um..." Nguyễn Lâm Lan cũng không chịu được rên rỉ ngày càng lớn hơn, thanh âm thật kích tình say lòng người.

Lăng Trí Thanh xoay người Nguyễn Lâm Lan rồi ôm cô từ phía sau, hai tay bắt lấy hai bầu ngực tròn đầy, vật cứng rắn lại một lần nữa đâm mạnh vào khe động mềm mại ướt át.

"Ah... " Nguyễn Lâm Lan hét lên.

Lăng Trí Thanh lại bắt đầu luật động như một con thú động dục, vô cùng mạnh mẽ và thô bạo, từng cái từng cái ôm chặt lấy anh khiến anh không thể điều khiển được dục vọng và tốc độ nữa.

"Thanh... nhẹ... nhẹ chút... a... em đau..." Nguyễn Lâm Lan chịu không được, nước nỏ van xin. Đây cũng chính là lần đầu tiên của cô a.

Nhưng Lăng Trí Thanh nào có để ý đến lời van xin, nào có bao giờ anh thương hương tiếc ngọc bắt kì ai, anh chỉ tập trung tận hưởng khoái cảm của bản thân, hết lần này đến lần khác thô bạo dầy vò Nguyễn Lâm Lan dưới thân. Có đồ vừa ngon vừa sạch sẽ miễn phí dâng tới miệng mà không nuốt luôn cả xương thì thật uống phí 26 năm làm người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 27

Nguyễn Chí Viễn giật mình tỉnh dậy, cảm nhận cái rét lạnh thấu xương, ông bất chợt ôm lấy thân thể hy vọng có thể cảm thấy ấm lên được đôi chút.

"Tỉnh rồi àh?" một giọng nói đàn ông khàn khàn vang lên.

Nguyễn Chí Viễn lập tức xoay người về phía phát ra tiếng nói, nhú mày nhìn người đàn ông khoảng 30 mấy tuổi xa lạ: "Cậu là ai?" rồi ông nhìn xung quanh, có những dãy kệ dài được đặt rất nhiều thức ăn hoa quả tươi sống trên đó, có thể dễ dàng đoán ra nơi này là trong phòng lạnh dùng để dự trữ thực phẩm tươi sống. "Sao tôi lại ở đây?"

Người đàn ông nở nụ cười gian trá, rồi hất ta di chuyển về phía Nguyễn Chí Viễn: "Chào mừng ông tham gia vào trò chơi của tôi, Nguyễn tổng" nói rồi dùng còng số 8 còng một tay Nguyễn Chí Viễn lại, còn đầu bên kia thì khoá vào thanh ngang trên tường.

Nguyễn Chí Viễn chưa kịp phản ứng thì tay đã bị khoá lại, trong lòng ông ta bắt đầu hoảng hốt: "Cậu... cậu định làm gì?"

Người đàn ông lại nở nụ cười, kéo dây kệ phía đối diện ra. Lúc này Nguyễn Chí Viễn mới nhìn thấy thảm trạng phía sau cái kệ, khoảng mười mấy thi thể chất chồng lên nhau, không có thi thể nào là còn toàn vẹn, đều bị phanh thây ra thật dã man, có thi thể còn loã lồ được treo lên. Nguyễn Chí Viễn hút một ngụm khí lạnh, mặt bắt đầu tái đi không còn chút máu nào.

Người đàn ông lại ra sau cái kệ khác, lôi ra một người phụ nữ tay bị trói chặt, băng dính dán kín miệng. Người đó không phải ai khác chính là vợ

của Nguyễn Chí Viễn, bà ấy vừa thấy Nguyễn Chí Viễn thì lập tức ư ư trong miệng, nhìn Nguyễn Chí Viễn bằng ánh mắt cầu cứu.

"Được rồi, bây giờ tôi phải chơi đùa với các người như thế nào đây?" hần ta trải một túi đầy dụng cụ xuống đất, rút con dao mổ ra, ánh mắt biến thái nhìn vào vợ của Nguyễn Chí Viễn.

Hần ta còn lấy ra một bình nhỏ, bên trong là một chất dịch lỏng. Hần đi đến trước mặt vợ Nguyễn Chí Viễn, lột mạnh băng keo trên miệng bà ấy khiến bà ấy hét lên đầy đau đớn: "Nguyễn tổng, ông có nhớ năm xưa ông cùng với Dao Dao lên giường là cảm giác như thế nào không?" vừa nói hần vừa bóp miệng rồi đổ vào trong miệng của vợ Nguyễn Chí Viễn.

"Dao Dao?" Nguyễn Chí Viễn kinh hoàng lục lại trí nhớ mình, chẳng phải à ta chính là..... vợ của tên đó sao?

Người đàn ông tức giận quay qua ném mạnh cái bình vào đầu Nguyễn Chí Viễn: "Đừng có nói là mày không nhớ, hương vị ngọt ngào thanh khiết của cô ấy?"

Nguyễn Chí Viễn cảm giác đau đớn nhưng vẫn cố gắng gật gật đầu với hần: "Tôi nhớ, tất nhiên tôi nhớ"

"Cô ấy là vợ tao" người đàn ông đôi mắt đỏ ngầu gần lên từng chữ, bóp mạnh vào trong cổ của Nguyễn Chí Viễn khiến ông ta gãy gập như điên. "Vậy mà mày dám động vào cô ấy, cho cô ấy uống thuốc kích tình rồi cưỡng bức cô ấy. Còn dám nói với tao là cô ấy phản bội tao lên giường với mày"

Nguyễn Chí Viễn cảm giác sắp không thở được nữa, tay chân bắt đầu không còn sức lực, mặt chuyển qua tím tái. Lúc này người đàn ông mới buông tay ra, Nguyễn Chí Viễn lập tức hít lấy hít để không khí, ho sặc sụa.

"Cho đến khi tao tận mắt nhìn thấy đoạn phim mà mày quay lại rồi tung lên web, TẤT CẢ CHỈ LÀ DO MÀY BỊA ĐẶT" hần ta đau khổ gầm lên. "Nhưng... mỗi lần nhìn thấy cô ấy rên rỉ sung sướng dưới thân mày, tao không thể nào chịu được cái ý nghĩ cô ấy chỉ là một con đàn bà dâm **** nên tao đã giết cô ấy để cô ấy mãi mãi chỉ là của tao" hần ta ôm đầu khóc nức nở.

Nguyễn Chí Viễn lấy lại hơi thở, trong sợ hãi có một tia nghi hoặc, hần nói cứ như hần chính là tên đó nhưng về bề ngoài lại không phải là tên đó. Rốt cuộc chuyện này là sao đây? "Mày rốt... rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết?"

"Tao là ai sao?" người đàn ông quay qua cười như chế giễu. "Mày quên tao đã từng nói là tao nhất định trở về hay sao? Mày nghĩ tao là ai?" nói xong còn cười lớn, tiếng cười khàn khàn lạnh tóc gáy.

"Không thể nào.... mày không thể nào là hần được, hần ta đã chết vào mười mấy năm trước" Nguyễn Chí Viễn điên cuồng lắc đầu, vẻ mặt càng lúc càng hoảng hốt.

Đúng lúc này Nguyễn Chí Viễn còn khiếp sợ hơn nữa khi thấy một cái bóng đen xuất hiện phía sau người đàn ông, đang lơ lửng trong không khí, từ từ hiện ra khuôn mặt của một người đàn ông 30 mấy tuổi, khuôn mặt này làm sao ông ta có thể quên được... Nó vốn dĩ đã khắc sâu vào trong trí nhớ của ông ta từ rất lâu rồi: "Mày... mày... mày..." bàng hoàng lấp bấp cả nửa ngày vẫn không thể thốt nên lời.

"Tao đã chờ đợi cơ hội này suốt mười mấy năm, cuối cùng cũng có thể chờ được ngày hôm nay" bóng đen lên tiếng, giọng nói âm hàn của người còi âm vọng lại từ bốn phía vào lỗ tai Nguyễn Chí Viễn. "Bây giờ chỉ còn lại một mình mày nhưng mày yên tâm tao sẽ cho mày sớm gặp lại hai đứa chúng nó thôi"

Đang nói thì tiếng rên rỉ yêu kiều truyền vào tai Nguyễn Chí Viễn. Ông ta lập tức nhìn về phía vợ mình thì thấy bà ấy đang thờ dốt, vẻ mặt hết sức dâm đãng, ánh mắt quyến rũ như muốn quyến rũ người khác.

"Còn những gì mày làm với Dao Dao hôm nay tao cũng sẽ đòi lại gấp bội" người đàn ông nở nụ cười ghê rợn đến lạnh sống lưng, bóng đen cũng đã biến mất.

(Cảnh tiếp theo là cảnh vô cùng biến thái đòi truy, tác giả dù có đập đầu vô đầu hũ vẫn không thể viết ra..... xin nhường lại cho trí tưởng tượng phong phú của độc giả)

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên trên đường đi vừa tìm người đàn ông lúc nãy cũng vừa tìm Nguyễn Chí Viễn thì gặp Lý Văn Nhi và Dương Hoàng Trí đứng ngắm trăng trên hành lang tàu.

"Hai người đi đâu vậy? Bọn em tìm hai người từ nãy đến giờ" Lý Văn Nhi chu môi nói.

"Bây giờ có việc quan trọng hơn cần phải giải quyết, mấy đứa có thấy Nguyễn tổng ở đâu không?" Dạ Nguyệt vẻ mặt vô cùng nghiêm túc hỏi.

"Không thấy chú ấy nhưng mà biết Nguyễn Lâm Lan và Lăng Trí Thanh đang ở đâu" Lý Văn Nhi mờ ám nói.

"Cô ta cũng được" Lăng Chi Hiên vẫn là vẻ mặt lạnh lạnh không có bất kì biểu cảm nào, có Lăng Trí Thanh càng tốt, có việc để hần ta ra mặt đây.

"Được rồi, thế theo yêu cầu của hai người, em sẽ dẫn hai người đến đó" Lý Vân Nhi mỉm cười càng ngày càng gian tà.

Dương Hoàng Trí bên này lắc đầu cười cười, lúc này anh mà không can chắc là Vân Nhi nhảy vô quay phim người ta luôn rồi a.

Vậy là bốn người lên đường đi về hướng phòng Lãng Trí Thanh. Trên đường đi Dạ Nguyệt cũng có đề cập đến việc mất tích với trả thù mà hai người đã nghe được trước đó.

"Chú nghĩ như thế nào? Có phải là con ác linh mà chú nói không?" Dạ Nguyệt quay qua như hỏi Lý Vân Nhi nhưng chính xác là hỏi ông chú ma.

"Nó không thể khiến người ta mất tích được nhưng khả năng có liên quan đến nó là rất lớn" ông chú ma lên tiếng mặc dù không có hiện ra. "Bây giờ lại đang giữa đêm nên âm khí đang là lúc hưng thịnh nhất"

Vừa đi vừa bàn luận chỉ trong chớp lát là đến cửa phòng Lãng Trí Thanh. Lãng Chi Hiên bị đẩy ra gõ cửa phòng, dù sao cũng là anh trai nên chắc anh ta sẽ nể mặt mà mở cửa đi a.

Nhưng đứng đợi một lúc vẫn chẳng thấy ai, Lý Vân Nhi thiếu kiên nhẫn bắt đầu đập cửa liên tục. Đừng có nói là tới giờ còn chưa xong nữa nha, cũng lâu lắm rồi đó.

Cuối cùng Lãng Trí Thanh mặt đen như đáy nồi cũng ra mở cửa, anh ta chỉ kịp mặc vào bộ đồ ngủ, để lộ ra lồng ngực vững chãi bóng loáng.

"Nguyễn tổng mất tích rồi" Lãng Chi Hiên vỗ mặt lạnh nhạt vào thẳng vấn đề. Anh còn cố tình che chắn tầm nhìn của Dạ Nguyệt, nhìn thấy những thứ này sẽ bị đau mắt, nhìn của anh mới là bổ mắt.

Vừa nghe đến đây Nguyễn Lâm Lan cũng nhào ra, bộ dạng mệt mỏi đầu tóc rối bù trông vô cùng đáng thương, kinh ngạc hỏi: "Cái gì, ba tôi mất tích?"

"Chúng tôi đã tìm ông ấy khắp nơi" Dạ Nguyệt lộ đầu ra nhìn, thấy cả hai người trong trạng thái như vậy thì là ai cũng biết trận chiến kịch liệt đang diễn ra mà bọn họ lại nỡ cắt đứt giữa chừng.

Nguyễn Lâm Lan lập tức lê lét thân mình trở vào phòng, lấy điện thoại ra gọi cho ba mình nhưng đáng tiếc chẳng có ai bắt máy: "Không nghe máy"

Mọi người đứng đó im lặng, không khí rơi vào trầm tư thì Lãng Chi Hiên nhìn Lãng Trí Thanh lại lạnh nhạt nói: "Tôi với cô ấy nghe một vệ sĩ nói là có những vụ mất tích đang xảy ra trên tàu, cậu nghĩ thế nào?"

"Nếu đúng là vậy thật thì khả năng Nguyễn tổng cũng đã trở thành nạn nhân" Lãng Trí Thanh nhíu mày nói, sâu trong mắt là vẻ hờ hững vô hạn, hẳn ta lại trung cầu ý kiến của anh. Cũng phải, bây giờ ở đây thân phận của ông đây là lớn nhất.

"Cho nên tôi nghĩ cậu nên cho người thông báo với tất cả mọi người nhanh chóng trở về phòng mình mà khoá cửa lại, bất kể là ai cũng không được rời khỏi phòng. Phân phó cho vệ sĩ tản ra truy tìm tung tích của hung thủ cùng nạn nhân. Đồng thời nhờ thuyền trưởng liên lạc với đất liền để nhờ họ cứu hộ khẩn cấp. Lúc này chúng tôi đã thấy một người đàn ông khả nghi mặc quần áo vệ sĩ và...." Lãng Chi Hiên dùng giọng điệu vô cùng khiêm nhường nói, nhưng thật ra anh lại đang phân phó cho Lãng Trí Thanh như thủ hạ của mình a.

Lãng Trí Thanh nghe Lãng Chi Hiên "khiêm nhường" nói giống như nhân viên đang đề xuất ý tưởng, rất là hưởng thụ lắng nghe, còn tán đồng với ý tưởng của anh.

"Tôi đã thấy một trái boom lộ ra bên trong cái túi ấy" Lãng Chi Hiên thân nhiên kết thúc phân phó với một câu vô cùng động trời.

Tất cả nghe xong đều tròn mắt nhìn anh, anh nói giống như đang nói bầu trời đêm nay thật đẹp.

Lãng Trí Thanh lập tức chuyển biến sắc mặt, nếu là thật thì không phải con tàu này có thể bị đánh chìm bất cứ lúc nào đó sao? Lãng Trí Thanh lập tức gọi điện điều động Trưởng vệ sĩ, người có quyền hành cao nhất trong đám vệ sĩ.

Lãng Chi Hiên cong khóe môi âm thầm cười, rất tốt, đây chính là phản ứng mà anh mong muốn. Hiện tại anh không thể để lộ ra quá nhiều sơ hở mà bức dây động rừng được.

Dạ Nguyệt hỏi nhỏ sư phụ: "Lúc này anh nói là thiết bị điều khiển từ xa mà?"

Lãng Chi Hiên âm thầm cúi xuống sát lỗ tai cô gái nhỏ: "Em nghĩ nếu tôi nói vậy thì anh ta sẽ nghĩ như thế nào?"

Dạ Nguyệt nghĩ nghĩ rồi hiểu ra, nếu nói vậy thì chưa chắc anh ta tin đó là một quả boom mà cho người hành động nhanh chóng: "Sao anh lại biết đó là thiết bị để kích nổ quả boom?"

Lãng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt lui về phía sau, tránh chỗ mọi người và Lãng Trí Thanh đang nói chuyện điện thoại với Trưởng vệ sĩ: "Cái này tôi cũng không biết, giống như là từng nhìn thấy ở đâu rồi và trong đầu tôi chắc chắn nó có tác dụng như vậy"

Dạ Nguyệt ngẩn đầu lên nhìn sư phụ, cô không thể tưởng tượng được cuộc sống trước đây của sư phụ, nào là những vết sẹo vừa dài vừa sâu rồi bây giờ là đến boom đạn nữa. Cuộc sống đó rốt cuộc nó tàn khốc như thế nào? Cô thật sự muốn tận mắt nhìn thấy.

Thấy ánh mắt lo lắng của Dạ Nguyệt, Lăng Chi Hiên biết Dạ Nguyệt đang nghĩ gì. Anh hôn lên trán cô gái nhỏ "Cho nên kéo em vào cuộc sống địa ngục đó là rất tàn nhẫn với em nhưng tôi càng không thể không có em ở bên cạnh" anh âm thầm nói trong lòng.

Không hiểu sao nhìn vào đôi mắt sâu hút đó Dạ Nguyệt có thể cảm giác được nó đang nói gì nên cô vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng sư phụ, giống như đang truyền hơi ấm sang cho anh. Chỉ cần sư phụ còn cần cô thì cô vẫn nhất định ở cạnh sư phụ đến cùng.

Theo như chỉ thị, loa ngoài của thuyền trưởng thông báo đến tất cả mọi người trên tàu lập tức trở về phòng của mình, khoá chặt cửa lại, bất kì là ai gọi cũng không mở cửa.

Còn toàn bộ vệ sĩ cùng với đội ngũ nhân viên trên tàu đến tập trung tại phòng lớn, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đi một vòng nhìn tất cả nhân viên nhưng không thấy người đàn ông đó. Trưởng vệ sĩ đếm lại đầu người thì quả thật là thấy thiếu một người, tra ra thì đã biết người đó là ai. Còn lại điều động tất cả vệ sĩ và đội ngũ nhân viên tản ra tìm kiếm những người mất tích và người vệ sĩ trong bức hình, một nhóm khác thì truy tìm vị trí của những quả boom.

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên nhìn hình thì lập tức nhận ra người đàn ông trẻ tuổi đó, nhưng trong hình người thanh niên trông vô cùng rụt rè và rất yếu đuối.

"Anh ta là Trần Toàn, 32 tuổi, mới vừa tham gia vào công ty vệ sĩ của chúng tôi vào hai tháng trước" Trưởng vệ sĩ nói.

"Công ty của các người lại nhận một tên vô dụng như thế này àh?" Lăng Trí Thanh nhíu mày, lạnh giọng hỏi.

"Lăng nhị thiếu gia, anh đừng vội đánh giá, trông như vậy nhưng anh ta đã hạ rất nhiều vệ sĩ thuộc top khá của chúng tôi nên chúng tôi mới chính thức cho anh ta gia nhập vào công ty" Trưởng vệ sĩ lắc đầu cười.

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên cùng nhìn lại sơ yếu lý lịch của Trần Toàn. Hắn ta trước khi trở thành vệ sĩ thì là bảo vệ giữ cửa của tập đoàn Nguyễn thị, do một lần thất trách mà đã bị sa thải. Nhưng như vậy cũng có thể khiến hắn ta hận Nguyễn tổng đến mức này sao, hận đến nỗi muốn cho ông ta và tất cả những người trên tàu này phải chôn theo anh ta? Chuyện nhân viên bị đuổi việc thực chất là một việc vô cùng bình thường, xảy ra hàng ngày ở các công ty trong những năm gần đây, cuộc sống này vốn dĩ rất khó sống. Vậy rất có thể anh ta thuộc dạng tâm lý không ổn định hoặc là thật sự còn một lý do đằng sau nữa.

"Này ông chú, con ác linh đó có thể chi phối suy nghĩ của người khác hay không hoặc giả như là nói chuyện vào trong đầu của người khác" Dạ Nguyệt bất giác quay qua hỏi nhỏ Lý Vân Nhi, với một người có tâm lý yếu đuối thì chuyện chi phối là rất dễ dàng, không cần phải tới mức nhập vào rồi điều khiển.

"Đó chính là ám ảnh tâm lý vào vật chủ mà nó bám theo thông qua những giấc mơ lặp đi lặp lại nhiều lần" ông chú cũng nhỏ giọng truyền đạt rồi đột nhiên như nghĩ ra gì đó nói. "Nó có thể làm cho anh ta nghĩ rằng chính anh ta mới là người mang những ký ức trước đây của nó. Tôi thật sự không thể nghĩ ra nó có thể làm tới mức này"

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên nhất thời hiểu ra, ở thời điểm hiện tại thì khả năng này là cao nhất rồi. "Nó" mượn tay người này để trả mối hận thù sâu nặng của mình. Nhưng cả hai người đều không thể biết mối hận thù đó là gì.

"Trưởng sư huynh, thuyền trưởng vừa mới thông báo, thiết bị liên lạc với bên đất liền đã bị phá hư rồi" một vệ sĩ sốt hải chạy vào nói.

"Cái gì, sao có thể như vậy?" cả Trưởng vệ sĩ và Lăng Trí Thanh đều trợn mắt.

"Nếu hắn có thể dễ dàng qua mặt chúng ta để gài boom thì chuyện này cũng không khó khăn" Lăng Chi Hiên nhàn nhạt nói, khả năng xấu nhất mà anh nghĩ cuối cùng cũng xảy ra.

Không gian bắt đầu rơi vào trạng thái lắng đọng và trầm mặc.

"Trưởng sư huynh, em đã biết những nạn nhân mất tích hiện đang ở đâu" một giọng nói vang lên trên thiết bị truyền tin.

"Mau báo cáo" Trưởng vệ sĩ lập tức mở loa ngoài lên cho mọi người đều nghe được.

"Lúc thấy tám hình em đã nhận ra cậu ta, nhớ cậu ta từng kéo một vật gì đó đến kho lạnh nên em mới thử tìm kiếm xem như thế nào, thật không ngờ ở bên trong này là mười mấy thi thể bị phanh thây một cách rất dã man" cậu vệ sĩ đó báo cáo tình hình hiện trạng trong kho lạnh lúc này.

"Có thấy ba và mẹ của tôi không?" Nguyễn Lâm Lan sợ hãi lên tiếng.

"Không thấy Nguyễn tổng, nhưng phu nhân thì đang ở đây và..." cậu vệ sĩ nói càng nhỏ dần.

"Như thế nào? Nói mau" Nguyễn Lâm Lan gào lên.

"Đa bà ấy đã bị lột sạch toàn bộ và bị đóng đinh lên tường...bên cạnh còn có ba chữ số bằng máu, đó là 666 và một dòng chữ: Ta đến bắt tất cả các người xuống địa ngục!..." cậu vệ sĩ cau mày quay mặt ra khỏi kho lạnh. Anh thật sự không thể chứng kiến tiếp cảnh tượng này được nữa, quá khủng khiếp rồi.

Nguyễn Lâm Lan kinh hoàng hét lên rồi té xuống đất, bất tỉnh....

666 đó chính là con số của quỷ dữ, đại diện cho sự hiện diện của quỷ Satan đến từ địa ngục tâm tối nhất.

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới oOo

Tề Mạc Thông thơ thẩn đi ra đến boong tàu. Anh thật sự không thể tin được Dạ Nguyệt lại thay đổi nhiều như vậy chỉ sau một thời gian ngắn ngủi: "Dạ Nguyệt thật sự nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh lẽo đến tột cùng? Tại sao? Tại sao lại như vậy?"

"Đưa con gái lạnh lùng tàn nhẫn như vậy mà mày còn luyến tiếc hay sao?" một giọng nói âm hàn đến cực điểm vang lên.

Tề Mạc Thông ngẩn đầu nhìn ngó xung quanh thì thấy hai người đàn ông đang đứng ở đầu mũi tàu. Vì ánh sáng đến mũi tàu yếu nên Tề Mạc Thông không thể thấy rõ khuôn mặt hai người đó: "Ai đó?"

"Đến đây" giọng nói âm hàn lại vang lên.

Tề Mạc Thông nghi ngờ bước lại gần mũi tàu thì thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng với Nguyễn Chí Viễn. Tề Mạc Thông nhú mày nhìn về mặt tái nhợt, mắt mở lớn đang nhìn anh trừng trừng của Nguyễn Chí Viễn, dường như ông ấy đang vô cùng khiếp sợ còn như muốn nói gì với anh.

"Nghe cho rõ đây, mày tốt nhất nên tiễn con nhỏ đó xuống địa ngục thì nó chắc chắn chỉ thuộc về mày" người đàn ông nở nụ cười lạnh cả tóc gáy.

Tề Mạc Thông sững sờ nhìn người đàn ông đó, hần ta vừa nói ra một lời nói đầy điên loạn. Tề Mạc Thông nhú mày, lạnh giọng nói: "Tôi không có bị điên mà đi giết người" hướng chỉ Dạ Nguyệt còn là người anh yêu, nếu giết cô ấy thì anh cũng không thể ở cạnh cô ấy được nữa.

Người đàn ông cười lạnh: "Mày và thằng đó thật là giống nhau, đều là loại vừa nhát gan vừa vô dụng. Lúc đầu nó bị đuổi việc cũng chỉ vì bị con nhỏ hạ tiện đó đá làm cho kế hoạch của tao thất bại phải chuyển sang kế hoạch này, thế mà nó lại còn không dám cho con nhỏ đó đi sát hạch phải nhờ vào tao, dù sao thằng đó cũng thật yếu ả nên tao đành phải ban phước cho nó một lần được hưởng thụ ả ta. Hừ! Còn lũ ngu dốt kia muốn cản đường tao? Vậy thì địa ngục chào đón bọn nó"

Tề Mạc Thông ánh mắt không thể tin được nhìn người đàn ông trước mặt, hần ta thật sự bị điên rồi. Hần ta có phải là tên sát nhân giết người hàng loạt hay không? Trong lúc anh đang suy nghĩ thì một cú đập mạnh vào đầu anh. Tề Mạc Thông ngã xuống sàn tàu bất tỉnh.

*** 0w0 ***

Đến khi mọi người ra đến boong tàu thì đã thấy Tề Mạc Thông cùng với Nguyễn Chí Viễn nằm bất tỉnh ở lang thang mũi tàu. Người đàn ông đang đứng bên cạnh nở nụ cười vui sướng: "Cuối cùng bọn mày cũng tìm thấy tao, lũ vô dụng. Tụi bây thấy trò chơi của tao rất vui đúng không?" vừa nói hần vừa lắc lắc thiết bị điều khiển từ xa trên tay mình.

TMD! Rất biến thái thì có! Mọi người có mặt ở đây đều lạnh mặt nghĩ như vậy. Đã lục tung hết tất cả các phòng nhưng vẫn không thể tìm ra các quả boom. Bây giờ chỉ còn cách cuối cùng là bắt tên sát nhân này thôi.

"Rốt cuộc mày muốn cái gì?" Dương Hoàng Trí không nhịn được nữa, âm trầm lên tiếng.

"Ồ một con đàn bà thú vị đây" người đàn ông mắt lé sáng nhìn cơ thể Lý Vân Nhi. "Thật không ngờ mày lại không sợ tao"

Con thật sự sợ chủ đó, đại tổ tông ả. Lý Vân Nhi xanh mặt nghĩ. Sát nhân biến thái giết người hàng loạt bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt thì có là MỘC QUẾ ANH cũng khó lòng mà bình tĩnh được a.

Dương Hoàng Trí nói xong mới cảm thấy hối hận, anh quên là mình đang trong cơ thể Lý Vân Nhi.

"Chà thật là thú vị đây, tao không ngờ hai đứa chúng mày đang hoán đổi linh hồn cho nhau. Còn có.... con ma vô dụng kia nữa...." người đàn ông cong khoe môi lên cười càng lúc càng dữ dội càng khoái chí.

"Quả nhiên là nó" cả bốn người đều đồng loạt nghĩ.

"Nó đang núp trong cái bóng của hần ta" ông chú ma nói. "Nó sắp thành quỷ rồi" ác linh giết quá nhiều người thì nó sẽ trở thành một con quỷ thật sự, mãi mãi lưu lại dương thế mà tiếp tục hại người khác.

"Trần Toàn, cho dù mày có làm nổ tung con tàu nhưng chính bản thân mày cũng sẽ không thoát được, bây giờ nếu mày đưa cái điều khiển cho tao

thì tao hứa sẽ tha cho mày một mạng" Lăng Trí Thanh đành hạ mình, đưa ra điều kiện.

"Trần Toàn?? Ha ha ha...." hắn ta bật cười thật lớn. "Tao nói cho chúng mày biết tao không phải là cái tên nhát gan vô dụng đó. Mày đừng có lấy cái chết ra dọa tao"

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên nhìn nhau, nếu hắn không phải con ác linh nhập vào điều khiển, là cơ thể của Trần Toàn nhưng lại cũng không phải Trần Toàn. Vậy chỉ còn lại khả năng cuối cùng: "Một nhân cách khác"

Như vậy xâu chuỗi lại tất cả các mất xích thì đã quá rõ ràng. Ác linh có khả năng bám theo ám người khác và người xui xẻo bị hắn lựa chọn chính là Trần Toàn. Hắn ta bám theo cậu thanh niên rụt rè yếu đuối này, ám ảnh cưỡng chế lặp đi lặp lại vào trong giấc mơ của cậu ta. Qua nhiều năm trôi qua, một nhân cách khác đã thành công xuất hiện. Một nhân cách mang ký ức của nó, suy nghĩ của nó, tính cách của nó, chân chính trở thành nó trong hình hài con người để trả thù...

"Tất cả chuyện điên rồ như thế này có thể xảy ra sao?" Dạ Nguyệt lẩm bẩm trong miệng.

"Được rồi, tao cũng không muốn vui đùa mất thời gian với chúng mày nữa. Mày, nếu mày dám bước qua đây với tao thì tao sẽ nói cho chúng mày biết boom đang ở đâu? Điều kiện quá hời cho bọn bây rồi có phải hay không?" người đàn ông chỉ vào Dương Hoàng Trí, nhếch miệng cười khoái trá.

Lý Vân Nhi bất giác nắm chặt lấy tay Dương Hoàng Trí. Dương Hoàng Trí quay qua nhìn bà xã nhà mình, thấy Lý Vân Nhi lắc đầu lia lịa biểu hiện không cho phép.

Dương Hoàng Trí chăm chú nhìn Lý Vân Nhi, tưởng chừng như đã trôi qua một thập kỷ, anh mới mỉm cười lên tiếng: "Tôi yêu em, bảo bối quý giá nhất của tôi" rồi anh xoay người đi, hướng về phía mũi tàu, hướng về phía tên sát nhân.

"Hoàng Trí" Lý Vân Nhi hô lên muốn vọt lên kéo anh lại nhưng Lăng Trí Thanh cùng với Trưởng vệ sĩ đã nhanh chóng giữ lấy Lý Vân Nhi, lúc này cũng không ai còn tâm trí để ý đến xung hô kì cục giữa bọn họ.

Lý Vân Nhi càng giãy dụa dữ dội, tức giận hét: "Nếu cậu còn bước một bước thì từ nay đừng xuất hiện trước mặt mình nữa"

Dương Hoàng Trí có khựng lại trong giây lát nhưng anh lại tiếp tục đi tiếp.

"Hoàng Trí, cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?" Dạ Nguyệt lạnh giọng hỏi, cô cũng đang tức giận lắm đây.

Lăng Chi Hiên vuốt vuốt vào lưng Dạ Nguyệt để cô bớt nóng giận, nhưng anh cũng nghĩ là tên nhóc đó sẽ đồng ý nên không ngạc nhiên cho lắm.

Dương Hoàng Trí anh cũng đã nghĩ rất kĩ rồi, mạng sống của bà xã nhà anh mới là quan trọng nhất. Cho dù cô ấy có trách anh có ghét bỏ anh đi chăng nữa thì anh cũng muốn cô ấy tiếp tục được sống vui vẻ hạnh phúc: "Đừng can nữa, em đã quyết định rồi"

Dạ Nguyệt cùng Lăng Chi Hiên không phải không biết Dương Hoàng Trí nghĩ gì. Nhưng Dương Hoàng Trí lại không nghĩ rằng nếu anh chết đi thì cơ thể Lý Vân Nhi cũng sẽ chết đi và cô ấy sẽ sống mãi trong cơ thể của anh. Cô ấy sẽ vui sẽ hạnh phúc khi mỗi ngày đều nhìn thấy anh qua tấm kính hay sao? Người mà cô ấy yêu nhất vì cô ấy mà chết, thì cô ấy sẽ vui vẻ hạnh phúc hay sao? Điều mà cô ấy cảm thấy không phải là trách móc hay ghét bỏ mà chính là đau khổ đến tận tâm can, cô ấy sẽ vui vẻ hạnh phúc hay sao? Dạ Nguyệt nước mắt chảy dài.

Lăng Chi Hiên ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng rồi anh quay qua nhỏ giọng nói với ông chú ma: "Chú có thể qua bóng của Hoàng Trí được không?"

"Được" ông chú ma nhỏ giọng đáp lại.

"Nói với cậu ta giật cái điều khiển từ xa rồi trở về, quan trọng chính là không được chết ngu xuẩn như vậy" Lăng Chi Hiên lạnh giọng nói, chỉ còn cách tương kế tựu kế mà hành động thôi.

Còn Lý Vân Nhi vẫn còn đang giãy dụa la hét, nước mắt nước mũi rơi đầy cả mặt. Lăng Trí Thanh cũng không còn sức đâu mà để ý Lăng Chi Hiên đang lăm nhăm cái gì một mình.

Ông chú ma lập tức di chuyển qua bóng của Dương Hoàng Trí, truyền đạt lại lời Lăng Chi Hiên vừa nói.

"Này tao chỉ nói là thằng nhóc qua chứ không có nói mày cũng qua, con ma chết tiệt" người đàn ông tức giận quát.

Mọi người đều nhủu mày nhìn tên sát nhân, ngoại trừ ba người thì tất cả đều nghĩ tên này điên nặng rồi.

Ông chú ma liền trở về với cái bóng của Lý Vân Nhi, nhiệm vụ của ông đã hoàn thành rồi.

Dương Hoàng Trí vừa bước qua tới thì người đàn ông lập tức cười lớn đắm vào mặt anh khiến anh lão đảo vịn lấy lang can: "Lại thêm một thằng đại gái, tao thật nhục nhả cho lũ đàn ông ngu dốt chúng mày. Nhưng theo luật trò chơi tao sẽ nói cho chúng mày biết boom đang ở đâu. Chính là trong cái nơi chứa tất cả động cơ của con tàu này, ha ha ha một lũ ngu như bò"

Mọi người đều trợn mắt nhìn hán ta, thật sự không ai nghĩ tới hán ta lại cài nó vào nơi đặt động cơ đang hoạt động. Như vậy không phải có thể dễ dàng nổ bất cứ lúc nào hay sao?

Nguyễn Chí Viễn từ từ tỉnh dậy, nhìn một loạt người đang đứng bên kia, bắt đầu phản ứng gấp rút, ánh mắt lộ rõ vẻ van xin: "Cứu tôi với..."

"Còn một nơi nữa..." người đàn ông liếc mắt nhìn Nguyễn Chí Viễn: "Chính là trên người hán ta ha ha ha..."

Bọn vệ sĩ cùng Lăng Trí Thanh ngay lập tức lui về phía sau.

Lý Vân Nhi được thả ra chạy thẳng đến chỗ Dương Hoàng Trí mà đỡ lấy anh. Dạ Nguyệt cùng Lăng Chi Hiên cũng định chạy theo nhưng người đàn ông lập tức giơ cái điều khiển lên: "Bọn bây mà tới đây là tao bấm cho tất cả chết chùm ở đây"

Cả hai người liền đứng lại, bên đó cũng có boom, sẽ ảnh hưởng đến cả Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí.

"Nguyễn tổng, có phải đã đến lúc ông kể lại tội ác của mình vào năm xưa có phải hay không?" người đàn ông lạnh nhạt nhìn Nguyễn Chí Viễn. "Nếu kể, tôi sẽ vô hiệu quả boom trên người ông"

Nhân lúc này Dương Hoàng Trí chụp lấy cái điều khiển trên tay hán ta, nhưng đột nhiên một áp lực xông thẳng về phía anh khiến anh và Lý Vân Nhi ngã mạnh về phía sau đập vào lang cang tàu, cái điều khiển từ xa cũng văng xuống đất.

Một làn khói đen xuất hiện từ đằng sau của người đàn ông, nó nhanh chóng đến trên cái điều khiển, lúc này hình hài của một người đàn ông 30 mấy tuổi mới hiện rõ ra không trung, không phải trong suốt mà vẫn đục một màu đen của tro tàn và âm khí. Hán ta nhếch khoé môi nhìn Nguyễn Chí Viễn rồi một áp lực nhấn mạnh xuống cái nút điều khiển. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy giây ngắn ngủi.

BÙM!! Một tiếng nổ lớn vang lên, kèm theo đó là một cột lửa lớn cùng áp lực lan toả ra khắp boong tàu văng lên đến tận phía trên bầu trời, một đám mây khói bốc lên, sáng rực cả mặt biển cùng bóng đêm vô tận.

Nhưng như vậy vẫn chưa dứt. BÙM! BÙM! BÙM! BÙM!..... Lần lượt các quả boom ở động cơ đều phát nổ khiến cho động cơ của con tàu nổ tung đến không còn manh giáp, phía dưới đây tàu cũng bị nổ đến không còn lại gì để ngăn cách với nước biển. Có thể nói phần đầu tàu với phần bên dưới mặt biển của con tàu tất cả chỉ còn là dĩ vãng.

Con tàu vừa bốc cháy vừa nhanh chóng chìm dần vào trong lòng đại dương sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Dạ Nguyệt tỉnh dậy đã thấy mình đang nằm trên một đống lá cây, phía trên chính là bầu trời đêm đầy sao. Cô giật mình ngồi bật dậy nhưng không thấy ai. Vị trí hiện tại của cô chính là đang ở trên một bãi biển không người, phía trước mặt vẫn là đại dương rộng mênh mông bị nuốt chửng bởi bóng tối sâu hun hút, ngoài ánh trăng trên đầu với những vì sao lấp lánh thì không còn bất cứ ánh sáng nào.

"Hiên?" Dạ Nguyệt cảm lấy áo sơ mi trên người mình đứng dậy nhìn ngó xung quanh, cô đang ở đâu thế này? Sư phụ đâu rồi? Cô nhớ khi vụ nổ xảy ra, sư phụ đã ôm cô nhảy xuống biển rồi ý thức của cô cũng chìm dần vào trong lòng biển lạnh giá.

Dạ Nguyệt tiếp tục ngó tới ngó lui, về mặt dần dần hết hoảng, cô gọi lớn: "Hiên... anh ở đâu" lập đi lập lại nhiều lần nhưng cũng chẳng thấy ai trả lời. Bây giờ thì cô hoảng loạn thật rồi, chẳng lẽ sư phụ đã....? Nghĩ đến đây Dạ Nguyệt run rẩy cơ thể, mặt tái nhợt, tim giống như bị dao cùn xoáy vào, đau nhói....

Rắc!! Tiếng cành cây khô bị gãy vọng ra từ cánh rừng cạnh ngay chỗ cô đang đứng. Dạ Nguyệt quay qua cảnh giác nhìn đám bụi cây nhúc nhích loạt xoạt, nhưng khi cô nhìn thấy người vừa xuất hiện thì cô lập tức bỏ nhào vào trong lòng ngực vững chãi của người đó.

Lăng Chi Hiên nhanh chóng quàng cùi xuống đất, dang tay ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, vỗ về vào phía sau lưng cô.

Không ai nói gì, cả hai chỉ ôm chặt lấy nhau. Trong một khắc cuối cùng nhìn thấy nút điều khiển bị nhấn đó Dạ Nguyệt đã nghĩ rằng mình sẽ chết... sẽ không còn được ở cạnh sư phụ nữa... sẽ không còn được gặp lại sư phụ nữa... Trái tim cô cứ như vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ, chấp nhất của cô về phần tình yêu này thì đã khám thật sâu vào trong tim cô như thế này.

"Không sao nữa rồi" giọng nói trầm ấm phía trên như nhẹ nhàng vỗ về Dạ Nguyệt: "Tất cả đã qua rồi...."

Dạ Nguyệt vui đầu vào trong ngực sư phụ, hít ngửi mùi hương của sư phụ, cảm nhận nhiệt độ ấm áp của sư phụ, không hiểu sao mắt cô lại nóng lên rồi ươn ướt. Thật tốt! Thật tốt! Sư phụ không sao... cô vẫn còn có thể được ở bên cạnh sư phụ... vẫn còn có thể được nhìn thấy sư phụ...

Lăng Chi Hiên hôn vào những giọt nước mắt nóng hổi trên khoé mắt Dạ Nguyệt, vừa mặn vừa ngọt ngào.... Nếu như lúc đó không nhảy kịp thì anh cũng sẽ cùng với cô gái nhỏ cùng nhau xuống hoàng tuyền, chỉ cần có cô gái nhỏ thì anh cũng không ngại xuống nơi địa ngục tăm tối nhất.

Lăng Chi Hiên thấy bộ đầm của Dạ Nguyệt vẫn chưa khô, anh nhanh chóng ôm Dạ Nguyệt về bên chỗ Dạ Nguyệt vừa nằm, đặt Dạ Nguyệt ngồi lên trên đồng lá ấm áp: "Bảo bối, mau cởi đồ ra"

Dạ Nguyệt sững sốt nhìn anh, hai gò má bắt đầu nổi lên một rặng mây đỏ. Lăng Chi Hiên thấy phản ứng của Dạ Nguyệt, anh bật cười: "Đồ em vẫn còn ướt, cởi ra để tránh bị cảm lạnh. Tôi sẽ hong khô nó" vốn dĩ anh đi gom củi là để đốt lửa hong khô quần áo cho Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nghe xong chỉ muốn chui xuống đất trốn, được rồi cô tự thừa nhận đầu óc cô thật đen tối nha.

Lăng Chi Hiên cười cười rồi anh nhanh chóng sắp xếp những cành củi khô lại, dùng hai hòn đá đánh lửa mà anh nhặt được bên trong cánh rừng. Chỉ chốc lát sau đồng củi cháy lên, những tia lửa nhỏ tí tách văng ra như vệt sáng màu đỏ yếu ớt. Lăng Chi Hiên thêm củi vào trong đồng lửa cho nó cháy lớn hơn nữa, ở đây không thiếu nhất chính là những cành củi khô này. Lửa vừa cháy Dạ Nguyệt liền cảm thấy ấm áp lan toả ra khắp xung quanh xua tan đi sương đêm lạnh giá, thật thoải mái.

Dạ Nguyệt cởi bộ đầm đỏ cô đang mặc ra đưa cho Lăng Chi Hiên để anh treo lên giá cây mà anh mới vừa làm xong bên cạnh đồng lửa, rồi anh cũng treo áo sơ mi lên cùng với quần tây của anh.

Dạ Nguyệt nhìn một màn sư phụ nhà mình vừa thoát y ở phần dưới thì không khỏi cảm thán. Cơ thể rắn chắc, làn da bóng loáng, cơ bắp lộ ra nhưng không hề thô thiển ngược lại còn rất là đẹp mắt, tỉ lệ cơ thể đúng chuẩn quốc tế. Đúng là cực phẩm của cực phẩm, Dạ Nguyệt nhem chút nữa mà muốn xị máu mũi. Lúc này trên người hai người chỉ còn lại duy nhất đồ trong.

Lăng Chi Hiên quay qua thấy cô gái nhỏ đang chăm chú nhìn mình không hề chớp mắt. Anh cong khoé môi lên: "Bảo bối, mau lau nước miếng đi"

Dạ Nguyệt lập tức đỏ mặt đưa tay lên miệng nhưng làm gì có nước miếng ở đó. Lăng Chi Hiên cười to rồi ôm lấy Dạ Nguyệt vào lòng: "Đùa với em thôi ha ha"

Dạ Nguyệt thật sự đã bị mê hoặc nên cô cũng không có lý gì để phản bác lại anh, đành đầu khò mặc sư phụ trêu chọc mình. Cô vẫn còn chưa trả thù được chuyện lúc trước nữa à hu hu.

Thấy Dạ Nguyệt ngoan ngoãn ngồi trong lòng mình, Lăng Chi Hiên cười cười hài lòng, càng ôm chặt lấy cô gái nhỏ để truyền hơi ấm của anh cho cô.

"Chúng ta rốt cuộc đang ở đâu?" Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Lăng Chi Hiên.

"Tôi cũng không biết" Lăng Chi Hiên véo má cô gái nhỏ. "Chúng ta bị sóng biển ảnh hưởng từ vụ nổ đánh mạnh trôi dạt đến đây, điện thoại bị vào nước nên không thể sử dụng được nữa. Tôi cũng đã đi vào bên trong nhưng chỉ là rừng cây, cũng không thấy bất kì dấu hiệu nào của con người. Có khả năng đây là một hòn đảo không người thuộc về một nhà tài phiệt nào đó. Chúng ta chỉ còn cách chờ cho đến sáng mai mới có thể đi sâu vào trong để biết chính xác là có người hay không"

Dạ Nguyệt ảo não, thật không ngờ cô với sư phụ lại rơi vào tình cảnh này. Đó giờ chỉ toàn thấy trong phim, trong truyện, bây giờ lại thật sự xảy đến với mình: "Không biết Vân Nhi với Hoàng Trí ra sao rồi?"

"Tôi thấy họ cũng đã nhảy xuống biển" Lăng Chi Hiên theo thói quen vuốt ve vết sẹo của Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt thần thờ xoay mặt nhìn bóng đêm sâu hút cùng vẻ rộng lớn bí ẩn của biển cả ngoài kia, cảm giác bản thân thật nhỏ bé, so với thiên nhiên thì con người cũng chỉ là một hạt cát nhỏ trong sa mạc. Và chuyện phiền não của một cá nhân cũng không làm ảnh hưởng gì đến thế giới to lớn này, rồi mọi thứ sẽ trở về đúng vị trí vốn có của nó.

"Đang nghĩ gì đó?" Lăng Chi Hiên để cô gái nhỏ tựa đầu vào ngực mình cho thoải mái, úm lấy thân thể nhỏ bé trong lòng để che chắn cho những cơn gió lạnh của buổi đêm.

Dạ Nguyệt được che chở trong vòng tay ấm áp đầy an toàn, ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn ngắm khuôn mặt tuấn mĩ mê hoặc lòng người của sư phụ nhà mình. Nếu cô và sư phụ không gặp nhau vào lúc đó, nếu Tuyết Lang không tìm thấy cô để cô có thể được đến bên cạnh sư phụ, thì có lẽ cho đến bây giờ và mãi mãi về sau này cô vẫn không thể có được dũng khí mà chấp nhận một người nữa bước vào trong cuộc sống của mình.

Nếu như đây chính là hạnh phúc mà ông trời đã sắp đặt cho riêng bản thân cô thì cô không cần phải khổ sở lo lắng bất kì điều gì nữa, cô sẽ nắm lấy và trân trọng nó một cách tự nhiên nhất. Bởi vì chỉ cần nghĩ đến thời khắc đó, cô thật sự đau khổ khi nghĩ bản thân sẽ không còn được gặp lại sư phụ nữa, cô thật sự đã rõ ràng rồi. So với nỗi đau bị bỏ rơi thì nỗi đau không được nhìn thấy sư phụ hiện diện trên thế giới này còn đau đớn hơn gấp bội. Cả cuộc đời này cô cũng chỉ cần một người đàn ông duy nhất chính là sư phụ.

Lăng Chi Hiên chăm chú nhìn vào đôi con người đang sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm kia, bắt gặp ánh cong khoé môi lên. Anh biết Dạ Nguyệt đã chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị sẵn sàng để ở bên cạnh anh từ giờ cho đến mãi về sau này, chuẩn bị sẵn sàng để đứng bên cạnh anh cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa.

Lăng Chi Hiên xoay người Dạ Nguyệt lại, mỉm cười ôn nhu như nước nâng bàn tay trái nhỏ bé của Dạ Nguyệt lên rồi anh cúi đầu hôn vào ngón áp út. Dạ Nguyệt cảm giác nhiệt độ nóng bỏng của đôi môi sự phụ thật sự đang chạy dần từ cánh tay trái đến tận trái tim cô. Giống như là tuyên bố một lời thề ước quan trọng mà không có bất cứ ngôn từ nào có thể diễn đạt trọn vẹn được.

Dưới sự chứng giám của những vị giám mục vĩ đại trong vũ trụ này là Trời, Đất, Đại Dương, Mặt Trăng và các Vì Sao: Nguyên thể từ giờ đến tận mai sau này, nhất định ở bên cạnh nhau cho dù có phải cùng nhau đi xuống hoàng tuyền, em chính là anh, anh chính là em, hai người chúng ta chính là một.

Sau cùng là nụ hôn nồng nàn như thay lời đồng ý cho cả hai bên, kết thúc nghi thức thiêng liêng và cao quý nhất của một mối liên kết sâu sắc giữa hai người.

[Mọi vật vẫn chìm trong bóng đêm sâu thẳm, nhưng rồi ánh bình minh sẽ lại đến nếu mọi thứ vẫn tiến về phía trước theo quy luật vốn có của nó. Chỉ có chúng ta tự đóng băng thời gian của chính mình để dừng lại trong ký ức, trong nỗi đau, trong sự sợ hãi về tương lai. Nhưng sẽ có một lúc nào đó chúng ta bắt gặp sẽ tỉnh giấc khỏi nỗi đau của mình, bắt gặp nhận ra rằng mọi thứ vẫn ổn theo cách riêng của nó. Chúng ta sẽ thức dậy nhìn ngắm thế giới rộng lớn này và cảm thấy mọi chuyện đã kết thúc để bắt đầu một khởi đầu mới. Đó... chính là lúc chúng ta trưởng thành thật sự, là lúc chúng ta mạnh mẽ tự đứng vững và bước đi trên đôi chân của mình bên cạnh những người quan trọng của ta]

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Sáng sớm hôm sau khi mặt trời còn chưa ló dạng ra khỏi đường chân trời, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đã dựng lên một chữ "SOS" bằng cây trên bãi biển, rồi hai người đi vào bên trong khu rừng. Nhưng đi được khoảng hai canh giờ cả hai đã ra đến bờ biển phía bên kia hòn đảo, chứng tỏ đây quả thật là đảo nhỏ không người và có thể thuộc sở hữu của một nhà tài phiệt nào đó.

Lăng Chi Hiên nắm tay Dạ Nguyệt trở về bằng con đường dọc theo bờ biển, thông thả vừa đi vừa ngắm cảnh biển tuyệt đẹp xung quanh.

"Tôi sẽ trở về Lăng gia" Lăng Chi Hiên đột nhiên lên tiếng.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu, chuyện này cô cũng đoán trước rồi.

Lăng Chi Hiên đứng lại, để tay lên hai bên vai Dạ Nguyệt, cúi đầu chăm chú nhìn vào mắt cô: "Đi với tôi!"

Dạ Nguyệt sững sờ nhìn sự phụ, cô cứ nghĩ rằng sự phụ sẽ trở về đó một mình để tìm lại trí nhớ của mình, hai người vẫn sẽ gặp nhau vì bọn họ đang hẹn hò mà. Nhưng cô không nghĩ sự phụ lại muốn cô đi cùng, đến nơi sự phụ từng sống trước đây, và gia đình sự phụ....

"Tôi cần em ở bên cạnh tôi" Lăng Chi Hiên ánh mắt thâm thúy sâu hút, giọng nói ôn nhu như nước.

Nhìn sâu vào trong đôi mắt tràn đầy nhu tình, Dạ Nguyệt như bị khảm sâu vào trong đó, cô chưa kịp suy nghĩ gì đã bắt gặp gật đầu thay cho lời đồng ý.

Lăng Chi Hiên mỉm cười hôn lên chóp mũi Dạ Nguyệt. Hai người lại tay trong tay tiếp tục đi về hướng bãi biển chỗ của bọn họ, không khí thật ấm áp và bình yên. Nhưng... đây chính là thời gian yên bình trước cơn bão lớn sắp tới. Bọn họ sẽ còn phải đối mặt với rất nhiều chuyện sắp xảy ra, là họa hay là phúc thì không thể nào nói trước được.

Khi ra đến bãi biển, cả hai đều kinh ngạc vì bãi biển bây giờ đang có rất nhiều xuồng cứu sinh cùng với những hành khách trên con tàu đó. Bọn họ đều là một bộ mặt mới và rầu rĩ ngồi trên bãi biển, phóng tầm mắt về phía đường chân trời phía xa.

Dạ Nguyệt nhìn khắp một lượt phát hiện Lý Văn Nhi cùng gia đình đang ngồi cạnh đồng hồ đếm ngược của hai người.

"Dạ Nguyệt, thật là may quá" mẹ Lý Văn Nhi thấy Dạ Nguyệt thì lôi kéo cả hai đến chỗ mọi người, trong mắt là vẻ an tâm thở phào được phần nào đó.

Đến nơi đã thấy Dương Hoàng Trí đang nhắm mắt nằm đó như ngủ say, còn Lý Văn Nhi thì khóc đến sưng phù cả hai mắt.

"Có chuyện gì vậy?" Dạ Nguyệt hoảng hốt ngồi xuống cạnh Lý Văn Nhi.

"Dạ Nguyệt, cậu ấy đến giờ vẫn chưa tỉnh lại" Lý Văn Nhi nức cụt nói.

Vào đêm hôm qua, trước khi trái bom phát nổ vài giây, cũng như Lăng Chi Hiên, Dương Hoàng Trí cũng ôm lấy Lý Văn Nhi còn kéo theo cả Tề Mặc Thông đang bất tỉnh nhảy xuống biển. Nhưng vì đứng quá gần quả bom nên áp lực Dương Hoàng Trí phải chịu lớn hơn bên phía Lăng Chi Hiên, mặc dù vậy ông chú ma đã kịp dùng áp lực để chặn áp lực nhiệt cho anh nên anh hoàn toàn không có vết thương do bỏng ở phía sau lưng.

Cả ba rơi xuống biển, Lý Vân Nhi phải kéo cả hai ngói đầu lên mặt nước, cũng thật may mắn là xung quanh cũng có những vệ sĩ nhảy kịp xuống nước nên một người đã giúp cô đỡ lấy Tề Mặc Thông. Những quả bom sau đó cũng đánh cả bọn văng ra xa theo hướng ngược lại với Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

Tiếp đó tất cả những hành khách còn sống dưới sự điều động của Trưởng vệ sĩ đã hạ thủy những chiếc xuồng cứu sinh xuống biển rồi cũng nhanh chóng nhảy xuống nước trước khi con tàu chìm vào lòng biển. Nhờ vậy mà có thể nói đã cứu được số hành khách còn sống sót của con tàu. Thiệt hại về vụ nổ boom lên tới phân nửa số người tham gia chuyến đi này, đa phần họ là những người nằm ở gần nhất với khoang động cơ và đáy tàu, chịu ảnh hưởng trực tiếp của các vụ nổ. Còn Trần Toàn cùng với con ác lĩnh cũng biến mất hoặc có thể đã chết khi quả boom trên cơ thể Nguyễn Chí Viễn phát nổ, bất kể là thế nào thì từ đó về sau cũng không còn ai nhắc về sự xuất hiện sau đó của bọn họ.

“Anh vẫn còn sống” Lăng Trí Thanh bước đến đứng kế bên Lăng Chi Hiên, hẳn ta quả thật là sống dai như con tiểu cường, đập như thế nào cũng không chết.

“Tôi được sống đánh dạt vào bờ biển” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, nơi con tàu chìm và nơi này cách nhau cũng không xa lắm, cho dù không biết phương hướng nhưng khả năng tìm thấy nơi này cũng không phải không thể xảy ra.

“Chúng ta phải mau trở về để đưa cậu ấy vào bệnh viện” Dạ Nguyệt đã thử ấn huyệt nhân trung ở giữa mũi và miệng cho Dương Hoàng Trí nhưng hoàn toàn không được.

“Cái tên ngốc này, thật là đồ đại đại đại đại đại ngốc.....” Lý Vân Nhi tức giận ôm mặt hét lên. “Nếu cậu ta mà có chuyện gì em nhất định không bao giờ tha thứ cho cậu ta”

Dạ Nguyệt vuốt vuốt lưng cho Lý Vân Nhi, xem xét sơ bộ không thấy cậu ấy có vết thương nghiêm trọng nào, cho nên cô cũng không hiểu tại sao cậu ấy lại bất tỉnh, nhưng cô chợt nhận ra chuyện gì đó: “Em là Vân Nhi phải không?”

“Đúng vậy” Lý Vân Nhi ừ ừ gật gật đầu. “Tôi qua sau khi nhảy xuống biển, em phát hiện mình đã trở về cơ thể của mình”

“Là do áp lực vụ nổ cùng với áp lực của ta đã đẩy linh hồn của cả hai trở về như cũ” ông chú ma nhỏ giọng nói vì còn kiêng kỵ ba mẹ Lý Vân Nhi và Lăng Trí Thanh đang đứng bên kia.

Dạ Nguyệt nghe tiếng nói lạnh lạnh của đàn ông đột ngột ở phía sau lưng Lý Vân Nhi làm cô giật mình muốn nhảy dựng lên: “Chú đừng có chơi trò dọa người như thế chứ, vậy lúc đầu đây chính là cách chú nói?”

“Không đến mức phải là nổ boom, chỉ cần một áp lực mạnh như nổ bình ga nhỏ cùng với áp lực của ta thì đã có thể trở về rồi” ông chú ma nhún vai nói.

“Chú nói cứ như đùa” Dạ Nguyệt bó tay, nổ bình ga chứ có phải đốt mấy cây pháo bông nhỏ đâu à.

Trong khi mọi người đang nói chuyện bên đây thì Lăng Chi Hiên về mặt vẫn thản nhiên như thường ngày ngồi xuống kế bên Dạ Nguyệt, giống như mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay của anh. Nhưng quả thật chính là như vậy, bởi vì trước khi đi anh đã chỉ thị cho Dương Lãnh Thiên một số việc. Ngay khi con tàu biến mất khỏi màn hình VMS của trung tâm thì Dương Lãnh Thiên nhất định sẽ cho người đi điều tra. Tiếp theo dựa vào tín hiệu SART để xác định vị trí con tàu, tìm kiếm các khu vực lân cận để xác định vị trí của anh và Dạ Nguyệt. Cuối cùng chính là tung tin tức cho bên cứu hộ để họ đến đây, chắc là cũng sắp có người đến rồi.

Vừa nghĩ xong thì trên bầu trời phía xa liền xuất hiện mấy chiếc trực thăng cùng con tàu lớn đang tiến dần về phía mọi người. Giống như là trong cơn đói đột ngột xuất hiện thức ăn, tất cả mọi người đều đứng dậy vui mừng hú hét trên khắp bãi biển.

Sau đó tất cả được đưa lên tàu trở về đất liền, đại nạn lần này có thể nói là hoàn toàn khép lại cùng với các thông tin giật gân được tung ra nhanh chóng trên các trang tin tức cùng báo đài khắp cả nước.

Người chịu trách nhiệm cho vụ việc lần này là Nguyễn Chí Viễn cùng vợ cũng đã chết. Bên tập đoàn Nguyễn thị nhanh chóng bãi miễn chức vụ tổng giám đốc của Nguyễn Chí Viễn, từ chối quan hệ với người đã khuất để phải bỏ hoàn toàn trách nhiệm. Được biết, Nguyễn Chí Viễn chỉ là một đứa con ngoài giá thú của ba ông ta, từ nhỏ đã không được bên gia tộc Nguyễn thị thừa nhận, phải sống lay lắt bên ngoài.

Nhưng vào mười mấy năm trước, dưới thế lực mạnh mẽ nắm trong tay ông ta đã tranh giành lấy cái ghế tổng giám đốc hiện tại, bắt buộc gia tộc phải thừa nhận ông ta. Nhưng sau khi ngồi lên được chiếc ghế này, ông ta cùng với hai người nữa đã phản bội lại một kẻ khác trong giới hắc đạo được cho là rất nổi danh vào lúc bấy giờ, chính người đàn ông đó đã cứu bọn họ khỏi cái chết cận kề, cho bọn họ sức mạnh cùng tiền tài để trở về đấu tranh với chính những người đã vứt bỏ bọn họ. Đổi lại chính là cùng nhau hợp tác ngầm để bành trướng thế lực ra khắp đất nước, người đàn ông này muốn được sánh ngang với bốn gia tộc hùng mạnh. Và kết cuộc chính là cái kết bi ai của tất cả bọn họ.....

Chiếc ghế tổng giám đốc bên Nguyễn thị nhanh chóng được một người bên gia tộc lên thay thế. Nguyễn Lâm Lan mặc dù không bị đuổi đi nhưng phải sống trong sự phi nhũ và khinh thường của những người trong gia tộc. Cùng với sự lạnh nhạt của Lăng Trí Thanh, Tề gia cũng hủy hôn ước. Tất cả những gì cô ta đạt được sau bao nhiêu tính toán chỉ là hai bàn tay trắng cùng sự nhục nhã ê chề.

[Những thứ không thuộc về mình cuối cùng cũng chỉ mang lại tổn thương cùng bất hạnh đến chính bản thân mình và những người quan trọng với

mình]

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới oOo

Dương Hoàng Trí được đưa vào bệnh viện ngay sau khi con tàu chạm cảng. Nhưng kể cả bác sĩ vẫn không chuẩn đoán được nguyên nhân khiến anh bất tỉnh. Lý Vân Nhi vẫn luôn túc trực bên cạnh anh không rời một bước.

Lăng Chi Hiên nhanh chóng phân phó cho Trình Ân đến làm bác sĩ chính theo dõi tình hình của Dương Hoàng Trí. Đồng thời thay anh tiếp tục điều tra về con gái của ông chủ mà cùng với sự việc năm đó.

Theo lời kể của ông chủ, vào năm đó một dịch bệnh lạ đã xuất hiện ở nơi ông đang sinh sống. Và vì là bệnh dịch nên chính phủ phải quân đội lập đồn trú và cách li khu bị dịch bệnh, lập nên những căn lều chăm sóc người bệnh, đồng thời cho người nghiên cứu vắc xin. Hên xui may rủi như thế nào mà ông đã vô tình nghe được đoạn đối thoại của người được chính quyền cử đến điều hành đợt điều trị và điều tra dịch bệnh này. Đường như ông ta đang nói chuyện điện thoại với ai đó rất bí mật.

Sau khi nghe ông mới biết thì ra có một lực lượng bí mật đã chọn nơi này làm nơi nghiên cứu ra cách chữa bệnh sinh học gì đó, đại khái ông ta cũng ko hiểu hay ko biết mấy vấn đề này, nhưng cuối cùng thất bại mà dẫn đến dịch bệnh như hiện tại. Vì muốn ngăn chặn nên chính phủ đã ra lệnh giết chết hết những người trong ngôi làng này rồi tiêu hủy tất cả mọi thứ để tránh giữ lại mầm mống của dịch bệnh, sau đó đem tất cả chôn vùi vào sâu hàng ngàn mét bên dưới lòng đất. Ngay lúc đó ông bị bắt quả tang nghe lén nên đã bị giết bịt đầu mối ngay lập tức rồi chôn cùng với những người bị mắc bệnh.

Lăng Chi Hiên lập tức cho người đi điều tra ngọn nguồn của vụ việc này, liên quan đến dịch bệnh sinh học thì mọi thứ đều là vô cùng nguy hiểm và có nguy cơ tiềm ẩn rất cao.

Sau khi điều tra mới được biết con gái của ông chủ vào 20 năm trước có trở về nơi này vốn là muốn thấp nhang cho người cha đã mất của mình nhưng không may đã bị mất tích một cách bí ẩn. Đồng thời gian đó các vụ mất tích nổi lên khắp đất nước, không chỉ là phụ nữ mà đến đàn ông với trẻ nhỏ, chỉ trừ người già mới không là đối tượng của bọn bắt cóc đó. Vấn đề nghiêm trọng là cảnh sát không thể điều tra ra được bọn bắt cóc là ai. Vụ án này đã kéo dài từ 20 năm trước đến tận bây giờ vẫn không điều tra ra được, bọn họ giống như là bị bốc hơi, hoàn toàn mất tích mà không để lại dấu vết hay liên hệ nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 29

"Nó thật sự mất trí nhớ?" Lăng Thành nhíu mày nhìn xấp tài liệu trên tay mình, chính là tất cả những gì mà ông ta cho người điều tra về những chuyện có liên quan đến Lăng Chi Hiên từ sau khi anh được cứu ra khỏi ngọn núi. Thật không ngờ ông ta đã cho người tìm kiếm khắp nơi, vậy mà nó vẫn luôn ở ngay trước mũi ông ta.

"Đúng vậy, con đã quan sát hẳn ta rất kỹ, từ cử chỉ cho đến hành động cùng lời nói dường như hẳn ta là một người hoàn toàn khác" Lăng Trí Thanh lười biếng nói, chân vắt chéo ngồi trên ghế salon phía đối diện. Bên cạnh anh ta là một người phụ nữ trung niên búi tóc cao, vẻ ngoài xinh đẹp sắc xảo mặn mà, trông vừa kiêu kì vừa vô cùng cao quý, dĩ nhiên đây không phải ai khác mà chính là phu nhân của Lăng Thành.

"Nhìn từ nhiều góc độ quả thật nó thật sự đã bị mất trí nhớ nhưng để chắc chắn chúng ta phải thử nó một lần nữa" Lăng Thành nhếch khoé môi lên cười tàn độc. "Rồi sau đó chúng ta mới có thể thực hiện kế hoạch tiếp theo, bắt nó tự động nhường lại quyền thừa kế chính thức"

Lăng phu nhân vẫn im lặng ngồi nghe hai người nói chuyện, vẫn không phát biểu bất kì ý kiến gì, chỉ đơn giản là ngồi đó lắng nghe tất cả kế hoạch của bọn họ.

"Lần này chúng ta sẽ làm thật gọn gàng và không để cho nó có cơ hội tiếp tục trốn thoát nữa" Lăng Thành bóp bẻ ly rượu đang cầm trên tay, màu rượu vang đỏ lâu năm nhỏ từng giọt từng giọt trên bàn tay to lớn của ông ta xuống sàn nhà đen thẫm hết như màu máu đỏ tươi.

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới oOo

Một tuần trôi qua sau sự kiện trên tàu, Dương Hoàng Trí vẫn nằm hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện. Lý Vân Nhi vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho anh, những người còn lại cũng vào thăm anh thường xuyên. Cho đến tận bây giờ Trình Ân vẫn không hiểu tại sao Dương Hoàng Trí lại không tỉnh dậy mặc dù tất cả các kiểm tra đều cho thấy anh vô cùng bình thường, không bị bất kì vết thương hay ảnh hưởng nào. Nên anh chỉ còn cách yêu cầu người nhà thường xuyên nói chuyện với Dương Hoàng Trí để xem tình hình có cải thiện hơn được hay không.

"Hoàng Trí..." Lý Vân Nhi vẫn như thường ngày, thường hay gọi tên Dương Hoàng Trí và ngồi bên cạnh giường anh. "Cái đồ ngốc này, cậu còn

không mau tỉnh lại, nếu không đừng có trách mình bỏ mặc cậu luôn....” Lý Vân Nhi tức giận đập tay lên giường sau đó cố gắng lay lay người Dương Hoàng Trí nhưng anh vẫn nằm im bất động.

Lý Vân Nhi úp đầu xuống lòng bàn tay Dương Hoàng Trí, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống tay anh. Cô thật sự sợ hãi Hoàng Trí sẽ nằm như vậy luôn mà không bao giờ tỉnh lại nữa, như vậy cô sẽ không còn được nghe thấy giọng nói của anh, biểu tình trên khuôn mặt của anh cùng với những cử chỉ quen thuộc của anh dành cho cô nữa. Cho dù bây giờ cô có đang nắm tay anh nhưng giống như là bị cách biệt ở hai thế giới, nghĩ đến đây lại khiến trái tim cô đau nhói: “Đồ đầu heo, cậu dám làm cho mình trở nên như thế này rồi lại không thêm mở mắt ra mà xin lỗi mình.... Đồ đầu heo, đồ đáng ghét, đồ đại ngốc.....”

Chửi xong, căn phòng lại trở nên im ắng lạ thường, lát sau Lý Vân Nhi lại nắc cục nghẹn ngào nói: “Mau tỉnh dậy đi, mình nhớ cậu lắm. Đừng để mình ở lại một mình như vậy....Hoàng Trí...” Xin cậu đừng ngủ nữa! Lý Vân Nhi lại gục đầu xuống....

*** 0w0 ***

“Thật sự con gái tôi đã bị mất tích vào 20 năm trước...?” ông chú ma nhỏ giọng nói, cái bóng trắng mờ nhạt của ông hiện diện trong không trung trông thật cô độc.

Cả ba người im lặng không nói gì, về vụ mất tích xảy ra hàng loạt vào 20 năm trước kéo dài đến tận hôm nay, không hề có một ai điều tra ra được kẻ chủ mưu đứng đằng sau. Lăng Chi Hiên cũng đã cho người điều tra nhưng có vẻ chuyện này phức tạp hơn anh nghĩ rất nhiều và nó liên quan đến những thế lực rất lớn khác, cho đến giờ vẫn không có bất kì tin tức đáng chú ý nào.

"Hzzz..." ông chú ma thờ dài buồn bã nói. "Đã qua 20 năm có thể nó cũng đã..."

Đó quả thật chính là tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

"Chú đừng vội, bọn cháu sẽ tiếp tục cho người điều tra giúp chú" Lý Vân Nhi buồn buồn nói, chuyện của Hoàng Trí vẫn luôn khiến cô cảm thấy thật nhiều hối tiếc, cô vẫn chưa nói cho anh biết câu trả lời của mình, cho nên cô có thể hiểu cảm giác của ông chú ma. Nhưng cô tin chắc anh nhất định sẽ tỉnh dậy sau giấc ngủ dài này, đúng vậy.... chỉ là Hoàng Trí đang ngủ hơi lâu mà thôi.

"Ta không còn thời gian nữa, đã đến lúc ta phải đi rồi" ông chú ma lắc đầu. "Đó là lý do tại sao ta phải nhờ mấy đứa giúp ta, vì ta biết đã sắp đến lúc rồi"

"Ý chú là...?" Dạ Nguyệt kinh ngạc.

"Phải, những linh hồn như ta chỉ có thể tồn tại một khoảng thời gian nhất định thôi, bởi vì chúng ta không phải là ác linh vất vưởng" ông chú ma mỉm cười rồi ông nhìn qua Lý Vân Nhi có gì đó ảm ý nói. "Nhưng trước khi đi ta sẽ trả ơn cho mấy đứa, về sau nếu có thể tìm thấy tung tích con gái ta thì hãy đem đến trước mộ ta"

"Vâng" Dạ Nguyệt và Lý Vân Nhi gật đầu, cả hai đang lo cho Dương Hoàng Trí nên cũng không để ý nhiều đến vẻ khác lạ của ông chú ma. "Thật sự bọn cháu cũng cảm ơn chú rất nhiều vì những chuyện đã qua"

"Ha.. ha.. có qua có lại thôi mà... tạm biệt mấy đứa nha" ông chú ma vẫy tay, cơ thể ông bỗng phát ra ánh sáng chói lóa mắt. "Ta thật sự rất thích mấy đứa..."

Giọng nói như tiếng vọng văng vẳng trong căn phòng, cho đến khi ánh sáng tắt cũng là lúc không ai nhìn thấy cái bóng trắng trong suốt vừa nhiều chuyện vừa đáng yêu đó nữa.

Cũng giống như mọi sự khởi đầu, rồi cũng sẽ đến lúc kết thúc dù sớm hay muộn....

Khoảng thời gian ở cạnh nhau, cùng nhau trải qua một câu chuyện dài rồi trở nên thân thiết hơn, thật khó để phải nói lời tạm biệt....

Nhưng tạm biệt để một ngày nào đó chúng ta lại có thể hội ngộ trong một câu chuyện khác....

Câu chuyện sẽ vẫn được tiếp tục nối tiếp về sau...

Bất cứ câu chuyện nào vốn dĩ đều không có hồi kết thật sự...

Bởi vì tương lai vẫn luôn tiếp diễn!

*** 0w0 ***

Dương Hoàng Trí đang thần thờ ngồi trên một chiếc băng ghế trắng toát, xung quanh anh là một không gian hoàn toàn trắng xóa và trống rỗng, không có bất cứ thứ gì khác ngoại trừ những chiếc băng ghế được xếp thành một hàng kéo dài từ điểm vô cùng tận đầu bên này đến điểm vô cùng tận đầu bên kia. Nhìn cả hai phía đều là tia sáng kéo dài vô tận.

Anh đã đi rất lâu rồi, nhưng vẫn không thoát ra được, rốt cuộc anh đang ở nơi nào đây? Anh vẫn luôn nghe thấy tiếng ai đó đang gọi mình nhưng anh vẫn không xác định được giọng nói phát ra từ đâu, có một điều mà anh chắc chắn là nó đang càng lúc càng nhỏ dần.

"Nếu đi nữa thì cậu sẽ không thể trở về được"

Dương Hoàng Trí quay qua nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi xuống bên cạnh mình.

"Là chú" Dương Hoàng Trí kinh ngạc. "Sao chú lại ở đây? Đây là đâu?"

"Đây là khoảng không gian vĩnh cửu, là khoảng giữa của nơi nối liền thể giới con người và thể giới của những linh hồn" ông chú ma tốt bụng giải thích. "Ta đã hết thời gian cho phép ở thể giới con người nên ta phải đi đến thể giới linh hồn, nơi mà từ bây giờ ta sẽ thuộc về"

"Nếu là vậy thì tôi cũng đã chết?" Dương Hoàng Trí ngẩn ra.

"Vẫn chưa" ông chú cười ha hả. "Cậu mà chết thật thì con nhóc lóc chóc sẽ ra làm sao đây?"

"Vân Nhi làm sao?" Dương Hoàng Trí vẻ mặt gấp rút hỏi.

"Ha ha xem kìa, xem kìa" ông chú ma cười gian tà rồi làm thái độ như vô cùng đau lòng, nước mắt ngấn nước mắt dài. "Hoàng Trí à Hoàng Trí, cậu mau tỉnh lại đi, mình còn chưa có nói cho cậu biết tình cảm chôn giấu bấy lâu nay của mình mà huhu oaoa..."

"Chú đừng có xạo" Dương Hoàng Trí đen mặt. "Cậu ấy đời nào nói như vậy"

"Không tin thì cậu tỉnh dậy là biết liền chứ gì" ông chú ma bĩu môi xem thường, ta đã tốt bụng nói sự thật còn dám bảo ta xạo? Thằng nhóc hỗn láo, ông đây thêm vào, hừ!

"Làm sao mà tôi trở lại được đây?" Dương Hoàng Trí ảo não, anh cũng muốn gặp bà xã nhà anh lắm nhưng mà.... anh hoàn toàn không biết cách ra khỏi chỗ này.

"Nói cho tôi biết từ lúc cậu ý thức được bản thân mình ở chỗ này thì cậu có nhắm mắt nghỉ ngơi hay đi ngủ lần nào không?" ông chú ma chu mỏ nói, cuối cùng cũng phải là ta đây ra tay.

"Tôi không có buồn ngủ hay cảm thấy mệt nên không hề nghĩ đến chuyện đó" giờ phút nào rồi mà còn nhắc đến chuyện đi ngủ, thật là "no comment" với ông chú này luôn.

"Được rồi, rửa tai mà lắng nghe tuyệt đỉnh thiên tài nói đây" ông chú ma hất mặt lên rồi ra về ta đây nói. "Trước tiên muốn trở về cậu phải có một thứ kết nối với thể giới con người, cậu kiểm tra lại xem trên người cậu có mang theo thứ gì hay không?"

Dương Hoàng Trí không thèm để ý đến thái độ của con ma nào đó, bây giờ việc quan trọng là trở về a. Anh đứng dậy nhìn ngó khắp người mình nhưng đột nhiên anh thấy trên cổ ấm ấm, nhìn xuống thì thấy một sợi dây chuyền bạc đang phát sáng trên cổ mình.

"Tôi có thứ này từ bao giờ?"

"Cái đó không quan trọng" ông chú ma cười cười. "Bây giờ cậu lấy sợi dây nắm trong tay, sau đó nhắm mắt lại tập trung lắng nghe tiếng gọi mà cậu vẫn thường nghe thấy từ khi đến đây"

Dương Hoàng Trí từ từ nhắm mắt lại, nắm chặt lấy sợi dây chuyền bạc trong tay, tập trung nghe đến tiếng gọi đang gọi tên mình. Lúc bấy giờ anh mới nhận ra tiếng gọi này chính là của Vân Nhi nhà anh và thật kỳ lạ là anh có thể biết chính xác hướng tiếng gọi đó vang đến từ đâu. Dương Hoàng Trí bắt đầu đi về phía tiếng gọi đó.

"Tạm biệt!" một lực đẩy nhẹ cùng tiếng nói thì thầm

Dương Hoàng Trí có cảm giác một luồng ánh sáng trắng loé lên trước mắt anh và anh giật mình mở mắt ra. Trước mặt anh chính là trần nhà màu trắng xa lạ.

"Đồ ngốc" giọng nói đầy trách móc nhưng lại mang theo vô hạn vui sướng vang lên bên tai anh. "Bây giờ mới dám tỉnh dậy sao?"

Dương Hoàng Trí quay đầu qua nhìn thì thấy Lý Vân Nhi đang nắm lấy tay anh, đôi mắt to tròn ngấn ngấn nước đang phát sáng trong vô cùng đáng yêu.

"Vân Nhi" Dương Hoàng Trí dang tay ôm lấy Lý Vân Nhi, vô tình kéo Lý Vân Nhi nằm trên người anh. "Cuối cùng cũng có thể được nhìn thấy cậu một lần nữa. Mình cứ tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại cậu nữa"

"Cậu còn dám nói? Tên ngốc này, có biết mình lo cho cậu như thế nào không? Nếu thật sự cậu không tỉnh dậy thì mình biết phải làm thế nào đây? Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc...." Lý Vân Nhi tức giận quơ tay múa chân đập đập vào trong lồng ngực rắn chắc của ai kia.

"Minh biết lỗi rồi, biết lỗi rồi mà" Dương Hoàng Trí cung chiêu nói, tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mượt mà của cô gái nhỏ nhà mình rồi anh hôn nhẹ vào môi Lý Vân Nhi.

"Cậu... cậu..." Lý Vân Nhi ngẩn ra rồi mặt chuyển qua đỏ bừng, sao tự nhiên cậu ta lại to gan như vậy a?

"Minh nhớ là cậu còn nợ mình một câu trả lời" Dương Hoàng Trí nhếch khoé môi lên cười gian tà rồi anh lật người đè Lý Vân Nhi xuống giường.

"Đồ ngốc này, cậu định làm gì?" Lý Vân Nhi luống cuống, hai gò má càng ửng hồng lên trông càng xinh đẹp hơn nữa.

"Cái này là của cậu?" Dương Hoàng Trí đưa sợi dây chuyền bạc đang nắm trong tay ra.

"Chú ấy bảo mình phải tặng cậu một cái gì đó" Lý Vân Nhi gật đầu nói rồi quay mặt qua hướng khác. "Nên mình lấy sợi dây ông nội mình để lại để tặng cho cậu"

"Đây có phải là câu trả lời của cậu?" Dương Hoàng Trí hứng thú nhìn về mặt thẹn thùng của bà xã nhà mình, thật sự là quá đáng yêu rồi, làm anh muốn cắn một cái nha.

"Cậu muốn nghĩ sao cũng được" Lý Vân Nhi vẫn quay mặt sang hướng khác, làm bộ thần nhiên nói.

Dương Hoàng Trí thì thào vào tai Lý Vân Nhi: "Là cậu nói đấy nhé, mình sẽ hiểu theo cách của mình"

Lý Vân Nhi cả mặt và tai lập tức càng phồng hồng hơn nữa: "Đồ.... đồ.... đồ ngốc.. "

"Minh là đồ ngốc thì cậu là bà xã của đồ ngốc nha" Dương Hoàng Trí nhếch khoé môi.

Lý Vân Nhi vừa định quay qua nói ai là bà xã của cậu thì một đôi môi nóng bỏng đã chiếm đoạt lấy đôi môi mềm mại của cô, nuốt hết những lời cô muốn nói vào trong bụng.

"Uhm..." Lý Vân Nhi bất ngờ bị hôn nên không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ có thể nắm lấy áo người phía trên mà thụ động tiếp nhận nụ hôn.

Dương Hoàng Trí mút lấy môi Lý Vân Nhi, rồi anh dùng lưỡi tách hàm răng đang khép hờ của Vân Nhi ra, tiến thẳng vào bên trong khoan miến ẩm ướt, lưỡi anh trượt đến chiếc lưỡi mềm mại ướt át của Vân Nhi rồi cuốn chặt lấy nó. Nụ hôn cuồng nhiệt và nóng bỏng khiến nhiệt độ trong phòng tăng thêm vài độ. Đây chính là khát khao của anh từ rất lâu rồi khi được ôm lấy cô gái nhỏ trong vòng tay như thế này, cuối cùng cũng thành hiện thực. Từ giờ cho đến về sau này, anh nhất định không bao giờ buông người này ra nữa, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì.

Bên này Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên đã tự giác đi ra khỏi phòng để không làm kỳ đà của đôi bạn trẻ yêu nhau trong phòng a.

"Có vẻ như mọi chuyện đã ổn rồi" Dạ Nguyệt thở phào nói, một tuần nay Vân Nhi cứ như người mất hồn, bây giờ thì có thể yên tâm rồi.

Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô gái nhỏ: "Chúng ta về thôi"

"Vâng" Dạ Nguyệt mỉm cười gật đầu.

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới oOo

Trước cổng chung cư BONHEUR

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt vừa bước vào cổng thì thấy một chiếc Maybach 62 đang đậu ở phía sân trong. Lăng Chi Hiên sững người lại trong chốc lát nhưng rất nhanh anh lại tiếp tục nắm tay cô gái nhỏ nhà mình đi tiếp, hoàn toàn không để ý gì đến chiếc xe đó.

Nhưng khi hai người chuẩn bị đi lướt qua chiếc xe thì cửa xe bật mở, một người đàn ông trẻ tuổi vận bộ vest đen chỉnh tề từ ghế lái bước xuống rồi rất nhanh mở cửa cho người đang ngồi ở ghế sau. Người đàn ông trung niên bước xuống xe, đứng đối diện với Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt. Và người đó không phải ai khác chính là Lăng Thành.

"Hiên, cuối cùng mẹ cũng gặp được con" giọng nói cực kỳ vui sướng vang lên từ cửa xe bên kia, người phụ nữ nhanh chóng xuống xe bước lại ôm lấy Lăng Chi Hiên. "Mẹ nhớ con lắm"

Lăng Chi Hiên sững người, vẻ mặt như vô cùng ngạc nhiên: "Bà là ai?"

Cả Lăng Thành và Lăng phu nhân đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Con thật sự ngay cả cha mẹ ruột của mình cũng không nhớ?" Lăng Thành trầm ngâm rồi lên tiếng, vẻ mặt dù vẫn còn vẻ lạnh nhạt nhưng lại mang vài phần hòa ái. Khuôn mặt của Lăng Chi Hiên có thể nói giống người đàn ông này đến bảy tám phần.

“Cha mẹ ruột... của tôi!” Lăng Chi Hiên về mặt đầy nghi ngờ nhìn hai người trước mặt.

Lăng phu nhân bỗng bật khóc nức nở trông thật thương tâm. Lăng Thành đến đỡ lấy bà ấy rồi quay qua nói với Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt: “Chúng ta có thể lên nhà rồi nói tiếp được không?”

Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn sư phụ nhà mình như hỏi ý kiến, Lăng Chi Hiên gật đầu với cô.

Căn hộ 307

Không khí trầm mặc bao quanh lấy phòng khách, không một ai nói gì. Duy chỉ có Giang Tinh Lộ là vẫn còn ngồi khóc thật thương tâm, Lăng Thành ngồi bên cạnh vuốt vuốt phía sau lưng cho bà ấy.

“Có thật hai người là cha mẹ của tôi?” Lăng Chi Hiên trầm mặc hỏi.

“Đúng vậy, mẹ là mẹ của con đây” Lăng phu nhân nước mắt chảy dài gạt đầu.

Lăng Thành gật đầu với người đàn ông trẻ tuổi mặc vest đen đang cung kính đứng phía sau ghế salon, người đàn ông lập tức mở vali đang cầm trên tay ra. Trong đó chính là tất cả những giấy tờ tùy thân và hình ảnh của Lăng Chi Hiên từ khi anh còn nhỏ đến tận trước khi anh bị mất tích.

Lăng Chi Hiên lập tức xem xét giấy tờ tùy thân của mình. Còn Dạ Nguyệt thì nhìn nhìn trong đồng hình của sư phụ nhà mình, cô bỗng chú ý đến một điểm giống nhau của tất cả các tấm hình, đó là sư phụ không bao giờ mỉm cười, về mặt lúc nào cũng là lạnh nhạt không chút cảm xúc. Duy chỉ có một tấm hình có lẽ được chụp lúc sư phụ 3 tuổi, nụ cười tươi rói trên khuôn mặt của một cậu bé vô cùng đáng yêu. Dạ Nguyệt thích thú chăm chú nhìn tấm hình đến ngỡ ngàng cả người, sư phụ lúc nhỏ quả thật là đáng yêu quá đi aaaaaa, nhìn là muốn cắn một miếng ngay và luôn.

“Con đã tin chưa?” Lăng Thành không nhanh không chậm nói rồi ông thở dài. “Vốn dĩ lúc ba nghe Trí Thanh nói ba cũng không tin nhưng hôm nay có lẽ không tin cũng không được rồi”

Lăng Chi Hiên không nói gì, về mặt như vô cùng hoang mang nhìn hai người đang ngồi đối diện.

“Huhu Hiên của mẹ, tại sao lại như thế này?” Lăng phu nhân ôm lấy Lăng Thành đau lòng nói.

Lăng Thành lại vuốt vuốt lưng bà an ủi: “Ba nghĩ con nên chuyển về sống với gia đình, ba cũng đã chuẩn bị một bác sĩ giỏi từ bên Mỹ về để điều trị cho con. Hy vọng con sẽ đồng ý về với chúng ta. Mẹ con từ sau khi con mất tích luôn lo lắng cho con đến mất ăn mất ngủ”

Lăng Chi Hiên trầm mặc nghĩ, sau đó ngẩng đầu lên kiên định nói: “Con sẽ về nhưng sẽ về cùng với cô ấy” nói rồi nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt.

Lăng Thành lúc này mới nhìn sang cô gái nhỏ nhắn đang ngồi bên cạnh Lăng Chi Hiên, trong đáy mắt xoẹt qua tia sát ý nhưng rất nhanh đã che giấu nó đi. Hừ! Cô ta chính là kẻ đã cứu nó. Được thôi, như vậy ông sẽ tiện mà ra tay hơn.

“Được” rồi ông quay sang nở nụ cười hiền hòa nhìn Dạ Nguyệt. “Rất cảm ơn cháu vì đã cứu con trai bác”

Dạ Nguyệt không biết nói gì, cô chỉ gật đầu cười cười cho xong chuyện, khả năng giao tiếp của cô với người lạ chỉ là con số âm a, muốn cô nhiệt tình nói chuyện với người mới gặp thì chắc phải cần một khoảng thời gian nữa. Còn về chuyện cùng về với sư phụ, vì đã hứa với sư phụ nên cô cũng không thể từ chối được nữa.

“Ngày mai chúng ta sẽ đến đó hai đứa” Lăng Thành hài lòng dịu dàng Lăng phu nhân đứng dậy.

Lăng phu nhân trước khi ra khỏi cửa lưu luyến ôm lấy Lăng Chi Hiên, sau đó lưu luyến vuốt ve mặt anh một lúc mới cùng Lăng Thành rời đi.

Sau khi đóng cửa nhà lại, Lăng Chi Hiên lập tức ôm chặt lấy cô gái nhỏ nhà mình.

“Hiên!” Dạ Nguyệt cũng ôm lấy sư phụ, nghi ngờ hỏi, không hiểu sao cô lại cảm thấy sư phụ như đang rất là tức giận.

Lăng Chi Hiên không nói gì, anh bế Dạ Nguyệt lên rồi hôn vào môi Dạ Nguyệt, nụ hôn vừa nóng bỏng vừa mạnh bạo cũng thật cuồng nhiệt. Lúc này đầu óc Dạ Nguyệt trống rỗng chìm đắm vào trong nụ hôn mê loạn.

Lăng Chi Hiên vừa hôn vừa bế Dạ Nguyệt đi vào phòng ngủ, để Dạ Nguyệt nằm xuống đệm rồi anh tiếp tục cắn mút lấy môi Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt thụ động đáp trả lại nụ hôn của anh, môi lưỡi hai người quấn quýt đầy dục nhau không rời cho đến khi không thở được nữa. Lăng Chi Hiên liếm môi cô gái nhỏ nhà mình đầy thỏa mãn.

“Anh nặng quá” Dạ Nguyệt vừa hít lấy hít để không khí vừa nói, vì ai đó đang nằm đè lên người cô nên cô càng khó mà hít không khí a.

Lăng Chi Hiên cong khoe môi lên, anh hôn lên trán cô gái nhỏ: “Tha cho em lần này” rồi anh vừa ôm cô gái nhỏ vừa lật ngang nằm xuống giường.

“Anh thật sự muốn trở về?” Dạ Nguyệt nằm trong vòng tay ấm áp của sư phụ, nhẹ giọng hỏi. Cô không phải đứa ngốc mà không nhận ra, mỗi lần sư phụ gặp lại những người đó thì sau đó đều giống như là đang rất giận dữ, cô thật sự không hiểu tại sao. Chuyện này thật sự là có ẩn tình nào khác nữa sao?

“Nếu được tôi không muốn trở về” Lăng Chi Hiên vuốt ve vết sẹo sau lưng cô gái nhỏ.

“Vì sao?” Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên chăm chú nhìn sư phụ, khó hiểu hỏi.

“Rồi em sẽ hiểu” Lăng Chi Hiên cúi đầu đối mắt với Dạ Nguyệt, nhin không được anh lại liếm vào môi cô gái nhỏ.

“Em muốn ngủ trưa” Dạ Nguyệt nhanh chóng vùi đầu vào trong ngực của sư phụ, môi cô đã sưng lắm rồi a..... Còn chuyện này cô biết một ngày nào đó cô sẽ có câu trả lời.

Lăng Chi Hiên cười cười vỗ vỗ lưng cho cô gái nhỏ dễ ngủ, anh làm sao không biết cô gái nhỏ đang trốn. Khi thấy Dạ Nguyệt đã ngủ, Lăng Chi Hiên lại chuyển qua nét mặt âm trầm, sâu tận bên trong anh lại đang suy nghĩ đến những con người đó, anh nhất định không thể để ông ta làm hại đến Dạ Nguyệt, anh đã thấy sát ý trong mắt Lăng Thành và Lăng Trí Thanh dành cho Dạ Nguyệt của anh. Nên lúc này..... anh đã quyết định sẽ để Dạ Nguyệt ở lại đây, anh không muốn cô gái nhỏ của anh gặp bất kì nguy hiểm gì nữa.

*** 0w0 ***

“Đã xác nhận, nó thật sự đã mất trí nhớ” Lăng Thành âm trầm nói trong điện thoại. “Chúng ta sẽ đón nó về nhà rồi từ từ cho nó biến mất khỏi thế giới này....một lần nữa”

“Đã hiểu” Lăng Trí Thanh nhếch khóe môi lên cười ở đầu dây bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30: Chương 30

Mấy ngày gần đây Dạ Nguyệt luôn lo lắng cho Vân Nhi và Hoàng Trí nên hầu như đêm nào cũng không ngủ đủ giấc, bây giờ đã không còn phải bận tâm nên cô nằm ngủ thật sâu trong vòng tay sư phụ nhà mình cho đến tận giữa đêm vẫn chưa tỉnh dậy.

Lăng Chi Hiên cũng chỉ muốn ôm chặt Dạ Nguyệt để cảm nhận nhiệt độ ấm áp cùng mùi hương quen thuộc của Dạ Nguyệt nên anh cũng không có đánh thức cô. Nếu anh trở về cũng đồng nghĩa với việc không thể ôm lấy cô gái nhỏ ngủ vào mỗi buổi tối nữa, điều này khiến anh thật phiền não. Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống ngắm nhìn cơ thể nhỏ nhắn trong vòng tay mình, anh đưa tay véo vào má người đang ngủ say, cảm giác mềm mịn thật tốt.

Dạ Nguyệt nhúc nhích cơ thể tránh khỏi móng vuốt ai đó, rồi cô cạ cạ gò má vào lồng ngực ai đó như mèo nhỏ, vì buổi tối trời có sương đêm rất lạnh nên cô dán sát vào nơi ấm áp nhất để sưởi ấm. Lăng Chi Hiên định đứng dậy đóng cửa sổ nhưng thật khó di chuyển khi ai đó cứ quăn quật lấy anh như dây leo không chịu buông.

"Bảo bối, tỉnh dậy" Lăng Chi Hiên gọi cô gái nhỏ thức dậy.

Dạ Nguyệt nhú mày nhưng không thèm thức dậy, cô tiếp tục cạ cạ gò má vào trong lồng ngực tròn bóng của Lăng Chi Hiên, mềm mềm tròn tròn ấm ấm thật thích a..... ~

Lăng Chi Hiên cảm giác ngứa ngứa ở lồng ngực, giống như bị ai gãi ngứa cả cơ thể anh bắt đầu sinh ra cảm giác kì lạ thoải mái. Anh ảo não bóp trán nhìn kẻ gây họa vẫn đang ngủ ngon lành trong lòng mình, em đang thử thách kiên nhẫn của tôi có phải hay không cái đồ ngốc này?

Lăng Chi Hiên lập tức lật người nằm trên người Dạ Nguyệt, anh cúi đầu cắn vào chiếc cổ trắng nõn của Dạ Nguyệt.

Lần này đến lượt Dạ Nguyệt cảm giác ngứa ngứa kì lạ thêm nữa là bị đè nặng, cô nhú mày lấy tay đẩy cái thứ đang đè trên người cô ra nhưng hình như tay bị nắm rồi đè xuống đệm. Dạ Nguyệt lờ mờ mở mắt ra nhìn thì thấy sư phụ nhà mình đang nhìn cô chăm chú ở phía trên.

"A..." Dạ Nguyệt giật mình kêu lên.

"Đã chịu thức dậy?" Lăng Chi Hiên cười cười hỏi, muốn đánh thức mèo con lười biếng dậy thì đúng là cả quá trình dài nha. "Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

Dạ Nguyệt ngó lên cái đồng hồ treo tường thấy đã là nửa đêm, cô nhìn sư phụ nhà mình bằng ánh mắt vô cùng đáng thương: "Sao lại gọi em vào giờ này?" theo lẽ thường sư phụ phải đến sáng gọi cô dậy mới đúng a.

Lăng Chi Hiên không trả lời, anh tiếp tục hôn sâu vào cổ Dạ Nguyệt dài đến hai bên xương vai xanh, vừa hôn anh vừa tháo những chiếc cúc áo trên áo ngủ của Dạ Nguyệt.

"A... khoan..." Dạ Nguyệt cảm giác luồng nhiệt đang di chuyển dọc theo từng cái hôn của sư phụ, cảm giác đau đau ngứa ngứa trên da thịt làm cô có loại cảm giác bức rức khó tả trong cơ thể.

Khi áo ngoài bị ai đó cởi ra, da thịt tiếp xúc với không khí lạnh, Dạ Nguyệt mở mắt ra nhìn thì thấy cả phần trên của cô đã không còn mảnh vải che thân, mặt cô nóng bừng lên.

Cô ngẩn đầu lên nhìn sư phụ, Lăng Chi Hiên đối mắt lại nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng không hề che giấu làm mặt cô càng đỏ hơn nữa. Không khí mờ ám mập mờ lượn lờ xung quanh phòng.

Lăng Chi Hiên ngồi dậy cởi áo của mình ra rồi anh lại tiếp tục nằm trên người Dạ Nguyệt để hai cơ thể tiếp xúc nhau không khoảng cách. Hai đỉnh của cặp đôi mềm mại tiếp xúc trực tiếp với lồng ngực rắn chắc làm cơ thể anh càng nóng dần lên.

Dạ Nguyệt cảm giác cơ thể sư phụ đang gắt gao ôm lấy cô, cơ thể cô vừa bức rức vừa khó chịu, giống như có gì đó đang hót bên trong cô đòi giải thoát khỏi tình trạng này. Dạ Nguyệt muốn thoát khỏi cảm xúc kì lạ đang dâng trào nhưng đỉnh đồi đã bị ai đó cắn mút trước khi cô kịp phản kháng làm cô nhất thời quên bồng việc phải đẩy sư phụ ra, đầu óc trở nên trống rỗng.

Lăng Chi Hiên xoa bóp vào bên đỉnh đồi còn lại của cô gái nhỏ, anh di chuyển vào giữa hai chân Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt mắt mở to kinh ngạc, vật nóng bỏng của sư phụ đang đặt tại nơi đó của cô cách lớp quần áo. Dạ Nguyệt luống cuống đập đập vào ngực sư phụ.

Lăng Chi Hiên cúi đầu hôn vào môi Dạ Nguyệt, anh nhấn nhẹ hông xuống làm Dạ Nguyệt cong người lên. Cô có thể cảm giác vật đó đang ép chặt lấy cô qua lớp quần áo, xúc cảm cứng rắn chà sát vào nơi mềm mại của cô khiến Dạ Nguyệt vô tình rên rỉ trong miệng mà không biết, giờ đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng không biết gì.

Lăng Chi Hiên cũng hoàn toàn chìm trong khoái cảm khác lạ, anh không nhận được mà di chuyển liên tục, cảm giác càng lúc càng thoải mái khó diễn tả làm anh không dừng lại được.

Trong phòng vang lên tiếng rên rỉ nho nhỏ cùng với tiếng thở dốc hoà lẫn vào nhau cho đến khi có tiếng gầm nhẹ thì mới im ắng trở lại.

Lăng Chi Hiên hôn vào trán Dạ Nguyệt rồi anh lật người nằm xuống đệm, ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng. Dạ Nguyệt mặt vẫn còn nóng bừng, rút cái đầu nhỏ của mình trốn trong lồng ngực của sư phụ, mặc dù bước cuối cùng vẫn chưa tiến hành nhưng mà chuyện lúc này cũng thật là...ngượng quá đi aaaaaaaaaa.....

Lăng Chi Hiên luồn tay vào trong tóc của cô gái nhỏ rồi anh dịu dàng vuốt ve chơi đùa với những sợi tóc mềm mượt đó, thấy cô gái nhỏ trốn trong ngực mình, anh cười cười: "Ngày mai em không cần về cùng với tôi, ở đây chờ tôi"

Dạ Nguyệt nghe sư phụ nói đến chuyện về nhất thời ngượng ngùng gì cũng quăng sang một bên, như bong bóng xì hơi hỏi: "Anh về nhà một mình có sao không?" không hiểu sao cô lại có cảm giác lo lắng không yên, nhưng chẳng phải nơi đó mới thật sự là nhà của sư phụ sao? Có lẽ vì sắp không còn được ở cạnh nhau xuyên suốt như bây giờ nên cô mới có cảm giác lo lắng này chăng?

"Đó không phải nhà của tôi" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nghĩ rồi anh càng ôm siết lấy Dạ Nguyệt. "Khi không có tôi ở đây, em không được cho người lạ vào nhà dù là với bất kì lý do gì, có chuyện gì thì phải gọi ngay cho tôi"

Dạ Nguyệt nghi ngờ nhìn sư phụ, theo cách sư phụ nói thì hình như có chuyện nghiêm trọng sắp xảy ra. Dạ Nguyệt ôm lấy sư phụ, lại rút đầu vào trong ngực sư phụ, lừ lừ không muốn rời.

Lăng Chi Hiên nâng mặt của Dạ Nguyệt lên, nhìn sâu vào trong đôi mắt trong suốt đầy lo lắng của cô gái nhỏ: "Tôi sẽ về thường xuyên, nơi này mới là nhà của tôi" nơi có em mới là nơi tôi thật sự thuộc về, anh còn bổ sung câu này trong lòng.

Cảm giác thân thiết khó tả lại dâng lên trong lòng Dạ Nguyệt, cô không biết định nghĩa cảm giác thân thiết này là gì. Không phải cảm giác như với ba mẹ, cũng không phải cảm giác như với Ánh Nhật, Vân Nhi hay chị Ngọc Linh, cái cảm xúc lâng lâng ấm áp này nó như lan tỏa đến tận nơi góc khuất tối tăm lạnh lẽo mà cô che giấu đã rất lâu rồi.

Dạ Nguyệt chủ động hôn vào môi người nào đó: "Em sẽ ở đây chờ anh về" rồi cô ôm chặt lấy sư phụ.

Lăng Chi Hiên rất là hưởng thụ cảm giác cô gái nhỏ chủ động như vậy, anh cong khóe môi lên cười hài lòng.

"A..." Dạ Nguyệt như nhớ ra chuyện gì đó, cô hô lên. "Em phải chuẩn bị quần áo cho anh nữa"

Lăng Chi Hiên nhắm mắt nói: "Không sao, cứ để ở đây" rồi theo thói quen, anh vuốt ve vết sẹo trên lưng Dạ Nguyệt.

Được ai đó xoa lưng, con buồn ngủ lại ập tới, Dạ Nguyệt tìm chỗ thoải mái nhất trong ngực sư phụ, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai sẽ đến để trở thành ngày hôm nay, từ khi gặp nhau rồi ở cạnh nhau đến giờ, đây có lẽ là lần đầu tiên họ tách ra sống ở hai nơi khác nhau như vậy. Có lẽ bánh xe vận mệnh lại bắt đầu xoay chuyển.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Sáng hôm sau, Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên vừa bước xuống cổng chung cư thì thấy chiếc Limousine màu đen vừa chạy vào chung cư. Tất nhiên không phải ai khác chính là Lăng Thành cùng Lăng phu nhân, còn có Lăng Trí Thanh.

“Chúng ta đến đón con” Lăng phu nhân mỉm cười dịu dàng thanh nhã như hoa mẫu đơn mới chớm nở, trong mắt tràn đầy yêu thương thân thiết.

Trong lúc mọi người đang đi đến chỗ Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt thì một bóng đen vọt nhanh từ phía trong xe chạy thẳng đến chỗ Lăng Chi Hiên rồi ôm chầm lấy anh: “Hiên!”

Đó chính là một cô gái nhỏ nhắn, khi cô gái ngẩng đầu lên thì Lăng Chi Hiên đứng sững người trong giây lát, bởi vì khuôn mặt đó rất giống với Dạ Nguyệt. Chi khác một chỗ chính là cô gái có má lúm đồng tiền khi cười trông cực kỳ đáng yêu.

“Thật may là anh không sao” cô gái nở nụ cười tươi như ánh nắng mặt trời buổi sớm. “Anh có biết là em lo cho anh bao nhiêu không?”

Dạ Nguyệt cũng sững người nhìn một màn ôm nhau “thắm thiết” trước mắt mình.

“Cô là ai?” Lăng Chi Hiên nhíu mày đẩy cô gái đó ra, tận sâu trong đáy mắt chính là ghét bỏ không hề che giấu.

“Anh hai của tôi ơi, đừng nói là ngay cả vị hôn thê của mình anh cũng quên luôn nha” Lăng Trí Thanh lười biếng dựa vào cửa xe, cười như không cười nói.

“Đúng vậy, đây là Nhược Vy, trước khi con bị mất tích cả hai nhà đã bàn đến chuyện hôn lễ của hai đứa” Lăng Thành cười giới thiệu, ánh mắt như có như không nhìn sang Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt vẫn còn đang ngó người ra nhìn cô gái giống mình đến năm sáu phần kia, đột nhiên cô lại có một linh cảm chẳng lành và một câu hỏi to đùng lập tức đập vào trong đại não cô. Chẳng lẽ đây chính là lý do sư phụ có tình cảm với cô, vì cô giống với người trong quá khứ của sư phụ? Trước đây, cô vẫn luôn tự hỏi vì sao người sư phụ chọn lại là cô, vốn dĩ cô chỉ là một cô gái vô cùng bình thường.

“Vị hôn thê.....của tôi?” Lăng Chi Hiên làm vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng thực chất anh đang nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ, tay anh vẫn luôn nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt.

Thích Nhược Vy lập tức nhìn thấy tình cảnh này, cô ta giơ tay lên tát vào gò má của Dạ Nguyệt rồi tách Lăng Chi Hiên với Dạ Nguyệt ra: “Cô là ai mà dám nắm tay Hiên vậy?”

Dạ Nguyệt kinh ngạc, tốc độ của cô gái này thật sự rất nhanh, qua những ngày tập luyện với sư phụ thì cô hoàn toàn có khả năng đỡ những đòn tấn công bất ngờ như thế này. Nhưng cô gái này lại ra tay nhanh đến nỗi cô không kịp chặn đòn, chắc chắn cô gái này có võ, hơn nữa còn rất giỏi.

Lăng Chi Hiên đẩy Thích Nhược Vy ra, xem xét gò má bắt đầu sưng lên vì bị ăn tát của Dạ Nguyệt. Anh có thể thấy được cô gái này không hề đơn giản, lão cáo già đó cho cô ta đến bên cạnh anh chắc chắn là để giám sát anh. Mặc dù ông ta đã tin anh bị mất trí nhớ nhưng với tính cẩn trọng của mình, ông ta sẽ không để anh được tự do làm việc trước mặt ông ta.

Thích Nhược Vy bị đẩy ra, vẻ mặt vô cùng uất ức, đôi mắt to tròn ngập nước: “Anh thật sự đã quên em rồi sao? Anh từng hứa sẽ ở bên cạnh em suốt đời, vậy mà..... sao anh có thể quên em dễ dàng như vậy?”

Lăng phu nhân đến bên cạnh ôm lấy Thích Nhược Vy, nhẹ nhàng vỗ về vào lưng như an ủi: “Những lời con bé nói đều là thật, khi con nhớ ra tất cả mọi chuyện con nhất định sẽ hối hận vì đã đối xử tàn nhẫn như vậy với con bé”

“Được rồi, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi” Lăng Thành lên tiếng can thiệp căng thẳng. “Nhược Vy, đây là Dạ Nguyệt, người đã cứu Hiên của con, con phải mau chóng xin lỗi cô ấy vì hành xử thiếu suy nghĩ như vậy”

“Con xin lỗi” Thích Nhược Vy cúi đầu, ừ ừ nói rồi cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Lăng Chi Hiên đầy kiên định. “Em nhất định không bao giờ bỏ cuộc đâu”

Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nhìn màn kịch buồn cười trước mắt mình, sâu trong mắt anh chính là lửa giận ngút trời cùng khinh miệt đến tận cùng, anh âm thầm cười lạnh, khả năng diễn xuất của các người thật giỏi. Rồi anh nhìn xuống cô gái nhỏ, gò má lúc này đã sưng lên thấy rõ, anh đau lòng sờ vào vết ửng đỏ đó.

Dạ Nguyệt không phản ứng, cô chỉ trầm ngâm nhìn sư phụ rồi nhìn những người trước mắt mình. Cô cần đáp án từ chính bản thân mình, vì chỉ cần

nghĩ đến câu hỏi đó là tìm cô lại nhối lên, rất rất đau.

"Chúng ta quay về thôi" Lăng Thành đã đạt được ý định nên ông ta không muốn ở lâu trong cái nơi "bẩn thỉu" như vậy nữa, mắt kiên nhẫn hồi thúc mọi người.

"Không được suy nghĩ lung tung, nhất định phải chờ tôi" Lăng Chi Hiên nói nhỏ vào tai cô gái nhỏ, hôn nhẹ vào môi cô gái nhỏ trong lúc không ai nhìn thấy, rồi anh mới quay đi, lên xe cùng với những người đó.

Chiếc xe từ từ rời khỏi cánh cổng chung cư, để lại Dạ Nguyệt một mình đứng đó nhìn theo bóng của chiếc xe ngày càng khuất xa dần.

Vì những hồi ức trước đây mà tận sâu trong tiềm thức Dạ Nguyệt luôn lo sợ bị bỏ lại, nhất là những người quan trọng đối với cô thì điều đó càng làm cô sợ hãi hơn nữa.

Nhưng trải qua chuyện trước đây thì giờ cô chỉ mong muốn sự phụ có thể vui vẻ và hạnh phúc sống đến cuối cuộc đời là được. Liệu sự phụ có thật sự vui khi gặp lại những người được gọi là người nhà? Theo quan sát của cô thì tất cả chỉ là tức giận và tức giận, sự phụ hoàn toàn không có một chút gì gọi là vui sướng. Dù cho sự phụ có mất trí nhớ đi chăng nữa nhưng có thể là do tiềm thức vẫn còn lưu lại những cảm xúc trước đây, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng trong quá khứ của sự phụ đây?

Có lẽ khi biết được câu trả lời cho câu hỏi của mình, cô sẽ rất đau nhưng cô vẫn muốn chờ sự phụ cho đến lúc sự phụ nhớ lại hết tất cả, lúc đó cho dù sự phụ có chọn ai thì cô cũng sẽ không phải hối tiếc nữa. Vậy thì đáp án cho câu hỏi đó có còn cần thiết hay không? Chắc chắn là không, nên cô không cần bận tâm đến nó nữa, việc cô phải làm bây giờ chính là chờ sự phụ trở về với cô.

Dạ Nguyệt trở vào căn hộ của mình, Tuyết Lang thấy cô thì lập tức nhào lại quẩn lấy cô. Dạ Nguyệt ôm Tuyết Lang ngồi trên ghế salon, cô nhìn quanh căn phòng. Cô không nhớ phòng khách lại lớn đến như vậy.

Dạ Nguyệt nằm xuống ghế salon, cô không còn tâm trạng để làm cái gì khác, chỉ đơn giản là muốn nằm một chỗ như vậy. Cô..... thật sự nhớ sự phụ.

Trước đây, chỉ cần về nhà là cô có thể nhìn thấy sự phụ. Những lúc sự phụ về sau cô, cô cũng không có tâm trạng thiếu mất một cái gì đó như bây giờ, có lẽ cô biết sự phụ sẽ về dù cho muộn như thế nào. Còn bây giờ dù cô tin sự phụ nhất định sẽ giữ lời hứa mà trở về với cô, nhưng cô vẫn cảm thấy trống rỗng.

Cô..... đã quen với việc hai người ở cạnh nhau không rời một bước, dường như nó đã trở thành một việc vô cùng hiển nhiên và đối với cô đó mới chính là cuộc sống bình thường. Cuộc sống mà không có sự phụ bên cạnh thì nó không còn là cuộc sống bình thường nữa.

*** 0w0 ***

Buổi tối, Lưu Ánh Nhật hẹn Dạ Nguyệt ra quán cà phê mà hai người thường đi ở trung tâm thành phố. Vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt bước vào Lưu Ánh Nhật đã nhũn mày trắc lười.

"Làm cái gì mà mặt cậu lại bơ phờ như vậy hử? Còn cái vết đỏ đỏ gì nữa đây?"

"Không có gì" Dạ Nguyệt lắc đầu ngồi xuống ghế đối diện với Lưu Ánh Nhật, cô đã phải đắp nước đá lên mặt nguyên cả ngày để cho nó hết sưng rồi đó a. "Tên kia đâu?"

"Cậu quên là hần ta qua Hong Kong lập nghiệp rồi hả?" Lưu Ánh Nhật gõ gõ ngón trỏ lên bàn.

"Mình quên mất" Dạ Nguyệt gật đầu.

"Xin hỏi cô dùng gì?" người phục vụ nam đưa menu cho Dạ Nguyệt.

"Cho tôi Capuchino" Dạ Nguyệt nhìn lướt qua menu rồi nói.

Người phục vụ đáp vâng rồi rời đi. Lúc này Lưu Ánh Nhật mới nháy mắt với Dạ Nguyệt.

"Anh chàng phục vụ đó từ lúc cậu bước vào cứ nhìn cậu không chớp mắt nha. Chẹp! Anh ta cũng có thể đứng ở hàng soát ca đó nha, quá chuẩn luôn"

"Mình lại cảm giác anh ta đang nhìn cậu" Dạ Nguyệt bặm miệng ngáp một cái thật đã nói.

"Hà hà mới giờ này mà cậu đã buồn ngủ, đừng có nói với mình là tối qua không có ngủ đấy nhé?" Lưu Ánh Nhật mờ ám hỏi. "Khai thật đi, tối qua hai người làm cái gì mà không có ngủ đây? Mình nghe Vân Nhi nói hai người đã..."

"Xi tốp dùm mình a" Dạ Nguyệt mặt nóng bừng, đem cái bánh trên bàn nhét luôn vào miệng Lưu Ánh Nhật. "Bọn mình không có làm gì vượt quá ranh giới như Vân Nhi nói nha"

"Được rồi, được rồi" Lưu Ánh Nhật thất vọng, không có chuyện để cô hóng hớt rồi.

Sau đó Dạ Nguyệt kể cho Lưu Ánh Nhật nghe việc sự phụ gặp lại người nhà rồi trở về nhà vào sáng hôm nay.

"Minh hiểu cảm giác của cậu, lúc tên đó đi mình cũng từng có cảm giác như vậy" Lưu Ánh Nhật gật gật đầu đồng tình. "Mấy ngày đầu sẽ rất là khó khăn để chấp nhận nó nhưng rồi đầu sẽ lại vào đấy thôi"

"Uhm" Dạ Nguyệt chống cằm thờ dài, ánh mắt nhìn xuyên qua lớp tường kính ra bên ngoài con đường lớn, dòng người đang qua lại vô cùng tấp nập.

Hai người ở lại nói chuyện phiếm trên trời dưới đất cho đến chín giờ mấy thì tạm biệt nhau ra về.

Dạ Nguyệt xuống xe bus ở chỗ cửa hàng 24h sau đó cô thông thả đi bộ về nhà. Đến gần công viên, cô thấy một người đàn ông đang đứng trên đường cạnh công viên nhìn về phía cô, vì trời tối nên cô không thể nhìn rõ khuôn mặt người đó, đoạn đường này lại không có đèn đường. Dạ Nguyệt lập tức thu hồi tầm mắt và đi thật nhanh.

Nhưng khi cô đi nhanh qua người đàn ông thì hắn ta giang tay bắt lấy Dạ Nguyệt, theo bản năng Dạ Nguyệt thuận thế dựa vào lực của hắn ta quật hắn ta xuống đất. Lúc bấy giờ Dạ Nguyệt mới nhìn rõ mặt người đàn ông đó, chính là người phục vụ nam lúc này.

"Anh là ai? Muốn làm cái gì hử? Đáng tiếc là tôi không có tiền để cho anh cướp đâu a, sắc lại càng không" Dạ Nguyệt nhú mày, lạnh giọng nói.

"Chỉ là tôi muốn biết người phụ nữ của hắn ta ra làm sao thôi" người phục vụ nhếch khóe môi cười gian rồi đứng dậy phui phui quần áo của mình. "Kết quả ngoại trừ cái việc này thì còn lại đều đáng thất vọng"

Dạ Nguyệt lập tức quay đi, thật là xui xẻo gặp ngay thằng khùng mới trốn trại ra a, cô tốt nhất nên về nhà cho lành.

"Này này cô kia, đại gia đây còn chưa nói xong đó nha" người phục vụ bước nhanh theo Dạ Nguyệt. "Thật không ngờ cô lại bất lịch sự như vậy"

"Anh mới là đồ vô duyên, tự nhiên khi không ở đâu nhảy ra chê này chê nọ, tôi với anh có quen biết nhau sao?" Dạ Nguyệt ức chế nói.

"Cô là vị hôn thê của tên đó có phải hay không?" người phục vụ làm lơ câu nói của Dạ Nguyệt.

"Tên đó là tên nào?" Dạ Nguyệt nhú mày.

"Lăng Chi Hiên" người phục vụ nhìn Dạ Nguyệt với ánh mắt kỳ lạ. "Cô là cái gì đó Dạ Nguyệt có phải hay không?"

"Cái gì đó cái đầu anh áh" Dạ Nguyệt đen mặt. "Anh là bạn của anh ấy hử?"

"Không phải bạn, chỉ là quen biết sơ sơ thôi" người phục vụ bĩu môi.

"Anh cũng rành thật đó, quen biết sơ sơ mà lại đi điều tra chuyện đời tư của người ta" Dạ Nguyệt nhếch khóe môi cười khinh bỉ. "Đừng nói với tôi anh thích sự phụ tôi nhá"

"Cô..." người phục vụ nghẹn họng, sau đó chuyển qua cười to. "Hóa ra hắn ta thích dạng như cô, con nhỏ kỳ quái"

"Không nói với anh nữa" Dạ Nguyệt không thèm đếm xỉa đến tên đó nữa, cô nhanh chóng đi vào chung cư của mình, nguyên ngày hôm nay cô đã mệt mỏi lắm rồi.

Nhưng khi bước vào nhà, cô lại càng cảm thấy trống trải hơn nữa. Sau khi đi tắm sạch sẽ, cô trải đệm để đi ngủ, Tuyết Lang cũng nằm ngủ bên cạnh cô.

Lăn qua lăn lại một hồi vẫn không ngủ được, lúc bấy giờ điện thoại đổ chuông.

"Ha lô!" Dạ Nguyệt chưa kịp xem ai gọi thì đã bắt máy.

"Em vẫn chưa ngủ sao?" tiếng Lăng Chi Hiên vang lên trong điện thoại, lúc này anh đang ở trên tầng cao nhất của một cao ốc sang trọng, đây cũng chính là nơi anh đã sống trước đây, cũng căn phòng rộng lớn hoa lệ này. Anh đang ngồi trên ghế salon, quay mặt về phía tường kính, ngắm nhìn thành phố bên dưới với đủ mọi màu sắc rực rỡ lóa mắt.

"Vẫn chưa" Dạ Nguyệt nghe tiếng sự phụ, lại cảm thấy đủ mọi cảm xúc dâng lên trong lòng, ảm áp nhớ nhung vui sướng cũng có đau lòng. "Anh cũng chưa ngủ hử?"

"Tôi không ngủ được" Lăng Chi Hiên vừa nhắm mắt vừa nói chuyện với cô gái nhỏ, anh đang cảm nhận hơi thở quen thuộc của cô gái nhỏ qua điện thoại.

Dừng lại chốc lát, anh nói tiếp: "Tôi muốn ôm em!"

Dạ Nguyệt xúc động, mắt cô đỏ lên: "Em cũng vậy"

"Đến đây với tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31

Dạ Nguyệt xuống cổng chung cư thì thấy một chiếc Audi màu trắng đã chờ sẵn bên ngoài cổng. Thấy Dạ Nguyệt ra đến cổng, tài xế xuống xe bước qua mở cửa sau cho Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt cũng không nói gì chỉ im lặng lên xe. Chiếc xe khởi hành, chạy được khoảng nửa tiếng thì dừng lại tại một khoảng đất trống rộng rộng mênh mông.

Dạ Nguyệt xuống xe, trước mắt cô chính là một chiếc trực thăng, cô kinh ngạc: "Đây là...."

Người tài xế cúi người đưa tay về phía trước, hướng đến cửa chiếc trực thăng đã mở sẵn: "Mời tiểu thư!"

Dạ Nguyệt không còn cách nào khác, đành phải lên trực thăng ngồi. Người tài xế đóng cửa cẩn thận rồi lên ghế phụ của chiếc trực thăng, ra hiệu cho người lái chính có thể đi được rồi.

Phạch! Phạch! Phạch! Chiếc trực thăng bắt đầu chuyển động, từ từ rời xa khỏi mặt đất, bay thẳng lên bầu trời đêm trong vắt đầy sao. Dạ Nguyệt lo lắng ngồi im trên ghế, đây là lần đầu tiên cô đi trực thăng nha, thật là ba chấm quá.... vấn đề chính là cô rất dị ứng với độ cao a =."

Thực chất đây không phải lần đầu tiên Dạ Nguyệt đi trực thăng, nhưng lúc bị thương đó cô hoàn toàn không hề ý thức được điều gì nên tất nhiên cô không biết mình đã từng đi trực thăng rồi.

Nhưng nói gì thì nói, từ trên cao nhìn xuống toàn cảnh thành phố thật là thích nha. Dạ Nguyệt mặc dù không dám lộ đầu đến gần cửa sổ nhưng với tầm bay vừa như thế này, cô có thể từ cửa sổ phóng tầm mắt nhìn về thành phố bên dưới ở phía xa. Thành phố phồn hoa về đêm với những ánh đèn đủ mọi loại màu sắc, sáng rực cả bầu trời đêm thăm thẳm.

*** 0w0 ***

Thành phố A

Dạ Nguyệt đứng dưới toà cao ốc sang trọng, cô không thể xác định được nó có bao nhiêu tầng. Với thiết kế bằng kính trang nhã kết hợp với kế hoạch xanh hoá môi trường, Dạ Nguyệt cảm tưởng cô đang nhìn thấy một nhà kính thực vật vậy.

Một người đàn ông trung niên, vận vest đen từ phía cửa cao ốc đi đến gần Dạ Nguyệt.

"Xin hỏi tiểu thư là tiểu thư Dạ Nguyệt?" người đàn ông chuẩn mực nói.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu.

"Mời tiểu thư đi lối này" người đàn ông trung niên hơi cúi người, đưa tay làm động tác mời Dạ Nguyệt đi vào lối cửa chính của toà cao ốc.

Dạ Nguyệt gật nhẹ đầu rồi làm theo hướng dẫn của người đàn ông trung niên. Với cách ăn mặc cùng với phong thái của ông ấy, cô đoán đây chính là quản gia của sư phụ a.

Khi cô bước vào toà nhà, một mùi hương tự nhiên thoang thoảng bao quanh lấy cô, cảm giác thật dễ chịu thoải mái. Sau đó Dạ Nguyệt cùng với Quản gia bước vào thang máy, điểm đến là tầng cao nhất của cao ốc.

Vừa ra khỏi thang máy, chính là một vườn thực vật ngoài trời với đủ mọi loại cây và hoa, được thiết kế thành một không gian thư giãn hợp lý và thoải mái mát mẻ. Ở giữa vườn hoa, bên dưới giàn lan đủ màu sắc đủ chủng loại, là hai chiếc ghế dựa dài màu trắng cùng một cái bàn tròn thấp bằng kính.

Quản gia dẫn Dạ Nguyệt đến chiếc cửa duy nhất ở phía phải vườn thực vật, có thể dễ dàng nhìn thấy đây chính là căn hộ chung cư cao cấp nhất ở đây, so với nơi này thì căn hộ của cô đang sống chỉ bé bằng cái lỗ mũi a.

Đến cửa, Quân gia cúi người chào Dạ Nguyệt rồi rời khỏi bằng đường thang máy. Dạ Nguyệt một mình đứng ở nơi này, tự dưng lại cảm thấy vô cùng hồi hộp, tim càng lúc càng đập thật nhanh. Cô chỉ mới vừa tạm biệt sư phụ lúc sáng, ấy vậy mà bây giờ khi đứng đây cô lại cảm thấy cảnh tượng lúc sáng thật mơ hồ xa xôi, cứ như đã trôi qua một thập kỷ dài đằng đằng rồi.

Đang ngờ ngẩn đứng trước cửa thì cửa nhà bất ngờ bật mở, Dạ Nguyệt mở to mắt nhìn người nào đó đang nhũn mày đứng phía bên trong cánh cửa.

"Tại sao không gọi cửa?" Lăng Chi Hiên mắt kiên nhẫn hỏi, anh đã đứng ở đây đợi rất lâu rồi, chỉ chờ ai đó gọi cửa thôi. Vậy chứng tỏ cái đồ ngốc này ít muốn gặp anh hơn so với ý niệm của anh về cái đồ ngốc này.

"Em..." Dạ Nguyệt còn đang chìm đắm vào trong bóng dáng quen thuộc của sư phụ, bị sư phụ chất vấn nhất thời không biết trả lời làm sao, cúi đầu nói nhỏ: "Em đang định bấm chuông thì cửa bật mở mà..."

Thật ra Lăng Chi Hiên chỉ muốn thử xem ai sẽ hành động trước nên anh đứng cạnh cửa đợi Dạ Nguyệt đến. Nhưng khi Dạ Nguyệt đứng trước cửa ngăn người, anh chỉ cảm thấy bóng dáng nhỏ nhắn đó trông thật đơn độc, thật hư vô, giống như có thể hoà vào với bóng đêm bất tận bên ngoài. Bất giác anh sợ bóng hình đó sẽ biến mất bất cứ lúc nào nên anh mới lập tức mở cửa mà không kịp suy nghĩ gì nữa.

"Lại đây" Lăng Chi Hiên dang tay ra, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô gái nhỏ.

Dạ Nguyệt lập tức nhào vào lồng ngực quen thuộc của sư phụ, như mèo nhỏ dụi dụi đầu vào nơi toả ra nhiệt độ ấm áp.

"Có nhớ tôi không?" Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt lên, vừa đi vào nhà vừa thì thầm vào tai cô gái nhỏ, giọng điệu trầm thấp đầy mê hoặc.

Dạ Nguyệt cảm giác nhột nhột ở tai, mặt nóng bừng lắc lắc đầu, xạo sự nói: "Không nhớ nha, lúc sáng còn gặp nhau mà"

Lăng Chi Hiên siết chặt lấy Dạ Nguyệt, trầm giọng hỏi: "Có thật không? Vậy ai nói muốn ôm tôi?"

Dạ Nguyệt vẫn chưa cảm nhận được nguy hiểm đang gần kề, cô hí hửng cười cười: "Em đâu biết, chắc là vị hôn thê của....." nhưng chưa nói hết câu đã bị ai đó chặn miệng, làn môi mềm mại nóng bỏng bao quanh lấy môi cô, chiếc lưỡi ướt át trượt vào quần lấy lưỡi của cô, hôn được một hồi Dạ Nguyệt khó thở đập đập vào ngực sư phụ.

"Có nhớ tôi không?" Lăng Chi Hiên hỏi lại, giọng điệu cực kì nguy hiểm.

"Nhớ...." Dạ Nguyệt gật đầu cái rụp, lần này cô khôn ra rồi, tốt nhất không nên chọc giận người này, không thì người chịu thiệt sẽ là cô chứ không phải ai khác a.

"Không có thành ý" Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt vào phòng ngủ, đặt Dạ Nguyệt trên chiếc giường lớn có thể đủ chỗ cho ba người nằm rồi anh nằm xuống bên cạnh Dạ Nguyệt, giờ tay ôm lấy Dạ Nguyệt vào lòng.

Dạ Nguyệt rút vào trong lòng Lăng Chi Hiên, ôm chặt lấy hông anh, mùi hương tươi mát bao quanh lấy cô, cô nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác ấm áp: "Em nhớ anh"

Lăng Chi Hiên bất giác cong khóe môi lên, hôn vào tóc cô gái nhỏ: "Tạm chấp nhận"

Dạ Nguyệt: "..."

Hai người đang chìm dần vào giấc ngủ thì cửa nhà ở phía ngoài có tiếng mở cửa và đóng cửa. Cạch! Rầm! Lăng Chi Hiên lập tức mở mắt, Dạ Nguyệt cũng giật mình tỉnh dậy.

"Suyt!" Lăng Chi Hiên lấy tay bịt vào miệng Dạ Nguyệt rồi anh lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Hiên, anh ở trong phòng ngủ phải không?" một giọng nữ vang lên trong phòng khách rồi tiếp theo là tiếng đặt đồ xuống nền nhà. "Hai bác nhờ em đến chăm sóc cho anh"

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên nhìn nhau, giọng nói này chỉ có thể là của người con gái đó, Thích Nhược Vy.

Lăng Chi Hiên lập tức lật người đè trên người Dạ Nguyệt, anh nhanh chóng tháo những chiếc cúc áo trên áo của Dạ Nguyệt.

"Anh.... Anh làm gì vậy?" Dạ Nguyệt chưa kịp cản đã bị Lăng Chi Hiên cởi áo, cô hoảng hốt nắm lấy tay anh kéo lại.

Nhưng Lăng Chi Hiên đè hai tay Dạ Nguyệt lên đỉnh đầu rồi anh tiếp tục cởi đến áo trong và cả váy của Dạ Nguyệt.

"Sư... sư phụ?" Dạ Nguyệt càng mở to mắt kinh ngạc, cô gãy dạ muốn tránh thoát khỏi sư phụ nhà mình, tự nhiên sư phụ làm gì thế này? Ngoài phòng khách còn có một người khác nữa a.....

Cởi xong quần áo của Dạ Nguyệt, anh nhanh chóng cởi áo của anh, rồi anh ôm lấy Dạ Nguyệt, dùng chân kéo lên để che cơ thể của hai người. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy phút.

“Tin tôi” Lăng Chi Hiên cúi đầu hôn nhẹ vào môi cô gái nhỏ rồi thì thầm nói.

Dạ Nguyệt rồi rầm không biết phải làm sao, cơ thể hai người dán sát lấy nhau, nhiệt độ xung quanh tăng lên nhanh chóng, muốn bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám

Lúc này cửa phòng ngủ bật mở, Thích Nhược Vy hí hửng mặc đồ ngủ đi vào: “Em đến đây...”, nhưng chưa nói hết câu đã đứng sững người tại chỗ, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt mình.

Lúc này Lăng Chi Hiên đang hôn vào cổ Dạ Nguyệt, phần trên không mặc gì của hai người đang sát sao ôm lấy nhau, còn bên dưới thì được che chắn bởi cái chăn nên không biết đang xảy ra chuyện gì, có điều ai nhìn thấy cảnh tượng này mà lại không nghĩ đến chuyện gì gì đó đó đây? Thêm nữa, quần áo hỗn độn còn bị quăng lung tung trên nền thảm lót sàn.

“Các... các người.....” Thích Nhược Vy run run không nói nên lời.

"Sao cô lại ở đây?" Lăng Chi Hiên nhíu mày, trầm giọng nói.

"Sao tôi lại ở đây? Lăng Chi Hiên, nếu tôi không đến thì chẳng phải sẽ không biết các người dám lên lút qua lại phía sau tôi hay sao?" Thích Nhược Vy tức giận rống lên rồi chỉ thẳng vào mặt Dạ Nguyệt. "Cô... con hồ ly tinh, cắt khỏi đây cho tôi"

Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen, lửa giận bốc cao lên tới đầu, cô chẳng làm gì mà cũng bị chửi hồ ly tinh? Dạ Nguyệt giận đến nhếch khoé môi lên cười lạnh, ôm lấy sư phụ nhà mình: "Người phải biến khỏi đây là cô mới đúng, người đàn ông này là của tôi"

Lăng Chi Hiên âm thầm cong khoé môi lên cười đến thỏa mãn.

"Cô... cô dám..." Thích Nhược Vy nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Cô chờ đó, tôi sẽ đi nói chủ Lăng chủ trì công đạo cho tôi, để tôi xem thứ cướp chồng người khác như cô sẽ có kết cục như thế nào" Thích Nhược Vy giận dữ quay đầu, dùng đũa đi ra khỏi căn hộ.

Rầm! Cửa ngoài đóng lại thật mạnh. Trong phòng bỗng nhiên im lặng đến lạ thường.

"Làm tốt lắm" Lăng Chi Hiên hôn vào môi Dạ Nguyệt nhưng Dạ Nguyệt xoay mặt đi hướng khác, từ chối nụ hôn của anh.

"Nguyệt?" Lăng Chi Hiên nghi ngờ gọi, anh lập tức cảm nhận được điều bất thường.

"Mặc dù tôi chỉ luôn đóng vai như là một nữ phụ trong cuộc đời người khác nhưng không có nghĩa tôi muốn đóng vai người tình của anh" Dạ Nguyệt cắn răng nói, mắt nóng lên vì có thứ gì đó đang muốn rơi ra. Không ngờ hôm nay cô lại phải đóng vai kẻ thứ ba phá hoại người khác, tất cả mọi chuyện diễn ra đều như đang nói với cô, rằng cô chỉ là tiểu tam lợi dụng lúc nam chính không nhớ gì mà xen vào tình cảm tốt đẹp của người khác.

A! Chết tiệt thật, trong lúc này mà cô còn nghĩ được như vậy, đầu óc cô bây giờ thật rối bời, thật khó chịu, cô thật sự giận chính bản thân mình. Cô muốn trở về căn hộ nhỏ của mình, cô không muốn tranh giành với bất cứ ai, thật mệt mỏi khi cứ phải tranh giành với người khác, đó chính là điều mà cô ghét nhất.

"Ai nói với em tôi muốn em làm tình nhân của tôi?" Lăng Chi Hiên gằn giọng, đáy mắt xoẹt qua tia phức tạp. Anh đã sai lầm, vì đã không suy xét đến cảm xúc của Dạ Nguyệt, chỉ vì anh muốn cho bọn họ biết người phụ nữ duy nhất của anh chỉ có thể là Dạ Nguyệt: "Phải, em là nữ phụ trong cuộc sống của tất cả những tên đàn ông trên thế giới này, ngoại trừ tôi. Nếu có ai muốn em làm nữ chính trong cuộc đời hắn trừ khi hắn trở thành tôi"

Dạ Nguyệt quay mặt qua, mở to mắt ngáp nước nhìn người nào đó cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng.

"Em có biết mỗi lần em mở to mắt nhìn tôi là tôi chỉ muốn một ngụm nuốt em vào trong bụng không?" Lăng Chi Hiên kẻ sát mặt vào khuôn mặt đang đỏ bừng của cô gái nhỏ.

"Anh nặng quá, có thể ngồi dậy nói chuyện được không?" Dạ Nguyệt đành phải nhượng bộ, mặt đỏ bừng quay qua chỗ khác tránh đi cái hơi thở nóng rực của ai kia.

"Không" người nào đó lắc đầu, cơ thể vẫn không thềm nhúc nhích, cúi đầu xuống cắn vào tai Dạ Nguyệt. "Vì bây giờ tôi muốn ăn em"

Dạ Nguyệt nhớ tới tình cảnh không mảnh vải che thân của mình, cô hoảng hốt muốn đẩy sư phụ ra. Nếu giờ không chạy thì chắc chắn sẽ bị ăn thật chứ không phải đùa đâu a, Dạ Nguyệt giả vờ: "Không muốn, chừng nào anh chưa nhớ lại thì không được chạm vào em"

"Em nói là phải giữ lời" Lăng Chi Hiên hôn xuống cổ Dạ Nguyệt.

"Lăng Chi Hiên" Dạ Nguyệt tức giận hét lên. "Anh tránh ra chỗ khác"

"Chẳng phải em nói khi nào nhớ lại thì tôi được phép chạm vào em sao?" Lăng Chi Hiên lập ngược lại lời cô gái nhỏ đã nói.

"Đúng vậy" Dạ Nguyệt hung hãn gật đầu. "Vấn đề là anh chưa có nhớ ra"

"Ai bảo em tôi chưa nhớ ra?" Lăng Chi Hiên cong khoé môi lên cười đến đáng đánh đòn.

"Anh..." Dạ Nguyệt muốn nói sự phụ mau xuống nhưng khi nghe sự phụ nói xong thì cô sững người: "Ý của anh là... anh..."

"Tôi vốn dĩ không có mất trí nhớ" đã đến lúc anh phải nói cho cô gái nhỏ của anh biết mọi chuyện, bởi vì nếu anh không nói cô ấy nhất định sẽ tự dẫn vật bản thân mình để ở bên cạnh anh.

*** 0w0 ***

"Em thật sự muốn biết?" Lăng Chi Hiên lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ trong ngực mình, nếu như anh thật sự nói thì cũng đồng nghĩa với việc cô ấy đã sẵn sàng chấp nhận lún sâu vào trong thế giới hoa lệ nhưng tràn đầy giả dối đáng ghê tởm này cùng với anh.

Dạ Nguyệt mặc áo sơ mi của Lăng Chi Hiên, cuộn tròn trong vòng tay ấm áp của anh, cô không trả lời mà chỉ gật nhẹ đầu xem như đồng ý.

"Như vậy, trước hết tôi phải xin lỗi em vì đã nói dối em về việc mất trí nhớ của mình" Lăng Chi Hiên xoa xoa lưng cho cô gái nhỏ thoải mái, giọng điệu vô cùng thành tâm mà xin lỗi người nào đó.

Dạ Nguyệt nghe vậy thì chìm trong trầm mặc như đang suy nghĩ gì đó làm Lăng Chi Hiên bất giác lo lắng, sợ cô gái nhỏ sẽ giận anh vì đã nói dối. Phải biết, lòng tin của Dạ Nguyệt rất khó để có được. Mặc dù nhìn bề ngoài cô ấy rất vô tư thoải mái còn vô cùng dễ chịu, nhưng muốn cô ấy hoàn toàn tin tưởng mà đặt lòng tin thì không được bao nhiêu người làm được điều này.

"Nhất định phải phạt" Dạ Nguyệt bắt chước ai đó cong khoé môi lên cười đáng đánh đòn.

Lăng Chi Hiên làm vẻ mặt vô cùng ảo não, nhắm mắt lại đưa mặt đến gần mặt Dạ Nguyệt.

"Anh làm gì đó?" Dạ Nguyệt nghi ngờ hỏi.

"Em nói phạt tôi" Lăng Chi Hiên mở mắt ra, vẻ mặt vô (số) tội: "Nên tôi chuẩn bị để cho em cắn miệng tôi"

"Ai nói hình phạt là cắn miệng?" Dạ Nguyệt đen mặt, cô chứ không phải sự phụ phạt theo kiểu cắn người khác người đó đâu nha. "Tạm thời để qua một bên, khi nào em nghĩ ra phải phạt như thế nào sẽ nói với anh"

"Được rồi, em muốn thế nào cũng được" Lăng Chi Hiên cung chiêu nói, anh là phạm nhân nên không dám ý kiến với người thi hành án đáng yêu này.

"Anh kể tiếp đi" Dạ Nguyệt lại rút đầu vào trong ngực sự phụ, lo lắng nghe sự phụ kể về quá khứ của mình. Mặc dù không biết chính xác như thế nào, nhưng cô biết quá khứ đó rất tàn nhẫn đối với sự phụ.

"Người đã đẩy tôi vào con đường chết rồi quăng xác tôi ở ngọn núi đó, chính là Lăng Thành và những người trong ngôi nhà đó" Lăng Chi Hiên trầm giọng nói, anh chưa bao giờ kể với bất kì ai về quá khứ của mình nên cũng không biết phải diễn tả câu chuyện như thế nào. Những người biết được một phần nội tình bên trong chỉ là những người có quan hệ mật thiết với anh, Dương Lãnh Thiên và Trình Ân là một trong số đó, bởi vì họ là những người đã chứng kiến trực tiếp tất cả mọi chuyện. Chỉ là đối với người con gái này, anh không muốn che giấu bất kì chuyện gì, một khi anh đã lún sâu thì cô ấy cũng phải lún sâu cùng với anh, mãi mãi không thể thoát ra được hay rời khỏi anh dù với bất cứ lý do nào.

Dạ Nguyệt nhú mày, chẳng lẽ thật sự có chuyện mưu hại lẫn nhau ở những gia tộc lớn sao? "Họ chẳng phải là ba mẹ anh em ruột của anh sao?"

"Huyết thống chỉ là thứ ràng buộc rẻ tiền nhất trong thế giới này, huống chi..." Lăng Chi Hiên siết chặt lấy cô gái nhỏ.

"Huống chi?" Dạ Nguyệt nghi ngờ hỏi.

"Người đàn bà đó không phải là mẹ ruột của tôi, đó là lý do vì sao ngày hôm đó ông ta dẫn người đàn bà đó đến để thử tôi" Lăng Chi Hiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, bà ta còn dám chạm vào anh khiến lòng anh tràn đầy rét lạnh cùng giận dữ đến tột cùng, nếu còn kéo dài thêm chút nữa chỉ sợ anh sẽ không thể kìm chế được cảm xúc mà đá văng bà ta ra xa khỏi anh.

"Như vậy ông ta đã thuê người đó để giả mẹ anh sao?" Dạ Nguyệt không còn biết phải nói gì, vuốt vuốt lưng sự phụ cho sự phụ bớt giận.

"Không, người đàn bà đó là vợ sau của ông ta" Lăng Chi Hiên được bàn tay nhỏ bé mềm mại vuốt lưng, từ từ lấy lại cảm xúc bình thường của mình. "Lăng Trí Thanh cùng với hai đứa sinh đôi nữa là con của họ"

"Vậy mẹ anh....?" Dạ Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

"Mẹ tôi?" Lăng Chi Hiên nhếch khóe môi lên cười tự giễu, nụ cười ẩn chứa thật nhiều cô đơn cùng tịch mịch. "Tôi không có mẹ. Người phụ nữ duy nhất của tôi chỉ có em"

Dạ Nguyệt ôm chặt lấy sư phụ, vùi đầu vào trong ngực sư phụ, mắt cô bắt gặp nóng lên, giống như có thứ gì đó vỡ oà rồi tuôn trào ra. Sư phụ không muốn nhắc đến thì cô sẽ không hỏi, nhưng cô biết một ngày nào đó cô sẽ biết được sự thật về người đã sinh ra sư phụ, cô sẽ chờ cho đến lúc đó.

"Tôi đã mất cảnh giác chỉ vì ông ta nói ông ta rất hối hận và thất vọng với bản thân mình" Lăng Chi Hiên lại nhếch khóe môi lên cười tự giễu. "Nhưng thì ra người ông ta căm hận nhất lại chính là tôi, dù cho tôi có mang huyết thống của ông ta nhưng cũng vì tôi lại là đứa con của người phụ nữ đó sinh ra"

Nói như vậy, người Lăng Thành hận nhất chính là mẹ ruột của sư phụ? Dạ Nguyệt có một cảm giác mơ hồ về chuyện đã diễn ra vào nhiều năm trước đây. Có thể mẹ ruột của sư phụ đã làm một chuyện gì đó khiến Lăng Thành hận bà ấy, hận luôn cả sư phụ. Sau đó vì một nguyên nhân nào đó mà mẹ sư phụ không còn hiện diện trong cái gia tộc này, và rồi Lăng Thành đã cưới thêm một người vợ nữa, chính là Lăng phu nhân hiện nay. Bà ấy đã sinh ra Lăng Trí Thanh cùng với hai đứa trẻ sinh đôi.

Dạ Nguyệt đoán lúc xảy ra chuyện với mẹ ruột sư phụ là vào năm sư phụ bốn tuổi, bởi vì bức ảnh sư phụ nở nụ cười hạnh phúc lần cuối cùng chính là vào năm sư phụ ba tuổi, từ đó về sau sư phụ đã không còn cười khi chụp ảnh lần nào nữa. Và một con người từ năm bốn tuổi cho đến tận bây giờ, luôn phải sống trong một nơi không phải là gia đình thật sự của mình, bị mẹ kế cùng con của bà ta chèn ép ghẻ lạnh, thêm việc người cha ruột lại không hề yêu thương mà ngược lại còn chính tay ông ta hãm hại dồn ép đến con đường chết, mẹ ruột cũng vì nguyên nhân nào đó mà bỏ rơi người đó.... thì như vậy liệu có ai mà không chết tâm đây? Liệu có ai có thể một mình chịu đựng được nỗi đau đớn thống khổ cùng bị ai tịch mịch đến tận cùng như vậy đây?

Dạ Nguyệt chợt nhớ đến vết sẹo dài phía sau lưng sư phụ, cô sờ sờ vào vết sẹo đó dịu dàng hỏi: "Có thể cho em biết vết sẹo này là nguyên nhân do đâu được không?"

Lăng Chi Hiên trầm mặc trong chốc lát rồi anh vuốt ve vào gò má trơn mịn của cô gái nhỏ: "Năm tôi 14 tuổi, trong một lần vô tình tôi đã chứng kiến bà ta bị sảy thai do trượt cầu thang, bà ta đã một mực nói rằng chính tôi là người đã đẩy bà ta té. Nên ông ta đã điên lên và trừng phạt tôi bằng cách dùng mã tấu rạch một đường thật sâu ở phía sau lưng tôi"

Dạ Nguyệt cứng đờ người nhìn sư phụ, như vậy những vết thương trên người sư phụ, có phải cũng là...? Hốc mắt Dạ Nguyệt bắt gặp lại đỏ lên.

Lăng Chi Hiên nhận thấy cô gái nhỏ đang khóc thút thít trong ngực mình, anh cũng không nói nữa mà chỉ lặng lẽ vỗ về vào lưng cô gái nhỏ. Cuối cùng cũng có người nguyên vì anh mà khóc mà thương tâm... đối với anh như vậy cũng đã đủ rồi.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

"Hắn ta thật sự không để cho con có cơ hội được xen vào" Thích Nhục Vy cung kính cúi đầu trước Lăng Thành cùng Lăng phu nhân. "Người con gái đó thật sự rất quan trọng đối với hắn ta"

"Có lẽ nó thật sự không hoàn toàn tin tưởng vào chúng ta" Lăng phu nhân nhíu mày. "Dù cho đã mất trí nhớ nhưng con người của nó vẫn không thay đổi, cách thức xử lý việc cũng như trước đây, vô cùng cẩn trọng"

"Chỉ cần nó chưa nhớ lại thì mọi việc vẫn còn nằm trong lòng bàn tay của tôi" Lăng Thành hóp một ngụm rượu vang đỏ, không nhanh không chậm nói. "Ngày mai, bà cùng Nhục Vy hãy đi gặp riêng cô gái đó, nhớ là không được để cho nó biết. Việc của một người mẹ thật sự chính là lo nghĩ đến tương lai cùng hạnh phúc của con trai mình"

Lăng phu nhân gật đầu chấp thuận.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32

Căn phòng kín âm u lạnh lẽo, bốn vách tường đá bao bọc xung quanh chỉ có một cách cửa ra vào duy nhất ở bên góc phải căn phòng. Người đàn ông đang lúi xềnh xệch cậu bé trên nền đá lạnh lẽo, trên cơ thể cậu bé toàn vết thương do bị dây roi đánh, máu vẫn còn đang chảy ra âm ỉ không ngừng.

"SAO MÀY DÁM?" người đàn ông quát lên đầy giận dữ.

"Con không có..." Cậu bé yếu ớt nhìn người đàn ông.

"Mày còn dám chối?" người đàn ông nhếch khoé môi lên cười tàn độc.

Ông ta chậm rãi đi về góc phòng, nơi chất đầy các loại dụng cụ tra tấn cùng đầy đủ các loại vũ khí. Ông ta lấy một cây mã tấu trong đồng vũ khí rồi quay qua tàn nhẫn nhìn cậu bé.

"Hình phạt cho đứa ăn cháo đá bát như mày chính là đây" ông ta cười đến vui sướng, đáy mắt chính là ngọn lửa thích thú tràn đầy nhẫn tâm.

Cậu bé chết lặng, mờ mịt nhìn người mà trong thâm tâm mình vẫn luôn cho là người thân của mình, đáy lòng lạnh lẽo đến cùng cực. Tia hy vọng nhỏ nhoi về một gia đình ấm áp cũng vỡ vụn ra theo trái tim nhỏ bé của cậu. Tại sao? Con không phải là con của ba hay sao? Đây là câu hỏi mà cậu đã luôn tự hỏi trong thâm tâm của mình. Khoé mắt cậu nóng lên, cay cay rồi nó dần dần nhòe đi.

"Sao mày không chết đi? Tao vốn dĩ không một lần nào trông chờ vào sự ra đời của mày" người đàn ông dè cậu bé xuống nền gạch, rồi ông ta vung tay lên, vừa quát lên lạnh lẽo vừa đâm vào lưng cậu bé, máu phun ra từ vết thương trên nền đá.

Cậu bé cắn chặt môi không la hét một lời nào, nước mắt tuôn ra không ngừng.

"Van xin tao đi, van xin tao tha mạng cho mày đi..." ông ta cười đến ghê rợn rồi từ từ di chuyển thanh mã tấu, từ từ rạch sâu vào trong da thịt non nớt của cậu bé.

Cậu bé đau đớn đến không thể thốt nên lời, nhưng đau không phải do tất cả các vết thương ghê sợ trên cơ thể gây ra mà chính là tâm của cậu. Khi nước mắt cậu ngừng rơi, cũng là lúc đôi mắt cậu trở nên trống rỗng vô hồn, tràn đầy lạnh lẽo cùng tịch mịch đến tận cùng.

Có phải cậu sinh ra trên cõi đời này hoàn toàn là một sai lầm?

Lăng Chi Hiên bừng tỉnh, mồ hôi chảy ướt hết một mảng trên gối, anh cứng đờ người trong chốc lát rồi thở hắt ra thật mạnh.

"Chào buổi sáng" giọng nói nhẹ nhàng ấm áp vang lên phía dưới chân anh.

Lăng Chi Hiên ngồi dậy, thấy cô gái nhỏ của anh đang đứng cạnh tường kính mỉm cười nhìn anh, cơ thể nhỏ bé đang mặc áo sơ mi của anh, chiếc áo rộng thùng thình dài đến qua đùi, tay áo được xoắn nhẹ lên, tóc được vén gọn sang một bên để lộ ra lỗ tai nhỏ nhắn mềm mại.

Dưới những tia nắng sớm mai, cô gái nhỏ của anh như được bao phủ trong một tầng ánh sáng ấm áp. Trái tim anh bất giác đập thật nhanh, giống như có một dòng nước ấm đang dâng lên trong lòng anh, sưởi ấm cõi lòng lạnh giá của anh. Hình ảnh ấm áp tinh lặng đó như lấp đầy cõi lòng trống rỗng cùng tịch mịch của anh.

"Chào buổi sáng bảo bối" Lăng Chi Hiên cong khoé môi, anh đứng dậy bước đến ôm từ phía sau Dạ Nguyệt, cúi đầu hôn lên một bên cổ trắng nõn của Dạ Nguyệt.

"Anh nằm mơ thấy ác mộng hử?" Dạ Nguyệt xoay người lại, vờn tay lau mồ hôi trên trán cho sư phụ, trước khi sư phụ tỉnh giấc cô vô tình thấy sư phụ nhíu mày nhăn mặt còn đập thật mạnh xuống giường nhìn rất căng thẳng.

Lăng Chi Hiên ngậy ra trong chốc lát rồi anh vùi đầu vào trong hõm cổ của Dạ Nguyệt, im lặng nhắm mắt không trả lời cũng xem như ngầm thừa nhận.

Dạ Nguyệt ôm lấy cổ anh, vỗ về vào mái tóc phía sau gáy anh như an ủi: "Không sao, có em ở đây rồi, anh không có một mình đâu"

Lăng Chi Hiên càng siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn, tham luyến ấm áp cùng với mùi hương dễ chịu này.

*** 0w0 ***

"Tôi sẽ đưa em về" Lăng Chi Hiên nhìn cô gái nhỏ vừa bước ra từ nhà tắm, anh cong khoé môi lên hài lòng cười.

Dạ Nguyệt vừa mới thay quần áo mới xong, đây là quần gia đã tự mình chuẩn bị cho cô, một bộ váy rất dễ thương và cực kỳ phù hợp với cô: "Quần gia, chú thật là có mắt nhìn nha" Dạ Nguyệt vui vẻ nghĩ trong lòng.

"Chiều nay em có học không?" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt ra khỏi phòng ngủ.

"Có a" Dạ Nguyệt vừa gật đầu vừa nhìn ngó xung quanh, tối hôm qua đến đây cô chưa kịp nhìn xem nó như thế nào.

Căn hộ được thiết kế đơn giản lại rất sang trọng, vừa rộng rãi thoáng mát vừa đầy đủ tiện nghi. Vách tường bên phía nhìn thấy thành phố được xây

dựng hoàn toàn bằng kính chống đạn loại tốt nhất, trần nhà cũng được xây rất cao, ngay cả người cao như Lăng Chi Hiên cũng còn cách trần nhà một khoảng lớn.

Căn hộ gồm có phòng khách, ba phòng ngủ cùng với phòng bếp. Phòng ngủ lớn nhất dành cho anh, hai phòng còn lại vốn dĩ dùng khi có khách đến chơi nhưng Lăng Chi Hiên thay đổi thiết kế thành phòng làm việc và phòng để quần áo. Anh không có thân thiết với bất kì ai, cũng chưa từng để cho ai ở lại quá lâu trong khu vực riêng tư của mình, việc có ai đó ngủ lại ở nhà anh lại càng không có khả năng xảy ra.

"Chúng ta đi thôi" Lăng Chi Hiên cười cười kéo tay Dạ Nguyệt, anh rất thích nhìn vẻ mặt tò mò thích thú của cô gái nhỏ. Ban đầu anh rất muốn để Dạ Nguyệt dọn đến ở với anh, nhưng có vẻ như Lăng Thành đang cố ý muốn tách cô ấy ra khỏi anh bằng bất cứ giá nào, nên anh nghĩ cứ theo ý ông ta để ông ta tạm thời không ra tay đối phó với cô ấy, anh vẫn đang sắp xếp người bảo vệ cho cô ấy.

Phản còn lại cũng vì việc học của Dạ Nguyệt, từ đây đến thành phố S cũng mất bốn năm tiếng đồng hồ lái xe, nếu cứ đi đi về về xa như vậy Dạ Nguyệt sẽ rất mệt mỏi nên anh đành thôi.

Hai người bước ra cửa toà cao ốc đã thấy quản gia đang đứng cạnh một chiếc Lamborghini mui trần màu đen, ông ấy cung kính cúi người: "Xe đã chuẩn bị xong thưa thiếu gia" rồi đưa chìa khoá xe cho Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên gật đầu nhận lấy chìa khoá, anh mở cửa xe cho Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt vẫy tay chào chủ quản gia mà cô rất thích rồi ngoan ngoãn lên xe ngồi ở ghế phụ. Lăng Chi Hiên cũng lên xe, anh vờn người gái đây an toàn cho Dạ Nguyệt.

"Vị đại ca này, anh thật là chu đáo nha, đảm bảo chỉ cần như vậy thì đã có khối người đẹp xếp hàng chờ anh rước về nhà rồi" Dạ Nguyệt vui vẻ cười ha ha chọc ghẹo sư phụ nhà mình.

Lăng Chi Hiên vừa đứng lúc hôn vào gò má phấn nộn của cô gái nhỏ, cong khoé môi nói: "Nếu chỉ như vậy mà đã có thể lấy được vợ thì đàn ông lịch sự trên đời này sẽ không còn ai độc thân nữa" rồi anh bắt đầu khởi động xe và lái đi, thao tác nhuần nhuyễn thành thục còn rất ổn trọng.

"Em nghĩ quả thật không còn ai hoà nhã lịch sự mà còn độc thân đâu" Dạ Nguyệt lắc đầu sau đó nghĩ nghĩ nói: "Điều mà nhiều người nhắm đến đầu tiên khi đi xem mắt chính là thái độ cùng cách hành xử của người đối diện với mình, đa phần mọi người sẽ dễ nảy sinh tình cảm với người gần gũi dễ gần"

"Sao em lại nhảy qua chuyện xem mắt rồi?" Lăng Chi Hiên bật cười rồi anh mờ ám nói: "Đáng tiếc chồng yêu của em không phải dạng người thân thiện dễ gần với người khác nhưng cũng có thể lấy được vợ đó thôi"

"Cũng phải" Dạ Nguyệt gật gật đầu nhưng cô bỗng giật mình quay qua nhìn sư phụ: "Ai là chồng yêu của em?"

"Em nghĩ xem là ai?" Lăng Chi Hiên cười cười nói, mắt anh vẫn tập trung nhìn đường ở phía trước.

"Em chưa có chồng, người được gọi là chồng yêu đó vốn dĩ chưa có tồn tại nha" Dạ Nguyệt thấy thái độ bình thản thoải mái của sư phụ, bất mãn chu mỏ nói. "Ít nhất cho tới khi em xem mắt xong"

Kéeeeeet!! Chiếc xe ngay lập tức thắng lại giữa đường cao tốc, rất may là không có ai phía sau nếu không chắc sẽ có một màn xe hôn xe liên hoàn rồi a.

"Xem mắt?" Lăng Chi Hiên quay qua nhìn cô gái nhỏ, ánh mắt tối lại đầy nguy hiểm.

Dạ Nguyệt cảm giác bản thân đã trót dại mà đi vượt mong cộp, cô trưng ra cái mặt cười lấy lòng nói: "Ha ha ha là mẹ em ra chủ ý, em hoàn toàn không biết gì hết, với lại em cũng đã từ chối mẹ rồi"

"Khi nào?" Lăng Chi Hiên nheo mắt lại.

"Tối hôm qua, nhưng em không có đến điểm hẹn mà chỉ ra quán ngồi với Ánh Nhật thôi" Dạ Nguyệt thành thật khai báo. Chuyện là mẹ cô thấy cô đã 23 tuổi rồi mà còn chưa có bạn trai, Ánh Nhật người ta bằng tuổi cô mà đã đính hôn luôn rồi, nên bà ấy rất gấp rút hỏi thúc cô phải đi gặp gỡ làm quen này nọ gì đó khiến cô đau đầu từ hôm qua đến giờ. Cô thật muốn nói với bà ấy là con chỉ mới có 23 tuổi chứ có phải là 32 tuổi đâu a, thật là..... Với lại hôm qua cô vẫn còn buồn chuyện sư phụ trở về nhà nên không có tâm trạng giải quyết chuyện đó, chỉ nói với mẹ sẽ không đến buổi gặp mặt. Thế nào lần sau về nhà mẹ cũng sẽ "giải quyết" cô cho xem, trên đời này người mà cô sợ nhất chính là mẹ a =.=!!

"Rất tốt" Lăng Chi Hiên nghe vậy thì gật đầu trở lại bình thường rồi anh tiếp tục cho xe chạy.

Dạ Nguyệt thở phào, cũng tại cái miệng này gây họa nha, cô đã dự tính ém luôn cái chuyện xem mắt này với sư phụ rồi, vậy mà.....nói một hồi lại lộ hết là làm sao? Dạ Nguyệt thật muốn vô đầu bức tóc, lẫn lộn mà la hét. Hôm qua cô cũng có kể với Ánh Nhật, bị cậu ấy cười vô mặt một lần rồi, thật là mất mặt quá mà hu hu....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Buổi chiều, sau khi Dạ Nguyệt tan học, Lý Vân Nhi rủ cô đi dạo phố, Dạ Nguyệt cũng rất vui vẻ sẵn lòng. Nhưng khi hai người ra đến cổng thì

thấy chiếc Maybach 62 đang đậu trước cổng trường, Dạ Nguyệt cảm giác hình như đã gặp qua chiếc xe này ở đâu rồi. Và khi cô thấy hai người bước ra từ ghế sau xe thì cô đã biết mình đã gặp qua ở đâu.

Thích Nhượng Vy ánh mắt đầy lửa nhìn Dạ Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống cô, ngược lại Lăng phu nhân thì rất vui vẻ khi nhìn thấy cô.

“Cháu có thể cho chúng ta chút thời gian được không?” Lăng phu nhân thân thiết kéo tay Dạ Nguyệt, cười dịu dàng nói.

Dạ Nguyệt biết người phụ nữ này chỉ đang đóng kịch với cô, bà ấy không phải mẹ ruột sư phụ và còn là nguyên nhân gây ra vết sẹo đau đớn đó cho sư phụ của cô. Nhưng vì không thể làm sư phụ bị bại lộ nên cô cũng phải đóng kịch lại cho mấy người này xem.

“Vâng” Dạ Nguyệt mỉm cười gật đầu rồi cô quay qua nói với Vân Nhi lần sau sẽ đi với cô ấy. Vân Nhi hỏi nhỏ người phụ nữ đó là ai, sau khi biết đó là mẹ của Lăng Chi Hiền thì cô cũng không cần nữa, vẫy tay chào Dạ Nguyệt.

Khi Dạ Nguyệt lên xe cùng với hai người đó, Lý Vân Nhi lập tức gọi điện cho Dương Hoàng Trí. Hôm nay Dương Hoàng Trí không có đi học vì phải giải quyết một số việc ở công ty, anh đã bắt đầu tiến dần vào việc làm ăn của gia tộc mình.

“Hoàng Trí, cậu có số điện thoại của đại ca Chi Hiền không?” Lý Vân Nhi gấp rút hỏi. Không phải tự nhiên Lý Vân Nhi lại muốn báo chuyện này cho Lăng Chi Hiền biết, vì từ nãy đến giờ cô đều nhìn thấy ánh mắt hung tợn của người con gái xinh đẹp đi cạnh Lăng phu nhân, nhưng cô cũng không thể vô duyên mà ngăn cản Dạ Nguyệt đi cùng với bà ấy nên đành phải nghĩ biện pháp khác.

*** 0w0 ***

Quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Dạ Nguyệt đang ngồi đối diện với hai người phụ nữ, từ nãy đến giờ cô vẫn luôn thoải mái cười cười. Nhìn tình cảnh của mình, cô lại nhớ đến mấy bộ phim truyền hình dài tập mà cô ghét đến tận cổ họng, chính là cái cảnh mà mẹ của người con trai nữ chính yêu lại không chấp nhận nữ chính nên bà ta gặp riêng nữ chính để cảnh cáo cô ấy phải tránh xa con trai bà ta. Hôm nay cô đã có thể diện kiến cảnh tượng như thế này, thật là trăm năm mới có một lần ha ha ha....

Chỉ có điều phim này còn một tình tiết khác, chính là vai vị hôn thê của nam chính đã xuất hiện và cũng một lòng ngăn cản hai người đến với nhau. Càng nghĩ Dạ Nguyệt càng chìm đắm vào trong thế giới YY của bản thân mình, cô cười hí hửng ở trong lòng.

“Cô cười cái gì?” Thích Nhượng Vy vẻ mặt vô cùng tức giận nhìn về hí hửng của Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt vừa muốn trả lời thì cô nhìn thấy người phục vụ hôm trước đang bung nước ra cho ba người. Đến khi để nước xuống cho cô thì anh ta nhếch khóe môi lên cười đều, ý muốn nói chết cô rồi ha ha... Dạ Nguyệt thật muốn cho tên đó một chương chết ngay tại chỗ hết sức a.

“Cô rất biết ơn vì cháu đã cứu con trai của cô, gia đình cô sẽ đền đáp xứng đáng cho cháu vì điều đó” Lăng phu nhân vẫn giữ nụ cười dịu dàng nói. “Cô cũng biết cháu rất thích con trai cô nhưng có một sự thật mà cô phải cho cháu biết”

Dạ Nguyệt rất ngoan ngoãn ngồi nghe Lăng phu nhân nói chuyện, vẻ mặt của cô như đang suy nghĩ gì đó.

“Hiền và Nhượng Vy vốn dĩ là thanh mai trúc mã từ nhỏ, cả hai đứa chính là một cặp tiên đồng ngọc nữ được tất cả mọi người trong gia tộc công nhận, chỉ vì Hiền bị mất trí nhớ nên nó nhất thời không thể chấp nhận Nhượng Vy như lúc trước. Cháu có từng nghĩ tại sao nó lại có tình cảm với cháu không? Bởi vì cháu và Nhượng Vy bề ngoài nhìn rất giống nhau, dù sự thật có thể làm cháu đau khổ nhưng cô nghĩ cháu phải chấp nhận việc thực chất nó không hề có tình cảm thật với cháu” Lăng phu nhân không nhanh không chậm nói, trong đáy mắt còn rất đau lòng nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt vẫn trầm ngâm ngồi đó.

“Cô biết cháu là một người rất thông minh, cho nên cháu hiểu cô đang muốn nói gì phải không?” Lăng phu nhân cười như không cười, nghiêm mặt lại nhìn Dạ Nguyệt.

“Thật xin lỗi” Dạ Nguyệt yếu xìu nói nhưng bất chợt cô cong khóe môi lên cười đến đáng đánh đòn. “Nhưng cháu thật sự không hiểu cô muốn nói gì”

“Cô.....” Thích Nhượng Vy nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt quay qua nhìn Thích Nhượng Vy, ánh mắt cực kì lạnh nhạt. “Tôi không cần biết trước đây anh ấy yêu ai nhưng hiện tại người anh ấy chọn là tôi. Tôi cũng không cần biết lý do tại sao anh ấy lại chọn tôi nhưng chỉ cần anh ấy cần tôi thì tôi nhất định ở cạnh anh ấy đến cùng, dù cho sau này khi anh ấy nhớ ra có trở về bên cô đi chăng nữa thì điều đó cũng không làm thay đổi quyết định của tôi. Còn nữa cô nên nhớ một chuyện, không ai biết trước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nên biết đâu được khi anh ấy nhớ lại anh ấy vẫn sẽ chọn tôi thì sao?” Dạ Nguyệt lại bắt chước ai đó cong khóe môi lên, lần này cô quyết định đóng vai phản diện một lần nữa, làm người thứ ba phá hoại “tình yêu đẹp như mơ” của người khác hí hí hí..... Thật là thú vị quá đi!!

Lăng phu nhân và Thích Nhượng Vy không ngờ Dạ Nguyệt lại nói như vậy, cả hai người đều cứng họng ngồi ngay tại chỗ.

“Tôi cứ tưởng cô sẽ không giống với những đứa con gái thấp hèn khác nhưng thì ra cô cũng cùng một loại người như vậy” Lăng phu nhân lạnh nhạt lên giọng nói, bà ta vẫn rất lịch sự khi nói chuyện với Dạ Nguyệt nhưng lời nói lại sắc bén như dao. “Tôi thật sự quá thất vọng về cô, một đứa con gái thiếu học thức, thiếu phép tắc, xuất thân dưới đáy xã hội như cô đừng mong có thể bước được vào gia đình tôi”

“Vậy cô cũng đừng mong gặp lại con trai của mình nữa” Dạ Nguyệt cười cười, gõ gõ ngón trỏ theo một nhịp điệu nào đó trên bàn, ánh mắt sâu không thấy đáy nhìn Lăng phu nhân.

“Ý cô là sao? “Lăng phu nhân lúc này không còn bình tĩnh được nữa, bà ta không ngờ bị sỉ nhục mà Dạ Nguyệt lại còn bình tĩnh như vậy. Còn nữa, bà ta đã là nữ chủ nhân của một gia tộc lớn, mười mấy năm nay luôn là bà ta đứng trên người khác nên tự nhiên bà ta sẽ có khí chất cùng áp lực của một người bề trên, vậy mà bây giờ con nhỏ này nó lại không hề bị sợ hãi hay chèn ép dưới áp lực của bà ta.

“Cháu cứ tưởng cô là một người thông minh nhưng không ngờ chuyện đơn giản như vậy mà cô cũng không hiểu” Dạ Nguyệt thờ dãi, vẻ mặt hết sức buồn phiền vì cô phải nói chuyện với mấy người thiếu muối như vậy.

Lăng phu nhân giờ tay tán vào mặt của Dạ Nguyệt: “Đừng có hỗn láo như vậy, cha mẹ cô không có dạy cô phải biết tôn trọng người trên mình sao?”

“Cha mẹ tôi chỉ dạy tôi phải biết tôn trọng với những người đáng được tôn trọng, còn những người cho rằng bản thân là có học thức nhưng mở miệng ra là vũ nhục người khác thì miễn bàn luận” Dạ Nguyệt bị đánh nhưng vẫn cong khóe môi lên, cười đầy giễu cợt nói.

Lăng phu nhân tức giận đến đỏ cả mặt, nhưng thân là một vị nữ chủ nhân của một gia tộc bà ta không thể đứng dậy mà bức tóc hay giằng co đáng xấu hổ với một con nhỏ thấp kém như vậy.

“Đúng là không biết xấu hổ, đã cướp chồng người khác còn ở đây lên mặt” Thích Nhược Vy tức giận gầm lên, cố tình để cho những người xung quanh nghe thấy.

“Cô cho rằng trước đây cô và anh ấy yêu nhau thì coi như hai người đã là vợ chồng rồi hay sao, cô có học qua gia giáo lễ nghĩa hay không vậy? Chưa cưới hỏi đang hoang đã mặt dày tự nhận mình là vợ người ta, thật buồn thay cho cha mẹ của cô” Dạ Nguyệt nhắm mắt lắc lắc đầu như người trên đang dạy dỗ kẻ dưới. “Người đến trước chưa chắc đã là người cuối cùng, rõ ràng người bây giờ anh ấy lựa chọn là tôi không phải cô, cô cũng không có quyền nói tôi cướp chồng này nọ vì vốn dĩ cô có phải là vợ của anh ấy?”

“Tôi là vị hôn thê của anh ấy, cũng xem như là một nửa vợ chồng” Thích Nhược Vy như vớ được sơ hở, cô ta lập tức tấn công.

“Vậy sao?” Dạ Nguyệt cong khóe môi lên. “Còn phải xem người còn lại có thừa nhận điều đó hay không nữa. Nếu chỉ có một mình cô thì rõ ràng là do cô tự luyến, tự huyễn hoặc ảo tưởng với người đàn ông của tôi. Chính cô mới là người muốn cướp người đàn ông của tôi”

Mặc dù xung quanh có rất nhiều người đang xì xào bàn tán nhưng Dạ Nguyệt hoàn toàn mặc kệ. Hôm nay cô đã quyết đóng vai phản diện rồi, nói càng nhiều thì cô lại càng thích thú. Được trải nghiệm một tình huống như thế này quả thật là một trải nghiệm khó quên của cô. Đã là đóng vai ác thì không cần phải nói lý lẽ, có câu điếc không sợ súng chính là đang nói cô nga ha ha....

“Các người đang làm gì?” giọng nói lạnh nhạt vang lên phía sau ba người.

"Hiện" Thích Nhược Vy lập tức tươi cười đứng dậy.

Lăng Chi Hiện ngồi xuống bên cạnh Dạ Nguyệt, ánh mắt hướng về phía Lăng phu nhân như muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra. Dĩ nhiên sâu trong đáy lòng anh chính là lửa giận ngút trời, anh có thể đoán được mục đích của bà ta.

"Mẹ chỉ muốn cho nó biết gia đình mình sẽ không bao giờ chấp nhận người thiếu phép tắc như nó" Lăng phu nhân lạnh nhạt nói.

"Vậy thì tôi cũng không cần phải trở về nữa" Lăng Chi Hiện đứng dậy, nắm lấy tay cô gái nhỏ. Anh biết hiện tại những lão già bên Lăng gia cũng đã biết anh còn sống, nếu anh không tự mình giao lại hoặc từ chối quyền thừa kế thì còn lâu mới đến lượt Lăng Trí Thanh có được. Hiện tại anh biết chắc bọn họ tạm thời còn đang phải suy nghĩ đến việc dụ dỗ lấy lòng anh.

Trước khi ra cửa Dạ Nguyệt nhìn thấy người phục vụ đang cười cười nhìn cô, Dạ Nguyệt giờ nắm đầm lên hăm dọa. Lăng Chi Hiện cũng nhìn thấy người đó, anh cong khóe môi lên cười giễu cợt rồi mới rời đi.

Người phục vụ xụ mặt với thái độ của hai kẻ đáng đánh đòn đó. Anh nhìn lại tin nhắn trong điện thoại thì đau khổ muốn khóc oa oa, lâu lâu anh mới có tâm trạng làm người tốt mà không được đền đáp xứng đáng, azzzz..... thật đáng buồn nga...

Còn về Lăng phu nhân cùng Thích Nhược Vy, cuối cùng bọn họ cũng hiểu câu nói lúc nãy của con nhỏ đáng ghét đó là ý gì. Lăng phu nhân lập tức gọi điện ngay cho Lăng Thành báo cáo lại tình hình đã xảy ra. Bà ta thật muốn cho con nhỏ đó biết mặt, đám hỗn xược với bà ta tức là muốn đi tìm chết.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới oOo

Bên này sau khi lên xe, Lăng Chi Hiên quay qua xem xét vết đỏ trên mặt của Dạ Nguyệt, từ khi anh trở về đó, cô gái nhỏ của anh đã phải ăn hai bạt tay, thật đáng giận: “Sao em không tránh?”

“Em có tình để bà ấy đánh em” Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, chỉ là một bạt tay không phải chuyện lớn lao gì, so với vết sẹo phía sau lưng sư phụ nó chỉ là ruồi muỗi thôi a.

“Lần sau không được để bất kì một ai tổn thương đến bản thân mình nữa có biết hay không?” Lăng Chi Hiên xoa xoa vết đỏ trên mặt cho cô gái nhỏ, mềm giọng nói. “Chuyện hôm nay, uất ức cho em rồi”

“Nha, vậy anh muốn bù đắp cho em cái gì?” Dạ Nguyệt cười vui vẻ, thật ra hôm nay cô rất hả dạ nha, có thể làm bề mặt được mấy người đó thì còn gì bằng đây hí hí hí. ... Dám ăn hiếp sư phụ của cô hử, cô sẽ không cho họ mặt mũi đâu.

“Lấy thân báo đáp được không?” Lăng Chi Hiên chuyển qua cười mờ ám, mặt anh càng ngày càng kề sát vào mặt Dạ Nguyệt.

“Này này, chúng ta đang ở ngoài đường đấy nhé” Dạ Nguyệt xì mũi xem thường nói, vị đại ca này thật không có thành ý muốn bù đắp đây mà, người chịu thiệt cuối cùng không phải cũng là cô hay sao?

Không khí đang mờ ám thì điện thoại của Dạ Nguyệt reo lên. Dạ Nguyệt lấy điện thoại ra xem thì thấy màn hình điện thoại hiển thị người gọi tới chính là mẹ của cô. Dạ Nguyệt bắt máy.

“Đến ngay nhà hàng XXX, không đến thì sau này đừng có về nhà nữa”

Tút! Tút! Tút! Dạ Nguyệt ngó người ra nhìn màn hình điện thoại báo kết thúc cuộc gọi.

“Có chuyện gì vậy?” Lăng Chi Hiên vừa lái xe vừa hỏi.

“Mẹ em gọi” Dạ Nguyệt đầy nghi ngờ nói, đừng có nói lại là một cuộc mai mối khác nữa đấy nhé. “Mẹ bảo em phải đến ngay nhà hàng XXX, không đến thì sau này không cần về nữa”

“Tôi đưa em đi”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 33

Dạ Nguyệt ảo não bước vào nhà hàng Hải Nam, ánh mắt tìm kiếm khắp bốn phía xem mẹ của cô đang ngồi ở đâu. Cô quay ra ngoài cửa nhìn vẫn thấy xe sư phụ đang đậu ngoài đó, có vẻ như sư phụ sẽ chờ cô cùng về nên cô càng gấp rút nhìn quanh.

"Nguyệt Nguyệt, ở đây" giọng nói quen thuộc cất lên đằng sau Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt xoay người thấy mẹ cô và một người phụ nữ trạc tuổi mẹ đang ngồi cùng bàn trong góc phải nhà hàng, ngoài ra không còn ai khác. Lúc này cô mới thở phào, vui vẻ bước nhanh về phía hai người.

"Nguyệt Nguyệt đây là Huệ Tâm, bạn thân của mẹ mới từ bên Mỹ về vào tháng trước" mẹ Dạ Nguyệt đứng lên kéo cô đến trước mặt La Huệ Tâm vui vẻ giới thiệu.

"Con chào đi" Dạ Nguyệt lễ phép thưa.

"Không cần khách sáo như thế, đến đây ngồi cạnh đi" La Huệ Tâm vui vẻ kéo Dạ Nguyệt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình rồi từ từ quan sát Dạ Nguyệt. "Con càng lớn càng xinh đẹp đáng yêu a"

"Ha ha nhớ lúc nhỏ xấu bao nhiêu đúng không?" mẹ Dạ Nguyệt cười trêu đùa nói.

"Con đừng nghe mẹ con nói, lúc nhỏ con cũng rất đáng yêu rồi" La Huệ Tâm quay qua phản bác với Dạ Nguyệt.

Aiii aiii chưa thấy ai như mẹ mình, gặp ai cũng chê mình hết á uhuhu, Dạ Nguyệt đau khổ nghĩ.

"Thật sự là vậy" mẹ Dạ Nguyệt bỗng nghiêm túc nói, rồi ả ý nhìn Dạ Nguyệt. "May mắn bây giờ nhìn được được một chút, nhưng vẫn không ai

thèm rước nha"

Mẹ ơi là mẹ, Dạ Nguyệt đen mặt. Mẹ lại đang chuẩn bị chinh mình nữa đây a....

"Không sao không sao" La Huệ Tâm xua xua tay nói. "Đó chính là mục đích hôm nay mình đến gặp cậu, Dạ Lan"

"Ý của cậu là?" Hạ Dạ Lan, mẹ của Dạ Nguyệt, ngạc nhiên nhìn La Huệ Tâm

"Chuyện kể ra thì dài dòng lắm nhưng có thể tóm gọn lại là như thế này" La Huệ Tâm mỉm cười đến vui vẻ. "Mình có một đứa cháu là con của chị mình, rất là điển trai nha, hiện đang làm giám đốc tại một trung tâm lớn, cậu chàng rất khó tính nên đến giờ vẫn chưa có ai. Lúc trưa hôm nay mình vô tình biết thì ra cháu nó và Nguyệt Nguyệt đã từng gặp nhau, và có vẻ như đã chấm Nguyệt Nguyệt nhà ta rồi. Nên mình hẹn cậu với Nguyệt Nguyệt ra là để giới thiệu hai bên với nhau"

"A như vậy tốt quá còn gì, là cháu ruột của cậu thì mình có thể yên tâm rồi" Hạ Dạ Lan kinh hỷ, cười đến híp cả mắt.

Còn bên này Dạ Nguyệt đang há hốc mồm, cứ tưởng là thoát nạn rồi ai dè lại dính đạn vào lúc cuối cùng là làm sao a? Sự phụ cứu mạng..... Lãng Chi Hiền đang ngồi ngoài xe hắc xì liên tục mấy cái.

"Cậu ấy chừng nào đến đây?" Hạ Dạ Lan tò mò hỏi, bà thật sự muốn gặp người có sở thích đặc biệt này nha. Mọi người hỏi sở thích đặc biệt gì hả? Chính là đứa con gái của bà chứ gì nữa, bà tuy là mẹ nhưng nhìn từ đầu đến cuối về ngoài con bé chẳng có gì đặc biệt nổi bật, với lại tính tình của nó thoát nhìn thì rất hiền lành trầm lặng nhưng thực chất vô cùng quái dị quậy phá.... nên bà mới gấp rút như thế này đây.

Nếu như có ba của Dạ Nguyệt ở đây, ông chắc chắn sẽ mắng bà ấy hồ đồ, mặc dù Nguyệt Nguyệt không xinh đẹp nhưng so với một vài chị em họ thì nó dễ thương đáng yêu hơn nhiều nha. Và như vậy, hai người thường tranh cãi về vấn đề này rất nhiều.

Còn riêng về Dạ Nguyệt, cô cũng chả biết mình có xinh đẹp hay đáng yêu gì không, nhưng mặc kệ đi. Chuyện quan trọng bây giờ chính là cô không thể đi xem mắt đâu aaaaaa.... Hay là nói với mẹ cô có bạn trai rồi? Lỡ mẹ không tin bắt phải ra mắt thì làm sao? Hơn nữa Dạ Nguyệt chưa có nói vấn đề này với sự phụ, cô còn không biết sự phụ nghĩ thế nào thì cô không thể nói bừa được.

"Đợi chút, để mình gọi cháu nó xem đến đâu rồi" La Huệ Tâm lấy điện thoại từ trong túi xách nói.

Nhân lúc La Huệ Tâm đang nói chuyện điện thoại, Dạ Nguyệt chuyển đến ngồi kế bên mẹ cô, thấp giọng nói: "Mẹ này, thật ra con muốn nói cho mẹ biết một chuyện"

Hạ Dạ Lan đang hưng phấn nhìn theo bóng dáng nói chuyện bên kia của La Huệ Tâm nên không có nghe rõ Dạ Nguyệt nói gì, chỉ lơ đãng đáp ừ cho có.

"Con có bạn trai rồi....." Dạ Nguyệt nhắm mắt can đảm thú nhận nhưng cô chưa nói hết câu thì La Huệ Tâm nhanh chóng trở lại vui vẻ nói: "Cậu ấy đến trước cửa rồi"

"Tốt quá, tốt quá...." Hạ Dạ Lan bỏ ngoài tai lời Dạ Nguyệt, hay nói đúng hơn là bà ấy không có nghe lọt được chữ nào.

Dạ Nguyệt càng gấp đến độ nhảy dựng lên, cô nhanh chóng nhắm mắt bấm bừa tin nhắn gửi cho sự phụ, nội dung chỉ có bốn chữ: "Sự phụ cứu mạng"

"Đến rồi, đến rồi" La Huệ Tâm nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi đang bước về phía mọi người thì vui vẻ đứng lên chào đón nồng nhiệt.

Dạ Nguyệt càng nhắm mắt, cúi thấp đầu, trong lòng la hét ỉn ỏi.

"Cháu chào di" giọng nói trầm ấm từ tốn vang lên.

Dạ Nguyệt nghe giọng điệu này quen quen, cô lập tức ngẩng đầu lên nhìn. Khi nhìn đến người đứng trước mặt mình, cô mắt chữ a mồm chữ o, hoàn toàn không biết nói gì. Sao lại là người đó!?

"Chà chà thật là đẹp trai nha" Hạ Dạ Lan cảm thán không ngớt.

"Phải không phải không?" La Huệ Tâm cười đến vui vẻ.

(Mọi người thử đoán trước xem là ai?)

"Đúng vậy a" Hạ Dạ Lan gật đầu, cười đến ngoác cả miệng, không ngờ một đại soái ca như vậy lại chấm ngay con gái nhà mình, bà sức nhớ ra đứng dậy nói. "A cháu ngồi đi, đừng khách sáo"

Người đàn ông trẻ tuổi mỉm cười, gật đầu ngồi xuống bên cạnh Dạ Nguyệt. Mà lúc này Dạ Nguyệt đang mở to mắt nhìn cái người mà cô vẫn tưởng đang ngồi ở ngoài xe kia..... còn gửi tin nhắn cứu mạng nữa....

"Có vẻ em đã nhận ra tôi?" người nào đó cười thầm, anh vẫn dùng cách nói như chỉ mới gặp lướt qua Dạ Nguyệt vài lần, cong khoé môi nói.

"Cháu nhận ra thì thật tốt quá" La Huệ Tâm cười cười nói. "Nhưng dì vẫn sẽ giới thiệu theo đúng thứ tự trước sau nha. Đây là Lăng Chi Hiên, con trai của chị dì, năm nay 27 tuổi vẫn còn độc thân và hiện đang làm giám đốc trong trung tâm mua sắm O & Y"

Hạ Dạ Lan càng kinh ngạc hơn, trung tâm mua sắm O & Y là một trung tâm lớn với nhiều chi nhánh trải rộng, nghe nói trung tâm này là của một thương gia người nước ngoài, rất được hoan nghênh ở đây.

Dạ Nguyệt thì nghiêng đầu khó hiểu, sư phụ là giám đốc của trung tâm mua sắm? Cô cứ tưởng sư phụ là người của Lăng gia nên sẽ làm việc cho công ty bên Lăng gia, không ngờ sư phụ lại làm chỗ khác....

"Cháu thấy thế nào Nguyệt Nguyệt?" La Huệ Tâm cười híp mắt nói. "Có muốn cùng với cháu đi tiến tới hay không? Tất cả quyền quyết định là ở cháu nha, dì cũng đã rất trông đợi có cháu dâu lâu rồi"

Dạ Nguyệt ngẩng ngốc nhìn sư phụ nhà mình, chuyện bất ngờ như thế này cô hoàn toàn chưa có bắt kịp a.

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ hoảng hốt, anh cười cười không nói gì. Chỉ vì hôm nay nghe cô ấy nói đến chuyện bị bắt đi xem mắt nên anh mới lập tức lên kế hoạch này. Anh phải dừng lại chuyện xem mắt của cô gái nhỏ, sẵn đó anh còn ra mắt người nhà của cô ấy, đúng là một công đôi việc.

Hạ Dạ Lan không đợi Dạ Nguyệt quyết định, bà ấy đã gật đầu đáp ứng, còn nói chắc như đinh đóng cột: "Mình tin là con bé đã đồng ý rồi, chỉ là mắc cỡ không nói ra mà thôi". Thường ngày bà ấy rất hay nhận xét người khác thế này thế kia, nhưng hôm nay bà ấy hoàn toàn không có ý kiến gì với Lăng Chi Hiên. Có thể nói anh đã dễ dàng thông qua cửa ải của con người khó tính nhất trong nhà rồi.

"Trước chúng ta cứ để hai đứa nhỏ ở cạnh nhau một thời gian" La Huệ Tâm như thấy được Dạ Nguyệt đang hoảng hốt, bà ấy nhẹ nhàng nói. "Chừng nào thấy có thể tiến đến hôn nhân thì lúc đó kết hôn vẫn chưa muộn. Hai đứa thấy sao?"

"Cháu đồng ý" Lăng Chi Hiên gật đầu, đáy mắt nhàn nhạt nhu tình nhìn cô gái nhỏ.

Dạ Nguyệt nghe sư phụ trả lời, cô bất giác nhìn thật sâu vào đôi mắt đen như đêm sâu đó, giống như bị hấp sâu vào trong nhu tình ấm áp của sư phụ. Dạ Nguyệt cũng gật đầu chấp thuận. Cô có loại cảm giác như đang nghe văng vẳng bên tai tiếng nói trầm ấm của sư phụ... "Tin tôi!"

"Như vậy thật tốt quá" La Huệ Tâm và Hạ Dạ Lan vui vẻ nhìn nhau cười.

Sau đó mọi người gọi món ăn, vừa ăn vừa vui vẻ thân thiết trò chuyện với nhau.

*** 0w0 ***

Buổi tối, Lăng Chi Hiên lãnh nhiệm vụ đưa Dạ Nguyệt về căn hộ chung cư. Còn La Huệ Tâm thì đưa Hạ Dạ Lan về nhà.

Trước khi đi, Hạ Dạ Lan còn nhỏ giọng nói với Dạ Nguyệt: "Lần nghỉ sau nhớ về nhà, ba của con rất nhớ con" rồi bà ấy vui vẻ ngâm nga bài hát gì đó, có thể thấy bà ấy rất hài lòng về chuyện vừa rồi.

Dạ Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, xem ra mẫu thân đại nhân đã bỏ qua cho cô chuyện lúc trước rồi. Thật là may quá đi ~~~

Vừa về đến căn hộ 307, Dạ Nguyệt liền nằm dài lên ghế salon, hôm nay đúng là một ngày đầy biến cố a. Nghe sư phụ kể chuyện, đối diện với người phụ nữ đó, và chuyện xem mắt kết hôn. Cô thật sự đuối sức lắm rồi, chỉ muốn ngủ thôi. Tuyết Lang cũng đang nằm ngủ ngon lành trên thảm, ngay cả chủ về nó cũng không có thức dậy.

Lăng Chi Hiên vào phòng tắm chuẩn bị nước tắm, vừa bước ra thấy Dạ Nguyệt đang cuộn tròn nằm ngủ trên ghế như mèo nhỏ. Anh cười cung chiêu bế Dạ Nguyệt đi vào phòng tắm.

"Có muốn tôi cởi giúp em không?" Lăng Chi Hiên thì thầm vào tai Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt lập tức mở mắt ra, cô quay qua nhìn hoàn cảnh xung quanh, không biết từ khi nào mà sư phụ bế cô vào phòng tắm vậy?

"Em tự làm được rồi" Dạ Nguyệt đứng xuống nền gạch rồi cô đẩy đẩy sư phụ nhà mình ra cửa. "Anh ra ngoài đi nha, không được nhìn đó..."

"Không phải chưa từng thấy qua, em ngại cái gì?" Lăng Chi Hiên cười cười, ái muội nhìn cô gái nhỏ.

Dạ Nguyệt bỗng chốc đỏ bừng mặt, cô lè lưỡi làm mặt quỷ rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Lăng Chi Hiên bị nhốt ngoài cửa, anh cười bất đắc dĩ rồi đi trải đệm ngủ. Tối nay anh ở lại đây với cô gái nhỏ, anh còn phải xem đám người bên kia có tính toán ra tay với cô gái nhỏ hay không. Chuyện bên Lăng gia anh cũng đang âm thầm giải quyết, để đạt được mục đích cuối cùng của mình.

Dạ Nguyệt tắt ra lập tức chui ngay vào trong ổ chăn ấm áp, chỉ chốc lát sau trong phòng đã vang lên tiếng thở đều đều. Lăng Chi Hiên vừa bước ra cửa phòng tắm thấy Dạ Nguyệt đã ngủ, anh cũng không chần chờ vén chăn lên nằm xuống bên cạnh Dạ Nguyệt, vươn tay kéo Dạ Nguyệt vào lòng.

Tay anh vuốt ve vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt, rồi anh nâng cằm Dạ Nguyệt lên, hôn vào đôi môi đang khẽ mở như quyến rũ anh. Lưỡi anh dễ dàng xâm nhập vào bên trong, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại ướt át.

"Uhm..." Dạ Nguyệt nhũn mảy, vô tình ngậm một tiếng, tay vô thức ôm lấy cổ Lăng Chi Hiên.

Nụ hôn càng cuồng nhiệt hơn nữa. Dạ Nguyệt cảm giác có một vật gì đó vừa mềm mại vừa ướt át đang ở trong miệng cô cướp lấy không khí của cô, cô lơ mơ mở mắt ra. Khuôn mặt sư phụ đang nhắm mắt phóng đại trước mắt cô, và môi hai người đang dính sát vào nhau. Dạ Nguyệt mặt nóng lên, vỗ vỗ vào gáy sư phụ, cô sắp thở không được nữa rồi.

Lúc này Lăng Chi Hiên mới rời môi của Dạ Nguyệt kéo ra một sợi chỉ bạc. Dạ Nguyệt mặt càng nóng hơn nữa, chu môi nói: "Anh chơi xấu nha, em đang ngủ ngon mà"

"Phật em vì đã gọi tôi sư phụ" Lăng Chi Hiên véo véo mũi nhỏ của Dạ Nguyệt.

"Lúc đó cấp bách quá nên em nhấn bừa thôi mà" Dạ Nguyệt nhớ ra tin nhắn đã nhắn, ảo não nói.

"Dù trong tình huống nào cũng không được" Lăng Chi Hiên bá đạo nói. "Gọi một lần Phật một lần, gọi hai lần Phật hai lần, gọi lần thứ ba tôi sẽ ăn em luôn, để em nhớ tôi là gì của em"

Dạ Nguyệt không thèm phản bác nữa, cô cắn luôn vào cổ Lăng Chi Hiên, này thì chơi xấu, này thì ăn hiếp cô, này thì bá đạo...

Lăng Chi Hiên bị cô gái nhỏ cắn, anh không cảm thấy đau mà chỉ thấy một luồng nhiệt hùng hực đang xông thẳng lên, một cổ khoái cảm khó nói nên lời.

"Ha ha đã thấy sự lợi hại chưa? Anh còn dám bắt nạt em thì em sẽ...." Dạ Nguyệt cười đắc ý nhưng chưa nói hết câu đã bị cắn vào môi.

(Muốn trả thù nhưng phản tác dụng mợ nó rồi ~ Dạ Nguyệt thật là đại độ.... klquan nhưng tác giả rất thích cắn người..... *cười đều*)

Dạ Nguyệt nước mắt lưng tròng bầu lấy áo sư phụ, môi lưỡi lại tiếp tục bị ai đó giày vò đến đáng thương.

"Đã Phật đến lần thứ hai" Lăng Chi Hiên cười gian tà nói.

"Em ngủ đây" Dạ Nguyệt lập tức trốn vào trong ngực sư phụ, cô mà không đi ngủ chỉ sợ là tối nay sẽ thật thảm a....

Lăng Chi Hiên cũng không có cản, anh cười vui vẻ xoa lưng cho Dạ Nguyệt dễ ngủ.

Được sư phụ xoa lưng, Dạ Nguyệt nhanh chóng chìm vào giấc ngủ một lần nữa. Tiếng thở đều đều lại vang vọng.

Lúc này Lăng Chi Hiên mới với tay lấy ra một vật lấp lánh mà anh để phía trên đầu đệm, anh nhẹ nhàng mỉm cười thật dịu dàng lại vô cùng chói mắt.

*** 0w0 ***

Hạnh phúc của một đứa sành ăn rất là đơn giản, chính là được hưởng thụ món ăn mà mình thích nhất. Trước mắt Dạ Nguyệt chính là một con tôm hùm lăn bột thật bự, hương thơm vờn quanh mũi cô đầy kích thích trời chốc.

Không cần nói nhiều, Dạ Nguyệt liền nhào lại cắn một ngụm, kỳ lạ.... con tôm này tại sao lại dai như vậy a.... Dạ Nguyệt cố cắn rồi cố nhai cho nó đứt ra, nhưng hoàn toàn vô dụng.... Đột nhiên một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô, một dòng khí nóng như được rót vào trong tai cô.

"Có ngon không?"

Dạ Nguyệt lập tức bùng tỉnh, trước mặt cô chính là cái ngực trần rắn chắc bóng loáng và.... cô đang trong trạng thái cắn vào trong đó.

Lăng Chi Hiên đang nghiêng người chống khuỷu tay trên gối, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn Dạ Nguyệt, khoe miệng còn hơi nhếch lên tạo thành một độ cong vô cùng đẹp.

"Có ngon không?" anh nhắc lại, giọng điệu mờ ám.

Dạ Nguyệt lập tức lắc đầu, rồi móng vuốt ra khỏi ngực sư phụ nhà mình: "Dai quá..." cô muốn ăn là tôm lăn bột cơ.

"Rất tốt" Lăng Chi Hiên ánh mắt tối lại. "Vậy để tôi nếm thử xem em có ngon không" nói rồi lật người đè lên người Dạ Nguyệt, cắn vào xương quai xanh của Dạ Nguyệt.

Sau khi cắn mút để lại dấu đỏ bầm trên xương quai xanh, Lăng Chi Hiên liếm môi nhìn cô gái nhỏ: "Rất ngon, muốn ăn nữa"

"Em còn phải đi học a" Dạ Nguyệt lập tức làm vẻ mặt như đang huyết sáo nhìn sang chỗ khác, xạo sự nói.

"Còn sớm, ăn xong sẽ chở em đi" Lăng Chi Hiên cười đáng đánh đòn nói.

"Ahh ~ đúng rồi" Dạ Nguyệt như nhớ ra cái gì, la lên. "Tối qua mệt quá nên không có hỏi anh, di Huệ Tâm thật sự là di ruột của anh?"

Lăng Chi Hiên nghe vậy, anh trầm mặc trở về vị trí nằm như lúc đầu, tay vuốt tóc Dạ Nguyệt, một lúc lâu sau mới gật đầu: "Đúng vậy"

Đánh trống lảng thành công hí hí... Dạ Nguyệt hờ hết trong lòng. Chi là thấy thái độ như vậy của sư phụ, hí hửng trong lòng cô cũng không còn. Đây thật sự là câu hỏi cô rất muốn hỏi sư phụ khi sư phụ xuất hiện tại nhà hàng.

"Di Huệ Tâm và người đó là người của gia tộc La gia, một trong bốn đại gia tộc" Lăng Chi Hiên giọng điệu phức tạp nói. "Đó là lý do vì sao tôi được sinh ra dưới sự sắp xếp của một cuộc hôn nhân chính trị"

Dạ Nguyệt nghe vậy cô đã lơ mơ đoán ra gì đó, cô thở dài buồn bã. "Bốn đại gia tộc? Có phải giống như Lăng gia hay không?" mấy cái gia tộc cô cũng không rành a... nhưng cô hiểu rõ thế nào là hôn nhân chính trị.

Lăng Chi Hiên gật đầu: "Bọn họ đều có thực lực cùng kinh tế ngang nhau, cho nên bọn họ đều kiêng kị lẫn nhau. Mặc dù vậy, bọn họ vẫn luôn tìm cách hợp tác để chuốc lợi về cho mình, đó là lý do vì sao hôn nhân chính trị đã luôn xảy ra từ xưa đến giờ. Nhưng một khi hôn nhân đó kết thúc, họ sẽ phải sạch tất cả mọi thứ về cuộc hôn nhân đó và ngoảnh mặt làm ngơ với mọi hậu quả mà nó để lại, xem như nó vốn dĩ chưa từng tồn tại"

Đó là vì sao khi sư phụ mất tích bên La gia đã hoàn toàn không quan tâm tới? Hay nói đúng hơn ngay từ nhỏ sư phụ có bị làm sao, thậm chí là chết đi cũng không hề liên quan đến bọn họ có phải hay không?

Một đứa bé bị cả thế giới quay lưng và vứt bỏ thì đứa bé đó sẽ trở nên như thế nào?

Dạ Nguyệt không dám nghĩ tiếp nữa, khoé mắt lại cay cay xót xót, trái tim cô giống như đang bị ai bóp chặt, thật đau!

"Vì sao đi ấy lại đồng ý giúp anh chuyện hôm qua?" Dạ Nguyệt mềm giọng hỏi, cô cũng không ngờ mẹ cô lại có quen biết với người trong bốn đại gia tộc, nhìn cách hai người nói chuyện có lẽ là đã thân thiết nhau từ rất lâu rồi.

"Tôi biết được mẹ em và đi ấy là bạn thân từ thời còn đi học nên đã trực tiếp tới gặp và nói chuyện. Thật ra đi ấy đồng ý giúp là vì thương em, đi ấy chỉ đơn thuần nghĩ rằng tôi là cậu chủ của Lăng gia, nếu em gả cho tôi thì em nhất định sẽ sống trong nhung lụa và được hưởng thụ suốt đời" Lăng Chi Hiên cười cười nói.

"Thương em?" Dạ Nguyệt nhún mày khó hiểu, cô với đi ấy chỉ mới gặp nhau ngày hôm qua, bắt quá lúc nhỏ cũng có gặp vài lần đi nhưng cũng không đến mức độ này chứ.

"Vi em là con của Hạ Dạ Lan" Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng giải thích, lời ít ý nhiều.

Nghe câu này, một tia sáng chớp lóe trong đầu Dạ Nguyệt, cô kinh ngạc nhìn sư phụ: "Chuyện này là thật sao?"

"Là thật, trước đây đi ấy từng bị gia đình âm thầm dẫn đi bác sĩ tâm lý một thời gian" Lăng Chi Hiên đã cho người đi điều tra sau đó mới đi gặp La Huệ Tâm, chủ yếu anh muốn thuyết phục người phụ nữ này giúp anh và tất cả chỉ diễn ra trong vòng một buổi chiều. "Bọn họ nghĩ rằng đi ấy mắc bệnh. Cuối cùng đi ấy phải giả vờ như mình là một người phụ nữ bình thường kết hôn rồi sinh con mới có thể được yên ổn sống trong cái gia tộc máu lạnh vô tình này"

Dạ Nguyệt thật sự cũng không biết nói gì, giới tính và tình yêu, thực chất nó không hề có ranh giới rõ ràng: "Vậy mẹ em.....?"

"Mẹ em không hề biết chuyện này, đi ấy đã che giấu rất kỹ, chỉ luôn âm thầm dõi theo và quan tâm mẹ em với danh nghĩa một người bạn thân" Lăng Chi Hiên thật sự không có ác cảm với người phụ nữ này, dù cho La Huệ Tâm là em của người đó hay là người trong cái thế giới lạnh lẽo vô tình đó. Cho nên giọng điệu của anh rất ôn hoà khi nhắc đến La Huệ Tâm.

"Người không biết gì mới là người hạnh phúc nhất" Dạ Nguyệt nhỏ giọng nói, tiếng nói chìm dần vào khoảng không vô định. Di ấy đã một lòng chúc phúc cho mẹ ở bên cạnh người mà mẹ yêu thương. Một câu chuyện xưa vừa đẹp vừa buồn.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Lăng Chi Hiên lạnh nhạt quét một vòng nhìn những người ngồi trong phòng họp, chậm rãi lên tiếng: "Nhiệm vụ thứ ba rất đơn giản, điều tra từng người một trong số những người có ý định ủng hộ tôi, khoảng thời gian lùi về 10 năm trước khi tôi mất tích cho đến bây giờ, những gì họ đã làm

công khai cho đến bí mật. Sau đó lọc lại thành một danh sách những người có thể tin cậy được"

"Vâng, chủ tịch" mọi người đồng thanh đáp.

Chuyện này phải tốn rất nhiều thời gian, cho nên lần này họ xuất kích hơn phân nửa lực lượng để hoàn thành nhiệm vụ này trong thời gian ngắn nhất.

"Cho người giám sát chặt chẽ xung quanh chung cư Bonheur" Lăng Chi Hiên ánh mắt thanh u thâm sâu không nhìn ra cảm xúc, giọng nói lạnh lẽo nhìn Dương Lãnh Thiên. "Có động tĩnh gì phải lập tức giải quyết trong âm thầm, tránh để bức dây động rừng"

"Đã hiểu" Dương Lãnh Thiên gật đầu.

"Chọn ra hai người theo sát bảo vệ Dạ Nguyệt, tránh để bất kì ai tổn thương hay làm hại đến cô ấy" Lăng Chi Hiên sợ Lăng Thành sẽ bắt đầu ra tay gây bất lợi cho Dạ Nguyệt, vì cô ấy đã vì anh mà đắc tội với người đàn bà độc ác đó, bà ta nhất định sẽ không bao giờ buông tha cho cô ấy, trừ khi cô ấy biến mất.

"Vâng" Dương Lãnh Thiên tiếp tục gật đầu nhưng trong đáy mắt anh lúc này đã xuất hiện ý cười.

"Sau khi xong nhiệm vụ thứ ba, chúng ta sẽ tiến hành bước tiếp theo"

"Rõ!!"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Soái ca... chỉ có thể ăn chứ không thể ngắm... à nhầm, chỉ có thể ngắm chứ không thể ăn mới đúng. Lý Vân Nhi hứng trí bưng bưng phát biểu câu này khi thấy một người đàn ông trẻ tuổi bước vào giảng đường. Anh ta đứng trên bục giảng, lướt đôi mắt hút hồn của mình nhìn quanh khắp lớp, nở nụ cười nóng bỏng như gió mùa hè mê đảo tất cả thiếu nữ trong lớp, ngũ quan của anh ta vô cùng anh tuấn.

"Xin chào các bạn, tôi là Lạc Huân Triết. Vì giáo sư Thái phải đi công tác đột xuất một tháng nên tôi sẽ thay thầy đứng lớp trong một tháng này. Hy vọng chúng ta sẽ cùng nhau hợp tác thật ăn ý và vui vẻ" giọng nói trầm ấm ôn nhu vang lên trong tiếng hút khí của mọi người.

Vừa dứt lời, cả lớp học chấn động, tiếng la hét vang trời như muốn nổ tung nơi này. Về mặt của các bạn nữ không thể nào che giấu được vui sướng cùng hừng khởi.

Dạ Nguyệt nhanh chóng bật tai lại, không thôi chắc cô sẽ lũng bùng lỗ tai mất thôi. Liếc nhìn người đang đứng trên bục giảng, Dạ Nguyệt tự cảm thán mắt mình chắc có vấn đề vì cô cảm thấy vị này cũng bình thường như những người khác. Có lẽ do cô luôn ở bên cạnh sư phụ, mỗi ngày đều phải nhìn đến khuôn mặt tà mị yêu nghiệt đó ít nhất một lần. Nên bây giờ nhìn trai đẹp, cô đã có khả năng miễn dịch rất cao, hoàn toàn không hề bị thu hút. Trừ khi có người yêu nghiệt hơn cả sư phụ mới có thể khiến cô trợn mắt nhìn đi a.

Lý Vân Nhi kéo tay Dạ Nguyệt, mờ ám nói: "Dạ Nguyệt, chị có để ý thấy không, này giờ thầy ấy cứ nhìn về hướng này"

Dạ Nguyệt nhìn xung quanh rồi cười cười nói: "Em xem, người ngồi bàn kế chúng ta không phải là Tâm Di sao?"

"Ah thì ra là vậy ~ Tâm Di vốn dĩ chính là hoa khôi của trường chúng ta cơ mà" Lý Vân Nhi lập tức hiểu ra, sức hút của hoa khôi quả thật vô cùng lớn, cô ấy còn là con cháu của La gia. "Bình thường bất kể là giáo viên nào từ già đến trẻ, chỉ cần bước vào lớp thì liền ngơ ngẩn nhìn cô ấy trước tiên a"

Dạ Nguyệt cười cười gật đầu, xem ra sắp có một câu chuyện tình yêu bí mật mới nữa đây ~ Dạ Nguyệt tự cho là đúng ngồi cười như đúng rồi, nhưng cô lại không hề biết tầm mắt đó chính là đang chăm chú nhìn cô.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Gia tộc Lăng gia thuộc hàng đại gia tộc lâu đời từ trăm năm trước, nhà chính của dòng tộc được đặt ở Thượng Hải. Nhưng những gia đình nhỏ đều tản ra sống ở các thành phố lớn khác nhau. Biệt thự Lăng Thành được xây dựng ở thành phố A kể từ khi ông trưởng thành và kết hôn với mẹ của Lăng Chi Hiên. Ngôi biệt thự rộng lớn với kiểu kiến trúc hiện đại, Lăng Thành là một con người hiện đại chính hiệu, ông không hề thích hay lưu luyến với phong cách cổ xưa và những truyền thống lâu đời của bậc tiền bối đi trước.

Hôm nay, ông đặc biệt gọi Lăng Chi Hiên về nhà cùng ăn bữa cơm đoàn viên. Ông vốn dĩ không hề muốn để nó sống ở căn hộ chung cư đó, nhưng khi nó biết mình có một căn hộ riêng, nó đã đến nơi đó ở mà không ở trong biệt thự dưới sự sắp xếp của ông. Có lẽ nó chưa thích ứng sau khi mất trí nhớ nên ông cũng không ép nó. Chỉ cần nó ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay của ông thì ông sẽ để nó sống lâu thêm một chút nữa.

Bữa ăn đoàn viên nhanh chóng kết thúc trong không khí đầm ấm yên bình. Tất cả mọi người đều niềm nở chào mừng Lăng Chi Hiên trở về nhà, nụ cười lan rộng trên gương mặt của mỗi người. Đặc biệt hai cô em gái sinh đôi vô cùng hưng phấn khi gặp lại anh, luôn luôn bám lấy anh không buông.

Sau khi ăn xong, Lăng Thành gọi Lăng Chi Hiên vào thư phòng. Không khí một mảnh trầm lặng, Lăng Chi Hiên cũng không nói gì, anh ngồi thẳng lưng, đôi mắt như đầm sâu không toả ra bất cứ biểu tình nào, thoạt nhìn trông anh rất yên tĩnh như đang chờ đợi một điều gì đó sắp tới. Dù là vậy khí chất tản ra trên người anh vẫn rất bức người.

"Ba biết con rất thích con bé đó" Lăng Thành ngồi đối diện Lăng Chi Hiên, nhấp một ngụm trà rồi từ tốn nói, sâu trong đáy mắt xoẹt qua tia giảo hoạt. "Con có thể để con bé bên cạnh con nhưng con phải đáp ứng ba điều kiện của ba"

Lăng Chi Hiên vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ông. Sau một lúc lâu, anh mới trầm thấp mở miệng: "Là điều kiện gì?"

Lăng Thành nhếch khoé môi, nụ cười mang đầy hàm ý sâu xa, động tác này rất giống với hành động cong khoé môi của Lăng Chi Hiên thường ngày: "Thứ nhất, con bé suốt đời chỉ có thể làm tình nhân của con, ở cạnh bên con trong bóng tối, tuyệt đối vĩnh viễn không bao giờ được trở thành con dâu chính thức của Lăng gia"

Nghe đến đây, sâu trong đáy lòng Lăng Chi Hiên trào lên một mảng giá rét, rét lạnh đến cực điểm.

Thấy Lăng Chi Hiên không có phản ứng, vẫn thanh tĩnh ngồi đó, Lăng Thành tiếp tục lên tiếng: "Thứ hai, chọn một ngày tốt, lập tức kết hôn với Nhược Vy, người vợ chính thức của con chỉ có thể là Nhược Vy"

"Còn điều kiện cuối cùng?" Lăng Chi Hiên vẫn thản nhiên hỏi, giống như hai điều kiện vừa rồi với anh chỉ là ruồi muỗi.

"Thật ra điều kiện này vốn dĩ là chuyện nhất định phải làm nên đáng lẽ ba không nên xem nó như một điều kiện" Lăng Thành nở nụ cười hài lòng, xem phản ứng của nó có lẽ đã chấp nhận. "Từ sau khi con mất tích, một tay Trí Thanh đã luôn phải thay con điều hành tất cả mọi việc lớn nhỏ trong ngoài gia tộc. Nay con đã về tất nhiên nó sẽ trở về với vị trí trước đây của mình. Nhưng con lại bị mất trí nhớ, cho nên ba nghĩ con nên tạm thời uỷ quyền thừa kế cho Trí Thanh và bắt đầu theo nó để nó chỉ dẫn lại cho con. Đến khi con có thể hiểu rõ cách xử lý mọi việc trong ngoài, lúc đó ba sẽ lập tức giao lại Lăng gia cho con để về hưởng thụ tuổi già và đi du ngoạn thế giới với mẹ con. Đây chính là điều mà ba đã muốn làm từ lâu rồi, chỉ là trên vai ba còn gánh nặng nên đành phải xếp nó ở phía sau. Nay các con đều đã khôn lớn, ba thật sự yên tâm giao lại mọi thứ cho các con" ánh mắt Lăng Thành chứa đựng nhân nhật ôn nhu và nhẹ nhàng, giọng điệu trầm ấm đầy thâm tình.

Lăng Chi Hiên cơ thể khẽ run, rơi vào trầm mặc, vẻ mặt như đang suy nghĩ nhưng không khí xung quanh anh đã dịu bớt đi rất nhiều.

Lăng Thành liếc mắt âm thầm nở nụ cười, lại hợp một ngụm trà tiếp tục từ tốn nói: "Con cứ về từ từ suy nghĩ, ba biết con nhất thời sẽ không biết phải làm sao. Đừng quá áp lực, con hãy nghĩ đến lợi ích sau này mà bản thân sẽ có khi con đồng ý rồi lúc đó hãy nói với ba quyết định của con"

Cám dỗ luôn luôn ngự trị trong thế giới tăm tối, Lăng Thành hiểu rõ điều này nhất. Chỉ cần một chút hứa hẹn đối trá, chỉ cần một chút thâm tình nhân nhệ, chỉ cần con người ta nghĩ bản thân sẽ có tất cả... thì cho dù là một trăm điều kiện đi chăng nữa cũng chẳng nề hà gì.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới oOo

Dạ Nguyệt đẩy một chồng tập chất cao như núi trong xe đẩy, lẳng lặng đi trên hành lang dài của trường, ánh nắng chiều tà hắt trên tường và trên nền gạch một màu vàng cam dịu nhẹ.

Đến trước cửa của một căn phòng nằm cuối hành lang, Dạ Nguyệt gõ cửa phòng.

"Vào đi" giọng nói trầm ấm vang lên phía bên trong.

Dạ Nguyệt mở cửa đi vào: "Thưa thầy, em nộp bài tập của lớp ạ" vừa nói cô vừa cúi xuống khuôn chồng tập để lên bàn.

"Cám ơn em" Lạc Huân Triết ngẩng đầu, nở nụ cười ôn nhu nhẹ nhàng rung động lòng người.

Dạ Nguyệt gật đầu cười cười, rồi cô lễ phép chào Lạc Huân Triết để chuẩn bị đi về.

"Chậm đã" Lạc Huân Triết đứng dậy, cười rạng rỡ đi đến trước mặt cô. "Để tỏ lòng biết ơn, tôi muốn mời em ăn bữa tối"

Dạ Nguyệt lập tức xua tay lia lịa: "Không sao đâu thầy, đây là bổn phận của em thôi mà"

"Không cần khách sáo với tôi, sau này chúng ta sẽ còn làm việc với nhau dài dài" Lạc Huân Triết lại cười rộ lên. "Tôi chỉ là đang mua chuộc em làm tay sai của tôi thôi"

"Vậy em đành để kế hoạch của thầy thất bại rồi, em đã có hẹn ăn tối với bạn" Dạ Nguyệt từ chối khéo, cô chưa từng ra ngoài ăn tối với một người đàn ông vừa mới quen biết, huống chi người này còn là thầy giáo của cô, đi hai người không phải là rất không thích hợp hay sao?

"Bạn trai của em?" Lạc Huân Triết thu lại nụ cười, trầm ngâm hỏi.

"Dạ vâng" Dạ Nguyệt gật đầu, mặc dù cô rất rảnh rỗi vì sư phụ đã về thành phố A nhưng nếu đã nói xạo thì phải nói xạo đến cuối cùng a. Cô không biết tại sao thầy Lạc lại muốn mời cô ăn cơm vì rõ ràng theo lẽ thường việc thay mặt lớp nộp bài cho thầy chẳng phải to tát gì nên chuyện này thật khó mà lý giải.

Lạc Huân Triết nhũn mày, chăm chú nhìn vẻ mặt như suy nghĩ của Dạ Nguyệt, rồi bất chợt anh cong khóe môi: "Vậy hẹn em vào một dịp khác vậy"

Dạ Nguyệt không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu xem như chào tạm biệt rồi cô nhanh chóng rời đi. Đột nhiên cô lại có một cảm giác kỳ lạ với con người này. Hiện tại cô không biết phải diễn tả bằng lời như thế nào.

Nhưng đi được vài bước, cô lại nghe tiếng bước chân nện trên nền gạch ở phía sau mình, vừa mạnh mẽ có lực vừa có tiết tấu rõ ràng. Cô quay lại nhìn thì thấy Lạc Huân Triết đang đi phía sau cô, thấy cô quay lại anh lập tức đi nhanh đến chỗ cô.

"Tôi cũng đi về nhà" Lạc Huân Triết nở nụ cười ấm áp như gió xuân.

Dạ Nguyệt không để ý đến Lạc Huân Triết nữa, cô lại tiếp tục đi tiếp. Nhưng cô không để ý không có nghĩa Lạc Huân Triết cũng không để ý. Anh vẫn nói không ngừng cho đến khi cả hai ra đến cổng trường, bất kể là Dạ Nguyệt có đáp lời phụ họa hay không.

Người đang nói thao thao bất tuyệt chính là thầy giáo dạy cô? Dạ Nguyệt thật chẳng ngờ thầy Lạc lại nói nhiều đến như vậy, rất khác so với vẻ bề ngoài của thầy ấy.

Vào thời điểm này trong ngày ngoại trừ các học sinh sống trong khu ký túc xá thì những học sinh khác đều đã ra về nên trước cổng trường vô cùng vắng lặng. Dạ Nguyệt và Lạc Huân Triết vừa đi đến cổng trường thì thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng dựa vào một chiếc xe mui trần màu đen.

Thấy Dạ Nguyệt, bóng dáng đó lập tức đi về phía cô. Lăng Chi Hiên vẫn như thường ngày, mặc áo sơ mi mở ra ba cúc áo, quần tây âu phẳng phiu, tay dắt vào bên trong túi quần. Khi anh nhìn thấy một người đàn ông đang cười cười nói nói với cô gái nhỏ của anh, anh bất giác nhũn mày.

"Sao anh lại ở đây?" Dạ Nguyệt kinh hỷ, trở mắt nhìn người trước mặt. Sư phụ đã về thành phố A vào ba ngày trước, hay nói cách khác cô và sư phụ cũng đã không ở cạnh nhau ba ngày rồi. Trong khoảng thời gian này, ngày nào cô cũng vui đầu vào trong nghiên cứu tài liệu tham khảo, chỉ để không phải nghĩ ngợi lung tung hay lo lắng đến mất ngủ. Sư phụ trở về nơi đó, một mình đối mặt với những con người đó.....

"Tôi đến đón em" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô gái nhỏ, ánh mắt lóe lên tia sáng quắc chuyển sang người đàn ông anh tuấn đang đi cạnh cô gái nhỏ.

Dạ Nguyệt lập tức giới thiệu: "Đây là giảng viên thay giáo sư Thái dạy lớp em trong thời gian tới"

"Chào anh! Tôi là Lạc Huân Triết, rất vui được gặp anh" Lạc Huân Triết giơ tay về phía Lăng Chi Hiên. "Anh là anh trai của Nguyệt Nguyệt đến đón Nguyệt Nguyệt?"

Không hẹn mà cả Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đều nhũn mày lại. Dạ Nguyệt không nhớ là có quen biết thân thiết gì với thầy Lạc, tại sao thầy ấy lại gọi cô thân thiết như vậy? Điều này khiến cô đặc biệt cảm thấy rất khó chịu, vì ngoại trừ ba mẹ và Ánh Nhật thì chưa từng có ai tùy tiện gọi cô như vậy. Hơn nữa dường như thầy ấy đang cố tình hỏi như vậy....

Lăng Chi Hiên không có đưa tay ra, khí lạnh cùng áp bức vô hình tản ra xung quanh. Người này, có gì đó không đúng dành cho cô gái nhỏ của anh. Anh không nói gì chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Lạc Huân Triết rồi dẫn Dạ Nguyệt rời đi.

"Nguyệt Nguyệt, đừng quên dịp khác đi ăn với tôi nhé" Lạc Huân Triết nói với theo hai người, trong giọng nói còn mang theo ngữ điệu vô cùng vui vẻ và thích thú.

Lăng Chi Hiên ánh mắt tối lại, càng siết chặt lấy tay Dạ Nguyệt, nhanh chóng kéo Dạ Nguyệt lên xe. Anh cho mui xe đóng lại, cách biệt hai người với thế giới bên ngoài. Bên trong xe một mảnh yên tĩnh trầm mặc.

"Em và thầy ấy không có gì" Dạ Nguyệt nhẹ giọng nói, cô cảm thấy sư phụ hình như đang rất tức giận. Nhưng cô cũng không biết phải giải thích như thế nào cho đúng, quả thật cô không biết thầy Lạc đang có ý định gì.

"Tôi biết" Lăng Chi Hiên gõ gõ ngón trỏ lên vô lăng, anh không giận Dạ Nguyệt, mà anh tức giận vì cách hắt hủi nhìn cô gái nhỏ của anh. Ánh mắt trần trụi đục vụng và nóng bỏng, chỉ là nó được che giấu rất sâu dưới đáy mắt.

Anh quay sang chăm chú nhìn Dạ Nguyệt. Anh vô cùng tin tưởng người trước mặt này, bởi vì cô ấy không hề dễ dàng chấp nhận một người nào đó

đến bên cạnh mình. Cái tính cách cố chấp và ngang bướng đã ăn sâu vào máu cô ấy, đặc biệt là về việc một mình bước đi tiếp. Trước đây nếu anh không kiên trì, có lẽ cô ấy đã bỏ chạy. Nhưng anh biết, cô ấy vốn dĩ đã có tình cảm với anh từ trước nên anh mới có thể đến bên cạnh cô ấy được. Nếu không thì cho dù có kiên trì, cô ấy cũng nhất định lạnh lùng cắt đứt mọi thứ, để người ta đi tìm kiếm hạnh phúc thật sự của mình. Anh đã nhìn thấu cái đồ ngốc này từ lâu rồi.

Dạ Nguyệt bị sự phụ chiếu tướng, gò má bắt gặp ửng hồng, trong lòng cô âm thầm thở phào vì sự phụ không có hiểu lầm cô. Tất cả mọi người trên thế giới này có thể hiểu lầm cô, chỉ riêng sự phụ là không thể được. Điểm này cả cô và anh đều suy nghĩ giống nhau.

"Cẩn thận với người đàn ông đó, sau này không được đi riêng như vậy nữa" Lăng Chi Hiên dặn dò cô gái nhỏ.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu, cô cũng không hề có cái ý định đó, cô cong mông chạy còn không kịp nữa là. Cô biết bản thân từ ngoại hình cho đến tính cách đều vô cùng bình thường nên cô không bao giờ tự luyện người khác thích cô, chỉ là cô vẫn nghĩ không ra tại sao thầy Lạc lại giả vờ biểu hiện như có ý gì đó với cô? Hay là... có hay không có liên quan đến những người đó?

*** 0w0 ***

Sau khi về đến chung cư, Dạ Nguyệt đi tắm rửa sạch sẽ sau một ngày dài lết lết suốt trong trường.

"Điều tra người đàn ông tên Lạc Huân Triết cho tôi" Lăng Chi Hiên giọng nói lạnh lẽo hàm chứa tức giận nói vào trong điện thoại. Vì Lăng Chi Hiên cũng nghĩ giống Dạ Nguyệt nên anh mới phải lập tức điều tra về Lạc Huân Triết, bọn họ đang định làm gì cô gái nhỏ của anh đây?

"Vâng" Dương Lãnh Thiên bị giọng nói âm hàn dọa cho nhảy dựng lên, ai mà to gan dám chọc tức Chủ tịch vậy a?

Nói xong tắt điện thoại, Lăng Chi Hiên nhắm mắt dựa vào trong lưng ghế, không khí ám áp quen thuộc với mùi hương dễ chịu của cô gái nhỏ vờn quanh mũi anh, làm anh bất giác thả lỏng cơ thể. Về nhà thật tốt...

"Đến lượt anh kìa" Dạ Nguyệt vừa lau tóc vừa bước ra phòng khách.

Lăng Chi Hiên mở mắt nghiêng đầu, đôi mắt sâu thẳm đen láy chăm chú nhìn Dạ Nguyệt. Rồi anh vươn tay kéo Dạ Nguyệt ngồi vào lòng mình, lấy khăn của Dạ Nguyệt nhẹ nhàng tự mình lau tóc cho cô.

"Việc ở bên đó như thế nào rồi?" Dạ Nguyệt thoải mái híp cả mắt, vô thức hỏi.

Lăng Chi Hiên đột nhiên ngừng tay, xoay Dạ Nguyệt lại, vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn mà đã ba ngày rồi anh không được nhìn thấy.

"Bảo bối, em có tin tôi không?" anh hỏi.

Dạ Nguyệt gật đầu, nếu không tin sự phụ thì cô sẽ không ở bên cạnh sự phụ như bây giờ.

"Nếu tôi bắt buộc phải kết hôn với Thích Nhược Vy, em vẫn sẽ ở bên cạnh tôi?" Lăng Chi Hiên ánh mắt sâu xa nhìn vào đôi mắt trong suốt của Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt hóa đá nhìn người trước mặt mình, rồi cô nhẹ giọng hỏi, cố gắng áp chế tâm tình đang dần kích động của mình: "Có phải đã có việc gì xảy ra rồi hay không?"

"Em chỉ cần trả lời tôi, tuyệt đối không được dối lòng" Lăng Chi Hiên nhướng mắt, cảm giác cơ thể cô gái nhỏ đang run nhẹ.

"Sẽ không" Dạ Nguyệt quay mặt qua hướng khác, nói chắc chắn: "Nếu anh kết hôn với Thích Nhược Vy, dù cho chỉ là bắt cóc dĩ, em cũng sẽ đi"

Từ trước đến giờ, Dạ Nguyệt biết bản thân mình là người rất ích kỷ. Những thứ mà cô đang có, cô chỉ muốn nắm giữ thật chặt, không muốn đánh mất bất cứ điều gì. Cô tin sự phụ sẽ không phản bội cô nhưng cô sẽ không thể chấp nhận được chuyện người đàn ông của cô đi kết hôn với người khác, bắt cóc dĩ cũng không. Một khi chuyện đó xảy ra thì cô sẽ không chần chừ mà rời đi, bởi vì đối với cô tình yêu chính là chuyện của hai người, nếu có người thứ ba dù chỉ là trên danh nghĩa thì đó không còn là tình yêu nữa.

Đừng nói tất cả chỉ là bắt cóc dĩ, bởi vì nếu thật sự yêu thì người ta sẽ không bao giờ dùng tình yêu của bản thân mình để đi đổi lấy những thứ khác. Tình yêu vốn dĩ cũng là thứ tình cảm thiêng liêng như tình thân và tình bạn, chỉ là ở thế giới hỗn loạn như bây giờ, nó đã biến chất thành một thứ không đáng một đồng trong mắt của một số người.

Quả nhiên cô gái nhỏ sẽ nói như vậy, Lăng Chi Hiên lập tức vui vẻ càng siết chặt lấy Dạ Nguyệt hơn nữa, hôn vào môi cô: "Rất tốt". Anh biết cô gái nhỏ của anh rất cố chấp và chấp nhất đến chuyện này, cô ấy cũng không hy sinh theo kiểu nhu nhược yếu đuối như những người khác mà sẽ mạnh mẽ quyết định con đường của bản thân mình. Cho nên ngay từ đầu anh đã biết nếu anh đồng ý điều kiện của Lăng Thành, anh sẽ mất cô gái nhỏ vĩnh viễn....

Dạ Nguyệt khó hiểu nhìn sự phụ. Khi nghe sự phụ hỏi như vậy, cô đã nghĩ đến một khả năng, chính là những người đó có thể đã đưa ra một yêu cầu nào đó với sự phụ, hoặc giả là bắt ép sự phụ làm điều này, nếu không làm theo sự phụ sẽ bị nghi ngờ hay bị như thế nào đó. Nhưng cô đã

không nghĩ đến đại cuộc mà trả lời ích kỷ như vậy, tại sao sư phụ lại không giận ngược lại còn rất vui vẻ?

“Trước đây, ông nội của tôi cũng đã ra điều kiện với Lăng Thành” Lăng Chi Hiên tâm trạng đã cảm thấy rất nhẹ nhõm, anh vui đầu vào trong cơ thể mát mẻ của Dạ Nguyệt, từ tốn nói.

“Ông bắt ông ta phải kết hôn với người đó, còn người phụ nữ kia chỉ có thể làm tình nhân của ông ta” giọng nói của anh vẫn đều đều vang vọng trong không khí âm áp yên tĩnh, mặc dù nhắc đến người đã sinh ra mình nhưng anh vẫn không có bất kì tình cảm đặc biệt nào. “Lăng Thành không thể từ chối, bởi vì kết hôn với người đó ông ta mới có thể chính thức nắm quyền thừa kế Lăng gia”

“Nói như vậy, Lăng Thành và Lăng phu nhân đã yêu nhau từ trước?” Dạ Nguyệt mở to mắt kinh ngạc.

“Có thể nói như vậy” Lăng Chi Hiên gật đầu, anh đã điều tra tất cả mọi chuyện trước đây. “Ban đầu Lăng Thành không chấp nhận kết hôn cho đến khi nghe đến chuyện thừa kế. Và người phụ nữ kia cũng khuyến khích ông ta và đồng ý làm tình nhân của ông ta, chỉ mong có thể luôn là người phía sau ủng hộ ông ta. Bây giờ, ông ta lại muốn làm vậy với tôi, chỉ để tôi phải chịu nỗi đau đớn giống như ông ta”

Như vậy, lý do sư phụ vui sướng là vì cô không giống với người phụ nữ kia có phải hay không? Dạ Nguyệt nhất thời hiểu rõ mọi chuyện. Nếu thật sự yêu sâu đậm thì con người ta sẽ không bao giờ bị lung lay bởi những cám dỗ trước mắt, có trách thì hãy trách tình yêu đó vốn dĩ không hề sâu đậm như bọn họ đã tưởng như thế.

“Tôi cũng không phải là người vô dụng như ông ta” Lăng Chi Hiên tự tin cong khóe môi, đáy mắt xoẹt qua tia khinh thường. Một người đàn ông mà có được tất cả mọi thứ từ việc đánh đổi người phụ nữ của mình thì người đó vốn dĩ là một tên đàn ông vô dụng, yếu đuối và hèn nhát.

Với lại điều anh cần không phải là có được tất cả mọi thứ, anh vốn dĩ đã có tất cả mọi thứ từ rất lâu rồi nhưng anh vẫn chỉ cảm thấy trống rỗng và tịch mịch. Tự bản thân anh đã xây dựng nên thế lực cho mình chỉ vì anh biết sống trong thế giới mạnh thì sống yếu thì ngay cả đến cái chết cũng không có quyền quyết định như thế giới này, anh phải thật hùng mạnh mới có thể bảo vệ được chính bản thân mình. Bây giờ thứ anh cần phải bảo vệ không còn là bản thân mình nữa mà chính là người đang ngồi ở trong lòng anh ngay lúc này.

“Nếu anh không đồng ý điều kiện gì đó thì liệu ông ta có bắt đầu nghi ngờ anh không?” Dạ Nguyệt lo lắng hỏi.

“Không sao, cái tôi cần chính là một chút thời gian nữa” Lăng Chi Hiên vỗ về vào lưng Dạ Nguyệt. “Sau khi sắp xếp xong thì lúc đó cho dù ông ta có biết tôi không mất trí nhớ cũng không còn quan trọng nữa”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Sáng sớm, Dạ Nguyệt thức giấc đã không thấy người ngủ bên cạnh đâu nữa, chắc là sư phụ đã trở về thành phố A rồi. Dạ Nguyệt lưu luyến ôm gối của sư phụ vào lòng, hít ngửi mùi hương còn vương vấn lại, cô lại nhớ sư phụ của cô nữa rồi.

"Nếu muốn ôm thì hãy ôm người bằng xương bằng thịt đang đứng ở đây" Lăng Chi Hiên khoanh tay trước ngực, tựa người vào cửa phòng, đôi mắt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

"Ahh anh... anh vẫn còn ở đây à?" Dạ Nguyệt mặt bắt đầu đỏ lên, bị sư phụ bắt quả tang tại trận a.

"Thật may vì tôi chưa có đi, mới có thể thấy được bảo bối của tôi không muốn rời xa tôi đến cỡ nào" Lăng Chi Hiên nở nụ cười tà mị, giọng nói chứa đựng vô hạn sùng bái.

Dạ Nguyệt mặt càng nóng càng đỏ hơn nữa, cô lập tức chui đầu vào trong chăn trốn luôn không cần nói nhiều, ai ai thật là... ba chấm quá đi mà!

Lăng Chi Hiên kéo chăn của ai đó ra, cúi người véo véo vào gò má ửng hồng của ai đó: "Không cho phép trốn, mèo con lười biếng"

Dạ Nguyệt kéo móng vuốt của sư phụ xuống, bắt ngờ vươn người nhéo lại vào hai bên má của sư phụ: "Ăn miếng trả miếng ha ha..."

Nhưng Lăng Chi Hiên không có phản ứng gì đặc biệt, anh ngồi xuống kéo người nào đó vào lòng, mặc dù má bị véo nhưng đôi mắt anh vẫn chăm chú sáng quắc nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt ngán người đối mặt lại với sư phụ, cô nghĩ: "Sao hôm nay sư phụ hiền vậy ta? Nếu là bình thường chắc là sẽ bị phạt a...."

"Sẵn sàng đón nhận hình phạt của tôi chưa?" Lăng Chi Hiên cong khoé môi, nụ cười sâu xa mờ ám

Dạ Nguyệt tròn mắt nhìn sư phụ, mới vừa nói xong là y như rằng nha: "Xin các hạ hãy nhẹ tay thương xót cho tiểu muội muội đáng yêu dễ thương đi mà..." chớp chớp đôi mắt trong suốt, Dạ Nguyệt lần thứ n dùng tuyệt chiêu "mỹ nhân kế" trong ngoặc kép ra giờ trò van xin.

"Em yên tâm, hình phạt của tôi rất nhẹ, em chỉ cần hoạt động tay một chút thôi" Lăng Chi Hiên cười càng sâu xa mờ ám

Dạ Nguyệt nghi hoặc nhìn người đối diện, nụ cười thật đáng sợ, thật quá đáng sợ..... có ai không? Help me!!

Đang lúc Dạ Nguyệt còn nghi hoặc, Lăng Chi Hiên từ từ lấy ra một sấp giấy mỏng được gấp làm bốn trong túi áo phía bên trong áo comple của mình: "Ký vào đây là được"

Dạ Nguyệt nghi vấn nhìn tờ giấy đầu tiên của sấp giấy, rồi cô mở to mắt nhìn sư phụ, đây không phải chính là giấy tờ của căn hộ này sao?

Thấy Dạ Nguyệt vẫn ngồi im nhìn chằm chằm sấp giấy, Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói: "Tôi đã mua căn hộ này rồi, sẽ để cho em đứng tên nó"

"Hả? Không cần đâu a, em chỉ ở đây cho tới khi tốt nghiệp thôi mà" Dạ Nguyệt lắc đầu như trống bỏi.

"Không phải nói đây là hình phạt sao?" giọng điệu ai kia mang đậm mùi nguy hiểm, ánh mắt sắc bén chiếu xuống Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nuốt nước miếng cái ực, cảm giác như đại ma vương đang hiện ra đe dọa cô a. Nhưng cô vẫn một mực lắc đầu không đồng ý, cho dù có bị ma vương đe dọa....

"Vậy thì ký vào đây" Lăng Chi Hiên lại lấy ra một sấp giấy mỏng khác, cong khoé môi, anh đã chuẩn bị phương án thứ hai. "Từ giờ tôi sẽ là chủ nhà của em"

Lúc này Dạ Nguyệt mới đồng ý ký tên vào đồng giấy tờ đó. Cô không hiểu tại sao sư phụ lại mua lại căn hộ này, so với căn hộ của sư phụ thì nó còn chưa tới một phần ba nữa là. Với lại sau khi tốt nghiệp cô sẽ trở về nhà chứ không có ở đây a.

Thấy Dạ Nguyệt ký xong, đáy mắt Lăng Chi Hiên xoẹt qua ý cười quý dị. Anh đứng dậy rút tờ giấy cuối cùng trong sấp giấy, quơ quơ trước mặt Dạ Nguyệt: "Em làm tốt lắm, vợ yêu của anh"

Nhìn thấy tờ giấy đang lướt qua lướt lại trước mắt, lần này mắt Dạ Nguyệt còn tròn to hơn lúc nãy, thiếu điều muốn rớt ra ngoài, vì dòng chữ to tướng nằm rành rành trên tờ giấy: "Giấy đăng ký kết hôn?", cô hoàn toàn sững sờ không thể thốt thêm lời nào nữa.

Cô chỉ vì véo má sư phụ chút xíu mà bị phạt phải ký tên vào giấy kết hôn hả? Chưa gì hết mà cô đã tự mình đem bán mình, từ cô gái yêu đời vui tính trở thành phụ nữ có chồng?

"Sao... sao anh có nó?" Dạ Nguyệt lắp bắp hỏi, nghe giang hồ đồn muốn đăng ký kết hôn là phải ra cục dân chính - cô nhớ vậy - gì gì đó mà. Hay là sư phụ đang đùa với cô đây? Sư phụ luôn làm những việc khiến cho cô không kịp trở tay, không.. phải nói là sư phụ luôn làm những việc không theo lối suy nghĩ của người bình thường.. khiến cô không thể nào bắt kịp được suy nghĩ của sư phụ.

"Mọi thủ tục đã chuẩn bị xong, chỉ còn cần chữ ký của em là chúng ta đã hoàn thành thủ tục" Lăng Chi Hiên thân nhiên nói, nụ cười lan rộng đến đáy mắt.

"Nhưng mà chuyện...chuyện này...." Dạ Nguyệt thiếu điều muốn cắn trúng lưỡi khi nói, cái này...cái này thật sự quá bất ngờ rồi. Cô còn chưa có cảm giác mình mới vừa kết hôn xong, cô và sư phụ đã trở thành vợ chồng!? Nói giỡn hay nói chơi vậy?

"Có cái này thì Lăng Thành sẽ không thể ép anh kết hôn với Thích Nhược Vy nữa" Lăng Chi Hiên cười cười nhìn biểu hiện ngốc lảng của cô gái nhỏ, không... từ giờ người này đã là vợ yêu của anh. Nghĩ đến đây đáy mắt anh tràn đầy nhu tình ấm áp. "Người vợ chính thức của anh chỉ có thể là em"

Rồi anh ôm lấy Dạ Nguyệt vào lòng, nhẹ nhàng nâng bàn tay trái của cô lên, từ từ đeo vào ngón áp út của cô chiếc nhẫn màu trắng trong suốt sáng lấp lánh không tỳ vết: "Đợi sau khi anh giải quyết xong bên Lăng gia, lúc đó chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ, còn bây giờ đành phải để em chịu thiệt thòi một chút rồi".

Ban đầu, anh muốn dẫn Dạ Nguyệt đến thánh đường để chính thức thực hiện nghi thức trao nhẫn. Nhưng anh lại càng muốn cô gái nhỏ của anh có một hôn lễ thật long trọng hơn nữa, anh biết cô ấy sẽ chỉ có duy nhất một lần trong đời mặc váy cưới, tay trong tay với anh dưới sự chứng giám của tất cả người thân bạn bè. Nên anh mới nghĩ đến việc đăng ký kết hôn trước, đợi đến khi sắp xếp xong bên Lăng gia, anh sẽ tổ chức cho cô ấy một hôn lễ chính thức, để tất cả mọi người trên thế giới này biết cô ấy chính là vợ yêu của anh.

Nhìn chiếc nhẫn sáng lấp lánh cùng với lời nói của anh, Dạ Nguyệt biết sư phụ không phải đang đùa giỡn với cô, cô nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm túc, hỏi: "Anh thật sự muốn ở bên cạnh em cả đời? Anh sẽ không hối hận chứ?"

Mặc dù có rất nhiều người đã từng tin bán thân muốn ở bên cạnh một người nào đó cả đời nhưng cuối cùng cái kết của bọn họ lại chính là đường ai nấy đi, bởi vì không ai biết tương lai phía trước nó như thế nào. Dạ Nguyệt hiểu rõ điều này nhưng cô vẫn nhìn không được mà hỏi sư phụ như vậy, dù cho câu hỏi này có vô nghĩa như thế nào đi chăng nữa.

"Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ hối hận với bất cứ quyết định nào của bản thân" Lăng Chi Hiên ánh mắt kiên định, giọng điệu quyết tuyệt, giống như dù có tám con ngựa kéo cũng không thể làm thay đổi được quyết định của anh. "Đồng ý với anh được không, bảo bối?"

Dạ Nguyệt im lặng không đáp, tưởng như đã qua một khoảng thời gian vô tận, cô bất chợt nở nụ cười dịu dàng thanh mát như ánh sáng của mặt trăng: "Nhấn anh đâu? Không phải em cũng phải đeo nhẫn cho anh sao?"

Lăng Chi Hiên vui sướng nhấc bổng Dạ Nguyệt lên quay vòng vòng quanh căn phòng nhỏ, siết chặt lấy cô trong vòng tay ấm áp. Anh cũng không nói gì nữa bởi vì không có ngôn từ nào có thể diễn đạt được hết cảm xúc của anh bây giờ. Từ giờ anh và cô đã là hai người thân thiết nhất, gần gũi nhất trên thế giới này. Cả hai sẽ cùng nhau đi tiếp con đường dài phía trước, nơi anh trở về sẽ luôn là nơi có cô ở đó.....: "Ồ bên cạnh anh, mãi mãi ở bên cạnh anh" giọng nói ấm áp trầm thấp đầy từ tính vang lên bên tai cô, giống như đang ní non thổ lộ nỗi lòng đã chôn giấu từ lâu, cũng giống như một lời nói ra lệnh đầy bá đạo nhưng dịu dàng hiền hòa.

Dạ Nguyệt cảm giác ấm áp trong lòng, nở nụ cười bất đắc dĩ nhưng tràn đầy màu sắc hạnh phúc. Người này trước cho cô vào tròng, đòi mọi việc đã rồi mới nói cho cô biết. Mặc dù chuyện hệ trọng như vậy mà sư phụ lại tự ý quyết định, nhưng khi nhìn thấy sư phụ biểu hiện như vậy, có muốn nổi giận cũng không thể giận được... Thật là! Cả đời này, cô biết mình sẽ luôn luôn thua dưới tay người trước mặt này rồi...

Sau đó nghi thức nhỏ vẫn được tiếp tục, Dạ Nguyệt cảm lấy chiếc nhẫn giống y đúc với cô nhưng lớn hơn, tâm trạng hồi hộp, tay run run đeo vào ngón áp út của anh. Xong cô vuốt hờ thở phào nhẹ nhõm, thật là căng thẳng quá đi. Lăng Chi Hiên cũng chiều xoa xoa mồ hôi trên trán cho cô. Và đây cũng xem như nghi lễ đơn giản đã hoàn thành. Còn hôn lễ sau này thì để sau này tính sau a, bởi vì còn phải gặp mặt ba mẹ của Dạ Nguyệt nữa.

Như vậy, hai người bọn họ đã chuyển qua một bước mới của cuộc đời. Trước đây Dạ Nguyệt cứ ngỡ cô sẽ phải độc thân vui tính suốt cuộc đời rồi hoặc giả là những người bạn của cô sẽ kết hôn trước cô. Nhưng không ngờ đúng một cái cô có bạn trai rồi đúng một cái cô chính thức trở thành vợ người ta, đi trước bạn mình một bước. Quả thật đây chính là điều bất ngờ đầy thi vị của cuộc sống này mà. Dạ Nguyệt vẫn luôn cảm thấy không ngờ số mệnh kỳ lạ và luôn luôn tràn đầy bí ẩn của thế giới này.

(Lời tác giả: Các nàng có bị bất ngờ không? :v)

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Một buổi sáng mát mẻ, bầu trời xanh thẳm với những áng mây trắng lững lờ trôi, Dạ Nguyệt ngơ ngẩn ngồi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ giảng đường. Mái tóc dài nhẹ nhàng lay động theo con gió mát mẻ yên ả. Mặc dù đang là giờ giải lao, lớp học vô cùng ồn ào nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến cô.

"Đang nhớ người đó hử?" Lý Vân Nhi quay qua cười mờ ám hỏi.

Dạ Nguyệt lơ đãng gật đầu rồi cô giật mình quay mặt về phía Lý Vân Nhi: "Em vừa nói gì?"

"Nha, chị thật không thành thật chút nào" Lý Vân Nhi lắc đầu ra vẻ bó tay: "Hai người đã không gặp nhau bao lâu rồi?"

"Một tuần" Dạ Nguyệt yếu xìu nằm dài trên bàn học, kể từ hôm đó sư phụ đã về Thành phố A một tuần rồi, mỗi ngày đều gọi cho cô nhưng không có về đây lần nào. Cô biết sư phụ đang rất bận rộn với kế hoạch đối phó với những con người đó, hy vọng là sư phụ ăn uống đầy đủ và không làm việc quá sức. Trong chuyện này cô cũng không biết phải giúp sư phụ như thế nào, chỉ có thể ngồi nhà mà chờ đợi sư phụ trở về thôi, đôi khi cô cảm thấy mình rất vô dụng.

Một tuần nay thầy Lạc cũng không làm gì khác lạ với cô, chỉ là ngày nào cũng ngồi ăn trưa chung với cô và Vân Nhi. Còn biến cô thành tay sai, mỗi ngày đều phải thu gom bài tập của các bạn, lần nào cô cũng rủ theo Vân Nhi đi cùng nên cũng không cảm thấy có vấn đề gì nữa. Với lại cô cũng được chính sư phụ dạy võ nên cô có thể tự bảo vệ được mình, tự bảo vệ tốt cho mình cũng để cho sư phụ không phải bận tâm lo lắng nhiều thêm nữa.

Có lần cô buộc miệng hỏi thầy Lạc, tại sao lại là cô? Chuyện gom bài phải chia đều ra chứ không thể bắt mình cô đảm nhiệm nha. Thầy ấy chỉ nói, vì em không có nhìn tôi bằng ánh mắt của sói cái. Nghe xong cô chỉ muốn ngất, thì ra lý do là đây a. Cô bắt đầu động não suy nghĩ theo chiều hướng khác, có khi nào thầy ấy là ... không? Hừm, dám lảm àh! Nói chơi cho vui vậy thôi chứ cô cũng không để ý nhiều nữa.

Dạ Nguyệt lại đang ngồi lơ đãng nghĩ ngợi thì Lý Vân Nhi bỗng chốc vươn tay chạm vào sợi dây chuyền bạc nhỏ nhắn trên cổ cô: "Sợi dây chuyền dễ thương quá. ...Ah!!!" Lý Vân Nhi reo lên khi thấy một cái vòng tròn nhỏ trong suốt lấp lánh giống như chiếc nhẫn trên sợi dây chuyền, sau đó cô bí bí ẩn ẩn nhìn quanh một vòng rồi nói nhỏ vào tai Dạ Nguyệt: "Chiếc nhẫn kim cương này là do đại ca tặng cho chị hả?"

Dạ Nguyệt ngêch mặt ra, nhỏ giọng vào tai Lý Vân Nhi: "Kim cương? Em nói cái này làm bằng kim cương?"

“Đúng vậy” Lý Vân Nhi xoẹt qua một tia ngạc nhiên nhìn Dạ Nguyệt. “Chị không biết sao?”

“Chị cứ tưởng nó là pha lê...” Dạ Nguyệt tròn mắt nhìn Lý Vân Nhi, nguyên một chiếc nhẫn làm bằng kim cương? Thật hả trời?

“Quả thật kim cương với pha lê thoạt nhìn rất giống nhau, nhưng em có khả năng phân biệt được hai thứ này đấy nhé, em cũng từng nhìn thấy đồ thật của mẹ em rồi” Lý Vân Nhi hết biết nói gì, tội nghiệp cho vị đại ca đó quá. ... “Mà khoan, vấn đề ở đây không phải chất liệu gì, mà là chiếc nhẫn nha, có phải đại ca cầu hôn chị không? Và chị đã đồng ý?” Lý Vân Nhi nháy nháy mắt đưa tình với Dạ Nguyệt, miệng nở nụ cười sâu xa.

Dạ Nguyệt chỉ có thể gật đầu, thật ra hai người đã kết hôn luôn rồi nhưng cô chưa thể mở miệng ra nói cho Vân Nhi biết được... Vì sao ư? Vì ngại quá mà, thế nào Vân Nhi cũng sẽ chọc cô cho đến khi nào cô đập đầu vô đầu hủ tự vẫn mới thôi a.

“Rất tốt! Rất tốt!” Lý Vân Nhi ánh mắt phát sáng, cười tươi như hoa rồi cô đem sợi dây chuyền để vào lại phía trong áo Dạ Nguyệt. “Vị đại ca đó rất có thành ý nha!”

Chuyện này thì Dạ Nguyệt không thể phủ nhận, cô không biết làm ra chiếc nhẫn này có khó không nhưng theo như kiến thức đã học, muốn cắt kim cương chỉ có thể dùng chính kim cương thôi. Trong lòng Dạ Nguyệt lại dâng tràn cảm xúc ảm áp, thì ra sư phụ coi trọng cô như vậy. Nhưng không phải chỉ vì cô biết đây là một chiếc nhẫn kim cương nên cô mới nói như vậy. Vào ngày hôm đó dù cô nghĩ rằng đây là cặp nhẫn pha lê đi chăng nữa nhưng khi nhìn thấy từng biểu hiện của sư phụ, từng lời nói của sư phụ, cô vẫn không thể nhận được mà cảm động, mà vui sướng.

Trong đời của một người phụ nữ gặp được một người đàn ông yêu thương và trân trọng mình thì đó chính là hạnh phúc lớn nhất của họ, bởi vì không phải ai cũng có thể may mắn được như vậy. Dạ Nguyệt không biết kiếp trước bản thân đã tích được phước đức gì mà đời này cô có thể gặp được sư phụ, được sư phụ yêu thương và cô cũng yêu sư phụ, đây chính là một hạnh phúc rất xứng đáng để cô trân trọng và bảo vệ nó như những tình cảm quý trọng khác của cô.

*** 0w0 ***

Buổi trưa, trên phòng y tế của trường.

“Em thấy sao rồi!” Dạ Nguyệt lo lắng nhìn Lý Vân Nhi, thấy vẻ nhợt nhạt của Vân Nhi cô càng gấp rút hơn nữa.

“Uhm không sao, em chỉ thấy hơi nhức đầu thôi” Lý Vân Nhi yếu xìu nói.

“Mới lúc sáng còn nói chuyện cười đùa mà” Dạ Nguyệt thở dài.

“Em đừng lo lắng, chỉ là em ấy không ngủ đủ giấc nên mới như vậy” bác sĩ cười dịu dàng nói rồi cô quay qua nói với Vân Nhi. “Sau này em nên ăn uống và nghỉ ngơi điều độ lại, đi ngủ đúng giờ biết không?”

“Dạ” Lý Vân Nhi ra sức gật đầu.

“Được rồi, em uống thuốc rồi ngủ một chút đi” bác sĩ đứng dậy nói với Dạ Nguyệt. “Em ở đây trông chừng Vân Nhi, cô đi ăn trưa rồi sẽ trở về”

“Vâng” Dạ Nguyệt gật đầu.

Sau khi bác sĩ y tế đi khỏi phòng, Dạ Nguyệt đỡ Vân Nhi về phía chiếc giường trong cùng, bỏ màn trắng xuống rồi kéo ra che lại khu vực nghỉ ngơi của Vân Nhi.

“Em ngủ chút đi, chừng nào đến giờ học chị sẽ gọi em” Dạ Nguyệt vén màn ló đầu vào nói. “Chị nằm ở giường kế bên a, có gì thì hú chị”

“Vâng” Lý Vân Nhi gật đầu rồi cô nhắm mắt lại ngủ.

Dạ Nguyệt lại bỏ màn của chiếc giường bên cạnh giường Lý Vân Nhi xuống, sắp xếp xong hết cô cũng nằm lên giường, nhắm mắt lại dưỡng thần, cũng tranh thủ nghỉ ngơi để chiều nay học buổi học chiều.

Vừa nhắm mắt cô lại nhớ đến hình ảnh của người nào đó, đã một tuần rồi cô không được nhìn thấy khuôn mặt cùng với giọng nói trực tiếp của sư phụ, thật sự là rất nhớ a....

Dạ Nguyệt nằm một lúc lâu thì nghe có tiếng mở cửa phòng y tế, nghĩ chắc là cô y tế về nên cũng không hỏi, tránh đánh thức Vân Nhi vậy.

Nhưng một cơn gió xoẹt ngang, chiếc màn trắng lay động, Dạ Nguyệt chưa kịp nhìn rõ có chuyện gì xảy ra thì miệng cô đã bị bịt lại bằng một chiếc khăn và trước khi cô chìm vào bóng tối thì khuôn mặt cười tươi như hoa của Lạc Huân Triết hiện ra trước mắt cô.....

Dạ Nguyệt ngất đi.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Lăng Chi Hiên đứng cạnh chiếc xe mui trần màu đen trước cổng trường, thỉnh thoảng anh lại liếc nhìn đồng hồ. Một tuần rồi anh không có gặp cô gái nhỏ của anh. Vì ngày hôm đó, anh phải trở về thành phố A gấp nên chưa kịp hoàn thành bước cuối cùng đó.... nên hôm nay, anh và cô gái nhỏ nhất định phải có một buổi tối thật lãng mạn và nồng nhiệt.

Giờ tan học chiều cũng đã qua từ lâu, các học sinh về nhà cũng đã ra về hết, trước cổng lại vắng vẻ như buổi chiều hôm kia.

“Đại ca” giọng nói trong veo cất lên từ phía cổng trường kéo Lăng Chi Hiên về với thực tại. “Anh chưa gặp Dạ Nguyệt hả?”

Lăng Chi Hiên ngẩng đầu lên thì thấy Lý Vân Nhi đang nhíu mày nhìn anh, không hiểu tại sao anh lại có một dự cảm xấu: “Tôi chưa thấy cô ấy ra cổng”

“Kỳ lạ” Lý Vân Nhi mày nhíu càng chặt hơn nữa, cô chìa tay đưa balo của Dạ Nguyệt cho Lăng Chi Hiên. “Lúc trưa chị ấy nằm ngủ với em ở phòng y tế, nhưng khi cô y tá đánh thức em dậy thì không thấy chị ấy đâu. Em cứ nghĩ chị ấy vào lớp trước nhưng khi vào lớp chỉ thấy tập sách của chị ấy. Lúc này em cũng đi khắp trường tìm chị ấy rồi nhưng cũng hoàn toàn không tìm được. Gọi điện thoại thì điện thoại báo đã tắt máy”

Lăng Chi Hiên nghe vậy, mặt anh liền trầm xuống, khí lạnh và áp bức vô hình tản mát ra xung quanh.

“Chủ tịch không xong rồi” không biết từ đâu xuất hiện hai người đứng trước mặt Lăng Chi Hiên, đây chính là hai người mà Dương Lãnh Thiên sắp xếp để đi theo bảo vệ cho Dạ Nguyệt.

“Nói” giọng điệu lạnh lẽo như gió tuyết mùa đông, mắt Lăng Chi Hiên tối sầm lại, phóng ra tia nguy hiểm cùng giận dữ đến tột cùng, nhìn thấy hai người này anh đại khái cũng đã đoán được chuyện xảy ra rồi nhưng anh muốn nghe chính miệng hai người này nói

“Lúc trưa chúng tôi có theo cô ấy đến phòng y tế nhưng đã bị một người đánh lén từ phía sau, hấn ta không chỉ đánh ngất mà còn tiêm thuốc mê vào chúng tôi nên cho đến tận bây giờ chúng tôi mới tỉnh dậy” một trong hai người run run nói rồi cả hai cúi đầu cùng nói. “Xin chủ tịch hãy đưa ra trừng phạt” vì bọn họ đã không hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao.

“Về báo cáo với Lãnh Thiên rồi theo bang quy mà nhận hình phạt” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, áp bức từ người anh khiến hai người đó không rét mà run, hai người cúi đầu rồi rời đi nhanh chóng.

Hai người kia vừa đi khỏi thì cũng là lúc Dương Hoàng Trí vừa dừng xe lại bên cạnh xe của Lăng Chi Hiên, mặt anh cũng tái mét bước xuống xe: “Dạ Nguyệt mất tích?”

“Ừh!” Lý Vân Nhi ảo não gật đầu. “Có lẽ là vào giờ nghỉ trưa hôm nay”

Lúc Lăng Chi Hiên nói chuyện riêng với hai người kia thì Lý Vân Nhi gọi điện cho Dương Hoàng Trí.

Lăng Chi Hiên cũng không có để ý tới hai người đó, anh gọi điện cho Dương Lãnh Thiên: “Lập tức lấy tất cả những đoạn phim quay từ camera của trường vào ngày hôm nay cho tôi, không được bỏ sót bất kì góc ngách nào trong trường, quan sát xem có ai khiến hay đẩy một đồ vật gì đó có thể dễ vừa cơ thể nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt đi trong trường hoặc là ra khỏi trường hay không”

“Vâng” Dương Lãnh Thiên vừa nghe là liền biết ngay đã có chuyện xảy ra, anh nhanh chóng điều người âm thầm đi thu gom những đoạn phim camera về và bắt đầu phân ra cho mọi người xem xét lại tất cả những đoạn băng.

“Còn nữa, cho một đội đến trường, âm thầm tìm kiếm mọi góc ngách trong trường” Lăng Chi Hiên vẻ mặt càng ngày càng âm ảm, lạnh lẽo đang lan dần đến toàn thân anh. “Và cho người theo dõi Lạc Huân Triết, có thể có dính líu đến hấn ta”

Tắt máy, anh ngược nhìn vào khoảng sân rộng của trường, ánh mắt anh tràn đầy tăm tối cùng tịch mịch lạnh lẽo nhưng trong lòng anh bây giờ giống như có ngọn lửa nóng đang rực cháy mạnh mẽ, thiêu đốt cả thân thể anh, lực phủ ngũ tạng của anh khiến anh rất đau đớn rất khó chịu.

“Vợ yêu, chờ anh!” anh thều thào nói trong miệng. “Nhất định phải chờ anh!”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Dạ Nguyệt từ từ mở mắt ra, cô giật mình nhìn quanh căn phòng trống rỗng, xung quanh không có bất cứ một đồ vật nào ngoại trừ một giá treo đèn trên tường, ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn huỳnh quang nhỏ màu vàng lan tỏa dịu nhẹ khắp căn phòng kín.

Dạ Nguyệt đang ngồi trên một chiếc ghế dựa, hai chân cô bị trói chặt vào ghế, chân không chạm đất, còn hai tay thì bị trói chặt vào nhau. Cô thử nhúc nhích động đậy nhưng cũng không thể thoát ra. Cảm giác ngột ngạt của căn phòng khiến Dạ Nguyệt khó chịu, tim cô bắt đầu đập thật nhanh thật khó thở, mồ hôi bắt đầu túa ra như mưa. Tiếp tục như vậy cô sẽ "die" sớm quá a!

Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, cô nhanh chóng hít thở sâu và đều đặn, dần dần lấy lại nhịp thở của mình, bình ổn lại nỗi sợ hãi trong lòng, lúc này cô nên nghĩ cách làm sao thoát khỏi đây mới đúng. Dạ Nguyệt lại vùng vẫy tay chân mình với hy vọng dây trói sẽ bị lỏng ra một chút nào đó.

"Cho dù em có vùng vẫy đến chảy máu cả tay lẫn chân cũng không thể thoát được" Lạc Huân Triết đứng dựa vào cánh cửa ra vào duy nhất của căn phòng, ở phía đối diện với Dạ Nguyệt.

"Anh và Lãng gia có quan hệ gì?" Dạ Nguyệt lạnh lẽo nhìn Lạc Huân Triết, mặc dù trong lòng cô có tồn tại nỗi sợ hãi nhưng hơn hết vào lúc này cô cảm thấy rất tức giận.

"Sao em dám khẳng định tôi có liên quan với Lãng gia?" đáy mắt Lạc Huân Triết ánh lên tia thích thú, anh tò mò hỏi.

"Rất đơn giản, tôi chia rẽ uyên ương mà người ta dày công tác hợp, còn si và phu nhân của tập đoàn người ta. Vậy làm sao họ lại có thể dễ yên cho tôi đây?" Dạ Nguyệt nhếch khoé môi lên cười giễu cợt rồi làm như sáng tỏ điều gì đó. "Anh chắc là tay sai của bọn họ chứ gì?"

"Em thật là dũng cảm, dám chống lại cả một đại gia tộc" Lạc Huân Triết nở nụ cười sáng chói, không thèm để ý đến câu hỏi sau của Dạ Nguyệt. "Bỏ hẳn ta và trở thành người của tôi đi, họ sẽ tha cho em"

"Tôi không chống lại ai, tôi cũng không có khả năng chống lại đám người quyền thế coi trời bằng vung như họ, tôi chỉ đang bảo vệ những thứ quan trọng với tôi" Dạ Nguyệt lạnh nhạt nói. "Còn nữa anh dẹp ngay cái thái độ làm như có tình ý với tôi đi, nhìn thật là chướng mắt"

Lạc Huân Triết càng nở nụ cười sâu xa, ánh mắt không che giấu nóng bỏng nhìn Dạ Nguyệt: "Làm sao em biết tôi chỉ là đang giả vờ? Tôi thật sự muốn em!"

Dạ Nguyệt nhìn sâu vào ánh mắt cơ hồ đang bốc hỏa của Lạc Huân Triết, cô bỗng bật cười thật to: "Trực giác cho tôi biết anh chỉ là đang nói xạo, đôi mắt đó vốn dĩ không có nhìn tôi"

Lạc Huân Triết im lặng, đáy mắt xoẹt qua tia kinh ngạc nhưng rất nhanh anh đã che giấu nó đi. Anh xoay người đưa lưng về phía Dạ Nguyệt: "Em nên cân nhắc lại điều kiện tôi vừa đưa ra, theo tôi em sẽ có một cuộc sống mà em vốn thuộc về" rồi anh ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại.

Dạ Nguyệt thở dài ngao ngán, xem ra cô vẫn chưa có thu hoạch được gì sau cuộc nói chuyện vừa rồi. Rốt cuộc Lạc Huân Triết và Lãng gia có mối quan hệ gì? Anh ta có phải là thuộc hạ của họ hay còn có mối liên hệ nào khác? Aizzz... thật là nhức đầu quá, cô phải tìm cách thoát khỏi cái chỗ ngột ngạt tù túng này, cô vốn dĩ hay bị khó thở khi ở trong phòng kín.

Hiên... chờ em, em sẽ thoát khỏi đây và trở về với anh.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Lãng Chi Hiên bóp trán, ngồi trong căn phòng khách nhỏ quen thuộc. Vốn dĩ anh cứ tưởng trở về nơi này sẽ khiến anh thấy ổn hơn nhưng anh đã sai. Dù cho anh có đang ở nơi gọi là nhà của anh với cô gái nhỏ, nhưng không có cô ấy thì nơi này vốn dĩ cũng trở nên lạnh lẽo và cô tịch giống như trong lòng anh lúc bấy giờ. Thì ra nơi gọi là nhà với anh thực chất chính là nơi có cô gái nhỏ của anh, đó mới chân chính là nơi anh muốn trở về.

Giọng nói Dạ Nguyệt vang lên trong không khí tĩnh lặng, Lãng Chi Hiên lấy điện thoại ra, nhìn chằm chằm vào hình ảnh đang ôm Tuyết Lang của Dạ Nguyệt. Anh cài đặt hình ảnh của cô gái nhỏ làm hình ảnh duy nhất báo cuộc gọi đến.

"Tôi nghe đây"

"Con trở về đây, ba có chuyện muốn bàn bạc với con" Lãng Thành giọng nghiêm nghị nói.

"Tôi đã nói sẽ không chấp thuận ba điều kiện" Lãng Chi Hiên lạnh nhạt đáp lại.

"Ba biết con đã đăng ký kết hôn với con bé đó" Lãng Thành cười lạnh. "Và con cũng không cần tốn công mà tìm con bé nữa, con bé đang ở trong tay ba, trở về hay không là do con quyết định"

Lãng Chi Hiên âm trầm nhìn điện thoại báo cuộc gọi kết thúc, quả nhiên là ông ta.

Lý do anh giả vờ mất trí nhớ là để có thể đường đường chính chính trở về nơi đó mà không gặp bất kỳ trở ngại gì, và để cho những lão già bên Lãng gia biết anh vẫn còn sống, như vậy quyền thừa kế vẫn nằm trong tay anh.

Còn vì sao Lãng Trí Thanh cùng Lãng Thành khi biết anh còn sống lại không giết anh, cho dù anh có bị mất trí nhớ đi chăng nữa? Vì Lãng Trí Thanh vốn dĩ chỉ là một thằng vừa ngu ngốc vừa tự ra vẻ ta đây. Nếu không có anh trao lại quyền thừa kế chính thức thì những lão già bên gia tộc cũng sẽ lựa chọn một người khác từ nhánh chính của dòng tộc, và anh đã ngầm điều tra được bọn họ đã định làm thế nếu anh không xuất hiện.

Có được sự trợ giúp của anh, Lăng Trí Thanh làm sao mà không thể chân chính trở thành người thừa kế được đây? Đó là vì sao Lăng Thành muốn anh đi theo học hỏi Lăng Trí Thanh, là để cho mấy lão già đó thấy anh tình nguyện trợ giúp Lăng Trí Thanh mà đồng ý cho Lăng Trí Thanh lên thừa kế.

Những toan tính đó, anh đã sớm biết từ lâu. Ban đầu ông ta muốn triệt tiêu anh vì nghĩ rằng Lăng Trí Thanh sẽ có thể nếu anh chết, nhưng ông ta biết bản thân đã đi sai bước đó. Vậy nên anh rất tốt bụng, đã cho ông ta một cơ hội để sửa sai nước cờ, chỉ là ông ta càng sửa thì càng sai mà thôi.

Nhưng dám động đến cô gái nhỏ của anh? Anh không còn kiên nhẫn mà chơi trò mèo vờn chuột với bọn họ nữa.

Ánh mắt Lăng Chi Hiên tràn đầy tối tăm cùng lạnh lẽo, không khí xung quanh anh nhuộm một màu đen của bóng đêm sâu thẳm, rét lạnh đến tận xương tủy.

*** 0w0 ***

Trung tâm nghiên cứu dưới lòng đất, ánh đèn sáng lóa cả phòng họp, tất cả lãnh đạo cấp cao của trung tâm đều tề tựu lại, ánh mắt trầm tĩnh nghiêm nghị quan sát vào các màn hình máy vi tính trước mắt.

“Chủ tịch, đã thống kê được ba kẻ tình nghi đã vận chuyển những đồ vật nặng có kích cỡ với cơ thể một con người rời khỏi trường vào chiều ngày hôm qua” Dương Lãnh Thiên hô lên, ánh mắt xoẹt qua tia sung sướng.

“Cho chiếu lên màn hình lớn” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, ánh mắt bắt đầu tập trung vào màn hình máy chiếu lớn trên tường. Anh đã cho người lục soát hết tất cả mọi góc ngách trong trường nhưng hoàn toàn vô vọng, với lại Lăng Thành cũng đã nói cô gái nhỏ của anh đang nằm trong tay ông ta nên bây giờ khả năng cô gái nhỏ bị nhốt trong trường là rất thấp.

Máy chiếu nhanh chóng được bật lên, trên tường hiện lên hình ảnh một người đàn ông trung niên đang đẩy một thùng cát tông lớn trên hành lang vào buổi chiều tà.

“Đây là người đầu tiên, ông ta đã ra khỏi trường vào giờ tan học hôm nay cùng với các học sinh. Ông ta là một giáo viên trong trường, đã làm việc trong trường hơn 20 năm”

Màn hình lại tiếp tục chuyển qua hình ảnh của một nữ giáo viên trẻ tuổi, bên cạnh cô ta là một cậu thanh niên trẻ tuổi đang đẩy theo một thùng nhựa tròn màu xanh có nắp đậy, cao khoảng ngang người cậu ta. Thông qua hình ảnh có thể thấy họ đang trao đổi với nhau.

“Hai người này một là giáo viên của trường, một là sinh viên đang thực tập năm cuối. Họ đã cùng nhau di chuyển thùng nhựa này ra khỏi trường”

Đoạn băng cuối cùng chính là một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta đang ung dung đẩy theo một thùng cát tông lớn và một thùng cát tông nhỏ ở phía trên, thùng nhỏ còn chất đầy tập vở ở trong đó. Theo quan sát thì anh ta di chuyển rất thuận lợi, trên đường đi mọi người đều chào hỏi anh ta nhưng anh ta cũng chỉ vui vẻ cười đáp lại, không lộ ra bất kỳ vẻ khả nghi nào. Người đó chính là Lạc Huân Triết.

“Người này chính là Lạc Huân Triết, kẻ nằm trong viện điều tra của chúng ta. Hắn ta đã rời khỏi trường từ cửa chính, trước khi chủ tịch đến chỉ có vài phút...” Dương Lãnh Thiên e dè nói, giọng điệu có phần nhỏ dằn.

“Cho người đến tận nhà của ba kẻ ở trên, theo dõi mọi hành động của bọn họ từ bây giờ” Lăng Chi Hiên nhíu mày ra vẻ suy nghĩ. “Còn về Lạc Huân Triết, đến nhà hắn ta lục soát, dựa vào biển số xe điều tra xem hắn đã đi những đâu từ lúc rời khỏi trường. Tôi muốn biết chính xác tất cả những địa điểm mà hắn ta đã đến”

“Vâng” Dương Lãnh Thiên gật đầu.

“Tiếp tục âm thầm liên hệ với những người đã nằm trong danh sách điều tra được bên phía Lăng gia, sắp xếp cho họ vị trí cùng chức vụ trong trung tâm và cho họ tham gia vào đợt huấn luyện tiếp theo” thanh âm trầm thấp đầy từ tính nhưng tràn đầy sắc thái uy nghiêm không thể từ chối, Lăng Chi Hiên đứng dậy nhìn xuống mọi người. “Đem cho tôi tài liệu đã thu thập được, tôi sẽ đi gặp Lăng Thành”

Dương Lãnh Thiên nhanh chóng đưa cho anh một tập hồ sơ, rồi anh xoay người đi, không đợi cho bất kỳ ai kịp nói câu nào nữa. Mọi người lại tiếp tục bắt tay vào nhiệm vụ đã được giao phó.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới oOo

“Này, anh làm ơn cởi dây trói ra cho tôi đi vệ sinh có được không?” Dạ Nguyệt quắc mắt nhìn Lạc Huân Triết vừa mang đồ ăn vào phòng.

“Em nên kìm lý do khác để chạy trốn sẽ hay hơn nhiều, lý do này quá ấu trĩ” Lạc Huân Triết nhếch khóe môi cười tươi như hoa.

“Anh còn không mau lên tôi đi ngay tại chỗ này” Dạ Nguyệt tức giận hét lên.

“Được rồi, em cứ bình tĩnh” Lạc Huân Triết để đồ ăn xuống đất, anh buộc một sợi dây dài vào nút buộc trên tay Dạ Nguyệt, xong anh cởi trói

dưới chân cho Dạ Nguyệt, rồi anh nắm lấy sợi dây vừa buộc. “Đi thôi”

Dạ Nguyệt hằm hằm đứng dậy. Lạc Huân Triết dẫn cô bước ra khỏi phòng, bên ngoài căn phòng chính là một cầu thang đi lên phía trên. Dạ Nguyệt đoán là cô bị nhốt dưới tầng hầm của căn nhà.

Cả hai tiếp tục bước lên cầu thang, vừa lên tới chính là một cái cửa, Lạc Huân Triết mở cửa ra, kéo một cái kệ gỗ sang một bên. Trước mắt Dạ Nguyệt chính là một gian phòng ngủ rộng lớn với đầy đủ đồ dùng thiết kế nội thất trang nhã và sang trọng. Anh dẫn Dạ Nguyệt đến một cánh cửa khác nằm trong căn phòng.

“Đây chính là phòng tắm. Em cũng đừng mong trốn thoát từ đây, bởi vì xung quanh bên ngoài đều đã có người canh gác hết rồi” vừa nói anh vừa tháo sợi dây nối với sợi dây buộc tay của Dạ Nguyệt ra. “Tôi sẽ không cởi dây trói tay cho em, tuy có hơi bất tiện nhưng chỉ còn cách đó”

“Biết rồi, anh quả thật cứ như ông già, lải nhải quá nhiều” Dạ Nguyệt cau mày đi vào phòng tắm. Trước khi bước vào Dạ Nguyệt quay đầu lại nhìn thì thấy cái kệ gỗ vừa được kéo ra chính là một bên của giá sách, bây giờ giá sách đã bị chia làm hai không còn là một giá sách hoàn chỉnh nữa.

Đóng cửa lại, Dạ Nguyệt lập tức xem xét chung quanh phòng tắm. Cô nhìn thấy một cái cửa hờ nhỏ phía trên bồn cầu, cô leo lên ngó tới ngó lui. Bao quanh bốn phía bên ngoài chính là một rừng cây rậm rạp, cô đoán căn nhà này chắc là một biệt thự ở trên núi rồi.

Nhìn tới nhìn lui cái lỗ đó, với cơ thể nhỏ nhắn của cô, có khả năng chui lọt đây a.... Đầu Dạ Nguyệt xoẹt qua một tia sáng! Hừ, ai bảo cách đòi đi vệ sinh là lỗi thời đây, lỗi thời nhưng mà lại rất hiệu quả đấy nhá....

Thời gian trôi qua khoảng một ly trà, Lạc Huân Triết không kiên nhẫn hỏi: “Em làm gì mà lâu vậy?”

Dạ Nguyệt nói vọng ra: “Tôi đang đi bự có được hay không? Anh không biết tôi bị táo bón àh?”

“Phụt! Đi bự? Táo bón?” Lạc Huân Triết buồn cười, anh cười phá lên, cô gái này thật sự rất thú vị.

Lại trôi qua thêm năm phút, bất ngờ một tiếng động lớn vang lên. RẦM! XOẢNG! BỊCH! Lạc Huân Triết nghe tiếng bể kính cùng tiếng vật nặng rơi phía bên trong phòng tắm, anh lập tức đập mạnh cửa bước vào.

Chạy vào thì thấy cái cửa sổ nhỏ phía trên đã văng ra phía bên ngoài và trong phòng tắm cũng không còn ai trong đó, nắp bồn cầu cũng đã vuren không nhà trống. ... Anh đánh mặt lại, quay người chạy về phía cửa nhà, vừa chạy vừa nói vào khoảng không vô định.

“Lùm cây số 2, có thấy ai vừa nhảy ra khỏi cửa sổ nhỏ hay không!?”

“Bảo cáo, có một vật rơi ra từ cửa sổ nhỏ, có cần lại xác nhận không?” một giọng nói vang lên bên tai anh.

“Bắt lại cho tôi” Lạc Huân Triết giọng điệu khẳng định, anh phóng nhanh về phía bên hông căn nhà cùng với một vài người đã xuất hiện phía sau anh trong căn nhà, cũng nhanh chóng chạy theo anh.

Căn phòng lại rơi vào khoảng không im ắng, lúc này cửa nhà tắm phía bên trong từ từ lay động và khuôn mặt cười đắc ý của Dạ Nguyệt xuất hiện phía sau cánh cửa.

Không chần chừ nhiều nữa, Dạ Nguyệt phóng luôn ra tới cửa chính, cô có thể an toàn chạy ra tới cửa chính vì những người canh gác trong nhà đã đi theo Lạc Huân Triết. Nhưng khi vừa bước ra khỏi cửa chính và hướng vào trong rừng thì hai người đàn ông bất ngờ vọt ra từ trong lùm cây chặn đường Dạ Nguyệt.

“Đứng lại!” một người hét lên.

“Tất cả tập hợp, đã nhìn thấy con tin” một tên thì báo cáo vào trong bộ đàm.

Dạ Nguyệt nhanh chóng phóng lên đập mạnh vào chỗ hiểm của một tên khiến hắn ta nằm lăn lóc dưới nền đất rồi cô lấy đà đang chạy hất mạnh đầu vào cằm tên đàn ông còn lại khiến hắn ta đau điếng và mất đà ngã ngửa về phía sau.

Dạ Nguyệt thừa cơ hội đó vọt nhanh vào trong rừng cây rậm rạp. Lúc bấy giờ Lạc Huân Triết và đám người kia chạy đến.

“Đuổi theo” Lạc Huân Triết vừa chạy vừa ra lệnh. Anh không ngờ Dạ Nguyệt lại biết võ, điều này thật sự nằm ngoài bản báo cáo điều tra của bên Lãng gia rồi. Vì vậy mà bọn họ đã không bố trí nhiều lực lượng xung quanh đây, quả thật bọn họ đã quá chủ quan vì tưởng rằng Dạ Nguyệt này chỉ là một đứa con gái vô cùng bình thường.

0w0

Lãng Chi Hiên và Lãng Thành ngồi đối diện nhau trong thư phòng của biệt thự Lãng Thành, Lãng Trí Thanh đang nhếch khóe môi cười giễu cợt, ngồi kế bên Lãng Thành.

“Đây chính là trừng phạt vì con đã tự ý kết hôn với con bé đó” Lăng Thành thông thả tựa người vào ghế, cảm ly trà lên nhấp một ngụm.

“Có phải nếu tôi nhường lại quyền thừa kế thì ông sẽ thả cô ấy ra?” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói.

“Không chỉ vậy, trước mặt các lão già bên đó, con còn phải đồng ý làm người hỗ trợ cho Trí Thanh” Lăng Thành cười nhạt, nụ cười mang theo vài phần đắc ý.

Lăng Chi Hiên quan sát thái độ đắc ý của hai người, anh cười lạnh trong lòng. Rất tốt, các người cứ ở đó mà đắc ý đi.

“Tôi có một vật còn hay hơn quyền thừa kế này nhiều, các người có muốn xem không?” Lăng Chi Hiên âm trầm nói, anh quăng tập hồ sơ lên bàn trước mặt Lăng Thành và Lăng Trí Thanh.

Lăng Thành cầm lấy tập hồ sơ rồi mở ra xem, ông ta càng xem càng tái mặt lại, tới cuối cùng mặt ông ta không còn chút máu. Lăng Trí Thanh ngồi kế bên cùng xem cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

“Tại sao mày lại có nó?” Lăng Thành cơ thể run run, gầm lên, bây giờ ông ta cũng không còn tâm trạng mà ba ba con con với Lăng Chi Hiên nữa.

“Tôi làm sao mà có nó? Dĩ nhiên giấy thì không bao giờ gói được lửa. Còn nữa, đây chỉ mới là một phần nhỏ mà thôi, trong tay tôi có tất cả những chứng cứ phạm tội của ông từ trước đến giờ” Lăng Chi Hiên cong khóe môi lên. Anh trở về Lăng gia chỉ vì những thứ này mà thôi, trong những ngày kể từ khi anh trở về từ chỗ chết, anh đã âm thầm thu thập được tất cả các bằng chứng vật chứng về việc Lăng Thành đã ra tay sát hại anh.

Đồng thời anh đã nắm được tất cả những tội ác mà từ trước đến giờ Lăng Thành đã làm, bao gồm với việc hãm hại và thủ tiêu rất nhiều người bên trong chính Lăng gia để tranh giành quyền thừa kế vào mấy chục năm về trước, không những vậy còn có người của phía chính phủ cũng không nằm ngoài tầm ngắm của ông ta. Một khi tài liệu này mà vào tay của những lão già bên Lăng gia, thì Lăng Thành coi như sẽ tiêu đời...

“Điều kiện này có đáng để cho ông trao đổi với tôi hay không?” Lăng Chi Hiên nghiêm mặt, mang đầy hơi thở băng hàn, giọng nói trầm ấm nhưng vô cùng lạnh lẽo.

Lăng Thành giận dữ gạt đồ bình trà cùng ly trà xuống đất, xé nát tập tài liệu trên tay, tay nắm thành nắm đấm đập mạnh xuống bàn. RẦM!! Rồi ông ta lạnh lẽo nhìn Lăng Chi Hiên: “Mày đang giỡn mặt với tao có phải không? Mày vốn dĩ không có mất trí nhớ, rốt cuộc mày muốn cái gì?”

“Cô ấy đang ở đâu?” Lăng Chi Hiên quắc mắt nhìn Lăng Thành, cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy ông ta la hét gầy gầy khổ sở. Nhưng anh không quan tâm nữa, người anh để ý bây giờ chỉ có duy nhất một người.

“Đưa tất cả chứng cứ cùng bằng chứng mày nắm trong tay cho tao, tao sẽ nói cho mày biết” Lăng Thành cuối cùng vẫn là lão hồ ly ngàn năm, cho dù ông ta có giận dữ như thế nào nhưng vẫn có thể suy nghĩ tức thời, chuyện thừa kế của Lăng Trí Thanh để tính sau cũng được. Bây giờ quan trọng chính là phải lấy được những bằng chứng trước mắt, nếu không thì mạng sống ông ta khó mà có thể bảo toàn nói gì đến chuyện khác đây?

“Được” Lăng Chi Hiên đồng ý không cần suy nghĩ. “Ông còn phải bảo đảm cô ấy không được có bất kỳ thương tổn nào, dù là một sợi tóc cũng không được”

Lăng Thành lạnh nhạt gật đầu, trong lòng ông ta tràn đầy lửa giận ngút trời. Được lắm, nó thật sự đã qua mặt được ông. Không ngờ ông lại trúng kế nó lâu như vậy. Hừ! Chỉ cần có lại được tất cả các bằng chứng thì ông sẽ cho cả hai đứa nó cùng xuống địa ngục.

***** Ó Ò O Lăn ranh giới oOo

Dạ Nguyệt cảm đầu cảm cổ chạy trong rừng, cô còn không buồn nhìn lại phía sau xem họ có đuổi theo kịp không, mà cô chỉ tập trung nhìn về phía trước, nhìn đường mà chạy. Nói đùa, đây là đời thực chứ không phải trong phim nha, nếu không nhìn đường chạy thì có mà té lộn cổ, cô còn chưa có muốn chết đâu. Không có như trong phim vừa chạy mà vừa nhìn về phía sau xem người ta đã đuổi tới chưa đâu, như vậy tốc độ sẽ bị giảm đi rất nhiều a.

Dạ Nguyệt tự cho là đúng, cô dùng hết sức bình sinh mà chạy như chưa bao giờ được chạy, giang rộng chân hết cỡ mà bước những bước “dài” nhất trong cuộc đời cô từ trước tới giờ. Bây giờ quan trọng nhất chính là tránh càng xa nơi này càng tốt.

Buổi trưa, ánh nắng mặt trời cũng không thể xuyên qua khu rừng rậm rạp nên thoát nhìn nó cũng không được sáng sủa cho lắm. Dạ Nguyệt đã bắt đầu thấy đuối rồi, cô không biết bản thân đã chạy bao lâu nữa, cũng may cô đã được sư phụ huấn luyện võ thuật nên bây giờ sức bền của cô cũng đã tăng lên đáng kể.

Chạy thêm chút nữa, cô nghe tiếng sóng vỗ rì rào ở phía trước. Cô mừng thầm trong lòng, có khi nào là một bãi biển hay không? Nếu có người thì thật hay quá, bọn chúng sẽ không dám bắt cô công khai như vậy đâu, hoặc giả là cô sẽ lên taxi mà chạy về nhà.

Nghĩ như vậy Dạ Nguyệt càng tăng tốc độ, lấy hết sức lực cuối cùng mà chạy, cuối cùng cô cũng chạy ra khỏi khu rừng. Nhưng đập vào mắt cô không phải là một bãi biển như cô mong đợi mà chính là một mũi đất nhọn cao chót vót kéo dài ra tới ngoài biển, phía bên dưới chính là biển xanh sâu thăm thẳm.

Đúng là đôi không như là mơ!! Dạ Nguyệt tuyệt vọng nhìn xuống vách vực đó, nó thật sự rất cao, nhảy xuống chỉ có cái chết là đang chờ đón cô mà thôi.

Dạ Nguyệt tức giận hét lên rồi cô xoay người lại, không có một giây nghỉ ngơi nào, cô lại dự định sẽ tiếp tục chạy về hướng dọc theo vách biển hy vọng tìm đường ra tới quốc lộ nhưng đáng tiếc Lạc Huân Triết cùng đám người mặc đồ đen trên tay còn mang theo súng đã đuổi đến phía sau cô.

Aizz... cô cứ nghĩ là mình đã chạy “rất nhanh” rồi đó chứ, thật không ngờ họ lại đuổi theo nhanh đến như vậy.

“Em tưởng với đôi chân ngắn ngủn như vậy mà có thể chạy thoát khỏi đôi chân dài của tôi hay sao?” Lạc Huân Triết cười giễu cợt nói, ánh mắt còn không tự chủ nhìn về phía chân của Dạ Nguyệt.

“Đồ chết tiệt, anh câm miệng đi” Dạ Nguyệt tức giận mắng, số cô quá nhỏ rồi gấp ngay cái tên bắt cóc dài dòng lồi thối như vậy...

Lạc Huân Triết vừa cười vừa đi về phía Dạ Nguyệt.

“Đứng lại đó, nếu anh còn bước tới tôi nhất định nhảy xuống dưới cho anh xem” Dạ Nguyệt lùi về phía vách núi. “Nói, rốt cuộc anh và Lăng gia có quan hệ gì? Các người bắt tôi có phải để uy hiếp Hiền hay không?”

“Được rồi, em đừng làm bừa” Lạc Huân Triết lập tức dừng bước, đã đến nước này thì anh cũng không cần phải giấu nữa. “Nếu em muốn biết thì tôi sẽ nói em biết, tôi và Lăng gia chỉ là quan hệ hợp tác, còn lý do vì sao tôi không thể nói được. Còn chuyện uy hiếp thì đúng như em nói. Em chính là điều kiện trao đổi với Lăng Chi Hiền”

“Rất tốt, các người thật bi ổi” Dạ Nguyệt cười lạnh, đáy mắt phần nộ đến tột đỉnh rồi cô bất giác nở nụ cười thanh mát như ánh sáng mờ ảo của mặt trăng. “Tôi sẽ không để cho các người được như ý đâu”

Nhìn thấy nụ cười đó đáy lòng Lạc Huân Triết run lên, anh lạnh giọng: “Em ngoan ngoãn giờ tay chịu trời đi, hần ta sẽ không đến kịp để cứu em đâu. Chỉ cần em trở về cùng tôi thì em mới có cơ hội để gặp lại hần ta”

"Nếu để các người dùng tôi để uy hiếp Hiền thì tôi thà chết ở nơi này" Dạ Nguyệt lạnh lùng nhìn Lạc Huân Triết cùng đám xã hội đen cầm súng ở phía trước, còn đằng sau cô là một vách vực cao chót vót, phía dưới là biển rộng lớn mênh mông.

"Hiền, em xin lỗi, hy vọng anh sẽ tha thứ cho em khi biết em làm điều buồn bực ngu ngốc này. Nếu có kiếp sau, em xin hứa sẽ tìm anh, bù đắp lại cho anh. Anh nhất định phải sống thật hạnh phúc đó" cô gái ngược mặt lên nhìn trời cười lớn, nước mắt chảy dài. "Ông trời, ông nhất định phải bảo vệ anh ấy, không cho bất kì kẻ thù nào làm hại đến anh ấy" nói rồi Dạ Nguyệt quay qua nhìn đám người kia, nhếch khóe môi lên rồi từ từ thả mình rơi xuống vách vực.

"Nguyệt" tiếng hét lớn vang lên, một bóng đen vọt nhanh qua đám người Lạc Huân Triết, chụp mạnh lấy tay cô gái nhỏ đang rơi xuống vách vực. "Em điên rồi hả?"

"Cuối cùng anh cũng đến" Dạ Nguyệt mỉm cười thật tươi nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt mình.

"Xem lần này anh sẽ trừng phạt em như thế nào" người nào đó ánh mắt đỏ ngầu tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói. "Đợi anh kéo em lên thì xem em còn cười được không?"

Mất thấy những hòn đá trên vách vực đang sạt lở từ từ, Dạ Nguyệt giật mình cả kinh. "Buông tay em ra, nếu anh kéo em nữa thì anh cũng sẽ rơi xuống"

"Im lặng, em đừng có nói ngốc nữa" Lăng Chi Hiền không thèm để ý đá đang rơi xuống từ từ, một mực vẫn kéo cô gái nhỏ lên.

P phía sau đám xã hội đen lại xuất hiện thêm một đám người mặc âu phục một màu đen đồng nhất, ánh mắt lạnh lùng rét lạnh. Nhưng trái ngược với họ là một anh chàng mặc âu phục xám đang đi đầu, đôi môi mỏng nhẹ nhếch lên, khuôn mặt anh tuấn cuốn hút người khác. Khi anh chàng thấy tình hình bên phía này thì khuôn mặt bắt đầu chuyển tái xanh.

"Bắt hết đám người này lại cho tôi" Dương Lãnh Thiên ra lệnh rồi nhanh như chớp chạy qua bên này.

Một cuộc hỗn chiến diễn ra nhanh chóng, nhưng dường như mọi người đều tập trung ánh mắt về phía bên này. Lạc Huân Triết thì đang mím chặt môi nhìn về phía bên này.

"Đừng có tới gần, đất đang sạt lở" âm thanh lạnh lùng của Lăng Chi Hiền vang lên, cảnh báo cho Dương Lãnh Thiên đang chạy tới gần này khiến Dương Lãnh Thiên dừng lại ở gần đó chứ không có chạy lại nữa.

"Hiền, em xin lỗi" Dạ Nguyệt mỉm cười rồi nhanh như chớp giật mạnh tay ra khỏi lòng bàn tay to lớn kia, để cho cơ thể rơi tự do xuống vách vực: "Em yêu anh" cô chưa bao giờ nói với anh câu này, rất may là cô có thể được nhìn thấy anh lần cuối để có thể nói cho anh biết lời nói mà cô đã rất muốn nói từ lâu, chỉ là cô vẫn chưa có cơ hội để nói.

Tường chừng như mọi thứ kết thúc như vậy, Dạ Nguyệt hải lòng chuẩn bị tinh thần, ánh mắt lưu luyến nhìn người đang từ từ xa dần trên vách núi kia. Nhưng sự thật lại đang phản lại cô, bóng hình đó ngày càng gần rồi ôm lấy cô vào trong lòng.

"Em đừng có hòng mà thoát khỏi tôi, em có chạy xuống địa ngục thì tôi cũng nhất định xuống dưới với em, có làm mà tôi cũng phải bám lấy em" người nào đó về mặt tức giận nhưng ánh mắt đầy nhu tình nhìn cô gái nhỏ. "Xuống dưới đó chúng ta nhất định tiếp tục ở bên nhau, làm một đôi vợ chồng mãi"

Cô gái mỉm cười, hai dòng nước ấm chảy dài xuống gò má trắng hồng xinh xinh. "Được, có chết thì cùng chết"

Hai người rơi từ trên vực cao chót vót xuống biển. Dương Lãnh Thiên tái xanh mặt mày chạy gần lại nhưng chỉ thấy một màu xanh biếc của biển cả ở phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

"Đây là lời đề từ của tất cả những người đã chứng kiến, về một tình yêu khắc cốt ghi tâm nhưng rất đổi bình dị và giản đơn.

Họ đã ở cạnh nhau từ trước khi họ nhận ra nhau trong kiếp này. Cùng nguyện ý nắm tay nhau đi vào vòng vong xuyên, chỉ cần có thể được ở bên cạnh nhau mãi mãi.

Nhưng trời đã không phụ người có lòng. Dưới ánh trăng sáng mờ ảo, họ hoá thành đôi hồng nhan xinh đẹp rực rỡ, được đàn đom đóm đưa tiễn lên đến tận chốn bồng lai, sống một cuộc sống vĩnh hằng với một tình yêu bất diệt.

Người có tình sẽ được nên duyên giai ngẫu nếu trong tim mỗi người thật sự có nhau..."

Đây chính là truyền thuyết được lưu truyền của Mũi đất ước nguyện từ ngàn năm trước.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới oOo

Trên vách của một sườn núi cao chót vót không thấy đỉnh, mây mù lượn lờ che phủ tầm nhìn. Nhưng từ đây phóng tầm nhìn về phía trước có thể nhìn thấy khung cảnh núi rừng hùng vĩ rộng lớn ở trước mắt, chỉ là khi đứng trên vách núi này lại không thể thấy được điểm cuối phía dưới chân núi, sâu hun hút. Cho nên người ta thường gọi nơi đây là vách "Biệt Dương", vì một khi rơi xuống cũng đồng nghĩa với việc từ biệt với dương thế.

Bên cạnh tảng đá to được khắc dòng chữ Vách Biệt Dương, một cơ thể nhỏ bé đang nằm úp sấp trên nền đất lạnh giá. Thiếu nữ nhỏ nhắn đang nằm bất tỉnh tại chốn hoang vu hiu quạnh.

Từ con đường đi lên vách Biệt Dương, bóng trắng từ từ xuất hiện, dần dần tiến gần đến chỗ thiếu nữ đang nằm cho đến khi đứng bên cạnh...

*** 0w0 ***

Năm thứ hai Thần Dương hoàng triều, dưới sự cai trị anh minh của hoàng đế Mạc Chiêu Thần, bá tánh trong thiên hạ được hưởng một cuộc sống thái bình sung túc.

Thần Dương Quốc càng ngày càng lớn mạnh cả về quân sự lẫn giao thương, cho đến thời điểm hiện tại đã trở thành một trong ba nước lớn mạnh nhất.

Nhưng ngoại tộc lân bang Cáp Nhĩ Quốc mang vô hạn cuồng ngạo thiện chiến vẫn luôn luôn mang ý đồ xâm phạm, mang âm mưu chiếm đoạt lãnh thổ, cuộc chiến ở vùng biên cương phía Nam đã diễn ra từ năm năm trở lại đây và dường như không có hồi kết. Dưới sự tiến công bền bỉ của kẻ địch, cuối cùng hoàng đế Mạc Chiêu Thần đã hạ chiếu chỉ lệnh Ngũ vương gia Mạc Chiêu Huân trực tiếp ra chiến trường lãnh đạo binh lính chống lại đội quân Cáp Nhĩ.

Theo đó Mạc Chiêu Huân nhận lấy thánh chỉ, cùng năm vạn đại quân lên đường tiến về vùng biên giới tiếp sức cho chiến tuyến, đối đầu trực diện với kẻ địch, đến nay cũng đã hai tháng trôi qua. Cuộc chiến vẫn đang trong thời kì diễn ra quyết liệt.

0w0

Dạ Nguyệt từ từ mở mắt ra, đập vào mắt cô là những tấm lụa màu trắng bao bọc xung quanh, phía trên trần giường cũng được phủ một lớp lụa trắng.

"Cuối cùng cô nương cũng tỉnh" một giọng nói dịu dàng ngọt ngào cất lên.

Dạ Nguyệt nghiêng đầu qua, trước mắt cô là thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, đôi mắt sáng lấp lánh lay động lòng người lại ẩn sâu một nỗi buồn vô hạn, sóng mũi cao, đôi môi đỏ mọng quyến rũ đang nở nụ cười đẹp như tranh vẽ. Trên người vận một bộ quần áo màu tím nhạt cực kỳ hài hoà với đôi mắt đậm buồn đó, mái tóc đen như mực bóng mượt được xoắn ra dài đến tận ngang hông.

Dạ Nguyệt kinh diễm nhìn người trước mắt, không phải cô chưa từng thấy qua người phụ nữ tuyệt sắc, ví như chị Ngọc Linh và Vân Nhi. Nhưng người này lại mang theo một vẻ đẹp với sắc thái riêng biệt, nói sao đây.... đúng rồi, chính là nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đẹp tự nhiên của phụ nữ cổ đại a.

Phụ nữ cổ đại? Hình như có gì đó sai sai ở đây.... Dạ Nguyệt bất giác giật mình nhìn lại trang phục người đó đang mặc, đó không phải là trang phục cổ đại hay sao?

Rồi cô nhìn lại mình đang vận một bộ quần áo màu trắng, cũng là trang phục cổ đại? Nhớ tới người đó lúc này có gọi cô bằng "cô nương"....., ngó tới ngó lui hoàn cảnh xung quanh mình...

Dạ Nguyệt ngẩn người ra, gì vậy nè, đừng có nói là cô đang trong trường quay phim cổ trang đó nha? Hoặc giả là..... cô thật sự đã xuyên không về thời cổ đại?

"Cô nương không sao chứ?" thấy Dạ Nguyệt ngẩn ngẩn từ này đến giờ, rốt cuộc cô gái cũng không nhịn được mà lo lắng hỏi.

Dạ Nguyệt lắc đầu, nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi cô, đây là nơi nào vậy? Làm sao tôi lại ở đây? Cô là...." Dạ Nguyệt cảm giác da đầu cô sắp tê dại luôn rồi, cô nhớ bản thân đã cùng với sư phụ nhảy xuống vách núi... Đúng rồi, sư phụ đâu?

"Ta tên Từ Y, họ Hách Liên. Cô nương không nhớ gì sao? Cô nương bị bắt tỉnh trên vách Biệt Dương, được sư phụ của ta kịp thời nhìn thấy và cứu cô nương về đây" giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo của Hách Liên Từ Y như tiếng chim hót từ từ giải thích lại hoàn cảnh trước đó. "Còn đây là sườn núi vách Biệt Dương, cũng là nơi ta và sư phụ đang cư ngụ"

Sau khi nghe xong, Dạ Nguyệt càng khẳng định bản thân đã xuyên không về một thời đại nào đó của cổ đại. Cô không ngờ nhảy xuống biển lại không chết mà còn xuyên không luôn nữa a... Đúng là chuyện khó tin, chỉ có trong truyện mới có nha.

Cô bắt đầu xoay chuyển đầu óc, làm bộ ho nhẹ rồi bắt chước giọng điệu cổ đại, hỏi: "Nhu vậy, ngoài ta ra, xin hỏi sư phụ Từ Y cô nương có cứu một người nào khác nữa không?". Nói chuyện kiểu này không khó, cô coi phim đọc truyện suốt ấy mà.

"Gọi ta Từ Y được rồi" Hách Liên Từ Y nở nụ cười dịu dàng. "Lúc vì sư trở về chỉ mang theo một mình cô nương nên ta cũng không biết tình huống lúc đó như thế nào. Có phải cô nương thất lạc bằng hữu hay không?"

Nghe vậy, Dạ Nguyệt trầm mặc, rồi cô bất chợt nhớ ra gì đó, tìm kiếm trên cổ mình. Thấy sợi dây chuyền cùng nhẫn cưới vẫn còn, cô thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười với người trước mắt: "Là phu quân của ta..."

Dạ Nguyệt không biết sư phụ có cùng cô xuyên qua hay không, nếu không thì sư phụ sẽ rơi xuống dưới đáy biển.... Không, nếu cô xuyên qua thì nhất định sư phụ cũng xuyên qua. Bây giờ phải tranh thủ nắm rõ tình hình thời đại này rồi cô sẽ đi tìm sư phụ của cô.

"Cô nương và phu quân thất lạc nhau?" Hách Liên Từ Y lo lắng hô lên, giọng nói còn mang theo vài phần kích động nhưng rất nhanh đã áp chế nó xuống.

Dạ Nguyệt gật đầu: "Xin hỏi Từ Y tỷ, bây giờ là triều đại nào? Vì ta và phu quân luôn ẩn cư trong thâm sơn nên cũng không biết gì đến nhân tình thế thái bên ngoài"

"Bây giờ đã là....." Hách Liên Từ Y giải thích một chút về triều đại hiện nay.

Đại khái đây là triều đại thứ hai của hoàng triều Thần Dương, đương kim hoàng đế là Mạc Chiêu Thần, còn được người người xưng tụng là Thần đế, anh minh thần võ.....vv....vv..... Nhưng hiện nay đang có ngoại tộc lân le muốn xâm lược ở vùng biên giới đất nước, cũng có thể nói đang trong giai đoạn chiến đấu kịch liệt.

Dạ Nguyệt ngẫm nghĩ chút về lịch sử, cô nhớ Trung Quốc cổ đại không có triều đại nào là Thần Dương, cũng không có vị vua nào tên Mạc Chiêu Thần, một triều đại hùng mạnh như vậy thì không thể nào mà lại không được ghi lại trong lịch sử. Chẳng lẽ cô đã xuyên không qua dị giới, một thế giới khác với Trung Quốc cổ đại, bây giờ chỉ có cách lý giải này là phù hợp nhất thôi. Thật may là ngôn ngữ ở đây tương đối giống với ngôn ngữ của Trung Quốc cổ đại a.

Dạ Nguyệt đang suy nghĩ mông lung thì một tiếng nói non nớt vang lên kéo cô về thực tại: "Người tên gì?"

Dạ Nguyệt nhìn lại thì thấy một bé trai khoảng 5 - 6 tuổi, khuôn mặt trắng hồng đáng yêu, tuổi còn nhỏ mà đã không thể che giấu được đường nét anh tuấn sau này, khí chất tản ra cũng ung dung bất phàm.

"Chào bạn nhỏ, tỷ tỷ tên là Dạ Nguyệt, còn bạn nhỏ tên gì a?" Dạ Nguyệt vừa nhìn đã thấy thích ngay bé trai đáng yêu này, cô nở nụ cười tươi như hoa.

"Nha đầu thật vô lễ" bé trai cau mày, ánh mắt to tròn long lanh nhưng bên trong lại ẩn chứa lạnh lẽo cùng trầm tĩnh đến lạ thường. "Dám ăn nói thiếu phép tắc như vậy với ta"

Một đứa bé làm sao có thể có loại ánh mắt trưởng thành như thế này? Dạ Nguyệt nhất thời sững người nhìn bé trai đó.

"Đây là sư phụ ta, cô nương đừng nhìn người có hình dạng trẻ con như vậy mà lầm, người đã là một vị tiền bối gần trăm tuổi rồi" Hách Liên Tử Y mỉm cười, tốt bụng giải thích với Dạ Nguyệt.

"Gần... gần trăm tuổi?" Dạ Nguyệt nghe xong muốn ngất ngay tức thì, một lão nhân gia gần trăm tuổi trong hình dạng của một đứa bé, thế là thế nào a?

"Còn không mau gọi ta là tiền bối" bé trai, không... phải nói là vị tiền bối chấp tay ra phía sau, khuôn mặt non nớt nghiêm túc nhũn mày trông vô cùng buồn cười.

"Phi... .ha ha ha" Dạ Nguyệt muốn nhin cười nhưng nhin không được cô bật cười thật to...

"Nha đầu, nếu ngươi đã muốn cười như vậy, ta liền cho ngươi cười đến chết" lời nói vừa dứt, vị tiền bối vung tay lên không trung rồi lại trở về tư thế chấp tay ra phía sau lưng, về mặt vô cùng thần nhiên nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nhũn mày nhìn động tác của "nhóc con" đó thì đột nhiên cô lại cảm giác nhồn nhột trong người, rồi tự nhiên cô lại ngồi cười ha ha như điên....bản thân muốn dừng mà lại không dừng được.

"Ha ha ha... tiền bối... ha ha ha...xin hãy thứ...ha ha...tội cho vãn bối...ha ha.." Dạ Nguyệt cười đến chảy cả nước mắt nước mũi nhưng vẫn không dừng được, đành vừa vười vừa quay sang nằm ăn vạ lão nhân gia a. Cô sai rồi, sai rồi, cô không nên chọc vào cái người đáng sợ này...

Nghe Dạ Nguyệt gọi một tiếng "tiền bối", lúc này bé trai mới giãn mày ra, cười đắc ý: "Lần này tha cho ngươi" nói rồi lại vung tay lên.

Dạ Nguyệt lập tức ngừng cười, cô vuốt mồ hôi thờ phào nhẹ nhõm, nếu mà còn tiếp tục cười chắc cô sẽ đi bán muối luôn chứ chẳng chơi đâu a... Con người nhìn như một bé trai kháu khỉnh đáng yêu này thực chất đúng như câu đừng trông mặt mà bắt hình dong, tốt nhất là không nên đụng vào để bảo toàn mạng nhỏ nha.

"Bây giờ đã biết sự lợi hại của ta hay chưa?" bé trai ung dung ngồi xuống ghế đầu gỗ bên cạnh bàn, rót trà vào chung rồi thần nhiên thưởng thức trà.

Dạ Nguyệt không biết làm gì hơn là gật đầu lia lịa: "Tiền bối, có phải người đã dùng một loại thuốc nào đó hay không?"

"Ngươi cũng có hiểu biết đó" bé trai nhấp một ngụm trà, từ tốn nói. Hình ảnh này có thể nói là vô cùng kỳ quặc. Bạn thử nghĩ xem, một nhóc con ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn trà, về mặt nghiêm nghị, đôi mắt ẩn chứa tia sáng thông thái nhìn thấu nhân sinh, tay vẫn luôn cầm ly trà từ từ thưởng thức hương vị đậm nhạt mà thanh khiết, ung dung nhàn nhã như một vị cao nhân ẩn cư chốn thâm sơn cùng cốc. "Ngươi biết về các loại thảo dược?"

"Có biết một chút" Dạ Nguyệt ở trước cao nhân chỉ đành cúi đầu quy phục a, với kiến thức hiện nay của cô chỉ là một chút xiu xiu của bên ngành dược thôi. Sờ dĩ cô biết người này đã dùng thuốc bột vì cô đã thấy được động tác lúc vung tay đó, tuy che giấu rất nhanh nhưng cô đã kịp thời thấy một gói thuốc, thuốc này lại là không màu không mùi lại gần như trong suốt nên rất khó có thể thấy được. Cũng nhờ những tuyệt kỹ mà sư phụ đã dạy nên cô mới có khả năng thấy được động tác nhỏ đó.

Nhắc đến sư phụ, chuyện trước mắt là cô phải đi tìm sư phụ, nhưng cô nên đi đâu mà tìm đây? Nghĩ đến đây mặt Dạ Nguyệt trầm xuống.

Cô muốn gặp sư phụ, muốn được nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, đôi mắt tĩnh lặng trong suốt luôn chăm chú nhìn cô, nụ cười nửa miệng đáng đánh đòn, vòng ôm ấm áp cùng với giọng nói trầm thấp êm ái. Ở cái nơi xa lạ không có người thân bạn bè này, cô chỉ có một mình sư phụ là người thân duy nhất mà thôi.

Hiên, rốt cuộc anh đang ở đâu!?

(Lời tác giả: Kể từ bây giờ, vì để cho hợp với hoàn cảnh, miêu tả và xưng hô của các nhân vật từ bên ngoài lẫn cả bên trong độc thoại nội tâm cũng sẽ được thay đổi cho phù hợp)

***** Ó O Ó Lăn ranh giới oOo

Mùa xuân năm thứ hai Thần Dương hoàng triều, dưới tài dụng binh như thần của Ngũ vương gia Mạc Chiêu Huân cùng với tài trí mưu lược liệu việc như thần của quân sư Tịch Khuyết, trong vòng một năm hai tháng đã hoàn toàn đập tan âm mưu kẻ địch khiến bọn hán tan tác tháo chạy về nước,

hoàn toàn bại trận. Ký kết hiệp định ngừng chiến và toàn vẹn lãnh thổ, từ đây không bao giờ xâm phạm vào lãnh thổ Thần Dương Quốc.

Hoàng đế Mạc Chiêu Thần ra lệnh miễn xá thiên hạ, cùng với người dân thiên hạ treo cờ chào đón đại quân thắng trận trở về. Như vậy, một năm hai tháng trôi qua, binh lính tướng sĩ cuối cùng cũng đã có ngày khai hoàng trở về quê nhà gặp lại thân nhân đang ngày đêm ngóng đợi.

Thần đế lần lượt phong quan, thăng quan cho các vị chiến tướng và tướng sĩ, luận công ban thưởng của cải phú quý cùng những tài vật quý hiếm. Riêng quân sư Tịch Khuyết có công rất lớn được ban thưởng Huân công, phong làm Quốc công, ban thưởng Quốc công phủ cùng trăm lượng hoàng kim. Còn Ngũ vương gia Mạc Chiêu Huân có công lớn nhất, được sắc phong làm Chiến Vương, cùng Tịch quốc công tiếp tục thao luyện tướng sĩ bảo vệ nước nhà.

Chiều chỉ vừa ban xuống, cả nước tung hô vang dội. Cuộc chiến ngoài biên cương lịch sử được ghi chép lại cùng với lời truyền miệng về một giai thoại oai hùng đánh tan quân xâm lược của nhân gian đã chính thức khép lại. Nước nhà lại một lần nữa được sống cuộc sống ấm no và hưởng thái bình sung túc.

0w0

Một năm đã trôi qua nhưng trên sườn núi Biệt Dương vẫn không có thay đổi gì lớn. Cây cỏ hoa lá đủ màu sắc tranh nhau nở rộ, rực rỡ hoà hợp với ánh nắng buổi chiều tà. Giữa sườn núi, có một ngôi nhà gỗ nhỏ bé được xây dựng tạm bợ nhưng vô cùng chắc chắn, là nơi sinh sống của những con người không màng đến thế sự tục nhân, ung dung tự do tự tại ẩn cư ở nơi này.

"Nguyệt nhi, muội lại ngồi ngẩn ngơ ở ngoài này nữa à?" Hách Liên Từ Y từ trong nhà bước ra ngoài sân nhỏ, ngồi xuống ghế đá bên cạnh Dạ Nguyệt, thở dài hỏi. "Đã hết thời hạn một năm rồi, ngày mai là muội được xuống núi rồi, muội nên vui mừng lên mới phải"

Giờ đây tóc Dạ Nguyệt đã dài đến ngang hông, vì nàng gội đầu bằng một loại dược liệu nên tóc nàng cực kỳ mềm mại bóng mượt đen nhánh xoả ra tự nhiên rủ xuống hai bên vai như thác nước, trên đầu chỉ buộc nhẹ một chút tóc bằng những tua dây màu lay động mỗi khi nàng di chuyển, da vẻ càng mịn màng trắng hồng hơn trước vì khí hậu ở đây trong lành mát mẻ và thực phẩm nơi đây hoàn toàn từ thiên nhiên núi rừng.

"Muội thật sự rất vui, cuối cùng cũng được sư phụ cho xuống núi, chỉ là... muội lại cảm thấy có chút lo sợ không yên" Dạ Nguyệt trầm ngâm phóng tầm mắt về phong cảnh núi rừng hùng vĩ phía đối diện xa xa.

Một năm trước khi nàng quyết định rời khỏi đây để đi tìm người đó, lão sư phụ - tục danh xưng Thượng Hoành, người đời thường nhắc đến với tên Bách Y lão giả thần y, bởi vì tri thức uyên bác và chữa bách bệnh của ông - đã kiên quyết không cho nàng xuống núi vì lý do nàng không biết một chút gì về nhân tình thế thái bên ngoài, nói huych toẹt ra cũng chính là đâm đầu vào chỗ chết. Dù nàng có ba lần bốn lượt tìm cách trốn đi như thế nào cũng không trốn được.

Ông biết nàng cũng có một chút thông hiểu về các loại thảo dược nên ông đã tốt bụng nhận nàng làm đệ tử chân truyền thứ hai của mình. Truyền thụ lại vốn tri thức và những kiến giải sâu sắc về tất cả các loại cây thuốc, bao gồm cả bào chế độc dược và giải dược, hơn nữa còn chỉ dạy cho nàng về y thuật. Lão sư phụ ra thời hạn một năm nếu nàng có thể nắm được sáu phần vốn tri thức của ông thì nàng có thể được xuống núi.

Nàng biết bản thân không có khả năng bỏ trốn thành công nên đã lao đầu vào tu luyện ngày đêm, cuối cùng cũng kịp thời hoàn thành đúng với thời hạn. Cũng may đây vốn dĩ là sở thích của nàng nên nàng mới có thể tập trung cao độ dược như vậy. Phải nói là lão sư phụ cực kỳ thông thái, tri thức của ông cao thâm khó lường, nàng phải học ngày học đêm, ngày ngủ chỉ có bốn tiếng nhiều khi trắng đêm, mới có thể lĩnh hội được sáu phần của ông.

Một năm này, ngày nào nàng cũng nhớ đến người đó, từng phút từng giây đều muốn gặp người đó, chỉ khi nàng mệt là ngủ thiếp đi bước vào cõi mộng mới có thể nhìn thấy người đó. Nhưng bây giờ nàng nên đi đâu tìm người đó đây?

Nàng muốn tin sư phụ thật sự có xuyên qua cùng với nàng, cho nên dù có phải tìm đến chân trời góc biển, đến hết phần đời ngắn ngủi còn lại của mình, nàng cũng nhất định phải tìm. Dù chỉ như bỏ hạt cát xuống đáy biển rộng lớn mênh mông, nàng cũng không màng.

Phải... như vậy nàng cũng cần gì mà lo sợ nữa đây. Nghĩ như vậy, Dạ Nguyệt mới cảm thấy bình tâm lại, quay qua mỉm cười thật tươi với Hách Liên Từ Y: "Muội không sao, có lẽ vì sắp được xuống núi nên muội hồi hộp quá mà sinh ra lo lắng không yên thế này"

Hách Liên Từ Y thấy Dạ Nguyệt dường như đã thông suốt được điều gì đó, nàng mừng rỡ ra mặt: "Như vậy là tốt rồi"

Hai tỷ muội nhìn nhau mỉm cười.

Cũng trong một năm này, Dạ Nguyệt luôn có lão sư phụ và Từ Y tỷ ở bên cạnh chăm sóc cho nàng, dạy nàng từng ly từng tý về triều đại này cũng như cách đối nhân xử thế, xem nàng như thân nhân trong nhà mà đối đãi. Nàng đã nợ hai người họ quá nhiều...

"Lần xuống núi này tỷ cũng sẽ đi cùng với muội" Hách Liên Từ Y như chợt nhớ ra, nàng nói. "Tỷ cũng đã nói sư phụ, người cũng đã đồng ý, người nói nếu đi hai người thì người cũng yên tâm hơn"

"Thật sao? Tỷ cũng sẽ xuống núi với muội?" Dạ Nguyệt kinh hỷ, Từ Y tỷ đã theo lão sư phụ năm năm, y thuật của tỷ ấy rất cao nha, có thể nói tỷ ấy đã nắm được tám phần y thuật của sư phụ rồi.

"Ừ... bởi vì tỷ cũng có một người cần phải gặp" Hách Liên Từ Y nhỏ giọng nói, ánh mắt đượm buồn nhìn về phía xa.

Dạ Nguyệt biết Từ Y tỷ muốn gặp ai, hoàn cảnh hai người cũng khá giống nhau, vì người tỷ ấy muốn gặp cũng chính là Vị hôn phu đã được chỉ phúc vi hôn từ nhỏ với tỷ ấy.

"Ta đói!" giọng trẻ con non nớt mang theo vài phần trách móc cùng lười biếng phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

"Ah đã đến giờ cơm chiều, đồ nhi sẽ đi chuẩn bị ngay" Hách Liên Từ Y nhanh chóng đứng dậy đi ra sau bếp chuẩn bị cơm nước.

"Muội giúp tỷ" Dạ Nguyệt đứng lên định đi theo.

"Chậm đã" lão sư phụ từ từ ngồi xuống ghế, tự nhiên rót đầy trà vào trong chung nhỏ, gương mặt trắng hồng đáng yêu lại có một biểu cảm nghiêm túc không hề thích hợp chút nào nhìn Dạ Nguyệt.

Mặc dù ở chung một năm, nàng cũng đã quen với sinh hoạt và nếp sống cổ đại, từ cách nói chuyện đến cách suy nghĩ trong đầu nàng cũng đã bị tha hoá thành cổ đại. Nhưng mỗi lần nhìn thấy cái khuôn mặt đáng yêu này nàng liền muốn chà đạp giầy xéo một phen tay chân ngứa ngáy vô cùng, chỉ là nàng lại tiếp tục rùng mình vì cái ý nghĩ này.

Lão sư phụ là không nên chọc vào, bởi vì không thể biết được bản thân sẽ vì sao mà từ a....nàng đã được lĩnh hội vào một năm trước. Nhưng dù cho bề ngoài có lạnh nhạt và luôn luôn trầm tĩnh bao nhiêu, người vẫn âm thầm quan tâm đến hai tỷ muội, chuyện gì người cũng sẽ hướng dẫn và dẫn dắt hai tỷ muội từng chút một, kiên nhẫn và rõ ràng. Cho nên trong vòng một năm nàng mới có khả năng tỉnh lọc được sáu phần tinh hoa của người, tất cả là nhờ người đã chỉ dạy theo một cách rất cổ quái nhưng lại nhanh chóng và dễ nắm bắt a...

"Mang theo cái này" Bách Y lão giả đặt một lọ thuốc bằng sứ trắng trên bàn, đẩy về phía trước mặt Dạ Nguyệt, khuôn mặt nghiêm nghị nhưng sâu tận đáy mắt lại ẩn hiện ý cười khó có thể nhìn thấy, tất cả đều nằm trên gương mặt trẻ con xinh xắn đáng yêu làm thành một bộ dáng khó có thể diễn tả thành lời.

"Cái này là...?" Dạ Nguyệt cầm lấy bình sứ, mùi hương thoang thoảng thơm ngát tỏa ra xung quanh bao bọc lấy nàng, là hương hoa anh đào mà nàng thích nhất.

"Giải được bách độc dù là cực độc" nhấp một ngụm trà nóng, Bách Y lão giả tỏ vẻ thỏa mãn, nở nụ cười nhàn nhạt hiếm thấy từ trước đến giờ. "Chỉ có ba viên, con nên cân nhắc xem phải dùng như thế nào cho tốt nhất đi"

"Azzzz không được không được, sư phụ nên để lại phòng thân đi a, với năng lực bây giờ của con có thể tự bảo vệ được mình rồi, sư phụ không cần lo lắng quá nha" Dạ Nguyệt hí hửng cười, đẩy ngược bình sứ lại cho Bách Y lão giả, trong lòng dâng lên âm áp, tình thân chỉ đến thế là cùng... nàng thật may mắn vì đã gặp được lão sư phụ và Từ Y tỷ. "Hơn nữa nếu như có chuyện gì cũng có thể trở về tìm sư phụ nha, lúc đó dù người có không đưa con cũng quyết ăn vạ với người cho bằng được"

"Ha ha con đúng là xú nha đầu. Nhưng con đã gọi ta một tiếng vi sư, sao lại không nghe ta!?" Bách Y lão giả lại cười ha ha hiếm thấy rồi thần nhiên nhìn Dạ Nguyệt, tiếp xúc với nàng một năm, ông biết tính tình nàng hoạt bát hiếu động, lại thông minh lanh lợi, nhưng rất cố chấp và bướng bỉnh, muốn nàng nhận gì đó thì phải đem ràng buộc thân tình ra thì mới may ra. Đứa trẻ này ông rất thích.

Thấy kiên quyết trong mắt lão sư phụ, Dạ Nguyệt không khỏi cảm thán trong lòng, xem ra nếu nàng không nhận thì không được rồi, nàng cầm lấy bình sứ mỉm cười vui vẻ: "Con sẽ cân nhắc nên sử dụng như thế nào cho tốt nhất", như vậy cũng để không uổng phí công sức mà lão sư phụ đã bỏ ra.

Bách Y lão giả hài lòng tiếp tục nhấp nhấp trà nóng, lúc này Hách Liên Từ Y cũng bụng thức ăn ra bàn, Dạ Nguyệt vui vẻ đến phụ giúp.

Hiên, cuối cùng ta cũng có thể xuống núi. Chờ ta, ta nhất định sẽ tìm được chàng.

0w0

Quốc công phủ.

Bên trong căn phòng rộng lớn là chiếc giường bằng gỗ đàn hương đủ chỗ cho ba người nằm, được đặt ở chính giữa phòng. Trên giường là nam tử tướng mạo vô song đang ngủ say, mái tóc dài đen mượt xoã ra trên gối ngọc, ngũ quan như được chính bàn tay của thần thánh điêu khắc nên, tuấn mỹ không gì sánh bằng.

Bỗng nhiên mặt nam tử tái lại, mồ hôi chảy ra ướt cả y phục trắng, mày nhíu chặt, vẻ mặt như đau đớn thống khổ.

"D....."

Nam tử găm lên một từ không rõ ràng rồi giật mình bừng tỉnh ngồi bật dậy, hẩn nhìn xung quanh thấy cảnh vật quen thuộc.... thờ dài.

Hắn lại mơ thấy giấc mộng đó một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Rõ ràng ngồi xe ngựa suốt một tháng, cuối cùng Dạ Nguyệt và Hách Liên Tử Y cũng vào đến Kinh Thành. Những dãy nhà nối nhau san sát với đủ mọi loại kiến trúc cổ, từ nhỏ hẹp bình dân cho đến cổng lớn tường cao mái ngói cong vun vút. Tất cả đều được hội tụ tại mảnh đất rộng lớn nhất, trù phú nhất, được người đời ca tụng là kinh đô của Thần Dương Quốc. Và đây cũng chính là nơi tọa lạc của Thần Nhật Hoàng cung.

Dạ Nguyệt lấy một chiếc khăn lụa mỏng che ngang mặt mình, còn Hách Liên Tử Y thì đội đầu lạp để che khuất khuôn mặt. Xong xuôi hai người xuống xe ngựa ở ngoài cổng thành. Hai người đứng trên con đường phía trước cổng lớn, dòng người đông đúc đang qua lại trên con đường lớn dẫn vào bên trong thành.

Dạ Nguyệt cảm thán nơi này thật sự rất trù phú a.... so với thời hiện đại mặc dù không bằng nhưng so với những nơi nàng đã đi qua trong một tháng nay thì đúng là khác biệt quá lớn.

Không biết người đó có ở đây hay không? Vì không biết phải bắt đầu từ đâu nên nàng quyết định sẽ theo Tử Y tỷ đến Kinh Thành. Trên đường đi, bất cứ chỗ nào xe ngựa đi qua nàng đều dừng lại hỏi thăm rồi tìm kiếm tung tích của người đó, nhưng tất cả đều vô vọng....

Dạ Nguyệt mơ hồ nhìn vào dòng người. Nàng còn có thể gặp lại sự phụ không? Nàng thật sự rất nhớ, rất nhớ sự phụ.... nhớ đến muốn điên luôn rồi. Nghĩ đến đây mắt nàng dâng lên một tầng sương mỏng, đôi mắt trong suốt chứa đựng cô đơn cùng nỗi buồn vô hạn.

Mà bên này Hách Liên Tử Y cũng không tốt hơn bao nhiêu, rốt cuộc nàng cũng trở về nơi này, một nơi vô cùng thương tâm đối với nàng.

Hai tỷ muội nhìn nhau mỉm cười rồi theo dòng người tấp nập đi vào trong thành. Hai bên đường bày bán đủ mọi loại mặt hàng, từ sơn phấn trang điểm khăn tay vải vóc cho đến các hàng quán và các loại lương thực thực phẩm..... Người bán kẻ mua reo hò ồn ào nhộn nhạo vô cùng náo nhiệt.

Dạ Nguyệt hết ngó đông lại ngó tây, mấy thứ đồ cổ đại nhìn thật là mới lạ a, mặc dù trước đây từng xem qua phim cổ trang nhưng vẫn không thể thấy hết được vật dụng đa dạng như vậy. Tóm lại chỉ một câu, đồ vật gì cũng có, mỗi loại lại có nhiều loại khác nhau nữa, nhìn một hồi muốn rối cả mắt.

Mà lúc này tại nhĩ gian trà thất nằm ở lầu ba của một khách điểm nổi danh bậc nhất Kinh Thành, có hai nam tử tuấn mỹ đang thưởng thức trà và ngắm nhìn phố phường nhộn nhịp bên dưới từ cửa sổ.

"Tam đệ, hoàng muội của ta...." nam tử ngồi bên trái lên tiếng, hắn vận y phục xanh nhạt thêu phỉn trúc lá xanh trông vô cùng hài hoà với khí chất thanh nhã của hắn, đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng, ngũ quan tuấn lãng, tuấn mỹ không thua kém gì nam tử ngồi đối diện, bạc môi mỏng mở ra rồi lại mím lại, do dự không nói hết câu.

"Nhị ca không cần nói nữa, ta đã quyết định sẽ không thay đổi" nam tử vận y phục đen ngồi đối diện lạnh nhạt nói, mái tóc đen như mực được buộc ở phần trên, phần dưới xoắn ra hai bên vai, ngũ quan như được điêu khắc, làn da trắng như ngọc, đôi mắt trong suốt như nước hồ thu nhưng sâu trong đó là trống rỗng cùng tịch mịch đến tận cùng, khí chất tản ra lạnh lẽo bức người khiến người khác sợ hãi không dám liếc nhìn chứ đừng nói là đến gần.

"Muội ấy đã xin đại ca hạ chỉ ban hôn" nam tử y phục xanh thở dài không biết làm gì hơn, giọng nói ôn nhu trầm ấm đầy từ tính, người này không phải ai khác chính là Chiến Vương Mạc Chiêu Huân. "Đại ca bảo ta đến thăm dò ý tứ của đệ. Nếu đệ không đồng ý thì ta và đại ca sẽ không ép đệ, chúng ta chỉ sợ Chiêu Hoàng sẽ làm điều đại tội mà thôi"

"Ta sẽ không ở cạnh bất kỳ ai" nam tử y phục đen nhấp một ngụm trà, từ tốn nói nhưng giọng điệu chứa kiên quyết không gì lay chuyển, khí thế bức người cũng thu lại không ít, ánh mắt như đầm sâu lơ đãng nhìn xuống đường phố sầm uất bên dưới. Nam tử này chính là Tịch quốc công Tịch Khuyết.

Mạc Chiêu Huân bất đắc dĩ nhìn Tịch Khuyết, người huynh đệ kết nghĩa này của hắn và hoàng huynh phải nói là lãnh tuyệt vô tình, cho dù là bất kỳ ai cũng không thể làm đệ ấy thay đổi quyết định. Nhưng đệ ấy lại là một nhân tài hiếm thấy trong thiên hạ, điều đặc biệt chính là không yêu quyền lực, hoàng huynh vì nhìn trúng điểm này của đệ ấy nên mới hứng khởi cùng với đệ ấy kết nghĩa huynh đệ.

Lần đầu tiên gặp Tịch Khuyết ngay cả Mạc Chiêu Huân hắn cũng bất giác sinh ra cảm giác sợ hãi, bởi vì đôi mắt lạnh lẽo trống rỗng cùng dữ tợn đó thật sự quá khủng khiếp, giống như có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào, và dường như không có bất cứ thứ gì có thể tồn tại được bên trong đó, ngay cả quyền lực hay nữ nhân. Cho đến bây giờ đôi mắt đó vẫn không hề thay đổi, chỉ là đối với hắn và hoàng huynh đã không còn có ý thì

địch nữa mà thôi.

Nhưng dù vậy, bề ngoài tuấn mỹ cùng với khí chất vương giả bẩm sinh của đệ ấy đã thu hút rất nhiều quan lại trong triều đình, bọn họ cũng đã tỏ ý gả nữ nhi cho đệ ấy, ngay cả hoàng muội hân cũng vô cùng ngưỡng mộ cùng yêu thích đệ ấy. Chỉ là tất cả đều phải cản rằng mà thất vọng, vì đệ ấy từ chối không hề nề mặt bất cứ ai, hoàng huynh của hân cũng không ngoại lệ.

Hân luôn tự hỏi, liệu trên đời này có nữ tử nào dành cho đệ ấy?

Đang nhìn xuống phố xá bên dưới suy nghĩ mông lung, Mạc Chiêu Huân bất chợt nhìn thấy một điều gì đó quen thuộc vụt qua mắt hân, không nói hai lời hân liền bay thẳng ra cửa sổ. Tịch Khuyết nhủ mảy nhìn động tác "vô cùng kích động" của nhị ca hân.

"Y nhi!" Mạc Chiêu Huân hô lớn, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc đến không thể thốt thêm lời nào nữa, nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hách Liên Từ Y trong lòng người đồng đúc nhón nháo.

Hách Liên Từ Y run lên, giọng nói này...? Nàng chăm chăm xoay đầu, bóng hình quen thuộc từ từ xuất hiện trong mắt nàng. Hách Liên Từ Y rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Xin thứ lỗi, chắc công tử đã nhận nhầm người, ta không phải tên Y nhi, xin công tử hãy buông tay"

Dạ Nguyệt cũng xoay người theo Hách Liên Từ Y, nam tử này mới vừa gọi Từ Y tỷ là "Y nhi"? Nhìn thái độ của Từ Y tỷ, Dạ Nguyệt đã phần nào đoán ra người trước mặt này là ai.

Nghe giọng nói xa lạ, đáy mắt Mạc Chiêu Huân loé lên tia nghi hoặc nhưng cũng nhanh chóng buông tay: "Thứ lỗi cho bản vương vì đã làm cô nương hoảng sợ, chỉ là bản vương cảm giác cô nương giống với một người quen của bản vương, không biết cao danh quý tánh của cô nương là gì?"

"Ta họ Tiêu Ngọc, phụ mẫu gọi Dạ Liên" Hách Liên Từ Y nở nụ cười yếu ớt nói. "Ngài thật sự đã nhận nhầm người"

"Có thể tháo đầu lạp xuống cho bản vương thấy dung mạo của cô nương được không?" Mạc Chiêu Huân cố chấp không muốn buông tha nói.

"Vương gia, thỉnh tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân nha" Dạ Nguyệt nhủ mảy nói. Nói đùa, tháo xuống thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này rồi a.

"Cô nương là?" lúc này Mạc Chiêu Huân mới nhìn qua Dạ Nguyệt, bất chợt lại nhủ mảy nghi hoặc: "Làm sao cô nương biết bản vương là vương gia?"

Dĩ nhiên là biết, chỉ là Dạ Nguyệt cong khoé môi lên, thản nhiên nói: "Ta là Dạ Nguyệt, muội muội của tỷ tỷ ta. Ngài cũng đã tự xưng bản vương, không phải vương gia thì là gì đây? Ở Thần Dương quốc này nếu không phải con cháu hoàng thất thì ai lại dám tự xưng là bản vương, ngài nói thử xem"

"Rất sắc sảo" Mạc Chiêu Huân không khỏi có lời khen ngợi, nhưng lại nhanh chóng lộ vẻ thất vọng, hân cứ tưởng vì nữ tử này đã biết trước hân là vương gia chứ không phải là suy đoán như vậy. Hơn nữa nàng ấy có muội muội, như vậy thật sự không thể nào là Y nhi của hân được, Y nhi của hân đã rời xa hân vĩnh viễn vào năm năm trước rồi...

Tịch Khuyết ở trên này nhìn một màn bên dưới không khỏi sinh ra vài phần hứng thú. Ngay từ lúc nhìn thấy bóng dáng của hai nữ tử đó, hân đã bất giác bị thu hút bởi nữ tử mang mạng che mặt, bởi vì đôi mắt to trong suốt không lẫn tạp chất của nàng ấy lại ẩn chứa cô đơn cùng sâu tận trống trải. Phải chăng nàng cũng như hân, luôn cảm thấy bản thân đã đánh mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng?

"Nếu vương gia không còn việc gì thì dân nữ xin cáo từ" Dạ Nguyệt từ tốn nói, đôi mắt ẩn hiện ý cười. Nhìn vẻ thất vọng của người này, chứng tỏ vẫn còn nhớ đến Từ Y tỷ của nàng.

Mạc Chiêu Huân cũng không còn lý do nào giữ hai người họ lại, chỉ có thể nở nụ cười khổ sở gật đầu xem như đồng ý.

Hách Liên Từ Y nhìn người đang khổ sở trước mắt, đáy lòng bất giác run rẩy. Nàng xoay người lại, nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt. Hai tỷ muội rời đi.

Đi được một quãng khá xa, Dạ Nguyệt lên tiếng phá vỡ im lặng giữa hai người: "Nếu không thể buông bỏ chi bằng đừng buông"

"Tỷ không thể" Hách Liên Từ Y lắc đầu, nở nụ cười chua xót: "Duyên phận của tỷ cùng chàng đã kết thúc vào ngày đó"

"Làm sao tỷ có thể chắc chắn như vậy?" Dạ Nguyệt gỡ ra ba tấc lưỡi khuyên nhủ. "Tỷ không thể biết trước được vận mệnh phía trước của hai người như thế nào khi điều đó chưa xảy ra có đúng hay không?"

"Những gì đã qua tỷ chỉ muốn để nó bình lặng trôi qua" Hách Liên Từ Y biết bản thân đuối lý nhưng vẫn không muốn thừa nhận. "Được rồi, đừng nói chuyện của tỷ nữa, muội tính làm thế nào để tìm người đó đây?"

Dạ Nguyệt thở dài, nàng như đang nhìn thấy bản thân mình ngày trước, lúc mới gặp sư phụ a, nàng cũng đã dối lòng một khoảng thời gian rất dài.

"Muội cũng không biết phải bắt đầu từ đâu nhưng muội lại có một linh cảm rất mạnh mẽ, chàng đang ở đây"

Lúc hai tỷ muội nói chuyện lại không biết cuộc đối thoại đã lọt vào tai ai đó. Người đó cong khoé môi lên lảng lạng rồi đi trong im lặng

0w0

Quốc công phủ.

Chiếc đình trang nhã toạ lạc ngay trên một ao sen lớn, phía dưới ao là những mồm đá hình thù kỳ dị nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng tung tăng bơi lội của đàn cá trong ao. Dưới ánh trăng tròn vành vạnh, mặt hồ như ánh lên những tia sáng bạc, mờ ảo mông lung khiến người như lạc vào mộng cảnh.

Trong đình là một bàn đá cùng hai ghế đá dài đặt ở hai bên, trên bàn đã bày sẵn bình rượu bạch ngọc với hai chung nhỏ tinh xảo, bên cạnh là những món ăn được trang trí khá đơn giản nhưng lại tạo ra cảm giác ngon miệng.

"Nàng ta là người mà huynh muốn gặp" Tịch Khuyết nâng chung rượu lên nhấp một ngụm lạnh nhạt nói, giọng điệu khẳng định chắc chắn.

"Y nhi còn sống? Và chính là nữ tử lúc chiều?" mặc dù Tịch Khuyết nói không đầu không đuôi nhưng Mạc Chiêu Huân đã quen rồi, hắn có thể lập tức suy ra ý nghĩa của câu nói không đầu không đuôi đó. Mạc Chiêu Huân không thể tin được nhìn Tịch Khuyết, thật sự Y nhi của hắn vẫn còn sống sao? Có phải hắn đang mơ hay không?

Tịch Khuyết im lặng nhìn Mạc Chiêu Huân, khỏi phải nói im lặng chính là đồng ý rồi.

Mạc Chiêu Huân vẽ mặt kinh hỷ không giấu được vui sướng, giống như tia nắng mặt trời ấm áp đang chiếu rọi vào trong trái tim đã khô héo của hắn, trong lòng là kích động không thể nói thành lời, nhưng sau đó nghĩ đến chuyện lúc chiều hắn lại bằng hoàng ngồi ngây ngốc. "Tại sao nàng lại tránh mặt ta?"

"..." Tịch Khuyết lại im lặng không đáp, bộ dạng thản nhiên như không quan tâm đến chuyện này, chuyện của bản thân người đó nên để bản thân người đó tự giải quyết là tốt nhất.

Sở dĩ hắn đi theo hai nữ tử đó là vì nữ tử mang mạng che mặt kia, hắn không hiểu tại sao khi nhìn thấy nàng ấy, trong lòng hắn lại dâng lên kích động khó tả. Khi nhìn vào đôi mắt trong suốt cùng bóng hình nhỏ nhắn đó, hắn có cảm giác muốn chạm vào. Đây là lần đầu tiên kể từ khi tỉnh dậy, hắn lại có một cảm giác khác ngoài cảm giác tịch mịch cùng trống rỗng trong lòng hắn, cũng là lần đầu tiên hắn muốn chạm vào người khác.

Nữ nhân đó nói nàng ấy muốn tìm một nam nhân nào đó, phải chăng nam nhân đó chính là người trong lòng của nàng ấy? Nghĩ đến đây Tịch Khuyết không khỏi nhũn mảy, khí lạnh tan ra quanh thân, tại sao hắn lại cảm thấy khó chịu? Hắn chỉ mới gặp nữ nhân đó một lần, không thể nào mới gặp đã sinh tình được, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra với hắn.

Giờ phút này hai nam tử ngồi trong đình ngắm trăng thưởng thức rượu ngon, nhưng dường như mỗi người đều đang mang một tâm trạng, một suy nghĩ khác nhau, tuyệt đối không phải là đang thưởng rượu ngắm trăng như vẽ bề ngoài.

***** Ò Ó O Lăn rang giới oOo

Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y trọ trong một quán trọ trung bình, dành cho những người khách bình dân làm ăn buôn bán nhỏ phải đi xa. Cả hai dặn dò tiểu nhị nếu có ai bệnh tật gì đó có thể đến tìm các nàng vì các nàng là đại phu có am hiểu về y thuật, giá cả sẽ lấy rất bình dân đối với những người nghèo thiếu thốn tiền bạc. Tiểu nhị nghe xong cũng rất vui mừng, gật đầu lia lịa nói là sẽ để ý cho các nàng.

Đêm khuya vắng lặng, Dạ Nguyệt nằm lăn qua lộn lại trên giường, mắt vẫn mở to không hề cảm thấy buồn ngủ. Dạ Nguyệt đành đứng dậy đến bàn uống một ngụm nước rồi nàng ra khỏi phòng, nhìn ngó xung quanh thấy không có ai, lúc này nàng mới thảnh thơi ngồi xuống ghế đá ở trong sân, ngẩn ngơ nhìn ánh trăng trên cao. Hôm nay Mặt Trăng cũng giống như hoa anh đào đang đến ngày mãn khai, to tròn nở rộ trên nền trời đêm thăm thẳm.

Nàng đến thế giới này đã một năm rồi, không biết ba mẹ ở nhà có đang chờ đợi nàng trở về hay không? Lúc trước khi nàng đọc truyện xem phim thì rõ ràng tất cả nữ chính đều không một ai trở về thế giới của họ nữa, họ ở lại cổ đại này với người mà họ yêu. Còn nàng thì sao đây? Nàng còn có thể gặp lại người nàng yêu nữa hay không?

Hiên, chàng đang ở đâu?

[Nhân thế huyền nào chi bằng ngừng lại

Mấy phần trần duyên, bấy phần sầu

Hoa rơi chỉ còn trống không thê lương

Nước chảy vạn dòng đến cuối thu

Nơi trường đình nhớ người, lại bẻ nhánh liễu

Đêm khuya không ngủ, thân người hao gầy

Trên núi có cây, kết hạt hồng đậu

Nỗi tương tư như một vò rượu nồng

Mặt trời lặn, ánh tà dương, con gió thổi phồng tay áo

Lưới tình sai do đâu, ai hiểu thấu nỗi sầu trong lòng

Lại quay đầu, trên lầu người nào ngồi lẻ loi

Dựa lan can sầu tương tư

Tình rượu mà mộng chưa dứt, ai mới là kẻ phong lưu]

(Lời tác giả: đây là bài “Mộng Vọng Đoạn”, nguồn: <https://www.youtube.com/watch?v=Er9UQTHR2Ps>)

Dạ Nguyệt cất tiếng hát trong veo nhưng không lớn, chỉ đủ cho mình nàng nghe được, đây là bài hát nàng thường nghe khi còn ở thế giới kia. Những ngày trước đây vì phải tu luyện y thuật mà nàng không có chút thời gian để nghỉ ngơi, nhưng bây giờ không phải tu luyện gì nữa ngược lại nàng cảm thấy thật trống trải. Bởi vì lúc nào nàng cũng sẽ nghĩ đến sự phụ, lại cảm thấy vô cùng đau lòng.

Trên mái nhà cách đó không xa, nam tử đứng dưới ánh trăng sáng, cứ như hiện thân của tà thần đang nhìn xuống chúng sinh. Nghe được giọng hát của nữ tử, đáy mắt xoẹt qua một tia sáng khó hiểu, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn vào nữ tử trong sân cho đến khi nàng trở vào phòng mới rời đi.

0w0

Sáng sớm hôm sau, tiểu nhị vui sướng chạy đến báo cho các nàng một tin vui.

“Người nói phủ Quốc công đang tuyển hai y nữ?” Dạ Nguyệt trở mắt ra ngạc nhiên, trên đời lại có chuyện tốt thế này sao? Suốt dọc đường đi nàng đã nghe qua về cuộc chiến ngoài biên cương, mà công trạng lớn nhất là của Ngũ vương gia và Tịch quốc công. Nàng còn nghe người ta nói Tịch quốc công bây giờ đã trở thành huynh đệ kết nghĩa của đương kim thánh thượng, tài mạo song toàn, chỉ có điều người này lại là một người lãnh tuyệt, không bao giờ để cho bất cứ ai đến gần mình quá mười bước, ngoại trừ Hoàng thượng và Ngũ vương gia. Ấy vậy mà ai cũng muốn nhét nữ nhi của mình vào tay hắn, hay nói đúng hơn các nàng ấy tự nguyện muốn trở thành người của hắn cho dù chỉ là một thị thiếp đi chăng nữa.

Được rồi mấy chuyện đó nàng chỉ nghe cho vui thôi, quan trọng vẫn là nếu có thể trúng tuyển vào đó thì nàng và Từ Y tỷ sẽ không cần phải lo đến vấn đề tiền bạc nữa, sẽ có thể ở lại đây lâu hơn và nàng sẽ càng có nhiều cơ hội đi khắp ngõ ngách của Kinh thành để tìm sự phụ của nàng.

“Đây chính là chuyện mới lạ có một không hai trên đời, mọi người trong Kinh thành đều đang xôn xao bàn tán” tiểu nhị vẻ mặt kỳ quái nói. “Nguyên lai là Quốc công gia xưa nay chưa bao giờ cho tuyển bất kỳ nữ nhân nào vào phủ của ngài, bên trong phủ chỉ toàn là thị vệ hay gã sai vặt mà thôi, đến một nha hoàn nữ đầu bếp còn không có nữa là”

“Có khi nào hắn là người đoạn tụ hay không?” Dạ Nguyệt hí hửng ngóng chuyện, bình thường nàng sẽ không bao giờ quan tâm đến chuyện người khác vậy đâu nhưng ở đây thật sự rất chán, không có gì làm nên nàng chỉ còn biết ngồi nghe chuyện của thiên hạ thôi. Chỉ là nghe thì nghe vậy nhưng nàng cũng không để lọt vào tai được bao nhiêu.

“Ấy chết chết, cô nương đừng nói như vậy, có ai mà nghe thấy truyền đến tai Quốc công gia thì có mà toi mạng a” tiểu nhị vẻ mặt tái mét khi nghe Dạ Nguyệt phát ngôn kinh hãi như vậy, hắn ngó nghiêng nhìn ra bên ngoài vẻ cảnh giác, hắn vẫn còn muốn giữ mạng nhỏ của mình mà.

“Đừng vậy Nguyệt nhi, lời này mà truyền ra ngoài sợ là sẽ đem đến họa sát thân” Hách Liên Từ Y cũng nhin không được khuyên Dạ Nguyệt.

“Muội chỉ đùa thôi” Dạ Nguyệt le lưỡi, nàng cũng biết ở thế giới kẻ mạnh đè bẹp kẻ yếu này, luật pháp cũng không như ở thế giới kia, mạng nhỏ của nàng sẽ không giữ được nếu nàng cứ phát ngôn linh tinh như thế này a. “Được rồi, chừng nào đến ngày đi ứng tuyển?” nàng lái sang chuyện khác để cho hai người đó bình tâm lại.

“Chính là chiều nay” tiểu nhị gật đầu, cũng không nghĩ đến lời nói kinh hãi vừa rồi của Dạ Nguyệt nữa.

“Nhanh vậy sao?” lúc này đến lượt Hách Liên Từ Y ngạc nhiên.

“Như vậy càng tốt, chúng ta nên chuẩn bị là vừa kịp rồi” Dạ Nguyệt hào hứng đứng dậy, sớm kìm được ngân lượng thì càng tốt chứ sao, ở đây nàng ngoại trừ Từ Y tỷ và lão sư phụ thì không thân không thích với ai, có bạc bên mình phòng hờ thì sẽ tốt hơn. “Àh nếu trúng tuyển, ta sẽ mời người một bữa ăn thật hoành tráng nha” Dạ Nguyệt quay qua cười cười nói với tiểu nhị.

Tiểu nhị vui vẻ gật đầu rồi hân hân từ các nàng để trở về bắt đầu công việc chạy bàn của mình.

0w0

Quốc công phủ.

Phía trước cửa lớn là tượng sư bằng đá canh giữ ở hai bên, một cái bằng đá đề "Quốc Công Phủ" to tướng đặt trên cánh cửa đồ rắn chắc. Mặc dù chỉ nhìn thấy ngoài tiền sảnh thôi nhưng nàng cũng biết bên trong nó rộng lớn hoa lệ cỡ nào rồi, vì tiền sảnh này cũng thật sự rất lớn. Mái nhà cong vút, trạm trổ hình rồng uốn lượn. Tường nhà lát đá cẩm thạch, cột trụ thì được làm từ gỗ lim khảm ngà voi. Đồ vật trang trí vô cùng trân quý cùng tinh xảo thanh nhã. So với phủ đệ của một vị quan nhất phẩm chắc chắn là hơn hẳn.

Trong sân trước của phủ, khoảng mười nữ tử đang tập trung tại đó, tất nhiên có cả Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y.

Dạ Nguyệt tò mò nhìn trái nhìn phải quan sát, lần đầu tiên nàng được vào xem phủ đệ của một vị quan là như thế nào a. Nhưng dù có xem thì nàng cũng không biết phải định giá mấy thứ đồ vật này như thế nào đây, đem bán không biết được bao nhiêu bạc nhỉ?

Đang ngẩn ngơ nhìn trời nhìn đất thì một lão nhân gia từ bên trong tiền sảnh đi ra ngoài sân nhỏ, theo sau chính là bốn gã sai vặt thoạt nhìn rất nhanh nhẹn. Khỏi cần phải nói Dạ Nguyệt cũng biết đây là quản gia của phủ này rồi, nhìn phong thái cùng cách ăn mặc của ông ấy không khó đoán được.

"Ứng tuyển rất đơn giản, lần lượt từng người sẽ theo lão nô vào trong chuẩn bệnh rồi ra đây đợi, kết quả sẽ được thông báo ngay sau khi tất cả chuẩn bệnh xong" lão quản gia không nói dài dòng, vào ngay vấn đề chính, mặc dù tuổi đã cao nhưng cách làm việc lại vô cùng linh hoạt.

Dứt lời, lần lượt từng nữ tử theo lão quản gia vào bên trong tiền sảnh, vẻ mặt của bọn họ đều khẩn trương và có chút gì đó hồi hộp háo hức. Cũng đúng thôi, Quốc công phủ trong truyền thuyết không bao giờ xuất hiện bất kì một nữ nhân nào, giờ đây nếu họ trúng tuyển thì chẳng phải họ sẽ trở thành một trong hai nữ nhân duy nhất của phủ Quốc công hay sao, may mắn hơn nữa họ còn có thể lọt vào mắt xanh của Quốc công gia, chân chính trở thành phu nhân Quốc công rồi. Đây chính là khát khao của biết bao nhiêu nữ tử bên ngoài mà không được a, họ thầm nghĩ thật may vì bản thân đã học qua y thuật nha.

Hách Liên Từ Y vừa từ bên trong bước ra, lão quản gia đã gọi tên Dạ Nguyệt, nàng là người cuối cùng trong mười người.

Dạ Nguyệt thông thả đi theo lão quản gia vào bên trong tiền sảnh, ra khỏi tiền sảnh chính là một hành lang dài, trên hành lang treo đầy những lồng đèn bát giác vẽ phong cảnh núi rừng sinh động như thật. Qua hết hành lang, lão quản gia quẹo phải và mở cửa vào một căn phòng.

Bên trong phòng có một bức bình phong đặt ở giữa sau chiếc bàn trà bằng gỗ trầm hương, Dạ Nguyệt loáng thoáng thấy được một bóng dáng cao lớn đang ngồi trên giường và một bóng dáng khác đang đứng cạnh giường sau bức bình phong. Lão quản gia cúi người lui ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chỉ còn Dạ Nguyệt đang ngây ngốc đứng ngay tại chỗ.

"Ngươi tên gì?" giọng nói lạnh lẽo vang lên trong không khí tĩnh lặng ngọt ngào của căn phòng.

"Bẩm quốc công gia, nô tỳ tên Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt" Dạ Nguyệt hướng người bên trong bức bình phong, thi lễ một cái, tỏ vẻ cung kính nói. Nói đùa, đứng trước kẻ quyền thế như thế này tốt nhất nên biết giấu mình để bảo toàn mạng nhỏ a.

"Ngươi từ đâu đến? Tại sao lại muốn trở thành y nữ của phủ này?" giọng nói lạnh lẽo lại đều đều thốt ra.

"Nô tỳ vốn cùng ty ty sống ở trên núi, được sư phụ tận tình chỉ dạy y thuật, vì hôm nay nghe nói trong phủ muốn tuyển chọn y nữ nên đến tham gia dự tuyển để kiếm chút bạc sống qua ngày" Dạ Nguyệt không hề giấu giếm nói, bởi vì nàng biết người mà ngay cả đương kim thánh thượng cũng phải khiêm nhường xưng huynh gọi đệ chắc chắn rất thâm sâu khó lường, muốn điều tra xuất thân của nàng là một chuyện rất đơn giản, tốt nhất nên khai thật để tránh để lại hậu họa sau này.

"Ngươi bao nhiêu tuổi? Đã thành gia lập thất hay chưa?" lại là giọng nói không chút cảm xúc đó.

Câu hỏi quái đản gì thế này? Dạ Nguyệt cau mày lại, chuyện nàng đã lập gia đình thì có liên quan gì đến y thuật của nàng.

Thấy Dạ Nguyệt im lặng không đáp, giọng nói lạnh lẽo lại vang lên: "Sao không trả lời?"

"Bẩm quốc công gia, nô tỳ 24 tuổi, còn câu hỏi sau nô tỳ tự thấy bản thân không cần phải trả lời câu hỏi này, đây là nô tỳ đang ứng tuyển y nữ chứ không phải ứng tuyển làm "cái gì khác", nếu ngài hỏi về y thuật của nô tỳ thì nô tỳ sẵn lòng trả lời ngài" Dạ Nguyệt lại thi lễ, sau đó nàng ngẩng đầu từ tốn đáp.

Giọng cười nam tử rất nhỏ truyền ra từ sau bức bình phong, nhỏ đến mức nếu không tập trung lắng nghe thì sẽ không nghe thấy được.

"Ngươi lui ra đi" giọng nói lạnh lẽo nghiêm khắc thốt lên.

Dạ Nguyệt ngó người ra, nàng còn chưa chuẩn bệnh cho ai mà, chẳng lẽ nàng bị loại rồi sao? Thật là đau khổ mà, đúng là cái miệng hại cái thân. Bạc ơi tạm biệt mi, chúng ta thật sự không có duyên với nhau rồi a.... gào khóc ngao!!

"Nô tỳ xin cáo lui" Dạ Nguyệt đau khổ hành lễ rồi lết xác đi ra ngoài sân trong ở trước tiền sảnh.

Hách Liên Từ Y thấy Dạ Nguyệt ra, nàng hỏi nhỏ: "Sao rồi?"

Dạ Nguyệt đau khổ lắc đầu, Hách Liên Từ Y kinh ngạc, y thuật của muội ấy mặc dù không phải xuất sắc nhưng tính ra cũng thuộc hàng giỏi rồi, vậy mà còn không được?

Lão quản gia cùng bốn gã sai vặt lại từ tiền sảnh bước ra, từ tốn nói: "Sau đây là kết quả cuối cùng"

Mọi người bất giác im lặng, vẻ mặt có lo lắng có hồi hộp có tự tin có tự mãn, riêng Dạ Nguyệt thì mặt đã như cái xác chết rồi, vì nàng đã biết kết quả của mình a....

"Người đầu tiên, xin mời Tiêu Ngọc Dạ Liên cô nương bước qua một bên" lão quản gia nghiêm túc nói.

Hách Liên Từ y nhìn Dạ Nguyệt một cái rồi nàng tiến qua một bên.

"Người còn lại là...." lão quản gia ngẩng đầu lên, nhìn khắp một lượt, sau đó dừng lại ngay Dạ Nguyệt, đẩy mắt xoẹt qua tia sáng khó hiểu rồi ông mỉm cười. "Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt cô nương"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39

"Có gì đó mờ ám ở đây nha" Dạ Nguyệt ngồi xuống bàn nhỏ ở giữa phòng, nhú mảy nói. "Tỷ nói tỷ được đưa vào một căn phòng ở góc trái hành lang, trên giường đã có sẵn một người bệnh đang nằm chờ chuẩn bệnh?"

"Đúng vậy" Hách Liên Từ Y gật đầu. "Chẳng lẽ muội không phải như vậy?"

"Hoàn toàn không có" Dạ Nguyệt lắc đầu. "Muội vào căn phòng rộng lớn bên phải, trong đó có hai nam nhân ở sau bức bình phong, khả năng một người trong đó là Tịch quốc công rất cao. Muội còn chưa có chuẩn bệnh cho ai nữa, chỉ có người bên cạnh hẳn hỏi muội vài câu rồi cho muội lui ra. Vậy mà muội lại trúng tuyển..."

"Nghe muội nói ta cũng cảm thấy có gì đó không ổn" Hách Liên Từ Y cũng bắt đầu nhú mảy suy nghĩ.

"Có khi nào liên quan đến vương gia của tỷ không?" Dạ Nguyệt hoàn toàn loại bỏ việc Tịch Khuyết có mờ ám gì đó với nàng mà nàng liền nghĩ ngay đến Ngũ vương gia với Từ Y tỷ của nàng.

"Muội đừng nói bậy" Hách Liên Từ Y nhẹ giọng nói, trong giọng nói ẩn chứa kích động sâu tận trong lòng nàng.

"Theo muội nghĩ ngày đó Chiến vương vẫn không hoàn toàn tin tưởng tỷ muội chúng ta nên bây giờ muốn giữ chúng ta lại để thăm dò điều tra thân phận thật sự của tỷ" mắt Dạ Nguyệt loé sáng linh động.

"Tỷ thử nghĩ xem, hôm qua chúng ta vừa nói mình là đại phu thì hôm nay phủ quốc công lại tuyển hai y nữ, tự nhiên ở đâu lại có chuyện trùng hợp như vậy. Muội chắc chắn với tỷ Tịch quốc công chính là được vương gia nhờ vả giữ tỷ lại, chuyện ứng tuyển này nọ chỉ là cái cớ thôi" nàng nói như đúng rồi, cũng đã khẳng định suy nghĩ của mình rất chắc chắn, chỉ có cách lý giải này mới có thể giải thích những chuyện khó hiểu đó hợp lý nhất thôi. Cho nên bạn Tịch quốc công kia vốn dĩ muốn điều tra từ xuất thân của nàng trước đây mà.

Hách Liên Từ Y nghe Dạ Nguyệt nói vô cùng có lý khiến nàng không thể phản bác. Nàng trầm mặc ngó ngàng nhìn vào chung trà nhỏ trước mặt. Vốn dĩ khi nghe Dạ Nguyệt nói muốn đi tìm phu quân của muội ấy, lòng nàng lại bất giác nhớ tới người kia, nghĩ muốn đi xem thử người kia bây giờ sống ra sao, có tốt hay không thôi, không nghĩ đến chàng vậy mà lại cố chấp với đoạn tình cảm xưa của hai người như vậy, cho đến giờ vẫn chưa thành thân hay nọp thê thiếp vào phủ....

"Nhưng mà bây giờ đã quá muộn để chạy rồi" Dạ Nguyệt âm thầm reo hò trong lòng, cười cười nhìn Hách Liên Từ Y, nàng thật sự thấy Ngũ

vuơng gia rất được nha, đứng chung một chỗ với Tử Y tỷ của nàng phải nói là trời tạo một đôi tiên đồng quyền lữ. "Chúng ta đã vào hang cọp, không thể thoát ra a"

Chuyện là Dạ Nguyệt và Hách Liên Tử Y đã được đưa vào trong phủ ngay sau khi có kết quả ứng tuyển. Cả hai bây giờ đang ở trong Mãn Nguyệt cư, một tiểu viện của phủ Quốc công với thân phận y nữ.

Hách Liên Tử Y về mặt phức tạp đan xen rối rắm, trong lòng ngũ vị tạp trần. Nàng không thể để người kia nhận ra nàng được...

Dạ Nguyệt nhìn sắc mặt biến đổi của tỷ tỷ mình, trong lòng thầm than, không đành lòng nói: "Muội nhớ sư phụ có nói đã dạy tỷ cách dịch dung có phải hay không? Muội nghĩ bây giờ là lúc tỷ đem ra thử nghiệm được rồi a" còn nàng vẫn chưa có được dạy qua phương pháp này nên nàng cũng đành bó tay đầu hàng

"Ah... muội nhắc ta mới nhớ" Hách Liên Tử Y vui sướng reo lên, chỉ cần nàng dịch dung với thay đổi giọng nói thì cho dù dáng người có giống như thế nào cũng vô ích, dáng người nhìn hao hao giống nhau là rất dễ bình thường, chàng nhất định sẽ không còn nghi ngờ nữa.

Dạ Nguyệt lắc đầu, âm thầm nhìn trời thờ dài, Ngũ vương gia đừng trách ta, ta chỉ là không đành lòng nhìn Tử Y tỷ rối rắm mà thôi, còn chuyện tỷ ấy có trở về bên cạnh người không thì cái đó còn phải xem vận mệnh của hai người như thế nào nữa.

Đêm khuya thanh tĩnh, Dạ Nguyệt lại nằm lăn qua lộn lại trên giường không ngủ được. Bởi vì nàng chợt nhớ ra bản thân bây giờ đang ở trong phủ của người ta, có hay không nàng có thể được tự do đi ra ngoài mà tìm kiếm sư phụ?

Ngày mai nàng sẽ đi hỏi Trần quản gia, nếu không được thì nàng sẽ âm thầm nghĩ cách trốn ra vậy, nghĩ vậy Dạ Nguyệt mới hài lòng gật đầu. Rồi nàng xốc chăn lên, chuẩn bị đi gặp chủ công.

Đêm càng về khuya không khí càng thanh u tĩnh mịch, vì thời đại này không có ánh đèn điện nên không bị ô nhiễm ánh sáng, đêm tối bao trùm một màu đen như mực, chỉ cần tắt đi ánh nến là phòng ốc đã tối đen thăm thẳm, rất khó nhìn thấy mọi thứ xung quanh.

Dạ Nguyệt chầm chần qua đầu, cuộn tròn trong chăn mềm mại ấm áp, tiếng hít thở đều đều vang vọng khắp phòng. Lúc này một bóng đen mở cửa bước vào phòng của nàng, đóng cửa lại, đi về phía nàng, dừng lại bên cạnh giường nàng, tất cả đều rất là đường đường chính chính, không chút gì là kiêng kỵ đây là phòng của một nữ tử, giống như đây là phòng của bóng đen đó hoàn toàn không chút lén lút hay tỏ vẻ ngó nghiêng xung quanh lo sợ bị ai bắt gặp.

Chăn được kéo xuống một chút, cái đầu nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt cũng dần dần lộ ra. Bóng đen ngồi xuống giường, im lặng nhìn nàng, thời gian cứ thế trôi qua chậm chậm cho đến khi bóng đen đưa tay vuốt ve vào gò má trắng hồng mịn màng của nàng.

Cảm nhận được đụng chạm quen thuộc, Dạ Nguyệt mơ màng nhúc nhích cơ thể, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay người đang vuốt ve gò má mình.

"Hiên..." nàng lơ mơ nói, mắt vẫn nhắm nhưng miệng lại mỉm cười vui vẻ.

Bàn tay bóng đen khựng lại trong chốc lát, rồi bóp mũi nàng: "Tĩnh"

Dạ Nguyệt bị bóp mũi, nàng mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, thấy người đang kẻ sát mặt vào mặt nàng, nàng ngơ ngác nhìn người đó. Thì ra nàng vẫn còn đang nằm mộng nên nàng mới có thể nhìn thấy sư phụ đang ở trước mặt nàng như thế này. Nghĩ, cũng may người xuất hiện trong mộng nàng là sư phụ phong hoa tuyệt đại của nàng, chứ nếu là một gương mặt của thứ gì đó khác chắc nàng sẽ bị dọa chết ngay trong giấc mơ của mình a...

Nàng chớp mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú quen thuộc trong giấc mộng, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mắt, mũi, bờ môi của người đó. Dù là mộng nhưng lại rất chân thực, Dạ Nguyệt mắt ngấn nước ôm lấy cổ người đó: "Hiên, chàng đừng rời đi, ta xin chàng. Ta thực sự rất nhớ chàng", nàng sợ phải tỉnh giấc, bởi vì lúc nàng thanh tỉnh nàng chỉ còn lại một mình...

Giọng của thiếu nữ ngọt ngào êm ái níu non vào trong tai hắn làm hắn sinh ra cảm giác kỳ lạ trong ngực, hương thơm hoa anh đào trên người nàng thoang thoảng bao quanh lấy hắn, vòng tay nhỏ bé mềm mại nhưng lại cứng rắn ôm hắn thật chặt, dường như sợ hắn sẽ biến mất nếu nàng buông tay. Rốt cuộc nam nhân đó là ai lại làm cho nàng khắc sâu vào tim đến như vậy?

Tịch Khuyết nhủ mảy, hắn thế nhưng lại cảm thấy vô cùng tức giận với người hắn chưa từng gặp, dù thế nào nam nhân đó cũng đã bỏ rơi nàng nên mới làm nàng thương tâm đến như vậy. Nghĩ nghĩ thật lâu, Tịch Khuyết lại gạt mình, hắn đang làm cái gì đây?

Lần đầu tiên hắn để cho người khác chạm vào mình lại không thấy chán ghét, cũng là lần đầu tiên hắn chủ động chạm vào người khác lại muốn chạm nhiều hơn nữa. Nhìn nữ tử đang run rẩy ôm hắn khóc thút thít, lòng hắn dâng lên cảm giác khó chịu, giống như có thứ gì đó đang đục khoét vào tim hắn. Hắn không hiểu tại sao chỉ cần nhìn thấy nàng lại giống như có một giọng nói đang hò hét trong lòng hắn, muốn chạm vào, hắn rất muốn chạm vào nàng...

"Ta sẽ không rời đi" hắn nhỏ giọng nói, hôn vào tai nàng rồi di chuyển qua mặt nàng, dùng lưỡi mút lấy hai dòng nước mắt đang chảy trên gò má trắng nõn, dừng lại chốc lát hắn cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ hồng của nàng.

Đôi môi quen thuộc, xúc cảm quen thuộc, Dạ Nguyệt nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn của người ở trên, miệng hé mở. Chiếc lưỡi ướt át lập tức trượt

vào trong miệng nàng, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của nàng, mút thật chặt, môi lưỡi quấn quít dây dưa, quyến luyến nhau không rời, cũng không cảm thấy bao nhiêu là đủ.

Dạ Nguyệt nở nụ cười hạnh phúc, lại dần dần chìm trong giấc ngủ... Bóng đêm tịch mịch vẫn tiếp tục bao trùm

Sáng hôm sau, Dạ Nguyệt mơ màng tỉnh giấc, nàng ngồi bật dậy nhìn ngó xung quanh, sờ đến bên ngoài giường thấy lạnh lẽo không chút ấm áp chứng tỏ không có ai đã ngồi ở đó. Quả thật nàng lại nằm mộng, mộng thấy sư phụ trở về bên nàng. Nàng nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình, xúc cảm chạm vào khuôn mặt sư phụ, rồi nàng sờ sờ vào môi mình, cảm giác đó... thật sự quá chân thật, đến tận bây giờ nàng vẫn còn có thể cảm nhận được làn môi ấm áp quen thuộc đó.

Nàng chỉ muốn ngủ tiếp để có thể nhìn thấy sư phụ lần nữa, nhưng cửa phòng bật mở thật mạnh. Dạ Nguyệt quay đầu nhìn ngoài cửa phòng, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ, vận y phục hoa hoa lệ lệ, trên đầu là những trang sức tinh xảo vô cùng rườm rà đang nhìn nàng bằng ánh mắt đầy sát ý. Dạ Nguyệt cảm thấy từ từ cổ đại ai cũng thật sự rất xinh đẹp, ít nhất là Từ Y tỷ của nàng và nữ tử này.

"Cô nương là...?" Dạ Nguyệt bước xuống giường, hỏi. Không phải nói phỉ Quốc công không có nữ nhân ngoại trừ nàng với Từ Y tỷ sao? Người này không phải là nữ nhân chứ là cái gì đây?

"Con tiện nhân này, dám quyến rũ Khuyết ca ca của bổn quận chúa" nữ tử rống lên đầy giận dữ rồi nàng tiến lên hung hãn nắm lấy tóc của Dạ Nguyệt kéo ra ngoài.

"Buông tay" Dạ Nguyệt lạnh nhạt nói, nàng nắm lấy tay nữ tử, bấm mạnh vào khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ nàng ta rồi kéo tay nàng ta ra. Bị đau nữ tử nhanh chóng buông mái tóc dài đen mượt của Dạ Nguyệt ra.

Hách Liên Từ Y từ phòng bên cũng đi nhanh qua phía này, nàng đang ngồi trong phòng chải tóc thì nghe tiếng ồn ào bên phía phòng Dạ Nguyệt nên nàng nhanh chóng chạy qua xem có chuyện gì đang xảy ra.

"Người dám làm bổn quận chúa bị thương?" Chiêu Hoàng quận chúa xoa xoa bàn tay có một chỗ đang ứng đỏ lên thấy rõ của mình, liếc mắt nhìn về phía đám nô tài đang cúi đầu đứng phía sau nàng ta. "Người đâu, mang nàng đi chém ngay cho ta"

Hách Liên Từ Y cả kinh, chạy đến trước mặt Chiêu Hoàng quận chúa quỳ gối xuống hoảng sợ nói: "Xin người tha mạng cho muội muội nô tỳ", mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng thân là nô tài tốt nhất chính là nhận lỗi dù không biết mình sai ở đâu để có thể bảo toàn mạng sống của mình, nàng không muốn mất thêm một người thân nào nữa.

"Tỳ, tỳ làm gì vậy? Mau đứng lên" Dạ Nguyệt cau mày vội vàng đỡ Từ Y tỷ của nàng đứng dậy nhưng Từ Y vẫn không nhúc nhích.

"Nguyệt nhi, mau xin lỗi Chiêu Hoàng quận chúa" Hách Liên Từ Y nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt, thành khẩn nhìn nàng, trong mắt là lo sợ không giấu giếm.

Dạ Nguyệt sợ nhất chính là đôi mắt thành khẩn này của Hách Liên Từ Y, dù nàng kiên quyết từ chối nhưng nàng luôn không nỡ khi nhìn thấy ánh mắt này của tỷ ấy.

"Hay lắm, bổn quận chúa cũng đang muốn tính sổ với người đây" Chiêu Hoàng quận chúa lạnh lẽo nhìn hai tỷ muội, cay nghiệt nói. "Các người chính là người mà Khuyết ca ca tuyên vào phủ? Đừng tưởng rằng như vậy đã trở thành nữ nhân của huynh ấy"

Dạ Nguyệt tức giận hừ lạnh, Khuyết ca ca? Có liên quan gì đến nàng và tỷ tỷ của nàng?

"Đừng làm loạn, Chiêu Hoàng" giọng nói trầm thấp ám áp như gió xuân từ đằng xa vọng lại.

Mọi người đều neho mắt nhìn về phía phát ra giọng nói ôn nhu đó, dưới ánh nắng sớm mai chỉ thấy Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân đang từ đằng xa đi về phía này, ánh sáng ấm áp như bao trùm lấy hai người. Nhưng dù vậy ánh nắng cũng không thể làm tan đi khí lạnh đang tản ra quanh thân Tịch Khuyết, đôi mắt hắn đang âm trầm tịch mịch nhìn về phía này, thật giống như có kẻ thù không đội trời chung với hắn đang ở bên đây.

Hách Liên Từ Y nhìn thấy Mạc Chiêu Huân, cơ thể nàng nhẹ run, rú mi xuống không dám nhìn người đang đi đến.

Chiêu Hoàng quận chúa ánh mắt tha thiết nhìn Tịch Khuyết. Nhưng khi thấy ánh mắt thanh u thâm trầm của Tịch Khuyết quét qua nàng ta, nàng ta khẽ run, cúi thấp đầu, hoàn toàn không còn chút hung hãn nào như lúc nãy, nhỏ giọng như muỗi kêu: "Khuyết ca ca, Ngủ ca ca"

Mà người đáng chú ý nhất lúc này là Dạ Nguyệt, bởi vì Dạ Nguyệt đang vô cùng kích động, trọn to đôi mắt trong suốt của mình nhìn nam tử đang đứng trước mặt nàng, sừng sốt đến không thốt nên lời.

Suốt một năm nay nàng luôn mong nhớ đến hắn, suốt một tháng nay nàng luôn tìm kiếm hắn, vậy mà bây giờ hắn lại tự động xuất hiện trước mặt nàng? Cuối cùng nàng cũng hiểu được câu "Xa tận chân trời gần ngay trước mắt" là như thế nào.

Nhưng.... tìm Dạ Nguyệt bắt gặp hoảng hốt đập thật mạnh, đầu nàng trống rỗng không thể suy nghĩ, nàng mờ mịt nhìn sư phụ nhà nàng, tại sao sư phụ lại đang nhìn nàng bằng ánh mắt xa lạ đến như vậy?

“Hiên...?” Dạ Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo trống rỗng của Tịch Khuyết, nghi ngờ gọi.

Tịch Khuyết nhủ mảy mìn nhìn nàng, nàng lại gọi tên nam nhân đó khiến hắn vô cùng khó chịu: “Bỏ đại nhân là Tịch Khuyết, không phải là Hiên của ngươi” lời nói mặc dù lạnh lẽo nhưng nếu nghe kỹ có thể nghe thấy giọng điệu hờn giận ẩn sâu trong đó.

Dạ Nguyệt cứng đờ người nhìn người trước mắt, ánh mắt quen thuộc đó đang nhìn nàng như thật xa lạ, lạnh lẽo lại trống rỗng. Trái tim nàng giống như bị dao đâm, xoáy sâu đến tận tâm can, đau đớn đến nỗi nàng không thể chuyển động được nữa. Nàng đứng im tại chỗ, môi mím lại thật chặt cùng với răng đang cắn chặt vào môi đến nỗi có thể lộ mớ nhìn thấy được nó đang bắt đầu chảy máu, mắt lại bất giác dâng lên một tầng nước ẩm, rồi chực rơi xuống mà nàng hoàn toàn không hay biết, như những hạt châu trong suốt lấp lánh dưới ánh nắng dịu nhẹ.

Như thế nào sự phụ lại không phải là sự phụ? Chẳng lẽ trên đời này có hai người giống nhau như đúc đến như vậy hay sao? Người này là anh em song sinh của sự phụ sao? Hoặc giả là... sự phụ đã thật sự bị mất trí nhớ? Hay hắn đơn giản chỉ là một phiên bản sự phụ của thế giới này, nàng sợ nhớ ra đây không phải là thế giới của nàng và sự phụ.

Đầu óc nàng ngổn ngang trống rỗng với hàng trăm câu hỏi không tên, nàng làm sao có thể chấp nhận được sự phụ đã quên nàng đây? Còn nàng, nàng làm sao có thể quên được chuyện ở thế giới kia của hai người, giọng nói này, gương mặt này, nó vốn dĩ đã khắc sâu vào trong tâm trí nàng, khắc sâu vào trong trái tim nàng, thật sâu thật sâu ở tận nơi góc khuất mà nàng luôn che giấu.

“Là chàng đã thật sự quên ta hay ngươi vốn dĩ không phải là Hiên của ta?” Dạ Nguyệt khó khăn thốt thành lời nói, giọng nói của nàng như nghẹn lại ở cổ họng.

“Nữ nhân này thật to gan, dám ăn nói với bỏ đại nhân như vậy” Tịch Khuyết giọng điệu nghiêm nghị, nhưng sâu tận trong lòng hắn lại đang cảm thấy vô cùng khó chịu, nước mắt của nữ nhân này thập phần chói mắt, nhìn thấy đôi môi đang mím lại đến chảy máu kia khiến hắn chỉ muốn đến tách chúng ra để không phải nhìn thấy nàng tự dưng vô bản thân mình như vậy. Rốt cuộc hắn cũng không biết bản thân mình muốn cái gì.

Hắn không hiểu tại sao khi nàng nhìn thấy hắn nàng lại kích động như vậy. Hắn và nàng có quen biết với nhau sao? Vốn dĩ tối hôm qua hắn cứ tưởng nàng nhận nhầm hắn thành người khác nhưng bây giờ hình như không phải, đôi mắt của nàng nhìn hắn như nhìn người trong lòng mình, giống như hắn chính là người nam nhân tên Hiên đó.

Hai người đối mắt nhìn nhau trong im lặng.

Hách Liên Từ Y gác chuyện của mình qua một bên, nàng quan sát hai người, Hiên không phải là tên phu quân của Nguyệt nhi hay sao? Sao Nguyệt nhi lại gọi Tịch quốc công là Hiên?

Mà Mạc Chiêu Huân cũng đang kinh ngạc nhìn hai người, tam đệ hắn vốn dĩ xuất thân rất thần bí. Một năm trước khi bọn thuộc hạ của hắn tìm thấy tam đệ bên dòng suối cạnh quân doanh, đệ ấy đã bị hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh dậy đệ ấy đã hoàn toàn không nhớ bản thân là ai, từ đâu đến. Hắn cũng đã cho người điều tra thân thế giúp tam đệ hắn, ngay cả những nước bên cạnh cũng không bỏ qua, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ kết quả nào, thật giống như tam đệ là người từ trên trời rơi xuống vậy.

Có Tịch Khuyết cùng Ngũ vương gia ở đây nên Chiêu Hoàng quận chúa không dám làm loạn bởi vì nàng ta rất sợ Tịch Khuyết, chỉ cần hắn quét mắt lạnh lẽo nhìn nàng ta cũng đủ khiến nàng ta run rẩy sợ hãi, cơ thể cứng đờ không dám nhúc nhích. Nàng ta chỉ có thể âm thầm nắm chặt tay lại thành nắm đấm, cơ hồ móng tay đâm sâu vào da thịt, ánh mắt bốc hỏa nhìn hai người đang nhìn nhau ở bên kia, thật giống như đang nhìn người trong lòng khiến nàng ta càng cảm hận tội cùng, lửa giận bốc lên đến tận đầu.

Đôi con ngươi Tịch Khuyết đen thẫm như vực sâu không đáy chăm chú nhìn Dạ Nguyệt, không một ai ở đây có thể biết được hắn đang nghĩ gì, rồi hắn từ từ cong khóe môi lên: "Hắn ta là gì của ngươi?"

Dạ Nguyệt mím môi: "Phu quân của ta"

Chiêu Hoàng quận chúa lúc này không thể kìm chế được nữa, nàng ta xông thẳng tới trước mặt Dạ Nguyệt giáng cho nàng một cái tát.

BỐP!! Thanh âm thanh thúy vang lên trong không khí ngọt ngào. Dạ Nguyệt im lặng chạm vào gò má đang bắt đầu đỏ lên, vì nàng không chú ý nên đã không thể tránh được cái tát như trời giáng này.

"Đồ yêu nữ, đừng có ở đây ăn nói hàm hồ, Khuyết ca ca mà là phu quân của ngươi?" Chiêu Hoàng quận chúa nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt độc ác như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Tịch Khuyết lại quét ánh mắt lạnh lẽo qua Chiêu Hoàng quận chúa khiến nàng ta lập tức cứng đờ người. Mạc Chiêu Huân bắt đầu nhìn hoàng muội của mình, thờ dãi trong lòng.

"Ý ngươi bỏ đại nhân đây là phu quân của ngươi?" Tịch Khuyết giọng điệu mang theo vài phần cợt nhả nói, nhưng nhìn thấy vết đỏ đang dần dần hiện lên rõ ràng bên má nàng, chân mày hắn bất giác nhíu lại mà bản thân hắn cũng không hay biết.

Dạ Nguyệt nghe ra ý tứ bốn cột của hắn, im lặng không đáp. Đôi mắt trong suốt của nàng lúc này như bị mây mù che phủ, một mảnh trầm mặc

cùng thể lương.

Tịch Khuyết lại trở về đôi mắt lạnh lẽo, xa cách nhìn nàng: "Đáng tiếc bổn đại nhân không cho là vậy. Người đã nhận nhầm người, bổn đại nhân không quen biết người, cũng không phải là Hiền gi đó", trong lòng hắt hủ lạnh, ta không phải là hắt ta, nàng đừng bao giờ nhầm lẫn ta với hắt.

Dạ Nguyệt choáng váng đầu óc, thật giống như có hàng ngàn mũi tên đang đâm xuyên qua cơ thể mình, đau đến không thể thở được. Nước mắt lại tiếp tục tuôn ra không ngừng. Người đã hứa với nàng sẽ ở bên cạnh nàng suốt đời cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, chỉ duy nhất có một mình nàng, nay lại có thể dễ dàng quên đi tất cả mọi chuyện. Rốt cuộc tình yêu của hai người cũng chỉ là một sợi dây mong manh có thể đứt bất cứ lúc nào. Nàng đã tin tình yêu của hai người có thể vượt qua tất cả mọi thứ.

Dạ Nguyệt một lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh giá trước mắt, ánh mắt tràn đầy kiên định: "Có lẽ chàng thật sự đã quên, tên của chàng là Lăng Chi Hiền, là người mà ta yêu nhất", nàng cố bầu vùi vào suy nghĩ sự phụ tạm thời bị mất trí nhớ, nàng muốn tin tưởng như vậy.

Tịch Khuyết chấn động nhìn nữ tử với ánh mắt kiên định trước mắt. Hắt... vậy mà hiện tại... lại cảm thấy có thứ gì đó ấm áp đang đâm chồi bên trong trái tim trống rỗng cùng tịch mịch của mình... Thật lâu sau hắt cũng không thể thốt thành lời.

"Đù rồi, người đâu, đem ả ta đi chém đầu cho ta" Chiêu Hoàng quận chúa hét lên ra lệnh cho mấy thị vệ phía sau.

"Ai dám?" Tịch Khuyết liếc mắt nhìn đám thị vệ làm bọn hắt đỏ mặt hồi hộp, Quốc công gia ả là do quận chúa ra lệnh mà, sao ngài lại nhìn chúng nó tài, oan uổng quáaaaa.

"Khuyết ca ca, ả ta dám hồ ngôn loạn ngữ ở đây, rõ ràng đã là tội đáng chết vạn lần" Chiêu Hoàng quận chúa không thể chịu được, hướng Tịch Khuyết tức giận dậm chân xoắn khăn tay, giống như thể từ nhỏ đang làm nũng.

Tịch Khuyết nhíu mày nhìn nàng ta, đáy mắt xoẹt qua tia sát khí không hề che giấu.

"Hoàng muội, được rồi, muội đừng nói nữa" Mạc Chiêu Huân cũng nhíu mày kéo muội muội mình ra đằng sau, hắt thật không thể nhìn nổi tình cảnh trước mắt. Có lẽ hắt cùng hoàng huynh đã nuông chiều cô muội muội này quá mức. Nếu không vì nể mặt hắt và hoàng huynh thì có lẽ Tịch Khuyết đã một chương đánh bay muội ấy từ lâu rồi.

Con người đó từ khi tình giác đã vô cùng nguy hiểm, bởi vì trong lòng đệ ấy chỉ có giận dữ cùng trống rỗng. Hắt đoán phần ký ức mà đệ ấy đánh mất chính là thứ đã giúp đệ ấy giữ lại nhân tính của mình, còn bây giờ hắt dám tin tưởng đệ ấy sẽ không ngại ngần mà xuống tay với bất cứ ai.

Tịch Khuyết nhìn Dạ Nguyệt thật sâu sau đó xoay người, kìm chế kích động trong lòng: "Ta sẽ suy nghĩ, người cứ ở lại đây theo thân phận y nữ của mình" rồi hắt rời đi, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng cao lớn vững chãi.

Hách Liên Từ Y nắm lấy tay Dạ Nguyệt, nhìn nàng thấu hiểu. Dạ Nguyệt đứng đó nhìn bóng lưng quen thuộc khuất dạng trước mặt nàng..

Nàng đã rất nhiều lần tưởng tượng đến cảnh tượng gặp lại của nàng và sư phụ. Nàng sẽ chạy đến ôm chặt lấy sư phụ và sư phụ cũng sẽ dang rộng vòng tay đón lấy nàng. Hai người sẽ không cần phải nói bất cứ lời nào nhưng cũng sẽ có thể thấu hiểu được nỗi nhớ nhung đầy vò của đối phương.

Nàng đã quá ngây thơ rồi.

Dạ Nguyệt mỉm cười chua xót quay đầu bước vào căn phòng nhỏ của mình, nàng có thể chứng minh hắt chính là sư phụ của nàng. Nhưng dù nàng chứng minh được thì sao? Vẫn không thể thay đổi được sự thật rằng sư phụ đã hoàn toàn quên đi nàng, quên đi khoảng thời gian bên nhau của hai người cùng với lời hứa của mình. Nàng vẫn không thể chấp nhận được sự thật tàn nhẫn này.

Nàng... phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 40

(Đôi lời tác giả: Trước khi bắt đầu chương mới mình có vài lời muốn nói với các bạn đọc giả. Mình xin nhắc lại đây là một câu chuyện ngôn tình phiêu lưu, vì là phiêu lưu nên nhân vật chính sẽ trải qua những câu chuyện nhỏ của những thể loại nhỏ trong một thể loại phiêu lưu tổng thể, vì vậy thể loại rất đa dạng và nó thật sự rất phá cách, và từ đầu mình đã luôn viết mạch truyện theo tiêu chí này.

Nếu mạch câu chuyện theo đúng suy nghĩ của mình thì mình cho là tiếp theo sau sẽ còn những chuyện vượt ra khỏi giới hạn của một bộ ngôn tình theo lẽ thông thường. Một ví dụ điển hình là đang từ hiện đại xuyên không về cổ đại, nhưng không phải tự nhiên mà mình cho nó như vậy, định

điểm chuyển tiếp giữa hai thế giới chính là cái vực cao chót vót mà nvcó chính đã rơi xuống đó, bởi vì bình thường rơi xuống chỉ có chết thôi, và mình xin nói rõ luôn xuyên không có đại cũng chỉ là một câu chuyện trong tổng thể câu chuyện lớn mà thôi. Nên các bạn đọc giả cần cân nhắc trước khi quyết định có nên đọc hay không, cũng cần cân nhắc có nên đọc tiếp hay không, tránh về sau lúc đọc sẽ lại cảm thấy tức chế hay bị tuột cảm xúc nữa ạ. Còn ai muốn đọc tiếp thì nên chuẩn bị theo tinh thần “bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra” đi ạ.

Chỉ là đôi dòng tâm sự của mình, lúc đọc cmr bên trang khác mình vừa vui nhưng cũng cảm thấy rất buồn, mình cũng đã suy nghĩ rất nhiều, mình viết vì mình thực sự muốn viết và đem chính bản thân của mình vào phiêu lưu trong câu chuyện này, nên mình quyết định sẽ nói rõ với các bạn trước để cho lòng mình có thể thanh tịnh lại mà viết tiếp câu chuyện của mình, còn về câu chuyện mình vẫn sẽ tiếp tục viết đến cuối cùng dù cho nó hay hay là dở. Cảm ơn vì đã theo dõi câu chuyện của mình đến bây giờ!! *cúi đầu* Và mình hy vọng các bạn post bài của mình sang trang khác giữ nguyên lời này của mình, đừng không post tội nghiệp mình, các bạn có thể đem nó ra post ngay phần giới thiệu của truyện luôn càng tốt. Mình thật sự cũng không mong muốn các bạn bỏ ra thời gian của mình để đọc nhưng lại không đọc được một tác phẩm có thể làm thỏa mãn bản thân mình, mình cũng dần đọc truyện nên mình cũng hiểu rõ điều này, một lần nữa cảm ơn các bạn rất nhiều *cúi đầu*)

~~~~ Và bây giờ bắt đầu chương 40

Ngự thư phòng.

“Hoàng huynh, huynh nhất định phải làm chủ cho muội?” Chiêu Hoàng quận chúa từ ngoài cửa đi vào, nước mắt rơi như hoa lê trong mưa, vẻ mặt đau lòng đến không muốn sống nữa.

Thần đế mặc long bào đang ngồi trên ngai vàng xử lý công vụ quan trọng, nghe vậy ngẩn đầu lộ ra khuôn mặt tuấn tú phi phàm, đôi mắt phượng bắt đầu nhìn hoàng muội của mình, chuyện của muội ấy và tam đệ hần cũng đã có nghe nhị đệ nói. Dù chỉ mới tiếp xúc với tam đệ có hai ba tháng nhưng hần cũng hiểu rõ con người của đệ ấy, thân là đế vương nhưng hần thật sự ngưỡng mộ tài hoa và luôn tôn trọng ý kiến của tam đệ. Cho nên bây giờ hần cũng cảm thấy rối rắm, nếu hần hạ chỉ ban hôn thì hần tin chắc tam đệ sẽ kháng chỉ, vậy làm sao hần có thể đưa tam đệ vào con đường chết được đây?

Đang rối rắm thì một tiểu thái giám từ ngoài cửa vội vàng đi vào, cung kính bẩm: “Khởi bẩm hoàng thượng, sứ giả của Vân La quốc xin cầu kiến”

“Cho truyền” Thần đế đẩy mắt xoẹt qua tia nghi hoặc, nói. Rồi hần nhìn sang Chiêu Hoàng quận chúa: “Chuyện này trẫm sẽ suy nghĩ lại rồi cho muội hay, muội cứ lui xuống trước đi”

Biết hoàng huynh của mình phải tiếp đón sứ giả của nước khác, Chiêu Hoàng quận chúa chỉ tức giận dậm chân rồi không cam tâm rời đi.

Thần đế ảo não lắc đầu nhìn hoàng muội của mình rồi đi rồi ngay lập tức trở về thần thái của một vị đế vương bề ngễ thiên hạ để tiếp đón sứ giả của Vân La quốc.

0w0

Quốc công phủ, thư phòng.

Mạc Chiêu Huân vẻ mặt nghiêm túc ngồi trước thư án, mà ngồi bên trong thư án là Tịch Khuyết vẻ mặt cũng âm trầm không kém Mạc Chiêu Huân.

“Bọn họ muốn hòa thân?” Tịch Khuyết nhíu mày.

Mạc Chiêu Huân gật đầu: “Đối tượng sang đây hòa thân chính là tam hoàng tử Vân Chính và thập công chúa Vân Đoan. Vấn đề là...”

Tịch Khuyết nghe Mạc Chiêu Huân không nói hết câu, hần đưa đôi mắt trầm ngâm nhìn Mạc Chiêu Huân, hần có một dự cảm chẳng lành.

“Thập công chúa đã nghe qua về cuộc chiến tranh biên giới, lại ngưỡng mộ tài hoa của đệ nên muốn cùng đệ kết duyên phu thê...” càng nói Mạc Chiêu Huân giọng càng nhỏ dần, ánh mắt như có như không liếc nhìn tam đệ, trong lòng đang oán hận hoàng huynh của mình, lại đẩy cho hần một chuyện nguy hiểm như thế này, thật là chê hần sống lâu hay sao vậy a...

Nghe đến đây khí lạnh càng tràn ra quanh thân Tịch Khuyết, hần đứng dậy lạnh giọng nói: “Không chấp nhận, bảo nàng ta chọn người khác đi” rồi phẩy tay áo đi ra khỏi thư phòng, bỏ lại Mạc Chiêu Huân vẻ mặt đau khổ ngồi trong thư phòng.

Mạc Chiêu Huân lắc đầu, vẻ mặt chuyển qua “biết ngay đệ ấy sẽ nói vậy mà”, rồi hần đứng dậy nhắm mắt bám theo tam đệ của mình.

“Nàng ta là công chúa Vân La quốc, dù trước mắt Vân La quốc không có đe dọa với ta nhưng thời gian gần đây họ đang phát triển mạnh dần về giao thương lẫn quân sự, cho nên chúng ta cũng phải cho họ một câu trả lời xác đáng” Mạc Chiêu Huân kiên nhẫn giải thích.

Làm sao mà Tịch Khuyết không hiểu, chỉ là cho dù hiểu thì hần cũng không bao giờ làm theo, Tịch Khuyết hừ lạnh trong lòng, đi càng nhanh.

“Trừ khi đệ có hôn ước thì chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn” Mạc Chiêu Huân cũng cố gắng bám theo Tịch Khuyết đến cùng.

Tịch Khuyết nghe đến đây thì hần lập tức dừng lại, ánh mắt sâu xa quay qua nhìn Mạc Chiêu Huân.

“Ta còn chưa có nói hết, bởi vì tam hoàng tử tỏ ý muốn cầu thân Chiêu Hoàng, nên hoàng huynh muốn đệ và Chiêu Hoàng đính ước với nhau để tránh cho hoàng huynh mất đi hai người mà huynh ấy yêu quý” Mạc Chiêu Huân cố gắng trung ra cái bản mặt vô tội, đệ nên biết đây là ý của hoàng huynh chứ không phải của ta nha, âm thầm đồ toàn bộ tội lỗi cho vị hoàng đế tội nghiệp nào đó.

Lại tức giận phẩy tay áo rời đi, không thèm cho nhị ca hần một chút mặt mũi.

Cho nên trên hành lang của phủ quốc công đang có một cảnh tượng vô cùng thú vị, Chiến vương Mạc Chiêu Huân đang nở nụ cười tươi như hoa bám theo Tịch quốc công, quyết không buông tha hần. Còn Tịch quốc công thì lạnh lẽo cứ phẩy tay áo tức giận tránh xa Chiến vương đến cùng, nhìn cũng không muốn nhìn hần một cái.

Nhưng cảnh tượng này đối với những gia nhân trong phủ vốn không phải xa lạ gì mà nó thường xảy ra như cơm bữa, ban đầu bọn họ có ngỡ ngàng nhưng dần dần rồi cũng thành quen, không để ý nữa.

0w0

Dạ Nguyệt đã ở lì trong phòng mình ba ngày nay, nàng cũng không buồn rời khỏi phòng, giống như trở về làm trạch nữ ở thế giới kia vậy.

Cho đến ngày hôm nay, Hách Liên Từ Y nhìn thấy phần thức ăn hôm qua mà nàng đã để trước cửa cho Dạ Nguyệt, nên nhìn không được nhờ thì vે ở gần đó đẩy cửa vào phòng Dạ Nguyệt, lại thấy Dạ Nguyệt đang nằm trên giường, ánh mắt nhắm lại yên tĩnh như đang ngủ, trên bàn là toàn bộ thức ăn mà nàng đã để trước cửa phòng muội ấy hai ngày trước nữa.

“Nguyệt nhi...” Hách Liên Từ Y nhỏ giọng gọi nhưng vẫn không thấy ai trả lời, nàng đến gần thì thấy khuôn mặt Dạ Nguyệt tái nhợt, đôi môi tái nhợt không có chút máu. Hách Liên Từ Y cả kinh chạy đến gần bắt mạch, mạch rất yếu, hơi thở cũng rất yếu.

“Nguyệt nhi, tỉnh dậy!!” Hách Liên Từ Y vỗ vỗ vào gò má vốn trắng hồng giờ đã chuyển sang trắng xanh gầy gò nhợt nhạt.

Vẫn không có động tĩnh gì, nàng nhanh chóng ấn vào huyệt nhân trung của Dạ Nguyệt, lúc bấy giờ Dạ Nguyệt mới nhúc nhích cơ thể gầy gò của mình, từ từ mở đôi mắt tịch tịch ra nhìn Hách Liên Từ Y.

“Muội muốn ngủ” Dạ Nguyệt thều thào nói, mấy ngày nay nàng chỉ muốn vùi đầu vào giấc mộng của mình, để nàng có thể nhìn thấy những chuyện trước đây của nàng và sư phụ... Nước mắt lại rơi xuống, trong suốt như những giọt pha lê.

Hách Liên Từ Y đau lòng nhìn Dạ Nguyệt, hóa ra muội ấy vẫn luôn mang thức ăn mà nàng để ngoài cửa vào phòng nhưng lại không hề động đến chút nào, mang vào để nàng không phải lo lắng cho muội ấy mà thôi. Cho đến hôm qua vì không còn sức lực đứng dậy nên phần ăn vẫn còn nguyên vẹn trước cửa, nhờ vậy mà nàng mới biết chuyện không thể tin được này.

“Muội, cái đồ ngốc này...” Hách Liên Từ Y tức giận nhưng cũng cực kỳ đau lòng nhìn muội muội ngốc của mình, nước mắt nàng cũng rơi xuống. “Nếu muội chết thì người tỷ tỷ như ta phải làm sao đây? Ta chỉ còn có sư phụ và muội là người thân duy nhất thôi”

“Nhưng muội không cảm thấy đói, muội đơn giản chỉ là muốn ngủ, không có ý định tự sát đâu...” Dạ Nguyệt ánh mắt mờ sương nhìn Hách Liên Từ Y, thần thờ nói. Trong giấc mộng, người đó nhìn nàng, tràn đầy thâm tình, dịu dàng ôm lấy nàng, vỗ về nàng trong vòng tay ấm áp quen thuộc. Đôi mắt đó, đôi môi đó, vòng tay đó, vòng ngực đó, tất cả đều khắc sâu vào trong tận đáy lòng nàng, nàng không thể quên được cũng không muốn quên. Nàng đơn giản chỉ muốn ngủ thật nhiều, thật nhiều để có thể gặp lại người đó trong giấc mộng của riêng nàng.

Hách Liên Từ Y không biết phải nói gì nữa, nàng biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, trước đây nàng cũng đã phải trải qua khoảng thời gian đau khổ đến thấu triệt tâm can như thế này nên nàng biết chuyện này tự muội ấy phải vượt qua thôi. Hách Liên Từ Y yên lặng đứng đây, quay người đi xuống phòng bếp để nấu ít cháo loãng cho Dạ Nguyệt, không ăn ba ngày thì muội ấy chỉ có thể ăn cháo loãng để tránh tổn hại đến bao tử.

Dạ Nguyệt lại yên lặng nhắm mắt lại, nàng muốn ngủ tiếp. Nàng không muốn thanh tỉnh nữa, nàng chỉ muốn ngủ mãi ngủ mãi, mãi mãi chìm trong giấc mộng ấm áp cùng với sư phụ của nàng.

Không bao lâu sau, cửa phòng lại bật mở, Tịch Khuyết ánh mắt thâm trầm, mang theo hơi thở âm hàn bước vào phòng. Vì ba ngày trước hần nói sẽ suy nghĩ nên buổi tối cũng không có đến phòng nàng như buổi tối hôm đó, ai biết nàng lại tự nhốt mình trong phòng như vậy.

Nhìn thấy nữ tử gầy gò hốc hác đang nhắm mắt nằm trên giường, trong lòng hần lại cảm thấy vô cùng tức giận, trái tim giống như đang bị ai đó bóp chặt, nữ nhân ngu ngốc này lại tự dày vò bản thân nàng như vậy....

Hần ngồi xuống giường, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gò má tái nhợt, xúc cảm không còn tốt như trước đây nữa, lại cảm thấy một trận lửa giận xông lên. Hần nhìn xuống tay nàng, thấy tay nàng đang nắm lại thành nắm đấm, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay đang cong lại ra, từ từ một sợi dây chuyền bạc dần dần lộ ra, bên trên là một chiếc nhẫn trong suốt lấp lánh không tí vết.

Tịch Khuyết kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn trong suốt trên tay nàng, hần lại lấy từ trong áo ra một chiếc nhẫn trong suốt khác giống hệt với chiếc của nàng nhưng lớn hơn. Từ khi tỉnh dậy hần luôn mang nó theo bên mình, trước đây khi nhìn nó hần luôn cảm thấy mát mát khó hiểu, bây giờ hần đã

hiều thì ra nó có một đôi.

Hách Liên Tử Y mang cháo loãng trở về phòng, kinh ngạc nhìn người đang ngồi bên giường Dạ Nguyệt.

Tịch Khuyết lạnh lẽo nhìn Hách Liên Tử Y trước cửa phòng: “Đưa cháo đây” hắn không đầu không đuôi nói như ra lệnh.

Hách Liên Tử Y cơ thể run rẩy, bị khí lạnh như mùa đông của hắn bao phủ nàng chỉ cảm thấy rét lạnh trong lòng, không chậm trễ nàng bung cháo lại đưa cho Tịch Khuyết, rồi yên lặng rời khỏi phòng, nàng biết bây giờ cũng chỉ có người này mới có khả năng khiến cho Dạ Nguyệt ăn.

Để chén cháo ấm ấm xuống bàn nhỏ cạnh giường, Tịch Khuyết vỗ nhẹ vào má của người đang nằm trên giường: “Tĩnh”. Nếu là bình thường hắn sẽ không bao giờ để tâm đến sống chết của người khác nhưng đối với người này hắn lại không thể nhắm mắt làm ngơ mặc cho nàng tự sinh tự diệt.

Nghe giọng nói quen thuộc, Dạ Nguyệt từ từ mở mắt ra, nhìn thấy hình ảnh của người trước mặt, lại cho rằng bản thân vẫn còn trong giấc mộng: “Hiên...” nàng thều thào gọi, đôi môi tái nhợt mỉm cười chói mắt.

Tịch Khuyết cảm giác vô cùng quen thuộc với hình ảnh này, dường như đã gặp qua ở đâu rồi, lại không nhớ nổi đã thấy ở đâu. Thấy nàng tỉnh dậy, đôi mắt băng lạnh của hắn nhu hòa đi một chút, nhíu mày nhìn người trên giường: “Sao lại không ăn?” giọng điệu cũng mềm mại đi rất nhiều.

Dạ Nguyệt lắc đầu: “Ta chỉ muốn ngủ để được nhìn thấy chàng”

Tịch Khuyết lại chấn động thêm lần nữa, từ khi gặp nữ nhân này, nàng luôn làm cho hắn từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, khiến hắn không kịp trở tay. Lời tỏ bày của nàng lọt vào tai hắn không cảm thấy chán ghét như những nữ nhân khác mà cứ như tiếng nhạc du dương khiến trái tim hắn bất giác ấm áp, rộn ràng trong lòng.

“Nếu nàng không ăn thì ta sẽ không xuất hiện nữa” hắn dịu dàng nói, bất giác xung hô cũng thay đổi, tức giận gì cũng bay biến đi mất chỉ vì một câu nói của người này.

Dạ Nguyệt hoảng hốt, giờ nàng chỉ còn có thể gặp lại hắn trong giấc mộng, nếu ngay cả giấc mộng hắn cũng bỏ rơi nàng thì nàng phải làm sao đây: “Ta sẽ ăn thật nhiều” nàng gấp rút nói, cơ thể muốn ngồi dậy nhưng không có chút sức lực nào.

Tịch Khuyết vươn tay kéo nàng vào trong lòng, để nàng tựa trên ngực hắn rồi cầm chén cháo lên, từng muỗng từng muỗng nhẹ nhàng đút cho nàng ăn.

Sau khi ăn xong, hắn để Dạ Nguyệt nằm lại trên giường, cho người vào dọn dẹp số thức ăn thiêu trên bàn, còn không quên căn dặn bọn hạ nhân nấu cháo xương mỗi ngày cho nàng bồi dưỡng cơ thể.

Xong xuôi tất cả, hắn lại ngồi trầm ngâm nhìn nữ tử đang ngủ trên giường, ánh mắt lại nhìn vào hai chiếc nhẫn trong tay hắn, sâu xa như có điều suy nghĩ. Hắn thật sự chính là tên nam nhân đáng chết đã bỏ rơi nàng? Hắn thừa nhận trong lòng hắn có tình cảm đặc biệt dành cho nàng, những ngày qua hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Từ lần đầu tiên gặp nàng thì bản thân hắn đã sinh ra cảm xúc khác lạ với nàng, mà hắn lại cảm thấy cảm xúc này không phải mới có mà dường như nó đã luôn ở sâu trong đáy lòng hắn, thân thuộc ấm áp đến không có bất cứ ngôn từ nào có thể diễn đạt được. Cho nên hắn khẳng định lời nàng nói chính là sự thật, từ trước đến giờ hắn luôn tin vào trực giác của bản thân mình.

Lại cảm thấy tức giận bản thân mình, dù cho hắn có đem lý do mất trí nhớ ra làm cái cớ đi chăng nữa nhưng cũng không thể phủ nhận hắn đã quên đi đoạn thời gian trước đây của hai người, làm nàng thương tâm đến như vậy.

Ánh sáng chợt loé, hắn đứng dậy đến bên tủ quần áo bên cạnh giường, mở ra tìm kiếm ở đáy tủ một mảnh lụa trắng.

Hắn cong khuỷu môi lên đem mảnh lụa đặt trên bàn, rút ra cây trâm ngọc khảm ngọc đen trên đầu, trâm ngọc vừa rút mái tóc đen mượt rũ xuống bờ vai, áo rộng hở ra vòm ngực bóng loáng rắn chắc trong vô cùng mê người. Hắn đưa tay lên rạch một đường nhỏ vào trong lòng bàn tay, những giọt máu đỏ tươi rơi xuống mảnh lụa trắng, như những đoá mận châu sa nở rộ trên một vùng tuyết trắng xoá, cực kỳ chói mắt cùng xinh đẹp vô ngần.

Hắn bước ra khỏi phòng, cho người đem tấm lụa trắng đã được cắt vào trong hộp gỗ trầm hương nhỏ, bên trong còn có một mảnh giấy để đưa vào trong Thần Nhật cung.

Mà trong ngự thư phòng, vừa nhìn thấy tấm lụa trắng có vết máu đỏ tươi cùng mảnh giấy với bốn chữ cứng cáp: “Đã có thể từ” mà Thần đế và Mạc Chiêu Huân ảo não bóp trán nhìn nhau.

Mạc Chiêu Huân có thể đoán ra vị thế từ của tam đệ mình là ai, ngày đó khi thấy biểu tình của tam đệ với nữ tử đó, hắn đã mơ hồ cảm thấy tam đệ sắp không còn tịch mịch một mình nữa rồi.

Nếu Chiêu Hoàng mà biết được thì không biết muội ấy sẽ làm ra chuyện gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 41

Dạ Nguyệt lơ mơ mở mắt ra, đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt phóng đại quen thuộc của người nào đó.

Thì ra tất cả chính là một giấc mơ, nàng mơ thấy mình nhảy xuống vách vực thật cao rồi chẳng hiểu tại sao lại xuyên không về thời cổ đại, xuyên không về thì không nói nhưng nàng với sự phụ lại bị tách ra và mẫu chốt chính là sự phụ lại quên mất nàng...

"Đã tỉnh" Tịch Khuyết mở mắt nhìn người đang nhìn hấn mờ mịt.

"Hiên, em mơ thấy một giấc mơ thật lạ" Dạ Nguyệt vẽ mặt buồn buồn vui đầu vào trong lồng ngực rắn chắc của ai đó, bất chợt nhìn thấy người bên cạnh đang mặc bộ trung y trắng để lộ ra lồng ngực bóng loáng... Nhưng vấn đề chính là bộ trung y trắng kia.

Dạ Nguyệt ngẩn đầu tròn xoe mắt nhìn khuôn mặt người đối diện, thấy tóc sư phụ cũng rất dài a, đôi mắt trong suốt sâu không thấy đáy thì đang nhìn chăm chăm mặt nàng như tìm tòi một cái gì đó.

Nàng mới đúng là ngủ mơ mới vừa dậy á, thì ra mọi chuyện thật sự là thực tại... Nàng rút cuộc cũng đã thanh tỉnh đầu óc sau bao nhiêu ngày vui trong mơ hồ mộng ảo.

Nhất thời hai người lại im lặng đối mắt nhìn nhau.

Tịch Khuyết vẫn đang chăm chú cúi đầu nhìn hành động vô cùng tự nhiên của người ở trong ngực mình, điều này càng làm hấn tin tưởng hai người chính là một đôi phu thê. Hấn nhìn thấy trong mắt nàng là sự tin tưởng tuyệt đối dành cho hấn, cử chỉ của nàng lúc mơ hồ đều vô thức tự nhiên thân mật với hấn mà không hề có chút kiêng kỵ nam nữ hữu biệt. Tất cả hành động của nàng đều giống như đã quá quen thuộc với chuyện có hấn ở bên cạnh như thế này.

"Sao chàng lại ở đây?" việc sau khi thanh tỉnh đầu óc trước tiên là phải ngạc nhiên nhìn cái người đã quên mất nàng kia, ngu ngơ hỏi, Dạ Nguyệt còn không quên chớp chớp đôi mắt trong suốt không lẫn tạp chất vô tội nhìn sư phụ nhà mình. Nàng hỏi vậy là đúng rồi nha, hiện người này đang mất trí nhớ, làm thế nào lại ôm nàng ngủ như vậy?

"Nàng là thê tử của ta" Tịch Khuyết cuối cùng cũng nở nụ cười dịu dàng vô cùng chói mắt, đầy mắt tràn đầy nhu tình nhìn nàng.

Dạ Nguyệt ngẩn ngơ nhìn nụ cười đã rất lâu rồi nàng không được nhìn thấy, nụ cười chỉ còn trong hồi ức mà nàng lưu luyến không thể quên được đó. Vậy mà bây giờ nàng lại có thể được nhìn thấy một lần nữa: "Chàng đã nhớ ra?"

Tịch Khuyết nghe vậy sững người trong chốc lát rồi hấn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Dạ Nguyệt, thật giống như một lời xin lỗi không tiếng động: "Vẫn chưa"

"Vậy thì tại sao...?" Dạ Nguyệt nghẹn lại không thể nói hết câu, nàng lại mừng hụt rồi a. Nhưng nàng không hiểu, nếu sư phụ vẫn chưa nhớ ra thì tại sao lại chấp nhận nàng là thê tử được đây?

"Ta tin vào trực giác của mình" Tịch Khuyết thần nhiên nói, tay siết chặt lấy eo Dạ Nguyệt.

Câu nói này nàng đã từng nghe qua trước đây, Dạ Nguyệt cảm giác ám áp trong lòng. Dù sư phụ đã quên đi ký ức trước đây nhưng sư phụ vẫn là sư phụ của nàng, hành động lẫn suy nghĩ cũng đều không hề thay đổi.

Tịch Khuyết bỗng lật người đè lên cơ thể nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt, mái tóc dài rũ xuống bờ vai, bàn tay to lớn thon dài vuốt ve làn môi phấn hồng của người ở dưới. Cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ.

Đã một năm rồi Dạ Nguyệt không có đụng chạm thân mật với sư phụ nên bây giờ mặt đã nóng bừng, hai gò má nổi lên một rặng mây đỏ, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào người phía trên mà chỉ nhìn ngó xung quanh.

Nàng đang ở nơi nào đây? Đây không phải là cái phòng của nàng ở Mãn Nguyệt cư. Nơi này lớn hơn rất nhiều, cái giường này cũng lớn hơn và êm ái hơn rất nhiều....

"Đây là phòng của ta, từ giờ cũng là của nàng" như nhìn ra nghi vấn của Dạ Nguyệt, Tịch Khuyết cong khoé môi lên.

Gió từ cửa sổ mát mẻ thổi vào, hất tầng tầng màn lụa xung quanh giường bay phất phơ, khung cảnh mơ hồ ảo mộng, nhưng cơn gió cũng không thể xua tan đi không khí mập mờ đang dần lan toả ra khắp phòng.

"Đây là của nàng" Tịch Khuyết đeo chiếc nhẫn trong suốt không tỳ vết vào ngón áp út trên bàn tay trái của Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt kinh ngạc nhìn người ở trên: "Sao chàng biết phải đeo ở đây?", nàng nhớ là cổ đại chưa có tập tục đeo nhẫn cưới nha, hay tại do thế giới này nó khác biệt với Trung Quốc cổ đại?

Tịch Khuyết khựng người, hẳn cũng không hiểu tại sao lại đeo vào ngón này cho nàng, giống như hành động trong lúc vô thức.

Thấy biểu tình của sư phụ, Dạ Nguyệt biết đây chỉ là hành động vô thức, nàng nở nụ cười tươi như hoa: "Còn một chiếc nữa, nó vốn dĩ có một đôi"

Đáy mắt Tịch Khuyết sáng ngời, tay trái luồn vào trong tay phải của Dạ Nguyệt để lộ ra chiếc nhẫn trong suốt trên ngón tay mình, cúi đầu chạm môi vào môi Dạ Nguyệt.

Chỉ là chạm môi thôi nhưng Dạ Nguyệt lại cảm thấy rất hạnh phúc, nàng vòng tay ôm chặt lấy người ở trên. Nàng luôn nhớ mong vòng ôm ấm áp này, mùi hương dễ chịu này cùng với những đụng chạm thân mật của hai người.

Tất cả đều không thể xóa mờ được nữa rồi, cũng không thể dễ dàng nói rời xa là rời xa được nữa. Nàng nhận ra nếu nàng mất đi sư phụ thì không biết bản thân sẽ làm ra cái loại chuyện ngu ngốc gì nữa, đại loại giống như mấy bạn nam chính trong ngôn tình sẽ bị điên loạn lên như vậy đi...

Được đáp trả, Tịch Khuyết càng hôn sâu hơn nữa, lưỡi hắn nhanh chóng di chuyển vào trong khoang miệng nàng, quấn quýt say mê với chiếc lưỡi của nàng, nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng như muốn thiêu đốt cơ thể của hai người, giống như cá gặp nước không thể dừng lại.

"Ha...." Dạ Nguyệt thở dốc, hít lấy không khí, mặt đỏ bừng nhưng nàng chưa kịp bình ổn lại hơi thở thì đôi môi ai đó lại tiếp tục mút chặt lấy môi nàng. Dạ Nguyệt chỉ còn biết nắm chặt lấy quần áo người nằm trên, môi lưỡi bị mút đến mị mị đầu óc.

"Ta muốn nàng!" đôi con ngươi hắn tối lại, nóng bỏng nhìn Dạ Nguyệt, hơi thở dương cương phả trên làn môi đã sưng vù lên.

Dạ Nguyệt mặt càng thêm phấm hồng, sư phụ quả thật vẫn là sư phụ, không hề thay đổi chút nào, nàng nhớ lần đó sư phụ cũng nói y như vậy a.

Thấy nàng không phản ứng, biết nàng đã đồng ý, Tịch Khuyết nở nụ cười tà mị kéo vạt áo nàng sang hai bên để lộ ra xương vai xanh cùng bờ vai trắng nõn nà. Bàn tay to lớn vuốt ve vào da thịt mềm mại, bắt đầu cắn mút xuống cổ cùng hai bên xương vai xanh.

Làn môi nóng bỏng hôn dọc xuống cơ thể nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt, vừa hôn vừa kéo vạt áo sang hai bên, ngọn đồi tròn đầy cũng từ từ hiện ra.

Không đợi Dạ Nguyệt phản ứng, Tịch Khuyết ngậm vào đỉnh đồi đang nhô lên trước mắt hắn như trêu đùa, nhẹ nhàng day day gặm cắn. Bàn tay thì dịu dàng xoa bóp chơi đùa, cũng vuốt ve mỗi tác đất khắp cơ thể nàng.

"Ah..." xúc cảm mãnh liệt đã lâu rồi Dạ Nguyệt không trải qua, giờ đây lại ủa đến khiến nàng thích ứng không kịp, cảm giác kỳ lạ lại lần nữa đánh úp vào trong cơ thể nàng. Cũng trong lúc này nàng cảm giác vật nóng bỏng cứng rắn ở bên dưới cơ thể mình.

Cơ thể Tịch Khuyết nóng như lửa đốt, hạ thân nóng đến muốn nổ tung. Rất nhanh hắn rút hết trung y trên cơ thể Dạ Nguyệt và cơ thể hắn, để hai cơ thể trần trụi trực tiếp quấn chặt lấy nhau. Xúc cảm mềm mại của cơ thể phía dưới khiến hắn nhìn không được mà càng ôm chặt lấy, như muốn nàng hoà vào trong cơ thể hắn.

"Hiên, ta yêu chàng" tiếng nỉ non êm ái truyền vào tai hắn như dụ dỗ như trêu đùa làm cõi lòng rét lạnh của hắn mềm nhũn, mặc dù nàng đang gọi Hiên nhưng hắn lại có cảm giác đây thật sự là tên của hắn.

Không thể kiềm chế dục vọng đang thiêu đốt, Tịch Khuyết từ từ để chính bản thân mình đi vào trong cơ thể nàng. Hắn muốn nàng, thật sự muốn nàng, cũng không gì có thể dừng hắn lại được nữa rồi.

Đột nhiên Dạ Nguyệt cảm giác một vật cứng rắn nóng bỏng đang chống đẩy ở nơi bí mật của nàng, nàng bất giác ôm chặt lấy bờ lưng rộng của người ở trên, mắt nhắm lại. Cảm giác nơi đó bắt đầu đau đớn giống như có một vật thể to lớn đang xuyên qua cơ thể nhỏ nhắn của nàng, Dạ Nguyệt không chịu được mà nức nở.

Tịch Khuyết đột nhiên khựng lại: "Chúng ta chưa từng viên phòng?" bởi vì hắn phát hiện nàng còn trong trắng, hẳn cứ tưởng hai người đã có phu thê chi thực rồi.

"Chúng ta chỉ mới đăng ký kết hôn chứ chưa có....." Dạ Nguyệt lí nhí trong miệng, nàng vẫn chưa thích ứng được với vật thể còn đang nằm giữa chừng trong cơ thể mình.

"Đăng ký kết hôn?" nghe từ xa lạ mà từ lúc tỉnh dậy hắn chưa nghe bao giờ, Tịch Khuyết không khỏi hứng thú. Có thể nói Tịch Khuyết đã hoàn toàn thích ứng với ngôn ngữ cổ đại nên từ ngữ của hiện đại hắn cũng không nhớ cũng chưa từng tiếp xúc qua, cũng không biết mình là từ hiện đại xuyên không về đây.

"Là thành thân..." Dạ Nguyệt lập tức sửa lại. "Đau quá" nàng còn không quên than thở để nhắc nhở hắn mau chóng lui ra.

Nhưng Tịch Khuyết không hề lui ra: "Nàng chịu đau một chút sẽ không sao nữa" hần dịu dàng hôn lên môi nàng, nhằm phân tán sự chú ý của nàng.

Vừa hôn Tịch Khuyết vừa nhấn nhẹ hông xuống, để đi sâu vào trong cơ thể Dạ Nguyệt, cảm nhận nơi nóng bỏng đang gắt gao ôm chặt lấy mình, hần cũng là lần đầu tiên trải qua xúc cảm mê người như vậy.

Sau khi đã chôn sâu trong cơ thể nàng, Tịch Khuyết nhìn không được mà thở dài thở mẫn, quan sát khuôn mặt đang đỏ đến tận mang tai của người ở dưới, hần cũng chiều liếm liếm vào môi nàng.

Dạ Nguyệt đang cố gắng thích ứng với vật to lớn đang nằm im trong cơ thể mình. Nhưng chưa kịp thích ứng thì cảm giác vật đó bắt đầu di chuyển chậm chậm, xúc cảm mãnh liệt lại ập tới lần nữa, nhưng lần này nó không có qua đi mà càng ngày càng lớn dần lên theo di chuyển của vật đó.

Tịch Khuyết bắt đầu di chuyển hông mình, cảm giác nóng bỏng ẩm ướt mềm mại đang bào mòn tâm trí của hần, khiến hần không thể suy nghĩ được gì, chỉ còn biết mạnh mẽ ra vào chiếm đoạt lấy cơ thể nhỏ nhắn bên dưới.

Dạ Nguyệt không chịu nổi cảm xúc quá mãnh liệt cùng kì lạ như thế này, miệng bắt đầu phát ra từng tiếng ngâm ni non mà ngay cả bản thân nàng cũng không ý thức được. Nhưng tiếng ngâm hấp dẫn này càng làm Tịch Khuyết không thể khống chế được hành động của mình. Một lần lại một lần điên cuồng ra vào bên trong cơ thể của nàng, tiến sâu vào bên trong nàng, để lại mầm mống của hần bên trong nàng.

Trên chiếc giường lớn bằng gỗ trầm hương, màn lụa bay phấp phới vô định, ngọn nến mơ mơ hồ hồ như mộng ảo, không khí nóng bỏng tràn ngập ái dục, hai cơ thể đang quấn quýt triền miên với nhau phát ra từng tiếng của nhục dục thể xác hoà với tiếng rên rỉ mềm nhẹ đầy quyến rũ của nữ tử cùng tiếng thở dốc gập nhẹ dương cương của nam tử. Cho đến khi tưởng chừng là vô tận thì rốt cuộc mới dừng lại, cũng không biết đã qua bao lâu.

Cuối cùng hai người cũng đã tiến hành bước cuối cùng, Dạ Nguyệt cảm thán trong lòng. Giờ nàng không thể nhúc nhích được nữa, một môi lan rộng ra toàn thân, nàng chỉ muốn nằm im một chỗ như thế này. Cơ mà cuối cùng nàng cũng đã hiểu cái gì gọi là lần lần giường, cái gì gọi là môi như đau nhức không ngồi dậy được của mấy bạn nữ chính, nàng muốn cắn người có được hay không?

Liếc mắt nhìn sang người đang nằm nghiêng gối đầu lên cánh tay nhìn nàng bên cạnh, khuôn mặt nguội lạnh hiện lại tràn đầy gió xuân ấm áp, trong đôi mắt thanh lạnh dục hoá vẫn còn chưa lui đi hết. Bàn tay to lớn còn lại vẫn đang làm loạn, vuốt ve khắp cơ thể nàng.

Đây là lần đầu tiên của nàng nhưng sự phụ lại không tiết chế giúp nàng, một lần lại một lần muốn nàng, cho dù nàng có khóc lóc ăn vạ nhưng hoàn toàn vô ích. Cắn hần bảo dừng lại cũng phản tác dụng, cảm giác còn giống như đang chơi đại, càng kích thích dục vọng của người ở trên.

Thấy nàng đang ầm ức nhìn hần, Tịch Khuyết cong khoé môi, cúi đầu hôn vào môi nàng. Hần biết đây là lần đầu tiên của nàng nhưng đây cũng là lần đầu tiên của hần, khó có thể kiềm chế được dục vọng nóng rực đang thiêu đốt mình. Hần thật sự không thể tin được hai người trước đây đã thành thân nhưng lại không viên phòng, nghĩ bản thân trước đây của mình định lực kiềm chế thực sự rất cao, không khỏi cảm thấy khâm phục.

Tịch Khuyết đã quên đoạn thời gian trước kia của hai người là do hần tôn trọng ý kiến của nàng, kiên nhẫn chờ đợi nàng chuẩn bị sẵn sàng cùng hần nếm trải ngọt ngào của trái cấm, nếm trải niềm vui sướng cảm xúc mê luyến nguyên thủy nhất của con người.

Dạ Nguyệt muốn ngồi dậy nhưng lại không được, hạ thân còn rất đau, lại đáng thương nhìn người bên cạnh.

"Nàng muốn đi đâu?" Tịch Khuyết cười cười hỏi.

"Tắm, cơ thể rít rít không ngủ được" bên dưới còn dính dính cái gì đó đó, nghĩ đến đây Dạ Nguyệt không khỏi nóng bừng mặt, bây giờ nàng muốn tìm chỗ trốn được không? Nàng mặc dù đã quen với việc ngủ cạnh người này, đã quen với đụng chạm thân mật của hần, nhưng là bước cuối cùng này vẫn còn làm nàng chưa thích ứng được....

Tịch Khuyết ngồi dậy xốc chân bé Dạ Nguyệt lên, cơ thể nhỏ nhắn nằm gọn trong vòng tay to lớn của hần, những vết đỏ mập mờ lộ ra trên khắp cơ thể nàng.

Rồi không đợi nàng lên tiếng, hần xoay người bước vào gian trong của căn phòng. Hơi nước mù mịt đang lan toả khắp không gian phòng, một cái hồ tắm lộ thiên cỡ lớn bên trong. Trên nền trời tối đen như mực, vàng trắng đang toả ra ánh sáng dịu dàng khắp muôn nơi, xung quanh là những ánh sao nhỏ bé cũng nỗ lực toả sáng lấp lánh quyết không chịu thua. Ngọn đèn bát giác được treo hai bên loét trong gió đêm, kiên cường đứng vững toả sáng một góc của hồ tắm.

Thật là quá xa hoa rồi! Dạ Nguyệt không thể tin được nhìn cái hồ tắm đó, hoá ra nó có thật nha. Thì ra trong phim người ta không có nói quá lên a.

Tịch Khuyết bước xuống hồ tắm, ngồi tựa vào trong thành hồ, để nàng ngồi trên đùi hần.

Nước nóng mặc dù làm Dạ Nguyệt nhất thời cảm thấy thư thái nhưng tư thế hiện tại của hai người lại không đúng lắm, cảm giác không được tự nhiên, đây cũng là lần đầu hai người tắm chung như thế này. Nàng trượt ra khỏi vòng tay cứng rắn của hần, mắt tự nhiên nói: "Ta tự tắm được rồi, chàng cũng tự lo đi nha" nói rồi nhanh chóng chuồn lẹ qua phía bên kia. Đùa, không chuồn chờ ở đó bị ăn đến tận xương nữa sao?

Nhưng chạy không được bao nhiêu, lại rơi vào vòng ôm quen thuộc. Tịch Khuyết bắt lấy nàng từ phía sau, một tay ôm nàng một tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, làn môi như có như không lướt qua tai nàng, hơi thở nóng rực trực tiếp phả vào tai nàng: "Nàng còn muốn trốn sao?"

Dạ Nguyệt lại dựa vào da thịt trơn bóng của mình mà trượt ra khỏi tay hắn lần nữa chạy về phía khác. Dưới ánh trăng sáng cùng mờ ảo của chiếc đèn bát giác, nàng đứng lên đưa lưng về phía hắn, mái tóc dài đen mượt nằm gọn che chắn trước ngực nàng, cơ thể nhỏ nhắn như được ánh trăng bao phủ một tầng ánh sáng dịu dàng, bất giác khiến người không thể rời mắt. Mà đặc biệt chính là vết sẹo dài như ấn như hiện ở phía sau lưng nàng...

Tịch Khuyết ngẩn ngơ nhìn vết sẹo của nàng, hắn cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã nhìn qua hay chạm qua cả trăm lần rồi. Lúc này ở trên giường hắn cũng cố để ý thấy, nhưng bây giờ lại có thể thấy rõ ràng hơn nữa. Không hiểu sao nhìn thấy nó hắn lại cảm thấy ấm áp lạ thường, hoàn toàn không có cảm giác ghét bỏ hay sợ hãi.

Lại nhanh chóng bắt lấy người bên kia từ phía sau, ôm vào trong lòng: "Vết sẹo này từ đâu mà có?"

Dạ Nguyệt nhất thời nhớ ra mình còn có vết sẹo sau lưng, nàng lắc đầu: "Tạm thời không thể cho chàng biết" nàng còn có ý tứ muốn để sự phụ tử nhớ lại chuyện trước đây của hai người, nàng sẽ chờ sự phụ tử nhớ lại mọi chuyện, cho dù có là bao lâu, chỉ cần có thể ở cạnh sự phụ tử như thế này nàng cũng đã mãn nguyện rồi.

Tịch Khuyết không hỏi nữa, có lẽ nó có liên quan đến hắn, đến chuyện trước đây nên nàng mới không nói, hắn nhìn ra nàng muốn hắn từ từ tìm lại ký ức của bản thân mình.

Hắn ôm lấy nàng ngồi xuống, lần này cho dù có giấy thế nào cũng giấy không ra vòng tay cứng như sắt đó, một môi nàng để im mặc cho hắn kỳ cọ tắm rửa khắp cơ thể mình.

Biết nàng một môi nên không làm chuyện gì khác, hắn chỉ tập trung tỉ mỉ tắm rửa cơ thể trắng hồng mềm mại đó, nhưng tất nhiên cũng không quên ăn đậu hũ của nàng cho đến khi thoải mái mới ôm người ngồi dậy đi ra khỏi hồ tắm.

Mặc quần áo chỉnh tề cho hai người rồi gọi người dọn một bàn thức ăn vào trong phòng. Hắn bế nàng ngồi xuống ghế, lấy đũa gắp một miếng thịt gà đưa đến trước miệng nàng.

"Cái này, ặc... ta có thể tự ăn được mà" Dạ Nguyệt ngại ngùng nhìn hai gã sai vặt đang đứng bên cạnh bàn chờ nghe lệnh, và một đám sai vặt khác đang dọn dẹp giường ngủ của hai người, thay đổi chăn đệm mới tinh sạch sẽ, nhìn thấy vết đỏ trên đệm ngay cả nàng cũng không tiếp thu được nhưng bọn hắn cũng không biến sắc một chút nào, quả là được huấn luyện rất tốt. Dù ở đây đã một năm nhưng nàng luôn ở trên núi, cái gì cũng là tự thân vận động như ở thế giới kia nên nàng không quen có nhiều người hầu hạ như thế này.

Tịch Khuyết cho bọn hạ nhân lui ra chỉ còn hai người ở trong phòng, hắn lại gắp thức ăn đưa đến khoé miệng nàng, hai ba ngày trước lúc nàng còn mơ mơ hồ hồ cũng là chính tay hắn chăm sóc bốn thức ăn cho nàng như thế này.

"Ngoan!" Tịch Khuyết cong khoé môi, giọng nói trầm thấp đầy từ tính như mê hoặc người khác.

Thấy không có ai Dạ Nguyệt đành ngoan ngoãn hé miệng nuốt thức ăn vào trong bụng, chuyện này lại làm nàng nhớ đến lúc ở bệnh viện. Quả thật cuộc sống của nàng không biết từ lúc nào luôn có sự phụ tử hiện diện ở trong đó.

Trong căn phòng rộng lớn, cảnh tượng ấm áp này lặp đi lặp lại nhiều lần, hai bóng dáng quấn quýt nhau, tràn đầy màu sắc của hạnh phúc.

Mà ngược lại trong một căn phòng hoa lệ, thiếu nữ tóc rối tinh rối mù, khuôn mặt không phấn son nhợt nhạt, mắt sưng húp đang ngồi co ro trên giường

"Chuyện này không phải là thật" nàng ta lắc đầu thều thào. "Chàng không thể có thể tử, à ta không thể nào là thể tử của chàng, không thể nào, không thể nào...." nàng ta hét lên như điên dại.

Bọn hạ nhân bên ngoài vẻ mặt sợ hãi đứng trước cửa không biết làm thế nào. Bọn họ chỉ còn phải trông chờ vào người đã chạy đi báo với hoàng thượng và chiến vương gia.

0w0

Ở một nơi khác, trong một căn hầm bốn phía đều kín như bưng, một bóng dáng cao lớn đang ngồi trong thư án duy nhất của căn phòng, ngũ quan anh tuấn, phong thái vương giả trời sinh, trên đầu đội kim quan của Văn La quốc.

Hắn đang âm trầm nhìn tên nam nhân mặc một thân quần áo đen tuyền đang cúi người cung kính đứng phía đối diện: "Như thế nào?"

"Thuộc hạ đã cho người dàn xếp theo chỉ thị của ngài" giọng lạnh lẽo đến thấu xương.

"Rất tốt" hắn cười như không cười, đáy mắt xoẹt qua tia hứng thú cùng sát ý không hề che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chương 42

Chiếc xe ngựa lao nhanh trên con đường núi nhỏ hẹp. Bầu trời tối đen như mực, vàng trắng khuyết như ẩn như hiện cũng không thể chiếu sáng được vạn vật bên đường đi, các vì sao cũng bị che phủ bởi những tầng mây đen ngòm.

Thình thoảng xe ngựa xóc nảy làm lay động màn che trên xe, để lộ ra hình dáng của năm người đang ngồi an tọa bên trong, không khí một mảnh trầm mặc.

"Còn bao lâu nữa thì đến?" giọng nam trầm ấm vang lên xua đi không khí tĩnh mịch bên trong.

"Sắp đến rồi" giọng nữ lười biếng đáp lại.

"Hừ!" giọng nữ khác hừ lạnh, khó chịu nói: "Nếu đã tỉnh thì người nên tự mình ngồi đi"

"Ta vẫn còn buồn ngủ. Tỳ, đến thì tỳ gọi muội nha" nói rồi quay đầu trốn vào trong lòng ngực của người nào đó.

"Khuyết ca ca, huynh nuông chiều nàng ta quá đáng" Chiêu Hoàng quận chúa tức giận xoắn khăn tay nhìn hai người ngồi đối diện. Nàng ta là đang cố tình ra oai với nàng sao?

Tịch Khuyết không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cho người đang nằm trong lòng mình dễ ngủ. Thật ra Dạ Nguyệt không thích ngồi xe ngựa, lúc trước đi với Hách Liên Từ Y nàng luôn bị chóng mặt đau đầu, bây giờ cũng chẳng hơn là bao nhiêu. Nhưng không hiểu sao nằm trong lòng sư phụ nàng lại cảm giác không còn bị xóc nảy nhiều nữa, cho nên nàng nhất quyết quăng bỏ ba cái luân thường gì đó mà bám dính trong lòng sư phụ mình, hơn nữa đường đi đến vách Biệt Dương dài đằng đẵng, nàng mới không ngu mà tự hành hạ mình a.

Bọn họ ngày đêm đi xe ngựa cũng đã mười ngày rồi, chuyến đi này có thể nói là ngắn hơn so với lúc trước nàng và Từ Y tỳ đi vì bọn họ không cần phải dừng lại dọc đường để tìm người như các nàng.

"Hoàng huynh thật sự chờ được đến lúc chúng ta trở về?" Mạc Chiêu Huân thờ dãi lo lắng hỏi.

"Vương gia yên tâm, giải dược này là vi sư điều chế đặc biệt, mặc dù độc này cổ quái không thể giải hoàn toàn nhưng nó cũng có thể cầm cự được một thời gian" Hách Liên Từ Y nhỏ giọng giải thích cho người ngồi bên cạnh mình.

Hai người lại nói thêm vài câu với nhau. Bên này Dạ Nguyệt xoay người, hí hí mắt quan sát hai người bên kia. Cuối cùng Từ Y tỳ cũng chịu nói chuyện bình thường với Ngũ vương gia, Dạ Nguyệt cười hí hửng trong lòng. Theo thông tin của nàng thì Ngũ vương gia đã biết thân phận thật của Từ Y tỳ, chỉ là hấn im lặng không nói ra. Cũng chỉ vì đoạn chuyện xưa của hai người.

"Khuyết ca ca, mặc dù chúng ta chưa thành thân nhưng thánh chỉ ban hôn cũng đã có, tại sao huynh lại không để ý đến muội?" Chiêu Hoàng quận chúa mắt ngân ngấn nước, thê lương nhìn nam tử tuấn mĩ trước mặt. Nàng không ngại cực khổ, bỏ hết sung sướng mà đi theo bọn họ, vậy mà từ lúc khởi hành cho đến bây giờ Khuyết ca ca nhìn cũng không nhìn nàng một lần.

Không khí trong xe lại bắt đầu rơi vào trầm mặc, khí lạnh tản ra khiến Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y rùng mình, không một ai có can đảm lên tiếng nữa.

"Ta đã có thể từ" Tịch Khuyết lạnh lẽo nói, tay siết chặt lấy eo người trong lòng.

Dạ Nguyệt cũng không nói gì, chỉ yên tĩnh nằm trong lòng hấn. Nàng cũng phải tự quyết định con đường cho bản thân mình.

"Chỉ cần huynh đồng ý, muội chấp nhận để nàng ta ngang hàng chính thất với muội" Chiêu Hoàng quận chúa cắn răng nói, nàng đã nhường đến cực hạn rồi, thân là quận chúa từ nhỏ luôn được yêu thương và nuông chiều không gì là không thể. Nhưng lần này nàng vì hấn mà từ bỏ tất cả quyền lợi của bản thân mình cũng không hối hận. "Còn nữa, nếu huynh kháng chỉ thì chỉ có một con đường duy nhất ở phía trước"

Tịch Khuyết không nói gì, chỉ nhắm mắt lại an tĩnh giống như đang ngủ. Cũng không ai biết con người thâm sâu khó lường này đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

Chiêu Hoàng quận chúa tự thấy bản thân đã nói hết lời nên không nói nữa, để huynh ấy suy nghĩ thật kỹ lời của nàng.

Vậy mọi chuyện là như thế nào? Chúng ta sẽ trở ngược về mười mấy ngày trước.

Trong thư phòng phủ Quốc công, Tịch Khuyết đang lạnh lẽo nhìn tấm lụa vàng trên bàn, chân mày nhíu lại thật chặt, không khí xung quanh phòng âm hàn đến cực điểm. Trần quản gia đứng trước thư án run rẩy cúi thấp đầu không dám nhìn người đang cực kì tức giận bên trong thư án. Lần này thật sự là chuyện lớn rồi, lão quản gia âm thầm vuốt mồ hôi hột.

Chuyện là sáng nay, hoàng thượng cho người mang thánh chỉ đến, vấn đề thánh chỉ này lại chính là thánh chỉ ban hôn cho Quốc công gia và Chiêu Hoàng quận chúa, chỉ hôn Quốc công gia phải cưới Chiêu Hoàng quận chúa làm chính thất. Chuyện thánh chỉ ban hôn này cũng không hiểu tại sao chỉ trong một thời gian ngắn đã được truyền đi khắp Kinh thành, mọi người cũng đã biết tháng sau sẽ là ngày thành thân của Quốc công gia và Chiêu Hoàng quận chúa.

“Cho người phong tỏa tin tức trong phủ, không được để cho nàng biết, bất kể là ai cũng không được hé một lời nào về chuyện này” Tịch Khuyết âm trầm nói. “Còn nữa.....”

“Vâng, nô tài đã biết” Trần quản gia gật đầu vâng dạ.

Đội Trần quản gia rời khỏi, Tịch Khuyết cầm thánh chỉ đứng dậy đi thẳng vào Thần Nhật hoàng cung.

Thần đế đang cùng Mạc Chiêu Huân phẩm trà trong đình lớn trên hồ sen. Mái đình dát hình rồng cong vút uốn lượn, bốn cột gỗ từ đàn đồ rực với đèn bát giác ở xung quanh, hoa lá cỏ cây hiếm lạ được trang trí trang nhã, bên dưới hồ sen là hình thù kỳ dị của những rạn đá trong vồ cùng vui mắt, đàn cá với đủ mọi loại màu sắc giống loài hiếm thấy, có thể nói vô cùng nguy nga tráng lệ.

Được thái giám báo có Tịch quốc công cầu kiến, Thần đế cho truyền rồi liếc mắt nhìn Mạc Chiêu Huân, cả hai đều biết rõ lý do tam đệ diện kiến hôm nay.

Tịch Khuyết được thái giám dẫn vào đình, trên đường đi nha hoàn nhìn thấy hần đều cúi đầu đồ măt, trong lòng xuân tâm rộn rạo ước gì có thể leo được lên giường hần. Nhưng nghĩ đến nam tử tuần mĩ này tháng sau phải thành thân với Chiêu Hoàng quận chúa thì liền bỏ ý định đó, quận chúa từ xưa đã rất ích kỷ và điêu ngoa, chọc vào chỉ có mất mạng, các nàng tốt nhất chỉ nên nhắm vào hoàng thượng và Chiến vương gia thì hơn.

Đến trong đình, Tịch Khuyết đơn giản chấp tay làm lễ bái kiến, hần được Thần đế miễn xá phải hành đại lễ.

Thần đế nở nụ cười tươi rói như ánh mặt trời: "Đến, đến, làm một ly với huynh", các bậc cổ nhân thường có câu: Giờ tay đánh người, không ai nổi đánh trên mặt người đang tươi cười. Huống chi hần tự cho là bản thân cười rất đẹp mắt, chắc chắn tam đệ sẽ không xuống tay với hần đâu, nhỉ?

Mạc Chiêu Huân cũng cố nặn ra nụ cười, không biết tam đệ hần đang định làm cái gì, thật là hồi hộp muốn chết....

"Ta đã có thể từ" Tịch Khuyết lạnh lẽo không đầu không đuôi vừa ngồi xuống vừa nói nhưng hần chắc chắn hai cái người đang cười này sẽ hiểu hần muốn nói gì.

Thần đế thu lại nụ cười, phát tay ý bảo nha hoàn thái giám đều lui ra hết. Trong đình chỉ còn lại ba huynh đệ đang ngồi im lặng đối mắt nhau.

"Muội ấy vì đệ mà không ăn không ngủ, bề ngoài cứ như người điên, đệ nói ta làm sao có thể đành lòng nhìn muội ấy như vậy" khi chỉ có ba người, Thần đế cũng không hề tỏ ra mình là một vị vua đối với thần tử của mình, mà hần chỉ đơn giản là một vị huynh trưởng đang nói chuyện với hai đệ đệ mình.

Thần đế thở dài, hần cũng hết cách với cô muội muội này, ba người bọn hần là cùng một mẹ sinh ra, làm sao hần có thể nhẫn tâm với muội ấy được đây. "Huống chi, chỉ định lần này là do Thái Hậu trực tiếp đến cầu xin ta, ta cũng không thể từ chối"

Mạc Chiêu Huân cũng bất ngờ khi nghe đến mẫu hậu của bọn hần, thì ra là do mẫu hậu nhúng tay vào nên hoàng huynh mới không thể từ chối. Chiêu Hoàng, lần này muội thật sự làm lớn chuyện rồi.

Mà lúc này đây, Dạ Nguyệt đang quỳ gối hành lễ với người đang ngồi phía trên, bên trong một cung điện nguy nga rộng lớn, nơi này chính là Đàm Hương cung của Thái hậu đương triều. Mà người đang ngồi trên ghế cao cao kia không phải ai khác chính là Đàm Hương Thái Hậu.

Trần quản gia vẻ mặt lo lắng đi qua đi lại bên ngoài đại sảnh phủ Quốc công, Quốc công gia vừa đi không bao lâu thì Thái Hậu cho người đến tuyên phu nhân vào cung, lão nên làm sao bây giờ?

Hách Liên Từ Y ngồi trên ghế cũng vô cùng nhúc nhủ: "Trần quản gia, ta nghĩ ông nên cho người đi báo với Quốc công gia"

Trần quản gia vẻ mặt bình tĩnh, gọi ảnh vệ vào phân phó cho hần vào cung báo cho Tịch Khuyết, liên tục hỏi hần phải đi thật nhanh, nhờ phu nhân có mệnh hệ gì hần không biết phải ăn nói với Quốc công gia như thế nào.

Quay trở lại Đàm Hương cung, không khí yên lặng tĩnh mịch đang bao trùm lấy Dạ Nguyệt. Trong cung mặc dù rộng lớn xa hoa, cuộc sống giàu sang phú quý nhưng tịch mịch trong này thật sự là làm lòng người cảm thấy cô độc. Hằng ngày còn phải tranh đấu giành giật sủng ái của một nam

nhân duy nhất, không kể bất cứ thủ đoạn nào làm lòng người giá lạnh. Vậy mà tại sao vẫn có người muốn đâm đầu vào cuộc sống như thế này? Nàng chỉ cảm thấy bọn họ thật đáng thương, sống cuộc sống tranh đấu cả đời, nếu người không chết thì ta chết, thật sự quá đổi bi ai rồi.

Thái Hậu lặng lẽ quan sát nữ tử đang quỳ dưới đất, cũng không có ý cho nàng đứng dậy nói chuyện. Khuôn mặt bình thường, thân hình bình thường, mặc dù khí chất thoát lên về tự do tự tại nhưng tổng thể hoàn toàn chỉ là một nữ tử bình thường không có nét gì nổi bật, tại sao Tịch quốc công lại chọn nàng ta làm Phu nhân quốc công?

"Người là Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt? Ngẩng đầu lên cho ta xem" giọng nói tuy dịu nhẹ nhưng lại vô cùng uy nghiêm.

"Bẩm thái hậu, là thần nữ" Dạ Nguyệt làm lễ rồi ngẩng đầu lên nhìn người ngồi trên ghế cao.

Diện mạo thái hậu vô cùng xinh đẹp, mặc dù đã lớn tuổi nhưng có thể nhìn ra trước đây khuynh quốc khuynh thành mê đảo chúng sinh như thế nào, quả không hổ là người duy nhất được tiên hoàng sủng ái nhiều năm như vậy, xinh đẹp đoan trang và cao quý như hoa mẫu đơn dưới ánh nắng mặt trời làm người bất giác phải quay đầu ngưỡng mộ. Chiêu Hoàng quận chúa giống bà ấy đến sáu bảy phần.

"Thật đáng thất vọng, đáng tiếc không có gì nổi bật" giọng điệu Thái hậu giễu cợt nhìn Dạ Nguyệt rồi chuyển qua lạnh lẽo, không có kiên nhẫn nói thẳng vào vấn đề chính. "Có lẽ người biết mục đích hôm nay ai gia cho triệu kiến người. Chuyện của các người chưa có người biết, chỉ cần người đồng ý làm thiếp chịu đứng sau lưng Hoàng nhi của ai gia, sống an phận thủ thường thì ai gia đảm bảo cuộc sống về sau của người sẽ yên ổn sung sướng. Còn nếu người không đồng ý thì..... ai gia chỉ có thể trực tiếp cho người không còn tồn tại trên đời này nữa"

Khi bà biết Tam hoàng tử Vân Chính của Vân La quốc có ý với Hoàng nhi của bà, bà đã không tán thành, bà làm sao có thể để cho nữ nhi bảo bối của mình gả đến nơi xa xôi như vậy. Nên bà quyết định sẽ chỉ hôn cho Hoàng nhi của bà trước để có lý do mà từ chối Tam hoàng tử Vân Chính, mà nhìn qua nhìn lại nam tử có đầy đủ tài mạo song toàn chỉ có Tịch quốc công Tịch Khuết, chỉ có hắn mới xứng với nữ nhi bảo bối của bà, hơn nữa hắn còn là huynh đệ với Thần nhi và Huân nhi. Nhưng bà không ngờ Thần nhi lại nói hắn đã có thể từ từ trước đó rồi chỉ là chưa công bố cho người ngoài biết, tin tức này làm bà không thể chấp nhận được.

Hôm nay nhìn thấy nữ nhân vừa bình thường vừa không có tài đức gì trước mặt làm bà cảm thấy vô cùng tức giận. Nàng ta làm sao có thể so sánh với nữ nhi bảo bối của bà?

Dạ Nguyệt không thèm chấp ý giễu cợt của Thái Hậu, nàng chỉ nhún mày khó hiểu nhìn người đang ngồi trên cao kia, Thái Hậu đang nói chuyện gì vậy?

Thái Hậu thấy vẻ mặt mờ mịt của người đang quỳ dưới đất: "Chẳng lẽ người còn chưa biết thánh chỉ ban hôn của Tịch quốc công và Hoàng nhi?"

Dạ Nguyệt sững sờ: "Cái gì?"

"Hỗn káo, dám nói chuyện với Thái hậu như vậy" thái giám tổng quản tức giận hét.

Mặc dù đã ở đây một năm nhưng Dạ Nguyệt đã ở thế giới kia hai mươi mấy năm, suy nghĩ của người hiện đại đã ăn sâu vào trong máu thịt nàng, nàng vẫn không thể chấp nhận được cái gì là thể rồi cái gì là thiếp thành đồng của nam nhân cổ đại. Với nàng sẽ mãi mãi chỉ là một vợ một chồng mà thôi.

"Được rồi Lưu tổng quản" Thái hậu phát tay ý bảo không cần đề ý. "Nếu chưa biết thì bây giờ đã biết, người quyết định như thế nào?"

Xem ra hôm nay nàng đã ngu ngơ đi vào hang cọp mà không biết a, Dạ Nguyệt trầm ngâm. Chuyện này có lẽ sư phụ đã biết nhưng tại sao lại giấu nàng? Thánh chỉ ban hôn.....nếu không tuân theo sẽ chỉ có một con đường chết đang chờ phía trước vì tội kháng chỉ. Sư phụ và nàng đang ở thế giới mà "Quân bảo thần tử, thần bắt tử bất trung" nên làm sao sư phụ có thể kháng chỉ được đây?

"Thứ lỗi cho thần nữ nói thẳng, thân là nữ nhân có lẽ Thái Hậu phải là người hiểu rõ hơn ai hết, phải chia sẻ tình yêu của mình với những người khác là một việc đau khổ như thế nào. Nên nếu Thái Hậu hỏi thần nữ có chấp nhận hay không thì cho dù thế nào thần nữ cũng không chấp nhận" dù sao cũng không tránh khỏi cái chết chỉ bằng dùng cảm đối mặt với nó, nàng lại áp dụng câu điếc không sợ súng rất tốt nga.

Dù sao nàng đã từng đối diện với cái chết cận kề rồi, con người sống chết có số, thế giới này lại không hề có người thân bạn bè của nàng, chỉ có sư phụ. Nếu phải nhìn thấy sư phụ thân mật ôm ấp một nữ nhân khác thì nàng chết hoặc rời đi còn cảm thấy thoải mái hơn nhiều, như vậy chi bằng nàng chết ngay tại đây để sư phụ có thể sống tiếp thì nàng cũng không cảm thấy hối hận gì, chỉ tiếc là nàng vẫn chưa đền đáp lão sư phụ và Tử Y tỷ mà thôi.

"Người thật là một nữ nhân to gan lớn mật, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt" Thái Hậu càng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, phát tay nói. "Dân nữ ngạo mạn bất kính với ai gia, Lưu tổng quản ban rượu độc cho nàng ta"

Này này Thái Hậu, sao lại là rượu độc? Cứ tưởng sẽ là một mảnh lụa trắng hay ngũ mã phanh thây như trong phim chứ a, nàng là đại phu mà lại ban thuốc độc cho nàng? Tin tưởng Thái Hậu cũng đã biết nàng biết y thuật đi, trừ khi....bà ấy tin chắc độc này nàng không thể giải được. Muốn nàng chết uất ức khi bản thân bất tài vô dụng, Thái Hậu bà cũng thật thâm độc đi.

"Người đừng vội mừng" Thái Hậu thấy Dạ Nguyệt ung dung tự tại lạnh nhạt như nước thì càng cảm thấy khó chịu, sống trong thâm cung nhiều

năm, tranh giành sủng ái của tiên hoàng bao nhiêu năm, loại nữ nhân nào bà cũng đã gặp qua cũng đã đối phó qua, huống hồ gì làm mẫu nghi thiên hạ nhiều năm tự nhiên lại có khí thế vô cùng cường đại đè ép người khác.

Nhưng nàng ta dường như lại không hề bị khí thế của bà làm cho sợ hãi, ngược lại khí chất tự do tự tại lại càng toát lên vẻ xuất thần của nàng ta, mặc dù bề ngoài bình thường nhưng sự điềm tĩnh lạnh lùng của nàng ta bắt giác lại thu hút người khác. “Độc này có tên Xuyên Tâm tán, không màu không mùi không vị, uống vào chỉ sau một canh giờ lục phủ ngũ tạng sẽ bị phá hủy, thất khiếu mà chết, hơn nữa trong thời gian một canh giờ sẽ đau đến thấu tận tâm can như tên của nó. Và người yên tâm, độc này hoàn toàn không có giải được”

Dạ Nguyệt cười cười nghe giọng điệu như đang hù dọa trẻ con của Thái Hậu, đúng như nàng đoán, độc này không có thuốc giải nha. Rất tốt, có lẽ đến lúc phải dùng thử giải được đặc chế của lão sư phụ rồi đây.

Tỳ nữ từ ngoài cửa bưng khay màu đỏ tươi, trên đó chỉ có duy nhất một ly rượu. Mọi người lặng thinh, hồi hộp nhìn nàng ta chậm chậm đi vào. Nhân lúc mọi người tập trung vào tỳ nữ kia Dạ Nguyệt nhanh chóng nuốt thuốc của lão sư phụ vào trong miệng rồi nàng thần nhiên nhìn ly rượu độc đang từ từ đến trước mặt nàng.

“Cô nương, mời!” tỳ nữ cung kính dâng ly rượu ra trước mặt Dạ Nguyệt.

Còn giả bộ cung kính với nàng trong khi trong đáy mắt nàng ta chính là cười nhạo khinh thường nàng đến tột cùng? Rất tốt, quả thật nơi thâm cung này tình người vốn dĩ không hề tồn tại, nàng đã được xem qua rất nhiều bộ phim cũng như bộ truyện ở thế giới kia, cũng đã nghe qua đoạn chuyện xưa của Từ Y tỷ... hôm nay nàng đã được chứng kiến rất tốt đi, không uống nàng xuyên không đến nơi này.

Dạ Nguyệt cầm lấy ly rượu trên tay, quay đầu mỉm cười thanh mát như ánh sáng mặt trăng, trong đáy mắt cũng lấp lánh ý cười như nhìn thấu nhân sinh. “Cảm tạ Thái Hậu ban thưởng!” rồi nàng ngửa đầu uống hết ly rượu độc, uống xong từ tốn để lại ly rượu vào khay.

“Nguyệt nhi” giọng nói trầm ấm nhưng gấp gáp từ ngoài cửa truyền vào.

Mọi người quay đầu, chỉ thấy ba nam tử đều anh tuấn tuấn mĩ. Một người đang cau mày, trong đáy mắt thấp thoáng lửa giận ngút trời, khuôn mặt tuấn mĩ lạnh giá, ngũ quan như được bàn tay thần thánh điêu khắc giờ phút này âm trầm như ma vương chuyển thế đi nhanh đến chỗ Dạ Nguyệt đang đứng.

Một người thì mặc long bào vàng rực như ánh mặt trời, ngũ quan tuyệt mĩ như thần tiên, khí chất đế vương cao ngạo bắt giác làm tất cả mọi người cúi đầu không dám ngán đầu. Người còn lại thì lại âm áp như con gió mùa xuân, anh tuấn thánh khiết đến nỗi không thứ xấu xa bản thủ nào có thể vậy bản được hẳn, mang âm áp xưa tan đi lạnh giá của màu đồng rét lạnh.

Ba nam tử mang ba khí chất khác nhau, nhưng đứng chung một chỗ lại có thể hài hòa đến không thể tin được, khiến cho tất cả nữ nhân có mặt ở đây đều phải đỏ mặt cúi đầu tim đập thình thịch.

Tịch Khuyết đến cầm lấy tay Dạ Nguyệt, chỉ thấy tay nàng lạnh lẽo vô cùng. Nhìn thấy tỳ nữ đang bưng một khay có ly rượu, đáy mắt xoẹt qua tia hiểu rõ. Nhìn bên trong ly lại không còn giọt rượu nào liền biến sắc quay qua nhìn khuôn mặt đang tái nhợt của Dạ Nguyệt: “Nàng đã uống?”

Dạ Nguyệt lại nở nụ cười thanh mát như mặt trăng: “Xin lỗi chàng, ta đã uống”

Tịch Khuyết tức giận nắm tay lại thành nắm đấm, hẳn biết ở trong cung này có một loại độc chuyên dùng để ban cái chết cho các phi tần phạm lỗi, cho dù là người có y thuật cao như thế nào cũng không có cách nào giải được, chính là Xuyên Tâm tán: “Dù y thuật của nàng có cao bao nhiêu cũng không có cách nào giải được độc này, vậy mà nàng còn dám uống?”

“Ta không nghĩ chính bản thân sẽ giải được” Dạ Nguyệt cười cười đáp, ta không giải được nhưng người khác giải được, trong lòng còn không quên bỏ sung câu này.

Nghe nàng trả lời, nhìn nàng ung dung tự tại lại không hề tỏ ra ham sống sợ chết, đôi mắt như nhìn thấu nhân sinh, Thần đế và Ngũ vương gia liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đã hiểu vì sao tam đệ lại chọn nàng ấy để ở cạnh cả đời. Muội muội của bọn hắn sợ là không thể sánh bằng nàng mặc dù cả tài sắc cùng thân phận muội ấy đều cao hơn nàng.

“Đã quá muộn, nàng ta dám bắt kính với ai gia nên phải lãnh chịu hậu quả mà bản thân đã gây ra” Thái Hậu hừ lạnh, cho dù là ai cũng không thể ngăn cản bà diệt trừ mối hậu họa với Hoàng nhi của bà.

“Độc này chỉ sợ trong thiên hạ cũng chỉ có duy nhất một người giải được, là Bách Y lão giả thần y nổi tiếng giang hồ. Nhưng để tìm kiếm ông ấy chỉ sợ là không có đủ thời gian” Mạc Chiêu Huân lắc đầu thờ dài, mẫu hậu lại vì hạnh phúc của muội muội mà giết hại thêm một nữ tử vô tội, quả thật hắn cũng không muốn nhìn hay ở nơi này nữa.

Từ nhỏ lớn lên ở nơi tranh đấu, huynh đệ tương tàn như nơi này, hẳn vốn dĩ đã buông bỏ từ lâu, hắn chỉ muốn sống cuộc sống bình bình đạm đạm cùng với người hắn yêu mà thôi, nhưng kể cả nàng cũng bị con người ngồi trên kia nhẫn tâm giết hại, mặc dù nàng còn sống nhưng lại không muốn gặp lại hắn, hẳn còn có thể nói gì đây? Cả nhà nàng là do người này hại chết, tuy hung thủ không phải hắn nhưng lại là mẫu hậu của hắn, làm sao nàng còn có thể lại ở cạnh hắn đây?

Nghĩ đến đây, đáy lòng Mạc Chiêu Huân càng lạnh lẽo vô hạn. Tâm hần cũng đã chết kể từ khi nàng chết, giờ đây chỉ cần nhìn thấy nàng hạnh phúc thì hần cũng đã hạnh phúc, cả đời này hần sẽ cô độc dõi theo nàng, âm thầm bảo vệ nàng đến khi hần từ già cỗi đời này. Cho nên hần mới nhờ tam đệ đưa nàng vào trong phủ để bảo vệ nàng, tương lai sẽ tìm người thiện lương gia cảnh sung túc để mai mối cho nàng. ....mặc dù như vậy rất đau khổ nhưng hần đã quyết định sẽ làm như vậy rồi.

Tịch Khuyết lạnh lẽo bế Dạ Nguyệt lên ngay trước mặt nhiều người, không hành đại lễ cũng không nói gì hiên ngang bế nàng rời đi trước con thịnh nộ của Thái Hậu. Mạc Chiêu Huân cũng không nhìn Thái Hậu một lần liền nhanh chóng rời đi theo Tịch Khuyết.

“Phản rồi, tất cả đều phản rồi” Thái Hậu tức giận vỗ bàn, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn.

“Xin Thái Hậu bớt giận” tất cả mọi người có mặt tại đó đều quỳ gối cúi đầu đồng thanh nói.

“Mẫu hậu, người hai chết thê tử của người ta, người ta còn có tâm trạng hành đại lễ với người nữa sao?” Thần đế mỉm cười giấu cợt nói rồi cũng xoay người rời đi, hần cũng không muốn ở lại nơi lạnh lẽo cùng đáng sợ như nơi này. Ban đầu Thái Hậu tức giận bắt hần phải hạ chỉ ban hôn, nhớ tới muội muội mình như vậy hần cũng không đành lòng, nên mới hạ chỉ ban hôn. Nhưng không ngờ Thái Hậu lại còn bắt nàng ấy chết, thật làm lòng người rét lạnh. ...

“Nghịch tử này, phản thật rồi” Thái Hậu lại nổi trận lôi đình, ôm ngực thở dốc. Lưu tổng quản lập tức đến vuốt lưng cho bà ta.

Mặc dù rất muốn hạ lệnh chém đầu tên Tịch quốc công nông cuồng đó, nhưng nghĩ đến Hoàng nhi, Thái Hậu đành cắn răng chịu đựng. Hần ta chỉ mới có thê tử mà Hoàng nhi đã ra nông nổi như vậy, không biết nếu hần chết thì Hoàng nhi sẽ như thế nào đây. Thật làm bà vừa tức ngực khó chịu vừa đau đầu.

0w0

Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân nhanh chóng phi ngựa trở về phủ Quốc công, vừa vào phủ Tịch Khuyết đã mang Dạ Nguyệt về phòng cho nàng nằm lên giường rồi hạ lệnh cho mời Hách Liên Từ Y đến giải độc cho nàng, hần biết y thuật của Hách Liên Từ Y cao hơn của nàng.

Dạ Nguyệt yên tĩnh nằm trên giường quan sát người đang ngồi bên cạnh nắm chặt tay nàng, nhìn thấy vẻ khản trương của sư phụ, lòng nàng như có một dòng nước ấm chảy qua. Dù sư phụ không nhớ chuyện trước đây của hai người nhưng tình yêu của sư phụ dành cho nàng vẫn không có gì thay đổi được, chỉ cần như vậy thì cả đời này dù không còn được ở cạnh sư phụ nàng vẫn cam lòng.

Hách Liên Từ Y nghe tin cũng nhanh chóng chạy đến, vừa đến đã thấy Mạc Chiêu Huân vẻ mặt lo lắng đang ngồi bên bàn trà trong phòng, còn bên giường Tịch Khuyết đang khản trương nắm chặt lấy tay muội muội nàng không buông.

Thấy Hách Liên Từ Y, Tịch Khuyết nhanh chóng đứng dậy để cho nàng đến chuẩn mạch cho Dạ Nguyệt. Hách Liên Từ Y cũng không chậm trễ, mau chóng ngồi xuống giường bắt mạch cho Dạ Nguyệt.

“Độc nàng trúng là Xuyên Tâm tán” Tịch Khuyết lạnh lẽo nói, trong giọng nói chứa vài phần tức giận. Hần vẫn còn tức giận Nguyệt nhi uống rượu độc mà không nghĩ đến hần, nếu nàng chết thì hần phải làm sao bây giờ? Vậy mà nàng lại nhẫn tâm như vậy, thật muốn làm hần đau khổ cô độc cả đời này hay sao?

Hách Liên Từ Y vừa bắt mạch vừa nhíu mày khó hiểu nhìn Dạ Nguyệt, thật kỳ lạ. ....

Thấy Hách Liên Từ Y bắt mạch đã lâu, lại không hề nói câu gì. Tịch Khuyết càng khản trương trong lòng, quả thật là không có cách giải hay sao? Nghĩ đến đây, khí lạnh lại bắt giắc tản ra quanh thân, tim hần giống như có ai đó đang dùng dao cùn xoay sâu vào, đau đến không thể thốt nên lời.

“Như thế nào?” Mạc Chiêu Huân cũng như ngồi trên đống lửa, lo lắng hỏi. Hần không muốn tam đệ của hần lại rơi vào hoàn cảnh giống như hần trước đây, hần hiểu rõ hơn ai hết cảm giác đau đến thấu triệt tâm can là như thế nào.

“Độc này thật sự rất mạnh, ta cũng không có giải được. ....” Hách Liên Từ Y nhẹ giọng nói.

Tịch Khuyết nghe vậy choáng váng cả đầu óc, nàng thật sự không thể cứu được nữa sao? Hần từng sờ ngả ngồi xuống giường, nhìn vào đôi mắt thanh tinh của người trên giường. Mắt hần đỏ lên, nàng thật nhẫn tâm với hần. ...! Hần chỉ vừa mới xua tan cảm giác trống trải cùng tịch mịch trong lòng, vậy mà bây giờ nàng lại muốn hần phải ném trái cảm giác đó một lần nữa?

Hách Liên Từ Y không tiếng động đứng sang một bên. Tịch Khuyết nhanh chóng nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt, nhích cơ thể đến gần nàng, bàn tay to lớn vuốt ve vào khuôn mặt đang tái nhợt của nàng, cơ thể nhẹ run.

“Tại sao nàng lại uống chung rượu đó? Nàng có nghĩ đến ta hay không?” Tịch Khuyết nghẹn giọng, bờ môi run run khó khăn mới nói được thành tiếng. “Nàng thật tàn nhẫn với ta, muốn bỏ lại ta cô độc tịch mịch cả đời này hay sao?”

“Vậy tại sao chàng lại giấu ta về thánh chỉ ban hôn? Chàng có nghĩ đến ta hay không?” Dạ Nguyệt không nhanh không chậm nói, về mặt tái nhợt của nàng thật chói mắt hần.

“Ta chỉ muốn đợi đến khi giải quyết xong sẽ nói với nàng để nàng không phải bận tâm suy nghĩ” Tịch Khuyết lần đầu tiên giải thích với người khác, nhưng đây là lần thứ hai rồi chỉ tại hắn không nhớ mà thôi.

“Ta có phải thê tử của chàng?” Dạ Nguyệt giọng điệu hờn giận nhàu mày bất mãn.

“Phải, cả đời này chỉ có duy nhất mình nàng” Tịch Khuyết dịu dàng nói, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn nàng, áp trán mình vào trán của nàng. Hắn thật sự sắp không được nhìn thấy nàng nữa sao? Nghĩ đến đây tâm không khỏi dâng lên cảm giác đau đớn đến tột cùng. Hắn chỉ lo nghĩ đến chuyện được mắt mà đã không nhận ra vẻ khác lạ của người nằm trên giường, một lòng chỉ muốn nắm chặt lấy nàng không buông, chỉ sợ buông ra nàng sẽ lập tức biến mất, bỏ lại hắn một mình trên cõi đời này.

“Vậy chàng phải hứa từ nay không được giấu diếm ta điều gì nữa có được hay không? Ta không muốn làm thê tử nhưng lại không thể chia sẻ gánh nặng với chàng” nếu như hắn nói từ sớm thì nàng đã có thể đề phòng bạn Thái Hậu đó rồi, nghĩ lại cũng vì Thái Hậu quá tự tin vào bản thân nên mới muốn nàng phải chết trong uất ức thất bại, đáng tiếc nhờ vậy mà nàng mới có thể trải qua một kiếp này.

“Ta hứa!” Tịch Khuyết gật đầu, lời nói kiên định chắc như đinh đóng cột.

“Vậy được, tha cho chàng đó” Dạ Nguyệt toét miệng cười, vui vẻ ngồi dậy.

Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân đều tròn to mắt nhìn Dạ Nguyệt.

“Muội ấy thật sự có trúng độc nhưng độc đã được giải rồi” Hách Liên Từ Y tốt bụng giải thích cho hai người mờ mịt bên kia. Lúc đầu nàng bắt mạch cho muội ấy, phát hiện độc đang dần được giải trừ bên trong, vì không thể hiệu nghiệm ngay lập tức nên mặt muội ấy mới chuyển qua tái xanh như người đang trúng độc.

“Nàng...” Tịch Khuyết quay qua nhìn vẻ mặt hờn hờ của người đang ngồi trên giường nhất thời không biết phải nói gì.

“Phạt chàng vì dám giấu diếm ta” Dạ Nguyệt le lưỡi quay mặt sang hướng khác, trong lòng hí hửng vì đã có thể đòi được nợ cũ với sư phụ ha ha...

Mạc Chiêu Huân thấy mọi chuyện đã ổn thì cùng Hách Liên Từ Y lẳng lặng lui ra ngoài. Hắn đã nhìn thấy dấu hiệu chuẩn bị nổi giận của tam đệ, tốt nhất hắn nên chạy trước bảo toàn mạng nhỏ a. Nhưng cũng thật may vì hắn không phải nhìn thấy một đoạn nhân duyên đẹp lại bị chính tay mẫu hậu mình nhẫn tâm phá hủy. Bây giờ hắn quyết định không đứng về phía muội muội hắn nữa, hắn muốn bảo vệ tình yêu của hai người bên trong phòng. ...cũng dễ thay cho đoạn nhân duyên xưa không thành của hắn và nàng. Nghĩ đến đây Mạc Chiêu Huân như có như không nhìn Hách Liên Từ Y, mặc dù nàng đã dịch dung cùng thay đổi giọng nói nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng nhận ra nàng, người hắn nhớ nhưng lưu luyến năm năm trời, cho dù nàng có hóa thành tro bụi cũng nhận ra.

“Nàng thật lớn mật, cả ta mà cũng dám gạt” Tịch Khuyết không kiêng dè hung hãn ôm lấy mặt Dạ Nguyệt.

“Đau a, người ta mới trúng độc đó nha” Dạ Nguyệt gắng nặn ra một giọt nước mắt đáng thương nói, dù nàng gạt hắn về giải được nhưng nàng thật sự có bị trúng độc nha.

“Nàng còn biết đau sao? Nàng có biết ta đã đau đớn thế nào khi biết nàng không thể cứu hay không?” Tịch Khuyết ôm lấy người trên giường vào lòng, cúi đầu cắn vào môi nàng đến khi môi nàng sưng lên mới chuyển qua lưu luyến triển miên hôn nàng.

Dạ Nguyệt thật không ngờ ngay cả khi đã mất trí nhớ, sư phụ vẫn còn giữ thói quen cắn người phạt người như vậy, cũng đủ thấy đây là tiềm thức trong sâu tận tâm trí sư phụ rồi, không chỉ đơn thuần là ý muốn nữa.

Vừa hôn Tịch Khuyết vừa nhẹ nhàng để nàng nằm xuống giường, ánh mắt sáng quắc chiếu xuống nàng. Bàn tay di chuyển từ chân mày xuống mắt rồi đến mũi cuối cùng đến môi nàng, hắn muốn ghi nhớ gương mặt nàng bằng xúc giác của hắn, để khi nhắm mắt lại hắn cũng có thể hình dung ra được khuôn mặt nàng.

“Hứa với ta, tuyệt đối không được rời xa ta” Tịch Khuyết níu non vào tai Dạ Nguyệt, giọng hắn run rẩy, hắn không thể tưởng tượng được cuộc sống mà không có nàng trong đó. “Nàng đi đâu ta sẽ theo nàng đến đó, cho dù có là chân trời góc biển hay là địa ngục tam tối nhất”

Dạ Nguyệt lại được nghe thêm một lần nữa lời nói đầy thâm tình này của sư phụ, cho dù sư phụ có lập đi lập lại cả đời nàng vẫn không hề thấy chán. Dạ Nguyệt vươn tay ôm lấy người phía trên, mắt bất giác nóng lên. Không cần sư phụ nói nàng cũng đã biết, bởi vì sư phụ đã chứng minh lời nói của sư phụ, trên đời này người mà nàng tin tưởng nhất chính là sư phụ. Nàng cảm thấy đã đủ rồi, chỉ cần sư phụ vui vui vẻ vẻ mà sống tiếp thì nàng đã hạnh phúc rồi...

Không khí trong phòng đang nóng bỏng, thì tiếng gõ cửa phòng liên tục kéo hai người về thực tại. Tịch Khuyết cau mày ngồi dậy sửa sang quần áo cho hắn và Dạ Nguyệt chỉnh tề rồi âm trầm nói: “Vào đi”

“Quốc công gia, chuyện lớn rồi, hoàng thượng trúng độc” Trần quản gia hối hả mở cửa chạy vào, gấp đến độ cũng không có nhìn thấy mặt chủ nhân mình đang đen như đáy nồi.

Nghe đến đây Tịch Khuyết và Dạ Nguyệt sững sốt nhìn nhau, Hoàng thượng trúng độc!?

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43

Trong đêm tối tĩnh mịch, năm bóng người hối hả bước nhanh vào Ngự Long cung nơi hoàng đế nghỉ ngơi. Viên dạ minh châu được khảm vào tường tỏa ánh sáng mờ mờ ảo ảo, soi rõ trên chiếc giường rộng lớn bên cạnh, một nam tử đang nhắm mắt nhủ mày trông rất thống khổ, khuôn mặt anh tuần giờ tái nhợt, trán đầy mồ hôi.

Mà bên cạnh giường là ba nam nhân trạc tuổi tứ tuần, vẻ mặt căng thẳng đang quỳ gối cúi thấp đầu, thân thể run rẩy không ngừng. Vừa thấy La công công và Mạc Chiêu Huân cùng với ba người nữa bước vào thì quay sang làm lễ với Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết.

“Hoàng huynh sao rồi?” Mạc Chiêu Huân gấp rút hỏi.

“Khỏi bẩm vương gia, độc mà hoàng thượng trúng là một loại cổ độc của Lang tộc cổ xưa có tên là Lang Hỏa Tâm, cổ độc này đã có từ rất xa xưa và...” một trong ba vị thái y run rẩy lên tiếng, giọng nói nghẹn lại.

“Làm sao?” Mạc Chiêu Huân nghe vậy mặt càng chuyển qua xanh mét, lo lắng hỏi.

“Không hề có giải dược” Dạ Nguyệt tốt bụng tiếp lời của vị thái y đang sợ đến tái mặt mũi đỏ.

Mạc Chiêu Huân nghe được tin sét đánh, khuôn mặt từ xanh chuyển qua trắng bệch, không thể tin được loạng choạng vịn vào bàn: “Thật sự không có giải dược?”

Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y nhìn nhau rồi quay qua nhìn Mạc Chiêu Huân lắc đầu.

Tịch Khuyết vẻ mặt âm trầm, khí lạnh tản ra quanh thân, có thể thấy giờ phút này hẳn cũng cảm thấy rất tức giận: “La công công, tại sao hoàng thượng lại trúng độc?”

La công công lập tức quỳ gối xuống trước mặt Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết: “Bẩm Chiến vương gia, Quốc công gia, nô tài cũng không biết tại sao, một canh giờ trước Ngọc phi nương nương cho tỳ nữ mang chén canh gà hầm thuốc bắc chính tay hầm đến cho hoàng thượng. Nhưng khi hoàng thượng uống vào thì lập tức... lập tức ngã xuống bất tỉnh. Còn... còn Ngọc phi cũng... cũng đã trúng độc chết ngay sau đó ở Ngọc Tĩnh cung”

Nghe xong, Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết nhìn nhau, mắt xoẹt qua tia nghi ngờ, Mạc Chiêu Huân trầm giọng gọi: “Kim”

Vừa dứt lời thì một bóng dáng mặc quần áo dạ hành từ không trung xuất hiện, quỳ gối trước mặt Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết: “Thuộc hạ nghe lệnh”

“Lập tức cho người phong tỏa tin tức hoàng thượng trúng độc, không được để tin này truyền ra ngoài, cho người ngày đêm canh gác khu vực xung quanh Ngự Long cung, ngay cả người trong cung cũng không cho phép bèn mảng bước vào căn phòng này. Còn nữa, cho người điều tra về vụ việc lần này, bắt đầu từ Ngọc phi” Mạc Chiêu Huân lạnh lẽo nói, rồi hất phát tay cho ảnh về lui ra đi làm nhiệm vụ.

“La công công và ba vị thái y, kể từ bây giờ bốn người các ngươi sẽ là người hầu hạ hoàng thượng xuyên suốt, tuyệt đối không cho bất kỳ ai vào trong căn phòng này, cho dù có là mẫu hậu của bản vương, bất kể là ai có hỏi thì cứ nói hoàng huynh đang bị bệnh không tiếp người nào để tránh làm ảnh hưởng đến bệnh tình” Mạc Chiêu Huân bóp trán nói.

“Còn độc của hoàng thượng...?” Trần thái y đánh bạo hỏi Mạc Chiêu Huân, chăm sóc thì chăm sóc được rồi nhưng vấn đề trọng yếu làm sao có giải dược cho hoàng thượng đây?

“E hèm...” Dạ Nguyệt ho nhẹ nhằm để mọi người tập trung, từ nãy đến giờ nàng đã rất muốn nói với bọn họ rồi, chỉ là không khí có vẻ căng thẳng làm nàng không biết phải lên tiếng như thế nào. “Cái này ta không chắc có thể giải dược hay không nhưng có thể thử”

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn Dạ Nguyệt. Riêng Hách Liên Từ Y bất giác ngộ ra trong lòng, sao nàng lại quên muội ấy có giải dược bách độc của lão sư phụ chứ, cho nên ngay cả Xuyên tâm tán cũng không thể làm được gì muội ấy.

“Đệ muội, muội có thể giải dược?” Mạc Chiêu Huân kinh ngạc hỏi, mà ở đây ngoại trừ Hách Liên Từ Y thì tất cả đều đang tròn mắt kinh ngạc nhìn Dạ Nguyệt.

Nghe Mạc Chiêu Huân gọi đệ muội, chứng tỏ hắn đã thừa nhận nàng như em dâu hắn, Dạ Nguyệt cười cười nói: “Nhị ca, ta không chắc chắn có thể được không nhưng có thể thử”

Tịch Khuyết như nhớ ra gì đó, đáy mắt xoẹt qua tia sáng, nhẹ giọng nói: “Nàng giải được Xuyên tâm tán”

Phải nói Xuyên tâm tán vốn dĩ là một loại độc không hề có giải dược, mặc dù độc lực không bằng với cỏ độc Lang Hòa Tâm nhưng cũng là một loại độc trong thiên hạ chỉ có duy nhất một người giải được, vậy mà nàng ấy lại giải được.

“Thật ra giải dược này không phải của ta, là của vị sư đã cho ta trước khi hai tỷ muội xuống núi” Dạ Nguyệt thấy mọi người nhìn nàng bằng vẻ sùng bái, lắc đầu nói. Người tài giỏi là lão sư phụ của nàng chứ không phải nàng.

Rồi Dạ Nguyệt cũng không nói nhiều nữa, nàng lập tức đến bên cạnh giường, nhìn nam tử anh tuấn trên giường, giờ tay lấy ra trong vạt áo một bình sứ trắng: “Hoàng thượng, xin thất lễ”

Nói rồi mở miệng người nằm trên giường ra cho một viên thuốc vào miệng hắn rồi đẩy nhẹ cằm lên cho viên thuốc rớt xuống cổ họng. Thấy người trên giường đã nuốt thuốc vào, khuôn mặt đang nhăn nhó đã từ từ giãn ra trở về vẻ yên tĩnh như đang ngủ, Dạ Nguyệt thở phào một hơi rồi lui sang một bên.

Trần thái y lại đi đầu, cung kính bắt mạch cho Thần đế, sau một hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng: “Giải dược này cũng không thể giải được Lang Hòa Tâm mặc dù...”

Mọi người hồi hộp im lặng lắng nghe Trần thái y.

“Nó ức chế độc tính đang lan rộng khắp cơ thể” Trần thái y ừ ừ nói, một tháng sau có lẽ sẽ là ngày đại tang của Thần Dương hoàng triều.

Nghe xong, mọi người lại rơi vào trầm mặc, không khí trong phòng lại ngột ngạt trở lại.

“Có thể cầm cự được bao lâu?” Dạ Nguyệt nhíu mày hỏi, Lang Hòa Tâm thực sự là một loại cỏ độc cực mạnh nên nàng mới nghĩ đến tình huống xấu nhất đó, không ngờ tình huống xấu nhất đã thật sự xảy ra.

“Khoảng một tháng” Trần thái y nhắm mắt lắc lắc đầu, mái tóc dường như cũng đã bạc đi rất nhiều, chưa hết một buổi tối mà ông cảm giác bản thân đã già đi thêm rất nhiều tuổi.

“Tỷ tỷ” Dạ Nguyệt quay sang nhìn Hách Liên Từ Y, đôi mắt trong suốt ánh lên tia sáng linh động.

Hách Liên Từ Y gật đầu: “Có thể kịp”

Tịch Khuyết nhìn Dạ Nguyệt, ánh mắt như đang hỏi. Dạ Nguyệt mỉm cười, kiên định nói, trong mắt là tin tưởng khó nói nên lời: “Có thể nhờ sư phụ của ta, người chắc chắn có thể giải được”

“Sư phụ nàng?” Tịch Khuyết nhìn vào đôi mắt kiên định của nàng làm hắn bất giác cũng tin tưởng, tâm trí cũng ổn định rất nhiều.

“Bách Y lão giả thần y” Dạ Nguyệt nở nụ cười thanh mát như ánh sáng mặt trăng.

Mọi người cuối cùng cũng đã hiểu ra, thì ra các nàng là truyền nhân của Bách Y lão giả thần y nên mới có thể giải được Xuyên tâm tán. Như vậy độc của hoàng thượng có thể có cơ may được hóa giải rồi.

“Chúng ta sẽ lên đường ngay lập tức” Mạc Chiêu Huân lấy lại tinh thần, phấn chấn đứng dậy nói. Hoàng huynh của hắn được cứu rồi....: “La công công và các vị thái y, chuyện còn lại đành nhờ vào các vị, cố gắng cầm cự cho đến khi bổn vương trở về”

Bốn người cung kính gật đầu, Mạc Chiêu Huân đến nhìn Thần đế rồi cùng với Tịch Khuyết, Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y chuẩn bị rời đi. Nhưng chưa kịp đến cửa thì cánh cửa bật mở, Chiêu Hoàng quận chúa xông vào: “Muội cũng muốn đi”

Thấy Chiêu Hoàng quận chúa xuất hiện, Tịch Khuyết không tự chủ kéo Dạ Nguyệt ra phía sau mình, che chắn cho nàng, vẻ mặt đề phòng nhìn nàng ta.

Mạc Chiêu Huân nhìn thấy hoàng muội mình đột nhiên xuất hiện, mắt không tự chủ liếc nhìn Dạ Nguyệt và Tịch Khuyết, thấy vẻ mặt Tịch Khuyết trầm xuống thật giống như đang chuẩn bị phát tác. Hắn biết tam đệ đang kìm chế tức giận với hoàng muội, về chuyện Thái hậu cho đệ muội uống rượu độc tam đệ vẫn chưa nhắc tới nhưng không có nghĩa đệ ấy bỏ qua.

Mà bên này Chiêu Hoàng quận chúa vừa thấy Dạ Nguyệt, mặt liền biến sắc không tin được nói: “Ngươi... tại sao ngươi còn sống?” không phải mẫu hậu nói với nàng là nàng ta đã uống Xuyên tâm tán rồi hay sao?

“Ta là hồn ma đây ~~~” Dạ Nguyệt quơ quơ tay làm bộ dáng như người chết, le lưỡi chọc quê Chiêu Hoàng quận chúa.

Thấy vẻ giễu cợt trong mắt Dạ Nguyệt cùng vẻ bảo vệ của Tịch Khuyết với nàng ta, còn nhìn nàng đề phòng như với kẻ địch. Chiêu Hoàng quận chúa bất giác đau lòng, hung hãn đậm chân: “Ta nhất định phải đi nói với mẫu hậu”

“Quận chúa đi thông thả ~~~” Dạ Nguyệt thân nhiên nhìn Chiêu Hoàng quận chúa.

“Hoàng muội, nếu muội không nói với mẫu hậu chuyện đệ muội còn sống thì ta sẽ cho muội theo” Mạc Chiêu Huân ảo não lắc đầu, hết chuyện này đến chuyện khác làm hấn thật nhức đầu.

Tịch Khuyết nghe Mạc Chiêu Huân nói, ánh mắt sắc bén quay sang nhìn Mạc Chiêu Huân. Mạc Chiêu Huân cũng nhìn hấn cười khỏ, trung vẻ mặt “ta cũng hết cách rồi”, còn không quên nhún nhún vai thể hiện sự bất lực.

Chuyện Nguyệt nhi còn sống tạm thời chưa truyền đến tai Thái hậu nhưng về sau nhất định sẽ bại lộ, trước khi Thái hậu phát hiện hấn phải sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, vì vậy trước mắt cứ che giấu được lúc nào hay lúc đó. Mạc Chiêu Huân cũng nghĩ vậy nên mới kịp thời ra điều kiện với Chiêu Hoàng quận chúa.

Nghe hoàng huynh gọi nàng ta là “Đệ muội”, Chiêu Hoàng quận chúa rất tức giận, gọi như vậy cũng chứng tỏ huynh ấy đã công nhận quan hệ của hai người kia, tại sao đến cả Ngũ ca của nàng cũng đứng về phía con tiện nhân thấp hèn đó?

“Được, muội đồng ý” nàng chỉ còn cách đi theo để trông chừng Khuyết ca ca của nàng, không để con tiện nhân đó chiếm được lợi thế, nàng nhất định phải giành lại Khuyết ca ca. Nghĩ vậy nên Chiêu Hoàng quận chúa mới chấp nhận đề nghị của Mạc Chiêu Huân.

Mạc Chiêu Huân âm thầm thở phào, trước mắt cứ như vậy đi, bọn hấn phải lo chuyện của hoàng huynh trước. Nước không thể một ngày thiếu vua, huống hồ chỉ bọn họ chỉ mới dẹp loạn xong biên cương, vẫn còn đang trong thời gian xây dựng phòng tuyến bảo vệ.

Và như vậy mọi chuyện chính là như thế. Ngay trong đêm đó năm người cùng với một ảnh vệ đảm nhiệm phu xe lên đường đến vách Biệt Dương.

0w0

Rạng sáng ngày thứ mười một, xe ngựa cuối cùng cũng đến dưới chân núi. Vì xe ngựa không thể lên núi nên cả đoàn người phải để xe ngựa lại quán trọ dưới chân núi, trực tiếp đi bộ lên núi.

Không khí sáng sớm trong lành mát mẻ, nên mọi người rất thoải mái và dễ chịu. Đã một tháng mấy rồi Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y không có được cảm nhận không khí quen thuộc này, cả hai đều rất hưng phấn, hơn nữa bọn họ còn có thể gặp lại lão sư phụ.

Đi được hơn nửa đường thì tiếng tiêu du dương như dòng suối mát lành lay động lòng người đột nhiên ở đâu truyền đến, cuốn hút tất cả mọi người phải dừng lại lắng nghe âm thanh ảo mộng huyền ảo đó.

“Là sư phụ” Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y liếc mắt nhìn nhau vui mừng thốt lên, các nàng thật sự rất nhớ tiếng tiêu khiến người hồn xiêu phách lạc này nga.

Nghe vậy cả đoàn người càng đi nhanh hơn, cuối cùng bọn họ đứng trước một hàng rào bằng gỗ với đầy dây leo. Một căn nhà nhỏ nhỏ ở bên trong, nằm sát bên cạnh vách sườn núi, phòng tầm mắt ra xa xa có thể thấy được phong cảnh núi non hùng vĩ cùng với một màu xanh mượt của khu rừng rậm dưới chân núi.

Mở cửa bước vào trong sân nhỏ, là một cây anh đào già lâu năm, đứng sừng sững bên cạnh vách núi. Mùa xuân hoa anh đào nở rộ một màu hồng phấn khắp cả cây, những cánh hoa lay động trong gió roi đầy mặt sân, hương thơm thoang thoảng quần quít quanh mũi của mỗi người ở đây.

Tịch Khuyết nhận ra đây là mùi hương thoang thoảng trên người Nguyệt nhi của hấn, khiến lòng hấn bất giác dễ chịu thả lỏng cơ thể...

Dạ Nguyệt hí hửng chạy đến chiếc xích đu quen thuộc. Lúc trước vì quá buồn chán nên nàng đã dùng dây leo quấn lại với nhau cho thật dày, thật chắc chắn rồi nhờ lão sư phụ dùng khinh công phóng lên cành cây cao to của cây anh đào này để luồn dây leo qua. Sau đó, dùng một tấm gỗ nhỏ vừa đủ cho một người ngồi rồi luồn dây leo treo lên tạo thành một chiếc xích đu cho nàng thư giãn lúc mệt mỏi.

Ngồi ở nơi này, phóng tầm mắt nhìn về phía thiên nhiên hùng vĩ kia, nàng luôn cảm thấy vấn đề của bản thân mình thật rất nhỏ bé nên nàng lại có thêm động lực mà tiếp tục. Giờ nhớ lại quả thật đó là khoảng thời gian đủ vất vả nhưng lại rất thanh bình, cứ như nàng trở về khoảng thời gian là trạch nữ ở thế giới kia vậy.

Tịch Khuyết thấy nàng chạy về phía xích đu, trên khuôn mặt lạnh lẽo mang vài phần ý cười cũng đi về phía đó với nàng.

“Chàng đẩy cho ta nha” Dạ Nguyệt leo lên xích đu ngồi rồi quay qua nhìn hấn cười cười, quyết định giao nhiệm vụ trọng đại cho hấn.

“Được” Tịch Khuyết cung chiều nói, tay bắt đầu làm nhiệm vụ cao cả, đẩy xích đu cho thê tử thân yêu của hấn.

Thấy cảnh tượng hài hòa ấm áp này, trong mắt của Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y cũng tràn đầy ý cười. Nhưng rơi vào mắt của Chiêu

Hoàng quận chúa thì thật chói mắt, khiến nàng ta ghen tỵ đến đỏ cả mắt. Nàng chưa từng thấy một Tịch Khuyết dịu dàng và ảm áp như thế này trước đây, vậy mà từ suốt dọc đường đi đến bây giờ nàng lại hết lần này đến lần khác nhìn thấy hần như vậy với con tiện nhân đó.

“Nha đầu, con tìm được một nam nhân rất được nha” giọng nói non nớt từ trong nhà nhỏ vọng ra nhưng lại không thấy chủ nhân của giọng nói non nớt đó xuất hiện.

“Sư phụ” cả Dạ Nguyệt và Hách Liên Tử Y đều đồng thanh hô lên, trong mắt các nàng chính là kích động không hề che giấu.

Sư phụ? Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết quay qua nhìn nhau, người có giọng nói non nớt đó chính là Bách Y lão giả thân y nổi tiếng giang hồ? Bây giờ bọn hần thật sự rất tò mò, người sở hữu giọng nói này sẽ có vẻ ngoài như thế nào đây?

“Văn bối xin bái kiến Bách Y lão giả thân y” Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết cùng với ánh vệ chấp tay khom người.

Nhưng lại không có ai đáp lại bọn hần, một mảnh trầm mặc bao trùm.

“Sư phụ, con rất nhớ người nha” Dạ Nguyệt bất ngờ lên tiếng phá vỡ bầu không khí lắng đọng đó, nàng chậm rãi đi đến trước cửa nhà nhỏ.

“Có chuyện mới nhớ đến ta, nha đầu thú vị các con” giọng nói non nớt hờn giận trách móc.

“Sư phụ” Hách Liên Tử Y cũng xúc động nhanh chóng đi đến trước cửa, mềm giọng gọi.

Ngừng một chút lại không có ai trả lời, qua thời gian khoảng một ly trà lại nghe được tiếng thờ dài từ bên trong vọng ra.

“Hai nha đầu cùng với hai tên tiểu tử đó vào đây, còn lại ở bên ngoài” giọng nói non nớt vẻ ra lệnh nói, trong giọng nói tràn đầy nghiêm nghị không cho phép từ chối.

Mạc Chiêu Huân nghe vậy quay sang Chiêu Hoàng quận chúa: “Muội ở đây chờ có được không?”

Mặc dù rất muốn phát tác nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Tịch Khuyết, Chiêu Hoàng quận chúa đành im lặng gật đầu. Đối với Khuyết ca ca, nàng vừa yêu lại vừa kính sợ hần, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hần nàng đã quyết định cả đời này chỉ gả cho một mình hần.

Như vậy bốn người mở cửa bước vào trong, cánh cửa đóng lại tách biệt bọn họ với thế giới bên ngoài.

Vừa bước vào đã thấy một tiểu hài tử khoảng năm tuổi, đang ngồi ngay ngắn bên bàn trà, chậm rãi bưng chung trà lên uống, động tác thuần thục cùng vô cùng phong nhã cứ như một vị cao nhân ẩn cư, khí thế vương giả trời sinh, khuôn mặt trắng hồng đáng yêu.

Mà vừa nhìn thấy khuôn mặt của tiểu hài tử, Mạc Chiêu Huân như bị sét đánh trúng, nhất thời đứng sững ngay tại chỗ.

Tịch Khuyết cũng có kinh ngạc nhanh chóng xoẹt qua trong đầu nhưng hần lập tức khôi phục lại trạng thái lạnh nhạt như bình thường.

"Nói, tiểu tử nguoi tên gì?" ánh mắt sắc bén chiếu xuống Tịch Khuyết. "Nguoi là gì của Nguyệt Nguyệt?"

"Văn bối là Tịch Khuyết, là phu quân của Nguyệt nhi" Tịch Khuyết chấp tay khom người, trong giọng nói nhu hoà thể hiện kính trọng. Hần biết trong thời gian một năm lúc hần không bên cạnh Nguyệt nhi thì cũng nhờ Bách Y thân y và Hách Liên Tử Y đã chăm sóc nàng giúp hần, nên hần cũng rất biết ơn họ, hơn nữa còn kính trọng vị tiền bối đã cứu mạng nàng, tặng nàng giải dược bách độc mới có thể giúp nàng qua một kiếp nạn.

Nghe đến đây Bách Y lão giả nhũ mày, âm thầm đánh giá Tịch Khuyết trong lòng. "Nguoi chính là tên tiểu tử mất tích làm cho đồ nhi của ta ngày đêm đau khổ nhớ mong?"

"Sư phụ, người nói cái gì vậy?" Dạ Nguyệt mặt nóng lên, hờn giận nói. Các nàng chỉ mới đi có tháng mấy mà, sư phụ cho dù có giận dữ cũng đâu cần phải chỉnh nàng như vậy nha.

Tịch Khuyết nghe vậy mắt loé sáng, nóng bỏng nhìn cô gái nhỏ đang có trạng thái muốn chui xuống đất trốn bên cạnh, tay siết chặt lấy tay nàng.

Hà hà, Bách Y lão giả âm thầm cười vui sướng vì chính được tên đồ nhi quái đản của ông, và còn vô cùng ưng ý đối với Tịch Khuyết, quả đúng là một tên tiểu tử đáng tin cậy. Sống gần bảy mươi mấy năm trên đời này ông đã gặp qua vô số người nhưng rất hiếm mới có một người có khí chất cường đại như tên tiểu tử này, không uống nha đầu của ông chờ đợi và quyết tìm cho bằng được hần.

Gật gật đầu hài lòng, Bách Y lão giả quay sang nhìn Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Tử Y, trong đầu mắt xoẹt qua tia ẩn tình nào đó, thờ dài: "Còn nguoi là Chiến vương gia Mạc Chiêu Huân?"

"Chính là văn bối" Mạc Chiêu Huân cũng chấp tay khom người, trong đầu mắt cũng ẩn chứa tia biết ơn cùng kính trọng, theo thông tin hần nhận được thì Y nhi đã ở đây năm năm, hần có thể đoán được chính vị này đã cứu Y nhi từ trong cái chết cận kề. Nhưng nhìn vị này làm hần nhớ lại một bức tranh mà hần đã vô tình nhìn thấy trong thư phòng của phụ vương hần, cũng tức là Tiên hoàng. "Mạn phép cho văn bối hỏi thẳng, cao danh quý tánh của tiền bối là...?"

Bách Y lão giả nghe vậy thì lại thờ dài, quả nhiên tên tiểu tử này đã nhìn thấy: "Đời người vốn vô thường, cho dù ta nói cho người biết thì người có thể thay đổi được gì?"

Nghe vậy Mạc Chiêu Huân đã hiểu, quả nhiên đúng với suy đoán của hắn.

"Được rồi, là loại độc dược nào?" Bách Y lão giả thấy vẻ nghi ngờ của những người khác, lập tức chuyển sang chuyện khác. "Độc gì mà ngay cả giải dược bách độc của ta cũng không thể giải được? Hơn nữa, người trúng độc là ai?"

Nhìn vào đôi mắt như nhìn thấu mọi chuyện của Bách Y lão giả, Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân thực sự thần phục trong lòng.

"Sư phụ, là cổ độc Lang Hoả Tâm của Lang tộc cổ xưa" Hách Liên Tử Y nghiêm trọng nói. "Người trúng độc là Hoàng thượng"

"Lang Hoả Tâm?" Bách Y lão giả lẩm bẫm, cổ độc này vốn dĩ đã thất truyền từ năm mươi năm trước, vậy mà bây giờ lại xuất hiện lại?

Thấy Bách Y lão giả im lặng suy nghĩ, không khí trong phòng bỗng chốc yên tĩnh pha lẫn chút gì đó căng thẳng.

Qua một thời gian ngắn, Bách Y lão giả nhú mày nói: "Muốn giải phải tìm được Lang Hoả thập thất hoa của Lang tộc"

Lang Hoả thập thất hoa? Nghe tên một loài hoa hoàn toàn xa lạ, mọi người liếc mắt nhìn nhau.

"Ta đã từng đọc trong một tài liệu cổ xưa, Lang Hoả thập thất hoa chính là dược liệu quý hiếm nhất trên đời này ngàn năm mới có một đoá, chỉ cần một cánh của nó cũng có thể hoá giải tất cả các loại cổ độc trong thiên hạ. Nhưng điểm đặc biệt của loài hoa này chính là chỉ có người có duyên mới có thể hái được một cánh của nó" Bách Y lão giả trầm ngâm nói. "Đáng tiếc cổ độc của Lang tộc cũng chỉ có nó mới có thể giải trừ, ngoài ra đều hoàn toàn vô dụng"

"Sư phụ, bông hoa đó hiện tại đang ở đâu a?" Dạ Nguyệt cảm thấy rất hứng thú với loài hoa kiêu hãnh này nha, chỉ có người có duyên mới chạm vào được? Nghe thôi đã thấy cực kỳ thú vị rồi.

"Cách đây ba thị trấn về phía Tây, bên trong Vô Đáy động mà người đời hay sợ hãi khi nhắc đến đó. Nhưng đó là do tài liệu cổ ta đã đọc qua thôi, thực tế chưa có ai chứng minh Lang Hoả thập thất hoa có trong đó, vì tất cả người đi vào đều không thể toàn mạng trở ra" Bách Y lão giả không chắc chắn nói, vẻ mặt non nớt lại hiện ra biểu tình bất đắc dĩ. Ông không muốn hai nhà đầu nhà mình đắm đuối vào con đường nguy hiểm như vậy.

Không khí lại rơi vào trầm mặc.

"Ta và nhị ca sẽ đi, nàng ở lại đây chờ ta" Tịch Khuyết quay qua nhìn Dạ Nguyệt, dịu dàng nói. Hắn không muốn nàng gặp nguy hiểm, từ lúc biết nàng uống chung rượu độc đó lòng hắn giống như có vạn tiễn xuyên qua, đau đến thấu triệt tâm can. Bây giờ hắn làm sao có thể dẫn nàng vào nguy hiểm được đây?

Dạ Nguyệt lập tức đứng dậy, giận dữ phẩy tay áo quay đi, để lại mọi người trợn mắt kinh ngạc không thể thốt nên lời.

Hách Liên Tử Y và Bách Y lão giả nhìn nhau, thấy hành động này của Dạ Nguyệt thì đã hiểu rõ, tính tình của Dạ Nguyệt vốn rất dễ chịu nhưng để tức giận như vậy chứng tỏ trong lòng đã nhất quyết, xem ra nhà đầu này nhất định phải đi rồi.

Tịch Khuyết quay qua nhìn mọi người vẻ mặt khó hiểu, hắn vừa nói sai cái gì sao?

"Ta phải đi chuẩn bị những thứ giải dược khác, một khi các người tìm thấy Lang Hoả thập thất hoa ta sẽ bắt tay vào điều chế giải dược ngay" nói rồi nhanh chóng chuẩn bị.

"Ta cũng phải đi chuẩn bị với sư phụ" lại thêm một người chạy đi.

"Tam đệ, tự giải quyết cho tốt, ta sẽ cho người đi sắp xếp những thứ cần thiết, sáng mai chúng ta khởi hành" Mạc Chiêu Huân thông thả vỗ vỗ vai Tịch Khuyết, giả bộ bình tĩnh đi ra cửa, nhưng khi ra tới cửa thì cũng cong chân lên chuẩn bị.

0w0

Dạ Nguyệt trở về căn phòng nhỏ của nàng, nhìn đồ vật bên trong vẫn còn nguyên vẹn hơn nữa lại không hề có hạt bụi nào, trong lòng bỗng vô cùng xúc động. Lão sư phụ vẫn luôn quét dọn phòng các nàng khi các nàng không có ở đây, giống như muốn nói sẽ luôn chào đón các nàng trở về đây bất cứ lúc nào.

Nàng nhìn quanh căn phòng quen thuộc, bước đến ngồi xuống giường nhỏ, vẻ mặt trầm ngâm. Nàng biết bản thân không nên như vậy, giận đối với sư phụ, nhưng lời hứa "có sống cùng sống có chết thì cùng chết" nàng vẫn luôn khắc sâu vào trong đáy lòng mình.

Đang suy nghĩ thì cửa phòng bật mở, người nào đó chậm rãi bước vào phòng, chậm rãi đóng cửa lại rồi quay qua chăm chú nhìn Dạ Nguyệt. Đôi

mắt đen như mực, lại tĩnh lặng như mặt hồ đó lại đang dần dần dâng lên những gợn sóng khó có thể nhìn thấu.

"Xin hỏi Quốc công gia tìm dân nữ có việc gì?" nhìn thấy người trước mặt lửa giận lại xông lên, Dạ Nguyệt quay mặt sang chỗ khác nói.

Tịch Khuyết cứng đờ người trong chốc lát rồi hần âm trầm bước nhanh về phía người đang ngồi trên giường.

"Chàng đứng đó, không được đến gần ta" Dạ Nguyệt thấy người nào đó cứ xông về phía mình, nhất thời hoảng hốt la lên.

Nhưng vừa nói xong thì cơ thể đã bị đè xuống giường nhỏ, đôi môi nóng bỏng lập tức phủ lên môi nàng. Dạ Nguyệt giãy giụa muốn thoát khỏi cơ thể to lớn áp đó, nàng còn đang rất giận, vậy mà sư phụ lại dùng chiêu này để đối phó với nàng. Dạ Nguyệt nhất quyết chống lại chiếc lưỡi đang cố gắng cạy môi nàng ra, tay bị đè ép trước ngực vẫn ra sức đẩy cơ thể người phía trên.

Mặc dù không tiến vào khoang miệng nàng được nhưng hôn một lúc lửa nóng cũng trở dậy trong lòng, Tịch Khuyết rời môi nàng ra, nóng bỏng nhìn người bên dưới: "Sao nàng lại tức giận?"

"Nếu ta nói ta sẽ đi với Tử Y tỷ, chàng ở đây chờ ta thì chàng sẽ nghĩ sao?" Dạ Nguyệt hung hãn hỏi ngược lại.

"Không cho phép" Tịch Khuyết nghiêm nghị nói.

Dạ Nguyệt làm vẻ mặt "Đó thấy chưa" với sư phụ nhà mình.

"Hai chuyện này là khác nhau" Tịch Khuyết không phải không hiểu nàng đang nghĩ gì nhưng hần tự cho bản thân làm đúng nên mới có một màn như vậy. Hần đưa tay rút đi cây trâm bạc khảm ngọc trên tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc đen mượt mềm mại của nàng.

"Bản chất là giống nhau" Dạ Nguyệt chu môi bất mãn. "Chàng còn từng hứa với ta sẽ chia sẻ gánh nặng cùng ta, vậy mà bây giờ chàng vẫn còn muốn gánh vác một mình? Chàng còn nói nếu ta ở đâu thì chàng sẽ theo đó, cho dù có là địa ngục tăm tối nhất? Nếu chàng có mệnh hệ gì thì chàng nói xem ta sẽ như thế nào? Chàng nghĩ ta sẽ có thể yên lòng ở đây đợi chàng trở về?"

Tịch Khuyết choáng váng trước một loạt câu hỏi của người bên dưới, lần đầu tiên hần hoàn toàn bại trận, bởi vì hần không thể đáp trả lại được câu nào. Cuối cùng đành gắt gao ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn vào lòng: "Nhưng ta muốn nàng có thể vui vui về về sống mà không phải đối mặt với bất cứ nguy hiểm nào nữa"

Dạ Nguyệt tròn xoe mắt nhìn sư phụ, thì ra nàng và sư phụ đều nghĩ giống nhau, vươn tay ôm lấy sư phụ, lầm bầm nói: "Ta cũng muốn chàng giống vậy mà"

Mặc dù lời nói rất nhỏ nhưng Tịch Khuyết đều nghe không sót chữ nào, hần bất giác nhẹ giọng cười, làm sao đây? Hần không thể ngừng rung động với cô gái nhỏ này được.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng Tịch Khuyết cũng đã âm thầm quyết định để nàng đi cùng hần, không hiểu sao có một câu nói luôn vang vọng trong đầu hần "có sống cùng sống, có chết thì cùng chết", nếu là vậy thì hần và nàng sẽ cùng nhau đối mặt với mọi chuyện. Nhưng trước đó...

"Được rồi, chỉ cần nàng quyến rũ thuyết phục được ta thì ta sẽ đồng ý để nàng đi cùng" Tịch Khuyết cong khoé môi, đôi mắt trong suốt đưa tình nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt lập tức hung hãn đẩy người ở trên ra: "Chàng đừng có tưởng bở nha"

Nhưng tên nam nhân nào đó vẫn quyết bám dính lấy nàng không buông, chân còn không đứng đắn cọ cọ vào chân nàng, bàn tay to lớn vuốt ve khắp cơ thể nàng.

"Nếu nàng không quyến rũ ta thì ta đành phải quyến rũ nàng vậy" nói rồi lập tức kéo vạt áo Dạ Nguyệt ra mà hôn sâu xuống da thịt trắng nõn mềm mại bên trong.

"Chàng...bây giờ đang là ban ngày ban mặt đó a" Dạ Nguyệt cảm nhận kích thích, nhất thời nóng bừng mặt đẩy cái đầu đang chôn trong cổ nàng mà găm cắn.

"Ta sẽ thật nhẹ nhàng" Tịch Khuyết cười cười nhỏ giọng thì thầm, tránh để bên ngoài nghe thấy.

"Cũng không được" Dạ Nguyệt giãy dụa, nếu lỡ bạn Chiêu Hoàng mà hung hãn đẩy cửa vào thì nàng phải làm sao đây? Nàng không sợ Chiêu Hoàng nhưng nếu để lão sư phụ với mọi người nhìn thấy một màn xấu hổ này thì nàng còn mặt mũi nào mà nhìn bọn họ.

Cảm nhận nơi nóng bỏng nào đó đang chọc vào cơ thể mình, Dạ Nguyệt càng giãy dụa hơn nữa. Nhưng nàng không biết càng giãy dụa lại càng kích thích lửa nóng của người bên trên.

Vì Dạ Nguyệt giãy dụa nên cơ thể vô tình chà sát với cơ thể Tịch Khuyết, làm hần một phen thoải mái cũng bức rức cả cơ thể. Thật là đáng đánh đòn, muốn hần dừng lại nhưng lại kích thích hần như vậy...

Nhất quyết động thân tiến thẳng vào bên trong cơ thể Dạ Nguyệt làm Dạ Nguyệt nhất thời cứng đờ người, cơ thể đột nhiên bị vật to lớn xuyên qua làm nàng muốn hét lên.

Thấy người bên dưới rốt cuộc đã ngưng giãy dụa, Tịch Khuyết cũng không có bắt đầu di chuyển, mà chỉ im lặng nhìn sâu vào trong đôi mắt đang đỏ lên. Không khí ẩm ướt dần lan toả ra khắp phòng.

"Chàng chơi xấu" Dạ Nguyệt ầm ức ní non.

"Ta đã nhịn mười ngày rồi" Tịch Khuyết cúi đầu cắn cắn vào lỗ tai nhỏ nhắn. Vì phải nhanh chóng lên đường nên đã mười ngày rồi hắn không được ăn thịt, từ ngày mai lại không biết sống chết như thế nào nên bây giờ hắn chỉ muốn yêu tiểu thê tử của mình thôi.

Mặc dù Tịch Khuyết vẫn chưa có di chuyển nhưng bị vật to lớn nằm trong cơ thể như vậy vẫn khiến Dạ Nguyệt bất giác ní non, cơ thể bức rức khó chịu nên không tự chủ mà nhúc nhích.

Tịch Khuyết cảm nhận nơi đó đang gát gao ôm lấy hắn, lý trí cũng dần dần chìm vào mộng ảo, bất giác di chuyển hông theo một tiết tấu chậm rãi nhưng mạnh mẽ, đẩy mạnh vào bên trong Dạ Nguyệt.

"Nguyệt nhi..." Tịch Khuyết vừa lướt động vừa kéo vạt áo Dạ Nguyệt xuống ngang tay, để lộ ra đôi mật đào đầy đà. Hắn mút vào điểm anh đào màu hồng đáng yêu trên đó, nhẹ nhàng mút cắn say mê, bàn tay kia thì vuốt ve đỉnh đầu còn lại.

Bị kích thích bốn phía, Dạ Nguyệt cong người lên đón nhận xúc cảm mãnh liệt, tay không tự chủ bấu chặt vào áo đã kéo xuống một nửa của sư phụ.

Tịch Khuyết vẫn chậm rãi nhưng mạnh mẽ ra vào bên trong hang động ướt át của nàng, cảm giác thoải mái khiến hắn cũng gằm nhẹ thỏa mãn.

Mấy ngày trước đây sư phụ còn nhanh chóng điên cuồng, nhưng bây giờ sư phụ lại chậm rãi mà mạnh mẽ, hơn nữa còn rất dai dẳng làm nàng bắt đầu không chịu được mà ní non không ngừng.

Tịch Khuyết vẫn như cũ một lần lại một lần, không nhanh không chậm cũng không nóng nảy quyết liệt, dùng sức mạnh cứng rắn nhưng ổn định đánh sâu vào trong cơ thể mềm mại của nàng.

Dạ Nguyệt chỉ cảm thấy bản thân trong quy luật ổn định đó, từ từ...từ từ tích góp từng chút một cảm giác khó nói thành lời.

Hai cơ thể quấn quít triền miên với nhau, mồ hôi của cả hai hoà lẫn vào nhau. Tịch Khuyết bên dưới động tác vẫn không ngừng, vẫn tiếp tục tiết tấu có lực như cũ.

Dạ Nguyệt bấu chặt vào lưng hắn, cơ thể nương theo động tác hắn mà run rẩy mà đông đưa, cuối cùng ở lần va chạm cuối cùng nàng như tiến đến một nơi chưa từng đạt đến, cơ thể run rẩy, giống như cánh hoa anh đào chao đảo bay lượn trong gió, cảm nhận một dòng nước nóng bỏng tràn ra từ sâu thẳm bên trong nàng.

Tịch Khuyết ngừng lại, vẫn chôn trong thân thể mềm mại của nàng, cho đến khi phía dưới nàng hết run rẩy lại tiếp tục mạnh mẽ ra vào. Lúc này hắn chuyển sang nhanh chóng cùng dứt khoát quyết liệt, một lần lại một lần tiết tấu càng lúc càng nhanh, đưa nàng vào trong cơn kích tình cuồng loạn.

Dạ Nguyệt chịu không nổi ní non khóc thút thích: "Dừng lại...ta xin chàng..."

Nhưng lời ní non này vào tai Tịch Khuyết lại càng kích thích dục vọng đang bùng cháy phía dưới, hắn thở dốc ní non vào tai nàng: "Ta yêu nàng" nói rồi càng ôm chặt lấy cơ thể đang dao động theo tiết tấu của hắn, hôn vào đôi môi đang ní non những lời mềm mại yêu kiều.

Một ngày này cả hai chìm trong cơn kích tình mê loạn, để chuẩn bị đối mặt với bão tố mưa giông sinh từ vào ngày mai. Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chỉ có hình bóng của người bên cạnh giờ phút này là rõ ràng nhất, cũng chân thực nhất.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Chương 44

Sáng sớm hôm sau, Mặt Trời còn chưa mọc thì cả bọn đã gấp rút từ biệt Bách Y lão giả, lên đường đi Vô Đáy động, từ đây đến đó mất bốn đến năm ngày đi đường.

Xe ngựa lại chạy như bay trên đường, xung quanh bốn phía rừng núi hoang sơ, cỏ cây xanh mướt, phong cảnh hữu tình. Nhờ vậy mà tâm trạng lo lắng của mọi người cũng giảm đi chút đỉnh.

Dạ Nguyệt hí hửng ló đầu nhìn ra từ cửa sổ nhỏ của xe, hí hóp ngắm phong cảnh phía bên ngoài. Tịch Khuyết ngồi cạnh nàng cũng chiều nhìn về mặt tò mò của nàng, lâu lâu lại đưa tay quăn lấy lọn tóc dài đen mượt của nàng.

Mạc Chiêu Huân mặc dù cảm thấy hai người như vậy rất tốt nhưng hắn lại âm thầm thờ dài. Muội muội hắn từ trưa qua đã tự nhốt mình trong phòng cho đến lúc mọi người đi cũng không có xuất hiện, hắn cũng không biết tam đệ đã nói gì với muội ấy. Nhưng thôi cứ để muội ấy như vậy, không nháo đòi đi chung với mọi người là tốt rồi, nếu muội ấy có mệnh hệ gì hắn cũng không biết phải nói thế nào với vị kia ở trong cung, chỉ đành cho người ở lại thay hắn trông coi không để muội ấy thiếu thôn thứ gì.

Về phần Y nhi, Mạc Chiêu Huân liếc mắt nhìn người đang nhắm mắt dưỡng thần kế bên. Hắn cũng không muốn nàng đi, nhưng bây giờ hắn cũng chẳng còn quyền gì mà ngăn cản nàng nếu nàng tình nguyện muốn đi. Hắn chỉ còn cách âm thầm bảo vệ nàng thật tốt.

Trời bắt đầu chuyển qua nhá nhem sụp tối, xe ngựa rất nhanh đã đến thị trấn đầu tiên. Tuy là thị trấn cỡ trung không tính là lớn nhưng cũng rất đông người, người qua người lại tấp nập, hai bên đường cũng bày rất nhiều hàng quán.

Mạc Chiêu Huân đã cho ảnh vệ sắp xếp đặt chỗ quán trọ nổi tiếng nhất trấn này, mặc dù không bằng Kinh Thành và những thành lớn khác nhưng cũng có thể nói là lịch sự sạch sẽ.

Bốn người xuống xe ngựa bước vào trong quán, lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người đang ngồi ăn trong quán. Ai nấy đều ngẩn người ra nhìn, nhất thời toàn bộ đều im lặng mà hút khí.

Dạ Nguyệt nhìn trời âm thầm nghĩ: "Nghĩ lại nàng toàn quen với tuần nam mỹ nữ không a...." nghĩ vậy lại gật gật đầu xuýt xoa mình số hưởng, lúc nào cũng có cái đẹp để ngắm, thật bỏ mắt ha ha :v

Chủ quán là người lấy lại tinh thần đầu tiên, lão huyết nhẹ cù chỏ vào tên tiểu nhị đang đứng bên cạnh làm hắn giật mình bừng tỉnh. Hắn liền nở nụ cười lấy lòng chạy đến chỗ bọn họ, nhiệt tình chào mời cũng làm mọi người trong quán lấy lại thần hồn mà âm thầm chắc lưỡi cảm thán.

Không để ý đến ánh nhìn của người khác, bốn người nhanh chóng theo tiểu nhị lên lầu lấy ba phòng loại tốt nhất đã được đặt trước. Sau đó dặn dò tiểu nhị bưng bữa tối lên phòng của Mạc Chiêu Huân, đợi hắn lui ra về mặt của Mạc Chiêu Huân chuyển qua nghi ngờ nhìn Tịch Khuyết: "Đệ có thấy đám người võ lâm đó không?"

Tịch Khuyết dĩ nhiên thấy, hắn vừa bước vào thì đã để ý thấy có rất nhiều người thuộc các đại môn phái trên giang hồ ngồi trong đây. Nhưng hắn nhận ra bọn họ không biết bọn hắn là ai cho nên cũng an tâm đôi chút.

"Có khi nào sắp có đại hội võ lâm gì đó không?" Dạ Nguyệt nghe vậy, mắt loé sáng. Nàng cũng muốn nhìn một chút giang hồ là như thế nào nga.

Mạc Chiêu Huân liền cho ảnh vệ đi điều tra. Lúc này thức ăn cũng được bưng vào, sau một ngày đi đường mệt mỏi, không ai nói gì mà chỉ tấp trung vào ăn uống lấy lại sức để ngày mai tiếp tục lên đường.

Xong, mọi người tách ra ai về phòng nấy, tranh thủ nghỉ ngơi.

"Chàng đã nói gì với Chiêu Hoàng quận chúa?" Dạ Nguyệt nằm trong lòng ngực ấm áp của ai đó, ngẩn đầu hỏi. Dưới bóng đêm sâu thẳm, nàng không thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình cũng như vị trí khuôn mặt của sư phụ.

"Nàng thật sự muốn biết?" Tịch Khuyết đưa tay kéo cằm của nàng để mặt nàng càng ngẩng lên gần với mặt hắn.

Dạ Nguyệt gật đầu, vốn dĩ hôm qua nàng đã tưởng nàng ta sẽ xông vào phòng nháo một trận nhưng lại chẳng có gì xảy ra, nàng còn bị sư phụ bắt lần lần giường đến ê ẩm, không thể bước xuống giường mà ăn trưa được, chỉ đành nằm im trên giường để sư phụ bón thức ăn.

Đôi môi Tịch Khuyết khẽ mở, giọng điệu êm ái lướt qua tai nàng như trêu đùa. Theo yêu cầu của nàng, hắn kể lại cho nàng nghe chuyện trước khi hắn vào phòng lần lần giường với nàng.

0w0

Tịch Khuyết thấy mọi người không giúp hắn ngược lại còn bỏ chạy như gặp đại địch, ảo não bóp trán rồi xoay người đi ra khỏi cửa, vừa đi vừa suy nghĩ cách làm nàng hết giận.

Vừa ra tới cửa đã thấy Mạc Chiêu Hoàng vẫn còn đứng đó như có ý đợi hắn. Nghĩ đến chuyện kia liền không nhìn nàng ta mà bước nhanh về phía phòng người đang giận.

Mạc Chiêu Hoàng thấy hắn không để ý đến mình, lập tức chạy lại chắn trước mặt hắn, về mặt hờn dỗi nhìn hắn: "Huynh muốn đi đâu?"

Tịch Khuyết im lặng, lạnh lẽo nhìn nàng ta, chuyển bước chân sang bên cạnh tiếp tục bước đi.

Mạc Chiêu Hoàng cắn môi, quay người kéo cánh tay Tịch Khuyết, âm ức nói: "Muội không cho phép huynh đi gặp nàng ta. Không biết từ đâu chui ra đã tự nhận mình là thê tử của huynh, huynh thật sự tin à?"

Tịch Khuyết giật cánh tay ra, khí lạnh bắt đầu tản ra quanh thân, ánh mắt nheo lại sắc bén nhìn Mạc Chiêu Hoàng.

Bị ánh mắt lạnh lẽo sắc bén đó nhìn, Mạc Chiêu Hoàng chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh chạy dọc từ chân lên đến đầu, bất giác run rẩy, trong lòng lại một mảnh thê lương, tại sao hần lúc nào cũng nhìn nàng bằng ánh mắt đó? Khiến nàng thật thương tâm... nàng cũng chỉ là muốn ở cạnh người mình yêu thôi, như thế nào trong mắt hần lại như kẻ thù không đội trời chung.

Nghĩ đến đây, nước mắt chực rơi xuống như những hạt châu sáng lấp lánh. Rốt cuộc nàng đã làm sai điều gì khiến hần ghét nàng như vậy, nhìn cũng không muốn nhìn nàng, nàng yêu hần như vậy mà tại sao?

Mạc Chiêu Hoàng khóc như hoa lê trong mưa, gương mặt xinh đẹp yêu kiều nhìn hần: "Ta yêu chàng"

"Người duy nhất trong lòng ta chỉ có thê tử của ta" Tịch Khuyết cười lạnh, ý của hần rất rõ ràng ngoại trừ người thê tử mà hần thừa nhận thì còn lại chỉ là những kẻ muốn chia rẽ hần và thê tử của hần, là tiểu tam phá gia đình người khác. Hần vẫn không quên nàng ta và vị kia trong cung đã hại Nguyệt nhi của hần như thế nào, bọn họ muốn nàng chết mới cam tâm hả dạ.

"Ta mới chính là thê tử của chàng" Mạc Chiêu Hoàng làm sao không hiểu ẩn ý trong lời nói của hần, nhưng nàng cũng mặc kệ. Nếu tính ra thì nàng mới chính là thê tử được ban hôn đường đường chính chính, còn ả ta mới chính là tiểu tam từ đâu xuất hiện xen vào phá hoại chuyện tốt của nàng.

"Cả đời này ta chỉ có duy nhất một thê tử, nhưng không phải là ngươi, người ta yêu cũng không phải là ngươi. Ta cũng nhất định không tha thứ cho kẻ nào muốn làm hại nàng" Tịch Khuyết âm trầm nói rồi hần xoay người đi.

Mạc Chiêu Hoàng chấn động đứng bất động chôn chân tại chỗ, miệng khẽ mở rồi lại ngậm lại, gương mặt xinh đẹp tái nhợt. Cuối cùng lại hét lên: "Nếu chàng còn tiếp tục đi ta sẽ nói mẫu hậu nàng ta còn sống, nói hoàng huynh chàng kháng lại thánh chỉ, lập tức mang chàng ra chém đầu, đem ả ta bán vào lầu xanh cho người đời chà đạp"

Tịch Khuyết vẫn bước đi, ngay cả khựng lại do dự cũng không có, nói chỉ là đứng lại. Thấy vậy Mạc Chiêu Hoàng té ngời xuống đất, nước mắt lại tiếp tục rơi như mưa, đẩy lòng một hồi lạnh lẽo, tựa như cái rét lạnh của mùa đông tháng chạp.

Lần đầu tiên nàng thất bại thảm hại như vậy, từ trước đến giờ chỉ cần nàng muốn nàng đều có được. Mẫu hậu, thần nhi phải làm sao bây giờ? Tất cả là do con tiện nhân đó, phải... tất cả là do nàng ta xuất hiện cướp đi Khuyết ca ca của nàng.

Mạc Chiêu Hoàng ngồi một hồi đến khi nước mắt ngừng rơi, nàng ta tức giận đứng dậy, trong mắt là hận thù không hề che giấu, bước nhanh về phía phòng Dạ Nguyệt.

Đến cửa phòng, định nhào vào trong phòng Dạ Nguyệt nhào một trận, không ngờ nàng ta lại nghe thấy tiếng động lạ từ trong phòng nhỏ vọng ra. Nàng ta khựng lại, đưa ngón tay lên chạm một lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhất thời ngây người.

Khuyết ca ca và ả ta.... nước mắt lại tuôn ra không ngừng, cứ như nhìn thấy phu quân mình lên giường với tiểu tam. Mạc Chiêu Hoàng bùng mặt khóc chạy đi, trong lòng chính là căm hận đến tột cùng.

Tịch Khuyết, người đã vô tình thì đừng trách tại sao ta độc ác. Hôm nay ngươi cô phụ ta, ngày sau ngươi nhất định hối hận.

0w0

Dạ Nguyệt im lặng nghe xong, nàng đã hiểu lý do tại sao không thấy người kia xuất hiện nữa. Liếc mắt nhìn gương mặt mờ mờ của họa thủy trước mặt, nàng thở dài. Tình yêu vốn không có tội nhưng đáng tiếc sự phụ chỉ có một, không thể phân thân ra cho cả hai người. Mặc dù nàng có thể hiểu cảm giác của Chiêu Hoàng quận chúa nhưng nàng cũng không thể đồng tình.

Nghĩ đến quá khứ trước đây nàng cũng từng có một thời gian rất chấp nhất u mê, bản thân tự kỷ có níu kéo phần tình cảm một phía của bản thân mình, nhưng nàng là người hiện đại nên không hề có suy nghĩ cho dù chung chồng với người khác nàng cũng chấp nhận như bạn quận chúa kia.

Sau khi bị từ chối, nàng chỉ biết lẳng lặng ở bên cạnh, lẳng lặng tự lừa dối bản thân là không còn yêu nữa để có thể tiếp tục ở bên cạnh người đó như một đứa em gái. Cho đến khi người đó không lời từ biệt rời khỏi nàng, nàng mới hự hửng nhận ra hoá ra chỉ có nàng là tự ki là chấp nhất với u mê của chính mình mới không thoát ra được.

Nên nàng mới có thể chân chính buông xuống được, dù còn yêu rất nhiều nhưng nàng vẫn có thể một mình bước tiếp con đường của mình, chôn chặt đoạn tình cảm này vào trong đáy lòng. Thời gian đầu thật sự rất khó khăn, nhưng thời gian cũng chính là liều thuốc tốt nhất nếu chúng ta không còn chấp nhất nữa.

Tịch Khuyết thấy người trong lòng im lặng ngơ ngác, cúi đầu hôn vào môi nàng. Tiến công thần tốc, mút chặt lấy chiếc lưỡi mềm mại không xương.

Dạ Nguyệt đang chìm vào hồi ức, đột nhiên bị hôn mãnh liệt, nhém chút nữa thở không được mà lặn ra ngất xỉu.

"Phật nằng vì không tập trung" Tịch Khuyết rời môi nằng ra cho nằng thở, giọng điệu có chút hờn giận.

Dạ Nguyệt hít lấy hít để không khí rồi cười lấy lòng nói: "Xin lỗi chàng", người xưa có câu "Thức thời vạ giả vì tuần kiệt"* mà haha.

(Lời tác giả: * tức là thức thời mới là người tài giỏi)

Nói rồi Dạ Nguyệt vươn tay ôm lấy sư phụ, vùi đầu vào trong lồng ngực rắn chắc quen thuộc, rất may bây giờ nằng đã có sư phụ ở cạnh.

Tịch Khuyết cũng không trách nằng nữa, thấy nằng làm nũng như mèo nhỏ thì cười cười ôm chặt nằng vào lòng.

Nhưng đột nhiên có luồng khói trắng xuất hiện trong phòng, Tịch Khuyết nhỏ giọng: "Mau nín thở!"

Dạ Nguyệt gật gù đầu, nằng cũng nhận ra đây là Mê Hồn hương, một loại khí mê làm người ta chìm vào giấc ngủ sâu.

Tịch Khuyết lập tức đứng dậy mở tung cửa sổ, thấy một người áo đen đang đứng ở ngoài ngác nhiên cầm cây thổi hơi. Tịch Khuyết rút ra đai lưng đang treo trên tường, đai lưng lập tức trở thành một thanh nhuyễn kiếm, phóng tới trước mặt tên áo đen.

Tên áo đen né sang một bên, nhưng hần đột nhiên cảm thấy một con đau như bị ong chích rồi bất ngờ ngã xuống mặt đất không thể cử động được nữa.

Thấy vậy Tịch Khuyết thu kiếm lại, cung chiều nhìn về phía Dạ Nguyệt: "Nằng đã làm gì?"

"Chỉ là kim châm châm trúng huyết đạo thôi" Dạ Nguyệt cười hí hửng quơ ba cây kim châm trước mặt hần.

Lúc này cửa phòng có tiếng gõ cửa, Mạc Chiêu Huân lo lắng hỏi vọng vào: "Hai người không sao chứ?"

Dạ Nguyệt lập tức khoác thêm một cái áo bên ngoài rồi nhìn Tịch Khuyết ý bảo mở cửa được rồi. Tịch Khuyết nheo gò má hồng hồng của nằng rồi mới mở cửa để Hách Liên Từ Y vào, hần với Mạc Chiêu Huân thì đi ra ngoài xem tên áo đen.

"Tỷ không bị gì chứ?" Dạ Nguyệt ngó tới ngó lui một vòng Hách Liên Từ Y, thấy nằng không có bị thương gì mới yên tâm thở phào.

"Ta không sao, cũng may ta chỉ vừa mới lên giường chuẩn bị ngủ nên kịp thời nhận ra mê hương" Hách Liên Từ Y lắc đầu cười nói.

Hai người đột nhiên nghe tiếng âm ỉ bên ngoài, sau đó đột nhiên im lặng không tiếng động nữa. Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân vẻ mặt khó coi bước vào phòng.

"Hần cần lưỡi tự sát, hai tên kia cũng không tốt hơn, tự đâm lẫn nhau" Mạc Chiêu Huân nói như giải thích.

"Có để lại dấu vết gì không?" Hách Liên Từ Y lo lắng hỏi.

"Đã kiểm tra khắp cơ thể, không thấy bất kỳ điều gì khả nghi, ngay cả là ai phải tới cũng không có để lại vết tích" Mạc Chiêu Huân lắc đầu bóp trán, như vậy cũng không biết phải bắt đầu điều tra từ đâu từ ai, và rốt cuộc người nào lại nhắm vào bọn họ.

Không khí lại rơi vào trầm mặc.

"Tốt nhất phải cho ảnh vệ âm thầm theo sát xung quanh những nơi chúng ta sẽ ghé qua, lần sau nếu có động tĩnh chúng ta sẽ tương kế tựu kế" Tịch Khuyết gõ gõ ngón trỏ xuống bàn.

Mạc Chiêu Huân gật đầu đồng ý, quay qua nói chuyện một mình vào trong không khí, thoát nhìn như kẻ khùng khùng điên điên nhưng thật ra hần đang phân phó cho một ám vệ đang có mặt tại đây, vì bí mật nên cũng không có xuất hiện. Phương châm của hần và Tịch Khuyết khi huấn luyện ra lực lượng âm vệ này chính là lặng lẽ không tiếng động làm việc trong bóng tối, là lực lượng chủ lực và cũng là nơi nắm bắt thông tin nhanh nhất.

Sáng sớm ngày thứ mười ba, mọi người lại tiếp tục cuộc hành trình theo dự tính. Vì thị trấn kế tiếp này nằm xa hơn nên phải mất hai ngày đi đường mới đến. Và điều không đáng ngạc nhiên chính là ở nơi này nhân sĩ võ lâm lại càng đông hơn rất nhiều.

Vừa đến nơi Tịch Khuyết đã bế Dạ Nguyệt đang mệt mỏi tái xanh mặt mũi vào phòng nghỉ ngơi trước. Ở thế giới kia nằng cũng hay bị say tàu xe, nhất là xe lớn nhiều chỗ và tàu nhỏ đi trên biển, phải nói là nó lắc đến độ đầu óc quay cuồng muốn nhũn cả não chứ chẳng chơi.

Dạ Nguyệt nằm trên giường một hồi đã cảm thấy khỏe hơn, nằng cùng với Tịch Khuyết sang phòng Mạc Chiêu Huân ăn bữa tối.

Đang dùng bữa thì ảnh vệ xuất hiện trong phòng quỳ một chân trước mặt Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết, cung kính nói: "Bẩm vương gia, quốc công gia, đã điều tra ra được lý do nhân sĩ võ lâm tập trung nhiều như vậy"

"Mau nói!" Mạc Chiêu Huân buông đũa.

"Không biết từ đâu trên giang hồ xuất hiện một tin, là Lang Hoả thập thất hoa trong truyền thuyết đích xác ở trong Vô Đáy động. Và cũng không biết từ đâu phái Ngũ Hải đã có một cánh hoa của nó làm bằng chứng. Nói chính tông sư của môn phái đã đi vào và trở ra bình an, còn đem về một cánh hoa để chế thuốc"

"Cho nên người trên giang hồ tập trung lại mấy thị trấn gần đây là vì bọn họ cũng đang trên đường đến Vô Đáy động?" Tịch Khuyết đưa ra kết luận cuối cùng.

Ảnh vệ cúi đầu đáp vâng, cả bọn liếc mắt nhìn nhau. Nếu bây giờ đi phái Ngũ Hải mua lại thuốc có lẽ sẽ nhanh hơn nhưng bọn họ có chịu bán hay không lại là vấn đề khác? Hơn nữa không biết tin tức đột nhiên này có bao nhiêu phần là thật, nếu lỡ chỉ là giả thì sẽ không còn kịp thời gian trở về cứu hoàng thượng nữa.

Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết rút cuộc vẫn chọn đi tiếp như đã dự tính. Để cho chắc chắn, bọn họ phải chính tay lấy được cánh hoa đó từ đóa hoa của nó, như vậy mới có thể an tâm được. Và giải được được chính tay Bách Y tiên bối điều chế mới là đáng tin nhất.

Quyết định như vậy, sáng hôm sau mọi người lại tiếp tục lên đường. Ở thị trấn này cũng không có tên áo đen nào xuất hiện tập kích nên cũng chưa có manh mối nào khác về người phía sau.

Đi ròng rã thêm hai ngày rưỡi nữa cuối cùng cũng đến thị trấn cuối cùng. Và Vô Đáy động chính nằm bên trong khu rừng lớn bên cạnh thị trấn.

Thị trấn này lớn hơn và đông đúc hơn hai thị trấn trước. Bây giờ vào trấn đâu đâu cũng thấy nhân sĩ võ lâm trên giang hồ.

Phía trước của một tiền trang rộng lớn đang tiếp đãi vô số khách thập phương ngồi xung quanh những chiếc bàn đầy ắp thức ăn rượu thịt. Một lão nhân già trạc tuổi ngũ tuần, đứng dậy đưa ra ly rượu trước toàn thể mọi người đồng đặc lên tiếng: "Ngày mai sẽ là ngày chúng ta cùng nhau tiến vào Vô Đáy động, đến lúc đó kính xin các vị bằng hữu giang hồ cùng nhau tương trợ lẫn nhau, chỉ cần một cánh hoa thôi chúng ta cũng có thể chia đều ra điều chế được rất nhiều giải dược có một không hai trên đời. Hôm nay ở đây lão phu xin kính các vị một chung rượu trước" nói rồi giờ chung rượu uống cạn.

Cả đám người cũng phụ họa hò reo náo nhiệt, nhưng trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có suy nghĩ, bọn họ chỉ là lợi dụng lẫn nhau để đạt được thứ mình muốn mà thôi. Chỉ cần lấy được một cánh hoa thì bọn họ sẽ lập tức giấu nhem nó đi chứ không ngu mà đem chia đều ra cho tất cả, giống như phái Ngũ Hải một mình độc chiếm cách hoa đó thôi.

Lòng người vốn là lòng tham vô đáy.

Bên này đám người Dạ Nguyệt cũng quyết định hôm nay nghỉ ngơi lấy lại sức, ngày mai sẽ trực tiếp đi vào động.

Còn về mấy người trong giang hồ, chỉ cần họ không đụng chạm gì đến bọn họ thì cũng không cần phải quá để ý. Dù thứ muốn tìm là giống nhau nhưng mục đích của hai bên lại cách nhau xa tít. Không cùng chung mục đích thì tốt nhất không đề ý đến là được.

"Chàng nói xem trong đó sẽ có gì?" Dạ Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

"Ta cũng không biết" Tịch Khuyết lắc đầu, rồi ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

Bị ánh mắt sáng quắc chiếu tướng, Dạ Nguyệt nhất thời không được tự nhiên, không có tiền đồ thêu thảo: "Chàng nhìn ta như vậy làm sao ta ngu được đây, mấy ngày nay đi đường ta mệt muốn chết rồi, không muốn lăn lộn giường với chàng đâu nha"

Tịch Khuyết bật cười, xoa xoa lưng cho người trong lòng dễ ngủ, cung chiêu nói: "Ta cho nàng nợ đến lúc trở về vậy"

Dạ Nguyệt nghe vậy mới yên tâm vui đùa vào ngực hắn, hít ngửi mùi hương quen thuộc của sư phụ, trong lòng thầm nói một câu. Nếu chúng ta còn sống sót trở về, ta chỉ hy vọng chàng có thể tiếp tục được sống trên đời này, ta đành phải lựa chọn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45

Dãy núi sừng sững nối tiếp nhau bao quanh một phần khu rừng rộng lớn. Cây cối xanh mướt che phủ, một màu xanh của thiên nhiên núi rừng hùng vĩ. Những tán cây già hừng hực ánh nắng mặt trời trên cao, phía dưới là những tán cây leo cùng với những bụi nhỏ đủ mọi loại cây hoa. Tiếng chim hót riu rít hoà cùng với tiếng côn trùng tạo thành một khúc nhạc xưa quen thuộc.

Bên trong cánh rừng rộng lớn bạt ngàn, một vách núi cao chắn ngang cánh rừng giống như bức tường lớn đang cản lại dòng nước, nhìn cảnh này làm Dạ Nguyệt nhớ đến cái hang động mà Vân Nhi với Ngọc Linh bị bắt. Không biết bây giờ mọi người ở thế giới đó như thế nào rồi? Nàng thật sự rất nhớ mọi người. Ngồi trên tán cây già cao cao, Dạ Nguyệt lắng lắng thở dài.

Mà ở phía trước, đoàn người đang đứng trước cửa hang động, mọi người đều một bộ căng thẳng và hồi hộp, cũng không có bất kỳ ai dám hít thở mạnh, chỉ chút nữa thôi bọn họ sẽ phải bước vào hang động mà người đời nhắc đến. Liệu có thứ gì đang đợi bên trong đó?

"Đây chính là Vô Đáy động?" giọng khàn khàn của một nam nhân.

Dạ Nguyệt nghe vậy không khỏi tò mò, nàng nghiêng đầu qua, nhướn người nhìn về đoàn người bên dưới phía trước, xuyên qua đám đông nhìn về Vô Đáy động truyền thuyết đó. Tịch Khuyết ngồi bên cạnh càng siết chặt lấy eo nàng, sợ nàng rơi xuống đất, từ độ cao này mà rơi xuống không chết cũng bị tàn phế rồi.

Đập vào mắt Dạ Nguyệt chính là một cửa động phủ đầy dây leo từ trên sườn núi kéo dài xuống, nhưng cũng có thể thấy được một đường hầm đen ngòm sâu hun hút, không thể nhìn ra đâu là điểm tận cùng, cứ như có thể nuốt chửng bất cứ ai muốn bước vào. Tiếng gió thổi từ bên trong lại giống như tiếng than khóc thê lương của người thiếu phụ... làm cho người khác không khỏi lạnh gáy run mình.

Tất cả những người ở đó không ai là không cảm thấy lo lắng và chùn bước.

"Chúng... chúng ta có nên vào không sư phụ?" một nam tử thoát nhìn còn rất trẻ, trong đôi mắt thấy rõ sợ hãi.

"Hãy nhìn xa hơn, chỉ cần có được một cánh hoa thôi, chúng ta sẽ không còn phải sợ bệnh nan y hay độc dược cổ xưa nữa" nam nhân trung niên đứng bên cạnh vuốt vuốt cằm nói, trong giọng nói còn mang theo vài phần tự trấn an chính mình.

Nghe vậy đoàn người lại bắt đầu nhao nhao lên. Quả thật là như vậy! Hơn nữa, môn chủ Ngũ Hải đã xác nhận là không có gì nguy hiểm bên trong đó, ông ta còn mang về một cánh hoa, nhìn hình dạng thì đúng là hình dạng của Lang Hoả thập thất hoa bên trong một cuốn sách cổ đã nhắc đến.

Nghĩ đến đây, bọn họ hít sâu một hơi, ánh mắt không tự chủ nhìn sang những người bên cạnh, đi nhiều người như vậy thì cho dù có là cái gì xuất hiện cũng không thể địch lại số đông được. Đúng vậy, nghĩ nghĩ rồi gật gật đầu, cuối cùng quyết tâm, cùng nhau bước vào hang động âm u nhỏ hẹp.

Đoàn người vừa mất hút vào Vô Đáy động thì bốn người từ trên những tán cây cao nhảy xuống. Nam tử mặc trường bào màu đen viền tơ bạc, cổ áo rộng mở lộ ra lồng ngực vững chãi, đôi mắt lạnh nhạt nhìn về phía hang động, tay hắn đang vòng quanh eo của một nữ tử nhỏ nhắn mặc y phục trắng.

Nam tử mặc trường bào xanh dương nhạt, trên đai lưng có mảnh ngọc bội hổ phách đang buông eo của nữ tử y phục hồng nhạt, mặc dù không rõ ràng nhưng trên gò má của nữ tử là rặng mây hồng hồng trông vô cùng cuốn hút.

Mạc Chiêu Huân phải cố gắng kìm chế mới có thể không vươn tay ôm lấy người trước mặt vào trong lòng. Nàng lúc nào cũng bắt gặp thu hút ánh mắt của hắn, chọc cho trái tim khô héo của hắn phải một lần nữa đập thật nhanh.

Dạ Nguyệt cười cười nhìn hai người, chợt phát hiện vòng tay cứng rắn của người nào đó vẫn còn ôm eo nàng, kéo tay hắn ra nói: "Đã an toàn đứng trên mặt đất rồi a"

"Đã là phu thê, nàng còn ngại cái gì?" Tịch Khuyết cười trêu đùa, cung chiều nheo nheo vào cái cằm nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt thấy Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y đang cong khoé môi cười mờ ám nhìn nàng thì mặt không khỏi nóng bừng lên, liếc mắt nhìn người đang cười đáng đánh đòn bên cạnh, nàng chắc chắn một điều da mặt sư phụ dày hơn da mặt nàng nha.

"Bọn họ đi rồi, chúng ta cũng nên đi thôi" Dạ Nguyệt làm bộ ho nhẹ, hướng về phía hang động mà đi.

Tịch Khuyết bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, lồng ngón tay vào nhau, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn nàng: "Được"

Đầu Dạ Nguyệt muốn bốc khói, nàng đầu hàng. Bị ánh mắt đó nhìn, nàng chỉ cảm thấy toàn thân muốn nhũn ra, aizzz nàng quả thật không có tiền đồ a.

Bốn người đứng trước cửa động, nhìn vào nơi tối tăm đen như mực bên trong. Đúng lúc này hai đạo bóng đen xuất hiện, hai nam tử mặc y phục nam tử bình thường, trên tay mỗi người lại mang thêm hai cây đuốc to.

Mạc Chiêu Huân nhận lấy một cây và đưa một cây cho Tịch Khuyết. Lửa bốc lên, khí nóng tản ra xung quanh.

"Chúng ta đi thôi" Mạc Chiêu Huân dẫn đầu đoàn người đi cạnh với Hách Liên Từ Y bước vào bên trong hang động, ánh sáng phát ra từ ngọn đuốc sáng rực, đẩy lùi đi một phần bóng tối xung quanh.

Tiếp theo đến Tịch Khuyết và Dạ Nguyệt cũng theo sát phía sau Mạc Chiêu Huân, ánh mắt liếc nhìn nhau, tay siết chặt lại với nhau. Sau cùng là hai âm vệ đi cuối cùng để bảo vệ cũng như để phòng sau lưng mọi người.

Càng đi sâu vào trong, mặt đất càng ẩm ướt, phía trên nước nhỏ giọt ở khắp nơi từ những thạch nhũ nhỏ xuống. Những gò đá hình thù kỳ dị cũng bắt đầu xuất hiện xung quanh trải dài ở hai bên con đường đất nhấp nhô.

Đi được một đoạn khá xa, vẫn chưa thấy xuất hiện chuyện gì đặc biệt, chỉ có bóng tối luôn bao trùm lên mọi thứ. Cả bọn vừa đi vừa lặng lẽ quan sát xung quanh, về mặt đề cao cảnh giác.

“Cẩn thận dưới chân có bẫy” Mạc Chiêu Huân dẫn đầu nên càng đặc biệt cảnh giác, vừa đi vừa quan sát dưới chân để tránh đạp phải bẫy sập.

Nhưng Mạc Chiêu Huân vừa nói xong thì chân bước hụt một bước, đột nhiên tất cả bị rơi vào một hố sâu, cơ thể trượt dọc xuống theo triền dốc. Dựa vào ngọn đuốc có thể thấy được đây là một thông đạo nằm nghiêng.

Cơ thể nghiêng qua nghiêng lại, quẹo tới quẹo lui cuối cùng mọi người rơi ra một không gian rộng lớn hình tròn. Bên trong là một cái hồ nước, mặt nước sáng lấp lánh, trong veo có thể nhìn thấy được tận đáy hồ.

Tịch Khuyết lập tức nhìn khắp một lượt Dạ Nguyệt, thấy cô gái nhỏ không có xảy ra chuyện gì mới yên tâm đứng dậy, nắm lấy tay nàng nhẹ nhàng kéo nàng đứng lên.

“Cảm ơn chàng” Dạ Nguyệt phúi phúi y phục, mỉm cười nhìn sư phụ mình.

“Chúng ta đã rơi xuống một nơi rất sâu dưới lòng đất rồi” Mạc Chiêu Huân chui người trở lên thông đạo cả bọn vừa rơi xuống, nhưng hắn chỉ có thể trườn được một đoạn ngắn thì đất đá lại từ phía trên tràn xuống làm hắn không thể tiếp tục trườn lên. Cũng không biết bọn họ đã trượt xuống sâu bao nhiêu, chỉ là dựa theo thời gian cả bọn trượt xuống dài như vậy thì có thể thấy rõ nó sâu như thế nào.

“Như vậy chỉ còn cách đi tiếp để tìm một con đường ra khác” Tịch Khuyết nghe vậy không khỏi nhíu mày nói.

Dạ Nguyệt bước đến gần hồ nước đang phát ra ánh sáng đỏ, tò mò nhìn xuống đáy, phía dưới là một loại tảo đặc biệt đang phát ra ánh sáng xanh nhạt dạ quang, mờ mờ ảo ảo soi sáng khắp hang động. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy loại tảo kỳ diệu này: “Thật là đẹp!” Dạ Nguyệt buột miệng cảm thán.

Hách Liên Từ Y cũng không thể không gật đầu đồng ý, thật sự là rất đẹp. Nàng vươn tay chạm nhẹ vào mặt nước hồ, cảm giác mát lạnh sáng khoái truyền khắp đầu ngón tay nàng.

Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết nhìn xung quanh hang động, có ba thông đạo nằm ở phía bên kia hồ nước, đi đến nhìn con đường nhỏ hẹp nằm ở phía bên phải hồ nước dẫn qua bên kia.

“Bọn họ cũng bị rơi xuống và đã đi qua đây” Mạc Chiêu Huân nhìn rất nhiều dấu chân trên đất nói

“Chúng ta cũng nên đi tiếp thôi” Tịch Khuyết gật đầu.

“Á!” Hách Liên Từ Y đột nhiên giật mình hô lên.

“Có chuyện gì?” nghe tiếng kinh hô của người trong lòng, tim Mạc Chiêu Huân không khỏi đập chậm một nhịp, chạy đến bên cạnh nàng lo lắng hỏi.

“Ta... ta vừa thấy có thứ gì đó ở dưới...” Hách Liên Từ Y tay run run chỉ về phía đáy hồ.

“Nguyệt nhi, nàng có nhìn thấy không?” Tịch Khuyết quay qua hỏi Dạ Nguyệt đang bất động ngồi một chỗ, nắm lấy tay nàng không khỏi giật mình vì tay nàng lạnh ngắt.

Dạ Nguyệt gật đầu lia lịa, nàng cũng bị giật mình, mặt tái mét nói: “Thật sự là có gì đó mới vừa nhô đầu lên từ mấy cây tảo này, nhưng nó đã nhanh chóng biến mất rồi”

Đúng lúc này, cả bọn lại nghe thấy tiếng thét đầy kinh hãi từ phía thông đạo thứ ba bên góc phải hồ. Tiếp đó là tiếng ầm ĩ như có một cuộc chiến đang diễn ra ở đó.

Tịch Khuyết dẫn đầu chạy qua phía bên kia hồ, nhìn một lượt ba thông đạo: “Bọn họ đã tách thành ba nhóm ở đây”

“Chúng ta cứ đi xem ở đó đã xảy ra chuyện gì” Dạ Nguyệt gấp rút nói.

Sáu người chạy nhanh vào thông đạo thứ ba, con đường quanh co uốn quẹo, không khí âm u tĩnh mịch. Nhưng tiếng ầm ĩ vẫn còn văng vẳng ở phía trước. Chạy được một đoạn rất ngắn, tiếng đánh nhau ngày càng gần, cho đến khi trước mặt lại xuất hiện một không gian rộng khác. Vừa chạy ra tới thì không khỏi kinh ngạc đứng sững người, về mặt đều một bộ không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đập vào mắt sáu người là máu tươi, rất nhiều máu thành bệt thành bệt trên mặt đất rồi đến trên vách, ngay cả trên đỉnh đầu cũng có, mùi máu tanh xộc vào mũi khiến tất cả đều phải nhủm mặt mà che mũi lại. Nhìn khắp một lượt xung quanh lại không thấy bóng dáng của ai hay bất kỳ.... xác người nào, chỉ toàn máu là máu.

“Thật kỳ lạ, lúc này vẫn còn nghe thấy tiếng ầm ĩ như đánh nhau mà” Dạ Nguyệt không thể tin được nói, nàng mặt mày nhăn nhó nhìn những vết máu trên đất, mùi máu tanh thật sự làm nàng muốn nôn hết số điểm tâm ăn lúc sáng rồi a.

“Chuyện gì đã xảy ra?” giọng nói nam tử khàn khàn phát ra phía sau lưng. “Các người là ai?”

Sáu người quay đầu lại, chỉ thấy một đám nhân sĩ giang hồ đang kinh hoàng nhìn khắp một lượt xung quanh, cảm tưởng giống như nơi này vừa trải qua một cuộc thảm sát giết chóc kinh hoàng ghê rợn.

“Bọn họ đâu?” nam tử trạc tuổi tứ tuần đó lại lên tiếng, ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn đám người Dạ Nguyệt.

Mạc Chiêu Huân tiến lên, chấp tay theo kiểu người giang hồ, từ tốn nói: “Tại hạ tục danh xưng Âu Dương Huân, cũng như các vị nghe được tiếng ầm ĩ ở nơi này, cùng với bằng hữu chạy đến thì đã thấy cảnh tượng như vậy”

Nghe một cái tên lạ, nhìn một lượt sáu người mặc quần áo thương nhân bình thường mặc dù đáng vẻ có phần hơn người, chứng tỏ bọn họ cũng không phải là người có tiếng tăm trên giang hồ. Trong sáu người lại có hai nữ nhân và cũng không thấy vết máu trên người họ, nam tử trung niên mới hơi thả lỏng mày đang nhíu chặt, trống không nói: “Môn chủ phái Không Động, La Địch. Xin hỏi các vị tại sao lại ở Vô Đáy động, hay là....”

Mạc Chiêu Huân im lặng không nói cũng như là thừa nhận suy nghĩ của La Địch.

“Hóa ra cũng vì Lang Hóa thập thất hoa” đám người giang hồ lại bắt đầu nhao nhao lên bàn tán.

“Từ bây giờ chúng ta phải càng đề cao cảnh giác” La Địch nhìn máu tươi trên đất, nhíu mày nói. Hắn không biết đám người này từ đâu đến, chỉ là nhìn bọn họ không giống như vừa mới tạo ra cảnh tượng này, nhưng hắn cũng phải cẩn thận. Về phần những người đã đi thông đạo này, hắn cũng không biết là bọn họ có còn sống hay không nhưng nhìn máu chảy thành sông như thế này e là dư nhiều lạnh ít rồi. “Để cho an toàn, các vị hãy cùng đi với chúng ta”

Tịch Khuyết nhíu mày, Mạc Chiêu Huân cũng nhíu mày, muốn canh chừng bọn họ sao?

“Mời” La Địch đưa tay ra phía trước, ý bảo bọn họ hãy đi trước.

Hai ám vệ mày nhíu càng chặt, trong mắt là sát khí xoẹt qua, vốn muốn ra tay nhưng Mạc Chiêu Huân lặng lẽ kéo bọn họ lại ý bảo không được manh động.

Dạ Nguyệt mắt cũng xoẹt qua tia hiểu rõ. Bây giờ cả đám không biết đang phải đối mặt với thứ gì, lúc ở hồ nước nàng và Tử Y tỷ đã thấy một thứ gì đó, mặc dù nhìn không rõ ràng nhưng nàng tin chắc đó là một thực thể sống. Lại nhìn đến cảnh tượng ở nơi này thì rõ ràng thứ gì đó rất nguy hiểm và hung bạo, nàng tin chắc hai chuyện này có liên quan đến nhau. Nên bây giờ tốt nhất là đừng nên gây chuyện với đám nhân sĩ giang hồ này, trong tình thế nguy hiểm không nên tạo quá nhiều kẻ địch.

Tịch Khuyết cũng hiểu đạo lý này nên hắn cũng không nói gì, chỉ âm thầm càng siết chặt lấy tay Dạ Nguyệt, truyền hơi ấm sang đôi tay đang lạnh ngắt của nàng.

Hách Liên Tử Y cũng bắt giác nắm chặt lấy tay của Mạc Chiêu Huân lúc nào không hay. Mạc Chiêu Huân mỉm cười nhìn nàng: “Yên tâm, đã có ta rồi”

Nói xong cũng không đợi nàng kịp rút tay ra đã nắm chặt lấy tay nàng, cảm được dẫn đầu đi trước. Hách Liên Tử Y mặc dù rất muốn rút tay lại nhưng nàng lại luyến tiếc bàn tay to lớn ấm áp quen thuộc này, nàng lại nhớ đến lời Dạ Nguyệt từng nói: “Nếu không buông bỏ được chi bằng đừng buông”, lòng nàng rối như tơ vò....

0w0

Đám người đứng sát lại thành hình vòng tròn, cảnh giác nhìn khắp xung quanh bốn phía, vẻ mặt căng thẳng cùng đồ đầy mồ hôi.

“Có thấy gì không?” nam nhân thoát nhìn rất trẻ tuổi, tướng mạo cũng rất tuấn tú nói. Hắn là môn chủ phái Thanh Thành, Đoàn Vĩnh Hàn đảo mắt nhìn lên phía trên, cố gắng mở mắt thật to cùng với gương được lên cao để nhìn cho rõ hơn.

“Không thấy nữa” một vài người lắc đầu.

“Rõ ràng ta đã thấy một bóng đen vọt nhanh qua chúng ta” Đoàn Vĩnh Hàn chắc như đinh đóng cột.

Đúng lúc này tiếng la thất thanh vang lên, xoay người lại thấy một người bị kéo vào trong thông đạo trống bên kia.

“CÚU...” hân chưa kịp hét hết câu thì cổ họng đã bị xé toạc ra, máu phun ra như mưa.

Cả đám kinh hãi nhìn hai bàn tay kỳ dị trắng muốt đó đang xé toạc cổ của một con người, rồi không đợi bọn họ chạy đến đã cùng với nam nhân bị bắt đi biến mất vào trong bóng tối của thông đạo.

“Yêu... yêu quái...” vài người hét lên ngã ngửa trên đất, cơ thể run rẩy lắc mạnh như mắc bệnh kinh phong.

Trên mặt tất cả những người có mặt ở đây không ai che giấu được nỗi kinh hoàng hoảng hốt. Mặc dù không nhìn thấy thân hình cùng khuôn mặt, nhưng đôi bàn tay kỳ dị trắng muốt đó thoát nhìn tương tự bàn tay của một nữ tử, vậy mà lại có thể dễ dàng xé rách cổ họng của một nam nhân to lớn.

“Làm thế nào mà ả ta lại có thể giết người trước mũi chúng ta như thế này?” nam thân thân hình cường tráng thô kệch nhú mày nói, vẻ mặt lộ ra giận dữ. Hân là môn đồ của phái Thanh Thành, trưởng sư huynh Tiêu Kỳ.

Nhưng vừa dứt lời thì thêm hai ba người nữa la hét thất thanh, cơ thể giống như có một sức mạnh cực mạnh bầu vào rồi kéo đi.

“Buông ta ra” một nam tử rút kiếm đâm về phía sau, cảm giác được buông lỏng liền quay người lại nắm lấy bàn tay đã kéo hân nhưng vừa nắm vào thì hân cảm thấy rợn cả người. Cảm giác lạnh lẽo cùng nhóp nhép, trơn tuột. Hân há hốc mồm nhìn hình ảnh trước mắt nhưng chưa kịp la lên thì mắt đã bị hai ngón tay đậm xuyên qua, rồi tiếp theo là đến cổ họng bị một bàn tay bầu vào kéo cả da lẫn thịt đứt ra thành một mảng, máu thịt be bét bị lôi đi vào trong bóng tối. Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng mấy giây.

Đám người chưa kịp nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra thì lại thấy hai ba người bị kéo vào một đường thông đạo khác nhau, biến mất vào trong bóng tối, vết máu kéo dài từ chỗ bọn họ kéo đến các thông đạo.

“AI? CÁC NGƯỜI LÀ AI? MAU XUẤT HIỆN ĐI” Tiêu Kỳ không thể giữ được bình tĩnh nữa, hét lên, nắm chặt lấy thanh đao sáng loáng trên tay.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió hú ghê rợn thật lớn xuyên qua các thông đạo, càng làm cho lòng người sinh ra sợ hãi nao núng.

“Chúng ta... chúng ta quay lại tìm những người kia đi” một nam nhân mặt mũi xanh lè không còn chút máu, ngồi bệt trên đất sợ hãi nói.

“Người nên nhớ chúng ta không thể trở ra bằng cái triền dốc đó được” Đoàn Vinh Hàn lạnh lẽo nói. Hân cũng muốn thoát khỏi cái nơi quái quỷ này càng nhanh càng tốt nhưng nếu không đi tiếp để tìm lối ra thì làm sao mà thoát được đây? Lang Hổ thấp thỏm hoa gì gì đó hân không cần nữa, trước tiên phải lo toàn mạng cái đã. “Tiến lên hay là dừng lại chờ chết chắc các ngươi cũng đã quyết định xong rồi phải không?”

Mọi người đều im lặng, dĩ nhiên trong lòng hiểu rõ phải tiếp tục tìm lối ra. Nhưng trong thâm tâm không thể che giấu được sợ hãi lo lắng đang ngày càng bao phủ, tự nhiên lại đâm đầu vô con đường chết gì thế này. Rõ ràng môn chủ Ngũ Hải đã nói không có gì nguy hiểm hết, vậy mà...bây giờ bọn hân lại phải đối mặt với cái thứ yêu ma quỷ quái gì đây.

“Chúng ta sẽ đi chuyển theo hình vòng tròn như thế này, phải đề phòng hết tất cả mọi hướng, có chuyện gì thì phải lập tức la lên thật nhanh trước khi quá muộn” thấy một đám nhát gan như thỏ đế, Đoàn Vinh Hàn hừ lạnh. Hân không muốn chết chung với cái lũ ngu xuẩn này, xem ra phải tự thân vận động, tự mình bảo vệ lấy mình. Mặc dù còn trẻ nhưng hân đã được ngồi lên vị trí môn chủ một môn phái có tiếng nói trong giang hồ, chứng tỏ bản lĩnh cũng không nhỏ.

“Có rất nhiều thông đạo, chúng ta nên đi cái nào đây?” một người nhìn khắp một lượt năm sáu cái thông đạo xung quanh, không khỏi lo lắng hỏi.

Đoàn Vinh Hàn cũng nhìn khắp một lượt, chợt dừng lại ở cái thông đạo không có vết máu kéo dài đến đó: “Chúng ta sẽ đi đường này” những cái kia chắc chắn đều có bọn chúng ở đó, như vậy chỉ còn phải hy vọng vào thông đạo trước mặt này thôi.

Như vậy, đoàn người tiếp tục đi tiếp, hướng đến thông đạo lớn nhất lại không có vết máu mà đi.

0w0

“Thông đạo thứ hai là một ngõ cụt” La Dịch vừa đi vừa nói, lúc này bọn họ là nhóm người được chia ra đi ở thông đạo đó nhưng đi một lát lại gặp ngay ngõ cụt nên đành phải quay đầu lại. Không ngờ vừa gần đến cửa ra thì lại nghe được tiếng âm ỉ ở thông đạo thứ ba nên lập tức chạy qua.

“Có lẽ ở đây có dã thú” một người đánh bạo đưa ra suy đoán. Bọn họ bắt đầu bàn tán suy đoán xem rốt cuộc là thứ gì.

Đi đằng trước cùng với Tịch Khuyết, Dạ Nguyệt lại không cho là như vậy, rõ ràng nàng đã nhìn lướt qua thấy một sinh vật lạ. Nghĩ như vậy nàng không khỏi nhú mày, đừng có nói với nàng giống như mấy bộ phim nàng hay xem nha, sinh vật dưới lòng đất sao?

“Chàng có nghĩ giống như mấy bộ phim viễn tưởng, có quái vật ở dưới này hay không?” Dạ Nguyệt nhỏ giọng nói với Tịch Khuyết.

“Phim viễn tưởng?” Tịch Khuyết nghe nàng nói đến từ lạ, nhưng hân lại không cảm thấy lạ chút nào, mà dường như hân còn hiểu được thuật ngữ lạ

nàng mới vừa nói.

Dạ Nguyệt quên là sư phụ mất trí nhớ nên mới buộc miệng hỏi, không ngờ Tịch Khuyết lại cúi đầu nhỏ giọng vào tai nàng: “Rất có thể là vậy”

Dạ Nguyệt trở mặt ra nhìn Tịch Khuyết, sư phụ biết phim viễn tưởng là cái gì sao?

Thấy nàng nghi ngờ nhìn hần, Tịch Khuyết mỉm cười: “Ta cũng không biết tại sao lại biết được đó là cái gì”, và trong thâm tâm hần từ lâu đã luôn muốn hỏi nàng một chuyện, chỉ là cho đến giờ vẫn chưa có dịp để hỏi.

Xem ra như người ta thường nói, trí nhớ thật sự vẫn còn nằm nơi nào đó trong đầu sư phụ, chỉ là đến nơi xa lạ này không gặp được cái gì quen thuộc để tác động đến nó nên nó vẫn ngủ sâu chìm vào quên lãng. Bây giờ gặp nàng dường như trí nhớ sư phụ đang được kích thích dần dần, có thể ở tương lai không xa sư phụ sẽ có thể nhớ lại tất cả.

“Đó là cái gì?” Mạc Chiêu Huân kinh ngạc thốt lên.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía Mạc Chiêu Huân chỉ. Chỉ thấy trong bóng tối sâu hút đằng trước chính là một cái gì đó màu trắng đang từ từ tiến dần về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 46

“Cứu mạng, xin các vị đại hiệp hãy cứu dân nữ” cô gái mặc y phục một màu trắng toát đơn giản nhưng lúc này nó đã bị nhuộm thành một màu máu đỏ tươi trộn lẫn với bùn đất trông rất ghê rợn, tóc tai bù xù luộm thuộm cũng đầy bùn đất và máu. Nàng ta vừa nhìn thấy nhóm người thì hét ha hét hải chạy đến la hét cứu mạng, vừa lại gần thì té nhào xuống đất bất tỉnh.

Mọi người nhìn thấy đều không khỏi nhủu mày bịt mũi, mùi máu tanh lại xông vào mũi khiến bọn họ muốn nôn một trận.

Hách Liên Tử Y và Dạ Nguyệt chạy lên trước đỡ lấy nàng ta. Hách Liên Tử Y nhanh chóng chuẩn mạch cho nàng ta.

“Không có gì đáng lo ngại, chỉ là sợ hãi quá độ cùng với mất sức do nhiều ngày chưa ăn uống”

Dạ Nguyệt ấn huyệt nhân trung cho nàng ta tỉnh dậy, vừa tỉnh dậy nàng ta lại sợ hãi van xin mọi người cứu mạng nàng ta.

“Vị cô nương này, sao cô nương lại ở nơi này?” Mạc Chiêu Huân thấy không thể biết được gì nếu nàng ta cứ la hét như vậy nên bước đến gần hỏi. “Có chuyện gì đã xảy ra?”

“Dân nữ.... dân nữ và tướng công đi ngang qua vùng này, bị lạc vào đây.....” nàng ta vừa khóc vừa nấc cụt đứt quãng kể lại “Bọn chúng.... Bọn chúng tấn công chúng tôi.... phu quân dân nữ.... bị bọn chúng bắt đi rồi...” nói xong lại sợ hãi khóc thật thê lương.

“Bọn chúng là ai?” nghe vậy Tịch Khuyết nhủu mày, đến gần đứng cạnh Dạ Nguyệt.

“Dân nữ cũng không biết.... chúng tôi vốn chỉ là nông dân bình thường đang đi thăm họ hàng xa... không ngờ đi ngang qua vùng này vì không thông thuộc đường đi nên lạc... lạc vào động này... bọn chúng lại truy cùng giết tận chúng tôi....”

Mọi người nhìn nhau vẻ mặt trầm mặc, đã có thể chắc chắn một điều trong này có một “thứ gì đó” đang rình rập và có thể ra tay lấy mạng bọn họ bất cứ lúc nào. Chuyện thăm sát lúc trước chỉ có thể là do bọn chúng gây ra.

“Không thể dẫn theo nàng ta” thấy không thể khai thác được thông tin từ thiếu phụ này, La Dịch lạnh lẽo nói, nếu dẫn theo chẳng khác nào tự rước của nợ vào thân, bọn họ bây giờ đã trong tình trạng rất nguy hiểm rồi, lo cho bản thân còn chưa xong nói gì là lo cho người khác.

Không chỉ La Dịch nghĩ vậy mà tất cả những người có mặt ở đây đều nghĩ vậy, tất cả đều trầm mặc không đồng ý cũng không phản đối.

Dạ Nguyệt đứng dậy, nhỏ giọng nói gì đó vào tai Tịch Khuyết, Tịch Khuyết nghe xong mắt xoẹt qua ý cười, đúng ý của hần.

“Nàng ta sẽ đi cùng với chúng ta” Tịch Khuyết quay qua bọn người La Dịch âm trầm nói, giọng nói lạnh như gió bắc cực, vẻ mặt muốn bao nhiêu dọa người là có bấy nhiêu đáng sợ khiến đám người La Dịch không khỏi rùng mình, chưa đến mùa đông mà bọn hần đã cảm thấy cái rét lạnh của mùa đông tháng chạp.

“Vậy thì các người sẽ tự chịu trách nhiệm, cho dù có việc gì cũng không liên quan đến chúng ta” La Định kim chế sợ hãi trong lòng, cứng rắn nói rồi cùng với đoàn người phía sau tiếp tục hướng phía trước đi tiếp, không thèm để ý gì đến bên Dạ Nguyệt.

“Khỏi phải nói” Dạ Nguyệt bĩu môi, cùng với Hách Liên Tử Y đỡ vị tiểu nương tử đó dậy.

“Dân nữ ngàn vạn lần biết ơn các vị nữ hiệp, đại hiệp...”

“Không cần khách sáo, cô nương tên gì?” Hách Liên Tử Y mỉm cười dịu dàng nói cũng không quên đưa khăn tay cho nàng ta lau mặt.

“Dân nữ tên Tiểu Tứ, ở thôn mọi người thường gọi A Tu” A Tu cũng mỉm cười chất phác, gạt đầu lia lịa vừa nhận khăn vừa luôn miệng nói cảm ơn.

Suốt dọc đường đi Dạ Nguyệt và Hách Liên Tử Y luôn quan tâm hỏi thăm đến A Tu nhằm để giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng nàng ấy.

Được biết, A Tu và tướng công nàng ta tên A Cát, là người ở xa đến thôn Đông Liên mưu sinh, công việc thường ngày của hai vợ chồng là làm thuê cho ruộng của nhà người ta. Một ngày trước nghe người trong làng nói nội của A Cát bệnh nặng nên cả hai tức tốc lên đường trở về quê nhà để gặp mặt cụ lần cuối. Đi tới đây lại bị lạc trong khu rừng rộng lớn này, tìm thấy hang động nên trú thân một đêm, không ngờ lại có “thứ gì đó” xuất hiện, rượt đuổi bọn họ khiến bọn họ phải chạy sâu vào hang động, cuối cùng rơi xuống hang động ở dưới lòng đất này.

0w0

Bên ngoài, trời dần về đêm, đêm khuya thanh vắng không một bóng người. Nhưng trong hang động vẫn là một màu tối đen như mực, không thể phân biệt được ngày hay đêm. Đi được đoạn đường rất xa, qua hết cửa quẹo này đến cửa quẹo khác, lựa chọn thông đạo để đi, cuối cùng đoàn người gặp một khoảng không gian rộng khác, bên trong đó có đến năm sáu cái thông đạo cùng với một cái hồ nhỏ. Tương tự như cái hồ lớn ở đường vào, nước hồ trong vắt mát lạnh và dĩ nhiên cũng không thể thiếu loại tảo đặc biệt phát ra thứ ánh sáng xanh mờ mờ ảo ảo. Trên vách đá bên cạnh hồ, một dòng nước trong veo đang chảy xuống từ trên đỉnh hang động, xuyên qua những gờ đá xuống hồ nước, tiếng chảy róc rách nghe rất êm tai và thoải mái.

“Chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây” La Định nhìn tới nhìn lui một chút, thấy không có dấu vết gì khả nghi cũng không thấy vết máu nào, nên quay qua nói với cả đoàn. Phân phó cho từng nhóm nhỏ canh chừng ở các cửa thông đạo, nếu “thứ gì đó” xuất hiện thì lập tức la lên báo hiệu. Mọi người đã đi một ngày dài, lại gặp phải những chuyện kinh hoàng như thế này nên vốn đã rất mệt mỏi, không ai nói gì chỉ lẳng lặng ngồi nghỉ ngơi lấy lại sức mà đi tiếp để tìm lối ra.

Tịch Khuyết, Mạc Chiêu Huân và hai ám vệ để bốn cây đuốc lên vách, cũng ngồi xuống nghỉ ngơi lấy lại sức.

Dạ Nguyệt và Hách Liên Tử Y giúp A Tu lau sạch bùn đất trên tay chân, da thịt trắng nõn dần dần lộ ra khiến đám nhân sĩ giang hồ nhìn qua không chớp mắt. Lúc bấy giờ bọn họ mới quan sát Dạ Nguyệt và Hách Liên Tử Y, một người có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, còn một người thì lạnh lùng khó gần nhưng cũng không giấu được nét đáng yêu của cô gái nhỏ. A Tu cũng rất xinh đẹp, còn xinh đẹp hơn cả nhân vật nữ chính của chúng ta, đó là sắc đẹp thủy mị sắc xảo khiến bọn nhân sĩ giang hồ không khỏi cảm thán, nhìn được mà lại không ăn được.

Sau khi giúp A Tu rửa sạch bùn đất, đưa lương khô cho nàng ấy ăn, cả hai đỡ nàng nằm xuống nền đất để nàng chớp mắt một chút. Rồi cả hai qua bên chỗ Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân đang ngồi, nhập bọn với bọn họ.

Tịch Khuyết vươn tay kéo Dạ Nguyệt ngồi vào trong lòng mình, mắt xoẹt qua tia lạnh lẽo nhìn đám nhân sĩ giang hồ bên kia khiến bọn họ lập tức quay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn qua bên này nữa.

Dạ Nguyệt hai má nóng bừng, ảo não nhỏ giọng nói với người nào đó: "Bọn họ đang nhìn Tử Y tỷ với A Tu chứ có phải nhìn ta đâu à, còn nữa trước mặt nhiều người như vậy sao ta có thể ngồi như vậy a"

Tịch Khuyết thu lại vẻ lạnh lẽo, vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô gái nhỏ, không hề có ý định để cô gái nhỏ ngồi qua bên cạnh: "Mặc kệ là nhìn ai, chỉ cần có dính nàng trong đó thì ta không để yên được, ta không muốn ai khác thấy được vẻ đáng yêu của nàng"

Aiz aiz hình như chàng tự luyến thê từ của mình quá nhiều nha, ta chỉ là một cô gái bình thường thôi mà. Dạ Nguyệt lẩm bẩm trong miệng.

Tịch Khuyết mặc kệ nàng nói gì, trong mắt hần nàng là đáng yêu nhất, hơn nữa nàng còn là thê từ hần, hần làm sao để tên nam nhân nào khác dám công khai nhìn ngắm nàng như vậy được.

Thấy vẻ kiên quyết trong mắt Tịch Khuyết, Dạ Nguyệt lắc đầu bó tay nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Nếu sư phụ đã không để ý đến ánh mắt người khác thì nàng cũng không cần để ý nữa...

“Như thế nào, có hỏi được gì từ nàng ấy không?” Mạc Chiêu Huân thấy Tịch Khuyết đã giải quyết xong đám người bên kia, không cần hần phải ra tay nữa, nên quay qua nhỏ giọng hỏi Hách Liên Tử Y và Dạ Nguyệt.

“Chỉ biết bọn chúng rất nhanh, phu quân nàng ấy biết không thể chạy trốn kịp nên giấu nàng ấy ở góc tối một chỗ nào đó rồi đánh lạc hướng bọn chúng để nàng ấy chạy thoát” Hách Liên Tử Y thờ dãi nói.

“Có một điều. ....” Dạ Nguyệt nhẹ giọng, thu lại tiếng nói nhỏ hết cỡ. “Nàng ấy nói trong lúc chạy trốn có nhìn thấy một đóa hoa đang nở rộ rất đẹp lại không biết là loại hoa gì, chỉ là ở đó đầy cơ quan với cạm bẫy chết người”

Mạc Chiêu Huân lập tức hỏi: “Nàng ta có nhớ nó ở đâu không?”

Dạ Nguyệt gật gù đầu, thấy tia vui sướng trong mắt Mạc Chiêu Huân, Dạ Nguyệt thờ dãi nói: "Chỉ là không biết có nên tin nàng ta hay không thôi"

Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Tử Y khó hiểu nhìn Dạ Nguyệt và Tịch Khuyết.

"Theo suy đoán sơ bộ, nàng ta đang nói dối chúng ta về thân phận của mình" Dạ Nguyệt lại càng thấp giọng hơn nữa, nhờ tiếng nước chảy để không để người khác ngoài bọn họ nghe được. "Nàng ấy nói nàng ấy và phu quân là nông dân bình thường, vậy mà tay chân nàng ấy lại trắng nõn mềm mại, không hề có vết chai sạn của người nông dân hay là của một thiếu phụ nông thôn. Vì nhìn ra điểm này nên mới để nàng ta đi chung với chúng ta"

Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Tử Y nhất thời hiểu ra, bao nhiêu chuyện xảy ra làm bọn họ không chú ý đến điểm này.

"Nghĩ lại quả thật là vậy, A Tu nói nàng ấy cùng phu quân đi làm ruộng thuê cho người ta, nhà lại cực khổ cơ cực..." Hách Liên Tử Y nhớ lại những lời A Tu kể, quả nhiên có rất nhiều sơ hở trong đó, vì bùn đất và vết máu trên người nàng ta quá nổi bật nên nàng không để ý đến, lúc giúp nàng ấy lau cơ thể đã cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không nghĩ ra không đúng điểm nào, thì ra chính là điểm này.

"Còn nữa, A Tu nói phu quân giấu nàng ấy ở nơi nào đó, nàng ấy nói nàng ấy đã lẫn trốn bốn năm ngày ở nơi này nên có thể nhớ được những nơi đã qua. Nhưng nơi này tối đen như mực, không thể nhìn rõ phương hướng, đường đi thì quanh co nhiều thông đạo giống nhau, nàng ấy lại là một thiếu phụ nông thôn bình thường vừa bị mất phu quân, chỉ có một mình, đầu óc thì hỗn loạn sợ hãi tột độ vậy mà lại có thể nhớ được đường đi trong này hay sao?" Dạ Nguyệt chậm chậm phân tích, đó là những điểm nàng và sư phụ đã âm thầm trao đổi với nhau suốt dọc đường đi. "Nên rất có thể nàng ta đang nói dối và đang che giấu chúng ta chuyện gì đó"

"Cũng có thể nàng ta là một trong số chúng" Tịch Khuyết bổ sung thêm.

"Như vậy để nàng ấy đi cùng là để có thể vừa giám sát vừa âm thầm nhìn xem ý định thật sự của nàng ấy?" Mạc Chiêu Huân không khỏi khâm phục tam đệ và đệ muội, trong lúc hỗn loạn như vậy mà hai người bọn họ còn có thể sáng suốt nhìn ra những điểm này.

Thật ra lúc ban đầu Dạ Nguyệt cũng không có nhìn ra nhưng do lúc nàng đỡ A Tu, vô tình đã cảm giác được bàn tay mềm mại, lại đúng lúc nghe nàng ta nói mình và phu quân là nông dân bình thường. Dạ Nguyệt mới nhìn kỹ mặt mũi nàng ta, thấy đằng sau lớp bùn đất là một khuôn mặt rất xinh đẹp, âm thầm lau đi một mảng bùn đất trên tay nàng ta liền thấy da thịt mềm mại trắng hồng như một vị tiểu thư thế gia, thế nào lại là thiếu phụ nông thôn nghèo khổ được đây?

Còn Tịch Khuyết lại cảm thấy có gì đó không bình thường ở người này, ở nơi như vậy lại có một nữ tử đột nhiên xuất hiện đúng lúc như vậy? Mặc dù nói là do lạc đường nhưng ở trong này bốn năm ngày, "thứ gì đó" lại rất nhanh và thông thuộc mọi ngõ ngách ở đây, bọn chúng lại có thể dễ dàng giết sạch một đám nhân sĩ giang hồ, cho dù có may mắn thế nào cũng không thể còn sống tới bây giờ mà tất cả chỉ là do may mắn được. Nếu không phải người của bọn chúng thì người này cũng phải là một người có đầu óc cùng với võ công không tầm thường mới có thể sống sót đến tận bây giờ.

Như vậy, việc quan trọng bây giờ chính là điều tra xem ý định thật sự của vị cô nương tự nhận mình là thiếu phụ nông thôn vừa mới mất phu quân này. Hơn nữa nàng ta nói nàng ta biết Lang Hoả thập thất hoa ở đâu, nên cho dù thế nào bọn họ cũng phải điều tra rõ mọi chuyện, biết đâu lại có thể tìm thấy Lang Hoả thập thất hoa.

Lặng lặng quyết định xong mới có thể yên tâm nghỉ ngơi đôi chút.

"Nàng ngủ đi, khi nào đi tiếp ta sẽ gọi nàng dậy" Tịch Khuyết dịu dàng nói vào tai Dạ Nguyệt, hơi thở ấm áp phun vào tai nàng làm nàng ngửa ngửa.

Dạ Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, nàng thật sự rất đuối nha, phải nghỉ ngơi để có thể đi tiếp, nàng không thể làm gánh nặng cho mọi người được. Có một điều ngoài dự tính của nàng, vốn dĩ nàng cứ tưởng trong này sẽ có bầy sập cùng với trận pháp gì đó chứ, không ngờ lại là một đám quái vật hung tợn giết người không chớp mắt.

“AAAAAAA....!”

Đúng lúc này, tiếng hét thất thanh của đám người đối diện đánh thức tất cả mọi người. Vừa bật người đứng dậy đã thấy từ thông đạo đối diện với hồ nước, một cái đầu trắng toát tron nhãn lộ ra, chất nhầy màu xanh kỳ dị từ trên cái đầu từng mảng từng mảng rơi xuống đất.

Đám người bên đó nhanh chóng lui dần về sau, La Định rút vũ khí ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến, hét lên: “RỐT CUỘC BỌN BÂY LÀ QUÁI VẬT PHƯƠNG NÀO?”

Vừa dứt lời thì cái đầu bắt đầu di chuyển, một đám hình hài kỳ dị trắng toát tron bóng dần dần lộ ra từ thông đạo đó, chậm chậm bò phía trên đầu bọn họ. Chỉ thấy bọn chúng có hình dáng gần giống với con người, nhưng cơ thể lại trắng toát không da không lông tóc, chất nhờn xanh lại bao phủ

xung quanh cơ thể chúng, khuôn mặt biến dạng quái dị, hai tròng mắt nhỏ xíu màu đỏ ngầu như đang rất giận dữ, tay chân gầy gò nhưng lại có thể bám vào vách tường mà di chuyển rất nhanh.

“AAAAAA!” lại tiếng hét thất thanh.

Nhìn qua chỉ thấy từ dưới đáy hồ cũng có những cái đầu trắng toát nhầy nhụa cùng khuôn mặt ghê rợn đang từ dưới nước trồi lên.

Tịch Khuyết kéo Dạ Nguyệt về phía sau mình, rút nhuyễn kiếm từ thắt lưng. Mạc Chiêu Huân cũng rút kiếm ra chắn trước mặt Hách Liên Tử Y.

Rất nhanh bọn quái vật nhảy xuống bám vào cơ thể của từng người, tiếng la hét tiếng vũ khí chém giết nhanh chóng vang lên trong không gian tĩnh mịch. Một trận huyết chiến diễn ra giữa một bên cầm vũ khí và một bên dùng đôi bàn tay thanh mảnh mà xé xác tất cả những người mà nó chạm qua. Máu thịt be bét phun ra lẫn vào nhau, từng mảng từng mảng da thịt cùng những phần cơ thể bị xé ra không hề thương tiếc, trông vô cùng ghê rợn.

Mà bên này, Tịch Khuyết, Mạc Chiêu Huân và hai ám vệ cũng đang chém giết bọn quái vật. Mặc dù rất nhanh nhưng bọn chúng chỉ có thể tấn công khi chạm vào người của đối phương, nên trước khi để bọn chúng bám vào, bốn người đã nhanh chóng chém đứt tay những con nhảy đến, sau đó một đường chém chết nó.

Dạ Nguyệt rút ba cây châm phóng vào một con đang lao đến Tịch Khuyết, vừa trúng châm nó liền ngã ra nằm trên mặt đất, cơ thể co giật rồi từ từ phún ra máu đen mà chết dần.

“Không ngờ cũng có ngày ta phải dùng đến loại châm độc này” Dạ Nguyệt thở dài, vì đối với người cổ đại, võ công mà sư phụ dạy nàng chỉ có thể được xem là một cao thủ hàng nhị đẳng, nàng cũng còn chưa có luyện thành cao thâm như sư phụ nên đành phải nghĩ đến cách khác để phòng thân.

Mặc dù không như Mạc Chiêu Huân có nội lực, nhưng Tịch Khuyết lại có thân thủ rất nhanh không hề thua kém tuyệt đại cao thủ trên giang hồ cùng với đường kiếm linh động, dù không nhớ gì nhưng giống như thứ võ mà trước đây hắn học vốn dĩ đã trở thành phản xạ tự nhiên của bản thân, có thể dễ dàng sử dụng bất kỳ loại vũ khí nào để thoát đi sinh mạng của bất kỳ ai. Có nhiều khi hắn nghĩ biết đâu trước đây hắn vốn dĩ là một tên sát thủ giết người không chớp mắt?

“RÚT THÔI!” La Địch hét lên, vừa thở dốc vừa lui về phía sau, bọn chúng thật sự rất đông, cứ hễ hắn chém chết con nào thì con khác lại xuất hiện.

Từng tốp từng tốp từ trong thông đạo đó lao ra rất nhiều, mà người thì đang chết dần chết dần. La Địch đầu đầy mồ hôi, hắn không thể cầm cự được nữa, kéo người bên cạnh đẩy lên phía trước làm lá chắn rồi nhanh chóng lao vào trong một thông đạo khác.

Thấy vậy những người khác cũng tàn nhẫn nắm được ai thì đẩy họ lên trước mà quay đầu chạy trốn. Còn người bị đẩy lên chỉ có một con đường, liều mạng cầm vũ khí giết được con nào hay con đó, máu đen máu đỏ tươi trộn lẫn vào nhau đầy đất đầy vách, cơ thể người bị xé thành từng mảnh nằm lênh lảng chất chồng trên mặt đất, hồ nước trong veo nay cũng nhuộm đỏ một màu máu đỏ tươi.

“Bên này” Mạc Chiêu Huân vừa chém chết một con trước cửa một thông đạo, quay qua nói với đám Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt phóng ra châm độc cản đường bọn quái vật để Hách Liên Tử Y và A Tu chạy về phía Mạc Chiêu Huân. Nhưng Dạ Nguyệt chưa kịp chạy thì bị một con tóm được, nó gào lên giờ tay định xé nát cánh tay của Dạ Nguyệt thì máu đen phun ra trên mặt Dạ Nguyệt, đường kiếm chém xuống xé rách cơ thể con quái vật ra làm đôi. Nhưng ngay lập tức lại có con khác từ hướng Mạc Chiêu Huân nhào lại nàng.

Tịch Khuyết nhanh chóng nắm lấy tay Dạ Nguyệt kéo nàng về phía hắn, nói to: “Nhị ca, huynh chạy hướng đó đi, chúng ta sẽ gặp lại sau” vừa nói vừa vùng kiếm chém chết con quái vật đang chặn trước cửa thông đạo.

Dạ Nguyệt chớp thời cơ giật lấy cây đuốc trên vách rồi cả hai lao nhanh vào trong thông đạo tối đen như mực, phía sau có hai ba con nhanh chóng chạy theo hai người. Thấy vậy Dạ Nguyệt lấy ra những cây châm độc cuối cùng phóng vào bọn chúng khiến bọn chúng ngã ra trên nền đất, thất khiếu mà chết.

Bên này Mạc Chiêu Huân, Hách Liên Tử Y, A Tu cùng với một ám vệ cũng nhanh chóng lui vào trong thông đạo khác, vừa chạy vừa giết những con đuổi theo phía sau.

Như vậy, cả bọn đã bị tách ra, đám người nhân sĩ võ lâm cũng bị tách ra thành nhiều nhóm nhỏ chạy vào các thông đạo khác nhau.

0w0

Trong căn phòng đất nhỏ hẹp, ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ cây đuốc tỏa ra trên vách, xung quanh bốn phía đều là vách đất, một ao nhỏ như một cái bồn tắm nằm trong góc căn phòng, nhìn xuống cũng không hề có bất kỳ cái lỗ hổng nào. Quan sát hết một lượt xung quanh, Tịch Khuyết thấy căn phòng này hoàn toàn cách biệt với các ngõ ngách thông đạo bên ngoài. Bởi vì vừa lo nhìn phía sau vừa chạy nên hắn và nàng bị sụp vào một cái bẫy sập, nào ngờ lại rơi vào trong căn phòng này, cả hai cũng không nhìn thấy con đường mà cả hai đã bị rơi vào đây.

"Trước tiên chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây để lấy lại sức" Tịch Khuyết gom những cành củi khô nằm rải rác khắp căn phòng, đốt thành một đồng lửa nhỏ.

Dạ Nguyệt gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy thôi, nàng và sư phụ đã tìm kiếm hết mọi nơi ở đây nhưng vẫn không thể tìm thấy lối ra hoặc là một công tắc để mở cơ quan nào.

Thấy ao nước bên cạnh, Dạ Nguyệt vẩy nước lên rửa sạch vết máu bám vào bên ngoài chiếc balo trên lưng mình, balo này là dựa theo trí nhớ trước đây, chính tay nàng may trước khi xuống núi để đựng những vật dụng quan trọng cần thiết của nàng. Nàng lấy ra hai ba cái khăn tay, đưa cho Tịch Khuyết, rồi bản thân cũng những nước lau chùi vết máu dính trên cơ thể.

"Nàng có thể tắm ở đây cũng được, ta không thấy phiền đâu" Tịch Khuyết cười trêu đùa nhận lấy khăn tay từ cô gái nhỏ.

"Cái này là chàng nói đó nha" Dạ Nguyệt nhảy luôn xuống ao, nói ao cho oai chứ thật ra nó chỉ như cái bồn tắm ở thế giới kia mà thôi.

Tịch Khuyết không ngờ cô gái nhỏ làm thật, mở to đôi mắt hẹp dài tà mị chăm chú nhìn người đang kỳ cọ cơ thể dưới nước.

Dạ Nguyệt đưa quần áo cho Tịch Khuyết treo lên bên cạnh đồng lửa để hong khô, nhìn người đang chăm chú nhìn nàng trên bờ, hai gò má hồng hồng: "Chàng quay mặt sang hướng khác để ta thay y phục"

"Ta đã thấy hết rồi nàng còn ngại cái gì" Tịch Khuyết cong khoé môi, nhất quyết không quay đầu sang hướng khác.

Dạ Nguyệt chưa kịp phản bác thì người nào đó cũng nhảy vào trong ao nước, bắt lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng ôm vào trong ngực.

"Nguyệt nhi, ta muốn nàng" Tịch Khuyết nhỏ giọng dụ dỗ vào trong tai cô gái nhỏ, đôi môi như có như không lướt qua gò má đang từ từ nổi lên tầng mây đỏ ửng của nàng.

"Chúng ta đang ở trong khu vực của bọn quái vật mà chàng còn nghĩ đến chuyện này à?" Dạ Nguyệt đẩy đẩy cơ thể to lớn nóng bỏng đang gắt gao ôm chặt lấy nàng.

"Nàng quyến rũ ta trước" Tịch Khuyết cắn mút vào lỗ tai nhỏ nhắn mềm mại của người trong lòng.

"Nhưng nếu bọn chúng xuất hiện thì làm sao bây giờ?" Dạ Nguyệt bắt đầu bị ai đó dụ dỗ, giọng điệu mơ mơ hồ hồ.

"Nếu bọn chúng xuất hiện ở đây, chúng ta cũng không có đường chạy" Tịch Khuyết thấy đôi mắt đang dần mơ màng của Dạ Nguyệt, cong khoé môi cúi đầu mút vào đôi môi đang hơi vểnh lên của nàng.

Bàn tay to lớn trượt dài xuống bờ vai rồi dừng lại xoa nắn ở hai ngọn đồi mê người.

Tịch Khuyết cời y phục trải kê bên đồng lửa, bế nàng lên đặt xuống, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn cơ thể mềm mại của nàng.

"Chàng... chàng đừng có nhìn..." Dạ Nguyệt ngượng ngùng che mặt.

Tịch Khuyết nắm lấy tay Dạ Nguyệt, để tay nàng chạm vào lồng ngực vững chãi của hắn, cười đáng đánh đòn: "Nàng cũng có thể nhìn lại ta xem như hoà"

Không phải Dạ Nguyệt chưa từng nhìn qua cơ thể sư phụ, nhưng nàng vẫn là chưa quen nha. Nàng cần thời gian để quen dần với những chuyện ngượng ngùng như thế này, da mặt nàng vốn dĩ rất mỏng, lác đầu: "Không cần... không cần... ta đã thấy rồi"

Mặc dù đã thân mật mấy lần, vậy mà cô gái nhỏ vẫn còn ngượng ngùng, Tịch Khuyết cười cười hôn vào má Dạ Nguyệt: "Nàng thật đáng yêu" nói rồi không chờ Dạ Nguyệt trả lời, Tịch Khuyết nhấn hông xuống để bản thân đi sâu vào trong cơ thể của nàng, nhất thời được bao quanh bởi mềm mại ấm áp cùng chặt chẽ làm hắn không thể cưỡng lại mà than nhẹ thoải mái như bao lần.

Dạ Nguyệt cong chân ngâm lên, nàng muôn đời vẫn không thể nào quen với vật thể to lớn ở bên trong như thế này. Nhưng bây giờ nàng không còn thấy đau nữa mà ngược lại cảm thấy một cổ khoái cảm trào lên từ bên dưới.

Vì không có nhiều thời gian nên Tịch Khuyết mới vào thẳng vấn đề chính, không dây dưa như lúc ở nhà. Bắt đầu động thân luật động, ra vào bên trong nàng. Khoái cảm theo từng cái nhấn hông mà chiếm lấy toàn bộ tâm trí cùng thể xác của hắn và nàng.

Không thể nghĩ được gì, Dạ Nguyệt bất giác bật thành tiếng rên rỉ đầy mê hoặc, cơ thể nương theo động tác ra vào của sư phụ mà lay động.

"Nguyệt nhi, ta yêu nàng, rất yêu" Tịch Khuyết thở dốc, giọng khàn khàn đầy sức quyến rũ. "Mãi mãi ở cạnh ta, đừng rời xa ta, hứa với ta, được không?" nhớ đến một màn nhìn thấy con quái vật đó bám vào nàng, tìm hắn như ngừng đập, cảm giác trước đây khi biết nàng uống rượu độc lại ủa về khiến hắn không chịu nổi, cả đời này chỉ muốn bảo vệ nàng thật tốt, hy vọng nàng luôn được bình an vui vẻ mà sống.

Dạ Nguyệt mơ mơ hồ hồ nghe sư phụ ni non, trái tim như có thứ gì đó vỡ òa ra, ôm chặt lấy người phía trên, khoái cảm mãnh liệt của từng cái

chạm làm nàng như bị hãm sâu vào trong ái dục dục vọng, đôi mắt mờ sương đọng đầy nước nhìn sư phụ: "Ta hứa"

Giọng nói như rên rỉ vào tai Tịch Khuyết hết như dụ dỗ trên đũa, cùng với đôi mắt sáng lấp lánh không chút tạp chất đang tràn đầy ái dục nhìn hân làm hắn không tự chủ được bản thân, càng siết chặt lấy cơ thể Dạ Nguyệt tăng nhanh tiết tấu, mạnh mẽ nhanh chóng tiến lui bên trong nàng, thoả mãn mọi khoái cảm cùng giác quan khi có được nàng.

"Cả đời này, ta chỉ muốn một mình nàng, cũng chỉ cần duy nhất mình nàng"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 47

"Giờ thì chúng ta sẽ làm gì đây?" Dạ Nguyệt đang nhìn ngó xuống cái ao nhỏ, nhíu mày về suy nghĩ.

Tịch Khuyết đi xung quanh căn phòng đất, tay đang rà soát từng tấc đất trên vách, trên nền đất và trên đỉnh đầu: "Thử lại vận may thêm một lần nữa, tìm xem có cơ quan nào ở đây không?"

"Ha, ta mới vừa phát hiện ra" Dạ Nguyệt reo lên, trong giọng nói tràn đầy tia hứng thú.

"Chuyện gì?" Tịch Khuyết lập tức đi đến bên cạnh cô gái nhỏ.

"Trong cái ao này không hề có loại tảo đặc biệt đó" Dạ Nguyệt nhíu mày, tay vuốt cằm suy luận.

"Ý của nàng là?" Tịch Khuyết nhanh chóng ngồi xuống, quan sát cái ao nhỏ.

"Ta đã để ý rồi, từ lúc vào nơi này hể ở đâu có nước là ở đó đều có loại tảo đặc biệt đó nhưng ở đây thì lại không có" Dạ Nguyệt mò mẫm xuống ao, lần mò vào xung quanh thành ao. "Chàng có nghĩ nó có liên quan đặc biệt gì không?"

"Chúng ta cứ thử thế nào, ngừng lại chỉ có cái ao này là chưa dò xét" Tịch Khuyết nhảy xuống ao, lặn xuống dưới đáy ao. Nước ao trong vắt, cũng không thấy bất kỳ thứ gì hay sinh vật gì tồn tại bên trong, ngay cả rong rêu cũng không thấy.

"Như thế nào rồi?" Dạ Nguyệt hồi hộp nhìn ngó.

CẠCH! Tiếng cơ quan khớp vào nhau, rồi tiếng dịch chuyển của tảng đá, nước trong ao dần dần rút xuống nhưng đồng lúc đó một dòng nước cũng chảy từ bên vách ao xuống. Nước đang dần rút bên phía vách đối diện, một thông đạo nhỏ hẹp đang dần dần xuất hiện. Tịch Khuyết ngược lên từ dưới đáy, mỉm cười nhìn cô gái nhỏ đang có vẻ mặt thích thú trên bờ. Y phục lại một lần nữa ướt nhem, những giọt nước trong suốt từ trên tóc trượt dài xuống khuôn mặt tuấn tú trông vô cùng quyến rũ.

Dạ Nguyệt nhin không được thở dài cảm thán, nàng muốn cắn vào má sư phụ ghê a... Nghĩ vậy nhưng nàng tạm gác chuyện đó sang một bên, giờ phải nhanh chóng đi tìm Lang Hoà thập thất hoa, nàng nhanh chóng lấy cây đuốc trên vách rồi đưa xuống cho Tịch Khuyết.

Tịch Khuyết nhận lấy cây đuốc rồi giang tay về phía nàng tư thế sẵn sàng.

"Được rồi" Dạ Nguyệt buồn cười, nàng có thể nhảy xuống được mà, đâu có sâu lắm đâu, nàng lắc đầu nhảy vào vòng tay của sư phụ.

Tịch Khuyết đón lấy nàng nói: "Dưới này trơn lắm, nàng muốn té tẹo cổ hửn Tịch phu nhân?"

"Bất quá té đề trên người chàng thôi mà Quốc công gia" Dạ Nguyệt hí hửng ngó một vòng xung quanh nói, ý bảo chỗ này nhỏ như vậy ta mà té là phải dính tới chàng thôi.

"Được rồi, ta nói không lại nàng" Tịch Khuyết cung chiêu vuốt cằm nàng. "Chúng ta phải nhanh lên thôi"

Dạ Nguyệt gật gật đầu đứng xuống, ngó vào con đường đất chật hẹp tối mịt, không thể nhìn rõ bên trong.

Tịch Khuyết nắm lấy tay nàng, đưa cây đuốc về phía trước soi đường. Cả hai tiến vào bên trong thông đạo.

Con đường ẩm thấp có chiều hướng triển dọc đi xuống, có thể thấy nước thường xuyên chảy qua nên mùi vị hơi nước từ đất xông lên nồng nặc. Những ghềnh đá lên xuống, những vũng nước đọng chắn ngang đường đi, thỉnh thoảng cả hai lại phải trườn đi trong thông đạo nhỏ hẹp.

Không biết đã đi bao lâu, hai người lại rơi vào trong một bầy sập, trượt dài rồi rơi ra một căn phòng đất đá rộng lớn. Điều đáng ngạc nhiên chính là những đồ vật bằng đất cổ xưa được sắp xếp một cách khá ngăn nắp và đơn giản bên trong.

"Có người từng sống ở dưới này?" Dạ Nguyệt trở mắt ra ngạc nhiên nhìn xung quanh, một cái gờ đá thật to hình chữ nhật đặt ở trong góc phòng.

Quay qua thấy Tịch Khuyết đang nhíu mày nhìn một bên vách của căn phòng, Dạ Nguyệt tò mò bước lại gần, nàng trừng mắt ra nhìn những dòng ký tự cổ xưa: "Những chữ này...."

"Có phải nàng đã nhìn thấy qua.... cùng với ta?" Tịch Khuyết nhíu mày như cố nhớ lại ký ức xưa, hình bóng của cô gái nhỏ thấp thoáng trong tâm trí hẳn cùng với những hình ảnh mập mờ như ẩn như hiện. Đột nhiên Tịch Khuyết ôm đầu, mặt hắn lại trông rất đau đớn thống khổ, hắn khó sở khụy xuống nền đất, hơi thở dồn dập, sắc mặt chuyển qua tái mét, mồ hôi tuôn ra không ngừng.

Dạ Nguyệt giật mình, lập tức ôm sư phụ vào lòng, cơ thể lạnh toát của sư phụ làm nàng bất giác đau lòng. Nàng nhẹ nhàng vỗ về vào lưng sư phụ, nhỏ giọng níu non thì thầm: "Được rồi, chàng đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ đến nữa"

Tịch Khuyết vươn tay ôm chặt lấy cô gái nhỏ, vùi đầu vào hõm cổ nàng, hít ngửi mùi hương quen thuộc dễ chịu của nàng. Hắn vừa nhìn thấy.... một cậu bé gầy gò xanh xao nằm trên nền đá lạnh lẽo, trên lưng máu thịt be bét, đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn hắn, vết sẹo sau lưng hắn bỗng chốc đau đớn đến không thể thở được.

Dạ Nguyệt luồn tay vào tóc Tịch Khuyết chậm rãi vuốt ve, vừa nhẹ giọng thì thầm vừa vuốt ve an ủi, càng siết chặt lấy hắn truyền hơi ấm của nàng sang cho hắn, cố gắng để hắn bình ổn lại hơi thở bất thường: "Có ta ở đây rồi, chàng không một mình đâu, ta sẽ bảo vệ chàng...."

Nhìn thấy sư phụ như vậy lòng nàng giống như bị lửa đốt, nàng đã từng nhìn thấy qua sư phụ như vậy trước đây, cứ như một đứa trẻ bị bỏ rơi, mong manh yếu đuối có thể lạc lối bất cứ lúc nào. Nàng biết chỉ khi ở bên cạnh nàng, sư phụ mới có thể bộc lộ ra hết bản thân mình.

Hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau, qua khoảng thời gian tưởng chừng như vô tận, cuối cùng Tịch Khuyết cũng lấy lại bình tĩnh, nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy nàng không buông: "Nguyệt nhi, có phải chúng ta thuộc về một nơi nào khác hay không?"

Trong những giấc mơ suốt một năm qua, những hình ảnh mập mờ luôn thoáng qua rồi chiếm lấy hắn, khung cảnh cùng cảnh vật rất xa lạ với thế giới hắn đang hiện hữu nhưng hắn lại cảm thấy quen thuộc hơn rất nhiều. Hắn luôn cảm tưởng mình thuộc về thế giới trong những giấc mơ đó.

Nhưng hắn lại luôn cảm thấy đau đớn giận dữ và trống rỗng ở trong đó, cho đến khi gặp nàng. Gần đây hình bóng mờ ảo của nàng bắt đầu xuất hiện trong những giấc mơ cô tịch và đau đớn đó, lan toả thứ ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng xoa dịu vỗ về hắn.

"Vâng, chúng ta thuộc về một thế giới khác, nơi chúng ta thật sự được sinh ra" Dạ Nguyệt nhẹ nhàng hôn vào tóc sư phụ.

"Ở nơi đó nàng cũng thuộc về ta?" Tịch Khuyết ngẩn đầu lên nhìn vào mắt nàng, sâu tận trong đôi mắt là tịch mịch cùng cô đơn nhưng lại ánh lên một tia hy vọng nhỏ nhoi mong chờ.

"Ở nơi đó ta cũng là thê tử của chàng" Dạ Nguyệt mỉm cười, đôi mắt trong suốt lấp lánh tia hạnh phúc.

Tịch Khuyết bất giác nở nụ cười theo người trước mắt, tim hắn dâng lên cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc: "Ta thật sự tên là Lăng Chi Hiên?"

"Uh!" Dạ Nguyệt gật đầu: "Chàng là Lăng Chi Hiên, là chồng yêu của ta, là người ta yêu nhất"

"Nguyệt nhi... Nguyệt nhi..." Tịch Khuyết kích động gọi, lại ôm chặt lấy cô gái nhỏ vào lòng, môi hắn tìm kiếm môi nàng, say mê hấp thụ thơm ngọt cùng chiếc lưỡi mềm mại mê hoặc của nàng.

"Hiên" Dạ Nguyệt bị hôn đến mơ màng, chìm đắm vào nụ hôn cuồng nhiệt ngọt ngào.

Cho đến khi nhận thấy cô gái nhỏ không thể thở được mới rời môi ra, Tịch Khuyết âu yếm liếm vào môi cô gái nhỏ, hơi thở cả hai quện lấy nhau, nhìn nhau bằng ánh mắt say đắm.

"Sau khi thoát khỏi đây, ta muốn cho người cả thiên hạ này biết nàng là thê tử của ta" Tịch Khuyết vuốt ve làn môi mềm mại của cô gái nhỏ, thanh âm trầm thấp đầy dụ hoặc.

"Hiên, chàng..." Dạ Nguyệt ngáp ngừng, lo lắng nhìn sư phụ.

"Hửm?" Tịch Khuyết lướt ngón trỏ dọc theo môi nàng từ từ xuống chiếc cổ nhỏ nhắn của nàng.

Ngón tay thon dài lướt đến đầu, Dạ Nguyệt liền cảm thấy luồng khí nóng chạy dọc đến đó, nàng nhanh chóng nắm lấy tay sư phụ, nàng muốn nói chuyện với sư phụ, mặc dù bây giờ không thích hợp lắm nhưng nàng không thể không hỏi: "Quyết định của chàng về thánh chỉ ban hôn là như thế nào?"

Tịch Khuyết khựng lại, ánh mắt xoẹt qua tia nghi vấn nhìn nàng: "Ta đã nói ta chỉ có duy nhất một thê tử là nàng, nàng nghĩ ta sẽ quyết định như thế

nào?"

"Nhưng nếu chàng cãi lại thánh chỉ thì không phải sẽ là...." Dạ Nguyệt xụ mặt, nàng không biết phải mở lời như thế nào về suy nghĩ của mình.

"Nàng muốn ta nghe theo thánh chỉ của đại ca?" Tịch Khuyết mở to mắt, nhìn nàng vẻ không thể tin được, không...thật ra hẳn không tin vào lời hẳn vừa mới nói.

Dạ Nguyệt siết chặt lấy bàn tay đang dần lạnh toát của sư phụ, nhìn thấy vẻ đau đớn thoáng xoẹt qua trong mắt sư phụ, nàng không kìm được, khoé mắt dâng lên một tầng nước mỏng: "Ta chỉ hy vọng chàng có thể bình an sống hết quãng đời còn lại. Nếu chàng kháng lại thánh chỉ, cả đời này chàng sẽ phải sống trong sự truy đuổi của người khác, sống chui rút trốn tránh thế gian"

"Vậy còn nàng? Nàng đồng ý chia sẻ ta với người khác?" Tịch Khuyết chuyển qua chăm chú nhìn nàng, đôi mắt tối đen như mực không thể đoán được hẳn đang nghĩ gì.

Bị đôi mắt đó nhìn Dạ Nguyệt không khỏi run lên, nàng cảm giác hình như sư phụ đang nổi trận lôi đình..., nàng áp úng cúi xuống để không đối mắt với đôi mắt sâu thẳm như đang hút nàng vào trong đó: "Ta..."

"Ta làm sao?" Tịch Khuyết không còn giấu được con giận dữ, nghiến răng hỏi.

"Ta sẽ trở về sống với Từ Y tỷ và lão sư phụ" Dạ Nguyệt lấy hết can đảm thốt nên lời.

Tịch Khuyết nhắm chặt mắt lại, đưa bàn tay lên che lấy trán mình, vẻ mặt thống khổ không thể che giấu được nữa, hẳn vừa mới nghe thấy lời nói mà hẳn lo sợ nhất cũng không muốn nghe nhất.

Dạ Nguyệt cắn chặt môi dưới nhìn sư phụ, nội tâm giằng xé dữ dội, nước mắt nàng chực rơi xuống, nàng không muốn nhìn thấy sư phụ âu yếm ai khác nhưng nàng lại càng không muốn nhìn thấy sư phụ cả đời phải sống trong cảnh trốn chui trốn nhui.

"Không, Nguyệt nhi..." Tịch Khuyết bất thành linh nắm chặt lấy vai nàng kích động. "Nàng không thể làm thế với ta, nàng không thể... không...nàng đã hứa sẽ không bao giờ rời xa ta... mới vừa nãy thôi nàng đã nói nàng luôn ở đây ở bên cạnh ta..."

"Xin nàng... Nguyệt nhi...cả đời này... ở cạnh ta cả đời này..." Tịch Khuyết ôm lấy hai má đang ướt của Dạ Nguyệt, hôn lên những giọt nước mắt mặn đắng của nàng.

Dạ Nguyệt cũng không thể chịu được nữa, nàng vươn tay ôm lấy gương mặt đang gần kề của sư phụ, nước mắt càng rơi ra không ngừng, nàng hôn vào đôi môi đang hôn nước mắt của nàng.

Tịch Khuyết lập tức đáp trả nàng, mở miệng để lưỡi nàng trượt vào trong miệng hắn, lập tức quán lấy lưỡi của nàng mứt điên cuồng, siết chặt lấy nàng để nàng hoà vào làm một với hắn.

Cuối cùng Dạ Nguyệt rời môi của Tịch Khuyết, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm của hắn: "Chàng có thể từ bỏ tất cả, cùng ta trốn vào trong núi sâu sống cả đời hay không?"

"Nguyệt nhi, không phải ta đã từng nói, nàng ở đâu thì ta ở đó sao?" Tịch Khuyết thấy vẻ kiên định trong mắt nàng, trái tim đang treo lơ lửng của hắn như được buông xuống. "Hơn nữa, nàng phải tin ta, ta nhất định có thể sắp xếp ổn thoả mọi thứ"

Dạ Nguyệt đột nhiên ngó người ra. Đúng vậy... sao nàng lại quên mất người đang ngồi trước mặt mình là ai? Người cường đại nhất cũng đáng tin cậy nhất trong lòng nàng, vậy mà nàng lại cả nghĩ suy nghĩ vớ vẩn là như thế nào?

Bây giờ thì nàng cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, dường như một năm nay luôn sống trong suy nghĩ tự kỷ của bản thân mà nàng đã trở lại con người hay bi quan tự ti như trước đây rồi sao?

"Xin lỗi chàng" Dạ Nguyệt lí nhí trong miệng vẻ hối lỗi.

"Nàng luôn tự dần vặt bản thân mình như vậy sao? Nàng thật ngốc..." Tịch Khuyết nâng cằm của Dạ Nguyệt lên để có thể nhìn thấy mắt nàng. Hắn biết nàng không muốn rời xa hắn, hắn nhìn thấy đủ mọi cảm xúc đấu tranh trong đôi mắt trong suốt không lẫn tạp chất của nàng.

Dạ Nguyệt thở dài, nàng gật đầu thừa nhận. Từ khi biết đến cái thánh chỉ đáng ghét đó, lúc nào nàng cũng suy nghĩ, cũng làm đủ mọi loại đấu tranh tư tưởng, cuối cùng nàng phải tự dối lòng rằng chỉ cần sư phụ bình an mà sống thì nàng rời xa sư phụ cũng chẳng sao. Sự thật nàng biết rất rõ, nếu không có sư phụ ở bên cạnh nàng nhất định sẽ nổi điên lên mất, giống như trước đây, vùi vào giấc ngủ để có thể được lạc mãi vào trong giấc mộng có sư phụ bên cạnh.

"Vậy thì nàng đừng cả nghĩ nữa, cứ để mọi chuyện cho ta lo liệu" Tịch Khuyết vuốt ve vào gò má hồng hồng của Dạ Nguyệt. "Chỉ cần tin tưởng ta, ở cạnh ta là được, biết không?"

Dạ Nguyệt mỉm cười thanh thản, cuối cùng nàng cũng có thể bỏ xuống được tảng đá đè nặng trong lòng mình những ngày qua.

0w0 Lăn ranh giới...

Mạc Chiêu Huân cùng với ba người chạy một mạch đến một khoảng rộng khác. Nhìn về phía sau không còn thấy bóng dáng quái dị của những con yêu quái đó nữa mới có thể dừng lại hít lấy không khí.

“Bọn chúng rốt cuộc là yêu quái gì không biết” Mạc Chiêu Huân vừa nói vừa quay qua nhìn một lượt Hách Liên Từ Y, thấy mặt nàng tái nhợt, đau lòng hỏi: “Nàng không sao chứ?”

Hách Liên Từ Y lắc lắc đầu nhưng trong mắt vẫn không giấu được vẻ kinh hoàng hoảng hốt, những thứ xuất hiện lúc này thật sự quá ghê rợn rồi. Nàng chưa từng nhìn thấy thứ nào như vậy bao giờ.

Thấy vậy Mạc Chiêu Huân càng đau lòng hơn, nếu sớm biết trong đây có thứ này thì dù như thế nào hắn cũng nhất định không để nàng đi cùng.

“Nếu chúng ta cứ đứng ở đây, bọn chúng sẽ nhanh chóng tìm thấy chúng ta” A Tu nhỏ giọng nói, trong giọng nói mang theo vài phần cảnh giác và lo lắng. “Nếu mọi người đồng ý, A Tu tình nguyện dẫn mọi người đến nơi có bông hoa đó, để đáp lại ơn cứu mạng của mọi người”

Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y nhìn nhau vẻ suy nghĩ. Mạc Chiêu Huân trầm ngâm một lúc cuối cùng gật đầu với A Tu, mặc dù nhị đệ và đệ muội đã nói không thể tin nàng ta nhưng nếu không thử thì sẽ không thể biết được mục đích thật sự của nàng ta. Hơn nữa bọn hắn vốn dĩ đã rơi vào trong tình thế tiến thoái lưỡng nan rồi, chỉ còn phải đánh cược vào vận may của mình thôi.

“Âm thầm bảo vệ Dạ Liên cô nương” Mạc Chiêu Huân đi lướt ngang qua ám vệ, nhanh chóng nói chỉ thị với hắn.

Ám vệ gật nhẹ đầu tuân mệnh.

“Mời!” Mạc Chiêu Huân ra hiệu cho A Tu dẫn đường.

Mắt A Tu xoẹt qua tia khó hiểu nhưng nhanh chóng che giấu đi, hướng về phía thông đạo bên phải mà đi, bên ngoài vẫn thể hiện vẻ cảnh giác và lo sợ nhìn ngó xung quanh.

0w0

Từ trong cái hộc sâu trên vách cạnh giường đá, Dạ Nguyệt tìm thấy một cuộn giấy da, nàng mở ra xem xét thì mắt không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên: “Hiển, chàng đến đây xem này”

Tịch Khuyết đang nghiền ngẫm những ký tự cổ trên tường, nghe nàng gọi liền đi đến cạnh nàng nhìn vào cuộn giấy da đã được mở ra, trên đó lại toàn là những ký tự cổ như trên vách.

“Những ký tự này chúng ta đã nhìn thấy ở thế giới kia một lần rồi, cũng ở trong một hang động” Dạ Nguyệt giải thích, hồi tưởng lại chuyện trước đây. “Chàng từng nói chàng đã thấy những ký tự này trong một cuốn sách quý”

“Đáng tiếc ta cũng không thể đọc được” Tịch Khuyết ảo não lắc đầu.

“Không sao a” Dạ Nguyệt mỉm cười rồi nàng nhanh chóng nhét cuộn giấy vào trong chiếc balo phía sau lưng.

“Nàng định giữ nó à?” Tịch Khuyết khó hiểu nhìn nàng, trong mắt không che giấu tia hứng thú.

“Chỉ thử chút vận may thôi” Nàng cười khúc khích. “Nếu thoát khỏi đây ta sẽ đưa nó cho lão sư phụ, hy vọng sư phụ có thể đọc được” lão sư phụ có kiến thức cực kỳ thâm sâu, ông ấy cũng thường xuyên tìm kiếm và đọc những văn tự xưa về các loại dược liệu quý giá nên nàng rất hy vọng lão sư phụ biết những ký tự này.

Tịch Khuyết cũng khâm phục con người đó nên hắn cũng không có ý kiến hay nghi ngờ gì, hắn chỉ mỉm cười ra vẻ đồng ý với nàng.

“Chàng nghĩ thử xem ai có thể ở cái nơi quái quỷ này? Nơi này hoàn toàn không có thức ăn hay sự sống gì ngoại trừ bọn quái vật bên ngoài đó” Dạ Nguyệt không khỏi tò mò, nàng sờ vào cái giường đá bên cạnh.

“Dù là ai thì ta cũng nghĩ nơi này đã bỏ hoang từ rất lâu rồi” Tịch Khuyết nhìn những vật dụng bằng đất, được làm một cách rất vụng về đơn giản, có thể vỡ nát ra trở lại thành đất bất cứ lúc nào. Đột nhiên đáy mắt Tịch Khuyết xoẹt qua tia nghi vấn, hắn lập tức trèo lên chiếc giường bằng đá, tập trung nhìn những đường nét mờ nhạt trên đó.

Dạ Nguyệt thấy biểu hiện của sư phụ, cũng nhủu mày tò mò leo lên giường đá chăm chú nhìn, những lần cong cong queo queo mờ nhạt, những dấu x dấu tròn được vẽ lung tung rồi cả mắt.

“Nguyệt nhi” Tịch Khuyết thốt lên, không giấu được vẻ vui sướng trong giọng nói, hắn quay qua nhìn nàng. “Chúng ta đã tìm thấy một thứ rất quan trọng”

Dạ Nguyệt chớp chớp mắt nhìn sư phụ, nghiêng đầu khó hiểu.

“Là bản đồ... bản đồ dưới lòng đất”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 48

Mạc Chiêu Huân mở mắt, đập vào mắt hắn là trần nhà bằng đất. Hắn ngồi dậy, bóp trán, không hiểu tại sao đầu hắn lại đau như vậy. Nhìn xuống, mặt hắn tái lại xanh mét. Bên cạnh hắn một thiếu nữ đang không mặc y phục đang nhắm mắt ngủ, phải mất đến mười mấy giây hắn mới có thể nhận ra nàng, là Y nhi của hắn... vì nàng đang dịch dung nên hắn nhất thời không nhận ra.

Nhưng khoan... chuyện gì đang xảy ra, tại sao nàng lại nằm cạnh hắn? Lại còn không mặc quần áo? Hắn cũng không có mặc quần áo? Đột nhiên mặt hắn xoẹt qua tia sáng tỏ....

Nhìn thấy vết đỏ dưới đồng quần áo phía dưới, Mạc Chiêu Huân ngây ngốc ngồi cả nửa ngày cũng không thể thốt nên được lời nào.

Lúc này Hách Liên Từ Y mới cử động, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy người trước mặt đang nhìn nàng phức tạp, hai má nàng bỗng nổi lên một rặng mây đỏ, nàng cụp mi xuống tránh né ánh mắt của Mạc Chiêu Huân.

“Dạ Liên cô nương...” Mạc Chiêu Huân ngập ngừng.

Mạc Chiêu Huân dần hồi tưởng lại chuyện trước khi hắn bị mất đi ý thức.

Trong một căn phòng đất bên vách thông đạo, ba người đang ngồi nghỉ ngơi trong đó, ám vệ ngồi bên cạnh một cái lỗ nhỏ duy nhất cũng chính là cửa ra vào để canh chừng bọn quái vật, về mặt có gì đó đã thả lỏng đôi chút.

“Hai người hãy ở đây” Mạc Chiêu Huân nói với Hách Liên Từ Y và ám vệ.

“Vương gia định đi một mình?” Hách Liên Từ Y mở lớn mắt nhìn hắn.

“Bên trong đó có rất nhiều cơ quan và bẫy sập, chúng ta đi càng ít người càng tốt” Mạc Chiêu Huân giải thích, hắn cũng không muốn nàng đi vào nơi nguy hiểm như vậy. Quan sát nơi này hắn biết lối vào duy nhất chỉ có một cái lỗ trên vách kia thôi, nếu bọn quái vật vào thì chỉ có thể vào từng con và như vậy ám vệ sẽ dễ dàng giải quyết nhanh gọn bọn chúng. Nàng ở đây sẽ an toàn hơn là đi với hắn. “Ta sẽ đi chung với A Tu”

“Chỉ có hai người, sẽ rất nguy hiểm” Hách Liên Từ Y nhíu mày nói, nàng biết nếu nàng đi chung sẽ rất vướng víu vì nàng không biết võ công nhưng nàng biết trị thương, nếu có chuyện gì xảy ra với hắn nàng muốn ở bên cạnh hắn. Đó là lý do tại sao nàng lại theo mọi người đến nơi này, ít nhất nếu không thể ở cạnh nhau mãi mãi thì nàng cũng muốn ở cạnh hắn khi còn có thể.

“Hai người sẽ di chuyển nhanh hơn” Mạc Chiêu Huân chăm chú nhìn nàng, ánh mắt hắn như muốn nói nàng ở lại đây ta sẽ an tâm hơn, sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ mà không phải lo lắng gì.

Hách Liên Từ Y nhìn hắn trân trối, nàng không thể nói thêm được gì vì ánh mắt biết nói của hắn đã quá rõ ràng... Nàng thật sự đã làm vương chân hắn, nàng cần mỗi đề nên lại cảm giác đau đớn ở trong tim.

A Tu cũng không ý kiến, nàng ta mỉm cười trào ra khỏi hang động, sâu trong mắt là tia quý dị rất khó nhận ra.

“Bảo vệ nàng” Mạc Chiêu Huân âm thầm nói với ám vệ, hắn quay qua nhìn Hách Liên Từ Y, trong mắt tràn đầy nhu tình và ảm áp rồi trào ra khỏi hang động.

Hách Liên Từ Y ngồi phịch xuống đất, đáy mắt dâng lên một tầng nước mỏng. Làm sao bây giờ? Nàng cảm thấy thật sự sợ hãi, sợ hình ảnh này của hắn là hình ảnh cuối cùng nàng được nhìn thấy. Nàng phải làm sao đây? Nếu có Nguyệt nhi cùng Tịch Khuyết ở đây, họ nhất định sẽ có thể khuyên được chàng.... nàng làm sao bây giờ đây?

Mạc Chiêu Huân cùng với A Tu tiếp tục hướng về con đường nối dài của hang động mà đi, vừa đi vừa cảnh giác xung quanh. Mạc Chiêu Huân nhìn lại phía sau để phân biệt các thông đạo, âm thầm ghi nhớ đường trở về căn phòng lúc này.

“Sắp đến chưa?” Mạc Chiêu Huân hỏi.

“Bẩm vương gia, sắp đến rồi, dân nữ nhớ nó chỉ nằm đầu đó ở phía trước thôi” A Tu càng lúc càng cười tươi, quay qua nói với Mạc Chiêu Huân.

Không phải Mạc Chiêu Huân không nhận ra nàng ta có gì đó khác thường nhưng hắn cũng vẫn tiếp tục đi theo nàng ta, vì hắn muốn biết mục đích thật sự của nàng ta là gì. Hắn muốn xác nhận xem đó có phải là Lang Hỏa thập thất hoa hay không thôi.

Đến một khoảng đất trống, bên trong lại là hồ nước trong vắt với loại tảo phát ra ánh sáng kỳ dị. Mạc Chiêu Huân cảnh giác nhìn xung quanh, A Tu vội vàng bước về phía sau hồ nước, đẩy nhẹ tảng đá nhỏ nằm lồi ra trên vách tường, cửa động mở ra, một mùi hương ngọt ngào lan tỏa từ bên trong căn phòng đó.

“Chính là ở trong này” A Tu chỉ vào trong.

Mạc Chiêu Huân cùng nàng ta bước vào, vừa vào thì cửa đá lập tức đóng lại. Mạc Chiêu Huân kinh ngạc nhìn bông hoa đỏ rực như máu ở phía bên trong căn phòng, mùi hương ngọt ngào thơm ngát vây quanh lấy hắn, thật quyến rũ.

Chỉ thấy bông hoa rực lửa nở rộ bên trong một hồ nước trong vắt, xung quanh là loại tảo phát ra ánh sáng xanh lam cả căn phòng mờ ảo nhưng cũng không thể át đi thứ ánh sáng đỏ rực của bông hoa. Nở rộ mạnh mẽ vượt trội cả ánh sáng tường chừng như lấn át của loại tảo kỳ diệu và đầy mê luyến thu hút ánh nhìn của bất kỳ ai, đó chính là hai cụm từ hình dung nên vẻ đẹp của Lang Hỏa thập thất hoa.

Mạc Chiêu Huân nhất thời không thể rời mắt khỏi đóa hoa, hắn như con thiêu thân từ từ đi về phía đóa hoa giống như bị mê hoặc. Hắn cảm thấy nhộn nhạo, giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong, cơ thể nóng lên, cảm giác bí bách. Hắn quay lại nhìn về phía A Tu, ánh mắt sáng quắc khó hiểu.

Ngọn lửa nổ lách tách, âm áp dần lan tỏa ra không khí xung quanh căn phòng, Hách Liên Từ Y đang ngồi bó gối bên cạnh đồng lửa, một mình, vẻ mặt nàng không giấu được căng thẳng cùng lo lắng.

Đột nhiên, một bóng dáng hiện lên trên vách tường, nàng giật mình quay người lại, sững người. ...

“Gào!” con quái vật trắng xanh nhóp nhép, đôi mắt nhỏ đỏ ngầu dữ tợn, đang gầm gừ từng bước từng bước tiến về phía nàng, chất nhờn xanh vuran vãi trên nền đất ghê rợn bốc mùi.

Hách Liên Từ Y tái mặt, lùi nhanh về phía sau, nàng nhanh chóng cầm lấy cây đuổi bên cạnh chìa về phía nó với hy vọng nó sẽ không dám tiến đến gần.

“Không được lại gần ta” Hách Liên Từ Y quát lên, vừa hét vừa quơ quơ ngọn đuổi.

Nhưng con quái vật vẫn không lùi bước, nó bất ngờ nhảy vọt lên không lao thẳng về phía nàng. Hách Liên Từ Y nhắm chặt mắt lại với ý nghĩ mình sắp bị nó xé toạc ra rồi. Chất nhờn phun lên người nàng, cảm giác thật nhóp nhép và dính dính khó chịu, nhưng rồi nàng lại nghe một tiếng bịch như đồ vật rơi trên nền đất. Nàng hé mắt ra nhìn, lập tức trợn mắt nhìn nó rơi xuống nền đất, máu đen từ trên người nó tuôn ra ào ào, nó gãy giữa đau đớn rồi bất động.

Mà người đứng trước mặt nàng là Mạc Chiêu Huân, hắn đang nở nụ cười thật mê người, đôi mắt nóng rực nhìn nàng.

“Vương... vương gia” nhất thời hai má nàng đỏ lên, cúi đầu xuống không dám nhìn vào đôi mắt nóng bỏng đó, tại sao hắn lại nhìn nàng bằng ánh mắt đó? Nhưng thật may vì hắn đã trở về bình an và nguyên vẹn.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp ngẩng đầu lên thì cơ thể đã rơi vào vòng ôm ấm áp của người nào đó.

“Y nhi!” giọng nói trầm thấp đầy dụ hoặc, thổi khí vào trong tai nàng làm nàng rùng mình.

“Vương...” Hách Liên Từ Y định lên tiếng nói hắn đã nhận nhầm người thì môi đã bị môi hắn chiếm lấy, lời nàng nói cũng bị hắn nuốt xuống bụng.

Mạc Chiêu Huân đẩy nàng vào vách tường, hôn nàng cuồng nhiệt. Lưỡi hắn tách môi nàng ra rồi luồn lách vào bên trong khoang miệng nàng, tìm kiếm chiếc lưỡi ngọt ngào của nàng mà mút lấy cuốn lấy, tham lam hấp thụ ngọt ngào của nàng. Đầu óc nàng choáng váng, dần dần mất đi ý thức vốn có.

Hắn vừa hôn vừa để nàng nằm xuống nền đất, hôn dọc xuống cổ nàng, tay nhanh chóng kéo y phục nàng xuống. Da thịt tiếp xúc với không khí lạnh, nàng bất ngờ mở mắt bừng tỉnh, đẩy hắn ra.

“ĐỪNG!!!” nàng nắm lấy y phục bị kéo xuống một nửa của mình, khóe mắt nóng lên nhìn hắn. Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao chàng lại làm vậy?

“Y nhi, giúp ta, ta nóng quá...” Mạc Chiêu Huân vẻ mặt nhăn nhó nhìn nàng, nhưng trong mắt vẫn là ngọn lửa như thiêu đốt cơ thể nàng. “Ta muốn nàng, Y nhi”

Như nhận ra có gì đó kỳ lạ, nàng nắm lấy tay hắn, chuẩn mịch. Nàng trợn mắt nhìn người đang nằm trên, vẻ mặt không thể tin được, hắn bị trúng

độc, là Dục Tình độc. Đây không phải là loại xuân dược bình thường. Rất may hân chỉ mới hít vào một chút, nếu không hân sẽ chìm trong ái dục cho đến chết.... cho dù có hoan ái cũng không thể giải hết độc dược nữa.

“Y nhi” Mạc Chiêu Huân thì thầm gọi tên nàng, lại bắt đầu hôn vào cổ nàng dọc đến hai bên xương vai xanh.

“Uhm...” Hách Liên Tử Y cắn môi ngâm thành tiếng, nàng không thể bảo hân ngừng lại, nếu không giải độc hân sẽ chết, so với sự trong sạch của nàng thì mạng sống của hân quan trọng hơn.

“Ta yêu nàng, Y nhi” Mạc Chiêu Huân thấy nàng không còn giãy giụa, lại ní non vào tai nàng, từ từ cỡi y phục của nàng và hân. Rồi hân hôn dọc xuống chính giữa hai ngọn đồi của nàng cho đến bụng, nhẹ nhàng liếm khắp người nàng, đôi mắt say mê nhìn nàng nóng bỏng.

Ngâm vào đỉnh hoa đang thẳng vút đầy mê người, nhấp nháp hương vị thuốc về riêng nàng. Vừa hôn hân vừa từ từ tiến vào bên trong nàng cho đến khi vật to lớn hoàn toàn nằm sâu bên trong cơ thể nàng.

“Ahh....” Hách Liên Tử Y trợn mắt đau đớn, nàng cắn chặt môi đến chảy máu, tay nắm chặt lấy đồng quần áo bên dưới.

Mạc Chiêu Huân cúi xuống hôn vào môi nàng, liếm vào vết máu đang chảy ra trên môi nàng. Bên dưới hân bắt đầu di chuyển, chậm rãi tiến lùi bên trong nàng để nàng dần quen với sự xâm nhập của hân.

Hách Liên Tử Y cong chân lên đón nhận những khoái cảm ẩn sâu bên trong cơ thể đang dần dần trào ra, cảm giác mãnh liệt dần dần chiếm lấy cơ thể nàng, nàng bắt đầu cảm nhận được xúc cảm kỳ diệu sau khi đau đớn qua đi.

Mạc Chiêu Huân dường như nhận ra nàng đã không còn đau nữa, hông hân bắt đầu di chuyển nhanh dần, mồ hôi của hân hòa quyện cùng với mồ hôi trên cơ thể trắng nõn mịn màng vì hoan ái mà hồng hồng lên thật quyến rũ của nàng.

Qua khoảng thời gian không lâu, đôi mắt hân từ từ thanh lạnh trở lại, độc trong người đã dần dần được hóa giải. Nhìn thấy người hân yêu đang nương theo chuyển động bên dưới thân mình, hân nhắm chặt mắt lại, trái tim ầm ầm đau, ôm thật chặt người bên dưới, động tác bất giác nhẹ nhàng chậm rãi mà yêu nàng, từ từ ra vào bên trong nàng để nàng có thể cùng hân cảm thụ cảm dục nguyên thủy nhất của con người của ái tình.

“Y nhi” hân dịu dàng gọi tên nàng, hôn vào môi nàng.

Tiếng rên rỉ ní non của nàng làm hân như lạc sâu vào trong mê đắm không thể dừng lại, đôi mắt hân in sâu hình ảnh ma mị xinh đẹp tựa tiên nhân giáng trần của nàng, hăm sâu không thể thoát ra. Hân gầm lên đầy thỏa mãn, cùng nàng đi đến chốn tiên cảnh đầy mộng ảo của trăm luan ái dục.

0w0

“Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng” Mạc Chiêu Huân nhỏ giọng nói, đôi mắt chăm chú nhìn người hân yêu từ khi hân còn nhỏ, cơ thể nhỏ nhắn của nàng đang chìm dần vào trong ánh lửa nhỏ phía đôi diện trông thật cô đơn tĩnh lặng. Cho dù có là trùng độc hân cũng đã đoạt lấy trong sạch của nàng, chuyện trước đây dù nàng hận hân như thế nào hân cũng không quan tâm nữa, hân đã quyết định sẽ chăm sóc cho nàng cả đời.

“Không vương gia, ta là một đại phu, giải độc cho ngài chỉ vì đó là chuyện phải làm của một người đại phu” Hách Liên Tử Y nhìn chăm chăm vào ánh lửa đang rực cháy phía trước, nàng cắn môi khó khăn thốt nên những lời cuối cùng: “Nếu là người khác ta cũng sẽ làm vậy....”

Mạc Chiêu Huân không thể tin được nhìn nàng, đôi mắt hân tối sầm lại, lửa giận xông lên trong lòng: “Nếu là vậy thì nàng sẽ phải thành người của ta cho dù nàng có muốn hay không”

Hách Liên Tử Y ngược lên nhìn hân kinh ngạc, từ trước đến giờ hân chưa bao giờ bắt ép nàng chuyện gì, vừa nhìn thấy nét mặt giận dữ của hân nàng bất giác hoảng hốt: “Ngài đừng ép buộc ta”

“Đã quá muộn để nàng rời khỏi ta, Liên nhi” Mạc Chiêu Huân rống lên, giọng điệu chắc chắn. “Nàng đã là người của ta”

“Ta không muốn” Hách Liên Tử Y kiên quyết nhìn hân, đáy mắt ầm ầm tia đau khổ. “Ta cũng không phải là Y nhi của ngài”

“Nàng không phải Y nhi, nàng là Liên nhi” Mạc Chiêu Huân nhấn mạnh, nếu nàng đã không muốn nói ra thân phận của mình, vậy thì hân sẽ để cho đoạn chuyện xưa của hai người kết thúc, hân sẽ giữ nàng bên cạnh với thân phận hiện tại của nàng, dù cho nàng có muốn hay không.

“Xin ngài đừng ép buộc ta” Hách Liên Tử Y cup mi xuống thờ dài, nàng không muốn tranh cãi với hân.

“Liên nhi, ta đã quyết định rồi, sau khi rời khỏi đây ta sẽ xin hoàng huynh ban hôn cho chúng ta” Mạc Chiêu Huân một lời nói chắc như đinh đóng cột, những thứ hân đã quyết định thì cho dù là ai cũng không thể ngăn được.

“Ngài không cần phải làm vậy, không cần chịu trách nhiệm với ta” Hách Liên Tử Y nhắm mắt cố kìm dòng nước đang ầm ầm sắp trào ra.

“A! Là Dạ Liên tỷ” giọng của Dạ Nguyệt vọng ra từ phía lỗ nhỏ bên ngoài hang động.

Hai người giật mình quay qua nhìn thì thấy Dạ Nguyệt và Tịch Khuyết đang từ ngoài trời vào.

“Cẩn thận” Tịch Khuyết ôm lấy thắt lưng của cô gái nhỏ đỡ nàng đứng xuống.

“Cám ơn chàng” Dạ Nguyệt mỉm cười nhìn hắn.

“Nguyệt nhi” Hách Liên Từ Y ôm chầm lấy nàng. “Thật may là muội không sao”

“Không những không sao mà bọn muội còn tìm thấy được bản đồ của cái hang động quái quỷ này cơ” Dạ Nguyệt hí hửng cười, vỗ vỗ lưng Hách Liên Từ Y an ủi.

“Như vậy thật tốt” Hách Liên Từ Y cố kìm nén giọng nói đang run run của nàng, mỉm cười với Dạ Nguyệt. Dạ Nguyệt âm thầm nhũn mảy nghi ngờ, có chuyện gì đó xảy ra rồi sao?

“Đã tìm thấy Lang Hỏa thập thất hoa” Mạc Chiêu Huân cũng đứng dậy bước về phía bọn họ. “Chỉ là...”

Cả Dạ Nguyệt và Tịch Khuyết đều quay qua nhìn Mạc Chiêu Huân, vẻ mặt chờ đợi hắn nói tiếp.

“Nó có độc, là Dục Tinh độc” Mạc Chiêu Huân thở dài, hắn lại nghĩ đến chuyện lúc nãy giữa nàng và hắn.

“Dục Tinh độc?” Dạ Nguyệt mở to mắt, đó chính là một loại xuân dược cổ có từ rất xa xưa, chưa ai từng tìm thấy loại độc này tồn tại ở bất cứ đâu, hầu như chỉ được lưu lại trong một tài liệu cổ của lão sư phụ thôi, cư nhiên nó lại có trên Lang Hỏa thập thất hoa, dược chất giải bách độc sao?

Điểm đặc biệt ở loại độc này, nếu hít vào đủ một lượng vừa đủ thì người đó sẽ chìm trong ái dục hoan ái cho đến chết, nếu không có giải dược của Lang Hỏa thập thất hoa thì người đó coi như vô phương cứu chữa. Mà đa số tất cả bị trúng sẽ rơi vào mất ý thức trong dục vọng, còn tâm trí đầu mà nhớ tới thuốc giải, chỉ có nước hăm sâu vào dục vọng đến chết, kết hợp với đám quái vật bên ngoài đó, chính là lý do mà không ai có thể trở ra sau khi vào hang động này. Như vậy lời đồn về cái gì mà lựa chọn người có duyên tất cả cũng chỉ là suy diễn của người đời mà thôi.

“Làm sao chúng ta lấy cánh hoa mang về cho lão sư phụ được đây?” Dạ Nguyệt nhũn mảy rồi nàng như nhận ra gì đó, quay qua nhìn Mạc Chiêu Huân. “Làm sao vương gia tìm thấy Lang Hỏa thập thất hoa, A Tu đâu?”

Lúc này Mạc Chiêu Huân mới nhớ ra, hắn nhớ trước khi bản thân mất dần ý thức hắn vừa nhìn thấy ám vệ chạy vào, hắn lập tức lo lắng cho Y nhi nên chạy về đây. Đến đây thì...

“Ta không biết nàng ta ra sao, trước khi từ đó trở về đây ta thấy nàng ấy ở cùng với ám vệ...” Mạc Chiêu Huân nhỏ giọng nói.

Dạ Nguyệt chớp chớp mắt nhìn Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y, có lẽ nào giữa bọn họ đã....?

“Nghĩ lại nếu nàng ta từng nhìn thấy qua Lang Hỏa thập thất hoa thì nàng ta phải trúng Dục Tinh độc rồi mới đúng” Tịch Khuyết đẩy mắt xoẹt qua tia nghi ngờ.

“Nhưng nàng ta có vẻ như biết rất rõ nó nằm ở đâu, còn không ngại ngần mà bước vào cùng với ta” Mạc Chiêu Huân vẻ suy nghĩ nói.

“Dục Tinh độc, nếu không có người để hoan ái đến chết thì người đó lập tức sẽ đột quy mà chết ngay tức khắc khi độc bộc phát” Dạ Nguyệt suy tư, nàng ta cùng vào với nhị ca là để cùng hắn hoan ái đến chết sao? Một khi trúng một chút độc thôi thì sẽ chẳng còn ai nghĩ đến chuyện thoát ra mà sẽ lập tức tìm kiếm người bên cạnh để mà....

Cho dù nàng ta có yêu hắn đến mức nào cũng không thể xảy ra loại chuyện thế này được, nàng ta chỉ cần hắn trúng một chút xuân dược bình thường rồi dùng thân thể để cứu hắn, cư nhiên có thể bắt hắn phải chịu trách nhiệm cả đời mà cưới nàng ta. Đầu cần phải đến mức cùng hắn chìm vào hoan ái đến chết? Nàng ta đủ điên đến nỗi đánh đổi mạng sống vì loại chuyện như vậy sao? Nhưng nàng cũng đã quan sát nàng ta, trong mắt nàng ta không hề có tình yêu đối với nhị ca... Rốt cuộc nàng ta là người của ai? Do ai sai khiến? Nàng ta có thể dùng mạng sống của mình vì người đó mà đổi lấy niềm tin của nhị ca, cùng hắn đi vào con đường chết?

“Có khi nàng ấy có thuốc giải cũng không chừng” Hách Liên Từ Y cũng cảm thấy chuyện này có gì đó khó hiểu.

“Chỉ còn cách trở lại nơi đó, sẽ có thể chứng thực được thực hư như thế nào” Tịch Khuyết âm trầm nói, hắn đã tin tưởng có người muốn ra tay sát hại Mạc Chiêu Thần và Mạc Chiêu Huân. Lần này bọn họ rơi vào đây cũng là kế hoạch của người nào đó đã vạch ra, chỉ chờ bọn họ đi con đường bắt buộc phải đi theo ý hắn mà thôi.

0w0 Lăn ranh giới...

Đứng bên cạnh hồ nước trong vắt, Đoàn Vĩnh Hàn giờ tay chạm thử vào loại tảo xanh đặc biệt bên dưới hồ, cảm giác mát lạnh nhóp nhép khiến hắn rung mình rút tay về. Quả nhiên như hắn suy đoán, loại tảo này và những con yêu quái đó chắc chắn có liên hệ.

Liếc mắt nhìn về phía ba người đang ngồi phịch xuống đất bên cạnh hồ nước, vẻ mặt không che giấu sợ hãi đến tột cùng, đoàn người của hắn giờ chỉ còn lại có bốn người bao gồm cả hắn. Bọn chúng quả thật là những con yêu quái hung tợn, số lượng nhiều đến không thể đếm xuể, vừa giết một con thì lập tức con khác nhào lên, cho dù võ công cao như thế nào cũng không thể trụ vững được với số lượng lớn như thế. Chẳng lẽ hắn phải chôn thầy ở cái nơi này hay sao?

“Theo như bản đồ thì nó chắc chắn ở trong này” tiếng nói êm ái từ phía một thông đạo vọng đến.

Đoàn Vinh Hàn lập tức cầm lấy vũ khí đứng bật dậy, vẻ mặt cảnh giác nhìn bốn người vừa xuất hiện trước thông đạo.

Bốn người cũng dừng lại nhìn một lượt về phía Đoàn Vinh Hàn và ba nam nhân mặt mày xanh mét đang ngồi trên nền đất, trong mắt họ không thể che giấu được nỗi khiếp đảm.

“Mạc huynh” Đoàn Vinh Hàn bật thốt lên lời khi vừa nhìn thấy Mạc Chiêu Huân.

“Đoàn đệ?” Mạc Chiêu Huân ngạc nhiên, bước nhanh về phía Đoàn Vinh Hàn. “Sao đệ lại ở đây?”

“Ta cùng với bọn họ vào nơi này để tìm Lang Hòa thập thất hoa” Đoàn Vinh Hàn âm trầm nói, đáy mắt xoẹt qua tia lạnh lẽo. “Không ngờ lại trùng kếp của môn chủ phái Ngũ Hải, rõ ràng nơi này là con đường chết đang chờ chúng ta sập bẫy”

Dạ Nguyệt và Tịch Khuyết nhìn nhau, có vẻ như âm mưu của “ai đó” hoặc của một tổ chức nào đó rất lớn nha. ... Ngay cả võ lâm hắn cũng muốn nhúng tay vào? Nghĩ lại cũng có thể lắm, lòng tham của con người vốn dĩ là vô đáy. Phái Ngũ Hải chắc cũng có liên quan. ...

“Còn huynh, tại sao huynh lại ở đây, chẳng lẽ. ...?” Đoàn Vinh Hàn ngạc nhiên nhìn Mạc Chiêu Huân, theo như hắn tiếp xúc qua thì Mạc Chiêu Huân không phải là dạng người có thể vào đây chỉ đơn giản vì muốn tranh giành Lang Hòa thập thất hoa.

“Ta cũng là đi tìm Lang Hòa thập thất hoa” Mạc Chiêu Huân không giấu giếm nói.

“Tất cả chúng ta đều đã trùng kếp” Đoàn Vinh Hàn nghe vậy càng phẫn nộ, hắn chỉ vì một lần chính mắt thấy một cánh hoa mà đã đi tin tên môn chủ phái Ngũ Hải chết tiệt đó.

“Chúng ta sẽ phải tìm hiểu xem thực hư mọi chuyện là như thế nào?” Mạc Chiêu Huân rào bước về phía sau hồ nước. “Tất cả hãy hít thật sâu vào rồi bịt mũi lại, tuyệt đối không được hít thở dù là một chút”

Mặc dù Đoàn Vinh Hàn và ba người kia còn khó hiểu nhìn hắn nhưng cũng làm theo lời hắn. Mạc Chiêu Huân thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, hắn nhấn vào hòn đá nhỏ ra trên vách, tiếng dịch chuyển của tảng đá vang vọng, một cửa hang dần dần lộ ra trước mặt bọn họ.

Lập tức ánh sáng đỏ vi diệu liền thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, bông hoa đỏ rực như đóa mạn châu sa, nở rộ trên nền xanh ma quái thật quá bắt mắt.

Bên trong hang động cũng chẳng có ai, cả A Tu hay ám vệ đều không thấy, chỉ thấy bên dưới là vệt máu kéo dài từ trên nền đất xuống hồ nước trong vắt, mà bên trong nước một cái đầu trắng toát nhọt nhọt đang ngoi lên từ dưới nước, đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn bọn họ. Mạc Chiêu Huân nhanh chóng đóng cửa đá lại, rồi cùng mọi người chạy nhanh vào trong thông đạo mà bọn họ vừa đi ra, được một khoảng khá khá mới dám hít thở lại không khí. Cả bọn hít lấy hít để không khí.

Không ai nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nhau.

Mọi chuyện lại trở về mập mờ, chỉ có thể khẳng định chắc chắn có một thế lực thần bí nào đó đang âm thầm truy sát bọn họ, mà chủ yếu chính là Mạc Chiêu Huân và Mạc Chiêu Thần, có khi ngay cả Mạc Chiêu Hoàng. ... Nói như vậy, thế lực kỳ bí đang nhắm vào hoàng tộc?

Trở lại với căn phòng có cái lỗ nhỏ trên vách, cả bọn ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

“Chúng ta có thể lấy được một bông hoa với thời gian ngắn nhưng vấn đề chính là bọn yêu quái đó” Đoàn Vinh Hàn là người lên tiếng trước, cuối cùng hắn cũng tận mắt nhìn thấy Lang Hòa thập thất hoa, hắn cũng đã được nghe nói về Dục Tinh độc.

Đang tính toán, cả bọn nghe tiếng đánh nhau ồn ào phía bên ngoài, lập tức có một đám người tràn vào bên trong. Nhìn rõ mới thấy kẻ mới vừa tràn vào đầu tiên là ai, chính là La Dịch, trên người ông ta chỗ nào cũng là máu tươi cùng với máu đen trộn lẫn vào nhau trông rất khủng khiếp.

“Đoàn đệ, Mạc công tử, Tịch công tử, xin hãy cứu chúng ta” nhìn thấy đám người đang ngồi, mắt ông ta sáng lên, tự trọng gì cũng quẳng sạch, cầu xin đám người của Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết cùng Đoàn Vinh Hàn.

Ba người lập tức đứng dậy tiến về phía lỗ nhỏ trên vách, nhìn thấy bên ngoài là một đám quái vật đang hỗn chiến với đám người bên ngoài, lọt vào bên trong chỉ có khoảng chín đến mười người, còn lại đều đang bị bọn chúng xé toạc ra, nhanh chóng đẩy tảng đá lớn bên cạnh chắn ngang lỗ nhỏ để bọn quái vật không thể vào được.

Qua một thời gian, cuối cùng tiếng đánh nhau cũng ngừng, chỉ còn lại tiếng kéo lê lê trên nền đất ở bên ngoài, không khỏi rung mình với

tiếng kéo lê ghê rợn đó.

“Khôn kiếp thật, không biết chúng nó là yêu quái phương nào?” La Địch nóng giận quát lên, hấn sắp không chịu nổi nữa rồi.

“Đã tìm thấy Lang Hòa thập thất hoa” Đoàn Vĩnh Hân đột nhiên nói làm cho bọn La Địch phải im bật quay qua nhìn hấn.

“Thật sự có Lang Hòa thập thất hoa?” La Địch trừng lớn mắt không thể tin được, hấn vốn dĩ cho là bản thân đã trúng kế môn chủ phái Ngũ Hải, làm gì có Lang Hòa thập thất hoa trong truyền thuyết, rõ ràng hấn ta chỉ đang muốn đưa mọi người vào con đường chết để không ai tranh giành Võ lâm minh chủ với hấn ta trong đại hội sắp tới.

Đoàn Vĩnh Hân nói sơ qua tình hình với nhóm người La Địch, bọn họ càng nghe càng trầm xuống, kích động khi biết Lang Hòa thập thất hoa có tồn tại cũng dần dần bay biến đi mất.

“Chúng ta nên tìm đường thoát khỏi đây, ta không cần Lang Hòa thập thất hoa nữa” La Địch nói khẳng định, hấn mới không ngu đắm đầu vào con đường chết lần thứ hai.

“Đường thoát cũng chính ở nơi có Lang Hòa thập thất hoa” Tịch Khuyết đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đồng loạt quay qua nhìn hấn, ánh mắt không khỏi kinh hãi với lời hấn vừa mới nói.

“Theo như bản đồ chúng ta tìm thấy thì rõ ràng cái hồ trong căn phòng đó nối với bên ngoài” Tịch Khuyết lạnh lẽo nhìn đám người của La Địch. “Cũng chỉ có một con đường thoát đó thôi”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương 49

Tịch Khuyết rút từ trong vạt áo ra cuộn giấy da màu vàng cũ kỹ. Sau khi tìm thấy bản đồ trên gò đá như chiếc giường đó, hấn và Nguyệt nhi đã tìm thấy một bản thu nhỏ bên trong chiếc học đất trên vách, thì ra cái học đó có đến ba ngăn, ngoại trừ bản đồ và một cuộn giấy chữ cổ thì còn thêm một cuộn giấy được viết bằng chữ cổ gần giống với chữ Trung quốc cổ đại.

Đề bản đồ xuống đất cho mọi người đều nhìn thấy, hấn chỉ tay vào một ký hiệu lửa duy nhất trên bản đồ: “Đây chính là căn phòng có Lang Hòa thập thất hoa và đây là lối ra” vừa nói hấn vừa dò tay dọc theo con đường nhỏ nối từ vòng tròn bao quanh ngọn lửa đến khi nó kết thúc ở ngoài vùng của bản đồ.

Tất cả nhìn sơ qua bản đồ, thấy chỉ có con đường đó là lối ra duy nhất ngoại trừ lối vào theo chiều thẳng đứng mà lúc đầu mọi người đã rơi xuống.

“Làm sao có thể vừa thoát khỏi bọn quái vật, vừa hái bông hoa, vừa nín thở tìm đường ra ở cái nơi có Dục Tinh độc đó đây? Giả sử có hái được bông hoa thì làm sao để không bị hít phải Dục Tinh độc trên đường chạy thoát?” La Địch uể oải lắc đầu, hấn muốn thoát ra nhưng thật sự là bế tắc.

Không khí lại rơi vào trầm ngâm, tất cả đều có một bộ nhưu mảy suy nghĩ.

“Bọn quái vật và loại tảo dưới hồ có liên hệ với nhau” Đoàn Vĩnh Hân bất ngờ nói, hấn cứ luôn cảm giác loại tảo xanh quái dị này có một vai trò nào đó ở nơi này. “Chất nhờn xanh cùng với cơ thể lạnh lẽo của bọn chúng giống y như loại tảo đó”

“Có khi nào.....” Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y quay qua nhìn nhau, một tia sáng xoẹt qua đầu các nàng.

“Như thế nào?” Mạc Chiêu Huân nhanh chóng hỏi.

“Lang Hòa thập thất hoa hay Dục Tinh độc là độc chí dương, có tính hỏa” Hách Liên Từ Y giải thích. “Còn loại tảo này có khả năng là chí âm, có tính hàn”

“Nếu không làm thì loại tảo này chính là giải dược của Dục Tinh độc, đó là lý do vì sao bọn chúng có thể canh chừng ở đó xuyên suốt mà không sợ bị trúng Dục Tinh độc” Dạ Nguyệt thêm vào. “Thường thì nơi có độc hiện hữu thì cũng sẽ có giải dược ở gần đó, hay nói cách khác thiên địch thường tồn tại ở rất gần nhau, triệt tiêu lẫn nhau”

“Bọn chúng là yêu quái thì làm sao có thể trúng độc được” La Địch quắc mắt nhìn các nàng, trong mắt không che giấu kinh thường.

“Người cho rằng bọn chúng là yêu quái?” Dạ Nguyệt cười lạnh, đôi mắt sắc bén nhìn La Dịch, nàng còn nhớ rất rõ ràng châm độc của nàng đã có tác dụng nha.

“Không phải yêu quái thì là cái gì?” cảm giác có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, La Dịch rung mình nói cứng.

“Ai biết được, biết đâu bọn chúng lại là Lang tộc cổ xưa thì sao?” Dạ Nguyệt nhún vai cười nhạt.

Tịch Khuyết cung chiều néo néo cầm nàng nói: “Nàng đừng đùa hấn nữa” rồi hấn quay qua nhìn La Dịch và đám người của hấn ta: “Quả thật chúng chính là tộc Lang cổ xưa”

Hấn lại rút một cuộn giấy da khác từ trong vạt áo: “Trong đây có nói Lang Hóa thập thất hoa được Lang tộc thủ hộ từ trăm năm trước, đó có thể nói là Thánh vật của bọn họ, chỉ là...”

Đám người La Dịch lại nín thở nghe hấn nói.

“Hình dáng đã có thay đổi so với trong đây” Tịch Khuyết chỉ vào những hình vẽ bên trong cuộn giấy.

Tất cả chăm chú nhìn vào hình vẽ mà Tịch Khuyết nói. Đó là những hình vẽ những con người ốm yếu gầy gò nhưng có thể nhìn thấy đây là một con người thật sự, so với đám quái vật đó quả thật vừa giống lại như không giống.

Dạ Nguyệt đã suy nghĩ về vấn đề này cùng với sự phụ trên đường tìm đến Lang Hóa thập thất hoa. Nếu đã biết loại tảo này có liên hệ đặc biệt thì nàng có cơ sở tin rằng chính loại tảo này đã biến đổi bọn họ thành cái dạng giống như bây giờ.

“Nếu đúng là vậy thì chúng ta có thể dùng loại tảo này để không bị trúng Dục Tinh độc nữa, muốn thoát ra sẽ dễ dàng hơn” La Dịch và đám người của hấn nhao nhao hấn lên.

Dạ Nguyệt nhíu mày, nếu ăn chúng thì có bị biến đổi giống cái đám ngoài đó hay không đây?

“Chúng ta sẽ nín thở” Tịch Khuyết vỗ vỗ lưng Dạ Nguyệt để trấn an nàng, sau đó quay qua nói với đám người La Dịch.

Đám người La Dịch nhìn Tịch Khuyết bằng ánh mắt như nhìn kẻ mất trí ngu ngốc, tại sao có giải được sẵn như vậy lại không dùng, tội tình gì phải cố tình làm khó bản thân a.

Đoàn Vinh Hàn và Mạc Chiêu Huân lắc đầu, đám người này có biết suy nghĩ hay không vậy? Ngay từ đầu đã nói bọn ngoài đó có liên quan đến loại tảo đó, hình dạng so với lúc trước lại chỉ gần giống, như vậy khả năng bị biến đổi khi dùng tảo để giải độc là rất lớn.

“Được rồi, ta tốt bụng cảnh báo các người trước, có khả năng sẽ bị biến đổi giống bọn chúng nếu sử dụng loại tảo đó” Dạ Nguyệt lại nhún vai cười nhạt

“Lấy được Lang Hóa thập thất hoa thì có thể trị được bách bệnh” La Dịch nhếch khóe môi cười chế giễu, nàng ta tưởng bọn hấn không có đầu óc sao? Bọn hấn hành tẩu giang hồ đã mấy chục năm, chẳng lẽ thua một đứa nít ranh miệng còn hôi sữa chưa biết mùi đời sao?

Dạ Nguyệt lắc đầu không ý kiến nữa, nàng đã làm xong nhiệm vụ nhắc nhở rồi, còn lại là do bọn họ quyết định thôi. Bởi vì nàng không biết được tính của loại tảo đó như thế nào nên không thể tùy tiện mà dùng bừa được, đó là điều tối kỵ.

“Chúng ta sẽ không dùng” Hách Liên Từ Y nhỏ giọng nói, nàng cũng có suy nghĩ giống như Dạ Nguyệt.

Mạc Chiêu Huân, Đoàn Vinh Hàn cũng đồng ý với các nàng. Nhưng như vậy đồng nghĩa với việc bọn hấn phải suy nghĩ đến cách khác để thoát khỏi đây rồi.

Dạ Nguyệt bóp trán, ảo não nghĩ xem có cách nào khác không, nàng quay qua định hỏi Tịch Khuyết thì thấy Tịch Khuyết đang chăm chú nhìn vào bản đồ như đang nghiên cứu nghiền ngẫm một điều gì đó.

Thấy vậy Dạ Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ta nghi ngờ lối ra nằm dưới đáy hồ” Tịch Khuyết nhíu mày. “Xung quanh cái vòng tròn này là một hình vuông, có những thông đạo nối với hình vuông này, cho nên khả năng đây chính là căn phòng, còn cái vòng tròn bao quanh ngọn lửa chính là cái hồ”

“Mà con đường thoát ra lại nối dài từ vòng tròn chứ không phải hình vuông bao quanh” Dạ Nguyệt gật đầu đồng ý, vì bọn họ phải nín thở nên phải xác định lối ra trước để có thể thoát ra khỏi đó trong thời gian ngắn nhất.

“Dưới hồ cũng có bọn chúng” Mạc Chiêu Huân nhớ lại cái đầu nhô lên từ dưới đáy, trắng nhợt nhợt nhấp nháy trông rất ghê tởm.

“Chúng ta phải vừa đối phó bọn chúng vừa bơi ra từ con đường dưới đáy hồ, liệu có thể nín thở được hay không?” Đoàn Vinh Hàn ảo não lắc đầu, hấn tin chắc không ai có khả năng nín thở lâu như vậy được.

Tịch Khuyết lại trầm ngâm, gõ gõ ngón trỏ xuống nền đất, tay kia xoắn xoắn loạn tóc của Dạ Nguyệt, qua nữa ly trà đôi con người đen thẫm hẳn ánh lên tia sáng tỏ: "Nguyệt nhi, chúng ta có thể chạm vào đám tảo đó được không?"

"Chỉ cần không ăn nó vào cơ thể thì sẽ không sao" Dạ Nguyệt gật đầu.

Tịch Khuyết cong khoe môi lên. Rất tốt, cuối cùng hắn cũng biết một cách cực kỳ đơn giản không cần phải nín thở cũng không cần phải ăn chúng vào trong bụng mà vẫn có đủ thời gian để thoát thân.

"Chúng ta đi thôi, không thể phí thời gian nữa" hắn đứng dậy nói.

Trở lại với khoảng không rộng lớn, tất cả đều một bộ căng thẳng nhìn trước nhìn sau cảnh giác. La Dịch và đám người của ông ta bắt đầu lấy loại tảo đặc biệt từ dưới đáy hồ lên rồi chia nhau ăn.

Bên đây Tịch Khuyết chọn những lá tảo lớn nhất đưa cho mỗi người ba lá. Vừa chạm vào lá tảo, cả người Dạ Nguyệt và Hách Liên Từ Y nổi hết da gà, cảm giác nhóp nhép cùng với lạnh buốt làm các nàng không khỏi rùng mình.

"Như thế này" Tịch Khuyết nói ba lá tảo lại với nhau, sau đó lấy lá ở giữa bung ra cho vừa đủ che khuất mũi mình, kéo dài ra đến sau gáy rồi buộc lại với nhau.

Dạ Nguyệt lấy bình sứ trắng từ trong vạt áo, đưa đến trước mũi Tịch Khuyết: "Chàng có ngửi được mùi gì không?"

"Chỉ có mùi tanh của tảo" Tịch Khuyết lắc đầu.

"Tuyệt!" Dạ Nguyệt toét miệng cười rạng rỡ. Thì ra sự phụ làm giống như dạng khẩu trang ở thời hiện đại a, hơn nữa cái này còn an toàn hơn khẩu trang rất nhiều, vì chất nhờn xanh của nó sẽ càng giúp che chắn hạn chế cho hương độc lọt qua, loại tảo này lại là thiên địch của Dục Tinh độc.

Sau khi đã chuẩn bị xong, Mạc Chiêu Huân bước ra phía sau hồ, đẩy gờ đá nhỏ trên tường, lập tức tảng đá dịch chuyển để lộ ra lối vào. Bông hoa đỏ rực phát ra thứ ánh sáng đỏ huyền diệu thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên của mọi người. Đám người La Dịch hít vào thật mạnh, cuối cùng bọn hắn cũng tận mắt nhìn thấy Lang Hòa thập thất hoa trong truyền thuyết.

"Thật kỳ lạ, không thấy bọn chúng đâu?" Dạ Nguyệt nhíu mày nhìn xung quanh.

Tịch Khuyết nắm lấy tay nàng: "Nàng giữ cái này"

Dạ Nguyệt trở mắt ra nhìn con dao găm trong tay, cán dao bạc được chạm khắc hoa văn tinh xảo, đường nét tinh tế. Lưỡi dao sáng loáng, ánh lên những tia sáng bạc lạnh lẽo cứng rắn.

"Giữ nó để đề phòng bất trắc" Tịch Khuyết nhỏ giọng nói.

"Cảm ơn chàng" Dạ Nguyệt gật đầu, thích thú nhìn ngắm thật kỹ, con dao bạc thật đẹp, nàng rất thích nha.

"Xuống đi" giọng nói La Dịch kéo Dạ Nguyệt trở lại thực tại, nàng ngẩng đầu lên thì thấy vài người trong đám người La Dịch đang nhảy xuống hồ hướng về phía Lang Hòa thập thất hoa.

"Chúng ta cũng xuống thôi" Mạc Chiêu Huân nói.

Nhưng bên Dạ Nguyệt chưa kịp xuống thì nước hồ bất ngờ chuyển dần thành màu đỏ tươi. Tiếp đó là tiếng la hét cứu mạng của những người dưới hồ.

Cửa đá đột ngột mở ra và những con quái vật với hình thù kỳ dị nhanh chóng bò vào. Bên dưới đáy hồ cũng có hai ba con trôi lên, tóm lấy những người đang ở dưới nước mà cắn xé.

"Nhảy xuống thôi" Mạc Chiêu Huân cùng Đoàn Vĩnh Hàn vùng kiếm chém chết ba con quái vật ở dưới hồ rồi lao thẳng xuống hồ.

Hách Liên Từ Y cũng nhảy xuống, hướng về phía Lang Hòa thập thất hoa, nàng không giúp được gì cho mọi người nên nàng sẽ đi lấy Lang Hòa thập thất hoa.

Trên bờ Dạ Nguyệt phóng چشم độc cùng với Tịch Khuyết đang chặn đứng đường đi của đám quái vật, dưới nước thì có Mạc Chiêu Huân và Đoàn Vĩnh Hàn yểm trợ nên Hách Liên Từ Y nhanh chóng bơi được đến bên Lang Hòa thập thất hoa.

Nàng vui mừng vươn tay ra nhưng đột nhiên nàng nhìn thấy một đôi mắt nhỏ đỏ ngầu như máu thoát ẩn thoát hiện phía sau đám tảo bao quanh bông hoa. Nó vùng tay lên, móng vuốt sắc nhọn cào sâu vào trong cánh tay nàng, máu phun ra không ngừng, một đường dài kéo từ vai cho đến cổ tay nàng.

“Aaaaaa....” Hách Liên Từ Y thét lên đau đớn.

“Y nhì” Mạc Chiêu Huân điếng hồn, lập tức nhanh chóng bơi lại chỗ nàng.

Từ phía sau bông hoa, một con quái vật nhỏ thó như một đứa trẻ hai tuổi, cơ thể gầy gò trắng xanh, nhiều ra chất nhờn xanh nhớp nháp. Nó tức giận gào lên rồi lại vung tay, lần này móng vuốt của nó cào thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Hách Liên Từ Y.

“KHÔNG!” Mạc Chiêu Huân hét lên, hấn vừa bơi đến lập tức vung kiếm lên bỏ đôi con quái vật khiến máu nó rơi xuống Lang Hổ thập thất hoa.

“Từ Y tỷ” Dạ Nguyệt cũng kinh hoàng cùng Tịch Khuyết nhảy ngay xuống hồ. Vừa bơi đến gần nàng càng kinh sợ hơn nữa, những vết cào của con quái vật đang dần chuyển sang màu đen. Chết tiệt, có độc.

Dạ Nguyệt lập tức lấy ra bình sứ trắng, cho viên giải dược cuối cùng vào trong miệng của Hách Liên Từ Y. Máu của Hách Liên Từ Y dần dần chuyển về màu đỏ tươi cũng bắt đầu ngừng chảy, vết thương trên mặt nàng đau đớn đến nỗi nàng dần dần mất đi ý thức, cũng không còn đủ sức để la hét thống khổ nữa.

“Chúng ta phải thoát khỏi đây thôi” Dạ Nguyệt gấp rút nói, nếu không chữa cho tỷ ấy sớm, chỉ sợ là....

Tịch Khuyết thấy trên bờ đám người La Định vẫn còn đang chiến đấu với lũ quái vật, quay sang định hái Lang Hổ thập thất hoa, hấn bất ngờ trừng lớn mắt. Chỉ thấy màu đỏ như máu châu sa giờ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là màu trắng thuần khiết gần như trong suốt của những cánh hoa đang nở rộ rực rỡ.

Dạ Nguyệt cũng nhìn thấy biến đổi đó, nàng cũng rất ngạc nhiên nhưng bây giờ không phải là lúc để kinh ngạc. Nàng vươn tay hái nó nhưng lại chỉ hái được một cánh duy nhất, không thể hái hết nguyên đóa.

Đoàn Vĩnh Hàn thấy vậy hấn cũng vươn tay nhưng lại chẳng hái được cánh nào, cho dù có cố kéo cố hết mọi cách cũng không cách nào hái thêm được một cánh nữa. Lắc đầu, Dạ Nguyệt ra hiệu cho hấn bỏ cuộc đi là vừa, không thể phí phạm thời gian nữa.

Trên bờ, La Định nhìn thấy đám người Tịch Khuyết đã hái được một cánh hoa, hấn lại đẩy người bên cạnh về phía trước rồi nhanh chóng nhảy xuống nước, trong mắt không giấu được tia tham lam nham hiểm.

Tịch Khuyết trôi lên từ dưới đáy, ra hiệu cho mọi người đi theo hấn. Hấn đã nhìn thấy một con đường bên dưới hồ.

“Nhị ca, chúng ta phải nhanh chóng đưa Từ Y tỷ rời khỏi đây” Dạ Nguyệt nhìn thấy Mạc Chiêu Huân đang thống khổ ôm chặt lấy Hách Liên Từ Y, nàng nhẹ giọng nói. “Nếu không thì sẽ không thể cứu được tỷ ấy”

Mạc Chiêu Huân nghe vậy, trừng lớn mắt nhìn nàng về cảnh cáo: “Không được xâm ngôn, Y nhì nhất định không sao, nàng nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì”

“Muốn vậy thì phải lập tức đưa tỷ ấy về cho lão sư phụ chữa trị” Dạ Nguyệt cũng muốn nổi nóng nhưng nghĩ đến hấn vì quá yêu Từ Y tỷ nên mới như vậy nên nàng kìm chế lại.

“Nhị ca, Nguyệt nhì nói đúng, chúng ta phải nhanh chóng thoát ra khỏi chỗ này” Tịch Khuyết bơi đến nắm lấy tay Dạ Nguyệt, trong đôi mắt thanh lạnh là cảm thông dành cho Mạc Chiêu Huân, hấn biết rõ cảm giác đó là như thế nào.

“Nhanh lên, bọn chúng đang tràn xuống đây rồi” Đoàn Vĩnh Hàn gấp rút hối thúc.

“Được” cuối cùng Mạc Chiêu Huân cũng gật đầu, hấn siết chặt lấy Hách Liên Từ Y rồi bơi theo mọi người.

“Hít vào” Tịch Khuyết ra hiệu chuẩn bị lặn xuống.

Mọi người gật đầu làm theo rồi nhanh chóng cùng hấn lặn xuống dưới đáy hồ. Bơi về phía con đường nhỏ hẹp ở dưới đáy, Đoàn Vĩnh Hàn vào trước, đến Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y, sau cùng là Tịch Khuyết và Dạ Nguyệt.

Bơi được một đoạn ngắn đến một khúc quẹo, Dạ Nguyệt bất ngờ bị chộp lấy chân, nàng hoảng hốt giãy dụa nhìn mọi người đang dần khuất sau cua quẹo.

“TMD!” Dạ Nguyệt chửi thề trong lòng, nàng quay lại thì thấy một con quái vật gớm ghiếc đang tóm lấy chân mình.

Nàng vùng vẫy hết sức để đạp nó ra, nhưng nó lại càng bùng lên tóm lấy cơ thể nàng, bàn tay lạnh buốt tóm lấy cổ nàng siết chặt. Dạ Nguyệt bị hực hơi, nàng há họng ra mắt thờ, bực nước bao quanh nàng và con quái vật

“Sư phụ, cứu mạng...” trong lòng không ngừng gào thét sư phụ.

Nàng lấy hết phần sức còn lại, đưa tay khó khăn chụp lấy con dao găm đang vấp bên đai lưng bên hông mình, đâm thẳng vào trái tim con quái vật,

nó đau đớn gãy dựa, buông cổ Dạ Nguyệt ra, máu đen tuôn ra nhuộm một phần nước trong suốt, bao quanh lấy Dạ Nguyệt.

Nhưng chưa kịp vui mừng thì nàng đang dần dần chìm đi vì thiếu dưỡng khí, trước mắt dần dần tối sầm lại. ...

Đôi môi ẩm áp đang áp lấy môi nàng, cảm giác có dòng khí đang lưu chuyển, Dạ Nguyệt dần dần mở mắt ra. Đập vào mắt nàng là đôi mắt đen thẳm không che giấu được lo lắng của sư phụ. Nàng mỉm cười nhìn người xuất hiện trước mắt rồi hí hửng quơ quơ con dao giấu trong dòng nước mát lạnh.

Thấy nàng tỉnh dậy, Tịch Khuyết nhẹ nhàng thở hắt ra, mỉm cười rồi nắm lấy tay nàng ra hiệu nàng bơi tiếp.

0w0 Lặn ranh giới. ...

Năm người trôi lên khỏi mặt nước, trước mặt chính là vách núi cao sừng sững không thấy đỉnh, phía sau là cánh rừng rộng lớn xanh ngắt. Nhìn địa thế này, cả bọn không khỏi kinh ngạc. Bởi vì đây chính là vách Biệt Dương.

“Thật không ngờ nó lại gần đến như vậy” vừa bơi vào bờ Dạ Nguyệt vừa chắc lưỡi cảm thán.

Vừa lên tới bờ, Mạc Chiêu Huân nhanh chóng ôm lấy Hách Liên Tử Y lao nhanh đi. Ba người còn lại cũng không chậm trễ, lập tức lao theo hân.

“SƯ PHỤ!” Dạ Nguyệt gọi lớn khi năm người đẩy cửa vào trong sân nhỏ, giọng điệu của nàng bây giờ ngoài khẩn trương còn có hoảng sợ. Vết thương trên mặt của Tử Y tỷ gặp nước nên nó căng. .... rất kinh hoàng.

“Cuối cùng cũng trở lại” thân hình nhỏ nhắn của Bách Y lão giả vọt ra từ phía sau nhà nhưng vừa nhìn thấy thảm trạng của Hách Liên Tử Y, ông lập tức trầm xuống rồi dẫn đầu vào trong nhà. “Đưa vào đây, không còn nhiều thời gian nữa”

Mạc Chiêu Huân nhanh chóng đi theo ông, khuất vào trong căn phòng thuốc dưới tầng hầm. Tịch Khuyết, Đoàn Vĩnh Hàn và Dạ Nguyệt ngồi lại trong phòng khách lo lắng và trầm ngâm, không khí căng thẳng bao trùm.

Vết thương mà ở trong nước một thời gian sẽ rất nguy hiểm, vì khí hàn sẽ từ đó mà xâm nhập vào tận xương thịt bên trong. Dạ Nguyệt thật sự không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, có khi Tử Y tỷ của nàng sẽ bị hủy dung. .... Không, chắc chắn lão sư phụ có thể chữa trị cho tỷ ấy, đúng vậy. ....

Tịch Khuyết thấy nàng đang hoảng hốt, âm thầm nắm lấy tay nàng, truyền hơi ấm cho nàng, nhẹ giọng nói: “Sẽ không sao đâu”

Đúng lúc này, một ám vệ xuất hiện bên trong phòng, cung kính quỳ một chân xuống trước mặt Tịch Khuyết: “Bẩm Quốc công gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo”

“Nói” Tịch Khuyết trở lại giọng điệu lạnh nhạt, đôi mắt tối đen như mực.

Ám vệ nhìn Đoàn Vĩnh Hàn và Dạ Nguyệt vẻ lúng túng.

“Tịch huynh, ta sẽ đi nghỉ ngơi trước” Đoàn Vĩnh Hàn lập tức đứng dậy hướng Tịch Khuyết chấp tay rồi từ từ bước ra.

“Phòng khách là phòng thứ ba ở bên phải” Dạ Nguyệt nói với theo Đoàn Vĩnh Hàn, hân quay lại mỉm cười rồi chấp tay tạm biệt nàng.

“Người có thể nói” Tịch Khuyết thấy Đoàn Vĩnh Hàn đã đi xa, quay qua nói với ám vệ.

Ám vệ lại nhìn sang Dạ Nguyệt.

“Nàng là người của ta” nói câu này, giọng điệu của Tịch Khuyết mềm mại hẳn.

Ám vệ gật đầu rồi cung kính nói: “Bẩm Quốc công gia, trong thời gian ngài và vương gia đi Vô Đáy động, thái hậu đã có lệnh bắt ngài với tội danh hạ độc ám sát hoàng thượng”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50

Ánh trăng nở rộ trên bầu trời đêm thăm thẳm, xua tan đi một phần bóng tối đen mực bao trùm lấy tất cả mọi sinh vật. Không gian tĩnh lặng đến

mức có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh hỗn hợp của tiếng gió và tiếng côn trùng tạo thành một giai điệu buồn muộn thuở. Không khí trầm mặc bao trùm bàn đá trong sân nhỏ trước cửa phòng của Hách Liên Tử Y. Sau một khoảng thời gian khá dài, lão sư phụ bước ra từ trong phòng, vẻ mặt lại hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt trẻ con non nớt ngây thơ.

"Đã không sao rồi" Bách Y lão giả trầm ngâm nói.

Mạc Chiêu Huân thở hắt ra, thật may nàng không có chuyện gì, hẳn không muốn phải nếm trải cảm giác thống khổ khi mất nàng một lần nữa.

Dạ Nguyệt thấy vẻ trầm ngâm của lão sư phụ, trái tim buồn xuống của nàng lại một lần nữa nâng lên, nghi ngờ hỏi: "Sư phụ?"

Lão sư phụ thở dài lắc đầu: "Vi ngâm nước quá lâu nên vết thương đã làm độc khó có thể xóa hết được vết sẹo, khả năng Y nhi bị hủy dung là không thể tránh khỏi"

Dạ Nguyệt nhắm mắt ngồi phịch xuống ghế, đây chính là điều nàng lo lắng nhất, không ngờ lại xảy ra. Tịch Khuyết ngồi bên cạnh nắm lấy bàn tay lạnh toát của nàng, khuôn mặt lạnh nhạt mang theo vài phần đau lòng.

"Tam đệ, đệ cùng đệ muội về nghỉ ngơi đi, ta sẽ chăm sóc Y nhi" cuối cùng Mạc Chiêu Huân cũng lấy lại được bình tĩnh lúc bình thường, hẳn chỉ cần nàng còn sống, chỉ cần nàng còn sống thì hẳn đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Nói rồi Mạc Chiêu Huân quay người đi vào phòng Hách Liên Tử Y, để lại ba người đứng bên ngoài nhìn theo đến khi hẳn đóng cửa phòng lại.

"Sư phụ, đây là Lang Hóa thập thất hoa" Dạ Nguyệt thở dài, nàng lấy từ trong vạt áo ra bình sứ trắng đưa cho Bách Y lão giả. "Lại phải nhờ sư phụ thêm một lần nữa"

Bách Y lão giả nhận lấy bình sứ trắng, ánh mắt không che giấu được kinh ngạc: "Các con lấy được Lang Hóa thập thất hoa?"

"Chỉ có một cánh" Dạ Nguyệt gật đầu.

Đôi con ngươi to tròn trong suốt linh động ánh lên tia sáng rực rỡ, Bách Y lão giả không kìm được vui sướng nói: "Rất tốt!" rồi lập tức chạy nhanh vào nhà trong, xuống tầng hầm luyện dược của ông ấy.

Dạ Nguyệt trở mắt nhìn động tác kích động thái quá như trẻ con của lão sư phụ, nàng quả thật được mở rộng tầm mắt nha, lần đầu tiên nàng thấy biểu hiện như đứa trẻ hai tuổi của lão sư phụ. Mặc dù bề ngoài chỉ là đứa trẻ năm tuổi nhưng sư phụ lúc nào cũng một bộ cư nhân ẩn cư của lão nhân gia, thật không phù hợp với hình tượng bên ngoài của ông ấy chút nào, hôm nay mới chân chính là biểu hiện của một đứa trẻ, kết hợp với khuôn mặt non nớt ấy thật là vô cùng đáng yêu a.

"Nguyệt nhi, chúng ta cũng về phòng nghỉ ngơi thôi" Tịch Khuyết thấy Dạ Nguyệt đang ngẩn tò te nhìn hướng Bách Y lão giả vừa biến mất, gương mặt trẻ con mịn màng của nàng đã lộ ra vẻ mặt không thể che giấu làm hắn rất đau lòng. Hắn nhận thấy từ khi nàng ở cạnh hắn, nàng luôn luôn phải đối mặt với những hiểm nguy không thể lường trước được, nếu có thể hẳn mong muốn nàng tránh xa khỏi hắn, càng xa càng tốt nhưng hắn lại không thể làm được, hẳn cần nàng, rất rất cần nàng...

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu, siết chặt lấy bàn tay to lớn của Tịch Khuyết.

Trời càng về khuya, nhiệt độ càng xuống thấp. Trong căn phòng nhỏ đơn sơ, ánh nến loe loét nghiêng ngả theo cơn gió thoảng lạc bước, ánh sáng mờ mờ ảo ảo soi rọi một phần của căn phòng, chiếu sáng mảng ngoài của chiếc giường nhỏ. Trên giường, hai cơ thể phải nằm sát vào nhau mới có thể đủ chỗ cho cả hai người nằm.

"Liệu Lang tộc có đuổi theo chúng ta hay không? Ở đây lại kẻ sát bên bọn chúng như vậy..." Dạ Nguyệt im lặng nằm trong vòng tay của ai đó, trong giọng nói không che giấu lo lắng và căng thẳng.

Bọn họ rời khỏi Vô Đáy động đã được một khoảng thời gian, nhưng cảm giác vẫn như chưa thoát ra khỏi đó, bởi vì nơi đó lại nằm sát ở bên cạnh bọn họ như vậy, bọn quái vật đó lại vô cùng dữ tợn và hung ác...

Còn Tử Y tỷ nữa, cho đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Không biết sau khi tỉnh dậy biết mình đã bị hủy dung, tỷ ấy sẽ có phản ứng như thế nào, đây cũng là điều mà nàng lo lắng nhất, không thể nào yên tâm mà ngủ được. Đầu óc nàng bây giờ lại như tỉnh táo hơn bao giờ hết.

"Có nhị ca ở bên cạnh, nàng ấy sẽ ổn thôi. Còn Lang tộc, bọn họ đã dò dẫm ở nơi đó thù họ Lang Hoả thập thất hoa, sẽ không rời khỏi đó, nàng đừng nghĩ về bọn họ nữa" giọng điệu trầm ấm dịu dàng, Tịch Khuyết vuốt ve vào lưng nàng trấn an, hẳn biết nàng vẫn còn đang lo lắng cho tỷ tỷ của nàng nên không ngủ được, mọi chuyện bên ngoài lại vô cùng rối ren nhưng ít nhất hẳn muốn khi ở bên cạnh hắn nàng không phải lo nghĩ điều gì.

"Còn chuyện thái hậu muốn bắt chàng thì sao?" Dạ Nguyệt nhủ mảy, bọn họ ở trong động đứng năm ngày, thời hạn độc phát tác của đại ca cũng sắp đến rồi, vậy mà lúc này lại có thêm những rắc rối khác phát sinh.

Theo lời ám vệ kể lại, ngày thứ năm sau khi lên đường đến vách Biệt Dương, Thái Hậu bắt chấp ngăn cản đã xông thẳng vào Ngự Long cung, chỉ là lúc đó vẫn chưa hề có lệnh bắt Tịch Khuyết. Không hiểu tại sao chỉ nửa tháng sau, Thái Hậu thông cáo thiên hạ, Tịch quốc công phản lại thánh

chỉ, ra tay hạ độc sát hại hoàng thượng, cấu kết với giặc mưu đồ bất chính, vì bại lộ âm mưu nên đã bỏ trốn, Thái Hậu phát lệnh truy nã thưởng mười vạn lượng cho ai bắt được Tịch quốc công về quy án.

"Ngày mai, ta và nàng sẽ rời khỏi nơi này" Tịch Khuyết nhìn vào màn đèn tịch mịch bên ngoài cửa sổ nhỏ, lạnh lẽo nói.

"Chàng nghĩ bọn họ sẽ tìm đến đây?"

Tịch Khuyết gật đầu, bọn họ còn yên ổn nằm đây chỉ vì binh lính đang trên đường đến đây mà thôi. Nếu hắn không sai thì vị kia ở trong cung đã nhận được tin báo bọn hắn đã trở về từ Vô Đáy động. Thật may vì đã thoát ra sớm như vậy, nếu vài ngày nữa chỉ e là vừa đến đây đã bị bao vây rồi.

"Sáng mai ta sẽ nói với nhị ca, chúng ta sẽ ẩn trốn ở đâu đó cho đến khi Bách Y tiên bố trí điều chế xong giải dược, lúc đó chúng ta sẽ hội ngộ với nhị ca trên đường trở về Kinh Thành" Tịch Khuyết vừa nói vừa xoắn xoắn loạn tóc nàng, mỗi lần suy nghĩ hắn lại muốn vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng.

"Đồng ý" Dạ Nguyệt mỉm cười gật đầu, từ khi quyết định ở cạnh sư phụ chống lại thánh chỉ, nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần cả đời này sẽ cùng sư phụ chạy trốn rồi.

Tịch Khuyết luồn tay vào mái tóc dài suôn mềm của nàng, tay còn lại kéo cằm nàng lên, cúi đầu hôn vào đôi môi mềm mại của nàng.

"Uhm" Dạ Nguyệt đưa tay ôm lấy sư phụ, đáp trả lại nụ hôn cuồng nhiệt ướt át của sư phụ.

Hít thật sâu, Tịch Khuyết lật người đè trên người nàng, đôi mắt tối thẫm lại, nóng bỏng nhìn nàng, khoe môi cong lên đầy mê hoặc: "Làm sao bây giờ, ta lại muốn nàng, bao bố!"

Gò má Dạ Nguyệt nổi lên rặng mây đỏ, những lời của sư phụ lại thành công kích thích nàng, nàng bắt đầu chìm dần vào mơ hồ, chìm đắm vào tình cảm nồng nhiệt ngọt ngào của sư phụ.

Tịch Khuyết thấy ánh mắt mơ hồ của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Mấy ngày qua nàng luôn trong trạng thái lo lắng căng thẳng, hắn muốn giúp nàng cảm thấy thoải mái thả lỏng tinh thần.

Hắn nguyện ý để nàng dựa dẫm cả đời, dù nàng có yếu đuối, chuyện gì cũng dựa dẫm vào hắn cũng được, nàng chỉ cần sống vô ưu vô lo, cũng không cần phải gánh vác bất kỳ thứ gì trên đôi vai nhỏ bé này, hắn sẽ gánh thay cho nàng tất cả.

"Hiền" Dạ Nguyệt đưa tay sờ vào gò má của sư phụ, kéo mặt sư phụ đến gần mặt nàng. "Ta cũng muốn chàng"

Tịch Khuyết không khỏi hít sâu một hơi, giọng điệu của nàng thật say lòng người, cũng thành công càng kích thích lửa nóng bên dưới của hắn. Đôi mắt càng lúc càng tối thẫm, chăm chú nhìn vào đôi mắt trong suốt bên dưới, bắt gặp cong khoe môi: "Nàng muốn ta như thế nào?"

Mặt Dạ Nguyệt càng nóng bừng, lần đầu tiên nàng nói mấy lời này a. Nàng muốn sư phụ như thế nào nhỉ? Từ trước đến giờ người chủ động luôn là sư phụ nên vấn đề này nàng cũng không biết phải làm sao, chỉ là mấy ngày nay nàng đã luôn trong trạng thái lo lắng căng thẳng, cùng với tình trạng của Từ Y ty khiến nàng càng rối rắm. Nàng muốn cảm nhận sư phụ, cảm nhận mọi chuyện rồi sẽ ổn theo cách của nó.

Tịch Khuyết lật người lại để nàng nằm lên phía trên hắn, đôi mắt đen thẫm ánh lên vài tia thích thú: "Ta cho nàng toàn quyền quyết định"

Dạ Nguyệt lúng túng nhìn người bên dưới, nàng phải làm sao bây giờ? Nhớ lại những lần ân ái trước với sư phụ, Dạ Nguyệt hít một hơi thật sâu, uyển chuyển lấy tay vén tóc lên để lộ ra cái tai nhỏ nhắn xinh xắn. Tịch Khuyết nhìn chăm chăm vào tai nàng, hắn thật sự muốn cắn vào đó.

Dạ Nguyệt cắn vào môi sư phụ, rồi chuyển qua mút vào, bất ngờ đầu nàng bị bàn tay to lớn ấn xuống, chiếc lưỡi ướt át trượt vào miệng nàng, cuốn lấy lưỡi của nàng, khuấy đảo bên trong khoang miệng nàng.

Rời môi, nàng thờ hồn hên trên ngực sư phụ, sư phụ lại chơi xấu, không phải đã nói sẽ cho nàng toàn quyền quyết định. Nàng ngán đầu cạp xuống xương vai sư phụ, rồi lại chuyển qua mút vào đó, cắn cắn cạp cạp rồi lại mút mút khắp bờ vai rộng lớn, cảm giác thật thích a. Nàng còn có thể nghe được tiếng ngâm kích tình thoát ra từ cái miệng quyến rũ của sư phụ, thú vị quá đi.

"Nàng còn cần nữa thì ta sẽ không khách sáo nữa đâu" Tịch Khuyết thở dốc, khó khăn thốt thành tiếng.

Dạ Nguyệt hoảng hốt lùi một chút, nàng không muốn chọc vào con sư tử đang ngủ say để hại thân đâu nha, rút kinh nghiệm từ mấy lần trước. Nhưng không ngờ nàng lại đụng trúng vật thể to lớn nào đó, đang giấu võ dương oai ở phía dưới.

Được rồi, nàng lấy can đảm ngồi lên nó, cách lớp quần áo trung y mà nàng vẫn có thể cảm nhận nó rất rõ ràng, nóng bỏng và cứng rắn, mặt Dạ Nguyệt không khỏi phấp phồng, càng lúc càng đỏ bừng.

Tịch Khuyết vươn tay, kéo hai vạt áo nàng ra, từ từ kéo xuống đến hông nàng, không thể giấu nổi nụ cười: "Nàng thật không có tiền đồ" nói rồi hắn ngồi bật dậy, mắt đối mắt với nàng, cạ mũi vào mũi nàng, hôn vào môi nàng. Hơi thở nóng bỏng của hai người quện vào nhau, hắn thì thào

vào tai nàng: "Ta không chờ được nữa"

Bên dưới từ từ tiến sâu vào bên trong cơ thể nàng, nàng cảm mỗi kim chế kích thích đang thiêu đốt cơ thể. Ánh mắt thanh lạnh của hắn tràn đầy dục hoả đang chăm chú nhìn phản ứng mê người của nàng, ngón tay thon dài như bạch ngọc kéo mỗi nàng ra để hắn có thể nghe được giọng nói êm ái mê hoặc của nàng. Thân dưới cũng bắt đầu dịch chuyển, ra vào bên trong nàng.

"Bảo bối, đừng kìm nén, giao hết cho ta, cho ta tất cả của nàng" giọng điệu dụ hoặc ní non, hắn cúi đầu ngậm lấy điểm màu hồng trên đôi mắt đào đầy đủ, mạnh mẽ tiến sâu vào nơi tiêu hồn kích thích bên dưới.

Quá kích thích, thật sự quá kích thích, nàng có thể cảm nhận rõ ràng từng đợt sóng cuộn cuộn đang tiến lùi theo từng chuyển động của sự phụ. Bất giác nàng không chịu được nữa, cúi đầu cắn vào vai của sự phụ, rên rỉ trong miệng.

Không khí xung quanh hai người càng ám muội, tràn đầy mùi vị của ái dục hoan ái. Chiếc giường nhỏ cũng không thể chịu được cơn sóng dữ dội mà rung rinh, phát ra tiếng cọt kẹt góp phần vào tiếng động khiến ai nghe thấy cũng phải đỏ mặt tò mò....

"Bảo bối... vợ yêu của anh..." Tịch Khuyết gầm lên đầy thỏa mãn, chôn sâu vào nơi ẩm ướt sâu thẳm của nàng, giao cho nàng tất cả của hắn, bất giác gầm lên thành tiếng đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của mình.

Cả hai nằm ôm nhau thở dốc trên giường, không biết qua bao lâu Dạ Nguyệt đột nhiên cười khúc khích: "Hiền, anh vừa mới dùng giọng điệu người hiện đại đó nha" nàng cũng dùng giọng điệu hiện đại nói chuyện với sự phụ.

Tịch Khuyết cũng bất giác cười theo, hắn không hiểu sao lại bắt đầu cảm thấy suy nghĩ cùng cách nói chuyện của mình đang dần thay đổi, có phải hắn đang dần trở về với thói quen cùng thân phận trước đây của mình?

Hắn thật sự rất tò mò về thế giới kia, hắn cũng muốn nhớ lại tất cả, dù cho đó có là thế giới tâm tối như thế nào, chỉ cần nàng tồn tại ở ký ức đó của hắn, thì hắn cũng muốn nhớ lại. Nhớ lại nàng cùng khoảng thời gian hai người ở cạnh nhau, hắn tin chắc rằng thời gian ở cạnh nàng là kỷ ức hạnh phúc nhất của hắn.

"Rồi anh sẽ nhớ lại thôi" Dạ Nguyệt vuốt ve vào một bên ngực của sự phụ, vẫn giữ giọng điệu hiện đại. Nàng muốn giúp sự phụ dần dần nhớ lại mọi thứ.

Tịch Khuyết nắm lấy tay nàng, đôi mắt thanh lạnh lại lần nữa dấy lên lửa nóng: "Trước đó chúng ta phải tranh thủ làm thêm nhiều chuyện nữa" nói xong lật người đè lên người Dạ Nguyệt.

Đêm tối sâu thẳm, ánh nến mờ ảo, hình ảnh hai người thân thiết nhất trên thế giới này đang chìm vào mê đắm ân ái triền miên in trên vách giường. Một đêm vừa ngọt ngào vừa tạm thời rời xa thế tục rối ren phức tạp.

0w0 Lăn ranh giới....

Người bí ẩn đeo một nửa mặt nạ đồng trên mặt, chỉ để lộ ra đôi môi mỏng quyến rũ. Hắn ta đang chấp tay sau lưng đứng trên ngọn núi đối diện với căn nhà nhỏ, khí chất vương giả trời sinh làm người người phải quy phục.

"Chúng ta phải làm gì tiếp theo thưa chủ công? Không ngờ bọn chúng lại thoát ra được nơi đó, tất cả là lỗi của thuộc hạ" bóng dáng yêu kiều đang quỳ một chân bên cạnh hắn, giọng nói mềm mại quyến rũ và người này không phải ai khác chính là A Tu đã mất tích vào ngày đó.

"Kế hoạch vẫn nằm trong tay ta, người cũng đã nhận lấy hình phạt thích đáng của mình" hắn nhếch khóe môi cười gian tà, đưa tay nắm lấy cái cằm xinh đẹp của A Tu kéo lên đến gần hắn. Hắn cắn vào môi nàng ta cho đến khi chảy máu mới buông ra.

"Tiến hành bước tiếp theo" hắn đẩy nàng ta ngã xuống đất, phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Chương 51

Trời vừa tờ mờ sáng, Đoàn Vinh Hàn đã bái biệt Tịch Khuyết cùng Mạc Chiêu Huân để lên đường trở về phái Thanh Thành. Trong chuyến đi vừa rồi hơn một phần ba số đệ tử của môn phái đã đi cùng hắn và không ai thoát được, hắn phải lập tức trở về để sắp xếp lại mọi thứ.

Trong phòng Hách Liên Từ Y, Dạ Nguyệt vắt khăn ẩm rồi lau tay chân cho nàng, nhìn nàng nhắm mắt an tĩnh nằm trên giường như đang ngủ, trên mặt và cánh tay quần một tầng băng trắng, Dạ Nguyệt cảm thấy thật đau lòng, nếu biết trước như vậy thì nàng sẽ không để tỷ ấy đi cùng mọi người

để phải dẫn đến cơ sự này.

Thấy Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết đi vào, Dạ Nguyệt trầm ngâm nói: "Nhị ca, huynh nhất định phải chăm sóc tỷ ấy thật tốt"

"Đó cũng là điều ta muốn" Mạc Chiêu Huân mỉm cười, đôi mắt tràn đầy nhu tình nhìn thiếu nữ trên giường.

Dạ Nguyệt cũng mỉm cười đáp lại, nàng hy vọng nhị ca cùng Từ Y tỷ có thể bên nhau. Nàng mong muốn Từ Y tỷ hạnh phúc và nàng biết chỉ có nhị ca mới chân chính mang lại hạnh phúc cho tỷ ấy, nàng có cảm giác duyên phận của hai người bọn họ vẫn chưa dứt.

"Đệ cùng đệ muội đã có dự tính gì chưa?" Mạc Chiêu Huân lo lắng hỏi.

"Trước mắt sẽ âm thầm trở về Kinh thành để điều tra thực hư mọi chuyện" Tịch Khuyết lạnh nhạt nói, trong mắt không che giấu sát ý, hẳn nhất định phải tìm cho ra người đứng sau tất cả lại muốn hãm hại hoàng tộc, dồn hẳn cùng Nguyệt nhi vào con đường chết.

"Hy vọng lão sư phụ sẽ điều chế giải dược kịp thời gian" Dạ Nguyệt mỉm môi, thời hạn chỉ còn lại bảy ngày tính luôn cả hôm nay, không biết có thể về đúng ngày hay không a....

"Yên tâm, sau khi có giải dược ta sẽ ngày đêm lên đường trở về Kinh thành, lúc đó ta sẽ tìm cách liên hệ với bọn đệ" Mạc Chiêu Huân không lo, để đệ phòng trước khi vào Vô Địch động, hẳn đã cho ám vệ về chuẩn bị ngựa chiến, dù vậy hẳn vẫn mong sớm có giải dược để sớm trở về, dư thời gian vẫn tốt hơn về không kịp. "Ta cũng đã chuẩn bị hai con chiến mã ngày đi ngàn dặm dưới chân núi, đệ hãy lấy một con"

Tịch Khuyết gật đầu đồng ý, hẳn cùng Dạ Nguyệt từ biệt Mạc Chiêu Huân, gửi lời chào với Bách Y lão giả rồi nắm tay dắt nàng rời đi. Dạ Nguyệt lưu luyến nhìn Hách Liên Từ Y trên giường rồi xoay người rời đi cùng sư phụ.

(Lời tác giả: Vì lịch học của mình dày đặc nên mình sẽ post hai chương một lượt vào chiều chủ nhật hàng tuần, bắt đầu từ tuần sau, lịch post sẽ không thay đổi nữa cho tới khi mình hoàn thành bộ truyện. Cảm ơn các bạn rất nhiều!!)

0w0

Xuống dưới chân núi, Dạ Nguyệt hí hửng nhìn ám vệ dẫn đến trước mặt nàng và Tịch Khuyết một con ngựa màu nâu đỏ oai dũng, đôi mắt đen to tròn lấp lánh nhìn nàng ấm áp, lỗ tai to vênh lên vẫy vẫy trông rất đáng yêu.

"Oh my god, đáng yêu quá chừng" Dạ Nguyệt trầm trồ, đưa tay lên vuốt ve vào tai nó.

"Nàng thích là được rồi" Tịch Khuyết cung chiều hôn trán nàng, rồi hẳn nhắc bổng nàng lên, cơ thể nàng thật nhỏ nhắn.

Bị nhắc lên cao đột ngột, Dạ Nguyệt tròn mắt la lên: "A... chàng làm gì vậy?"

"Đỡ nàng lên ngựa" Tịch Khuyết cong khoe môi cười duyên để nàng ngồi lên lưng ngựa, véo vào má nàng đến khi nàng la oai oái rồi hẳn phóng lên ngồi phía sau nàng, nắm lấy dây cương cũng xem như gián tiếp ôm nàng vào lòng: "Đi thôi" hẳn thúc ngựa.

Ngựa bắt đầu di chuyển theo điều khiển của Tịch Khuyết, nó lao đi lướt nhanh như con gió, Dạ Nguyệt càng thích thú la hét cổ vũ. Aaaaaa cười ngựa thật thích, nàng không có bị chóng mặt hay buồn nôn nha, phải chi ở thế giới hiện đại ngựa vẫn còn được dùng làm phương tiện đi lại, như vậy nàng không cần phải đi xe bus mỗi ngày nữa, cũng không cần phải chen lấn xô đẩy với người ta trên xe bus, thật quá tiện lợi.

"Chúng ta sẽ đi theo đường mòn trong rừng núi" Tịch Khuyết vừa thúc ngựa vừa cẩn thận quan sát xung quanh, bọn họ phải nhanh chóng rời xa khỏi đây để tránh quân lính cùng tay mắt của Thái Hậu.

Qua ám vệ, Tịch Khuyết đã biết tay mắt của Thái Hậu ẩn nấp nơi nào để theo dõi cũng như cung cấp tin tức của hẳn cho bà ta, muốn bắt được hẳn phải điều động thêm người, vì còn có Nhị ca võ công thuộc hàng cao thủ nhất đẳng ở đây nên bà ta sẽ không hành động lúc này để tránh bức dây động rừng

Tịch Khuyết cũng đã cho người cải trang thành hẳn và Nguyệt nhi để che mắt tay mắt của bà ta, sẽ có thể cầm cự được vài ngày, đủ để bà ta không tìm thấy bất cứ manh mối nào để tìm ra hẳn và nàng.

"Liệu Thái Hậu có tìm thấy chúng ta hay không?" Dạ Nguyệt lo lắng hỏi.

"Có tìm thấy cũng không bắt được chúng ta" Tịch Khuyết hôn lên tóc nàng. "Ta và Nhị ca âm thầm đào tạo ám vệ là để dùng cho những chuyện không ngờ tới như tình huống hiện tại, ngoài chúng ta thì không còn ai biết đến sự tồn tại của ám vệ nữa" sở dĩ Tịch Khuyết dàn xếp như vậy là để tránh một trận đánh không cần thiết, dù sao vị trong cung vẫn là mẹ ruột của Mạc Chiêu Thần với Mạc Chiêu Huân, hẳn nợ bọn họ một ân tình không bao giờ đền đáp hết.

"Đào tạo?" Dạ Nguyệt thích thú cười, sư phụ lại vô tình sử dụng từ ngữ của hiện đại a. "Như vậy thật tiện lợi"

"Ta nghĩ ở thế giới kia ta cũng có đào tạo ám vệ" đáy mắt Tịch Khuyết thoáng qua tia suy nghĩ, hẳn cảm giác vừa rõ ràng lại vừa mơ hồ, thực

nhưng lại không thực, ký ức của hắn lúc ẩn lúc hiện.

Woa! Đây quả thật là tin tức làm nằng tò mò nha, chờ lúc sư phụ nhớ lại nằng nhất định phải hỏi rõ ràng mới được, thật sự rất thú vị. Nghĩ kỹ thì chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, để có thể chống lại Lăng gia, sư phụ nhất định phải tự mình gây dựng một thế lực vững vàng của riêng mình.

"Đội đến khi chàng nhớ lại nhất định phải kể ta nghe về nơi đó nha" Dạ Nguyệt cọ cọ vào ngực Tịch Khuyết, ngẩng đầu lên ngắm nhìn cái cằm của sư phụ, mắt lấp lánh ý cười.

Tịch Khuyết hít sâu một hơi, mắt tối lại, nhẹ nhàng kê môi vào gần tai nằng thổi khí trong khi mắt vẫn nhìn đường phía trước: "Nằng còn cọ nữa chúng ta sẽ lập tức tìm hang động để qua đêm"

Nghe vậy, Dạ Nguyệt chu mỏ dừng lại, nằng chỉ muốn trêu sư phụ chút thôi, không muốn phải lăn lộn trên nền đất lạnh giá đâu nha. Tịch Khuyết lẳng lặng cong khóe môi, có nằng ở bên cạnh hắn lúc nào cũng không bị nhầm lẫn.

Không thèm để ý đến người bắt nạt nằng nữa, Dạ Nguyệt bắt đầu nhìn ngó ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường, nằng phải công nhận bé ngựa đáng yêu này thật sự là giống ngựa tốt, xứng danh chiến mã ngày đi ngàn dặm. Mặc dù tốc độ cực nhanh nhưng lại rất êm, lướt qua các vật cản trên đường một cách êm ái và dễ dàng, nằng còn tưởng như đang lướt xe hơi trên đường cao tốc, biết vậy lúc từ Kinh Thành về vách Biệt Dương nằng sẽ cưỡi ngựa chứ không đi xe ngựa để bị say xe kinh khủng như vậy đâu a.

Qua hai thị trấn, trời cũng dần về khuya đúng lúc cả hai cũng vừa đến thị trấn thứ ba. Tịch Khuyết tìm một khách điểm bình dân để trọ qua đêm. Dạ Nguyệt vừa vào phòng đã nằm dài trên chiếc giường nhỏ, nằng không bị chóng mặt say xe nhưng mệt thì vẫn mệt a, giờ nằng chỉ muốn ngủ một giấc cho đã.

"Nằng có đói không?" Tịch Khuyết ngồi xuống giường, đưa tay vuốt ve mái tóc dài suôn mượt của vợ yêu.

Dạ Nguyệt lắc đầu, mở mắt ra nhìn người ngồi bên giường: "Ta muốn tắm" muốn ngủ ngon thì trước tiên phải tắm rửa sạch sẽ mới được.

"Được, ta sẽ cho người chuẩn bị" Tịch Khuyết nở nụ cười như gió xuân đứng dậy, gọi tiểu nhị chuẩn bị thùng tắm cho vợ yêu của hắn.

Chẳng mấy chốc thùng nước lớn được khinh vào, hơi nước bốc lên nghi ngút khắp căn phòng nhỏ. Tịch Khuyết kéo bức bình phong ra gần cửa để che chắn bên trong. Liếc mắt thấy Dạ Nguyệt đang ngủ ngon lành trên giường, hắn bước đến ngồi xuống giường, vươn tay từ từ rút đi lớp y phục vàng nhạt đã dính bụi đất trên người nằng.

Dạ Nguyệt cựa người, đang ấm áp được nằng cảm thấy lạnh, mờ mờ ảo ảo mở mắt ra, tay nhỏ dụi dụi mắt: "Đã có nước chưa?"

Tịch Khuyết bế nằng lên, cười đầy mờ ám: "Ta còn đang định tốt bụng tắm cho nằng"

Nhìn xuống cơ thể đã không mảnh vải che thân, đầu Dạ Nguyệt muốn bốc khói: "Này này vị đại ca này, chúng ta đang trên đường lẫn trốn sự truy sát đó nha"

"Ta chỉ muốn để nằng nhanh chóng ngâm mình trong nước ấm thôi, nằng nghĩ đi đâu vậy" Tịch Khuyết càng cười đến vui vẻ, để nằng vào trong thùng tắm.

Dạ Nguyệt thoải mái thở hắt ra một hơi, cơ thể đang mệt mỏi lập tức giống như có dòng nước ấm áp tràn qua, thật là thoải mái a. Nằng mở mắt mím cười nhìn sư phụ nhà mình: "Cám ơn chàng"

Nhưng nằng chưa kịp nói thêm câu gì thì Tịch Khuyết cũng đã bước vào thùng tắm ngồi đối diện với nằng, Dạ Nguyệt trở mắt ra nhìn hắn. Cơ thể rắn chắc, bờ vai rộng lớn, làn da trơn bóng, nằng còn có thể nhìn rõ những giọt nước trong suốt từ mái tóc dài trượt dọc theo khuôn mặt tuấn mỹ của sư phụ, thêm đôi mắt sâu thẳm như hồ sâu đang chăm chú nhìn nằng như thiêu đốt.

Dạ Nguyệt muốn xịt máu mũi ngắt ngay tại chỗ, sư phụ thật xấu tính, dùng chiêu này để dụ dỗ nằng phạm tội, không...phải nói là bất cứ ai cũng có thể phạm tội nếu nhìn thấy cảnh nóng như thế này aaaaa.

Nắm chặt mắt lại, Dạ Nguyệt lập tức tưởng tượng ra đàn cừu trắng đáng yêu đang nhảy qua hàng rào trên cánh đồng cỏ, một con cừu hai con cừu ba con cừu....., nằng quyết không chịu thua cái người chơi xấu đâu nhá.

Đang đếm cừu trong đầu, đột nhiên nằng cảm giác có một luồng khí nóng ấm áp đang trượt dọc từ mặt xuống cổ nằng làm nằng rùng mình, lỗ chân lông cũng bị kích thích dựng đứng hết lên. Dạ Nguyệt lập tức mở bừng mắt ra, chỉ thấy Tịch Khuyết đang kề mặt sát bên cổ nằng, hai tay đang chống trên vách thùng nước ở hai bên cạnh nằng, bao bọc nằng ở giữa.

"Chàng làm gì vậy?" Dạ Nguyệt chớp chớp mắt trong suốt ngày thơ hỏi sư phụ, giả ngu muôn năm!!!!

"Ta chỉ muốn ngửi xem nằng đã hết mùi mồ hôi chưa" Tịch Khuyết kề sát mặt vào mặt nằng, môi chỉ cách môi nằng một khoảng chưa đến một lòng tay, miệng mấp máy từng chữ từng chữ một thật chậm rãi rõ ràng.

Lần thứ hai Dạ Nguyệt cảm giác tất cả lỗ chân lông trên cơ thể nàng dựng ngược cả lên, luồng khí nóng đang chạy dọc thân thể như biểu tình chống đối lại lý trí nàng. Hơi nước lại bốc lên khắp xung quanh căn phòng nhỏ càng tăng lên mùi vị mập mờ nóng bỏng khó cưỡng lại.

Thấy mặt vợ yêu đã đổ đến tận mang tai, nhìn nàng bồn chồn cựa quậy cơ thể trong nước, Tịch Khuyết càng vui sướng trong lòng, làm bộ ho nhẹ quan tâm hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Da mặt sư phụ thật dày, Dạ Nguyệt càng khẳng định trong lòng, rõ ràng sư phụ đang chơi ăn gian, quyến rũ nàng lại làm như không phải. Dạ Nguyệt quyết tâm sẽ không để sư phụ đắc ý, nàng hơi nhướn người lên để kề mũi lại gần sát cổ sư phụ, hít ngửi mùi hương nam tính từ cổ dọc xuống khuôn ngực trần rần rần chắc đến khi nghe tiếng hít khí ở phía trên nàng mới lùi lại chớp đôi mắt to trong suốt nháy mắt với ai đó.

“Uhm chàng không còn mùi mồ hôi nữa, có thể ra được rồi”

“Nàng giỏi lắm” Tịch Khuyết lập tức ôm chầm lấy nàng hôn thật cuồng nhiệt, hân chịu thua nàng rồi, từ khi có được nàng hình như định lực kim chế của hắn đã tuột dốc xuống đáy vực thăm luôn rồi.

Dạ Nguyệt mụ mị đáp lại nụ hôn của sư phụ, trận đấu này cuối cùng người thua cũng sẽ là nàng, người đau nhức mỏi nhừ không lết nổi xuống giường cũng sẽ là nàng. Thật là bất công aaaaaaaa. ....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới.... tới hạn oOo

Hách Liên Từ Y từ từ mở mắt ra, nàng nhìn thấy trần giường quen thuộc đã luôn nhìn thấy mỗi khi mở mắt thức dậy suốt năm năm qua. Nàng đang ở căn phòng nhỏ của nàng? Hách Liên Từ Y ngồi bật dậy hoảng hốt, những ký ức cuối cùng trước khi nàng bất tỉnh lại lần lượt lướt nhanh qua đầu nàng.

“Liên nhi, nàng có cảm thấy bất ổn chỗ nào không?” giọng nói trầm ấm đầy lo lắng vang lên bên cạnh nàng.

Hách Liên Từ Y nhìn sang người đang nắm chặt lấy tay nàng, đôi mắt tràn đầy lo lắng đang chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt vốn trắng trẻo tuấn tú lại hiện rõ ràng vẻ mệt mỏi. Trong lòng nàng thoáng dâng lên đau lòng khó nói. Có phải hắn vì chăm sóc nàng đã không hề chớp mắt?

Vì chăm sóc cho nàng nên Mạc Chiêu Huân đã hai ba ngày không ngủ, hắn sợ nàng sẽ xảy ra chuyện trong lúc hắn không hay biết gì, cảm giác đó hắn không muốn phải trải qua nữa, một lần là đủ lắm rồi.

Trước đây hắn chỉ mới vừa rời đi thao luyện binh lính năm sáu ngày thì ở nhà mẫu hậu đã đem cả nhà nàng ra chém đầu với tội danh mưu phản, không chỉ có cả nhà nàng mà còn thêm hai ba vị quan khác cũng không thoát tội liên can.

Phụ thân của nàng vốn dĩ là một vị tướng quân anh dũng tài trí hơn người, ngày trước rất được Tiên hoàng trọng dụng cùng tin tưởng, Tiên hoàng cũng chính là người đã chỉ phúc vì hôn cho hắn và nàng. Từ nhỏ đến lớn cả hai luôn ở bên nhau, hắn vốn dĩ đã xem người nhà của nàng như người thân của hắn mà đối đãi, hắn thật sự không thể tin được tội danh đó. Nhưng năm năm nay hắn đã cố gắng điều tra manh mối cùng dấu vết của vụ án năm xưa lại không thể tìm thấy bằng chứng chứng minh bọn họ vô tội. Tất cả mọi chứng cứ đều rõ ràng, rõ ràng cùng hoàn hảo đến mức không có sơ hở nào.

Mạc Chiêu Huân nhú mày, tam đệ của hắn cũng vừa mới bị mẫu hậu gán cho tội danh mưu phản, nếu hắn cùng tam đệ điều tra chuyện này thì biết đâu hắn có thể nhìn rõ được chuyện xảy ra năm xưa.

“Chúng ta đã thoát ra khỏi nơi đó? Nguyệt nhi cùng Tịch quốc công có an toàn? Mặt của ta....?” Hách Liên Từ Y mơ hồ nhìn Mạc Chiêu Huân, đầu óc nàng vẫn còn mơ mơ hồ hồ, nàng sờ tay lên mặt mình, cảm thấy khó chịu ở trên mặt cùng với cánh tay đang bị quần băng này. Thật sự là rất đau. ...

“Nàng yên tâm, tất cả chúng ta đã an toàn thoát ra, hiện tại tam đệ cùng đệ muội đã trở về Kinh Thành trước” Mạc Chiêu Huân càng nắm chặt lấy tay nàng, lựa chọn những chuyện không có liên quan đến vết thương của nàng nói trước. “Đội Bách Y tiền bối điều chế xong thuốc giải, chúng ta sẽ về Kinh Thành hội ngộ với bọn họ”

Hách Liên Từ Y trầm ngâm nhìn Mạc Chiêu Huân, nàng cũng không để ý gì đến vết thương của mình nữa, trong mắt là thương tâm kìm nén nhìn hắn: “Vương gia, ta đã nói sẽ không cùng về với ngài, ta sẽ ở lại đây với sư phụ”

***** Ó Ó O Lăn ranh giới.... oOo

Bây giờ sau, Kinh Thành.

Trong Đàm Hương cung, Thái Hậu tức giận ném ly trà đang uống giữa chừng xuống đất khiến tất cả cung nữ thái giám hoảng sợ lập tức quỳ gối cúi đầu.

"Vẫn chưa tìm thấy bọn chúng?" Thái Hậu lạnh lùng nói.

"Xin Thái Hậu bớt giận"

Giọng nói trầm ấm từ ngoài cửa vọng vào. Tiếp đó thân hình cao lớn, phong thái vương giả, đầu đội kim quan, khuôn mặt tuấn tú, Tam hoàng tử Vân Chính mỉm cười tao nhã cùng Chiêu Hoàng quận chúa bước vào.

"Vân Chính tham kiến Thái Hậu nương nương" hần chắp tay hướng về phía Thái hậu cúi người hành lễ.

"Thần nhi thỉnh an mẫu hậu" Chiêu Hoàng quận chúa mỉm cười e thẹn, không giấu được vui sướng hạnh phúc.

"Người một nhà không cần hư lễ" Thái Hậu nhìn thấy vẻ thẹn thùng của Mạc Chiêu Hoàng, khuôn mặt lạnh lùng biến mất, thay vào đó là nụ cười hài lòng nhìn đôi tân giai nhân trước mặt. Mặc dù lúc trước bà phản đối hôn sự này, nhưng nhìn thấy Hoàng nhi của bà thương tâm thống khổ, bà đã quyết định thứ một lần, không ngờ nhờ Tam hoàng tử mà Hoàng nhi của bà đã có lại được nụ cười hạnh phúc.

"Người đâu, dâng trà" thấy hai người đã yên vị trên ghế ngồi, Thái Hậu phất tay. Lập tức trà cùng bánh trái được bưng lên.

Thái Hậu cười triu mến nhìn Tam hoàng tử Vân Chính: "Không biết hôm nay Tam hoàng tử đến đây là...?"

Tam hoàng tử Vân Chính mỉm cười với Chiêu Hoàng quận chúa rồi chắp tay đứng dậy hướng Thái Hậu nói: "Vân Chính vì chuyện đang làm phiền lòng Thái Hậu cùng quận chúa mà đến đây"

Thái Hậu ngạc nhiên: "Ý của tam hoàng tử là...?"

"Vân Chính đã biết chỗ ẩn náo của phản tặc Tịch Khuyết"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 52

Đêm khuya tĩnh mịch, ánh sáng từ những chiếc đèn lồng bát giác trên những hành lang dài uốn khúc quanh co mờ ảo lung lay, mái đình hình rồng dát vàng uốn lượn trong đêm tối.

Phía trước một núi giả trong cung Ngự Long, đoàn lính canh đang đi qua lại gác đêm. Đội bọn họ đi xa, ba bóng đen từ cửa tròn ở tường đối diện nhanh chóng chạy vào nắp sau tán cây của núi giả.

Nhìn về phía cửa tròn bên kia, có hai lính gác đang canh chừng trước phòng của Thần đế.

Đội một lúc lại thấy đoàn lính canh đi vào tuần tra, quan sát động tĩnh xung quanh.

Ba người nhìn nhau trao đổi ánh mắt, đợi đoàn lính tuần tra đi khỏi thì Mạc Chiêu Huân vận khinh công nhanh như chớp đánh ngất hai lính gác bên ngoài phòng Thần đế.

Ra hiệu cho Tịch Khuyết và Dạ Nguyệt, Mạc Chiêu Huân đẩy cửa bước vào phòng. Tịch Khuyết giúp Mạc Chiêu Huân kéo hai tên lính vào trong phòng, cõng y phục của bọn hần rồi mặc vào.

Trước khi bước ra khỏi phòng, Tịch Khuyết quay đầu nhìn cô gái nhỏ, bọn họ chỉ còn thời gian khoảng một canh giờ để giải độc cho Thần đế: "Ta chờ nàng bên ngoài"

Dạ Nguyệt mỉm cười gật đầu, thấy Tịch Khuyết cùng Mạc Chiêu Huân đóng cửa lại, nàng xoay người nhìn nam tử mặt tái nhợt trên giường, gương mặt giống Thái Hậu vài phần, nhưng nàng chắc chắn nét cương nghị anh tuấn của bạn Thần đế là di truyền từ Tiên Hoàng.

Dạ Nguyệt lấy giải độc cùng một lọ trắng từ trong vạt áo, nhanh chóng bước đến bên giường Thần đế. Lão sư phụ dặn dò, thuốc này vào trong cơ thể đúng một canh giờ sau mới phát huy tác dụng. Muốn thời gian nhanh hơn, cứ cách nửa ly trà phải bổ sung chất dẫn đặc biệt.

Con gió xoẹt ngang qua, miệng Dạ Nguyệt bị bịt kín lại, hai gọng kìm cứng như sắt tóm chặt lấy cổ nàng từ phía sau.

Bất ngờ bị tóm, Dạ Nguyệt lập tức vùng vẫy nhưng vô ích, hần ta có võ công cùng nội lực của người cổ đại, hơn nữa còn rất cao cường, nàng biết bản thân đánh không lại.

Dạ Nguyệt nhanh trí tháo chuỗi hạt trên tay ném mạnh về phía cửa, nàng cảm giác có tiếng cười khê vang lên phía sau.

Lúc này Tịch Khuyết cùng Mạc Chiêu Huân xông vào, đã thấy người mặc đồ đen bịt kín mặt lướt nhẹ lên trần nhà rồi thoát ra từ lỗ hổng không biết đã có từ bao giờ phía trên mái nhà.

"Nguyệt nhi" Tịch Khuyết chạy nhanh đến, đập mạnh lên cột kèo nhanh lên trần nhà, phóng qua lỗ hổng đuổi theo người mặc đồ đen.

Mạc Chiêu Huân lo lắng nhìn theo bóng dáng biến mất trên trần nhà, sợ dĩ hân không đuổi theo vì sợ sẽ có kẻ khác ẩn núp trong bóng tối. Nhưng đệ muội lại đang giữ thuốc giải, thời gian không còn nhiều nữa. Mạc Chiêu Huân ảo não ngồi xuống giường, đột nhiên hân không khỏi mở to mắt kinh ngạc.

Lúc này, Tịch Khuyết nhẹ nhàng phóng qua mái ngói cong vút của những đình đài lầu gác, phía trước người mặc đồ đen cũng vẫn tóm chặt lấy Dạ Nguyệt lướt nhẹ đi thật nhanh. Bên dưới đoàn lính canh vẫn đi qua đi lại canh gác tuần tra nhưng lại không hề hay biết chuyện gì cũng đủ thấy võ công cao cường của tên mặc đồ đen.

Thân thủ linh hoạt nhẹ nhàng như con gió đêm lạnh lẽo, Tịch Khuyết âm thầm nhìn phía trước, vẫn quyết bám theo người mặc đồ đen, lòng hân đang sôi sục như lửa đốt, hân tuyệt đối không thể để nàng xảy ra chuyện gì.

Đuổi theo đến khi ra ngoài khu vực hoàng cung đến con đường nhỏ hẹp vắng người, Tịch Khuyết bị mười mấy tên mặc đồ đen xuất hiện bao quanh vây lấy hân. Tịch Khuyết lập tức rút thanh nhuyễn kiếm ngang hông, ánh mắt băng lãnh quét qua đám người xung quanh xuyên thẳng đến tên mặc đồ đen đang giữ lấy Dạ Nguyệt.

"Thả nàng ra" Tịch Khuyết lạnh lẽo nói, đôi mắt trong suốt lúc này nổi lên tầng tầng lớp lớp xoáy.

Tên mặc đồ đen bỗng nhiên bật cười thật to, giọng điệu ồ ồ khàn khàn không che giấu thích thú: "Giỏi thì đến tìm ta mà đòi người" rồi hân xoay người thì triển khinh công lần nữa, vọt vào bóng đêm sâu thẳm tĩnh mịch.

Dạ Nguyệt lưu luyến nhìn theo bóng dáng Tịch Khuyết bên kia, mắt hai người không hẹn mà gặp nhau, Dạ Nguyệt cong khóe môi làm cho mắt nàng cũng cong theo như mỉm cười với hân rồi nàng hoàn toàn biến mất vào đêm tối.

Tịch Khuyết trợn trừng mắt tức giận, gấp rút đánh trả đám người đang bao vây lấy mình, muốn vượt qua bọn chúng thật nhanh, hân không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa, chỉ nghĩ đến đây thôi trái tim hân cũng đủ muốn rút ra ngoài. Bỗng lại có mười mấy người mặc đồ đen khác từ đâu xuất hiện, đánh thẳng vào đám người mặc đồ đen kia, mở đường cho Tịch Khuyết.

"Nguyệt nhi..." Tịch Khuyết phóng nhanh vào nơi tên mặc đồ đen biến mất nhưng quả thật không có một ai ở đó. Hân không bỏ cuộc, chạy thật nhanh trong bóng tối vô định, nhảy qua hết nóc nhà này đến nóc nhà khác, miệng không ngừng lầm nhảm gọi tên nàng. "Không, Nguyệt nhi...nàng nhất định không được có chuyện gì"

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... cách biệt oOo

Dạ Nguyệt mơ hồ hồ tỉnh dậy, đầu nàng thật đau, nàng nhớ đã bị tên mặc đồ đen đánh ngã đi khi cô tỉnh tấn công hân ta. Dạ Nguyệt vươn hai tay đang bị trói chặt của mình, cô gắng với lên xoa xoa chỗ đau trên đầu mình, phía dưới chân cũng bị cột chặt vào nhau, nàng khó chịu ngồi dậy quan sát hoàn cảnh xung quanh. Nàng đang ở đâu đây?

Chỉ thấy nàng đang nằm trên một cái giường màu sắc lòe loẹt, một mùi hương thơm ngát xộc vào mũi nàng làm nàng hắc hơi liên tục, nàng vốn dĩ ứng với mấy cái loại nước hoa quá nồng nặc. Cô gắng kìm chế lại cơn hắc hơi, nàng lại ngẩn đầu nhìn xung quanh. Căn phòng không lớn nhưng cũng không nhỏ, bàn gỗ lê được điêu khắc tinh xảo đặt giữa phòng, trên tường là vài bức tranh mỹ nữ xinh đẹp đang nhảy múa. Tóm lại, căn phòng này làm nàng có cảm giác thật quái lạ, nó không giống như một căn phòng của nhà dân bình thường, lại cũng chẳng giống với nhà quan lại thương nhân giàu có.

Rốt cuộc nàng đang ở đâu vậy aaaaa!/?

Đang suy nghĩ đột nhiên cửa phòng bật mở, một nam tử đeo một chiếc mặt nạ đồng bước vào. Dạ Nguyệt lập tức thủ thế cảnh giác: "Người là ai?"

"Thuốc bào chế từ Lang hòa thập thất hoa đâu?" giọng nói khàn đục ồ ồ vang lên, hân ta ngồi xuống bàn nhẹ nhàng rót một chung trà từ từ thưởng thức.

Dạ Nguyệt nhú mày, thanh quản của hân ta dường như đã bị tổn thương rất nặng nên mới có giọng nói khàn đục như thế này, hoặc giả là...hân ta đang sử dụng một loại dược liệu làm thay đổi giọng nói của mình trong một thời gian ngắn.

"Ta hỏi lần nữa, thuốc bào chế từ Lang hòa thập thất hoa đang ở đâu?" tức giận nện ly trà xuống bàn, đôi mắt đỏ ngầu ẩn sau lớp mặt nạ trùng Dạ Nguyệt khiến nàng rợn cả gai óc.

Dạ Nguyệt nhún nhún vai thản nhiên: "Chắc là rót mất lúc trên đường rồi"

Tên đeo mặt nạ đồng đột nhiên chăm chú nhìn nàng với ánh mắt thích thú, thái độ tức giận giống như chỉ là giả, thoát cái biến mất không thấy tâm hơi, hẳn đã cho người lục soát người nàng, quả thật không tìm thấy Lang hòa thập thất hoa: "Người thật là một tiểu cô nương thú vị lại còn rất thông minh"

"Ta là thiếu phụ đã có phu quân, không phải là tiểu cô nương, TMD!" Dạ Nguyệt quát mắt nhìn hắn, nàng có thể đoán ra mục tiêu của hắn chính là giải dược của Lang hòa thập thất hoa. Chẳng lẽ hắn muốn khôi phục lại giọng nói của mình?

"Như vậy lại càng tốt" hắn mỉm cười gian trá, đôi mắt thâm tà nhìn nàng: "Cho dù chúng ta có làm gì thì phu quân của ngươi cũng sẽ không biết, có đúng không?"

Dạ Nguyệt đầu đầy vạch đen, nàng thật xui xẻo lại gặp ngay một tên sắc lang biến thái chuyên cưỡng bức dân nữ nhà lành? Nàng lạnh lẽo đối thẳng mắt hắn: "Cút!"

Tên đeo mặt nạ khựng người như ong lờ mờ, càng lúc càng thích thú cười to, hắn lại không sợ đến lạnh lẽo mà sư phụ đã dạy cho nàng khi còn ở thế giới kia, hẳn chắc lưỡi bước về phía nàng: "Thật to gan, đã nằm trong tay ta còn không biết sợ? Ngươi càng phản kháng ta càng muốn phá hủy ngươi ha ha ha..."

Tiếng cười trầm khàn ồ ồ chói tai khiến Dạ Nguyệt lạnh toát cả cơ thể, lùi nhanh vào góc giường, nhìn ánh mắt tà dâm không che giấu của hắn, nàng tin hắn là đang nói thật. Nàng phải làm sao bây giờ đây? Trước đây ở thế giới kia nàng bị bắt một lần rồi, lần này lại bị bắt nữa, nàng phải thoát ra khỏi đây càng sớm càng tốt, nàng không muốn làm gánh nặng cho sư phụ...

Cốc cốc cốc... tiếng gõ cửa phòng bất ngờ vang lên, tên đeo mặt nạ nhíu mày: "Chuyện gì?"

"Bầm chủ công, không điều tra ra lai lịch của đám áo đen đó"

Tên đeo mặt nạ càng nhíu chặt, hắn nhanh chóng bước ra khỏi phòng để lại Dạ Nguyệt một mình trong phòng. Cửa phòng vừa bật mở Dạ Nguyệt liền nhanh chóng liếc mắt ra bên ngoài cửa, cuối cùng nàng cũng đã biết mình đang ở đâu rồi.

Hắn quay lại đóng cửa thì thấy đầu nàng đang ngẩng lên rất cao như đang quan sát xung quanh, hắn cong khóe môi nói với hai nam tử mặc quần áo bình thường đứng ngoài cửa: "Nàng ta mà bỏ trốn, giết ngay lập tức"

Dạ Nguyệt tròn mắt nhìn hắn, hắn nháy mắt với nàng rồi đóng cửa rồi khỏi. Nàng quả thật quá xui xẻo mới rơi vào tay tên đại ác ma, cực kỳ tàn độc lại biến thái như tên này, Dạ nguyệt ảo não nằm xuống giường.

Hiện tại nàng đang ở trong cái gọi là lầu xanh đi, nhìn thấy đám nữ nhân qua lại ngoài kia son phấn lòe loẹt, hương thơm thì xịt cho cả đồng khiến nàng dị ứng, cùng nam nhân uống rượu cười đùa thì nàng đã chắc chắn rồi. Chỉ là nàng không biết mình đang ở lầu xanh nào của Kinh Thành thôi.

"Làm sao thoát ra đây?" Dạ Nguyệt nằm lăn qua lộn lại trên giường, nàng bắt đầu thấy nhớ sư phụ của nàng rồi.

0w0 Lăn ranh giới... oOo

"Thái hậu... Thái hậu... không xong rồi..." tiểu thái giám mặt mũi xanh mét, chạy nhanh vào Đàm Hương cung.

"Nô tài hỗn láo, dám xông vào đây trong lúc ai gia đang nghỉ ngơi?" Thái Hậu đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, bị quấy phá tức giận quát.

"Thái hậu tha mạng cho nô tài..." tiểu thái giám sợ hãi quỳ gối xuống đất, liên tục dập đầu xuống nền đá lạnh lẽo. "Nô tài đến là để... Thái y vừa nói, độc của Hoàng thượng phát tác... Hoàng thượng... Hoàng thượng băng hà rồi!"

"Cái gì?" Thái hậu ngồi bật dậy, mắt mờ lớn không thể tin được. "Không phải nói Huân nhi trở về rồi sao? Không có đem theo giải dược trở về sao?"

"Trời vừa rạng sáng Chiến vương gia đã gấp rút trở về đưa giải dược cho thái y nhưng đã không kịp thời gian..." tiểu thái giám cúi thấp đầu, cơ thể nhỏ nhắn run rẩy sợ hãi.

"Không thể nào... Không thể nào... Thần nhi của ta..." Thái Hậu bàng hoàng đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi Đàm Hương cung cùng đám nha hoàn thái giám chạy theo phía sau, tiến thẳng đến Ngự Long cung.

Vừa đến cửa cung, Mạc Chiêu Hoàng cùng tam hoàng tử Vân Chính cũng vừa đi đến.

"Mẫu hậu..." Mạc Chiêu Hoàng nhẹ giọng gọi, đáy mắt thấp thoáng một tầng nước mỏng.

Thái Hậu nắm lấy tay nàng vỗ vỗ như an ủi, mặc dù bề ngoài vẫn cứng cỏi tằm tĩnh nhưng trong đáy mắt không che giấu được thương tâm cùng nỗi mệt mỏi. Bà ta tính toán cả đời vốn là để có một chỗ đứng vững vàng ở nơi thâm cung này, muốn tồn tại thì chỉ có thể đạp lên mạng sống của kẻ khác, trở thành người có quyền lực cao nhất, cuối cùng cũng đã được như ý nguyện. Vậy mà tại sao? Ông trời thật bất công với bà ta, cướp đi

Thần nhi của bà ta.... cướp đi chỗ dựa vững chắc nhất của bà ta?

Trước cửa phòng Thần đế, hai hàng thái giám cùng cung nữ đang quỳ gối dưới nền đất, cúi đầu thương tâm, đa số đều không kìm được cơ thể run lên vì khóc nức nở.

Thấy vậy, Thái hậu cùng Mạc Chiêu Hoàng lung lay cơ thể như muốn té xuống đất, chân đứng không vững phải dựa vào người khác để bước đi tiếp. Tam hoàng tử Vân Chính đau lòng nhìn Mạc Chiêu Hoàng, tay siết chặt lấy tay nàng truyền hơi ấm của hân sang cho nàng, đỡ lấy nàng để nàng không té xuống đất.

Cửa phòng mở toang, Mạc Chiêu Huân đang ngồi trên ghế cạnh giường Thần đế đang nằm, trên gương mặt hân sâu một nỗi cười ngửa liên tục trong nhiều ngày, đáy mắt thấp thoáng tia đau đớn.

Thái Hậu thấy Thần đế nằm trên giường vẫn như mấy ngày trước, bước nhanh đến bên cạnh giường, vươn tay sờ lên mặt hân, vẫn còn rất ấm áp: "Các người dám đối gạt ai gia, Thần nhi của ai gia vẫn còn sống, cơ thể nó vẫn còn ấm áp như vậy...."

Ba vị Thái y lập tức quỳ xuống: "Hoàng thượng thật sự đã băng hà!"

Thái Hậu để tay lên mũi Thần đế, không còn hơi thở. Bà ta rút nhanh tay lại, đứng không vững ngồi phịch xuống giường, nước mắt chực rơi ra, đau lòng ôm lấy cơ thể của Thần đế khóc nức nở: "Thần nhi của ta.... Thần nhi của ta... không thể nào... Thần nhi của ta..."

Mạc Chiêu Hoàng cũng không kìm được, nước mắt rơi xuống gò má xinh đẹp mềm mại, quay đầu lại khóc như hoa lê trong mưa trong lòng Tam hoàng tử Vân Chính.

Chiều ngày hôm đó, thông cáo Hoàng đế Mạc Chiêu Thần băng hà được loan ra cả nước, khiến cả nước rơi vào hoang mang cùng đau thương sâu sắc. Tất cả người trong cả nước đều phải giăng lụa trắng, phát tang ba ngày, một tháng ăn chay.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, dân gian lại tức giận truyền miệng nhau, Chiến Vương gia vì ngôi vị hoàng đế đã cố tình không mạng giải được về trong thời hạn độc phát tác để cứu Hoàng Thượng, mưu đồ cướp ngôi của chính anh ruột mình. Cùng với Tam hoàng tử Vân Chính đã bắt được Tịch quốc công Tịch Khuyết, hiện đang bị giam vào đại lao của Hình bộ chờ ngày xét xử.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới. .... vu cáo oOo

Tịch Khuyết lạnh lẽo bước nhanh trên hành lang mật thất, vẻ mặt âm lãnh lạnh lẽo khiến nhiệt độ trong mật thất đã lạnh lẽo nay càng âm hàn tĩnh mịch hơn nữa. Những cây đuốc trên vách tường soi sáng đường đi bên trong mật thất, kéo dài đến cuối đường. Tịch Khuyết dừng lại, đưa tay nhấn vào các tảng gạch trên tường theo một quy luật nào đó.

Cạch! Tiếng cơ quan khớp vào nhau, cửa đá nặng nề dịch chuyển vào trong vách, để lộ ra một căn phòng lớn. Bên trong là ám vệ đang xếp thành từng hàng thẳng tắp và ngay ngắn.

Mạc Chiêu Huân đang đứng phía trên ám vệ, lo lắng hỏi: "Không đuổi kịp?"

Khí lạnh càng tràn ra xung quanh, ánh mắt Tịch Khuyết tối sầm lại đầy giận dữ. Lúc này hân đứng đó, cứ như đại ma vương của địa ngục, âm hàn cùng tâm tối đến cực điểm. Mạc Chiêu Huân không khỏi rùng mình, cảm tưởng như đã gặp lại Tịch Khuyết của lần đầu tiên mới gặp, có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào.

"Có khả năng lại là người của tên Vân Chính đó?" Mạc Chiêu Huân nhũu mày suy nghĩ.

"Hân khó tránh khỏi liên can" Tịch Khuyết siết chặt lấy chiếc vòng chuỗi hạt của nàng, có gan bắt đi vợ yêu của hân thì có gan chuẩn bị trả giá đi.

Năm ngày sau khi liên tục lên đường từ vách Biệt Dương, Tịch Khuyết và Dạ Nguyệt đã về đến Kinh Thành. Theo tin tức ám vệ cung cấp được cùng với manh mối để lại trong cung, cuối cùng hai người cũng đã điều tra ra kẻ đứng sau hạ độc đại ca chính là Tam hoàng tử Vân Chính cùng thuộc hạ của hân ta.

Ngọc phi chính là tay sai của hân ta cài vào từ trước, ngày ngày bên cạnh Thần đế nhằm lấy lòng tin của hân ta, đợi cho đến khi Vân La Quốc cho người sang cầu thân thì kế hoạch cũng được bắt đầu. Theo chỉ thị của Tam hoàng tử hạ độc sát hại Thần đế bằng cỏ độc Lang tộc, sau đó dùng chính độc này tự vẫn để bảo toàn bí mật, đưa cái chết của Thần đế vào bế tắc không ai có thể điều tra ra.

Thật không ngờ giữa chừng lại xuất hiện trình giáo kim là đệ tử của Bách Y lão giả thần y, còn có Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân gây cản trở cho suy tính của hân. Hân cho người xúi giục Thái Hậu xông vào phòng hoàng thượng, lợi dụng nỗi căm hận của Mạc Chiêu Hoàng, giả họa cho Tịch Khuyết hạ độc sát hại Thần đế. Cuối cùng cho người cản trở Mạc Chiêu Huân trên đường trở về để hân ta không trở về kịp thời gian, tung ra tin tức giả họa cho Mạc Chiêu Huân cố ý không trở về kịp thời gian, mưu đồ giết anh ruột cướp ngôi hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 53

Trong căn hầm nhỏ âm u, Tam Hoàng tử Vân Chính cùng với bốn năm người nữa mặc y phục quan lại Thần Dương quốc nâng chung rượu lên cạn li: “Chúc mừng chiến thắng”

“Chúc mừng Tam hoàng tử”

“Chúc mừng ngài, với chiến công lần này ngài nhất định sẽ được Hoàng thượng phong làm Thái tử”

“Trương lai chính là vua của Vân La quốc còn có Thần Dương quốc này nữa”

“Ha ha ha ha đúng vậy đúng vậy, đến lúc đó mong ngài hãy chiếu cố đến hạ quan”

Vân Chính hài lòng cười gian trá, cuối cùng hắn cũng sắp đại công cáo thành, lập một công trạng lớn. Ngôi vị thái tử còn bỏ trống đó nhất định sẽ thuộc về tay hắn. Hắn đã cho bỏ câu đưa thư về Vân La Quốc, quân lính sẽ tràn qua đây sớm thôi. Mạc Chiêu Huân đã nằm dưới giám sát của quân thần trong triều, còn Tịch Khuyết thì cũng đã bị bắt giam vào Hình bộ. Bây giờ, chỉ còn một việc mà hắn phải làm, chính là chính tay đoạt lấy Ngọc Tỷ hoàng đế. Theo sắp đặt tối nay hắn sẽ mượn cơ đi thăm Mạc Chiêu Hoàng, lúc đó Ngọc Tỷ sẽ vào tay hắn ha ha ha ha.....

Tối hôm đó Tam hoàng tử Vân Chính vừa bước vào cửa cung đã lập tức cải trang thành tùy tùng đi theo phía sau hắn. Còn tên tùy tùng có dáng dấp giống hắn bảy tám phần, đeo mặt nạ da người cải trang thành hắn. Cả hai lập tức chia nhau ra hành động, Vân Chính luôn lách trong bóng tối đến Ngự thư phòng, còn tên tùy tùng thì đi thẳng đến cung điện của Mạc Chiêu Hoàng theo sắp xếp.

Vân Chính thoát ần thoát hiện trong bóng tối, tránh đoàn lính gác tuần tra, cuối cùng hắn ta cũng đến trước Ngự thư phòng. Hắn ta cong khoe môi lên cười đến khoái trí, bọn người Trung Nguyên cũng chỉ có được nhiều đó, so với Vân La quốc của hắn chỉ là một tên không lò không có đầu óc.

Hắn lén lút nhìn tới nhìn lui, chờ cho đoàn lính gác rời khỏi thì lập tức đẩy cửa vào Ngự thư phòng. Bên trong tối đen như mực, nhìn trái nhìn phải, hắn quyết định sẽ lục tìm Ngọc Tỷ. Lăn mò trong bóng tối khoảng nửa canh giờ, cuối cùng đằng sau bức tranh phía sau thư án, hắn tìm thấy chiếc hộp bằng vàng ròng. Vừa mở hộp ra hắn vui sướng muốn thốt lên thật to, nhưng chưa kịp làm gì thì đột nhiên quân lính từ ngoài cửa cầm đuốc xông vào bao vây lấy hắn.

Hắn trừng lớn mắt kinh ngạc nhìn hai người xuất hiện cùng với binh lính, đó chính là Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết. Sau cùng chính là một người nữa bước vào khiến hắn ta tái mét cả mặt mũi, miệng há hốc không thể thốt nên lời.

“Bất phản tặc lại cho trẫm” Mạc Chiêu Hoàng tức giận phát tay áo ra lệnh cho binh lính.

Lập tức Tam hoàng tử Vân Chính rút kiếm ra ý đồ chạy trốn nhưng đã không thể thoát ra khỏi mùi mỷ người bao vây. Cuối cùng bị bắt lại đè xuống trước mặt Thần đế.

“Tại sao ngươi chưa chết?” Vân Chính siết chặt nắm tay, không cam tâm rít lên đầy căm hờn.

“Ngài đang ở đâu?” giọng nói lạnh lẽo của Tịch Khuyết làm Vân Chính rét lạnh, ánh mắt khủng bố nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống khiến Vân Chính bất giác run rẩy cơ thể, khí thế vừa nãy bị đè bẹp xuống tận cùng.

“Bốn hoàng tử ta không biết ngươi đang nói ai” Vân Chính run run khoe môi xoay đầu tránh đi ánh mắt Tịch Khuyết.

Tịch Khuyết tức giận, một tay nắm lấy cổ hắn nâng lên bóp thật chặt: “Nói mau, ngài đang ở đâu?”

Vân Chính vùng vẫy trong không khí, đập đập tay hắn ra hiệu Tịch Khuyết buông tay ra, hắn sẽ nói. Lúc này Tịch Khuyết mới thả lỏng tay ra nhưng vẫn còn nắm lấy cổ hắn, gằn lên: “NÓI!”

“Ta thật sự không biết ngươi đang nói ai” Vân Chính ảo não nói, chẳng lẽ ngoài kế hoạch hắn đã lập ra còn có một việc gì đó mà hắn chưa biết nữa sao?

“Hắn ta thật sự không biết” Mạc Chiêu Huân vỗ vai Tịch Khuyết nói, theo phản ứng của tên này có vẻ như còn một thế lực khác đứng phía sau mà ngay cả bản thân hắn còn không biết là ai.

Nếu như hắn là người bắt Nguyệt nhi thì hắn ta nhất định sẽ biết ba người họ đã vào cung vào đêm hôm đó để cứu đại ca. Như vậy người thật sự bắt đi Nguyệt nhi của hắn là một người khác. Nghĩ như vậy Tịch Khuyết buông tay để Vân Chính ngã xuống nền nhà.

Thần đế thấy không hỏi được tung tích của đệ muội, cười lạnh nhìn Vân Chính: “Đem nghịch tặc giải vào đại lao Hình bộ chờ ngày xét xử”

“Ta không cam tâm, ta không cam tâm. ... Bọn thối tha các ngươi sao có thể so với tam hoàng tử ta ... ta không cam tâm. ...” Vân Chính lại kêu gào căm tức.

Đội cho tất cả binh lính rút đi hết, cả ba đóng cửa Ngự thư phòng rồi ngồi xuống bàn trà, bầu không khí trầm mặc bao trùm.

“Lần này nhờ có hai đệ ta mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này” Mạc Chiêu Thần cảm kích nói với Mạc Chiêu Huân và Tịch Khuyết.

Mạc Chiêu Huân lắc đầu mỉm cười, trong mắt xoẹt qua nhu tình như có như không: “Nhờ có việc lần này, đệ và Y nhi đã có thể ở cạnh nhau một lần nữa”

Lần đó, nhờ vào tài dịch dung của mình, Hách Liên Tử Y đã dịch dung cho người khác thành Tịch Khuyết và Mạc Chiêu Huân, thay bọn hắn vào đại lao và giám sát của bọn quan lại. Hiện tại nàng cũng đang ở mặt thất bí mật của bọn họ. Còn về việc vì sao nàng lại một lần nữa đồng ý ở cạnh Mạc Chiêu Huân thì sẽ được nhắc đến sau.

“Đệ sẽ đi tìm nàng” Tịch Khuyết đứng dậy, bước ra khỏi Ngự thư phòng. Từ ngày Dạ Nguyệt bị bắt đi, cả ngày lẫn đêm hắn đều cải trang thành người khác đi tìm nàng như kẻ điên, tin tức mà ám vệ cung cấp, bất kể là ở đâu hắn cũng đều đi xác nhận. Nhưng vẫn không tìm thấy nàng, hắn thật sự lo lắng muốn điên lên rồi. Liệu nàng có làm sao không? Tên bịt mặt đó có làm gì nàng không? Chỉ cần nàng chịu một vết thương nhỏ thôi, tìm hắn cũng giống như bị ai bóp nát. Nếu nàng có mệnh hệ gì, hắn cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì. ...

Mạc Chiêu Thần và Mạc Chiêu Huân nhìn nhau lắc đầu, Mạc Chiêu Thần thở dài: “Ngày mai ta sẽ cho người thông cáo thiên hạ rút lại thánh chỉ ban hôn của đệ ấy và Hoàng muội”

Mạc Chiêu Huân kinh ngạc nhìn vị huynh trưởng cũng là vị vua của một nước: “Lời của hoàng thượng há có thể rút lại?”

“Lần này ta sẽ phá lệ một lần” Mạc Chiêu Thần nhìn ra ngoài bóng đêm tịch mịch, trong mắt không giấu được vô hạn cảm kích cùng thấu triệt nhân gian. “Quan trọng đệ ấy và đệ muội đều có công hộ giá rất lớn, chỉ một tội danh cãi lại thánh chỉ ban hôn thì chẳng đáng là gì. Hơn nữa cả hai người mới là một đôi phu thê thật sự, Hoàng muội chỉ là không chiếm được thứ nó muốn nên mới như vậy thôi, đó không phải là tình yêu mà muội ấy nên trải qua”

Mạc Chiêu Huân gật đầu đồng ý, nói thêm: “Đệ cũng sẽ tăng cường thêm người tìm kiếm tung tích của đệ muội, xem ra vẫn còn một thế lực khác trong bóng tối mà chúng ta cần phải đối phó và diệt trừ”

Ngày hôm sau lại có thông cáo mới được truyền xuống khắp thiên hạ. Tam hoàng tử Vân Chính là chủ mưu đứng đằng sau tất cả, hạ độc mưu sát Hoàng Thượng, che mắt Thái Hậu cùng Chiêu Hoàng quận chúa, hãm hại Chiên Vương gia và Tịch Quốc công. Với những tội danh đó, Thần đế gửi tất cả chứng cứ qua Vân La quốc, sau đó ba ngày sau chém đầu thị chúng trước toàn thể người dân thiên hạ.

Cho người hộ tống Vân Đoan công chúa cùng sứ giả trở về nước. Trước khi đi cũng có nói nếu Vân La quốc có gì bất mãn về án của Vân Chính hoàng tử, có thể đem binh trực tiếp qua đây, Thần Dương quốc luôn luôn chuẩn bị nghênh đón đối chiến.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới. ...mắt tích oOo

Mạc Chiêu Hoàng thần thờ ngồi trong đình lớn sang trọng ở Đàm Hương cung. Thái Hậu nhìn nàng ta ngơ ngác ngác như người điên, không khỏi cảm thấy đau lòng. Hoàng nhi của bà thật đáng thương, cứ tưởng đã có thể tìm thấy người phù hợp thì người đó lại là phản tặc.

"Hoàng nhi, con còn muốn thành thân với Tịch Quốc Công hay không?" Thái Hậu vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi.

"Con hận hắn, tất cả vì hắn và con hồ ly tinh đó mà con phải chịu nhiều đau khổ như thế này" Mạc Chiêu Hoàng ôm lấy Thái Hậu, nức nở khóc.

Ngày đó nàng trở về đây, gặp được Vân Chính, cũng chính là hắn đã nói sẽ giúp nàng trả thù, thêm ân cần dịu dàng của hắn đối nàng, làm nàng nhớ đến những ân cần dịu dàng của người đó dành cho con hồ ly tinh kia. Dần dần nàng cũng xuôi lòng theo hắn, nàng cứ tưởng nàng có tình cảm với hắn nhưng hoá ra tất cả là do nàng coi hắn như người kia, mơ tưởng ân cần dịu dàng của hắn thành người kia. Rốt cuộc người vẫn luôn nằm trong lòng nàng chỉ có một người duy nhất.

Thái Hậu làm sao không hiểu Hoàng nhi của bà là gì, đứa con chính bà sanh ra. Đấy mắt bà xoẹt qua tia tính toán, Thần nhi đã rút lại thánh chỉ ban hôn, cũng nói rõ sẽ ủng hộ Tịch Quốc Công cùng con tiện nhân đó, còn cho người thông cáo thiên hạ về mối quan hệ của hai người đó, bây giờ không ai là không biết Tịch Quốc Công vì vị hôn thê ở quê nhà của mình mới kháng lại thánh chỉ của Hoàng thượng, là một nam nhân trọng tình trọng nghĩa. Bà ta không thể ra tay từ phía Hoàng Thượng được nữa.

Một bụng mưu mô và tính toán, bà ta nhất định phải chia cắt bọn họ, đoạt hạnh phúc về cho Hoàng nhi của bà. Lần này nhất định không được chủ quan thất bại nữa.

0w0 Lăn ranh giới. ... oOo

Tịch Khuyết đội đầu lạp đi vòng quanh khắp Kinh Thành, hy vọng có thể tìm thấy một chút manh mối nào đó về đám người mặc đồ đen hôm đó.

Ngay cả âm vệ cũng không thể điều tra ra được lai lịch của bọn chúng.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên Tịch Khuyết ngửi được một mùi hương nào đó, hần khựng người lại, hình như mùi hương này hần đã ngửi qua ở đâu rồi. Quay đầu lại nhìn người vừa đi phớt ngang người hần, đập vào mắt hần chính là Vạn Hoa Lâu và người thiếu nữ đó đang đi vào bên trong.

“Công tử... mời công tử vào...” một cô nương xinh đẹp như hoa ông ẹo đi đến gần hần, son phấn lõe loét, mùi nước hoa nồng nặc đến gay mũi khiến hần nhũn mày đứng sau đầu lập.

Tịch Khuyết suy nghĩ, cố gắng nhớ lại đã tiếp xúc qua ở đâu, đột nhiên ánh sáng chớp lóe trong đầu, Tịch Khuyết đã nhớ ra nó từ đâu. Chính là từ A Tu ngày đó trong hang động, vì Nguyệt nhi của hần tiếp xúc với nàng ta nên khi hần ôm Nguyệt nhi đã ngửi ra được một mùi khác trên người nàng. Đêm hôm Nguyệt nhi bị bắt đi, hần đuổi theo tên mặt đồ đen lúc đầu không có mùi đó nhưng khi đám người bị mặt xuất hiện, hần đã ngửi được mùi đó trong đám người bị mặt đó. Tối hôm đó cũng có mấy tên đã thoát được, lúc đó vì quá gấp rút đuổi theo Nguyệt nhi nên hần không kịp suy nghĩ đến điểm này. Chẳng lẽ A Tu chính là đồng bọn của đám người mặt đồ đen đã bắt Nguyệt nhi của hần và hiện tại nàng ta đang ở trong đây.

Nếu tìm thấy nàng ta thì có thể bắt nàng ta khai ra chỗ nhốt Nguyệt nhi của hần. Tịch Khuyết lập tức bước vào phía bên trong Vạn Hoa Lâu, tìm người vừa mới đi phớt ngang người hần rồi nhanh chóng lẫn vào đám đông trong Vạn Hoa Lâu.

Dạ Nguyệt nhìn chằm chằm vào cửa phòng đến khi xác nhận không có ai đột nhiên bước vào, nàng chuyển tầm mắt sang nhìn cái cửa sổ trong phòng, mấy bữa nay nàng luôn chú ý đến nó nhưng không hiểu sao khi chuẩn bị xuống giường thì lập tức có người mở cửa xông vào nhìn ngó nàng. Nàng thật sự muốn mắng người mà.....

Dạ Nguyệt đánh bạo, nàng thử để chân xuống giường rồi đứng dậy, sau đó lại quay qua lo lắng nhìn cửa phòng, vẫn không có động tĩnh đặc biệt gì, Dạ Nguyệt hú hét trong lòng nhảy tung tung về phía cái cửa sổ, nghiêng người đẩy nhẹ cho cửa sổ mở.

“Hần ta thật sự có canh phòng cẩn thận không đây?” Dạ Nguyệt bĩu môi xem thường, nhưng khi nàng nhìn xuống cửa sổ thì không khỏi hết hồn. Đại loại là vị trí của nàng đang ở tầng ba của hoa lâu, bên dưới con đường nhỏ vắng người còn có hai tên mặc quần áo nông dân đứng phía dưới, thoát nhìn bọn hần như đang đứng nói chuyện trao đổi vui vẻ với nhau nhưng nàng nhận thấy ánh mắt bọn họ chốc chốc lại nhìn lên về phía nàng, nàng biết chắc bọn hần chính là thuộc hạ của tên biến thái đó.

Nàng thật sự muốn hét lên cứu tôi với nhưng nếu làm vậy thì nàng sẽ bị xử ngay lập tức, không thể trốn đi gặp lại sư phụ được nữa. Dạ Nguyệt ào nào ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, nhũn mày suy nghĩ.

Nàng có nên áp dụng cách thức ở thế giới kia nữa không? Đi nhà xí rồi trốn đi? Cơ mà ở đây nhà xí không giống như ở thế giới kia, làm sao áp dụng đây? Nên mấy ngày vừa qua nàng mới không biết làm sao thoát ra được bằng cách này. Hơn nữa mỗi lần đi nhà xí là mỗi lần chính cái tên biến thái đó dẫn nàng đi nên nàng mới không làm gì được, võ công hần quả thật rất cao cường.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng nàng vẫn muốn đi nhà xí, Dạ Nguyệt la hét âm ỉ: “Có ai không? Ta muốn đi nhà xí”

Lập tức cửa phòng bật mở, tên gác cửa bước vào hung hăng nhìn nàng: “Người thật là phiền phức, chủ công có chuyện bận phải ra ngoài rồi, người chờ người về rồi đi”

Dạ Nguyệt bĩu môi, phiền phức cái rắm á? Cái này là việc cấp bách cần phải giải quyết ngay lập tức, bộ hần không biết sao?

“Ta không nhịn được nữa, người không dẫn ta đi thì ta đi ngay tại chỗ này” Dạ Nguyệt ức chế la hét, nàng lại áp dụng thật tốt cách thức kia nhá, chỉ cần không có tên biến thái đó ở đây thì nàng tin nàng có thể chạy thoát được.

Tên gác cửa quát mắt nhìn nàng, rồi hần lấy cái áo được vắt trên bức bình phong, trùm lên đầu nàng phủ xuống tới người nàng để che kín mặt nàng cùng dây trói tay của nàng. Gọi thêm một tên nữa vào cời dây dưới chân nàng, rồi cùng hần ta áp giải nàng đi nhà xí.

Dạ Nguyệt lăm bằm trong miệng, tại sao bọn hần lại không cời dây trói tay cho nàng luôn chứ, đồ keo kiệt.

Dạ Nguyệt theo bước chân của hai tên đó đi xuống dưới lầu xuống tầng sảnh, mà lúc này Tịch Khuyết cũng vừa đi vào tầng sảnh. Hần nhũn mày nhìn hai tên to con đang nắm lấy một cô gái dẫn đi.

“Con tiện nhân này, bị bệnh thủy đậu mà lại giấu bọn ông, nếu lỡ lây nhiễm cho người khác thì bọn ông đây phải nói thế nào với bà chủ đây?” một tên quát lên, tất cả mọi người đều tránh xa bọn hần.

Bọn hần mạnh bạo kéo nàng đi thật nhanh, quẹo vào nhà sau của Vạn Hoa Lâu. Mà lúc này Tịch Khuyết đang sững người lại trong đám đông ồn ào.

Lúc nãy khi hần đi lướt ngang người vị cô nương đó, hần cảm thấy một loại hương vị rất quen thuộc và mùi hương hoa anh đào nhàn nhạt....

Dạ Nguyệt bị dẫn đi đến nhà xí sau nhà, bọn hần kéo áo trùm xuống, trùm mắt nhìn nàng: “Đừng có mà giờ trò”

“Không coi trời làm sao ta đi được” Dạ Nguyệt cũng trừng mắt nhìn lại bọn hắn.

“Mặc kệ ngươi, đi nhanh nhanh còn trở về phòng” tên gác cửa đẩy nàng vào trong nhà xí.

Dạ Nguyệt tức giận đóng cửa lại, được rồi tiếp theo nàng sẽ cho bọn hắn một bài học nhớ đời. Dạ Nguyệt hét lên trong nhà xí, bọn hắn lập tức đập cửa gỗ xông vào xem tình hình. Nàng giơ chân đập vào chỗ hiểm của tên đầu tiên xuất hiện khiến hắn đau đớn mà ôm lấy chỗ đó, tiếp theo nàng dùng hai tay bị trói chặt của mình thành một vòng, kéo đầu của tên đó đè đầu hắn xuống hố xí rồi đập mạnh vào sau gáy làm hắn bất tỉnh.

Tên còn lại vừa thấy tên này bị tấn công liền lập tức định la lớn lên gọi người tiếp viện, nhưng Dạ Nguyệt đã kịp lúc lao mạnh đầu vào ngay miệng của hắn ta khiến hắn ta ôm miệng không thể hét được. Nhưng khi nàng tưởng đã giải quyết được bọn chúng thì từ phía sau lại xông ra vài tên cầm dao trong tay, Dạ Nguyệt tái mặt lại, lần này nàng tiêu đời rồi.

Bọn chúng xông một lượt lên dí nàng vào góc tường, nàng nhớ rất rõ tên biến thái đó có nói nếu nàng bỏ trốn thì giết không tha. Dạ Nguyệt âm thầm mặc niệm cho bản thân mình, nàng chỉ tiếc là trước khi bị chém chết đau đớn nàng không thể nhìn thấy sư phụ và ba mẹ của mình. ...

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, tiếng gọi quen thuộc trầm ấm kèm theo lo lắng vang lên: “Nguyệt nhi”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 54

Tịch Khuyết tới sầm mặt khi thấy hai ba tên nam nhân đang cầm đao tấn công Dạ Nguyệt, xung quanh lại thêm một đám nam nhân có vũ khí vây quanh nàng. Hắn nhanh chóng lướt nhanh qua như con gió, trường kiếm rút ra chớp nhoáng, ánh sáng bạc loé lên, tiếng hét đau đớn hét lên chói tai.

Mắt đang nhắm lại đón chờ đau đớn nhưng lại chẳng thấy gì, sợi dây trên tay cũng đột nhiên rơi xuống, Dạ Nguyệt hé mắt ra nhìn chỉ thấy trên đất ba tên nam nhân đang nằm lăn lộn, hai tay của bọn họ đều bị cắt đứt rơi bên cạnh, máu từ động mạch chủ bắn ra không ngừng. Mà một bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng chắn trước mặt nàng, thanh nhuyễn kiếm trên tay lại không dính chút máu nào, vẫn là tia sáng bạc lạnh lẽo âm hàn.

“Hiên” Dạ Nguyệt hơn hờ ôm chầm lấy hắn từ phía sau, reo lên vui mừng, cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, chỉ cần có sư phụ ở đây thì mọi chuyện nhất định sẽ ổn thôi.

“Nàng không sao chứ?” Tịch Khuyết nhẹ giọng hỏi, mắt vẫn nhìn về phía đám người đang vây trước mặt hai người.

“Ta không sao” Dạ Nguyệt lắc đầu, dụi dụi đầu vào lưng hắn, mùi hương quen thuộc của sư phụ, nàng rất nhớ. ...

“Ha ha ha ha...” giọng cười khàn đục ồ ồ vang lên, từ trên nóc nhà thật cao phía trên của Vạn Hoa lâu, nam nhân đeo mặt nạ đồng phi thân xuống đứng đối diện với Tịch Khuyết. “Ngươi cũng thật giỏi, không ngờ lại có thể tìm thấy nơi này”

“Cũng phải cảm tạ thuộc hạ thân tính của ngươi” Tịch Khuyết nhếch khóe môi cười chế giễu, trong mắt là một tầng sương lạnh.

Nam tử mang mặt nạ đồng nhú mày, mắt xoẹt qua tia nghi ngờ rồi bất chợt hắn cười thật to, ánh mắt tà dâm nhìn sang Dạ Nguyệt đang lộ đầu ra từ sau lưng Tịch Khuyết: “Ta cũng phải cảm tạ thể tử của ngươi, đã cho ta một đêm thật khó quên...”

“Ngươi, tên khốn kiếp, đừng có nói xạo” Dạ Nguyệt nổi điên lên, nhất thời dùng giọng điệu của người hiện đại la hét. Nhưng đột nhiên nàng cảm giác có luồng khí lạnh đang tản ra lạnh lẽo, nhiệt độ không khí giảm xuống tận âm độ khiến nàng run mình, ngẩng đầu lên nhìn sư phụ đang im lặng đứng bên cạnh. Nàng hết hồn khi nhìn vào đôi mắt hẹp dài của hắn, trong đó là tầng tầng lớp lớp xoáy như gió bão, nàng run rẩy cơ thể, sư phụ... thật sự đang rất tức giận. ...

Tia sáng bạc loé lên, bốn tên nam nhân phía bên tay phải sụp xuống, nằm lăn lộn la hét đau đớn, máu từ chân bọn hắn tuôn ra không ngừng. Mà Tịch Khuyết đang đứng ở phía sau đám người đó, tay ôm chặt lấy eo của Dạ Nguyệt. Cùng lúc đó một tiếng nổ lớn vang lên, tia sáng màu xanh sáng rực phía trên nền trời, lập tức một đám hắc y nhân từ đâu xuất hiện bao vây lấy đám người đang cầm đao cùng tên nam nhân đeo mặt nạ, tình thế bỗng chốc xoay chuyển khiến tên nam nhân đeo mặt nạ trọn trùng mắt không thể tin được.

“Bắt hết đám người này lại” Tịch Khuyết gầm lên, tay càng siết chặt lấy hông Dạ Nguyệt, kéo nàng càng sát vào cơ thể của hắn, giữ nàng thật chặt như sợ nàng sẽ lại bị bắt đi.

Đôi mắt đỏ ngầu âm độc liếc nhìn Tịch Khuyết, hắn rút kiếm ra đánh thẳng về phía Tịch Khuyết và Dạ Nguyệt.

Tịch Khuyết lập tức cản lại đường kiếm, đẩy Dạ Nguyệt tránh ra xa khỏi hắn. Cả hai bắt đầu giao chiến với nhau, đường kiếm linh động thanh

thuần đối với đường kiếm mà quỷ độc ác, từng chiêu thức như muốn lấy mạng người khác của tên đeo mặt nạ.

“Cơ thể của thể tử người thật mềm mại, vết sẹo nhỏ nhắn phía trong bắp đùi phải của nàng thật đẹp” hắn cười xảo trá.

Đôi mắt Tịch Khuyết càng tối thẫm lại, sâu hun hút như vực thẳm đen ngòm. Hắn bắt đầu xuống tay tàn nhẫn hơn nữa, di chuyển chớp nhoáng, đường kiếm liên tục rơi vào những chỗ hiểm của tên đeo mặt nạ. Nhưng đều bị tên đeo mặt nạ cản lại, hắn ta âm thầm nở nụ cười gian xảo.

“Hiên, đừng nghe hắn nói” Dạ Nguyệt lo lắng nhìn Tịch Khuyết và tên đeo mặt nạ, mặc dù bề ngoài sư phụ đang ở thế trên nhưng sư phụ đã mất bình tĩnh rồi, tất cả mọi động tác của sư phụ đều bị tên kia đọc được và dễ dàng phản đòn.

Hai thanh kiếm lóe lên chạm vào nhau, văng ra xa đâm vào vách tường bên kia, hai người tiếp tục đánh nhau bằng tay không. Đang lúc cuộc chiến nở ra quyết liệt, tên đeo mặt nạ mất xoẹt qua tia giao hoạt, dùng ám khí phi về phía Tịch Khuyết, Tịch Khuyết nhanh chóng né được nhưng lại trúng một chưởng ngay trán bay ra xa văng vào vách tường, máu đỏ tươi phun ra trên nền đất.

“Hiên” Dạ Nguyệt hét lên định chạy thẳng lại Tịch Khuyết nhưng tên đeo mặt nạ bay qua định tóm lấy nàng. Dạ Nguyệt chop lấy thanh kiếm trên nền đất, dựa vào thế võ Nhật cổ xưa mà sư phụ đã dạy nàng, đánh thẳng về phía tên đeo mặt nạ hông đẩy lùi hắn.

Tên đeo mặt nạ lập tức lùi về phía sau, môi mỏng khẽ nhếch cười thích thú: “Không ngờ nàng cũng biết võ, tuy không có nội lực”

“Chỉ vì tay chân ta bị trời thi” Dạ Nguyệt lạnh lẽo nói, nàng vừa chĩa mũi kiếm vừa đi lùi về phía Tịch Khuyết, đứng chắn trước mặt hắn về bảo vệ. Tịch Khuyết quệt máu ở miệng, lạnh nhạt đứng dậy, đầu hắn thật sự rất đau nhưng hắn vẫn ra vẻ như chẳng có gì, nắm lấy tay nàng kéo nàng ra phía sau mình.

“ Binh lính sẽ nhanh chóng đến đây sớm thôi” Tịch Khuyết cười lạnh, vừa nãy đột pháo đó cũng là để báo cho Mạc Chiêu Huân biết vị trí của hắn.

Tên đeo mặt nạ thu lại nụ cười, ánh mắt không che giấu sát khí nhìn Tịch Khuyết và Dạ Nguyệt, rồi hắn hét lên chói tai phi thân lên vách tường: “RÚT!”

Tịch Khuyết ánh mắt cảnh cáo đối lại với hắn, Dạ Nguyệt quát mắt nhìn hắn không e ngại. Ám dạ càng chiếm thế thượng phong đẩy lùi đám người của tên đeo mặt nạ đồng, tiếng đao kiếm chạm vào nhau khắp mọi nơi xung quanh, vừa đánh đám người mặt nạ đồng vừa tháo chạy rút đi

“Món nợ này, ta sẽ bắt các ngươi phải trả giá” tiếng nói vọng lại, tên đeo mặt nạ đồng nhảy xuống vách tường bên kia rồi biến mất vào không trung, theo sau hắn là đám thuộc hạ của hắn.

“Không cần đuổi theo” Tịch Khuyết nhìn theo hướng bọn chúng biến mất, trầm ngâm nói. Tốc độ di chuyển rất nhanh, võ công cũng lợi hại chẳng thua kém gì ám dạ, rốt cuộc bọn chúng là ai? Có thù oán gì với đại ca cùng nhị ca?

Dạ Nguyệt lúc này mới kéo nhẹ vạt áo của Tịch Khuyết, nhỏ giọng nói: “Hiên, cảm ơn chàng” rồi nàng nhìn hắn đầy lo lắng “Chàng không sao chứ?”

Tịch Khuyết quay qua, cúi đầu xuống chăm chú nhìn nàng, không nói lời nào hắn liền nắm chặt lấy tay nàng dẫn nàng đi.

Phủ Quốc Công.

“Nguyệt nhi” Hách Liên Từ Y vừa thấy Dạ Nguyệt bước vào sảnh chính liền chạy đến ôm lấy nàng, rồi nhìn một lượt từ trên xuống dưới nàng nhằm xác nhận nàng không sao. “Muội có bị thương ở đâu không?”

“Tỷ, muội không sao” Dạ Nguyệt vuốt vuốt lưng nàng an ủi. “Hắn không có làm gì muội” vừa nói câu này Dạ Nguyệt còn vừa len lén nhìn qua Tịch Khuyết đang đứng bên cạnh.

“Muội làm ta lo quá” Hách Liên Từ Y vừa cười vừa lau nước mắt.

Mạc Chiêu Huân cũng đi đến bên cạnh, cười rức rờ như ánh mặt trời ấm áp, ánh mắt không che giấu được tia thích thú: “Đệ muội, muội không sao là tốt rồi, mấy hôm nay đệ ấy như muốn lật tung luôn cả cái Kinh Thành này lên để tìm muội rồi”

Dạ Nguyệt trong lòng dâng lên ấm áp, nàng biết chắc chắn sư phụ sẽ tìm nàng mà. Ngần đầu lên nhìn người bên cạnh, Dạ Nguyệt mỉm cười đầy cảm kích. Nhưng chưa kịp cảm kích nàng lại bị hắn nắm lấy tay kéo đi, hắn vẫn im lặng không nói tiếng nào. Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y nhìn nhau vẻ khó hiểu, đã có chuyện gì xảy ra sao?

“Hiên?” Dạ Nguyệt nhíu mày gọi. Nàng cảm giác hình như sư phụ vẫn còn rất giận, nhưng sư phụ giận chuyện gì? Chẳng lẽ sư phụ tin những lời mà tên khốn đó nói sao? Sư phụ nghi ngờ nàng sao?

Hai người đi vào trong căn phòng lớn của Tịch Khuyết. Hắn lặng lẽ đóng chặt cửa lại, rồi quay qua chăm chú nhìn nàng, đột nhiên miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể ngã về phía trước.

Dạ Nguyệt hoảng hốt đón lấy cơ thể Tịch Khuyết, khụy xuống vì sức nặng của cơ thể, mặt nàng tái lại không còn chút máu lo lắng bất mạch cho hân.

“Chàng bị nội thương?” Dạ Nguyệt tròn mắt nhìn người đang nằm trong vòng tay nàng, vậy mà sư phụ lại có thể gạt được nàng và Từ Y tỷ cho đến tận bây giờ.

“Hân có làm gì nàng không?” Tịch Khuyết đột nhiên lên tiếng, hân cố gắng ngồi dậy, đưa tay ôm lấy hai má nàng, mày nhíu chặt khó chịu nhìn nàng, ánh mắt như chịu đựng một cái gì đó vô cùng tức giận. “Điều hân nói có phải là thật không?”

“Chàng không tin ta?” Dạ Nguyệt càng không thể tin vào tai mình, sư phụ lại hỏi nàng như vậy?

Tịch Khuyết im lặng nhìn nàng không nói gì, rồi hân xoay mặt sang hướng khác: “Hân nói đúng, nàng có một vết sẹo tròn nhỏ trong bắp đùi trái”

Dạ Nguyệt nhắm chặt mắt lại, điều đó chẳng chứng tỏ được chuyện gì hết, nàng thật sự muốn hét lên như vậy. Nhưng bất chợt nàng nở nụ cười chua xót, nhìn thẳng vào mắt hân một lần nữa: “Ta không có gì để giải thích, ta đã trao hết tất cả cho chàng, cũng không có cách nào chứng minh được ta trong sạch”

Tịch Khuyết nắm chặt lấy vai nàng, ánh mắt không giấu được tức giận, hân rít lên: “Nàng là thê tử của ta”

“Chỉ ở thế giới kia thôi” Dạ Nguyệt quát mắt nhìn hân, cũng rất tức giận hết to. “Ở đây chàng không còn là Lăng Chi Hiên của ta nữa, mà chàng là Tịch quốc công chiến công lẫy lừng của thiên hạ, ta và chàng cũng chưa từng làm lễ thành thân ở thế giới này nên chúng ta vẫn chỉ là hai con người xa lạ của nhau”

Nếu là sư phụ trước đây, chắc chắn sẽ tin tưởng nàng cho dù người khác có nói gì, nàng muốn trở về thế giới của mình, ngay lập tức. Nàng cũng như sư phụ đã từng nói, bất kể là ai cũng có thể hiểu lầm nhưng chỉ riêng hai người là không thể hiểu lầm nhau, phải tin tưởng lẫn nhau. Nàng biết sư phụ đã quên mất điều này rồi, nhưng nàng không trách, chỉ là sư phụ lại còn không tin tưởng nàng? Một khi bị người khác chạm vào giới hạn của mình, nàng sẽ chết để bảo toàn lời hứa chung thủy của mình.

Tịch Khuyết choáng váng, nàng nói đúng, ở thế giới này, hân chưa từng cho nàng danh phận chính thức ngoại trừ trong lòng hân cho là như vậy: “Cho nên nàng cho hân chạm vào mình?”

“Chàng nói gì?” Dạ Nguyệt mở to mắt ra nhìn hân, nàng càng không thể tin được nữa rồi, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với sư phụ của nàng? Với người luôn tin tưởng vào nàng vô điều kiện từ trước đến giờ?

Dạ Nguyệt nhẹ nhàng buông tay ra khỏi người hân, nàng cười lớn đầy mỉa mai: “Phải, ta là cho hân chạm vào mình, nói vậy chắc chàng vừa lòng rồi có đúng không?”

Tịch Khuyết tối sầm mắt lại, hân đè chặt cơ thể nàng xuống đất, vết máu tươi của hân nhuộm vào áo nàng, đỏ tươi như những đóa mận châu sa nở rộ. Tịch Khuyết đưa tay nắm mạnh lấy cổ nàng: “Ngày mai chúng ta lập tức thành thân”

“Ta không muốn” Dạ Nguyệt đột nhiên cảm thấy buồn cười, vừa cười mắt nàng vừa lấp lánh những giọt nước trong suốt. “Ta không còn trong sạch, chàng vẫn còn muốn lấy ta làm thê tử?”

Tịch Khuyết thấy nàng cười thê lương, trái tim như bị ai bóp nghẹt lại đau đớn, nhưng khi nghĩ đến tên nam nhân đó chạm vào nàng, hân không thể kiềm chế được bản thân, đôi mắt hân lên ghen tuông, hân bật thốt lên lời nói khiến hân lo sợ: “Nàng muốn rời đi? Nàng muốn rời khỏi ta....?”

“Đúng, ta muốn đi, ta muốn trở về với lão sư phụ” Dạ Nguyệt kiên quyết nhìn hân. “Chàng từng nói với ta, cả thế giới này có thể hiểu lầm chàng, chỉ riêng ta là không được. Nếu chàng đã không thể tin ta thì ta cũng không thể ở cạnh chàng được nữa”

“Nàng về với lão sư phụ hay muốn đi tìm tên nam nhân đó?” Tịch Khuyết cười chua xót, hân nhắm mắt lại về mặt thống khổ bị thương.

“Ta không muốn tranh cãi với chàng nữa. Có một người luôn luôn tin tưởng ta, ta muốn ở bên cạnh người đó, người thật sự thuộc về ta, người mà ta thật sự thuộc về. Không phải là chàng cũng không phải là tên khốn kiếp kia” Dạ Nguyệt nở nụ cười thanh mát như ánh sáng mặt trăng, ánh mắt nàng nhìn xa xăm, dường như nàng đang lạc vào đoạn ký ức trước đây của mình. “Biết đâu được khi ta dùng cách này, ta có thể gặp lại được người đó, ở thế giới kia”

“Nàng muốn làm gì?” Tịch Khuyết lo sợ nhìn nàng, nhìn nàng như vậy khiến hân có một linh cảm xấu. Đầu hân lại đau như có một vật nặng đang đập vào, hân cố kiềm chế lại cơn đau buốt đang hành hạ hân...

“Không còn liên quan đến chàng nữa” Dạ Nguyệt lặng lẽ đứng lên quay lưng về phía hân, hai tay ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn đang dần lạnh lẽo, nàng cố kìm nén lại cơn run rẩy, nước mắt tuôn ra không ngừng. “Ta sẽ nói với Từ Y tỷ chàng bị nội thương, có nhị ca ở đây thì nội thương của chàng sớm sẽ được chữa khỏi”

“Tại sao nàng lại không giải thích với ta? Chỉ cần nàng nói nàng không có, ta liền tin nàng” Tịch Khuyết ôm chặt lấy đầu mình, vừa ôm hân vừa nhanh chóng nắm lấy tay nàng, giọng điệu như van xin nàng, khó khăn nói. “Hãy nói nàng yêu ta”

"Ta yêu Lăng Chi Hiên, người đàn ông thật sự yêu ta và cần ta" Dạ Nguyệt ngẩng mặt lên trời, nàng hít vào rồi thở ra thật mạnh như để ngăn dòng nước mắt đang chảy ra của mình. "Cũng là người luôn luôn tin tưởng ta nhất"

"AHHHH..." Tịch Khuyết hét lên đầy đau đớn, hân ngã khuỵu xuống nền đất lần nữa, ôm chặt lấy đầu mà quần quai thống khổ.

"Hiên" Dạ Nguyệt hoảng hốt quay lại, chẳng lẽ một chương đó không chỉ làm sự phụ bị nội thương mà còn ảnh hưởng đến não sự phụ. Làm sao đây, nếu não sự phụ mà bị xuất huyết thì chắc chắn là....

"Nhị ca, Tử Y tỷ...." Dạ Nguyệt ôm chặt lấy Tịch Khuyết hét lớn lên, giờ phút này nàng thấy bản thân thật vô dụng, kim châm của nàng đã bị tên khốn kia lấy rồi. Nàng phải làm sao bây giờ?

Mạc Chiêu Huân với Hách Liên Tử Y nhanh chóng tông cửa đi vào.

"Tỷ, kim châm..." Dạ Nguyệt gấp rút hét lên, nước mắt nàng chực rơi ra, sự phụ của nàng, sự phụ của nàng, nàng không muốn sự phụ xảy ra chuyện gì. Xin ông trời, đừng cướp lấy sự phụ của nàng, nàng chỉ nhất thời nóng giận nên mới nói rồi đi thôi, nàng không muốn xa sự phụ, nàng không muốn.

Hách Liên Tử Y lập tức lấy kim châm từ trong vạt áo, trải ra xuống đất, rút kim châm ra châm vào huyết trên trán rồi trên đầu Tịch Khuyết. Tịch Khuyết từ từ yên tĩnh lại, hân nằm bất động trong lòng Dạ Nguyệt, mắt nhắm nghiền an tĩnh.

"Không sao nữa rồi" Hách Liên Tử Y nhẹ giọng nói. "Huyết tụ đã tan rồi, chỉ còn phải điều trị nội thương nữa thôi"

Dạ Nguyệt gật gù đầu, cơ thể nhỏ nhắn của nàng vẫn ôm chặt lấy hân không muốn buông.

"Đệ muội, tam đệ sẽ tỉnh lại sớm thôi, để ta để đệ ấy lên giường" Mạc Chiêu Huân cùng với Dạ Nguyệt đỡ Tịch Khuyết lên, di chuyển hân lên giường. Dạ Nguyệt nhẹ nhàng đắp chăn cho hân rồi nàng ngồi xuống bên cạnh giường, nắm chặt lấy tay hân không buông.

"Chàng nhất định không được có chuyện gì" giọng run rẩy, Dạ Nguyệt áp má vào bàn tay to lớn ấm áp của hân. "Chàng nhất định phải tỉnh dậy"

0w0 Lăn ranh giới....

Con gió thoáng xoẹt qua, Thái Hậu đang ngồi thưởng thức trà trên ghế phụng, bà ta buông ly trà, lạnh nhạt nói: "Mọi chuyện thuận lợi không?"

"Ta đã làm theo kế hoạch của bà, còn có xảy ra đúng như dự đoán của bà không thì không nằm trong phạm vi giao kết của chúng ta" tên đeo mặt nạ đồng đột nhiên xuất hiện trên trần nhà, giọng điệu giễu cợt.

"Bên đây ta cũng đã sắp xếp xong rồi, ba ngày sau ta sẽ cho người chuyển mười vạn lượng vàng kim cho ngươi" Thái Hậu tao nhã hớp một ngụm trà rồi bà ta cong khóe môi lên thành một đường cong hoàn hảo.

"Ta trông chờ vào những lần giao kết sau của chúng ta" tên đeo mặt nạ cười khê rồi hân vụt biến mất.

Lúc này Mạc Chiêu Hoàng từ sau bức bình phong đi ra, nũng nịu nói: "Mẫu hậu, thật sự sẽ như người dự đoán? Khuyết ca ca sẽ bỏ con tiện nhân đó?"

"Nam nhân há có thể chấp nhận thế tử mình thất thân, chỉ cần nó không còn trong sạch thì sẽ bị vứt đi như đôi giày rách thôi, nào đến đây, ngồi với mẫu hậu" đôi mắt xoẹt qua tia giảo hoạt, Thái Hậu ôn nhu cười vỗ vỗ vào chỗ trống cạnh mình.

"Rồi chàng sẽ chọn con sao?" Mạc Chiêu Hoàng lo lắng nói nhưng trong giọng nói vẫn ẩn chứa tia hả hê vui sướng.

"Có ai gia làm chủ cho con, lần này nó sẽ không còn lý do nào có thể trốn tránh nữa" Thái Hậu nói chắc như đinh đóng cột không giấu được tự tin trong giọng nói. Bà ta cho rằng kế hoạch của mình rất hoàn hảo, mọi thứ bà ta đều nắm trong lòng bàn tay, không gì có thể chạy thoát được.

0w0 Lăn ranh giới... thức tỉnh oOo

Dạ Nguyệt lấy khăn sạch nhúng vào thùng nước ấm, vắt khô rồi lau mình cho sự phụ nhà mình.

"Hiên, ta xin lỗi chàng vì đã nói muốn rời đi, sau này cho dù chàng có mắng có hiểu lầm ta như thế nào, ta cũng nhất quyết ở cạnh chàng, giải thích rõ ràng mọi việc với chàng, chỉ cần một ngày chàng còn cần ta thì ta nhất định ở bên cạnh chàng đến cùng" Dạ Nguyệt nhẹ giọng nói, nàng muốn nói thật nhiều với sự phụ.

Nàng đang áp dụng biện pháp của Vân Nhi trước đây khi Hoàng Tri bất tỉnh, nàng nghe bác sĩ nói mặc dù không thể mau chóng tỉnh dậy nhưng người rơi vào trạng thái này có thể nghe được giọng nói của người thân. Ở nơi này sự phụ không có ai thân thiết, chỉ có nàng thôi nên nàng càng phải làm nhảm thật nhiều, nàng không muốn từ bỏ dù chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi. Với Tử Y tỷ đã nói máu bầm trong đầu sự phụ đã tan rồi, chỉ còn cần thời gian để sự phụ tỉnh lại thôi.

Lau mình cho Tịch Khuyết xong, Dạ Nguyệt ngồi xuống giường của hắn, vuốt ve vào khuôn mặt đẹp như tượng điêu khắc của hắn rồi nàng cúi đầu xuống hôn vào môi hắn.

"Chàng ở đây đợi ta, ta sẽ đi lấy cháo cho chàng" Dạ Nguyệt đứng dậy chuẩn bị rời đi thì đột nhiên tay nàng bị người nào đó nắm lại.

"Vợ yêu, em lại to gan tấn công lúc anh không hề phòng bị nha"

Dạ Nguyệt kinh ngạc quay đầu, Lăng Chi Hiên đang cong khốe môi lên cười đáng đành đón nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 55

Dạ Nguyệt mở to mắt há hốc mồm, không thể tin được nhìn sư phụ mình, sư phụ đang dùng giọng điệu hiện đại nói chuyện với nàng, còn cả phong thái biểu cảm trên gương mặt....

"Lại đây!" người nào đó ngồi dậy, vươn tay về phía Dạ Nguyệt, ánh mắt sâu thẳm tràn đầy nhu tình nhìn thẳng vào mắt nàng.

Dạ Nguyệt lập tức lao thẳng vào trong lồng ngực rắn chắc quen thuộc của sư phụ: "Hiên? Anh là Hiên có phải hay không?"

"Bảo bối, anh lúc nào cũng là Hiên của em" Lăng Chi Hiên vui mũi vào mái tóc đen mượt của cô gái nhỏ nhà mình, hít ngửi mùi hương mà hắn lúc nào cũng nhớ thương say mê trước đây. Hắn cuối cùng đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ. "Xin lỗi vợ yêu, đã để em chờ lâu rồi!"

(Lời tác giả: Vì Lăng Chi Hiên đã nhớ lại mình là ai nên kể từ bây giờ tác giả sẽ đổi từ Tịch Khuyết sang Lăng Chi Hiên lại như cũ nha bà con :3 cách đọc thoải mái tâm vẫn sẽ giữ phong cách cổ đại cho đến khi trở về thế giới hiện đại :3)

Dạ Nguyệt lắc đầu, nở nụ cười vui sướng, đáy mắt không kìm nén được những giọt lệ lấp lánh trong suốt: "Cuối cùng, cuối cùng cuộc gặp gỡ mà em tưởng tượng suốt một năm qua cũng thành sự thật"

Lăng Chi Hiên càng siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt, thanh âm trầm ấm đầy từ tính níu non bên tai nàng: "Thật may vì em không sao, em có biết lúc nhìn em nhảy xuống vực đó tim anh như ngừng đập hay không? Sao em luôn làm chuyện ngốc nghếch khiến anh lo lắng vậy hửm?"

"Em xin lỗi" Dạ Nguyệt chu môi, thật kỳ lạ, không hiểu tại sao nói chuyện như vậy với sư phụ làm nàng cảm giác chuyện nhảy xuống vực như mới xảy ra hôm qua vậy, cứ như nàng vừa trải qua một giấc mơ thật dài thật dài....

"Em nghĩ anh nên trừng phạt em như thế nào đây bảo bối?" Lăng Chi Hiên kéo cằm Dạ Nguyệt lên, để nàng đối mắt với mắt hắn.

"Em còn chưa tính sổ với anh chuyện anh nghi ngờ em nha" Dạ Nguyệt nhướn mày, trợn mắt nhìn ai đó.

Nhắc đến chuyện đó mắt Lăng Chi Hiên tối sầm lại, môi kè sát vào môi nàng: "Em thất hứa với anh"

"Bao giờ?" Dạ Nguyệt nhướn mày, hơi thở nóng rực của sư phụ đang phả vào mặt nàng, hai gò má nàng bất giác nổi lên một tầng mây đỏ.

"Trước đây em đã hứa sẽ không bao giờ rời khỏi anh bất kể có chuyện gì xảy ra, có đúng hay không?" Lăng Chi Hiên mấp máy môi, như có như không lướt nhẹ môi qua môi Dạ Nguyệt. "Vậy mà ở đây, em đã hai lần nói muốn rời đi, phải phạt em như thế nào đây?"

Dạ Nguyệt rung mình, xúc cảm làn môi mềm mại của sư phụ như đang trêu chọc môi nàng, sư phụ quả thật đã trở lại rồi à..... Dạ Nguyệt hít sâu một hơi, mặt đen lại, chẳng lẽ sư phụ đang tính lời tất cả tội danh của nàng lúc sư phụ đang mất trí nhớ ra tính sổ một lần sao à?

A không không không... sư phụ là đang đánh trống lảng cho tội danh của mình nhá, Dạ Nguyệt cắn luôn vào đôi môi đang lướt nhẹ trên môi nàng như trêu đùa: "Vậy còn tội danh nghi ngờ em thì phải phạt anh như thế nào?"

"Hắn ta biết bên trong đùi trái em có vết sẹo nhỏ" Lăng Chi Hiên liếm môi, vợ yêu thật lớn mật, dám cắn hắn, ánh mắt càng tối lại, lửa nóng âm ỉ cháy trong đáy mắt.

"Hừ, hắn ta cho người lục soát người em để tìm giải dược Lang Hoả thập thất hoa của lão sư phụ" Dạ Nguyệt phồng má cãi lại. "Còn lại hắn chưa bao giờ chạm vào em mặc dù miệng hắn lúc nào cũng phun ra mấy lời dâm tà. Chỉ là không biết tại sao hắn lại chơi trò bỉ ổi bằng cách xạo sự với

anh như vậy, chẳng lẽ chỉ để chọc tức anh hay sao, hà hà hà?"

Mắt Lăng Chi Hiên xoẹt qua tia nghi ngờ, rồi lại bắt lấy cảm cô gái nhỏ để nàng không cử động lần tới nữa, giọng hần đánh lại: "Hắn cho ai lực soát cơ thể em? Là đàn ông hay là phụ nữ?"

Dạ Nguyệt nhất thời im lặng như suy nghĩ rồi nàng yếu xiu lắc lắc đầu nhưng không di chuyển được, đầu nàng đã bị sư phụ giữ chặt, cảm cũng bị nắm chặt: "Em không biết..... chỉ là.... em cho là có thể là người nào đó cả hai chúng ta đều quen biết.... nhưng em không chắc có phải hay không"

Lăng Chi Hiên nhướn mày: "Ý em là?"

"Trong lúc mơ hồ em cảm tưởng như A Tu đang ở cạnh mình, sờ soạng tìm kiếm khắp cơ thể mình" Dạ Nguyệt nhỏ giọng nói. "Em không biết có phải A Tu không, có thể vì em ngửi được mùi hương đặc trưng giống với cô ấy nên em mới nghĩ là cô ấy cũng không chừng, anh biết mùi em rất dị ứng với mùi nước hoa quá nồng rồi còn gì, trong đó lại là chồn lâu xanh phấn thơm bay đầy trời nữa chứ, cũng không biết có chuyện sử dụng chung loại không nữa"

Lăng Chi Hiên bật cười thật to, hần bẹo má cô gái nhỏ: "Cực khổ cho vợ yêu của anh rồi, đó chắc chắn là A Tu, anh nghĩ cô ta là tay sai của tên đeo mặt nạ đó. Vốn dĩ anh cũng chỉ là thử hết tất cả mọi khả năng có thể xảy ra, không ngờ nhờ vậy mà lại tìm thấy em, cũng phải cảm ơn cô ta vì đã giúp anh tìm ra em"

"Vậy coi như em đã giải thích xong rồi a, coi như cả hai ta đều hoà nhau nha" Dạ Nguyệt nhún nhún vai, bữu môi bất mãn, sư phụ lại trêu chọc nàng a.

"Em nói hoà là hoà như thế nào?" Lăng Chi Hiên chuyển qua vuốt ve vào gò má cô gái nhỏ.

"Em thất hứa với anh và anh dám không tin em" Dạ Nguyệt tự tin nói, nàng sắp thoát tội rồi he he....

"Được" Lăng Chi Hiên gật đầu đồng ý: "Coi như qua hai chuyện đó"

Dạ Nguyệt mỉm cười tươi rói với sư phụ nhà mình, phải vậy chứ... nhưng nàng chưa kịp vui sướng trên thiên đường mấy giây đã lại nghe tiếp câu kế tiếp khiến nàng rớt xuống đất.

"Tính sổ em vụ nhảy xuống vực thôi vậy" Lăng Chi Hiên bổ sung thêm ý sau của câu nói.

Dạ Nguyệt muốn té bật ngửa xuống giường, nàng quên mất cái này aaaaa....

"Được rồi, phạt em thế nào đây?" Lăng Chi Hiên nở nụ cười tươi rói mấy phút trước của Dạ Nguyệt, hàm ý rõ ràng "em-không-thể- thoát- khỏi- trừng- phạt- của-anh- đâu".

Dạ Nguyệt nhắm mắt đưa mắt về phía Lăng Chi Hiên nhưng đột nhiên Dạ Nguyệt nhớ ra chuyện gì đó, nàng lập tức mở mắt ra: "Em nhớ rồi, anh còn nợ em một lần nha" nàng còn nhớ lần đó sư phụ còn làm bộ sự mặt đưa mắt để nàng cản môi trừng phạt nữa mà....

Lăng Chi Hiên làm bộ thờ dài: "Anh cứ tưởng em quên rồi, vậy coi như chúng ta lại hoà luôn vậy"

Dạ Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nàng không muốn bị trừng phạt đâu nha, nàng không biết sư phụ sẽ trêu ghẹo nàng như thế nào a. Đang suy nghĩ mông lung thì cơ thể nàng đột nhiên bị đè xuống giường, nàng ngạc nhiên tròn mắt nhìn người ở trên.

"Không trừng phạt vậy thì chuyển qua đêm tân hôn" Lăng Chi Hiên cười mờ ám, cúi đầu hôn vào chóp mũi Dạ Nguyệt.

"Đêm tân hôn?" Dạ Nguyệt khó hiểu nhắc lại.

"Ngày em bị tên Lạc Huân Triết bắt đi là ngày anh trở về tìm em, mặc dù chúng ta đã ký giấy kết hôn nhưng lại chưa làm chuyện gì, anh mong đợi ngày này lâu lắm rồi" Lăng Chi Hiên thở dài, hần còn nhớ rất rõ cảm xúc lúc vợ yêu bị bắt đi, cả hai lần hần đều như muốn phát điên lên.

"Anh nói cứ như đêm tân hôn thật vậy, nhưng không phải ở đây chúng ta đã...." Dạ Nguyệt đỏ bừng mặt, nàng bất chợt nhớ lại những lần ân ái trước đây của nàng và sư phụ, thật là ngượng quá đi....

"Vì lúc đó anh không nhớ bản thân mình là ai nên không tính" vừa nói bàn tay to lớn vừa lướt dọc từ mặt nàng xuống cổ nàng rồi di chuyển dần xuống dưới.

"Mặc dù nhị ca đã truyền nội lực chữa nội thương cho anh nhưng anh vẫn còn phải nghỉ ngơi thật tốt" Dạ Nguyệt chụp lấy bàn tay đang chuẩn bị làm loạn trên người mình lên. "Không thể vận động quá sức đâu nha"

"Anh cảm thấy mình rất khoẻ, có thể phục vụ cho nhu cầu của vợ yêu cả đêm cũng chẳng hề gì" Lăng Chi Hiên cong khoe môi lên cười đáng đánh đòn, ngọn lửa cháy âm ỉ từ nãy đến giờ từ từ bùng lên, nóng rực như thiêu đốt nhìn người đang nằm gọn trong vòng tay hần.

Bị ánh mắt sắc bén đó nhìn như vậy, Dạ Nguyệt không khỏi hít sâu để lấy không khí, nàng cảm tưởng không khí xung quanh nàng đang bị rút đi nhanh chóng, cho dù là bao lâu nàng vẫn không thể cưỡng lại được sức hút mê hoặc của sư phụ nhà mình.

"Vợ yêu, rất may vì ở đây em cũng xuất hiện bên cạnh anh, tìm thấy anh, để anh có cơ hội được yêu em lần nữa dù anh không nhớ được bản thân mình là ai" Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng hôn vào môi Dạ Nguyệt, lưỡi hắn lướt một vòng quanh môi nàng như mô tả hình dáng của nó, rồi ra rồi lại chạm vào nhau, chậm rãi chạm môi nhau đầy quyến luyến.

Lăng Chi Hiên kéo nhẹ cằm nàng xuống, chiếc lưỡi lần nữa xuất trận, luồn lách vào bên trong khoang miệng đã hé ra của nàng, cuốn lấy lưỡi nàng mà cuốn chặt, mút chặt, cho đến khi hơi thở cả hai trở nên dồn dập nặng nề mới rời ra.

"Ha... vẫn là... nên dừng lại...." Dạ Nguyệt nói không ra hơi. "Anh vẫn nên nghỉ ngơi vài ngày"

"Anh không đợi được" Lăng Chi Hiên hôn xuống cằm rồi dọc xuống cần cổ Dạ Nguyệt, vừa cời y phục nàng vừa gặm cắn làn da mềm mại trơn bóng của nàng, để lại những dấu đỏ mấp mờ như ẩn như hiện. "Từ lúc ở cạnh em, anh đã luôn muốn có được em, cả thể xác lẫn linh hồn em, một cách trọn vẹn nhất"

"Anh đã có được chúng từ rất lâu rồi" Dạ Nguyệt luồn tay vào mái tóc dài đen mượt của sư phụ, chân nàng duỗi thẳng ra, cơ thể bất giác cong lên đón nhận khoái cảm đang đánh úp đến.

Chân Lăng Chi Hiên di chuyển vào giữa hai chân nàng, cọ lên cọ xuống theo nhịp điệu, đùi như có như không lướt qua nơi nhạy cảm của nàng. Phía trên, tay hắn vuốt ve xoa nắn vào hai ngọn đồi mềm mại không xương của nàng mà chơi đùa.

"Xúc cảm thật tốt" Lăng Chi Hiên thì thầm vào tai nàng, rồi di chuyển môi lên đỉnh đồi cao vút của nàng mà gặm cắn, trêu chọc. "Anh muốn tất cả khi bản thân mình ở trạng thái tỉnh táo nhất"

"Tỉnh táo nhất?" Dạ Nguyệt nắm chặt lấy áo sư phụ, khoái cảm đang chạy dọc cơ thể nàng khiến nàng muốn bùng nổ, giờ phút này nàng đã quên sách cái gì mà nghỉ ngơi nội thương gì gì đó rồi, miệng nàng bất giác bật ra tiếng rên rỉ khó kìm nén.

"Đúng vậy vợ yêu, em làm tốt lắm, anh muốn nghe giọng nói của em" Lăng Chi Hiên quăng y phục của Dạ Nguyệt xuống nền đất bên dưới, hắn vừa di chuyển cơ thể vào giữa hai chân nàng vừa kéo y phục mình xuống để lộ ra khuôn ngực trần trơn bóng rắn chắc với những vết sẹo dài ngắn khác nhau. "Chính là lúc anh biết bản thân mình là ai, từ đầu đến, cùng với những hồi ức ngọt ngào giữa hai chúng ta, anh muốn tận hưởng chúng cùng với khoảng khắc ở bên em"

"Em hiểu rồi" Dạ Nguyệt gật đầu mỉm cười, đưa tay để lên ngực hắn, dịu dàng vuốt ve vào những vết sẹo đó, nàng lại nhớ đến chuyện trước đây của sư phụ, một đứa bé đáng thương bị hành hạ một cách tàn nhẫn bởi chính cha ruột của mình, tìm nàng không hẹn mà lại nói lên đau đớn.

Lăng Chi Hiên để tay lên tay nàng, bàn tay to lớn bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, di chuyển chúng đến vị trí trái tim. Nàng có thể cảm nhận được tiếng tim đập hữu lực của sư phụ.

"Mãi mãi... ở đây..." Lăng Chi Hiên dịu dàng nói, ánh mắt chất chứa vô vàn yêu thương không hề che giấu dành cho nàng, với hắn... nàng chính là độc nhất vô nhị không gì có thể thay thế được. Cho dù cả hai có đang ở đâu, chỉ cần được ở bên cạnh nhau thì có đi đến tận cùng thế giới, hắn cũng sẽ đi cùng nàng.

Dạ Nguyệt di chuyển tay hai người áp lên trái tim nàng, nhắm mắt lại mỉm cười: "Mãi mãi... ở đây..."

"Anh yêu em, vợ yêu" Lăng Chi Hiên lồng bàn tay vào tay nàng, nắm lại thật chặt, từ từ dịch chuyển nhẹ nhàng đi vào trong cơ thể nàng.

Dạ Nguyệt ưỡn người lên theo phản xạ, tay nắm chặt lại đón nhận kích thích từ phía dưới, chạy dọc theo cơ thể như có một luồng điện giật. Đến khi sư phụ chôn sâu trong cơ thể nàng, nàng mới bật thốt lên tiếng ngâm đầy mê hoặc.

"Bảo bối, tận hưởng cùng anh" Lăng Chi Hiên bắt đầu di chuyển hông dưới.

Mồ hôi trộn lẫn vào nhau, hơi thở hoà quyện lấy nhau, Lăng Chi Hiên ôm chặt Dạ Nguyệt trong vòng tay mình, khoanh khắc mà hắn luôn chờ đợi, cuối cùng cũng thành hiện thực.

[Mãn khai...

Trăng tròn nở rộ trong bóng tối sâu thẳm]

Hai người nằm trên giường ôm lấy nhau, tận hưởng dư âm của cuộc kích tình ngọt ngào vừa qua.

"Cuối cùng anh cũng không cần phải kiềm chế nữa" Lăng Chi Hiên nở nụ cười thỏa mãn, hắn đã có được thứ quý giá nhất trên thế giới này, thứ chỉ thuộc về riêng hắn.

"Hửm?" Dạ Nguyệt nhướn mày, ngẩng đầu lên chăm chú nhìn sư phụ, hai gò má nàng vẫn còn ánh lên sắc hồng rực rỡ sau tình ái mặn nồng.

Lăng Chi Hiên nhin không được hôn vào môi nàng, nhovn miệng cười: "Em thử nghĩ xem, có người đàn ông nào ôm người phụ nữ mình yêu trong tay mà lại không có cảm giác gì hay không? Huống hồ gì đêm nào anh cũng ôm em ngủ..."

"Cái này...." Dạ Nguyệt ngáp ngừng rồi nàng cười lém lỉnh trêu chọc. "Là do anh mua cái đệm đôi mà, lại nhất quyết không cho em trải đệm đôi trước ngủ riêng"

"Em đang nói anh tự làm tự chịu đấy à bảo bối?" Lăng Chi Hiên híp mắt lại đầy nguy hiểm

"Cái đấy là anh vừa mới nói, không phải em nha" Dạ Nguyệt nhanh chóng rút đầu vào trong lồng ngực của ai đó trốn tránh.

Lăng Chi Hiên bật cười: "Bảo bối, cái miệng lém lỉnh của em vẫn như ngày nào" không trách cô gái nhỏ nữa, hẳn theo thói quen vuốt ve vào vết sẹo phía sau lưng nàng. Trong khoảnh khắc, hẳn cảm tưởng như đã rất lâu rồi cả hai mới bên nhau như thế này, mặc dù lúc hẳn mất trí nhớ hai người vẫn luôn ở cạnh nhau mỗi ngày.

"Chúng ta cứ như đang ôn lại chuyện trước đây ở thế giới kia vậy" nghe tiếng cười sư phụ, Dạ Nguyệt vui vẻ cuộn tròn trong ngực sư phụ, mơ hồ nói. Sư phụ đã nhớ lại tất cả rồi, nàng bắt đầu thấy nhớ thế giới hiện đại rồi. "Liệu chúng ta có thể trở về được nữa không?"

"Anh sẽ tìm cách, có lẽ sẽ có một con đường nào đó có thể giúp chúng ta trở về" Lăng Chi Hiên nhìn vào bóng đêm tịch mịch ngoài cửa sổ. Nếu được hẳn muốn cả hai sống mãi ở thế giới này, nhưng cô gái nhỏ còn người thân ở thế giới kia nữa, hẳn phải cùng cô gái nhỏ chăm sóc cho họ.

"Em cũng sẽ giúp một tay" Dạ Nguyệt dụi dụi mũi vào ngực sư phụ, hít ngửi mùi hương nam tính quen thuộc của sư phụ.

"Nhưng trước tiên anh phải tóm được tên đeo mặt nạ đã bắt em, hẳn ta đang nhắm vào Thần đế và Ngũ vương gia, anh nợ họ một ân tình" Lăng Chi Hiên kéo cảm nàng lên, cọ cọ mũi vào mũi nàng rồi hôn vào trán nàng.

"A em mới nghĩ ra, có khi nào tin đồn về Lang Hỏa thập thất hoa trên giang hồ là do hẳn cố tình sắp đặt để dụ nhị ca vào bẫy hay không?" Dạ Nguyệt reo lên, từ lúc rời khỏi hang động nàng đã luôn nghĩ về vấn đề này, không biết ai là kẻ đứng sau phao tin đồn mà lại đúng lúc bọn họ đang muốn tìm Lang Hỏa thập thất hoa như vậy, chuyện này trùng hợp đến kỳ lạ. Và theo cách nói sư phụ thì rõ ràng A Tu chính là tay sai tên đeo mặt nạ cố tình sắp đặt đi theo bọn họ, còn muốn hãm hại nhị ca. "Hẳn lại có thể biết rõ Đại ca bị trúng độc gì, biết rõ nhị ca đi vào đó để lấy giải được nên cho người sắp đặt thuộc hạ vào trong hang động đó để hãm hại nhị ca. Hơn nữa dường như hẳn biết rõ trong hang động đó có cái gì, A Tu dường như rất rành thông địa trong đó. Nhưng mà em vẫn không hiểu, trong hang động đó toàn là một lũ quái vật, hẳn không cần thiết phải sắp xếp người vào đó làm gì nữa"

"Người tính không bằng trời tính, hẳn ta chỉ là muốn chắc chắn Ngũ vương gia không thể trở ra được nữa, tên này là người làm việc rất hiểm độc và có tầm nhìn rộng lại vô cùng狡 hoạt" Lăng Chi Hiên nhếch khóe môi cười nhạt, hẳn cũng nghĩ như nàng. "Trong đó lại có bản đồ nên không khó để nắm được đường đi nước bước, khả năng hẳn đã hy sinh rất nhiều thuộc hạ để khai thông hang động là rất cao"

"Chẳng lẽ hẳn và tên Vân Chính có liên hệ bí mật nào đó?" Dạ Nguyệt sờ cằm suy đoán.

"Cũng có khả năng tên Vân Chính hoàng tử đó bị hẳn dắt mũi trước cũng không chừng" Lăng Chi Hiên giọng điệu cợt nhả, ngón tay xoắn xoắn loạn tóc của vợ yêu, cưng chiều vuốt ve nhẹ nhàng. "Có một điều chắc chắn, hẳn ta đã dụ chúng ta bước vào cái bẫy mà hẳn đã sắp đặt từ trước, từ việc trúng độc cho đến đi tìm giải được rồi bọn quái vật... Và việc chúng ta thoát khỏi hang động cũng nằm trong trường hợp tệ nhất có thể xảy ra của hẳn, tên Vân Chính đó cũng chỉ là một con cờ trong tay của hẳn thôi"

"Vậy kẻ thật sự thao túng tất cả phía sau không phải Vân Chính mà chính là tên đeo mặt nạ đó?"

Dạ Nguyệt rung mình, nếu các dữ kiện đều nói lên như vậy thì rõ ràng tên đeo mặt nạ này rất thâm sâu khó lường lại vô vùng âm hiểm, chẳng lẽ hẳn có mối thù sâu nặng không đội trời chung với Đại ca và Nhị ca sao?

Lăng Chi Hiên gật đầu rồi bổ sung thêm: "Và hẳn chắc chắn sẽ còn tiếp tục giờ trò cho đến khi mưu hại được Thần đế và Ngũ vương gia"

"Anh không còn gọi họ là Đại ca và Nhị ca nữa nha" Dạ Nguyệt khó hiểu nhìn sư phụ.

Lăng Chi Hiên sững người rồi phớt nhẹ môi lên môi nàng: "Đó cũng chỉ là xưng hô thôi, sau khi nhớ lại anh cảm thấy không quen khi gọi như vậy nữa"

Dạ Nguyệt nghiêng đầu, chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh cũng đang nhìn nàng chăm chú, như muốn ghim chặt hình bóng nàng vào trong mắt: "Nhưng họ vẫn là Đại ca và Nhị ca kết nghĩa của anh có phải không?"

Lăng Chi Hiên lưỡng lự rồi gật nhẹ đầu, kéo cô gái nhỏ siết chặt vào lòng mình, hẳn vừa nhìn thấy nét mỗi một trên khóe mắt của nàng, chợt nhớ ra có lẽ nàng đã thức đêm để chăm sóc hẳn: "Chúng ta ngủ thôi"

Dạ Nguyệt gật đầu không hỏi nữa, nàng nghĩ trước đây sư phụ chưa từng có anh em họ hàng người thân nào thân thiết với mình, lúc nào cũng luôn cô độc một mình đã ngấm sâu vào trong máu thịt sư phụ hai mươi mấy năm trời, cho nên trải qua một năm ở thế giới này đột nhiên có thêm hai

người anh kết nghĩa, có lẽ sau khi nhớ lại sự phụ cảm thấy lạ lẫm cũng đúng thôi. Nhưng sự phụ lại không chối bỏ họ, Dạ Nguyệt mỉm cười khúc khích trong ngực ai đó, nàng cảm thấy thật ấm áp và hạnh phúc.

“Đừng cười ngốc nữa, ngủ mau” Lăng Chi Hiên hôn vào tóc nàng, làm bộ tức giận ra lệnh.

Dạ Nguyệt trề môi bất mãn.

“Anh biết em đang trề môi, nếu em không muốn bị trừng phạt thì mau nhắm mắt lại mà ngoan ngoãn đi ngủ” khoe miệng khề nhếch nhưng Lăng Chi Hiên vẫn nói giọng như đang nổi giận, cảm tưởng như mèo con đang xù lông trong ngực mình, thật đáng yêu.

Dạ Nguyệt trợn mắt, sự phụ có con mắt ở trước ngực hay sao vậy a? Đột nhiên nàng nghĩ ra gì đó, nàng giơ móng vuốt lên vuốt ve vào vết sẹo dài phía sau lưng Lăng Chi Hiên, hôn vào những vết sẹo khác trên ngực hắn.

Cầm Dạ Nguyệt bị bắt lại, kéo lên, thanh âm khàn khàn trầm thấp cùng với đôi mắt thanh lạnh nhưng sâu trong đó là ánh lửa dục hỏa đang bùng cháy nhìn nàng: “Muốn anh giúp em ngủ ngon không, bảo bối?”

Ôi chết thật, Dạ Nguyệt rùng mình, nàng lại chơi ngu nữa rồi aaaaaa.....

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 56

“Thật không?”

“Là thật đó”

Lão nhân gia ung dung thư thái hóp một ngụm trà, quạt giấy phe phẩy trên tay, nhếch khoe miệng cười khinh thường: “Các người còn không tin ta sao? Ta đây vốn là người nắm bắt tin tức nhanh nhất cái Kinh Thành này mà”

“Đúng vậy đúng vậy”

Mọi người ngồi các bàn trà xung quanh lão gật gù đồng tình, xưa tới giờ lão ta là người nổi tiếng hóng hót chuyện thiên hạ nhanh nhất Kinh Thành rồi, nhưng nhờ vậy mọi người mới luôn được cao hứng mỗi ngày ngồi nghe chuyện bát nháo của thiên hạ a.

“Như vậy thật sự hôn thê của Tịch Quốc Công đã không còn trong sạch?”

“Tịch Quốc Công lại bị ả ta cho đội một cái nón xanh thật to haha”

“Đúng là thứ lằng lự”

“Rốt cuộc chuyện này sẽ đi về đâu đây?”

“Còn phải hỏi sao? Tất nhiên Tịch gia sẽ bỏ tiện nhân đó rồi, thứ đồ dâm dục lằng lự đó làm sao có đủ tư cách bước qua cửa Tịch phủ được”

Một buổi sáng như thường ngày với chuyện bát nháo trong Kinh Thành....

*** 0w0 Lăn ranh giới....

Dạ Nguyệt giật mình tỉnh dậy, nàng mơ hồ mở mắt, tia nắng sớm mai yếu ớt xuyên qua cửa sổ rơi vào mắt. Nhíu mày che mắt, Dạ Nguyệt nhúc nhích cơ thể nhưng không thể động dậy.

Lăng Chi Hiên đang quấn chặt lấy nàng trong vòng tay, bao quanh lấy cơ thể nàng từ phía sau, hai tay ôm nàng vào ngực, hai chân kẹp chặt chân nàng, đầu dụi vào hõm cổ nàng, hơi thở đều đều phả vào tai nàng làm nàng nhột nhột.

"Hiên....." Dạ Nguyệt nhẹ giọng gọi, nàng cố gắng xoay người, bị sự phụ úm như vậy mặc dù rất ấm nhưng mà hơi bị gò bó nha.

Lúc này, Lăng Chi Hiên mới nhúc nhích, từ từ mở mắt ra, ngẩn đầu ngái ngủ nhìn nàng.

"Chào buổi sáng" Dạ Nguyệt mỉm cười xoay đầu nhìn ai đó.

"Chào em" Lăng Chi Hiên cúi xuống hôn vào hõm cổ Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt bật cười, nàng lại nỗ lực thoát khỏi gọng kìm cứng như sắt của sư phụ nhà mình: "Em muốn dậy, thả em ra nào"

"Còn sớm mà" ai đó dụi mũi vào hõm cổ Dạ Nguyệt hít ngửi, phả hơi thở nóng rực vào cổ nàng.

"Đừng... ha ha... nhột quá... mau dừng lại..." Dạ Nguyệt cười lớn, vịn vẹo qua lại để tránh cái mũi đang làm loạn của ai đó.

"Không - đòi - nào" Lăng Chi Hiên cười thích thú, chuyển qua cù vào eo cô gái nhỏ làm nàng càng gầy dựa la hét hơn nữa.

"Không giỡn nữa... không giỡn nữa nha..." Dạ Nguyệt ra sức đẩy cái tay đang làm loạn của sư phụ ra, nàng sắp không xong rồi aaaaa...

Lăng Chi Hiên để hai tay của Dạ Nguyệt xuống giường, cung chiều hôn vào môi nàng: "Không vui sao, bảo bối?"

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa phòng, Lăng Chi Hiên nhú mày, trầm giọng: "Có chuyện gì?"

"Quốc công gia, Chiến vương gia đang đợi ngài ở Mãn Nguyệt đình" Lão quản gia từ tốn đáp.

"Được" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt đáp.

Chờ lão quản gia đi khỏi, Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống chăm chú nhìn Dạ Nguyệt, âu yếm cạ mũi vào mũi nàng: "Một lần nữa, rất vui vì đã gặp lại em"

Dạ Nguyệt tròn mắt rồi nàng mỉm cười hiểu ra, đắm nhẹ vào khuôn ngực trần của sư phụ: "Anh còn không mau dậy, nhị ca đang đợi đó"

Lăng Chi Hiên miễn cưỡng lẩn người ngồi dậy kéo Dạ Nguyệt ngồi dậy theo, Dạ Nguyệt đứng dậy định đi vào bức bình phong để thay đồ. Vừa đi được hai bước nàng đột nhiên đứng lại, quay qua nhìn người vẫn đang ngồi trên giường chăm chú nhìn theo mọi động tác của nàng, nàng mỉm cười rực rỡ nháy mắt: "Rất vui được gặp lại anh, chồng yêu" nói xong lập tức vọt nhanh vào sau bức bình phong để lại người nào đó ngồi ngẩn tò te trên giường.

"Thật là..." Lăng Chi Hiên thích thú cong khóe môi lên thành một đường cong quyến rũ quen thuộc, giọng nói trầm ấm từ tính lại ngọt ngào như kẹo đường có tính nói lớn để ai đó nghe thấy. "Em có thể thay đồ ngoài này với anh cũng được mà"

Dạ Nguyệt đen mặt, con ma háo sắc lại tiếp tục trở về ngự trị bên trong sư phụ nữa rồi nha...

Trong mái đình nhỏ, Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y đang ngồi thưởng thức điểm tâm, cả hai cùng ngẩng đầu lên nhìn khi thấy Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt tay trong tay bước vào.

"Từ Y tỷ, nhị ca" Dạ Nguyệt mỉm cười chào hai người.

"Mới sáng sớm đã chàng chàng thiếp thiếp rồi" Mạc Chiêu Huân giọng điệu trêu chọc, toét miệng cười đến vui vẻ.

Lăng Chi Hiên không thèm để ý đến vẻ trêu chọc của tên nhị ca xấu bụng nào đó, nắm tay cô gái nhỏ ngồi xuống ghế đá, lấy bánh điểm tâm đưa lại gần khóe miệng Dạ Nguyệt ý muốn nàng ăn.

Dạ Nguyệt ngẩn người rồi nàng liếc nhanh qua Hách Liên Từ Y và Mạc Chiêu Huân đang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của hai người, mặt nàng bỗng nóng lên đỏ bừng.

"Lão quản gia nói nàng chưa ăn gì từ lúc ta bắt tỉnh đến giờ" trước mặt mọi người Lăng Chi Hiên vẫn dùng giọng điệu cổ đại để nói chuyện với cô gái nhỏ nhà mình, vẫn là giọng điệu ra lệnh không cho phép từ chối nhưng lại ẩn chứa cung chiều sâu trong đó.

Dạ Nguyệt đành phải ngoan ngoãn gặm bánh trên tay của sư phụ, má nàng vẫn đỏ bừng không có dấu hiệu suy giảm. Nàng ảo não lắc đầu trong lòng, sư phụ đã nhớ lại rồi, nàng không dám chọc vào tổ ong vò vẽ đầu nha, cái người khó tính này cực kỳ phức tạp đó a...

Mạc Chiêu Huân cười khế, nhưng đột nhiên chuyển qua vẻ mặt nghiêm trọng làm cả hai người đều phải nhú mày.

"Đây là thiếp mời của đệ muội" Mạc Chiêu Huân âm trầm nói, lấy từ trong vạt áo ra một tấm thiệp màu vàng hoàng gia để lên bàn đá, đẩy đến trước mặt hai người.

"Thiệp mời?" Lăng Chi Hiên mày nhú càng sâu, mở tấm thiệp vàng trên bàn đá ra xem, Dạ Nguyệt tò mò ló đầu vào xem ké sư phụ, dù sao đây cũng là thiệp mời của nàng mà.

Nội dung thiệp mời rất đơn giản, đại khái là ngày mai Thái Hậu mở tiệc thưởng hoa trong Đạm Hương cung, mời Dạ Nguyệt đến tham dự cùng với các phi tần và các vị tiểu thư nhà quan lại quyền quý khác.

“Cà Y nhi cũng...” Mạc Chiêu Huân nắm chặt lấy tay Hách Liên Tử Y dưới bàn đá, hai người nhìn nhau, vừa lo lắng vừa bối rối chẳng biết phải làm gì. “Mẫu hậu cũng dành cho nàng một thiệp riêng như thế”

“Hóa ra là hồng môn yến thứ hai à?” Dạ Nguyệt lạnh nhạt cười, bà ta cũng thật là nhanh, mới đây đã biết được nhị ca và Tử Y tỷ đến với nhau. Chẳng lẽ trong vương phủ của nhị ca có tay mắt của bà ta hay sao?

Mạc Chiêu Huân thở dài lắc đầu, tay càng siết chặt lấy tay Hách Liên Tử Y. Hắn vốn dĩ đã giấu rất kín nhưng thật không ngờ mẫu hậu lại vẫn phát hiện ra. Tuy hiện giờ Y nhi là đang dùng thân phận khác nhưng hắn sợ nếu nàng ở quá gần mẫu hậu thì bà ấy sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra thân phận thật của nàng.

“Hoàng thượng nói thế nào?” Lăng Chi Hiên im lặng từ này đến giờ đột nhiên lên tiếng, hắn dám chắc chuyện này Mạc Chiêu Huân đã cùng bàn bạc với Hoàng thượng rồi.

“Đại ca nói sẽ nhờ Hoàng hậu bảo hộ cho các nàng, không biết mẫu hậu ta định làm gì nên cũng chỉ có thể tới đâu hay tới đó thôi” Mạc Chiêu Huân lại thở dài, dạo gần đây hắn cứ liên tục thở dài, cảm tưởng như bản thân đã già đi chục tuổi rồi.

Lăng Chi Hiên ngón trỏ gõ gõ bàn đá, mặt thâm trầm suy nghĩ. Qua thời gian nửa ly trà, mắt hắn lóe lên tia sáng mỏng manh, cong khóe môi tựa tiểu phi tiếu: “Ngày mai chúng ta cũng sẽ thưởng hoa.....với Hoàng thượng” đùa sao, hắn làm sao có thể để cho vợ yêu của mình một mình lao vào hang rắn độc chứ.

Mạc Chiêu Huân nghe vậy đột nhiên tỉnh ra, mắt mở lớn hứng khởi: “Đệ nói đúng, sao ta lại không nghĩ đến chuyện này. Chúng ta phải nhanh chóng vào gặp đại ca” nói là làm, Mạc Chiêu Huân lập tức đứng lên cùng Hách Liên Tử Y nhanh chóng tạm biệt Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt để tiến cung gặp Mạc Chiêu Thần.

Còn phải hỏi sao? Tại huynh quá ngốc, Dạ Nguyệt ở đây vui vẻ cười ha ha. Nàng biết nhị ca rất cơ trí chỉ là mỗi lần có chuyện gì dính dáng đến Tử Y tỷ thì huynh ấy cứ như trở thành một tên ngốc chính gốc a.

Lăng Chi Hiên bẹo má Dạ Nguyệt: “Em có biết mình đang phải đối mặt với chuyện gì không? Sao lại trưng cái nụ cười ngốc nghếch như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy hử?” chuyện này làm hắn nhớ đến lần đầu cả hai gặp nhau cho đến thời điểm này, những việc liên quan đến bản thân dù là nguy hiểm thế nào nàng vẫn thản nhiên đón nhận....

“Au au au...” Dạ Nguyệt nhăn mặt bất mãn, nắm cái tay của ai đó ra khỏi má mình rồi nhỏ giọng nói. “Em cũng rất lo lắng, chỉ là nếu biểu hiện ra ngoài mặt thì sẽ càng khiến Tử Y tỷ lo lắng hơn thôi, anh cũng biết tỷ ấy đã trải qua những chuyện như thế nào rồi mà”

“Em nên lo lắng cho mình trước thì tốt hơn” Lăng Chi Hiên làm mặt nghiêm túc nhưng đáy mắt xoẹt qua ý cười.

Nghe ra giọng điệu trêu chọc của ai đó, Dạ Nguyệt quyết miệng: “Em không có ngốc đến như thế nha”

Lăng Chi Hiên nhún vai, nở nụ cười tươi như ánh mặt trời ban trưa, búng vào trán nàng: “Trong một vài chuyện thì đúng là vậy, còn lại thì rất khó nói....”

Dạ Nguyệt trợn mắt lên nhìn sự phụ hâm dọa.

“Em trợn mắt lên cũng vô ích thôi, bảo bối” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, xoa xoa đầu ai đó đang tức giận đến đỏ mặt tía tai như đồ dành một tiểu oa nhi.

Dạ Nguyệt mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ bất mãn nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy ấm áp, đã lâu rồi không có cảm giác thoải mái thế này. Ngày mai sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện, nhưng nàng tin chỉ cần cả hai còn ở cạnh nhau thì nàng và sự phụ nhất định sẽ vượt qua tất cả khó khăn phía trước.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... đã trở lại oOo

Ngày hôm sau, tất cả các tiểu thư khuê cát, con nhà quan lại quyền quý đều hứng khởi trang điểm thật đẹp, háo hức ngồi kiệu sang trọng tiến về phía Thần Nhật hoàng cung. Đây chính là cơ hội cho tất cả các nàng thể hiện trước mặt Thái Hậu, biết đâu may mắn sẽ có thể được Thái Hậu lựa chọn để trở thành phi tần tiếp theo của Hoàng thượng hoặc là Chiến vương gia cũng không chừng.

Ngược lại, trong Quốc công phủ, không khí xung quanh như đang rơi vào một tầng băng lạnh giá khiến cho người làm trong phủ như sống trong hầm băng, sợ hãi đứng ngồi không yên.

Lăng Chi Hiên ngồi trong thư phòng, tay siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt băng lãnh nhìn tên ám vệ đang quỳ một chân dưới đất: “Ngươi đã tra ra ai tung tin đồn nhảm này chưa?”

“Bẩm Quốc công gia, đó là do một tỷ nữ trong Đàm Hương cung” tên ám vệ toát mồ hôi lạnh, đầu càng cúi thấp xuống đất.

Lăng Chi Hiên cười lạnh, quả nhiên là bà ta. Lần trước hẳn vì nể tình Mạc Chiêu Thần cùng Mạc Chiêu Huân nên không tính sổ với bà ta, vậy mà bà ta vẫn tiếp tục hãm hại cô gái nhỏ của hắn. Cho người hủy trong sạch của nàng rồi tung tin đồn này ra bên ngoài, mục đích cuối cùng chỉ là để hắn bỏ rơi nàng rồi bắt hắn đền với nữ nhi của bà ta?

Thật nực cười!

Nhưng bà ta cũng không thể ngờ rằng tên đeo mặt nạ vốn dĩ chỉ ra vẻ chứ chưa từng chạm vào một tấc da thịt nào của vợ yêu hắn, hắn cũng đã biết chính xác chuyện này khi gần gũi với cô gái nhỏ. Tên đó thật sự có phải là tay sai của bà ta hay còn có quan hệ nào khác?

Dựa vào cách hắn đứng phía sau thao túng tên tam hoàng tử ngu ngốc đó, Lăng Chi Hiên tin rằng hẳn ta không thể nào là tay sai của bà ta, vì chính hắn là người muốn hãm hại Mạc Chiêu Huân cùng Mạc Chiêu Thần, nếu nói như vậy rất có thể hắn và bà ta có quan hệ hợp tác với nhau. Dạ Nguyệt nói hắn biết nàng giữ Lang Hổ thất thất hoa nên bắt nàng, như vậy hẳn đây là một mũi tên nhắm hai đích, vừa thực hiện thỏa thuận với bà ta vừa nhắm đến Lang Hổ thất thất hoa, thật là tiện cả đôi đường. Rốt cuộc mục đích cuối cùng của hắn vẫn là nhắm đến Mạc Chiêu Huân cùng Mạc Chiêu Thần? Hay hắn còn có mục đích nào khác nữa?

Đang đắm chiêu suy nghĩ thì tiếng động nhẹ ở trước cửa kéo Lăng Chi Hiên trở về thực tại. Ngần đầu nhìn, thấy cô gái nhỏ đang lấp ló trước cửa, Lăng Chi Hiên cười khê: “Nàng đã chuẩn bị xong chưa?” vì còn có ám vệ đang ở đây nên hắn dùng giọng điệu cổ đại nói chuyện với nàng.

Dạ Nguyệt lúc này mới thở phào nhanh chóng bước về phía sư phụ. Hôm nay nàng vẫn ăn mặc như thường ngày, một bộ quần áo trắng như tuyết, chất liệu sa tanh mềm mại mát mẻ, một phần tóc được buộc lên bằng những tua dây vàng, khi bước đi chúng lay động nhẹ theo con gió thoảng, hoàn toàn không trang điểm chỉ dùng một chút son môi đỏ đỏ hồng hồng để tôn lên nước da trắng hồng tự nhiên của nàng.

Lăng Chi Hiên phát tay áo cho ám vệ lui ra, đóng cửa lại chỉ còn hắn và nàng trong phòng, hắn nắm lấy tay cô gái nhỏ kéo nàng ngồi vào trong lòng hắn, về mặt ám muội: “Em đi được không? Có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Dạ Nguyệt nghe vậy lập tức đỏ bừng mặt, nàng phát hiện khi có lại ký ức sư phụ càng ngày càng thích trêu chọc nàng, ngay cả chuyện này cũng có thể mặt dày đem ra đùa nàng. Dạ Nguyệt không cam lòng, quyết miệng nói cứng: “Em rất bình thường, hoàn toàn không có chỗ nào không thoải mái nha”

“Vậy sao?” mắt Lăng Chi Hiên lóe sáng.

Dạ Nguyệt gật đầu như đúng rồi, sao nàng lại cảm thấy có mùi nguy hiểm thoang thoang đâu đây vậy nhỉ?

“Rất tốt, không ngờ vợ yêu của anh lại giỏi đến vậy” Lăng Chi Hiên vuốt tóc nàng, nhỏ giọng nói vào tai nàng: “Tối nay anh sẽ càng cố gắng hết mình để làm vừa lòng bảo bối của anh nha”

Dạ Nguyệt: “...” 囧

“Quốc công gia, đã đến giờ tiến cung” lão quần gia đứng bên ngoài thư phòng, cung kính thưa.

“Được rồi” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, hắn đứng dậy sửa sang trang phục của Dạ Nguyệt còn không quên hôn vào môi nàng, rồi hắn nắm chặt lấy tay nàng: “Nhớ kỹ, luôn ở bên cạnh anh, chỉ tập trung vào một mình anh, cho dù người khác có nói gì cũng đừng để ý, có được hay không?”

Dạ Nguyệt biết sư phụ đang lo lắng chuyện gì, nàng cũng đã nghe qua về tin đồn đó, nàng biết lần này vào cung nàng sẽ là tiêu điểm nhục mạ của đám nữ nhân trong cung đó. Cảm nhận đôi bàn tay to lớn đang nắm chặt lấy tay nàng, Dạ Nguyệt cảm giác cực kỳ yên tâm, cũng chỉ cần có người này ở bên cạnh thì nàng không sợ bất cứ thứ gì, chồng yêu của nàng là nhất...

*** 0w0 Lăn ranh giới...

Trong Đạm Hương cung, Thần đế đang ngồi trên ghế rồng cao nhất, ngồi ở ghế bên phải là Thái Hậu, bên trái là Hoàng Hậu xinh đẹp đoan trang, tiếp đến là các phi tần ngồi ở phía dưới hai bên.

Mạc Chiêu Huân cùng Hách Liên Từ Y được xếp một chỗ ngồi đặc biệt bên phải gần với Thần đế, chỗ ngồi đối diện còn trống chưa có ai ngồi, còn lại phía dưới là các quan lại cùng với nữ nhi của bọn họ.

Phải nói tất cả nữ nhân có mặt ngày hôm nay ai nấy đều xinh đẹp rạng rỡ như những đóa hoa rực rỡ, ánh mắt đều e thẹn nhìn về phía Thần đế và Chiến vương gia.

Thần đế khước miệng giựt giựt, vì hôm qua nhị đệ hắn đột nhiên chạy vào yêu cầu hắn phải biến cái buổi thưởng hoa nhàm chán của mẫu hậu thành một buổi thưởng hoa bắn cung lớn, mời tất cả quần thần đến dự, cốt chỉ để đệ ấy cùng với tam đệ có thể ở bên cạnh để bảo vệ hai vị đệ muội.

Mạc Chiêu Huân nắm chặt tay Hách Liên Từ Y, phát hiện tay nàng lại đang rất lạnh lẽo: “Đã có ta rồi”

Hách Liên Từ Y nhớ lại chuyện xưa làm đầy lòng nàng dâng lên cảm giác lạnh lẽo, nàng không muốn trở về nơi này, nơi đấu đá tranh đấu này. Nhưng hơi ấm bất chợt truyền đến tay nàng, xoa dịu đi cái lạnh lẽo trong thâm tâm nàng. Ngày đó ở vách Biệt Dương, khi nàng biết dung mạo của

mình đã bị hủy, nàng cũng vẫn không hề cảm thấy thương tâm, chuyện thương tâm hơn nữa nàng đã từng trải qua rồi thì chuyện này không đáng để nàng phải đau lòng. Chỉ là dung mạo thôi mà, nàng không cần thứ đó vì nàng đã quyết định suốt đời sẽ sống ở vách Biệt Dương rồi, không màng đến nhân tình thế thái, ung dung tự tại sống hết đời ở nơi hoang vu hẻo lánh này.

Vậy mà có một người vẫn luôn lo sợ nàng sẽ làm chuyện ngốc nghếch, cho dù nàng đuổi thể nào cũng không đi, cho dù nàng lạnh nhạt xa lánh thể nào vẫn một mực ở bên cạnh nàng, cho dù dung mạo của nàng đã bị hủy trở nên xấu xí như quỷ ma cũng vẫn có thể ngày ngày chăm chú nhìn ngắm nàng đến ngơ ngẩn.

Hắn nói: “Ta sẽ dùng hết phần đời còn lại để bù đắp cho những năm tháng nàng phải khổ sở thương tâm chịu đựng một mình. Nhưng nàng đừng hiểu lầm, không phải vì ta cảm thấy bản thân phải chuộc lỗi cho mẫu hậu, mà vì... vì ta yêu nàng, ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng như trước đây, chăm sóc cho nàng, trong lòng ta từ trước đến giờ cũng chỉ có duy nhất một thể từ đó chính là nàng”

Cho đến một ngày, khi lão sư phụ sắp chuẩn bị bào chế xong thuốc giải từ Lang Hỏa thập thất hoa, lão sư phụ nói với hắn giải dược này có thể chữa lành dung mạo của nàng, nói hắn có thể lựa chọn dùng nó để chữa trị cho nàng.

Cứ tưởng hắn sẽ phân vân nhưng không ngờ hắn nói với ám vệ sau khi giải dược được bào chế xong phải ngày đêm lên đường trở về Kinh Thành giao cho Tịch quốc công để đem cho Hoàng thượng uống. Còn hắn quyết định sẽ trở lại Vô Đáy động để lấy Lang Hỏa thập thất hoa về cho nàng, hắn nói dù nàng không coi trọng nhưng hắn biết có nữ nhân nào lại không cảm thấy hổ thẹn khi bị hủy đi dung mạo của mình, dù nàng nói nàng không để ý nhưng hắn vẫn luôn lo sợ nếu rời mất khỏi nàng thì nàng sẽ làm chuyện ngốc nghếch nào đó.

Cuối cùng nàng nhận ra, mặc dù người hại chết người nhà của nàng là Thái Hậu nhưng người đó không hề có tội lỗi gì trong chuyện đó, chỉ vì hắn là con của kẻ đã giết hại cả nhà nàng? Thì ra chuyện nàng lo sợ nhất chính là nếu ở bên cạnh hắn nàng không biết phải ăn nói thế nào với phụ mẫu dưới suối vàng. Và một điều quan trọng là nàng thật sự vẫn không thể nào quên được phần tình cảm luôn luôn ngự trị trong sâu tận tâm hồn mình cho đến tận bây giờ, nàng biết rõ điều này nhưng nàng vẫn luôn trốn tránh không dám đối mặt, chỉ cho đến khi nhìn thấy hắn vào nơi đó vì nàng mà không màng đến mạng sống của mình, nàng biết nàng đã thua... Nàng không cách nào có thể lạnh lùng bỏ mặc hắn như trước đây được nữa, nàng đã chấp nhận ở bên cạnh hắn, để hắn chăm sóc cho mình cả đời...

Đến khi từ hồ nước trở về, lão sư phụ vui vẻ đưa cho cả hai giải dược Lang Hỏa thập thất hoa, còn đưa cả cho nàng giải dược khôi phục lại dung mạo của nàng. Lão sư phụ nói người chỉ thử tên tiểu tử này thôi, và hắn đã hoàn thành được thử thách của người, người đã có thể yên tâm giao nàng cho hắn.

Hách Liên Từ Y nhớ đến đây, ánh mắt dịu dàng nhìn qua Mạc Chiêu Huân, nhẹ nhàng siết chặt lấy tay hắn để hắn biết nàng không sao, cũng đã đến lúc nàng phải đối diện với quá khứ rồi, nàng không thể cứ trốn tránh nữa.

Lúc này, một âm thanh thanh thúy vang lên khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều im lặng, đổ dồn ánh mắt về phía cửa ra vào.

“Tịch Quốc công cùng Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt cô nương đến”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57

“Lão gia, La công công đang đợi ở cửa sau khuôn viên” lão quản gia cung kính cúi người với người đang ngồi trước thư án.

“Cho ông ấy vào đây, cẩn thận đừng để ai nhìn thấy” người ngồi trước thư án lập tức đứng dậy gấp rút nói.

Lão quản gia nhanh chóng lui ra, đi nhanh ra khuôn viên phía sau phủ mở cửa sau đón người được gọi là La công công lúc này đang mặc thường phục đang đứng chờ ngoài cửa. Lão quản gia dẫn La công công đi theo lối đi thường ngày có rất ít người lui tới, trời lại tối nên con đường càng vắng vẻ hiu quạnh.

Đến trước cửa thư phòng, lão quản gia nhỏ giọng: “Lão gia, người đến”

“Mời vào” người bên trong nói vọng ra.

Két! Cửa mở, La công công vẻ mặt hốt hoảng bước nhanh vào.

“Hách Liên tướng quân, đúng như ngài đã nói”

“BAO VÂY LẤY TƯỚNG QUÂN PHỦ” tiếng hét từ tiền sảnh vọng đến. “Bất tất cả người trong nhà, không được để một ai trốn thoát”

Đồng lúc đó, ánh đuốc sáng rực bao quanh lấy phủ Tướng Quân, binh lính tràn vào tiền sảnh rồi chạy ra sau các hậu viện bắt bớ những người trong phủ.

“Hạ tướng quân, ông như vậy là sao?” Hách Liên Cẩm chạy từ thư phòng ra tiền sảnh, ánh mắt băng lãnh nhìn người đang đứng hiên ngang giữa phòng.

Hạ Nghiên ung dung nở nụ cười lạnh, mở thánh chỉ đang cầm trên tay, không nhanh không chậm đọc to: “Theo ý chỉ của Thái Hậu, Hách Liên tướng quân cầu kết với giặc, âm mưu phản quốc, bằng chứng vật chứng đều có đủ. Nay hạ lệnh tước đi quan hàm nhất phẩm, tịch thu tất cả gia sản xung vào quốc khố, giờ Ngọ ba khắc ngày mai tru di tam tộc chém đầu thị chúng”

Lúc này ở một căn phòng sau hậu viện, căn phòng này cũ kỹ và bám đầy bụi thời gian, dường như đã không được ai sử dụng nó từ rất lâu rồi. Hách Liên phu nhân gấp rút kéo Hách Liên Tử Y cùng một nha hoàn vào phòng.

“Y nhi, con mau cởi quần áo ra” Hách Liên phu nhân vừa nói vừa nhanh chóng cởi y phục của Hách Liên Tử Y.

“Mẫu thân, người làm gì vậy? Chúng ta phải mau chóng ra ngoài tiền sảnh với phụ thân” Hách Liên Tử Y nắm lấy tay Hách Liên phu nhân, vẻ mặt không thể tin được nhìn mẫu thân mình.

“Y nhi, con nghe mẫu thân nói, chúng ta là bị người khác hãm hại, phụ thân của con tuyệt đối không phải là người như vậy, con nhất định phải tin ông ấy” Hách Liên phu nhân nước mắt chảy dài, nắm chặt lấy tay Hách Liên Tử Y.

“Con lúc nào cũng tin tưởng” Hách Liên Tử Y gạt đầu, cũng nắm chặt lấy tay của mẫu thân mình. “Cho nên chúng ta sẽ cùng với phụ thân đối mặt với chuyện này”

“Không được, Y nhi, chỉ riêng con thôi, ta và phụ thân con luôn hy vọng con sẽ được bình an và hạnh phúc” Hách Liên phu nhân lắc đầu, mỉm cười dịu dàng nói.

Hách Liên Tử Y bàng hoàng nhìn Hách Liên phu nhân, rồi nàng kiên quyết nói: “Con sẽ cùng với mọi người đối mặt với bọn họ”

“Không, Y nhi, con phải sống, con là giọt máu duy nhất của chúng ta, của Hách Liên gia, con nhất định phải sống... Y nhi... mẫu thân xin con, hãy hứa với mẫu thân” thấy không thể thuyết phục được nữ nhi của mình, Hách Liên phu nhân thương tâm quý xuống trước mặt Hách Liên Tử Y.

“Đừng... mẫu thân...” Hách Liên Tử Y hoảng hốt, cũng lập tức quý xuống. “Người đừng làm vậy, xin người”

“Hứa với mẫu thân, con nhất định phải sống” Hách Liên phu nhân ôm lấy Hách Liên Tử Y, đau lòng nói. “Vì ta và phụ thân con, vì Hách Liên gia”

Nước mắt tuôn ra không ngừng, Hách Liên Tử Y cắn chặt môi đến chảy máu, nàng cũng ôm chặt lấy Hách Liên phu nhân: “Con hứa...”

“Nhanh, đổi quần áo với Tiểu Liên” nghe vậy Hách Liên phu nhân buông Hách Liên Tử Y ra, gấp rút hỏi thúc.

“Tiểu Liên” Hách Liên Tử Y quay qua đau đớn nhìn thiếu nữ có bóng dáng giống cô đến bảy tám phần kia.

“Tiểu thư, tiểu thư nhất định phải sống thật tốt” Tiểu Liên mỉm cười gạt đầu, đẩy mắt lấp lánh giọt nước trong suốt.

Lừa bóc lên từ căn phòng nhỏ cũ kỹ, cháy hừng hực lan sang các căn phòng khác, ngày một lớn hơn....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới.... oOo

Tất cả mọi người đều phóng tầm mắt về phía cửa ra vào, chỉ thấy hai bóng dáng một lớn một nhỏ, tay trong tay lồng chặt vào nhau, ung dung tự tại bước vào cửa lớn.

Lần đầu tiên phải xuất hiện trước mặt nhiều người, lại còn bị nhìn chăm chăm như thú lạ như vậy, Dạ Nguyệt nhất thời cảm thấy không quen. Nhưng đột nhiên nàng cảm giác sự phụ như đang siết chặt lấy tay mình hơn nữa, nàng ngẩng đầu lên nhìn sự phụ mỉm cười. Lăng Chi Hiến cũng cúi xuống nhìn nàng mỉm cười, nụ cười ấm áp chói mắt chỉ dành riêng cho một mình nàng.

Nhất thời mọi người trong đại điện đều im lặng không nói nên lời, không phải chỉ là lời đồn đãi, từ trước đến giờ Tịch quốc công Tịch Khuyết nổi tiếng lạnh lùng thâm trầm, các vị đại thần đã từng nhìn thấy hắn đều phải run sợ trước khí thế cường đại cùng âm trầm lạnh lẽo của hắn. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên bọn họ thấy một Tịch quốc công khác với thường ngày, lúc bấy giờ họ mới nhận ra, hóa ra Tịch quốc công cũng là một con người bình thường, có máu có thịt, cũng có hỷ nộ ái ố như tất cả mọi người.

Thần đế được xem như mở rộng tầm mắt, âm thầm cười trong lòng. Rất tốt, đây cũng là lần đầu tiên Thần đế thấy vị tam đệ của mình cười như vậy, mặc dù nụ cười này không phải dành cho vị đại ca như mình đây.... Cuối cùng đệ ấy cũng giống người hơn rồi nha! Bọn Thần đế nào đó tự nghĩ tự gạt gù cảm thán trong lòng.

Mạc Chiêu Huân nhìn thần thái của Thần đế, biết rõ đại ca đang nghĩ gì nên cũng cười cười, hẳn rất hiểu cảm giác của hoàng huynh mình, lần đầu tiên nhìn thấy biểu hiện của tam đệ ở bên cạnh đệ muội hẳn cũng đã cảm thấy rất nhiều ở trong lòng a.

Mạc Chiêu Hoàng cùng đám nữ nhân nhìn thấy tình cảnh thân mật như vậy, đáy lòng dâng lên tức giận cùng ghen tỵ, bắt đầu căm tức nhìn Dạ Nguyệt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Nàng ta cho Tịch quốc công đội nón xanh lớn như vậy, vậy mà lại vẫn có thể làm cho hắn vẫn một lòng một dạ với mình, đúng là đồ hồ ly tinh lẳng lơ, đồ âm phụ không biết xấu hổ.

Qua một hồi bàng hoàng lặng im, bên dưới bắt đầu bàn tán xôn xao, có người che miệng nói thầm với người bên cạnh, có người nhếch miệng cười giễu cợt, có người lại hứng thú tò mò thái độ như chờ xem kịch vui. ....

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt phớt lờ bọn người đó, đi đến hành lễ với Thần đế rồi ngồi xuống chiếc bàn còn trống duy nhất trong đại điện, đối diện với Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y. Dạ Nguyệt nhìn hai người bên kia cười cười, chuyện của hai người lúc ở vách Biệt Dương nàng cũng đã nghe Từ Y tỷ kể lại vào đêm hôm qua, cảm thấy nhẹ nhõm với yên tâm rất nhiều.

Thần đế nhìn một lượt thái độ của tất cả mọi người bên dưới, âm thầm nhíu mày. Lại nhìn sang hai vị đệ đệ của mình, thấy cả hai đều chỉ đang tập trung vào người trong lòng của mình, dường như cảm thấy rất hài lòng nên tâm tình cũng chuyển biến tốt một chút. Thần đế ra hiệu cho Lão thái giám bên cạnh, bắt đầu khởi hành đi đến nơi sẵn sàng đã được chuẩn bị trước, nơi đó ngoài bãi săn bắn ra còn bao gồm cảnh đẹp núi non hùng vĩ cùng tất cả các loài hoa xinh đẹp đều được hội tụ ở nơi đó.

Mọi người lên kiệu để đi đến bãi săn bắn, Dạ Nguyệt bị Thái Hậu mời ngồi chung kiệu với bà ta. Kiệu vừa lớn vừa rộng, lại vô cùng quyền quý và sang trọng, trên đó đã có Thái Hậu, Mạc Chiêu Hoàng, Hoàng hậu cùng vài vị phi tần khác. Dạ Nguyệt tất nhiên muốn từ chối vô cùng, nàng chưa muốn đâm đầu vào chỗ chết nên nàng nhanh chóng suy nghĩ tìm ra giải pháp cho mình. Đang bối rối thì nghe giọng nói đầy từ tính bên cạnh.

“Đành phải tạ lỗi với Thái Hậu, nàng sẽ đi với vi thần” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói.

“Ý của Tịch quốc công là chê thân phận ai gia thấp hèn không xứng đi chung kiệu với hôn thê người sao?” Thái Hậu cong khóe môi cười giễu cợt, ý lạnh lan tỏa đến đáy mắt.

“Ngược lại, thê tử thần không thể ngồi kiệu, thần chỉ sợ nàng sẽ thất lễ trước mặt Thái Hậu” Lăng Chi Hiên chấp tay như cung kính khiêm nhường nhưng thái độ lại vô cùng lạnh lẽo, không hề có một chút nào là sợ hãi hay khiêm nhường.

Thấy không khí căng thẳng bên này, Thần đế ho nhẹ, phát huy giọng nói đầy uy nghiêm của mình: “Trẫm đã nghe Chiến vương nói Dạ Nguyệt cô nương ngồi kiệu sẽ bị nôn ói và chóng mặt, vì vậy trẫm thấy nên để nàng đi ngựa cùng với Tịch quốc công, tránh phải thất lễ trước mặt của mọi người”

Lúc này Thái Hậu mới chịu buông tha, hừ lạnh trong lòng. Mạc Chiêu Hoàng còn làm như chốn không người, nhíu mày lầm bầm: “Đúng là đồ dân nữ què mùa”

Dạ Nguyệt không thèm để ý, nàng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nàng biết bên trong chiếc kiệu đó ngoại trừ Hoàng Hậu ra thì tất cả đều là người của bà ta, là hàng rắn độc chính hiệu theo cách nói của sư phụ a... Xem như nàng đã qua được một ải, không biết còn gì đang đợi nàng ở phía trước đây.

0w0

Đến bãi săn bắn, tất cả nữ quyền đều vào đình lớn ngồi nghỉ ngơi, cổ vũ cho các bậc nam nhân thi tài săn bắn ngoài kia. Theo sắp xếp thì đến chiều trời mát, mọi người mới bắt đầu thưởng hoa làm thơ đối câu.

Dạ Nguyệt vì là hôn thê của Quốc công nên phải ngồi gần Thái Hậu theo nghi thức truyền thống, nàng biết bản thân đã không thể tránh khỏi chỉ bằng đối mặt. Hách Liên Từ Y ngồi cạnh nàng cũng một bộ vô cùng căng thẳng, Dạ Nguyệt âm thầm nắm lấy tay nàng phía dưới bàn đá nhằm trấn an.

“Ai gia nghe nói thàng sau các người sẽ thành thân, có đúng vậy không?” Thái Hậu từ tốn hỏi, không biểu đạt ra bất cứ cảm xúc nào, thái độ giống như đang hỏi cho có lệ.

Quả nhiên đã đến rồi, Dạ Nguyệt âm thầm la hét trong lòng, ngoài mặt nàng mỉm cười cung kính nói: “Vâng thưa Thái Hậu”

“Mặc dù chỉ là lời đồn nhưng bản cung có thể hỏi người một việc được không, Dạ Nguyệt cô nương?” một vị phi tần ngồi bên cạnh Thái Hậu làm như tò mò hỏi.

“Không biết Hạ phi nương nương muốn hỏi việc gì?” Dạ Nguyệt vẫn rất khiêm nhường ứng đối.

“Bên ngoài dân chúng đang truyền miệng với nhau, rằng người chưa vào cửa Tịch gia đã làm chuyện có lỗi với Quốc công gia, không còn là thiếu nữ trong sạch thuần khiết, có thật là như vậy không?” Hạ phi nương nương cong khóe môi lên cười giễu cợt, đáy mắt không che giấu khinh thường.

Không chỉ có Hạ phi, ngoại trừ Hách Liên Từ Y và Hoàng Hậu thì tất cả những người còn lại đều che miệng cười khúc khích, ánh mắt nhìn Dạ

Nguyệt như đang nhìn một đám phụ lãng lờ.

“Hạ phi, lời đồn đãi mà ngươi cũng tin sao?” Hoàng Hậu nhủu mày nói, trong giọng nói hàm chứa tức giận đè nén. Phải nói thể lực đứng phía sau của Hoàng Hậu cũng rất lớn và vững chắc, một lòng phò trợ cho Thần đế từ khi hấn lên ngôi nên lời nói của Hoàng Hậu rất có trọng lượng trong mắt người khác.

“Ai gia cũng rất muốn biết thực hư của câu chuyện” không thể trở mặt với Hoàng Hậu nên Thái Hậu làm như hiểu kỳ nói, hàm ý gì thì tất cả mọi người ở đây đều đã biết, chỉ là diễn cho có vậy thôi.

“Mẫu hậu, bây giờ thì thần nhi đã biết rồi, trước đây nàng ta không biết ở đâu chạy ra mà nhận Khuyết ca ca là phu quân của mình, cũng đủ thấy đức hạnh của nàng ta là như thế nào rồi” Mạc Chiêu Hoàng làm như giật mình hiểu ra, lập tức “phát biểu ý kiến”.

“Hóa ra là gà rừng muốn biến thành phượng hoàng đây mà” không biết trong đám nữ nhi của các vị quan lại có một tiếng nói thốt ra nhưng nhất thời lại không biết là ai nói.

Lại một loạt tiếng cười khúc khích vang lên, Thái Hậu thì làm như không nghe thấy. Nhưng bà ta im lặng cũng đồng nghĩa với việc đổ thêm dầu vào lửa, không còn ai kiêng kỵ.

Hoàng Hậu thấy tình hình không được khả quan lắm, âm thầm ra hiệu cho nô tỳ thân cận của mình đi báo với Thần đế đang thi săn bắn bên kia.

“Ngươi quả thật là tài giỏi, không ngờ có thể quyến rũ được Quốc công gia, lại bất chấp tin đồn mà vẫn tiếp tục chuẩn bị thành thân với ngươi, hôm nay bốn cung phải mở rộng tầm mắt rồi” Hạ phi lại tiếp tục nói, nàng ta là con gái của Hạ tướng quân, mặc dù thể lực không bằng Hoàng Hậu nhưng cũng rất có tiếng nói trong chốn thâm cung.

“Hạ phi nương nương, người là nương nương cao quý, sao có thể đem ra so với loại thủ đoạn dê hèn như vậy được”

“Đúng vậy, chỉ có gái thanh lâu mới đi quyến rũ người khác thôi, lại còn tỏ ra bản thân thánh khiết ngây thơ”

“Ai là gái thanh lâu?” giọng nói lạnh lẽo phía sau vang lên khiến cho tất cả mọi người đều giật mình quay lại.

Lăng Chi Hiên lạnh lẽo quét mắt qua đám nữ nhân đang ngồi trong đình, bọn họ đều cứng người lại không khỏi rung mình, khí lạnh lan tỏa từ dưới chân cho tới đỉnh đầu, nhất thời không thể nhúc nhích.

Thần Đế và Mạc Chiêu Huân cùng tất cả các vị quan được mời đến cũng vừa đi đến, cũng đã tình cờ nghe được đoạn đối thoại ngắn phía sau. Không khí rơi vào một mảnh trầm mặc.

Mà nhân vật nữ chính trong lời đồn lúc này đang làm gì? Dạ Nguyệt đang thanh thoi ăn bánh uống trà ngồi cười cười nhìn mấy bạn bên kia bàn luận, cứ như người trong câu chuyện hay người đang bị mĩa mai không phải là nàng vậy. Aizzz nàng chỉ là một nữ nhân bình thường nha, với loại chuyện này nàng bó tay đầu hàng, nàng chỉ có một cái miệng còn bọn họ lại có chục cái miệng, nàng không thể tranh cãi lại đám nữ nhân này, nàng biết càng bới càng đen thôi nên tốt nhất là im lặng ngồi xem trò vui đi, cứ đóng vai người ngoài vậy.

“Tịch quốc công, lời đồn đãi đó, không biết ngươi đã nghe qua chưa?” Thái Hậu lúc này mới lại ung dung hỏi.

“Lời đồn đãi há có thể tin là sự thật” Thần đế lập tức lên tiếng bao che cho đệ muội của mình.

“Không có lừa làm sao có khối, mẫu hậu chỉ muốn giúp Tịch quốc công sáng suốt nhìn ra đâu là vàng thật đâu là giả mà thôi” Thái Hậu cười lạnh. “Nếu như đã nói chỉ là lời đồn, chỉ bằng cho người xác nhận lại, nhân tiện có thể rửa được trong sạch cho Dạ Nguyệt cô nương, Thần nhi thấy như thế nào?”

Lại một mảnh trầm mặc bao trùm, mọi người dường như đang nín thở. Mạc Chiêu Hoàng âm thầm cười lạnh, nàng ta là người hiểu rõ nhất, con tiện nhân đó vốn dĩ không còn trong sạch, xác nhận cốt chỉ để nó nhục nhã ê chề mà biến khỏi Khuyết ca ca thôi.

“Không cần phải làm chuyện hoang đường như vậy” Lăng Chi Hiên lúc này mới lên tiếng, cong khówek môi lên đi đến nắm lấy tay Dạ Nguyệt, lúc này mới phát hiện tay nàng thật lạnh... Hấn cứ tưởng nàng không hề để ý nhưng đó chỉ là nàng biểu hiện ra cho đám người đó thấy thôi, chứ thật ra nàng thật sự bị tổn thương vì những lời nói độc địa đó....

“Ý của Tịch quốc công là?” Thái Hậu nhủu mày.

“Trước đây khi còn ở quê nhà, nàng và vi thần đã bái đường thành thân rồi, cũng đã có phu thê chi thực nên tất nhiên nàng đã không còn trong sạch, nhưng nàng là thất thân với phu quân mình, như vậy là sai à?” Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói.

Mọi người nhất thời không thể hiểu được, đưa mắt nhìn nhau.

“Ai gia nghe nói các ngươi chỉ có hôn ước chứ chưa từng nghe nói đã thành thân, ngươi là đang xảo ngôn với ai gia sao?” Thái Hậu tức giận quát. “Còn nữa, tháng sau không phải các ngươi mới làm lễ thành thân sao?”

“Thái Hậu đã hiểu lầm rồi, từ đầu đến giờ vì thần luôn gọi nàng là thê tử của mình chứ không phải hôn thê, có chăng là do mọi người đã không để ý mà thôi” Lăng Chi Hiên tựa tiểu phi tiểu, đáy mắt thâm trầm. “Còn nữa, vì trước đây khi vì thần ở quê nhà, gia đình rất nghèo khó nên không thể cho nàng một đám cưới thật trọn vẹn như người ta nên vì thần mới quyết định sẽ cùng với Chiến vương gia tổ chức lễ thành thân chung một ngày, cho nàng một đám cưới thật trọn vẹn hạnh phúc” nói đến đây, Lăng Chi Hiên ánh mắt âm áp nhu tình nhìn xuống Dạ Nguyệt, đây thật sự chính là ý niệm của hắn.

Bởi vì không biết có trở về được không nên trước tiên hắn phải cho nàng danh phận, cho tất cả người trong Thần Dương hoàng triều này biết, nàng chính là thê tử của hắn.

“Mẫu hậu, chuyện này nhi thần có thể cam đoan với người, Tịch quốc công trước đây lúc từ chối thánh chỉ cũng có nói đã có thê tử chứ không phải hôn thê” Mạc Chiêu Huân hí hửng đổ thêm dầu vào lửa, miệng cười như gió xuân âm áp.

“Trẫm cũng có thể khẳng định điều này” Thần đế ung dung cười. “Nếu người muốn bằng chứng trẫm cũng có thể mang ra” vừa nói vừa phát tay áo lên.

Lúc này lão công công mới dâng lên một hộp gỗ đàn hương, mở ra thì thấy một mảnh lụa trắng trên đó lấm tấm những giọt máu như những đóa mạn châu sa thu nhỏ, cùng với một tờ giấy nhỏ với dòng chữ “Đã có thê tử”.

“Đây là ngày trước Tịch quốc công cho người mang vào thư phòng của trẫm” Thần đế lại cong khóe môi cười, khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của tất cả đám nữ nhân ở đây hắn lại cảm thấy vô cùng thoải mái. . .

Thái Hậu, Mạc Chiêu Hoàng cùng với đám nữ nhân đều một bộ khó chịu như đứng ngồi không yên. Thái Hậu lại càng không thể nào hiểu được, tên đeo mặt nạ cam đoan với bà ta hắn đã cho tên Tịch Khuyết đó biết chuyện hắn ta đã làm, vậy mà tại sao lại như vậy? Trên đời này có loại nam nhân dù biết thê tử mình thất thân vẫn một lòng che chở ở bên cạnh nàng ta sao? Không thể nào có chuyện hoang đường như vậy được.

Về mặt thâm trầm, Thái Hậu đỡ trán, Mạc Chiêu Hoàng bên cạnh lập tức đưa tay để cho bà ta nắm lấy rồi đứng dậy: “Ai gia cảm thấy thân thể không được khỏe, ai gia sẽ hồi cung trước”

“Người đâu, gọi thái y” Thần đế thấy vậy phát tay nói.

Thái y vừa chạy đến đã cùng với Thái Hậu và Mạc Chiêu Hoàng hồi cung. Bên đây, đám nữ nhân thấy không còn chỗ dựa nên bắt đầu lo lắng cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên, lúc này bọn họ đã nói những lời vũ nhục rất cay nghiệt. . .

Thần đế ho nhẹ, giọng điệu uy nghiêm: “Tất cả những người có mặt ở đây, ngoại trừ Hoàng Hậu của trẫm, còn lại trừ nửa năm bổng lộc, ai không có bổng lộc thì trừ vào người có liên quan thân thích” nói rồi cùng với Hoàng Hậu, Lăng Chi Hiên, Dạ Nguyệt, Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Tử Y lên đường trở về cung để lại đám người còn lại ủ rũ mặt mày xanh mét ngồi bàng hoàng tại chỗ.

~~~~> EC57

Ngoại truyện 1:

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, Dạ Nguyệt đang nằm dài trên thảm ngắm nhìn bầu trời trong vắt ngoài cửa kính, bên cạnh Tuyết Lang cũng đang cuộn tròn ngủ ngon lành.

Lăng Chi Hiên đang ngồi trên ghế sa long đọc sách. Bỗng Dạ Nguyệt bật cười khúc khích, đã thành công thu hút sự chú ý của người nào đó đang ngồi trên ghế sa long. Lăng Chi Hiên buông sách, bước xuống thăm ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng.

“Có chuyện gì vui hử, bảo bối?”

Dạ Nguyệt chớp chớp mắt ngẩng đầu lên nhìn ai đó, hỏi: “Anh thật sự muốn biết?”

Lăng Chi Hiên trưng ra cái bản mặt “dĩ nhiên rồi, tất cả chuyện của em anh đều muốn biết”

“Anh có nhớ trước đây bản thân đã nói gì không?” Dạ Nguyệt hí hửng mở đầu câu chuyện.

“Anh đã nói gì?” Lăng Chi Hiên cười cười hỏi lại, anh nhớ bản thân đã nói rất nhiều chuyện với vợ yêu nha nên không biết vợ yêu đang hỏi chuyện gì.

“Anh nói cái gì mà: Em là nữ phụ đối với tất cả đàn ông trên thế giới này, nếu có là nữ chính thì em chỉ là nữ chính trong cuộc đời anh thôi. . . . , đại khái chính là vậy” Dạ Nguyệt lại bật cười thật lớn.

Lăng Chi Hiên lập tức nhớ lại, anh nhún mày khó hiểu hỏi: “Em cảm thấy rất buồn cười sao?”

“Không phải rất buồn cười, chỉ là lúc đó cho đến tận bây giờ em vẫn không thể tin được anh lại nói ra câu đó ha ha. . . . Nó thật sự. . . . thật sự rất là

sến đó nha, y như trong phim Hàn vậy á ha ha.” Dạ Nguyệt ôm bụng cười càng lớn.

“Anh cũng nhớ em đã từng nói thế này: Cảm giác giống như đang xem truyện ngôn tình, giống như thấy nam chính đang lên giường với tiểu tam vậy...v...v... đại ý chính là vậy” Lăng Chi Hiên híp mắt lại đầy nguy hiểm. “Theo một cách nào đó, với người cứng đầu cứng cổ như ai đó, anh chỉ là đang dùng ngôn ngữ ngốc của em để diễn đạt cho em hiểu tâm ý của anh mà thôi”

Dạ Nguyệt: “...” 囧

“Đã hiểu rồi đúng không? Nếu đã hiểu thì đến lúc trừng phạt rồi, vợ yêu”

Dạ Nguyệt: “...” 囧

Ngày hôm sau, trong lớp học có một người xin nghỉ phép vì lý do bị bệnh phải nằm trên giường để dưỡng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chương 58

Tương truyền rằng, vị vua cuối cùng của triều đại trước là một tên bạo quân xem mạng người như cỏ rác, hoan dâm vô độ, còn tham quan những loạn triều cương, chiếm đoạt của cải ruộng đất dân chúng. Dân chúng rơi vào cảnh đói khổ lầm than, án oan chồng chất, hàng vạn người căm phẫn phần nộ tột cùng.

Bên ngoài ngoại tộc lân bang Cáp Nhĩ Quốc hùng mạnh rực rỡ bắt đầu mang quân sang đánh chiếm bờ cõi, bọn chúng đi đến đâu người người chết đến đó, đốt phá nhiều ngôi làng, thành trấn, bắt người làm tù binh. Binh lính tướng sĩ lần lượt chết trên sa trường, máu chảy thành sông nhưng cũng không thể cản lại sự hung tàn của quân giặc.

Cuối cùng chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, Cáp Nhĩ Đa đã tấn công đánh chiếm Kinh Thành, bắt tất cả hoàng tộc từ mọi nơi trở về nhốt chung lại một chỗ, bắt buộc các binh lính tướng sĩ phải đầu hàng, tuyên bố Tây Sở hoàng triều chính thức lụi bại kết thúc.

Trước tình hình đó, Mạc tướng quân gấp rút trở về từ biên ải xa xôi, lần lượt đánh bại quân Cáp Nhĩ hùng mạnh, thu hồi lại các thành trấn bị đánh chiếm, nhanh chóng đẩy lùi quân giặc cũng chỉ trong vòng một tháng.

Nhưng đến khi lấy lại được Kinh Thành thì đồng lúc đó, ông cũng đã tìm thấy thi thể của tất cả những người trong hoàng tộc, bao gồm luôn cả Tây Sở hoàng đế. Đó là một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng ám ảnh tâm trí những người có mặt vào lúc đó, những cái chết ghê rợn nhất trong lịch sử từ trước đến giờ.

Nước một ngày không thể không có vua, dân chúng đã đồng loạt quỳ xuống trước Mạc tướng quân, hy vọng ông sẽ trở thành vị vua đời tiếp theo của họ, mở ra một triều đại mới: Thần Dương hoàng triều.

Lúc bấy giờ Mạc tướng quân có tất cả bảy người con trai, ông cũng đã quyết định để cho con trai trưởng của mình là Mạc Thượng Khiêm lên ngôi hoàng đế. Nhưng lúc này một chuyện kinh hoàng đã xảy ra, đêm trước ngày tổ chức nghi lễ hoàng gia chính thức, tất cả bảy người con trai của ông đều bị trúng một loại cổ độc. Năm người trong số bảy người đã không may mất qua khỏi, trong đó có Mạc Thượng Khiêm.

Chỉ còn lại hai người là con trai thứ hai và con trai út, Mạc tướng quân dưới sự thúc ép của quần thần quan lại, đã chính thức để con trai thứ của mình là Mạc Thượng Tĩnh, vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, lên kế vị ngay vàng. Chính thức mở ra triều đại đầu tiên của Thần Dương hoàng triều.

Nhưng về chuyện xảy ra năm đó, không có bất kì ai có thể tìm ra nguyên nhân cùng kẻ đã hạ độc. Tất cả đều rơi vào bế tắc.

0w0

Dạ Nguyệt chống tay lên cằm, chăm chú ngồi nghe giọng đọc trầm tĩnh đầy mê hoặc của ai đó. Nghe đến đoạn vụ án đầy bí ẩn, Dạ Nguyệt không khỏi nhũn mày: “Ai là kẻ đã hạ độc nhỉ?”

Mạc Chiêu Huân lắc đầu: “Không một ai biết”

Lăng Chi Hiên buông văn tự đang cầm trên tay xuống, nhìn sang Mạc Chiêu Huân phía đối diện: “Thái Hậu có nói gì không?”

Mạc Chiêu Huân nghe xong lập tức hiểu ra, thờ dãi: “Sau khi biết tin ta và Y nhi sẽ thành thân một lượt với đệ, mẫu hậu rất tức giận phản đối, còn muốn đại ca lập tức ban hôn cho ta cùng nữ nhi thứ hai của Hạ tướng quân”

"Thật hả?" Dạ Nguyệt tròn mắt nhìn Mạc Chiêu Huân. "Vậy còn Tử Y tỷ phải làm sao?"

Mạc Chiêu Huân trầm ngâm: "Đáng lẽ ta không nên nhờ đệ cố tình thông báo cho mẫu hậu, để sau khi chúng ta thành thân xong mới nói sau cũng được"

"Giờ có nghĩ vậy thì cũng quá muộn rồi, quan trọng là phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này" Dạ Nguyệt ảo não lắc đầu, Tử Y tỷ của nàng...

"Chỉ cần Hoàng Thượng không ban hôn thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết" Lăng Chi Hiên hóp một ngụm trà, một tay vuốt tóc cô gái nhỏ.

"Năm đó đại ca lên ngôi cũng chỉ có mình đại tẩu là thê tử, nhưng dưới bàn tay của mẫu hậu, huynh ấy bắt buộc phải lần lượt nạp phi tử" Mạc Chiêu Huân càng nói càng trầm ngâm. "Mẫu hậu âm thầm hạ chỉ trong bóng tối, ai có thể trèo lên được giường của đại ca sẽ lập tức phong người đó lên làm phi tử"

Dạ Nguyệt đen mặt, nàng nhướn mày: "Bà ấy làm vậy là có mục đích gì?"

"Đại ca từ lúc thành thân cũng chỉ để ý mỗi mình đại tẩu, có thể nói là dù có ba ngàn con sông huynh ấy cũng chỉ lấy một gáo nước. Lúc làm thái tử có một thái tử phi cũng rất bình thường nhưng khi lên ngôi thì đó lại là vấn đề khác, hậu cung không thể chỉ có một người duy nhất. Hơn nữa bà ấy sợ đại tẩu sẽ trở thành người nắm toàn bộ hậu cung trong tương lai"

"Quả là..." Dạ Nguyệt không biết nói gì thêm, thời đại đa thê thật sự làm nàng khó chịu.

Thấy cô gái nhỏ nhú mày khó chịu, Lăng Chi Hiên cong khoé môi cười: "Chỉ là... Hoàng Thượng chưa bao giờ làm trái lời thề của mình với Hoàng Hậu"

Dạ Nguyệt nghiêng đầu khó hiểu.

Mạc Chiêu Huân lúc này mới thoải mái được đôi chút, nhỏ giọng nói chỉ để ba người nghe thấy: "Dù cho có trèo lên được giường đại ca nhưng đại ca vốn dĩ không hề động đến tất cả bọn họ"

"Làm sao có thể như vậy được?" Dạ Nguyệt mở to mắt kinh ngạc, không thể tin nhìn hai người.

"Nếu đã thật sự muốn thì không gì là làm không được, huống chi người đó lại là vua của một nước" Lăng Chi Hiên buồn cười nhìn cô gái nhỏ, đưa tay véo má nàng.

Dạ Nguyệt vẫn không thể tin được, trong truyện nàng thường đọc, dù là hoàng đế nhưng không phải chuyện gì cũng có thể làm được, là vua lại càng khó hơn. Càng nghĩ càng không thể hiểu nổi nhưng theo như những gì nhị ca nói từ nãy đến giờ thì trước giờ đại ca sẽ làm theo ý Thái Hậu, chỉ là dùng cách khác để đối phó hậu quả sau đó mà thôi. Nói đi nói lại cuối cùng vẫn là không có cách nào cản được người đó.

"Nếu là đệ, đệ sẽ làm gì?" Mạc Chiêu Huân nói trong lặng lẽ, giống như đang làm bài nói chuyện một mình.

Lăng Chi Hiên dừng lại động tác véo má ai đó, thâm trầm nhìn Mạc Chiêu Huân: "Tất nhiên là chống lại thánh chỉ, cùng nàng cao chạy xa bay"

Dạ Nguyệt: "... sao nàng lại không nghĩ ra cách đơn giản này nhỉ?"

"Vậy tại sao lúc trước đệ lại không làm vậy?" Mạc Chiêu Huân thật sự ngạc nhiên khi nghe tam đệ nói vậy, nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì quả thật đệ ấy có thể làm vậy, đệ ấy vốn dĩ không cần tước vị Quốc Công này.

"Lúc trước là do phát sinh chuyện trúng độc" Lăng Chi Hiên vẫn một bộ thần nhiên như không.

Nhắc đến đây Mạc Chiêu Huân như sức nhớ ra: "Bây giờ thì phát sinh chuyện thể lực thứ ba trong bóng tối, lúc này ta không thể rời đi được. Sau khi giải quyết xong chuyện này ta mới có thể yên tâm cùng nàng ngao du thiên hạ"

"Vậy chỉ còn một cách" Lăng Chi Hiên gõ gõ ngón trỏ trên bàn đá. "Thành thân với nữ nhi của Hạ tướng quân"

"Hả?" Mạc Chiêu Huân nhú mày. "Ý của đệ là?"

"Thành thân với hai người một lúc, cả hai đều cùng là chính phi" Lăng Chi Hiên bổ sung thêm.

"Nhưng như vậy Tử Y tỷ..." Dạ Nguyệt nhăn mặt.

"Chỉ là che mắt" Lăng Chi Hiên vuốt má nàng ý bảo nàng đừng nhăn mặt nữa.

"Ta vẫn không thể hiểu được cách mà đại ca đã làm đó, chẳng lẽ bọn họ đều im lặng mà không hé một lời nào với Thái Hậu hay sao?" làm gì mà có chuyện hoang đường như vậy, hơn nữa nhìn đám phi tần hóm đó, nàng không nghĩ bọn họ sẽ dễ dàng để yên nếu đại ca không đụng vào bọn

họ.

"Có lẽ muội sẽ không tin, thật ra chuyện này cũng rất khó tin, thậm chí chưa từng xảy ra trong lịch sử" Mạc Chiêu Huân bí ẩn nói.

"Đại ca đã làm thế nào?" Dạ Nguyệt hỏi hớp, trở mắt ra nhìn Mạc Chiêu Huân.

Mạc Chiêu Huân ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Dạ Nguyệt đến gần rồi nói nhỏ vào tai nàng. Nghe xong Dạ Nguyệt càng mở to mắt bất ngờ: "Thật sự đại ca làm vậy sao?"

"Muội hãy nhớ, với nam nhân, nếu đã thật sự có người trong lòng, thì ngoại trừ người đó, tất cả nữ nhân còn lại cũng chỉ là vô nghĩa" Mạc Chiêu Huân gật đầu cười cười.

Oa!! Dạ Nguyệt đã có một cái nhìn khác về một vị Hoàng đế rồi nha.... nhất là đại ca lại là một vị Hoàng đế mà có thể vì đại tẩu làm đến mức này, thật sự rất khó tin.

"Nếu là anh, anh cũng sẽ không ngại ngần gì chuyện này đâu" Lăng Chi Hiên nói nhỏ vào tai cô gái nhỏ.

Dạ Nguyệt mỉm cười tươi rói, sư phụ cũng có thể làm vậy vì nàng.

"Hoặc là để Y nhi theo ta trở về vách Biệt Dương" giọng nói non nớt đột nhiên xen ngang cuộc nói chuyện.

"Lão sư phụ" Dạ Nguyệt kinh hỷ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện trên nóc tường phủ.

Bách Y lão giả nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh bàn đá, ngồi xuống cạnh Mạc Chiêu Huân rồi từ tốn rót trà uống.

"Sao sư phụ lại ở đây?" Dạ Nguyệt vui mừng, dù mới gặp không lâu nhưng nàng rất nhớ lão sư phụ.

"Là tên tiểu tử này cho người báo tin cho ta biết hai nhà đầu các con sắp thành thân" Bách Y lão giả vẫn lạnh nhạt như thường, chỉ chỉ Lăng Chi Hiên. "Nhưng rốt cuộc có vẻ như Y nhi của ta đang phải chịu thiệt thòi"

"Người đã từng hứa sẽ không làm chuyện có lỗi với đồ đệ ta, vậy mà bây giờ người lại muốn thành thân với người khác?" Bách Y lão giả tựa tiểu phi tiểu nhìn Mạc Chiêu Huân. "Đừng quên cái giá phải trả cho việc thất hứa với ta"

"Lão sư phụ người nhầm rồi, nhị ca không có thất hứa, đó chỉ là để che mắt Thái Hậu thôi" Dạ Nguyệt hoảng hốt giải thích, lão sư phụ mà nổi giận thì hậu quả khó lường a....

"Thái Hậu... lại là bà ta" Bách Y lão giả vẻ mặt thâm trầm.

"Lão sư phụ?" Dạ Nguyệt lo lắng nhìn Bách Y lão giả, lần đầu tiên nàng thấy lão sư phụ tức giận như vậy.

"Chuyện năm năm trước chắc người cũng biết" Bách Y lão giả nhấp một ngụm trà.

Mạc Chiêu Huân buồn bã gật đầu.

"Nhưng đó không phải tất cả, sự thật còn tàn nhẫn hơn nữa" Bách Y lão giả chuyển qua thờ dài.

Cả ba đều kinh ngạc nhìn bóng dáng nhỏ nhắn, đôi mắt trong suốt như ngọc có thể nhìn thấu nhân sinh đó.

"Ta chỉ nói thế thôi, này tên tiểu tử, có chuẩn bị phòng cho ta không? Ta sẽ ở lại đây đến khi lễ thành thân kết thúc" Bách Y lão giả nhẹ nhàng nhảy xuống ghế đá, đứng thẳng lưng như một đại nam nhân.

Lăng Chi Hiên phát tay, một ám vệ xuất hiện dẫn đường cho Bách Y lão giả. Chuyện Bách Y lão giả đến đây hoàn toàn được giữ bí mật tuyệt đối.

Đợi đến khi Bách Y lão giả đi khuất, Dạ Nguyệt trầm ngâm: "Biết là vụ án năm năm trước có nhiều khuất tất nhưng lẽ nào sự thật còn đáng sợ hơn chúng ta vẫn tưởng?"

"Hách Liên tướng quân không phải là hạng người như vậy, ta biết rất rõ, chỉ là mọi nhân chứng đều nhắm vào ông ấy, dù có tìm thế nào vẫn không thể thấy được sơ hở của kẻ đứng phía sau hãm hại" Mạc Chiêu Huân cũng trầm ngâm.

Không khí trầm mặc yên tĩnh bao trùm.

"Đáng tiếc lão sư phụ lại không muốn nói rõ" Dạ Nguyệt lắc đầu.

Lăng Chi Hiên lại phát tay áo, một ám vệ xuất hiện cung kính quỳ một chân xuống đất chờ nghe lệnh: "Điều tra bối cảnh năm năm trước, nhất là hành động động thái của tất cả những người trong cung cùng Hách Liên phủ"

Ám vệ cung kính gật đầu rồi nhanh chóng xoẹt đi trong chớp mắt.

"Theo đệ nghĩ là ai muốn đồ tội cho Hách Liên tướng quân" Mạc Chiêu Huân cũng đã cho dò hỏi tin tức khắp nơi nhưng đến giờ vẫn vô vọng.

"Một người có thể che giấu hoàn hảo đến như vậy chứng tỏ quyền lực trong tay cũng không nhỏ" Lăng Chi Hiên cười lạnh.

"Có lẽ nào lại là...." Dạ Nguyệt ngập ngừng nhìn Mạc Chiêu Huân.

"Ý đệ muội là mẫu hậu của ta?" Mạc Chiêu Huân mỉm cười yếu ớt.

Dạ Nguyệt không nói gì, năm đó Thái Hậu là người hạ thánh chỉ đó, tất cả mọi người đều cho rằng bà ta dựa vào bằng chứng vật chứng có sẵn mới hạ thánh chỉ này, Từ Y tỷ cũng vì Thái Hậu là người hạ thánh chỉ nên mới chịu đau khổ đến vật như thế này. Nhưng nếu thật sự còn ẩn tình nào khác nữa thì sao? Nếu lỡ như Thái Hậu không chỉ là người hạ thánh chỉ mà còn là người đứng sau tất cả thì sẽ như thế nào?

"Còn một người nữa cũng rất có khả năng đó" Lăng Chi Hiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé đã lạnh cóng dưới bàn, hân cũng cùng quan điểm với cô gái nhỏ nhà mình.

"Là ai?" Mạc Chiêu Huân khẩn trương hỏi.

"Hạ tướng quân, người luôn đối đầu với Hách Liên tướng quân vào năm đó" Lăng Chi Hiên bóp nhẹ tay Dạ Nguyệt theo một nhịp điệu nhất định, hân phát hiện chuyện này cũng có thể tạo thành một thói quen vô cùng thoải mái nha.

"Ta sẽ đi điều tra bên phía Hạ tướng quân" Mạc Chiêu Huân lập tức đứng dậy. "Còn chuyện thành thân ta cũng sẽ nói với đại ca"

Dạ Nguyệt vẫy tay chào tạm biệt Mạc Chiêu Huân rồi nàng quay qua nhìn người vẫn còn đang mải mê bóp bóp tay nàng, trong mắt là sự thích thú không hề che giấu: "Anh định giải quyết chuyện Thái Hậu cùng Chiêu Hoàng quận chúa như thế nào đây? Xem ra bà ấy cũng không có ý định từ bỏ chuyện này đâu"

Lăng Chi Hiên kéo cô gái nhỏ ngồi trên đùi mình, đẩy mắt xoẹt qua ý cười: "Nếu dùng cách vừa nói với vương gia, em có đồng ý không?"

Dạ Nguyệt im lặng, lát sau nàng thở dài: "Cách này mặc dù rất hay nhưng nếu có thể hạn chế được thì nên hạn chế..."

"Em đồng cảm với bọn họ?" Lăng Chi Hiên kéo cằm Dạ Nguyệt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt không lẫn tạp chất.

"Có...một chút..." Dạ Nguyệt ngập ngừng. Nếu biết người nam nhân mà bản thân đã dùng đủ mọi tâm kế đủ mọi cách để tranh đấu với người khác, đánh đổi tất cả mọi thứ để có được một đêm ân ái mặn nồng với người đó, nhưng đến cuối cùng lại không phải là người đó, thì rốt cuộc mọi thứ chính là vô nghĩa ngay từ đầu có phải hay không? Dù bọn họ có độc ác thế nào nhưng cũng có gì đó thật đáng tiếc....

"Anh sẽ tìm cách khác" Lăng Chi Hiên mỉm cười cung chiêu, hôn phớt vào môi cô gái nhỏ. "Chuyện của chúng ta dễ giải quyết hơn của vương gia nhiều"

"Hơn nữa, em....." Dạ Nguyệt lại ngập ngừng.

"Anh biết" Lăng Chi Hiên càng cười sâu hơn nữa. "Dù chỉ là giả vờ nhưng cũng không được có phải hay không?"

Dạ Nguyệt gật nhẹ đầu, nàng biết bản thân rất ích kỷ trong chuyện này, nhưng hề nghĩ đến sự phụ cùng người khác báỉ đường thành thân là nàng không thể nào chịu được: "Liệu Từ Y tỷ có thể chịu được không?"

"Cũng chỉ còn cách đó, vì anh không phải là con trai bà ta cũng không phải người hoàng tộc nên bà ta mới không thể đem quy củ hoàng tộc ra bắt ép anh, nhưng vương gia lại khác" Lăng Chi Hiên nhẹ giọng giải thích. "Hơn nữa, phụ nữ cổ đại đã được rèn luyện từ nhỏ, họ cũng đã sẵn sàng đối mặt với chuyện đa thê của xã hội này, phải nói là họ đã quen rồi"

"Chỉ vì họ nhàn nhai giời mà thôi" Dạ Nguyệt cảm khái, phụ nữ hiện đại đa số không chấp nhận chuyện đa thê như thế này. "Nhưng chuyện mà đại ca làm cũng thật khó tin..."

Lăng Chi Hiên cong khóe môi, nhẹ nhàng vuốt tóc cô gái nhỏ, rồi cúi xuống thì thầm vào tai nàng: "Không có gì là khó tin, đàn ông một khi rơi vào lưới tình cũng sẽ làm những chuyện thật điên rồ, chỉ đề có thể giữ được người đó bên cạnh mình"

Dạ Nguyệt đỏ bừng mặt, giọng điệu đầy từ tính vừa như mê hoặc vừa như ní non của sự phụ thật sự quá không tốt cho trái tim của nàng nha.....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Bách Y lão giả chậm rãi ngồi thưởng trà trong căn phòng mà Lăng Chi Hiên đã chuẩn bị.

“Quả là cực phẩm của cực phẩm”

Con gió nhẹ phớt ngang, tên đeo mặt nạ đồng ngồi trên thanh ngang xà nhà.

“Có thể mời ta một chung trà không?”

“Loại trà cực phẩm này, không có phần của ngươi” Bách Y lão giả vẫn lạnh nhạt nói như thường ngày.

“Nếu tính đến quan hệ của chúng ta thì một chung trà chẳng đáng là gì” tên đeo mặt nạ bật cười khúc khích. “Ngươi không nên bướng bỉnh như thế”

“Ngươi và bà ta, là cùng một giuộc” Bách Y lão giả tựa tiểu phi tiểu, vẫn ung dung thưởng thức chung trà của mình.

“Đem ta so sánh với bà ta, ngươi thật sự cho rằng ta không còn nhân tính nữa hay sao?” tên đeo mặt nạ đồng bĩu môi không vui.

Bách Y lão giả không trả lời, một lúc sau tiếng nói non nớt mới vang lên trong không khí tĩnh lặng: “Ngươi nên đi khỏi đây nếu không muốn đồ đệ ta phát hiện ra ngươi”

“Ngươi vẫn còn lo lắng cho ta” tên đeo mặt nạ mỉm cười vui vẻ rồi một con gió thoảng qua chỉ còn văng lại một câu nói. “Hẹn ngày tái ngộ, đệ đệ của ta”

Bách Y lão giả trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 59

"Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho muội muội thần thiếp" Hạ phi nũng nịu kéo kéo vạt áo Thần đế. "Muội ấy đã nguyện cả đời này chỉ gả cho mỗi mình Chiến vương gia"

Thần đế không tiếng động âm thầm nhích ra xa một chút, từ tốn uống trà: "Chuyện này Thái Hậu cũng đã có nói với trẫm, trẫm cũng đã hạ chỉ ban hôn rồi"

"Như vậy thật tốt quá, tỷ muội thần thiếp thật sự rất hạnh phúc khi được ở bên cạnh hầu hạ nam nhân mình yêu" Hạ phi mỉm cười tươi như hoa, ánh mắt đưa tình tràn đầy tình cảm nhìn Thần đế.

Thấy bên ngoài trời cũng đã về khuya, Thần đế đứng dậy, ho nhẹ: "Cũng đã khuya rồi, ngày mai trẫm sẽ lại đến thăm nàng"

"Hoàng thượng, tối nay... người ở lại đây với thần thiếp nha..." Hạ phi cũng đứng dậy ôm lấy cánh tay Thần đế, giọng điệu ngọt ngào, đôi gò má hồng hồng vừa như thẹn thùng vừa vô cùng quyến rũ.

Thần đế im lặng rồi cong khoé môi nhìn nàng ta: "Được"

Hạ phi vui mừng cho người chuẩn bị mọi thứ, Thần đế chỉ im lặng ngồi một bên vừa uống trà vừa như đang xem kịch vui, đáy mắt một tầng băng lạnh, ngay cả một chút biểu tình vui vẻ cũng không có.

Cho đến khi Hạ phi e thẹn nắm lấy tay Thần đế bước vào phòng ngủ rộng lớn hoa lệ.

"Đóng tất cả các cửa lại cho trẫm" Thần đế ra lệnh cho công công theo hầu.

Đợi đến khi chuẩn bị xong, Thần đế phát tay áo ý bảo tất cả mọi người lui ra ngoài.

"Nàng lên giường đợi trẫm" Thần đế lại cong khoé môi nhìn sang Hạ phi.

"Dạ..." Hạ phi thẹn thùng gật đầu, đôi mắt long lanh say mê nhìn nam nhân anh tuấn trước mặt rồi nàng ta chậm rãi nằm xuống giường chờ đợi, mặt nóng bừng lên khi nghĩ đến chuyện sắp xảy ra.

Thần đế thổi tắt hết nến khắp phòng, căn phòng rơi vào không gian tối đen như mực, hoàn toàn không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Hạ phi càng hồi hộp hơn nữa, hơi thở gấp rút như có ai đang cố tình rút cạn đi không khí xung quanh nàng ta. Nàng ta biết Thần đế mỗi lần ân ái với bất kỳ ai đều có thói quen tắt hết đèn, cũng không hề nói một lời nào, nàng có vô tình nghe đám nữ nhân kia âm thầm nói chuyện với nhau.

Đang suy nghĩ mông lung, chiếc giường đột nhiên lún xuống, một bàn tay to lớn lạnh giá vuốt ve gò má Hạ phi làm nàng bất giác giật mình, nhưng lập tức nàng nhận ra bàn tay quen thuộc đã vô số lần ôm lấy mình này.

Một lúc sau, căn phòng vang vọng lên tiếng ân ái cùng tiếng rên rỉ của nữ tử....

Con gió xoẹt ngang, nam nhân mặc hắc y trang phục che kín mặt đứng phía sau núi giả trước phòng, đuôi mắt cong lại như đang cười. Thi triển khinh công, hắn vọt vào trong đêm tối.

Trong căn phòng rộng lớn khác, nữ tử xinh đẹp đang yên tĩnh ngủ, tiếng thở đều đều cho thấy người trên giường đã đi vào mộng đẹp từ rất sớm. Con gió xoẹt ngang, nam nhân mặc hắc y trang phục ôm chăm lấy người nằm trên giường.

"Không nhi ~~~" giọng điệu vừa như bất mãn vừa như làm nũng xuyên thấu vào tai nàng.

Sở Tuyết Không không thèm mở mắt, nàng nhất quyết xoay người vào trong tránh đi cái giọng điệu đáng ghét đó.

"Chàng đi chỗ khác, ta đang ngủ nha"

Thần đế hậm hực, vươn tay kéo ai đó xoay qua ôm vào lòng một lần nữa, bất mãn: "Ta đã vì nàng mà không màng đến đám nữ nhân đó, vậy mà giờ nàng lại nhẫn tâm bỏ mặc ta, nàng thật không có lương tâm...."

Sở Tuyết Không hí nửa mắt ra nhìn người đang ôm mình, rồi bất giác mỉm cười rục rờ như ánh mặt trời, hai lúm đồng tiền xinh xinh như hoa nở rộ, đôi mắt linh động trong suốt nhấp nháy ý cười: "Ta đùa chàng thôi"

Thần đế nghe vậy lập tức vui vẻ, nhìn thấy nụ cười của nàng thì âm ức hậm hực tức giận gì cũng bay biến đi mất, thích thú vươn tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu mà hắn đã âu yếm biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không hề thấy chán.

"Chàng như vậy có được hay không?" Tuyết Không hoảng hậu tò mò hỏi, người này nếu không thể đường đường chính chính ngủ lại cung của nàng thì sẽ âm thầm đến khi đêm xuống mà không ai hay biết, chuyện này cũng đã lặp đi lặp lại vào mấy năm nay kể từ khi người này lên ngôi cho đến giờ rồi nhưng nàng không hề để động đến bao giờ, hôm nay là lần đầu tiên nàng nhắc đến, chỉ vì nàng đã chịu hết nổi cái tính tò mò của bản thân rồi a.

"Hửm? Ý nàng là sao?" Thần đế nhẹ nhàng ôm nàng nằm xuống giường, tay lồng vào mái tóc dài đen mượt của nàng, lơ đãng hỏi.

"Chàng là vua của một nước, chuyện ... đó thật sự không sao đâu chứ?" Sở Tuyết Không ngẩng đầu lên nhìn Thần đế, vươn tay chạm vào hai bên má hắn.

"Chuyện đó?" Thần đế làm vẻ mặt mờ mịt nhìn vợ yêu trong lòng.

"Chàng đừng bắt ta nói thẳng ra có được hay không?" Sở Tuyết Không bĩu môi bất mãn. "Chuyện này khó nói lắm a"

Thần đế bật cười, lật người nằm lên trên ai đó, âu yếm hôn vào môi người phía dưới: "Vì nàng"

"Vi ta? Vì sao chàng có thể chấp nhận vì ta mà để cho tên nam nhân khác ân ái với phi tử của mình?" Sở Tuyết Không nhíu mày khó hiểu, nàng biết bản thân là con gái của Thừa tướng, thế lực nhà nàng có thể gọi là lâu đời, lại luôn trung thành từ thời của Tiên Hoàng cho đến bây giờ. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa người này, thân là một vị đế vương, lại có thể vì nàng mà giữ lời hứa cho đến tận bây giờ. Lời hứa khi nàng gả cho hắn, đời này kiếp này chỉ có duy nhất mình nàng.

"Nàng có nhớ nàng đã từng nói với ta, nàng nguyện rằng một mình đi ngao du khắp thiên hạ cũng không muốn gả cho ta..... vì ta là Thái tử có đúng không?" Thần đế dịu dàng hỏi.

Sở Tuyết Không gật gật đầu, chuyện này nàng làm sao có thể quên được. Ngày đó khi biết Tiên Hoàng có ý định ban hôn cho nàng cùng Thái tử, nàng đã nhất quyết gói ghém hành lý chuẩn bị bỏ chạy thật xa rồi, đơn giản vì nàng không muốn nhảy vào cái nơi tranh quyền đoạt lợi đó, nếu may mắn nàng sẽ được sống yên ổn, còn không thì sẽ chết lúc nào không hay. Một mai khi hắn lên ngôi thì không biết sẽ có bao nhiêu người tình nguyện lao vào vòng tay hắn, nàng cảm thấy bản thân thật bi ai nếu gả cho người được cả thiên hạ như vậy.

Và điều đặc biệt là phụ thân nàng, Sở thừa tướng cũng cùng quan điểm với nàng, cũng đã cho người chuẩn bị âm thầm đưa nàng rời đi. Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn để nàng gặp hắn thì có lẽ bây giờ nàng đã trở thành một hiệp nữ hành tẩu giang hồ ngao du bốn bể rồi.

"Thật ra trước đó với ta, thành thân với ai cũng không thành vấn đề, chỉ cần người đó an phận là được, cũng không biết có bao nhiêu người tìm đủ mọi cách muốn trèo lên giường ta. Nhưng... nàng là người đầu tiên bĩu môi xem thường, nói gả cho ta thật rất bi ai, gả cho ta cũng như sống trong địa ngục vĩnh viễn, cũng là người đầu tiên nói ta thật đáng thương vì phải sống ở cái nơi giả tạo đến như vậy, cũng là người hỏi xem ta có từng cảm thấy mệt không khi lúc nào cũng phải dùng cái bản mặt cười giả tạo đó để đem ra đối phó với người xung quanh"

Sở Tuyết Không: "... sao nàng có cảm giác bản thân như đang phạm trọng tội vậy ta?

"Và đáng lẽ chàng phải đem ta ra bêu đầu trước thiên hạ mới đúng, chứ không phải vì ta mà từ bỏ ba ngàn con sông như thế này a" Sở Tuyết Không tròn mắt nhìn Thần đế.

"Lúc đó ta cũng rất muốn giày vò cái miệng nhỏ đáng ghét của nàng lắm..." Thần đế cười tà, nhướn mày lên thích thú.

Sở Tuyết Không bậm môi: "Và chàng đã làm vậy, chàng đã cưỡng hôn ta còn muốn gì nữa, không những vậy chàng còn..... chàng còn...."

Thần đế cười càng sâu: "Ta làm sao?"

"Chàng còn..... làm cái chuyện đáng xấu hổ, cái chuyện mà chỉ mấy tên tặc phi hái hoa mới làm thôi đó a" Sở Tuyết Không đỏ bừng mặt.

"Không phải sau đó ta đã nói ta sẽ chịu trách nhiệm rồi hay sao?" Thần đế nở nụ cười chiến thắng.

"Chẳng lẽ...." Sở Tuyết Không tròn mắt.

"Nếu ta không làm vậy nàng nhất định sẽ bỏ trốn" Thần đế nâng cằm Sở Tuyết Không lên. "Và chỉ vì nàng thật đáng yêu, nàng là người đầu tiên cũng là duy nhất thấy được con người bên trong của ta, ta chỉ muốn chiếm đoạt cả thể xác lẫn linh hồn của nàng, mãi mãi giam giữ bên cạnh ta"

Sở Tuyết Không mở to mắt không thể tin được rồi nàng mỉm cười càng rực rỡ, nàng thật hạnh phúc vì được gả cho người trước mặt này, nếu trước đây nàng bỏ trốn thành công thì có lẽ nàng sẽ không bao giờ có được tình yêu trọn vẹn như thế này. Nàng đã hoàn toàn buông xuôi phần lo lắng được mất của mình, từ khi người này lên ngôi hoàng đế, trong tận thâm tâm nàng biết nàng vẫn luôn sợ hãi, sợ một ngày nào đó chàng sẽ quên đi lời hứa, quên mất sự tồn tại của nàng.

"Ta biết nếu ta không bỏ xuống ba ngàn con sông thì ta sẽ mãi mãi không bao giờ có được gáo nước quý giá trên tay như lúc này, một khi như vậy nàng mới chân chính là thê tử của ta, những người còn lại không phải người của ta nên họ ân ái với ai cũng không hề quan trọng với ta" Thần đế hôn vào chóp mũi vợ yêu. "Nhưng nếu ta không giả vờ chạm vào họ, chỉ độc sủng mình nàng thì ta biết nàng sẽ trở thành cái gai trong mắt của tất cả đám nữ nhân đó, không chỉ vậy mà ngay cả người ở Đạm Hương cung kia cũng sẽ không tha cho nàng. Từ nhỏ ta đã chứng kiến rất nhiều chuyện ghê tởm ở nơi này rồi, ta không muốn nàng xảy ra bất cứ chuyện gì"

Sở Tuyết Không ôm chặt lấy Thần đế, đáy lòng cảm động không thôi. Nàng cũng không muốn người này xảy ra chuyện gì, nàng nhớ đến lần trúng độc trước đây, khi nghe Chiến vương gia nói hần bị trúng độc không có giải dược thì trái tim nàng như rơi xuống vực sâu không lối thoát. Mỗi tối nàng đều được âm vệ âm thầm đưa đến bên cạnh hần đế chăm sóc cho hần, nàng luôn cầu xin ông trời hãy để cho hần được bình an, tất cả để nàng gánh chịu hết. Nên nàng hiểu rất rõ vì sao hần có thể đánh đổi bất cứ thứ gì để bảo vệ nàng như vậy, vì nếu đổi lại là nàng thì nàng cũng có thể đánh đổi tất cả mọi thứ để bảo vệ hần.

"Nàng còn muốn hỏi gì ta nữa không?" Thần đế cũng siết chặt lấy người trong lòng, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác ấm áp mềm mại....

Sở Tuyết Không mỉm cười lắc đầu, nàng đã nhận được một thứ vô cùng quý giá, nàng không còn cần gì hơn nữa. Mấy năm nay mặc dù không nói gì nhưng hành động của người này cũng đã nói lên tất cả mọi thứ rồi.

"Vậy..... chúng ta trở về vấn đề chính của tối nay" Thần đế vừa nói vừa cắn vào tai nàng.

Sở Tuyết Không đẩy đẩy người ở trên, nhỏ giọng nói: "Chàng tắt nến trước đã, nếu để cho người khác thấy được thì chẳng phải sẽ to chuyện hay sao? Bây giờ đáng lẽ chàng đang ở chỗ Hạ phi mới đúng nha"

Thần đế đứng dậy thổi nến, chỉ giữ lại duy nhất một cây cạnh giường, ánh nến lập loè trong đêm tối, nếu nhìn từ ngoài vào sẽ vẫn không thể thấy được ánh sáng mỏng manh đó.

"Sao chàng không tắt hết?" Sở Tuyết Không khó hiểu.

"Ta muốn ngắm nhìn nàng" Thần đế lại tiếp tục động tác ban nãy, hôn sâu vào môi vợ yêu, nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng như thiêu đốt cả hai người, rồi hần rời môi nàng ra để nàng thở. "Chính là biểu cảm mê người này của nàng, ta có thể nhìn ngắm suốt đời cũng không thấy chán"

0w0

Sáng hôm sau, Hạ phi mơ hồ mở mắt ra đã thấy Thần đế y phục chỉnh tề đang ngồi cạnh bàn ăn điểm tâm uống trà.

"Hoàng thượng...." Hạ phi thẹn thùng gọi, đêm qua vẫn thật ngọt ngào, mạnh mẽ và cuồng nhiệt như mọi khi khiến nàng ta càng ngày càng hăm sâu vào trong đó.

"Nàng ngủ thêm chút nữa đi, trưa sẽ trở lại thăm nàng sau" Thần đế đứng dậy, mỉm cười dịu dàng với Hạ phi.

"Thần thiếp xin nghe theo" Hạ phi nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng không khỏi vui sướng, nàng ta tin nếu tiếp tục như vậy thì tương lai nàng ta có thể sẽ có được sự độc sủng của Thần đế, dù không thể trở thành Hoàng hậu nhưng chỉ cần nắm được Thần đế thì không cần làm Hoàng hậu nàng ta cũng sẽ có tất cả, quyền lực cao nhất....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới.... oOo

Phố chính Kinh Thành vào buổi chiều tà, mặt trời khuất dần sau những mái nhà cao, hai bên đường người qua lại càng tấp nập đông đúc, kẻ bán người mua nói chuyện luyên thuyên rôm rả.

"Ah đậu hủ thúì kìa" Dạ Nguyệt hí hửng chạy lại lão bán bán đậu hủ thúì ven đường. "Ông chủ, cho ta một phần"

"Năm đồng nha tiểu cô nương" lão bán vui vẻ nở nụ cười, lập tức gói đậu hủ lại đưa cho Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt quay qua người nào đó đang đi phía sau: "Hiên, cho em năm đồng"

Lăng Chi Hiên ung dung đưa ra năm đồng, mỉm cười cưng chiều nhìn nàng: "Ghi nợ lại, tối tính sau"

Dạ Nguyệt: "... năm đồng chứ có phải năm vạn lượng đâu à, thật giống như nàng vừa bán mình vì năm đồng a TTWTT

Vừa ăn đậu hủ, Dạ Nguyệt vừa ngó đông ngó tây xem vô số loại mặt hàng, từ khi đến Kinh Thành đến giờ, ngoại trừ lần đầu tiên được nhìn cảnh tượng nhộn nhịp này ra thì còn lại nàng đều phải cấp tốc lên đường trong bí mật, không có dịp dạo chơi đây đó như thế này.

"Kẹo hồ lô đây...."

Dạ Nguyệt nhất thời dỏng tay lên lắng nghe âm thanh nhỏ xíu ấy trong các loại âm thanh rao bán hỗn tạp.

"Kẹo hồ lô, hồ lô ngào đường đây...."

Dạ Nguyệt mắt sáng rỡ quay sang nhìn Lăng Chi Hiên.

"Ghi nợ" Lăng Chi Hiên buồn cười, không khách sáo nói.

Dạ Nguyệt trề môi, nàng quyết tâm tối nay sẽ chôm bạc của sư phụ, không thêm xin xỏ gì nữa, sư phụ thật là keo kiệt aaaaa.....

0w0

"Chúng ta rốt cuộc là đang đi đâu vậy?" Dạ Nguyệt nhìn con hẻm nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người đi vào trước mặt, nàng cùng với sư phụ từ phố chính Kinh Thành đi len lỏi vào những con hẻm nhỏ và giờ thì nàng hoàn toàn không biết mình đang ở đâu.

"Đi gặp một người" Lăng Chi Hiên đề Dạ Nguyệt đi trước, còn hắn đi phía sau để đảm bảo luôn nhìn thấy Dạ Nguyệt trong tầm mắt. "Em cứ đi thẳng đến cuối đường"

"Vâng" Dạ Nguyệt gật gật đầu, trong lòng âm thầm suy đoán người này chắc rất quan trọng nên sư phụ mới đích thân đi gặp thế này, bình thường sư phụ sẽ cho ám vệ đi lấy tin thôi.

Đến cuối đường, trước mặt hai người là một ngôi miếu hoang, Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt rồi đẩy cửa bước vào, cảnh vật bên trong hoàn toàn hoang tàn đổ nát.

"Ai có thể ở cái nơi như thế này?" Dạ Nguyệt khó hiểu hỏi.

"Cái tính tò mò vẫn vậy" Lăng Chi Hiên búng vào trán cô gái nhỏ. "Rồi em sẽ biết, nhanh thôi"

Dạ Nguyệt ôm trán, trợn mắt nhìn sư phụ: "Không chơi búng trán nha"

Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt kéo xuống, cúi đầu hôn vào trán người bên dưới: "Này thì được phải không?"

"Không" Dạ Nguyệt le lưỡi chọc quê, hôm nay sư phụ toàn bắt nạt nàng, phải trả thù chứ a.

"Vậy còn như thế này?" Lăng Chi Hiên nắm lấy cằm Dạ Nguyệt, vừa cúi đầu vừa nâng cằm nàng lên.

Dạ Nguyệt nhanh chóng lấy tay che miệng Lăng Chi Hiên, nường mỉm cười chiến thắng: "Cũng không luôn"

Bất ngờ Dạ Nguyệt đỏ mặt rút tay lại, và ai đó nhanh chóng hôn vào môi nàng.

"Anh... anh chơi xấu..." Dạ Nguyệt thở hổn hển, hai má vẫn còn ửng hồng, sư phụ chơi ăn gian, hôn sâu vào tay nàng....

"Chỉ chơi xấu với em!" Lăng Chi Hiên bắt chước điệu cười chiến thắng của Dạ Nguyệt, thật đúng như câu, cười người hôm trước hôm sau người cười a....

Tiếng ho nhẹ kéo hai người nào đó từ thế giới màu hồng quay lại thực tại. "Xin hỏi hai vị là ai?"

Một nam nhân trẻ tuổi gầy còm bước ra từ sau tấm màn rách nát ở cửa bên phải điện thờ ngôi miếu, nghi ngờ nhìn hai người.

Lăng Chi Hiên trở lại vẻ mặt lạnh nhạt như thường ngày, thản nhiên nói: "Chúng ta đến gặp La công công"

"Xin thứ lỗi, ở nơi này không có ai là La công công, mời hai vị về cho" nam nhân trẻ tuổi lắc đầu, mỉm cười đưa tay về phía trước cửa ý bảo tiễn khách.

"Vây thì đành nhờ các hạ nhắn với người bên trong, nữ nhi của Hách Liên tướng quân vẫn còn sống" Lăng Chi Hiên siết nhẹ lấy tay Dạ Nguyệt, Dạ Nguyệt hiểu ý lấy miếng ngọc bội từ trong vạt áo ra đưa cho người đối diện, hóa ra là vì chuyện này nên sư phụ mới bảo nàng mượn ngọc bội của Từ Y tỷ trước khi ra ngoài.

"Tại hạ xin cáo từ" Lăng Chi Hiên cong khoe môi rồi nắm tay Dạ Nguyệt quay người rời đi.

"Khoan đã" giọng nói khàn khàn ồm ồm vang ra từ sau tấm màn che cửa. "A nhị, mang vào đây cho phụ thân xem"

Nam nhân được gọi là A nhị lập tức bước vào sau bức màn để lại Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đứng phía bên ngoài.

"La công công là ai vậy?" Dạ Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

"Năm đó khi phủ tướng quân bị bao vây thì trước đó có một người đã âm thầm tìm gặp Hách Liên tướng quân, nhưng khi ngọn lửa lan ra cháy lớn thiêu rụi hết tất cả mọi thứ thì đến cuối cùng người ta đã xác nhận được một trong những người chết cháy đó là La công công, lúc bấy giờ là thái giám tổng quản theo bên cạnh Tiên Hoàng" Lăng Chi Hiên nhẹ giọng giải thích cô gái nhỏ. "Và cũng là một trong những người có tên trong danh sách năm đó cấu kết với Hách Liên tướng quân âm mưu phản quốc"

"Ông ấy thật sự chưa chết?" Dạ Nguyệt gật đầu đã hiểu.

Lăng Chi Hiên mỉm cười xem như đồng ý, nếu phải tìm hiểu sự thật về vụ án oan năm đó thì còn ai hơn một người trong cuộc nữa đây.

"Sao anh tìm được ông ấy?" Dạ Nguyệt tò mò.

Lăng Chi Hiên cong khoe môi cười bí bí ẩn ẩn: "Một chút may mắn cùng cái này" vừa nói vừa chỉ chỉ vào đầu mình.

Dạ Nguyệt trẻ môi rồi toét miệng cười, người này vẫn tự tin như ngày nào a....

"Cô nương là Hách Liên tiểu thư?" một lão nhân gia mặc trang phục khá rách nát được đưa ra từ sau bức màn, ánh mắt nghi ngờ nhìn Dạ Nguyệt.

"A không phải, nhưng ta biết tỷ ấy hiện đang ở đâu" Dạ Nguyệt xua tay.

"Ta cũng cho là vậy, hình dáng cô nương không giống với Hách Liên tiểu thư" lão nhân gia thờ dãi rồi ngẩng đầu lên nhìn hai người. "Hách Liên tiểu thư sống có tốt không?"

"Tỷ ấy đang ở cùng với Chiến vương gia" Dạ Nguyệt gật đầu cười.

"Vây thật tốt quá.... tốt quá....." vẻ mặt La công công có gì đó như thanh thản, giống như trút được gánh nặng bao năm nay. "Các ngươi muốn biết chuyện gì?"

"Mời La công công cùng đi gặp một người với tại hạ" Lăng Chi Hiên từ tốn nói.

"Làm sao ta biết các ngươi không làm hại ta?" lão nhân gia lắc đầu, khổ cực lẫn trốn năm năm, nhưng vẫn không thể chạy thoát cái quá khứ kinh hoàng ám ảnh đó.

"Dựa vào tại hạ là Tịch Khuyết" Lăng Chi Hiên tựa tiểu phi tiểu. "Nếu muốn lấy mạng ông thì hiện giờ ông cũng đã không thể đứng ở chỗ này nói chuyện được nữa"

Tịch Khuyết cùng với Chiến vương gia là huynh đệ kết nghĩa tình như thủ túc, tin này ai ai trong Kinh Thành cũng đều biết, tất nhiên cả ông ấy cũng không ngoại lệ. Người muốn biết sự thật nhất cũng đã từng lật tung mọi thứ lên để tìm hiểu thật hư như thế nào cũng chỉ có Chiến vương gia....

"Được, ta đi với hai vị"

Chương 60

Bách Y lão già vừa bước vào cửa phòng thì một bóng dáng lập tức quỳ gối xuống trước mặt ông khiến ông sững sốt.

"Lục vương gia" giọng nói già nua run rẩy, La công công ngẩn đầu lên rung rung nước mắt nhìn Bách Y lão già.

"Ngươi...." Bách Y lão già càng kinh ngạc hơn nữa, nhanh chóng đỡ người quỳ dưới đất đứng dậy. "Ngươi là Tiểu La tử?"

"Có nô tài" giọng nói khàn khàn ẩn chứa vui sướng, La công công cung kính cúi người, đáy mắt La công công chảy xuống hai dòng nước mắt. "Vương gia vẫn còn sống, thật sự làm nô tài...."

Nhìn lão nhân gia già nua, khuôn mặt nhiều nếp nhăn, đáy mắt ẩn chứa tin buồn thương kìm giấu suốt mấy chục năm trời, Bách Y lão già cảm thấy thật không ngờ. Nhưng nghĩ đến bản thân đáng lẽ cũng phải như thế này thì đáy lòng lại không khỏi dâng lên một hồi thương tâm...

Con người sinh lão bệnh tử là số mệnh, vốn dĩ ông cũng có thể già nua rồi đến một lúc nào đó thanh thân từ già cõi hồng trần như những người ông yêu thương, nhưng....

"Sư phụ, người thật sự là Lục vương gia?"

Dạ Nguyệt, Lăng Chi Hiên cùng Mạc Chiêu Huân bước ra từ sau tấm màn che. Bách Y lão già cũng không còn ngạc nhiên nữa, không phải tự nhiên mà La công công lại xuất hiện chỗ này...

"Phải, đúng vậy, ta là Mạc Thượng Hoành, người con thứ sáu trong câu chuyện mà người đời đã ghi chép lại" Bách Y lão già ngồi xuống bàn thờ dài rồi nhìn sang Mạc Chiêu Huân. "Chắc người đã biết có đúng không?"

"Lục hoàng thúc" Mạc Chiêu Huân mỉm cười yếu ớt, gọi một tiếng này cũng xem như chứng tỏ thân phận của Bách Y lão già.

"Được rồi" Bách Y lão già phát phát tay, trong lòng không khỏi thở dài cảm thán, sau bao nhiêu năm che giấu, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi, đây có thể chính là ý trời.

"Lục vương gia, mạn phép cho nô tài, người tại sao....?" La công công lo lắng nhìn Bách Y lão già, năm đó khi xảy ra chuyện ông cũng chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng nay ông cũng đã gần chín mươi rồi mà người trước mặt lại vẫn chỉ như đứa trẻ năm sáu tuổi...

Bách Y lão già trầm ngâm chốc lát rồi ra hiệu cho mọi người ngồi xuống bàn, đợi đến khi bốn người đã yên vị, ông lại từ tốn nói. "Chất độc năm xưa đã không giết được ta nhưng nó khiến ta mãi mãi dừng lại ở hình hài này, không thể tiếp tục trưởng thành được nữa"

Mọi người không thể tin được đưa mắt nhìn nhau, trên đời có loại độc kỳ lạ thế này sao?

"Không cần phải ngạc nhiên, độc ta trúng là một loại cổ độc có tên Thiên Trùng Cổ, dùng chất độc của tất cả một ngàn loại trùng độc trong thiên hạ mà điều chế thành, giải được cũng chỉ có Lang Hoả thập thất hoa...." Bách Y lão già trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ. "Nếu may mắn người đó sẽ chết trong vòng năm canh giờ mà không cảm thấy đau đớn gì, còn không may thì chính là như ta bây giờ, ngừng phát triển ở thời điểm trúng độc"

Dạ Nguyệt nhú mày, nghe có vẻ cũng giống thuốc trường sinh bất lão, mãi mãi dừng lại ở độ tuổi đó, mãi mãi không thể chết vì tuổi già.... Nhưng nếu sống mà chứng kiến tất cả những người xung quanh mình ngày càng trưởng thành, già đi rồi chết mà bản thân vẫn luôn như vậy, thì rõ ràng đây có lẽ không phải là một loại may mắn rồi.

"Sư phụ..." Dạ Nguyệt ngập ngừng nhìn Bách Y lão già, nàng không biết phải nói gì để an ủi lão sư phụ....

"Nha đầu con không cần lo lắng cho ta, khi ta cảm thấy đã sống đủ rồi, ta sẽ ra đi trong thanh thản" Bách Y lão già mỉm cười dịu dàng nhìn nàng.

Đáy lòng Dạ Nguyệt dâng lên đau đớn, đáy mắt bất giác nóng lên. Trên đời này có rất nhiều người muốn trường sinh bất lão, nhưng nàng biết lão sư phụ nàng thì không, bởi vì nàng cũng như lão sư phụ, muốn cùng người mình yêu thương ở cạnh nhau, nắm chặt tay nhau cùng trải qua sóng gió, cùng nhau già đi rồi mỉm cười nhẹ nhàng cùng nhau từ già cõi đời.... Đó mới chân chính là sống.

Lăng Chi Hiên vuốt nhẹ mái tóc dài phía sau lưng nàng như vỗ về an ủi, nhìn đứa trẻ năm sáu tuổi trước mắt, đáy lòng không khỏi khâm phục. Trước đây người này đã có được trong tay Lang Hoả thập thất hoa nhưng lại không hề dùng nó để giải độc cho mình, mà lại sẵn sàng đưa cho Mạc Chiêu Thần và Hách Liên Từ Y, hướng hồ gì.... Lăng Chi Hiên dường như đã có một suy đoán nào đó trong lòng.

"Tiểu tử ngươi còn có chuyện muốn hỏi ta phải không?" Bách Y lão giả nhìn Lăng Chi Hiên, nhấp một ngụm trà, lại trở về vẻ lạnh nhạt như cao nhân ẩn cư của mình.

Lăng Chi Hiên lúc này mới lên tiếng: "Về vụ án trúng độc năm xưa..."

"Chuyện này đã quá rõ ràng" Bách Y lão giả cười nhạt. "Tiểu La tử, ngươi và Hách Liên tướng quân năm đó đã tìm được cái gì?"

"Bẩm vương gia, nô tài và Hách Liên tướng quân đã tìm thấy chứng cứ và kẻ đứng phía sau hạ độc bảy nhi tử của Mạc tướng quân năm đó" La công công run rẩy đáp.

"Người đó là ai?" Bách Y lão giả vẫn giữ nụ cười nhạt.

"Là..." La công công càng run rẩy cơ thể già nua. "Là Đàm Hương Thái Hậu"

Mạc Chiêu Huân và Dạ Nguyệt trợn mắt kinh ngạc, còn Lăng Chi Hiên lại một bộ thản nhiên như không.

Năm đó, Đàm Hương thái hậu là chính thất của Tiên hoàng Mạc Thượng Tĩnh. Sau khi biết được người lên ngôi là Mạc Thượng Khiêm, bà ta không bằng lòng cam chịu như vậy nên đã âm thầm thực hiện một âm mưu vô cùng độc ác, dùng cô độc mà bà ta vô tình có được để trừ đi những cái gai đang cản đường bà ta tiến đến quyền lực trên cao.

Vì để đánh lừa tất cả mọi người, bà ta đã hạ độc cả phu quân mình. Loại giải dược Thiên Trùng Cổ này dùng một cánh hoa của Lang Hoả thập thất hoa mà bào chế thành mười viên thuốc giải, trước năm canh giờ cho uống một viên sẽ có thể giải một phần nhỏ độc, giữ lại mạng sống cho người trúng độc, rồi cứ cách một tháng cho người trúng độc uống một lần, độc sẽ được giải từ từ cho đến khi hết mười viên thuốc, độc sẽ được giải hoàn toàn. Dựa vào lợi thế như vậy bà ta có thể tránh khỏi nghi ngờ của người khác.

Thất vương gia mặc dù là đứa trẻ còn được bế trên tay nhưng lại giống như Bách Y lão giả, không phát độc mà chết. Đàm Hương thái hậu thấy vậy lại càng vui mừng, bà ta càng yên tâm mà cho phu quân mình dùng giải dược, không cần phải đề phòng trước sau nữa, hơn nữa Thất vương gia lại chỉ là đứa trẻ nhỏ, không hề có thể tranh giành ngai vàng với Mạc Thượng Tĩnh được. Còn về năm người còn lại thì đều không qua khỏi.

Kẻ hạ độc cũng đã được Thái Hậu trên danh nghĩa là thả tự do về quê nhà cùng với những người khác trước ba ngày, sau đó âm thầm ở lại hạ độc rồi lên đường trở về quê nhà trong bí mật, nhưng trên đường cũng đã bị chính tay bà ta cho sát thủ giết người diệt khẩu trong âm thầm.

Chính vì vậy vụ án không hề có chút manh mối cùng nhân chứng nào, dần dần đi vào bế tắc rồi trở thành một bản án vô thời hạn.

Bách Y lão giả nhấp một ngụm trà thấm giọng: "Nhiều năm trôi qua, cuối cùng Nhị ca của ta cũng đã bắt đầu phát sinh nghi ngờ. Thập đệ không hề lớn lên, đệ ấy vẫn mãi giữ hình dạng đứa trẻ nhỏ, còn huynh ấy vẫn luôn trưởng thành như người bình thường. Huynh ấy nhận thấy điều khác biệt, độc của huynh ấy đã tự giải hoàn toàn nhưng của Thập đệ vẫn còn. Nhưng cũng giống như người khác huynh ấy vẫn không thể tìm ra được ai là kẻ gây án, vì huynh ấy không thể nào nghĩ rằng chính người luôn luôn ngày đêm đồng sàng cộng chẩm với mình lại chính là....."

"Còn ta, sau khi tất thảy thì không hiểu tại sao ba ngày sau ta lại tỉnh dậy, nhìn thấy bản thân mình đang nằm trong quan tài, rất may ta đã trốn ra kịp lúc trước khi bị vùi sâu trong lòng đất" Bách Y lão giả nở nụ cười nhạt, ánh mắt mơ hồ nhìn vào khoảng không trống rỗng, như đang chìm đắm vào câu chuyện xưa bi thương.

"Vi tìm ra được sự thật này mà Hách Liên tướng quân bị Thái Hậu cùng Hạ tướng quân vu oan phản quốc, nhanh chóng ra tay giết cả gia tộc diệt khẩu, để vĩnh viễn chôn vùi sự thật đen tối xuống hàng ngàn thước đất" La công công đau đớn nói vào. "Năm đó nô tài đến tìm Hách Liên tướng quân đã bị Thái Hậu phát hiện, thật may vì nô tài tìm thấy xác chết cháy của một quan gia trong phủ có hình dáng khá giống nô tài, nhanh chóng để lại quần áo cùng tín vật tùy thân rồi trốn trong một mật động dưới giường nên mới thoát được một kiếp nạn"

Cái này gọi là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát đây a, Dạ Nguyệt cảm thán. Người đứng phía sau cả hai vụ án gây chấn động một thời lại chính là Thái Hậu.

"Vậy còn tên đeo mặt nạ đồng, Bách Y tiên bối có biết thân phận hắn là ai không?" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm hỏi, bà ta đứng sau mọi chuyện không có gì là quá bất ngờ.

"Tên đeo mặt nạ đồng?" Bách Y lão giả nhíu mày.

"Hắn cấu kết với Thái Hậu bắt Nguyệt nhi rồi đổ tội nàng không còn trong sạch, định ép văn bối thành thân với nữ nhi bà ta" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, trước mặt nhiều người nên phải dùng ngôn ngữ cổ đại.

"Có chuyện này nữa sao?" Bách Y lão giả nhíu mày càng sâu rồi quay sang nhìn Dạ Nguyệt. "Nha đầu, hắn có làm gì con không?"

Dạ Nguyệt lắc đầu như trống bỏi: "Hắn chỉ giam giữ con thôi"

Bách Y lão giả lúc này mới thở dài: "Ta cũng không biết hắn là ai, chỉ là hắn đã từng tìm ta xin giải độc cho hắn, nhưng ta đã từ chối"

Lăng Chi Hiên nghe vậy lại rơi vào trạng thái trầm ngâm, tên đeo mặt nạ đồng đến bây giờ vẫn còn là một ẩn số. Chi biết hẳn cũng có âm dạ võ công rất cao không thua kém gì ám vệ bên đây.

Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn ai đó đang toát ra lạnh lẽo mà bản thân không hề hay biết, nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay sư phụ dưới bàn, thấy sư phụ cúi đầu nhìn nàng nàng mới mỉm cười tươi rói. Lăng Chi Hiên siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô gái nhỏ, cũng mỉm cười lại với nàng.

"Ta phải nói thế nào với Y nhi đây?" Mạc Chiêu Huân bàng hoàng, nhỏ giọng nói như người ốm yếu không còn chút sức lực nào.

"Ta tin Tử Y tỷ sẽ không chấp nhất chuyện này với nhị ca, vì nhị ca không phải là hung thủ" Dạ Nguyệt nói, nàng cũng âm thầm cầu nguyện trong lòng. "Không thể che giấu suốt đời được, một khi đã quyết ở cạnh nhau cả đời thì thành thực chính là cốt lõi cho lâu dài"

Mạc Chiêu Huân nhìn một vòng quanh bàn thấy ai cũng gật đầu đồng ý, hắn đứng dậy bái biệt mọi người rồi lẳng lặng rời đi.

"Huynh ấy sẽ không làm điều gì đại đột phải không?" Dạ Nguyệt lo lắng hỏi.

"Một khi Tử Y tỷ của nàng còn sống thì sẽ không có chuyện gì" Lăng Chi Hiên cười cười nói, người đó chỉ là chưa thể chấp nhận được sự thật, đến khi thông suốt thì bản thân sẽ tự khắc biết phải làm gì.

Rồi Lăng Chi Hiên quay sang nói với La công công: "Ông cứ ở lại đây với Bách Y tiên bối, ta sẽ cho người bảo hộ ông cùng với người con nuôi đó của ông"

"Nô tài tạ ơn Quốc công gia" La công công cúi đầu chấp thuận.

0w0

Mạc Chiêu Huân ngơ ngẩn trở về phủ của mình, nhìn thấy Hách Liên Tử Y đang chậm rãi tháo khăn tay trong đình nhỏ trước mặt, đáy lòng dâng lên cảm xúc rối bời.

Hắn phải làm sao đây? Nói cho nàng nghe sự thật? Rồi nàng có thể tha thứ cho hắn nữa không? Khó khăn lắm nàng mới đồng ý chấp nhận ở cạnh hắn, hắn thật sự không biết nên làm thế nào, hắn sợ cảm giác mất nàng một lần nữa.

"Huân, chàng đã về" Hách Liên Tử Y thấy Mạc Chiêu Huân thì vui vẻ đứng dậy, bước nhanh về phía hắn.

"Nàng cứ ở đó, ta đến ngay đây, trời nắng lắm nàng đừng bước ra nắng như vậy, sẽ bị đau đầu a" Mạc Chiêu Huân lo lắng bước nhanh vào trong đình nhỏ, kéo Hách Liên Tử Y ngồi xuống ghế đá.

"Ta là đại phu mà" Hách Liên Tử Y buồn cười, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán Mạc Chiêu Huân. "Mọi người đã xác nhận được chưa?"

"Bách Y tiên bối thật sự là Lục Hoàng thúc của ta" Mạc Chiêu Huân nói, trong giọng nói có kèm theo căng thẳng, giống như có gì đó đang nghẹn lại.

"Vậy thật sự tốt quá rồi" Hách Liên Tử Y mỉm cười dịu dàng, nàng đã từng nghe nói qua nên cũng không có bất ngờ lắm, chỉ vui mừng vì vương gia của nàng nhận lại được một người thân, hơn nữa lão sư phụ lại có ý nghĩa vô cùng quan trọng với nàng làm nàng càng thêm vui mừng mà thôi.

"Còn một chuyện nữa" Mạc Chiêu Huân ngập ngừng, khuôn mặt tràn đầy lo âu nhìn người trước mặt. "Về vụ án của Hách Liên gia năm đó.... đã tìm ra hung thủ phía sau..."

Hách Liên Tử Y khẩn trương hỏi: "Thật sao? Là ai?"

Mạc Chiêu Huân đáy lòng càng như có ai đang bóp chặt, nhìn thấy biểu tình của nàng, hắn không muốn giấu nàng, nàng vì chuyện này đã canh cánh trong lòng suốt năm năm trời, hắn làm sao có thể nhẫn tâm mà giấu nàng đây, hơn ai hết nàng có quyền được biết sự thật nhất.

Mạc Chiêu Huân nhắm mắt rồi mở mắt ra, hít sâu một hơi rồi khó khăn thốt thành lời: "Là mẫu hậu ta cùng với Hạ tướng quân"

Hách Liên Tử Y như ngồi chết lặng.

Mạc Chiêu Huân lại hít sâu một hơi, chậm rãi kể lại từ đầu đến cuối tất cả mọi chuyện cho nàng nghe.

Khi kể xong, Mạc Chiêu Huân lo lắng chờ biểu tình của nàng, tay chân lại lạnh lẽo, đáy lòng cũng lạnh lẽo giống như chính bản thân hắn đã rơi vào hầm băng ngàn năm giá rét vậy.

"Ta muốn được yên tĩnh một chút" Hách Liên Tử Y đứng dậy, lẳng lặng quay người đi khỏi đình trở về phòng mình, để lại Mạc Chiêu Huân vẫn ngồi thờ thẫn tại chỗ một mình.

Một lúc lâu sau, Mạc Chiêu Huân bỗng nhiên đứng bật dậy, hắn đã hứa sẽ chăm sóc cho nàng, dùng khoảng đời còn lại bảo vệ nàng, không để cho bất cứ ai làm tổn thương nàng. Dù giờ đây nàng có ghét hắn thế nào thì hắn cũng phải đảm bảo nàng luôn được an toàn, hơn nữa chuyện trong hang động ngày đó cũng cho hắn biết rõ bản thân hắn muốn gì.

Suốt cuộc đời này hắn chỉ cần mỗi mình nàng, cũng chỉ có thể ôm được một mình nàng, hắn không muốn chạm vào nữ nhân nào khác ngoài nàng. Chỉ có nàng mới làm hắn lo lắng đứng ngồi không yên, vui sướng hạnh phúc hay đau khổ tột cùng, cũng chỉ có nàng mới khiến hắn có cảm giác mù mị chìm đắm vào một ngọt mà không thể nào thoát ra được.

Nghĩ đến đây Mạc Chiêu Huân chạy nhanh về phía phòng Hách Liên Từ Y, nhanh chóng đẩy cửa bước vào, gấp rút như kiến bò trên chảo nóng sợ nàng sẽ rời đi: "Y nhi"

Hách Liên Từ Y mỉm cười nhìn Mạc Chiêu Huân: "Chàng đã nghĩ thông suốt?"

Mạc Chiêu Huân kinh ngạc nhìn người đang cười tươi trên giường, không thể tin vào mắt mình. Chẳng lẽ Y nhi không hề ghét hắn? Nàng chỉ muốn thử thách quyết tâm của hắn?

"Nàng không ghét, không hận ta?"

Hách Liên Từ Y lắc đầu, trước đây ở vách Biệt Dương nàng đã thấu tỏ rồi nên giờ nghe được tin này không còn làm nàng phải bất ngờ nữa. Thái Hậu ngay cả người thân của phu quân mình cũng dám ra tay giết hại thì người đáng chê trách phải là bà ấy.

Còn Mạc Chiêu Huân cùng Mạc Chiêu Thần, một người là một vị vua anh minh vì nước vì dân, một người là vương gia hiền lành tốt bụng không bao giờ hại bất cứ ai, thì họ hoàn toàn không có gì phải chê trách hay phải nhận dè bêu phỉ nhổ của người đời. Oan có đầu nợ có chủ, người sẽ phải cảm thấy hổ thẹn chỉ có Thái Hậu thôi.

Mạc Chiêu Huân chăm chú nhìn vào mắt nàng, thấy trong mắt nàng hoàn toàn không có căm ghét hay thù hận với hắn, Mạc Chiêu Huân vui sướng vọt vào phòng ôm chầm lấy nàng, mạnh mẽ siết nàng trong vòng tay.

"Ta cứ tưởng sẽ lại mất nàng một lần nữa, nhưng dù có bao nhiêu lần ta cũng nhất định nắm lấy tay nàng không buông, dù nàng có ghét ta có hận ta như thế nào"

"Chàng thật ngốc, ta đã hứa sẽ ở bên chàng không phải sao? Dù có xảy ra chuyện gì ta vẫn sẽ luôn giữ lời hứa của mình" Hách Liên Từ Y mỉm cười trách yêu hắn.

"Y nhi..." Mạc Chiêu Huân buông nàng ra, ánh mắt say mê nhìn nàng.

Hách Liên Từ Y chìm trong ánh mắt mê đắm đó, mỗi hai người dần dần chạm vào nhau, hoà quyện vào nhau không rời.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới.... oOo

"Chắc ngươi biết phải làm gì rồi đúng không?" Thái Hậu nhìn Hạ tướng quân đang cúi đầu đứng phía dưới. "Hôn lễ sắp tới, ai gia muốn ngươi cho người trộm long tráo phụng trong hôn lễ"

"Bẩm Thái Hậu, hạ thần đã rõ" Hạ tướng quân chấp tay.

"Nhớ, tráo đổi phải thật kín đáo, đợi khi Hoàng nhi bái đường xong thì lập tức giết ả ta không tha, làm cho ả ta càng đau đớn càng tốt" đáy mắt xoẹt qua sát khí, Thái Hậu cười lạnh. "Còn về bên Huân nhi, ai gia sẽ không bạc đãi nữ nhi của ngươi, ngược lại ai gia sẽ giúp nữ nhi của ngươi trở thành vương phi duy nhất"

"Hạ quan tạ ơn Thái Hậu" Hạ tướng quân mỉm cười vui sướng, càng cung kính cúi thấp đầu vâng lời.

Thái Hậu nở nụ cười độc ác ghê rợn, nếu không thể cản trở được thì chỉ còn cách tráo đổi, một khi lễ bái đường đã xong cùng với con tiện nhân đó đã không còn trên đời thì tên Tịch quốc công đó sẽ không còn đường mà từ chối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Thời gian thấm thoát trôi qua nhanh chóng, ba ngày sau là đến ngày thành thân, khắp nơi trong Quốc công phủ cùng với Chiến vương phủ đều giăng đèn kết hoa, dán giấy đỏ chuẩn bị lễ vật, ai cũng gấp rút chạy ra chạy vào bận rộn chuẩn bị. Chỉ riêng có Dạ Nguyệt là ngồi một chỗ nhàm chán vẽ vòng xoắn, mặc dù trong lòng có hồi hộp nhưng nàng cũng chẳng biết phải làm gì cho bớt hồi hộp, và cũng chẳng ai cho nàng giúp hay động một ngón tay vào chuẩn bị sắp xếp mọi thứ.

Bất chợt Dạ Nguyệt như nhớ ra gì đó, nàng hí hửng chạy vào thư phòng, Lăng Chi Hiên đang ngồi phê duyệt sổ con bên trong, xử lý việc trong quân ngũ.

“Hiên... hiên... Anh đưa cho em cuộn giấy da tìm thấy trong hang động đi, bản chữ cổ kỳ lạ ấy” mắt Dạ Nguyệt sáng rỡ, giống như mèo con tìm kim đồ chơi.

“Em định làm gì?” Lăng Chi Hiên ngẩng đầu lên, vừa buồn cười vừa lấy cuộn giấy từ trong vạt áo đưa cho Dạ Nguyệt.

“Em muốn mang cho lão sư phụ xem” Dạ Nguyệt như vớ được báu vật, càng hí hửng vui vẻ, cuối cùng nàng cũng có chuyện để làm.

“Được, anh đi với em” Lăng Chi Hiên buông bút đứng dậy, bước qua chỗ nàng nắm lấy tay nàng.

Hai người vui vẻ đi gặp Bách Y lão giả, lúc này cũng đang vô cùng buồn chán ngồi ngáp dài, ông muốn trở về vách Biệt Dương để điều chế được liệu của mình, ngồi không như thế này thật sự rất nhàm chán.

“Nha đầu ngốc, ở đây vô cùng chán, chẳng có gì cho ta chơi cả a~~” Bách Y lão giả vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt thì lập tức lên tiếng than vãn, cũng là lần đầu tiên Dạ Nguyệt thấy lão sư phụ than vãn như trẻ con thế này.

“Có đây” Dạ Nguyệt cười mờ ám nhìn lão sư phụ, tay đút vào trong vạt áo.

Bách Y lão giả như có mảy lên rồi nhanh chóng hỏi: “Nhanh, mang ra cho ta xem, là cái gì vậy?”

Dạ Nguyệt rút ra cuộn giấy da đẩy về phía Bách Y lão giả, rồi nàng cùng với Lăng Chi Hiên ngồi xuống phía đối diện Bách Y lão giả về mặt chờ mong nhìn ông.

Bách Y lão giả tò mò mở cuộn giấy da ra xem, vừa nhìn thấy loại chữ này ông liền kinh ngạc: “Làm sao con lại có cái này?”

“Chúng con tìm thấy ở trong Vô Đáy động” Dạ Nguyệt thấy lão sư phụ có vẻ biết loại chữ này nên càng hơn hớn. “Sư phụ, người có đọc được không?”

Bách Y lão giả nhíu mày nhìn một lượt qua cuộn giấy da: “Ta đã từng nhìn thấy loại chữ này trước đây, nó vốn dĩ là chữ của một bộ tộc tồn tại trước cả Lang Tộc, có một quyển sách cổ có giải nghĩa cách đọc loại chữ này, ta cũng có liếc sơ qua nên cũng có thể đọc được một chút những chữ trên này”

“Vậy...” Dạ Nguyệt khẩn trương. “Nó nói cái gì vậy sư phụ?”

“Cái gì đó về cánh cổng Thời – Không... và bộ tộc bí ẩn Thời Không” Bách Y lão giả trầm ngâm nói. “Trong đây có viết bộ tộc này canh giữ cánh cổng đó, nơi kết nối thời gian và các không gian lại với nhau....”

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên nhìn nhau, cánh cổng Thời – Không? Nơi kết nối thời gian và không gian?

“Nó có nói cánh cổng đó nằm ở đâu không sư phụ?” Dạ Nguyệt tròn trĩnh mắt, nếu tìm thấy cánh cổng đó thì nàng và sư phụ biết đâu may mắn có thể trở về được thế giới hiện đại a?

Bách Y lão giả lắc đầu: “Không thấy nhắc đến địa điểm nào, chỉ có một câu được viết đậm ở cuối cuộn giấy: Sống tức là chết – Chết tức là sống - Vạn vật đều chỉ thuộc về một nơi nhất định”

“Nghe cứ như một câu trong kinh Phật” Lăng Chi Hiên nhíu mày.

Không biết nó nằm ở đâu thì cũng như mò kim dưới đáy biển a, Dạ Nguyệt lắc đầu thở dài.

Bách Y lão giả cuộn cuộn giấy lại rồi đẩy ngược về phía Lăng Chi Hiên, nhìn sang Dạ Nguyệt: “Ta không biết tại sao nha đầu con lại có hứng thú với thứ này nhưng đối với ta thì nó hoàn toàn kỳ lạ và khó hiểu, con đang tìm kiếm điều gì đó phải không?”

Dạ Nguyệt gật đầu rồi nhìn Lăng Chi Hiên mỉm cười: “Một thứ vô cùng quan trọng”

Lăng Chi Hiên cũng cong khóe môi lên, cung chiều vuốt tóc nàng, hần phát tay áo lập tức xuất hiện một ám vệ: “Cho người truy tìm nguồn gốc của bộ tộc Thời Không”

Ám vệ nhận lệnh rồi xoẹt một cái biến mất trong không khí.

Cho dù chỉ là một tia sáng mỏng manh nhưng chỉ cần có cách để trở về, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua, để trở về nơi thật sự mà bọn họ thuộc về....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Đêm trước ngày thành thân, Dạ Nguyệt cùng Hách Liên Tử Y được Thần đế cho người đưa sang Thừa Tướng phủ, nhờ Sở thừa tướng chuẩn bị làm nơi rước tân nương từ cho các nàng.

Sở thừa tướng rất sẵn lòng, thậm chí còn rất hứng thú làm trò này. Nghĩ lại cũng đúng, ông ấy chỉ có duy nhất Sở hoàng hậu là con, cũng đã gả đi rồi nên cảm thấy rất trống vắng, giờ lại được thêm một lần nữa cảm giác gả nữ nhi, thật là có chuyện thú vị để làm thì không sợ buồn chết nha...

Thậm chí ông ấy còn cho người chuẩn bị của hồi môn cho các nàng. Ngoài ra Hoàng hậu cùng Thần đế từ trong cung cũng cho người mang tặng rất nhiều lễ vật, góp vào một phần của hồi môn, nên thành ra từ không có gì để mang theo thì nay trong phủ Thừa Tướng gương phù khăn đỏ để thành hai hàng ngăn nắp.

Thêm sinh lễ được đem đến từ Quốc công phủ và Chiến vương phủ càng nhiều vô kể, mặc dù phủ Thừa Tướng rất rộng nhưng dường như còn thiếu cả chỗ để, Sở thừa tướng phải cho một đội lính canh từ trong nhà ra tới ngoài sân để canh chừng lễ vật, chứ để lộ thiên như thế này giống như mời gọi trộm vào nhà vậy a.

Bên lễ thành thân thì được chính tay Thần đế sắp xếp, làm lễ bái đường sẽ ngay tại Thần Nhật hoàng cung với Thần đế, Hoàng Hậu cùng Thái Hậu ngồi ở ghế chủ hôn. Như vậy mọi người chỉ cần tham gia ở một nơi duy nhất, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Nguyệt bị đánh thức từ rất sớm, vừa mở mắt ra đã thấy một hàng nha hoàn ma ma đang mỉm cười nhìn nàng, Dạ Nguyệt ngơ ngẩn nhìn bọn họ cả nửa ngày mới sực nhớ ra hôm nay lễ thành thân của mình.

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, tắm rửa sạch sẽ rồi được các nha hoàn mặc hỷ phục rườm rà vào cho mình, bộ hỷ phục đồ rực với những đường kim thêu chỉ vàng tinh tế, được đính tất cả bằng những viên đá quý sáng lấp lánh khiến bộ hỷ phục rực rỡ dưới nắng sớm của buổi sớm mai, mặc cả bộ vào không còn có thể nhìn ra vóc dáng thường ngày của tân nương từ nữa.

Ngồi trước gương được hỷ nương chải đầu cùng trang điểm, Dạ Nguyệt ngồi nhìn chăm chăm khuôn mặt phấn son của mình trong gương, nàng lại có thể một lần nữa nhìn thấy cô gái thanh tú trước đây, khi nàng tham dự vào lễ hội ở biệt thự của chị Ngọc Linh.

Giờ thì nàng đã bắt đầu có cảm giác bản thân mình sắp được gả đi rồi, ở thế giới kia dù đã kết hôn nhưng chưa từng tổ chức hôn lễ nên nàng vẫn cảm tưởng bản thân mình vẫn chưa phải là phụ nữ đã lập gia đình, nhưng bây giờ có lẽ nàng đã phải tin bản thân mình đã có chồng rồi a.

Sau khi chuẩn bị xong, mọi người mỉm cười lui ra khỏi phòng, hỷ nương cũng hồi hã ra trước cửa phòng đợi nghe tiếng trống kèn của phía tân lang, một bộ giống như đứng ngồi không yên.

Dạ Nguyệt bị bỏ ngồi lại một mình trong phòng, nàng lười biếng tựa người vào thành giường. Đột nhiên một cơn gió xoẹt ngang, Dạ Nguyệt không hay biết gì đã bị đánh bất tỉnh, trước mắt chỉ là một màu đỏ rực của tấm khăn che mặt rồi mọi thứ chìm vào bóng tối sâu thẳm.

0w0

Lăng Chi Hiên hôm nay cũng dậy từ rất sớm, phải nói là hẳn không ngủ được, bình thường đều có cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của người nào đó trong lòng, còn tối qua hẳn phải ngủ một mình trên chiếc giường rộng rãi khiến hẳn trở mình liên tục không tài nào chợp mắt nổi. Chỉ mới một buổi tối thôi mà hẳn đã thấy nhớ cô gái nhỏ của mình rất nhiều.

Cho người chuẩn bị kiệu, xe ngựa và một đội ngũ rước dâu hùng hậu đứng chờ lệnh trước cửa, sắp xếp cho ám vệ trà trộn vào đội ngũ quân lính để âm thầm bảo vệ, ngoài ra còn cho cả ám vệ ẩn núp trong bóng tối để phòng bất trắc. Xong, Lăng Chi Hiên trở về phòng thay cát phục tân lang trong lòng bỗng nhiên cảm thấy hơi hợp lạ thường, dù ở thế giới kia đã làm giấy kết hôn nhưng lần đầu tiên làm lễ như thế này cũng thật khiến hẳn cảm thấy phấn khởi. Nếu cả hai không thể trở về được thì cũng xem như ở nơi này cô gái nhỏ cũng đã đường đường chính chính trở thành thê tử của hẳn, cả thiên hạ này đều biết.

Đến giờ lành, Lăng Chi Hiên mặc y phục một màu đỏ rực, khuôn mặt anh tuấn tuấn mỹ dưới ánh nắng mặt trời, động tác ưu nhã phóng lên lưng ngựa, mỗi con lên thành một độ cong hoàn hảo, tâm trạng phấn khởi khiến không khí xung quanh hẳn không còn lạnh lẽo như trước mà thay vào đó là gió xuân ấm áp, muôn hoa nở rộ.

Dọc đường đi, đội ngũ rước dâu đi đến đâu là dân chúng Kinh Thành bu đông ở hai bên đường xem náo nhiệt đến đó, nhìn tân lang tuấn mỹ như thiên tiên, cả người toát ra khí chất vương giả trời sinh mà dân chúng hai bên đường đều kinh ngạc cùng ái mộ, có người vui mừng chúc phúc cũng có người ganh tỵ với nữ chính hôm nay, ước gì mình là tân nương tử, nữ nhân hai bên đường không khỏi thở dài cảm thán.....

Đến trước cửa phủ Thừa Tướng, hai đội ngũ rước dâu đều đến cùng một lúc, bên đội ngũ của Mạc Chiêu Huân thì có đến hai kiệu hoa, theo sắp xếp thì hẳn cũng đã đi rước nữ nhi của Hạ tướng quân, rồi sẽ cùng bên Lăng Chi Hiên rước dâu một lượt bên Sở thừa tướng, chống kèn vang dội

náo nhiệt khắp một vùng trời, dân chúng bu lại nghệt cả đường trước cửa phủ.

Lăng Chi Hiên cùng Mạc Chiêu Huân xuống ngựa, thông thả đi vào trong phủ, tự bản thân bế tân nương ra khỏi cửa nhà. Ở nơi này có tập tục đặc biệt, khi thành thân tân lang sẽ chính tay bế tân nương ra khỏi cửa, sau đó đến trước mặt phụ mẫu tân nương chấp tay cúi đầu ba lần, khi được sự cho phép mới có thể đưa tân nương rời đi. Tập tục này đại biểu cho suốt cuộc đời tân lang sẽ luôn luôn bảo vệ tân nương, dù có sóng to gió lớn hay đại nạn ập tới thì vẫn dùng đôi tay này che chở cho nàng, đồng thời cũng xem như thể hiện kính trọng công lao dưỡng dục của phụ mẫu tân nương.

Bế cô gái nhỏ trên tay, Lăng Chi Hiên cảm giác cực kỳ hạnh phúc, nở nụ cười vui sướng đẹp mê hồn, làm điên đảo biết bao nhiêu dân chúng đứng xem hai bên đường.

"Nguyệt, hôm nay anh cảm giác như em nặng hơn thì phải" Lăng Chi Hiên nhỏ giọng nói, trêu ghẹo cô gái nhỏ.

Chỉ thấy nàng run run cảm tưởng như đang nín cười nên Lăng Chi Hiên cũng cười cười không nói gì nữa, nhanh chóng bế nàng ra kiệu hoa trước phủ. Mạc Chiêu Huân cũng vừa bế Hách Liên Tử Y vào trong kiệu hoa.

Khi tân nương đã ngồi yên trong kiệu hoa, Lăng Chi Hiên cùng Mạc Chiêu Huân đến trước mặt Sở thừa tướng, mà lúc này có thêm một đứa trẻ nhỏ năm sáu tuổi xinh xắn đáng yêu đứng bên cạnh, hai người chấp tay cúi đầu ba lần.

"Được rồi nhớ chăm sóc các nàng thật tốt" Sở thừa tướng mỉm cười.

Bách Y lão giả cũng cong khoe môi mỉm cười rồi gật đầu ý bảo đồng ý.

Chiêng trống lại vang lên rộn rã, hai đội ngũ rước dâu lại bắt đầu di chuyển hướng về phía Thần Nhật hoàng cung, lúc này trên vai của đội ngũ quân lính phía sau đều đang khiêng những chiếc gương phủ khăn đỏ, trải dài ra mấy dặm đường.

Sở thừa tướng đứng nhìn đội ngũ rời đi mà khoe mắt cay cay, làm ông nhớ đến lúc gả nữ nhi của mình, lúc đó tên tiểu tử cướp con gái rước của ông đi mắt vẫn còn là Thái tử..... Nếu được ông mong muốn nữ nhi mình gả cho một người bình thường, bình bình an an hạnh phúc sống hết phần đời còn lại, đáng tiếc..... nữ nhi ông phải dấn thân vào cái nơi lạnh lẽo vô tình đó, thật khiến ông luôn luôn lo lắng không yên, một mai ông chết đi thì không biết nữ nhi ông có thể dựa dẫm vào ai nữa đây..... haizzz.....

Bách Y lão giả lúc này cũng biến mất vào trong không khí, được ám vệ âm thầm đưa đi ẩn núp cùng trong bóng tối để có thể âm thầm quan sát lễ thành thân từ phía xa.

Đội ngũ rước dâu đến trước cửa Thần Nhật hoàng cung, Lăng Chi Hiên cùng Mạc Chiêu Huân xuống ngựa, ra lệnh cho đội ngũ khiêng sinh lễ cùng của hồi môn chuyển hướng về Quốc công phủ cùng Chiến vương phủ, chỉ giữ lại một vài thân cận theo bên mình.

Lăng Chi Hiên đến trước cửa kiệu hoa, đưa chân đá nhẹ cửa kiệu rồi đưa tay vào trong kiệu, tân nương nắm lấy tay Lăng Chi Hiên, lập tức một lực kéo nhẹ làm nàng ngã vào lòng ngực vững chãi. Lăng Chi Hiên bế nàng lên, thấy nàng nằm im không giẫy dụa như thường ngày làm hắn cong khoe môi lên, cô gái nhỏ hôm nay thật tự giác nha.

Bên Mạc Chiêu Huân thì không được không gian màu hồng như vậy, hắn thật sự rất muốn bế Y nhi lên nhưng đại ca có dặn nếu đã gả rồi thì phải gả rồi cho tới nơi, không được thiên vị bên nào nếu không sau này sẽ sinh chuyện rắc rối, người chịu mũi nhọn sẽ là Y nhi chứ không phải hắn. Mạc Chiêu Huân thờ dài, đá hai cửa kiệu rồi hỷ nương vờn tay đỡ lấy tân nương từ bước ra khỏi kiệu.

Năm người tiến vào đại điện của Thần Nhật hoàng cung được trang hoàng vô cùng xa hoa lộng lẫy, trên ghế vàng Thần đế đang ngồi uy nghiêm, ra dáng chủ hôn đầy long trọng. Sở hoàng hậu ngồi kế bên cũng mỉm cười vui vẻ, Thái Hậu ngược lại cũng đang rất phấn khởi làm cho chư hầu bên dưới nhíu mày khó hiểu, ai không biết Thái Hậu có khúc mắc với Tịch quốc công. Nhưng nghĩ lại hôm nay cũng là ngày thành thân của Chiến vương gia với nhị tiểu thư Hạ tướng quân nên có lẽ vì vậy mà Thái Hậu mới vui mừng như vậy, nghĩ vậy nên mọi người đều giãn mày ra, chuyển qua một bộ vui mừng cho các đôi tân giai nhân trên đại điện.

"Giờ lành đã đến" Thần đế phát tay áo.

Hỷ nương lập tức cung kính làm lễ rồi quay sang năm người, giọng điệu lạnh lạnh nói to cho cả đại điện đều nghe: "Tân lang, tân nương..... Nhất bái thiên địa"

Năm người quay về phía sau cùng làm lễ bái thiên địa.

"Nhị bái cao đường"

Năm người quay ngược lại hướng Thần đế, cung kính làm lễ bái.

"Phu thê giao bái"

Lăng Chi Hiên xoay người lại, đối mặt với người bên cạnh mình, trong lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp, cưới được người trước mặt này, hắn cảm

thấy như vậy đã đủ rồi. Cả hai cùng cúi đầu giao bái.

Bên Mạc Chiêu Huân rắc rối hơn, dưới sự hướng dẫn của hỷ nương, Mạc Chiêu Huân phải giao bái với từng người.

"Đưa vào động phòng" Hỷ nương vui mừng kết thúc nghi lễ thiêng liêng trong buổi sáng hôm nay.

Thái Hậu âm thầm ra hiệu cho một nha hoàn phía dưới, nàng ta lập tức chạy vào đám nha hoàn hỷ nương đang đưa các tân nương tử vào tân phòng, bất ngờ nàng ta đập bộ hỷ phục của một tân nương tử làm nàng té nhào xuống đất kéo theo hai người kia cũng té theo nàng.

Khăn đỏ vừa rơi ra, khắp đại điện liền im lặng như tờ, không một ai dám hít thở mạnh, vì.....

Một trong ba tân nương tử lại không thấy nhị tiểu thư Hạ tướng quân đâu mà chỉ thấy một nữ tử xa lạ nào đó.

Thái Hậu thì trợn mắt không thể tin được nhìn khuôn mặt quen thuộc mà bà ta vô cùng căm ghét phía dưới, sao lại là con tiện nhân này?

Lăng Chi Hiên đỡ lấy Dạ Nguyệt đứng dậy, nhỏ giọng hỏi: "Em không sao chứ?"

Dạ Nguyệt méo mặt xách đôi hài đế cao cả tất lên, nàng quen mang hài vải rồi à, dạng này lần đầu nàng mang nên khó tránh khỏi bị đau chân: "Cái đôi giày này làm chân em đau quá, nó thật sự rất nặng à"

"Em đừng mang nữa" Lăng Chi Hiên ghét bỏ đôi giày, đưa cho một nha hoàn để nàng ta đem quăng, mặc dù nhờ nó mà cô gái nhỏ không bị Thái Hậu nghi ngờ...

Còn bên đây, Mạc Chiêu Huân cũng nhanh chóng đỡ Hách Liên Tử Y đứng dậy, khó hiểu nhìn nữ tử xa lạ ở dưới đất.

"Chuyện này là như thế nào, nữ nhi của Hạ tướng quân đâu?" Thần đế làm bộ nhũn mỳ tức giận, vỗ ghề cao giọng chất vấn bên dưới. "Nữ nhân kia, người là ai? Sao lại giả làm nữ nhi Hạ tướng quân bái đường thành thân với Chiến vương gia?"

"Bầm... bầm hoàng thượng..." nữ tử xa lạ lập tức quỳ gối trước mặt Thần đế, cơ thể run rẩy. "Nô tỳ.... nô tỳ là nha hoàn thân cận Hạ tiểu thư...."

"Hay cho một cái nha hoàn lớn gan dám làm nên chuyện tãi đình như thế này" Thần đế ra vẻ phẫn nộ. "Người đâu, mang ả ta ra chém cho trảm!"

"Hoàng thượng tha mạng, tất cả là do Hạ tướng quân bắt nô tỳ phải làm vậy, nếu không ông ấy sẽ giết cả nhà nô tỳ, xin Hoàng thượng khai ân, tha mạng cho nô tỳ" nữ tử liên tục dập đầu trước mặt Thần đế, khóc lóc van xin khiến cho nhiều người thấy cảnh đó không khỏi thương xót.

"Người đừng có xảo ngôn, Hoàng thượng người đừng tin ả, phụ thân thần thiếp tuyệt đối không phải là hạng người làm những việc như vậy" Hạ phi ngồi một bên lúc bấy giờ nóng giận đứng dậy chỉ vào nữ tử bên dưới hét lớn. "Nói, ai sai người giả họa cho phụ thân ta?"

"Nô tỳ không dám xảo ngôn trước mặt Hoàng thượng, cho dù có một trăm cái mạng nô tỳ cũng không dám" nữ tử lại quỳ lạy van xin, nước mắt mũi chảy dài.

"Vì có sự gì mà Hạ tướng quân bắt người làm vậy?" Thần đế khó hiểu hỏi.

"Nhị tiểu thư.... nhị tiểu thư.... đã bỏ trốn cùng nam nhân mà nàng ấy yêu... nên... nên Hạ tướng quân muốn nô tỳ thay thế nhị tiểu thư...." nữ tử thành thật trả lời, cơ thể vẫn liên tục run rẩy, đầu vẫn cúi thấp xuống đụng cả đất.

"Không thể nào, rõ ràng nàng ta đang bịa đặt chuyện vu khống người khác, muội muội thần thiếp luôn ở trong phủ chưa từng ra ngoài, làm sao có cơ hội gặp mặt nam nhân rồi bỏ nhà đi được" Hạ phi rống hống cãi lại làm mặt nàng ta đỏ lên trong vô cùng đáng sợ.

"Nói láo hay nói thật chỉ cần tra ra là có thể biết được" Thần đế lạnh lẽo nhìn sang Hạ phi khiến nàng ta bất giác run rẩy cơ thể. "Người đâu, bắt Hạ tướng quân giam vào hình bộ, chờ ngày điều tra xét xử"

"Hoàng thượng người không thể bắt nhốt phụ thân thần thiếp" Hạ phi kinh hãi nhìn Thần đế, vẻ mặt khẩn thiết van xin khó nói thành lời.

"Sao trảm không thể?" Thần đế nhướng mày, một bộ tức giận kìm nén, âm trầm đến cơ hồ làm tất cả quần thần trong đại điện đều run rẩy cúi đầu không dám lên tiếng.

Hạ phi ngã ngồi trên ghế, bộ dạng hoảng loạn, mắt mờ lớn ngập nước nhìn sang Thái Hậu....

Thái Hậu lúc này mới từ tốn lên tiếng: "Hạ phi đã mệt rồi, người đâu dìu Hạ phi về cung nghỉ ngơi"

"Dạ, Thái Hậu!" nô tỳ nhún người rồi bước sang dìu Hạ phi ra khỏi đại điện.

Một hồi kịch ly kỳ qua đi, mọi người giờ khóc giờ cười không biết phải làm thế nào, hôm nay ngày đại hôn mà lại diễn ra một sự cố kinh thiên như thế này.

Thái Hậu nhìn thấy Dạ Nguyệt bên dưới càn khiến bà ta tức điên lên, không phải đã tính toán cẩn thận lắm rồi sao, rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Đang tức giận thì một thái giám mặt mày xanh mướt hồi hải chạy vào quỳ xuống trước mặt Thần đế: "Hoàng thượng.... Chiêu Hoàng quận chúa.... mất tích rồi"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

"Đệ nói thật sao?" Thần đế kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên từ tốn uống trà bên dưới, không đáp cũng đồng nghĩa với thừa nhận.

"Năm đó phụ hoàng ta đang bệnh nặng, một mình mẫu hậu toàn quyền nắm trong tay, ta không ngờ mẫu hậu lại vu oan cho Hách Liên tướng quân. Hơn nữa lại là người độc chết các hoàng thúc của ta...." Thần đế nhẹ giọng nói, trong giọng nói là khổ sở không thể kìm nén.

Từ trước đến giờ hắn biết mẫu hậu hắn tâm địa thâm sâu khó lường, sống ở nơi thâm cung này bàn tay vốn đã vấy máu từ lâu nhưng hắn thật sự không thể tin được ngay đến những chuyện thế này mà bà ấy cũng làm được.

"Lục hoàng thúc chính là Bách Y thần y? Là người đã điều chế giải dược cứu ta?" Thần đế yếu ớt hỏi. "Ông ấy có thể bỏ qua thù hận với mẫu hậu mà cứu ta?"

Lăng Chi Hiên lại từ tốn uống trà, thông thả nói: "Oan có đầu nợ có chủ, người nào làm thì người đó phải gánh chịu"

"Còn đệ... đệ có trách ta không?"

"Người không có lỗi tại sao phải trách?" Lăng Chi Hiên thần nhiên hỏi ngược lại. "Hơn nữa có một chuyện quan trọng cần phải giải quyết ngay lập tức"

Thần đế lại yếu ớt nhìn Lăng Chi Hiên.

"Thái Hậu muốn trao đổi tân nương trong hôn lễ" Lăng Chi Hiên nói đến đây mới toát ra khí lạnh, dừng đến chuyện này thì hắn không thể nào không quan tâm được. "Đôi Nguyệt nhi với nữ nhi của bà ta" thật may vì hắn đã cho người ngày đêm âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của bà ta, nếu không thì cô gái nhỏ gặp nguy hiểm mà hắn cũng không biết gì.

Thần đế không còn ngạc nhiên khi nghe đến chuyện này nữa, người đó là dạng người có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích: "Đệ đã có cách đối phó chưa?"

"Đã chuẩn bị xong, dựa vào chuyện này một lần diệt luôn tay mắt của Thái Hậu, Hoàng thượng có đồng ý không?"

"Mọi chuyện đều giao cho đệ" Thần đế gật đầu, chỉ có một cách có thể dùng người đó lại, là tước đi mọi quyền lực trong tay của người đó, cho người ngày đêm âm thầm giám sát để ngăn cản chuyện không thể nào tha thứ được mà người đó muốn làm, hay nói cách khác là mãi mãi giam lỏng trong cung, thân là con hắn không thể nào hạ lệnh mang mẫu thân của mình đi chém đầu được, dù cho con người đó có độc ác như thế nào thì công ơn dưỡng dục vẫn lớn như trời biển....

"Ta sẽ ban chiếu chỉ rửa sạch nỗi oan cho cả gia tộc Hách Liên tướng quân, để Hách Liên muội có thể đường đường chính chính thành thân với nhị đệ" Thần đế cười buồn nói.

Chiếu chỉ vừa ban xuống, cả thiên hạ lại một lần nữa xôn xao bàn tán âm ỉ về người đã đứng phía sau vu oan giá họa cho cả gia tộc Hách Liên, nhưng không ai biết được là người nào đã làm. Về bên Hách Liên Từ Y, nàng quyết định sẽ sống với thân phận Tiêu Ngọc Dạ Liên, vĩnh viễn để cho quá khứ thương tâm đó chôn sâu vào đáy lòng mình, chỉ cần cả nhà nàng được rửa sạch oan ức thì như vậy với nàng cũng đã đủ....

Thái Hậu cũng không đưa động gì đến chuyện này, cả nhà Hách Liên gia đã mãi mãi ngậm miệng dưới mồ, dù cho có rửa sạch oan ức cũng không thể tra ra được là bà ta làm, bà ta tuyệt đối tin tưởng vào mưu kế của mình năm đó, vô cùng hoàn hảo và bà ta có thể dễ dàng phui sạch mọi mũi nhọn hướng về mình, cũng như chuyện mấy chục năm về trước..... Huống hồ gì nếu mọi chuyện đã bị bại lộ thì bà ta không thể yên ổn mà còn ngồi đây như bây giờ.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, dù có hoàn hảo đến đâu thì vẫn xuất hiện lỗ hổng bên trong, chỉ là bà ta không thể nào biết được chuyện

mình đã làm đã bị vạch trần.... và bản thân đã bị giam lỏng trong cung mãi mãi....

0w0

"Phu nhân... phu nhân..."

Tiếng gọi mơ hồ của ai đó kéo Dạ Nguyệt ra khỏi đáy vực sâu thăm đen ngòm, Dạ Nguyệt mơ hồ mở mắt ra, đập vào mắt nàng là một ám vệ đang quỳ một chân trước mặt nàng, mà bên cạnh là Hạ tướng quân cùng với Mạc Chiêu Hoàng trong trang phục tân nương bị bất tỉnh.

"Ngươi là....?" Dạ Nguyệt khó hiểu quay qua hỏi. "Chuyện gì đang xảy ra ở đây?"

"Quốc công gia cho hạ thần theo bảo vệ phu nhân" ám vệ cung kính đáp rồi đưa cho Dạ Nguyệt một đôi hài đế bằng cao được làm bằng vật liệu gì đó mà nàng không biết, chỉ biết là nó rất nặng.

"Đây là...?" Dạ Nguyệt nhìn đôi hài cao dưới đất rồi nhìn một lượt qua Hạ tướng quân và Mạc Chiêu Hoàng thì cũng xem như đã hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi. "Được rồi, ta đã hiểu"

Ám vệ nghe vậy lập tức gạt đầu rồi mang cơ thể Hạ tướng quân và Mạc Chiêu Hoàng biến mất trong không khí.

Dạ Nguyệt ngồi ngẩn ngơ trong phòng, sau đó nhú mày: "Hừm, sư phụ lại không nói một câu gì về chuyện này a....nhất định phải phạt!"

***** Ò Ó O Lăn ranh giới..... oOo

Thái Hậu cơ hồ muốn ngất xỉu, ngã ngồi trên ghế, cơ thể run rẩy nhìn tên thái giám đang quỳ phía dưới: "Hoàng nhi của ai gia.... Hoàng nhi của ai gia làm sao bị mất tích? Ngươi nói rõ cho ai gia nghe, NÓI" Thái Hậu rống lên.

"Bẩm Thái Hậu.... quận chúa nói cảm thấy không khỏe không muốn tham gia lễ nên quận chúa ở suốt trong phòng từ sáng, nô tài là mang ngự thiện đến cho quận chúa dùng thì phát hiện quận chúa không có trong phòng, nô tài cũng đã cho người tìm kiếm khắp nơi nhưng cũng không thấy quận chúa ở đâu..."

Mắt Thái Hậu xoẹt qua tia nghi vấn, Hoàng nhi không có thay thế con tiện nhân kia làm lễ bái đường thành thân, chẳng lẽ đến giờ vẫn chưa ở chỗ Hạ tướng quân trở về?

"Người đâu, cho quân lính đi tìm Chiêu Hoàng quận chúa, phải lục soát khắp mọi góc ngách cho trẫm, tuyệt đối không được bỏ sót chỗ nào, nhất định phải tìm ra quận chúa" Thần đế hạ lệnh, cấm vệ bên dưới nhận lệnh rồi đi.

"Mẫu hậu, người cũng đã mệt rồi..." Thần đế quay sang Thái Hậu như lo lắng nói. "Luu công công, dìu Thái Hậu về Đạm Hương cung, không được để bất cứ ai đến làm phiền Thái Hậu nghỉ ngơi"

"Vậy ai gia về cung trước, có tin của Hoàng nhi lập tức phải cho ai gia biết" Thái Hậu cũng không từ chối, để Luu công công đỡ lấy mình, loạng choạng ra khỏi đại điện.

Sau khi Thái Hậu đi khỏi, Thần đế ngồi uy nghiêm trở lại: "Cũng không còn sớm nữa, yến tiệc bắt đầu được rồi"

Vừa dứt, một hàng cung nữ lần lượt đi vào, đặt món ăn lên bàn trước mặt văn võ bá quan, mở nắp bạc ra, mùi hương ngào ngạt lan toả khắp đại điện. Mới vừa trải qua đoạn thời gian căng thẳng, văn võ bá quan dường như cũng đã kiệt sức tổn hao tinh thần, vừa thấy thức ăn thì bụng liền như cồn cào kêu gào.

"Khai yến!" Thần đế đồng loạt nói, tất cả mọi người phía dưới đều bắt đầu động đũa không còn kiêng dè gì nữa.

Lăng Chi Hiên và Mạc Chiêu Huân đang chuẩn bị đưa Dạ Nguyệt cùng Hách Liên Tử Y vào một phòng ở cung của Hoàng Hậu đã được Thần đế sắp xếp trước để cho các nàng nghỉ ngơi thì Luu công công hồi hã từ bên ngoài chạy vào.

"Hoàng thượng.... Hoàng thượng.... chuyện lớn rồi Hoàng thượng..." Luu công công quỳ xuống thờ hồn hèn.

"Có chuyện gì? Ngươi đã đưa Thái Hậu về cung chưa?" Thần đế nhú mày.

"Thái Hậu.... Thái Hậu bị một tên đeo mặt nạ đồng bắt đi rồi" Luu công công đập đầu xuống đất.

"Cái gì?" Thần đế đứng bật dậy.

Lúc này một ám vệ xuất hiện phía sau Lăng Chi Hiên nói nhỏ vào tai hắn, Lăng Chi Hiên liền quay qua nói với Thần đế: "Đã biết Chiêu Hoàng quận chúa ở đâu, cũng là bị tên đeo mặt nạ đồng bắt đi"

Thần đế sắc mặt cực kì khó coi khiến cả đám văn võ bá quan phía dưới đều run bần bật sợ hãi, không dám thở mạnh, cũng không thể nuốt trôi

thêm phần nào các món ăn ngon trên bàn. Hôm nay là ngày đại hôn hay là ngày đại nạn vậy a, tại sao hết chuyện này tới chuyện khác kéo đến vậy?

"Tịch quốc công, khanh biết hấn ở đâu không?" Thần đế quay sang Lăng Chi Hiên hỏi, trước mặt người khác nên không thể xưng hô thân mật không có trên dưới được.

"Bẩm Hoàng thượng, thần không có manh mối để tra ra được nơi trú ẩn của hấn" Lăng Chi Hiên chấp tay ra vẻ cung kính. Đây là sự thật, tên này làm việc rất kín đáo và giáo hoạt, rất khó để theo dõi hấn hay những tên sát thủ làm việc cho hấn.

"Ta biết hấn ở đâu" giọng nói Bách Y lão giả vang vọng trong không khí nhưng không thấy người đâu.

"Người là...?" Thần đế kinh ngạc nhìn ngó xung quanh, cả đám bá quan bên dưới cũng trợn mắt tìm kiếm xung quanh.

"Chỉ cần đến khu rừng bên cạnh vách Biệt Dương, các người sẽ tìm được thứ cần tìm.. Hai tên tiểu tử kia, phải đối tốt với hai nha đầu nhà ta đó, nếu có chuyện gì ta nhất định sẽ tìm các người tính sổ. Ta đi đây!!" con gió xoẹt ngang ra cửa để lại mọi người bàng hoàng ngồi ngay tại chỗ, hầu hết tất cả mọi người đều về mặt ngờ ngẩn không hiểu gì hết, chỉ có những người trong cuộc mới hiểu ý nghĩa những lời nói đó thôi.

"Là Lục hoàng thúc" Mạc Chiêu Huân âm thầm thông báo cho Thần đế và Sở hoàng hậu.

Thần đế xem như đã hiểu, trong đáy lòng không khỏi dâng lên xúc động, cố kìm nén lại, Thần đế hạ lệnh rút hết quân lính đang tìm kiếm bên ngoài về, một đường thẳng tiến đến khu rừng bên cạnh vách Biệt Dương rà soát trước hang ổ của tên đeo mặt nạ. Cũng ngay trong đêm đó, cả sáu người cũng âm thầm cùng âm vệ lên đường đi đến vách Biệt Dương.

0w0

Vì dùng ngựa đi ngàn dặm lại liên tục đi không ngừng nghỉ nên chỉ chiều ngày thứ bảy cả sáu người đã đến trấn nhỏ dưới chân núi Biệt Dương, đến trước cả quân lính triều đình.

Âm vệ lập tức tản ra tìm kiếm khu rừng bên cạnh, còn sáu người nhanh chóng đến căn nhà nhỏ trên lưng chừng vách núi.

"Sư phụ..." Dạ Nguyệt gọi lớn, đẩy cửa hàng rào gỗ cùng mọi người bước vào trong sân.

"Bách Y tiền bối" Lăng Chi Hiên cũng lên tiếng nhưng hoàn toàn không có tiếng trả lời.

Tìm kiếm khắp nơi xung quanh nhà cũng không thấy bóng dáng ai, nhìn bên trong nhà cũng có thể suy đoán người bên trong đã không ở đây hơn một tháng rồi.

"Có lẽ lão sư phụ lại đi ngao du một thời gian rồi" Dạ Nguyệt buồn chán ngồi xuống ghế đá trước sân nói, nàng có nghe Từ Y tỷ nói lão sư phụ lâu lâu sẽ lại bí mật đi hành tẩu giang hồ ngao du đó đây để thu thập kinh nghiệm cũng những kiến thức mới lạ từ khắp mọi nơi.

"Xem ra phải chờ cho đến khi âm vệ tìm ra bọn chúng đang ở đâu" Thần đế ảo não nói.

Giọng cười khàn đục rợn tóc gáy vang lên, tên nam nhân đeo mặt nạ đồng thư thái ngồi vắt ngang qua một cành của cây hoa anh đào: "Các người thật may mắn, nhờ đệ đệ ta mà các người có thể tìm được tới tận đây"

"Cái gì?" cả đám đứng dậy khó tin nhìn tên nam nhân trên cây, cất công đi tìm hấn thì hấn lại đơn giản xuất hiện trước mặt như thế này.

"Người nói ai là đệ đệ người?" Dạ Nguyệt trừng mắt nhìn hấn.

"Haha vẫn hung thần ác bá như xưa" tên đeo mặt nạ cười lớn, vui vẻ trêu ghẹo Dạ Nguyệt.

Lăng Chi Hiên nhanh chóng nắm chặt lấy tay cô gái nhỏ kéo về phía sau mình, tên đeo mặt nạ thấy vậy càng thích thú: "Tiểu tử người cứ yên tâm, ta không hứng thú với tiểu nha đầu không bao giờ lớn nổi đâu"

"TMD!!!" Dạ Nguyệt la hét, mỗi gần gặp tên này là nàng lại muốn chửi thề a....

"Người rút cuộc là ai? Ai là đệ đệ người?" Mạc Chiêu Huân như nghĩ ra gì đó, cũng lên tiếng chất vấn.

"Người nhốt mẫu hậu cùng muội muội ta ở đâu?" Thần đế cũng không thể đứng nhìn, gấp rút hỏi.

"Mẫu hậu các người?" tên đeo mặt nạ lại cười giễu cợt. "À à ta nhớ ra rồi, các người đang nói đến con tiện nhân lòng lang dạ sói đó có đúng không? Các người có biết ả ta đã làm những gì hay không?"

Thần đế và Mạc Chiêu Huân đều trầm ngâm im lặng không thể nói được gì, bởi vì bọn hấn cũng không biết có thể phản bác cho người đó như thế nào.

"Cho nên hãy để ta thay mặt những vong linh dưới dòng Vong Xuyên đó, tiễn ả ta một đoạn đường xuống tầng thứ mười tám của địa ngục" ánh mắt căm hận, tên đeo mặt nạ nghiêng răng nghiêng lợi rít lên.

"Ngươi là một trong bốn người còn lại có đúng hay không?" Lăng Chi Hiên bắt ngờ lên tiếng khiến mọi người sững sốt.

Tên đeo mặt nạ đồng đột nhiên im lặng, ánh mắt băng lãnh nhìn Lăng Chi Hiên rồi hần cong khoe môi lên: "Ta rất thích những con người thông minh tài trí như ngươi và nha đầu đó" vừa nói hần vừa tháo mặt nạ trên mặt xuống, khuôn mặt anh tuấn cùng với khuôn mặt Bách Y lão già giống nhau đến sáu bảy phần, trông hần cũng khoảng chừng hai mươi mấy tuổi.

"Đại hoàng thúc....Mạc Thượng Khiêm?" Mạc Chiêu Huân kinh ngạc, thật ra lúc này hần cũng lơ mờ suy đoán như Lăng Chi Hiên.

"Các ngươi biết ta?" Mạc Thượng Khiêm cười như không cười, đáy mắt vẫn là vô hạn lạnh lẽo. "Ta nhớ ta chưa từng gặp các ngươi bao giờ thì đã bị mẫu thân các ngươi hại chết, làm sao các ngươi nhận ra ta?"

"Trong ngự thư phòng của phụ hoàng có treo năm bức tranh hoạ chân dung của năm vị hoàng thúc lúc sinh thời" Thần đế về mặt phức tạp nói. "Mỗi ngày người đều đau đớn thương tâm nhìn ngắm những bức tranh đó....."

"Chỉ tiếc nó quá ngu ngốc, không biết kẻ ngày đêm đồng sàng cộng chẩm với mình lại là con rấn độc ghê tởm nhất" Mạc Thượng Khiêm cười lạnh khinh bỉ.

"Đại hoàng thúc, người có thể nể tình của phụ hoàng, tha cho mẫu hậu cùng muội muội một con đường sống được không? Trẫm xin cam đoan sẽ trông chừng bà ấy suốt cuộc đời này, sẽ không để bà ấy làm hại bất kỳ ai nữa, cũng để cho bà ấy ở trong chùa ngày ngày tụng kinh niệm Phật sám hối lỗi lầm của mình" Thần đế quý một chân xuống, hần biết người gây ra tội lỗi là mẫu thân mình, hần không dám cầu xin tha thứ hay dùng vũ lực bức ép người trước mặt, hần chỉ có thể cầu xin cho bà ấy một con đường sống để bà ấy có thể biết sai mà quay đầu.

"Xin đại hoàng thúc thương tình" Mạc Chiêu Huân, Hách Liên Từ Y cùng Sở hoàng hậu cũng quý xuống.

Tách! Mạc Thượng Khiêm búng tay, lập tức hai tên ám dạ mặc hắc trang phục xuất hiện từ trong không khí, mang theo Mạc Chiêu Hoàng cùng Thái Hậu đang bị bịt miệng chói chặt tay chân.

"Ngươi thật là may mắn vì có nhi tử cùng con dâu hiếu thảo như thế này" Mạc Thượng Khiêm mỉm cười. "Ta có thể tha cho huynh muội các ngươi một con đường sống"

Tên ám dạ đẩy Mạc Chiêu Hoàng về phía Thần đế.

"Nhưng Đàm Hương ngươi.... thì tuyệt đối không bao giờ!" Mạc Thượng Khiêm bắt lấy Thái Hậu từ tay ám dạ, kẻ kiếm lên cổ bà ta.

Ám dạ xuất hiện từ tứ phía, bao vây xung quanh Mạc Thượng Khiêm, hướng mũi dao về phía đám người Thần đế. Từ trong không khí lại xuất hiện thêm những hắc y nhân khác, lần này là ám vệ theo phía sau Lăng Chi Hiên và Mạc Chiêu Huân.

"Ta nhất định không cho ngươi được chết toàn thân" Mạc Thượng Khiêm vận khinh công mang Thái Hậu đi.

Ám dạ nhào lên tấn công cản trở đường đuổi theo của phía Lăng Chi Hiên, một cuộc hỗn chiến diễn ra giữa những hắc y nhân, ngay lúc này binh lính lại từ chân núi tràn lên, lực lượng ám dạ không thể chống đỡ nổi lần lượt bị hạ gục.

Nhóm người Thần đế đuổi theo hướng Mạc Thượng Khiêm vừa đi, Lăng Chi Hiên cùng Dạ Nguyệt cũng theo sát phía sau Thần đế.

Mạc Thượng Khiêm bắt Thái Hậu tiến lên đỉnh núi, lúc này trời đã tối hẳn, ánh trăng sáng trên cao đã thay thế cho mặt trời, nằm lơ lửng trên nền trời tối đen rộng lớn. Mạc Thượng Khiêm ôm Thái Hậu đứng ngay cạnh vách vực cao chót vót không thể nhìn thấy tận cùng mặt đất bên dưới khu rừng xanh thẫm rậm rạp. Hần tháo khăn bịt miệng của Thái Hậu ra, cười lạnh nhìn bà ta: "Có nhớ ta là ai không?"

"Không ngờ ngươi vẫn còn sống, Mạc Thượng Khiêm" Thái Hậu cười chua xót nhìn nam nhân anh tuấn trẻ tuổi trước mặt.

"Tất nhiên ta phải cố sống, để tìm ngươi đòi lại nợ máu của ta cùng các huynh đệ ta, con tiện nhân độc ác mất hết nhân tính như ngươi đáng lẽ phải chết từ lâu, ngươi sống được đến hôm nay là ông trời đã quá ưu ái ngươi rồi" Mạc Thượng Khiêm vừa giễu cợt vừa khinh bỉ nói.

"Ta là tiện nhân độc ác mất hết nhân tính?" Thái Hậu cười lớn, khoe mắt bỗng nóng lên cay cay. "Mạc Thượng Khiêm, ngày đó ngươi huỷ đi trong sạch của ta, chơi đùa ta chán rồi mang ta đẩy sang cho Mạc Thượng Tĩnh, ngươi nói ai mới là độc ác mất hết nhân tính? Cũng thật may mắn Mạc Thượng Tĩnh lại một lòng một dạ với ta, chàng mới xứng đáng làm vua của một nước chứ không phải tên nam nhân giáo hoạt bỉ ổi hạ lưu dơ hèn không bằng loài cầm thú như ngươi"

"CÂM MIỆNG" Mạc Thượng Khiêm nổi giận quát lớn, tay siết mạnh hơn khiến cổ Thái Hậu rỉ máu.

Đúng lúc này mọi người vừa chạy tới đỉnh núi, thấy cổ Thái Hậu đang rỉ ra máu tươi nhất thời gấp rút.

"Đại hoàng thúc, xin người hãy nương tay" Thần đế cùng Mạc Chiêu Huân hét lớn nhanh chóng tiến về phía Mạc Thương Khiêm, Mạc Chiêu Hoàng cũng mặt mũi xanh mét nhìn tình cảnh trước mắt.

"Ta cũng không còn đường lui nữa cũng không muốn sống dưới hình hài trẻ mãi không già tịch mịch này nữa, chính tay ta sẽ đem ả ta xuống địa ngục để đối chất cùng các huynh đệ của ta" Mạc Thương Khiêm quay sang phía vách núi, thuận đà nhảy xuống phía dưới.

Thái Hậu hoảng hốt vuron tay về phía đám người Thần đế, mọi người đều đưa tay chạy nhanh lên phía trước nhằm nắm lấy tay bà ta, cuối cùng Dạ Nguyệt là người trúng thương được bà ta nắm lấy, Lăng Chi Hiên thấy vậy lập tức nắm lấy tay Dạ Nguyệt.

Một màn hỗn loạn xảy ra, Thái Hậu được đà kéo lên cùng Mạc Thương Khiêm nhưng bà ta lại dựa vào thể của mình mà Dạ Nguyệt bị đẩy xuống dưới, Mạc Thương Khiêm vừa kịp lúc vuron tay rạch một đường kiếm ngay cổ bà ta khiến máu phun ra không ngừng.

Mạc Chiêu Hoàng nhìn thấy cảnh đó thì hét lên như người điên, Thần đế cùng Sở hoàng hậu cũng kinh hoàng chạy nhanh đến cạnh Thái Hậu và Mạc Thương Khiêm. Còn Mạc Chiêu Huân và Hách Liên Từ Y hoảng hốt hét lớn chạy về phía vách vực.....

"Nguyệt nhi..."

"Tam đệ..."

Dạ Nguyệt lại lần nữa rơi tự do xuống vách vực, nhưng lần này cũng vẫn có một người nắm chặt lấy tay nàng cùng rơi xuống.

"Em đúng là đứa ngốc ngàn năm có một" Lăng Chi Hiên mỉm cười lắc đầu ra vẻ bó tay.

"Em cũng không biết mình lại may mắn mà trúng số độc đắc như thế này" Dạ Nguyệt ranh mãnh đáp lại, vốn dĩ lúc đó người đưa tay ra trước là đại ca và nhị ca nhưng bà ta lại chụp lấy tay nàng có chủ ý, mà nàng từ lúc đầu cũng chỉ là theo phản xạ có điều kiện.....

Lăng Chi Hiên siết chặt cô gái nhỏ trong vòng tay: "Kiếp sau anh sẽ không cho em làm những phản xạ có điều kiện ngốc nghếch như thế này nữa, bảo bối"

Dạ Nguyệt mỉm cười hạnh phúc.

Mãn khai, dưới ánh trăng tròn vành vạnh trên nền trời đêm thăm thẳm, đôi hồng nhạn từ đâu xuất hiện bay thẳng lên khoảng không mênh mông rộng lớn của bầu trời, đàn đom đóm cũng từ dưới vực bay loạn lên sáng rực cả một vùng rừng núi hoang vu heo lánh, những cánh hoa anh đào trên núi chao đảo theo con gió như nhảy múa điệu vũ tiễn đưa..... Khung cảnh mộng ảo đến nao lòng người.

0w0

Sáng hôm sau, Mạc Chiêu Huân, Hách Liên Từ Y, Thần đế cùng Sở hoàng hậu, bốn người đứng lặng lẽ bên vách Biệt Dương.

Ấm vệ để hai phiến đá xuống cạnh vách, Mạc Chiêu Huân thi triển nội lực, dùng mũi kiếm khắc gì đó lên trên hai phiến. Đây một phiến xuống vách vực còn một phiến thì để bên cạnh vách vực, cả bốn người thấp nhang trước phiến đá.

Truyện thuyết bắt đầu được lưu truyền từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 63

Dạ Nguyệt tuyệt vọng vùng vẫy trong làn nước lạnh giá, nước tràn vào mũi và miệng nàng, vùng vẫy một lúc cơ thể nàng bắt đầu kiệt sức, cuối cùng nàng không thể vùng vẫy được nữa dần mất đi ý thức, cơ thể nặng nề chìm dần xuống làn nước sâu thẳm đen ngòm.

0w0

Ánh sáng chói lòa loé lên, Dạ Nguyệt nhú mày, vừa che mắt vừa từ từ mở mắt ra, nàng có cảm giác như bản thân vừa bừng tỉnh khỏi một giấc ngủ thật dài.

Dạ Nguyệt mơ hồ nhìn xung quanh, nàng đang ở trong một căn phòng hoàn toàn trắng toát đơn giản, bên cạnh giường rèm cửa sổ đang bay phất phơ vô định. Tất cả mọi thứ đều rất bình thường nhưng nàng cảm giác có gì đó kỳ lạ ở đây.....

"Bảo bối" cửa phòng bật mở, Lăng Chi Hiên từ ngoài cửa mang theo khay đựng thức ăn bước nhanh vào.

"Hiên" Dạ Nguyệt lập tức ngồi dậy, ngơ ngẩn nhìn người vừa xuất hiện.

"Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?" Lăng Chi Hiên để khay lên bàn bên cạnh giường, mỉm cười ngồi xuống giường, vươn tay nhéo má cô gái nhỏ, khuôn mặt ngờ ngạc nhiên thật là trẻ con người khác.

Dạ Nguyệt lắc đầu, thật kỳ lạ, nàng có cảm giác không đúng ở điểm nào đó, nhưng nó là ở điểm nào?

"A...." Dạ Nguyệt đột nhiên quay sang nhìn sư phụ, mắt mở to kinh ngạc. "Anh đang mặc áo sơ mi với quần àu?"

Lăng Chi Hiên làm vẻ mặt bây-giờ-em-mới-nhận-ra-sao? "Chúng ta đã trở về rồi"

(Lời tác giả: Vì đã trở về hiện đại nên xưng hô, cách dẫn lời, đọc thoại sẽ trở về thời hiện đại nha :3)

"Thật không?" Dạ Nguyệt nghe vậy, kinh ngạc nhìn lại quang cảnh xung quanh, căn phòng với những bức tường được sơn trắng, bên góc phòng gần cửa ra vào là bộ ghế salon..... và những thiết bị hiện đại khác trong phòng, hóa ra cô cảm thấy kỳ lạ là vì những thứ đồ dùng đã rất lâu rồi cô mới được nhìn thấy này.

Dạ Nguyệt nhanh chóng bước xuống giường, không kịp mang dép vào đã mở cửa phòng chạy ra ngoài. Vừa mở cửa cô đã thấy mình đang đứng trên một hành lang dài, mọi người đang đi ngang qua lại trước mặt cô, có vài người còn tò mò nhìn biểu tình kinh ngạc của cô.

Khung cảnh này..... nơi này là bệnh viện.... Dạ Nguyệt không thể tin được nhìn ngó xung quanh, cô đã trở về rồi, thực sự đã trở về rồi a....

"Dạ Nguyệt"

Tiếng gọi quen thuộc mà rất lâu rồi cô mới được nghe thấy, Dạ Nguyệt quay sang thấy Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí đang mỉm cười nhìn mình, trên tay là một giỏ đựng đầy thức ăn vật.

"Vui quá, chị đã tỉnh rồi" Lý Vân Nhi vừa định chạy đến nắm lấy tay Dạ Nguyệt thì Dạ Nguyệt đã nhào lên ôm lấy cô trước.

"Dạ Nguyệt?" thấy hành động kỳ quái của Dạ Nguyệt, Lý Vân Nhi khó hiểu gọi.

"Hơn một năm rồi chị không có gặp mọi người, thật sự rất nhớ mọi người a" Dạ Nguyệt xúc động dâng trào, cô vẫn còn chưa thể tin được bản thân đã trở về thế giới của mình.

"Hơn một năm? Chị nói gì vậy? Chị mới mất tích có năm ngày mà" Lý Vân Nhi càng kinh ngạc, sờ tay lên trán Dạ Nguyệt xem cô có bị sốt không. "Chị không sao đấy chứ?"

Lăng Chi Hiên đứng ở cửa phòng bệnh nhìn cả ba, rồi anh bước về phía Dạ Nguyệt, không tiếng động tách hai người ra: "Vào phòng rồi nói tiếp"

Không hiểu sao mà Lý Vân Nhi đột nhiên cảm giác như có một luồng khí lạnh quét qua sóng lưng khiến cô không khỏi rùng mình, hai tay ôm lấy cơ thể như để tránh đi cái lạnh.

"Sao vậy?" Dương Hoàng Trí lo lắng hỏi.

"Không sao, chắc tại bệnh viện u ám lạnh lẽo quá nên mình cảm thấy hơi lạnh" Lý Vân Nhi đinh ninh như vậy.

Dương Hoàng Trí cởi áo khoác ngoài của mình, khoác lên vai cô: "Cẩn thận kẻo cảm lạnh"

"Ai nha, từ bao giờ mà cậu đàn ông quá vậy hử?" Lý Vân Nhi mặt đỏ lên thẹn thùng, cố tình ra vẻ hung hãn nói.

Dương Hoàng Trí quá hiểu tính tình người nào đó, nở nụ cười mờ ám: "Không phải cậu là người biết rõ nhất sao?"

Lý Vân Nhi: "... " người nào đó thẹn quá hoá giận thượng cẳng tay hạ cẳng chân vừa đánh vừa mắng Dương Hoàng Trí lưu manh.

"Mới năm ngày? Hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm bao nhiêu?" bên kia đang sôi nổi thì bên này Dạ Nguyệt được Lăng Chi Hiên nắm tay đi vào phòng, ngán đầu mở to mắt nhìn anh.

"Ngày xx tháng yy năm zzzz" Lăng Chi Hiên cong khoé môi nhìn về ngó ngán của cô gái nhỏ.

Dạ Nguyệt nhớ mang máng ngày mình bị bắt đi, nhảm nhảm trong miệng thì quả thật mới có năm ngày trôi qua, chuyện gì thế này???

"Sau khi chị bị bắt cóc, đại ca đã đi tìm chị khắp nơi, rồi cả đại ca bọn em cũng không liên lạc được. Vừa tính báo cho ba mẹ chị biết thì hôm qua

bọn em nhận được điện thoại của đại ca nói đã tìm thấy chị" Lý Vân Nhi kể lại đầu đuôi câu chuyện, mắt vẫn lườm người nào đó to gan lớn mật dám chọc ghẹo cô.

Dạ Nguyệt đưa mắt nhìn sang Lăng Chi Hiên thấy anh gật đầu, chợt hiểu ra đã có chuyện gì đó xảy ra, trong lòng mặc dù còn ngổn ngang nhiều câu hỏi nhưng cô chọn cách im lặng, chuyện khó hiểu này cô sẽ hỏi sư phụ sau vậy.

"Chị nằm mơ thấy bản thân rơi vào một không gian khác, ở đó hơn một năm trời không thể gặp mọi người, lúc tỉnh dậy chị còn bị giấc mơ ảnh hưởng nên mới có hành động thái quá như lúc này, xin lỗi mấy đứa nhiều nha" Dạ Nguyệt gãi gãi đầu ra vẻ ngốc nghếch giải thích.

"Thật là... chị hạn chế đọc truyện với xem phim viễn tưởng lại đi nha, lúc này chị thật sự làm em sợ hết hồn à" Lý Vân Nhi thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt như đang dạy dỗ trẻ nhỏ.

"Chị biết rồi" Dạ Nguyệt mỉm cười ngây ngô làm Lý Vân Nhi bó tay lắc đầu.

Hai người ngồi tám chuyện với Dạ Nguyệt một lúc lâu thì phải rời đi vì đến giờ học của buổi học chiều. Hẹn ngày mai sẽ đến đón Dạ Nguyệt xuất viện.

Sau khi hai người rời đi thì Lăng Chi Hiên mới trở vào phòng. Dạ Nguyệt nhìn nhìn sư phụ, cô luôn thắc mắc không biết trong lúc Vân Nhi và Hoàng Trí ở đây thì sư phụ đi đâu, lần trước cô nằm viện cũng vậy a.

Nhìn thấy vẻ mặt thắc mắc của cô gái nhỏ, Lăng Chi Hiên ngồi xuống giường, cầm tay cô gái nhỏ để lên tay mình, từ tốn nói: "Chúng ta đã rơi vào một vùng nước biển khi rớt xuống từ trên vách núi, đến khi tỉnh dậy anh đã thấy chúng ta đang nằm trên bãi biển vắng, anh vẫn luôn nhớ người tìm em kể từ khi em bị bắt đi...và họ vẫn luôn tìm kiếm từ khi chúng ta nhảy xuống từ mũi đất nên đã có người chạy đến kịp lúc"

"Vậy chúng ta đã xuyên trở về hiện đại vào thời điểm chúng ta rơi xuống vực?" Dạ Nguyệt lập tức suy đoán.

Lăng Chi Hiên gật đầu, thật may Dương Lãnh Thiên đã âm thầm tìm thấy bọn họ trước người của bên Lăng gia, nếu không thì anh e là sẽ trở tay không kịp....: "Ngay sau khi được đưa vào bệnh viện anh phát hiện ra chúng ta đã trở về vào thời điểm một ngày sau đó khi bị rơi xuống từ mũi đất, và em cũng đã hôn mê từ lúc đó đến bây giờ"

Dạ Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ, giống như mọi chuyện xảy ra ở thế giới kia là một giấc mơ vậy, giấc mơ một năm xảy ra trong vòng một ngày sao? Hay bọn họ đã thật sự xuyên không đến thế giới đó rồi lại xuyên không trở về đây? Thật là khó hiểu quá đi aaaaaa.....

"Tất cả mọi chuyện xảy ra rốt cuộc chỉ là một giấc mơ sao?" Dạ Nguyệt mơ hồ hỏi.

"Không, nó là thật" Lăng Chi Hiên ôm hai má Dạ Nguyệt để mắt cô ngẩn lên đối diện với mặt anh. "Chúng ta vẫn còn mặc trang phục cổ đại khi anh tỉnh dậy, và anh cũng nhớ rất rõ những chuyện đã xảy ra khi chúng ta ở thế giới đó"

"Em cũng vậy" Dạ Nguyệt nhìn thấy ánh mắt kiên định của sư phụ, cô bất chợt mỉm cười, cô sẽ vẫn luôn nhớ đến mọi người ở thế giới đó, lão sư phụ, Từ Y tỷ, nhị ca, đại ca, đại tẩu..... Chỉ cần cô còn nhớ đến thì chẳng phải đó chính là bằng chứng thuyết phục nhất rằng tất cả mọi chuyện đã xảy ra là thật sao? Đúng vậy... cô và sư phụ đã trải qua một chuyến phiêu lưu xuyên thời không thật là ly kỳ nha.... Và đây thật sự là một trải nghiệm đáng đời của cô.

Lăng Chi Hiên hôn vào môi cô gái nhỏ, ôm cô gái nhỏ nằm xuống giường: "Em ngủ thêm chút nữa đi"

"Em ngủ mấy ngày rồi mà" Dạ Nguyệt vui đùa vào ngực sư phụ, hiện tại cô không cảm thấy buồn ngủ chút nào. "Em muốn về nhà gặp ba mẹ, em nhớ ba mẹ quá" còn có Ánh Nhật, chị Ngọc Linh và đám bạn của cô nữa.

"Ngày mai anh đưa em về" Lăng Chi Hiên thì thầm.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu. "Cảm ơn anh"

Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn cô gái nhỏ, làm bộ ra vẻ khó hiểu hỏi: "Về điều gì?"

Dạ Nguyệt ló đầu ra khỏi lồng ngực sư phụ, mỉm cười tinh quái: "Bí mật" rồi cô rướn người hôn nhẹ lên môi sư phụ.

Lăng Chi Hiên vươn tay giữ đầu Dạ Nguyệt lại để môi cô không thể rời khỏi môi anh: "Như vậy chưa đủ"

"Vậy em phải làm thế nào?" Dạ Nguyệt mờ mịt, lơ tơ mơ hỏi.

Lăng Chi Hiên nhướn mày, làm vẻ mặt em-thử-đoán-xem

Dạ Nguyệt nghiêng đầu, không có tiền đề hỏi lại: "Như thế nào?"

Lăng Chi Hiên không thèm trả lời, há miệng cắn vào môi Dạ Nguyệt làm cô la oai oái lên nhưng rồi tiếng la đột nhiên không còn nữa, vì môi cô đã

bị ai đó chặn lại.

Lăng Chi Hiên siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn mềm mại trong vòng tay, vuốt ve vết sẹo sau lưng Dạ Nguyệt, chìm vào nụ hôn sâu cuồng nhiệt đầy mê đắm, lưỡi quện lưỡi như không thể dứt ra được, rồi anh say mê hôn dài xuống chiếc cổ trắng nõn của Dạ Nguyệt, bàn tay vuốt ngược từ dưới eo của Dạ Nguyệt lên phía trên.

Mặc dù đang chìm đắm trong ngọt ngào nhưng Dạ Nguyệt vẫn biết bản thân đang ở đâu, cô bắt lấy cái tay đang làm loạn của sư phụ, lắc lắc đầu lo lắng nhìn cửa phòng: "Ồ đây là bệnh viện đó nha" lỡ có ai bước vào thì làm sao? Sư phụ thật là...

Thấy vẻ kiên quyết của ai đó, Lăng Chi Hiên đành dừng lại, không tự giác kéo áo Dạ Nguyệt lại cho ngay ngắn, lại ôm cô vào lòng, giọng khàn khàn: "Tha cho em lần này"

Được rồi, Dạ Nguyệt quyết định, sau này muốn nói lời cảm ơn sư phụ thì cô phải suy nghĩ cho thật kỹ mới được a... Tốt nhất là cô nên mua quà để cảm ơn trong im lặng, nhỉ?

0w0

Hôm sau, Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí vào bệnh viện đón Dạ Nguyệt, hí hửng kể cho cô nghe về đám cưới sắp tới của Dương Ngọc Linh và Hàn Tử Ngộ, rồi đưa thiệp mời cho Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên.

"Vậy là bọn họ đã quyết định làm đám cưới?" Dạ Nguyệt kinh hỷ.

"Là hai bên gia tộc sắp xếp và định ngày" Dương Hoàng Trí mỉm cười. "Nhưng cả hai người cũng đã đồng ý"

"Như vậy tốt rồi" Dạ Nguyệt gật đầu vui vẻ.

Cả ba vừa đi vừa nói cho đến khi ra đến cổng bệnh viện, vừa bước xuống nấc thang thì chiếc Mayback 62 dừng lại trước mặt, chặn lối đi xuống của ba người.

Dạ Nguyệt nhú mày, đẩy lòng trăm xuống, nếu cô nhớ không lầm thì cô biết chủ nhân chiếc xe này là ai.

Cửa kính phía ghế sau xe mở xuống, hiện rõ người đàn ông đang ngồi bên trong đó.

"Chủ tịch Lăng" Dương Hoàng Trí không khỏi ngạc nhiên khi thấy người vừa xuất hiện, dĩ nhiên có ai mà không biết đến người đang đứng đầu tập đoàn Lăng thị, chủ tịch Lăng Thành đầu, và người phụ nữ cao quý đoàn trang bên cạnh khỏi phải nói là phu nhân của ông ta rồi.

Lăng Thành không nhìn đến Dương Hoàng Trí, ánh mắt sát bén chăm chăm nhìn về phía Dạ Nguyệt, rồi ông ta nở nụ cười đầy giả tạo: "Có thể nói vài lời với bác được không?"

Dạ Nguyệt mày nhú càng sâu lạnh lẽo nhìn hai người bên trong xe, người đàn ông này dù là ba ruột của sư phụ nhưng lại luôn hành hạ sư phụ của cô, cô không thể nào làm bộ hoà nhã với ông ta được, còn chuyện ông ta cho người bắt cô để uy hiếp sư phụ nữa, giờ lại trưng ra cái mặt giả tạo đó, rốt cuộc ông ta muốn gì đây?

Thấy Dạ Nguyệt lạnh lẽo nhìn mình cũng không có ý muốn tiếp chuyện, Lăng Thành thu lại nụ cười, lạnh lùng đáp lại ánh mắt của cô, sâu thẳm đầy mắt là ghét bỏ không hề che giấu. Lăng phu nhân thấy vậy liền lên tiếng nói thay Lăng Thành, giọng điệu cay nghiệt đầy nghiêng người khác: "Cô với đứa con hoang đó cứ đến với nhau đi, chúng ta sẽ không ngăn cản nữa, tốt nhất là nên công khai càng sớm càng tốt rồi rút ra khỏi Lăng gia, thứ chó hoang mà muốn trở thành phượng hoàng? Thật ghê tởm!"

"Cái gì?" Lý Vân Nhi nghe vậy tức giận hét lên. "Bà nói ai chó hoang hả?"

Cửa kính xe đóng lại, Lăng Thành hừ lạnh cho xe rời đi, để lại Lý Vân Nhi tức giận dậm chân chửi bới la hét ồm ồm phía sau, Dương Hoàng Trí phải ôm cô lại để cô không chạy theo chiếc xe.

Dạ Nguyệt không để ý đến lời nói độc địa của người phụ nữ đó, cô chỉ đang cảm thấy khó hiểu về lời nói của bọn họ. Bọn họ bảo cô và sư phụ đến với nhau rồi rút ra khỏi Lăng gia là như thế nào? Nếu cô nhớ không lầm thì sư phụ là người thừa kế chính thức của Lăng gia, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra hay sao?

"Dạ Nguyệt, chị không sao chứ?" Lý Vân Nhi la hét cả nửa ngày mới phát hiện Dạ Nguyệt một bộ thất thần trầm ngâm đứng đó, quay sang lo lắng hỏi.

Lúc này Lăng Chi Hiên mới lái xe đến, anh vì bị kẹt xe ở bãi gửi xe bệnh viện nên giờ mới lấy được xe, vừa bước xuống đã thấy sắc mặt khó coi của Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí, nhìn qua Dạ Nguyệt thì thấy cô đang trầm ngâm, Lăng Chi Hiên lạnh giọng quay sang hỏi Dương Hoàng Trí: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Là chủ tịch Lăng...." Dương Hoàng Trí nhỏ giọng nói, trong lòng không khỏi rung mình, anh và Lý Vân Nhi âm thầm đưa mắt nhìn nhau.

Lăng Chi Hiên đã hiểu, anh không nói gì chỉ nắm lấy tay Dạ Nguyệt: "Chúng ta về nhà thôi"

"Vây, bọn em cũng về đây...." Lý Vân Nhi cảm giác có gì đó không ổn nên cô kéo Dương Hoàng Trí đi, có vẻ như Dạ Nguyệt và đại ca cần nói chuyện riêng. "Dạ Nguyệt, tuần sau gặp nha"

"Gặp lại sau nha" Dương Hoàng Trí cũng muốn chuồn lẹ nên cũng hùa theo Lý Vân Nhi.

Dạ Nguyệt mỉm cười vẫy tay tạm biệt cả hai. Đợi hai người đi khỏi Lăng Chi Hiên mở cửa xe cho Dạ Nguyệt, Dạ Nguyệt cũng ngoan ngoãn lên xe.

Lăng Chi Hiên cũng lên xe, với tay cài dây an toàn cho cô, làm như lơ đãng hỏi: "Ông ta đã nói gì với em?"

"Ông ta muốn chúng ta nhanh chóng công khai quan hệ ra bên ngoài" Dạ Nguyệt âm thầm quan sát nét mặt của sư phụ, hy vọng có thể nhìn ra được thông tin nào đó.

"Vây sao?" Lăng Chi Hiên cong khoé môi, thân nhiên cúi đầu đối mắt nhìn cô gái nhỏ.

"Có chuyện gì đã xảy ra ở bên Lăng gia phải không anh?" Dạ Nguyệt đành thở dài đầu hàng, cô không thể dò hỏi sư phụ được rồi nên đành phải hỏi thẳng thôi.

Lăng Chi Hiên xoa xoa đầu Dạ Nguyệt, mỉm cười thân nhiên như không: "Không có chuyện gì, em đừng để ý bọn người đó, vì anh không trao quyền thừa kế cho Lăng Trí Thanh nên bây giờ bọn họ muốn quay ngược lại để lấy lòng anh, hy vọng anh có thể suy nghĩ đến chuyện nhường quyền thừa kế"

"Như vậy à" Dạ Nguyệt gật gật đầu, không phải cô cũng vì chuyện đó mà bị bọn họ bắt đi hay sao..... Nhưng cô vẫn không thể nào lý giải được lời nói của người phụ nữ đó, thật sự chuyện chỉ có như vậy thôi sao?

"Được rồi, chúng ta đi thôi, không phải em rất muốn gặp ba mẹ hay sao?" Lăng Chi Hiên trở về vị trí ngồi, lưu loát lái xe ra khỏi bệnh viện.

"Vâng" Dạ Nguyệt đành phải đồng ý mặc dù trong lòng cô vẫn cảm thấy có gì đó không yên.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới. oOo

Dạ Nguyệt rón rén đến gần cửa gian bếp, ló đầu ra nhìn vào phòng khách nhỏ thì mặt đập vào lồng ngực rắn chắc của ai đó.

Dạ Nguyệt: "..."

"Em đang làm gì đó?" Lăng Chi Hiên một bộ nén cười hỏi.

"À ha ha em.. em chỉ muốn gọi cả hai vào ăn trưa thôi a" Dạ Nguyệt lúng túng lóng ngóng tay chân đánh trống lảng, bị bắt gặp ngay lúc có ý định nhìn trộm người khác nói chuyện, cô thật muốn đâm đầu xuống hố luôn cho rồi mà.

Lăng Chi Hiên thích thú nhìn bộ dạng xấu hổ của cô gái nhỏ, cúi đầu áp mặt xuống gần mặt cô, giọng điệu đầy mờ ám hỏi: "Có thật không?"

Nhưng đột nhiên giọng nói của mẹ Dạ Nguyệt phát ra từ phía sau lưng cô: "Cả hai đã nói chuyện xong rồi sao?"

Lăng Chi Hiên lập tức ngẩn đầu, lễ phép gật nhẹ đầu đáp lại, đầy mắt lấp lánh ý cười, bàn tay chuyển qua để lên giữ chặt lấy hai vai Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt trong lòng chu mỏ xem thường người nào đó thay đổi nét mặt chỉ trong tích tắc, cứ như diễn viên chuyên nghiệp, sư phụ mà không đi làm diễn viên thì thật là uổng phí. Cơ mà chuyện quan trọng bây giờ là cô rất muốn biết ba cô đã nói gì với sư phụ a, làm sao có thể bắt sư phụ kể lại cho cô nghe nhỉ? Dạ Nguyệt thật muốn vò đầu la hét quá đi...

"Tốt rồi, bác còn đang chuẩn bị thêm chút nữa là có thể ăn cơm được rồi, cháu cứ tự nhiên xem đây như nhà mình, đừng ngại gì hết nha" Hạ Dạ Lan nở nụ cười tươi rói, lại đi xuống phía gian bếp.

"Ba đã nói gì với anh?" thấy mẹ đi khỏi, Dạ Nguyệt nhin không được buộc miệng hỏi ai đó.

Lăng Chi Hiên đột nhiên trầm xuống khiến Dạ Nguyệt bất ngờ, papa của cô đã nói gì làm cho sư phụ không vui sao?

"Hiên?" Dạ Nguyệt nghi ngờ nhìn sư phụ nhà mình.

"Phòng em ở đâu?" Lăng Chi Hiên nói như để lảng sang chuyện khác.

"Ồ trên lầu trên ấy" Dạ Nguyệt chỉ chỉ lên trần nhà, trong lòng tự nhiên cảm thấy lo lắng, rốt cuộc hai người đã nói gì?

"Anh muốn xem" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô gái nhỏ kéo đi.

Nhà Dạ Nguyệt thuộc dạng nhà nhỏ bình thường của tầng lớp bình dân trong xã hội, nhà có một tầng lầu, dù diện tích không quá lớn nhưng đủ cho cả nhà ba người sống an nhàn cả đời.

Dạ Nguyệt dẫn Lăng Chi Hiên tham quan tầng trên, chỉ cho anh dàn hoa Lan cùng với rau xanh được ba cô trồng ở hành lang phía trước cửa.

"Đây là phòng em" Dạ Nguyệt mở cánh cửa căn phòng kề bên cầu thang.

Lăng Chi Hiên bước vào phòng, nhìn khắp một lượt căn phòng nhỏ ngăn nắp gọn gàng: "Đúng như anh nghĩ"

"Sao?" Dạ Nguyệt đóng cửa lại, lơ đãng hỏi.

"Rất đơn giản" Lăng Chi Hiên lại gần giá sách mà trên đó để toàn là truyện tranh, đưa tay rút ra một quyển hiểu kỳ lật ra xem.

"À vì mỗi lần dọn dẹp rất lâu nên em đã đơn giản hoá hết mọi thứ, chỉ giữ lại những vật dụng cần thiết nhất để cho tiện quét dọn thôi" Dạ Nguyệt vui vẻ ngồi xuống giường, nhìn một vòng quanh căn phòng nhỏ quen thuộc của mình, không hề có một chút bụi nào chứng tỏ mẹ cô vẫn quét dọn thường xuyên cho cô, đáy lòng cô không khỏi cảm thấy ấm áp, thật tốt là dù ở thế giới này hay thế giới kia cũng đều có một nơi luôn luôn chào đón cô quay trở về....

Lăng Chi Hiên ngồi xuống cạnh Dạ Nguyệt, vuốt ve dưới cằm cô như đang vuốt ve một con mèo nào đó: "Chỉ vì em là mèo con lười biếng nhất quả đất"

"..." ㊦ Dạ Nguyệt đen mặt nhích sang chỗ khác, không thèm nói chuyện với sư phụ nữa a.

"Có muốn biết ba đã nói gì với anh không?" Lăng Chi Hiên quay sang chăm chú nhìn Dạ Nguyệt, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Vâng" Dạ Nguyệt thấy biểu tình quá nghiêm túc của sư phụ, nhớ lại vẻ mặt trầm xuống lúc nãy của sư phụ, cô lại bắt đầu cảm thấy lo lắng, giận dỗi gì đó cũng quăng ra sau đầu.

"Đến đây" Lăng Chi Hiên vỗ vỗ tay xuống đùi mình: "Ngồi đây anh sẽ kể cho em nghe" vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc.

Dạ Nguyệt nuốt nước miếng cái ực, căng thẳng bò đến ngồi vào trong lòng của anh, ngán đầu lên vừa chờ mong vừa hồi hộp nhìn anh.

Đột nhiên vòng ôm ấm áp bao quanh lấy Dạ Nguyệt, Lăng Chi Hiên cuộn người nằm xuống giường, cuộn chặt cô vào trong lòng mình: "Bắt được rồi"

"A!" Dạ Nguyệt ngạc nhiên thốt lên, cô lại bị lừa lần thứ n.....: "Anh lừa em" ㊦

"Do phản ứng của em hệt như thú nhỏ đang cầu vuốt ve cầu an ủi làm anh không thể làm ngơ được ~" Lăng Chi Hiên làm vẻ mặt anh-hết-cách-rồi, ôm Dạ Nguyệt lăn vòng tròn trên giường như đang chơi đùa với vật cưng nhỏ.

Dạ Nguyệt vùng vẫy muốn thoát ra, nhỏ giọng la hét: "Làm gì có, mau buông em ra a, ba mẹ có thể bắt ngờ lên đây đó" bị bắt gặp như thế này chắc cô xấu hổ chết mất thôi.

Hai người đang giằng co đùa giỡn thì Hạ Dạ Lan gọi vọng từ dưới lầu lên, bảo cả hai cùng xuống ăn bữa cơm đoàn viên gia đình.

"Anh thấy chưa" Dạ Nguyệt đập đập vào ngực sư phụ, chu mỏ bất mãn.

Lăn giường nãy giờ đã thành công chọc cho người nào đó phía trên động tình nhưng lại không thể xuống tay, Lăng Chi Hiên ảo não thở dài, lăn người đứng dậy khỏi cơ thể Dạ Nguyệt, như tiếc nuối nói: "Lại phải đợi ~"

Dạ Nguyệt: "... "không hiểu sao mà mặt cô tự nhiên lại đỏ bừng lên thế này, chắc tại chưa bật điều hòa nên mới nóng như vậy a, chắc chắn là vậy rồi. Người nào đó đang tự mình dối mình lần thứ n.

Lăng Chi Hiên đi đến cửa phòng thì đột nhiên anh đứng lại khiến Dạ Nguyệt đang đi phía sau lại phải đập mặt vào lưng anh, trong khi cô đang khó hiểu sao đột nhiên sư phụ lại đứng lại thì cô nghe giọng nói trầm ấm tràn đầy ôn nhu của ai đó.

"Ba nói đồng ý giao con gái của ông ấy cho anh với điều kiện anh không được làm con gái ông ấy rơi bất kỳ một giọt nước mắt thương tổn nào " nói rồi Lăng Chi Hiên mở cửa bước ra khỏi phòng để lại Dạ Nguyệt đứng trong phòng ngẩn tò te cả nửa ngày mới bừng tỉnh đại ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Dạ Nguyệt ở nhà cũng đã gần một tuần, mỗi ngày cô đều tranh thủ thời gian ở bên cạnh ba mẹ khi hai người đi làm về, một phần thời gian thì cô đi gặp gỡ bạn bè, nhất là Ánh Nhật, Vân Nhi cùng với Ngọc Linh, thời gian còn lại thì cô xem lại bài học của những buổi học cô đã vắng trước đó.

Một năm rèn luyện ở thế giới kia đã giúp cô có được vốn kiến thức phong phú về cây thuốc nên bây giờ cô không cần phải học thuộc cũng có thể biết chính xác đó là loại cây gì, có công dụng như thế nào, liều lượng sử dụng bảo chế bao nhiêu... hay nói cách khác cô đại khái có vốn hiểu biết nhất định về bên đông y.

Đang ngồi xem bài thì chuông điện thoại reo, Dạ Nguyệt lơ đãng bắt máy mà không chú ý đến số điện thoại gọi đến.

"Có vẻ như em đã không sao thật rồi!" giọng điệu ấm áp như gió xuân từ đầu dây bên kia.

Dạ Nguyệt nhú mày nhìn lại điện thoại, màn hình hiển thị số điện thoại lạ: "Cho hỏi anh là ai vậy?"

"Mới không gặp có nửa tháng mà em đã quên tôi rồi sao?" Lạc Huân Triết giọng điệu buồn bã nói.

"Xin lỗi tôi thật sự không biết anh là ai, chắc anh đã gọi nhầm số rồi" Dạ Nguyệt hoàn toàn không nhớ được giọng nói của Lạc Huân Triết, cô đã ở thế giới kia hơn một năm trời lại cùng với Lạc Huân Triết không thân thiết thì cô làm sao mà nhớ được, cô không phải là loại thiên tài chỉ cần nghe qua một lần là nhớ, nhìn qua một lần là biết đâu a.

Nhưng.... người mà cô gặp nửa tháng trước thì cô đương nhiên biết là ai, chỉ là cô giả vờ, mục đích chính là không muốn tiếp chuyện với anh ta mà thôi.

"Không sao, là em quên thật hay giả vờ không biết cũng được, giao kèo của tôi với Lăng gia cũng đã kết thúc, tôi gọi cho em vì muốn cho em biết một thông tin quan trọng" Lạc Huân Triết cười thành tiếng bên kia đầu dây, giọng điệu hết sức thản nhiên. "Nếu em và hắn cố chấp ở bên nhau thì kết cục sẽ chỉ có mình em chịu thiệt thòi, thế giới máu lạnh đó vốn dĩ không phải là nơi em nên bước chân vào"

"Anh nói xong chưa? Xong rồi thì tôi tắt máy đây" Dạ Nguyệt lạnh lùng đáp lại.

Tiếng thở dài vọng đến từ đầu dây bên kia: "Bên Lăng gia ra điều kiện với hắn ta, hoặc chọn em rồi biến khỏi Lăng gia, hoặc cắt đứt mọi quan hệ với em để giữ quyền thừa kế cùng tài sản hiện có của hắn, em nghĩ hắn sẽ chọn cái nào?"

Đầu óc Dạ Nguyệt nhất thời trống rỗng, cô vừa mới nghe cái gì vậy?

"Em nên biết con người trong thế giới đó vốn dĩ đều thuộc một dạng người giống nhau, tôi khuyên em nên nhìn thẳng vào thực tế đi" Lạc Huân Triết vẫn tiếp tục nói, giọng điệu khuyên nhủ, chỉ vì lúc nhìn thấy người con gái này không tiếc mạng sống mà nhảy xuống vực làm anh không thể bỏ mặc được.

Nhưng Lạc Huân Triết lại làm ngơ đến chuyện diễn ra sau đó, định kiến của con người vốn dĩ rất khó thay đổi nếu như nó đã hằn sâu vào trong máu thịt của người đó, anh ta cuối cùng cũng chỉ muốn nhìn thấy sự việc theo cách bản thân anh ta muốn nhìn thấy mà thôi.

Lạc Huân Triết chờ đợi phản hồi từ đầu dây bên kia, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ có im lặng kéo dài.... Cuối cùng không thể đợi được nữa, anh nghi ngờ hỏi: "Nguyệt Nguyệt, em còn đang nghe hay không?"

Lúc này Dạ Nguyệt mới bừng tỉnh: "Cảm ơn anh vì đã "tốt bụng" nói cho tôi biết sự thật" nói rồi Dạ Nguyệt tắt điện thoại, ném sang một bên.

Những lời của Lạc Huân Triết cô không hoàn toàn tin tưởng, nhưng nếu kết hợp với lời của người phụ nữ đó thì cô đã có thể lý giải được mọi chuyện.... Cô và Lăng gia, sư phụ chỉ có thể chọn một...

Tại sao sư phụ lại giấu cô chuyện hệ trọng như thế này?

0w0

Dạ Nguyệt ngơ ngẩn đứng dưới dàn hoa Lan nhìn con đường nhỏ trước nhà, lúc này trời cũng đã tắt nắng đang chuyển dần sang buổi đêm, thành phố cũng bắt đầu lên đèn rực rỡ.

Từ khi về nhà, ngày nào sư phụ cũng gọi cho cô, nhưng sư phụ không có nhắc đến chuyện đó... vì sao?

Những chuyện mà hai người trải qua, cô không thể nào quên được, cô luôn tin cả hai sẽ không bao giờ giấu người còn lại bất cứ chuyện gì nữa....

là cô đã ngủ quên trong hạnh phúc quá lâu hay vì một lý do nào đó mà sư phụ mới chưa nói cô biết?

Dạ Nguyệt lại bắt đầu cảm thấy rối rắm trong lòng. Nếu phải lựa chọn thì cô sẽ lựa chọn cái thứ hai, tin rằng vì một lý do nào đó mà sư phụ chưa nói cô biết, nên ngày mốt về lại chung cư cô nhất định phải tìm cách bắt sư phụ khai báo toàn bộ sự thật mới được, rồi lúc đó cô sẽ cùng sư phụ suy nghĩ cách giải quyết, cô không muốn sư phụ phải gánh vác mọi gánh nặng một mình nữa.

Nghĩ vậy Dạ Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, bụng cô bắt đầu réo ỉnh ỏi, Dạ Nguyệt bước xuống gian bếp định tìm gì đó ăn lót bụng thì cô nghe tiếng ba mẹ bên trong.

Thật là đúng lúc, Dạ Nguyệt định bước vào thì lời nói tiếp theo của mẹ cô làm cô đứng sững lại.

"Làm sao có thể nói với Nguyệt Nguyệt được đây? Học bên ngành y tế là nguyện vọng mà khó khăn lắm con bé mới tìm thấy được, ông xem có thể vay mượn chỗ nào được nữa không?"

"Chúng ta đã vay hết những nơi có thể rồi, căn nhà cũng đã bán trả nợ nên không thể mang đi cầm cố được nữa"

"Cũng sắp đến kỳ hạn đóng tiền học phí, nếu chúng ta không mau tìm ra cách giải quyết thì tôi sợ Nguyệt Nguyệt sẽ bị đuổi học mất thôi.... Nếu như không vì trả số nợ đó thì chúng ta có thể lấy tiền bán nhà cho con bé đi học tiếp... vậy mà..."

"Để tôi tính cách khác, tôi không muốn con bé phải bỏ học giữa chừng, bà cũng mau chóng xin việc làm khác đi"

Một tiếng thở dài: "Phải chi tôi không bị bắt nghỉ việc ở bệnh viện ngay thời điểm này thì tốt biết mấy"

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Căn hộ 307 - chung cư Bonheur

Dạ Nguyệt xách túi đồ để lên ghế salong, cô đứng nhìn phòng khách trong bóng tối tĩnh lặng, nơi này mặc dù gắn bó chưa lâu nhưng cô rất thích nó, thậm chí đã có lúc cô còn dự tính sau khi đi làm có tiền sẽ mua lại nó.....

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, Dạ Nguyệt mở cửa phòng ngủ, vừa bước vào thì cô bị bắt lại từ phía sau, Dạ Nguyệt hoảng hốt hét lên, có trộm.... có biến thái a ~~~

"Suyt! Im lặng nào, là anh" Lãng Chi Hiên bịt miệng cô lại để cô không la hét nữa, vốn dĩ anh đang nằm ngủ trong phòng nhưng lại nghe thấy tiếng mở cửa và bước chân, nên cảnh giác núp phía sau cánh cửa để lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Thấy người ôm mình là sư phụ, Dạ Nguyệt thở phào trong lòng, kéo tay sư phụ ra khỏi miệng mình: "Sao anh lại ở đây?" cô cứ tưởng sư phụ đang ở thành phố A chứ.

"Câu đó anh nên hỏi em, không phải nói ngày mốt mới về sao? Sao lại nằm ngay lúc nửa đêm mà về thế này?" Lãng Chi Hiên buông Dạ Nguyệt ra, xoay người cô lại nhìn một lượt từ trên xuống dưới thấy cô không có bị thương chỗ nào, lúc này anh mới yên tâm đôi chút. "Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Dạ Nguyệt bắt ngờ ôm lấy Lãng Chi Hiên, vùi đầu vào trong ngực anh, yên lặng ôm chặt lấy anh. Lãng Chi Hiên vươn tay ôm lại cô, dịu dàng hỏi: "Sao vậy, bảo bối?"

"Hiên, anh còn muốn em không?" Dạ Nguyệt thỏ thẻ hỏi.

Lãng Chi Hiên nhướn mày cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ đang vùi trước ngực mình, rồi anh nâng cằm của cô lên: "Em đoán thử xem"

Cảm giác được cái gì đó cứng rắn đột nhiên ép sát, Dạ Nguyệt đỏ bừng mặt, cô buông anh ra, bước lùi về phía sau mấy bước: "Em... em..."

"Như thế nào?" Lãng Chi Hiên tiến về phía cô, cảm giác cô gái nhỏ có gì đó khác lạ, giống như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Dạ Nguyệt thấy sư phụ bước về phía mình thì hoảng hốt, cô liên tục lùi về phía sau cho đến khi đụng bức tường thì không thể lùi được nữa. Lãng Chi Hiên chống hai tay lên bức tường, giam giữ cô vào bên trong, ánh mắt tối sầm lại nguy hiểm: "Có phải có chuyện muốn nói với anh không?"

"Em..." Dạ Nguyệt lúng túng không biết phải làm cái gì, lúc đầu cô chỉ muốn hỏi sư phụ chuyện xảy ra ở Lãng gia, nhưng bây giờ cô lại không thể mở miệng được, cô đã chạy trốn khỏi nhà vì không biết phải làm như thế nào để đối mặt với ba mẹ, vì cô mà họ đã phải khổ cực rất nhiều, cô.... thật sự chính là gánh nặng của người khác.

Thấy Dạ Nguyệt từ lúng túng đỏ mặt chuyển sang rối rắm đau lòng, Lãng Chi Hiên đột nhiên ôm lấy cô, hôn vào môi cô, mạnh mẽ tiến công vào miệng cô, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại bên trong mà say mê mút chặt, rồi ra rồi lại quện chặt vào nhau như không thể dừng lại.

"Uhm... uhm..." Dạ Nguyệt cũng đáp lại sư phụ, cảm giác cơ thể cô như đang bị cơ thể nóng rực của sư phụ thiêu đốt.

Dạ Nguyệt kiệt sức dựa người vào tường, tay vịn trên lồng ngực ai đó. Lăng Chi Hiên giữ lấy hai tay Dạ Nguyệt trên tường, nâng cầm cô lên hôn sâu vào cổ cô, cắn mút để lại những dấu đỏ bầm, bàn tay còn lại lướt dọc từ cổ xuống nút áo sơ mi, nhẹ nhàng mở từng cúc áo.

"Hiên... em muốn chạm vào anh" Dạ Nguyệt loạn nhịp thở, khó khăn thốt thành lời.

Lăng Chi Hiên buông tay cô gái nhỏ ra, chiếc áo sơ mi của cô rơi xuống nền nhà, anh vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô. Dạ Nguyệt vươn tay tháo những chiếc cúc áo còn lại của anh, lộ ra cơ bụng rắn chắc đầy cuốn hút, cô nhắm mắt hôn lên lồng ngực ngay trái tim anh như một nghi thức không lời... cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa chua xót....

"Nói anh nghe, được không?" Lăng Chi Hiên thì thầm vào tai cô, phía sau tay anh tháo đi nút áo ngực của cô để lộ ra ngọn đồi mềm mại tròn đầy, rồi anh lại nâng mặt cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Dạ Nguyệt vươn tay ôm hai bên gò má anh, nhẹ nhàng mỉm cười rồi cô ôm lấy cổ anh: "Em chỉ muốn được ôm anh như thế này"

Lăng Chi Hiên thở hắt ra, nâng cơ thể Dạ Nguyệt lên để dựa vào tường, mắt vẫn luôn đối mắt với cô, ánh mắt nóng bỏng ghim cô thật sâu: "Em thật sự không muốn nói anh biết?" cơ thể càng ép chặt vào cơ thể cô như trêu chọc khiêu khích, Dạ Nguyệt có thể cảm nhận được luồng nhiệt nóng rực truyền qua cô.

Tim đập thật nhanh, hai gò má càng lúc càng đỏ hồng lên quẩn rũ, hơi thở đứt quãng, Dạ Nguyệt yếu ớt nói: "Em sẽ nói nhưng không phải lúc này, em muốn suy nghĩ thật kỹ để quyết định chuyện này....." Dạ Nguyệt chưa nói hết câu thì cô bất chợt cứng người lại, vật to lớn nào đó đang từ từ đi vào trong cơ thể cô....

Dạ Nguyệt nắm chặt lấy áo Lăng Chi Hiên, cắn răng đón nhận vật cứng rắn nóng rực ngày càng đâm sâu dần vào trong nơi mềm mại ướt át của cô, xúc cảm bị xâm nhập như đang lan rộng ra toàn cơ thể cô. Anh hôn vào vai cô, dọc xuống đỉnh đồi mà nhấp nháp gặm cắn trên chọc, tay còn lại thì ôm lấy hông cô ép chặt, hoàn toàn chôn sâu vào trong cơ thể cô, cảm nhận xúc cảm thoải mái mê hồn nơi bí cảnh ẩm áp đang bóp chặt lấy anh.

"Uhm..." Dạ Nguyệt nhin không được rên lên thành tiếng, cơ thể vận vẹo khó chịu vì vật to lớn nằm im ở phía dưới, bất chợt thốt lên mà không suy nghĩ: "Sư phụ..."

Vật đó đột nhiên di chuyển làm Dạ Nguyệt hét lên, Lăng Chi Hiên bắt đầu chuyển động, ra vào bên trong cơ thể cô, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn từng biểu tình gọi cảm trên gương mặt đỏ hồng đáng yêu của cô, cảm thụ hơi thở đứt quãng nóng bỏng của cô: "Còn muốn gọi anh là sư phụ?"

Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, miệng vẫn không tự giác phát ra thành tiếng rên rỉ ni non. Lăng Chi Hiên càng siết chặt lấy cô, một lần lại một lần mạnh mẽ đưa bản thân vào trong chiếm đoạt lấy cô, hơi thở nóng rực cùng mồ hôi của hai người hoà quyện vào nhau, cơ thể chuyển động theo giao cảm của cảm xúc nguyên thủy nhất của con người: "Em là vợ anh, đừng bao giờ quên điều đó, bảo bối"

Lăng Chi Hiên xoay người cô gái nhỏ lại, ôm cô từ phía sau, một tay ôm lấy nhũ hoa của cô nhẹ nhàng xoa nắn, một tay vuốt ve vào cổ cô, mê luyến hôn vào vết sẹo dài sau lưng cô, bên dưới vẫn tiếp tục di chuyển không ngừng, càng lúc càng cuồng nhiệt bóng cháy.... thanh âm hai cơ thể hoan ái lại càng dễ dàng khiêu khích dục vọng mãnh liệt của bất kì ai....

Giờ đây Dạ Nguyệt như lạc vào trong ngọn lửa tình bùng cháy sáng rực, cảm nhận từng đợt từng đợt khoái cảm đang trào ra dữ dội bên trong cô, đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể cùng sư phụ lạc vào nhau, hoà quyện vào nhau làm một thể, gắn kết chặt chẽ với nhau không thể xa rời.

... ..

Lăng Chi Hiên hôn vào sau gáy cô gái nhỏ, bàn tay to lớn ẩm áp bao lấy hai bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy tấm chăn bên dưới, anh hôn xuống hai bên bờ lưng cô, cơ thể to lớn bao bọc lấy cơ thể bên dưới, gắn kết làm một....

"Hiên....." Dạ Nguyệt giọng nhỏ như muỗi kêu, cố kìm chế khoái cảm phía dưới, khó khăn nói thành tiếng. "Anh cũng có chuyện muốn nói với em, phải không?"

Lăng Chi Hiên nghe vậy liền khựng người đình chỉ động tác, anh xoay Dạ Nguyệt lại, im lặng nhìn vào mắt cô như tìm kiếm một dấu hiệu nào đó, đáy mắt vẫn ẩn chứa nồng đậm ái dục.

Cả cơ thể Dạ Nguyệt bây giờ vẫn còn trong trạng thái ửng hồng kích tình, nhịp thở vẫn chưa ổn định, đôi mắt trong suốt mơ hồ nhìn anh, đáy mắt như phủ một tầng sương mù dày đặc, giống như mèo con lạc đường, không biết được nơi đang đứng hiện tại là đâu.

"Đừng nhìn anh như vậy" Lăng Chi Hiên đau lòng bắt đầu đi hôn sâu vào môi cô, kéo ra một sợi chỉ bạc gọi tình. "Anh không thể cưỡng lại được ánh mắt này của em" lại nhẹ nhàng đưa vào, tiếp tục bắt đầu động tác ổn định mà mạnh mẽ bên dưới.

Mười ngón tay đan vào nhau, Dạ Nguyệt nắm chặt lấy tay sư phụ, ưỡn người lên cố gắng đón nhận từng đợt sóng cuộn cuộn mà ổn định có quy luật đang đánh vào cơ thể cô.

"Hiên..." Dạ Nguyệt vô thức gọi tên sư phụ, bên dưới vật to lớn nóng rực vẫn không ngừng tiến lùi trong cơ thể cô thật lâu thật lâu làm cô sắp không chịu được nữa mà khóc thút thít.

Dạ Nguyệt mở đôi mắt ngập nước nhìn vào đôi mắt tối thẳm của Lăng Chi Hiên, cô vươn tay luồn vào mái tóc đen mềm mại của anh, hai người vừa thờ đốc đầy ám muội vừa say đắm nhìn nhau, trong mắt chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh đối phương, mãi mãi khắc sâu vào tận đáy lòng..

Bên trên màn cửa sổ bay phát phơ vô định, cơn gió dịu dàng mát mẻ lơ đãng lạc bước vào cũng không thể cuốn đi không khí đầy dư vị hoan ái kích thích cuồng nhiệt mà ngọt ngào.

Một đêm dài đằng đẵng qua đi, tia nắng buổi trưa xuyên qua khe hở nhỏ của rèm cửa vào phòng, Dạ Nguyệt nhúc nhích cơ thể mỏi nhừ của mình, không tự giác mở đôi mắt nhấp nhem ra, cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hẳn nên không biết mình đang ở đâu.

Lờ mờ nhìn thấy bàn tay trước mặt mình, Dạ Nguyệt lười biếng xoay người lại muốn ngủ tiếp thì gò má cô bị bàn tay nào đó véo véo nựng nựng không khách khí, cô nhủ mảy may đây cái tay đáng ghét đó ra chỗ khác.

"Em muốn nướng đến bao giờ hử bảo bối?"

Dạ Nguyệt mơ hồ nghe giọng nói trầm thấp từ tính quen thuộc, cô chu mỏ bất mãn nói theo bản năng mà cô hoàn toàn không có ý thức: "Em muốn ngủ nữa a, tối qua lần giường rất mệt mà, sư phụ đáng ghét quá đi ~"

Lăng Chi Hiên: "..."

Nhìn cười không được, Lăng Chi Hiên cố gắng ôm bụng nén cười, vòng tay ôm cô gái nhỏ vào lòng, hôn lên tóc cô, thì thầm vào tai cô: "Nếu anh bị trục xuất khỏi Lăng gia, bị thu hồi tất cả tài sản cũng như quyền thừa kế, chỉ còn lại hai bàn tay trắng thì em còn muốn ở bên cạnh anh không?"

Dạ Nguyệt lập tức bùng tỉnh, mở to mắt nhìn người đang nằm kế bên, cố gắng thanh tỉnh lại đầu óc, sắp xếp lại từng chữ mà cô vừa mới mơ hồ nghe sư phụ thì thầm....

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ một bộ ngơ ngẩn như từ trên trời rơi xuống, nghĩ lúc này cô chưa nghe rõ nên lặp lại một lần nữa, nói xong yên lặng chờ đợi câu trả lời của cô.

Dạ Nguyệt vốn dĩ muốn hỏi sư phụ chuyện Lạc Huân Triết nói có phải là thật không nhưng có lẽ bây giờ cô đã có câu trả lời.... Chuyện này chắc cũng là vì xuất thân của cô, không môn đăng hộ đối với sư phụ, không phải là con cháu thư hương thế gia, hơn nữa bây giờ gia đình cô lại lâm vào hoàn cảnh như vậy.... cảm giác giống như phía trước thật tối tăm mù mịt....

Nhưng.... đây không phải là lần đầu tiên cô trải qua cảm giác này, không phải là lần đầu tiên rơi vào bế tắc tuyệt vọng, thậm chí trước đây còn đau khổ hơn nhiều.... vậy mà cô đã từng một mình đối mặt với nó, hơn nữa..... bây giờ cô không phải chỉ có một mình nữa.....

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ trầm ngâm im lặng thì đáy lòng anh chùng xuống....

Bầu không khí trong phòng chỉ còn lại một mảnh trầm mặc.

Thời gian im lặng trôi qua như dài vô tận, đột nhiên hai bàn tay nhỏ bé của Dạ Nguyệt nắm lấy bàn tay anh, áp nó vào trong gò má mình mà cọ cọ giống như mèo nhỏ. Rồi cô mở mắt ra, ánh mắt chăm chú sâu thẳm không thể nhìn ra được vui buồn nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ hỏi anh đúng một câu duy nhất: "Anh có chấp nhận bị trục xuất không? Thật lòng trả lời em"

Lăng Chi Hiên không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn vào mắt Dạ Nguyệt không né tránh, ánh mắt kiên định nóng bỏng như muốn thiêu đốt cùng hăm sâu người đối diện vào trong đó, mãi mãi nhốt vào trong đó không thể thoát ra được, mà Dạ Nguyệt cũng không muốn thoát ra.

"Chỉ cần còn hai bàn tay, em không nghĩ chúng ta sẽ bị chết đói đâu" Dạ Nguyệt lúc này mới toét miệng cười, cô cần một dấu hiệu, một dấu hiệu cho cô biết sư phụ sẽ không hối hận khi quyết định điều đó, như vậy cô mới có đủ dũng khí để nói ra quyết định ích kỷ của bản thân mình, là cô không muốn rời xa sư phụ dù cho ở bên cạnh cô, sư phụ có thể bị mất hết tất cả.

Bởi vì cô sợ, cô sợ bản thân sẽ trở thành gánh nặng cản bước tương lai của sư phụ, có thể lúc này chúng ta không cần suy nghĩ cũng có thể đồng ý từ bỏ tất cả để ở cạnh nhau vì tình yêu, nhưng khi con người ta sống quá khổ cực thiếu thốn thì đa số người ta sẽ cảm thấy hối hận về quyết định của mình, mặc định người ta sẽ cho đó là lựa chọn sai lầm....

Dạ Nguyệt biết cô và sư phụ có thể vì đối phương mà không tiếc mạng sống của chính mình nhưng một khi chết đi thì xem như không còn gì, rất khác với việc sống mà tương lai sau này luôn luôn bị đau khổ dẫn dắt, cho nên quyết định từ bỏ khi còn sống sẽ khó khăn và đau khổ hơn việc từ bỏ khi chết đi.

Lăng Chi Hiên trước tiên là kinh ngạc, sau đó giống như trút bỏ được gánh nặng, anh vươn người cuốn lấy Dạ Nguyệt trong ngực: "Những lão già bên Lăng gia ra điều kiện với anh, nếu anh chọn ở bên cạnh em thì họ sẽ lựa chọn người thừa kế khác cho gia tộc, anh cũng sẽ không còn là người của Lăng gia nữa, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ, họ sẽ lấy lại tất cả mọi thứ, xem như anh là người đã chết"

Mọi thứ chính là tài sản trong ngân hàng, đất đai mà Lăng Chi Hiên đã được đứng tên thừa kế, kể cả căn hộ riêng của anh hay những chiếc xe đang thuộc sở hữu, cùng quyền lực của anh ở Lăng gia, tất cả mọi thứ mà anh đang công khai có được sẽ bị thu hồi lại hết.

"Vậy quyết định của anh?" Dạ Nguyệt tò mò hỏi, cô đại khái cũng biết câu trả lời đi.

"Em nghĩ sao?" Lăng Chi Hiên cong khoé môi hỏi lại.

Dạ Nguyệt bật cười, rồi cô trề môi trêu chọc: "Chắc, sau này không biết đại thiếu gia nào đó sẽ lăn lộn ngoài xã hội đầy rẫy cạm bẫy chết người như thế nào đây a~", mặc dù nói vậy nhưng thâm tâm cô biết rất rõ sự phụ là người đàn ông thâm trầm cường đại nhất mà cô từng biết, là người mà cô tin tưởng nhất, so với sự phụ thì cô chỉ như một con kiến nhỏ bình thường dễ dàng bị đạp bẹp dí dưới chân nha ~ ôm tim ghen tỵ.....

"Câu đó nên để anh nói em mới đúng" Lăng Chi Hiên véo mũi nhỏ Dạ Nguyệt, thật ra anh không định nói chuyện này với cô vì mục đích anh trở về Lăng gia không phải vì quyền thừa kế hay tài sản, hiện tại anh đã đạt được mục đích của mình nên anh cũng không muốn ở lại nơi ghê tởm đó nữa. Nhưng anh còn nhớ rất rõ bản thân đã từng hứa với cô sẽ không giấu cô bất cứ chuyện gì, sẽ cùng cô cùng nhau gánh lấy tất cả mọi chuyện.

Dạ Nguyệt thuộc dạng người thà đau khổ khi biết còn hơn vui vẻ ngốc nghếch không biết chuyện gì.... Với cô, biết để dừng cảm động mặt với nó, chứ cô không muốn sống trong giả tạo đến cuối đời, có như vậy một mai khi chết đi cô mới chân chính không cảm thấy hối tiếc điều gì.

"Vậy tối qua em khác lạ là vì chuyện này?" Lăng Chi Hiên lơ đãng hỏi, nhưng sâu trong giọng nói là dò hỏi đã bị che giấu.

"Em sẽ nghỉ học, lấy bằng đại học đã có được để đi xin việc làm" Dạ Nguyệt mỉm cười nói ra quyết định của mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Sáng sớm hôm nay sau khi Dạ Nguyệt mệt mỏi ngủ thiếp đi, Lăng Chi Hiên cho Dương Lãnh Thiên điều tra xem mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì xung quanh cô, anh biết Lạc Huân Triết gọi cho cô, có lẽ đã nói gì đó liên quan đến anh...

Và vô tình Dương Lãnh Thiên cũng đã điều tra được ba mẹ cô thiếu một khoản nợ lớn, căn nhà hiện tại đã đem bán để trả nợ, mẹ cô lại bị mất việc ở bệnh viện, một mình ba cô không thể vừa lo cho cả nhà vừa lo cho học phí quá đắt đỏ của ngôi trường đó, kể cả mẹ cô có nhận được việc làm khác thì với việc phải lo mướn nhà ở cũng sẽ không có cách nào để cô tiếp tục học ở đó. Trước đây là do một người bà con bên nước ngoài giúp đỡ một phần lớn tiền học phí nhưng nghe đâu người bà con đó cũng đã thôi không chu cấp nữa.....

Đó là lý do vì sao Dạ Nguyệt cảm thấy bản thân là gánh nặng, thật ra còn một lý do sâu xa ảnh hưởng từ chuyện trước đây mới khiến cô quyết định sẽ học tiếp chứ không đi làm việc, nhưng cô biết đã đến lúc cô phải rời khỏi đôi cánh của ba mẹ, một mình tự lực bước đi trên đôi chân của mình.

Tâm nguyện từ trước đến giờ của cô không phải là có được quyền lực đứng trên người khác cũng không phải là giàu sang phú quý hưởng thụ vinh hoa cả đời, có lẽ lúc đọc từ vi thấy bản thân mình bình thường cũng có chút ganh tỵ với người khác, nhưng chung quy đến cuối cùng điều sâu thẳm nhất trong tâm hồn cô chính là luôn mong được nhìn thấy ba mẹ cô cùng những người thân thiết bên cạnh cô được bình an, hạnh phúc và vui vẻ sống đến cuối đời.... bản thân cô cũng chỉ muốn bình bình đạm đạm sống, sống theo cách của mình, sống thật tự do tự tại....

Bởi vì trải qua bao sóng gió, cuộc đời người cuối cùng cần nhất vẫn là được bình an không bệnh tật và vui vẻ an ổn sống mà không phải quá chú tâm ánh mắt người đời, đó mới chân chính là hưởng thụ cuộc sống trọn vẹn.

Dạ Nguyệt thích học y tế, thích tìm hiểu cây cỏ thảo dược thuốc men bệnh tật, hiện tại cô đã có được một cái nền vững chắc mà lão sư phụ đã truyền lại cho cô, so với những sinh viên cuối cấp trong trường cô tự tin bản thân cũng không thua kém gì họ, nên nếu sau này không thể tiếp tục theo học thì cô sẽ chuyển qua tự nghiên cứu, tự tu luyện khả năng của bản thân mình, như vậy cũng xem như cô đang thực hiện mong ước của mình, chẳng có gì để cô cảm thấy tiếc nuối nữa....

"Em đã suy nghĩ thật kỹ?" Lăng Chi Hiên sâu thẳm nhìn cô gái nhỏ, không thể nhìn rõ tâm tình hiện tại của anh.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu chắc như đinh đóng cột, sau một đêm mờ mịt, không hiểu sao đến khi thức dậy, cô như tỏ tường mọi thứ....

Lăng Chi Hiên thở dài, nắm lấy tay cô hôn lên đó, giọng điệu trầm ổn lại ản chứa cái gì đó chua chua: "Em đã tính đến việc dựa dẫm vào anh, cùng anh tìm ra cách giải quyết khác chưa?"

Dạ Nguyệt: "... cách giải quyết? Đấy mắt cô xoẹt qua tia ngạc nhiên...

Lăng Chi Hiên thấy Dạ Nguyệt đờ ra một chỗ, rõ ràng là cô không có nghĩ đến, chuyện của người khác thì cô ấy muốn chia sẻ nhưng của bản thân mình thì.... Anh càng nghĩ càng cảm thấy trái tim cứ như bị ai bóp chặt, đáy mắt thấp thoáng lửa giận, Lăng Chi Hiên giọng trầm xuống thậm chí còn mang theo lạnh lẽo: "Rốt cuộc em xem anh là gì của em?"

Nghĩ lại từ trước đến giờ, những chuyện xảy ra quanh anh và Dạ Nguyệt đều là chuyện liên quan đến người khác, chưa từng có chuyện trực tiếp về bản thân mà cô gái nhỏ phải đắn đo suy nghĩ trước sau như thế này, làm anh cứ tưởng bản thân đã trở thành chỗ dựa vững chắc của cô gái nhỏ. Nhưng đến hôm nay, anh mới nhận ra, Dạ Nguyệt sẽ không nhờ đến sự trợ giúp của anh nếu đó là vấn đề có liên quan trực tiếp đến bản thân cô gái nhỏ, nếu có thì đó cũng chỉ là bất đắc dĩ như chuyện nằm viện thôi.....

Dạ Nguyệt không thể hiểu tại sao sư phụ lại hỏi cô vấn đề đã rõ ràng như vậy, thêm nữa theo cách nói sư phụ thì hình như sư phụ biết nhà cô đang xảy ra chuyện gì... Ngẫm lại nếu là người bình thường chưa hiểu rõ chuyện gì thì không phải sẽ hỏi đã có chuyện gì xảy ra hoặc sao đột nhiên lại có quyết định như thế hay sao? Đàng này.... sư phụ lại hỏi như đã biết tất cả mọi chuyện.

Nhìn thấy chân mày Lăng Chi Hiên nhíu chặt lại, đáy mắt tối thăm thẳm, thăm sâu nhìn cô, khiến trái tim cô không khỏi run rẩy, giống như bị đôi mắt đó nhìn xuyên thấu vào tận tâm can. Quả thật sư phụ đã biết hết rồi sao?

Dạ Nguyệt hít sâu, đánh bạo đưa ngón trỏ lên chạm vào nơi giữa hai chân mày đang nhíu lại của ai đó, vừa nhấn nhá vào vừa cố bình tĩnh nặn ra nụ cười lấy lòng nói: "Coi chừng xuất hiện nếp nhăn nha, anh muốn chưa già mà đã có nếp nhăn rồi hay sao? Hơn nữa, vì sao anh đột nhiên lại hỏi như vậy?"

Lăng Chi Hiên thấy cô không trả lời vấn đề chính nên anh cũng không trả lời, bắt lấy tay cô, giận dữ nhéo mạnh vào gò má hồng hồng của cô, thấy cô nhắm mắt la oai oái mới cảm thấy dễ chịu được đôi chút, hai người im lặng nằm đó giữ nguyên động tác, mắt vẫn dán chặt vào nhau... không biết qua bao lâu cuối cùng Lăng Chi Hiên mới thở hắt ra, chuyển qua vuốt ve vào gò má cô như đang nâng niu một loại bảo vật cực kỳ trân quý.

"Bảo bối, anh là chồng em, em là vợ anh, là bảo bối của anh, có chuyện gì của em mà anh không biết? Với anh, bảo bọc che chở em cả đời anh cũng không cảm thấy đó là gánh nặng, anh chỉ hy vọng em đừng một mình gánh chịu, một mình quyết định dù là chuyện của em hay là chuyện của người mà em quan tâm, tin tưởng dựa dẫm vào anh, được không?"

Nếu anh nhớ không nhầm thì đây là lần thứ hai anh biểu đạt vấn đề này với cô gái nhỏ, trước đây anh cứ tưởng cô gái nhỏ đã đồng ý rồi nhưng hóa ra không phải vậy. Anh biết thói quen khó có thể thay đổi, cô gái nhỏ từ trước khi gặp anh đã phải chịu đựng đối mặt một mình, một mình tìm cách giải quyết cũng đã quen rồi... Nhưng không sao hết, anh còn có thời gian cả đời để cùng cô gái nhỏ thay đổi thói quen này.

Sư phụ thật sự đã biết... hai gò má Dạ Nguyệt từ từ hiện lên một tầng mây đỏ, đáy lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào, giọng nhỏ xíu đi vì xấu hổ, nói như tự lẩm nhẩm một mình: "Em vẫn luôn dựa dẫm vào anh mà, những khi mệt mỏi em đều muốn ôm anh, muốn có anh ở bên cạnh an ủi.... Chỉ là em cũng muốn cùng anh bước đi, nỗ lực cùng với anh gầy dựng tương lai của chúng mình, chứ không phải trở thành gánh nặng của anh, có như vậy thì em mới có đủ dũng khí để ở bên cạnh anh"

Lăng Chi Hiên có chút ngạc nhiên, nghe xong lời vừa nói, nhớ tới hành động của cô gái nhỏ trong lúc ân ái tối qua, giống như một mình chứng không lời cho lời nói, đáy lòng cứng rắn khó chịu của anh bất chợt mềm mại, giống như có dòng nước xuân ấm áp vừa chảy qua, anh cuối cùng cũng đã hiểu suy nghĩ cùng ý tưởng của cô gái nhỏ.

"Hơn nữa sắp tới anh còn phải gầy dựng lại sự nghiệp của mình, lúc này không thể phung phí tiền bạc vào ngôi trường đắt đỏ đó nữa, nhờ lão sư phụ mà em có thể tự mình học hỏi nghiên cứu được rồi" Dạ Nguyệt mỉm cười ngán đầu hôn nhẹ vào môi sư phụ.

Lăng Chi Hiên lúc này mới nở nụ cười thực đẹp mắt làm Dạ Nguyệt ngờ ngẩn đến chảy nước miếng, lâu lâu sư phụ cười như vậy với cô thực muốn giết người không cần đến dao mà...., đang yy thì cô nghe ai đó thần nhiên nói: "Anh đã có sự nghiệp cùng thế lực của riêng mình từ rất lâu rồi.... và nó cũng không thua kém bao nhiêu so với một trong bốn đại gia tộc"

Lỗi tai Dạ Nguyệt lung búng, giống như cô vừa nghe được tin giật gân của các trang tin tức lá cải vậy a. Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ lại một bộ ngờ ngẩn nhìn anh, không nhìn được anh bật cười thật lớn: "Sao em còn ngạc nhiên hơn cả khi biết anh là người thừa kế của Lăng gia vậy, bảo bối?"

Dạ Nguyệt đột nhiên nhớ lại trước đây ở thế giới kia, sư phụ đã từng nói ở thế giới này sư phụ có huấn luyện một tổ chức ngầm giống như ám vệ, do xảy ra nhiều chuyện liên tiếp quá nên cô dường như đã quên mất chuyện này. Trước giờ, những chuyện như thế này sư phụ chưa từng nói cho cô biết rõ ràng, hay nói cách khác sư phụ là con người ít khi nào ba hoa về sản nghiệp cũng như thế lực của mình, lúc cô chưa biết về gia thế của sư phụ, sư phụ dường như dễ dàng hòa hợp vào cuộc sống đơn giản của cô, thậm chí còn cảm thấy vô cùng thoải mái và trân trọng với cuộc sống như vậy, có lẽ điều này chính là thứ đã giúp cho cô có dũng khí để có thể ở bên cạnh sư phụ...

Và hiển nhiên vì sao sư phụ lại biết chuyện nhà cô, cuối cùng cô cũng đã có đáp án.

"Tổ chức sát thủ?" Dạ Nguyệt tò mò hỏi, giống như tổ chức áo đen trong truyện Conan phải không nhỉ?

"Tổ chức sát thủ?" Lăng Chi Hiên nhíu mày lặp lại lời nói ngờ ngẩn của ai đó, có vẻ khó hiểu vì lời nói không đầu không đuôi của cô.

“Ý em anh là boss cuối, thao túng một tổ chức sát thủ chuyên nghiệp có phải hay không?” Dạ Nguyệt càng thích thú, mắt sáng lên chờ đợi nhìn Lăng Chi Hiên.

Phụt!!!! Lăng Chi Hiên một lần nữa không giữ được hình tượng, ôm bụng cười thoải mái như người điên làm ai đó mặt đen thui như đáy nồi.

“Em đang nghiêm túc đó nha” Dạ Nguyệt mắt hứng, giận dữ quay sang chỗ khác nhắm mắt ngủ tiếp, cô mới không thèm để ý đến cái người cười thảng vào mặt cô như thế, cô chỉ thích mỗi sự phụ lạnh lùng điềm tĩnh của cô chứ không phải cái người lúc nào cũng thích cười vô mặt cô thế này a.

Lăng Chi Hiên cố gắng nén cười, ôm từ phía sau Dạ Nguyệt, thủ thủ thủ thủ vào tai cô: “Anh đúng là boss cuối như em nói”

Dạ Nguyệt mắt mở to sáng rỡ lập tức xoay người sang nhìn anh cứ như mèo con đang mở to mắt kinh ngạc, vẻ mặt không thể che giấu được vẻ sùng bái cùng hâm mộ.

Phụt!!! Lăng Chi Hiên lại được một trận cười vô cùng sáng khoái, làm sao bây giờ, anh không thể nào dùng trêu chọc cô gái nhỏ được....

Dạ Nguyệt: “...” 囧 nhìn mặt cô buồn cười lắm sao? Gào khóc trong lòng ~

Đợi Lăng Chi Hiên cười đủ, Dạ Nguyệt mới quắc mắt nhìn anh: “Em hỏi thật chứ không có đùa đâu nhá”

“Anh biết” Lăng Chi Hiên vẫn cố gắng nén cười, làm vẻ mặt nghiêm túc. “Đó là một tổ chức ngầm, không phải tổ chức sát thủ”

“Là xã hội đen?” Dạ Nguyệt chớp chớp mắt, quăng mắt tiêu cực tức vì bị cười vô mặt sang một bên, quả thật là người chẳng có tí xíu tiền đồ nào.

Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt ôm vào trong ngực, mặt cọ cọ vào mặt cô thực vui vẻ: “Đáng tiếc làm em thất vọng rồi, mặc dù được huấn luyện nhưng không phải xã hội đen, bọn anh đứng ở giữa hắc bạch đạo, cũng tương tự như bốn đại gia tộc”

“O & Y có phải là công ty của tổ chức không?” Dạ Nguyệt như suy nghĩ gì đó, hỏi.

Lăng Chi Hiên vẫn không ngừng cọ cọ gò má cô gái nhỏ, cảm thụ thật tốt, thật là thoải mái: “Nó đại diện cho phần nổi của tổ chức”

Quả nhiên là vậy, như vậy thì cô không cảm thấy khó hiểu khi trước đây di Huệ Tâm giới thiệu sự phụ làm giám đốc trong đó, Dạ Nguyệt cảm thán trong lòng, đẩy đẩy cái mặt - đang giống như mấy bạn động vật hoang dã - thân mật cọ cọ mặt cô đến đỏ cả lên: “Anh thật sự là giám đốc hả?”

Lăng Chi Hiên bắt lấy tay cô gái nhỏ, biểu tình không cho phép đẩy, cong khoé môi cười bí hiểm: “Muốn làm thám tử điều tra anh hử, bảo bối?”

“Anh không biết em là đệ tử của Holmes à?” Dạ Nguyệt bày ra dáng vẻ tò mò không che giấu, đôi mắt trong suốt sáng như ánh trăng lấp lánh nhìn anh. Nghĩ kỹ thì từ trước đến giờ cô chưa bao giờ hỏi anh về mấy vấn đề này, cô cũng chỉ biết anh là người thừa kế của Lăng gia, và đại khái cô cũng chỉ biết Lăng gia là một đại gia tộc mà thôi, còn những thứ quan hệ bên trong một chút cô cũng không biết, và tất nhiên cái tổ chức ngầm gì đó của sự phụ cô lại càng mờ mịt.

“Sao đột nhiên em lại có hứng thú với mấy chuyện này?” Lăng Chi Hiên buồn cười, thừa cơ hội người nằm trong lòng không chú ý, luồn tay vào áo vuốt ve vào da thịt mềm mại trơn bóng của cô.

Dạ Nguyệt chụp lấy tay anh, trợn mắt trừng ai đó thừa cơ làm bậy: “Em vẫn còn đau a” không phải hôm qua lăn giường đến gần sáng sao? Sao bây giờ sự phụ còn sức để mà muốn tiếp tục nữa vậy, còn cô thì nhức mỏi muốn chết rồi, thật là bất công mà...

Thật ra cũng không thể trách người nào đó ép Dạ Nguyệt lăn giường đến gần sáng, bị bỏ đói hơn nửa tháng nên lúc được ăn thịt, người nào đó khó lòng mà tiết chế được a ~

“Đề anh giúp em bớt đau” Lăng Chi Hiên ngồi dậy kéo chăn ra, đưa tay xoa bóp eo đang đau của cô, lực đạo vừa đủ làm Dạ Nguyệt không khỏi cảm thấy thoải mái thờ hắc ra nên cũng không phản đối, ngược lại còn xoay người nằm sấp lại. Thấy vậy, Lăng Chi Hiên âm thầm cười, bàn tay to lớn ấm áp trượt dọc theo cơ thể cô mà xoa bóp mà vuốt ve có lực.

“Thoải mái không, bảo bối?” Lăng Chi Hiên kề sát vào tai cô, có tình nói nhưng thật ra ám muội phun khí nóng vào.

Dạ Nguyệt đang nhắm mắt hưởng thụ cảm giác nhức mỏi dần tiêu tan, thì đột nhiên tai cô có một luồng khí nóng đi vào khiến cô không khỏi rùng mình, thêm lời nói mập mờ của ai đó làm cô nhìn không được mà “uhm...” một tiếng mềm mại thật gọi cảm.

Bàn tay đang xoa bóp của người nào đó khựng lại đôi chút rồi vẫn tiếp tục làm nhiệm vụ, nhưng không xoa bóp đi lên nữa mà chuyển hướng phía dưới mà đi tới, trượt xuống mông rồi tới hai bên bắp đùi giống như nhân viên chuyên nghiệp.

Lăn giường gần nửa đêm nên hai bắp đùi Dạ Nguyệt cũng nhức mỏi, thậm chí cảm giác bị cả sỏ đùi nên giờ được xoa bóp càng cảm thấy hài lòng không có dấu hiệu phản đối, cho đến khi bàn tay đó như có như không lướt qua vùng cấm địa của cô làm cô buột miệng bật ra một tiếng rên rì...

Dạ Nguyệt: "... " bịt miệng mở mắt ra âm thầm quay đầu nhìn sư phụ nhà mình, cảm thấy vô cùng rối rắm hy vọng sư phụ đừng nghe thấy..., thấy Lăng Chi Hiên vẫn thản nhiên như không có gì, tập trung làm nhiệm vụ của mình nên Dạ Nguyệt thở phào trong lòng..

Nhưng chưa kịp tiếp tục hưởng thụ thì cái tay nào đó lại trượt lên xoa bóp ở khoảng giữa hông và bắp đùi cô, như có như không lướt tới lướt lui ở nơi bí cảnh của cô, Dạ Nguyệt lại bịt miệng lại cố đè nén giọng nói của mình, hơi thở bắt đầu loạn nhịp, cô cảm giác rất rõ bản thân mình bắt đầu động tình rồi ~

"Đừng đè nén"

Dạ Nguyệt mở to mắt quay đầu nhìn Lăng Chi Hiên, thấy anh đang cười thập phần chói mắt, hai bên má còn ửng ửng đỏ, đáy mắt từ từ dâng lên lửa nóng, hơi thở cũng không còn ổn định thản nhiên như trước, nơi nào đó đang căng lên, trong lòng không khỏi hò hét nguy rồi, sư phụ cũng động tình rồi ~

"Khoan... khoan đã..." Dạ Nguyệt hoảng hốt xoay người, quơ tay múa chân. "Anh còn chưa trả lời em nha" tận lực đánh trống lảng sang chuyện khác.

Lăng Chi Hiên bắt lấy hai tay đang quơ loạn của cô, hai chân thon dài duỗi sang kẹp cơ thể cô vào giữa, một tay giữ lấy tay cô ép vào khuôn ngực trần, một tay chống xuống bên hông cô, giam giữ cơ thể nhỏ nhắn của cô dưới thân mình: "Chuyện đó không quan trọng bằng chuyện này"

Thấy ánh mắt tràn đầy dục hoả của sư phụ, Dạ Nguyệt càng la hét thảm thương trong lòng, ít nhiều gì cũng cho cô thời gian nghỉ ngơi nữa chứ? Cô chỉ mới ngủ được có mấy tiếng à ahuhu TTWTT

"Hôm... hôm nay anh không cần phải đi làm sao?" Dạ Nguyệt lại kiễ có nhảy sang chuyện khác.

"Anh đã xong việc bên Lăng gia rồi, không cần trở về nữa" Lăng Chi Hiên lơ đãng đáp, cúi đầu tập trung hôn vào gò má cô, liếm liếm cắn cắn say mê.

Dạ Nguyệt cảm giác vừa nhột vừa ngứa, mắt không tự chủ nhắm lại, mặt đỏ bừng lên lấy tay đẩy anh ra: "Em còn phải vào trường chiều nay...."

"Vào làm gì?" Lăng Chi Hiên nắm hai tay cô kim chặt lên đỉnh đầu cô, tay còn lại tách hai chân cô ra, chen vào giữa hạ cơ thể xuống nằm đè lên cơ thể cô, hai cơ thể dán sát vào nhau không kẽ hở.

Cảm giác được cái gì đó cứng cứng lại nóng rực chà sát vào bí cảnh của mình thông qua lớp quần ngủ, Dạ Nguyệt lại bất giác không chịu được "uhm" một tiếng yếu ớt, bắt đầu có cảm giác thoải mái kèm theo cái gì đó dâng trào ra.

Phía trên Lăng Chi Hiên vừa cởi quần áo của Dạ Nguyệt vừa không ngừng liếm liếm cắn cắn vào từng tấc da thịt non mềm của cô, không hề bỏ sót điểm nào, dọc từ gò má xuống cằm, từ cằm xuống cổ, từ cổ xuống hai bên xương vai xanh, từ xương vai xanh dần dần tiến lên đỉnh đầu đang cong vút, nhấp nhấp liếm mút vào đỉnh đầu cũng bắt đầu cứng lên đầy kích thích trêu chọc.

Dạ Nguyệt bỗng dùng chân kẹp lấy hông Lăng Chi Hiên, tay cũng ôm chặt lấy anh ghì sát vào cơ thể mình, đột nhiên lật người đè anh xuống dưới thân làm anh ngạc nhiên đến quên mất mình đang làm gì, Dạ Nguyệt nhều mày thở hồng hộc: "Tất nhiên là làm thủ tục xin nghỉ học, nên em không muốn đi 'hai hàng' đâu a ~"

Lăng Chi Hiên thở hắt ra, thu lại vẻ ngạc nhiên của mình, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn phía trên: "Anh sẽ đi với em"

Dạ Nguyệt lúc này mới mỉm cười gật đầu, cúi đầu hôn xuống môi anh nụ hôn sâu, rất nhanh đã bị bàn tay to lớn luồn vào mái tóc mềm mượt giữ chặt lại, môi lưỡi quấn quýt dây dưa, cắn mút lấy nhau cuồng nhiệt, hấp thụ mọi thứ bên trong của nhau.

Lần đầu tiên Dạ Nguyệt chủ động hôn anh thật sâu, Lăng Chi Hiên không khỏi càng hưng phấn hơn nữa, bàn tay vuốt ve âu yếm thân thể trần trụi mềm mại phía trên mình.

"Anh vẫn muốn em tiếp tục học" Lăng Chi Hiên vẫn giữ lấy mặt cô gần sát với mặt anh, ngón cái vuốt ve vào hai bên gò má cô, dịu dàng chăm chú nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng, cố gắng hít lấy không khí của cô. "Chồng em có dư khả năng lo toàn bộ chi phí học tập của em, nên em đừng nghỉ học, được không?"

Dạ Nguyệt mỉm cười cảm kích, trong lòng mềm mại không thôi nhưng cô vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, cọ cọ gò má xuống lồng ngực anh: "Em thật sự muốn bước đi cùng anh"

Thấy vẻ kiên quyết của cô, Lăng Chi Hiên thở dài đầu hàng: "Được rồi, em đúng là mèo con cứng đầu cứng cổ"

Có thể Dạ Nguyệt không biết nhưng trên thế giới này cũng chỉ có duy nhất mình cô mới có thể làm người nào đó nhượng nhịn cùng cam tâm tình nguyện lùi bước đứng phía sau ủng hộ như thế này... chúng ta tốt nhất vẫn nên giữ kín chuyện này thôi a, kẻo bị giết người diệt khẩu thì xong đời, bạn tác giả còn yêu đời lắm ~~~ ^A^

Dạ Nguyệt cười khúc khích, áp má lưỡi biếng nằm ườn xuống ngực anh, ngón tay vẽ vòng xoắn cọ cọ xuống chỗ nhô lên tròn tròn nào đó, nhắm

mắt thoải mái hưởng thụ mùi hương quen thuộc cùng với thân nhiệt ấm áp làm cô mê muội.

Đột nhiên cơ thể Dạ Nguyệt bị lật ngược trở lại, ánh mắt tối thẫm nhìn cô thật sâu, Lăng Chi Hiên hung hãn hôn xuống môi cô, muốn anh dừng lại nhưng lại cố tình đốt lửa nóng trong lòng anh, vợ yêu thật đáng đánh đòn, nhất định phải phạt ~

Dạ Nguyệt lại bị hôn đến mờ mịt, tay ôm lấy lưng sư phụ bầu chặt, cơ thể bị vuốt ve cắn mút đến thực động tình, mềm nhũn đến không còn sức phản kháng

Cô gái nhỏ thực ngoan ngoãn nằm dưới thân anh, cơ thể vì động tình mà chuyển sang hồng nhuận gọi cảm, làm cho ai đó chỉ muốn một ngụm ăn cô vào bụng...

Nghĩ là làm, Lăng Chi Hiên không khách khí tách chân cô ra, đem vật nào đó đã sớm thức tỉnh tiến vào bên trong cơ thể cô. Dạ Nguyệt càng bầu chặt lấy lưng anh, dù đã bên nhau nhiều lần nhưng cơ thể nhỏ nhắn của cô vẫn quá nhỏ so với cơ thể to lớn của anh... khiến mỗi một lần đi vào đều bóp chặt lấy anh đến mất hồn... làm cho thần trí cùng định lực của anh dễ dàng sụp đổ, muốn hết lần này đến lần khác cũng không thấy đủ.

Tiếp sau đó chỉ còn lại âm thanh mềm mại rên rỉ ní non cùng tiếng thở dốc nam tính vọng ra từ trong phòng, chốc chốc lại có tiếng khóc thút thít yếu ớt van xin ai đó nhẹ chút để chiều nay không phải đi thành trường đi "hai hàng" vào trong trường.

(Tác giả: đỏ mặt, úp mặt vào tường...)

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Buổi chiều mát mẻ, Lăng Chi Hiên cùng Dạ Nguyệt vào trường làm thủ tục xin thôi học, chuyện này cô cũng đã thông báo với Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí, nên hai người vừa từ bãi đỗ xe ra thì đã thấy cả hai đang đứng đợi bên ngoài.

"Chị xin nghỉ thật hả?" Lý Vân Nhi sụ mặt, chán nản hỏi.

Dạ Nguyệt xoa đầu cô, cũng buồn buồn nói: "Uhm, chị dự tính sẽ đi xin việc làm"

"Vậy là sau này chỉ còn mình em đi học" Lý Vân Nhi càng nói nhỏ dần, thở dài ngao ngán.

"Mà Dạ Nguyệt" Dương Hoàng Trí bất chợt lên tiếng. "Lúc nãy em có gặp giáo sư Hứa trên hành lang, giáo sư hỏi em về việc vắng mặt của chị mấy ngày qua, em có nói với giáo sư về việc chị định nghỉ học, nên giáo sư nhờ em chuyển lời cho chị, lúc nào vào trường thì lên gặp giáo sư"

Dạ Nguyệt khó hiểu, giáo sư Hứa là ai vậy nhỉ? Có thể nói, cô nhớ nhất chính là nhớ tên người khác, ngay cả thầy cô đã từng dạy qua cô cũng không thể nào nhớ nổi, trừ khi người đó gần bó hay gây ấn tượng cực mạnh với cô thì cô sẽ không bao giờ quên... Nên mới nói, vị giáo sư Hứa này cô hoàn toàn không nhớ đã từng dạy cô môn gì.

"Có thể tìm thầy ấy ở đâu?" Dạ Nguyệt ngu ngơ hỏi.

"Thầy ấy thường ở thư viện, chị có thể gặp thầy ở đó" Dương Hoàng Trí nhún nhún vai.

"Vậy được rồi, chị sẽ đi gặp thầy rồi đi làm thủ tục, sau đó chúng ta cùng nhau ăn tối nha" Dạ Nguyệt mỉm cười với Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí. "Hai đứa trở lại lớp học đi, tan học đợi chị ở cổng trường"

Cả hai gật đầu đồng ý rồi đi để trở về lớp, tuy không ai nói gì nhưng trong lòng đều có cảm giác đây giống như một bữa tiệc chia tay vậy. Nếu Dạ Nguyệt nghỉ học thì cô cũng sẽ trả lại chung cư, trở về nhà ở thành phố bên cạnh, rồi sau này còn phải bận rộn việc làm này nọ, không thể nào thường xuyên gặp nhau như trước được nữa...

Cuộc vui nào rồi chẳng đến lúc phải tàn!!

Lăng Chi Hiên im lặng đứng bên cạnh vợ yêu này giờ, lặng lẽ nắm lấy tay cô, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng như nước hồ thu không chút gợn sóng

Ít nhất, có một người luôn nắm chặt lấy tay cô, cùng cô đi đến cùng trời cuối đất, tận cùng thế giới... vẫn kiên quyết không rời xa.

Dạ Nguyệt nở nụ cười thật tươi với sư phụ, cũng nắm chặt lấy tay sư phụ, bàn tay to lớn ấm áp luôn bảo bọc bàn tay nhỏ bé của cô từ trước đến giờ...

"Chúng ta đi thôi" Lăng Chi Hiên cong khoe môi, cúi đầu hôn lên trán vợ yêu.

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 66

Dạ Nguyệt cùng Lăng Chi Hiên vừa đi đến gần cửa thư viện thì thấy một người đàn ông trung niên trẻ hơn ba cô một chút, thần thái nghiêm nghị đứng gần khung cửa sổ lại hiền hoà dễ gần, đang đứng ở trước cửa mỉm cười với cô và Lăng Chi Hiên.

"Thầy đã nghe Hoàng Trí nói về chuyện của em" giáo sư Hứa lên tiếng.

Dạ Nguyệt rót cuộc biết thầy ấy là ai, cô đã từng gặp thầy trong một lần đi Hội thảo của một du học sinh về trường, đại khái Hội thảo nói về căn bệnh ung thư và thuốc kháng sinh cùng với nghiên cứu về loại thuốc mới... Và cũng đã từng học thầy ở môn học nào đó mà cô không nhớ là môn gì.

"Dạ!! Em chào thầy" Dạ Nguyệt lễ phép cúi đầu chào giáo sư Hứa.

"Đây là?" giáo sư Hứa không thể không chú ý đến bạn nam thanh niên nào đó bên cạnh Dạ Nguyệt, mặc dù nhìn còn trẻ nhưng lại có một loại áp lực vô hình thực mạnh mẽ không thể nói thành lời, làm cho ông cũng phải kiêng dè mấy phần.

Dạ Nguyệt chưa kịp lên tiếng thì đã nghe giọng nói trầm ổn đầy từ tính của ai đó.

"Chào giáo sư, tôi là chồng của cô ấy" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, đối với người khác anh vẫn luôn giữ thái độ đậm mạc, thân nhiên như không mà giao tiếp đối xử.

"A!" giáo sư Hứa kinh ngạc, nhất thời không biết phải nói cái gì, phải mất mười mấy giây ông mới phản ứng lại, mỉm cười vươn tay ra phía trước: "Chào cậu!"

Lăng Chi Hiên gật nhẹ đầu, cũng vươn tay ra để bắt tay với ông ấy.

"Thầy không ngờ là em đã có lão công rồi" Giáo sư Hứa nháy mắt với Dạ Nguyệt, hóm hỉnh nói.

Nói rồi không đợi Dạ Nguyệt lên tiếng, xoay người đi vào căn phòng nhỏ bên cạnh thư viện: "Hai em theo tôi vào đây"

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên nhìn nhau, rồi đi theo giáo sư Hứa vào căn phòng nhỏ. Đợi khi cả hai đã yên vị trên ghế salong, giáo sư Hứa mới từ tốn nói.

"Về chuyện nghỉ học, em đã suy nghĩ kỹ chưa?" giáo sư Hứa nhìn Dạ Nguyệt, hiển nhiên là đang hỏi cô.

"Dạ, em thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi" Dạ Nguyệt lễ phép trả lời.

"Ba mẹ em cũng đồng ý?" giáo sư Hứa như đang suy nghĩ gì đó, hỏi.

"Em định khi nào xin được việc làm mới nói với ba mẹ sau" Dạ Nguyệt thành thật trả lời, đây tất nhiên là dự tính trong lòng cô rồi.

"Trước đây vì sao em lại thi bên ngành này dù đã tốt nghiệp một ngành đại học rồi?" thần thái vẫn nghiêm nghị, lúc này giáo sư Hứa cứ như một vị giáo sư nghiêm khắc hỏi bài học trò mình.

"Dạ vì em thích học bên ngành y tế, muốn học hỏi tìm tòi sâu về bên phương diện này" Dạ Nguyệt mặc dù bề ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bắt đầu thấy căng thẳng đôi chút.

Giáo sư Hứa lúc này mới thả lỏng, chân mày hơi giãn ra: "Có phải vì hoàn cảnh gia đình nên em mới không thể tiếp tục đi học?" dĩ nhiên nói hoàn cảnh gia đình là đã cố tình nói giảm nói tránh, ở ngôi trường này sinh viên xin nghỉ học thì có lẽ lý do quan trọng nhất đều liên quan đến học phí cùng sinh hoạt phí quá cao.

Dạ Nguyệt im lặng gật đầu.

"Nếu bây giờ, thầy nói có một trường đại học vào tháng sau sẽ mở ra một cuộc thi tuyển bác sĩ, hai mươi người có số điểm cao nhất sẽ nhận được học bổng toàn phần với điều kiện sau khi ra trường sẽ làm việc cho bệnh viện của trường đó trong năm năm, thì em có muốn thử không?" giáo sư Hứa mỉm cười nhẹ nhàng.

Dạ Nguyệt kinh ngạc, lập tức quay đầu sang nhìn Lăng Chi Hiên. Lăng Chi Hiên cũng nhìn lại cô, đáy mắt lấp lánh ý cười, thể hiện chỉ cần cô muốn thì anh nhất định ủng hộ tuyệt đối.

"Trường đại học đó là trường nào vậy thầy?" Dạ Nguyệt lập tức quay đầu sang hỏi giáo sư Hứa.

"Thầy biết em ở thành phố F, cho nên thầy cũng rất vui thông báo với em trường đại học đó cũng nằm trong thành phố F, là trường đại học Y" giáo sư Hứa mỉm cười, không nhanh không chậm nói.

Đó là trường đại học có uy tín nhất nhì thành phố F của cô, xét điểm chuẩn cũng không phải là thấp đâu nha... Dạ Nguyệt quên rằng cô chỉ còn vốn vẹn một tháng để ôn thi thôi à, gào thét trong lòng ~

"Cũng chỉ có một tháng để học ôn thi, em còn muốn thử hay không?" giáo sư Hứa hỏi lại.

Tay cô đột nhiên bị siết chặt, Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn Lăng Chi Hiên, thấy anh gật nhẹ đầu, miệng mấp máy mấy chữ: "Anh ủng hộ em"

Dạ Nguyệt quay sang giáo sư Hứa, dứt khoát nói: "Em sẽ thử"

"Tốt lắm" giáo sư Hứa gật đầu không che giấu nhẹ nhõm. "Thời hạn đăng ký chỉ còn ngày mai, em nhớ tranh thủ làm thủ tục xin dự thi"

"Em cảm ơn giáo sư rất nhiều!" Dạ Nguyệt đứng dậy, thành tâm hướng giáo sư Hứa cúi người.

"Đây là bổn phận của thầy" giáo sư Hứa cũng đứng dậy đỡ lấy Dạ Nguyệt đứng thẳng lên. "Thầy chỉ có thể đưa ra gợi ý thôi, phần còn lại là nỗ lực của chính bản thân em"

Bước ra khỏi căn phòng nhỏ, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt nhìn nhau.

"Nếu được thì em sẽ phải học thêm sáu năm nữa...." dù cho lúc này có nói như vậy nhưng khi nghĩ đến chuyện nhà thì Dạ Nguyệt vẫn cảm thấy như có gì nghẹn lại.

Nếu cô thi được thì cô sẽ không phải lo lắng đến học phí cùng với sinh hoạt phí của mình, nhưng còn ba mẹ cô thì sao? Hiện tại gia đình cô còn không có nhà để ở, nếu cô lựa chọn con đường này, không cần biết cô có được học bổng không nhưng chẳng phải như vậy quá ích kỷ với ba mẹ cô rồi sao.... từ trước đến giờ cô chỉ biết nhận từ họ chứ chưa từng làm được gì cho họ.... có lẽ điều hối tiếc nhất trong cuộc đời cô chính là điều này....

Bỗng nhiên Lăng Chi Hiên búng nhẹ vào trán Dạ Nguyệt, giọng điệu trầm ấm lại rất kiên định: "Đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện đều có cách giải quyết của nó, đánh cược một lần để bản thân không hối tiếc cũng là cách hay để quyết định con đường của mình nếu em cảm thấy do dự, với lại không phải còn có anh ở bên em sao?"

Đúng vậy, dù sao lần đánh cược này cũng chỉ có một tháng, còn không chắc cô có thi đậu hay không nữa mà, nếu không được thì cô sẽ đi xin việc làm sau cũng chưa muộn, còn nếu cô may mắn có được học bổng thì... cô sẽ có thể tự đứng trên đôi chân của mình mà không còn là gánh nặng của ba mẹ nữa, ít nhất trước khi có thể làm gì đó cho ba mẹ thì cô phải tự tháo bỏ gánh nặng của mình trên vai họ....

Cho dù kết quả có như thế nào cô cũng biết chắc một điều, nếu bỏ qua cơ hội này thì sau này cô nhất định hối tiếc.

Đôi mắt mờ mịt giống như được gội rửa sau cơn mưa, lại trở nên sáng lấp lánh như viên ngọc quý, Dạ Nguyệt như thoát khỏi mê cung lạc lối, kiên định nhìn sự phụ thuộc của mình: "Em sẽ không chùn bước nữa"

"Như vậy em đã sẵn sàng bước vào khoá huấn luyện mới của anh?" Lăng Chi Hiên cong khoé môi, véo véo má cô gái nhỏ.

"Ý anh là....?" Dạ Nguyệt chớp chớp mắt trong suốt nhìn sự phụ.

"Anh sẽ là giáo viên luyện thi chính thức của em..." Lăng Chi Hiên cười càng sâu, nâng cằm Dạ Nguyệt lên: "Yên tâm, anh sẽ không lấy học phí trên trời đâu, đảm bảo tuyệt đối em có thể trả được"

Dạ Nguyệt: "... sao cô lại có dự cảm chẳng lành.... nhỉ?"

Ráng chiều rực rỡ, cơn gió nhẹ thổi vào lòng người, cây cối xung quanh đung đưa theo gió tạo thành chuỗi âm thanh xào xạc quen thuộc mà Dạ Nguyệt đã nghe rất nhiều lần. Khung cảnh này, sau này cô sẽ không còn được nhìn thấy thường xuyên nữa, nhưng dù vậy cô vẫn sẽ luôn dành một chỗ nào đó trong tâm hồn để ghi nhớ về nó... dù cho thời gian có chuyển đổi xoay vần thế nào.

0w0

Buổi tối, sau khi đi ăn tối cùng với Lý Vân Nhi và Dương Hoàng Trí, Lăng Chi Hiên chở Dạ Nguyệt đi dạo một vòng thành phố, cuối cùng anh dừng xe lại trên một con đường khá rộng nhưng ít xe qua lại.

"Chúng ta xuống thôi" Lăng Chi Hiên tháo đai an toàn cho Dạ Nguyệt, sờ sờ đầu cô.

Dạ Nguyệt khó hiểu, nhưng cũng bước xuống xe theo anh: "Chưa tới nhà mà"

Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô, cong khuỷu môi đứng ở lề đường phía sau chiếc xe.

Đúng lúc này một chiếc xe màu đen dừng lại ở bên cạnh họ, hai người đàn ông trẻ tuổi vận vest đen bước xuống xe từ ghế sau, hướng phía Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt cúi người.

"Chủ tịch, Phu nhân"

"Đem chiếc xe cùng giấy tờ tài sản về nhà chính của Lăng gia, nhất định phải giao tận tay mấy lão già đó" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm thân nhiên nói, đẩy mắt xoẹt qua tia sáng bí hiểm.

"Dạ, chủ tịch"

Hai người lên chiếc xe Lamborghini mui trần của Lăng Chi Hiên rồi cùng với chiếc màu đen rời đi.

Dạ Nguyệt xem như đã hiểu, nhưng sao sư phụ không đợi về tới nhà rồi hã trả xe, giờ hai người đang ở giữa đường thế này thì làm sao về đây? Nghĩ nghĩ Dạ Nguyệt đang tính rủ sư phụ đi tàu điện ngầm về thì ai đó đã lên tiếng trước.

"Đi thôi" Lăng Chi Hiên véo mũi nhỏ của cô rồi nắm tay cô kéo đi, mục tiêu là bên đường đối diện.

Đi đâu? Dạ Nguyệt mặc cho sư phụ kéo đi, ngẩn tò te nhìn sang bên đường, lúc này cô mới để ý đến cái cửa hàng ô tô rất lớn cùng sang trọng đèn đuốc sáng trưng bên đó. Chẳng lẽ.... chẳng lẽ sư phụ định mua xe mới luôn hả?

Nhìn thấy người đàn ông làm công việc marketing niềm nở đón chào hai người mà Dạ Nguyệt không khỏi giựt giựt khuỷu miệng, sư phụ thật sự muốn mua luôn một chiếc xe mới khi mọi chuyện còn đang "nóng" đây mà.

"Xin hỏi ngài muốn mua loại xe gì?" bạn marketing mắt sáng rỡ nhìn một lượt người đàn ông trẻ tuổi khí chất không tầm thường trước mắt, đoán chắc có lai lịch không tầm thường nên trong lòng không khỏi cảm thấy sắp vỡ được vàng rồi a.

"Em thích chiếc xe như thế nào, bảo bối?" Lăng Chi Hiên không buồn liếc mắt nhìn bạn marketing nào đó, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ.

Bạn marketing cũng nhìn sang Dạ Nguyệt, ánh mắt tràn đầy mong đợi như mèo nhìn thấy chuột.

"Ể ề, em hả...?" Dạ Nguyệt ngạc nhiên tự chỉ chỉ mình, hoàn toàn không hiểu biết về xe hơi nên hơi bị bối rối đôi chút, thêm bị bạn marketing nhìn bằng ánh mắt mong đợi nên càng đỏ mặt hời hợt.

Lăng Chi Hiên lạnh lẽo nhìn sang khiến bạn marketing nào đó như bị ném vào nước lạnh mùa đông, nhanh chóng thu lại ánh mắt mong đợi của mình, trong lòng âm thầm mặc niệm, người này không thể chọc vào, cô gái nhỏ nhắn đó lại càng không....

"Chắc là một chiếc xe mui trần màu đen nào đó...." Dạ Nguyệt vốn hay bị chóng mặt khi ngồi xe ô tô từ loại nhỏ đến loại lớn, chỉ có tàu điện ngầm với xe lửa là cô đi được thôi, xe của sư phụ cô nhớ đó là loại xe mui trần mà cô lại cảm thấy rất thoải mái nên có lẽ cô đi được loại này... còn về dòng xe hãng xe bla bla.... thì cô hoàn toàn mù tịt a.

"Em thích mui trần màu đen? Giống chiếc vừa nãy của anh?" Lăng Chi Hiên nhú mày nghĩ gì đó.

"Có... có lẽ vậy..." Dạ Nguyệt vuốt mồ hôi, thật ra... cô đi tàu điện ngầm cũng được, mua xe gì gì đó cô không biết đâu, gào khóc trong lòng....

"Em bị say xe?" Lăng Chi Hiên như nhớ ra, nhớ lúc trước ở thế giới kia, cô gái nhỏ không đi được xe ngựa.

Dạ Nguyệt gật gật đầu, cuối cùng sư phụ cũng nhận ra, thở phào nhẹ nhõm trong lòng....

"Nếu là như vậy..." Lăng Chi Hiên lại trầm ngâm rồi quay sang nói gì đó với bạn marketing.

Dạ Nguyệt nghiêng đầu nhìn sư phụ và bạn marketing trao đổi bên cạnh, tên của một loạt hãng xe rồi dòng xe dài dòng lê thê mà loại khó nhớ, cứ như cô đang nghe hai người nước ngoài trao đổi với nhau bằng tiếng campuchia hay gì ế..... ㄟ_ㄟ

Nhưng cô có thể chắc chắn một điều bạn marketing đang rất là hưng phấn, giống như tìm thấy ốc đảo xanh mướt giữa sa mạc khô cằn vậy a.... Mà nghĩ lại cũng phải thôi, nền kinh tế đang càng ngày càng lũng đoạn, thời buổi bây giờ đi kiếm tiền cũng như bước vào một trận quyết chiến đầy máu lửa ấy.

"Bugatti Veyron Grand Sport Vitesse WRC?"

"Ôi, ngài thật là có mắt nhìn, đây là một dòng super siêu xe, bla bla..... Nhưng chúng tôi phải liên hệ với đại lý chính thức ở London, ít nhất cũng phải mất một tháng mới có thể về tới đây" bạn marketing mắt càng lúc càng phát sáng, hôm nay thật sự đã vỡ được kim cương chứ không chỉ

đơn giản là vàng nữa aaaaaaaa...

“Được” Lăng Chi Hiên quyết định không cần suy nghĩ.

Bạn marketing la hét lẫn lộn quần quai trong lòng, cố nén lại cảm xúc vui sướng lâng lâng, cúi nhẹ người về phía: “Xin hỏi ngài trả tiền mặt hay dùng thẻ?”

Lăng Chi Hiên rút ra một tấm card màu đen đưa cho bạn marketing dưới cái nhìn ngưỡng mộ cùng tha thiết của tất cả nhân viên trong cửa hàng.

Sau khi hoàn thành tất cả thủ tục, Lăng Chi Hiên nắm tay Dạ Nguyệt ra khỏi cửa hàng dưới sự cung kính cúi đầu của những người bên trong.

“Chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ ngài, ngài Stephen”

Stephen???? Dạ Nguyệt trở mặt ngạc nhiên theo sự phụ ra khỏi cửa hàng ô tô.

Bên ngoài đã có một chiếc limousine đen chờ sẵn hai người, một người mặc vest đen bước xuống từ cửa xe, Dạ Nguyệt nhận ra ngay đó là ông quản gia mà cô đã gặp trước đây khi đến căn hộ của sự phụ.

“Chủ tịch, phu nhân” ông quản gia cúi người rồi mở cửa xe sau cho hai người.

“Ngoại trừ mùi trần em có thể đi được phương tiện nào?” Lăng Chi Hiên cúi đầu xuống hỏi Dạ Nguyệt, trước đây anh không có chú ý đến điểm này.

“À thật ra em có thể đi xe bình thường nếu đó là một đoạn đường ngắn” Dạ Nguyệt mắt sáng rỡ nhìn nhìn chiếc limousine mà cô chỉ có thể thấy trên phim đó, lúc xem phim thấy mấy ông trùm hay đi loại xe này, nhìn rất là đã nha, về mặt ai đó không thể che giấu được ham hố cùng hào hứng đến chảy nước miếng. Đây cũng là lý do tại sao bình thường cô có thể đi xe bus một đoạn đường ngắn tới trường.

Lăng Chi Hiên: “...”

Anh âm thầm cười bất đắc dĩ rồi nắm tay Dạ Nguyệt lên xe.

“Stephen là ai vậy anh?” Dạ Nguyệt ngồi trên xe hào hứng nhìn ngó xung quanh xong mới sực nhớ ra, nhanh chóng quay sang hỏi sự phụ, thấy sự phụ đang cười mỉm nhìn cô, khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Thích thú quan sát nhất cử nhất động của cô từ nãy đến giờ, Lăng Chi Hiên vươn tay bẹo má cô: “Là anh”

“Anh? À là tên tiếng anh của anh phải không?” Dạ Nguyệt gật gù đầu, như tên tiếng anh của cô là Lunar chẳng hạn, tất nhiên cái này do cô tự đặt haha.

“Chính xác thì đó là họ chứ không phải tên” Lăng Chi Hiên sờ sờ đầu Dạ Nguyệt. “Anh sẽ không sử dụng thân phận Lăng Chi Hiên nữa mà từ giờ anh là một thương nhân đang định cư ở Mỹ, Chris Stephen”

“Nghe cứ như anh đang chơi một game nào đó” Dạ Nguyệt như chợt hiểu ra, sự phụ từ bỏ thân phận cậu chủ Lăng gia là đã có chuẩn bị từ trước chứ không phải ngẫu nhiên nghe theo lời trực xuất của mấy người kia, có lẽ sự phụ đã sớm muốn từ bỏ thân phận này từ lâu rồi.

“Em có một câu hỏi nhỏ” Dạ Nguyệt nhún mày.

“Yên tâm, người đăng ký kết hôn với em là Chris chứ không phải cậu chủ Lăng gia” Lăng Chi Hiên không đợi cô gái nhỏ hỏi đã nói trước.

“Sao anh biết em đang nghĩ gì?” Dạ Nguyệt không thể tin được, cô chưa nói gì mà.

“Từ đầu anh đã chuẩn bị hai giấy đăng ký kết hôn, bên phía Lăng gia là do anh cố tình để lộ ra nhưng đó chỉ là giả” Lăng Chi Hiên về anh – còn – không – biết – em – nghĩ – gì – sao.

Ngay từ đầu anh đã không còn là Lăng Chi Hiên, anh đã tạo dựng thế lực dưới một cái tên khác, một thân phận khác, một hộ tịch khác và bắt đầu từ bây giờ anh sẽ trở về là con người đó, không còn liên quan gì đến Lăng gia hay La gia hay bất cứ người nào ở cái nơi ghê tởm đó nữa.

“Em hiểu rồi” Dạ Nguyệt chủ động nắm lấy tay sự phụ, bàn tay to lớn ấm áp không thô cứng cũng không mềm mại, bàn tay mà cô rất thích khi luôn được giữ chặt lấy như thế này.

Đúng lúc này, điện thoại Lăng Chi Hiên reo, nhìn thấy số điện thoại lạ hiển thị trên màn hình, Lăng Chi Hiên nhún mày: “Tôi nghe đây”

“Lập tức trở về ngay cho ta”

Lăng Chi Hiên mặt trầm xuống, siết chặt lấy tay Dạ Nguyệt: “Tôi không còn là người của Lăng gia nữa”

Tiếng cười giòn giã nua vang ra từ trong điện thoại: “Đừng tưởng trả lại hết quyền lực cùng mọi thứ thì coi như đã xong chuyện, mạng sống của đứa con gái đó từ giờ không còn do người quyết định”

Tút! Tút! Tút! Đầu dây bên kia cúp máy chỉ còn lại không khí trầm mặc bên trong xe.

“Ai vậy anh?” Dạ Nguyệt cũng đã nghe thấy, có vẻ như là người của bên Lăng gia, mạng sống của đứa con gái đó? Là ai vậy?.

Lăng Chi Hiên lạnh lẽo nhìn màn hình điện thoại tối đen, rồi mắt anh tối sầm lại nhìn sang Dạ Nguyệt, đây rõ ràng là lời đe dọa của ông ta, có vẻ như chiếc xe cùng giấy tờ vừa về tới nơi thì phải.

“Ngày mai chúng ta sẽ đến đó” mặc dù không muốn mang Dạ Nguyệt theo nhưng anh biết giờ chỉ có ở bên cạnh anh, Dạ Nguyệt mới tuyệt đối được an toàn.

Dạ Nguyệt cảm giác nhiệt độ không khí тут không phanh, biết hiện tại sự phụ đang rất tức giận nên cũng không nói nhiều, chỉ ngoan ngoãn gật đầu rồi tự mình phân tích chuyện vừa xảy ra, đến đó. chắc là Lăng gia nhỉ?

***** Ò Ó O Lăn ranh giới. oOo

“Cái gì? Hón một phần ba?” Lăng Thành không thể tin được, mắt tròn lớn đầy kinh hoàng. Lăng Trí Thanh cùng Lăng phu nhân đang ngồi bên ghế salong cũng không che giấu được vẻ hoảng hốt.

“Vâng” người đàn ông trẻ tuổi vận vest đen sợ hãi cúi đầu.

“Hón một phần ba nguồn nhân lực bỗng nhiên bốc hơi biến mất, không thể tra ra được tung tích?” Lăng Thành vẫn quyết xác nhận lại một lần nữa.

Người đàn ông trẻ tuổi run rẩy, đầu đầy mồ hôi, giọng run run: “Vâng thưa chủ tịch, Lão gia đã có lệnh triệu tập tất cả mọi người của Lăng gia về nhà chính vào ngày mai”

Lăng Trí Thanh và Lăng phu nhân nhìn nhau, không thể giả vờ bình tĩnh như trước đây được nữa.

Bốn gia tộc Lăng, Trịnh, Mạc, La là bốn đại gia tộc đứng đầu Trung Quốc từ xưa đến giờ. Họ gầy dựng thế lực, quyền lực cùng của cải vững chắc ngang nhau, cũng có thể nói chính họ đã tạo thế cân bằng giữa bạch đạo và hắc đạo, không để cho bất kỳ ai phá vỡ đi thế cân bằng này, bởi một khi cân bằng bị phá đi thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Nay Lăng gia bị mất đi một phần ba lực lượng, nếu để cho ba gia tộc còn lại cùng với những thế lực khác nắm được thông tin này thì e là

Tất cả mọi người trong căn phòng này không dám nghĩ tiếp nữa.

“Không cần đợi đến ngày mai, chúng ta trở về ngay lập tức”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Dạ Nguyệt ra khỏi nhà tắm vẫn thấy Lăng Chi Hiên mặt mày thâm trầm ngồi trên salon nói chuyện điện thoại, cô vừa lau tóc vừa đi đến tủ lạnh rót nước quả vào ly, rồi cô đến ngồi xuống salon bên cạnh sự phụ, vừa lau tóc vừa uống nước quả vừa quan sát sự phụ.

Hóng hót thì hình như sự phụ đang phân phó công việc chuẩn bị cho ngày mai, sẵn sàng đối phó với bất cứ tình huống có thể xảy ra.

Lăng Chi Hiên nói xong điện thoại, quay sang thấy cô gái nhỏ đang mở to mắt tập trung nhìn anh, cứ như chú mèo nhỏ đang quan sát một người lạ đang chuẩn bị tiếp cận mình, có vẻ chừng cũng có tò mò.

"Sao vậy?" Lăng Chi Hiên kéo cô ngồi vào trong lòng, lấy khăn từ trên tay cô lau tóc cho cô, thoát nhìn thì cứ như một ông bố trẻ đang lau tóc cho con gái... (Bốp! Tác giả bị ai đó ném ghế vào đầu vì tội miêu tả tầm xàm sai sự thật uhuhu ㄟ_ㄟ)

Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, rồi cô bất ngờ nắm lấy vạt áo sơ mi của ai đó kéo kéo: "Anh đừng tức giận nữa, nha!!!"

Lăng Chi Hiên sững người, không khỏi ngạc nhiên con người hay ngại ngại với những hành động chủ động thân mật lại đang nũng nịu với anh??

Đề ý mới thấy cô gái nhỏ đang mặc mỗi áo sơ mi của anh, tay áo được vụn về xoắn lên, nút áo trên cùng lại không cài để lộ ra thấp thoáng hai đôi đầy đặn cùng da thịt trắng muốt, dù chiếc áo rộng thùng thình có dài đến gần ngang đầu gối vẫn làm anh.....

"Coi chừng già trước tuổi đấy" Dạ Nguyệt cười tươi rồi phán thêm câu sau.

Rầm! Cứ như nghe được tiếng xe hơi đâm đầu vào cột điện, Lăng Chi Hiên đen mặt nắm cầm cửa con mèo nhỏ to gan lớn mật nào đó lên: "Muốn thử nghiệm xem anh đã "già trước tuổi chưa" hay không, vợ yêu?"

"Đầu có, em đầu có nói anh già trước tuổi, em nói coi chừng thôi mà" Dạ Nguyệt ra sức lắc đầu lia lịa chối bay chối biến mặc dù cảm đã bị ai giữ lấy, cô đã "thử nghiệm" nhiều rồi nên không cần đầu a.

Lăng Chi Hiên cúi đầu cắn vào môi cô, gặm gặm cho đến khi sưng đỏ lên mới buông tha, nhìn cô cười khiêu khích, biết cô gái nhỏ cứng đầu này sẽ không bao giờ biết chữ sợ viết như thế nào: "Anh trông chờ vào lần trừng phạt tiếp theo, vợ yêu"

Dạ Nguyệt chu môi, cô ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo anh cúi xuống để cô nói nhỏ cho nghe. Lăng Chi Hiên tò mò cúi đầu tiến đến gần cô thì bàn tay nhỏ nhắn chộp vào tóc anh kéo xuống, gặm vào môi anh trả đũa.

Thấy chưa, anh đã nói mà, nhóc con này không biết chữ sợ viết như thế nào. Nhưng thật ra lý do lớn nhất là do ai đó đã quá cưng chiều cô, biết rằng sẽ không bao giờ bị đánh đau hay thương tổn khi ở cạnh người này nên càng lúc lá gan càng to thôi a.

"Ngày mai anh sẽ cho người đi làm thủ tục dự thi cho em, em không cần đi nữa mà hãy cùng anh đến Lăng gia" Lăng Chi Hiên cạ cạ vào gò má cô, cảm giác chẳng bao giờ thấy chán.

Dạ Nguyệt nghe vậy mới ngoan ngoãn yên phận nghe lời, cô đề ý thấy sư phụ không dùng từ "trở về" mà thay vào đó là "đi đến", sư phụ vốn dĩ không còn coi nơi đó là nơi trở về nữa. Nhưng thật may là hiện tại, sư phụ đã hết tức giận rồi, cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo thâm trầm của sư phụ đâu....

"Còn nữa, nơi này lúc trước anh mua dưới tên Lăng Chi Hiên nên bây giờ nó cũng đã thuộc về Lăng gia, ngày mai chúng ta sẽ dọn đến nơi khác" Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng bổ sung. "Em cũng đã xin nghỉ bên trường nên không cần thiết phải ở đây nữa"

Vốn dĩ Dạ Nguyệt định xin nghỉ rồi sẽ cùng ba mẹ cô tìm một căn hộ chung cư ở thành phố F để ở tạm qua ngày, cho đến khi cô kìm đủ tiền để mua cho ba mẹ một căn hộ. Còn cô vẫn sẽ ở lại đây với sư phụ, nơi này mặc dù nhỏ nhưng cô với sư phụ sống vẫn rất thoải mái cũng có thể giấu được ba mẹ chuyện cô đã xin nghỉ học cho đến khi cô có việc làm ổn định. Nhưng có vẻ như bây giờ nơi này cũng không thể ở được nữa rồi.

"Chúng ta sẽ đi đâu?" Dạ Nguyệt buồn buồn hỏi, cô cũng luyến tiếc căn hộ này, nơi này cô với sư phụ đã có rất nhiều kỷ niệm a, thậm chí đã có lúc cô nghĩ đây chính là nơi chốn bình yên của mình, nơi cô thuộc về với sư phụ.

"Anh sẽ tìm một nơi ở thành phố F" Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ sự mặt, cũng đoán biết cô gái nhỏ nghĩ gì, sờ sờ đầu cô như an ủi, âu yếm siết chặt cô vào ngực. "Em thích một ngôi nhà như thế nào, bảo bố?"

"Em ấy hả, em không thích ở nhà lớn đâu a, biệt thự lại càng không" Dạ Nguyệt thành thật trả lời.

"Vì sao?" Lăng Chi Hiên cười cười, tò mò hỏi.

"Anh thật sự muốn biết lý do?" Dạ Nguyệt nhướn mày, nhìn nhìn sư phụ cảnh giác.

Lăng Chi Hiên càng cảm thấy tò mò, không nhịn được hạ giọng mê hoặc vào tai cô: "Nói với anh đi, vợ yêu"

"Được, nhưng anh phải hứa không được cười em" Dạ Nguyệt chọc chọc ngón tay vào ngực sư phụ.

Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô, đáy mắt từ từ dấy lên lửa nóng, nói như dụ dỗ: "Chắc chắn rồi"

"Vậy anh nghĩ một căn nhà lớn mà chỉ có hai người sống thì sẽ như thế nào? Đặc biệt là biệt thự với một đồng phòng không ai ở?" Dạ Nguyệt hỏi.

"Rất bình thường" Lăng Chi Hiên trả lời ngay lập tức, anh cũng từng sống một mình ở nơi như thế rồi nên không cảm thấy gì đặc biệt.

"Mặc dù em cũng muốn sống ở nơi rộng rãi thoáng mát..." Dạ Nguyệt chuyển qua vẻ mặt ủ rũ, nói lí nhí trong miệng: "Nhưng mà em.... em sợ ma...." ㄟ_ㄟ

Thử nghĩ xem phải ở trong căn nhà lớn thật là lớn, chẳng lẽ mỗi lần đi đâu quanh nhà cô cũng đều phải kéo sư phụ đi cùng hay sao a? Hơn nữa chỉ có hai người mà ở nơi lớn như vậy rất lạnh lẽo, cảm tưởng cái thứ đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào nếu cô đi làm gì đó một mình.

Trước đây thấy ông chú ma thì cô không thể giả bộ như không tin trên đời này không có cái thứ đó được nữa, cô thà cả đời không nhìn thấy nó chứ không có tò mò muốn thấy như mấy người kia đâu a. Cho nên ở căn hộ nhỏ một chút, nhưng lúc nào cũng có thể nhìn thấy đối phương trong tầm mắt khiến cô an tâm hơn rất nhiều.

Lăng Chi Hiên nghe xong, không nhịn được bật cười, bẹo má cô: "Sao trước đây em có gan sống một mình ở đây thế hả?"

"Lúc đầu ba mẹ thường xuyên đến thăm em, cũng mua đồ cúng này nọ nên dần dần em cảm thấy quen dần, thêm nữa nơi này nhỏ em có thể nhìn hết mọi thứ trong tầm mắt, cũng chưa từng nghe ai đồn có ma ở đây nên dần dần em không cảm thấy sợ nữa, ngược lại cảm giác nó như ngôi nhà thứ hai của mình" Dạ Nguyệt trẻ môi bất mãn, su phụ hứa xạo, cuối cùng cũng cười cô đầy thôi.

"Em sợ ma như vậy thì làm sao làm bác sĩ được đây?" Lăng Chi Hiên không cười cô nữa, vòng tay bao bọc cô vào trong lòng, vuốt ve vào tóc cô.

"Đó là vấn đề khó khăn mà em phải vượt qua nếu em được học bổng" Dạ Nguyệt ảo não nói, cô biết cái vấn đề này nghe rất cùi bắp và trên đời này chắc chắn chả có ai như cô, cô cũng hay bị ba mẹ la vạ này, sợ cũng sợ vừa vừa thôi chứ nhưng hễ mỗi lần nghĩ tới thôi là cô đã thấy ngán rồi... gào khóc trong lòng (〒_〒)

"Anh hiểu rồi" Lăng Chi Hiên gật đầu xem như đã hiểu, xem ra vợ yêu của anh suy nghĩ khác người thật.

Người bình thường sẽ không vì sợ ma mà từ bỏ cơ hội sống ở nơi nhà cao cửa rộng, còn vợ yêu của anh có thể vì ma mà nhất quyết không sống ở nơi nhà cao cửa rộng. Lựa chọn điều làm cho bản thân thoải mái chứ không lựa chọn điều khiến người khác ngưỡng mộ.... Anh không cảm thấy như vậy ngốc chút nào.

Thật ra điều quan trọng nhất chính là Dạ Nguyệt không muốn sống ở nơi rộng lớn giàu sang nhưng lại thiếu hơi ấm của su phụ, một căn nhà nhỏ nhỏ xinh xinh mà đầy đủ tiện nghi sẽ có thể mang đầy hương vị cùng ấm áp của su phụ nhưng một căn nhà quá rộng lớn thì hơi ấm đó sẽ không thể bao bọc hết được nữa....., điều cô cần nhất vẫn là được nhìn thấy sự hiện diện của su phụ ở trong tầm mắt mình. Có nói cô suy nghĩ ngu ngốc thì cô cũng chịu.

"Còn suy nghĩ của anh thì sao?" Dạ Nguyệt ngập ngừng hỏi, chẳng phải trước giờ su phụ vẫn luôn sống ở nơi rộng lớn hay sao, với thân phận hiện tại hay là trước đây thì su phụ vẫn là người thuộc tầng lớp đứng phía trên đỉnh của ngọn núi a..... Nếu bắt su phụ phải vì cô mà sống ở nơi nhỏ hẹp thì có lẽ quá bất công với su phụ rồi....

"Anh sống ở đâu cũng được" Lăng Chi Hiên cung chiều nói, thật ra với anh chỉ cần có cô gái nhỏ thì ở đâu cũng không quan trọng. "Anh sẽ chọn một nơi phù hợp với con mèo con nhất gan như em"

Dạ Nguyệt bất mãn, cổ cãi bướng: "Cái này khác với nhất gan nha, anh hỏi xem có ai mà không sợ mấy cái thứ đó không? Người ta chỉ muốn tránh thật xa thôi a"

Lăng Chi Hiên buồn cười, vừa đứng dậy vừa bế cô lên đi vào phòng ngủ: "Được rồi, là anh sai, giờ chúng ta đi ngủ được chưa, mèo con đừng cámt?"

"Bây giờ có nịnh thì cũng vô ích" Dạ Nguyệt chu mỏ quay chỗ khác.

Để ai đó xuống đệm, Lăng Chi Hiên cong khoe môi mỗ nhanh vào môi cô, cời áo sơ mi của mình: "Anh đi tắm, không được ngủ trước biết không"

Dạ Nguyệt gật gật đầu, nhìn ai đó đi vào phòng tắm đóng cửa lại, cô le lưỡi làm mặt quỷ rồi nhắm mắt lại đi ngủ, cả ngày hôm nay mệt chết cô rồi.

Lăng Chi Hiên tắm ra thấy ai đó đã nhắm mắt thờ đều đều, vẻ mặt kiêu thế - này - cũng - nằm - trong - dự - đoán - của - anh nên cũng không đánh thức cô dậy, kéo chăn ra nằm xuống bên cạnh rồi ôm cô vào lòng, mỉm cười thỏa mãn tiến vào giấc ngủ.

0w0

Dạ Nguyệt lò mò mở mắt, ngồi dậy dụi dụi mắt nhìn xung quanh, không thấy su phụ ở đâu.

Cô bỗng nghe thấp thoáng tiếng ai nói chuyện bên ngoài phòng khách, nghĩ chắc su phụ nói chuyện điện thoại nên không thèm chỉnh lại quần áo đầu tóc đã đi thẳng ra ngoài như bình thường.

Vừa bước ra đã thấy một người đàn ông trẻ tuổi vận vest xám, tuy không tuấn mỹ như Lăng Chi Hiên nhưng cũng anh tuấn lắm, trên môi nở nụ cười nhẹ ấm áp đang ngồi trên ghế salon đối diện với Lăng Chi Hiên.

Dạ Nguyệt đứng hình nhìn anh ta, hình như cô đã gặp người này ở đâu rồi thì phải?

"Phu nhân" Dương Lãnh Thiên lần đầu tiên được chính thức gặp mặt Dạ Nguyệt, mỉm cười vui vẻ đứng dậy chìa tay ra trước mặt. "Lần đầu tiên chính thức ra mắt phu nhân"

"Anh là.....?" Dạ Nguyệt cố nhớ lại xem đã gặp người này ở đâu, nhưng theo phép lịch sự vẫn đưa tay ra bắt.

"Chỉ là một thuộc hạ quèn dưới trướng của chủ tịch thôi" Dương Lãnh Thiên cười tình quái, lắc tay Dạ Nguyệt thật thân thiết.

"Lãnh Thiên, giờ hãy y theo chỉ thị mà làm, tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ sai sót nào" Lăng Chi Hiên đứng dậy lạnh lẽo nói, không tiếng động chen vào giữa hai người, che chắn trước mặt Dạ Nguyệt.

"Dạ chủ tịch" Dương Lãnh Thiên cảm nhận được khí lạnh của người nào đó, không khỏi đổ mồ hôi hột trong lòng, chào hỏi Dạ Nguyệt theo lịch sự rồi cong chân chạy biến đi như bị ma đuổi, không chạy ở đó mà hứng chịu cơn giận của vị đại gia đó à? Anh đẹp trai chứ đâu có bị ngu aaaaa....

"Ai vậy anh? Hình như em đã gặp ở đâu rồi thì phải?" Dạ Nguyệt xoa xoa cằm về suy nghĩ.

Lăng Chi Hiên bóp mặt cô kéo lên, không trả lời cứ luôn vào môi cô đến khi sưng vù lên mới buông ra.

Dạ Nguyệt tròn mắt ngơ ngẩn nhìn ai đó, không thể tin được nhưng hình như cô cảm giác có bão tuyết cuối tháng chạp vừa mới quét qua nơi này nha.

"Em thay quần áo đi, chúng ta đến Lăng gia" Lăng Chi Hiên búng trán cô rồi xoay người đi thẳng vào phòng ngủ, cũng không có trả lời câu hỏi của cô.

"A!!!" nhắc tới quần áo Dạ Nguyệt mới giật mình, cô quên là bản thân chỉ đang mặc mỗi áo sơ mi su phụ dù cho nó có dài đến gần đầu gối, đầu tóc thì rối bù, mặt chưa rửa, răng cũng chưa đánh.....

Cô càng nghĩ càng thấy mặt mặt quá đi mà. Hèn gì su phụ mới tự nhiên nổi giận lên như vậy, trước mặt người làm trong công ty của su phụ mà cô ăn mặc chả ra cái giống gì, uhuhu cô muốn đập đầu vô đầu hủ chết cho rồi..... ㄟ_ㄟ

Dạ Nguyệt ảo não đi đến gần phòng ngủ, lấp ló trước cửa phòng, núp bên tường ló đầu vào nhìn nhìn người đang thay đồ ở bên trong, nghĩ: "Làm sao bây giờ? Lần này su phụ nổi giận thật rồi...."

Lăng Chi Hiên thay xong bộ comple đen, vừa quay đầu sang đã thấy người nào đó đang ló đầu ở cánh cửa, mắt chuyển sang mắt mèo nhìn anh đầy cảnh giác.

"Em còn chưa thay quần áo?" Lăng Chi Hiên nhú mày, lạnh nhạt hỏi.

Dạ Nguyệt nghe ra ý lạnh trong giọng nói su phụ, cứng đờ người, cô rút luôn đầu vào sau bức tường, một khoảng thời gian im lặng trôi qua, cuối cùng Dạ Nguyệt từ từ ừ ừ bước vào trong phòng, lí nhí nói: "Em xin lỗi" lần này thật sự cô đã làm sai, khiến su phụ bị mất mặt.....

"Vì chuyện gì?" Lăng Chi Hiên chăm chú nhìn cô gái nhỏ, đáy mắt sâu hút không thể nhìn ra được anh đang nghĩ gì hay đang có cảm xúc gì.

"Vì khiến anh bị mất mặt trước cấp dưới của mình" Dạ Nguyệt cúi đầu thành thật nhận lỗi.

"Vì khiến anh bị mất mặt?" Lăng Chi Hiên lặp lại câu Dạ Nguyệt vừa nói, còn cố ý nhấn mạnh từng chữ.

Dạ Nguyệt yếu xìu gật đầu.

"Em thật sự nghĩ anh nổi giận vì chuyện đó?" Lăng Chi Hiên bước nhanh về phía cô gái nhỏ.

Nghe vậy Dạ Nguyệt giật mình ngẩng đầu lên, nếu không phải vì chuyện đó thì vì chuyện gì?

Lăng Chi Hiên nhú mày càng sâu, bức tức quơ tay lấy tấm chăn từ dưới đệm lên, quấn quanh người cô, gần từng chữ một: "Anh giận vì em là đứa ngốc lúc nào cũng bất cẩn, để cho người khác nhìn thấy những thứ đặc quyền chỉ thuộc về anh, làm sao anh có thể chịu được khi người đàn ông khác nhìn thấy em trong dáng vẻ như thế này?"

Dạ Nguyệt: "... vì quá bất ngờ nên nhất thời cô không biết phải phản ứng lại như thế nào.... Có phải... có phải su phụ đang ghen hay không?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Lăng Chi Hiên bóp mặt cô khiến miệng cô chu ra: "Em thay quần áo đi, anh sẽ tính sổ với em sau khi giải quyết xong chuyện bên Lăng gia" rồi anh buông tay, vừa nghe điện thoại vừa bước ra khỏi phòng ngủ.

Mặc dù mới vừa bị người nào đó "đe dọa" nhưng không hiểu sau lúc này Dạ Nguyệt rất muốn hét lên lăn lộn dưới đệm, hai gò má cô nóng bừng cả lên, không thể kìm chế được cảm giác lâng lâng khó tả trong lòng....

"Em làm gì vậy?" Lăng Chi Hiên nhướn mày nhìn người nào đó đang lăn lộn dưới đệm, dĩ nhiên anh vẫn còn đang nghe điện thoại.

"Em thay đồ đây" Dạ Nguyệt ngượng chín mặt đứng bật dậy vọt luôn vào phòng tắm.

Lần thứ n cô làm trò hề mèo bị su phụ bắt gặp tại trận.....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới..... oOo

Ngôi biệt thự cổ được xây dựng theo phong cách hoàng tộc Trung Quốc cổ xưa, với mái ngói hình rồng cong vút uốn lượn, từng khuôn viên rộng lớn với đình đài lầu gác ao hồ xa hoa bao quanh, bên cạnh biệt thự chính từng khuôn viên với những phòng ốc xen kẽ cây cối khác được xây dựng xung quanh, được thiết kế thành một dãy khuôn viên biệt thự rộng lớn, phía ngoài bao bọc xung quanh là cây cối và bức tường cao dày như tách biệt với thế giới bên ngoài. Tất cả tạo thành nhà chính của Lăng gia.

Bên trong chính đường lớn nhất, mọi thứ vật dụng từ cột trụ đến bàn ghế đều được làm từ loại gỗ hoàng đàn quý hiếm với những điêu khắc nghệ thuật tinh xảo. Hai dãy bàn ghế chính được xếp thành hai hàng dài hai bên, để chứa ra lối đi chính giữa, phía trên là chiếc ghế cao nhất, dành cho người làm trụ cột của Lăng gia. Hai khoảng rộng hai bên lại được đặt thêm trăm cái bàn.

Lúc này, hai dãy bàn ghế hai bên đã có người ngồi, là những người đại diện lớn nhất ở Lăng gia. Trăm cái bàn hai bên cũng đã có người ngồi kín chỗ, tất cả đều là con cháu của Lăng gia từ dòng chính thống lẫn dòng thứ, từ vai vế lớn đến nhỏ được sắp xếp chỗ ngồi theo thứ bậc trong dòng tộc.

“Thật không ngờ thằng Hiên nhà anh lại dám qua mặt ba, kết hôn với một đứa con gái chẳng ra gì” một người đàn ông trung niên tuổi nhỏ hơn Lăng Thành một chút, khuôn mặt giống Lăng Thành năm sáu phần, cười vẻ khinh khỉnh nói, người này là em trai thứ ba của Lăng Thành, Lăng Quý.

“Nó không còn là con tao nữa” Lăng Thành bị chích trúng chỗ đau, tức giận đập bàn, Lăng phu nhân ngồi bên cạnh vuốt vuốt lưng cho ông.

“Như vậy ông nội cũng không cần phải gọi nó về làm gì, thằng nhóc láo xược đó” thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh Lăng Quý bĩu môi nói, đây là con gái cả của Lăng Quý, Lăng Quý Nhiên.

“Các người có thể im lặng một chút được không, hôm nay chẳng phải vì chuyện một phần ba nguồn lực của Lăng gia đột nhiên biến mất nên chúng ta mới phải trở về đây sao?” người đàn ông trạc bốn mươi mấy tuổi, em trai út của Lăng Thành và Lăng Quý, Lăng Tín nhíu mày khó chịu.

“Mày thì biết cái gì? Chẳng phải mấy năm nay do mày mà bên sản xuất rượu mới ngày càng lụn bại hay sao? Ở đó mà còn ra về...” Lăng Quý hằn học nhìn sang Lăng Tín.

Lăng Tín biến sắc: “Anh...”

“Các người xem ta như người chết rồi có phải hay không?” giọng nói già nua nhưng đầy uy lực từ ngoài cửa vọng vào khiến tất cả mọi người bên trong đang ồn ào xôn xao bỗng nhiên im bật.

Cộp! Cộp! Cộp! Tiếng gậy chống xuống nền nhà, lão nhân gia trạc bảy mươi mấy tuổi từ ngoài cửa chống gậy đi vào, bên cạnh là hai người đàn ông vận vest đen đeo kính đen cao to, dù trên khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn không thể che mờ đi vẻ cương nghị cùng uy nghiêm sắc bén, ánh mắt thâm trầm như nhìn thấu tất cả mọi loại người, quét một vòng khắp chính đường làm mọi người bên trong không khỏi run người một cái. Lão nhân gia này không phải ai khác chính là cột trụ của Lăng gia hiện tại, Lăng Tĩnh – người đời đều gọi ông là Thập gia.

Tất cả mọi người đều đứng dậy cung kính cúi đầu gọi một tiếng tùy theo thân phận vai vế của mình. Lăng Tĩnh đi đến ghế trên, từ từ ngồi xuống cũng ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, để cây gậy sang một bên, rồi ông lại nhìn một lượt khắp xung quanh phòng, cuối cùng dừng lại ở Lăng Thành, đang tính nói gì đó thì một vệ sĩ bên cạnh cúi đầu nói nhỏ vào tai ông, lúc này ông mới nhìn sang hướng cửa.

Từ ngoài cửa, Lăng Chi Hiên cùng Dạ Nguyệt dưới sự hướng dẫn của lão quản gia nhà chính bước vào dưới ánh nhìn chăm chăm của tất cả mọi người.

Lăng Chi Hiên cũng không để ý, nắm chặt tay Dạ Nguyệt đi thẳng đến trước mặt Lăng Tĩnh, lạnh lẽo gọi: “Thập gia” khiến tất cả mọi người bên trong đều phải quay đầu nhìn nhau.

Gọi như vậy chẳng phải đang thừa nhận bản thân không còn là người của Lăng gia?

Lăng Tĩnh cùng Lăng Chi Hiên đối mắt nhìn nhau, không khí như bị ngưng trọng, mọi người không ai dám thở mạnh. Không biết qua bao lâu Lăng Tĩnh đột nhiên đập bàn làm mọi người giật mình.

“Người nghèo hèn đến nỗi phải cùng với những đứa thấp kém vô sỉ chui rút trên con tàu điện ngầm để đến đây? Đúng là một nỗi sỉ nhục của Lăng gia”

“Như đã nói, tôi không còn là người của Lăng gia” Lăng Chi Hiên không cảm xúc đáp lại.

Ánh mắt Lăng Tĩnh lúc này nhìn sang Dạ Nguyệt, đôi mắt lạnh lùng rét lạnh không che giấu khinh thường như xuyên vào cơ thể Dạ Nguyệt làm cô bất giác có cảm giác thật áp lực.

“Một con đàn bà tầm thường”

Nghe vậy tất cả những người Lăng gia đều một bộ che miệng cười khinh bỉ, đáy mắt cũng không che giấu khinh thường cùng châm biếm.

“Cơ hội cuối cùng cho ngươi” Lăng Tĩnh nhắm mắt cảm gậy gõ xuống nền nhà, sau đó mở mắt ra, sắc bén nhìn Lăng Chi Hiên.

“Trở về đây, kết hôn cùng Mạc đại tiểu thư, ta sẽ bỏ qua cho con đàn bà này, còn không người cũng biết hậu quả phải gánh chịu khi dám phản bội lại cả dòng tộc”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 68

"Kết hôn với Mạc đại tiểu thư? Nhiệm vụ này không phải Thập gia nên giao cho người nối dõi tiếp theo của Lăng gia hay sao?" Lăng Chi Hiên bỗng cong khoé miệng cười khê, cổ tình nghe không lọt những lời Lăng Tĩnh vừa nói.

"Thằng lão xược mắt dạy" Lăng Thành vẻ mặt tức giận đứng dậy, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Lăng Chi Hiên. "Không cần mày phải trở về nữa, cắt khỏi mặt tao ngay lập tức"

Lăng Chi Hiên chuyển ánh mắt, lạnh lẽo liếc sang Lăng Thành khiến ông ta không khỏi giật mình: "Tôi cũng không có ý định trở về, nếu không do Thập gia đây cố tình nói lời đó trong điện thoại"

Trước đây mặc dù đã biết nó là người thâm sâu khó lường tàn nhẫn như người đàn bà đó nhưng Lăng Thành không ngờ khí thế của nó đã cường đại đến mức này? Ngay cả ông khi đối mặt với khí thế này cũng phải đổ một tầng mồ hôi lạnh, thật sự lúc trước tất cả chỉ là do nó diễn trò già vờ với ông thôi sao? Nghĩ đến những chứng cứ ngày đó, thật may vì ông đã nhanh chóng lấy lại được, nếu không hậu quả thật sự rất khó lường. ...

Mọi người trong Lăng gia đều âm thầm nhếch miệng cười trộm, tất cả đều một bộ ngồi xem kịch vui, nhìn gia đình người khác bất hoà thiếu điều chỉ chưa cổ vũ người ta nhào vào giết nhau nữa thôi.

Mà Lăng Tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt, không hề cảm thấy bất ngờ, hai mươi mấy năm về trước cho đến bây giờ, không phải ông không biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng thân là người đứng đầu của một đại gia tộc tương lai, càng tàn nhẫn vô tình đến chừng nào thì càng xứng đáng chừng đó, nên cơ bản ông không hề có ý định ngăn cản Lăng Thành đánh đập Lăng Chi Hiên, ngược lại ông còn cho rằng đây chính là rèn luyện ý chí sắt đá, rèn luyện nên con người làm nên đại nghiệp.

Cứ nhìn giữa Lăng Chi Hiên và Lăng Trí Thanh, một đứa con bị đối xử tệ bạc và một đứa con được nuông chiều trong nhung lụa, đứa nào tài giỏi hơn, đứa nào tàn nhẫn hơn? Không phải bằng chứng trước mắt chính là kết quả mà ông ta tin tưởng hay sao?

Như nghĩ đến gì đó, Lăng Tĩnh đột nhiên thay đổi thái độ, cầm chung trà lên hớp một ngụm trà, vẻ mặt chuyển qua hoà hoãn đi rất nhiều, thư thái nói: "Thiết nghĩ một buổi tối để suy nghĩ là quá ít, ta cho người thời gian từ đây đến cuối để suy nghĩ, người nên nghĩ cho rõ ràng thiết hơn trong chuyện này rồi lúc đó hãy quyết định lựa chọn của mình, nhớ kỹ nếu người chọn sai thì đừng bao giờ oán trách tại sao dòng tộc lại tuyệt tình với người. Còn bây giờ, có hai chuyện ta phải giải quyết ngay trước mắt"

"Người đâu, lấy ghế cho đại thiếu gia ngồi" Lăng Tĩnh phát tay áo.

"Ông nội, còn suy nghĩ gì nữa, anh ta đã trở mặt đến mức này rồi" Lăng Trí Thanh bây giờ cũng như kiến bò trên chảo nóng, gấp rút hướng Lăng Tĩnh nói, như sợ Lăng Chi Hiên sẽ đổi ý nên muốn tống khứ anh đi càng sớm càng tốt.

Lăng Thành cũng không nhịn được nhìn Lăng Tĩnh dò xét, không phải ông ta từng nói nếu nó đến với con nhỏ đó thì không còn là người của Lăng gia nữa hay sao?

"Đây là quyết định của tất cả những người đứng đầu Lăng gia, thái độ của hai người là cho rằng chúng ta đã trở thành những lão già hồ đồ rồi có phải hay không?" Lăng Tĩnh nhìn Lăng Thành và Lăng Trí Thanh, ánh mắt sắc bén cảnh cáo rõ ràng làm cho cả hai đều chỉ có thể không cam tâm ngậm miệng lại mà ngồi xuống.

Trong khi hai người bên đây phản đối thì bên kia người làm đã nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi cho Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

"Mời đại thiếu gia" người hầu cung kính dẫn Lăng Chi Hiên đến chỗ ngồi nhưng Lăng Chi Hiên vẫn đứng yên bất động thâm sâu nhìn Lăng Tĩnh.

"Không phải chuyện sắp xảy ra là chuyện người muốn thấy nhất sao? Ta cho người thấy rồi người hãy từ từ mà suy nghĩ lại" Lăng Tĩnh không để ý hai cha con nào đó nữa, đặt ly trà xuống bàn, phát tay ra hiệu cho người vệ sĩ bên cạnh, anh ta cúi người rồi đi vào bên trong.

Lăng Chi Hiên lúc này mới cùng Dạ Nguyệt đi về chỗ ngồi đã được sắp xếp. Dạ Nguyệt cảm thấy có điều gì đó rất lạ, từ này đến giờ sự phụ vẫn chưa hề nhìn cô lần nào, nếu là trước đây sự phụ sẽ âm thầm cho cô một ánh mắt biết nói nào đó, nhưng hôm nay.... Có phải sự phụ sẽ cân nhắc

điều mà người đó nói không?

Dạ Nguyệt đột nhiên cảm thấy buồn cười, cười chính bản thân mình, làm sao sư phụ sẽ đồng ý được, cô tin tưởng sư phụ còn hơn cả bản thân mình, từ trước đến giờ sư phụ chưa lần nào khiến cô phải thất vọng với niềm tin đó.

Nghĩ vậy nên Dạ Nguyệt mới bình tĩnh trở lại, lúc này tầm mắt cô chuyển hướng đến lão nhân gia đang ngồi ở phía trên kia. Không hổ là trụ cột của một đại gia tộc lâu đời, dù đã cao tuổi nhưng tư ánh nhìn đến phong thái cốt khí vẫn toát lên vẻ cường đại của người lãnh đạo nhiều năm. Dạ Nguyệt âm thầm đánh giá vị được cho là ông nội của sư phụ.

Đột nhiên, Lăng Tĩnh âm trầm chuyển mắt, nhìn thẳng xuống Dạ Nguyệt, con đàn bà này dám dùng ánh mắt đánh giá rác rưởi đó để nhìn ông? Trong mắt ngoại trừ có áp lực hồi hộp cũng không hề tồn tại nỗi sợ hãi nào, hơn nữa, còn có một tia sáng kiên định bên trong đôi mắt đó.

Càng nhìn Lăng Tĩnh mày nhíu càng chặt, đáy mắt vốn dĩ từ lạnh lẽo coi thường dần dần dấy lên tia ngoan độc. Con đàn bà này....cô ta không tầm thường như vẻ ngoài của mình, mà ngược lại cô ta là vật cản lớn nhất, cô ta là mối nguy hiểm khôn cùng, cho dù chỉ là người tình cũng không thể để cô ta tồn tại bên cạnh Lăng Tĩnh, sự tồn tại của cô ta chính là tai họa.

Dạ Nguyệt cảm nhận được ánh mắt ngoan độc đó, như có khí lạnh chạy dọc sống lưng, cô rung mình một cái. Bỗng nhiên cảm nhận được tay ai đó càng siết chặt tay cô và giọng nói nhỏ đến nỗi chỉ có cô nghe thấy: "Đừng nhìn ông ta nữa, em hãy giấu mình đi"

Mặc dù sư phụ không có nhìn cô, nhưng đột nhiên cô lại hiểu ra một chuyện vô cùng quan trọng, hành động kỳ lạ của sư phụ là đang âm thầm bảo vệ cô, để không thu hút sự chú ý của những người ở đây vào cô, để không ai chân chính "nhìn thấy" cô...

Nhưng có vẻ như sư phụ nói câu này quá trễ rồi, Dạ Nguyệt biết bản thân đã bị chiếu tướng. Không chỉ một người mà là hàng trăm ánh mắt ở đây đều đang âm thầm quan sát cô, chỉ là chỉ có duy nhất một người nhìn cô đầy sát khí như muốn thủ tiêu cô ngay lập tức, còn lại đều là ánh mắt xem cô như rác rưởi thấp hèn thôi.

Dạ Nguyệt không biết tại sao ông nội của sư phụ lại muốn thủ tiêu cô đến như vậy, cô chỉ là một nhân vật nhỏ bé tầm thường ở cái nơi toàn là những người danh gia vọng tộc mắt cao hơn đầu như thế này, có phải vì sư phụ từ bỏ quyền thừa kế nên ông ấy mới ghét cô như vậy hay không? Nghĩ đến đây cô lại tự thấy buồn cười, cảm thấy bản thân suy nghĩ quá thừa thãi, chuyện này đã rõ ràng rành ngay từ đầu rồi a.

Mà những người ngồi xung quanh, nhìn cô gái nhỏ nhắn mà vô cùng bình thường luôn đi chung với Lăng Chi Hiên từ đầu đến giờ, từ thân hình cho đến khuôn mặt đều vô cùng bình thường, tất cả người Lăng gia đều một bộ khinh thường không thèm liếc mắt nhìn. Chỉ tò mò cô ta thật cao tay, có thể quyến rũ được thằng nhóc lạnh lẽo ngạo mạn đó, khiến cho nó chết mê chết mệt mà ngay cả quyền thừa kế cũng từ bỏ. Rốt cuộc cô ta đã sử dụng loại yêu tà gì?

Tiếng xì xào bàn tán lại không hện mà bắt đầu nổi lên rầm rầm rì rì, ai ai cũng đang đặt ra cùng một nghi vấn, cảm thấy vô cùng bức bối khi không có câu trả lời. Nhưng chung quy lại cũng chỉ là loạn thất bát nháo bàn tán cho vui, chứ nhìn đứa con gái chẳng có điểm gì nổi bật như vậy bọn họ không hề có cảm giác bị đe dọa gì, thái độ lạnh bạc của Lăng Chi Hiên lại càng như vô tình khiến Dạ Nguyệt như mờ nhạt trong mắt tất cả những người ở đây.

Thời gian không hơn một ly trà, người vệ sĩ lúc nãy trở vào, trên tay là một cái khay, trong khay bao gồm tài liệu, đĩa, hình ảnh,..... để trên bàn của Lăng Tĩnh rồi không tiếng động đứng lui ra phía sau.

CỘP! Lăng Tĩnh gõ gậy xuống nền nhà để tiếng xì xào bàn tán từ từ dừng lại, kéo mọi người quay về chủ đề chính hôm nay.

"Các ngươi biết những thứ này là gì hay không?" vừa nói Lăng Tĩnh lại nhắm mắt chống gậy xuống đất, trong lòng âm thầm nói sẽ giải quyết con đàn bà đó sau, vẫn là nên giải quyết những chuyện quan trọng trước.

Mọi người Lăng gia đều một bộ nhướng người đứng dậy để xem những thứ trong khay trên kia, về mặt không khỏi tò mò, xì xào bàn tán gì đó.

Mà Lăng Thành ngồi ở phía dưới bên tay trái Lăng Tĩnh, vừa nhìn thấy những thứ bên trong khay, nháy mắt cứng đờ người, mặt tái lại xanh mét, đột nhiên đứng bật dậy run run chỉ thẳng vào mặt Lăng Chi Hiên phía đối diện: "MÀY..... MÀY DÁM GẠT TAO....."

Ngược lại Lăng Chi Hiên lại không có biểu tình gì lớn, từ từ nhếch khóe miệng cười như không cười: "Tôi gạt ông? Như thế nào? Tôi đã đưa tất cả bằng chứng phạm tội của ông cho ông, mà cũng chính tay ông đã hủy hết mọi thứ sau khi có được rồi còn gì, tôi gạt ông cái gì?"

"VẬY THÌ TẠI SAO CHÚNG LẠI Ở ĐÂY?" Lăng Thành giận dữ đập mạnh bàn hét lên, lúc bấy giờ không còn phong thái lạnh bạc điềm tĩnh thường ngày mà thay vào đó là gân xanh nổi đầy trên trán, đôi mắt chuyển sang đỏ ngầu dữ tợn.

Đùa sao? Nếu tất cả những thứ bằng chứng đó đều ở đây ngay lúc này, thì ông ta tiêu đời là cái chắc, ở đó còn điềm tĩnh được nữa sao?

Vốn dĩ Lăng Thành đã cho người đi thủ tiêu Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt ngay sau khi ông ta cho người đi xác nhận điều tra bằng chứng chỉ có một bản gốc duy nhất, bọn nó lại rút xuống vực thẳm, cứ tưởng là hết đời rồi. Nhưng không ngờ mấy ngày sau bọn nó lại xuất hiện, mà bằng chứng cũng đột nhiên xuất hiện ra thêm một bản khác?

“Quả thật tôi đã đưa bản gốc cho ông, chỉ là tôi đột nhiên nhớ ra còn chứng thực lại một bản sao khác nên đã tốt bụng gửi kèm chúng về cho ông cùng tất cả tài sản của Lăng gia mà thôi” Lăng Chi Hiên từ tốn nháp một ngụm trà, thong thả nói.

Dạ Nguyệt chống cằm lên bàn nhìn những thứ trong khay, nếu cô nhớ không nhầm thì cô đã thấy những thứ này trên chiếc xe cũ của sư phụ tối hôm qua, nhìn biểu tình của Lăng Thành cũng đủ biết những thứ đó thật sự là bằng chứng phạm tội của ông ta rồi. Lần này xem ra Lăng Thành khó mà chạy tội được nữa....

Chứng thực lại một bản sao? Chính là nói những bằng chứng này mặc dù không phải bản gốc nhưng đã được chứng thực xác nhận y như bản gốc, sẽ có giá trị pháp lý nếu đem ra toà xét xử, sẽ không phải là bằng chứng vô căn cứ nữa.

“MÀY.....” RẦM! Lăng Thành nắm chặt tay lại thành nắm đấm, đấm gãy cả cái bàn bên cạnh, giờ phút này máu nóng xông lên đến tận não, cơ thể run rẩy như muốn lên huyết áp, thật không ngờ hôm nay ông ta lại bị nó qua mặt, cho dù ông ta có đề phòng như thế nào cũng bị nó qua mặt, quả nhiên nó cùng con đàn bà đó là sao chổi của ông ta...

Lăng Thành hận sao trước đây lại đồng ý cưới con đàn bà đó để sinh ra một thằng súc vật nghiệp chướng như thế này, mấy chục năm trời dày công suy tính chẳng lẽ hôm nay phải mất hết hay sao?

“Ông nội, người đừng tin những thứ hắn ta đưa, tất cả những bằng chứng đó chỉ là hắn ta cố tình tạo ra để hãm hại ba mà thôi” Lăng Trí Thanh cũng không thể ngồi yên, đến nước này không còn cách nào khác là quy chụp tội trạng ngược lại cho hắn. Nghĩ vậy Lăng Trí Thanh đứng dậy bước nhanh về phía chiếc khay để nhìn cho rõ những thứ bên trong cốt để tìm cách chạy tội, nhưng đột nhiên Lăng Trí Thanh sững người đứng bất động.

“Như thế nào? Thấy rõ rồi chứ?” Lăng Tĩnh mở mắt ra, âm trầm nhìn Lăng Trí Thanh đang đứng bên cạnh.

Mà Lăng Thành thấy hành động của Lăng Trí Thanh, nhủ mày nghi ngờ cũng bước đến chiếc khay nhìn những thứ bên trong, vừa nhìn ông ta cũng lên sững người lại.

Bằng chứng vốn dĩ chỉ có một bản duy nhất, mà chính tay ông ta đã đem đi tiêu hủy.

“Vốn dĩ sau khi nhận được thứ này, ta cũng không dám tin, nhưng không ngờ nó lại là sự thật” Lăng Tĩnh lại phát tay, vệ sĩ lúc này lại lấy ra một tờ giấy đọc to lên cho những người có mặt ở đây cùng nghe, đại khái trên đó đánh máy chi tiết về những tội trạng của Lăng Thành, nhưng khi mở đĩa cùng tài liệu ra xem thì đó lại không phải là bằng chứng, nên để xác nhận có phải là sự thật hay không mới có một màn như hôm nay.

Và tất nhiên Lăng Tĩnh đã cho người lướt bớt đi tên những người của bên chính phủ hay của thế lực khác, chỉ đọc tên những người của Lăng gia thôi. Nếu những cái tên đó mà lọt ra ngoài thì e là ngay cả Lăng gia cũng khó mà dàn xếp được cùng lúc với nhiều thế lực vừa chính vừa ngầm như vậy, huống hồ trong lúc này một phần ba nguồn lực của Lăng gia lại bị bốc hơi một cách bí ẩn.

Lăng Thành cùng Lăng Trí Thanh cứng họng, mặt biến sắc nhanh như bấm nút, phản ứng vừa rồi của Lăng Thành và Lăng Trí Thanh không phải là gián tiếp thừa nhận Lăng Thành đã làm những chuyện ác tày trời đó hay sao? Và bằng chứng quả thật đã từng có tồn tại.

Người của Lăng gia sau khi nghe xong đều có muôn hình vạn trạng nét mặt, có người chuyển sang cười lạnh vui mừng vì Lăng Thành sắp tiêu đời rồi, có người thì tức giận đứng dậy nhục mạ chửi bới Lăng Thành vì một trong những người mà ông ta hãm hại là người thân của bọn họ,...

CỘP! Tiếng gậy gõ xuống nền nhà vang lên lớn hơn bình thường làm tất cả mọi người có mặt ở đây đều im bật.

“Thay mặt những người đứng đầu trong gia tộc, nhốt Lăng Thành vào mật thất Lăng gia, tước bỏ địa vị quyền lực cùng tài sản của nó trong Lăng gia, chờ đến khi chúng ta cho người điều tra tất cả bằng chứng phạm tội của nó sẽ cho tất cả mọi người ở đây một cái công đạo” dĩ nhiên mặc dù đã nắm chắc chín mươi phần trăm nhưng cuối cùng vẫn phải có bằng chứng xác thực mới có thể chính thức xử lý Lăng Thành theo gia pháp của gia tộc được.

Lăng Tĩnh tuy là cột trụ của Lăng gia, nhưng cũng còn những lão nhân gia khác cùng nắm giữ những phần gia sản, mặc dù không nhiều bằng Lăng Tĩnh nhưng cũng đến mức có tiếng nói, đại khái giống như một công ty cổ phần lớn. Nên vì vậy mỗi khi có vấn đề gì liên quan đến gia tộc thì trước tiên những lão nhân gia này sẽ cùng Lăng Tĩnh bàn bạc đưa ra đối sách trước, đó là lý do vì sao Lăng Chi Hiên hay nói đến cụm từ “những lão già bên nhà chính”.

Vì những tài sản mà Lăng Chi Hiên giao trả lại hôm qua có tất cả những lão nhân gia đó cùng đến xác nhận, nên tờ giấy cùng những vật trên khay đều được bọn họ nhìn thấy, Lăng Thành lại hãm hại cả những người bên trong dòng tộc nên Lăng Tĩnh không thể vô như không nhìn thấy tờ giấy trước mặt những lão già đó, đó là lý do vì sao hôm nay ông ta bắt buộc phải xử lý Lăng Thành công khai trước mặt cả dòng tộc.

Nhắc về chuyện xưa một chút, Lăng Tĩnh trước đây có bốn người con trai, ba người là do vợ cả của ông sinh ra, còn một người là con của người tình nên đưa con út này cũng coi như không có. Ba người con còn lại ngoại trừ Lăng Thành có hai người con trai thì còn lại đều chỉ có con gái. Và đây cũng là lý do chính Lăng Tĩnh gọi Lăng Chi Hiên trở về để nhận quyền thừa kế, bởi vì hiện tại nếu Lăng Chi Hiên không nhận lấy quyền thừa kế thì người thừa kế tiếp theo sẽ được lựa chọn từ một dòng chính khác của Lăng gia mà không phải là Lăng Trí Thanh bất tài vô dụng.

Nhưng ngẫm nghĩ thật kỹ, Lăng Tĩnh cũng phải thừa nhận thủ đoạn của Lăng Chi Hiên còn cao hơn cả ba của nó một bậc, hôm qua nó cố tình đưa

những thứ này cho những lão già kia xem, cốt là để những lão già đó thực hiện theo mưu kế nó gián tiếp bày ra để triệt hạ ba ruột của nó, nó biết rõ những lão già này luôn chực chờ có thể hạ bệ được Lăng Thành để cháu của bọn họ còn có cơ hội lên nắm quyền Lăng gia khi nó đã từ bỏ quyền thừa kế, không những vậy nó còn cố tình không cho ông có đường lui để sắp xếp che giấu những tội ác này giúp Lăng Thành.

Nên nếu bây giờ ông không giữ nó ở Lăng gia thì thật phí cho một nhân tài máu lạnh tàn nhẫn vô tình như thế này, tương lai nó có thể làm cho Lăng gia trở thành đại gia tộc cường thế đứng đầu Trung Quốc, có thể xứng tầm với cả những đại thế lực lớn trên thế giới.

Vốn dĩ ông có thể cho nó giữ con đàn bà đó bên cạnh như người tình để làm điều kiện trao đổi nhưng hôm nay khi thấy con đàn bà đó, ông không thể nào cho cô ta ở bên cạnh nó được, cô ta sẽ trở thành vật cản đường nó, sẽ biến nó thành loại đàn ông yếu đuối vô dụng. Bởi vì tia sáng kiên định trong mắt cô ta chính là trở ngại lớn nhất, bảy mươi năm sống trên đời này ông chưa từng nhìn sai người nào, cô ta sẽ khiến cho nó từ một con quý mắt đàn nhân tính trở lại thành một con người bình thường có máu có thịt.

Mà bên đây, Lăng Thành lúc này cứ như người chết rồi, té ngồi trên ghế, mấy mươi năm tính kế âm thầm thao túng mọi thứ trong bóng tối để có thể đường đường chính chính thừa kế chiếc ghế chủ tịch tập đoàn Lăng gia, thu vào không biết bao nhiêu là tài sản của cải, nắm được quyền thế trong tay ai cũng phải kiêng dè, tương lai còn có thể trở thành cột trụ của Lăng gia như Lăng Tĩnh. Nhưng cuối cùng lại phải bại dưới tay kẻ mà ông luôn căm thù đến tận xương tủy, hận sao không thể giết chết nó từ trong bụng của con đàn bà đó, trước giờ với ông ta thì nó chẳng khác gì thứ nghiệt chủng xúc vật chẳng có một chút giá trị tồn tại nào của con người.

Đột nhiên Lăng Thành rút cây súng ngắn được giấu ở thắt lưng, chìa thẳng vào Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đang ngồi ở đối diện khiến cho tất cả mọi người trong Lăng gia đều hết âm lên, nháo nhào lên như bầy ong vỡ tổ chui xuống bàn hay chạy loạn khắp nơi tìm chỗ nấp.

Hai người vệ sĩ cũng đứng ra phía trước mặt Lăng Tĩnh để che chắn bảo vệ cho ông ta – người mà lúc này vẫn còn ngồi điềm nhiên trên chiếc ghế cao nhất, mong chờ nhìn phản ứng của Lăng Chi Hiên bên dưới.

Mà Lăng Trí Thanh và Lăng phu nhân cũng đã mặt mũi xanh mét tránh xa khỏi Lăng Thành, lùi về phía sau tìm chỗ nấp cùng với những người khác.

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt thì đứng yên bất động phía bên kia, vẫn chưa có động thái phản kháng nào. Dạ Nguyệt không phải lần đầu tiên nhìn thấy súng, trước đây cô còn nhìn thấy những cây súng trường dài hơn nữa kia, nên cũng cố gắng thật bình tĩnh không làm ra chuyện gì mạnh động để gây tổn hại đến sự phụ đang đứng bên cạnh.

Bên trong chính đường nháy mắt hỗn loạn chưa từng có.

“Tao thật sai lầm khi để mày tồn tại trên đời này, hôm nay dù tao có chết tao cũng phải kéo mày chết chung với tao” Lăng Thành gầm lên đầy giận dữ, cứ như một con thú hoang đại mất hết lý trí, ánh mắt giận dữ căm hận nhìn Lăng Chi Hiên.

Lúc này, những vệ sĩ khác cũng xuất hiện từ ngoài cửa, nhanh chóng chạy đến bao quanh Lăng Thành, rút súng chìa về phía Lăng Thành.

“Lăng Thành, nó là con trai của ngươi, chẳng lẽ ngươi có thể nhẫn tâm đến mức ra tay với nó hay sao?” Lăng Tĩnh âm thầm cười lạnh nói, ông ta nói ra lời này cũng chỉ như đang diễn một vở kịch mà thôi. Người thân hả? Gia đình hả? Đối với những con người sống cùng một thế giới như ông ta, vốn dĩ không cần những thứ vô dụng yếu đuối đó, những thứ đó chỉ là vật cản ngăn đường mà thôi. Mà Lăng Thành chính là ví dụ điển hình ngay trước mắt, nó vì con đàn bà đó cùng Lăng Trí Thanh nên mới dẫn đến bước đường cùng hôm nay.

“Đừng nói những lời buồn nôn đó trước mặt tao, nó chỉ là thứ nghiệt chủng xúc vật do con đàn bà đó sinh ra, xúc vật thì muôn đời cũng chỉ là xúc vật, muôn đời để tao chà đạp dưới chân thôi ha ha ha” Lăng Thành cứ như vừa nghe được chuyện vô cùng khôi hài, vừa nói vừa cười lớn như người điên, cơ thể run lên bần bật vì cười, cảm tưởng có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Mặt Lăng Chi Hiên trầm xuống, đôi mắt tối đen tinh mịch giờ phút này càng thêm sâu hút như vực thẳm đen ngòm không đáy, cứ như có hàng vạn lốc xoáy đang xoáy sâu lạnh lẽo bên trong.

“Sao? Mày cảm thấy đau khổ lắm à? Tức giận lắm à? Vậy thì giết tao đi. . . CÓ GIỎI THÌ GIẾT TAO ĐI... CÓ GIỎI THÌ ĐẾN GIẾT TAO ĐI...” Lăng Thành càng cười lớn khinh bỉ, lớn tiếng khiêu khích Lăng Chi Hiên giống như trước đây, giờ phút này Lăng Thành đã nổi điên lên đến cực hạn.

... ..

... .. những thước phim ngắn bắt chợt như được tua lại.....

Những lời cay độc tương tự như thế này từ khi còn nhỏ anh đã luôn phải nghe rất nhiều trong khi bị đánh đập hành hạ, nó đã theo anh vào cả những giấc ngủ non nớt của mình, khiến anh ăn không ngon ngủ không yên, lúc nào cũng nom nớp lo sợ, sợ hãi đến tận cùng, nỗi ám ảnh không thể nào thoát ra được, luôn đeo bám lấy anh từng phút từng giây.

Cho đến lúc đó, khi ông ta nhìn anh như nhìn một con xúc vật không hơn không kém, tàn nhẫn đè anh xuống nền đá lạnh lẽo, cười sảng khoái rạch một đường dài trên lưng anh, anh đã không còn biết đến nỗi đau khổ là gì nữa. . . . Tất cả mọi sự thật như được phơi bày ra trước mắt anh, anh không muốn giống như ông ta, không muốn trở thành kẻ giống như ông ta.

Nếu anh không thể tự bảo vệ mình, thì cũng sẽ chẳng có ai bảo vệ anh. Nếu anh muốn sống thì anh cần phải có sức mạnh, có thể lực, có tất cả mọi thứ để không ai hãm hại được anh, để không ai có khả năng thương tổn được anh, ngay cả ông ta cũng không có khả năng hành hạ đánh đập anh nữa.... nhưng cuối cùng một lần nữa anh cứ tưởng bản thân đã phải chết trong tay ông ta....

....."Hiên".....

"Anh làm sao vậy?"... ..

"Hiên"... .. giọng nói của người nào đó đang gọi tên anh....

"Hiên... Hiên.... anh làm sao vậy hả?" Dạ Nguyệt lo lắng lay lay sự phụ, bỗng nhiên sự phụ đứng chờ người ra như vậy, mà bên kia Lăng Thành lại như con thú hoang xông chuông, mắt đỏ ngầu giận dữ la hét gào rống báo sự phụ có giới thì giết ông ta như kẻ điên khùng mất trí.

Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô gái đang lo lắng gọi tên anh liên tục, đôi mắt mờ hồ mông lung như lạc vào nỗi ám ảnh của tiềm thức, hồi lâu khi ánh sáng loé lên, anh mới như người vừa tỉnh khỏi mộng, hình ảnh cô với vết máu đỏ tươi phun ra không ngừng hiện ra rõ ràng trước mắt anh.

"CHẾT ĐI!" tiếng rống to xuyên vào tai anh rõ mồn một.

ĐOÀNG! Tiếng sấm đột nhiên vang lên, không hiểu sao trong tích tắc Dạ Nguyệt thấy cơ thể mình đổ nhào xuống đất, mà cơ thể sự phụ cũng đang nghiêng xuống theo cô, cô rơi vào vòng ôm ấm áp quen thuộc, lần liên tục dưới đất thành nhiều vòng theo từng phát sấm vang lên trong không gian tĩnh lặng, sau đó là tiếng sấm nổ liên tục rền dội cả trời đất và tiếng la hét thất thanh của nhiều người....

Cuối cùng khi tất cả kết thúc, mọi thứ trở lại im ắng như trước, Dạ Nguyệt mở mắt ra, đập vào mắt cô là lồng ngực rắn chắc quen thuộc.

"Em không sao chứ?" tiếng nói trầm ấm của sự phụ phía trên đỉnh đầu cô.

Dạ Nguyệt lắc đầu ra hiệu không sao, cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy sự phụ đang cuộn tròn lấy cô phía trong, còn sự phụ thì đang nằm đưa lưng về phía Lăng Thành, bên cạnh là những vết đạn bắn hụt. Lăng Chi Hiên đỡ Dạ Nguyệt đứng dậy, nhìn về phía Lăng Thành.

Mà lúc này đây Lăng Thành lại đang nằm im bất động dưới nền đất cùng với vũng máu đỏ tươi bên cạnh.... Dạ Nguyệt cứng người nhìn mắt Lăng Thành đang trợn ngược lên, máu chảy xuống từ miệng và ngay những vết đạn ghim trên người ông ta.

"KHÔNG....." tiếng hét lớn thất thanh của một người phụ nữ phá vỡ đi không gian đặc quánh trầm mặc, Lăng phu nhân đang trốn trong góc, nhìn thấy Lăng Thành nằm trên đất, bà ta liền vọt chạy nhanh về phía ông ta.

Đưa tay lên mũi Lăng Thành, Lăng phu nhân càng hét lớn hơn nữa, đau khổ ôm xác Lăng Thành khóc rống lên: "KHÔNG.... KHÔNG THỂ NÀO... ANH KHÔNG THỂ CHẾT.... ANH KHÔNG ĐƯỢC BỎ EM LẠI.... THÀNHHHH"

Mọi người của Lăng gia cũng từ trong những chỗ nấp đứng dậy bước ra, nhìn thảm trạng của Lăng Thành trên nền đất, chỉ có thể xì xào nhỏ giọng bàn tán. Mà Lăng Trí Thanh thì ngồi phịch một chỗ bên trong góc, không thể đứng dậy nổi để đi ra.

Lăng phu nhân ôm xác Lăng Thành khóc một hồi, lại quay đầu sang nhìn Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt vẫn không xảy ra chuyện gì đang đứng ở bên kia, nháy mắt ánh lên tia ác độc hận ý, miệng lầm nhảm gì đó, đầu giật giật như người điên, vọt cầm súng của Lăng Thành dưới đất lên trong chớp mắt: "Chúng mày.... tất cả là tại chúng mày....tao phải giết chúng mày trả thù cho Thành của tao..... chúng mày phải chết.... PHẢI CHẾT..."

ĐOÀNG!

Mọi người đều mở to mắt nhìn Lăng phu nhân trợn mắt ngã xuống xác của Lăng Thành, và một phát đạn ngay giữa trán bà ta.

Người vệ sĩ đứng bên cạnh Lăng Tĩnh vừa nổ súng lúc này mới thu lại súng, lạnh lùng đứng sang một bên theo chỉ thị của Lăng Tĩnh.

"Con đàn bà ti tiện" Lăng Tĩnh hừ lạnh.

Nhìn lướt qua một vòng khắp chính đường, tất cả mọi người đều đang mở to mắt nhìn xác của Lăng Thành và Lăng phu nhân, không khí như ngưng trọng lại, một cuộc họp gia tộc lớn lại xảy ra có sự này. Lúc bấy giờ Lăng Tĩnh mới phát tay áo, vệ sĩ đang đứng xung quanh nhanh chóng thu súng vào, khiêng xác của Lăng Thành cùng Lăng phu nhân ra khỏi chính đường.

CỘP! Lăng Tĩnh gõ gậy xuống nền nhà làm mọi người giật mình thu lại ánh mắt đang nhìn theo xác của hai người kia, rồi ông lại ngồi xuống ghế ngồi của mình, chông gậy xuống đất: "Cuộc họp vẫn chưa kết thúc, các người trở về chỗ ngồi đi"

Dạ Nguyệt nghe vậy không khỏi sợ hãi nhìn lão nhân gia phía trên kia, con trai trưởng của ông ấy vừa bị bắn chết ngay tại chỗ này, mà ông ấy vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra..... Nhìn Lăng Tĩnh thờ ơ lạnh nhạt với cái chết của Lăng Thành, tuy Lăng Thành đã làm nhiều việc ác nhưng Dạ Nguyệt vẫn cảm thấy trong lòng rét lạnh đến thấu xương.

Những người bên Lăng gia cũng theo lời Lăng Tĩnh trở về chỗ ngồi nhưng không phải ai cũng có thể giữ được bình tĩnh như trước đây, ít nhiều gì cũng cảm thấy khó nói nên lời, hai người đang còn sống bỗng nhiên chết trước mặt họ....

Còn những người thuộc dạng đã gặp nhiều hay đã từng vào sinh ra tử trong các trận chiến thì cũng như Lăng Tĩnh, thờ ơ trở về vị trí ngồi của mình.... Lăng Thành chết đi cũng đồng nghĩa với chiếc ghế chủ tịch bỏ trống, cơ hội để bọn họ có được quyền lực đã đến rồi....

Tất cả mọi người ở đây, ai cũng đều có vô vàn cảm xúc khác nhau, suy nghĩ khác nhau.

Lăng Chi Hiên đột nhiên siết chặt lấy tay Dạ Nguyệt, chặt đến nỗi Dạ Nguyệt cảm thấy rất đau.

Dạ Nguyệt ngẩn đầu lên nhìn sư phụ, trong đôi mắt đen sâu thẳm đó không hề có thờ ơ lạnh nhạt, không hề có hả hê vui sướng, cũng không hề có đau đớn tội cùng, mà cô nhìn thấy cảm xúc thoáng lướt qua trong mắt sư phụ không có bất cứ ngôn từ nào có thể diễn đạt được..... Từ lúc nhìn thấy Lăng Thành nằm bất động trên vũng máu, sư phụ đã luôn nhìn chăm chăm vào thi thể của ông ấy....

Lăng Thành tuy là ba ruột của sư phụ, nhưng lại luôn căm hận sư phụ đến tận cùng, luôn hành hạ đánh đập tàn nhẫn sư phụ, cuối cùng lại thẳng tay sát hại sư phụ, cho đến lúc mất hết tất cả ông ta cũng muốn kéo sư phụ chết chung, tuyệt nhiên không cam tâm khi nhìn thấy sư phụ hạnh phúc vui vẻ.....

Nhưng sư phụ lại không hề cảm thấy vui sướng khi nhìn thấy ông ta chết trước mắt mình, có lẽ trong tận sâu thâm tâm của sư phụ vẫn không bao giờ chối bỏ điều quan trọng nhất: Lăng Thành rốt cuộc vẫn là ba ruột của mình.

"Chúng ta đi thôi" Lăng Chi Hiên nói với Dạ Nguyệt, dù vẻ mặt vẫn thản nhiên nhưng đôi bàn tay to lớn đang nắm chặt tay cô lại vô cùng lạnh lẽo.

"Còn chưa kết thúc người đã muốn đi?" Lăng Tĩnh nhíu mày nhìn tay Lăng Chi Hiên và tay Dạ Nguyệt siết chặt vào nhau, lạnh giọng nói. "Trở về ghế ngồi cho ta, đợi đến khi hết thời gian ta sẽ chính thức nghe quyết định của ngươi"

Dạ Nguyệt nghe vậy đã lơ mơ đoán ra được, hôm nay cô và sư phụ nhất định không có cơ hội rời khỏi nơi này.

Không còn cách nào khác, Lăng Chi Hiên cùng Dạ Nguyệt trở về chỗ ngồi, nhìn thấy vũng máu đỏ tươi trên nền đất trước mặt, Dạ Nguyệt không khỏi run mình lạnh gáy.

"Hiên, làm sao thoát khỏi chỗ này?" Dạ Nguyệt nhỏ giọng nói chỉ để sư phụ nghe thấy, cô không muốn ở cái nơi như thế này thêm một phút giây nào nữa, và cô tin chắc sư phụ cũng đang có ý nghĩ giống như cô.

"Chỉ cần theo sát bên cạnh anh" Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn cô, cho cô ánh mắt an tâm.

Trong một giây đó khi ánh sáng sắc lạnh của cây súng lóe lên, anh đã nhìn thấy hình ảnh trước đây, máu từ trên lưng cô phun ra không ngừng, nhuộm đỏ cả mắt anh.....

.....anh đột nhiên tỉnh ngộ! Có một người vẫn luôn bảo vệ anh, người sẵn sàng không màng đến tính mạng để bảo vệ anh, người cứu anh ra khỏi lưỡi hái tử thần khi anh bị sát hại rơi xuống hang động, tưởng rằng bản thân đã đến lúc chết.... Cũng là người vẫn luôn sát cánh, luôn kiên kiên định đứng bên cạnh anh dù cho có sóng to gió lớn, kẻ thù nhiều vô kể ở phía trước....

Nghĩ đến đây, Lăng Chi Hiên âm thầm nhấn một nút nào đó trên điện thoại trong túi quần áo.

Mật lệnh đã được khởi động!

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

"Vấn đề thứ hai" Lăng Tĩnh trầm giọng. "Có lẽ tất cả ở đây đều biết chuyện vừa xảy ra trong những ngày gần đây"

"Về chuyện này..." một người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở bàn phía sau gia đình Lăng Quý đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng hướng Lăng Tĩnh nói. "Cháu có thứ muốn cho ông và mọi người ở đây xem"

Lăng Tĩnh nhướng mày, đây không phải Lăng Gia Vinh, cháu nội lão tam hay sao? Và cũng là một trong những ứng cử viên thừa kế nếu thẳng nhai Hiên từ bỏ quyền thừa kế của nó. Có vẻ như mấy lão già đó đều đã chuẩn bị hết rồi, chuẩn bị cho cháu nội của mình tranh đoạt quyền thừa kế tiếp theo của Lăng gia đây mà.

Nghĩ đến đây Lăng Tĩnh không khỏi càng trầm xuống, cho dù hôm nay có phải dùng bất cứ biện pháp gì, ông cũng nhất định không để thằng Hiên từ bỏ quyền thừa kế.

Sau khi Lăng Gia Vinh nói xong, một nhóm người mặc vest từ ngoài cửa đi vào, trong tay là một loạt trang thiết bị máy chiếu, dưới cái nhìn khó hiểu của tất cả mọi người nhanh chóng lắp đặt xong máy chiếu với công nghệ hiện đại nhất.

Trên màn hình lớn trong suốt được dựng tạm trên tường, những hình ảnh từ từ hiện lên.

“Đây là...?”

“Theo thông tin bên phía cảnh sát nhận được từ mười năm trở lại đây, những vụ mất tích đang ngày càng gia tăng đột biến, đa số các đối tượng đều là những người không còn ba mẹ hay không có vợ chồng con cái. Không những vậy, có những thôn làng nhỏ đột nhiên biến mất hoàn toàn không rõ tung tích, cho đến nay cảnh sát vẫn không thể điều tra ra được nguyên nhân hay tìm ra bất cứ người mất tích nào”

“Nên người cho rằng hai chuyện này là có liên quan với nhau?” Lăng Tĩnh lại nhướn mày, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lăng Gia Vinh khiến anh không khỏi rung mình một cái.

Dạ Nguyệt nãy giờ bị thu hút bởi những hình ảnh trên tường và loạt tin tức mà Lăng Gia Vinh vừa nói, cô đột nhiên nhớ ra, không phải trước đây sự phụ cũng đã từng điều tra về những vụ mất tích này rồi đó sao?

Nghĩ vậy, Dạ Nguyệt hỏi nhỏ Lăng Chi Hiên: “Sự phụ, có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

“Một phần ba nguồn nhân lực của Lăng gia đã mất tích không dấu vết” Lăng Chi Hiên nhỏ giọng nói.

Dạ Nguyệt tròn mắt, cô không biết một phần ba nguồn lực của Lăng gia là bao nhiêu người nhưng mà lần đầu tiên cô được trực tiếp nghe nói về số lượng người mất tích lớn đến như vậy. Theo như những lời người kia vừa nói thì không phải có tới hơn mấy trăm ngàn người đã mất tích từ mười năm về trước đến giờ hay sao? Không, có lẽ con số đó chưa phải là con số chính xác, có khi còn nhiều hơn nữa kia bởi vì nếu cô nhớ không nhầm thì những vụ mất tích bí ẩn đã có từ hai mươi năm về trước rồi.

Trước đây khi sự phụ điều tra về con gái của ông chú ma, cũng đã phát hiện ra những vụ mất tích bí ẩn này, nhưng cô không ngờ con số mất tích nó lại lớn đến như vậy.

“Vừa nãy, cháu đã nhận được thông tin mật chính xác, vụ mất tích này tất cả đều tương đồng với những vụ mất tích của những thôn làng đã được đề cập đến. Ngoài ra không chỉ người của chúng ta mà đến cả người của những tổ chức khác cũng rơi vào tình trạng tương tự, chỉ là chúng ta không thể nắm rõ được thiệt hại của bọn họ là bao nhiêu” Lăng Gia Vinh thở dài.

Lăng Tĩnh vừa nghe vừa nhịp nhịp ngón trỏ lên cây gậy, mà tất cả người của Lăng gia đều một bộ trầm ngâm im lặng, nhãn mặt nhũn nhũn vô cùng khó coi.

“Những tổ chức đó cũng không phải kẻ khờ, họ tất nhiên cũng sẽ không để lộ thông tin thiệt hại của tổ chức mình” Lăng Quý cũng bắt đầu lên tiếng.

Lúc này tiếng ồn ào phát biểu cũng bắt đầu vang lên, đa số mọi người nhao nhao lo lắng cho an nguy của bản thân mình. Nhất thời cả chính đường lại một lần nữa rơi vào tình trạng ồn ào náo động.

Lăng Tĩnh nhũn mày, gõ mạnh gậy xuống nền nhà làm tất cả mọi người đều giật mình, im lặng quay đầu nhìn lên phía ông.

“Thông tin Gia Vinh vừa nói ta cũng đã nhận được vào tối hôm qua, cho nên hôm nay ta gọi mọi người về chủ yếu cũng là để cảnh báo tình trạng mất tích đang lan rộng hiện nay” Lăng Tĩnh đánh mặt, trầm giọng nói. “Những người có mặt trong chính đường này, tất cả đều là con cháu của Lăng gia, vì thế chúng ta càng phải cẩn trọng hơn so với những người khác”

"Từ bây giờ, tất cả sẽ tạm thời tập trung trở về đây cho đến khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, và cũng đồng thời được bảo vệ dưới điều kiện tốt nhất của gia tộc để không phải phát sinh thêm bất cứ trường hợp mất tích nào nữa" Lăng Tĩnh chuyển mắt nhìn một lượt khắp chính đường, thấy không ai lên tiếng mà hết sức tập trung nhìn về phía mình, ông nói tiếp: "Ta sẽ cho người tiếp tục điều tra về nguồn nhân lực mất tích, những ai có thông tin mới phải nhanh chóng chuyển về đây để chúng ta tiếp tục đưa ra hướng giải quyết khả thi nhất"

Mọi người đồng loạt gật đầu đồng tình. Trong tình trạng rối ren như thế này thì trở về nhà chính là tốt nhất, so với biệt thự của họ thì nơi này đảm bảo an toàn hơn nên không có ai có ý phản đối.

Thấy không ai có ý kiến gì nữa, Lăng Tĩnh hài lòng ra hiệu cho lão quản gia đứng bên cạnh: "Nhanh chóng cho người sắp xếp", lão quản gia nghe xong cúi người đáp rồi ra ngoài theo lối đi phía trong.

Như vậy xem như đã giải quyết hai vấn đề quan trọng mà Lăng Tĩnh đã nói trước đó. Thấy cũng đã đến lúc, Lăng Chi Hiên đột nhiên đứng dậy: "Thập gia, chúng tôi đã có thể đi được rồi có phải hay không? Ngài cũng đã giải quyết xong chuyện của gia tộc mình rồi"

Nghe lời Lăng Chi Hiên nói, mọi người đều không nhận được cổ ngắn đầu lên để nhìn về phía anh và Dạ Nguyệt. Bọn họ phải nhìn cho rõ kẻ to gan lớn mật với lời nói dừng dừng như người hoàn toàn xa lạ, dám chối bỏ toàn bộ mối quan hệ với Lăng gia, và cũng là người từ trước đến giờ luôn bí ẩn ẩn rất ít khi xuất hiện hay tham dự vào những lần họp mặt tiệc mừng lễ tết của gia tộc, ở đây không phải ai cũng đã từng gặp qua Lăng Chi Hiên trước đây.

“Vậy là người chọn từ bỏ gia tộc, quyết tâm lựa chọn con đường đi vào ngõ cụt?” Lăng Tĩnh sắc lạnh nhìn Lăng Chi Hiên, giọng điệu lạnh lẽo thâm trầm đến cực điểm, dù ông ta chỉ ngồi yên tại đó, cơ thể già nua với hai tay nắm chặt lấy cán gậy làm điểm tựa nhưng cũng không thể che giấu được sát khí cường đại đang tỏa từ làn tỏa ra khắp chính đường.

Mọi người không khỏi cảm thấy lạnh gáy, đều cúi đầu trầm ngâm, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Bọn họ biết rõ, tội danh phản bội gia tộc thì chỉ có con đường chết đang chờ ở phía trước mà thôi, dù bây giờ đất nước đã có luật pháp hằn hoi nhưng những lão già đó cũng có thể dễ dàng nguy tạo chứng cứ để thanh trừng kẻ phản bội, chỉ cần không ai hé nửa lời, tất cả đều đồng loạt bao che khai báo giả thì coi như cảnh sát cũng vô phương điều tra ra chân tướng của sự thật.

Mà Dạ Nguyệt cũng bị ánh mắt sắc như dao cạo đó làm cho rùng mình mấy cái, nhưng do trước đây do cô đã đối diện với một người có khí thế cường đại tương tự như vậy nên giờ cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

“Tôi từ chối con đường đó” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, vẫn ung dung thản nhiên đối mắt với Lăng Tĩnh.

Dạ Nguyệt nhìn thấy sự phụ như vậy thì không khỏi âm thầm hoan hô trong lòng, sự phụ của cô đã trở lại rồi, cô biết Lăng Thành chết cũng đã thực sự ảnh hưởng đến sự phụ phần nào, nhưng bây giờ cả hai đang ở trong tình thế hết sức nguy hiểm nên không phải là lúc rơi vào hố đen của cảm xúc, nếu bây giờ không bình tĩnh tỉnh táo thì sẽ như Lăng Tĩnh nói, chỉ có một con đường chết đang đợi ở phía trước thôi.

“Ngay từ khi người còn trong bụng mẹ thì đã định mãi mãi là người của Lăng gia” Lăng Tĩnh vừa lạnh lẽo chậm rãi nói vừa phát tay, lập tức đám vệ sĩ lúc này đã lui ra lại lập tức nhanh chóng chạy vào, bao quanh lấy Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt, hướng nòng súng về phía cả hai. “Một là người từ bỏ con đàn bà này rồi trở về thừa kế Lăng gia, còn không thì cả người và nó chỉ có thể..... chết ở ngay tại đây, ngay tại Lăng gia này, ngoài ra người không còn con đường nào khác nữa”

Lăng Chi Hiên nhìn chằm chằm Lăng Tĩnh, ánh mắt sâu hút không để lộ bất cứ cảm xúc gì, rồi anh đột nhiên cúi đầu xuống hỏi ai đó đang nắm chặt lấy tay anh: “Em có muốn chết ở đây không vợ yêu?”

“Dĩ nhiên là không” Dạ Nguyệt trề môi rồi cô chuyển qua cười tủm tỉm, không hiểu sao trong hoàn cảnh này sự phụ còn có thể thản nhiên đùa cợt như thế này, nhưng như vậy cô lại càng cảm thấy yên tâm hơn.

Lăng Tĩnh siết tay nắm gậy thật chặt, trong lòng vô cùng tức giận, mấy mươi năm làm trụ cột Lăng gia, hạn người gì cũng đã từng gặp qua, dù cho là người quyền cao chức trọng cũng phải nể phục ông mấy phần, vậy mà bây giờ có hai kẻ không biết trời cao đất dày, lại dám ở đây coi thường ông? Thăng nhải Hiên mới cho nó mặt mũi có một chút thì nó lại dám lên mặt với ông? Nó tin rằng ông sẽ không xuống tay với nó sao?

Nếu như nó không thừa kế Lăng gia thì chính tay ông sẽ là người triệt nó, để nó tồn tại ở trên đời này là một mầm mống nguy cơ vô cùng lớn, bởi vì nó là con dao hai lưỡi, là con người còn thâm trầm hơn cả ba nó, nó có thể làm cho Lăng gia phát triển nhưng cũng có thể khiến Lăng gia lụi tàn...

“Ta hỏi một lần cuối, người vẫn chọn từ bỏ quyền thừa kế?” Lăng Tĩnh đánh mặt.

Lăng Chi Hiên cũng vẫn không nói gì, chỉ siết chặt lấy tay Dạ Nguyệt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lăng Tĩnh như thay cho câu trả lời của anh.

“Được, nếu người đã thật sự quyết định thì ta cũng không còn gì để nói nữa” Lăng Tĩnh giờ gậy lên.

RẦM! Tiếng gậy thật lớn nện xuống nền nhà, và đó cũng đồng nghĩa với việc thực hiện theo gia pháp gia tộc, điều cuối cùng trong gia pháp của gia tộc có ghi rõ, người phản bội lại gia tộc thì chỉ có một chữ duy nhất: “TỬ”

Lăng Tĩnh vươn tay lên, chỉ thẳng về phía Dạ Nguyệt, rồi phát tay xuống.

Lập tức một loạt tiếng lên nòng đạn cách cách vang lên.....

Nhưng chưa kịp nghe thấy tiếng súng nổ thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng ầm ĩ vô cùng lớn, kèm theo đó là tiếng trực thăng phạch phạch đang bay ở phía trên.

Tất cả mọi người trong chính đường đang nín thở nhìn cảnh tượng giết chóc sắp xảy ra thì bây giờ đều hướng ánh mắt về phía cửa, đang không hiểu có chuyện gì vừa xảy ra.

Lúc này, lão quản gia từ ngoài cửa bước nhanh vào: “Lão gia, Dương tổng đang đợi ở bên ngoài, nói có chuyện quan trọng cần bàn với lão gia ngay lập tức”

“Dương tổng?” Lăng Tĩnh nhú mày, đáy mắt xoẹt qua tia nghi ngờ.

“Là Dương tổng của tập đoàn thương mại quốc tế O & Y” lão quân gia giải đáp nghi vấn cho tất cả mọi người trong chính đường. Bởi vì có đến hai Dương tổng, một người là Dương tổng của tập đoàn dược phẩm và cũng là ba của Dương Hoàng Trí, còn một người là Dương Lãnh Thiên – tổng giám đốc của chi nhánh tập đoàn thương mại quốc tế O & Y ở thành phố A.

“Không tiếp” Lăng Tinh phát tay, đáy mắt thoáng qua tia khinh thường, người xứng đáng nói chuyện được với ông ta chỉ có thể là chủ tịch Stephen của tập đoàn đó mà thôi, tổng giám đốc gì cũng chỉ là hạng nhai nhép.

“Thập gia, thất lễ rồi” Dương Lãnh Thiên từ ngoài cửa mỉm cười ung dung đi vào, theo phía sau anh còn có mười người mặc vest đen đeo kính đen vô cùng cao lớn lực lưỡng.

Mà bên đây Lăng Tinh cũng vừa nghe vệ sĩ báo cáo lại tình hình bên ngoài, mặt ông càng lúc càng trầm xuống, giọng điệu lạnh nhạt mang theo vài phần tức giận: “Dương tổng, cậu đây là có ý gì? Ngang nhiên mang nhiều người đến bao vây trước cửa gia tộc chúng tôi, không những vậy còn để ba chiếc trực thăng có trang bị lựu quả lượn lại phía trên, các người đây là muốn đe dọa à? Không lẽ các người muốn tấn công Lăng gia sao?”

Nghe đến đây tất cả mọi người có mặt trong chính đường đều trợn mắt há hốc mồm, từ trước đến giờ chưa có ai dám giờ trò này với gia tộc của bọn họ, tất cả người ở khắp cái đất nước này đều biết rõ Lăng gia là một trong tứ đại gia tộc lớn nhất quyền lực nhất, không có ai ngu đến nỗi kìm chuyện sinh sự chứ nói chi là tấn công vào nơi này. Cho dù chủ tịch tập đoàn O & Y Chris Stephen có là một doanh nhân lớn của Mỹ đi chăng nữa thì cũng phải nể mặt Lăng gia đến vài phần mới đúng.

“Thập gia, xin ngài đừng hiểu lầm, hôm nay tôi theo chỉ thị của chủ tịch Stephen đến đón người của tập đoàn chúng tôi mà thôi” Dương Lãnh Thiên vẫn từ tốn nhã nhặn nói, không hề bị sát khí cường đại của Lăng Tinh dọa sợ, bởi vì anh đối mặt với sát khí của ai kia còn cảm thấy đáng sợ hơn nhiều à, nghĩ đến thôi đã cảm thấy đau đầu thật đau. ...

“Ở đây đều là người Lăng gia, không biết Dương tổng đây là muốn nói đến ai?” Lăng Tinh ngoài mặt như nghi ngờ hỏi, nhưng trong lòng thì đã đoán được là ai.

“Chính là Lăng tổng và phu nhân đây” Dương Lãnh Thiên hướng Lăng Chi Hiền và Dạ Nguyệt mỉm cười.

“Dương tổng, có lẽ cậu nhầm lẫn ở chỗ nào rồi, thằng Hiền là con cháu của Lăng gia chúng tôi, nó cũng là người thừa kế của tập đoàn Lăng thị, làm sao có thể là người của tập đoàn các vị được” Lăng Tinh cười nhạt nói, cổ kim nén tức giận đang bùng phát trong lòng, bề ngoài vẫn thản nhiên hớp một ngụm trà như không có chuyện gì xảy ra.

“Có lẽ Thập gia vẫn chưa biết, Lăng tổng đây đã ký hợp đồng với chủ tịch Stephen chúng tôi, trở thành tổng giám đốc chính thức của chi nhánh mới của tập đoàn chúng tôi ở thành phố F, hợp đồng đã có hiệu lực kể từ tối hôm qua theo chứng nhận hợp pháp của pháp luật” Dương Lãnh Thiên nhún nhún vai, bình thản nói.

Người xưa có câu “Nói dối không thêm chớp mắt”, hôm nay Dạ Nguyệt đã có thể mục kích một màn như thế a... bạn Dương Lãnh Thiên diễn xuất quá là giỏi, Dạ Nguyệt âm thầm gợn ngón cái trong lòng rồi nghĩ: “Như vậy đây chính là sắp xếp của sư phụ vào ngày hôm qua? Chỉ có một buổi tối mà sư phụ làm nhanh thật nha”..... Còn Lăng Chi Hiền lúc này lại thản nhiên đứng đó nhìn Lăng Tinh và Dương Lãnh Thiên đôi co hệt như người ngoài cuộc đứng xem kịch vui.

Lăng Tinh nghe xong nắm đầm tay siết lại càng chặt, thằng nhãi Hiền được lắm, nó dám qua mặt luôn cả ông, âm thầm cấu kết với tập đoàn khác phản lại Lăng gia, nhưng nó lại quên Lăng Tinh ông đã lẫn lộn bên ngoài từ trước khi nó lộ đầu ra khỏi bụng mẹ, vậy mà nó tưởng rằng có thể đấu lại ông?

“Như vậy, đứng trên danh nghĩa là trưởng bối cũng như là trụ cột của Lăng gia, ta xin tuyên bố với Dương tổng rằng Lăng gia sẽ bồi thường tất cả tiền hợp đồng cho tập đoàn các vị, vì thằng cháu đích tôn của ta sẽ rút lại hợp đồng, nhiệm vụ của nó là trở về thừa kế cả gia tộc lớn này chứ không có thời gian mà làm “linh” cho tập đoàn của các vị” Lăng Tinh ngẩn đầu lên khỏi ly trà, cong khóe môi cười giễu cợt, muốn đấu với ông? chờ thêm mấy chục năm nữa đi.

Không khí ngột thở nháy mắt bao trùm cả chính đường, cả hai bên đều là kẻ tám lạng người nửa cân, tất cả đều nín thở chờ xem diễn biến tiếp theo của chuyện này, rốt cuộc nó sẽ đi về đâu đây?

“Ông nội thật là thương cháu, có thể vì cháu mà chi ra mười tỷ USD để bồi thường tiền hợp đồng, thật sự làm cháu trai đây rất là cảm động” Lăng Chi Hiền đột nhiên lên tiếng, giọng điệu muốn bao nhiêu châm biếm là có bấy nhiêu mỉa mai châm biếm trong đó.

“CÁI GÌ?” Lăng Quý nghe tới mười tỷ USD thì đứng bật dậy, mà không chỉ ông, những người khác cũng trợn mắt nhìn Lăng Chi Hiền, vẻ mặt như vừa mới gặp quỷ.

“Mười tỷ USD?” Lăng Tinh lúc này cũng không che giấu được sự ngạc nhiên.

“Đó chính là số tiền bồi thường thiệt hại mà tập đoàn chúng tôi đã dựa theo ước đoán thiệt hại tương lai khi Lăng tổng đây rút lại hợp đồng để quy đổi thành, ngài cũng nên biết chúng tôi đã đổ rất nhiều tiền vào dự án lớn này, nếu nó bị đóng băng ngay thời điểm này thì con số mười tỷ USD không chỉ còn là ước đoán nữa” Dương Lãnh Thiên tốt bụng giải thích cho tất cả những người ở đây biết chuyện gì đang xảy ra, chủ tịch à, không

cần phải làm lòng người hoang mang như vậy đâu a.

Dạ Nguyệt cũng trợn mắt ngạc nhiên, lần đầu tiên cô nghe đến số tiền lớn đến như vậy a, hồi trước nghe đến tiền mà bọn bắt cóc đòi Vân Nhi và chị Ngọc Linh thì cô đã thấy nhiều rồi, không ngờ số tiền đó còn chưa thấm vào đâu so với số tiền này.....

Tất cả tài sản của Lăng gia nếu tính tổng lại hết thì cũng cỡ hai mươi chín đến ba mươi tỷ USD, nhưng nếu phải bỏ ra con số mười tỷ USD chỉ để bồi thường một cái hợp đồng không sinh lợi nhuận thì chắc chắn tất cả những người trong Lăng gia đều phản đối, mà Lăng Tinh mặc dù là trụ cột của Lăng gia nhưng ông cũng không thể tự mình quyết định con số lớn đến mức này.

Hơn nữa, hợp đồng đã được ký kết theo quy định của pháp luật cả Trung lẫn Mỹ, chuyện này còn có liên quan đến ngoại giao của hai nước, tập đoàn thương mại quốc tế O & Y cũng là một tập đoàn lớn bên đất Mỹ, được sự công nhận của chính phủ Mỹ, nếu như tự ý rút hợp đồng mà không bồi thường thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra....

Suy xét thật kỹ lại tất cả thì chuyện này đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát, đến ngay cả Lăng Tinh cũng không thể làm gì được trong trường hợp như thế này, bây giờ đây ông ta chỉ còn một con đường duy nhất để lựa chọn, chính là phải để cho Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt rời đi cùng với người của O & Y.

RẦM! XOÀNG! Lăng Tinh tức giận nện ly trà xuống bàn làm cho nó bể tan nát, thật không ngờ ngay cả ông. ...

..... cũng bại dưới tay nó.... ..

“Từ nay về sau, người không còn là người của Lăng gia nữa, sống chết của người sẽ không còn liên quan gì đến Lăng gia nữa” Lăng Tinh nhắm mắt, cố gắng kìm nén lại cơn tức giận đang sôi trào. “Dưới danh nghĩa trụ cột của Lăng gia, ta xin tuyên bố, Lăng Chi Hiên không còn là con cháu của Lăng gia, chính thức tước đoạt quyền thừa kế, mọi quyền hành cùng tất cả tài sản thuộc về Lăng gia”

“Có lẽ Thập gia đã quên, tôi đã trao trả lại hết mọi thứ của Lăng gia vào tối hôm qua rồi” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, thật giống như cố tình thêm dầu vào lửa.

Lăng Tinh càng không nhịn được cơn giận, gầm lên đầy giận dữ: "CÚT ĐI!"

“Vậy chúng tôi không làm phiền Thập gia nữa” Dương Lãnh Thiên cười đến thật đẹp mắt, dưới không khí ngột ngạt của tất cả mọi người trong chính đường, anh ung dung thản nhiên cùng Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt rời đi.

Trận chiến sinh tử này, bọn họ được xem như đã toàn thắng mà không cần phải tổn hao bất cứ một sinh mạng quý giá nào.

0w0

Khi cả ba đã yên vị trên chiếc limouse đen đậu phía bên ngoài cửa Lăng gia, tất cả mới có thể nhẹ nhõm thả lỏng cơ thể.

“Chúng ta rút được rồi” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói với Dương Lãnh Thiên, ý bảo thu hồi lại trực thăng rồi cho đoàn xe rời đi.

Dương Lãnh Thiên gật đầu đáp vâng, vừa móc điện thoại ra nói chuyện vừa bước ra khỏi xe.

“Mọi chuyện đã thật sự kết thúc?” Dạ Nguyệt vẫn còn không thể tin được mình có thể an toàn rời khỏi nơi đó, lúc này thấy nguyên một đám chữa súng về mình thì cô đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu bất cứ lúc nào rồi a, đùa chứ cô cũng là đệ tử duy nhất của sư phụ nha, tất nhiên là cô không có vô dụng chờ đợi người khác bảo vệ mình đâu, cô phải đứng bên cạnh để sẵn sàng hỗ trợ cùng bảo vệ sư phụ của cô nữa chứ.....

“Từ nay về sau ông ta sẽ không công khai làm phiền chúng ta nữa, nhưng chắc chắn ông ta vẫn sẽ còn âm thầm cho người để mắt đến chúng ta” Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt lên, đặt cô ngồi vào trong lòng mình, ôm chặt lấy cô, vùi đầu vào trong hõm cổ cô mà hít ngửi mùi hương quen thuộc. “Anh sẽ cho người bảo vệ ba mẹ và tăng cường bảo vệ em”

Dạ Nguyệt vươn tay áp vào hai bên má sư phụ, mỉm cười thật tươi: “Anh giỏi thật đó nha, có thể làm cho ông ấy không thể nói được tiếng nào mà cho chúng ta rời đi luôn”

“Vốn dĩ anh cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi” Lăng Chi Hiên lúc này mới mỉm cười thỏa mãn, hôn vào môi Dạ Nguyệt, không phải lúc nào vợ yêu cũng có thể dễ dàng nói được những lời ngọt ngào như vậy, chỉ vì vợ yêu của anh hay thẹn thùng mà thôi.

Đúng lúc này cửa xe bật mở, Dương Lãnh Thiên vô tình nhìn thấy cảnh tượng thân mật hết sức hoà hợp vui vẻ của cả hai.

Bị bắt gặp, Dạ Nguyệt đỏ mặt vùi cái đầu nhỏ vào trong ngực sư phụ mà trốn, cô chợt nhớ ra không chỉ có Dương Lãnh Thiên mà còn có vị tài xế đang ngồi ở ghế lái nữa nha, vậy mà sư phụ lại có thể thản nhiên hôn cô như vậy aaaa....Ngược lại với Dạ Nguyệt, Lăng Chi Hiên về mặt vẫn thản nhiên như không có gì, nhìn Dương Lãnh Thiên chờ báo cáo.

“Chúng ta đã có thể rời đi” Dương Lãnh Thiên mỉm cười tươi rói, hoàn toàn không bị cảnh tượng mới vừa rồi làm cho không được tự nhiên, mà ngược lại anh còn đang la hét trong lòng, nếu anh mà đem kể chuyện này với mọi người thì chắc chắn sẽ có một màn la hét ầm ỹ đây nha.

Lăng Chi Hiên gạt đầu, Dương Lãnh Thiên đóng cửa xe lại rồi trở về vị trí ghế phụ bên cạnh tài xế, cùng đoàn xe rời đi khỏi khu vực của gia tộc Lăng thị.

Ngồi ở phía trước, Dương Lãnh Thiên vẫn không ngừng cảm thán số mệnh thật kỳ lạ, Chủ Tịch đã có thể mỉm cười như một con người có máu có thịt chứ không còn là vẻ mặt lạnh băng không cảm xúc nữa.

Trước đây, khi chưa gặp người đó, Chủ Tịch sống như một kẻ lang thang cô độc một mình, dù cho bản thân có tài sản có quyền lực có tất cả mọi thứ tự mình gây dựng nhưng cuối cùng Chủ Tịch lại không có nơi bản thân muốn trở về hay thuộc về, cũng cho rằng cái gọi là gia đình hay tình yêu vốn dĩ chỉ là con người tự ảo tưởng về vời nên.

Nếu đã biết tất cả chỉ là giả thì không cần phải đắm chìm vào trong đó như một kẻ thích mơ mộng, tạo dựng làm gì khi biết một ngày nào đó nó sẽ biến mất sụp đổ, như vậy ngay từ đầu không có sẽ tốt hơn, đó chính là thực tế.

Hoặc đơn giản chỉ là lên giường với một người đàn bà nào đó để thỏa mãn nhu cầu lại càng không có khả năng xảy ra, vì trong mắt Chủ Tịch bọn họ đều giống nhau, đều giống như người đàn bà đó. Hơn nữa Chủ Tịch lại bị mắc bệnh khiết phích trầm trọng, không muốn chạm vào người khác cũng không muốn người khác chạm vào mình, bất kể là nữ hay nam Chủ Tịch đều cảm thấy tức giận, cảm thấy ghê tởm.

Không phải tất cả những điều đó đều là do Lăng Thành và cái gia tộc đó ban cho Chủ Tịch hay sao? Chuyện này tất cả người trong trung tâm đều âm thầm biết và cũng ngầm tự hiểu lẫn nhau nên không ai còn cảm thấy kỳ lạ hay ngạc nhiên nữa.

Nhưng nếu nghĩ thật kỹ thì bọn họ cũng phải cảm ơn Lăng Thành, nếu Lăng Thành không cố tình ra tay với Chủ Tịch thì có lẽ Chủ Tịch của bọn họ sẽ mãi mãi sống như kẻ lang thang cô độc, sẽ không bao giờ tìm thấy được người đó, người duy nhất có thể bước vào được trái tim vốn đã bị khoét sâu cùng đau đớn đến tận cùng của Chủ Tịch, người duy nhất mà Chủ Tịch muốn có được, muốn nắm thật chặt dù có phải đánh đổi tất cả mọi thứ Chủ Tịch đang có.

Biết được người đó vì Chủ Tịch mà không màng đến mạng sống, đỡ một đao cho Chủ Tịch lại còn chứng kiến Chủ Tịch có thể từ bỏ mạng sống mà nắm thật chặt lấy bàn tay nhỏ bé mà âm áp đó ở vách vực, lần đầu tiên Dương Lãnh Thiên anh có cảm giác thật xúc động.

Anh biết không chỉ có anh mà tất cả những người trong trung tâm đều rất ngưỡng mộ hai người bọn họ. Bởi vì không riêng gì Chủ Tịch, tất cả những người trong trung tâm đều là những người đã bị vứt bỏ hoặc là cô độc một mình nhiều năm, đã phải trải qua những nỗi đau đớn đến tận cùng. Cho nên đây cũng là một trong những lý do vì sao bọn họ có thể hiểu nhau đến thế, có thể hiểu cho nỗi khổ của cái vị mặt lạnh như tiền luôn hù dọa bọn họ đó đến thế, nên tất cả bọn họ đều một lòng đi theo Chủ Tịch là như vậy. Chủ Tịch chưa bao giờ xem thường bọn họ, chính Chủ Tịch đã cho bọn họ một mái nhà, một nơi để trở về, để vui vẻ bên nhau tự do phát triển như thế này.

Nên tất cả bọn họ đều biết on đều lo lắng cho Chủ Tịch, hy vọng Chủ Tịch có thể tìm được một người có thể mang đến sự ấm áp, mang đến một mái ấm, một nơi để Chủ Tịch thuộc về.

Và bây giờ, điều ước của tất cả bọn họ cũng đã thành hiện thực, nên dù có hy sinh cả sinh mạng, bọn họ cũng phải bảo vệ cho bằng được con người vô cùng quan trọng này, người duy nhất có thể giúp cho Chủ Tịch trở về là một con người có máu có thịt có hỷ nộ ái ố như bây giờ.

Nghĩ đến đây, Dương Lãnh Thiên mỉm cười với lão quản gia của Lăng Chi Hiên – cũng là tài xế đang lái xe, có vẻ như cả hai người đều đang suy nghĩ cùng một chuyện giống nhau a.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Nghe được tiếng gõ cửa nhà, Hạ Dạ Lan từ trong bếp rửa tay qua loa rồi nhanh chóng chạy ra mở cửa, bà giật mình vì người đang đứng trước cửa chính là con rể tương lai của bà, Lăng Chi Hiên.

“Cháu chào bác!” Lăng Chi Hiên lễ phép nói.

Hạ Dạ Lan mỉm cười gật đầu với anh rồi bà nhìn xung quanh như tìm kiếm ai đó: “Nguyệt Nguyệt đâu? Con bé không có về cùng với cháu à?”

Lúc này ba của Dạ Nguyệt cũng đi ra cửa, Lăng Chi Hiên cũng lễ phép thưa rồi nhìn hai người về mặt vô cùng nghiêm túc: “Cháu có chuyện muốn thưa riêng với hai bác”

***** Ò Ó O Lăn ranh giới. oOo

Dạ Nguyệt giật mình thức dậy, cô ngồi dậy dụi dụi mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã năm giờ chiều rồi à? Dạ Nguyệt nhìn quanh trong xe không thấy sư phụ đâu, cô đã ngủ quên trong khi trên đường cùng sư phụ trở về thành phố F.

Dạ Nguyệt nhìn lên phía trước xe, thấy vách ngăn đã đóng lại, cô lại tiếp tục nằm dài xuống ghế xe như con mèo lười biếng, cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo hẳn, vẫn còn cảm thấy mơ hồ ngái ngủ, muốn ngủ nữa a.

CẠCH! Đúng lúc này cửa xe bật mở, Lăng Chi Hiên bước vào trong xe, thấy cô gái nhỏ mặc dù đã thức nhưng vẫn nằm dài lười biếng trên ghế làm anh không khỏi buồn cười: “Mèo con lười biếng rốt cuộc cũng chịu thức dậy?”

Dạ Nguyệt thấy sư phụ ngồi xuống bên cạnh mình, lôm côm bò dậy, tự động chui tọt luôn vào trong lòng Lăng Chi Hiên làm ồ, lười biếng cuộn tròn trong lòng anh trong khi mắt vẫn nhắm: “Chúng ta về tới thành phố F rồi hả anh?”

“Uhm” Lăng Chi Hiên gật đầu, cũng mặc kệ cô gái nhỏ nào đó quá mức lười biếng, vươn tay đón lấy cô ôm vào trong lòng. “Những thứ đồ dùng ở nhà cũ em muốn dọn qua nhà mới hết không?”

“Đồ của em chỉ có quần áo, sách vở, vài thứ đồ dùng thường ngày với chăn đệm thôi, tất cả đồ nội thất đều do chủ chung cư trang bị từ trước” Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, mắt vẫn không thèm mở. “Nên không cần phải dọn đồ nội thất đâu a ~”

"Anh hiểu rồi" Lăng Chi Hiên sờ sờ đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô, giọng nói trầm ấm từ tính nghe thật êm tai. "Vậy chúng ta xem nhà xong sẽ đi mua đồ nội thất, từ nay về sau nơi đó sẽ chính thức là nhà của chúng ta"

Nhắc đến nhà.... Dạ Nguyệt lúc này mới mở mắt ra, nhìn nhìn anh...

"Sao vậy?" Lăng Chi Hiên buồn cười hỏi.

Đúng lúc này có tiếng gõ cốc cốc trên màn chắn vách ngăn, Lăng Chi Hiên vươn tay mở hé vách ngăn, giọng nói trầm khàn của ông quản gia vang lên: “Chủ Tịch, cho xe chạy tiếp được chưa ạ?”

“Được!” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt đáp.

“Vâng!” giọng nói vừa dứt, màn chắn vách ngăn vừa đóng lại thì Dạ Nguyệt cảm giác xe bắt đầu khởi hành, cô không biết hiện tại mình đang ở đâu của thành phố F a.

“Em còn chưa trả lời anh” Lăng Chi Hiên thấy cô lơ đãng, một tay bắt lấy mặt cô kéo cô lại, sờ nắn gò má cô, bẹo bẹo véo véo cảm giác thật đã tay nha.

Dạ Nguyệt đen mặt nắm lấy tay anh, nhưng nghĩ đến chuyện muốn nói lại buông tay ra mặt cho ai đó véo gò má cô: "Người đó....." Dạ Nguyệt ngập ngừng. "Ý em là cái chết của người đó...."

Lăng Chi Hiên nghe vậy liền dừng lại động tác, nhú mày nhìn cô: "Như thế nào?" không phải anh không biết vợ yêu đang nhắc đến ai, nhưng sao đột nhiên vợ yêu lại nhắc đến việc này?

Chứng kiến tận mắt cái chết của ông ta, anh không hề cảm thấy hả hê vui sướng, cũng không hề cảm thấy đau khổ tội cùng, cũng không có khổ sở bi ai, thật ra.... đến ngay chính bản thân anh cũng không biết đó là loại cảm giác gì...

Chỉ là anh..... không thể dời mắt khỏi thi thể của ông ta.....

Dạ Nguyệt im lặng nhìn thẳng vào mặt sư phụ, cô lại thấy biểu tình vào lúc đó, dù không thể nói rõ đó là cảm xúc gì nhưng không hiểu sao khi nhìn vào cô lại cảm thấy rất đau lòng, cảm giác giống như cô hồi trước, khi những người mà cô coi là quan trọng lại lần lượt bỏ cô ở lại, dù chuyện đã xảy ra lâu rồi nhưng khi nhớ lại, cô vẫn cảm thấy có gì đó trong lòng.

"Hiên...." Dạ Nguyệt bất chợt ngồi dậy, mặt đối mặt anh, vươn tay ôm lấy cổ anh rồi luồn vào mái tóc đen mềm của anh, môi chạm nhẹ vào môi anh, một lúc lâu sau khi môi hai người vẫn chạm vào nhau cô mới nhẹ giọng nói: "Em cần anh"

Lăng Chi Hiên sững người, hơi bất ngờ vì hành động cùng lời nói của cô gái nhỏ, như đã nói trước đó, phải biết rằng cô gái nhỏ của anh hiếm khi lắm mới chủ động thân mật với anh như bây giờ.....

Nhưng quan trọng hơn, "Em cần anh"..... chỉ ba chữ đơn giản như vậy mà không hiểu sao anh lại cảm thấy thỏa mãn, cũng không biết bản thân vì sao mà thỏa mãn, nhưng anh có thể chắc chắn rằng sẽ không thể nào buông người đang ngồi trong lòng anh lúc này ra được nữa, mãi mãi nhốt cô gái nhỏ vào trong lòng mà nâng niu mà bảo vệ.

"Anh có thể hứa với em một chuyện được không?" Dạ Nguyệt thấy sư phụ bất động nhưng cơ thể đã buông lỏng, cô lại đánh bạo nói tiếp. "Nếu một ngày nào đó, anh không còn cần em nữa cũng như chán ghét em thì anh nhất định phải nói cho em biết có được hay không?"

Lăng Chi Hiên nghe vậy liền nhủ mày, bắt lấy cằm cô, đôi mắt đen sâu thẳm tối lại loé lên tia nguy hiểm: "Em vẫn còn muốn trốn?"

"Không có" Dạ Nguyệt lắc đầu, thành thật nói. "Em không có trốn, chỉ là em không biết tương lai sẽ như thế nào, nên..."

"Nên em sợ có phải hay không?" Lăng Chi Hiên thờ dài rồi anh nghiêm mặt lại, ánh mắt vẫn không che giấu tia nguy hiểm nóng rực đó. "Em là cô gái nhỏ luôn tự ti về bản thân mình em có biết không?"

"Em... em biết nhưng anh đâu có cần thêm chữ 'nhỏ' vào đâu a" Dạ Nguyệt bất mãn, cô cũng hai mươi mấy tuổi rồi, bạn bè đại học trước của cô cũng đã có chồng có con hết rồi a.

Còn nói về chuyện kia, cô vẫn luôn tin vào tình cảm giữa cô và sư phụ, cả hai đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu chuyện, nhưng trong sâu thẳm bên trong vẫn luôn có một câu hỏi văng vẳng trong đầu cô: "Vì sao lại là cô? Vì sao người sư phụ chọn lại luôn là cô mà không phải là ai khác hay thứ gì khác? Sư phụ luôn kiên định, luôn không cho cô có lấy một cơ hội để lùi bước, để buông xuôi, để vui vào trong vỏ ốc của mình như những lần trước đây"

Lăng Chi Hiên nhướn mày, như biết được cô gái nhỏ đang nghĩ gì, anh bất ngờ cắn vào mũi cô: "Vậy thì tại sao lại là anh? Em gặp Tề Mạc Thông trước, cậu ta cũng yêu em lại là cậu chủ của Tề gia, lúc đó anh không có gì hết, em vẫn chưa biết lai lịch lẫn xuất thân của anh, vì sao em lại chọn anh?"

Lần này đến lượt Dạ Nguyệt bị bất ngờ, cô vẫn luôn hoài nghi có phải sư phụ có tìm hiểu qua tâm lý học hay không mà có thể đọc vị được suy nghĩ của cô, lúc nào cũng vậy, sư phụ đều luôn luôn nhìn thấu cô một cách dễ dàng như vậy, mặc dù trước đây cô có thể hơi hơi tự tin về khả năng che giấu chính bản thân mình a.

"Vì sao lại chọn anh sao?" Dạ Nguyệt thực chất cũng không thể trả lời được câu hỏi này, ngay từ lần đầu tiên khi cô nhìn thấy ánh mắt tinh mịch lại vô cùng trong suốt đó, cô đã không tự chủ mà hăm sâu vào, cô biết sâu trong lòng cô đã có một giọng nói cất lên "Đây chính là đôi mắt thuần khiết nhất mà cô từng nhìn thấy, âm thầm toả sáng trong bóng đêm như ánh trăng tĩnh lặng, giống như có ma lực có thể nhìn xuyên thấu vào tận bên trong linh hồn nhỏ bé của cô"

Có lẽ tình yêu của cô đã nảy mầm từ lúc đó, chỉ vì cô đã luôn trốn tránh không dám thừa nhận nó mà thôi.

Thật ra nếu quan sát một chút có thể dễ dàng nhận ra điều đó, với tính cách của cô sẽ không bao giờ để cho bất cứ người đàn ông nào mà cô không yêu có thể xâm nhập vào cuộc sống riêng tư của mình như vậy.

Lăng Chi Hiên đã sớm nhận ra điều đó nên anh mới có kiên nhẫn mà từng bước tóm lấy cô gái nhỏ của anh, nếu không có lẽ anh sẽ trôi buộc cô ngay từ đầu cho dù là dùng bất cứ thủ đoạn nào.

"Sao, bảo bối?" Lăng Chi Hiên thấy Dạ Nguyệt rối trí, anh âm thầm cong khoe môi lên nói nhỏ vào tai cô như mê hoặc, tay đang nắm mắt nhỏ của cô nhẹ nhàng chuyển qua vuốt tóc cô, rồi bàn tay ấm áp lại rời khỏi mái tóc, trượt xuống lưng và eo vuốt ve vào làn da trắng nõn mát mẻ phía bên trong áo của cô.

Dạ Nguyệt hít sâu một hơi ngăn lại ngọn lửa nóng đang ngày càng bùng cháy theo từng cái vuốt ve nóng rực của sư phụ, cô có thể liệt kê ra cả một danh sách các lý do, nhưng cuối cùng chung quy lại... tất cả đều chỉ hoá thành một lý do duy nhất này: "Vì em cần anh"

Lăng Chi Hiên âm thầm nở nụ cười, lúc này mới thủ thủ thỉ thỉ vào tai cô: "Anh nhất định không bao giờ chán ghét em" nói xong lại âu yếm hôn hôn cắn cắn liếm liếm vào tai cô.

"Nha, sao anh có thể chắc chắn đến như vậy được, chuyện này thuộc về phạm trù tương lai rồi a" Dạ Nguyệt bị nhột liền bật cười khúc khích đẩy đẩy đầu anh ra, tai với đùi là hai nơi nhạy cảm nhất của cô, sư phụ biết rất rõ còn cố tình chọc cô, lúc cả hai ân ái cũng đều tấn công vào hai nơi này của cô.

Lăng Chi Hiên ngẩn đầu lên nhướn mày rồi anh lại cúi đầu thì thầm vào tai Dạ Nguyệt gì đó, bất giác mặt Dạ Nguyệt đỏ bừng lên như quả táo chín, quyết tâm vui đầu vào trong ngực ai đó trốn luôn. Lăng Chi Hiên thấy vậy không nhịn được bật cười sáng khoái, càng siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn trong lòng, âu yếm vuốt ve úm lấy cô.

[Bởi vì trong thế giới của anh chỉ tồn tại duy nhất mỗi mình em, anh cũng chỉ cần duy nhất mỗi mình em, bảo bối]

Dạ Nguyệt ra sức dụi dụi vào trong ngực sư phụ, cảm thụ hơi ấm hạnh phúc cùng mùi hương nam tính quen thuộc, cô lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác thân thiết khó nói trong lòng, không chỉ đơn giản là một chữ "yêu" có thể biểu đạt được cảm xúc lúc này của cô.....

Nhưng bất chợt Dạ Nguyệt mở to mắt ra, ngẩn đầu nhìn anh mà mặt càng phỉm hồng, vì... vì... có cái gì đó cứng cứng ở phía dưới, sư phụ không phải muốn... muốn ở ngay tại đây chứ?

Vừa chạm phải ánh mắt nóng rực mê man đó, Dạ Nguyệt không khỏi run lên, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đang ở trong xe, quần gia có thể nghe thấy đó a"

"Phía sau này được thiết kế cách âm với phía trước nhưng đó không phải là vấn đề" Lăng Chi Hiên thở dài cố để cho đầu óc thanh tỉnh trở lại, cô gái nhỏ dụi dụi vào trong ngực anh, cảm giác ngứa ngứa nhột nhột giống như có sợi lông tơ đang lướt qua lướt lại, tay anh vẫn không cách nào rời khỏi cơ thể mềm mại của cô gái nhỏ. "Thời gian không đủ, chúng ta sắp đến nơi rồi"

"Không, địa điểm cũng là một vấn đề a" Dạ Nguyệt đỏ mặt hỏi.

"Nếu như em muốn biết cái nào mới là vấn đề thì anh sẽ giúp em biết ngay" Lăng Chi Hiên thuận thế hôn vào môi cô, kim giữ đầu cùng cơ thể đang giãy giụa của cô lại.

Dạ Nguyệt bậm môi lại, nhất quyết không để cho ai đó được nước lấn tới, nhưng càng giãy càng khiến hai cơ thể đụng chạm nhau càng dữ dội qua lớp quần áo.

"Yên nào bảo bối, anh chỉ đùa thôi" Lăng Chi Hiên nhú mày, hai gò má cũng hơi đỏ ửng lên, nỗ lực kìm nén lại dục vọng đang càng ngày càng bùng cháy mãnh liệt.

Bíp! Lăng Chi Hiên cảm điện thoại từ trên ghế bên cạnh, định gọi cho ai đó nhưng khi nhìn thấy người nào đó đang mở to đôi mắt trong suốt long lanh cảnh giác nhìn anh hết như con mèo nhỏ, hai gò má ửng đỏ lên như được đánh má hồng, anh quăng luôn điện thoại xuống ghế.

"Em..." Lăng Chi Hiên không thể thốt nên lời, khàn giọng nói: "Anh đã từng nói đừng nhìn anh như vậy trong khi...." anh thật sự tỉnh táo hay kìm nén gì cũng đều vụt sang một bên.... cứ như sợi dây đàn đang căng lên vừa đứt ra....

Dạ Nguyệt hoảng hốt túm lấy cái tay đang kéo váy cô lên, lắc lắc đầu phản đối: "Đừng a"

"Ngaoan, anh sẽ thật nhẹ nhàng, sẽ không ai biết, được không bảo bối?" Lăng Chi Hiên nâng cầm cô lên, hôn âu yếm vào môi cô trong khi tách chân cô để sang hai bên hông.

Anh khó khăn cạy răng cô ra, kìm chặt lấy đầu cô cố định, chiếc lưỡi vất vả mới trượt được vào trong khoang miệng cô, quyết tâm liều chết dây dưa, quấn quýt lấy chiếc lưỡi của cô, từ từ nụ hôn càng ngày càng trở nên cuồng nhiệt ướt át.

Bất giác Dạ Nguyệt nhú mày rung mình mở mắt ra, muốn hét lên nhưng lời nói đã bị người nào đó nuốt vào hết, cơ thể bên dưới lại bị vật nóng rực nào đó đang xô xiên qua làm cho hông cô căng cứng.

"Hum..." Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên cùng nhú mày ậm ừ trong miệng, Lăng Chi Hiên từ từ đi vào cho đến khi vật nào đó nằm sâu bên trong cơ thể cô gái nhỏ, nhìn thấy cô đang cắn vào môi mình kìm nén, tay nhẹ nhàng kéo cầm cô xuống.

"Vợ yêu, đừng cắn nữa" Lăng Chi Hiên hôn vào môi cô, liếm vào vết đỏ bầm trên môi cô.

Dù không có nhiều thời gian nhưng Lăng Chi Hiên vẫn đợi cho cô gái nhỏ quen dần với sự hiện diện của anh mới bắt đầu ôm eo cô, hông dưới bắt đầu dao động chậm rãi, nhịp nhàng có lực mà dai dẳng.

Qua một lúc, Dạ Nguyệt nhú mày lấy tay bịt kín miệng, nỗ lực giấu đi tiếng rên rỉ trong miệng: "Uhm..." bên dưới trống rỗng rồi lại được lấp đầy, cứ như thể thành một quy luật không nhanh cũng không chậm, nhưng mỗi lần đều mạnh mẽ đột đến nơi sâu nhất của cô, khoái cảm đang càng lúc càng tuôn trào khiến cô không thể kìm chế được bản thân được nữa.

Dạ Nguyệt vươn tay ôm lấy cổ Lăng Chi Hiên, nắm lấy áo cùng với tóc anh, cơ thể theo động tác của anh mà phập phồng dao động, miệng không tự chủ bật ra tiếng rên rỉ nhỏ xíu vào trong tai anh: "Uhm... anh... là... đồ.... ngốc....aa..."

Lăng Chi Hiên đang thờ dốt, nghe vậy mỉm cười thì thào vào tai cô: "Anh cần em, vợ yêu" một tay vén tóc của cô ra phía sau lỗ tai nhỏ nhắn, hôn dọc từ tai cô xuống bên cổ rồi chậm rãi di chuyển xuống bên vai, nhẹ nhàng cắn mút, bên dưới vẫn không quên luật động, ra vào bên trong nơi ấm áp mà luôn bao chặt lấy anh, làm anh mất hồn mỗi lần tiến vào đó.

Từng chiếc cúc áo sơ mi bị mở ra, Lăng Chi Hiên cúi đầu tham luyến gặm mút da thịt mịn màng của cô, để lại những dấu vết đỏ bầm mập mờ trên cổ và vai, bàn tay lại không an phận, vuốt ve xoa nắn vào nơi đầy đặn mềm mại của cô

... ..

Cho đến khi tất cả kết thúc cũng là lúc xe vừa dừng lại, Dạ Nguyệt như vừa trong mộng tỉnh dậy, mệt mỏi xụi lơ trong lòng sự phụ. Bởi vì càng đến gần cuối ai đó càng chạy nước rút, làm cho cô không chịu nổi, chỉ có thể ôm lấy ai đó mà khóc thút thút xin dừng lại, cuối cùng khi cả hai cùng đạt đến khoái cảm, cô cũng không còn chút sức lực nào.

"Giới lắm bảo bối" Lăng Chi Hiên thì thào vào tai cô, cong khoé môi hôn lên trán cô.

Dạ Nguyệt đang úp đầu vào cổ anh, liền ngẩng đầu tức giận véo hai gò má anh, trông cái mặt được thoải mái phờn chưa kia, thấy mà ghét ~

Dạ Nguyệt lằm bằm trong miệng, giờ cô eo mỗi hông đau, chẳng lẽ chút nữa cô phải đi tương hai hàng trước mặt biết bao nhiêu người? Như vậy

thật là mất mặt quá đi a.... TTWTT

Lăng Chi Hiên vuốt vuốt đầu vợ yêu an ủi, mặc cô véo má mình, chỉnh lại quần áo của cả hai cho ngay ngắn rồi anh dịu dàng nói: "Chúng ta ăn tối trước rồi đi xem nhà sau được không bảo bối?"

"Em muốn ở luôn trên này a" Dạ Nguyệt buông móng vuốt ra khỏi mặt sư phụ, yếu xiu úp mặt vào ngực ai đó nhắm mắt làm ngơ luôn.

Lăng Chi Hiên cười lấy điện thoại bên cạnh gọi cho ai đó. Nghe sư phụ nói đại khái Dạ Nguyệt biết cả hai sẽ ăn tối ngay trên xe, nên cô di chuyển sang vị trí bên cạnh Lăng Chi Hiên, ngồi thật ngay ngắn cũng tranh thủ nghỉ ngơi thêm được đôi chút, hy vọng chút nữa sẽ đi đứng bình thường.

Một lúc sau, điện thoại Lăng Chi Hiên reo lên, anh bắt máy chỉ nói vồn vện mấy chữ "Vào đi", cửa xe lập tức mở ra.

Dạ Nguyệt nhìn thấy bên ngoài là ông quản gia và một nam phục vụ cùng với một chiếc xe đẩy thức ăn thường thấy trong các nhà hàng sang trọng, trên chiếc xe là hai chiếc đĩa có lồng úp và một vài món đồ dùng trong bữa ăn.

Quản gia lúc này mới vào trong xe, chuẩn bị bàn nhỏ sang trọng đã được thiết kế ngay trên xe, rồi lưu loát bày thành bàn ăn đúng chuẩn trong các nhà hàng.

Sau đó Dạ Nguyệt lần lượt được thưởng thức các món ăn Tây từ khai vị cho đến tráng miệng theo phong cách phục vụ như trong nhà hàng làm cô không thể thốt nên lời, cô không biết làm sao mà sư phụ lại chuẩn bị được những thứ này a ~

Hai người nhanh chóng ăn tối xong, do được nạp năng lượng đúng lúc mà Dạ Nguyệt cảm thấy khoẻ hơn rất nhiều. Lúc này, Lăng Chi Hiên mới cười cười nắm lấy tay cô xuống xe.

Vừa xuống xe, đập vào mắt Dạ Nguyệt là một toà chung cư cao tầng sang trọng mà mặt trước được thiết kế hoàn toàn bằng kính, cô cũng không biết có bao nhiêu tầng nhưng nó thật sự rất cao a ~

Nhìn xung quanh cô thấy mình đang đứng phía trong bãi đỗ xe có mái che, phía sau lưng là cánh cổng lớn, bao quanh là tường cao, trong sân khắp nơi đều được trồng những cái cây cao to lâu năm, phía dưới cây là những băng ghế đá, bàn đá cùng những bồn hoa trồng đủ mọi loại hoa xen kẽ nhau thật đẹp.

Nhìn tổng thể Dạ Nguyệt cảm tưởng mình đang đứng trong một công viên lớn mà trung tâm là toà chung cư sang trọng a ~

"Thích không?" Lăng Chi Hiên cúi đầu quan sát phản ứng của cô, mỉm cười hỏi.

Dạ Nguyệt gật gù đầu, buổi chiều tối có thể xuống đây đi bộ tập thể dục, hoặc cô cũng có thể rủ rê Ánh Nhật đến tán gẫu hóng mát nha.

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ thật sự thích thú nhìn xung quanh, anh lại cười cười dẫn cô đi vào trong chung cư, ánh đèn từ chòm đèn sáng được treo chính giữa trần nhà cao thật là mắt người nhìn.

Dạ Nguyệt ngạc nhiên nhìn thiết kế xung quanh, cô cảm tưởng như mình vừa bước vào một khách sạn năm sao đúng chuẩn quốc tế a ~ phía trước cũng có quầy lễ tân, hai bên xung quanh lại có những chiếc ghế salon cùng bàn kính trang nhã dành cho khách ngồi đợi hay nghỉ ngơi.

"Nơi đây là...?" Dạ Nguyệt không nhịn được hỏi nhỏ Lăng Chi Hiên, chẳng lẽ vì không chuẩn bị nhà kíp mà tối nay cô với sư phụ phải ngủ ở khách sạn sao a? Lúc đứng bên ngoài mặc dù mặt tường phía trước này bằng kính nhưng cô không thể nhìn xuyên vào bên trong, có lẽ được thiết kế bằng loại kính đặc biệt một chiều, nên cô không biết bên trong nó lại như thế này.

"Rồi em sẽ biết" Lăng Chi Hiên cong khoé môi, đẩy mắt xoẹt qua tia hứng khởi vì thấy phản ứng quá bất ngờ của ai kia.

Mà đúng lúc này, một người đàn ông cao lớn anh tuấn vận vest xanh lam, phong thái lịch lãm từ phía bên trong cửa sau quầy lễ tân bước tới, hướng Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt cung kính: "Chủ Tịch, Phu Nhân"

"Đã chuẩn bị xong?" Lăng Chi Hiên thu lại nụ cười, lạnh nhạt hỏi.

"Vâng, toàn bộ đồ đạc đã được chuyển đến" Cố Vĩnh Hàn thấy thái độ biến chuyển của Lăng Chi Hiên, lại nhìn thấy hai người vẫn còn đang nắm tay, đẩy mắt anh xoẹt qua tia sáng gì đó, nhưng vẫn cung kính đáp.

"Rất tốt" Lăng Chi Hiên gật đầu.

"Mời Chủ Tịch và Phu Nhân" Cố Vĩnh Hàn cúi người đưa tay ra phía trước.

Lăng Chi Hiên cùng Dạ Nguyệt và ông quản gia theo hướng dẫn của Cố Vĩnh Hàn đi đến thang máy, thang máy vừa mở Dạ Nguyệt liền thấy một nữ nhân viên vận trang phục tiếp tân vô cùng xinh đẹp đang đứng bên trong, mỉm cười duyên dáng chuyên nghiệp chào đón mọi người.

Bốn người vào thang máy, nữ nhân viên cung kính hỏi mọi người đi đến tầng mấy rồi lưu loát chỉnh số trên thang máy, tóm gọn là tất cả thao tác trong thang máy đều do nữ nhân viên phụ trách.

Dạ Nguyệt trở mắt nhìn bảng hướng dẫn được đóng khung thật đẹp treo trong thang máy, cô chăm chú đọc kỹ chi tiết trên đó. Đại khái trên đó ghi chú dịch vụ phục vụ ở các tầng, tầng trệt là khu tiếp tân hay nói đơn giản là khu quản lý, ai có chuyện gì thì liên hệ dưới khu này. Tầng thứ hai là khu siêu thị mua sắm đồ dùng cùng thực phẩm tươi sống, tầng thứ ba là khu trang phục quần áo và giày dép, tầng thứ tư là khu vui chơi giải trí bao gồm cả quầy bar và hồ bơi, tầng thứ năm là nhà hàng năm sao quốc tế sang trọng và trang nhã.

Nhưng Dạ Nguyệt nghiên đầu khó hiểu, những tầng còn lại lại không có ghi chú hướng dẫn gì, chẳng lẽ những tầng còn lại là khách sạn? Dạ Nguyệt bóp cằm suy đoán trong lòng.

Cố Vĩnh Hàn thấy vẻ mặt tò mò xen lẫn thắc mắc của Dạ Nguyệt nhìn bảng hướng dẫn, anh tốt bụng giải thích cho Dạ Nguyệt: "Phu nhân, nơi này là dự án mới nhất của tập đoàn, nhằm tạo điều kiện thuận tiện nhất cho khách hàng mua căn hộ, chúng tôi đã thiết kế chung cư với dạng khu trung tâm thương mại, từ tầng trệt đến tầng năm là những dịch vụ giải trí hay mua sắm tiện dụng, còn bắt đầu từ tầng sáu trở lên sẽ là khu chung cư cao cấp với trang thiết bị hiện đại tối tân nhất"

Ồ! Dạ Nguyệt không nhìn được ở một tiếng, cô không biết những chỗ khác đã có chưa nhưng lần đầu tiên cô mới thấy dạng chung cư như thế này nha ~ thật sự rất là mới mẻ và tiện lợi a ~

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ sau khi nghe xong lại càng hứng khởi hưng phấn, ngẩn đầu nhìn anh, đôi mắt sáng ngời không che giấu ngưỡng mộ cùng sùng bái, không khỏi buồn cười trong lòng. Cô gái nhỏ của anh không cần phải nói những lời ngọt ngào khen ngợi, chỉ cần mở to đôi mắt nhìn anh như thế này thì anh biết mình đã thành công rồi. ...

"Vậy căn hộ của chúng ta ở đâu vậy anh?" Dạ Nguyệt càng vui vẻ mỉm cười hỏi sư phụ, chỗ này thật sự rất tuyệt a ~

"Tầng cao nhất" Lăng Chi Hiên cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Đến tầng cao nhất, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt cùng quản gia ra khỏi thang máy, Cố Vĩnh Hàn trở về khu quản lý để sắp xếp làm thủ tục cho các hộ chung cư khác, khu chung cư cũng bắt đầu chính thức hoạt động vào hôm nay, những ai đã đặt mua trước thì sẽ được làm thủ tục chuyển vào.

Vừa rời thang máy, trước mặt Dạ Nguyệt là một hành lang được thiết kế sang trọng và trang nhã với tông trắng làm chủ đạo, dưới chân được trải thảm nhung màu tối sạch sẽ và mềm mại.

Phía hai bên hành lang, nằm ở chính giữa tường là hai cửa được thiết kế theo lối cổ điển phương Tây đối diện nhau, phía trên mỗi cửa là một bảng nhỏ cũng được thiết kế hoa văn theo lối cổ điển xinh đẹp. Nhìn sơ qua Dạ Nguyệt có thể lờ mờ đoán ra ở tầng này có hai căn hộ, và cái biển cổ kia có lẽ là sổ của căn hộ a ~

Và điều đặc biệt, ở cuối hành lang là một khu vườn thực vật ngoài trời với đủ mọi loại cây cảnh, nhìn thoáng qua Dạ Nguyệt liền nhận ra nó được thiết kế tương tự với khu vườn ở căn hộ chung cư trước đây của sư phụ.

"Chủ Tịch, tôi sẽ vào nhà để kiểm tra trước" quản gia cung kính nói.

Lăng Chi Hiên gật đầu, đợi quản gia vào căn hộ phía bên tay phải của thang máy, anh mới lên tiếng: "Trước khi vào nhà, chúng ta nên chào hỏi chủ nhà đối diện một chút"

Dạ Nguyệt ngạc nhiên nhìn anh, cô không nghĩ sư phụ lại có hứng thú giao tiếp với người khác a ~ trước đây ở chung cư nhỏ, sư phụ có bao giờ chịu cho ai mặt mũi như thế này đâu, như vậy chắc chắn người này cũng phải là một nhân vật có máu mặt nha.

Thấy cô gái nhỏ ngạc nhiên, Lăng Chi Hiên cũng không nói gì, chỉ tiếp tục cười cười kéo tay cô đi.

Đến trước cửa, Dạ Nguyệt thấy trên tấm biển nhỏ phía trên chỉ có một cái tên duy nhất: "Tiêu Ngọc"

Đúng lúc này cửa nhà bật mở, Dạ Nguyệt càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy mẹ của cô đang đứng bên trong.

"Nguyệt Nguyệt, ba mẹ đã nghe kể mọi chuyện rồi" Hạ Dạ Lan mỉm cười đứng sang một bên để lối đi cho hai người vào nhà. "Hai con vào đi, ba

đang chờ hai con đó"

Dạ Nguyệt vừa đi theo mẹ vừa quay đầu lại về không thể tin được nhìn Lăng Chi Hiên đang đi phía sau, với cô đây thật sự là điều bất ngờ nhất từ này đến giờ đó a.

Lăng Chi Hiên mỉm cười, ánh mắt sáng rực nhìn cô, môi anh mấp máy không thành tiếng.

Dạ Nguyệt nhìn thấy, mặt không tự nhiên mà đỏ lên, trong lòng thật sự cảm thấy hạnh phúc, món quà này của anh đã vượt ra ngoài khả năng phán đoán của cô, và dĩ nhiên nó cũng vô cùng ý nghĩa với cô.

[Anh đợi phần thưởng của em, bảo bối] đại khái chính là những lời mà anh đã mấp máy môi. Nhưng em có thể thưởng cho anh cái gì đây khi anh đã có mọi thứ rồi? Dạ Nguyệt tự hỏi trong lòng....

Đề qua vấn đề nan giải này một bên, Dạ Nguyệt nhìn sơ qua một vòng căn hộ chung cư. Có một hành lang dài dẫn vào phòng khách và nhà ăn, hai bên hành lang là hai phòng, có lầu dẫn lên tầng lửng phía trên.

Dạ Nguyệt lại càng khẳng định thiết kế này tương tự như ngôi nhà cũ của cô và ba mẹ, có điều vật liệu tốt hơn rất nhiều và được trang bị bằng những thiết bị hiện đại tối tân như Cố Vinh Hàn đã nói.

"Tất cả mọi căn hộ khác đều được thiết kế như vậy hả anh?" Dạ Nguyệt tò mò hỏi nhỏ sư phụ, bởi vì cô có một thắc mắc trong lòng mà không dám khẳng định a.

Lăng Chi Hiên lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Đây là anh dựa theo căn nhà của ba mẹ mà cho người nhanh chóng thiết kế lại"

"Chỉ trong vòng một ngày?" Dạ Nguyệt trở mắt nhìn anh.

Lăng Chi Hiên buồn cười: "Sau khi đến nhà em, anh đã cho người thực hiện rồi"

Dạ Nguyệt gật gù đầu, cảm thấy hơi nhẹ nhõm trong lòng, cô cứ tưởng sư phụ chỉ mới chuẩn bị tất cả vào tối hôm qua chứ.

"Anh vẫn có thể chuẩn bị như thế này từ tối hôm qua" Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng bổ sung.

Dạ Nguyệt: "... " sư phụ rõ ràng có thuật đọc tâm mà.

"Anh đã từng nghiên cứu qua tâm lý học" Lăng Chi Hiên lại tốt bụng thêm vào.

Dạ Nguyệt: "... " cô không còn gì để nói.

Trở lại vấn đề, cả hai đi vào phòng khách, căn phòng rộng rãi đơn giản mà lại tiện nghi, phía đối diện với hành lang là mặt được thiết kế bằng kính và theo hình vòng cung rất sang trọng, có thể nhìn ngắm toàn cảnh thành phố bên dưới từ nơi này.

Từ chính giữa đi về phía bên trái là bộ ghế salon cỡ lớn hoàn toàn bằng da thật, với chiếc ghế dài nhất được đặt xoay lưng với tường kính, phía tường đối diện với mặt ghế là màn hình tivi tinh thể lỏng cỡ lớn, phía dưới là đầy đủ thiết bị điện tử khác được đặt trong một chiếc tủ bằng kính cường lực.

Phía bên phải chiếm một phần ba là một gian bếp lớn được ngăn bằng một bức tường, ở chính giữa tường là khung giữa, có thể từ trong bếp nhìn ra ngoài phòng khách. Dạ Nguyệt thích thú ngó vào phòng bếp, bên trong là đầy đủ thiết bị nấu nướng hiện đại, từ lò nướng đến chiếc tủ lạnh cực lớn. Nhìn tới nhìn lui tổng thể, nơi này mặc dù tương tự về thiết kế nhưng không gian rộng hơn nhà cũ của cô rất nhiều.

Lúc này Hạ Dạ Lan mới từ trong bếp bung trái cây đi ra, rất hứng khởi để trái cây lên bàn rồi ngồi xuống ghế salon cạnh ba của Dạ Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, con còn đứng đó, mau đến đây" Hạ Dạ Lan thấy Dạ Nguyệt vẫn còn nhìn ngó vào bếp, không khỏi giục cô.

Dạ Nguyệt bước ra, ngoan ngoãn mỉm cười gọi "Ba" rồi ngồi xuống cạnh Lăng Chi Hiên đang ngồi đối diện bên trái ba mẹ cô, cô chỉ vừa ngồi xuống là Lăng Chi Hiên lập tức nắm lấy tay cô.

A! Dạ Nguyệt không khỏi đỏ bừng mặt, trước mặt ba mẹ mà sư phụ lại thân nhiên nắm tay cô như vậy, cô không biết nhà người khác như thế nào nhưng với cô, thật sự là vẫn còn rất ngại a....

Ba Dạ Nguyệt thấy con gái của ông chỉ vừa mới ngồi xuống là con rể ngay lập tức đã nắm chặt lấy tay con gái, nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng nhưng hạnh phúc của con tự nhiên ông cảm thấy đời này với ông như vậy là đủ rồi.

Ông sống mấy mươi năm trời, nếm trải biết bao nhiêu sóng gió trong cuộc đời, chung quy cũng chỉ vì có thể bảo bọc hai người vô cùng quan trọng với ông, đó là vợ và con gái của ông.

Mới đây khi ông và vợ làm ăn thất bại dẫn đến nợ nần phải bán đi căn nhà, ông thật sự rất lo lắng cho con đường học tập của con gái, lại càng lo lắng hơn về hạnh phúc tương lai sau này của con. Bởi vì thời buổi bây giờ nếu không có của cải làm hồi môn thì sau này về nhà chồng sẽ bị nhà chồng coi thường khinh bạc.

Lần trước khi ông biết bạn trai của con gái là giám đốc của một trung tâm mua sắm lớn, ông lại càng lo lắng hơn nữa. Nếu không vì lúc gặp mặt, nhìn ánh mắt kiên định của cậu ta, lại âm thầm nhìn thấy ánh mắt mà cậu ta nhìn con gái của ông - là người từng trải cũng như là đàn ông với nhau, ông dĩ nhiên biết ánh mắt đó có ý nghĩa gì - thì chắc cả phần đời còn lại, ông cũng không thể nào yên lòng như bây giờ được.

Nghĩ đến đây, bà Dạ Nguyệt mới từ tốn lên tiếng: "Ba không trách hai đứa kết hôn mà không thông báo với người lớn, nhưng dù như thế nào hai đứa cũng phải tìm ngày thích hợp mà ra mắt dòng họ hai bên, không cần phải tổ chức tiệc cưới long trọng cũng được nhưng phải có một bữa cơm gia đình chính thức"

Dạ Nguyệt nghe đến dòng họ hai bên, không khỏi ngẩn đầu nhìn sư phụ, dòng họ nội ngoại nhà cô thì không nói rồi, là nhà bình thường như những nhà khác thôi. Nhưng vấn đề là phía bên sư phụ, sư phụ đã rời khỏi Lăng gia rồi, và cô cũng chắc chắn rằng chẳng ai bên Lăng gia có ý định tham gia vụ này a.

"Về lễ cưới, con dự định cuối năm nay sẽ tổ chức, cho đến lúc đó thì trước mắt con vẫn sẽ là chồng sắp cưới của Nguyệt Nguyệt mà ra mắt dòng họ trước" Lăng Chi Hiên lễ phép đáp, với hai người đã nuôi dưỡng dạy dỗ vợ yêu của anh nên người như hôm nay, anh tất nhiên kính trọng cùng biết ơn rất nhiều.

Sở dĩ anh vẫn chưa công bố việc hai người đã kết hôn là vì anh muốn tổ chức hôn lễ trước, để cô gái nhỏ của anh không phải chịu bất cứ uy khuất gì, mặc dù anh biết cô gái nhỏ sẽ không câu nệ những chuyện này.

"Ừm ba hiểu rồi, như vậy thì đợi đến đám giỗ sắp tới của ông nội Nguyệt Nguyệt vào tháng tám âm lịch, hãy cùng với chúng ta trở về thấp nhang cho ông bà nội của Nguyệt Nguyệt" bà Dạ Nguyệt cười nói, trong lòng lại càng cảm thấy hài lòng.

Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng gật đầu, xem như đồng ý.

Cha chồng cùng con rể, dù cho mối quan hệ không đến nỗi cực kỳ khó khăn như mẹ chồng nàng dâu, nhưng cũng không dễ dàng gì. Cho dù là vậy, hôm nay Dạ Nguyệt có thể khẳng định sư phụ đã hoàn toàn chinh phục được ba của cô thành công rồi nha.

"Nếu là vậy thì chủ nhật tuần sau con hãy về thăm ông bà ngoại của Nguyệt Nguyệt trước đi" Hạ Dạ Lan lúc này mới lên tiếng, bên nhà của bà thì cứ mỗi hai tuần mọi người sẽ từ khắp nơi kéo về thăm ông bà ngoại một lần, cùng nhau tổ chức nấu nướng ăn uống gia đình họp mặt rất vui vẻ. "Mọi người cũng sẽ có mặt đầy đủ"

"A! Mẹ nhắc con mới nhớ, dạo này con không có về thăm ông bà ngoại cùng với mọi người" Dạ Nguyệt mới nhớ ra, quả thật bên nhà ngoại cô có quy định nghiêm này, xuyên không qua thế giới khác một năm mấy, lúc trở về vì quá vui mừng nên cô cũng quên bồng a.

"Tuần trước ông bà ngoại có nhắc con đó" Hạ Dạ Lan nhắc nhở. "Từ giờ đừng chỉ lo cắm đầu vô học mà quên về thăm ông bà ngoại có biết không?"

"Dạ" Dạ Nguyệt gật đầu lia lịa, vì cô không biết sư phụ có nói vụ cô xin nghỉ học ở trường với ba mẹ chưa nên cô không dám nói nhiều nữa, lát về hỏi sư phụ cho chắc a, nhưng cô hy vọng là sư phụ chưa nói, cô muốn thi xong có kết quả mới thông báo với ba mẹ sau.

"Còn một việc nữa ba nghĩ cũng nên nói với con Nguyệt Nguyệt, mẹ của con không bị nghỉ việc ở bệnh viện nữa, hôm qua bệnh viện đã thông báo cho mẹ con tiếp tục trở về làm việc bình thường rồi" bà Dạ Nguyệt quay sang nhìn con gái nói. "Nên con hãy yên tâm mà tiếp tục học, đừng lo lắng đến học phí nữa, ba mẹ đã tính toán hết rồi, trích một phần tiền lương của ba mẹ để dành mỗi tháng, thì có thể lo được học phí cho con học tiếp"

Dạ Nguyệt còn chưa kịp vui với việc mẹ cô đã có việc làm trở lại thì cô đã chuyển qua vẻ mặt ngạc nhiên nhìn ba cô, cô biết là nếu không có số tiền của người bác ở nước ngoài giúp đỡ thì hiện tại với mức tiền lương của ba mẹ cô chắc chắn không thể nào có thể lo đủ tiền học phí cho cô. Vậy thì tại sao ba lại nói như vậy?

Nhưng dù vậy Dạ Nguyệt vẫn ngoan ngoãn đáp "Dạ", ít nhất thì cô biết sư phụ chưa nói với ba mẹ chuyện cô đã xin nghỉ học ở trường a.

0w0

Sau khi nói chuyện với ba mẹ xong, Lăng Chi Hiên mới nắm tay Dạ Nguyệt qua căn hộ phía đối diện.

"Em muốn đặt tên nó là gì?" Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn cô hỏi.

"???" Dạ Nguyệt nghiêng đầu về mặt mờ mịt nhìn lại sư phụ nhà mình. "Đặt cái gì?"

"Thì chính là tên của căn hộ này" Lăng Chi Hiên bẹo má cô, rồi chỉ lên tấm biển cổ kính phía trên cửa vẫn còn đang để trống.

"Em cứ tưởng nó dùng để họ của anh chứ" Dạ Nguyệt ngạc nhiên.

Lăng Chi Hiên nhướn mày, vì lúc này bên kia ba mẹ vợ để họ của gia đình nên có lẽ vợ yêu của anh hiểu nhầm rồi: "Ngốc à, nó dùng để tên của các căn hộ, khi một ai đó mua căn hộ ở đây thì họ sẽ đặt tên cho căn hộ đó, sau đó tên của căn hộ sẽ xuất hiện ở bảng chỉ dẫn trong thang máy để cho người khác dễ tìm cũng như liên lạc ở khu quản lý"

"À thì ra là như vậy" Dạ Nguyệt giờ mới hiểu a, cô lập tức chu mỏ nhìn anh. "Chỉ vì anh cứ bí bí ẩn ẩn không chịu nói nên em có biết đâu, còn nói em ngốc?"

Quả thật là do anh chưa nói, Lăng Chi Hiên cười cười nhắc bóng cô đưa lên trên cao rồi ôm cô vào lòng: "Là anh sai, trách nhầm bảo bối của anh"

"Khoan... khoan đã..." Dạ Nguyệt bị ai đó bế lên như đứa con nít cộng thêm lời lẽ ngọt ngào hơn bình thường như đang dụ dỗ trẻ nhỏ, mặt cô lập tức nóng bừng lên. "Đề nghị anh không được đối xử với em như đang đối xử với trẻ con a"

"Nếu là chuyện này thì em không cần lo lắng" Lăng Chi Hiên chỉ muốn chọc vợ yêu chút thôi nên anh thả cô đứng xuống rồi cong khoe môi cúi đầu đến gần tai cô, mờ ám nói. "Anh chưa bao giờ có ý định xuống tay với trẻ con"

Dạ Nguyệt: "... " bây giờ thì cô tình nguyện làm trẻ con có được không a?

... ..

Cuối cùng Dạ Nguyệt quyết định chọn "Bonheur" làm tên của căn hộ này, vì cô mong muốn sẽ luôn nhớ về nơi chứa đựng những kỷ niệm đầu tiên của cô và sư phụ.

"Bảo bối, em có biết trong tiếng Pháp Bonheur nghĩa là gì không?" Lăng Chi Hiên nghe quyết định của cô, tròn mắt đen lấy lại ánh lên tia sáng rực, mỉm cười hỏi.

Dạ Nguyệt thấy tia sáng trong mắt sư phụ, tự nhiên cũng cảm thấy vui trong lòng, vui vẻ lắc đầu: "Em không biết tiếng pháp a"

Lăng Chi Hiên càng mỉm cười rạng rỡ, nụ cười chói mắt mà chỉ khi ở bên cạnh cô mới xuất hiện: "Nó có nghĩa là Hạnh Phúc"

Thật là trùng hợp, hoá ra từ trước đến giờ tên khu chung cư mà cô thuê lại có ý nghĩa như thế này. Dạ Nguyệt nhìn sư phụ nở nụ cười hiếm có, trong lòng càng cảm thấy ấm áp, chỉ đơn giản là như thế này mà sư phụ đã vui như vậy rồi.

Hơn nữa chuyện nhà ở của ba mẹ cô, sư phụ lại âm thầm đứng ra thay cô giải quyết, chẳng lẽ sư phụ biết cô luôn lo nghĩ không yên về chuyện này hử? Mà căn hộ đó cô còn không biết nó có giá trị bao nhiêu nữa? Cô có thể làm gì để đền đáp cho sư phụ đây?

"Hiên, về phần thưởng mà anh đã nói đó" Dạ Nguyệt nắm lấy tay anh, rừ mi mắt xuống không dám nhìn thẳng vào mắt anh, hai gò má bắt gặp ửng hồng. "Anh có yêu cầu đặc biệt nào muốn em thực hiện không? Em sẽ thực hiện hết tất cả" thay cho lời cảm ơn của em, vì những việc mà anh làm cho em, thì dù em có nói ngàn lần lời cảm ơn cũng không thấy đủ, Dạ Nguyệt âm thầm nói trong lòng.

Lăng Chi Hiên sững người, đôi mắt sáng rực nóng bỏng nhìn cô gái nhỏ nhắn đang thẹn thùng rừ mi xuống không dám nhìn thẳng anh, hai gò má ửng hồng trên người, đôi môi hồng hồng tự nhiên hơi vênh lên đầy mời gọi, cần cổ trắng nõn nhìn gần từ phía trên cao như anh có thể thấy rõ xương vai xanh cùng những vết bầm đỏ mập mờ như ẩn như hiện bên trong áo, hai bàn tay nhỏ bé ấm áp đang nắm chặt lấy một tay của anh.

Vì cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của cô gái nhỏ luôn có sức hấp dẫn đặc biệt với anh cùng với những lời nói hết sức mập mờ đó nên anh phải ngẩn đầu lên phía trên mà cố gắng hít khí lạnh để làm thanh tỉnh đầu óc đang muốn bốc hỏa của mình. Dù đã ân ái rất nhiều lần nhưng anh vẫn không thể nào "giữ" được bản thân khi nghĩ đến cô gái nhỏ của anh, khả năng ẩn nhẫn cùng kìm chế dục vọng của anh từ ngày có được cô gái nhỏ đã trở về với con số 0.

"Được, nếu em đã nói vậy" Lăng Chi Hiên sờ sờ đầu cô, nỗ lực kìm chế lại dục vọng đang bùng phát vì chốc lát nữa anh còn phải đưa vợ yêu đi xem nhà cùng mua sắm. "Anh sẽ suy nghĩ rồi cho em biết sau"

Dạ Nguyệt mặc dù cảm giác lúc này có đôi mắt nóng rực nhìn cô từ phía trên nhưng bây giờ lại không cảm thấy gì nữa nên cô cũng không để ý, nghe anh đáp cô ngẩn đầu vui vẻ cười sáng lạng với anh.

Lăng Chi Hiên âm thầm thở hắt ra, chuyển qua nắm lấy tay cô: "Chúng ta vào nhà thôi"

Căn hộ này thật sự khác với căn hộ của ba mẹ cô lúc này, bởi vì nó là một khoảng trống thật rộng lớn, một phòng khách cho toàn bộ căn hộ.

Từ ngoài cửa bước vào, là một cái kệ nhiều ngăn bằng gỗ trầm hương, tương tự như vách ngăn cánh cửa ra vào với căn phòng lớn. Bước vào bên trong bắt đầu từ điểm cuối của mặt tường chứa cánh cửa, thì phần còn lại là mặt hoàn toàn bằng kính cũng với hình vòng cung kéo dài qua đến hết phía gian bếp bên đây.

Bên tay phải căn hộ là gian bếp chiếm một phần ba khoảng trống của căn hộ, về chiều dài thì nó dài hơn bên kia nhưng về chiều cao thì nó không cao đến hết khoảng không phía trên căn hộ như của ba mẹ cô, mà nó chỉ cao một nửa. Gian bếp được ngăn cách với phòng khách bằng một quầy

bar dài và đảm bảo đứng ở bất cứ đâu trong bếp vẫn có thể nhìn thấy bên ngoài phòng khách.

Nhà còn lại là một lầu lửng phía trên nhưng được xây dựng như một căn phòng kín, có một cái cầu thang hình vòm cung ở sát bên cái kệ nhiều ngăn của cánh cửa ra vào. Dạ Nguyệt tò mò đi lên phía trên lầu trong khi Lăng Chi Hiên đang đứng ở phòng khách nói gì đó với quần gia.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt cô là một căn phòng kín đáo rộng rãi, phía bên tay phải là một cái tủ âm tường dài và rộng dùng để quần áo và phụ kiện trang phục, kéo cửa tủ xem thử, cô thấy quần áo của mình đã nằm trong đó, vậy mà vẫn còn rất nhiều ngăn trống bên trong.

Phía đối diện là mặt tường bằng kính, có lẽ nó cùng với mặt tường kính ở phòng khách là một. Kế bên tủ âm tường và ở phía đối diện với cánh cửa ra vào là phòng tắm.

Mặc dù hai vách hai bên bằng tường gạch nhưng dưới chân sàn phòng được lát bằng loại gỗ trầm hương quý hiếm. Căn phòng vẫn chưa được trang trí gì ngoại trừ tấm đệm futon cỡ lớn quen thuộc cùng với chăn gối đã được đặt ở chính giữa căn phòng.

Dạ Nguyệt nghĩ có lẽ cô với sư phụ sẽ giống như ở bên kia, không cần phải mua giường, cô cũng không thích ngủ giường cho lắm a ~

“Như thế nào?”

Đang mải mê suy nghĩ thì tiếng nói trầm ấm vang lên từ phía sau, Dạ Nguyệt giật mình quay lại, thấy sư phụ đang đứng phía sau cô, cô mỉm cười: “Em nghĩ chúng ta sẽ không cần đến giường đâu a”

Lăng Chi Hiên nghe vậy liền cong khóe môi cười mờ ám: “Không có giường chúng ta có thể dễ dàng lăn khắp phòng”

Dạ Nguyệt: “...” ý cô không ngủ giường là do cô sợ dưới gầm giường có cái gì đó mà...

“Em có muốn lót Tatami ở đây không?” Lăng Chi Hiên hỏi.

Dạ Nguyệt gật gật đầu, cô quên mất chuyện này.

Lăng Chi Hiên lại cong cong khóe môi: “Có Tatami sẽ dễ lăn hơn”

Dạ Nguyệt: “...”

Sao mọi cuộc nói chuyện đều kéo về vấn đề này vậy a?

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ rối rắm, vui vẻ nắm lấy tay cô kéo đi: “Được rồi, chúng ta đi xem bên dưới thôi”

.....

Xuống đến phòng khách, Dạ Nguyệt hứng khởi chạy ngay xuống gian bếp nhìn ngó, không gian thật rộng rãi, cho dù đặt những thiết bị nấu nướng hiện đại cùng tủ lạnh cực lớn cũng còn dư ra rất nhiều chỗ trống, mặt tường phía đối diện cũng lại là tường kính, có thể vừa nấu ăn vừa ngắm cảnh thành phố bên dưới nhà.

Đối diện với mặt tường kính là một phòng tắm cũng nằm ở bên trong gian bếp này. Quầy bar sang trọng ở phía ngoài ngăn cách gian bếp và phòng khách.

Như đã nhìn thấy lúc mới vừa bước vào, bên ngoài phòng khách, hoàn toàn là không gian trống trải rộng lớn, nhưng lúc này Dạ Nguyệt mới để ý thấy có một cánh cửa kính kéo khá lớn đặt chính giữa mặt tường kính, có thể mở cửa để bước ra hành lang nhỏ bên ngoài hóng gió, dĩ nhiên nếu không bị mắc bệnh sợ độ cao a ~ (:v)

Dạ Nguyệt chắc chắn Tuyết Lang sẽ rất thích nằm phơi nắng ở chỗ này nha. Nghĩ đến đây, cô quay sang hỏi sư phụ, người đang thích thú quan sát từng nét mặt cùng cử chỉ hành động của cô: “Chùng nào Tuyết nhi mới được huấn luyện xong vậy anh?”

Lúc trở về căn hộ nhỏ, Dạ Nguyệt mới được biết Tuyết Lang đang được huấn luyện ở trung tâm bí mật gì đó của sư phụ, nhằm nâng cao khả năng chiến đấu cùng trinh thám của nó.

“Khi em vừa thi xong cũng là lúc Tuyết Lang hoàn thành xong khóa huấn luyện đặc biệt” Lăng Chi Hiên sờ sờ đầu cô rồi anh nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô: “Em thích không, vợ yêu?”

Sư phụ thiết kế nơi này mặc dù cực kỳ đơn giản nhưng lại rất sang trọng, đảm bảo có thể luôn nhìn thấy đối phương trong tầm mắt mình, tất cả đều chỉ vì yêu cầu góc nghề của cô.....

"Cám ơn anh, nơi này thật sự rất đẹp, em thích lắm" Dạ Nguyệt mỉm cười tươi rói, cô thật sự rất thích nha, nơi này từ nay về sau sẽ là nhà của cô và sư phụ.

Thấy tia sáng trong mắt cô, biết cô thật sự thích, Lăng Chi Hiên cúi đầu hôn vào môi vợ yêu, cung chiêu nói: “Thật vinh hạnh cho anh, bảo bối”

"Giờ chúng ta sẽ đi mua đồ nội thất phải không anh?" Dạ Nguyệt hào hứng hỏi, cô đã có ý tưởng rồi nha, mục tiêu vừa đơn giản vừa sang trọng, phù hợp với thiết kế của căn hộ này a ~

Lăng Chi Hiên cong khoé môi nhìn về mặt hào hứng của cô gái nhỏ rồi anh lấy từ trong bóp ra một cái card màu đen đưa cho cô: "Từ nay nó thuộc về em, muốn mua gì thì cứ thoải mái sử dụng nó"

Dạ Nguyệt nhìn tấm thẻ rồi lại ngẩn đầu mờ mịt nhìn anh, trước đây đâu có vụ này đâu a?

"Em là vợ anh, bảo bối" Lăng Chi Hiên vươn tay véo má cô, nhìn cái mặt ngốc tử của cô gái nhỏ làm anh chỉ muốn cắn một miếng. "Chuyện này là lẽ hiển nhiên, bất kể là vợ chồng bình thường nào cũng sẽ như vậy thôi, chồng đi làm việc cốt là để kiếm tiền để chăm sóc cho vợ con của mình mà"

Không phải Dạ Nguyệt không hiểu sự phụ muốn nói gì, chỉ là cô thật sự không cần đến thứ này, chỉ vì cô không muốn là gánh nặng của ba mẹ nên cô mới nghỉ học để đi làm, nếu cô thì đâu bên kia cô cũng sẽ tìm việc bán thời gian để tự lập, cô đã từng nói là muốn bước đi cùng với sự phụ chứ không muốn làm gánh nặng của sự phụ.

Lăng Chi Hiên đột nhiên lại nhắc nhở cô lên trên cao rồi lại ôm cô vào lòng: "Em lại suy nghĩ nhiều nữa rồi, chúng ta đã là vợ chồng với nhau, từ giờ về sau anh muốn em được sống cuộc sống tốt nhất thoải mái nhất bên cạnh anh, cũng như anh mới vừa nói, anh nỗ lực tiếp tục làm việc cũng chỉ vì để có thể chăm sóc bảo bọc cho em thôi, hiểu không bảo bối?"

"Anh có thể lo lắng chu toàn cho em cũng được mà, chẳng hạn như là mua thật nhiều đồ ăn dự trữ trong tủ lạnh này, mua đồ dùng hàng ngày và tiện ích cho cả hai ta này, rồi trả tiền điện nước wifi này nọ, vân vân và mây mây.... cho nhà của chúng ta, như vậy với em là đủ rồi" Dạ Nguyệt vui đầu vào trong ngực sự phụ, mỉm cười dí dỏm đáp, những thứ này cũng tốn cả bọn tiền đó a.

"Em thích làm kẻ vô sản thôi, không thích giữ một đồng tiền trong người đâu, với lại đa phần em thích ở nhà làm trạch nữ hơn, rất ít khi đi ra ngoài nên cũng không sử dụng tiền nhiều đâu, anh đưa cho em thẻ đen như vậy chỉ sợ là nó sẽ nhanh chóng vào xó thôi nha"

"Anh chịu thua em rồi" Lăng Chi Hiên thở dài đầu hàng, cô gái nhỏ của anh lúc nào cũng cứng cổ cứng đầu như vậy, đến ngay cả anh cũng phải bó tay chịu thua. "Nếu em đã không chịu lấy, vậy thì mỗi ngày anh sẽ cho em tiền tiêu vặt, chịu không?"

Dạ Nguyệt: "... " vậy cũng được nhưng sao cô lại có cảm giác giống như ông bố đang bàn với con gái vụ cho tiền tiêu vặt vậy a ~

"Quyết định vậy rồi thì anh sẽ tạm thời giữ cho em cái này" Lăng Chi Hiên lại để thẻ đen trở lại vào trong bóp, cong khoé môi. "Dù em không nhận nhưng nó vẫn đứng tên em, bảo bối"

"Ai nói em là đứa cứng đầu cứng cổ nhất vậy hả? Anh cũng vậy mà" Dạ Nguyệt bắt mồm la hét.

"Nói đùa, nếu anh không kiên định thì làm sao có kiên nhẫn mà tóm được em hả vợ yêu" Lăng Chi Hiên cười cười véo má cô.

Nói tóm lại, cả hai người là kẻ tám lạng, người nửa cân, chẳng ai thua kém ai về cái khoảng cứng đầu cứng cổ, không cần thiết phải đem ra la hét hay so sánh làm cái mèo gì nữa đâu a.... Tác giả âm thầm lên tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Sáng hôm sau, Dạ Nguyệt vì phản ứng sinh lý mà giật mình tỉnh dậy, cô vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ yên bình của Lăng Chi Hiên, Dạ Nguyệt dụi dụi mắt lười biếng ngáp một cái, vừa đang định ngồi dậy đi toilet thì phát hiện gọng kim cứng như sắt vẫn đang kẹp chặt trên eo cô làm cô không thể nhúc nhích.

Dạ Nguyệt mắt nhắm mắt mở vừa cố gắng dời tay anh khỏi eo mình miệng vừa lầm bầm: “Hiên, thả em ra, em muốn đi toilet a ~” nói rồi mơ màng lết vào phòng tắm.

Lăng Chi Hiên cũng nhúc nhích nhú mồm mở mắt, ngẩn đầu nhìn đồng hồ, chỉ mới năm giờ sáng, anh nhướn mày nhìn về phía cánh cửa phòng tắm

bằng thủy tinh mờ đục.

Dạ Nguyệt giải quyết xong bầu tâm sự, cảm thấy thật sáng khoái, cô lại mắt nhắm mắt mở đi ra, định bụng mò về ổ chăn ấm áp để nướng tiếp, hôm qua hơn mười hai giờ mới đi ngủ nên giờ cô vẫn còn muốn ngủ a.

Nhưng ai dè vừa mở cửa ra, mặt lập tức đập ngay vào lồng ngực rắn chắc trơn bóng của người nào đó, Dạ Nguyệt mơ hồ cảm giác thật dễ chịu, không mềm cũng không cứng lắm, hương vị nam tính dần dần ra khắp mũi cô, giống như mèo nhỏ tìm được ổ cô cọ cọ mặt vào đó, dồn trọng lượng cơ thể lên cái cột ấm áp đó, mắt nhắm lại ngủ tiếp không biết trời đất gì.

Lăng Chi Hiên thật không thể tin được nhìn đỉnh đầu trong lồng ngực mình, cô gái nhỏ nhà anh đứng úp mặt vào ngực anh mà ngủ luôn? Không ngờ cô có thể luyện ra công phu này, ngủ đứng nha.

Lăng Chi Hiên lắc đầu cười rồi bế cô lên, Dạ Nguyệt cảm giác càng ấm áp, cô càng rút vào trong vòng tay của anh. Lăng Chi Hiên ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, đặt cô lên đệm, cúi người hôn vào môi cô.

Dạ Nguyệt đang ngủ, mơ màng cảm tưởng có một luồng nhiệt nóng đang bao phủ trên cơ thể cô, rồi một vật thể không xác định mềm mại chui tọt vào trong miệng cô, quét khắp khoang miệng cô đùa bỡn.

Dạ Nguyệt có cảm giác chơi với khó nói nên lời, giống như bị kéo xuống một vũng xoáy sâu, cô bắt giác vươn tay lên không trung, chụp lấy thứ gì đó rồi ôm chặt vào để không bị kéo xuống.

Luồng nhiệt nóng mềm mại vẫn tiếp tục khuấy đảo bên trong miệng cô, môi như bị thứ gì đó thít chặt, cảm giác càng lúc càng chơi với khiến cô càng siết chặt lấy thứ mà mình đang ôm trong tay.

Khi cô cảm giác bản thân sắp không thở được nữa thì vật mềm mại trong miệng cô dần dần lui khỏi, để cho cô có cơ hội thở lại bình thường.

Trong cơn mơ màng của giấc ngủ, luồng nhiệt mềm mại đó lại bắt đầu di chuyển từ môi cô dọc xuống đến cổ cô, cô cảm giác vật đó đi đến đâu, da thịt cô như bị thít vào đến đó, cảm giác tê dại ngứa ngứa kèm theo chút đau đầu làm cô chợt mình muốn trốn khỏi vật đó.

Cơ thể cô đột nhiên bị hai gọng kim kim chặt ở hai bên đùi làm cô không thể nhúc nhích tránh né, vật mềm mại ướt át đó lại lần nữa tấn công vào hai bên xương quai xanh của cô, cảm giác bị mút mút gặm cắn rất rõ ràng làm cô nhin không được mà nức nở trong miệng cũng mơ hồ xin đừng cắn cô a....

Đột nhiên hai cái gì đó bao phủ lấy hai bên ngực cô, rồi bắt đầu xoa nắn thật nhẹ nhàng làm cô cảm thấy thật thoải mái, cô cảm giác như bản thân đang sáng khoái bay lên thì tức khắc vật mềm mại lúc này lại xuất hiện, đỉnh đầu của cô đột nhiên bị thít chặt, vật mềm mại xoay tròn một vòng rồi cắn mút đùa bỡn dây dưa mãnh liệt trên đỉnh đầu của cô, cảm giác chơi với lại đến lần nữa, cùng lúc này là một luồng nhiệt nóng xuất hiện chạy dọc theo cơ thể cô, cô nhú mày với tay bầu chặt vào một thứ gì đó mềm mại như cục bông.

Trái tim cô đập thật nhanh, cô cảm tưởng mình sắp không thở nổi, chỉ có thể há miệng hít vào thở ra thật nhanh, hai bên ngực bị vật đó mút chặt rồi lại gặm cắn rồi lại xoa nắn chơi đùa làm cho cô cảm giác cả người thật nóng thật bức rứt, không nhịn được phải ngậm thành nhiều tiếng khỏi cổ họng để giải tỏa ra cảm giác bức bối kỳ lạ này.

Thật nóng, cô vươn tay cời phăng đám ngủ vương vãi khó chịu, bất giác cô nghe được tiếng cười khê khúc khích, cô nhú nhú mày cố gắng mở mắt ra, nhưng cơn buồn ngủ mơ hồ vẫn không chịu lui đi.

Tiếp tục hai vật to lớn ấm áp rời khỏi ngực cô, trượt dài xuống eo và bụng cô, nhẹ nhàng vuốt vuốt, cảm giác thật sự rất sáng khoái, cô tiếp tục bay bay lên. Nhưng khi hai vật to lớn đó vuốt dài xuống hai bên đùi cô, cô lập tức uốn éo, thật nhột, cô chịu không nổi phải đẩy hai vật đó ra khỏi đùi cô.

Chưa kịp đẩy thì vật mềm mại rơi như vũ bão xuống bụng cô, cảm giác tê dại ngứa ngứa ướt át lại tiếp tục đánh úp vào cô. Nhưng bất ngờ hơn nữa, một vật cứng rắn nhỏ nhỏ lại len lỏi vào bên trong cơ thể cô, bắt đầu nhanh chóng đút vào xoay tròn rồi kéo ra, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, khoái cảm tăng vọt khiến cô nhin không được càng rên lên, cô với tay lên chụp được thứ mềm mại trơn mượt nắm chặt, cho đến khi cô cảm giác có gì đó trào ra trong cơ thể mình thì vật đó đột ngột thoái lui.

Cô càng cố gắng hít lấy không khí, cảm giác tim sắp nổ tung. Vậy mà vừa mới bình ổn hơi thở đôi chút thì lập tức lại có một vật chen vào giữa cơ thể cô. Lần này là một vật cực kỳ to lớn cứng rắn như thanh sắt nóng rực từ từ đâm sâu vào trong cơ thể cô.

Khoái cảm cuộn cuộn chảy dọc cơ thể, cô hoảng hốt gào lên một tiếng, mắt mở to giật mình thức dậy.

Đập vào mắt cô là khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của người nào đó, đôi mắt tối đen như mực nồng đậm dục hoà nhìn cô không chớp mắt, hai bên má anh nhiễm hai tầng ửng đỏ, miệng hơi mở ra thở dốc, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô kích tỉnh, hai tay chống hai bên ngực cô giam giữ cô vào bên trong.

Tư thế của hai người lúc này muốn bao nhiêu mập mờ là có bấy nhiêu mập mờ, nơi cần gắn kết cũng được gắn kết chặt chẽ lại làm một. Dạ Nguyệt thấy tình cảnh này cả mặt và cơ thể cô càng đỏ hơn nữa, lắp bắp: "Anh... anh..."

Đột nhiên vật nóng rực rút ra rồi lại đẩy vào thật mạnh mẽ dứt khoát vang lên thành tiếng cũng thành công làm Dạ Nguyệt hét lên, bầu chặt lấy gáy anh thờ không ra hơi.

Nhưng anh lại không có động tĩnh gì tiếp theo, chỉ yên lặng quan sát nét mặt của cô, cách một chút lại rút ra rồi lại đâm vào thật mạnh làm cô gào lên.

"Anh... anh... dừng... lại cho em..." Dạ Nguyệt cắn chặt răng nói đứt quãng, anh đang muốn làm cái gì vậy?

Lần đầu tiên cô mới nếm trải qua tình cảnh này, thật sự quá mãnh liệt rồi, khoái cảm đứt quãng mạnh mẽ hơn bình thường nối tiếp nhau, so với liên tục nhẹ nhàng lại làm cô càng không chịu được.

"Chào buổi sáng, vợ yêu" Lăng Chi Hiên cong khoé môi cười thật đẹp mắt, đáy mắt nóng bỏng sáng rực còn chứa tia thích thú, bởi vì anh đã khám phá ra được cách gọi cô dậy thật thú vị nha.

Không đợi cô lên tiếng, anh cúi đầu mút vào môi cô, lưu luyến truyền miên hôn môi, bên dưới vẫn rút ra đâm thật mạnh vào đứt quãng làm cho Dạ Nguyệt không nhìn được mà bầu chặt vào bờ lưng anh, cổ họng vẫn ậm ừ gào không thành tiếng vì miệng cô đã bị ai đó bịt kín.

Cuối cùng, đến lần rút ra đâm mạnh vào đứt quãng thứ năm mươi, luồng nhiệt nóng rực trào ra bắn vào trong cơ thể đang run rẩy của cô. Lăng Chi Hiên gầm lên hoà với tiếng gào của cô.

Anh gục lên người cô, mồ hôi cùng hơi thở nóng rực của cả hai trộn lẫn vào nhau.

Dạ Nguyệt tức giận cắn vào cái má đang áp sát vào má cô, hôm qua sắp xếp nhà cửa đến hơn nửa đêm cùng với những chuyện đã xảy ra, cô đã cảm thấy đuối lăm rồi vậy mà mới sáng sớm chưa kịp ngủ đủ giấc đã bị người này bắt làm loại vận động kịch liệt tổn hao thể lực như thế này, cô nghiến răng cắn thật mạnh vào gò má anh phát tiết.

Không ngờ vật vẫn còn bên trong cô lập tức sưng phồng lên, cực kỳ lớn, nóng rực, cứng rắn, làm cho hông cô căng cứng một lần nữa.

Dạ Nguyệt sợ ngây người đầy đầy lồng ngực đầy mồ hôi của anh: "Em chưa ngủ đủ mà"

Lăng Chi Hiên ôm chặt lấy cô, hai đỉnh đầu căng cứng cùng xung quanh nhấp nhô mềm mại chà sát vào lồng ngực anh, giọng anh càng trầm khàn khác thường: "Ngoan, bảo bối, một lần nữa thôi"

Nói rồi anh đột nhiên xoay tròn hông, làm cho vật đang bên trong cũng xoay tròn bên trong cô, Dạ Nguyệt trợn mắt há mồm liều mạng hít không khí, cảm giác đầu óc cô thật sự trống rỗng, vật đó càng xoay tròn càng khiến cô cảm tưởng như mọi chỗ bên trong cô đều bị nóng rực cứng rắn quét qua, cô thật sự muốn điên lên rồi, ai có thể giúp cô thoát khỏi khoái cảm kịch liệt như thế này không?

Nhưng cô không biết tiếp theo lại còn kịch tính hơn nữa, anh vừa xoay tròn hông vừa đâm sâu vào bên trong cô, khiến cô như muốn bị xoáy xuyên qua, lần này lại không có dừng lại mà liên tục xoay tròn rồi đâm sâu vào làm cho cô thiếu chút nữa ngất ngay tại chỗ.

Đáng tiếc là cô không có ngất. Lăng Chi Hiên liên tục xoay tròn rồi đâm sâu vào bên trong cơ thể vợ yêu, anh cũng đang điên lên vì khoái cảm mãnh liệt, tiếng rên rỉ gào lên của vợ yêu càng làm anh không kìm chế được, càng lúc càng gia tăng tốc độ, ôm chặt lấy thân thể mềm mại trong tay, điên cuồng ra vào bên trong cô không biết bao nhiêu lần cũng không biết qua bao nhiêu lâu, tiếng va chạm giữa hai cơ thể giao hòa vang vọng trong không gian kín tĩnh lặng lại như càng đánh mạnh vào giác quan nhạy cảm của hai người.

Cho đến khi Dạ Nguyệt nhìn không được hét lên: "Hiên!" thì lúc đó anh cũng không nhìn được nữa, cơ thể anh căng cứng, gầm lên thoả mãn, một lần nữa giải phóng luồng nhiệt nóng rực vào trong cơ thể cô, phóng thích tất cả của anh vào bên trong cô.

Dạ Nguyệt cong người đón nhận hết của anh, rồi cơ thể xụi lơ mềm oặt trên đệm, mà anh cũng thờ dốc ôm lấy cô, hưởng thụ dư âm còn sót lại của cơn bão kịch liệt vừa qua.

(Lời tác giả: tác giả đã vào bệnh viện vì viết đoạn này ~ *nằm ngáp ngáp trong đồng máu mũi*)

Dạ Nguyệt nhớ lại tối hôm qua, cả hai đi mua sắm đồ dùng nội thất cùng những dụng cụ sinh hoạt thường ngày đến gần mười một giờ tối, sau đó cô phải mở to mắt nhìn một tốp người vận vest đen dưới chỉ thị của Lăng Chi Hiên nhanh chóng sắp xếp hoàn hảo mọi thứ theo ý tưởng của cô, nào là khinh đồ nặng rồi lắp máy điều hòa rồi dàn tivi dàn vi tính rồi những thiết bị hiện đại tối tân khác,...vàng vằng và mây mây....

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là họ chỉ làm trong vòng một tiếng đồng hồ đã hoàn thành xong tất cả mọi thứ từ sắp xếp lắp ráp cho đến quét dọn mọi thứ, cô chỉ việc cùng sư phụ đứng một bên chỉ tay năm ngón mà không tốn một chút sức lực nào, vốn dĩ cô còn định nói sư phụ để ngày mai hãy làm việc này vì cô sợ phải mất cả ngày mới hoàn thành xong a, nào ngờ... cô chỉ biết há họng đứng nhìn chứ không còn biết nói gì nữa. Rất cuộc rất muốn hỏi một câu bọn họ có phải người không vậy?

Cho đến khi xong cũng hơn nửa đêm, cô với anh nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ, cô ngủ không biết trời trăng gì cho đến tận bây giờ vì quá đuối a.

"Em vẫn còn ngạc nhiên vì chuyện hôm qua?" Lăng Chi Hiên lúc này đã nằm xuống bên cạnh cô, nghiêng người gối đầu lên khuỷu tay, ánh mắt sâu thẳm sáng ngời chăm chú nhìn nét mặt tuy mệt mỏi nhưng thoải mái của cô, nụ cười thỏa mãn như ăn như hiện trên môi anh, bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve eo cô, nhẹ nhàng xoa bóp như massage cho cô.

"Không thể nào không ngạc nhiên, bình thường phải mất một hai ngày mới có thể làm xong hết những việc đó nha" Dạ Nguyệt mệt mỏi không thêm mở mắt, hưởng thụ lực đạo vừa phải ở eo mình, cô thật sự mỏi như cả eo rồi.

"Đó là vì bọn họ đã được đào tạo vô cùng nghiêm khắc" Lăng Chi Hiên thấy vợ yêu hưởng thụ, cười cười nói rồi anh chuyển qua giọng điệu bí ẩn. "Em có nhớ hôm nay chúng ta bắt đầu làm gì không?"

Dạ Nguyệt nhú nhú mày, cô đột nhiên mở to mắt: "A! Phải bắt đầu học luyện thi rồi"

.....

Dạ Nguyệt vừa bước xuống cầu thang vòng cung lớn đã thấy Lăng Chi Hiên đang ngồi chéo chân đọc báo trên quầy bar, bên trong bếp lão quản gia đang làm điểm tâm sáng cho hai người.

Vừa thấy Dạ Nguyệt xuống, Lăng Chi Hiên liền buông tờ báo, xoay ghế xoay bên cạnh anh ra hiệu Dạ Nguyệt ngồi xuống.

Dạ Nguyệt thấy lão quản gia trong bếp, cô mỉm cười chào hỏi ông rồi xuống bên cạnh Lăng Chi Hiên.

Sau khi ăn sáng với bánh mì sandwich kẹp trứng và cà chua, bò beefsteak sốt rượu vang cùng với nước ép cam, Dạ Nguyệt bắt đầu chui tọt vào trong bồn sục ở phòng ngủ, tò mò nhìn thời khoá biểu mà Lăng Chi Hiên để trên bàn.

"Lịch trình của 28 ngày tới" Lăng Chi Hiên ngồi xuống đối diện cô gái nhỏ, thản nhiên nói.

Dạ Nguyệt quan sát thời khoá biểu, sắp xếp lại những thứ mà cô phải học, lơ đãng hỏi: "Em được ngủ đến tám tiếng một ngày hả? Không phải thời gian rất cấp bách sao?"

"Điều quan trọng chính là có đủ tinh táo, tinh thần sáng khoái, thoải mái nhất thì em mới có thể tiếp thu hết đầy đủ những gì mà anh sắp dạy" Lăng Chi Hiên giải thích. "Hơn nữa phương pháp của anh là dạy trọng điểm, anh sẽ dạy em cách nắm và ghi nhớ những thông tin quan trọng cũng như cần thiết nhất"

Dạ Nguyệt gật gật đầu xem như đã hiểu.

Và thế là hai mươi tám ngày bắt đầu được đếm ngược từ thời điểm này.

0w0

Ba giờ sáng cùng ngày, khi tất cả mọi người vẫn còn đang chìm trong giấc mộng đẹp, ở tại một bến cảng vắng người đã diễn ra một cuộc giao dịch nhỏ bí mật giữa hai người đàn ông.

Người đàn ông trẻ tuổi mặt lạnh như băng, đôi mắt thâm trầm mở chiếc hộp mà người đàn ông áo đen vừa đưa cho anh ta.

Ngón tay thon dài lấy ra một bình nhỏ trong suốt từ bên trong chiếc hộp, bên trong bình chất lỏng màu vàng sáng lấp lánh trong bóng đêm tịch mịch: "Ông có chắc đây là loại thuốc mạnh nhất hay không?"

"Cậu cứ yên tâm, bất kể là người có định lực mạnh như thế nào, chỉ cần uống phải loại thuốc này thì cũng không thể cưỡng lại được dục vọng của mình, điều đặc biệt nếu không giao hoan thì một canh giờ sau sẽ đau đớn quần quai đột quy mà chết. Nếu chết cũng không ai tra ra được nguyên do thật sự, chỉ có thể đưa ra kết luận nạn nhân bị nhồi máu cơ tim mà chết thôi" người đàn ông áo đen nở nụ cười đậm dục dề tiện.

Nhưng đột nhiên, cơ thể ông ta bị hai người đàn ông lực lưỡng kim chặt lại, nhú mày tức giận nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mắt: "Cậu đây là có ý gì?"

Người đàn ông trẻ tuổi nhếch khóe môi cười giễu cợt, đi đến trước mặt ông ta, ra hiệu cho một người khác đến mở miệng ông ta, vừa đổ một ít chất lỏng màu vàng vào miệng ông ta vừa nói: "Tất nhiên là thử thuốc, xem có đúng như lời ông vừa nói không"

Người đàn ông áo đen kinh hoàng nhìn người đàn ông trẻ tuổi, chất lỏng chảy vào cổ họng ông ta, chưa đến mười giây ông ta liền sinh ta phản ứng khác thường.

Lúc này người đàn ông trẻ tuổi búng tay một cái, lập tức từ trong bóng đêm xuất hiện một cô gái xinh đẹp, người đàn ông trẻ tuổi cười gian trá nói như hâm mộ: "Vừa có tiền vừa được hưởng thụ, ông thật may mắn"

Vừa nhìn thấy cô gái kiều gọi trẻ đẹp, ông ta liền lập tức vồ lấy cô gái, vồ vập như con sư tử đực đang đến thời kỳ động dục.

Nhìn thấy hiệu quả của thuốc, người đàn ông trẻ tuổi cười càng âm trầm sáng khoái.

Trong bóng đêm tịch mịch, một cuộc giao dịch bất hợp pháp vừa được giao dịch thành công.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới ... quá khứ oOo

Buổi sáng đẹp trời ngày thứ mười bốn, Dạ Nguyệt đang ngồi làm bài tập mà Lăng Chi Hiên giao cho cô thì cô nhận được cuộc gọi từ La Huệ Tâm, bà ấy hẹn Dạ Nguyệt ra quán cà phê trung tâm nói muốn hàn huyên với cô.

Dạ Nguyệt lập tức chạy ào xuống cầu thang, nhìn người nào đó đang ngồi ở bàn làm việc bên cạnh tường kính: "Hiên, dì Huệ Tâm hẹn em ra quán cà phê trung tâm gặp mặt, anh có muốn đi chung với em không?"

Lăng Chi Hiên rời mắt khỏi màn hình vi tính lớn, xoay người lại nhìn cô gái nhỏ nào đó đang rất vui vẻ, nhíu mày: "Em muốn gặp đi ấy?"

"Tất nhiên rồi" Dạ Nguyệt ngạc nhiên đáp, trong lòng còn khó hiểu sao anh lại nhíu mày vậy hử?

"Được rồi, cho em đi gặp đi ấy nhưng một tiếng sau phải trở về học tiếp, anh đưa em đi" Lăng Chi Hiên nói xong liền móc điện thoại ra gọi cho ai đó: "Chuẩn bị xe cho tôi"

Dạ Nguyệt vui vẻ chạy vào phòng ngủ thay quần áo, như thường lệ cô lại mặc áo sơ mi với váy ngắn đơn giản thanh lịch, tóc xoắn phần đuôi được thả ra tự do ở phía sau lưng, mặt mộc không hề trang điểm nhanh chóng chạy xuống trước mặt anh.

Lăng Chi Hiên vẫn là áo sơ mi với quần âu như thường ngày, anh nắm lấy tay cô, cả hai cùng xuống bãi đỗ xe.

Hai người lên chiếc limouse thường đi, lão quản gia ngồi ở ghế lái, thành thực ổn trọng lái xe rời đi.

Chỉ chưa đầy mười lăm phút lái xe đã đến quán cà phê trung tâm lịch sự và trang nhã, người qua lại đông đúc, hối hả đi trên đường lớn, cũng có ánh mắt tò mò nhìn trầm trồ vào chiếc limouse dài đang đậu bên lề đường.

"Em vào đi, anh ở đây chờ em" Lăng Chi Hiên sờ sờ đầu cô, nói.

"Anh không vào với em sao?" Dạ Nguyệt cứ tưởng anh sẽ đi với cô vào gặp dì Huệ Tâm chứ.

Lăng Chi Hiên cúi đầu hôn vào môi cô: "Anh sẽ làm việc trên xe"

Dạ Nguyệt biết dạo gần đây anh cũng rất bận rộn nhưng vẫn dành toàn bộ thời gian dạy cô học nên cô cũng không ép anh, mỉm cười tươi rói: "Vậy em đi đây"

"Một tiếng nữa gặp lại, vợ yêu" Lăng Chi Hiên lại nhin không được vрон người hôn nhẹ vào môi cô.

Dạ Nguyệt bắt đầu bước xuống xe, âm thầm nghĩ người nào đó càng lúc càng nghiện hôn môi, lúc nào có thể tranh thủ được thì liền hôn cô đến khi thỏa mãn mới thôi.

Đề qua vấn đề này một bên, Dạ Nguyệt nhanh chóng vào quán cà phê, không gian êm ái tĩnh lặng khác xa với bên ngoài cánh cửa ồn ào tiếng xe cộ, giai điệu không lời nhẹ nhàng lượn lờ khắp không gian quán như ru hồn người khác.

Rất nhanh Dạ Nguyệt liền nhìn thấy La Huệ Tâm đang ngồi ở một góc vắng lặng cạnh tường kính, cô lập tức vui vẻ đi đến, Dạ Nguyệt còn rất vui khi biết chỗ này kế bên chỗ đậu xe của Lăng Chi Hiên, ngồi đây vẫn thấy rõ ràng chiếc xe limouse đang đậu bên ngoài.

La Huệ Tâm nhìn thấy Dạ Nguyệt, bà mỉm cười thật hiền hậu, vui vẻ đứng dậy nắm lấy tay cô: "Dạ Nguyệt đi đã nghe mẹ con nói rồi, thật sự dì quá bất ngờ khi mẹ con gọi cho dì vào hồi đầu tháng, nhưng thời gian đó dì vẫn còn đang bên Pháp nên không thể gặp mặt để chúc mừng hai đứa ngay lập tức được"

"Dạ, không sao đâu dì" Dạ Nguyệt mỉm cười thật tươi, cùng La Huệ Tâm ngồi xuống ghế.

La Huệ Tâm vui vẻ quan sát Dạ Nguyệt, sắc mặt hồng nhuận đầy sức sống, khí chất nữ sinh nhỏ nhắn yếu đuối trước đây dường như đã có thêm một chút gì đó trưởng thành nữ tính hơn, càng xinh đẹp hơn: "Con thay đổi rất nhiều nha"

Dạ Nguyệt khó hiểu nghiêng đầu nhìn bà, cô cảm tưởng bản thân vẫn như trước a.

"Cái này cũng thật khó nói, ý của dì là con không còn cho người ta cảm giác nữ sinh nhỏ nhỏ như trước đây nữa, mà trưởng thành nữ tính hơn rất nhiều" La Huệ Tâm cố kìm từ ngữ giải thích ý của bà ấy.

"Dạ!" Dạ Nguyệt gật nhẹ đầu, có lẽ cô đã hiểu ý của dì ấy rồi.

"À hôm nay đi gọi con ra ngoài còn có một món quà muốn tặng con, cũng xem như là quà cưới mừng hai đứa kết hôn" La Huệ Tâm lấy từ trong giỏ ra một chiếc hộp gỗ tử đàn, hoa văn trên chiếc hộp được chạm khắc đơn giản nhưng lại rất tinh tế, uyển chuyển như thật, mùi hương dịu nhẹ trên chiếc hộp tỏa mát ra xung quanh Dạ Nguyệt khiến cô cảm thấy rất dễ chịu.

Chiếc hộp được mở ra, bên trong là một vòng tay phi thủy làm từ ngọc quý giá nhất được đặt lên một miếng lót mềm mại.

Dạ Nguyệt không khỏi kinh ngạc, chiếc vòng màu xanh ngọc nhỏ nhắn thật xinh đẹp.

"Đây là vòng tay do bà cố ngoại của di để lại cũng là tín vật định tình của bà và ông cố, trước khi mất bà đã giao lại cho mẹ của di" La Huệ Tâm buồn bã nhìn chiếc vòng tay. "Và trước khi mẹ di mất đã giao lại cho chị của di, bây giờ nó lại được giao về cho di"

Dạ Nguyệt mở lớn mắt kinh ngạc, theo cách nói của di ấy thì mẹ của anh đã mất rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

"Di ơi, con có thể hỏi di một chuyện được không ạ" Dạ Nguyệt lưỡng lự nói. "Chị của di có phải là nói đến....."

La Huệ Tâm tất nhiên hiểu Dạ Nguyệt muốn nói đến ai, bà ấy gật nhẹ đầu, đau lòng nói: "Chị ấy vừa mới mất vào hai tuần trước ở bên Pháp, chiếc vòng này là do anh rể của di đưa lại cho di sau tang lễ"

Anh rể của di? Dạ Nguyệt tự vấn trong lòng, hai tuần trước cũng là thời gian người đó chết, nếu vậy người mà di nói đến chắc chắn là một người khác, như vậy cũng có nghĩa là.....

Thấy Dạ Nguyệt trầm tư, La Huệ Tâm âm thầm hít sâu một hơi rồi bà mới từ tốn tiếp tục nói: "Thật ra hôm nay gặp con ngoại trừ tặng quà cưới, di còn muốn kể cho con nghe về chị của di"

Dạ Nguyệt gật nhẹ đầu, cô muốn biết về người đã sinh ra anh, cô muốn biết lý do vì sao người đó ra đi, bỏ anh ở lại nơi tối tăm lạnh lẽo đó.

"Chị của di tên là La Huệ Nghi, mặc dù chị ấy là đại tiểu thư của La gia nhưng tính tình dịu dàng, ôn hòa và rất tinh tế, chị ấy không bao giờ tỏ ra kiêu ngạo hay khinh thường người khác, đối xử với ai cho dù là người làm trong nhà cũng đều rất tốt" La Huệ Tâm ánh mắt nhìn về phía bên ngoài tường kính, như lạc vào trong ký ức xưa cũ. "Ngày đó, chị ấy chỉ mới vừa tròn 18 tuổi, xinh đẹp như đóa hoa vừa chớm nở, nên rất nhiều gia tộc ngó ý muốn cầu thân chị ấy, dĩ nhiên gia tộc Lăng thị cũng không phải ngoại lệ.

Xét về gia thế cùng xuất thân, tất nhiên La gia đã đồng ý với Lăng gia, cả hai gia tộc nhanh chóng định ước và chọn ngày thành thân cho chị ấy và đại thiếu của Lăng gia, lúc bấy giờ chính là Lăng Thành, một trong những người đàn ông kim cương mà tất cả phụ nữ trên khắp cả nước đều mơ ước.

Bởi vì cả hai gia tộc đều là gia tộc lâu đời, hôn lễ được tổ chức theo phong tục truyền thống xưa nên cho đến ngày lên xe hoa, chị ấy cũng chưa từng gặp qua hay biết qua người đàn ông tên Lăng Thành đó.

Cho nên chị ấy đã bị người khác gián tiếp định đoạt số mệnh, ép buộc chị ấy phải bước vào ngõ cụt của cuộc đời mà lúc bấy giờ chị ấy không hề hay biết. Ngay khi khăn phủ cưới vừa rơi xuống trong căn phòng đỏ xà lụa đó, chị ấy đã bất buộc phải đối mặt với sự phẫn nộ cùng thù hận của người đàn ông đó ngày này qua ngày khác"

"Suốt một năm qua đi, người đàn ông đó đã đánh đập hành hạ chị ấy trong căn phòng tối tăm lạnh lẽo dưới lòng đất, có lẽ giữa vợ và chồng thì không thể dùng từ này để nói, nhưng thật sự hẳn ta đã không ngừng cưỡng bức chị ấy, vừa hành hạ đánh đập vừa cưỡng bức chị ấy một cách tàn bạo nhất" nhắc đến đây La Huệ Tâm siết chặt tay, đáy mắt ánh lên tia căm hận. "Chị ấy đã phải sống trong sợ hãi và tuyệt vọng, bản thân bắt đầu sinh ra tâm lý bất ổn định, cho đến một ngày kia khi hẳn ta trói chị ấy vào ghế, để chị ấy chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh hẳn ta và người phụ nữ đó quấn lấy nhau trên giường, chị ấy thật sự đã bị điên loạn"

Dạ Nguyệt không thể tin được vào những lời mà cô vừa nghe, trước đây khi nghe chuyện anh bị đánh đập như vậy cô đã không hiểu rồi, hôm nay cô lại càng không thể hiểu được, rốt cuộc là vì sao mà ông ta lại tàn nhẫn như vậy? Chỉ vì bản thân ông ta bất lực mà lại trút hận lên hai người hoàn toàn vô tội? Cô thật sự không thể chấp nhận được chuyện này.

"Bước ngoặt thứ hai trong cuộc đời chị ấy cũng là ngày mà chị ấy đột nhiên tỉnh táo hơn lúc nào hết, chính là ngày chị ấy biết bản thân mình mang

thai đứa bé” La Huệ Tâm nói đến đây đã không thể kìm chế được, đôi mắt xinh đẹp của bà ửng đỏ, dâng lên một tầng sương mỏng. “Điều đáng sợ là khi hắn ta biết được, hắn ta càng tức giận, bởi vì khi hắn ta hành hạ cưỡng bức chị ấy hắn ta đều sử dụng biện pháp an toàn, tuyệt nhiên không bao giờ có chuyện để chị ấy mang thai, hắn ta nghỉ ngơi chị ấy lên giường với người đàn ông khác nên đã đi tố cáo với Lăng Tĩnh, bày tỏ rõ ràng ý muốn li hôn của mình.

Và chuyện này không biết tại sao lại bị lộ đến tai La gia, nhưng những lão già bên La gia đã hoàn toàn phui tay, tỏ ý không liên quan, cũng xem chị ấy như người đã chết, hoàn toàn gạt bỏ tên chị ấy ra khỏi La gia. Cũng chính lúc đó dì và mẹ của dì mới bắt đầu mơ hồ nghe được chuyện của chị ấy nhưng vẫn rất mơ hồ, dù rất lo lắng nhưng cũng không cách nào có thể gặp mặt chị ấy để hỏi thăm tin tức của chị ấy được.

Lăng Tĩnh là lão hồ ly ngàn năm, để tránh tai tiếng cũng như đợi đứa bé ra đời để nghiệm ADN, ông ta đã kịp thời phong tỏa tin tức, đem chị ấy nhốt trong căn phòng nhỏ ở một hậu viện bỏ hoang bên nhà chính Lăng gia, cho người canh giữ nghiêm ngặt suốt cả ngày lẫn đêm, ngày này qua tháng nọ.

Cho đến ngày đứa bé chào đời, cũng là ngày người đàn ông đó càng hận chị ấy hơn nữa, bởi vì đứa bé đó thật sự là cốt nhục của hắn ta, đứa bé chào đời đã trở thành trở ngại lớn nhất cản chân hắn và người phụ nữ đó.

Lăng Tĩnh dĩ nhiên sớm biết toàn bộ câu chuyện, ông ta vẫn để chị ấy cùng đứa bé sống ở nơi đó dưới sự giám sát chặt chẽ của mình, để hạn chế sự cuồng bạo của Lăng Thành.

Vậy mà Lăng Thành không hề có ý định muốn buông tha chị ấy, cách hai ba ngày hắn ta lại đến, vào thời điểm đứa bé ngủ say, hắn ta hành hạ đánh đập chị ấy càng tàn nhẫn hơn nữa, hành hạ luôn cả phần hận đối với đứa bé, hắn ta cho rằng là chị ấy đã cố tình gài hắn vào bẫy để có đứa bé này, trong mắt hắn chị ấy chỉ là con đàn bà dễ tiện mưu mô xảo quyệt.

Chị ấy chịu đựng tất cả nỗi đau đớn tuyệt vọng suốt ba năm trời, sở dĩ chị ấy có thể vượt qua được cũng chính nhờ có đứa nhỏ ở bên cạnh. Như một tia sáng nhỏ nhoi le lói trong đêm tối mịt mờ, đứa nhỏ càng lớn càng khỏe mạnh, đáng yêu và thông minh lanh lợi, dù chỉ hai ba tuổi nhưng có thể nói là có tố chất thông minh thiên bẩm, cũng đã thành công khiến cho Lăng Tĩnh chú ý.

Và cũng trong thời điểm đó, người đó đã xuất hiện, người thật tâm yêu thương chị ấy và cũng là người muốn giúp chị ấy thoát khỏi con ác mộng này.

Người đó là đứa con ngoài giá thú của một trong những lão già bên Lăng gia, ngay từ nhỏ đã luôn sống trong sự ghẻ lạnh của gia tộc. Khi vô tình biết được chuyện của chị ấy, người đó đã âm thầm tiến gần đến chị ấy, kiên nhẫn bên cạnh bù đắp cũng như yêu thương chị ấy, đến khi chị ấy chấp nhận và đáp lại phần tình cảm đó, cũng là lúc người đó quyết định dẫn chị ấy cùng đứa nhỏ bỏ trốn”

Nói đến đây La Huệ Tâm bỗng nhiên thở dài: "Người đó đã đến tìm dì để xin sự trợ giúp, biết được chuyện chị ấy trải qua từ trước đến giờ, dì thật sự đã bị sốc rất nhiều, nên dì đã nhờ đến thế lực của chồng mình, âm thầm trợ giúp cho ba người rời khỏi Lăng gia.

Nhưng con biết đó, Lăng Tĩnh không bao giờ muốn buông tha cho đứa nhỏ, bởi vì ông ta đã nhìn thấy được tố chất thiên bẩm của đứa nhỏ. Ngay đêm hôm thực hiện kế hoạch, Lăng Tĩnh đã bắt lại được đứa nhỏ.

Vì thế lực của Lăng gia quá lớn nên cho dù có làm hết mọi cách, chống di với người đó cũng không cách nào cứu được đứa nhỏ cũng như không thể nắm được tình hình của đứa nhỏ trong suốt hai mươi mấy năm qua, cho đến mấy năm trước khi nghe được tin tức người thừa kế tiếp theo của Lăng gia, biết được đứa nhỏ vẫn còn sống, chị ấy mới bỏ xuống một phần nhỏ tảng đá đè nặng trong lòng mình.

Chị ấy đã rất đau lòng cũng như đau đớn dằn vặt suốt từ đó đến giờ, đến tận khi chị ấy mất đi, chị ấy vẫn không thể nào quên được nụ cười thơ ngây của đứa trẻ ba tuổi, lần đầu tiên ngọt ngào gọi chị ấy một tiếng "Mẹ" non nớt rõ ràng".

La Huệ Tâm cười buồn nhìn Dạ Nguyệt, rồi bà lấy chiếc vòng phi thủy đeo vào tay cô: "Không giấu gì con, ngày đó khi Hiền nó chủ động đến tìm dì để nhờ dì mai mối với mẹ con, dì thật sự đã rất ngạc nhiên, sau đó chuyện của hai đứa, dì cũng đã kể lại cho chị ấy nghe, chiếc vòng này cũng là chị ấy nhờ dì trao lại cho con.

Hy vọng từ giờ về sau hai đứa có thể sống thật bình an và hạnh phúc, chị ấy cũng hy vọng con có thể thay chị ấy bù đắp cùng yêu thương Chi Hiền, đứa con mà suốt cuộc đời chị ấy cũng không có cơ hội được gặp lại lần nữa, cũng như có thể chăm sóc cùng yêu thương lần nữa, có như vậy chị ấy mới có thể an lòng mà ra đi vĩnh viễn" nói đến đây La Huệ Tâm lại không nén được một tiếng thở dài đau lòng.

"Dì ơi, con xin lỗi dì, con vào toilet một chút ạ"

Dạ Nguyệt đột nhiên đứng bật dậy, chạy ào vào nhà vệ sinh nữ của quán cà phê, đóng chặt cửa lại, cô bật khóc nức nở. Lần đầu tiên... lần đầu tiên cô không thể kìm nén được cảm xúc của mình trước mặt người khác như vậy, từ trước đến giờ cô cũng chỉ yếu đuối trước mặt anh mà thôi.

Cuối cùng cô đã hiểu vì sao lúc đó dì Huệ Tâm lại đồng ý giúp anh rồi, thì ra không chỉ vì lý do với mẹ cô, mà còn vì mẹ của anh nữa. Mẹ của anh, bà ấy vẫn luôn ngóng trông về phía anh, ngóng trông tin tức về anh.

Thế lực cùng sự tàn nhẫn của Lăng Tĩnh, Lăng Thành cũng như Lăng gia, cô đều đã được chứng kiến qua, anh cũng từng suýt bị Lăng Thành hại chết, phải là người có thế lực cực mạnh mới có thể chống chọi lại được thế lực tàn độc của Lăng gia, cho nên cô có thể hiểu được nỗi thống khổ

cũng như sự đau đớn bất lực của người làm mẹ đó.

Dạ Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy đau lòng, cô dụi mắt thật mạnh, hít vào thật sâu ngán mặt lên trời, cố gắng kìm chế lại nước mắt của mình, lúc này đây cô càng phải mạnh mẽ hơn nữa, mạnh mẽ luôn cho phần của anh.

Dạ Nguyệt tự đánh vào hai bên má mình, nhìn thẳng vào trong gương, cố gắng bình ổn lại cảm xúc của mình, rửa mặt bằng nước lạnh để cho mắt bớt sưng cũng để cho đầu óc cô tỉnh táo lại.

Chỉnh chu lại quần áo đầu tóc, hít vào thật sâu bình ổn lại cảm xúc lần nữa, Dạ Nguyệt mới chuẩn bị đi ra khỏi nhà vệ sinh. Nhưng khi cô vừa định bước ra khỏi nhà vệ sinh, thì đột nhiên cô cảm giác được sát khí phía sau mình.

Dạ Nguyệt nhanh như chớp xoay người chặn đứng cú chặt hướng phía sau gáy cô của người phía sau, cũng đồng thời nhìn thấy một người phụ nữ cao lớn thô kệch mặc áo thun rộng với quần jean, mặc dù nhìn rất giống nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra đó là nam giả nữ.

Người đàn ông đó xoẹt qua tia ngạc nhiên, không ngờ cô có thể chặn được cú đánh bất ngờ này.

"Ông là ai?" Dạ Nguyệt nhú mày, lập tức thủ thế, bình tĩnh chuẩn bị sẵn tinh thần đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra.

Người đàn ông cải trang không trả lời, ông ta nhanh chóng rút ra gì đó từ túi quần phía sau.

Dạ Nguyệt đã chuẩn bị tinh thần đấu với dao găm, súng hay mã tấu gì đó thì ai ngờ người đàn ông đó xịt thứ nước gì đó vào mặt cô. Dạ Nguyệt bị bất ngờ nhanh chóng nín thở nhưng cũng không kịp nữa, chỉ hít vào một chút thôi mà xung quanh cô bắt đầu xoay vòng rồi tối đen như mực, Dạ Nguyệt bất tỉnh ngã xuống nền đất.

... ..

"Ngày Kịet, em nhớ hôm nay đâu phải là ngày làm việc của anh đâu a?" cô gái xinh đẹp ngạc nhiên nhìn người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đang đeo băng tên lên bên ngực trái mình, theo như băng tên có thể thấy được anh ta tên Ông Tuấn Kịet.

"Lão Truong nhờ anh làm giúp lão ấy ca này, hôm nay lão phải đưa người yêu đi ăn mừng sinh nhật rồi" Ông Tuấn Kịet lắc đầu nói, rồi anh bước ra khỏi phòng nhân viên.

Vừa bước đến gần nhà vệ sinh, anh liền thấy một người phụ nữ tóc dài mặc áo thun rộng với quần jean đang dìu một cô gái mặc váy ngắn nhỏ nhắn ra khỏi nhà vệ sinh, cô gái nhỏ nhắn cúi đầu trông như đang ngất hay sao đó.

"Xin lỗi, chị có cần giúp gì không?" Ông Tuấn Kịet theo phép lịch sự của người phục vụ hỏi.

Người phụ nữ đó lắc đầu, rồi giọng trầm khàn nói: "Cô ấy là bạn thân của tôi, cảm thấy không khỏe nên gọi tôi đến đón về" nói rồi nhanh chóng dìu cô gái nhỏ nhắn hướng đến cửa sau rồi khỏi.

Ông Tuấn Kịet nhú mày, cảm giác có gì không đúng từ người phụ nữ đó cũng như cô gái nhỏ nhắn đó, đột nhiên anh giật mình, vụt chạy nhanh ra ngoài cửa sau quán, cũng chỉ thấy một chiếc xe hơi đen vừa chạy đi. Anh nhanh chóng bước vào bên trong quán đến tủ đồ lấy điện thoại di động của mình.

... ..

Dạ Nguyệt vừa chạy ào vào nhà vệ sinh nữ, thì Lăng Chi Hiên cũng đột nhiên xuất hiện trước mặt La Huệ Tâm, ngồi xuống chỗ bên cạnh Dạ Nguyệt ngồi lúc nãy, đối diện với La Huệ Tâm.

La Huệ Tâm ngạc nhiên nhìn anh, nhất thời cũng không biết nói gì, cuối cùng bà cũng chỉ biết mỉm cười: "Di chúc mừng hai đứa, nếu sau này phải thay mặt ba mẹ con để đi gặp người bên nhà Dạ Nguyệt thì con cứ nói với dì một tiếng, dì và dượng sẽ đi"

"Những lời lúc nãy, đều là thật?" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt hỏi, mặc dù vậy có thể nhìn thấy được ánh mắt anh không sắc bén như bình thường, có chút gì đó hoang mang nghi ngờ cũng như rối loạn.

Ngồi trong xe một lúc, anh liền cảm thấy có gì đó không yên, hôm nay do anh là người đưa vợ yêu đi nên hai vệ sĩ ản không có đi theo bảo vệ vợ yêu, vì vậy anh mới xuống xe vốn định đi vào cùng với vợ yêu, không ngờ anh lại vô tình nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, anh đã nghe được từ đầu đến cuối câu chuyện về người phụ nữ đó, nhất thời đầu óc anh như trống rỗng.

La Huệ Tâm lại ngạc nhiên nhìn anh, những lời vừa rồi vốn dĩ bà chỉ muốn kể lại cho Dạ Nguyệt nghe, cũng để cho Dạ Nguyệt hiểu được một chút những chuyện đã xảy ra, cốt chỉ muốn chuyển những lời cuối cùng của chị bà lại cho Dạ Nguyệt. Bởi vì trước khi chết chị bà vẫn muốn bà giữ bí mật về câu chuyện trước đây với thằng bé, chị ấy chỉ cần biết được đứa con này đang sống hạnh phúc bình an là tốt rồi, chị ấy không muốn dùng lý do những chuyện trước đây để đứa nhỏ tha thứ cho chị ấy.

Nhưng bà thật không ngờ... La Huệ Tâm gật nhẹ đầu xem như đồng ý, nếu ý trời đã định vậy bà cũng sẽ không giấu nữa.

Lăng Chi Hiên lại rơi vào trầm ngâm, đáy mắt anh xoẹt qua không biết bao nhiêu cảm xúc, cuối cùng không biết qua bao lâu anh mới đột nhiên lên tiếng: “Người đó..... đang ở đâu?”

La Huệ Tâm đang hồi hộp chờ phản ứng của Lăng Chi Hiên, nghe anh hỏi khóe mắt bà liền nóng lên cay cay, bà nói trong nghẹn ngào: “Chị ấy được an táng ở Paris”

Lăng Chi Hiên đờ đẫn nhìn bà, an táng?

Thấy Lăng Chi Hiên ngạc nhiên nhìn mình, La Huệ Tâm nhủ mảy: “Di tưởng con đã biết, chị ấy vừa mới qua đời hai tuần trước, lúc này đi có nói với Nguyệt Nguyệt.....”

La Huệ Tâm chưa nói hết câu, nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Lăng Chi Hiên, bà đột nhiên im bật.

Vốn dĩ lúc anh bước vào chỉ từ lúc bắt đầu kể về cuộc đời La Huệ Nghi, anh không có nghe đoạn đầu khi La Huệ Tâm nói La Huệ Nghi đã mất. Còn về đến khúc gần cuối, do anh quá bàng hoàng với những gì mà mình vô tình nghe được lúc đầu nên đã không còn nghe được nữa...

Nếu có ai hỏi anh rằng từ trước đến giờ, anh có trách người đó không? Thì rõ ràng đáp án của anh là..... có.

Lúc còn nhỏ anh đã luôn tự hỏi, anh đã làm sai điều gì để cho người đó bỏ rơi anh, bỏ mặt anh ở lại cái nơi tối tăm lạnh lẽo đó, chịu đựng sự căm hận của ông ta. Cho đến khi ông ta tàn nhẫn dùng mã tấu rạch lên lưng anh, cũng là lúc anh không còn muốn biết câu trả lời nữa, bất kể là ông ta hay người đó, anh đều..... không muốn biết nữa.

Nhưng thật ra, ở nơi nào đó trong trái tim anh vẫn không thể nào quên được khuôn mặt xinh đẹp mơ hồ của người phụ nữ hai mươi mấy năm về trước, người luôn luôn mỉm cười với anh, ôm anh trong vòng tay ấm áp mềm mại của mình.

Thì ra trước đây người đó cũng đã từng phải chịu đựng những tháng ngày chìm trong phần hận của ông ta giống như anh....

Lăng Chi Hiên sững sờ ngồi chết lặng ngay tại chỗ, anh không còn có thể hiểu được tâm trạng lúc này của mình là như thế nào.

Cho đến khi có một giọng nói thật lớn kéo anh về thực tại: “Này tên kia, không ngờ cũng có mặt ở đây, bà xã của anh vừa bị bắt đi rồi”

Uông Tuấn Kiệt hốt hải cảm điện thoại di động chạy thẳng đến chỗ Lăng Chi Hiên đang ngồi, anh vốn dĩ muốn gọi điện cho anh ta, không ngờ vừa chạy ra đã nhìn thấy anh ta cũng có mặt ở đây.

“Cái gì?” Lăng Chi Hiên kích động đứng bật dậy, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo nhìn Uông Tuấn Kiệt đang đứng thờ dốc trước mặt mình.

“Ồ, sao mẹ cũng ở đây vậy?” Uông Tuấn Kiệt vừa thờ dốc vừa ngẩng đầu lên nhìn qua La Huệ Tâm.

“Chuyện dài dòng lắm, con nói Nguyệt Nguyệt bị bắt cóc là có chuyện gì?” La Huệ Tâm gấp rút nhìn anh hỏi.

“NÓI!!” Lăng Chi Hiên không nhịn được, giận dữ quát anh.

“Lúc này tôi nhìn thấy một người đàn ông cải trang thành nữ, diu cô nhóc đó trên hành lang của nhà vệ sinh, vì cô nhóc đó bị ngắt xiêu cúi đầu nên tôi không nhận ra, đến khi nhận ra thì tên đó đã lên chiếc xe màu đen ở phía cửa sau quán rồi” Uông Tuấn Kiệt vỗ vỗ ngực, vừa bình ổn lại hơi thở vừa nhìn Lăng Chi Hiên nói.

“Biết số xe bao nhiêu? Chạy hướng nào?” Lăng Chi Hiên âm trầm hỏi, đáy mắt anh ánh lên tia phần nộ cùng tức giận, anh giận là giận chính bản thân mình vì đã quá sơ suất, linh cảm không yên của anh lúc ngồi trên xe dường như đã linh nghiệm.

“Biết số XXXXX....., dòng Mercedes – Benz, rẽ sang phía tay trái của con hẻm” Uông Tuấn Kiệt nhủ nhủ mảy nghĩ, cũng thật may anh có nhìn thấy biển số xe.

Lăng Chi Hiên lập tức vừa bước ra khỏi quán cà phê vừa móc điện thoại lên gọi cho ai đó, để mặc hai mẹ con nào đó vẫn đứng lại bên trong quán.

“Sao mẹ và tên đó lại gặp nhau vậy?” Uông Tuấn Kiệt xem như đã hoàn thành xong nhiệm vụ anh liền thờ phào, rồi anh quay qua nhìn La Huệ Tâm thắc mắc.

“Thằng bé là anh họ của con, phải xưng hô bằng anh với nó” La Huệ Tâm vẫn còn lo lắng đến chuyện của Dạ Nguyệt, bà vừa trách móc vừa nhìn ra bên ngoài hướng Lăng Chi Hiên đang đứng. “Sao con biết Nguyệt Nguyệt vậy?”

“Nguyệt Nguyệt? Mẹ cũng quen với cô nhóc đó nữa sao?” Uông Tuấn Kiệt tò mò hỏi.

“Con bé là con của dì Dạ Lan đó, lúc nhỏ có từng đến nhà của chúng ta chơi, con không nhớ sao?” La Huệ Tâm lúc này mới quay đầu nhìn anh.

Uông Tuấn Kiệt nhún vai, di Dạ Lan thì anh biết nhưng anh không nhớ đã từng chơi với con nhóc nào lúc nhỏ hết: “Thật sự không có ấn tượng a”

“Con thật sự không nhớ? Trước đây con còn rất thích con bé nữa mà, với lại trước đây mẹ với di Dạ Lan cũng có ý định định hôn ước cho hai đứa đó” La Huệ Tâm như nhớ lại chuyện trước đây giữa hai nhà, buồn cười nói. “Sao con quen với con bé vậy?”

“Thật may vì hai người đã không làm vậy” Uông Tuấn Kiệt như nghe được tin tức gây sốc, anh hả hê thở phào, nếu mà hai người làm vậy thì coi chừng bây giờ anh đã bị tên nào đó thủ tiêu mất xác rồi a, rõ là trời còn thương anh mà. “Con tò mò vợ của tên đó là ai, nên mới đi tìm hiểu thử thôi”

La Huệ Tâm đột nhiên nhìn anh, nghi ngờ: “Sao con biết Chi Hiên? Thăng bé chưa bao giờ xuất hiện bên La gia, cũng chưa từng có ai trong La gia nhắc đến sự tồn tại của thăng bé” bà chợt nhớ ra chuyện này.

Thật ra lúc trước Uông Tuấn Kiệt thường cùng với mẹ đến nhà La Huệ Nghi chơi ở Paris, một lần anh đã vô tình nghe được mẹ của anh và di ấy nói chuyện với nhau, do vậy anh mới biết được di Huệ Nghi có một đứa con trai bên Lăng gia.

Khi anh biết chuyện trước đây của di Huệ Nghi, anh rất ghét Lăng gia nên anh mới tìm hiểu về đứa con trai đó của di ấy. Nhưng khi biết được Lăng Chi Hiên, qua vài lần tình cờ hợp tác với anh ta cùng với những người ở cái nơi bí mật đó, anh mới hiểu được đôi chút chuyện đã xảy ra. Đó là lý do vì sao anh lại có hứng thú tò mò người phụ nữ của cái tên mặt lạnh như tiền đó sẽ như thế nào đây.

Uông Tuấn Kiệt lại nhún nhún vai: “Là do vô tình biết được”

“Con có nói với ai trong La gia không?” La Huệ Tâm tất nhiên không tin anh là do vô tình biết, nếu không cố tình điều tra thì sẽ không thể biết được.

“Mẹ cũng biết tính con rồi, chuyện này không liên quan đến con” Uông Tuấn Kiệt xoay người, rồi anh giơ tay lên cao vẫy vẫy tay xem như chào tạm biệt, anh phải trở về làm công việc bán thời gian của mình đây.

“Chùng nào con mới chịu về nhà đây?” La Huệ Tâm nói với theo anh.

“Khi nào con đi du lịch đủ, con sẽ trở về”

"Con không định ở lại cùng mọi người tìm Nguyệt Nguyệt à?" La Huệ Tâm lo lắng.

Uông Tuấn Kiệt lúc này mới đứng lại, xoay người nhìn bà: "Mẹ cứ yên tâm về nhà đợi tin đi, tên đó nhất định tìm được cô nhóc đó"

***** Ò Ó O Lăn ranh giới. oOo

Chiếc Mercedes - Benz màu đen dừng lại tại chỗ trống bên trong một gara lớn, người đàn ông giả trang cùng hai người vận vest đen bước xuống xe.

Lúc này người đàn ông trẻ tuổi với hai người vận vest đen đi phía sau anh ta mới từ phía cửa vào hướng chiếc xe đi đến.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn vào bên trong ghế sau xe, ánh mắt lạnh buốt nhìn cô gái nhỏ nhắn đang nằm bất tỉnh bên trong xe: “Đi, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cho tao”

Năm người đàn ông cúi đầu nhận mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Dạ Nguyệt mơ hồ tỉnh dậy, cô giật mình muốn ngồi bật dậy nhìn quanh, ai ngờ tay chân của cô đều bị còng sổ tám còng vào bốn góc giường trên chiếc giường kiểu công chúa, Dạ Nguyệt không thể tin được vùng vẫy cơ thể, nhưng dĩ nhiên tất cả đều là vô ích. Dạ Nguyệt đen mặt, cô lại bị bắt cóc lần thứ ba từ khi chính thức trở thành nhân vật chính của bộ truyện này a, tác giả hình như lạm dụng cái chuyện bắt cóc này quá rồi đó nha ~

Đang suy nghĩ thì đèn phòng vụt tắt, chỉ còn lại một mảnh tối mịt, Dạ Nguyệt hoảng hốt cố gắng mở to mắt nhìn xung quanh, cô muốn biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

Đột nhiên ánh đèn huỳnh quang đỏ rực sáng lên, cũng làm cho căn phòng chìm trong không gian đỏ thẫm mờ hồ như máu, có khả năng đánh mạnh vào giác quan nhạy cảm của người bên trong.

“Như thế nào? Có cảm thấy kích thích không?” người đàn ông trẻ tuổi lên tiếng, tay cầm ly rượu vang đỏ lắc nhẹ chiếc ly, chất lỏng màu đỏ sẫm sánh như hòa vào cùng một thể với ánh đèn đỏ mờ hồ mộng ảo.

Dạ Nguyệt ngạc nhiên ngẩng đầu lên cao nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi vắt chéo chân trên ghế salong, phía sau hắn ta là bốn người đàn ông cao to lực lưỡng vận vest đen, còn bên phía tay phải là một người đàn ông khác đang chỉnh sửa lắp đặt thiết bị máy camera, cô nhận ra ngay đó là người đàn ông giả trang trong toilet nữ.

RẦM! XOẢNG! Người đàn ông trẻ tuổi thấy cô không trả lời, hắn ta ném chiếc ly xuống nền đất, tức giận đứng dậy bước nhanh về phía Dạ Nguyệt, nắm lấy tóc cô giật mạnh lên để cô đối mặt với hắn ta: “Nhớ tao là ai không?”

Dạ Nguyệt đau đến muốn chảy nước mắt nhưng cô cố kìm nén lại, trừng lớn mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, làm sao mà cô không biết hắn ta là ai, người có khuôn mặt tương tự như anh đến năm phần này.

Thấy Dạ Nguyệt trừng mắt, Lăng Trí Thanh lửa nóng bốc cao đến tận đầu, phần nộ siết tay vào cổ Dạ Nguyệt, vừa bóp thật mạnh vừa rít lên: “CON ĐÀN BÀ KHỐN KIẾP, MÀY DÁM TRỪNG TAO?”

Dạ Nguyệt đột nhiên bị mất thở, cô há miệng thật to, cố gắng hít lấy không khí nhưng không được, tay và chân đều bị còng nên không thể kéo tay hắn ra, cô bất lực giãy giụa điên cuồng với tia hy vọng mong manh thoát khỏi bàn tay lạnh giá đó, khuôn mặt cô đỏ bừng lên vì không thở được.

“Như thế nào? Còn dám trừng tao? Mày còn dám trừng tao không hả con *****?” Lăng Trí Thanh vừa bóp mạnh vào cổ Dạ Nguyệt vừa bật cười rít gào điên cuồng.

Ngay lúc cô sắp ngạt thở chết, thì người đàn ông chỉnh camera cúi đầu lên tiếng: “Cậu chủ, đã chuẩn bị xong”

Lúc này Lăng Trí Thanh chợt như bừng tỉnh, hắn ta nhanh chóng buông cổ Dạ Nguyệt ra, vết bầm năm ngón tay hắn lên trên cổ cô, Lăng Trí Thanh nhìn thấy liền cười lạnh, vươn tay vuốt ve vào vết đỏ bầm trên cổ cô: “Tao sẽ không để cho mày chết một cách nhẹ nhàng như vậy đâu”

Nói rồi Lăng Trí Thanh buông tóc cô ra, đứng thẳng dậy búng tay một cái, một người đàn ông trên tay là chiếc hộp nhỏ nhắn, bước về phía Lăng Trí Thanh rồi đưa chiếc hộp cho hắn ta.

Cùng lúc đó, ba người đàn ông còn lại bước đến giá sách bên phía tay phải chiếc giường, tách giá sách ra làm hai phần, từ từ để lộ ra một cái tủ âm tường lớn phía sau. Nhưng thứ đáng sợ nhất chính là những món đồ được để bên trong đó, tất cả đều là những vật phẩm..... dành cho những người có sở thích SM.

Dạ Nguyệt đang cố gắng hít thở thì nhìn thấy những thứ đồ cực kì bất mắt đó dần dần lộ ra phía sau giá sách, nhất thời cô quên cả thở, khuôn mặt cô chuyển qua tái nhợt không còn chút máu, cơ thể tự động run rẩy lúc nào mà không hay.

Lăng Trí Thanh nhìn thấy vẻ mặt của cô, cảm thấy cực kì hài lòng cùng khoái chí, ngồi xuống trên giường, vươn tay vuốt ve vào tóc cô, dần dần chuyển xuống hai bên gò má cô, đầy mắt lạnh giá cười biến thái: “Yên tâm, hôm nay cưng sẽ được hưởng thụ khoái lạc mà tên khốn đó chưa bao giờ có đủ khả năng mang đến cho cưng”

Nói rồi hắn ta mở chiếc hộp ra, lấy ra một bình thủy tinh nhỏ, bên trong bình là thứ chất lỏng màu vàng sẫm sánh, quăng chiếc hộp đi, hắn ta ngẩng đầu lên nhìn Dạ Nguyệt cười lớn điên cuồng đến rợn tóc gáy: “Đến giờ chơi rồi”

Dạ Nguyệt đang nỗ lực tránh đi những cái vuốt ve ghê tởm của Lăng Trí Thanh thì cô lại nhìn thấy bình thủy tinh trên tay hắn, cô không phải đùa ngu mà không đoán được thứ chất lỏng bên trong bình là thứ gì, chỉ có thể là thuốc kích dục hoặc là thuốc mê thôi.

Tất cả những chuyện cùng những lời nói mà Lăng Trí Thanh vừa làm, cô có thể chắc chắn, Lăng Trí Thanh, hắn ta không hề có ý định muốn dùng cô như thứ công cụ để trao đổi với Hiền, mà hắn ta muốn..... điều hắn ta muốn chính là hủy hoại cô....

Nghĩ đến đây, Dạ Nguyệt càng hoảng hốt giãy giụa như điên như dại, giãy giụa điên cuồng trong tuyệt vọng, cô không muốn, cô không muốn, cô không muốn... ngay tại chỗ còng tay và chân của cô vì bị giãy giụa mạnh mà bắt đầu chảy máu, máu đỏ rực rơi xuống thấm vào ga giường trắng tinh nở rộ ra trông vô cùng bất mắt.

Lăng Trí Thanh đứng dậy, vươn tay bóp mạnh lấy cằm Dạ Nguyệt, bắt buộc cô phải mở miệng ra nhưng Dạ Nguyệt kiên quyết cắn chặt răng liều chết với hắn ta, đầu cố gắng lắc qua lắc lại thật mạnh nhằm tránh đi thứ chất lỏng ghê tởm đó.

Lăng Trí Thanh không thể đổ thuốc vào miệng cô, tức giận trán nổi đầy gân xanh, ánh mắt tàn độc, lạnh lẽo quát lên với đám đàn ông đứng phía sau: “KHỐN KIẾP, ĐẾN CẠY MIỆNG NÓ RA CHO TAO”

Hai tên đàn ông bước nhanh lại, một tên mạnh bạo bóp cằm cô thật mạnh, tay còn lại nắm lấy tóc cô kéo mạnh ra phía sau cũng để giữ đầu cô không thể nhúc nhích nữa, miệng gầm lên: “Mở ra”

Còn một tên cạy răng cô ra, cho đến khi xuất hiện một chỗ hở nhỏ thì Lăng Trí Thanh nhanh như chớp đồ thứ chất lỏng màu vàng nhấp nháy vào trong miệng cô.

Dạ Nguyệt lập tức phun thứ chất lỏng ghê tởm đó ra, cố gắng không nuốt vào một giọt nào, có chết cô cũng không nuốt cái thứ đáng nguyên rủa này, cô không thể tưởng tượng được bản thân sau khi nuốt vào sẽ trở thành “cái thứ” gì.

Thấy vậy, Lăng Trí Thanh giận dữ đẩy tên đàn ông ra, tự tay bóp mạnh vào miệng cô, chặn miệng cô lại, quyết không cho cô phun nữa, âm hàn rít lên: “Con đàn bà khốn kiếp, nuốt vào cho tao, mày nuốt vào cho tao, có nghe không, NUỐT VÀO!”

Dạ Nguyệt không cam tâm, đầu cô lắc điên cuồng, nhưng cuối cùng dưới sức mạnh phần nộ đó, cô không thể chống trả cũng không thể phun ra được nữa, mắt cô bỗng dung nóng lên, mẹ kiếp, Lăng Trí Thanh, tên khốn nạn, cho dù cô có chết có làm ma cô cũng nhất quyết không tha cho hắn.

Mất thấy Dạ Nguyệt không cam tâm bị ép nuốt hết phần chất lỏng còn lại, Lăng Trí Thanh lúc này mới chuyển từ phần nộ sang vẻ mặt hả hê, vừa cười đều biến thái vừa búng tay, cho hai tên đàn ông đồ thổ công tay công chân của cô.

“Nào, bắt đầu đi, thể hiện ra cái dâm tiện của cung đi” Lăng Trí Thanh cong khốe môi, vẻ mặt như xem kịch vui quan sát cô. “Bốn đứa này, chuẩn bị đi”

Bốn tên mặt vest đen cúi đầu vâng dạ, rồi nhanh chóng cởi quần áo của mình, bên trong bọn hắn đã mặc trước bộ quần áo da người bó sát trông cực kì quái đản.

Dạ Nguyệt đột nhiên được thả tự do, cô lập tức đưa tay lên móc họng mình, hy vọng có thể ói ra, nhưng đáng tiếc một chút cô cũng không có ói ra được.

Chỉ mười giây sau, cô có thể cảm nhận được luồng nhiệt nóng như lửa bắt đầu chạy khắp cơ thể mình, cảm giác nóng đến muốn thiêu cháy cả cơ thể, trước mặt mọi thứ dường như bắt đầu quay cuồng, mơ mơ hồ hồ như mộng ảo. Dạ Nguyệt cố gắng đứng dậy khỏi giường hướng về phía cửa, lão đạo muốn chạy thoát khỏi nơi này....

Vừa chạy đến cửa, cô mới phát hiện cửa đã bị khóa, Dạ Nguyệt đầu óc quay cuồng tông mạnh cả người vào cửa mấy lần.... vẫn không được, cô đập mạnh cửa trong vô vọng, cơ thể cô càng lúc càng nóng rực đau đớn, cảm giác trống rỗng dần xâm chiếm lấy đầu óc cô, trước mặt càng lúc càng mơ hồ, Dạ Nguyệt như đau đớn quặn quại giữa điên cuồng trên đất....

Hiên, cứu em!

Dạ Nguyệt có thể mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng cười đều lạnh lẽo đầy giễu cợt của Lăng Trí Thanh cùng với lời nói rét lạnh của hắn ta: “Quay lại từ đầu đến cuối, tuyệt đối không được bỏ sót đoạn nào, tao muốn thằng khốn đó phải nếm trải phần nộ cùng tuyệt vọng đến tột cùng....”

Nghe đến đây, khuôn mặt anh như hiện lên trong trí óc mơ hồ của cô, đôi mắt ảm áp nhu tình nhìn cô, đôi môi cong lên mỉm cười với cô, cùng với tiếng nói trầm thấp đầy từ tính gọi cô "Vợ yêu".

Anh đâu rồi? Sao anh không đến cứu em?

Đột nhiên, Dạ Nguyệt nhìn thấy tia sáng lạnh lẽo lóe lên xoẹt qua mắt cô, cô nhào về hướng đó chụp lấy con dao gọt trái cây trên bàn thủy tinh.

Nhất thời máu bắn ra tung tóe.

.....

Cả năm người đàn ông, ngay cả Lăng Trí Thanh mắt mở lớn không thể tin được nhìn người con gái nhỏ nhắn trước mặt, dùng con dao bén nhọn đâm mạnh vào lòng bàn tay của mình.

Dạ Nguyệt hét lên đau đớn, nhưng cũng đồng thời con dao đâm xuyên đến từ lòng bàn tay đó lại giúp cho cô tỉnh táo được phần nào.

"Còn không mau đến giữ nó lại" Lăng Trí Thanh là người đầu tiên bình tĩnh, quát lên. Hắn ta không ngờ cô ả có thể tự đâm mình để chống lại tác dụng của thuốc như vậy, ngay cả một người đàn ông sành đời từng trải cũng chỉ có thể cúi đầu ngoan ngoãn thuận theo nhu cầu thỏa mãn nhục dục nguyên thủy của bản thân, vậy mà.....

Nhưng Lăng Trí Thanh càng cười đến sung sướng, như vậy "chơi" mới càng thú vị kích thích chứ, một khi video này được tung ra thị trường thì chắc chắn sẽ trở thành một trong những video hot nhất với tiêu đề: “Một đêm sung sướng cuồng nhiệt của “vợ yêu” tổng giám đốc chi nhánh tập đoàn O & Y Lăng Chi Hiên”.

Nghĩ đến đây, Lăng Trí Thanh không nhịn được lại bật cười cuồng dã như điên dại, hắn muốn cho cả thế giới biết, tên khốn đó chỉ là tên bất lực vô dụng, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không có đủ khả năng bảo vệ được.

Bốn người đàn ông nghe tiếng quát mới giật mình hồi hồn, chạy về phía Dạ Nguyệt định bắt cô lại.

"Lôi nó lên giường, để thuốc phát huy tác dụng, tao muốn thấy nó bộc lộ bản chất dâm tiện chuyên quyền rũ đàn ông của nó" Lăng Trí Thanh phát tay, đang muốn trở về ghế salon ngồi xem kịch vui sắp diễn ra thì nghe tiếng thét của Dạ Nguyệt.

"CÚT! Tránh xa tao ra" Dạ Nguyệt quơ dao loạn xạ trong không khí, giờ phút này đầu óc cô không thể tỉnh táo mà nhìn thấy được rõ ràng xung quanh, nhưng cô có thể nhìn thấy được những bóng đen cao lớn đầy sát khí đang nhào về phía mình.

"Ngoan, cô gái nhỏ, mau đưa dao cho anh, chúng ta cùng nhau chơi thật vui, có được không?" một tên trong bọn chúng thấy không thể dùng cương với cô, đành giờ giọng đều giả, dâm dục biến thái đến nỗi cả da gà với cô. "Đưa dao cho anh, anh sẽ làm cho cả hai ta cùng sung sướng, nha cục cưng"

Ba tên còn lại nghe vậy cũng cười đến thật mờ ám, giọng điệu muốn bao nhiêu đen tối là có bấy nhiêu đen tối: "Nào, đến đây với bọn anh, chúng ta cùng sướng"

"BIẾN! Biến khỏi mắt tao...." Dạ Nguyệt vẫn không khuất phục, mơ hồ nghe những lời đó cô chỉ muốn giết hết bọn khốn đó ngay tại chỗ, cô lại vung dao lên, đâm mạnh thêm lần nữa vào lòng bàn tay của mình, máu lại phun ra không ngừng.

Con dao đón từ trong lòng bàn tay cùng với con dao đón nóng rực trong lồng ngực như đang đấu tranh mâu thuẫn lẫn nhau, cô cố gắng dùng con dao trên tay kìm chế lại mãnh liệt đang dâng trào bên trong cô.

Đột nhiên, cô nghe giọng nói quen thuộc, hình ảnh mơ hồ của anh dần mơ hồ xuất hiện trước mắt cô: "Bảo bối ngoan, đưa dao cho anh, đừng tự làm tổn thương mình như vậy, anh đau lòng lắm có biết không?"

Dạ Nguyệt nhú mày nghi ngờ gọi: "Hiên!?"

"Anh đây bảo bối, mau, đưa dao cho anh" Lăng Trí Thanh cong khốe môi vừa giơ hai tay vừa bước về phía cô.

"Hiên, anh đến cứu em?" Dạ Nguyệt đang định buông con dao loạn choạng chạy về phía anh, thì bất ngờ cô đứng lại, vừa đâm mạnh vào trong lòng bàn tay lần thứ ba vừa thét lên: "Mày không phải là Hiên, CÚT ĐI!!"

Nói xong Dạ Nguyệt cũng té bật nhào xuống, khổ sở đau đớn gầy gĩa quần quai trên nền đất, cơ thể cô thật sự nóng đến muốn nổ tung ngay lập tức, giống như có hàng ngàn con côn trùng đang bò loạn khắp nơi, cô không chịu được nữa, Hiên.... Hiên... ôm em đi.... Hiên....

"Đến rồi, kéo nó lên giường" Lăng Trí Thanh hừ nhẹ, ra lệnh cho bốn người phía sau, bước về ghế salon ngồi xuống nghỉ mệt, đối phó với con đàn bà điên này thật tốn calo của hắn ta.

Nhưng cũng chính lúc này cửa phòng đột nhiên bị đập thật mạnh, bay thẳng vào bên trong phòng, rơi mạnh xuống đất tạo thành tiếng động thật lớn, khiến cho cả đám trong phòng giật mình nhìn ra cửa.

Lăng Chi Hiên dẫn đầu đoàn người xuất hiện phía sau cánh cửa.

"Mẹ kiếp" Lăng Trí Thanh nhìn thấy anh thì mặt đen như đáy nồi chửi thề, hắn ta có để người canh giữ khắp nơi trong khu nhà, vậy mà một chút tiếng còi báo động có kẻ đột nhập cũng không có.

Lăng Chi Hiên quét mắt nhìn khắp phòng, đột nhiên anh cứng cả người nhìn cô gái nhỏ của anh đang gầy gĩa trên nền đất lạnh lẽo, khắp cơ thể đều là máu đỏ tươi, mùi máu tươi nồng nặc cũng đồng thời sộc thẳng vào mũi anh, đánh mạnh vào giác quan của anh làm anh choáng váng.

"NGUYỆT!" Lăng Chi Hiên gầm lên, chạy thẳng về phía cô gái nhỏ bên cạnh bàn, con dao sáng loáng lạnh lẽo vẫn còn đang cắm vào trong lòng bàn tay nhỏ bé của cô, anh nhanh chóng kiểm tra khắp cơ thể cô, ngoại trừ vết thương do con dao đâm xuyên qua ở lòng bàn tay thì còn lại chỉ là vết thương ở ngoài da, máu trên quần áo cô là do vết thương trên tay do cô gầy gĩa dữ dội mà vấy ra....

Dương Lãnh Thiên, lão quân gia cùng với những người đàn ông vận vest đen cũng xông thẳng vào trong phòng ngay phía sau anh, nhìn thấy cảnh tượng đó cũng nhất thời sửng sốt cả người, rồi tiếp theo bị tiếng gầm của anh mà làm cho giật mình bừng tỉnh, nhanh chóng chạy vào giao chiến với những người bên trong phòng.

Lăng Chi Hiên ôm lấy cô gái nhỏ, kìm lấy cơ thể cô để cô không gầy gĩa nữa để tránh máu chảy càng nhiều: "Bảo bối... không sao rồi... không sao rồi... anh đến rồi đây... Bảo bối"

Nhưng anh lập tức nhận ra điều bất thường, cô không chỉ vùng vẫy do đau đớn ở tay mà dường như cô đang đấu tranh chống lại thứ gì đó, ngay cả ý thức cũng đang dần mất đi, ngay cả anh mà cô cũng không nhận ra, chỉ nhú mày vùng vẫy, luôn miệng như rên rỉ thều thào "Buông tao ra, buông tao ra..."

"Gọi Trình Ân đến đây ngay lập tức" Lăng Chi Hiên gầm lên, rồi anh quay qua nhìn Lăng Trí Thanh cùng với năm người nữa đang bị đè xuống nền

đất, nghiêng răng nói. “Mày đã làm gì cô ấy?”

Lăng Trí Thanh bị đè đầu xuống nền đất nhưng vẫn ngoan cố vùng vẫy, nghe Lăng Chi Hiên hỏi, hắn ta chỉ đột nhiên bật cười như điên dại, cũng không hề trả lời anh.

Dương Lãnh Thiên lòi cổ một tên mặc đồ bó sát, lạnh lùng rít lên: “NÓI!!”

Nhưng cả năm tên đột nhiên miệng phun ra một ngụm máu tươi, chết ngay tại chỗ.

Dương Lãnh Thiên kiểm tra thì thấy cả năm tên đều đã cắn lưỡi tự sát, đáy mắt anh xoẹt qua tia sáng tỏ: “Cách làm này chỉ có thể là người của Lăng gia”

Nghe đến Lăng gia, Lăng Chi Hiên liền nghĩ ngay đến Lăng Tĩnh, chỉ có lão ta đứng sau xúi giục Lăng Trí Thanh mới có chuyện như hôm nay.

“Chủ Tịch” lúc này lão quản gia đưa camera lại cho Lăng Chi Hiên, phát lại đoạn video đã quay trước lúc anh xông vào.

Càng xem, mặt Lăng Chi Hiên càng tối sầm lại, không khí quanh thân nhanh chóng như rơi vào hầm băng, gân xanh nổi lên đầy trán, đáy mắt đen thẳm sâu hút như đáy vực sâu không đáy, lóe lên tia ngoan độc, tay siết chặt lại thành nắm đấm, xem đến cuối cùng anh không nhịn được nữa, bóp nát camera trên tay, nếu không phải lúc này anh còn phải ôm để kim giữ vợ yêu thì anh nhất định đến bóp chết Lăng Trí Thanh ngay tại chỗ.

Nhưng đồng thời anh cũng không muốn Lăng Trí Thanh cùng lão già đó chết dễ dàng như vậy, anh phần nộ phóng con dao đã rút ra khỏi tay cô về phía Lăng Trí Thanh, nhất thời cả căn phòng đều là tiếng thét đau đớn của Lăng Trí Thanh, con dao cắm sâu vào bên vai trái của hắn ta.

Đúng lúc này Trình Ân cũng vừa chạy đến, nhìn thấy bình thủy tinh còn sót lại vài giọt chất lỏng màu vàng sóng sánh cùng với tình trạng của Dạ Nguyệt, Trình Ân nhíu nhíu mày rồi anh bất ngờ giật mình hỏi: “Không xong rồi, phụ nhân trúng thuốc kích dục này đã qua bao nhiêu lâu rồi?”

Lăng Chi Hiên thấy thái độ của Trình Ân, anh nhíu mày, nhớ lại thời gian trên máy camera rồi lại nhìn đồng hồ trên tường: “Khoảng 45 phút hơn, rốt cuộc đây là loại thuốc đáng chết gì?”

Trình Ân lập tức lòi bông băng cầm máu văng văng. từ trong hộp cứu thương ra, anh nhanh như tên bắn, xử lý băng bó vết thương trên tay Dạ Nguyệt cùng với những vết thương do còng tay gây ra chỉ trong vòng hai phút không hơn.

Rồi anh chích một mũi thuốc giảm đau có hiệu lực tức thì để cô ngừng gầy gĩa, xong việc anh nhanh chóng nhìn Lăng Chi Hiên nói: “Chủ Tịch, nếu anh không nhanh lên thì chỉ sợ là không kịp nữa, thuốc này nếu một tiếng sau khi uống mà không...khụ khụ....."giao hợp"... thì sẽ lập tức nhồi máu cơ tim mà chết”

“Cái gì?” Lăng Chi Hiên trừng lớn mắt nhìn Trình Ân, tức giận nhìn anh với ánh mắt sao không nói ngay từ đầu.

Trình Ân rung mình, sợ hãi trung ra cái bản mặt đáng thương hề hề, anh phải cầm máu cho phụ nhân trước nếu không phụ nhân sẽ mất máu mà chết, với đề chút nữa cho dù có kịch liệt cỡ nào thì cũng không ảnh hưởng gì đến vết thương a, vậy mà.....

Dương Lãnh Thiên đảo mắt, thức thời lập tức ra lệnh mọi người khiêng những cái xác ra khỏi phòng, quay qua nói như nhắc nhở với Lăng Chi Hiên: “Chủ tịch, thời gian không còn nhiều nữa, chúng tôi sẽ thay anh dọn dẹp những việc còn lại”

Rồi anh cũng cùng với lão quản gia và Trình Ân rời khỏi phòng, để lại không gian riêng tư cho Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt bên trong.

Nhưng mọi người vừa ra khỏi thì Lăng Chi Hiên cũng bế Dạ Nguyệt bước ra, dưới ánh mắt khó hiểu của tất cả mọi người, anh bước vào căn phòng trống bên cạnh, đóng sầm cửa lại khiến tất cả mọi người đều giật mình trở mắt ra nhìn.

Thì ra cái bệnh khiết phích theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng của Chủ Tịch trở dậy đó a ~ nghĩ rồi cả bọn nhanh chóng thu thập tàn cuộc của những chuyện vừa xảy ra.

Lần này, trong trung tâm lại có một chủ đề cực hot sắp được ra lò "nóng" hỏi vừa thổi vừa nghe a.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Trên con đường nhỏ của đại lộ trung tâm, cửa sau của quán cà phê trung tâm, người đàn ông trung niên trạc bảy mươi mấy tuổi tắt đèn rồi khóa cửa

lại.

“Hôm nay mọi người đã vất vả rồi” người đàn ông trung niên quay đầu, mỉm cười với bốn người đang đứng đợi ở phía sau lưng.

Năm người, ba nam hai nữ vừa cười vừa nói bước đi trên con đường nhỏ, hưởng thụ không khí yên tĩnh của buổi đêm thanh vắng, chốc chốc bên phía ngoài đại lộ lại có một hai chiếc xe chạy xẹt ngang.

Uông Tuấn Kiệt đang cười nói với mọi người thì điện thoại anh reo, anh xin lỗi rồi bước đi chậm lại để nghe máy: “Con nghe đây”

“Thuộc hạ của anh ta đã gọi điện cho con” Uông Tuấn Kiệt lơ đãng nhìn phía trước. “Đã cứu được cô nhóc an toàn... đúng vậy... không có bị thương nghiêm trọng...”

Đang nói thì anh ngẩn đầu lên, đột nhiên anh nhìn thấy một chiếc xe màu đen lớn đậu ở phía trước ngay cửa quẹo.

Tiếp đó chỉ trong chớp mắt xuất hiện rất nhiều người mặt đồ đen đội mũ trùm đầu đen xông về phía bốn người đang đi phía trước, chỉ trong nháy mắt bọn họ chưa kịp la lên thì đã bị đánh bất tỉnh rồi kéo lên xe.

Uông Tuấn Kiệt chưa kịp làm gì thì phía sau gáy anh một trận đau đớn kéo tới, phía trước mắt đột nhiên tối đen như mực, anh bất tỉnh ngã xuống nền đất.

Trong cơn mơ màng, Uông Tuấn Kiệt nghe được giọng khàn khàn của một người đàn ông: “Thay đoạn CCTV đã chuẩn bị trước đó”

Rồi anh lại chìm vào bóng đêm bất tận.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Lăng Chi Hiên nhìn khắp một lượt quanh căn phòng lớn hoa lệ, thiết kế cũng giống như căn phòng bên kia, xác định không có bất kì động tĩnh khác lạ nào trong căn phòng anh mới tiến về phía giường lớn ở giữa phòng.

Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng đặt Dạ Nguyệt lên giường, cởi quần áo của cô ra, kiểm tra từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, khắp cơ thể cô một lần nữa để chắc chắn cô không còn bị thương chỗ nào.

Nhìn thấy vết bầm trên cổ cô, mày anh bất giác nhíu lại, vẻ mặt lộ vẻ khổ sở đau lòng, rồi anh vươn tay vuốt ve vào vết bầm thật nhẹ nhàng.

Tất cả là do lỗi của anh, anh đã biết chắc Lăng Tĩnh sẽ không dễ dàng mà buông tha cho hai người, hai tuần qua anh luôn cho vệ sĩ ẩn theo bảo vệ vợ yêu khi vợ yêu ra ngoài, vậy mà cuối cùng anh lại mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy.

Đang lúc anh tự trách thì Dạ Nguyệt bất ngờ mở mắt ra, nhất thời cả hai người đối mắt nhìn nhau chăm chú. Mà ánh mắt của Dạ Nguyệt lúc này lại như có một tầng sương mỏng bao phủ.

Lăng Chi Hiên không khỏi giật mình, lần đầu tiên cô gái nhỏ nhìn anh bằng ánh mắt nóng rực muốn chiếm hữu anh "lộ liễu" như thế này, làm cho trái tim anh không khỏi run lên đập thật nhanh, như muốn bị ánh mắt đó thiêu đốt.

Dạ Nguyệt bất ngờ mỉm cười, cô ôm lấy anh, dựa thể lật người lại lên phía trên anh, vươn tay luồn vào tóc anh rồi chủ động chậm chậm hôn lên trán, lên mũi, lên hai bên gò má anh, giống như vừa hôn vừa nhấp nhấp thưởng thức một món ăn ngon nào đó.

Lăng Chi Hiên cũng không cản cô, chỉ vươn tay ôm lấy eo cô, mắt dường như không thể rời khỏi nhất cử nhất động của cô: "Bảo bối...."

Dạ Nguyệt để ngón tay lên miệng anh, cô nhẹ nhàng kề môi lại gần ngón tay đang chặn miệng anh "Suyt" một tiếng, rồi cô cong khóe môi mỉm cười như anh vẫn thường làm, đôi mắt trong suốt long lanh tà mị nhìn anh thật quyến rũ, vừa nhìn vào mắt anh, tay cô vừa trượt dọc xuống cổ rồi xuống lồng ngực anh, do áo anh thường không cài ba nút nên cô dễ dàng luồn tay vuốt ve vào da thịt rắn chắc của anh.

Đôi mắt cong cong mị hoặc vẫn chăm chú nhìn anh như đốt lửa, Lăng Chi Hiên lập tức cảm giác như có luồng điện đang chạy dọc cơ thể, nhất thời nơi nào đó liền có phản ứng.

Dạ Nguyệt cảm nhận được chỗ nào đó cứng rắn, cô đặt nhẹ môi lên môi anh cười khúc khích như tiếng suối chảy, hai tay nhỏ vuốt ve lồng ngực anh, cơ thể mềm mại không xương uốn éo trượt xuống dưới, hai chân quắp vào hai bên hông anh, cọ qua cọ lại ở nơi đang nóng rực căng cứng của anh như trêu chọc, giọng điệu mềm mại như nước: "Anh thật là hư nha, chồng yêu"

Lăng Chi Hiên hít sâu vào một hơi như nín thở, luồng nhiệt nóng rực như chạy rần rần khắp cơ thể anh, cổ họng anh khô nóng, anh cứng người như muốn phóng thích bản thân, cảm tưởng như người vừa uống thuốc thúc tỉnh là anh chứ không phải là cô.

Nếu như đây là cách vợ yêu quyến rũ anh thì vợ yêu thật sự đã thành công rồi.

Không đợi cô có bước tiếp theo, anh vẫn còn nhớ những lời Trình Ân nói, nếu anh mà để cô tự do thì anh sợ bản thân sẽ chìm đắm vào vuốt ve

mềm mại của cô mà quên mất thời gian cấp bách.

Lăng Chi Hiên lập tức kéo khóa quần, nắm lấy eo cô giữ chặt rồi đẩy vật đang sưng phồng lên vào trong cơ thể cô, thật ra một phần cũng là do anh không đợi được nữa, anh muốn cô ngay lập tức, ngay cả quần áo anh vẫn chưa kịp cởi.

Dạ Nguyệt đang ôm cổ, nhắm nháp môi anh như trêu đùa thì bất ngờ bị vật nóng rực trượt sâu vào bên trong, cô không nhận được cản mạnh vào môi anh đến chảy máu.

Mùi máu cùng với vị máu tanh càng làm anh hưng phấn, anh giữ lấy đầu cô, chiếc lưỡi mềm mại tiến công thần tốc vào miệng cô, cuồng dại mút chặt lấy môi cô, bên dưới hông anh tự động di chuyển trong vô thức, tìm kiếm khoái cảm nguyên thủy đã hai tuần qua anh không được nếm trải.

"Cởi áo cho anh" Lăng Chi Hiên phun khí nóng trên môi cô, cong khoe môi mờ ám nói.

Dạ Nguyệt như mèo con cực kì ngoan ngoãn vâng lời, cơ thể pháp phồng nhấp nhô theo động tác của anh, vừa trượt tay xuống tháo những chiếc cúc áo sơ mi, anh ngồi dậy để cô dễ dàng cởi áo cho mình, đáy mắt nồng đậm ái dục nhìn chăm chú vào mắt cô, hai người vừa thờ dốc vừa nhìn nhau trong im lặng, cứ như muốn thu giữ hình ảnh đối phương vào tận sâu trong đáy mắt mình.

"Em tỉnh chưa?" Lăng Chi Hiên ôm lấy vòng eo đang lay động của cô, vuốt ve vào lưng cô, thật khó có cơ hội cô ngoan ngoãn nghe lời anh như vậy.

Dạ Nguyệt không trả lời, chỉ vươn tay ôm cổ anh, kề môi lại hôn môi anh, chủ động trượt lưỡi vào trong miệng anh, mô tả khắp khoang miệng anh, rồi cuộn lấy chiếc lưỡi ướt át của anh, đây đưa triển miên không muốn buông ra.

Lăng Chi Hiên cuộn lại lưỡi cô, mút lấy môi cô trong mê đắm, anh vừa di chuyển vừa nằm đè cô xuống giường, luồn tay vào tay cô, mạnh mẽ kết hợp với cô, mồ hôi vì luật động mà tuôn ra không ngừng, chảy dọc khắp cơ thể nóng bỏng của hai người, căn phòng lớn lại như có luồng nhiệt nóng rực, khắp nơi đều là hơi thở của ái dục hoan lạc, âm thanh trên giường kịch tình như trêu chọc người tò mò đồ mật.

Lần này, Dạ Nguyệt không chỉ nương theo mà còn phối hợp động tác hết sức ăn khớp với anh, chủ động cùng anh luật động di chuyển, chủ động đón nhận to lớn nóng bỏng bên dưới của anh mạnh mẽ kịch liệt đánh vào bên trong cô, càng làm anh như bị nhấn chìm vào khoái cảm mãnh liệt tê dại nhất từ trước đến giờ, muốn kìm chế để không làm đau cô cũng không kìm chế được.

Chỉ có thể hết lần này đến lần khác cuồng dã chiếm hữu cô, đi sâu vào trong nơi tư mật nhất của cô mà công thành đoạt đất, hết lần này đến lần khác phóng thích tất cả mầm mống của anh vào bên trong nơi sâu thẳm nhất của cô.

... ..

Dạ Nguyệt vừa hưởng thụ khoái cảm vừa cúi đầu hôn dọc xuống cổ anh, cả cơ thể cô vì hoan ái mà đỏ lên quấy rầy, lúc này anh cũng để cô tự do làm loạn vuốt ve trên cơ thể mình, hôn hôn liếm liếm cắn cắn khắp người anh, trêu đùa gặm gặm mút mút vào hai vật nhỏ nhô lên trên ngực anh, Dạ Nguyệt vừa ậm ừ trong miệng vừa liếm môi ngẩn đầu mỉm cười với anh: "Ông xã em thật ngon miệng"

Vì cô nói quá đột ngột làm người nào đó đang hưởng thụ nên không kịp phòng bị, vừa nghe vậy liền không nhận được lập tức căng cứng người giải phóng vào bên trong cô lần nữa, lần đầu tiên anh chỉ mới vừa luật động chưa đến mười phút đã như thế này, cảm giác giống như bản thân bị mắc bệnh yếu sinh lý....

Anh cau mày nhưng cũng cảm thấy buồn cười luồn tay vào tóc cô, ấn đầu cô xuống cắn vào môi cô: "Trừng phạt em vì cái miệng gây họa", anh quyết định sau này có làm chuyện này thì nhất định sẽ chỉ để cô rên rỉ chứ không để cô nói được tiếng nào nữa, anh không ngờ người bình thường ít nói lời kịch tình như vợ yêu mà một khi chủ động nói lại có tầm sát thương lớn đối với anh như thế này.

Dạ Nguyệt không biết vì một lần mình không biết gì mà đã để lại mối hiểm họa về sau, đúng là cô chỉ có thể khóc ngất lên ngất xuống chứ không thể nói được chữ nào nữa a.

... ..

Khi Dạ Nguyệt mở mắt ra lần nữa cũng là lúc cô đã tỉnh táo hoàn toàn, cô nhủ mày xoa xoa thái dương, đầu cô nhức như búa bổ, cứ như vừa tỉnh dậy sau khi làm một con sâu nát rượu a.

Đột nhiên như nhớ ra gì đó, cô giật mình ngồi dậy kéo chăn lên nhìn vào trong chăn, thấy mình không mặc quần áo, cảm giác rõ ràng nơi đó có dấu hiệu đã....., những vết bầm dập mờ trên da thịt trắng nõn, cô liền cứng đờ người chết lặng tại chỗ.... đáy mắt trống rỗng.... đầu óc cũng trống rỗng....tim cô như ngừng đập, muốn vỡ nát ra thành ngàn mảnh vụn....

Lăng Chi Hiên bước ra từ trong phòng tắm, chỉ quần mỗi khăn tắm ngang hông, để lộ ra cơ thể cường tráng rắn chắc mê luyện nhân sinh, thấy vợ yêu đang ngồi trên giường đôi mắt trống rỗng, anh nhíu mày bước nhanh về phía cô: "Em sao vậy, bảo bối?"

Dạ Nguyệt nhìn thấy anh bước ra, cô nhất thời ngây ngốc nhìn anh, ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, ký ức cuối cùng của cô chính là cô tự lấy dao đâm vào tay mình, dùng con dao để ép buộc bản thân tỉnh táo....

"Em.... chuyện gì đã xảy ra vậy anh?" Dạ Nguyệt nhủ mảy có gắng nhớ lại những chuyện tiếp theo sau đó, nhưng hoàn toàn không nhớ ra chút gì.

Lăng Chi Hiên mất xoẹt qua tia sáng rồi nhanh chóng giấu đi, chuyển qua về mặt đáng thương nhìn cô, hết như rất uất ức vì bị cô ăn hiếp: "Em không nhớ sao? Hôm qua em đã tấn công anh, rồi em còn hết lần này đến lần khác.... ăn anh..."

Dạ Nguyệt lập tức trợn mắt nhìn anh, khóe miệng co rút không thể tưởng tượng được cái người luôn ép buộc cô đến khi cô không còn sức để mà khóc lóc la hét, lại đang ra vẻ uất ức đáng thương vì bị cô tấn công: "Không thể nào, anh không được xạo em"

"Vợ yêu, em còn nghi ngờ anh? Em ăn xong rồi muốn phải bỏ trách nhiệm có phải hay không? Anh có bằng chứng rõ ràng đây" anh lập tức chỉ vào dấu hôn trên khắp cơ thể mình, chỉ vào vết thương bị cắn trên môi, lại ra vẻ tổn thương vì vợ yêu không tin mình.

Đúng là có những vết bầm trên người anh nha, mặt Dạ Nguyệt đột nhiên bạo hồng nóng bừng lên, cô thật sự đã không kìm chế được bản thân mà tấn công anh sao?

A!! Thật là mất mặt quá đi, có cái hồ nào cho cô chui xuống không?

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ ôm mặt ngượng ngùng, anh âm thầm cong khóe môi cười trộm, nhìn thấy đôi mắt trống rỗng của cô, anh làm sao không biết cô đang có cảm giác gì, chỉ có thể âm thầm đau lòng vì phản ứng ngốc nghếch của cô.

Anh ngồi xuống giường, vươn tay bế cô lên đặt vào trong lòng mình, bao bọc siết chặt lấy cơ thể nhỏ bé của cô, mềm giọng nói như an ủi: "Không sao đâu bảo bối, anh cho phép em ăn anh, chỉ cần em muốn, anh sẵn sàng làm thức ăn cho em no bụng bất cứ lúc nào"

Dạ Nguyệt nghe xong muốn sặc nước miếng, co rút khóe miệng càng dữ dội, người này đã được lợi còn ra vẻ an ủi cô nữa a.... anh càng ngày càng vô sỉ a.... người đàn ông trầm tĩnh lạnh nhạt của cô đâu mất rồi? Ông trời mau chóng trả lại người đó cho cô đi a ~~~

Đang đen mặt thì cô nghe anh nói tiếp: "Em mãi mãi chỉ thuộc về mình anh, bảo bối" nói vậy cũng như âm thầm nói với cô anh đã đến kịp lúc, cô không có thất thân với người đàn ông khác ngoài anh.

Anh biết cô cũng có xu hướng giống như anh, nếu đã chọn một người thì sẽ nhất mực giữ trọn thủy chung với người đó, điều này vốn dĩ đã trở thành một nguyên tắc ngầm ăn sâu vào trong tâm trí của cả hai người.

(Lời tác giả: Anh còn phải bổ sung bản thân bị mắc bệnh khiết phích khó tính hết như mấy lão già nữa a :v =)))

Nhớ đến đoạn video anh xem vào hôm qua, anh đau lòng nắm lấy tay cô, âu yếm hôn vào lòng bàn tay đang quấn băng của cô, tất cả đều là lỗi của anh.

Dạ Nguyệt nhắm mắt hưởng thụ cảm giác bình yên trong lòng anh, cô không biết nếu cô tỉnh dậy mà nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đang nằm bên cạnh mình thì cô sẽ phát điên lên như thế nào đây.

Dù cho anh có chấp nhận cô thì cô cũng không thể nào chấp nhận được bản thân mình.

Đang suy nghĩ thì cô đột nhiên nghe anh nói: "Anh sẽ nhanh chóng giải quyết dứt khoát bên Lăng gia" để không ai có thể làm thương tổn đến em được nữa.

Trước đây, anh trở về nơi đó chỉ là muốn kéo Lăng Thành xuống khỏi chiếc ghế chủ tịch mà ông ta đã dùng đủ mọi thủ đoạn từ hăm dọa cho đến giết hại người khác để có được, cùng với những người một lòng theo anh từ trước đến giờ bên Lăng gia.

Còn bây giờ, Lăng Tĩnh và Lăng Trí Thanh...

"Sao anh tìm được em vậy?" Dạ Nguyệt thấy ánh mắt của người nào đó lạnh lẽo, cô lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, tay nhỏ vuốt vuốt vào lồng ngực của anh như an ủi.

Lăng Chi Hiên để tay lên tay cô, bao lấy bàn tay nhỏ của cô, cong khóe môi: "Nhờ biển số xe và tra CCTV hai bên đường, anh biết Lăng Trí Thanh làm việc luôn để lộ rất nhiều sơ hở, quả nhiên biển số xe hoàn toàn là thật nên rất dễ truy tìm được tung tích của nó, chỉ phải tốn một chút thời gian để giải quyết đám người cản đường của bên Lăng gia thôi"

Đó chính là sai lầm của Lăng Tĩnh, lợi dụng một tên kém cỏi như Lăng Trí Thanh.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới... đã trở lại oOo

Trong bóng đêm tĩnh mịch, hai đạo bóng đen xoẹt qua xoẹt lại ẩn nấp trong bóng tối, thoát ẩn thoát hiện như bóng ma, hòa vào làm một với đêm tối sâu thẳm.

"Hắc Miêu, ta đã đột nhập thành công hệ thống camera CCTV rồi, cả hai người có 10p để thực hiện nhiệm vụ" giọng nói đàn ông vang lên từ

chiếc tai nghe màu đen đang gắn vào bên tai của một trong hai bóng đen.

“Rất tốt” thiếu nữ trong trang phục đen tuyền cong khoe môi bên trong chiếc mặt nạ, quay sang một thiếu nữ khác cũng trong trang phục đen gập đầu ra hiệu. “Đến lúc hành động”

Hai đạo bóng đen lại một lần nữa hòa vào bóng tối.

.....

Lão quản gia từ trong thư phòng bước ra, nhẹ nhàng khóa chặt cửa phòng rồi xoay người rời đi. Đột nhiên một cơn gió thoảng xoẹt qua người ông ta, quần áo bị hất tung lên một chút rồi lại trở về vị trí cũ.

Lão quản gia cảm nhận được cái lạnh rét thấu xương của sương đêm, xoa xoa tay nhanh chóng di chuyển trở về phòng ngủ của mình.

Đội người đàn ông trung niên đi khỏi, hai bóng dáng mềm mại với đường cong quyến rũ lại xuất hiện lần nữa bên cạnh góc cây cạnh thư phòng.

“Đã lấy được?” Hắc Miêu khịt nhẹ mũi.

“Tất nhiên” Linh Miêu quơ quơ chùm chìa khóa trước mặt Hắc Miêu. “Chỉ là trò trẻ con”

“Hai đại tiểu thư, chúng ta không có nhiều thời gian” giọng nói đàn ông lại vang lên trong tai nghe của hai người, hồi thúc.

“Vĩ, anh thật không có kiên nhẫn, như vậy làm sao có thể đoạt được chị của tôi” Hắc Miêu cười hắc hắc, trêu chọc.

“Hắc Miêu, em bớt nói đi” Linh Miêu tròn mắt nhìn cô gái nhỏ bên cạnh mình. “Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra bảo vật”

Hắc Miêu le lưỡi, rồi nhanh chóng cùng Linh Miêu vào thư phòng. Bên trong thư phòng, ở giữa và bên trái cánh cửa đều là giá sách, bên phải là một thư án. Nhìn sơ qua có thể nói thư phòng này hoàn toàn giống như thư phòng thời cổ đại, vẫn còn giữ được toàn vẹn tính cổ đại của nó, thiết bị điện tử ở đây đều được trang bị một cách khéo léo nhất để không làm mất đi phong thái cổ xưa.

“Tôi nói cho hai người biết a, “bảo vật” chỉ là một mặt khẩu thôi, nếu hai người mà biết bên trong nó là cái gì, chỉ e là....” Tề Vĩ nhẹ giọng nói.

“Anh nói nó là mấy cái đĩa có đúng không?” Linh Miêu nhú mày hỏi.

“Đúng vậy” Tề Vĩ khẳng định. “Chúng được giấu bên trong một cái kết sắt”

Hắc Miêu và Linh Miêu chia ra tìm kiếm khắp xung quanh phòng, nhưng không tìm thấy cái kết sắt nào.

“Không tìm thấy” Hắc Miêu dậm chân tức giận.

Linh Miêu đảo mắt rồi đột nhiên như nhận ra gì đó: “Đây chỉ là thư phòng nổi”

“Ý của chị là?” Hắc Miêu ngạc nhiên.

Linh Miêu dậm mạnh chân lần nữa, không ngoài khả năng phát hiện nền bên dưới rỗng: “Vĩ vậy mà chúng ta không thấy cơ quan an ninh nào ở đây, hóa ra là vì vậy”

Đang lúc hai người tìm kiếm cơ quan ngầm thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, xen lẫn tiếng bước chân còn có tiếng gậy gõ xuống nền.

Lăng Tĩnh mở cửa thư phòng, cùng với một người đàn ông vận vest đen bước vào thư phòng. Người đàn ông nhanh chóng kiểm tra một lượt quanh thư phòng, không thấy có dấu hiệu lạ nào mới bước trở về bên cạnh Lăng Tĩnh chờ chỉ thị.

“Canh bên ngoài” Lăng Tĩnh lạnh nhạt dặn dò, chờ cho người đàn ông ra khỏi phòng, ông ta mới bước đến thư án, ngay chỗ giá để bút, ông ta lật ngược lên để lộ ra một nút bấm màu đỏ.

CẠCH! Lăng Tĩnh cùng chiếc ghế từ từ chìm sâu xuống lòng đất, sau đó chiếc ghế lại trở về vị trí cũ, nhưng đã không thấy người đâu.

Cả hai chị em nguy trang ở nơi nào đó trong bóng tối bên trong thư phòng, lúc này mới nhỏ giọng lên tiếng.

“Thời gian sắp hết mười phút rồi a” Hắc Miêu nhú mày nói.

“Thực hiện kế hoạch B” Linh Miêu lạnh lẽo nhìn vào nơi Lăng Tĩnh biến mất.

Hai tiếng trôi qua, lúc này Lăng Tĩnh lại lần nữa xuất hiện, rồi cùng với người đàn ông vận vest đen rời đi.

“Hành động” Linh Miêu ra hiệu.

Hai người làm theo động tác vừa nảy của Lăng Tĩnh, cuối cùng cũng xuống được phía mặt thất bên dưới lòng đất, cảnh tượng dần dần hiện rõ ra trước mắt, hai chị em không khỏi đứng sững người.

“Vốn dĩ định nói hai người đừng nhìn, nhưng đã quá muộn” Tề Vĩ thở dài, thông qua chiếc camera nhỏ trên tai nghe, anh có thể thấy được cảnh tượng mà hai người vừa thấy.

Chỉ thấy bên dưới cái mặt thất đó, hai người phụ nữ khỏa thân trên thân máu thịt be bét, cả hai người đều bị treo thành hình chữ đại trên hai ván gỗ đặt kề bên nhau, khỏi phải nói trong căn phòng này hoàn toàn là những dụng cụ SM hiện đại và những dụng cụ dành cho việc hành hình thời cổ đại.

“Hắc Miêu, Linh Miêu, chúng tôi đã chuẩn bị theo yêu cầu của các cô” giọng nói của Dương Lãnh Thiên đột nhiên vang lên, kéo hai người trở lại hiện thực.

“Tôi muốn cứu hai cô ấy” Linh Miêu lạnh lẽo nói, khí lạnh tản ra quanh thân.

Tề Vĩ bật cười trong tai nghe: “Được, tôi cũng đã chuẩn bị tới phương án này rồi”

“Hắc hắc Tề Vĩ, anh thật là hiểu chị tôi” Hắc Miêu lại cười trừ chọc.

“Tất nhiên, tôi là hôn phu của chị cô mà” Tề Vĩ giọng điệu lười biếng mang theo vài phần đùa bỡn nói.

“Bớt giỡn đi” Linh Miêu hừ nhẹ rồi cô bước nhanh về phía hai người phụ nữ, tháo dây trói cho hai người rồi lay lay để gọi hai người tỉnh, Hắc Miêu thấy vậy cũng đến giúp một tay.

Khi hai người phụ nữ tỉnh dậy, không khỏi hoảng sợ kinh hoàng liên tục van xin Lăng Tĩnh tha mạng, trong đáy mắt là khiếp sợ đến tận cùng. Sau khi được Linh Miêu và Hắc Miêu giúp cho tỉnh táo lại mới khóc như nước lũ kéo về.

“Các cô có biết ở đây có một cái kết sắt nào không?” Hắc Miêu nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói là thương cảm không hề che giấu.

Một người yếu ớt nâng tay chỉ về phía dàn roi da đối diện: “Tôi đã từng thấy ông ta mở cửa từ đó”

“Vậy ra còn một mặt thất ngầm nữa?” Linh Miêu nhướn mày.

Cả hai đều gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Trong căn phòng tối với những trang thiết bị công nghệ hiện đại trang bị khắp phòng, xen lẫn vào những trang thiết bị đó là bảy dàn máy vi tính với thiết kế siêu đặc biệt, Tề Vĩ ngồi ở chiếc máy vi tính ở giữa căn phòng, bàn tay anh đang gõ phím cực nhanh, mày nhíu chặt lại về đêm chiều suy nghĩ.

"Chủ tịch, chúng ta phải làm sao?"

Hai bên bên cạnh anh, mỗi bên là ba người đàn ông thuộc ba quốc tịch khác nhau đang ngồi xung quanh anh, mỗi người điều khiển một máy vi tính và thiết bị của riêng mình. Bọn họ là những Hacker thiên tài được Lăng Chi Hiên tìm thấy trên khắp thế giới và đồng ý làm việc dưới trướng anh, một người có thể làm công việc tương đương với mười mấy người. Tề Vĩ là lãnh đạo của bọn họ, tất nhiên anh là Hacker giỏi nhất nên mới có thể đảm nhiệm được vị trí này.

Lăng Chi Hiên và Dương Lãnh Thiên đang đứng phía sau bọn họ và quan sát tiến độ thực hiện nhiệm vụ.

Mới vừa nảy tất cả mọi người đều nghe được Hắc Miêu và Linh Miêu báo lại, không thể tìm thấy nơi mở ra cánh cửa dẫn vào mặt thất ngầm thứ hai. Nhân tiện nói luôn, Hắc Miêu và Linh Miêu là một trong những biệt đội điệp viên cao cấp của trung tâm.

"Kết nối thiết bị quét cơ quan an ninh vào camera của bọn họ" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói.

Tề Vĩ nhận mệnh, lập tức lại tiếp tục gõ như điên trên bàn phím, tốc độ nhanh đến độ người bình thường khó có thể nhìn thấy anh đang gõ cái gì.

"Đã kết nối" Tề Vĩ dừng động tác, rồi anh nói vào trong tai nghe. "Có thể truy tìm vị trí được rồi"

Chỉ năm phút sau, bọn họ lại nghe được Hắc Miêu báo cáo, giọng điệu không che dấu được vui sướng: "Tìm thấy rồi"

Nhưng đột nhiên cả bọn lại nghe được tiếng chửi thề của Hắc Miêu: "TMD! Lão già này đúng là con cáo già"

Tiếp theo đó là giọng nói lạnh nhạt của Linh Miêu: "Vĩ, tôi sẽ kết nối bảng điều khiển qua điện thoại, bên trong được thiết lập một mạng lưới laser cực kỳ nhỏ, không có bất kỳ khe hở nào, ngay cả một con muỗi cũng không thể lọt qua"

"Được" Từ Vĩ nói xong rồi quay qua nói với sáu người. "Chuẩn bị giải mã"

Công việc này không hề đơn giản như giải một mật mã để mở một cánh cửa điện tử nào đó, Lăng Tinh đã cho thiết lập cơ quan an ninh cực kỳ tối tân trên thế giới. Kết hợp với trình độ của bảy người thì cũng phải tốn một chút thời gian với nhiều công sức mới có thể tìm ra, nếu là người khác khả năng giải được mã là cực kỳ thấp, những người nằm trong phạm vi cực kỳ thấp đều là một Hacker nổi tiếng ngầm trên thế giới, thân phận cùng nhân dạng luôn luôn là điều tối mật cùng cấm kỵ.

"Hừ, không biết bên trong có cái thứ bảo vật gì mà ông ta phải làm đến mức độ này" Hắc Miêu lại khó chịu chửi rủa.

"Hắc Miêu, cô vẫn nóng tính như ngày nào" Dương Lãnh Thiên cong khóe môi, trêu chọc. "Lát nữa cô sẽ biết đó là thứ gì, dù sao liên quan đến địa vị cùng mạng sống của lão già đó nên lão ta cẩn trọng như vậy vẫn là điều hiển nhiên"

"Tôi muốn biết lắm rồi đây, anh có thể nói huych toẹt ra được không, đừng có giả thần giả quỷ ở đây a" giọng điệu sắc bén, Hắc Miêu bĩu môi xem thường.

"Dù sao thì tận mắt xem sẽ hứng thú hơn nhiều" Dương Lãnh Thiên vẫn thích đùa dai, cười hề hề nói.

"Nếu vậy thì sao anh không im miệng đi, còn nói kiểu mập mờ đáng chết đó làm quái gì" Hắc Miêu tức giận dậm chân.

Dương Lãnh Thiên đang định trêu chọc tiếp thì nghe giọng điệu lạnh nhạt của người bên cạnh: "Từ Cảnh và Trình Ân đã đến đâu rồi?"

Phải nói lần hành động này, Lăng Chi Hiên đã điều động tất cả đội ngũ những lãnh đạo cấp cao của trung tâm đi thực hiện nhiệm vụ, dốc hết mọi công sức âm thầm điều tra những bí mật đen tối bị che giấu tưởng chừng như không hề tồn tại.

"Trình Ân và đội cậu ta vừa báo lại, cậu ta đã xác định được các bệnh án mật bị che giấu từ bệnh viện lớn của Lăng gia, đều có liên quan mật thiết đến những sự việc chúng ta đã điều tra được trước đó" Dương Lãnh Thiên lập tức thu lại vẻ trêu hoa ghẹo nguyệt của mình, nghiêm túc báo cáo. "Bên phía Từ Cảnh và đội của mình, đang lục lại chi tiết những vụ án đó, kèm theo những thông tin không được báo cáo trong hồ sơ của cảnh sát"

Vừa báo cáo xong liền nghe Tề Vĩ lên tiếng: "Chủ tịch, đã giải mã xong nhưng..."

"Như thế nào?" Lăng Chi Hiên nhướng mày, đáy mắt lóe lên tia khó hiểu, anh biết chắc chắn lão già đó sẽ không sơ suất như vậy, dù là tình huống xấu nhất lão ta cũng đã trù tính trước.

"Cơ quan này đặc biệt ở chỗ được thiết lập thêm một lớp phòng vệ, dù đã giải mã nhưng vẫn có một thiết bị kích hoạt động được giấu ở đâu đó bên trong, theo như phán đoán rất có thể trên sàn nhà hoặc ở nơi gần bảo vật, nếu không cẩn thận chạm trúng thì..." Tề Vĩ nhăn trán, buồn bực nói.

Lăng Chi Hiên trầm ngâm một lúc rồi anh lên tiếng: "Để chắc chắn, di chuyển trên vách tường, tránh trần nhà và nền nhà"

Lập tức nghe tiếng đáp tuân mệnh của Hắc Miêu và Linh Miêu. Bọn họ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống, dù có là di chuyển trên trần nhà hay là bám vào vách tường trơn tuột bằng phẳng cũng không hề gì, tất cả đều có gắng tay được thiết kế dùng để bám vào mọi mặt phẳng, tất nhiên cũng có điểm hạn chế là nó sẽ không chịu được lâu nên phải di chuyển thật nhanh.

Cho đến khi bọn họ di chuyển đến bật thềm nhô cao hơn sàn nhà phía đối diện cánh cửa mật thất mới dừng lại, phía trên tường của bật thềm là chiếc tủ âm tường với cánh cửa sắt hình vuông và con quay thật lớn có mã số phía trên.

"Có một bậc thềm phía dưới tủ sắt" Linh Miêu báo cáo lại bối cảnh, ngầm hỏi chỉ thị của Lăng Chi Hiên, bọn họ sắp hết thời gian bám vào vách tường rồi a.

"Bước xuống đi" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, thật ra anh đã có một phán đoán khác, để cho Hắc Miêu và Linh Miêu bám vào vách tường chỉ là để phòng, anh biết Lăng Tinh sẽ gài cái bẫy đó ở nơi mà người khác nhất định phải chạm vào đó chứ không có để xung quanh phòng với xác suất bị chạm vào cực thấp như vậy.

"Đến lượt em ra tay" Hắc Miêu làm động tác xoắn tay áo, mặc dù cô không có tay áo để xoắn a, dù sao cô cũng là chuyên gia trong lĩnh vực bẻ khóa, từ khóa thường cho đến tất cả mọi loại khóa có mã số như thế này.

"Tại sao Lăng Tĩnh lại không cho người canh gác phía dưới này nhỉ, ông ta tự tin vào cơ quan an ninh này đến vậy sao?" Hắc Miêu vừa thực hiện vừa nói nhảm, thói quen khó bỏ của cô nàng a.

"Ông ta tự tin cũng phải thôi, cơ quan an ninh tối tân này vốn dĩ là cơ quan mới được thiết lập thành công của bên FBI, lại được âm thầm tung ra thị trường đen vào một năm trước, đã từng có rất nhiều hacker thử tấn công cũng không thể phá thành công" Dương Lãnh Thiên làm như không để ý, ngược lại phụ họa theo cô. "Hơn nữa, những bí mật ở dưới này ông ta không thể cho bất cứ ai biết, chỉ cần có một người biết thì nguy cơ những thứ mà ông ta gây dựng từ trước đến giờ sẽ tan thành mây khói càng có khả năng cao hơn, bí mật tốt nhất vĩnh viễn chỉ nên có một mình ông ta biết"

"Biết rồi, anh bớt làm nhảm để tôi tập trung a" Hắc Miêu không kiên nhẫn nói, nhưng có thể nghe được tiếng cười hắc hắc rất nhỏ của cô nàng.

Cạch! Một tiếng khớp vào nhau, cũng đồng nghĩa với việc cánh cửa đã được bẻ khóa thành công. Cả hai mở kết sắt ra, bên trong là những chiếc đĩa CD nhỏ nhắn cùng với rất nhiều hình ảnh, không chỉ vậy còn có những tập tài liệu rất cũ. Và cuối cùng chính là viên kim cương cực lớn màu đỏ như máu cùng những viên kim cương nhỏ xung quanh, được đặt bên trong một chiếc hộp thủy tinh chữ nhật trong suốt sang trọng.

"Lần đầu tiên em nhìn thấy kim cương màu đỏ đó a" Hắc Miêu trố mắt cảm thán, viên kim cương lớn như thế này thật sự kích thích trái tim của người nhìn quá đi, nếu như là cô trước đây thì chắc chắn cô đã cuờm nó đi rồi a.

Linh Miêu lúc này mới cười cười nhìn cô, vừa lúc Linh Miêu đang định vươn tay lấy đĩa CD thì giọng nói lạnh lẽo vang lên trong tai nghe: "Không được đụng vào bất cứ đồ vật gì bên trong đó"

"Nhưng Chủ Tịch, nếu vậy thì làm sao lấy được bảo vật?" Linh Miêu nhíu mày khó hiểu.

"Tìm xem hai bên vách có gì khác thường hay không?" vẫn là giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc, cũng không có bất kỳ độ ấm nào.

Một phút im lặng trôi qua, lại nghe thấy tiếng reo trong trẻo của Hắc Miêu: "Ah! Phía bên phải có một kết sắt nhỏ được nguy trang rất cẩn thận" quả thật nếu không chú ý thì không thể phát hiện ra nha.

"Cẩn thận, đừng có chạm vào bất cứ đồ vật gì phía ngoài đây nhé" Dương Lãnh Thiên cùng Tề Vĩ lúc này cũng đã nhận ra thâm ý của Lăng Chi Hiên.

Những thứ phía ngoài chỉ là mồi nhử thôi, một khi chạm vào đồng đĩa CD hay viên kim cương cũng đều sẽ khởi động cơ quan, lúc đó thật sự sẽ bị mạng lưới laser cắt nát ra thành ngàn mảnh vụn a. Lăng Tĩnh quả thật là lão hồ ly ngàn năm, đánh vào lòng tham không đáy của con người, hóa ra vì vậy mà ông ta mới không cần đến người canh gác.

Khi cả hai mở ra được kết sắt nhỏ, nhanh chóng thu thập đồng hình, tài liệu và đĩa CD nhỏ bên trong.

"Này rốt cuộc bên trong CD là cái gì vậy?" Hắc Miêu nhìn không được hỏi, cô vẫn không thể biết được cái quái gì bên trong như lời Dương Lãnh Thiên đã nói.

"Nhìn thấy đồng hình mà cô còn không biết sao?" Dương Lãnh Thiên cười hắc hắc.

"Ý anh bảo tất cả đều là phim nóng à?" Hắc Miêu khó tin nói, báu vật cái quái gì chứ.

"Cô phải nói là bằng chứng phạm tội của ông ta mới đúng, nó không chỉ đơn giản là phim nóng" Tề Vĩ xen ngang, nếu không có những thứ này thì những vụ án mà bọn họ âm thầm điều tra đều sẽ đi vào ngõ cụt, là một bằng chứng quan trọng không thể thiếu. "Nhờ mấy cái thứ này mà Lăng Tĩnh mới leo được đến vị trí cao nhất Lăng gia ngày hôm nay"

... ..

Một tuần sau sự việc Dạ Nguyệt bị Lăng Trí Thanh bắt đi, báo đài đột nhiên rộ lên một tin tức gây chấn động khắp thế giới, trên tất cả các tiêu đề của các tờ báo cả trong lẫn ngoài nước đều liên quan đến tin tức "Thập gia Lăng Tĩnh là kẻ cuồng dâm, giết hại vô số thiếu nữ vô tội".

Ngoài ra còn kèm thêm những tin tức như "Coi trời bằng vụn" "Coi mạng người như cỏ rác" "Giết người vì cuồng quyền"..... vâng vâng.....

Không biết từ đâu trên web lại xuất hiện rất nhiều video tự quay, tất cả đều là liên quan đến Lăng Tĩnh, bỏ thuốc kích dục, cưỡng bạo thiếu nữ vô tội. Không chỉ vậy, trong video còn xuất hiện phụ nhân của những người làm chức vụ cao trong chính phủ hay những người bên phía bốn đại gia tộc, bị Lăng Tĩnh hãm hại cưỡng bạo rồi uy hiếp, phải cắn răng nghe theo sự sai khiến của ông ta, cuối cùng bị ông ta sát hại để bịt đầu mối.

Bằng chứng về cái chết được che giấu hoàn hảo của những người có chức có quyền, những nhà tài phiệt nổi tiếng, đều được gửi đến cho cảnh nhà báo cùng lực lượng cảnh sát.

Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, tất cả mọi tội trạng của Lăng Tĩnh đều được phơi bày ra trước ánh sáng, từ khắp các trang web, mặt báo đến bên phía cảnh sát đều tham gia vào điều tra và chứng thực tất cả mọi bằng chứng, nhân chứng cùng tang vật nhận được đều là thật, không phải do người cố tình ngụy tạo.

Lăng Tĩnh lập tức bị Lăng gia chủ động giao cho cảnh sát cùng người của ba đại gia tộc còn lại, để họ toàn quyền xử trí, Lăng gia phải sạch hoàn toàn quan hệ không muốn dính dáng, chứng minh những tội ác đó chỉ là hành động cá nhân của Lăng Tĩnh.

Ngày đó khi Hắc Miêu và Linh Miêu rời đi, Lăng Tĩnh đã như ngồi trên đồng lửa, nỗ lực dùng mọi thủ đoạn để điều tra tung tích của bọn họ nhưng cuối cùng đều là vô ích.

Ông ta lại cho người đi thiêu hủy hết những tài liệu liên quan vốn dĩ chỉ dùng để che mắt lúc xảy ra vụ án, để sau này dù cho phía cảnh sát có điều tra cũng không thể xác thực được những thứ trong CD là thật.

Nhưng ông ta luôn chậm một bước so với tổ chức bí mật đáng chết đó. Cuối cùng khi mọi chuyện bị phơi bày, ông ta đang âm thầm ngụy tạo ra chính cái chết của bản thân mình để chạy trốn thì lại bị những lão già bên Lăng gia đi trước một bước, giam lỏng ông ta bên dưới mật thất khác của Lăng gia, thông báo cho người của ba đại gia tộc cùng lực lượng cảnh sát đến trực tiếp bắt đi.

Ông ta vẫn chưa kịp có thời gian để suy nghĩ thì đều đã bị người đi trước một bước cản mọi đường lui của ông ta, thật sự giống như là chết mà không kịp chớp mắt một cái.....

***** Ò Ó O Lăn ranh giới.... oOo

Buổi sáng đẹp trời, Dạ Nguyệt đang ngồi ăn sáng cùng ba mẹ cô bên nhà ba mẹ thì nghe được tin tức cuối cùng về những vụ án liên quan đến Lăng Tĩnh trên tivi.

Dạ Nguyệt trợn mắt xem hết tin tức đang rất hot trong mấy ngày qua, chỉ vì cô chỉ lo tập trung ôn thi mà đã không biết chuyện động trời này, hóa ra cách mà Lăng Trí Thanh áp dụng lên người cô thì ra là do Lăng Tĩnh "truyền thụ" lại.

Nhìn thoáng qua ảnh chụp căn phòng ngầm với đủ loại dụng cụ tra tấn được chiếu mờ trên màn hình, Dạ Nguyệt trắc lưởi, ba thế hệ nhà này thật sự là có sở thích giống nhau, vô cùng biến thái a.

Dạ Nguyệt đột nhiên nhú mày, vậy còn người nào đó thì sao? Không phải anh cũng lọt top thế hệ thứ ba của cái gia tộc đó sao?

Đang nghĩ thì đột nhiên nghe giọng nói của mẹ cô: "Chồng con đâu rồi? Sao một tuần rồi mẹ không thấy nó ở nhà"

"Anh ấy đi Mỹ công tác một tuần rồi mẹ ơi, chiều nay anh ấy về ạ" Dạ Nguyệt lúc này mới rời màn hình tivi, quay sang mỉm cười với mẹ cô, tuy là nói vậy nhưng cô biết một tuần qua anh đang ở đâu, sự việc của Lăng Tĩnh khỏi phải nói chắc chắn có sự nhúng tay của anh trong đó.

Hạ Dạ Lan nhìn cô, đáy mắt bà xoẹt qua tia nào đó khó hiểu: "Con có nhớ trước đây sư phụ trên chùa của mẹ đã nói gì với con không?"

Dạ Nguyệt thấy biểu tình của mẹ cô có gì đó không đúng, cô hỏi lại: "Dạ, dĩ nhiên là con còn nhớ a, sư cô nói nếu con kết hôn sớm thì sẽ có số hai phu..." nói đến đây thì cô cũng hiểu mẹ cô đang muốn ám chỉ đến cái gì.

"Anh ấy ngày nào cũng gọi điện cho con mấy lần a" Dạ Nguyệt lập tức bổ sung thêm, nếu cô nhớ không nhầm thì sư phụ của mẹ là sư cô của một ngôi chùa nhỏ nằm sâu trên núi, tuy là chùa nhỏ nhưng được nhiều người kính trọng và biết đến, mẹ cô cũng vì một vài nguyên nhân sâu xa trước đây nên mới được sư cô nhận làm đệ tử, tuy không xuất gia nhưng cả ba lần mẹ cô đều ăn chay niệm kinh ở nhà mỗi ngày.

Hạ Dạ Lan chăm chú nhìn Dạ Nguyệt một lúc lâu rồi bà thở dài: "Thôi, mẹ biết con là cái đứa ngốc nghếch nhất trong số các anh chị em họ trong nhà, có bảo con phải cẩn thận trông chừng chồng con chắc con cũng không có làm được"

Dạ Nguyệt đen mặt, giựt giựt khóe môi, có bà mẹ nào lại nói con gái mình ngốc nghếch nhất hay không a?

"Mẹ, con tin anh ấy" Dạ Nguyệt phản bác, lời nói này cô nói là sự thật, đối với người nào đó, cô cực kỳ tin tưởng.

"Ba đồng ý với con" lúc này ba Dạ Nguyệt cũng buông tờ báo trên tay xuống, tham gia vào cuộc trò chuyện nhỏ của hai mẹ con. "Vợ chồng tin tưởng lẫn nhau là tiền đề để xây dựng hạnh phúc lâu dài"

"Dù là vậy con cũng phải trông chừng nó" Hạ Dạ Lan nghiêm mặt nhìn hai ba con đang đập tay với nhau. "Con phải biết chồng con vừa có ngoại hình xuất chúng vừa là tổng giám đốc của một Trung tâm mua sắm lớn, thử hỏi có bao nhiêu phụ nữ âm thầm nhòm ngó đến nó?"

Không phải tự nhiên Hạ Dạ Lan lại lên tiếng cảnh báo Dạ Nguyệt như vậy, hôm qua bà đi siêu thị mua thức ăn ở siêu thị phía dưới, trong thang máy bà đã vô tình nghe được các vị tiểu thư xinh đẹp quý phái bàn luận về con rể bà, bà cũng biết ở nơi này đều là người có chức có quyền, gia tộc đại phú đại quý mới có khả năng mua căn hộ ở đây nên bà cũng biết xuất thân của các vị tiểu thư đó không hề đơn giản.

Nghĩ đến đây, nhìn lại con gái bà, chỉ là một cô gái bình thường không có điểm gì nổi bật lại có xuất thân không bằng ai, thử hỏi bà làm sao không lo lắng được đây?

... ..

Dạ Nguyệt trở về căn hộ của mình, lời của mẹ không phải cô không hiểu, chỉ là so với những chuyện đó thì chuyện cô cùng anh trải qua mới đáng trân trọng, nên dù cô biết mẹ lo lắng cho mình nhưng cô cũng chỉ có thể mỉm cười đáp lại thôi.

Dạ Nguyệt đứng trong phòng khách, yên tĩnh nhìn lên bầu trời xanh ngắt bên ngoài bức tường kính, cơn gió từ cánh cửa kính thổi vào làm tóc cô nhẹ nhàng lay động, mềm mại động lòng người.

Đột nhiên, cơ thể Dạ Nguyệt bị người nào đó bắt lấy từ phía sau, hôm cô bị làn môi lạnh lạnh của người nào đó tấn công.

"A" Dạ Nguyệt bị bắt ngờ nên cô la lên, đang muốn quay đầu lại thì lại nghe được giọng nói trầm ấm quen thuộc đã khắc sâu vào trong đáy lòng cô từ bao giờ.

"Yên nào bảo bối" Lăng Chi Hiên bắt lấy tay cô, kim giữ ở phía trước ngực cô, không cho cô nhúc nhích. "Một tuần qua em có ngoan ngoãn học bài không hả?"

"Tất nhiên là có nha ha ha" Dạ Nguyệt không thể nhúc nhích, cổ lại bị ai đó cắn mứt, cảm giác thật nhột, không nhìn được bật cười ha ha.

Một tuần nay Lăng Chi Hiên đều ở trung tâm dưới lòng đất, trực tiếp chỉ đạo lực lượng đứng đầu trong trung tâm, tìm đủ mọi cách thu thập tư liệu, bằng chứng, nhân chứng và tang vật để đưa tội ác của Lăng Tĩnh ra ánh sáng.

Anh đã mấy ngày không ngủ cũng chỉ ăn uống qua loa, cho đến hôm nay khi mọi việc đã theo kế hoạch tiến hành gần hoàn chỉnh, anh liền lập tức trở về nhà gặp vợ yêu, đã một tuần anh không nhìn thấy vợ yêu, thật là nhớ...

Dạ Nguyệt đành để mặc cho người nào đó làm loạn, nghĩ một tuần qua không gặp anh cũng thấy nhớ nên không phản kháng nữa, tận hưởng ấm áp quen thuộc của anh.

"Chuyện của bên Lăng gia.... là anh làm phải không?" Dạ Nguyệt nhẹ giọng hỏi, dù cô là nói Lăng gia nhưng thật sự là đang ám chỉ đến Lăng Tĩnh.

"Anh đã từng nói sẽ giải quyết bên Lăng gia" Lăng Chi Hiên xoay vợ yêu lại, mở vào môi cô cái chẹt rồi mỉm cười.

Trước khi tung tin tức này ra, anh đã âm thầm đi gặp những lão già bên Lăng gia, tất nhiên không có mặt Lăng Tĩnh. Anh và bọn họ đã trao đổi điều kiện, nếu anh giúp họ giải quyết được Lăng Tĩnh thì từ nay về sau anh và Lăng gia chân chính đoạn tuyệt quan hệ, cả hai bên nước sông không phạm nước giếng.

Dĩ nhiên mấy lão già đó liền đồng ý, trong chuyện này bọn họ chỉ được lợi mà không phải mất thứ gì, hơn nữa còn được chắc chắn Lăng Chi Hiên sẽ không bao giờ nhúng tay vào bất cứ chuyện thừa kế gì của Lăng gia nữa, chính tay Lăng Chi Hiên cũng đã ký vào đơn đoạn tuyệt, rút tên anh khỏi dòng chính của gia tộc theo sự chứng nhận pháp lý của chính phủ.

Do đó, lần này, anh xem như đã thật sự đoạn tuyệt quan hệ với Lăng gia, không chỉ là lời nói miệng và như vậy cũng đồng nghĩa việc không còn ai bên Lăng gia có hứng thú nhòm ngó đến cuộc sống của anh và vợ yêu nữa.

Lúc này Dạ Nguyệt mới quan sát anh từ trên xuống dưới, mặc dù anh nhìn vẫn tuấn tú, vẫn là ông xã phong hoa tuyệt đại của cô nhưng vẻ lạnh nhạt thường ngày vẫn không thể che giấu hết về mọi mặt của anh, cũng đủ biết mấy ngày qua dù ngăn ngui nhưng để giải quyết chuyện này thật sự không hề đơn giản chút nào.

"Anh ăn gì chưa?" Dạ Nguyệt cảm thấy tim nhói nhói đau, vươn tay để lên gò má của anh, nhẹ nhàng hỏi.

Lăng Chi Hiên lắc đầu, chớp mắt nhìn cô ra vẻ thật đáng thương, lúc này nhìn anh như thật ngây thơ (vô số tội): "Anh đói"

"Anh ngồi xuống đi" Dạ Nguyệt nghe vậy liền kéo anh đến quầy bar, bắt anh ngồi xuống ghế. "Quản gia có nấu sẵn thức ăn để trong tủ lạnh, anh đợi chút em đi hâm nóng lại đồ ăn a"

Nhưng chưa kịp đi đã bị ai đó nhắc bóng đổ vào trong lòng, âu yếu siết lại, dụi dụi đầu vào trong cổ cô: "Em giả vờ không hiểu ý anh phải không, bảo bối?"

Anh đã nói đến như vậy mà cô còn không hiểu thì cô đúng là siêu đại ngốc rồi a, Dạ Nguyệt đỏ mặt đâm vào ngực anh: "Không cho, anh ngoan ngoãn ăn cơm, tắm rửa rồi đi ngủ đi a"

"Vậy anh làm xong hết những việc này thì được phải không?" ai đó giọng điệu mờ ám, vừa cắn cắn vào tai cô mập mờ nói.

Dạ Nguyệt đẩy mặt anh ra, ngăn cái miệng đang làm loạn của anh: "Không được, mỗi lần lần đệm với anh em đều bỏ phí một ngày không thể dậy

nổi, còn một tuần nữa em thi rồi nha....."

Nhân lúc Dạ Nguyệt đang nghiêm túc lên án mình, Lăng Chi Hiên như tập trung lắng nghe nhưng tay anh lại không an phận, trượt từ eo nhỏ xuống mông cô, vô sỉ nắn bóp đùa bốn chơi đùa.

"Anh... dừng lại a..." Dạ Nguyệt chụp lấy tay anh, tức giận trợn mắt trừng anh.

Cả hai mắt to trừng mắt nhỏ cả nửa ngày cuối cùng Lăng Chi Hiên ảo nào không tự giác buông cái mông tròn tròn vĩnh viễn hấp dẫn của ai đó ra: "Được rồi"

Dạ Nguyệt thấy anh ra vẻ rất uất ức vì bị "bỏ đói", cô buồn cười phóng xuống đất: "Anh đợi chút, em đi hâm nóng thức ăn cho anh"

Lăng Chi Hiên lấy lại vẻ mặt mờ ám đáng đánh đòn của mình, cong khóe môi đi theo phía sau cô: "Anh giúp em"

"Được rồi, anh cứ ngồi nghỉ ngơi đi a" Dạ Nguyệt lại đẩy anh về chỗ ngồi, lại trừng mắt nhỏ nhìn anh. "Cấm anh di chuyển đó nha"

Thấy vợ yêu đã đi vòng xuống gian bếp, Lăng Chi Hiên tất nhiên không có nghe lời mà ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, anh đứng dậy bước xuống gian bếp, thân thủ nhẹ nhàng không gây bất kì tiếng động hay tiếng bước chân nào.

Dạ Nguyệt mở tủ lạnh, mang hộp đựng thức ăn đã chuẩn bị từ trước ra để lên kệ đá cạnh bếp. Rồi cô đặt chảo lên bếp, bật lửa, cho dầu oliu vào chảo, đợi dầu nóng rồi cho thức ăn vào, động tác thuần thục nhanh nhẹn.

Đợi thức ăn nóng, cô tắt bếp, bước qua bên cạnh rướn người lên mở tủ ở phía trên cao định lấy đĩa để món ăn thì bất ngờ cơ thể ấm áp nào đó áp sát vào phía sau lưng cô, bàn tay to lớn đã vươn lên phía trên tay nhỏ của cô, thay cô lấy chiếc đĩa trong tủ ra.

"A!" Dạ Nguyệt bị bất ngờ nên reo lên một tiếng rồi cô nhận lấy chiếc đĩa trong tay anh, mỉm cười. "Cảm ơn anh"

Không ngờ cơ thể ai đó lại càng áp sát vào cơ thể cô, ép cô vào trên thành kệ đá, cơ thể bị hai cánh tay đặt ở hai bên thành kệ như giam lỏng cô bên trong, hơi thở nóng ẩm phả vào tai cô: "Em cố gắng rướn người lên như vậy thật sự rất chọc vào lòng người"

Phụt! Dạ Nguyệt vừa muốn sắc nước miếng mà da gà trên cơ thể cô vừa dựng ngược hết lên, rồi cô như nghĩ ra gì đó, nghi ngờ hỏi: "Đừng có nói đó là lý do anh đặt cái tủ cao như vậy nha?"

"Tất nhiên là không, dù anh rất muốn nhìn thấy hình ảnh lúc này của em nhưng anh cũng không muốn em bị té bật ngửa xuống sàn bếp đâu, vợ yêu" Lăng Chi Hiên rất thành thật trả lời.

Có quý mới tin anh, Dạ Nguyệt trề môi nói lảm bảm. Ai ngờ hai bàn tay đang đặt trên kệ đá lại chuyển hướng di chuyển lên nơi nào đó nhô cao của cô, vô sỉ xoa xoa nắn nắn.

"Anh đang làm gì vậy?" Dạ Nguyệt đen mặt, vì bị ép chặt nên cô phải chống một tay lên thành kệ để giữ vững cơ thể, một tay cố gắng kéo hai cái tay của người nào đó.

"Bảo bối, anh muốn có tiểu bảo bảo của chúng mình" Lăng Chi Hiên thì thầm vào tai Dạ Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Dạ Nguyệt nghe anh nói, cô sượng người trong giây lát, mặc dù không phải là cô không muốn có bánh bao nhỏ nhưng hiện tại cô vẫn chưa học xong cũng chưa có công việc ổn định, nên cô vẫn chưa sẵn sàng để cùng anh bước sang giai đoạn đó.

Nghĩ vậy Dạ Nguyệt xoay người, ngẩn đầu nhìn anh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Em chưa học xong cũng chưa có công việc ổn định mà"

Mặc dù không dùng biện pháp an toàn nhưng cả hai đều có chú ý đến thời gian an toàn khi làm chuyện gì đó đó, nếu như hôm đó không phải là ngày an toàn thì anh sẽ không giải phóng vào trong cơ thể của cô. Chuyện này cũng là hai người ngầm hiểu ý nhau chứ cả hai chưa từng thảo luận với nhau, dù sao thì cô vẫn còn cảm thấy ngại, chắc phải đợi thêm một thời gian để da mặt cô dày thêm một lớp nữa mới có thể thoải mái thảo luận với anh về chuyện mắc cỡ này a.

Nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt tối đen như mực đầy nguy hiểm của anh thì cô liền trợn mắt: "Anh chỉ lấy cái đó làm cái cơ thôi phải không?"

"Vợ yêu của anh thật thông minh, đã bị em nhìn ra" Lăng Chi Hiên cong khóe môi, mỉm cười nháy mắt với cô.

"Anh tránh ra chỗ khác" Dạ Nguyệt nổi trận lôi đình, đẩy người nào đó đang dán sát vào cơ thể cô ra, âm ức nghĩ vậy mà làm hại cô hoang mang lo lắng này giờ a.

Nhưng người nào đó liều mạng không tránh, Lăng Chi Hiên cúi đầu ngậm lấy môi cô mút hôn cuồng nhiệt, chèn cơ thể vào giữa hai chân cô, ép vào nơi nào đó của cô như trêu chọc.

Dạ Nguyệt mặt càng lúc càng đỏ, ra sức đẩy anh ra, quần áo vì vùng vẫy mà càng trở nên xộc xệch khó coi, chỗ cần tuột cũng bị tuột xuống phân nửa, chỗ cần vén cũng bị vén lên phân nửa, cảnh xuân cứ thoát ần thoát hiện trước mắt người nào đó.

"Anh muốn ăn thịt" Lăng Chi Hiên không khách khí tuyên bố, rời khỏi môi cô rồi liếm môi chếp chếp miệng như vừa thưởng thức một món ăn ngon nào đó.

"Trong thức ăn có thịt đó" Dạ Nguyệt đang thờ hồn hên, nghe vậy lập tức nhú mày phản đối.

"Anh muốn là...."

Đang lúc hai người giằng co quyết liệt thì đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên làm cả hai nhất thời sững người lại nhìn về hướng cửa bên ngoài, rồi lại quay đầu bốn mắt nhìn nhau chăm chú, không khí yên tĩnh trầm lắng bao trùm xung quanh, đến ngay cả hơi thở rất nhẹ cũng có thể nghe được rõ ràng.

"Ha ha ha..." Dạ Nguyệt đột nhiên không nhịn được bật cười hắc hắc thật lớn ra về người chiến thắng, thật đúng là ông trời đứng về phía cô a, cô chỉ chỉ tay lên sống mũi cao của ai đó. "Bây giờ thì anh ngoan ngoãn ăn cơm, tắm rửa rồi đi ngủ đi nha"

Lăng Chi Hiên híp mắt lại, đẩy mắt xoẹt qua tia nguy hiểm, hai tay siết lại như hai gọng kìm cứng như sắt càng giam giữ cơ thể cô chặt hơn, không có ý định buông cô ra.

"Này này buông em ra để em còn đi mở cửa a" Dạ Nguyệt trợn mắt, anh ngược lại không thả cô ra mà còn ép chặt lấy cô hơn nữa. "Anh định để cho khách đợi hả?"

Người nào đó liền hừ lạnh với kẻ đang đứng bên ngoài cánh cửa, cố tình phá đám anh ăn vợ yêu, nghĩ vậy anh bắt đầu cọ cọ vào giữa hai chân cô trêu chọc, hung hãn hôn môi cô lần nữa rồi mới không cam lòng tuyên bố: "Tối nay anh sẽ ăn em ngay tại chỗ này, em đợi đi!"

Tuyên bố xong anh véo vào mũi cô một cái mới chịu buông cô ra, xoay người lên phòng ngủ phía trên chuẩn bị đi tắm. Dạ Nguyệt vẫn đứng sững người ngay tại chỗ, chưa hoàn hồn sau một loạt hành động kích thích cùng lời tuyên bố đầy nguy hiểm của anh.

Tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa thành công kéo Dạ Nguyệt hai má đang đỏ bừng lên đứng hóa đá tại chỗ trở về thực tại.

Dạ Nguyệt tim đập chân run cố gắng vỗ vỗ vào mặt để bình ổn lại hơi thở cùng cơ thể, lấy lại bình tĩnh đi ra mở cửa.

"Chào buổi sáng, Nguyệt Nguyệt" Lưu Ánh Nhật cùng ba bạn nữ nữa đang đứng ngoài cửa, thấy cô cả bốn liền mỉm cười thật tươi.

"Hơ, sao các cậu biết mình ở đây?" Dạ Nguyệt ngạc nhiên nhìn bốn người.

"Tất nhiên mình hỏi đi Lan rồi, muốn cho cậu một bất ngờ đó a" Lưu Ánh Nhật nháy mắt với Dạ Nguyệt, trong mắt còn ánh lên tia sáng mờ ám nào đó nhưng rất nhanh giấu đi.

Dạ Nguyệt không nhìn thấy phản ứng kì lạ của Lưu Ánh Nhật mới vừa rồi, cô gạt gù mỉm cười mời bốn người vào nhà, dẫn bốn người lại ghế salon: "Mọi người cứ tự nhiên đi nha, mình đi lấy nước"

Dạ Nguyệt đi vòng xuống bếp, bốn người ngồi ở ghế salon nhìn xung quanh nhà, đợi Dạ Nguyệt đặt nước lên bàn mới bắt đầu cuộc trò chuyện.

"Cậu gom hết tú truyện tranh đem về đây luôn đó hả?" người hỏi là một bạn nữ trang điểm hết sức thanh tú ngồi ở bên phải Lưu Ánh Nhật, cô ấy tên Hà Tiểu Y, là bạn chơi thân chung nhóm với Dạ Nguyệt và Lưu Ánh Nhật, trong nhóm năm người thì cô ấy có thân hình thon gầy yếu đuối nhất, cũng lớn tuổi nhất nhóm.

Nhìn ba kệ sách cao cao được sắp xếp ngăn cách thành hai không gian để đặt hai bàn làm việc bên kia, Dạ Nguyệt gạt gạt đầu: "Nhà cũ của mình bán rồi nên phải đem về đây a"

"Được rồi, chúng ta quay về vấn đề chính hôm nay thôi" bạn nữ ngồi đối diện Lưu Ánh Nhật lúc này mới lên tiếng cắt ngang, là Triệu Bối Bối, cũng chơi thân trong nhóm, nhỏ tuổi hơn Dạ Nguyệt và Lưu Ánh Nhật, lúc này cô ấy ra vẻ cực kỳ nghiêm túc nói: "Tóm được trai đẹp mà không khai báo cho cả bọn biết, phải phạt chị như thế nào đây?"

Người bạn còn lại là Lạc Tiểu Anh, nhỏ tuổi hơn bốn người, cô ấy cũng thuộc dạng nhỏ nhắn như Dạ Nguyệt, cũng cao ngang như cô và cũng là trạch nữ mê truyện ngôn tình như cô luôn a.

Dạ Nguyệt nghe vậy liền làm vẻ mặt đau khổ đáng thương hề hề nói như rất ảm ức: "Mấy tháng nay gặp nhiều chuyện quá, chưa có dịp gặp mọi người thì làm sao mình nói được a"

Sau khi trở về từ thế giới kia, cô chỉ kịp đi gặp Ánh Nhật đúng một lần là biết bao nhiêu chuyện khác lại kéo đến, cho nên cô vẫn chưa có dịp tụ họp để thông báo cho cả bọn về chuyện của cô và người nào đó.

"Cho dù là vậy cũng vẫn phải phạt" Lưu Ánh Nhật cười thích thú vì kế hoạch đại công cáo thành. "Phạt cậu phải khao cả bọn một châu lớn mới được nga"

"Đúng vậy" ba người còn lại đồng loạt gật đầu đồng tình, biểu hiện không cho phép từ chối.

"Ai yo, mình vẫn chỉ là đứa vô sản không có việc làm đó a, mấy người thật là ăn hiếp người ta quá đi mà" Dạ Nguyệt cố gắng nặn ra một giọt nước mắt cá sấu, làm như vô cùng đau khổ nói.

"Thôi đừng có nước mắt cá sấu với bọn này nha" Triệu Bối Bối trẻ môi xem thường.

"Mọi người quá hiểu chị rồi a" Lạc Tiểu Anh cười cười thêm vào.

Cả bốn người đều mỗi người, ta một câu người một câu thêm dầu vào lửa, nói đến Dạ Nguyệt thật không có đường trốn a, tự thấy bản thân thật đáng thương, cuối cùng cô phải giơ tay đầu hàng nhận lấy bản án phạt của mình, cầm khăn đáng thương chấm chấm nước mắt.

"Vây, vị hôn phu của cậu đâu? Còn không mau giới thiệu với bọn này, trong năm đứa bọn mình thì Ánh Nhật với cậu xem như hoa đã có chủ rồi a" Hà Tiểu Y tò mò nhìn ngó xung quanh.

Không chỉ Hà Tiểu Y mà cả Triệu Bối Bối cùng Lạc Tiểu Anh cũng đều mở to mắt tò mò tìm kiếm, nghe Lưu Ánh Nhật nói người này cực kỳ soái ca nha, đó giờ mọi người cũng chưa từng nhìn trực tiếp đại soái ca bao giờ, dĩ nhiên là rất nóng lòng muốn nhìn thử một lần đi.

"Anh ấy đang trên phòng ngủ, để mình lên gọi anh ấy, mọi người đợi chút nha" Dạ Nguyệt còn không biết cả bọn đến đây với mục đích gì sao, cô lắc đầu bó tay đi lên phòng ngủ trên lầu lửng.

Vừa mở cửa đã thấy thân hình thon dài mờ mờ ảo ảo của ai đó phía sau chiếc cửa bằng kính mờ của phòng tắm cùng tiếng nước chảy róc rách từ vòi sen, dĩ nhiên do Lăng Chi Hiên đang tắm nên hoàn toàn không có mặc quần áo a.

Dạ Nguyệt nuốt nước miếng cái ực, tự nhiên lại nghĩ đến chuyện vừa rồi cùng với câu nói mập mờ của anh ở phòng bếp, mặt cô không hên mà lại đỏ bừng lên.

Cô ho khan hai tiếng rồi gõ gõ nhẹ cửa kính phòng tắm, nói vọng vào: "Anh tắm sắp xong chưa?"

Tiếng nước chảy từ vòi sen ngừng lại, tiếp đó giọng nói trầm ấm của Lăng Chi Hiên vọng ra: "Anh xong rồi, em muốn đi tắm à?"

"À không, bạn của em đến chơi, em muốn giới thiệu mọi người với nhau thôi a" Dạ Nguyệt xoay người đứng dựa vào cửa kính, định trao đổi với anh vài chuyện trong khi anh thay quần áo.

Ai ngờ cửa kính bất ngờ bật mở, Dạ Nguyệt muốn té bật ngửa xuống sàn phòng tắm, cô chỉ kịp la lên một tiếng là cả cơ thể đã rơi vào lòng ngực rắn chắc của ai đó.

"A, nhém chút nữa đau hông rồi" Dạ Nguyệt thở phào đứng thẳng dậy, xoay đầu muốn nói cảm ơn anh: "Cám...."

Nhưng cô chưa kịp nói hết câu thì đã muốn cắn trúng lưỡi, bởi vì ai đó vẫn chưa mặc quần áo đang đứng trước mặt cô, thậm chí khăn cũng chưa có quần ngang hông để che đi thứ cần che.

"Anh...." Dạ Nguyệt lắp bắp nói không ra tiếng, không phải cô chưa từng thấy, thậm chí thấy rất nhiều lần, nhưng mà vẫn là không cần thiết phải phơi bày ra như vậy trước mắt cô chứ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của ai đó đã đỏ bừng lên như tôm luộc.....

"Vì phải giúp em nên khăn tắm của anh rơi xuống sàn tắm bị ướt rồi, lại quên không có lấy quần áo vào nên phải ra lấy" Lăng Chi Hiên đặt cô sang một bên, vừa thông thả bước ra khỏi phòng tắm vừa ung dung nói, rất hợp tình hợp lý.

"Anh có thể nhờ em lấy giúp mà" Dạ Nguyệt xoay mặt úp vào tường, ôm mặt nói lí nhí trong miệng.

"Em nói bạn em đến chơi phải không?" Lăng Chi Hiên không trả lời mà lảng sang chuyện khác.

"Vâng!" Dạ Nguyệt gật đầu. "Anh thay đồ rồi xuống nha, em xuống trước đây"

Không nghe thấy tiếng anh trả lời, Dạ Nguyệt cứ tưởng anh đã đồng ý nên cô xoay người lại định cong mông chạy trốn xuống lầu.

Chụt! Dạ Nguyệt ngã ra..... bởi vì cô vừa xoay đầu đã bị hôn vào môi cái chụt, anh di chuyển sang phía sau cô lúc nào mà cô không hay không biết gì luôn a.

Hai tay Lăng Chi Hiên chống lên tường, giam giữ Dạ Nguyệt vào bên trong, giọng điệu lười biếng nhếch nhếch môi: "Hóa ra bạn em là những người đã phá đám chúng ta có phải hay không?"

"Bây giờ là buổi sáng, là ban ngày" Dạ Nguyệt nhướn mày, nghiêm túc nhắc nhở anh, anh vẫn còn để ý đến chuyện đấy à?

"Chúng ta là vợ chồng, thời gian không quan trọng" Lăng Chi Hiên bác bỏ, xem vấn đề cô đưa ra chỉ là ruồi muỗi không có giá trị.

Dạ Nguyệt trừng mắt bặm môi với anh: "Nghe nói đàn ông thời trẻ tưng dục quá độ có khả năng dẫn đến liệt dương a"

"Anh đã một tuần không ăn thịt, không thể tưng dục quá độ như em nói" Lăng Chi Hiên liếm môi, nhìn thấy cô bặm môi làm anh ngứa ngáy thật muốn cắn môi cô.

Dạ Nguyệt chu mỏ ra vẻ bất lực không cãi lại anh..... chỉ trong một tí tắc cô liền chớp lấy thời cơ cúi người, định bụng dựa vào lỗ hổng ở bên dưới cánh tay anh mà chạy thoát, không ngờ anh nhanh hơn cô nhiều lần, Dạ Nguyệt chỉ có thể đập mặt vào lồng ngực anh, kế hoạch tẩu thoát phá sản chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi.

Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ trong ngực anh, mềm giọng nói như dụ dỗ: "Em muốn trốn sao, bảo bối?"

"Bạn em đang ở dưới, nếu nghe được tiếng động mờ ám gì đó thì em thật không biết phải nhìn mặt mọi người thế nào đây" Dạ Nguyệt vẫn úp mặt vào ngực anh, tức giận đâm mạnh vào ngực anh mấy cái.

"Tiếng động mờ ám là tiếng động gì hả bảo bối?" Lăng Chi Hiên nói đến đây không nhịn được liền bật cười, bộ dáng quẫn bách của vợ yêu thật là làm cho anh càng muốn trêu cô hơn nữa.

Dạ Nguyệt nghe anh cười lớn liền ngẩn đầu: "Anh trêu em?"

"Hay là bây giờ chúng ta tạo tiếng động mờ ám như lời em nói để mọi người có thể cùng nhau thưởng thức có được hay không?" Lăng Chi Hiên không có trả lời câu hỏi của cô, anh áp mặt càng gần sát vào mặt cô, thì thầm nói cùng hơi thở phả lên mặt cô.

Hơi thở nóng rực quen thuộc của anh.....!! Dạ Nguyệt lại không nhịn được mà mặt đỏ bừng lên.

"Anh mau mặc quần áo vào đi a" Dạ Nguyệt đẩy mặt anh ra, mở cửa chạy thẳng xuống lầu, nếu mà còn đứng đây đùa với anh thêm chút nữa thì khả năng cô bị dụ dỗ là rất cao nga, nên cứ chuẩn trước cho an toàn.

Vì Lăng Chi Hiên chỉ là đang trêu chọc cô nên cũng không có can cô rời khỏi phòng ngủ nữa, anh chỉ cười thích thú nhìn cô quẫn bách chạy đi, dù sao anh còn cả một buổi tối để cùng cô lăn khắp nơi, không cần gấp gáp.....

Thấy Dạ Nguyệt chạy xuống lầu, mặt đỏ bừng khiến bốn người ngồi trên ghế salon nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

"Có chuyện gì vậy, Nguyệt Nguyệt?" Triệu Bối Bối cười hắc hắc hỏi.

"A, không có gì a" Dạ Nguyệt ra sức lắc đầu, cố gắng tỏ vẻ bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Lăng Chi Hiên cũng từ trên lầu đi xuống đến bên cạnh Dạ Nguyệt, thản nhiên nắm lấy tay cô.

Cả bốn người nhìn thấy, lại âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau.

"Giới thiệu với mọi người, anh ấy là Lăng Chi Hiên" Dạ Nguyệt bị ai đó nắm tay, ngại ngùng giới thiệu.

"Xin chào, tôi là hôn phu của Nguyệt Nguyệt, rất cảm ơn mọi người đã thay tôi chăm sóc cô ấy từ trước đến giờ" Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ ngượng, cười cười nói, giọng điệu trầm ấm nhưng vẫn mang xa cách đối với bốn người.

"Chào, tôi là Ánh Nhật, chắc anh cũng biết tôi rồi đúng không?" Lưu Ánh Nhật vui vẻ nói.

Lăng Chi Hiên lạnh nhạt gật đầu, cô gái này sở dĩ anh có ấn tượng là vì luôn xem vợ yêu của anh như người nhà của mình mà đối đãi.

"Còn đây là Triệu Bối Bối, Hà Tiểu Y và Lạc Tiểu Anh, cả ba đã cùng chơi chung với em và Ánh Nhật từ rất lâu rồi" Dạ Nguyệt nhanh chóng giới

thiếu.

"Chào anh" ba người gật đầu với Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên cũng lạnh nhạt gật nhẹ đầu, xem như phù hợp với xã giao thông thường.

"Được rồi, giới thiệu xong rồi thì chúng ta vào việc chính luôn nha" Lưu Ánh Nhật vỗ tay, nhìn qua Dạ Nguyệt. "Hôm nay bọn mình đến đây là muốn rủ cậu đi cúng chùa cầu an rồi cùng nhau đi chơi a, đã lâu rồi năm đứa chúng mình không có gặp nhau đông đủ như thế này"

Dạ Nguyệt mắt sáng lên, sắp đến ngày thi rồi nên cô cũng muốn đi cúng chùa nha.

"Có muốn anh cho người đưa đi không?" Lăng Chi Hiên nói nhỏ vào tai vợ yêu.

"Không cần đâu a, bọn em đi tàu điện ngầm là được rồi" Dạ Nguyệt lắc đầu, mỉm cười với anh.

Bên Lăng gia đã giải quyết xong rồi nên anh cũng không lo gì nữa, cũng không thể cả đời nhốt cô vào trong chiếc lồng kính, để hai vệ sĩ ẩn đi theo cô là được, nghĩ vậy nên Lăng Chi Hiên cũng không ý kiến gì nữa: "Có chuyện gì nhớ gọi cho anh ngay biết không?"

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu đáp ứng.

Vậy là cả bọn chào tạm biệt Lăng Chi Hiên và lão quản gia đang đứng đợi bên ngoài cửa, vui vẻ đi khỏi khu chung cư cao cấp sang trọng.

... ..

"Nguyệt Nguyệt, quả thật là hảo soái ca a" Triệu Bối Bối giờ ngón tay cái lên với Dạ Nguyệt, mặc dù không nói ra nhưng lúc người nào đó bước từ trên lầu xuống đã thành công làm cho ba người mất hồn, quả thật là như Ánh Nhật nói, hàng cực phẩm của cực phẩm. "Nhưng xin hỏi vị cô nương này, có bí quyết nào để tóm được hảo soái ca như vậy không? Xin hãy bật mí cho mọi người cùng biết đi?"

"Bí quyết?" Dạ Nguyệt đỏ mặt hời hợt, ngay cả bản thân cô còn không nghĩ ra lý do tại sao người nào đó lại lựa chọn cô nữa mà, nghĩ đến đây Dạ Nguyệt thành thật lắc đầu đầu hàng: "Hoàn toàn không biết"

"Vô dụng thôi Bối Bối à, mấy chuyện này em chỉ có thể hỏi chính người ấy của nhỏ thì mới có câu trả lời nga, hỏi nhóc này coi như vô phương rồi" Lưu Ánh Nhật cười ha hả trên choker.

"Mà chị giấu kỹ thật đó nha Nguyệt Nguyệt, nếu không phải nghe Ánh Nhật nói thì em và mọi người chẳng biết chuyện gì luôn" Lạc Tiểu Anh chu mỏ nói, Dạ Nguyệt tốt số thật, tóm được đại soái ca như thế này.

"Cho nên sau khi chúng ta đi xem bói xong thì cậu nhất định phải khao một bữa xem như trùng phạp" Hà Tiểu Y bổ sung.

Dạ Nguyệt ngớ người ra: "Xem bói? Không phải nói đi chùa sao?"

"Bọn mình biết mấy tên đàn ông không có thích mấy vụ bói toán này nọ nên mới nói là đi chùa a, mình nghe nói chỗ này coi rất đúng nên muốn đi xem thử thế nào, nơi này cũng là mẹ của Thành Đông chỉ mình đó" Lưu Ánh Nhật ra vẻ bí bí ẩn ẩn nói.

"Vậy mình cũng phải đi xem thử thế nào" Dạ Nguyệt nghe vậy mắt sáng rỡ, cảm thấy cực kì hứng thú.

Bốn người xuống tàu điện ngầm ở ngoại ô thành phố, rồi theo bản đồ trên giấy của Lưu Ánh Nhật mà tìm thấy một ngôi nhà nhỏ ở thị trấn ngoại ô.

Phía trước sân nhà có một cây cổ thụ lâu năm, lá rụng đầy đất thoạt nhìn rất tiêu điều, ngôi nhà cũng thuộc dạng nhà nhỏ đơn sơ theo kiểu nhà lợp ngói xưa.

"Có đúng là chỗ này không?" Hà Tiểu Y nổi da gà nói, không hiểu sao mà cô cảm thấy rợn tóc gáy quá a.

"Đúng một trăm phần trăm, theo mô tả thì chính xác là ngôi nhà này" Lưu Ánh Nhật nhìn tới nhìn lui rồi nhìn vào tờ giấy trên tay gật đầu khẳng định.

"Chúng ta gõ cửa thử xem" Dạ Nguyệt bắt đầu cảm thấy hồi hộp, tim đập thình thịch như trống trận.

Cả bọn bước đến gần cửa, đang định gõ thì cửa nhà bật mở, bên trong là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi thoạt nhìn rất hiền hậu, cô ấy nhìn thấy năm cô gái thì mỉm cười nói: "Chị đợi các em lâu rồi, các em vào đi"

Năm người trở mắt ngạc nhiên nhìn nhau trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó theo người phụ nữ trẻ vào trong nhà.

"Nhà có chút bừa bộn, các em cứ tự nhiên ngồi, đừng khách sáo nha" người phụ nữ trẻ chỉ vào mấy cái ghế gỗ cũ kỹ đang đặt bên dưới cái bàn gỗ bên góc phải căn nhà.

Mọi người nhìn thoáng qua xung quanh, nhà rất đơn sơ mộc mạc, không trang trí nhiều đồ dùng hiện đại, mà đa số là những thứ đồ đã có từ rất lâu đời.

Năm người lại nhìn nhau, bọn họ hoàn toàn bị bất ngờ, bởi vì ấn tượng của bọn họ về người được gọi là thầy xem bói khác nhau quá xa. Cứ ngỡ là sẽ phải thật thần bí già ma già quỷ, sẽ trang trí những thứ bí ẩn kinh dị gì đó, nhưng thật không ngờ..... nếu loại trừ đi hoàn cảnh tiêu điều bên ngoài ngôi nhà thì có thể nói tất cả mọi thứ còn lại đều rất dân dã bình thường.

Sau khi năm người ngồi xuống quanh bàn thì người phụ nữ trẻ mới bung bình trà từ phía trong đi ra, để lên bàn gỗ, rót trà cho năm người rồi cô ấy cũng ngồi xuống đối diện.

"Các em muốn biết chuyện gì?" người phụ nữ trẻ mỉm cười rồi như giật mình nói. "Chị quen giới thiệu, mọi người ở đây thường gọi chị là Thập Thất Nương Tử, các em có thể gọi chị là chị Thập Thất cũng được"

"Thật ra bọn em được một người quen giới thiệu đến đây, nghe nói là chị có thể nhìn thấy được chuyện sắp xảy ra rất chính xác nên cũng muốn nhờ chị xem đùm bọn em một chút" Lưu Ánh Nhật lễ phép nói.

"Các em muốn biết tương lai sắp tới?" chị Thập Thất hỏi lại.

"Dạ" cả bọn lễ phép gật đầu.

"Được rồi" chị Thập Thất gật đầu. "Nhưng chị xin nói trước với mọi người, chị chỉ có thể xem được chứ không có năng lực để giúp đỡ như những thầy tướng số khác, như vậy các em vẫn muốn biết tương lai?"

Mọi người nghe vậy liền ngó người ra.

"Ví dụ như nếu xem ra kết quả bọn em sắp gặp nạn hay gặp vận hạn gì đó thì chị cũng hoàn toàn bó tay" chị Thập Thất mỉm cười giải thích rõ ràng

Mọi người hiểu ý cũng gật đầu đồng ý, biết trước được vận hạn còn có thể tự mình tìm cách tránh đi hay giảm bớt cũng được a. Như vậy lần lượt từng người đều được nghe một lần, cho đến khi đến lượt Dạ Nguyệt.

Sau khi xem ngày tháng năm sinh, chỉ tay, bói bài, cuối cùng là nhìn vào quả cầu thủy tinh trên bàn, chị Thập Thất nhíu mày hỏi: "Em đã kết hôn có phải hay không?"

"Là vị hôn phu a" Lạc Tiểu Anh nhanh miệng nói thay Dạ Nguyệt.

"Ồ trong này nói không phải vị hôn phu, hai đứa đã kết hôn rồi" chị Thập Thất ngẩn đầu nhìn Dạ Nguyệt.

"Thật ra bọn mình đã đăng ký kết hôn ở cục dân chính rồi a" Dạ Nguyệt gãi gãi đầu khai báo với bốn người kia.

Cả bốn mở to mắt ngó người nhìn cô bạn thân của mình, rồi Lưu Ánh Nhật bật cười: "Aiyo, kiểu này là phải phạt cậu châu gấp đôi nha"

Dạ Nguyệt gật đầu đồng ý, dù sao cũng là do cô đã giấu mọi người.

"Còn nữa, trong đây có nói, em đã kết hôn lần thứ hai, người hiện tại là người chồng sau của em" chị Thập Thất nói tiếp.

Lần này đến lượt Dạ Nguyệt ngó người, từ trước đến giờ cô chỉ gả cho mỗi mình anh thôi a, ở đâu ra người thứ nhất vậy hử?

Thấy Dạ Nguyệt nghi ngờ nhìn mình, chị Thập Thất liền nói tiếp: "Người chồng trước của em có họ Tịch, tên Khuyết, em có ấn tượng gì không?"

Dạ Nguyệt kinh ngạc nhìn chị Thập Thất, sao chị ấy biết chuyện này?

Chị Thập Thất thấy Dạ Nguyệt ngạc nhiên, mỉm cười với cô: "Em yên tâm, đây là điều tốt đối với em"

Dạ Nguyệt nhíu mày khó hiểu, sao cô càng nghe càng cảm thấy mơ hồ a.

"Trong tử vi có nói, em sẽ trải qua hai đời chồng hoặc là em sẽ kết hôn rất muộn khi chỉ có một đời chồng, dù chị không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng người tên Tịch Khuyết đó cũng được xem là một đời chồng của em, cho nên người hiện tại đang ở cạnh em chính là người sẽ cùng em đi đến cuối cùng"

A! Hóa ra là như vậy, vì anh ở thế giới kia tồn tại dưới thân phận quốc công Tịch Khuyết mà không phải là Lăng Chi Hiên nên mới có chuyện như thế này, như vậy do cô kết hôn sớm nên phải có hai đời chồng, mà hên xui may rủi thế nào hai đời chồng của cô cũng đều cùng là một người, có chuyện thú vị như vậy sao a?

Đang yy thì Dạ Nguyệt lại nghe chị Thập Thất nhíu mày nói: "Chỉ có điều..."

Dạ Nguyệt thấy chị Thập Thất nhủu mày, tim cô đột nhiên cũng đập thật nhanh.

"Hai vợ chồng em phải trải qua một kiếp nạn lớn đang đợi ở phía trước, nếu vượt qua được kiếp nạn này thì sẽ bình bình an an ở cạnh nhau đến đầu bạc răng long, nhưng nếu không vượt qua được thì..... chỉ sợ là âm dương cách biệt"

Dạ Nguyệt sững sờ ngồi chết lặng tại chỗ, cô và anh sẽ âm dương cách biệt?

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

"Vẫn chưa tìm được vị trí của Uông Tuấn Kiệt" Dương Lãnh Thiên thờ dài trong điện thoại, báo cáo tình hình. "Ngoài Uông Tuấn Kiệt thì có bốn người làm việc chung với cậu ta cũng bị mất tích, có thể khẳng định không phải do người của Lăng gia nhúng tay vào, vì vụ mất tích lần này cũng được xác định tương tự như những vụ mất tích xảy ra hai mươi năm trở lại đây"

"Tiếp tục cho Trình Ân truy tìm vị trí GPS" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nhìn lên đồng hồ treo tường, đã sáu ngày kể từ khi Uông Tuấn Kiệt mất tích....

"Vâng, Chủ Tịch!" Dương Lãnh Thiên cung kính nói.

Tắt điện thoại, Lăng Chi Hiên âm trầm nhìn ra ngoài tường kính, vào khoảng không rộng lớn vô tận của bầu trời lúc về chiều, ráng chiều rực rỡ đang dần dần mờ nhạt đi thay vào đó là màn đêm tăm tối.

Xem ra đã không thể làm ngo với bọn bất cóc này được nữa, những vụ mất tích đang càng lúc càng nhiều, mật độ của từng vụ án cũng đang ngày càng dày đặc, Lăng Chi Hiên nhủu mày suy nghĩ.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới..... oOo

Buổi tối, Lăng Chi Hiên đến đón Dạ Nguyệt ở KTV rồi anh đưa Dạ Nguyệt đi ăn tối.

"Em muốn ăn món gì vợ yêu?" Lăng Chi Hiên vừa lái xe vừa hỏi.

Dạ Nguyệt chơi đùa náo loạn một chập với bốn người kia, cũng đã uống rất nhiều ở KTV nên lúc này cô đang ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như người trên mây, mông lung nhìn từng ánh đèn đường lướt ngang qua xe.

Lăng Chi Hiên nhủu mày dừng xe lại bên lề đường, rướn người qua ngửi ngửi vào cổ cô, liền phát hiện mùi còn nồng nặc, vì hôm nay mũi anh bị nghẹt nên lúc đầu không có nhận ra, thấy thái độ mông lung của cô nên mới nghi ngờ.

Dạ Nguyệt cảm giác nhột nhột ở cổ, cô quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt đang tối thăm lại của ai đó, đang nhìn cô như chờ giải thích.

"Em uống rượu?" Lăng Chi Hiên tóm lấy mặt cô, có gì đó tức giận hỏi, nếu như chỉ uống ít để vui thì không nói, còn hôm nay vợ yêu dường như uống rất nhiều.

Bất chợt Dạ Nguyệt ôm chầm lấy cổ anh, bật khóc nức nở như đứa trẻ nhỏ: "Em không muốn rời xa anh"

Lăng Chi Hiên kinh ngạc với hành động cùng lời nói của cô, đầu óc choáng váng, tức giận gì cũng đều quẳng ra sau đầu, lập tức bế cô lên đặt vào trong lòng mình rồi ôm siết lại, vụng về vỗ vỗ vào lưng cô: "Ngoan, đừng khóc bảo bối, không ai bắt em phải rời xa anh, anh cũng không cho phép bất cứ ai làm điều đó"

"Nhưng... nhưng cô ấy nói... nói chúng ta sẽ phải trải qua kiếp nạn... có... có thể... âm dương cách biệt..." Dạ Nguyệt vừa khóc như mưa vừa nấc cụt nói, do cô đã uống quá nhiều bia nên giờ cô chẳng còn biết gì nữa, chỉ biết gào khóc trút đi nỗi lòng nặng trĩu đầy lo lắng không yên của mình, dù cho chỉ là bói toán có thể không đáng tin cậy nhưng trong lòng cô vẫn tồn tại một nỗi lo lắng ngấm ngầm không cách nào gạt đi được.

Cô ấy? Lăng Chi Hiên nhủu mày như suy nghĩ gì đó.

Dạ Nguyệt vẫn khóc không ngừng, nước mắt nước mũi tèm lem, áo sơ mi trắng của ai đó cũng bị nước mắt nước mũi cô làm cho vừa ướt vừa dơ.

Nhưng anh vẫn để mặc cho cô làm loạn, chỉ âu yếm ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé đang run rẩy trong ngực mình, trái tim anh lại cảm thấy vừa đau lòng

vừa mềm mại, vợ yêu của anh chỉ cho mình anh nhìn thấy mặt yếu đuối của mình, được giấu hoàn hảo sau nụ cười điềm nhiên như không, nếu như hôm nay không uống chỉ sợ vợ yêu sẽ trầm mặc lo lắng chứ không gào khóc như thế này.

Cô không muốn rời xa anh cũng giống như anh không muốn buông cô ra vậy.

Lăng Chi Hiên cảm thấy bản thân thật may mắn vì tìm được cô gái nhỏ trong biển người rộng lớn này, cô gái nhỏ đáng yêu của anh, mặc dù cô nhỏ nhắn như đứa trẻ nhỏ nhưng lại vô cùng kiên cường cùng kiên định, hết lần này đến lần khác đều khiến anh phải bất ngờ....

Có thể trong mắt người khác, cô không xinh đẹp, cũng rất bình thường không nổi bật, tính cách trầm tĩnh ít nói, có thể trong mắt người khác cô cũng không xứng với anh....

Nhưng đối với anh, cô không phải là thứ nhất.... mà là duy nhất... cho dù có dùng cả thế giới này cũng không thể thay thế được.

"Bảo bối, không phải anh đã từng nói, có chết thì cùng chết, có sống thì cùng sống sao?" Lăng Chi Hiên vuốt ve vỗ về lưng cô, dịu dàng thì thầm nói. "Chúng ta sẽ không bao giờ âm dương cách biệt với nhau"

Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn anh, cô đã khóc đến sưng vù hai mắt, trông như gấu mèo a: "Có thật không?"

"Dĩ nhiên là thật" Lăng Chi Hiên buồn cười, anh cúi đầu hôn vào mắt cô. "Không phải chúng ta đã đi xuống địa ngục hai lần rồi sao?"

Dạ Nguyệt vẫn còn đang say, nghe anh nói cô ngẩn người ra, đầu óc quay cuồng nửa tỉnh nửa mê, hỏi ngu: "Hồi nào a?"

Lăng Chi Hiên đưa ống tay áo lên chùi mắt chùi mũi cho cô, như buồn buồn uất ức nói: "Em thật không có lương tâm, ngay cả việc anh ôm em cùng nhảy xuống vực hai lần mà em cũng quên được?"

"A!" Dạ Nguyệt há họng kêu lên, mặc dù cô say ngơ ngơ nhưng tất nhiên cô không quên được.

"Sao? Nhớ rồi phải không? Nên phạt em thế nào đây?" Lăng Chi Hiên cong khóe môi cười cười.

Dạ Nguyệt nhú nhú mày, cố gắng thật nghiêm túc suy nghĩ, rồi bất chợt cô giãn mày ra, cười hi hi nhìn anh: "Anh chưa ăn tối đúng không? Em cho phép anh ăn em để no bụng a"

Phụt! Lăng Chi Hiên nghe xong nhém chút sặc nước miếng, anh cúi đầu chăm chú nhìn người nào đó vẫn đang cười hi hi nhìn anh.

Không ngờ hôm nay vợ yêu của anh đã uống say đến mức độ này.... cảm tưởng giống như rất tỉnh táo nhưng thật ra lại không hay biết gì.

Nếu anh nhớ không nhầm thì trước đây có từng nói với cô, nếu cô uống say rồi thử quyến rũ anh thì cô sẽ biết kết quả thế nào, thật không ngờ hôm nay cô lại vô tình thử mà không biết.

Dạ Nguyệt thấy anh ngẩn người thì cô nhú nhú mày, phạt bằng cách này rất kỳ quặc sao? Sao anh lại ra vẻ trầm tư như vậy a?

"Em uống bao nhiêu chai vậy?" Lăng Chi Hiên đột nhiên lên tiếng, giọng nói khàn khàn bất thường.

Dạ Nguyệt lại nhú nhú mày, cô uống bao nhiêu chai vậy ta? A! Cô cũng không nhớ nữa.....

"Nếu anh không muốn thì chúng ta có thể chuyển qua cách phạt khác cũng....." Dạ Nguyệt lắc lắc đầu.

"Rất muốn" Lăng Chi Hiên cắt đứt lời cô rồi hôn sâu vào môi cô, nụ hôn cuồng dã sâu thẳm như muốn nuốt luôn cô vào trong bụng, cho tới khi cả hai không còn có thể thở được nữa anh mới chịu buông tha môi cô: "Nhưng hôm nay tạm tha cho em đó, đợi đến khi em tỉnh táo anh sẽ đòi lại gấp đôi"

Dạ Nguyệt ngẩn đầu mở to mắt nhìn anh, như thế nào là gấp đôi, cô chỉ có một thì làm sao gấp đôi? Dạ Nguyệt nhú mày để tay lên thái dương dường như đang cố gắng suy nghĩ chuyện gì quá phức tạp, nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ.

Lăng Chi Hiên thấy cô mơ hồ nhìn mình như thú nhỏ, đôi môi bị anh mút đến sưng vù, anh cười cười véo vào hai gò má cô rồi áp cơ thể cô dựa vào cơ thể anh, xoa xoa đầu: "Ngoan, em ngủ đi, tới nhà anh gọi em"

Dạ Nguyệt thích thú hít hà lồng ngực ấm áp của người nào đó, mùi hương quen thuộc, ấm áp quen thuộc, tiếng tim đập mạnh mẽ quen thuộc.... cô cảm thấy yên tâm thoải mái lạ thường.... dần dần nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay.

Lăng Chi Hiên đợi cho vợ yêu ngủ, mới tháo dây an toàn của mình, rồi vòng qua cơ thể Dạ Nguyệt, gài lại dây an toàn cho hai người, hôn vào đỉnh đầu cô, mới lái xe rời đi.

... ..

Sau khi về đến bãi đỗ xe của Khu căn hộ cao cấp, Lăng Chi Hiên bé Dạ Nguyệt vẫn còn đang ngủ bước xuống xe, lão quản gia cũng đã đứng đợi bên cạnh cửa xe chờ chỉ thị.

"Gọi hai người họ lên gặp tôi, tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra hôm nay" Lăng Chi Hiên lạnh lẽo nói.

"Dạ" lão quản gia gật đầu.

Nói xong, Lăng Chi Hiên bé Dạ Nguyệt lên nhà, trên đường đi không tránh khỏi ánh mắt tò mò nhòm ngó của mọi người ở xung quanh.

Nhóm tiểu thư mà mẹ Dạ Nguyệt vô tình nghe họ bàn luận trong thang máy, rất tình cờ là hiện tại bọn họ cũng vừa vận bước vào trong thang máy lúc này, thấy Lăng Chi Hiên đang bế Dạ Nguyệt thì kinh ngạc nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Bọn họ nhờ vào mối quan hệ của gia đình để điều tra người đàn ông soái ca mà bọn họ vô tình nhìn thấy trong thang máy, cũng đã biết được người này không phải ai khác chính là đại thiếu của Lăng gia. Nhưng sau đó lại nhận được thông tin anh đã cắt đứt quan hệ với Lăng gia, từ bỏ quyền thừa kế, cứ tưởng anh xong đời rồi, không ngờ hiện tại anh lại là Tổng giám đốc tập đoàn quốc tế O & Y của doanh nhân người Mỹ, Chris Stephen.

Nhưng thông tin cũng chỉ có thế, không ai có thể điều tra ra được thông tin đời tư của anh, các mối quan hệ, sở thích, thường hay đến nơi nào..... Cho nên có muốn kết giao cũng rất khó khăn.

Người phụ nữ mà anh đang bế trên tay là ai?

"Xin hỏi cô ấy không sao chứ ạ?" một tiểu thư xinh đẹp trong nhóm tiểu thư đột nhiên bước gần về phía Lăng Chi Hiên, vẻ mặt quan tâm lo lắng hỏi.

Không khí trong thang máy phút chốc lại trở nên lạnh lẽo yên tĩnh đến lạ thường, không hiểu sao mà tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy vô cùng căng thẳng, giống như có một áp lực vô hình nào đó đang đè ép, là do máy lạnh quá lạnh làm cho bọn họ cảm thấy từng cơn rét lạnh đang quét qua người hay sao à?

"Hiên, em lạnh....." Dạ Nguyệt nhú mảy cựa mình trong ngực anh, miệng nhỏ lầm bầm nói.

Lăng Chi Hiên siết lấy cơ thể cô chặt hơn, cúi đầu hôn vào gò má phồng nộn của cô, dịu dàng nói: "Xin lỗi em, vợ yêu"

Lúc này nhiệt độ xung quanh mới trở lại bình thường, nhưng vẻ mặt của tất cả các bạn tiểu thư có mặt trong đây đều không bình thường chút nào.

Vợ yêu? Chưa từng nghe nói đại thiếu gia bí ẩn của Lăng gia đã kết hôn rồi?

Bạn tiểu thư bước lên hỏi thì đứng ngẩn người ra tại chỗ, cảm giác bản thân giống như không khí không tồn tại, vì người đàn ông đó chưa từng nhìn lấy cô ta một lần, ngay cả một cái liếc mắt hay một câu trả lời xã giao cũng không có.

Đúng lúc này thang máy mở cửa, nữ phục vụ cung kính đưa tay ra phía trước với các vị tiểu thư: "Mời!"

Mọi người lại kinh ngạc nhìn nhau, rồi nhú mảy nhìn nữ phục vụ đang mỉm cười thân thiện với bọn họ, như vậy là ý gì?

"Thang máy bên cạnh đang chờ ạ" nữ phục vụ lại lễ phép nói, không hề để ý đến thái độ khó chịu của bọn họ.

Lăng Chi Hiên lại điềm nhiên như không bế cô gái nhỏ nhà mình, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn ngắm cô gái nhỏ đang ngủ say trong ngực mình, thật giống như không có thấy mấy người đẹp đang cau mày khó chịu kèm theo uất ức tức giận mà bước ra khỏi thang máy.

Sau khi bước ra còn nghe giọng nói lạnh lẽo như có như không: "Sau này thang máy tôi đang đi không được để bất cứ thứ gì khác bước vào"

"Dạ, Lăng tổng" nữ phục vụ cung kính đáp.

... ..

Về tới nhà, Lăng Chi Hiên bé Dạ Nguyệt vào phòng tắm đã chuẩn bị sẵn nước nóng, cởi quần áo của cô rồi thả cô vào bồn.

Dạ Nguyệt đột nhiên cảm thấy thoải mái, cô mơ hồ thở ra thật nhẹ nhõm, mọi phiền muộn lo âu đồng thời cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Nhìn cô gái nhỏ vẫn còn ngủ ngon lành mỉm cười thoải mái, Lăng Chi Hiên cong khóe môi cười mờ ám, vươn móng vuốt về phía cơ thể cô, kỳ cọ tắm rửa giúp cô, tiện thể chấm mút ăn đậu hũ của cô đến khi hài lòng mới dùng khăn tắm lớn bao bọc lấy cô bế ra ngoài.

Đề Dạ Nguyệt nằm xuống đệm, Lăng Chi Hiên rút khăn tắm ra, nhẹ nhàng chăm chú lau những giọt nước còn đọng lại trên cơ thể cô gái nhỏ, nhìn cơ thể nhỏ nhắn đầy đặn càng lúc càng quyến rũ thành thực sau mỗi lần yêu thương của mình, Lăng Chi Hiên hít sâu, cố gắng kìm nén lại dục vọng đang dâng trào ở phía dưới.

Vốn dĩ tối nay sẽ cùng vợ yêu lăn khắp nơi, cuối cùng lại thành thế này, Lăng Chi Hiên buồn bực véo vào gò má hồng hồng của ai đó đang ngủ say như chết không biết trời trăng gì.

"Đừng a" Dạ Nguyệt chu môi lăm bằm kéo tay đang quấy rối ra khỏi mặt mình rồi lại ôm cánh tay người nào đó ngủ tiếp.

Cánh tay được ôm vào vị trí giữa hai vật mềm mại cảm giác thật thích, Lăng Chi Hiên mỉm cười cung chiều hôn vào môi cô: "Anh sẽ trở lại ngay, bảo bối"

Kéo chăn lên cuộn tròn lấy cơ thể vợ yêu để tránh cho cô bị lạnh, Lăng Chi Hiên mới rời khỏi phòng ngủ bước xuống phòng khách, đã có hai người đàn ông mặc quần áo dạ hành đang đứng đợi bên dưới cùng lão quản gia.

"Chủ tịch" hai người cung kính gọi.

"Đã có chuyện gì?" Lăng Chi Hiên thật sự rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô gái nhỏ, lại làm cô gái nhỏ của anh lo lắng đến như vậy?

Hai vệ sĩ kể lại tình huống lúc chiều, lặp lại chính xác những lời mà chị Thập Thất đã nói, không sai một chữ.

Càng nghe Lăng Chi Hiên càng nhíu mày, đến cuối cùng anh mới âm trầm đứng dậy, bước về phía bức tường kính nhìn xuống thành phố sáng rực ánh đèn bên dưới.

Người phụ nữ đó là ai? Tại sao lại biết đến cái tên Tịch Khuyết? Chuyện anh và vợ yêu "thành thân" ở thế giới kia? Âm dương cách biệt là như thế nào?

"Điều tra người phụ nữ đó cho tôi" Lăng Chi Hiên trầm ngâm nói, anh không tin bói toán nhưng những việc đã xảy ra cô ta nói hoàn toàn đúng, hơn nữa chuyện đó không thể nào đi điều tra trước lại có thể biết được.

Dù cho như thế nào thì mọi chuyện đang diễn ra lúc này thật sự là một mối hiểm họa ngày càng lớn dần, không hiểu tại sao anh mơ hồ cảm nhận được âm dương cách biệt với những vụ mất tích ngày càng nhiều là có mối liên hệ với nhau.

"Từ hôm nay, tăng cường thêm bốn vệ sĩ âm thầm bảo vệ phu nhân, bên gia đình Tiêu Ngọc cũng tăng cường vệ sĩ bảo vệ" Lăng Chi Hiên phát tay, xoay người bước lên phòng ngủ.

"Dạ, Chủ tịch" ba người cúi đầu rồi rời đi, nhanh chóng thực hiện chỉ thị được giao phó mà không hề môi hỏi thêm lời nào.

Lại trở lại phòng ngủ, Lăng Chi Hiên cởi áo rồi nhẹ nhàng vén chăn nằm xuống bên cạnh cô gái nhỏ, vươn tay ôm cô vào lòng, cuộn tròn lấy cơ thể cô trong ngực.

Một tuần không được ôm vợ yêu ngủ, quả thật là cực hình. Cho dù chỉ là nằm xuống chợp mắt đôi chút cũng không thể nào thư giãn được, thiếu đi vật nhỏ trong ngực thế này thật khiến anh không quen.

Nhớ đến một màn Dạ Nguyệt nước mắt nước mũi tèm lem, Lăng Chi Hiên không nhịn được cười: "Em đúng là vật nhỏ phiền toái"

Nhưng cuối cùng Lăng Chi Hiên đã hiểu lý do vì sao vợ yêu của anh lại lo lắng đến như vậy, người phụ nữ đó quả thật khác thường, từ khi anh và vợ yêu trở về từ thế giới kia, cũng chưa từng kể với bất cứ ai về chuyện ở thế giới kia, nên có thể biết được thông tin "Tịch Khuyết" là điều không thể nào, vậy mà..... cô ta lại biết.... điều đó càng chứng tỏ cho vợ yêu anh thấy, xác suất những lời nói đó có thể xảy ra càng cao.

Đang nghĩ, Dạ Nguyệt đột nhiên uốn éo nhúc nhích cơ thể, bị ai đó siết chặt từ phía sau làm cô như bị gò bó, cô xoay người cũng để vòng tay của anh buông lỏng đôi chút, rồi vươn tay ôm lại anh, vùi mặt vào trong lồng ngực anh, hít thở đều đều ngủ không mộng mị.

"Thật sự là vật nhỏ phiền toái" Lăng Chi Hiên thờ dài, tiếp xúc không quần áo không khoảng cách như thế này lại khiến anh nổi lên phản ứng khác thường, rất muốn lật người đè vợ yêu dưới thân làm chuyện gì đó, nhưng lại muốn vợ yêu cùng hưởng thụ.....

Thật là nan giải a!

***** Ó O Ò Lăn ranh giới... tìm thấy oOo

Sáng sớm ngày đi thi đầu tiên, Dạ Nguyệt hội họp ngồi cứng đờ ngay tại quầy bar, hiện tại cô chẳng nhớ gì đến những kiến thức đã học, cảm tưởng giống như cô đã quên hết tất cả kiến thức tích góp được trong một tháng lên tận chín tầng mây xanh a.....

"Bảo bối" Lăng Chi Hiên thổi khí vào tai cô làm cô giật mình nhém rót khỏi ghế.

"Anh... anh... không chơi trò này nha" Dạ Nguyệt lườm người nào đó đang mỉm cười tươi rói với cô rồi lại chuyển sang vẻ mặt lo lắng, "Làm sao bây giờ? Em không nhớ gì hết a"

"Được rồi, ngoan ngoan" Lăng Chi Hiên xoa xoa đầu như an ủi cô. "Em chỉ cần làm như lúc học ôn thì sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa anh có một thứ muốn cho em xem"

"Thứ gì a?" Dạ Nguyệt tò mò hỏi.

Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô, cười cười kéo cô đi ra phòng khách.

Chỉ thấy trên bàn kính là hai hộp hình chữ nhật màu đen được khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, họa tiết giống nhau cứ như một đôi, một hộp rất dài và một hộp ngắn hơn hộp kia.

Lăng Chi Hiên lấy hộp ngắn hơn đưa cho Dạ Nguyệt, vui vẻ nói: "Quà may mắn của em"

Dạ Nguyệt thích thú nhận lấy chiếc hộp, hoa văn tinh tế, chiếc hộp được làm bằng gỗ đàn hương tỏa ra hương thơm thoang thoảng dịu nhẹ thật thoải mái.

Không chần chừ nữa, Dạ Nguyệt mở ngay nắp hộp ra, đập vào mắt cô là một thanh Wakizashi màu đen tuyền hay còn được hiểu là katana loại đoản kiếm, loại này các võ sĩ Nhật thời xưa thường trang bị kèm với một thanh katana dài, là một cặp nha.

Mắt Dạ Nguyệt sáng rỡ, cầm ngay thanh kiếm ngắn lên, độ nặng của kiếm rất vừa với tay cô, vừa cầm vào liền cảm thấy có một loại cảm giác thích hợp khó tả, giống như cả hai đã trở thành một vậy....

"Thích không bảo bối?" Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ vừa chăm chú vừa thích thú nhìn ngắm thanh kiếm đến quên cả lo lắng áp lực thi cử, đáy lòng anh bất giác mềm mại ảm áp.

Từ trước đến giờ anh chưa từng tặng cô gái nhỏ thứ gì ngoại trừ chiếc nhẫn cưới của hai người, mà cô gái nhỏ của anh cũng chưa từng đòi hỏi tiền bạc đá quý hay nhà lầu xe hơi, nên khi nghĩ đến món quà để tặng cho cô gái nhỏ, quả thật rất nan giải đối với anh, thật may vì cô gái nhỏ nhà anh thích món quà này....

Dạ Nguyệt hứng khởi gật đầu với anh, rồi còn rướn người lên hôn vào má anh: "Cảm ơn anh, em thích lắm"

"Chỉ hôn má thôi sao?" Lăng Chi Hiên cười gian, xoay đầu để cho môi hai người chạm vào nhau, một tiếng chụt phát ra thật kiều a.

Vì ai đó đã tặng cô một món quà tuyệt vời nên cô không thêm chấp cái tính lẩn lút của ai đó nha, bỏ qua cho anh lần này đó a.

"Vậy, trong cái hộp kia có phải là một thanh katana dài không anh?" Dạ Nguyệt lúc này mới nhìn đến chiếc hộp giống y chiếc hộp của cô, chỉ khác mỗi chiều dài thôi.

"Một đôi với em" Lăng Chi Hiên mở hộp, lấy thanh katana dài có hình dáng giống y với thanh của Dạ Nguyệt ra cho cô xem.

Nhìn hai thanh kiếm giống nhau như đúc, một dài một ngắn nằm cạnh nhau, Dạ Nguyệt không khỏi có loại ảm áp lạ thường đang dâng lên trong đáy lòng cô.

"Em có thể mang nó đi thi được không?" Dạ Nguyệt mắt mở to, háo hức nhìn ai đó hỏi, cô có cảm giác nếu đem nó theo bên mình, cô sẽ rất may mắn a.

"Được, em có thể mang nó theo mọi lúc mọi nơi" Lăng Chi Hiên cưng chiều xoa xoa cằm cô như đang chơi đùa với vật nhỏ.

"Nhưng đừng quên cất nó trong bao kiếm" Lăng Chi Hiên lấy ra từ trong hộp một bao dây rút dài màu đen đơn giản, thoát nhìn vào người ta sẽ không biết bên trong là một thanh kiếm a, hơn nữa cả hai thanh kiếm này anh đều đã làm thủ tục đăng ký nên không cần sợ việc mang theo vũ khí trái phép.

Dạ Nguyệt được cho phép, cô vui vẻ gật đầu đồng ý, lại thích thú nhìn ngắm hai thanh kiếm, thật sự là càng nhìn càng cảm thấy rất rất rất thích nha.....

... ..

Sau khi ăn sáng, Lăng Chi Hiên lái xe đưa Dạ Nguyệt đến trường thi, nhìn cô mắt hút phía sau cổng trường, Lăng Chi Hiên mới mỉm cười tấp xe vào chỗ đậu xe bên cạnh trường, ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần đợi cô thi xong môn đầu tiên.

Mà bên đây, trước khi làm thủ tục dự thi, Dạ Nguyệt nhanh chóng đi giải quyết trong WC của trường, cô sợ lúc đang thi lại phải làm thủ tục phức tạp chỉ để đi WC thôi a.

Ai ngờ vừa đẩy cửa một phòng trong WC thì cô sững người, mở to mắt ra nhìn người đàn ông đang gục trên nắp bồn cầu.

Nhìn kỹ lại thì không phải ai khác mà chính là Uông Tuấn Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Trong bóng đêm sâu thẳm, một bóng đen hót hơ hót hải cổ găng lê lét thật nhanh trên con đường nhỏ hẹp.

Ở cách xa phía sau anh ta là những bóng đen khác đang tìm kiếm và đuổi theo anh ta.

"Nó chạy vào khu đường nhỏ rồi, mau chia ra tìm, không được bỏ sót nơi nào"

Anh ta yếu ớt nhìn quanh, lại thấy một đồng vật phẩm phế liệu chất cao đến tận hai bên bờ tường ở phía trước, nhưng nếu nỗ lực thì cũng có thể leo qua.

Anh ta lại cố gắng mò xung quanh, cuối cùng tìm thấy một lỗ nhỏ nhưng vừa đủ cho một người chui qua ở dưới chân bờ tường bên phải, anh ta lập tức quăng đôi dép của mình, một chiếc ở gần đồng phế liệu, còn một chiếc ở trên đồng phế liệu rồi anh ta nhanh chóng chui bò lét vào lỗ nhỏ cho đến khi vào được phía bên trong bờ tường, vươn tay kéo những tấm gỗ phế liệu ở gần đó mà anh ta có thể vùi tới để che lại lỗ nhỏ.

Vừa xong thì anh ta cũng vừa nghe giọng nói âm hàn vang lên: "Bên đây chúng ta chưa tìm"

Anh ta bò thẳng vào lùm cây rậm rạp nằm cạnh bờ tường, nằm im bất động ở trong đó cho đến khi tiếp tục nghe thấy mấy giọng nói nói chuyện với nhau.

"Lục soát xung quanh đây"

"Nơi này là đồng rác đấy à?" giọng nói lạnh lẽo bực dọc.

Tiếng sột sọat di chuyển đồ vật khắp nơi, rồi đột nhiên một cái đầu ló lên bờ tường nhìn quanh khiến anh ta giật mình thu người lại trong lùm cây rậm rạp, rất may ở chỗ này không có ánh trăng nên rất tối, lùm cây có thể che được hết cả người anh ta.

Tiếp tục, anh ta lại nghe thấy mấy giọng nói trao đổi qua lại.

"Nó leo qua bên đó rồi, thật không ngờ nó có đủ sức để làm vậy"

"Hừ, nó vốn dĩ là vật thí nghiệm có tiềm năng nhất"

"Còn nói nữa, mau đuổi theo"

Đợi thêm năm phút nữa cho đến khi chắc chắn không còn nghe giọng nói hay tiếng bước chân nào, anh ta mới cố gắng lê lét trong đêm tối, tìm nơi trú ẩn ẩn nấp.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới. ... oOo

Này, ở đây là toilet nữ đó nha!

Dạ Nguyệt bỏ qua câu la hét này, cô bước nhanh vào trong lay lay người Uông Tuấn Kiệt: "Này, anh gì đó ời, anh có sao không vậy?"

Mặc dù có gặp qua vài lần, nhưng ngoại trừ biết việc anh ta có quen biết "sơ sơ" với Hiên thì cô hoàn toàn không biết anh ta là ai.

Nhìn sắc mặt Uông Tuấn Kiệt tái nhợt, mày rậm nhều chặt có vẻ rất đau đớn khổ sở, Dạ Nguyệt nhanh chóng bắt lấy cổ tay chuẩn mạch cho anh, vừa chuẩn mạch vừa quan sát mắt, mũi, miệng, bàn tay, móng tay....văng văng....

Dạ Nguyệt nhíu mày khó hiểu, có gì đó rất lạ a, mạch đập của anh ta dù rất yếu nhưng không có dấu hiệu trúng độc, không có trúng độc nhưng lại có biểu hiện như bị trúng độc, dường như đang có thứ chất khác thường nào đó ở trong cơ thể anh chàng này.

Dạ Nguyệt lập tức định lấy điện thoại gọi cho Lăng Chi Hiên nhưng cô tìm mãi mà không thấy điện thoại trong túi xách, lúc này cô mới chợt nhớ lúc sáng cô đã để điện thoại ở nhà để tránh trường hợp không được mang điện thoại vào phòng thi.

Đang muốn chạy ra cổng trường tìm Lăng Chi Hiên thì tay cô bị bàn tay lạnh giá nắm chặt lại, giọng nói yếu ớt từ phía sau ngăn lại: "Xin cô, giúp tôi

rời khỏi đây, bọn chúng sắp tìm thấy tôi rồi....."

"Ai a?" Dạ Nguyệt kinh ngạc hỏi, cô không biết chuyện Uông Tuấn Kiệt bị mất tích từ hai tuần trước.

"Tìm thấy rồi"

Đang phân vân thì Dạ Nguyệt nghe tiếng quát phía sau, từ phía cửa xuất hiện tám người đàn ông mặc quần áo như nhân viên chuyển hàng của các hãng công ty, vẻ ngoài cao lớn bặm trợn còn đội cả nón che hết phần nửa khuôn mặt, bọn hắn vừa thấy Uông Tuấn Kiệt liền dừng xông thẳng về phía anh.

“Bất lý hần, lần này không được để hần chạy thoát”

Nhưng xuất hiện cùng lúc với tám người đó là sáu người khác mặc quần áo dạ hành đen tuyền, một người xuất hiện ngay bên cạnh Dạ Nguyệt và Uông Tuấn Kiệt từ trong không khí, vác Uông Tuấn Kiệt trên vai, hướng Dạ Nguyệt chạy phía cửa sổ ở đối diện cửa ra vào.

"Phu nhân, mau chạy hướng này"

Mặc dù Dạ Nguyệt không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng theo trực giác của bản thân thì rõ ràng những người mới xuất hiện ở cửa ra vào có khí tức muốn bắt ép người, còn những người xuất hiện sau đó gọi cô là phu nhân thì khả năng là người của Hiên rất cao, nên cô lựa chọn chạy theo người vệ sĩ.

Năm người còn lại nỗ lực cản bước tám người đàn ông kia để cho ba người chạy thoát, cuộc hỗn chiến nhanh chóng diễn ra,.

Một tên trong tám người rút súng bắn vào một vệ sĩ, mũi tên nhỏ có đuôi đỏ được bắn ra khỏi họng súng lạnh lẽo.

"Cẩn thận, bọn chúng sử dụng súng gây mê dành cho động vật"

Bên này, vừa chui lọt qua cửa sổ, người vệ sĩ liền nói với Dạ Nguyệt: "Phu nhân, Chủ Tịch vẫn ở bên cạnh cổng trường, xin người hãy chạy ra đó, tôi sẽ quay lại giúp mọi người"

Vì anh ta nhìn ra được tám người kia thân thủ không đơn giản, cũng được huấn luyện khác với những kiểu huấn luyện thông thường, chỉ sợ bọn họ cũng khó mà kéo dài đủ thời gian để Phu Nhân có thể chạy đến cổng trường được.

Dạ Nguyệt gật gật đầu lia lịa, đỡ lấy Uông Tuấn Kiệt, cô cũng là người học võ nên có khả năng kéo theo một người đàn ông cũng không thành vấn đề, chỉ sợ hơi tốn thời gian một chút nhưng tất nhiên sẽ nhanh hơn phụ nữ chân yếu tay mềm bình thường.

Dạ Nguyệt và người vệ sĩ tách ra, người vệ sĩ quay ngược trở lại toilet, còn Dạ Nguyệt kéo theo Uông Tuấn Kiệt trên vai hướng phía cổng trường chạy ra, nhưng lại bị Uông Tuấn Kiệt ghì lại.

“Không thể chạy ra bằng cổng lớn, bọn chúng đã bố trí người bao vây hết rồi” Uông Tuấn Kiệt khó khăn nói, vừa nói xong lại như muốn rơi vào trạng thái hôn mê.

Chỉ sợ là khắp nơi ở xung quanh đây đều đã bị người theo dõi, cho dù có chạy ra bằng đường nào cũng chỉ có con đường chết chờ phía trước.

“Vậy phải làm sao đây a?” Dạ Nguyệt nhúc nhúc đầu bóp trán, cố gắng suy nghĩ cách giải quyết nhanh nhất có thể.

Xung quanh trường hiện giờ lại rất yên tĩnh vắng vẻ, Dạ Nguyệt nhìn lại đồng hồ đeo tay, giờ này mọi người đã bắt đầu thi môn đầu tiên rồi..... nếu giờ mà cô bỏ mặt anh ta ở chỗ này rồi chạy vào thì có lẽ vẫn còn kịp, hơn nữa còn có thể thoát khỏi đống rắc rối phiền toái này.....

Nhưng thân là một y nữ ở thế giới kia và một sinh viên ngành dược ở thế giới này, thâm tâm cô không cho phép bản thân làm vậy.

Nghĩ vậy nên Dạ Nguyệt trấn định lại bản thân lần nữa. Được rồi, bây giờ phải nghĩ cách làm sao có thể đưa anh chàng này thoát khỏi đây, hơi thở của anh ta càng lúc càng yếu rồi.

Dạ Nguyệt nhớ lại vị trí lúc này Hiên đậu xe cũng gần kề bên cổng trường, nếu như bây giờ cô kéo anh chàng này xông ra cổng trường thì anh nhất định nhìn thấy, dù có chuyện gì xảy ra khi cô chạy ra tới thì anh nhất định sẽ giúp cô.

Được, đành phải liều thôi, cũng chỉ còn có cách duy nhất đó!

Dạ Nguyệt hít sâu, gồng hết sức kéo nhanh Uông Tuấn Kiệt chạy thẳng ra phía cổng trường, bây giờ mọi người đã vào lớp bắt đầu làm bài thi nên sân trường rất yên tĩnh và vắng vẻ, nên cũng không có ai cản trở hay ngăn cô lại.

Chỉ có bác bảo vệ ngoài cổng vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt đang đỡ Uông Tuấn Kiệt trên vai khó khăn kéo đi thì nhanh chóng chạy đến phía cô, lo lắng hỏi: "Này cháu gái, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bạn cháu bị ngã xiêu trong phòng thi nên bạn ấy ra cổng, có người nhà đang chờ bên ngoài cổng ạ" Dạ Nguyệt cố gắng bình tĩnh, mỉm cười nói.

Bác bảo vệ nhìn nhìn quần áo của Uông Tuấn Kiệt, có ai đi thi lại mặc quần áo như bệnh nhân trong bệnh viện như vậy không?

Nhưng trên đời này thiếu gì kẻ điên? Biết đâu giới trẻ bây giờ đang thịnh hành cách ăn mặc quần áo giống vậy rồi sao a..... Ôi! Giới trẻ thời nay....

Nghĩ vậy nên bác bảo vệ không nghi ngờ gì nữa, chỉ vừa chép miệng vừa đến phụ Dạ Nguyệt một tay kéo Uông Tuấn Kiệt ra cổng trường.

Vừa ra đến cổng trường thì độ nhiên có năm sáu người đàn ông vận đồ cảnh sát chạy ra từ nơi nào đó ở phía trước, hướng thẳng về phía bọn họ la lên: "Chúng tôi là người của Cục cảnh sát, người đàn ông trên tay các vị là tội phạm đang bị truy nã, yêu cầu các vị mau giao anh ta cho chúng tôi"

Cái gì? Bác bảo vệ vừa nghe đến tội phạm bị truy nã thì lập tức buông Uông Tuấn Kiệt ra, ông ta đã cảm thấy có gì đó sai sai ở đây ngay từ đầu rồi mà....

Mà Dạ Nguyệt nhìn thấy năm sáu người đó thì cô liền biết là người của cái bọn lúc nãy, bởi vì trên người bọn chúng đều toát ra khí tức giống nhau, đều như muốn giết người vậy.

Dạ Nguyệt nhìn thấy Lăng Chi Hiên đang lo lắng chạy về phía mình ở bên kia, cô cũng xoay người hướng về phía xe của Lăng Chi Hiên ở bên kia mà chạy nhưng chắc chắn là cô chạy không nhanh bằng bọn chúng vì cô còn phải đỡ Uông Tuấn Kiệt.

Bên này, Lăng Chi Hiên ngồi trong xe đang thư giãn chờ vợ yêu thi xong, lại bất ngờ nhìn thấy cô và người đàn ông trung niên kéo Uông Tuấn Kiệt trên vai chạy ra đến cổng trường, vừa bước xuống xe thì anh lại thấy năm sáu người đàn ông khác bỗng nhiên xuất hiện la hét tội phạm truy nã rồi tiến thẳng về phía bọn họ.

Khỏi cần phải đoán, chắc chắn chuyện này có liên quan đến chuyện Uông Tuấn Kiệt mất tích hai tuần qua, hơn nữa lần này lại còn liên lụy đến vợ yêu của anh.

Năm sáu người đàn ông rút súng ra, nhanh chóng đổi hướng về phía Dạ Nguyệt đang chạy, chỉ còn cách nhau trong gang tấc: "Mau đứng lại, chúng tôi yêu cầu cô mau đứng lại, không thì chúng tôi sẽ bắn"

Dạ Nguyệt biết đó là súng gây mê của động vật, cô đã nghe loáng thoáng lúc thoát ra từ cửa sổ, nên cô vẫn cố chấp chạy mà không dừng lại, cô đâu có ngu mà dừng lại, biết bọn chúng có nói thật sẽ không bắn không? Hơn nữa, rõ ràng bọn chúng đang muốn bắt cho bằng được tên này, cô vẫn cảm thấy có gì đó sặc mùi khả nghi trong chuyện này.

Phụt! Phụt! Phụt! Tiếng mũi tên rời khỏi súng gây mê, tiếp theo lại nghe tiếng bộp, bộp, bộp.....

Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt và Uông Tuấn Kiệt về phía mình, anh cũng vừa kịp lúc kéo thanh đoản kiếm đang lộ ra một chút trong túi xách đeo chéo bên hông của Dạ Nguyệt để che chắn ba mũi tên, tất nhiên thanh kiếm vẫn còn nằm trong bao đựng kiếm màu đen.

Cùng lúc đó ba người đàn ông vận quần áo dạ hành cũng xuất hiện đồng thời che chắn trước mặt ba người, hai bên nhất thời đứng im bất động, bên đám người mặc quần áo cảnh sát vẫn đang chĩa súng về phía đám người của Lăng Chi Hiên.

"Lăng tổng, anh ta là người của chúng tôi, hy vọng anh giao anh ta cho chúng tôi, nếu không dù có là anh chúng tôi cũng sẽ không nể mặt" một người trong sáu người tiến lên phía trước nói.

"Không cần phải nể mặt" Lăng Chi Hiên hừ lạnh nói rồi vác Uông Tuấn Kiệt trên vai, nắm tay Dạ Nguyệt quay nhanh đi, hướng về phía xe, anh biết hiện tại bọn họ đã bị bao vây, càng nhanh chóng thoát khỏi đây càng tốt.

"Vậy thì chúng tôi cũng không cần nói nhiều" người đàn ông hất mặt lên với những người phía sau, ra hiệu tấn công.

Ba người hộ vệ cũng tấn công, cản bước của đám người đó trong khi Lăng Chi Hiên nhanh chóng cùng Dạ Nguyệt vào trong xe.

Để Uông Tuấn Kiệt ở ghế sau, Lăng Chi Hiên cho xe rời đi, nhưng khi xe vừa di chuyển thì phía trước bất ngờ xuất hiện hai chiếc xe màu đen chặn đường, phía sau xuất hiện thêm hai ba chiếc nữa vây lấy xe của Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

"Giữ chặt vào" Lăng Chi Hiên âm trầm nói, rồi anh nhấn mạnh ga tăng tốc độ, đâm thẳng vào chính giữa chỗ trống của hai chiếc xe phía trước, thoát nhìn thì giống như anh đang nổi điên muốn đâm xe vào cùng liều chết.

Thấy vậy theo phản xạ, hai chiếc xe kia bị bất ngờ nên lùi ngược lại, Lăng Chi Hiên cong khố môi vẫn tiếp tục nhấn mạnh ga chạy thẳng về phía trước, thoát khỏi thế bao vây mới vừa rồi.

"Chết tiệt, bị hấn lừa rồi" hai người cầm lái ở hai chiếc xe cản đường bực dọc đập vào tay lái.

"Đuổi theo, nhất định không thể để mất vật thí nghiệm này được" tiếng nói lạnh lẽo vang lên trong tai nghe của những người đang giữ tay lái.

Theo chỉ thị, năm chiếc xe cùng với những chiếc xe khác cũng vừa đồng thời xuất hiện chia ra đuổi theo xe của Lăng Chi Hiên.

Tiếng xe quẹo cua ken kết cùng tiếng gõ ga dữ dội làm chấn động cả các con đường lớn, làm cho những người đi đường hoảng hốt phải chạy vào sâu bên trong lề, vừa chỉ trở vừa đứng nhìn theo. Còn những chiếc xe đang lưu hành trên đường cũng phải tấp vào lề để tránh bản thân bị vạ lây.

Bên này, Lăng Chi Hiên vừa lái xe vừa gọi điện cho Dương Lãnh Thiên.

“Chủ Tịch, tôi đã cử người đi cứu viện cho anh rồi” giọng nói lo lắng của Dương Lãnh Thiên vang lên trong điện thoại.

“Đưa tôi bản đồ GPS, cùng địa điểm cứu viện” Lăng Chi Hiên hừ lạnh nói.

“Vâng, Chủ Tịch” Dương Lãnh Thiên vừa nói xong thì lập tức trên màn hình nhỏ của chiếc xe liền xuất hiện bản đồ GPS, những dấu chấm tròn đỏ, dấu chấm tròn xanh lớn cũng xuất hiện theo.

Lăng Chi Hiên nhìn những dấu chấm tròn đỏ, anh hừ nhẹ, bọn chúng đông thật, tính sơ qua cũng cỡ hơn vài chục chiếc xe đang chia nhau ra vây lấy chiếc xe của anh.

“Chủ Tịch, tôi sẽ cho bật địa điểm cứu viện cho anh dựa vào tính toán khả năng cao nhất khi anh thoát khỏi những chiếc xe này” Dương Lãnh Thiên vuốt mồ hôi, địa điểm này có vẻ khá xa, hy vọng Chủ Tịch có thể kịp lái xe đến đó.

“Được” Lăng Chi Hiên chuyển mắt như suy nghĩ gì đó, rồi anh nói tiếp: “Âm thầm tóm một vài tên của bên đó cho tôi”

Dương Lãnh Thiên như hiểu ý, anh vâng dạ đồng ý rồi cho Tề Vĩ bật chấm tròn màu vàng trên bản đồ GPS.

Lăng Chi Hiên nhướn mày nhìn chấm tròn màu vàng, khu vực này là.....

Dạ Nguyệt cũng nhìn vào bản đồ GPS, cô nhanh chóng nhận ra chấm tròn màu vàng trên màn hình: “Đây không phải là ngoại ô giữa thành phố F và thành phố S sao a?”

Nơi này gần với ngọn núi mà Lý Văn Nhi và Dương Ngọc Linh bị bắt trước đây, khoảng gần hai giờ đồng hồ lái xe.

Lăng Chi Hiên vẫn vừa lái xe vừa nhìn những chấm tròn đỏ trên màn hình, theo tính toán thì quả thật ở trong thành phố anh không có cách nào thoát khỏi thế bao vây của bọn người này được, nếu như cho người của anh tiếp viện ở đây thì cũng bị bọn chúng chặn đường chỉ có thể ở phía vòng ngoài.

Hơn nữa bọn chúng còn đang sử dụng quân phục cảnh sát, giống như cảnh sát đang truy bắt tội phạm, nếu để bọn chúng tóm được ở đây thì chắc chắn sẽ không thể chống trả lại được.

Quả nhiên, Lăng Chi Hiên muốn lái xe vào đâu thì đều có chấm tròn đỏ xuất hiện chặn hết các đường đi của anh, cứ mỗi lần anh định vào đường nào thì nhất định sẽ có xe chặn phía trước cản đường muốn vây bắt anh.

Lăng Chi Hiên liếc mắt nhìn thấy một con đường nhỏ có thể đâm thẳng vào đường cao tốc, ở phía bên con đường bên kia là chấm tròn đỏ đang gần đến cua quẹo vào đường nhỏ để chặn đường đi của anh.

“Bảo bối, giữ chặt dây an toàn”

Lăng Chi Hiên đạp mạnh ga, vọt nhanh vào đường nhỏ, những sợi dây được bắt ngang trên không trung, quần áo của mấy khu nhà trong đường nhỏ cũng được phoi trên đó, nhưng Lăng Chi Hiên vẫn đâm thẳng vào hắt tung quần áo bay đầy trời, cuối cùng chỉ trong vòng tích tắc, Lăng Chi Hiên đâm ra khỏi cua quẹo cũng vừa lúc chiếc xe kia chuẩn bị chặn trước mặt xe anh, một cú quẹo cua cực kỳ đẹp mắt thoát khỏi chiếc xe kia chặn đường cũng vừa giúp anh đâm thẳng ra đường nối tiếp với đường cao tốc, tiến thẳng về phía chấm vàng ở ngoại ô thành phố.

“YES!!” Dương Lãnh Thiên và Tề Vĩ đang theo dõi bản đồ GPS cũng vừa vuốt mồ hôi thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo Chủ Tịch chỉ còn phải nhấn ga hết cỡ để đừng cho bọn chúng bắt được thôi a.

Sở dĩ địa điểm cứu viện nằm xa như vậy là vì trên đường cao tốc đoạn đường này không có điểm dừng để thiết lập hệ thống phòng thủ mà không làm kinh động đến thế lực khác hay là sự nghi ngờ của phía chính phủ, mấy năm gần đây trung tâm bí mật của bọn họ đang càng phải cẩn mật hơn nữa để không để lộ ra bất cứ sơ hở nào, chỉ có thể kịp chuẩn bị đón đầu ở phía cuối đường cao tốc mà thôi.

Tất nhiên, đó cũng là chủ ý của Lăng Chi Hiên, nhất định phải đặt bí mật của trung tâm lên hàng đầu, rất nhiều mạng sống đang đặt dưới sự điều hành của anh nên anh càng phải cẩn trọng.

“Đuổi theo, hấn đang hướng về đường cao tốc phía ngoại ô thành phố” thông tin lại được truyền đi trên các xe đang truy lùng xe của Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

Tiếp theo sau đó, chúng ta có thể thấy được một màn rượt đuổi nhau như phim hành động gây căng lúc này trên đường cao tốc.

Dạ Nguyệt chỉ có thể xanh mặt ngồi dán chặt vào ghế xe im lặng cảm nín, nín thở cố gắng mở to mắt nhìn xe mình vượt mặt những chiếc xe khác, chốc chốc lại có những chiếc xe lớn chạy ngược chiều sượt ngang xe mình, tìm cô đập còi nhanh hơn cả trống trận, giờ thì cô có thể hiểu được cảm giác của mấy nhân vật đuổi bắt nhau trên xa lộ trong phim là như thế nào rồi a.

Dạ Nguyệt sực nhớ ra Ưông Tuấn Kiệt còn ở ghế sau, cô quay đầu lại nhìn thì thấy anh đã rút xuống sàn xe lúc nào không hay.

“Không sao, cứ để cậu ta nằm đó, sẽ an toàn hơn” Lăng Chi Hiên lơ đãng nói.

Anh đang vừa lái xe vừa nhìn vào kính chiếu hậu, hừ lạnh. bọn này bám dai như đĩa, với tốc độ hiện tại thì chưa tới hai giờ anh đã có thể đến được địa điểm tiếp viện.

Chạy được một lúc lâu, đường ở phía trước bỗng nhiên chia làm hai hướng đi, nếu nhìn trên bản đồ GPS thì có thể biết được một đường hướng ra bãi biển tiến thẳng lên khu rừng ngọn núi nơi bọn bắt cóc đã giam giữ Lý Văn Nhi và Dương Ngọc Linh, cũng là nơi dẫn đến vách vực mà Lăng Chi Hiên với Dạ Nguyệt bị rút xuống một lần, còn con đường thứ hai, là tiến thẳng đến điểm cứu viện của Dương Lãnh Thiên và Tề Vĩ.

Lăng Chi Hiên đang định rẽ đường đến điểm cứu viện thì một chiếc xe hàng lớn đang chạy ngược chiều bất ngờ bẻ lái vòng ngược lại như muốn quay đầu, nhưng cũng đồng thời muốn chặn đường đi của anh.

Lăng Chi Hiên phanh gấp, tiếng xe thắng gấp vang lên tiếng Két!!!!!! kéo dài thật lớn.

Lăng Chi Hiên nổi nóng muốn chửi tục, anh thật không ngờ thế lực của bọn chúng thật sự đã vượt ngoài tầm của các thế lực hiện tại trong nước.

Dạ Nguyệt quay đầu nhìn phía sau thấy vài chục chiếc xe sắp đuổi đến đây, cô gấp đến độ buột miệng nói: “Hay là rẽ sang đường bên kia?”

Mặc dù con đường phía trước là đường cùng nhưng nếu bây giờ không đi thì chỉ còn nước bị bắt ở nơi này thôi, cứu viện bên kia sẽ đến không kịp.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! Tiếng động cơ bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu họ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Trong một phòng LAB của một nơi nào đó, người đàn ông khoác áo Blouse trắng cùng với hai ba người trợ thủ mặc quần áo bảo hộ trắng mờ cửa bước vào, trong đó có một người đang cầm một máy quay phim trên tay, một người đẩy chiếc xe có thiết bị dụng cụ y tế ở phía trên, một người cầm theo một chiếc hộp nhỏ vuông có khóa số.

“Lần thí nghiệm thứ 1 638 354, lần này tôi sẽ tiêm cho hai vật thí nghiệm hai loại mới nhất vừa được tinh lọc từ các loại trước đây” người đàn ông khoác áo blouse nói vào ống kính quay phim.

Ông ta xoay người lấy một ống kim trên chiếc xe thiết bị, người đang cầm chiếc hộp nhỏ bước đến bên cạnh ông ta, mở hộp ra, bên trong là hai ống thủy tinh trong suốt, thứ dịch lỏng bên trong lại có màu đỏ thẫm như máu và một màu vàng đục như huyết tương.

Người đàn ông lấy ống thủy tinh màu đỏ đưa lên phía trước ống kính để quay lại số hiệu của ống, rồi ông ta rút lấy chất dịch lỏng màu đỏ vào bên trong kim, sau đó ông ta di chuyển đến một người đàn ông trẻ tuổi đang nằm trên chiếc giường bên phải bên trong phòng LAB, tìm mạch máu trên tay anh ta rồi bơm thứ dịch lỏng đó vào.

Chỉ qua mười mấy giây yên tĩnh chờ đợi của tất cả những người bên trong, người đàn ông trẻ tuổi bỗng nhiên mở lớn mắt gầm lên đau đớn, rồi anh ta lại trở về trạng thái bất tỉnh như ban đầu.

Tiếp theo tất cả sự việc được lặp lại một lần nữa với một người đàn ông trẻ tuổi khác ở chiếc giường bên trái, lần này người đàn ông đó đột nhiên lên cơn co giật, miệng vừa nôn ra máu, cuối cùng anh ta ngã xuống rồi chết.

“Thí nghiệm thứ 1 638 354, một chết một hôn mê sâu, THẤT BẠI!”

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... rơi tự do oOo

Khi Lăng Chi Hiên đang tính quẹo trái thì đột nhiên ở phía trên bầu trời lại xuất hiện một chiếc trực thăng. Dương Lãnh Thiên mở cửa thả dây cùng thả thang dây xuống hết lên: “Chủ Tịch, Phu Nhân”

Lăng Chi Hiên nhanh chóng tháo đai an toàn, mở cửa vác Uông Tuấn Kiệt lên vai, Dạ Nguyệt cũng theo sát phía sau anh, gió từ cánh quạt phía trên làm đầu tóc quần áo của ba người bên dưới quần quai rối bù, Dương Lãnh Thiên đứng ở cửa cũng không tránh khỏi.

Người đàn ông trên xe hàng bước xuống định cản bước đi của ba người thì trong tích tắc liền bị Dạ Nguyệt nhanh như chớp cầm lấy bao kiếm đâm mạnh vào chính giữa lồng ngực khiến ông ta mất thờ tạm thời ngã xuống đất bất tỉnh.

Bên này Lăng Chi Hiên buộc dây vào người Uông Tuấn Kiệt để Dương Lãnh Thiên kéo anh ta lên, còn anh và Dạ Nguyệt vừa kịp lúc bám lấy chiếc thang dây thì mấy chiếc xe cuối cùng cũng đuổi đến.

“ĐI!” Lăng Chi Hiên hét lên với Dương Lãnh Thiên ở phía trên, mặc dù anh và Dạ Nguyệt vẫn còn đang ở trên thang dây nhưng nếu không đi thì sẽ không kịp.

PHẠCH! PHẠCH! PHẠCH! Chiếc trực thăng đành phải di chuyển, bay thẳng về phía trước, hướng phía điểm vàng mà đi tới.

Không ngờ, ở phía bên kia chiếc xe hàng cũng xuất hiện những chiếc xe khác, đang nã súng máy vào chiếc trực thăng, vì Uông Tuấn Kiệt vẫn còn đang được Lăng Chi Hiên kìm chặt ở bên dưới nên bọn chúng không dám nã súng vào ba người.

“ĐỔI HƯỚNG, NHANH CHÓNG HƯỚNG VỀ PHÍA KHU RỪNG MÀ ĐI” Lăng Chi Hiên lại gầm lên ra lệnh cho Dương Lãnh Thiên, nếu cứ tiếp tục bị nã súng như thế này thì trực thăng nhất định bị bắn hạ.

Chiếc trực thăng rẽ sang hướng bên kia, bay vào khu rừng trước mặt cũng là đường cùng đối với những chiếc xe đang đuổi theo bên dưới, những chiếc xe này thì không có trang bị súng máy bắn đạn liên hoàn.

Nhưng..... chỉ trong một tích tắc... ba phát đạn đột nhiên từ đâu bắn ra, cắt đứt dây thang và sợi dây đang buộc Uông Tuấn Kiệt.

Cả ba người đều rơi tự do xuống khu rừng rậm rạp.

.....

“Không xác định được vị trí của Chủ Tịch và Phu Nhân” Tề Vĩ tức giận đập bàn phím nói.

“Lúc Chủ Tịch xuống xe có thể đã không mang theo điện thoại” Dương Lãnh Thiên ảo não bóp trán nói vào tai nghe, anh đang núp ở một lùm cây gần bìa rừng, bí mật quan sát đám người kia đang chuẩn bị dụng cụ vào khu rừng để lục soát cùng truy tìm Uông Tuấn Kiệt.

“Tề Vĩ, thông báo với Từ Cảnh cho người bí mật thâm nhập vào đám người đó, chúng ta phải tìm ra Chủ Tịch, Phu Nhân và Uông Tuấn Kiệt trước bọn chúng”

Sở dĩ Dương Lãnh Thiên có tính toán này là vì anh nhận ra bọn người này thật sự rất khó đối phó, bọn chúng đã dám công khai truy lùng người và còn có thể mạo danh cảnh sát chứng tỏ có một thế lực rất mạnh đứng phía sau bọn chúng, hiện tại vẫn chưa liên lạc được với Chủ Tịch nên anh chỉ còn cách cho người bí mật trà trộn vào bọn chúng để truy tìm tung tích của Chủ Tịch và Phu Nhân, không thể đối đầu trực diện để làm bức dây động rừng được, vẫn chưa biết được kẻ cầm đầu phía sau bọn chúng là ai.

***** Ó O Ò Lăn ranh giới... bí ẩn oOo

Hiện tại khắp nơi trong khu rừng đều đã có mặt bọn người đó, chúng đang lục soát quanh khu rừng để tìm tung tích của ba người. Còn sâu bên trong khu rừng nữa, Lăng Chi Hiên đang đỡ lấy Dạ Nguyệt đứng dậy, Uông Tuấn Kiệt cũng đang nằm bên cạnh hai người.

Khi ba người rơi xuống, rất may đã được những tán cây và lùm cây lâu năm cản lại lực rơi và đón lấy cả ba, nên ngoại trừ những vết thương bị cây quẹt ngoài da và bị ẹ ầm toàn thân thì còn lại cũng không thấy có gì đáng ngại.

“Em có thấy bất ổn chỗ nào không, bảo bối?” Lăng Chi Hiên lo lắng nhìn những vết thương bị cây quẹt trên khắp cơ thể của cô, đau lòng hỏi.

“Em không sao a” Dạ Nguyệt lắc đầu, ngoại trừ đau rát do vết thương cây quẹt gây ra thì cô chỉ cảm thấy hơi nhói dưới bụng chút thôi, còn lại cô cũng không cảm thấy đặc biệt đau ở chỗ nào.

Lăng Chi Hiên thấy vợ yêu không sao, anh mới hôn lên trán cô, thở phào nhẹ nhõm rồi anh vác Uông Tuấn Kiệt trên vai, siết lấy tay cô: “Chúng ta phải tìm chỗ trốn thôi, chắc chắn bây giờ khu rừng này đã bị bao vây rồi, không thể xông ra ngoài được nữa”

“Có một nơi” Dạ Nguyệt như nhớ ra gì đó, nói.

“Anh cũng nghĩ đến nơi đó” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, trước tiên cứ tránh bọn chúng trước đã, sau đó đợi đến khi trời tối sẽ tính đến cách

chạy thoát mà không làm kinh động đến bọn chúng.

.....

Bên cạnh vách núi, Lăng Chi Hiên để Uông Tuấn Kiệt xuống đất rồi anh đi đến tảng đá, ra sức đẩy nó ngược về hướng cửa hang, cơ quan xoay chuyển một tiếng cạnh phát ra như có thứ gì khớp vào nhau, cửa hang động từ từ dịch chuyển để lộ ra một hang động tối tăm, sâu thẳm thăm bên trong.

Bước vào hang động, Lăng Chi Hiên để Uông Tuấn Kiệt dựa vào một vách bên trong hang động, rồi anh bước ra lấy một bụi cây ở gần đó ngay trang gần tảng đá, xóa đi dấu vết dịch chuyển của tảng đá cùng với bước chân của hai người khi bước vào hang.

Lăng Chi Hiên lại đưa cho Dạ Nguyệt một cây đuốc được gắn ở trên vách hang động cùng với một cái zippo màu bạc sáng ngời để cô đốt đuốc, còn anh đẩy tảng đá nằm phía bên trong hang động để đóng hang động lại.

Tách! Cây đuốc sáng rực lên trong đêm tối tĩnh mịch bên trong hang động, mặc dù vẫn còn là ban ngày nhưng khi cánh cửa đóng lại hoàn toàn thì bên trong này chỉ còn lại một màn đêm đen thẫm không có chút ánh sáng mặt trời nào có thể lọt qua được.

Một lần nữa bọn họ lại trở lại nơi này.

Nhìn những dòng ký tự cổ xưa trên vách hang động, Dạ Nguyệt nhớ lại bản thân cô và anh từng rất muốn tìm hiểu về chúng, chỉ là chuyện này nối tiếp đến chuyện khác nên cả hai vẫn chưa có thời gian để tìm hiểu những chữ cổ thú vị này a.

Lăng Chi Hiên cong khóe môi nhìn vợ yêu thích thú chăm chú nhìn những dòng ký tự cổ xưa, anh buồn cười hỏi: “Em có muốn đi vào trong không?”

Dạ Nguyệt lắc đầu ngồi phịch xuống đất, mặc dù rất muốn nhưng cô thật sự cảm thấy ê ẩm toàn thân lắm rồi, hơn nữa bụng cô lại cảm thấy hơi khó chịu nên cô chỉ muốn ngồi yên một chỗ thôi a.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt đã lộ ra vẻ mệt mỏi, Lăng Chi Hiên ngồi xuống bên cạnh cô, bế cô lên đặt vào trong lòng để cho cô dựa vào trong ngực mình: “Em ngủ chút đi, đến tối anh sẽ gọi em dậy”

Dạ Nguyệt cũng ngoan ngoãn nghe lời, cô nằm yên trong lòng anh rồi nhìn qua Uông Tuấn Kiệt đang nhắm mắt bất tỉnh bên cạnh hai người: “Anh ta thật ra là ai vậy?”

“Là con trai của di Huệ Tâm” Lăng Chi Hiên vừa nói vừa xoa xoa lưng cho vợ yêu thoải mái.

“Hà?” Dạ Nguyệt tròn mắt ngạc nhiên, thật không ngờ cái tên đáng ghét này lại là con trai của di Huệ Tâm a.

“Lúc em bị bắt đi, cũng nhờ tên này phát hiện ra kịp thời” Lăng Chi Hiên cười cười nói.

Ồ! Hóa ra anh chàng này cũng là người tốt nha, Dạ Nguyệt đã có cái nhìn khác về cái người vô duyên này rồi, cô đột nhiên như nhớ ra gì đó: “Hiên, lúc này em có bất mạch cho anh ta, mặc dù không bị trúng độc nhưng lại như có biểu hiện bị trúng độc, dường như đang có thứ chất gì đó trong cơ thể mới gây ra hiện tượng kỳ lạ như thế này”

Lăng Chi Hiên nhíu mày suy nghĩ, nếu lúc này có Trình Ân ở đây thì đã có thể xác định chính xác Uông Tuấn Kiệt đang bị nhiễm thứ chất gì, quan trọng bây giờ là bọn họ phải tìm cách thoát khỏi nơi này trở về trung tâm, Uông Tuấn Kiệt đang càng lúc càng suy yếu.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên anh thấy Dạ Nguyệt vuốt vuốt vào bụng mình, theo phản xạ anh áp bàn tay to lớn của mình lên bụng cô xoa xoa để làm cho bụng cô ấm lên: “Em đau bụng hả?”

Dạ Nguyệt gật gật đầu: “Chỉ hơi đau thôi, chắc tại vì em sắp tới ngày a” nghĩ có lẽ gần tới ngày đó cộng thêm ở nơi lạnh lẽo như thế này nên dễ bị nhiễm lạnh, thấy khó chịu là chuyện bình thường a.

Lăng Chi Hiên vẫn vuốt ve xoa xoa vào bụng cô, cúi đầu hôn vào mắt cô, vừa cưng chiều vừa như đau lòng thì thầm: “Ngoan, nghỉ ngơi chút đi bảo bối”

Dạ Nguyệt vui đầu vào trong ngực anh, hưởng thụ cảm giác ấm áp của anh, cũng chìm dần vào giấc ngủ yên tĩnh, cô phải nghỉ ngơi lấy lại sức để không làm vướn chân vướn tay anh.

.....

Thời gian trôi qua, khi Dạ Nguyệt đang chìm trong giấc ngủ thì đột nhiên một tiếng động thật lớn phát ra từ phía ngoài hang động, Dạ Nguyệt bị tiếng động làm cho giật mình tỉnh dậy.

Cô nhìn thấy Lăng Chi Hiên đang nhíu mày nhìn về phía cửa hang, Dạ Nguyệt cũng ló đầu ra khỏi ngực anh, tìm lại đập nhanh như trống trận.

Tiếng động lớn vẫn tiếp tục phát ra phía bên ngoài hang động, lúc này Lăng Chi Hiên cũng đã đứng dậy đặt Dạ Nguyệt đứng xuống đất, rồi anh nhanh chóng vác Ông Tuấn Kiệt trên vai.

“Chúng ta phải vào bên trong” nếu như anh nghe không nhầm thì rõ ràng là tiếng động cơ đang khoan vào trong núi.

Mặc dù chỉ là phỏng đoán, không biết chuyện gì đang thật sự diễn ra bên ngoài nhưng để hoàn toàn chắc chắn thì chỉ còn cách đi chuyển vào sâu bên trong hang động thôi.

Càng đi sâu vào hang động càng lúc càng tối đen mờ mịt, càng lúc càng lạnh lẽo âm hàn hơn trước đây, cho đến khi nó được chia làm hai thông đạo như cả hai đã thấy trước đây.

Dạ Nguyệt bỗng nhiên nhíu mày, cô như cố gắng ngăn đầu hướng về phía trước như để nghe ngóng thứ tiếng động nào đó: “Hiên, anh có nghe thấy tiếng nước chảy không?”

Lăng Chi Hiên gật đầu, nghe như là có tiếng rào rào của nước chảy, chỉ là lần trước khi vào đây anh hoàn toàn không nghe có tiếng động này.

“Anh ta cần uống nước” Dạ Nguyệt nhìn thấy môi Ông Tuấn Kiệt bị khô nứt, biết chắc chắn anh ta đang thiếu nước, người đang bệnh cần phải được bổ sung thật nhiều nước để tránh tình trạng mất nước mà khiến cho cơ thể càng suy yếu hơn nữa.

Nên vì vậy cả hai đã quyết định sẽ đi vào thông đạo bên trái mà không phải là thông đạo đã từng nhốt Dương Ngọc Linh và Lý Vân Nhi.

Không biết cả hai đã đi bao lâu, quẹo qua biết bao nhiêu cua quẹo ngoằn ngoèo uốn lượn, vượt qua biết bao nhiêu gò đá có hình thù kỳ dị, cuối cùng bọn họ bước vào trong một không gian rộng lớn hình vòng cung, có thể nhìn thấy bầu trời đêm thăm thẳm ở phía trên với một thác nước đang chảy thật mạnh ở phía bờ đối diện, cây cỏ xanh tươi mơn mẫm đang mọc um tùm xung quanh thác nước.

Nhìn xuống phía dưới thì ra bọn họ đang đứng trên một gò đá nhô lên cao bằng phẳng, phía dưới hoàn toàn là một cái hồ trong veo thật rộng.

Hóa ra trời đã tối rồi a.

Lăng Chi Hiên để Ông Tuấn Kiệt dựa vào vách hang, còn Dạ Nguyệt thì dùng tay lấy nước dưới hồ mang đến, bây giờ không phải là lúc trầm trở thiên nhiên quá đẹp đâu a.

Lăng Chi Hiên nhanh chóng ngửa đầu Ông Tuấn Kiệt ra phía sau, bóp miệng để cho miệng anh há ra rồi Dạ Nguyệt đổ nước vào trong miệng anh, sau đó Lăng Chi Hiên giữ chặt lấy miệng anh để cho nước có thể chảy hết xuống cổ anh.

Lập lại mấy lần như vậy, cuối cùng Ông Tuấn Kiệt cũng động dậy cơ thể, anh nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra.

“A! Cuối cùng cũng tỉnh rồi” Dạ Nguyệt không che giấu vui mừng nói.

Ông Tuấn Kiệt yếu ớt nhìn cô mỉm cười, rồi anh yếu ớt nói với Lăng Chi Hiên: “Lăng tổng, anh nhất định phải ngăn bọn chúng lại”

“Bọn chúng là ai?” Lăng Chi Hiên lập tức hỏi, đây chính là câu hỏi mà anh luôn cho người bí mật đi điều tra, nhưng kết quả lại luôn làm anh thất vọng.

“Tôi không biết” Ông Tuấn Kiệt lắc nhẹ đầu. “Nhưng tôi biết bọn chúng đang muốn làm gì”

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt nhìn nhau.

“Hai tuần trước khi chúng tôi bị bọn chúng bắt giữ, chúng tôi trở thành vật thí nghiệm cho bọn chúng” Ông Tuấn Kiệt cố gắng lấy hơi sức để kể lại.

“Tôi và một người bạn khác bị bỏ đói ba ngày, sau đó bị bắt vào một phòng LAB nào đó, trước khi hoàn toàn mất đi ý thức tôi đã thấy chúng đang muốn tiêm một thứ chất gì đó vào người tôi”

“Đến khi tôi tỉnh dậy đã thấy mình đang nằm trên một giường bệnh được truyền nước biển, nhờ bọn chúng không biết tôi đã tỉnh lại, mất cảnh giác nên tôi đã có thể trốn thoát khỏi nơi đó”

“Nơi đó là nơi nào?” Dạ Nguyệt không nhịn được hỏi.

“Do trời tối cùng với kiệt sức nên tôi không biết bản thân đang ở đâu, chỉ có thể biết được nơi tôi vừa chạy ra là một bệnh viện đã bị bỏ hoang”

“Bệnh viện bỏ hoang ở thành phố F và cũng gần với trường đại học em thi thì chỉ có thể là bệnh viện N thôi” Dạ Nguyệt nhìn Lăng Chi Hiên nói, với lại anh chàng này đang bị yếu sức thì không thể chạy quá xa chỗ đó được.

Lăng Chi Hiên gật đầu đồng ý với vợ yêu, có thể bọn chúng cũng có một căn cứ ngầm ở đâu đó dưới bệnh viện đó nên vì vậy mà hành tung cũng vô cùng bí ẩn như của bên anh.

Nói chung hiện tại bây giờ tất cả chỉ là suy đoán ngoại trừ những lời kể của Uông Tuấn Kiệt, nhưng dù sau anh cũng đã có cơ sở để truy tìm ra tung tích thật sự của bọn chúng.

Dạ Nguyệt nhìn thấy Uông Tuấn Kiệt lại sắp rơi vào hôn mê, cô nhanh chóng hỏi: “Anh có muốn uống nước nữa không?” cơ thể của anh ta vừa thiếu chất vừa thiếu nước trầm trọng, trước đây có thể anh ta chỉ dựa vào truyền nước biển để sống, nhưng hiện tại ở đây chỉ có thể cung cấp nước, hoàn toàn không có lương thực để cho anh ta ăn.

Uông Tuấn Kiệt yếu ớt gật đầu, cổ họng của anh khô rát kể từ khi anh trốn ra khỏi bệnh viện.

Dạ Nguyệt lại nhanh chóng chạy về phía ngoài gờ đá, vurun xuống hồ mức nước cho anh.

“Cẩn thận, bảo bối” Lăng Chi Hiên lo lắng nói, bước nhanh về phía cô.

Nhưng anh chỉ vừa mới nói xong thì Dạ Nguyệt liền bị trượt chân vì ở phía đó có phù rêu trơn tuột, cô bật ngửa về phía sau, thật may cô nhanh trí giờ chân ra kịp lúc đạp xuống gờ đá nhỏ nhỏ bị chìm trong nước để cố gắng giữ thăng bằng cho cơ thể.

Không ngờ tiếp theo là một tiếng cách vang lên.

“Nghe giống như là em đã khởi động một cơ quan nào đó thì phải” Dạ Nguyệt vuốt mồ hôi nói, lúc này Lăng Chi Hiên cũng đã nắm lấy tay cô để giữ cô không bị té xuống hồ.

Đột nhiên, tiếng ầm ầm thật lớn phát ra, trước khi kịp nhận ra chuyện gì thì một dòng nước lớn đã đổ ập xuống từ phía thông đạo mà mọi người đi vào, cuốn phăng cả ba xuống hồ nước.

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt nhanh chóng bơi đến đỡ lấy Uông Tuấn Kiệt kéo anh lên mặt nước, cả ba hít lấy hít để không khí.

Lại thêm một lần nữa, cả ba kinh ngạc mở to mắt ra nhìn hiện tượng kỳ dị đang diễn ra xung quanh mình.

Thì ra, ở phía trên cao ánh trăng sáng đang chiếu thẳng xuống mặt hồ, làm cho mặt hồ sáng loáng lên phát ra thứ ánh sáng kỳ lạ.

Nhưng chuyện không chỉ dừng lại ở đó, đột nhiên một xoáy nước ở đâu bất thành hình xuất hiện ở giữa hồ, cuốn tất cả mọi thứ ở trong hồ đi bao gồm cả ba người.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Chương 81

Bầu trời đêm thăm thẳm không một gợn mây, ánh trăng tròn vành vạnh cùng với những vì sao sáng lấp lánh bên cạnh, tiếng nước chảy róc rách như điệu nhạc êm ái của bản giao hưởng ánh trăng.

"Nguyệt...."

"Nguyệt...."

Trong cơn mơ hồ, Dạ Nguyệt như nghe được giọng nói quen thuộc đang gọi tên mình, nhưng cô lại không thể mở mắt ra, muốn tỉnh dậy nhưng cơ thể cô lại nặng nề, cảm giác thật khó thở cứ như có thứ gì đang kẹt ở cổ họng.

Lăng Chi Hiên vừa vỗ nhẹ vào gò má vừa gọi tên Dạ Nguyệt, nhưng cô cũng không có chút phản ứng nào, anh liền chuyển qua nhòì tim cùng hô hấp nhân tạo cho cô.

"Bảo bối, em không được có chuyện gì..."

Bên cạnh, Uông Tuấn Kiệt cũng đang sắc nước ho sắc sữa, anh cũng lo lắng đưa mắt nhìn sang Lăng Chi Hiên đang hô hấp nhân tạo cho Dạ Nguyệt bên cạnh.

Lúc này khi cả ba bị dòng nước mạnh đẩy rơi xuống hồ, thì đột nhiên mặt hồ lại sáng lên, rồi sau đó xoáy nước ở đâu xuất hiện cuốn lấy ba người, mọi thứ xoay vần cho đến khi anh tỉnh dậy đã thấy cả ba đang nằm trên gờ đá trước khi bị cuốn xuống nước, thác nước phía đối diện bây giờ cũng chỉ còn như một con suối nhỏ.

Cũng may lúc đó Lăng Chi Hiên cũng vừa tỉnh dậy, chỉ có cô nhóc kia dường như uống nước quá nhiều nên mới bị ngập nước như vậy.

Lăng Chi Hiên hô hấp nhân tạo được một lúc, Dạ Nguyệt đột nhiên ọc ra thật nhiều nước, cô vừa ọc nước vừa mở to mắt tỉnh dậy, ho sặc sụa như Ưông Tuấn Kiệt mới vừa rồi.

Lăng Chi Hiên vỗ vỗ lưng cho cô, cũng thở phào nhẹ nhõm vì cô đã tỉnh lại: "Em có thấy khó chịu chỗ nào không?"

Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, cố gắng hít thở không khí trong lành mát mẻ xung quanh để bình ổn lại hơi thở và nhịp tim của mình: "Em không sao, chúng ta bị cuốn đến đâu vậy anh?"

"Chúng ta vẫn còn ở trong hồ nước ban này" Ưông Tuấn Kiệt lên tiếng, mặc dù bị cuốn xuống nước lạnh lẽo nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy bản thân như tỉnh táo hơn hẳn.

Lăng Chi Hiên đỡ Dạ Nguyệt đứng dậy, nhiệt độ trong hang khá ẩm thấp lạnh lẽo mà quần áo cô lại ướt nhem nên theo bản năng cô rung mình hắc xì, cũng tự mình ôm lấy hai bên vai lúc nào không hay.

Thấy vậy Lăng Chi Hiên ôm hai vai Dạ Nguyệt kéo cô vào trong ngực, úm lấy cô cho cô bớt lạnh: "Đến lúc thoát khỏi đây rồi"

Ưông Tuấn Kiệt cũng gật đầu đồng tình với Lăng Chi Hiên, trời đang tối nên khả năng chạy thoát sẽ cao hơn, nếu đợi đến sáng mai thì biết đâu bọn chúng đã tìm thấy bọn họ trước rồi.

"Anh đi được không?" Dạ Nguyệt ló đầu ra khỏi ngực Lăng Chi Hiên, hỏi Ưông Tuấn Kiệt.

"Tôi nghĩ là được" Ưông Tuấn Kiệt gật đầu, nếu chỉ đi bộ thì anh có thể làm được, mặc dù cơ thể vẫn còn cảm thấy mệt mỏi và không có sức sống nhưng vẫn đỡ hơn lúc ban đầu.

... ..

Lăng Chi Hiên dựa vào dấu vết mà anh bí mật để lại lúc đi vào để xác định đường ra khỏi hang động, chỉ lạ một điều là dấu vết anh để lại không hiểu sao lại trở nên rất mờ nhạt, nếu không nhìn thật kỹ thì sẽ không thể thấy được.

Dạ Nguyệt thấy anh nhưu mày suy tư, cô siết lấy bàn tay to lớn đang nắm chặt lấy tay mình, hỏi: "Có chuyện gì vậy anh?"

"Anh đã để lại ký hiệu lúc vào đây, chỉ là..." Lăng Chi Hiên mơ hồ nói: "Chúng lại như dấu vết được để lại đã lâu rồi"

Dạ Nguyệt và Ưông Tuấn Kiệt khó hiểu, nếu như chỉ mới để lại lúc chiều thì không thể nào chỉ sau vài canh giờ nó lại trở nên "cũ" như vậy chứ?

Nhưng bây giờ vấn đề quan trọng là thoát khỏi bọn người kia, chuyện này cứ để sang một bên vậy.

Nghĩ vậy nên cả ba lại tiếp tục lặng lẽ lần mò đường trở ra, càng ra bên ngoài thì mọi người càng cẩn trọng quan sát xung quanh.

"Không còn nghe thấy tiếng động lớn như lúc chiều nữa" Dạ Nguyệt thắc mắc, không biết bọn chúng có khoan vào trong này chưa a, nếu đã khoan vào rồi thì có khả năng bọn chúng đang núp đâu đó cũng không chừng.

Lăng Chi Hiên cũng đã nhận ra điều đó, cho nên anh càng thận trọng hơn nữa.

Cả ba im lặng di chuyển cho đến khúc quanh đầu tiên gần cửa hang động, núp ở đó nhìn ra bên ngoài, chỉ có một màu đen thẫm của màn đêm.

Cửa hang động lại đang ở trạng thái mở, và một điều kỳ lạ là chẳng thấy có ai canh gác bên ngoài, cũng có thể bọn chúng đang núp đâu đó xung quanh cửa hang, giăng bẫy để chờ bọn họ ra ngoài cũng không chừng.

Nhưng đột nhiên Lăng Chi Hiên bước nhanh đến gần cửa, anh quan sát dấu vết xung quanh, mày nhưu càng chặt hơn nữa.

Dạ Nguyệt và Ưông Tuấn Kiệt cũng theo phía sau anh, cẩn thận nhìn ngó xung quanh, đề phòng bọn người đó sẽ nhảy ra bất cứ lúc nào.

"Sao vậy anh?" Dạ Nguyệt nghi ngờ hỏi, lần đầu tiên cô thấy Lăng Chi Hiên làm việc thiếu cẩn trọng như vậy, nếu tình huống bình thường thì anh sẽ không xuất hiện khi chưa chắc chắn điều gì hoặc giả là anh sẽ nghĩ ra một kế hoạch gì đó trước khi xuất hiện.

"Dấu vết cửa hang bị đào này... cũng giống như mấy ký hiệu mà anh để lại..." Lăng Chi Hiên nhận ra, cửa hang động không phải được mở bằng cách đẩy tảng đá như anh, mà nó bị khoét một lỗ lớn, điều này cũng trùng khớp với tiếng động lớn mà anh và vợ yêu đã nghe được.

Có thể suy đoán tình huống diễn ra như sau, bọn người đó cho người đi lùng sục khắp nơi trong khu rừng, cho đến chiều tối đã phát hiện ra được một đường ngầm bí mật trong ngọn núi này, vì thời gian cấp bách nên bọn chúng cho máy đào để thông đường ngầm chứ không muốn tốn thời gian nghiên cứu cách mở cửa đường ngầm.

Chỉ là..... vết đào này đáng lẽ phải còn rất mới, nhưng... những gì hiện ra trước mắt anh là những dấu vết đào bới tưởng chừng đã trôi qua hơn một đến hai năm rồi.

Dạ Nguyệt mặc dù không biết cách quan sát dấu vết giống Lăng Chi Hiên nhưng nếu là anh nói thì chắc chắn là đúng rồi, như vậy rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy a?

Lăng Chi Hiên nhanh chóng bước ra khỏi hang động, anh quan sát xung quanh, đứng đó chừng vài phút thì Dạ Nguyệt và Uông Tuấn Kiệt cũng theo anh ra ngoài.

Thật sự không còn thấy bọn người đó nữa cũng không có ai bất ngờ xuất hiện để bắt bọn họ, xung quanh cây cối âm u lạnh lẽo, êm ả tĩnh lặng đến rợn người, chỉ có tiếng gió thổi làm những tán cây đung đưa phát ra tiếng xào xạc.

"Giờ chúng ta nên làm sao đây?" Dạ Nguyệt lên tiếng, phá vỡ đi bầu không khí im ắng của ba người, cô đã lơ mơ có một dự đoán nào đó xẹt ngang trong đầu rồi a.

"Rời khỏi đây" Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn vợ yêu, siết lấy tay cô, anh muốn xác nhận phán đoán của mình, đối với những gì mà anh với vợ yêu trải qua trước đây thì khả năng phán đoán này xảy ra là rất cao, cũng không làm anh cảm thấy khó tin hay bất ngờ nữa.

Chỉ có Uông Tuấn Kiệt là không thể nào hiểu nổi, bọn người đó không thể nào bỏ cuộc dễ dàng đến như vậy được, vậy mà bây giờ khi anh đang được tự do đứng ở đây thì anh lại cảm thấy thật khó tin...

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Nhờ vào ánh trăng sáng, cuối cùng cả ba người cũng có thể lần mò ra khỏi khu rừng.

Đứng trên đường cao tốc vắng vẻ không một bóng người, lúc này Uông Tuấn Kiệt mới càng buông xuống được lo lắng, thật sự chẳng có ai đuổi bắt anh nữa, chỉ là anh vẫn không thể lý giải được lý do tại sao...

Dạ Nguyệt nhìn thấy đường cao tốc, cô liền ngồi chồm hóm xuống nghỉ mệt, từ sáng đến giờ xảy ra biết bao nhiêu chuyện cộng thêm bụng bị khó chịu, nên tự nhiên cô cảm thấy rất mệt mỏi cùng kiệt sức a.

Đang ngồi vừa nghỉ mệt vừa nhìn ngó xung quanh thì cô đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang đi ở phía xa xa kia, ngay đoạn đường cao tốc ở hướng đi xuống núi.

"Hình như có người đang đi lên a" Dạ Nguyệt liền chỉ cho Lăng Chi Hiên và Uông Tuấn Kiệt thấy.

Lăng Chi Hiên nhìn về phía vợ yêu đang chỉ, quả thật có bóng người đang chầm chậm đi lên đây, tưởng đi nghiêng ngả như muốn té làm anh liên tưởng đến mấy ông bợm rượu say xỉn.

"Giờ này mà còn có người đi bộ trên núi nữa à?" Uông Tuấn Kiệt chép miệng nói.

Dạ Nguyệt chăm chú nhìn bóng người đang đi nghiêng ngả đó, ở nơi vắng vẻ như vậy, cô lại có cảm giác sợ sợ thế nào ấy, giống như là... mấy bộ phim kinh dị mà cô từng coi trước đây...

Lăng Chi Hiên cũng đang chăm chú nhìn thì đột nhiên vợ yêu của anh đứng lên phía trước anh, từ từ lùi lùi ra sau nhích lại gần anh trong vô thức, và mặt cực kỳ dăm chiêu nhìn về bóng người kia nhưng vẫn không thể che giấu được sợ hãi, làm anh cảm thấy rất buồn cười.

Cho đến khi đụng phải lồng ngực của anh thì Dạ Nguyệt mới giật mình quay đầu nhìn anh: "A, em xin lỗi"

"Không sao" Lăng Chi Hiên cong khóe môi xoa xoa đầu nhỏ của cô, tay còn lại âm thầm giữ chặt bên eo cô.

"Bình thường nhìn hung hãn vậy mà hóa ra là chúa sợ ma hử?" Uông Tuấn Kiệt nhìn Dạ Nguyệt cười ha hả khinh miệt.

"Hừ, còn tốt hơn ai kia trốn trong toilet nữ, rõ ràng là đồ biến thái" Dạ Nguyệt xù lông đáp lại.

Uông Tuấn Kiệt nghe vậy liền trợn mắt: "Đó là do tôi không biết nơi đó là toilet nữ"

Mặc dù Dạ Nguyệt biết điều đó bởi vì cô có thể nhìn thấy được lúc đó Uông Tuấn Kiệt vẫn còn trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, nhưng cô vẫn nhún vai, cong khóe môi cười khinh bỉ lại anh: "Ai biết được, đâu có ai làm chứng điều anh nói là thật"

Uông Tuấn Kiệt: "..."

"Được rồi" Lăng Chi Hiên buồn cười cắt ngang hai người, hai tên này cứ như hai nhóc con tiểu học đang bú đũa bình cãi nhau vậy.

Vấn đề quan trọng bây giờ là làm cách nào để xuống núi, bởi vì bọn họ đang ở trên đường cao tốc ngay đoạn không có nhà cửa gì, trời lại đang tối cùng với từ lúc này đến giờ không có chiếc xe nào chạy ngang qua nên không thể xin đi nhờ một đoạn đến khu vực có người sinh sống được.

Nếu đi bộ trong thời tiết lạnh lẽo giá rét của buổi đêm như thế này thì chỉ sợ không chỉ Uông Tuấn Kiệt kiệt sức thêm lần nữa mà ngay cả Dạ Nguyệt cũng có thể ngã bệnh.

Cả ba đang tính toán thì đột nhiên hai ánh đèn pha xuất hiện trong màn sương đêm, chạy ngược từ phía dưới núi tiến gần về ba người, chạy lướt ngang cả bóng người đang lê lét đi lên kia.

Khi ánh đèn đó tiến đến gần thì cả ba nhận ra đó là một chiếc Audi màu trắng. Dạ Nguyệt nhanh chóng chạy xuống bên dưới lòng đường, đưa tay ra để dấu hiệu xin đi nhờ, nhưng không ngờ chiếc xe đó lại chạy lướt ngang cả cô mà không dừng lại.

"A, sao kỳ vậy?" Dạ Nguyệt la lên, vẻ mặt biểu hiện vô cùng thất vọng thì chiếc xe đó đột nhiên dừng lại tấp vào lề đường ở phía trước, cách cả ba khoảng mười mét.

Từ trên xe, hai người đàn ông mở cửa bước xuống, một trẻ tuổi một trung niên, hướng phía bọn họ đi tới.

"Các người có bị thương không?" người đàn ông trẻ tuổi lên tiếng.

Lăng Chi Hiên bất ngờ vươn tay kéo Dạ Nguyệt đang đứng phía trước ra phía sau mình, đứng che chắn trước mặt cô, lúc đầu Dạ Nguyệt không hiểu tại sao anh lại làm vậy cho đến khi cô nhìn thấy trên tay hai người đàn ông là hai cây súng ngắn, bọn họ đang chìa súng cũng vừa như cản trở tiến về phía ba người.

"Tôi hỏi ba người có bị thương không?" người đàn ông trẻ tuổi lặp lại lần nữa, giọng nói lớn hơn lần trước.

"Không, chúng tôi không bị thương..." mặc dù khó hiểu bởi câu hỏi nhưng Dạ Nguyệt vẫn thành thật đáp.

Hai người đó tiến đến trước mặt, vẫn đang chìa súng về phía ba người, cẩn trọng quan sát từ trên xuống dưới của ba người, người đàn ông trẻ tuổi lại lên tiếng: "Cởi quần áo..."

Nhưng anh ta chưa kịp nói hết câu thì Lăng Chi Hiên nhanh như chớp chụp lấy súng của anh ta, rồi tóm lấy anh ta chìa súng vào thái dương anh ta, mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc làm cho người đàn ông trung niên bị bất ngờ hoảng hốt chuyển hướng chìa súng về phía Lăng Chi Hiên.

"Anh muốn làm gì?" ông ta sợ hãi nói.

"Chúng tôi không bị thương" Lăng Chi Hiên hừ lạnh, nhắc lại lần nữa lời của vợ yêu, tất nhiên anh tức giận vì tên khốn kiếp này dám bảo vợ yêu của anh cởi quần áo trước mặt hắn ta.

"Thật xin lỗi hai người, mặc dù tôi không hiểu tại sao hai người lại hỏi chúng tôi những điều này, chỉ là chúng tôi vừa mới thoát khỏi khu rừng này nên cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ xin hai vị có thể cho chúng tôi đi nhờ xe một đoạn" Uông Tuấn Kiệt lúc này mới từ tốn nói, anh biết tên kia đang nói trợn lời định nên anh đành phải đóng vai mà Dương Lãnh Thiên thường đảm nhiệm, dãn xếp tàn cuộc a.

"Làm sao chúng tôi có thể biết được lời của anh nói là sự thật?" người đàn ông trẻ tuổi nhanh miệng đáp lại.

Uông Tuấn Kiệt: "... " lần thứ hai trong ngày anh nghe câu này, đáng chết... bộ nhìn mặt anh không đáng tin cậy đến như vậy sao?

Cạch! Lăng Chi Hiên lên nòng, cong khốe môi lạnh lẽo nói: "Viên đạn này là sự thật"

Dạ Nguyệt đứng phía sau anh không khỏi nhìn anh bằng ánh mắt sáng lên lấp lánh, câu nói này nghe giống như của mấy diễn viên nam chính trong mấy bộ phim hành động bom tấn của hollywood, cực kỳ ngẫu nhiên a.

Người đàn ông trung niên không khỏi rùng mình vì ánh mắt sắc bén của Lăng Chi Hiên đang nhìn ông ta, ông ta cố trấn tĩnh lại quan sát cả ba người lần nữa, không thấy có dấu vết giằng co hay vết máu nào trên quần áo của ba người nên lúc này ông ta mới hạ súng xuống.

"Được rồi, các người lên xe đi" người đàn ông trung niên hòa hoãn nói. "Cũng xin cậu hãy thả cậu ta ra"

Nhưng Lăng Chi Hiên không có thả ra, anh hất đầu về phía xe: "Lên xe rồi tôi sẽ thả"

"Được" người đàn ông trung niên gật đầu.

Lúc này, mọi người mới nhanh chóng lên xe, Uông Tuấn Kiệt ngồi ở ghế phụ cùng người đàn ông trung niên cầm lái, còn Dạ Nguyệt và Lăng Chi

Hiên ngồi cùng với người đàn ông trẻ tuổi ở ghế sau xe.

Người đàn ông trung niên đang định lái xe đi thì Dạ Nguyệt lên tiếng: “Còn người ở phía sau kia, ông cũng định bỏ mặc người ta à?”

“Cô bị ngu à? Muốn chết thì cô cứ xuống xe đi” người đàn ông trẻ tuổi cảm thấy mất mặt vì bị Lăng Chi Hiên uy hiếp, anh ta tức giận trút giận lên Dạ Nguyệt.

Lăng Chi Hiên lạnh lẽo nhìn sang anh ta, ánh mắt cảnh cáo không hề che giấu làm anh ta sợ hãi im bật, không dám nói gì nữa.

“Ba cô cậu thật sự không biết chuyện gì sao?” người đàn ông trung niên lúc này mới thật sự tin những lời mà Uông Tuấn Kiệt đã nói lúc nãy, nhìn bọn họ thật sự không giống như đang nói dối.

“Như đã nói trước đó, chúng tôi bị kẹt ở trong rừng nên thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì” Uông Tuấn Kiệt gật đầu.

“Vậy thì ba người nên trở về trại cùng với chúng tôi, bây giờ không còn thích hợp để đi lang thang bên ngoài như vậy nữa” người đàn ông trung niên vừa nói vừa cho xe chạy. “Trở về rồi tôi sẽ cho mọi người biết tất cả mọi chuyện”

***** Ó O Ò Lăn ranh giới... oOo

Chiếc Audi màu trắng dừng lại ở trước cổng lớn của một ngôi biệt thự trên núi, phía bên trong cổng là hai người đàn ông đang cầm súng đi qua đi lại như canh gác, vừa nhìn thấy xe dừng lại thì lập tức chia súng về phía chiếc xe.

“Trên xe là ai?” một trong hai người lớn tiếng hỏi.

“Là tôi a” người đàn ông trung niên nhanh chóng hạ kính xe, lộ đầu ra ngoài vẫy vẫy tay với hai người bên trong cổng.

“À, ra là chú Phát” hai người mỉm cười rồi mở cửa cho xe chạy vào trong.

Trên con đường chạy vào bãi xe, Dạ Nguyệt có thể nhìn thấy những căn lều được dựng lên ở hai bên, dường như tất cả những chỗ trống trong khu đất bên trong biệt thự đều có lều trại, không những vậy còn có rất nhiều người đang sinh hoạt ở trong đó.

“Giống như trại tị nạn vậy a” Dạ Nguyệt nhỏ giọng nói với Lăng Chi Hiên.

Quả thật là như vậy, Lăng Chi Hiên gật đầu đồng ý với vợ yêu, không hiểu sao anh lại có cảm giác không thể yên tâm được khi nhìn thấy tình trạng trước mắt.

.....

Trên chiếc bàn làm việc được đặt ở giữa thư phòng rộng lớn, người đàn ông trung niên vận quần áo quân cảnh đang ngồi trên chiếc ghế xoay, nhúm mày chăm chú quan sát Uông Tuấn Kiệt, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

“Giới thiệu với ba người, ông ấy là cục trưởng Lạc, cục trưởng cục cảnh sát thành phố S” chú Phát ôn hòa giới thiệu người đàn ông trung niên ngồi bên trong chiếc bàn làm việc. “Nhờ có ông ấy mà chúng tôi mới có thể sống sót sau khi dịch bệnh bùng phát”

“Dịch bệnh?” vừa nghe từ này thì cả Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đều hỏi ngược lại, ngay cả Uông Tuấn Kiệt đã từng bị bắt làm vật thí nghiệm cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu hiện cực kỳ kinh ngạc của cả ba người, cục trưởng Lạc lúc này mới buông lỏng chân mày, theo kinh nghiệm tiếp xúc với biết bao nhiêu tội phạm, ngay cả biến thái hay thần kinh phân liệt ông ta cũng đã từng tiếp xúc qua, nên ông ta có thể xác nhận cả ba người này thật sự không biết chuyện gì, còn không thì bọn họ thật sự là diễn viên rất giỏi mới có thể có biểu cảm chân thật tự nhiên bùng phát như vậy.

Hơn nữa, người đàn ông trẻ tuổi đang đứng bên cạnh cô gái kia, nhìn cậu ta thật sự không phải là loại người tầm thường, với lại dường như ông ta đã gặp cậu ta ở đâu đó rồi, chỉ là nhất thời không thể nhớ ra được đã gặp ở đâu.

“Chú Phát” cục trưởng Lạc lúc này mới lên tiếng. “Cho ba người bọn họ thấy đi”

“Vâng, cục trưởng” chú Phát hiểu ý liền vâng dạ đáp lời rồi quay qua nói với ba người. “Mọi người đi theo tôi, tôi sẽ kể hết những chuyện đã xảy ra mà tôi biết cho mọi người nghe”

Đợi khi tất cả đã rời đi, lúc này cục trưởng Lạc mới nói vào bộ đàm: “Lập tức điều tra ba người đó cho tôi”

.....

Bên này, sau khi rời khỏi, Lăng Chi Hiên âm thầm suy nghĩ, cục trưởng Lạc của thành phố S, nếu anh nhớ không nhầm thì cục trưởng hiện tại của thành phố S là cục trưởng Lý, còn Lạc Triết này chỉ là phó cục trưởng...

“Này, nếu tôi nhớ không nhầm thì Lý Trực mới là cục trưởng thành phố S” Ông Tuấn Kiệt nhỏ giọng nói với Lăng Chi Hiên, anh cũng nhớ Lạc Triết là phó cục trưởng mà, sao bây giờ lại là cục trưởng rồi?

Lăng Chi Hiên im lặng không trả lời Ông Tuấn Kiệt, dường như anh đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó.

“Chú Phát, chú nói dịch bệnh là như thế nào vậy ạ?” Dạ Nguyệt lúc này mới hỏi lên thắc mắc của mình.

“Đừng gấp, rồi mọi người sẽ thấy thôi” chú Phát dẫn đường cho cả ba người đi xuống tầng hầm ngầm của khu biệt thự.

Trên đường đi, có rất nhiều người đàn ông mặc quân phục đang canh gác xung quanh bên trong lẫn bên ngoài biệt thự, vẻ mặt cực kỳ cẩn trọng và căng thẳng.

Cánh cửa xuống tầng hầm ngầm được đặt phía bên hông biệt thự, cũng có hai người đàn ông đang canh gác phía hai bên, thấy chú Phát và mọi người đi đến thì hai người liền quay đầu mở cửa tầng hầm.

Bên dưới là cầu thang bằng đá dẫn xuống tận phía dưới căn phòng dưới mặt đất, không cần phải nói gì thêm, cả ba người vẫn theo sát phía sau chú Phát, vừa bước xuống bậc thang cuối cùng, cả ba người đều bịt mũi lại vì mùi hôi thối càng lúc càng nồng nặc sộc thẳng vào mũi, và... cả ba mở to mắt kinh hãi càng không thể tin nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Bởi vì trong cái nhà lao lớn nhất mà cũng là duy nhất kia, có rất nhiều người đang bị nhốt ở trong đó...

Điều đáng sợ hơn nữa, bọn họ không còn là con người bình thường mà lại là...

“Có... có phải... là... là... zom... zombie?”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 82

Ngày hôm đó là một ngày cũng như những ngày bình thường khác, khi mọi người tất bật với sinh hoạt và công việc thường ngày của mình, thì đột nhiên từ đâu đó một tai họa lớn ập đến... Tai họa này rất khủng khiếp, khủng khiếp đến mức có thể đủ sức nhấn chìm cả thế giới rơi vào tuyệt vọng không lối thoát.

Tai họa này chính là một dịch bệnh lạ bỗng nhiên bùng phát ở khắp mọi nơi trên đất nước Trung Quốc, và nó nhanh chóng lan tỏa ra những khu vực lân cận, càng lúc càng lớn dần lên trên toàn thế giới, cho đến khi tất cả mọi liên lạc đều bị cắt đứt thì chẳng còn một ai có thể biết được chuyện gì đang xảy ra....

Chỉ có một điều duy nhất mà tất cả những người còn sống đều biết, là thế giới này đã bắt đầu đi đến hồi kết... bởi vì thứ mà bọn họ phải sợ hãi chiến đấu để sinh tồn... lại chính là những "con người"...

Tận thế... thật sự đã bắt đầu!

0w0

"Khu vực đó sẽ là lều trại của ba người" chú Phát chỉ về gốc cây lâu năm ở gần sát vách tường bên phải của khu biệt thự. "Vì hai tuần qua, có rất nhiều người chạy nạn từ dưới thành phố lên đây, nên chúng tôi cũng không còn nhiều chỗ trống nữa"

Lăng Chi Hiên và Ông Tuấn Kiệt nhận lấy những vật dụng cần thiết mà hai người mặc quân phục đưa cho hai người, còn Dạ Nguyệt thì vẫn còn rất ngỡ ngàng với những gì mà chú Phát vừa nói.

Nếu cô nhớ không nhầm thì rõ ràng là hai tuần trước vẫn chưa có chuyện gì xảy ra như lời chú Phát vừa kể, nào là dịch bệnh bùng phát, rồi rất nhiều người lại như nổi điên lên tấn công những người xung quanh, nào là người chết lại đột nhiên sống lại... vâng vâng và mây mây....

Nói tóm lại, sao cô lại như đang nghe chú Phát kể một câu chuyện zombie kinh dị và rùng rợn trong mấy bộ phim kinh dị mà cô rất thích xem trước đây vậy a...

Thật sự zombie đã xuất hiện rồi sao?

Mặc dù lúc trước cô có đọc một quyển sách tiếng anh về zombie và những bằng chứng cổ xưa về sự xuất hiện của những trường hợp tương tự như zombie, nhưng khi chính mắt nhìn thấy cô vẫn không thể tin được.

Nhớ lại những thứ mà cô vừa nhìn thấy ở dưới tầng hầm... thật sự không thể nào làm như không tin được nữa rồi.

Nếu mọi chuyện là thật thì ba mẹ cô như thế nào rồi? Còn Ánh Nhật và những người bạn của cô nữa? Rốt cuộc mọi người có tìm được chỗ trốn như ở đây không?

“Bảo bối...”

Dạ Nguyệt đang thần thờ suy nghĩ thì bàn tay của ai đó xoa xoa đầu cô, cô giật mình xoay đầu qua nhìn Lăng Chi Hiên: “Sao vậy anh?”

“Chúng ta sẽ chỉ tạm ở đây đêm nay” Lăng Chi Hiên cúi đầu thì thầm vào tai cô.

Dạ Nguyệt gật đầu, mặc dù anh không nói gì nhiều nhưng cô hiểu, đợi đến ngày mai sẽ vào thành phố để tìm hiểu thật sự chuyện gì đã xảy ra, hiện tại vẫn là cần phải nghỉ ngơi vì ngày hôm nay Ôn Tuấn Kiệt và cả cô đều đã rất kiệt sức rồi.

Dù cho sự thật có như thế nào thì phải để chính bản thân đi xác nhận mới có thể dễ dàng chấp nhận được, có lẽ vì vậy mà cả anh và Ôn Tuấn Kiệt đều không có phản ứng gì quá khích hay để lộ ra vẻ mặt hoang mang lo lắng không yên của mình, bây giờ quan trọng nhất vẫn là bình tĩnh mà suy xét tất cả mọi chuyện.

.....

Sau khi Lăng Chi Hiên dựng xong hai lều nhỏ, Dạ Nguyệt cũng đã nhóm được một đống lửa nhỏ, chỉ đủ để chiếu sáng xung quang hai căn lều chứ không để cho ánh sáng lọt ra bên ngoài bức tường vì cô không biết bọn “nào đó” có như trong phim, ánh sáng và tiếng động có thu hút bọn chúng hay không, nên để cho an toàn thì tốt nhất cô nên tuân thủ theo những nguyên tắc mà cô đã từng xem trong phim a.

“Đây là phần ăn của ba người” chú Phát mang đến một hộp đựng thức ăn ba tầng, đưa cho Dạ Nguyệt.

“Cháu cảm ơn chú” Dạ Nguyệt nhận lấy hộp thức ăn, mỉm cười cảm kích với chú Phát, nếu như không có chú ấy thì đêm nay chắc chắn ba người sẽ phải ngủ trong rừng rồi, hơn nữa cái người đi loạng choạng mà cô nhìn thấy lúc trước có khả năng chính là “thứ đó”...

“Không có gì đâu cháu” chú Phát khoắc khoắc tay rồi toét miệng cười thật đôn hậu. “Lúc này chú với thằng Tứ cũng có lỗi với mấy cháu nên xem như là chú tạ lỗi vậy a, hy vọng các cháu không trách chú”

“Dạ không sao đâu chú, nếu là cháu thì cháu cũng sẽ làm vậy thôi, an toàn là trên hết mà” Dạ Nguyệt cười cười nói. “Vội lại nếu không có chú thì chắc là bọn cháu sẽ không thể ở đây rồi”

“Ha ha thôi các cháu nghỉ ngơi đi, có cần gì thêm thì tìm chú ở lều số ba nha” chú Phát vẫy tay chào tạm biệt Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên.

“Mà chú ơi, cháu muốn hỏi chuyện này” Dạ Nguyệt như sực nhớ ra gì đó, nên cô nói với theo chú Phát. “Hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm bao nhiêu vậy chú?”

“Hả? Sao cháu hỏi lạ vậy, hôm nay tất nhiên là ngày xx tháng yy năm 20zz rồi” chú Phát cười cô vì tưởng cô ngớ ngẩn, ngay cả ngày tháng còn không biết. “Có chuyện gì hả cháu?”

“Dạ, cháu đột nhiên quên khuấy đi mất nên hỏi chú thôi a” Dạ Nguyệt vừa cười vừa gãi gãi đầu như đứa ngốc.

“Ha ha, cháu thật là...” chú Phát cười to, rồi lắc đầu đi khỏi.

Lúc này Dạ Nguyệt mới quay đầu về phía lều nhìn Lăng Chi Hiên, và anh cũng đang nhìn lại cô, hai người ngăm trao đổi ánh mắt với nhau.

Chú Phát vừa đi thì Ôn Tuấn Kiệt cũng vừa trở về, anh đã tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo mới, trông khác hẳn với lúc mới vừa trốn khỏi nơi đó.

“Chắc, quả thật là người đẹp vì lụa mà” Dạ Nguyệt quay đầu nhìn anh rồi cô trắc lưỡi, cười ha ha nói.

Ôn Tuấn Kiệt đen mặt: “Phải nói là bộ đồ này vì ở trên người tôi nên mới có thể phát huy được hết vẻ đẹp của nó nha”

Dạ Nguyệt: “...” vị đại ca này, anh cũng quá tự cao rồi đó a, so với người nào đó thì anh còn thua xa nha =3=

“Ồ đó có nước nóng không?” Lăng Chi Hiên đột nhiên xen ngang hai người, hỏi.

“Có, tôi mới vừa tắm xong” Ông Tuấn Kiệt gật đầu, còn không quên trợn mắt lên với Dạ Nguyệt đang lộ đầu le lười chọc quê anh ở phía sau Lăng Chi Hiên.

“Vậy được, cậu ăn com rồi nghỉ ngơi trước đi, muốn ở lầu nào thì cứ chọn” Lăng Chi Hiên chỉ vào hai cái lầu ở phía sau rồi anh cười cười kéo cô gái nào đó còn đang quơ tay múa chân hăm dọa Ông Tuấn Kiệt đi.

Nhìn hai người đi khỏi, Ông Tuấn Kiệt dờ khóc dờ cười nghĩ: “Chắc mình cũng nên tìm ai đó để làm ấm giường a”

.....

Lăng Chi Hiên nhắm mắt dựa vào cửa phòng tắm, đứng canh cho Dạ Nguyệt tắm rửa bên trong, tiếng nước chảy từ vòi sen rào rào êm tai như điệu nhạc, có lẽ giờ phút này anh mới thật sự buông lỏng ra được đôi chút.

“Anh có thể ở ngoài lầu ăn com mà, không cần phải canh cho em đâu” Dạ Nguyệt nói vọng ra từ phòng tắm.

Lăng Chi Hiên nghe cô hỏi, chỉ cong khóe môi lên cười gian: “Em có muốn anh vào tắm chung với em không, bảo bối?”

Dạ Nguyệt: “...” anh đang đùa có phải không?

Dạ Nguyệt không hện mà nhìn về phía cửa, bởi vì có anh đứng ở bên ngoài canh cho cô nên cô không có khóa cửa phòng tắm a.

“Em không trả lời tức là đồng ý rồi phải không?”

Dạ Nguyệt giật mình, cô vừa mới giờ tay đang định khóa cửa lại thì cánh cửa đã bật mở và người nào đó đã nhanh chóng bước nhanh vào rồi đóng cửa lại trong im lặng.

“...” Dạ Nguyệt bị bắt ngờ nên cô lập tức dùng tay che lại những chỗ cần che, hai gò má một phần vì hơi nóng của nước mà ửng đỏ, làn da trắng nõn mịn màng cũng vì ẩm áp mà hồng lên như quýt rừ người vô tình nhìn thấy.

Lăng Chi Hiên bước nhanh về phía cô, vươn tay kéo cô ôm vào trong ngực: "Hôm nay vất vả cho em rồi.

“Hắc thù....” Dạ Nguyệt nhảy mũi trong ngực anh, vì mặc đồ ướt đi loang quanh trong khu rừng nên có lẽ bây giờ cô sắp bị cảm lạnh rồi a.

“Xin lỗi em, chúng ta tắm nhanh rồi nghỉ ngơi thôi” Lăng Chi Hiên vuốt ve gò má cô rồi mỉm cười hôn lên trán cô.

“Chúng ta thật sự đã đến tương lai hai năm sau phải không anh?” Dạ Nguyệt mơ hồ hỏi lại, lúc cô nhận được câu trả lời của chú Phát thì cô thật sự xác nhận những phán đoán của bản thân mình.

Lăng Chi Hiên buông vợ yêu ra, anh tháo những chiếc cúc áo sơ mi của mình, để lộ ra lồng ngực rắn chắc, những vết sẹo đã cũ cũng dần dần lộ ra trước mắt Dạ Nguyệt.

Không hiểu sao mà mặt của Dạ Nguyệt lại càng đỏ hơn nữa, mặc dù cả hai người đã cùng nhau rất nhiều lần nhưng mỗi lần nhìn thấy anh như vậy thì cô vẫn nhìn không được mà cảm thấy hồi hộp, tim cứ đập loạn cả lên như thế này a.

Cô thật là không có tiền đồ. @3@

“Điều này giải thích cho tất cả những chuyện đã xảy ra” Lăng Chi Hiên nhìn thấy vợ yêu xoay người đi, anh cong khóe môi lên ôm lấy cô từ phía sau, cười mờ ám. “Em lại mắc cỡ nữa rồi bảo bối, không phải em đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi sao?”

Dạ Nguyệt véo vào tay anh, quyết miệng: “Da mặt em vẫn còn mỏng lắm a, hơn nữa chúng ta đang chiếm dụng phòng tắm của mọi người đó nha”

"Bên cạnh vẫn còn rất nhiều phòng trống" Lăng Chi Hiên cúi đầu, mút nhẹ vào cổ vợ yêu, dùng chiếc lưỡi nóng bỏng treu đùa lên da thịt đỏ hồng của cô.

"Nhưng ở đây là chỗ công cộng mà" Dạ Nguyệt vùng vẫy đẩy cái đầu đang chôn trong hõm cổ cô ra.

"Nếu là chỗ riêng tư thì được phải không?" Lăng Chi Hiên cười càng mờ ám, càng siết lấy cơ thể nhỏ nhắn của vợ yêu mà vuốt ve treu chọc.

"Ở đây chẳng có chỗ nào riêng tư" Dạ Nguyệt phồng má liếc anh, người này cứ hễ ở một mình với cô là tay chân lại bắt đầu không yên phận.

Hai người đang giằng co thì có tiếng bước chân của vài người đi vào khu vực phòng tắm, kèm theo đó là tiếng nói cười rôm rả ồn ào náo nhiệt, có thể dễ dàng nhận thấy tất cả đều là giọng nói của phụ nữ.

"Ừa, có người còn tắm vào giờ này nữa à?"

"Tôi nghe chú Phát nói là có người mới vào, chắc là một trong số họ rồi"

"Hay là mình hỏi thử đi"

Lăng Chi Hiên nhanh chóng ho lên vài tiếng rồi anh vịn vò nước lớn hơn nữa, cũng giống như gián tiếp nói không muốn tiếp chuyện với bọn họ a.

Nghe vậy, biết bên trong là đàn ông lại biểu hiện không muốn nói chuyện nên cũng không ai dám mở miệng hỏi chuyện gì, tiếng xì xào bàn tán từ từ nhỏ dần cũng như bọn họ cũng rời khỏi khu vực phòng tắm, có lẽ bọn họ chỉ vào đây rửa mặt cùng với đánh răng để đi ngủ thôi.

Dạ Nguyệt chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài cho đến khi thật sự xác định không còn ai nữa thì cô mới dám lên tiếng: "Anh thấy chưa"

"Chúng ta tắm nhanh rồi ra thôi" Lăng Chi Hiên cười cười nói, vốn dĩ ngay từ đầu anh đã không có ý định xuống tay với vợ yêu ở đây, chỉ muốn ghẹo vợ yêu chút thôi, ai bảo lúc bị ăn hiếp vợ yêu như mèo nhỏ xù lông khiến anh càng lúc càng cảm thấy thú vị, không thể dừng được a.

Đội hai người tắm xong đi ra ngoài thì Uông Tuấn Kiệt đã chìm vào mộng đẹp từ lúc nào rồi, anh cũng đã xử lý xong phần ăn của mình một cách nhanh nhất, thậm chí anh đói đến mức còn lên lút ăn ké vài miếng bên phần còn lại của hai người nữa a.

Dạ Nguyệt nhìn vào phần ăn bị hớt nhưng lại được ai đó vụng về che đậy, lại nhìn vào cái lều bên trái đã được kéo lại, cũng không còn chút ánh sáng nào bên trong, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười, tên này cũng khá thú vị đó a.

Lăng Chi Hiên cũng không ngoại lệ, anh cũng không nhịn được cười: "Cậu ta đã không được ăn nhiều ngày nên có thể hiểu được"

"Ha ha em biết mà" Dạ Nguyệt lắc lắc đầu ra vẻ bó tay với anh.

Mặc dù đang có chuyện cần bàn bạc ba người trước khi đi ngủ, nhưng cuối cùng Lăng Chi Hiên đành phải dời lại sáng mai, anh biết hiện tại cả hai người đều đã rất mệt mỏi rồi.

... ..

Vào trong lều, hai chiếc túi ngủ đã được đặt sẵn bên trong. Dạ Nguyệt nhanh chóng chui vào một túi, vừa nằm xuống thì cô liền cảm thấy thật là thoải mái, giống như làm việc bận rộn một ngày dài rồi được trở về nhà mà nằm phê phờn trên chiếc giường của mình, đó cũng là một loại hạnh phúc nhỏ nhoi đáng trân trọng a.

Đang thoải mái thở hắt ra thì đột nhiên Lăng Chi Hiên chui vào trong túi ngủ của cô, cô liền chu mỏ bất mãn: "A, cái này của em mà"

Lăng Chi Hiên véo gò má cô: "Em muốn chia giường ngủ phải không?"

Dạ Nguyệt lắc lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải nhưng cái này là túi ngủ một người, thêm một người ngủ chật hẹp lắm a"

"Anh thích chật hẹp" Lăng Chi Hiên vừa nói vừa kéo dây kéo túi ngủ lên, làm cho cơ thể Dạ Nguyệt càng lúc càng dán chặt vào cơ thể anh.

Lăng Chi Hiên nâng đầu Dạ Nguyệt lên, rồi đặt đầu nhỏ của cô lên cánh tay mình để làm gối nằm cho cô.

"Cảm ơn anh" Dạ Nguyệt toét miệng cười, cũng vòng tay ôm lấy anh.

Nhưng vừa nói xong thì miệng nhỏ đã bị ai đó gặm lấy, làn môi mềm mại ảm áp mút lấy môi của cô, mút đến khi cảm thấy thoải mái, anh mới bắt đầu vờn lưỡi vào bên trong miệng cô, mút lấy chiếc lưỡi nhỏ quen thuộc của cô, hai người chìm đắm vào nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lúc càng nồng nhiệt cuồng loạn.

"Em đã quyết định từ bỏ cuộc thi?" Lăng Chi Hiên lật người đè vợ yêu xuống dưới thân, cúi đầu mút nhẹ vào đôi môi đã sưng lên của cô, xảy ra biết bao nhiêu chuyện cho đến giờ anh mới có cơ hội hỏi cô.

"Em không thể bỏ mặc cậu ta, thấy chết mà không cứu được" Dạ Nguyệt mơ hồ nói, hiện tại đầu óc cô đã trở nên mụ mị vì nụ hôn cuồng loạn của người nào đó.

Lăng Chi Hiên thấy vợ yêu trả lời như có như không, anh cong khóe môi cười gian: "Bảo bối, trong này là nơi riêng tư có phải hay không?" nói xong anh còn không quên cọ cọ dưới chân cô trên chộc.

Cảm nhận cái gì đó cứng cứng đang không ngại ngần mà chọc vào cơ thể mình cách lóp quần áo, Dạ Nguyệt mặt đỏ bừng giữa đầu nhìn người ở trên, nhìn thật sâu vào tròng mắt đen láy đang dần tối thắm lại của anh, ánh mắt chỉ dành riêng cho mỗi mình cô, từ trước đến giờ vẫn không thay đổi, cô biết... anh muốn cô.

Chỉ nghĩ đến đây thôi cũng đủ làm cô cảm thấy run rẩy, tim đập càng lúc càng nhanh như không thể kiểm soát được nữa.

Bởi vì những chuyện đã xảy ra hôm nay, mặc dù có chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng cô vẫn không thể ngờ chuyện này đã vượt ngoài tầm chuẩn

bị của mình...., chỉ cần nghĩ đến lời nói của cô thật thất thì cô liền cảm thấy lo lắng sợ hãi..

"Bảo bối, đừng nghĩ gì nữa, giao hết cho anh có được không?" Lăng Chi Hiên vuốt tóc Dạ Nguyệt, thì thầm vào tai cô dụ dỗ. "Ngoan, giao cho anh"

Dạ Nguyệt vươn tay ôm lấy lưng anh, cũng xem như gián tiếp đồng ý, mặc dù có lẽ đang ở trong tình thế như thế này, nhưng cô thật sự cũng muốn được anh ôm, tạm thời cùng anh quên đi thực tại cũng là một cách hay.

"Ngoan lắm bảo bối" Lăng Chi Hiên biết vợ yêu đã sẵn sàng, anh hôn vào môi cô, bên dưới vẫn không quên cọ cọ vào giữa hai chân cô khiêu khích.

Dạ Nguyệt không khỏi rung mình, cô nắm chặt lấy áo của anh, cố gắng kìm chế để không bật ra tiếng rên rỉ, vì hai tuần rồi không có làm gì nên bây giờ cô càng nhạy cảm khi anh chạm vào cơ thể cô.

Lăng Chi Hiên biết nơi này không có cách âm nên anh cũng rất nhẹ nhàng, không tiếng động còi sạch quần áo của cô, rồi anh thì thầm: "Đừng kìm nén, em có thể nhỏ giọng thì thầm vào tai anh, anh muốn nghe tiếng nỉ non của em"

Dạ Nguyệt bị ai đó vuốt ve khắp cơ thể, đang cần rằng kìm nén khoái cảm đang chạy loạn khắp nơi trong cơ thể mình, vừa nghe anh nói xong cô liền găm luôn vào gò má anh, cần cần nghiêng nghiêng cho bỏ tức a.

Nhưng đáng tiếc cô lại quên rằng, làm vậy chỉ càng khiến cho người nào đó hưng phấn hơn mà thôi.

Bằng chứng là người nào đó lập tức vừa cắn mút vừa xoa bóp chơi đùa hai bên đỉnh đầu của cô không thương tiếc, những nơi mà anh lướt qua đều để lại vết bầm đỏ đậm trên da thịt trắng nõn của cô, cũng giống như tuyên bố chủ quyền của riêng mình.

"Uhm, em không muốn bị ai nghe thấy đâu a..." Dạ Nguyệt vỗ vỗ lưng anh, cần rằng nhỏ giọng nói.

Lăng Chi Hiên đang hôn bụng cô, nghe cô nói liền cong khóe môi: "Bảo bối, em có cảm thấy chúng ta như đang làm loại chuyện lén lút bị cấm đoán hay không?"

Dạ Nguyệt: "... " trông mặt anh có vẻ càng thích thú khi nghĩ vậy, hoàn toàn không có một chút tự giác biết lỗi nào hết đó đại ca à.

Lăng Chi Hiên cười cười tiếp tục để lại vô số dấu kissmark trên cơ thể vợ yêu, anh hôn lên từng tác da thịt trên cơ thể của cô, dịu dàng kiên nhẫn thực hiện màn dạo đầu cho cô, từ từ dẫn dắt cô đi vào trong kích tình cuồng nhiệt.

Cảm giác giống như bị điện giật, mỗi lần anh mút lấy da thịt cô thì giống như có luồng nhiệt nóng rực đang quét ngang, làm cho cô càng cảm thấy nơi nào đó thật trống rỗng, không thoải mái mà uốn éo cơ thể, nóng bỏng khát vọng tìm đến da thịt mát mẻ của anh.

"Bảo bối, có muốn anh không?" Lăng Chi Hiên trườn từ dưới cơ thể Dạ Nguyệt dọc lên trên, để da thịt trần trụi của hai người chà xát vào nhau không khoảng cách, anh đan tay vào tay cô, hơi thở nóng rực cũng theo đó mà từ phía dưới dọc lên trên mặt cô, nóng rực đầy khiêu khích.

Dạ Nguyệt bây giờ không còn biết trời trăng gì nữa, cô bị anh cắn mút đến không còn chút sức lực chống cự, chỉ có thể vô thức gật đầu.

Đột nhiên cô cảm giác bên dưới của cô, ngay tại nơi nào đó, có vật nào đó đang cứng rắn chọc vào, vật đó càng lúc càng đi chuyển đi sâu vào bên trong cô, làm cho cô không chịu được mà siết chặt lấy bàn tay đang đan vào tay mình, răng càng cắn chặt hơn nữa.

Cho đến khi vật đó hoàn toàn nằm trong cơ thể cô, eo cô căng cứng, cảm giác trống rỗng cũng không còn nữa mà thay vào đó là cảm giác rõ ràng vật nào đó cực kỳ to lớn lại còn cứng rắn nóng rực, càng khiến cô cảm thấy bức bối.

"Hiên..." Dạ Nguyệt nhịn không được gọi tên anh trong vô thức.

Lăng Chi Hiên không có luật động mà anh chờ cho vợ yêu quen dần với sự hiện diện của anh, cho đến lúc này của vợ yêu vẫn còn rất nhỏ, chặt chẽ âm áp bao thật chặt quanh anh khiến anh thở hắt ra thỏa mãn, hông anh bắt đầu chuyển động chậm chậm, nhẹ nhàng đưa đẩy vào bên trong cơ thể vợ yêu.

Dạ Nguyệt cong chân lên, hai tay nắm chặt lấy áo sơ mi đã kéo xuống một nửa của Lăng Chi Hiên, cô uốn éo cơ thể như để giải tỏa luồng nhiệt đang dâng trào lên bên trong cơ thể mình, cũng không thể kìm nén mà bắt đầu vô thức ậm ừ rên rỉ trong miệng.

Những giọt mồ hôi cũng bắt đầu hòa quyện vào nhau, hơi thở đứt quãng nhanh chóng, tiếng rên rỉ nỉ non nho nhỏ, cơ thể gắn kết lại làm một.

"Bảo bối..." Lăng Chi Hiên nhịn không được siết chặt lấy cô, bên dưới vẫn nhịp nhàng ra vào bên trong cô, càng lúc tốc độ càng tăng lên cuồng nhiệt, cơ thể cô cũng chuyển động nhanh dần theo động tác đưa đẩy của anh...

"Chậm... chậm một chút.. um." Dạ Nguyệt càng bấu chặt lấy áo anh, từng cái di chuyển mạnh mẽ của anh làm cho cô sắp không chịu nổi nữa, khoái cảm cuộn cuộn chạy khắp cơ thể cô, xâm chiếm lấy toàn bộ cơ thể cô.

Nhưng Lăng Chi Hiên vẫn mạnh mẽ chiếm hữu lấy cô, mạnh mẽ có lực kết hợp với cô, càng lúc càng cuồng nhiệt nóng bỏng, tiếng thở dốc nhỏ nhỏ của cả hai người nhẹ nhàng truyền vào tai đối phương như càng thêm hưng phấn kích thích.

Lăng Chi Hiên chống hai tay hai bên đầu nhỏ của cô, áp sát mặt lại gần mặt cô, như có như không mon trón liếm liếm gặm gặm lên làn môi mềm mại hồng hồng của cô, thì thầm níu non vào tai cô: "Nguyệt... anh cần em"

Dạ Nguyệt nghe vậy cô mỉm cười khúc khích, cô biết câu nói này đối với anh nó có ý nghĩa tương tự như câu "anh yêu em", cô luồn tay vào mái tóc mềm mại của anh, cạ cạ gò má vào gò má của anh, như vật nhỏ đang âu yếm làm nũng.

Lăng Chi Hiên bật cười, anh lật người để cô nằm lên phía trên mình rồi anh ôm chặt cô vào lòng.

"Anh nhất định đưa chúng ta trở về"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

"Cái gì? Cô đang đùa tôi đấy à?" Ông Tuấn Kiệt ngẩn đầu lên nhìn Dạ Nguyệt đang ngồi ở đối diện, trợn to mắt kinh ngạc.

"Dĩ nhiên không phải đùa, vốn định tối qua sẽ nói cho anh biết nhưng không ngờ ai đó lại ngủ như heo không biết trời trăng gì" Dạ Nguyệt nhún vai, vừa gặm bánh mì vừa nói.

Ông Tuấn Kiệt vẫn đang khó khăn tiêu hóa lời nói trước đó của Dạ Nguyệt nên cũng không để ý đến lời trêu chọc của cô, anh ngồi nghếch mặt ra trông rất buồn cười: "Làm thế nào mà chúng ta lại có thể đến được tương lai hai năm sau vậy hả?"

"Uhm có khả năng là do chúng ta rơi xuống hồ rồi xuyên không đến ngày này hai năm sau cũng không chừng" Dạ Nguyệt suy đoán, theo kinh nghiệm xuyên không lần trước của cô và Lăng Chi Hiên thì rất có thể điều bí mật nằm ở chính cái hang động mà cả ba người đã trốn vào a.

Ông Tuấn Kiệt nhíu mày, mặc dù chuyện này rất khó tin nhưng nếu đưa vào những sự kiện đang diễn ra ở đây thì nó hoàn toàn hợp logic, có như vậy mới có thể lý giải được hết những chuyện khó hiểu kể từ sau khi cả ba bị cuốn vào vòng nước xoáy đó: "Tên đó đâu rồi? Tôi muốn nói chuyện với hắn"

"Mới sáng sớm chú Phát đã tìm anh ấy, nói cục trưởng có chuyện muốn bàn riêng với anh a" Dạ Nguyệt quay đầu nhìn về căn biệt thự đang đứng sừng sững bên kia, theo như cô biết thì mấy khu đất trên núi này đều là đất tư nhân của những nhà tài phiệt, quan lớn và chính trị gia có chức có quyền, và tất nhiên cục trưởng Lạc cũng là một trong số đó.

Hai người đang chăm chú nhìn về phía biệt thự thì đột nhiên tiếng hét thất thanh vang lên ở phía khu vực gần đó, khiến tất cả mọi người đều chui ra khỏi lều của mình để nhìn xem có chuyện gì đang xảy ra.

Dạ Nguyệt với Ông Tuấn Kiệt cũng khó hiểu đứng bật dậy nhìn nhau, rồi cả hai đi nhanh về hướng phát ra tiếng hét, trên đường đi có không ít người cũng theo sau hai người, cũng có những người đứng phía trước lều của mình nhíu mày chăm chú nhìn về hướng đó.

Tiếng xì xào bàn tán thu hút tất cả những người dựng trại trong khu đất của biệt thự, mọi người đều nhỏ giọng bàn tán xôn xao với nhau.

Bên này Dạ Nguyệt và Ông Tuấn Kiệt vừa đi tới đã thấy một người đàn ông trung niên đang nằm co giật miêng sùi bọt mép bên cạnh đống lửa đã tắt ngúm trước một căn lều, còn hai người phụ nữ đang té ngồi trong lều, một trung niên một còn trẻ như vừa sợ hãi giữ chặt lấy nhau vừa lo lắng nhìn về phía người đàn ông trung niên đang co giật dưới đất.

Dạ Nguyệt lập tức nhào về phía người đàn ông trung niên, kiểm tra hô hấp và mạch đập của ông ta, thấy vẫn còn thở thì cô lập tức cởi bỏ ba bốn cúc áo sơ mi trước ngực ông, rồi cô tháo mắt kính ông đang đeo quăng sang một bên, kiểm tra trên người ông không còn thấy vật nhọn hay vật dễ vỡ nào khác nữa.

Lúc này Dạ Nguyệt mới nhìn về phía hai người phụ nữ đang ngồi trong lều, gấp rút nói: "Nhanh, đưa cho tôi cái gối"

Nhưng bọn họ lại như chết ngồi ngay tại chỗ, chỉ biết sợ hãi ngồi trơ mắt nhìn vào người đàn ông trung niên, thấy vậy Ông Tuấn Kiệt đen mặt chạy nhanh vào trong lều, lấy cái gối đầu quăng ra cho Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nhanh chóng xoay cơ thể người đàn ông trung niên lại cho ông ấy nằm nghiêng một bên để cho ông ấy dễ thở hơn rồi cô kê cái gối mềm

xuống dưới đầu ông, tay phải vẫn giữ ông ấy nằm đúng tư thế đó còn mắt thì chăm chú nhìn đồng hồ bên tay trái để đếm thời gian.

Mọi người xung quanh, ngay cả Uông Tuấn Kiệt cũng đều đang nín thở nhìn về phía Dạ Nguyệt và người đàn ông trung niên đó, chẳng ai còn dám hé miệng nói một lời nào.

Dạ Nguyệt giữ nguyên tư thế người đàn ông đến hơn năm phút trôi qua, nhưng ông ta vẫn không ngừng co giật và cũng không có dấu hiệu ngừng lại, lúc này Dạ Nguyệt càng trầm trầm nhìn Uông Tuấn Kiệt: "Ông ta cần cấp cứu gấp"

Bởi vì thông thường người đang lên cơn co giật sẽ ngừng co giật trong vài phút ngắn ngủi, nhưng nếu co giật quá năm phút thì nhất định phải gọi ngay cho cấp cứu.

"Được" Uông Tuấn Kiệt gật đầu.

Nhưng khi Uông Tuấn Kiệt đang định chạy đi gọi người bên cục trưởng Lạc thì người đàn ông trung niên đột nhiên ngừng co giật, ông ta nằm bất động trên mặt đất, miệng cũng không còn sùi bọt mép nữa.

Chỉ là... Dạ Nguyệt kinh hoàng nhìn người đàn ông trung niên... cô vươn tay ra... tay run run để lên mạch cổ của ông ấy...

"Không... không còn mạch đập nữa..." Dạ Nguyệt mở lớn mắt, không thể tin được nhìn người đàn ông trung niên, khuôn mặt ông ta càng lúc càng tái xanh lại như người đã chết cách đây nhiều ngày.

Lúc cô vẫn còn đang bàng hoàng ngồi bên cạnh thi thể người đàn ông thì đột nhiên cô nghe tiếng Lăng Chi Hiên hét lên từ phía xa: "Nguyệt, mau tránh khỏi ông ta"

Nhưng cùng lúc đó, người đàn ông trung niên bỗng nhiên hét lên rồi phun ra một ngụm máu đen làm miệng ông ta toàn máu, mắt cũng đột nhiên mở to, đôi con ngươi teo lại thành một chấm đỏ rực như máu, những tia máu màu đen lại dày đặc chiếm lấy phần tròng mắt màu trắng trông vô cùng kinh dị, những đường gân đen nổi gồ lên dọc khắp cơ thể và khuôn mặt ông ta cứ như có hàng ngàn con côn trùng đang bò dọc bên trong, tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi.

Mọi người đều giật mình hét lên kinh hoàng mà lùi về phía sau trong vô thức, ngay cả Dạ Nguyệt cũng lùi về phía sau trong tư thế ngồi, lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy một người biến đổi thành thứ đó ngay trước mắt mình.

Ngày trước khi cô xem phim về zombie, nhìn thấy nhân vật trong đó la hét sợ hãi khi nhìn người khác biến đổi, mặc dù nhìn kinh hãi thật nhưng thật ra cô cũng không hoàn toàn tưởng tượng được hết cảm giác sợ hãi đó, cho đến bây giờ khi cô tận mắt nhìn thấy thì cô mới thật sự thấm được....

Cảm giác đôi chân mềm nhũn không còn có thể đứng được, giống như là có cục tạ mấy mươi kg đang được khóa vào dưới cổ chân mình, rất muốn đứng lên rồi bỏ chạy thật nhanh nhưng lại không thể....

Mặc dù tối qua đã nhìn thấy thứ đó dưới tầng hầm nhưng cũng chỉ đứng ngay dưới cầu thang thôi, rồi sau đó vì mùi hôi thối của xác chết quá nồng nặc nên cả bốn người chỉ nhìn một cái rồi nhanh chóng đi lên phía trên, tính ra thì bọn họ chết cũng đã hai tuần rồi a.

"Gruuuu..." bỗng nhiên âm thanh rên rỉ khàn đặc khàn đặc phát ra từ cổ họng người đàn ông trung niên, ông ta đột nhiên quay đầu nhìn về phía Dạ Nguyệt ngồi gần ngay bên cạnh rồi chỉ trong tích tắc ông ta vừa phun máu đen gào rống vừa nhào lên Dạ Nguyệt.

Oh my.... lúc coi phim cứ la hét người ta ngu này ngu nọ nhưng ở trong tình huống rồi mới thấy, cuối cùng Dạ Nguyệt cũng đã cảm giác bản thân thật sự đang rơi vào trong cái loại chuyện kinh dị gì, chỉ cần nhìn cái "dung nhan đặc biệt" thế kia cũng đủ muốn rớt tim ra ngoài.

Uông Tuấn Kiệt đứng gần đó đang muốn chạy qua giúp Dạ Nguyệt thì thật may lúc này bản năng tự vệ của cô dường như thức tỉnh, cô đã nhấc chân lên được rồi đạp luôn một cái thật mạnh vào chỗ hiểm của ông ta làm cho ông ta chưa kịp đứng dậy hoàn toàn đã lại té ngã ngửa về phía sau.

"Thật là xin lỗi a" Dạ Nguyệt về mặt áy náy, đứng dậy nói.

Cũng đúng lúc này Lăng Chi Hiên, chú Phát và vài người vận quân phục vừa chạy đến, một trong số đó nhanh chóng rút dao găm sắc lạnh đâm vào trán người đàn ông trung niên, như vậy cũng xem như là giải quyết xong thứ kinh dị đó.

"Em không sao chứ?" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt, kiểm tra tay chân của cô.

"Uhm không sao a" Dạ Nguyệt lắc đầu, cô đen mặt nhìn về phía cái xác của người đàn ông trung niên. "Em thật sự đã cảm nhận được cái gọi là ngày tận thế rồi a"

Hơn nữa, còn có thứ quái quỷ gì đang đợi bọn họ ở ngoài kia nữa đây?

"Chúng ta thật sự đã đến ngày tận thế rồi bảo bối" Lăng Chi Hiên vuốt vuốt đầu cô an ủi, cúi đầu nhỏ giọng nói vào tai cô.

Lúc sáng sớm, cục trưởng Lạc có cho người tìm anh đến bàn chuyện, anh đã nắm được tình hình sơ bộ rồi, mặc dù vẫn còn rất nhiều chuyện chưa

có lời giải đáp nhưng nói chung những gì cần biết thì cũng đã biết.

Một người vận quân phục vừa kiểm tra tay chân của người đàn ông trung niên xong, thấy có một vết cào ở trên cánh tay phải ông ta, do được tay áo che nên không bị ai phát hiện, anh ta tức giận quay đầu sang quát mắt nhìn hai người phụ nữ đang ngồi co ro sợ hãi ở trong lều: “Ông ta bị cào từ lúc nào?”

“Ông ta đã bị cào à?” chú Phát nhanh chóng đi đến nhìn vết cào lở loét trên tay phải cái xác, vết cào không sâu lắm nhưng chỉ cần một cái quẹt nhẹ thôi cũng đủ chết rồi a.

“Ngày... ngày hôm qua khi ông ấy lên đi thăm mẹ... mẹ cháu ở dưới tầng hầm thì ông... ông ấy đã bị bà ấy cào trúng” cô gái trẻ lúc này mới sợ hãi lên tiếng

“Tại sao lại không báo ngay cho chúng tôi biết?” người vận quân phục bóp trán bực dọc quát. “Nếu như ông ta biến đổi ngay trong đêm thì cô có biết chuyện quái quỷ gì sẽ xảy ra hay không?”

“Được rồi, chuyện cũng đã xảy ra, đây xem như bài học kinh nghiệm cho tất cả chúng ta” chú Phát đứng dậy nói, ông mới vừa báo cáo tình hình cho cục trưởng Lạc qua bộ đàm. “Đưa cho tôi cái loa”

Một người vận quân phục khác nhanh chóng đi đến đưa cho ông.

“Tất cả mọi người chú ý, cục trưởng Lạc có chỉ thị, chúng ta phải tiến hành đợt kiểm tra toàn phần để đề phòng trường hợp bất trắc như mới vừa rồi, đề nghị mọi người tập trung ở bệnh xá ngay lập tức, các bác sĩ y tá sẽ kiểm tra cho mọi người” chú Phát cầm loa phát thanh nhỏ thông báo.

Đội mọi người lần lượt tản ra làm theo hiệu lệnh, chú Phát mới cho người dọn dẹp mớ hỗn độn từ nãy đến giờ, hai người phụ nữ kia giống như người mất hồn đi theo cái xác bị khiêng đi.

“Vây, ba người đã có dự định gì chưa?” chú Phát quay qua hỏi Ông Tuấn Kiệt, Lăng Chi Hiền và Dạ Nguyệt đang đứng một bên nhìn.

“Chúng tôi sẽ trở về thành phố S”

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Chiếc ô tô bảy chỗ màu bạc từ từ chạy ra khỏi cổng lớn, hai người vận quân phục theo lệnh của người đứng gác phía trên cổng đóng cổng lại, rồi lại trở về vị trí canh gác của mình, đi qua đi lại chốc chốc quan sát con đường bên ngoài cánh cổng.

Trên ô tô có tất cả là sáu người, một người vận quân phục cầm lái tên là A Ngũ, chú Phát ngồi ở ghế phụ lái, ở hàng ghế giữa là một người quân phục khác có tên là A Tứ, còn hàng ghế cuối cùng là Ông Tuấn Kiệt, Lăng Chi Hiền và Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt nhích người ngồi sát vào Lăng Chi Hiền để cho hai người ngồi lệch về bên phải xe tránh một phần kính chiếu hậu, rồi cô kê đầu vào trong ngực anh, mắt vẫn mở hồ nhìn về phía ngoài cửa kính xe, nhìn cứ như cô đang dựa vào anh nghỉ ngơi, nhưng thật ra cô đang hạ giọng nói nhỏ chỉ để mình anh nghe thấy: “Em cứ tưởng chỉ có ba chúng ta”

Lăng Chi Hiền vòng tay qua ôm lấy vai cô, một tay vuốt ve đầu nhỏ của cô, một tay nắm lấy tay cô bóp bóp, cũng nhỏ giọng nói: “Vốn dĩ chúng ta không được rời khỏi đó nếu anh không đưa ra điều kiện với cục trưởng Lạc”

“Điều kiện?” Dạ Nguyệt hơi nhíu mày. “Vội lại tại sao chúng ta lại không được rời đi?”

“Hiện tại cục trưởng Lạc không còn nhận thêm người vào nữa, hơn hết khắp cả nước bây giờ đã rơi vào tình cảnh hỗn loạn không thể kiểm soát được, do vậy để chắc chắn rằng không có thêm bất kì chuyện phiền phức gì phát sinh, ông ta không muốn quá nhiều người ở ngoài kia biết đến sự tồn tại của nơi trú ẩn này nữa, cho nên bây giờ ông ta đang nghiên cứu đến hướng tự cung tự cấp, đất ở phía sau biệt thự còn rất nhiều có thể tự trồng trọt chăn nuôi, nên phải tích lũy một lượng lương thực vừa đủ cho tới mùa thu hoạch đầu tiên” Lăng Chi Hiền nghiêng đầu tựa vào đầu của cô cứ như cả hai người đang ngủ, rồi anh giải thích. “Vì vậy mà điều kiện anh trao đổi với ông ta là thực phẩm và thuốc men, anh sẽ tìm cách liên hệ với Lãnh Thiên để lấy những thứ đó”

“Ông ta tin anh hả?” Dạ Nguyệt thắc mắc, không phải ba người vừa mới đến đó tối qua thôi sao? Để leo lên được cái chức này thì cũng đủ thấy ông ấy không phải người đơn giản dễ tin người như vậy a.

“Tất nhiên không phải, chỉ là ông ta đã biết thân phận của chúng ta” Lăng Chi Hiền cong khóe môi. “Vội lại ông ta cho người đi cùng với chúng ta mục đích là để canh chừng đó thôi”

“Chúng ta?” Dạ Nguyệt ngửa đầu nhìn anh. “Hai người thì em không có ý kiến nhưng em có thân phận gì đặc biệt đâu a”

“Ừ, tôi cũng thấy vậy” lúc này Ông Tuấn Kiệt ngồi bên cạnh cũng nhỏ giọng góp vui vào câu chuyện của hai người, anh nhếch miệng nhìn Dạ Nguyệt cười khinh miệt. “Lâu lâu mới thấy cô nói được một câu rất đúng”

Dạ Nguyệt quay qua tròn mắt nhìn Ông Tuấn Kiệt, mặc dù đó là sự thật cô không chối cãi nhưng từ miệng tên này nói ra thật sự làm cô có cảm giác muốn đánh người, và mục tiêu chính là hắn ta.

"Tất nhiên em là vợ anh, thời gian hai năm chúng ta cũng đã tổ chức hôn lễ, mọi người trong giới thương nhân lẫn chính trị đều biết đến em rồi!" Lăng Chi Hiên cười cười nhìn hai tên gốc nào đó đang kinh nhau.

Dạ Nguyệt: "... " nghe rất hợp lý a.

Ông Tuấn Kiệt nghe xong, nhìn hai người kia đang liếc mắt đưa tình nhìn nhau, thật là tràn đầy tình ý ngọt ngào đến gắt cả cổ họng, anh đen mặt ghen tỵ nhắc nhở: "Tôi không phải không khí đâu nha, đề nghị Lăng tổng và Lăng phu nhân để ý đến cảm giác của người xung quanh"

Anh muốn lập tức có vợ làm ấm giường aaaaa.... Ông Tuấn Kiệt la hét trong lòng.

Lúc này chiếc xe vừa chạy xuống dưới núi, con đường bằng phẳng không còn dốc nữa, chú Phát lúc này mới lên tiếng: "Chú có nghe cục trưởng nói là các cháu muốn trở vào bên trong khu rừng trước khi vào nội ô thành phố?"

Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn Lăng Chi Hiên, anh cũng đang nhìn lại cô như có thâm ý nào đó, Dạ Nguyệt liền quay đầu mỉm cười với chú Phát: "Hôm qua lúc ra khỏi hang động cháu có để quên đồ trong đó"

"Đồ quan trọng không?" chú Phát nhú mày, cảm giác có gì đó không vừa ý lắm

"Là một thanh katana, rất quan trọng a, hơn nữa cháu còn có thể sử dụng nó như vũ khí để giết thứ đó" Dạ Nguyệt ánh mắt nghiêm túc, khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột. "Cháu không biết sử dụng súng nên không muốn làm gánh nặng cản trở mọi người"

"Vậy được" chú Phát lúc này mới thả lỏng chân mày rồi ra hiệu cho A Ngũ tắt xe vào lùm cây ven đường. "Chúng ta sẽ đi bộ từ đây"

.....

Năm người len lỏi vào trong rừng cây, vừa đi gần nhau vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh, tập trung đề phòng cao độ, lâu lâu lại có một hai ba con zombie đang đi lẩn quẩn quanh khu rừng nhưng bọn họ cũng chỉ áp dụng kế sách tránh đi chứ không đối đầu trực tiếp.

Lần mò được một lúc cuối cùng cũng trở về được hang động bí ẩn đó, theo dấu vết mà Lăng Chi Hiên để lại trước đây, rất dễ dàng mà năm người có thể nhanh chóng tìm thấy cái hồ đặc biệt và tất nhiên cũng tìm thấy túi xách của Dạ Nguyệt bỏ quên lại lúc trước.

Dạ Nguyệt nhanh chóng mở túi xách ra, thật may là thanh đoản kiếm vẫn còn nằm bên trong, ánh mắt cô không che giấu vui mừng quay đầu mỉm cười thật tươi với Lăng Chi Hiên: "Nó vẫn còn a"

Lăng Chi Hiên cười cười nháy mắt với cô rồi anh quay đầu nói với ba người kia: "Mọi người tìm vách bên kia để bám vào đi, tôi sắp khởi động cơ quan"

Nghe vậy Ông Tuấn Kiệt mới nhanh chóng nói: "Để tôi làm cho, anh với mọi người bám vào vách đi, nếu có về được thì ít nhất anh có thể cùng về một lượt với cô gốc đó"

Mặc dù không hiểu hai người kia đang nói gì nhưng chú Phát và A Tứ thấy Dạ Nguyệt lần mò bám vào bên vách hang động, tránh đi cái cửa dẫn vào thì cả hai cũng làm theo, tìm một bậc thềm nhỏ để đu qua bám vào vách hang, nghe đến khởi động cơ quan là thấy có gì đó nguy hiểm rồi a.

"Được" Lăng Chi Hiên gật đầu, anh đi về phía Dạ Nguyệt rồi đu qua bậc thềm nhỏ của cô, bao bọc lấy cơ thể cô bên trong, hai tay bao lấy hai tay cô cũng đồng thời nắm lấy hai sợi dây leo mà cô đang nắm.

Sau khi cả bọn chuẩn bị xong xuôi, Ông Tuấn Kiệt mới đưa chân xuống hồ lần mò nút cơ quan mà trước đây Dạ Nguyệt đã vô tình đạp trúng.

CẠCH! Tiếng cơ quan khớp lại với nhau, tiếp theo đó là tiếng ầm ầm vang lên từ phía xa, như chuyện đã xảy ra trước đây, một dòng nước lớn tràn xuống cửa hang đẩy Ông Tuấn Kiệt rơi xuống hồ.

Chú Phát và A Tứ bị ngạc nhiên, mắt mở lớn nhìn xuống hồ nước: "Cậu ta có sao không vậy?"

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt im lặng quan sát, nếu theo đúng thì tiếp theo sẽ xuất hiện dòng nước xoáy cuốn Ông Tuấn Kiệt trở về thời điểm của bọn họ, lúc này Ông Tuấn Kiệt vừa trôi đầu lên từ dưới nước, anh cũng chờ đợi việc xảy ra tiếp theo.

Nhưng kỳ lạ là lần này, cả ba đợi mãi vẫn không có dấu hiệu đặc biệt hay dòng nước xoáy nào xuất hiện.

"Sao kỳ vậy a?" Dạ Nguyệt thất vọng nói, nếu như vậy thì rốt cuộc bọn họ sẽ trở về như thế nào đây?

Lăng Chi Hiên trầm ngâm nhìn mặt hồ nước, bên kia Ông Tuấn Kiệt được chú Phát và A Tứ kéo lên khỏi hồ.

“Mọi người đang chơi trò gì vậy?” chú Phát không thể hiểu được bọn họ đang có ý định gì, tự nhiên khởi động cơ quan để bị đẩy té xuống hồ chơi như vậy hả?

“À không có gì đâu a, vì lúc trước khi lạc vào đây cháu tìm ra được cơ quan này nên nói với cậu ta lúc trở ra, cậu ta không tin nên mới muốn thử xem a ha ha” Dạ Nguyệt gãi gãi đầu làm mặt ngớ ngẩn nói.

“Có thật không?” chú Phát nghi ngờ hỏi lại.

“À đúng đúng, đúng đó chú ơi” Ông Tuấn Kiệt nhanh chóng trả lời phụ thêm “Vì cô nhóc này nói chuyện cứ úp úp mở mở nên cháu tò mò lắm a”

“Cậu cũng quờn quá hả?” chú Phát lắc đầu bó tay, bọn trẻ thời bây giờ thật không thể nào hiểu nổi.

“Chúng ta trở ra thôi” Lăng Chi Hiền trầm ngâm từ nãy đến giờ mới lên tiếng.

.....

Trên đường trở ra, Lăng Chi Hiền vẫn như đang suy tư chuyện gì đó, Dạ Nguyệt thấy vậy mới kéo tay anh đi chậm lại để cho mọi người đi trước.

“Chúng ta sẽ tìm ra cách khác, em nghĩ cánh cổng thời – không sẽ không mở ra dễ dàng như vậy đâu a” Dạ Nguyệt lựa lời khuyên nhủ người nào đó, có lẽ anh đang muốn nhanh chóng thực hiện lời hứa tối hôm qua với cô nên mới trầm ngâm suy tư như vậy.

Nhìn vợ yêu đang lo lắng tìm lời lẽ an ủi mình, Lăng Chi Hiền không nhịn được cúi đầu hôn nhẹ vào môi cô: “Anh biết, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của anh rồi, chỉ là anh đang suy nghĩ đến bước tiếp theo thôi”

“Nha, vậy anh phải tập trung một chút, bên ngoài bây giờ toàn là lũ zombie, không được để mất cảnh giác đâu nha” Dạ Nguyệt quyết miệng nói.

“Uhm anh biết rồi, xin lỗi vì đã làm em lo lắng bảo bối” Lăng Chi Hiền mỉm cười nắm lấy gò má cô, véo véo nựng nựng không muốn buông tay.

Dạ Nguyệt: “...” vị đại ca này ngoài miệng thì xin lỗi nhưng lại không quên dùng hành động trêu ghẹo cô....

Cả hai nhanh chóng đuổi kịp ba người đi phía trước, nhưng khi mọi người vừa ra đến cửa hang thì không khỏi sững sờ đứng im tại chỗ...

Vì ở bên ngoài là hơn mười mấy con zombie đang lượn lờ qua lại xung quanh cửa hang động.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

“Lùi lại” Lăng Chi Hiền lạnh lẽo hạ giọng nói, kéo tay Dạ Nguyệt để cô đứng phía sau mình rồi cả anh và cô từ từ lùi lại trở vào hang động, cố gắng không tạo ra bất kì tiếng động lớn nào.

Chú Phát, Ông Tuấn Kiệt và A Tứ cũng tự động lùi theo Lăng Chi Hiền, vừa nín thở vừa tập trung nhìn vào đám zombie phía trước, không dám rời mắt khỏi bọn chúng một phút giây nào.

Bên ngoài, bọn zombie vẫn lê lét thân xác thối rữa không còn nguyên vẹn với những sợi gân đen nổi gồ lên chạy dọc khắp cơ thể của chúng, trên miệng máu đen vẫn chảy ra từng chút từng chút từng chút một, đôi con ngươi đỏ rực nhỏ xíu như máu cùng với những gân máu đen chỉ chít trong tròng mắt cứ đảo qua đảo lại, cơ thể bốc ra mùi xác thối nồng nặc....

“Ôi thần linh ơi” chú Phát không kìm được sợ hãi nhỏ giọng kinh hô, kể từ khi được cứu thoát rồi được ở trong khu biệt thự đến giờ là lần đầu tiên chú Phát nhìn thấy nhiều con zombie tụ lại thành bầy đến như vậy.

Nhưng không ngờ chỉ vì câu nói nhỏ đó cùng với ánh lửa lập lòe của hai cây đuốc trên tay Ông Tuấn Kiệt và A Tứ mà đã gây ra sự chú ý của bọn chúng, một con zombie với bộ quần áo quân đội cao to đảo đôi con ngươi nhỏ xíu đỏ rực của nó sang bên này...

“Gaoooooooooooo gruoooooooo” nó bỗng nhiên gào lên thật to như để kêu gọi những con zombie còn lại chú ý, rồi với cổ chân phải bị bẻ gãy quay ngược về phía sau, nó bắt đầu lê lét thật nhanh hết mức có thể để chạy đến và lấy đám người của Lăng Chi Hiền.

Lúc này, cả bọn cũng đã vừa kịp lúc chạy vào bên trong hang động.

“Tất đuooc” Lăng Chi Hiên gầm lên. “Chúng ta sẽ bắn chúng từ đây, chúng chỉ có thể vào đây nhiều nhất là ba con một lần thôi”

“Nếu như bây giờ chúng ta bắn thì sẽ gây chú ý đến những con zombie xung quanh trong khu vực này” A Tứ rút súng ra, thủ sẵn tư thế nói.

“Có bao nhiêu nòng giảm thanh?” Lăng Chi Hiên âm trầm hỏi, anh không biết là tiếng động có thể thu hút bọn chúng ở xa như vậy.

“Chỉ có súng của tôi có thôi” A Tứ lắc đầu, lẳng lặng nói.

Bọn zombie cũng đã xông vào bên trong hang, đúng như Lăng Chi Hiên nói, mỗi lần cũng chỉ có ba con vào cùng một lúc, những con còn lại chỉ có thể đi phía sau lưng của ba con kia, tiếng gào rú man rợ khàn khàn của bọn chúng vang vọng khắp bên trong hang động đen ngòm làm cho những người tỉnh cở nghe được đều phải rùng mình dựng đứng hết cả da gà hoảng chi là những người đang phải đối đầu với bọn chúng

Bên đây, Lăng Chi Hiên đưa súng lên bắn thẳng vào đầu của con zombie vận quân phục quân đội làm nó đang chạy phải té nhào về phía trước, nằm bất động dưới nền đất, máu đen từ vết đạn phun ra không ngừng: “Bắn đi, với tiếng la hét của bọn chúng cũng rất nhanh sẽ thu hút bọn khác đến thôi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây”

Dạ Nguyệt đứng phía sau Lăng Chi Hiên nhìn anh bắn một phát trúng ngay giữa trán con zombie không lệch chút nào làm cô không khỏi ngẩn đầu nhìn anh, mặc dù chỉ có thể nhìn được cái gáy của anh thôi, vị đại ca này ngoài sử dụng thành thạo các loại vũ khí lạnh còn có thể sử dụng được vũ khí nóng, hơn nữa còn rất giỏi nữa a....

Con người này thật sự là quái vật! Dạ Nguyệt không khỏi cảm thán trong lòng, nhưng càng không nhịn được cảm thấy vừa vui mừng vừa yên tâm, xem ra lần này cô cũng không cần phải sử dụng đến thanh đoản kiếm của mình rồi.

Lúc này Ưng Tuấn Kiệt và A Tứ cũng bắt đầu lên nòng bắn vào đám zombie theo Lăng Chi Hiên, mặc dù cả hai không nhắm chuẩn như anh nhưng cũng có thể hạ lần lượt hết con này đến con khác.

Cho đến khi súng của bọn họ vừa hết đạn cũng là lúc bọn họ đã tiêu diệt xong đám zombie, từng cái xác nằm xếp chồng lên nhau, máu đen chảy ra lênh láng khắp cả khu vực này trong hang động.

“Nhanh, chúng ta phải trở lại xe” Lăng Chi Hiên dẫn đầu, nắm lấy tay Dạ Nguyệt đạp lên đồng xác chết ở dưới đất để chạy ra ngoài.

Nhưng khi A Tứ đạp lên một con thì bị nó bất ngờ nắm lấy chân làm cho anh té nhào xuống đồng xác chết dưới đất, cùng lúc đó nó lôi kéo chân anh về phía mình, vừa gào rống vừa muốn tấp một phát vào chân anh.

A Tứ bị mất bình tĩnh, anh hoảng hốt vùng vẫy thật mạnh nhằm muốn hất con zombie ra, nhưng nó giữ rất chặt, còn rất mạnh kéo chân anh về phía cái miệng đầy máu đen ngòm của nó.

“CỨU TÔI VỚI” A Tứ hét lên, vừa đạp chân vừa vùng vẫy trong vô vọng, hên một điều là anh đang vận quân phục với mang đôi giày lính nên con zombie cắn vào giày anh chứ chưa xuyên qua được da thịt bên trong của anh.

Chỉ trong một tích tắc khi ống quần của A Tứ bị kéo lên để lộ ra da thịt rồi con zombie chuẩn bị cắn vào chân anh thì Dạ Nguyệt ở đầu đám thanh đoản kiếm xuyên qua đầu của con zombie, chỉ còn cách chân anh một mm thì dừng lại làm cho A Tứ giật cả người ngồi tròn to mắt nhìn cô, cũng không thể thốt lên được tiếng nào.

Dạ Nguyệt đâm xuyên đầu con zombie xong cô đột nhiên giật mình buông tay khỏi thanh đoản kiếm, cô cũng không che giấu được hoảng hốt, mở to mắt nhìn vào con zombie bị A Tứ đẩy ngã sang một bên.

Mặc dù bọn chúng không còn là người nữa nhưng cảm giác đâm xuyên qua đầu nó, đâm xuyên qua não đó thật sự... thật sự có gì đó làm Dạ Nguyệt cảm thấy hoảng hốt...

Cô vẫn còn nhớ rõ cái cảm giác khi thanh đoản kiếm đâm xuyên từ trên đỉnh đầu xuống tới cổ họng, Dạ Nguyệt nhìn xuống lòng bàn tay mình, hai bàn tay của cô vẫn còn run rẩy không ngừng, tim cô vẫn nên thỉnh thoảng thật nhanh như muốn nổ tung cả lồng ngực...

Lần đầu tiên cô đâm xuyên đầu một người, cảm giác này quả thật làm cô cảm thấy khiếp sợ.

Thấy Dạ Nguyệt như đứng chết lặng tại chỗ, Lăng Chi Hiên bước nhanh lại ôm lấy đầu cô kéo nhanh vào trong ngực mình, anh lo lắng nói: “Không sao đâu, không sao đâu bảo bối, đó là quái vật, không còn là con người nữa, nếu em không làm vậy thì cậu ta sẽ bị nó cắn chết”

Có một điều khác biệt khi bạn bắn vào đầu và khi bạn sử dụng vũ khí lạnh để giết những con zombie này, bởi vì khi sử dụng súng bạn sẽ không cần phải đến gần nó, không cần phải tiếp xúc vào da thịt nó, bạn sẽ không thể cảm giác được nó chết đi như thế nào.

Nhưng khi bạn sử dụng dao, kiếm hay bất kì loại vũ khí lạnh nào khác, bạn sẽ phải lại gần nó, tiếp xúc với da thịt nó, bạn sẽ có thể cảm giác được khi chính tay bạn đâm hay chém vào da thịt nó, bạn sẽ cảm giác rõ ràng nó chết đi như thế nào và bạn sẽ nhớ mãi không thể quên được cảm giác này vào lần đầu tiên khi bạn làm điều đó...

Lần này thật sự rất khác với lần Dạ Nguyệt đâm chết con quái vật ở dưới nước khi ở thế giới kia, bởi vì hình dáng của bọn chúng đã hoàn toàn là quái vật, hơn nữa ở dưới nước nên cô cũng không cảm giác rõ ràng, cho đến hôm nay cô mới chính thức cảm giác được nó.

“Chúng ta phải đi thôi” chú Phát đỡ A Tứ đứng dậy, nhắc nhở Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

Lăng Chi Hiên áp trán vào trán cô, ánh mắt kiên định nhìn vào mắt cô: “Nguyệt, nghe anh, bọn chúng không còn là con người nữa, em nhất định phải bình tĩnh lại, chúng ta phải rời khỏi đây trước khi bọn khác mò đến được chỗ này”

“Em... em biết” Dạ Nguyệt gật đầu rồi cô nhắm mắt lại, cố gắng hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, đứng vậy dù cho cảm giác có chân thật đến mức nào thì bọn đó không còn là con người nữa, cô phải bình tâm lại để không làm ảnh hưởng đến người khác.

Dạ Nguyệt mở mắt ra, ánh mắt kiên định nhìn lại Lăng Chi Hiên, cô phải sống sót để trở về cùng với anh: “Em đi được rồi”

Lăng Chi Hiên thấy vợ yêu thật sự đã sẵn sàng, anh nắm lấy tay cô siết chặt rồi quay đầu nhìn ba người bên kia: “Đi thôi!”

(Lời tác giả: lâu lâu nằm mơ thấy zombie, cũng tự tay cầm dao bếp trong nhà chém nó, mặc dù là mơ nhưng cảm giác phang dao vào đầu con zombie vẫn rất chân thật, đến nỗi sợ quá giật mình tỉnh dậy luôn a, nghĩ lại vẫn cảm thấy quá kinh khủng TT,TT)

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Chiếc ô tô năm chỗ dừng trước cây xăng ven đường, xung quanh cây xăng là cây cối um tùm, cách xa xa mới có một ngôi nhà mái ngói đỏ, còn phía trước cây xăng lại không có một ai hay thứ gì khác, phía đối diện là khoảng đất trống với cây cối cỏ dại mọc phủ kín.

Người đàn ông khoảng bốn mươi mấy tuổi, trên tay là một cây búa lớn màu đỏ giống hệt như những cây búa được để kèm theo với bình cứu hỏa trong mấy tòa nhà, bước xuống từ ghế phụ, ông ta cẩn trọng quan sát xung quanh, đến khi không thấy điều gì bất thường mới ra hiệu cho những người trên xe.

Từ ghế lái, người đàn ông trẻ tuổi mở cửa xuống xe, hướng về phía một trong những cây xăng bên cạnh chiếc xe mà đi tới: “Tôi sẽ bom xăng với lấy thêm xăng, mọi người vào trong cửa hàng gom thêm một chút đồ dùng với thực phẩm đi”

Tiếp theo người đàn ông trẻ tuổi là cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi xuống xe ở ghế sau cùng bên với ghế lái, với khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, cô nâng vòng tay ôm lấy cánh tay của người đàn ông trẻ tuổi, nũng nịu nói: “Thành, để em giúp anh”

“Được” người đàn ông tên Thành cong khóe môi lên, cung chiều véo yêu cầm cô gái xinh đẹp.

Hai cô gái khác cũng vừa bước xuống xe đứng cạnh người đàn ông trung niên, và điều đặc biệt là hai cô gái này lại chính là Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh, bạn chơi chung nhóm với Dạ Nguyệt.

Sau hai năm, cả hai người đều đã có nét trưởng thành hơn ngày trước rất nhiều.

“Cậu có cảm thấy muốn ới hay không a?” Triệu Bối Bối bấu môi nói.

“Có một chút nhưng kệ đi, chúng ta vào trong kia thôi” Lạc Tiểu Anh đỡ khóe đỡ cười, người ta người yêu với nhau nên kệ người ta đi a, Bối Bối thật là. “Chú Lý đang đợi chúng ta đó”

Chú Lý đứng bên cạnh nghe hai cô gái nói chuyện, cười cười nhắc nhở: “Chúng ta vào nhanh thôi”

Triệu Bối Bối nhún nhún vai, không ý kiến gì nữa, theo phía sau chú Lý và Lạc Tiểu Anh vào trong cửa hàng tiện lợi nằm phía sau cây xăng.

Chú Lý cầm cây búa nhìn xuyên qua cửa kính vào bên trong cửa hàng tiện lợi, chỉ thấy trên quầy tính tiền là xác nằm úp của một người đàn ông mập mạp và những vết máu văng tung tóe khắp xung quanh đó, ánh đèn chớp tắt liên tục như trong những bộ phim kinh dị.

Triệu Bối Bối rút cây bóng chày bằng sắt ra từ balo lớn đang được đeo sau lưng, cô gõ mạnh vào cạnh cửa để tạo tiếng động vừa phải chỉ đủ để người bên trong cửa hàng nghe thấy.

Lạc Tiểu Anh lúc này cũng mới vừa từ xe chạy đến, cô mới chạy về xe để lấy cây gậy dài, một đầu gậy được gắn một cây dao hai lưỡi sắc bén, cũng là vũ khí của cô.

Ba người đứng bên ngoài đợi một lúc, không thấy tiếng động gì từ phía bên trong mới liếc nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Chú Lý dẫn đầu, mở cửa bước vào, dùng cây búa đẩy đẩy đầu của cái xác trên quầy tính tiền nhưng ông ta cũng không có động đậy gì, lúc này cả ba mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta mau chia ra gom những vật dụng cần thiết đã dùng hết” chú Lý vừa nói vừa ra hiệu chia công việc. “Chú bên này, Tiểu Anh hàng chính giữa, Bối Bối hàng bên kia”

"Dạ" cả hai gật đầu đồng ý.

... ..

Trong khi ba người vào bên trong tìm với gom đồ đạc và thuốc men thì hai người bên ngoài tranh thủ ôm ấp âu yếm nhau như chốn không người.

"Anh, em thấy khó chịu quá" cô gái xinh đẹp dựa cả cơ thể vào trong lòng của người đàn ông trẻ tuổi, nũng nịu nói. "Em muốn vào toilet, anh đi với em nha, vào một mình em sợ a"

"Được rồi bảo bối, em thật là nhát gan, đợi anh chút" người đàn ông trẻ tuổi vòng qua mở cửa xe, anh ta cúi người vào trong xe làm gì đó.

"Xong chưa anh?" cô gái hỏi thúc, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ khó chịu.

"Rồi rồi, đợi anh mở hệ thống chống trộm đã, xung quanh đây không có xe, nếu mất xe thì chúng ta không thể trở về được" người đàn ông trẻ tuổi vừa làm xong, anh ta ngẩng đầu lên nháy mắt với cô gái rồi anh ta bước về phía cô, vòng tay ôm ngang hông cô. "Chúng ta đi thôi, bảo bối"

Bên hông cửa hàng là hai phòng toilet, một dành cho nam và một dành cho nữ, hai người kia cẩn thận mở cửa vào phòng toilet nữ, thận trọng nhìn vào bên trong một lượt, tất cả các phòng cửa đều được mở toang ra và không có ai hay thứ gì bên trong.

"Có muốn anh vào với em không, bảo bối?" người đàn ông trẻ tuổi cười gian, nháy mắt với cô gái.

"Tất nhiên là muốn nha" cô gái nũng nịu cọ cọ ngón tay vào lồng ngực anh ta, ánh mắt như khiêu khích.

"Em thật là con hồ ly giao hoạt" người đàn ông trẻ tuổi hít sâu, ánh mắt nổi lên tầng tầng lửa nóng, anh ta bế cô gái lên, rồi chọn phòng cuối cùng mà bước vào, tiếp theo chuyện gì xảy ra thì chắc mọi người cũng đều đã đoán được rồi a.

.....

Bên ngoài, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống con đường vắng vẻ, chốc chốc mới có một con gió thoảng qua để xua đi cái nóng đó trong chốc lát.

Bỗng nhiên, từ phía hàng cây cỏ dại um tùm hai bên đường, những con zombie từ đâu bất ngờ xuất hiện, càng lúc càng đông khoảng hơn hai mươi mấy con, đang lê lét từ từ ra đường lớn, rồi sau đó bọn chúng lại tiếp tục lê lét trên con đường như đang đi đầu đó.

Bên trong cửa hàng tiện lợi, cả ba người kia vẫn còn đang tranh thủ gom lấy những vật dụng mà bọn họ đang cần, bọn họ vẫn chưa hay bọn zombie đang lê lét đi về phía này.

Cho đến khi tiếng còi báo động trên xe vang lên inh ỏi, cả ba lập tức chạy ra ngoài để xem tình hình thì bất ngờ hai ba con zombie tấn công họ từ phía bên hông.

"Trời ơi, bọn chúng ở đâu mà lại đông đến như vậy?" Lạc Tiểu Anh hoảng hốt nói, cô mới vừa xiên cây dao qua đầu một con zombie thì lại có thêm hai ba con nhào tới.

Đúng lúc này, Triệu Bối Bối và chú Lý mỗi người xử một con giúp cô, nhưng với tình hình như vậy, tiếp tục đứng đó thì chỉ có thể làm thức ăn cho bọn chúng.

"Mau, chúng ta trở vào bên trong thôi" Triệu Bối Bối nhanh chóng đẩy cửa vào, theo sau cô là Lạc Tiểu Anh và chú Lý.

Khi cả ba người đã vào trong, Triệu Bối Bối nhanh như chớp giật lấy cây lau nhà đang được treo trên một cái giá treo đồ kê bên để chặn ngang qua hai thanh mở cửa, làm cho bọn zombie tạm thời bị chặn lại bên ngoài.

Bọn chúng gào rú càng lớn hơn nữa, như điên dại đâm người thật mạnh vào cửa kính như muốn phá nát cửa kính để xông vào.

"Tiếp tục như vậy không phải là cách, chúng ta phải tìm cửa sau để thoát ra" chú Lý về mặt mệt mỏi nhìn về phía đám zombie đang điên cuồng ngoài kia, với sức của chú thì đối phó với một bầy zombie vừa đông vừa điên như vậy thật sự như lấy trứng chọi đá.

Quay về bên hai người đang làm chuyện gì đó đó trong toilet, đang lúc cao trào thì đột nhiên tiếng còi báo động của xe vang lên làm cho người thanh niên trẻ tuổi sựng lại, định chỉ mọi động tác, anh ta nhúu mày muốn buông cô gái để đi ra ngoài xem tình hình chiếc xe.

"Đừng dừng lại mà anh yêu" cô gái vòng chân qua eo anh ta để giữ lấy người anh ta, vờn tay kéo anh ta quay đầu lại nhìn mình. "Bên ngoài có ba người kia rồi, để bọn họ giải quyết đi, nha"

"Em thật là... hư" người đàn ông trẻ tuổi lắc đầu rồi anh ta nhếch miệng cười gian tà, đột nhiên đâm mạnh vào bên trong cô gái làm cô ta không chịu được hét lên.

Tiếp theo đó tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc và tiếng hai cơ thể giao hợp hòa lẫn vào nhau vang vọng khắp toilet nữ.

Và cũng đồng thời tiếng thét chói tai sung sướng đó cũng đã thành công thu hút những con zombie đang lê lét gần khu vực đó.

"Uhm... hum..." cơ thể cô gái chuyển động theo động tác của người đàn ông trẻ tuổi, cô ta uốn éo cơ thể để đón nhận khoái cảm đang càng lúc càng mạnh mẽ dâng trào.

Khi hai người chuẩn bị đến cao trào một lần nữa, thì đột nhiên cửa toilet bật mở làm cả hai giật mình nhìn ra.

Nhưng bọn họ chưa kịp hét lên thì đã bị hai ba con zombie nhào vào cắn xé, máu đỏ phun ra khắp nơi, da thịt đứt lìa, từng miếng từng miếng một bị bọn chúng xé toạc ra, ruột gan đều bị bọn chúng moi ra mà ăn ngấu nghiến điên dại.

Một màn xé bụng moi ruột thật sự là kinh dị đến không thể nhìn nữa.

... ..

Chú Lý và Triệu Bối Bối đẩy những cái kệ gần đó sát vào cửa ra vào nhằm kéo dài thêm thời gian trước khi bọn chúng kéo vào.

Còn Lạc Tiểu Anh đang chạy xuống phía cuối cửa hàng, hy vọng có thể tìm được cửa sau hoặc cửa thoát hiểm, và rất nhanh cô tìm thấy được một cánh cửa đi xuống nhà kho và phòng quản lý.

Vừa mở cửa vào phòng quản lý thì cô liền xanh mặt đóng cửa lại, chống tay vào tường nôn không ngừng, bữa ăn sáng hiếm hoi cũng đã theo đó mà trào ra không còn sót thứ gì.

"Cậu sao vậy a?" Triệu Bối Bối đang tiến đến chỗ cô, thấy vậy liền lo lắng chạy lại vỗ vỗ nhẹ vào phía sau lưng cô.

"Bên trong.. bên trong.." Lạc Tiểu Anh lùi về phía sau, cô ới đến tay chân run rẩy ngồi phịch xuống sàn nhà, mặt mũi vẫn còn tái xanh.

Chú Lý lúc này cũng vừa đi đến, liền hỏi: "Bên trong như thế nào?"

Không đợi Lạc Tiểu Anh trả lời nữa, Triệu Bối Bối đẩy cửa bước vào, chú Lý cũng theo sát phía sau, vừa vào phòng thì cả hai người đều theo quán tính mà bị mũi lại, một mùi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi bọn họ, hèn chi mà Tiểu Anh lại nôn hết cả bữa sáng quý báu của cô ấy.

Chỉ thấy bên trong, cơ thể một người phụ nữ đang nằm trên giường nhỏ bị trói hai tay hai chân vào thành giường, bụng bị xé toạc ra mà bên trong lại trống rỗng, nếu theo như kích thước bụng thì rõ ràng cô ấy đang mang thai và đứa bé đã bị...

Nhìn lại xung quanh lại thấy xác của ba bốn con zombie đang được chất chồng lên một bên ở bên kia, nhưng điều đáng ngạc nhiên là bọn chúng đều bị phanh thây một cách vô cùng man rợ.

Bỗng nhiên, người phụ nữ trên giường mở mắt ra, đôi con ngươi đỏ rực nhỏ xíu nhìn thẳng về phía hai người đang đứng trước cửa, cô ta bắt đầu vùng vẫy cơ thể như muốn lao về phía bọn họ, miệng gào rú kêu gào, cô ta rõ ràng đã biến đổi thành zombie...

Triệu Bối Bối mơ hồ tưởng tượng ra được mọi chuyện đã xảy ra ở đây, cô quay đầu cầm lấy cây gậy có gắn đầu dao nhọn của Lạc Tiểu Anh: "Cho mình mượn chút nha"

Rồi cô vừa bị mũi vừa tiến vào bên trong phòng, đến bên cạnh giường nhỏ: "Chị đáng lẽ phải được yên nghỉ chứ không phải bị dọa dẫm như vậy" nói xong cô đâm thẳng vào đầu người phụ nữ đó.

Sau khi dùng tấm khăn trắng tinh lấy ở bên ngoài trùm lên che phủ cơ thể của người phụ nữ, chú Lý lúc này mới chỉ cho Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh một cánh cửa thông đến kho hàng nằm ngay trong phòng quản lý.

Đúng như dự đoán, bên trong kho hàng cũng có xác của ba bốn con zombie được chất một bên, xem ra thật sự có người đã sống ở đây cùng với người phụ nữ zombie kia, có thể là chồng hoặc người yêu của cô ấy.

Thật may mắn là bên trong kho hàng lại có một xe tải được chất đầy hàng hóa trên đó, dường như đã có người cố tình chất lên đó để chuẩn bị cho một cuộc chạy nạn kéo dài, qua đó lại càng có thể tin vào suy đoán ban đầu của bọn họ là đúng.

"A Thành và Tiểu Lan có thể còn kẹt ở trong xe, chúng ta mau ra đón bọn họ thôi" chú Lý leo lên ghế lái xe tải, tìm kiếm bên trong xe cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa xe, chú Lý nhanh chóng khởi động xe, tiếng máy xe vang lên vang vọng khắp xung quanh nhà kho.

Triệu Bối Bối đi đến nút bấm ở bên cạnh cánh cửa kéo, cô quay đầu nói với Lạc Tiểu Anh: "Tiểu Anh, cậu lên xe đi, nhớ để cửa mở cho mình"

Lạc Tiểu Anh nhanh chóng lên xe cùng với chú Lý, cô vẫn giữ cửa xe mở. Khi Triệu Bối Bối vừa nhấn vào nút, thì cánh cửa kho hàng từ từ kéo lên, chú Lý lùi xe về phía cánh cửa, Triệu Bối Bối nhanh chóng phóng lên xe.

Cánh cửa kho hàng vừa mở ra hoàn toàn thì có hai ba con zombie xông thẳng vào bên trong, nhưng đáng tiếc chờ đón bọn chúng chính là cái bánh xe của chiếc xe tải, bọn chúng nhanh chóng bị xe tải nghiền qua không thương tiếc.

Chủ Lý lái xe ra phía trước cây xăng rồi dừng xe lại, Lạc Tiểu Anh và Triệu Bối Bối quan sát vào chiếc ô tô nằm chỗ của bọn họ, thấy không có bất kỳ ai đang trốn bên trong.

"Hai người đó đâu rồi?" Lạc Tiểu Anh mơ hồ hỏi.

"Có khi nào bọn họ chạy không kịp nên đã..." Triệu Bối Bối vẫn cố gắng mở to mắt để nhìn vào bên trong chiếc xe.

Phía bên ngoài, bọn zombie bắt đầu đeo bám vào chiếc xe tải của ba người.

"Chúng ta phải đi thôi" chủ Lý lên tiếng trong không khí trầm mặc bao trùm.

Nhưng đột nhiên một loạt tiếng súng vang lên dồn dập, hai bánh xe hai bên của chiếc xe tải bị bắn đến nổ lốp xe, không thể chạy được nữa.

"Cái quái gì vậy?" chủ Lý hoảng hốt thốt lên, chủ khởi động xe lần nữa, mặc dù xe khởi động được nhưng lại không chạy được.

"Có người bắn nổ lốp xe rồi" Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh lúc này cũng hoảng hốt, không còn có thể giữ được bình tĩnh nữa.

Lúc này có hai ba con zombie đã leo lên được bên ngoài xe tải...

Khi bọn chúng phá cửa kính xe để nhào vào bên trong thì đột nhiên một lần nữa tiếng súng lại vang lên...

Tiếp theo đó lần lượt từng con zombie bên cửa xe chủ Lý ngồi bị hạ gục nhanh chóng.

"Mau, lập tức xuống xe" tiếng quát gấp rút của một người đàn ông trẻ tuổi.

Khi cả ba người leo xuống xe thì thấy một chiếc ô tô bảy chỗ màu đen đang đậu bên cạnh, hai cánh cửa bên kia là hai người đàn ông trẻ tuổi, một người vận quân phục và một người với khuôn mặt điển trai đang cầm súng giải quyết những con zombie đang chạy thẳng đến chỗ ba người bọn họ.

"Nhanh lên xe, không còn thời gian nữa" anh chàng điển trai lên tiếng hối thúc bọn họ.

Mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cả ba vẫn lao đầu như bay về phía cánh cửa bên hông của xe, nói đùa, bọn họ chưa muốn bị zombie thịt đâu a.

Khi cả ba đã chen chúc được vào thì cửa xe nhanh chóng được đóng lại và chiếc xe nhanh chóng rời khỏi nơi đó, kỳ lạ là lần này bọn họ không bị tấn công vào xe như lúc này nữa.

Nhưng khi mọi người đã lấy lại được bình tĩnh thì Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh không thể tin được nhìn hai người đang ngồi sát trong góc của hàng ghế dưới cùng của chiếc xe, cô gái nhỏ nhắn đang ngồi trong lòng của người đàn ông trẻ tuổi tuyệt mỹ đó để nhường chỗ cho chủ Lý ngồi, chẳng phải ai khác lại chính là...

"Dạ Nguyệt?" Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh kinh hỷ thốt lên.

Dạ Nguyệt cũng mở to mắt kinh ngạc nhìn lại bọn họ: "Bối Bối... Tiểu Anh..."

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 85

"Chiều hôm đó, Bối Bối, Tiểu Y, Ánh Nhật với em hẹn nhau ra quán cafe của Ánh Nhật để họp mặt" Lạc Tiểu Anh ngồi sát bên cạnh Ưông Tuấn Kiệt, lặng lẽ kể lại mọi chuyện cho Dạ Nguyệt và mọi người cùng nghe. "Bọn em có gọi điện cho chị nhưng điện thoại chị không liên lạc được nên cả bọn mới đến nhà chị để tìm.

Đến nơi thì nghe mẹ chị nói chị với anh Chi Hiên vừa mới ra khỏi nhà, hình như là có chuyện rất quan trọng nên không có nghe nói là đi đâu. Sau đó, cả bọn quyết định sẽ ra quán cafe trước rồi khi nào liên lạc được với chị sẽ cùng nhau đi ăn đồ nướng.

Em còn nhớ, lúc đó là khoảng hơn năm giờ chiều, cả bọn đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau thì đột nhiên ở bên ngoài có rất nhiều xe cứu thương lẫn cứu hỏa chạy loạn khắp nơi, trên tivi trong quán cũng đang phát trực tiếp thông báo khẩn về tình trạng hỗn loạn đang diễn ra ở nhiều nơi trên khắp cả nước.

Mọi người đều không biết chuyện gì đang xảy ra cho đến khi đám người đó xuất hiện khắp nơi trên đường phố. Bọn họ như đang lên cơn điên, tấn công tất cả những người mà bọn họ nhìn thấy được.

Hon hết, điều đáng sợ ở bọn họ chính là vẻ ngoài kỳ quái và ghê rợn, với những vết thương như bị cắn xé, tay chân mặt mũi đứt rời cùng với tiếng gào rú chói tay man rợ từ cái miệng toàn là máu đen, đôi con ngươi đỏ ngầu với những tia máu đen phủ kín tròng trắng mắt....

Mọi người có mặt lúc đó đều như bị đóng đinh ngay tại chỗ nhìn bọn họ tấn công rồi cắn xé điên cuồng những người bên ngoài, ngay cả thờ bọn em cũng không dám thở mạnh.

Ngay khi bọn họ nhìn thấy chúng em, bọn họ liền không ngần ngại mà tông vào bức tường kính để xông vào bên trong quán. Nếu lúc đó không có anh Thành Đông xuất hiện, chạy xe đâm thẳng vào tường kính nơi gần chỗ bọn em đang ngồi để mọi người nhanh chóng lên xe chạy thì không biết bọn em có còn sống đến bây giờ hay không"

"Vậy Tiểu Y, Ánh Nhật với Thành Đông, bọn họ vẫn còn sống phải không?" Dạ Nguyệt không nhịn được vui sướng hỏi.

"Vâng, hiện tại bọn em đang trú trong một tòa chung cư nằm kế bên đường cao tốc ra ngoại ô, tòa nhà đó mới vừa được xây xong không bao lâu trước khi dịch bùng phát nên vẫn chưa có người ở, vì vậy cũng không có bọn đó ở bên trong" Triệu Bối Bối ngồi kế Lạc Tiểu Anh lúc này mới lên tiếng, rồi cô như nhớ ra gì đó, vẻ mặt trầm xuống. "Chỉ là..."

"Sao?" Dạ Nguyệt thấy vẻ mặt của Triệu Bối Bối đột nhiên trầm xuống, trái tim cô như bỏ mất một nhịp, có chuyện gì khác xảy ra rồi sao?

"Hiện tại chúng em không thể liên lạc được với gia đình của mình, ngay cả ba mẹ của chị, lúc điện thoại vẫn còn sử dụng được, bọn em có gọi đến nhà chị để tìm chị thêm lần nữa nhưng không có ai nghe máy, bọn chúng ngày một đông lên rất nhanh nên cả bọn quyết định sẽ tìm nơi trú ẩn trước" Triệu Bối Bối buồn buồn nói, Lạc Tiểu Anh ngồi bên cạnh cũng trầm ngâm yên lặng.

Ngay khi lên được xe, mọi người đã lần lượt cho xe về nhà của mình hoặc là nhận được điện thoại từ gia đình. Lưu Ánh Nhật, Thành Đông và Triệu Bối Bối thì được tin mọi người đã đến chỗ trú ẩn của Chính Phủ, còn Hà Tiểu Y và Lạc Tiểu Anh khi về đến nhà thì lại không thấy ai ở nhà, gọi điện cũng không ai bắt máy.

Đúng ra bọn họ cũng sẽ chạy đến chỗ trú ẩn mà Chính Phủ đã phát trên sóng radio lúc đó, nhưng vì số lượng zombie rất đông nên bọn họ đành cho xe chạy ra đường cao tốc, cuối cùng tìm được một tòa chung cư vừa mới được xây dựng xong không có zombie nên bọn họ quyết định sẽ trú ẩn ở đó một thời gian.

Cho đến thời điểm này thì tất cả mọi liên lạc qua điện thoại hay internet đều bị cắt đứt hoàn toàn nên tình hình gia đình của cả bọn ở nơi trú ẩn như thế nào mọi người cũng không biết được chính xác.

"Có thể ba mẹ chị cũng đã đến nơi trú ẩn của Chính Phủ rồi a" Dạ Nguyệt mơ hồ nói, cô không ngờ mọi việc lại xảy ra như thế này, ba mẹ của cô giờ như thế nào rồi?

Lăng Chi Hiên siết lấy tay Dạ nguyệt rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô như muốn trấn an cô, anh nhỏ giọng nói vào tai cô: "Có thể ba mẹ vợ đang ở chỗ của Lãnh Thiên".

Dạ Nguyệt xoay đầu nhìn Lăng Chi Hiên, nghĩ lại thì khả năng này cũng khá cao, hơn nữa cả nhà cô đang sống ở tầng cao nhất của một khu căn hộ cao cấp, ngay cả cầu thang để lên tầng đều được khóa bằng ổ khóa chống trộm, khi dịch bùng phát thì ở nơi cao như vậy biết đâu chừng bọn zombie vẫn chưa đến được đó, bọn họ vẫn còn đang an toàn khóa chặt cửa ở trong nhà thì sao, điện thoại gọi không có ai nghe máy cũng có rất nhiều trường hợp trùng hợp xảy ra mà.

Còn Lăng Chi Hiên thì nghĩ, nếu như theo lời kể của bọn họ thì trước khi bệnh dịch bùng phát có liên lạc được với ba mẹ vợ chứng tỏ bọn họ vẫn không sao và còn đang an toàn ở trong nhà, thì khả năng khi bệnh dịch bùng phát ba mẹ vợ đã được Lãnh Thiên đón đi bằng đường trực thăng ở trên sân thượng là rất cao.

Nhưng dù sao để xác định chắc chắn anh phải đi tìm Lãnh Thiên và mọi người ở Trung Tâm, điều quan trọng bây giờ là làm sao cắt đuôi ba người của bên Cục Trưởng Lạc, anh vẫn sẽ giữ lời hứa với ông ta nhưng anh không muốn để bọn họ biết được Trung Tâm bí mật của anh, còn quá nhiều bí ẩn cần phải được làm rõ trong chuyện này.

"Tòa chung cư đó nằm ở đâu?" Lăng Chi Hiên đột nhiên lên tiếng trong không khí yên tĩnh trầm mặc của tất cả mọi người, ai cũng đều đang có suy nghĩ của riêng mình.

"Nếu cứ tiếp tục chạy thẳng thì khoảng một tiếng sẽ đến nơi" chú Lý ngồi bên cạnh trả lời.

"Chúng ta sẽ đến đó chứ không vào thẳng thành phố hả?" chú Phát nghe vậy liền nhú mày hỏi.

"Không thể vào thành phố được, bây giờ khắp nơi ở thành phố đều có rất đông bọn đó" Lạc Tiểu Anh hoảng hốt nói, đó là lý do tại sao bọn họ vẫn không vào được những khu trú ẩn bên trong thành phố.

"Cậu nghe rồi chứ, A Ngũ" Uông Tuấn Kiệt nhìn lên kính chiếu hậu của xe, nhìn người đang lái xe là A Ngũ, mặc dù anh không biết Lăng Chi Hiên đang suy tính điều gì nhưng anh ta làm vậy chắc hẳn là có lý do.

"Tôi biết rồi" A Ngũ gật đầu.

"Chúng ta sẽ đến đó để trú ẩn đêm nay, cần phải có kế hoạch cụ thể để vào thành phố, tôi không muốn đâm đầu vào chỗ chết" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói.

... ..

Hai bên đường cây cối xen kẽ với những căn hộ nhỏ thưa thớt, những rừng cây rậm rạp cùng khoảng đất trống chiếm đa số, chốc chốc lại có những căn biệt thự lớn xa hoa thu hút ánh nhìn của người đi đường.

Chiếc xe chạy thẳng một đường trên đường cao tốc, nhân ga hết cỡ để có thể chạy thẳng đến nơi trước khi trời tối, lâu lâu lại xuất hiện vài con zombie đang lết đi trên đường, vừa nhìn thấy chiếc xe chạy ngang qua bọn chúng đều chạy theo nhưng tất nhiên không theo kịp tốc độ của xe. Nhưng khi càng vào khu vực gần thành phố thì tần suất xuất hiện của bọn chúng ngày càng nhiều, hơn hết một lần gặp có đến năm sáu con đang lê lết cùng với nhau chung một bầy.

Cho đến khi xe dừng lại phía trước sân của một tòa chung cư bảy tầng, được thiết kế dành cho những hộ gia đình bình dân, xung quanh là những tòa chung cư cùng những ngôi nhà bình dân xen kẽ nhau, mặc dù đã vào khu dân cư nhưng lại vắng vẻ không một bóng người, chỉ có hai ba con zombie đang lượn lờ bước đi chậm chạp nghiêng ngả trong sân như người bị bệnh đau chân.

Nhưng khi bọn chúng nhìn thấy mọi người xuống xe thì lập tức trở nên điên cuồng lao nhanh về phía bọn họ như sói đói nhìn thấy con mồi.

A Tứ, A Ngũ và Uông Tuấn Kiệt nhanh chóng giải quyết bọn chúng bằng dao găm, ở những khu vực bắt đầu đông dân cư như vậy thì tốt nhất hạn chế sử dụng súng, tránh để thu hút bọn zombie đang lê lết theo bầy ở gần đó.

"Dạ Nguyệt?"

Tiếng gọi phát ra từ phía tầng một của khu chung cư, cả bọn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một cô gái với khuôn mặt thanh tú đang mở to mắt ngạc nhiên nhìn, bên cạnh cô ấy là một anh chàng cao lớn, mặc dù không phải dạng tuyệt mỹ hay điển trai như Lăng Chi Hiên và Uông Tuấn Kiệt nhưng cũng có thể nói nhìn rất chín chắn trưởng thành, là một người đàn ông trẻ tuổi thành đạt theo kiểu chuẩn mực của xã hội.

"Ánh Nhật, Thành Đông" Dạ Nguyệt do đã biết trước bọn họ đang ở đây nên cô không cảm thấy ngạc nhiên cho lắm, cô mỉm cười vẫy tay với hai người, thật ra ở quá khứ thì cô chỉ mới không gặp Ánh Nhật có hai ba ngày thôi a.

"Là người quen, có thể mở cửa" Thành Đông nói vào trong bộ đàm.

Vừa nói xong thì cánh cửa ở tầng trệt bật mở, ba người đàn ông xa lạ trên tay trang bị sẵn vũ khí tự chế đi ra.

"Có ai bị thương không?" một trong ba người lên tiếng, đó là một anh chàng trẻ tuổi vận áo thun màu xanh cùng với quần lính, trên tay là cây gậy bóng chày bằng sắt tương tự như cây gậy bóng chày của Triệu Bối Bối đang sử dụng, đáng người theo kiểu dân thể thao có tập luyện thường xuyên, nước da ngăm đen, ngũ quan cương trực.

"A! Tiểu Điền, là bọn mình đây, ở đây không có ai bị thương hết a" Triệu Bối Bối vừa nhìn thấy anh chàng thì cô liền chạy nhanh qua mọi người, tiến lên phía trước mặt anh chàng nói.

"Bối Bối? Sao cậu lại đi chung với bọn họ?" Tiểu Điền ngạc nhiên nhìn cô rồi ngẩng đầu nhìn một lượt mọi người có mặt ở đây, trong đó còn có cả Lạc Tiểu Anh và chú Lý nhưng lại không thấy hai người kia đâu. "Anh Đại Thành với chị Ngọc Bảo đâu?"

"Chuyện dài lắm, để chút vào mình kể cho mọi người nghe, tóm lại là bọn họ đã cứu chúng mình" Bối Bối thờ dãi, buồn buồn nói.

Lúc này Lưu Ánh Nhật cùng với Hà Tiểu Y cũng vừa chạy xuống, hai người liền nhào về phía Dạ Nguyệt rồi ôm chầm lấy cô.

"Con nhỏ này, biết chị đây lo lắng không?" Hà Tiểu Y ôm xong lại hung hãn véo má Dạ Nguyệt để trừng phạt cô, Lưu Ánh Nhật đứng bên cạnh cười hắc hắc vỗ vỗ đầu nhỏ của cô.

"Ui ui ui tha cho em đi mấy đại tỷ, xin hãy thương xót cho muội muội đáng yêu này đi a" Dạ Nguyệt vỗ vỗ tay Hà Tiểu Y, nước mắt ngấn nước mắt dài ra vẻ đáng thương nài nỉ van xin tha mạng.

"Đừng có giả vờ đáng yêu với chị đây" ngược lại Hà Tiểu Y không thương xót, còn cười hắc hắc cùng với Lưu Ánh Nhật nói.

Nhưng khi Hà Tiểu Y nhìn thấy người nào đó đang híp mắt chăm chú nhìn vào bàn tay cô đang véo vào gò má của cô gái nhỏ nào đó thì tự nhiên cô cảm giác như có dòng khí lạnh đang chạy dọc sống lưng, cô lập tức buông gò má Dạ Nguyệt ra, nói cứng: "Tha cho bạn nhỏ lần này đó, không có lần sau đâu nha"

"Cám ơn đại tỷ đã thương tình tha mạng a" Dạ Nguyệt vừa xoa xoa gò má vừa hu hu nói.

Hà Tiểu Y vừa buông tay ra thì người nào đó liền vuột vuột vào chỗ đỏ đỏ trên gò má Dạ Nguyệt để giúp cô bớt đau, khu vực trước giờ chỉ có anh mới được phép véo véo nựng nựng, vậy mà hôm nay lại có người khác dám tấn công vào...

"Em cũng may mắn lắm mới thoát nạn nè, sao hai người lại chỉ ôm mỗi Dạ Nguyệt vậy a, thật không công bằng mà" Triệu Bối Bối ở đâu xen miệng vào, chu mỏ nói.

Tiểu Điền lúc này đột nhiên nắm lấy tay Triệu Bối Bối kéo cô đi vào trong chung cư: "Vào đây với mình, mình có chuyện muốn nói với cậu"

"Ánh Nhật, em với mọi người cũng nhanh chóng vào bên trong chung cư đi, hàn huyên để sau, chúng ta đã đánh động đến bọn zombie ở khu vực gần đây rồi" Thành Đông đứng trên tầng hai nói xuống, anh vừa nhìn qua ống nhòm thấy bọn zombie ở gần đây đang kéo nhau hướng về phía bên này mà đi.

"Em biết rồi" Lưu Ánh Nhật nói với lên, rồi cô quay sang mọi người. "Mọi người cũng vất vả rồi, mau vào trong thôi"

Mọi người gật đầu đi theo Lưu Ánh Nhật vào trong chung cư, A Ngũ thì theo sự hướng dẫn của một trong hai người đàn ông xa lạ lúc này lái xe xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

"Ánh Nhật, anh Đại Thành với chị Ngọc Bảo đã...." Lạc Tiểu Anh theo mọi người đi vào, trên đường đi cô ngập ngừng nói với Lưu Ánh Nhật.

"Được rồi, em cũng mệt rồi, cứ nghỉ ngơi trước đi rồi nói sau" Lưu Ánh Nhật vỗ vỗ vai cô như trấn an.

... ..

Sau khi mọi người vào trong thì lập tức cánh cửa được đóng lại, một thanh gỗ lớn bắt ngang từ bức tường kéo dài qua đến hết cửa cũng được đóng xuống, tiếp theo đó bọn họ đẩy một cái tủ trông có vẻ rất nặng để chặn cửa lại để phòng bọn zombie phá cửa xông vào.

Bên trong tất cả những cửa sổ đều đã được bít kín bằng những tấm gỗ lớn và dày, cửa thoát hiểm cùng với cửa sau cũng đều đã được khóa chặt lại và chặn bằng những vật dụng có sẵn ở tầng một này.

"Mọi người cứ tùy chọn căn hộ mà mình thích để ở, ở đây còn rất nhiều căn hộ trống chưa có người ở a" Lưu Ánh Nhật chỉ tay về phía căn phòng rộng nằm ở bên phải cầu thang dẫn lên tầng trên, nói. "Chúng ta sẽ tập trung ở nhà ăn chung dưới này vào năm giờ chiều, lúc đó mọi người ở đây sẽ họp mặt đông đủ"

Hà Tiểu Y, Lạc Tiểu Anh và chú Lý dẫn mọi người lên tầng trên để giới thiệu những căn hộ còn trống cho bọn họ để lựa chọn, còn lại Lưu Ánh Nhật, Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên vẫn còn lưu lại nơi cầu thang này.

"Ánh Nhật, mình thật sự rất vui khi nghe Tiểu Anh nói cậu vẫn còn sống" Dạ Nguyệt lúc này mới nhìn Lưu Ánh Nhật nói, Ánh Nhật vẫn không thay đổi gì nhiều lắm so với trước đây, có lẽ chỉ ốm hơn trước đây thôi a.

"Mình cũng vậy a, chỉ là trong suốt thời gian qua cậu đã ở đâu vậy?" Lưu Ánh Nhật ra hiệu cho bọn họ vừa đi lên cầu thang vừa nói. "Sao mình có cảm giác nhìn cậu có gì đó khác khác với lần cuối mình gặp cậu vậy a?"

"À bọn mình bị lạc ở trong hang động, vừa thoát ra được thì không ngờ đã qua hai tuần, lại càng không ngờ đại dịch bùng phát như thế này, lần đầu tiên mình nhìn thấy zombie ở ngoài đời mình thật sự đã hoảng sợ a" Dạ Nguyệt cố tình đánh trống lảng để đánh lạc hướng Ánh Nhật về câu hỏi thứ hai, có lẽ hiện tại cô trẻ hơn so với hai năm sau nên Ánh Nhật nhìn thấy khác là đúng rồi.

"Ha ha mình còn nhớ trước đây cậu rất thích xem thể loại zombie mà, giờ được gặp tận mắt cậu nên thấy hưng phấn chứ" Lưu Ánh Nhật cười hắc hắc trêu chọc.

"Mình có nói mình chỉ thích xem phim chứ không muốn nó xảy ra ngoài đời nha" Dạ Nguyệt quyết miệng nói.

"Ánh Nhật" Thành Đông đứng ở cạnh cầu thang tầng một vừa nhìn thấy cả ba đi lên thì liền gọi Lưu Ánh Nhật. "Em nên để cho hai người nghỉ ngơi trước, có gì muốn nói thì đợi đến tối nói luôn cũng được mà"

Lăng Chi Hiên từ nãy đến giờ chỉ im lặng đi theo vợ yêu, nghe hai người nói chuyện chứ không có hứng thú góp mặt vào, bây giờ mới lên tiếng: "Cậu là đại diện cho mọi người ở đây?"

"Không có, ở đây không có người đứng đầu, chúng tôi theo chế độ dân chủ, mọi người đều bình đẳng như nhau" Thành Đông hơi e dè khi nói

chuyện với Lăng Chi Hiên, anh đã nghe Ánh Nhật kể về con người này, mặc dù hai năm trước anh đang học cao học ở nước ngoài, vừa mới trở về đây thăm nhà không bao lâu nhưng chuyện về gia tộc họ Lăng anh có nghe người ta đồn đại, khi thật sự gặp mặt khí chất bức người vô hình của người này làm cho anh cảm thấy không thoải mái lắm. "Tại sao anh lại hỏi tôi như vậy?"

"Tôi chỉ buộc miệng thôi" Lăng Chi Hiên vẫn lạnh nhạt như thường ngày, sở dĩ anh hỏi như vậy là vì anh nhìn thấy được tố chất lãnh đạo trong con người của Thành Đông, quả thật anh chỉ là buộc miệng hỏi chứ không có ý gì khác.

"Cậu ở căn hộ bao nhiêu vậy Ánh Nhật?" Dạ Nguyệt thấy không khí có gì đó hơi căng thẳng nên cô lập tức xen ngang.

"Căn hộ 202 a" Lưu Ánh Nhật cũng phụ họa vào rồi cô kéo Thành Đông về căn hộ của hai người. "Thôi hai người mau chóng tìm căn hộ nào đó để nghỉ ngơi đi, hẹn tối gặp lại cậu, Nguyệt Nguyệt"

Đội hai người đó vào căn hộ, Dạ Nguyệt mới quay đầu nhìn người nào đó: "Có vẻ hai người không thích nhau thì phải"

"Sao anh và cậu ta lại phải thích nhau?" Lăng Chi Hiên nhướn mày hỏi ngược lại. "Em muốn anh thích cậu ta hử, bảo bối?"

"Nha, ý của em không phải là dạng thích đó" Dạ Nguyệt trợn mắt. "Dù sao cậu ấy cũng là bạn trai của bạn thân em và cũng là bạn học chung đại học với em trước đây"

"Anh vẫn không nhìn thấy mối liên hệ giữa anh và cậu ta trong lời em vừa nói" Lăng Chi Hiên nhún vai rồi anh đột nhiên bế Dạ Nguyệt lên. "Bỏ qua chuyện này đi, giờ có việc quan trọng hơn phải làm"

"Anh làm gì vậy?" Dạ Nguyệt bị giật mình, hoảng hốt hỏi. "Bỏ em xuống, lỡ có ai nhìn thấy thì sao?"

"Mặc kệ bọn họ, từ hôm qua đến giờ em đã không được nghỉ ngơi thật tốt rồi" Lăng Chi Hiên sai những bước đi thật dài dọc theo hành lang, rất nhanh đến một căn hộ còn mở cửa ở tầng hai, cũng là dấu hiệu chứng tỏ bên trong không có người ở, anh liền không ngại ngần đi vào, dùng chân đóng cửa lại.

"Tại ai mà tối hôm qua em không được ngủ vậy a? Giờ anh còn dám nói vậy nữa sao?" Dạ Nguyệt xì mũi xem thường người nào đó lời nói với hành động trái ngược nhau, lo lắng cho sức khỏe của cô mà lại lần cô tới gần sáng mới chịu ngủ.

"Được rồi, là lỗi của anh, nhưng sao đột nhiên mặt em lại đỏ lên như vậy, cảm thấy không khỏe chỗ nào hử?" Lăng Chi Hiên để vợ yêu xuống giường, nhìn thấy hai gò má cô bỗng nhiên ửng đỏ thì lo lắng sờ trán cô.

"Không có, em vẫn bình thường mà" Dạ Nguyệt ra sức lắc đầu, chỉ là cảnh tượng tối qua đột nhiên hiện ra trong đầu cô thôi a....

"Có thật là bình thường không? Bụng em còn thấy đau không?" Lăng Chi Hiên vuốt tóc cô, áp trán vào trán cô để so nhiệt độ, một tay thì đặt trên bụng cô xoa xoa.

"Thật a, em không còn đau nữa, chỉ thấy hơi khó chịu tí thôi" Dạ Nguyệt mỉm cười nói, chắc vị đại gia này không biết phụ nữ mỗi lần gần đến ngày đó là sẽ giống như cái xác chết đi động, cả người liền cảm thấy không thoải mái, mệt mỏi muốn chết luôn vậy a.

Lăng Chi Hiên sờ trán thấy không có dấu hiệu sốt nên anh mới không nói nữa, anh vươn tay kéo chăn lên cho Dạ Nguyệt. "Giờ thì em ngoan ngoãn ngủ đi, đến giờ tập trung anh sẽ gọi em dậy"

Thấy Lăng Chi Hiên đang muốn đứng lên đi ra ngoài thì Dạ Nguyệt đột nhiên nắm lấy áo sơ mi của anh: "Anh không ngủ với em hả?"

"Em muốn anh ngủ với em?" Lăng Chi Hiên cong khóe môi, hỏi lại ai đó đang nhìn anh với ánh mắt như nai con lạc đường.

"Là muốn anh nghiêm túc đi ngủ với em" Dạ Nguyệt nhìn thấy nụ cười gian tà của người nào đó, cô liền nhanh chóng chỉnh lại lời nói của mình. "Với lại em thật sự rất muốn ngủ một giấc thật ngon a"

Lăng Chi Hiên không nói gì, anh lập tức cởi áo tháo dây nịt quăng lên ghế salong bên cạnh rồi vén chăn nằm xuống bên cạnh Dạ Nguyệt, vươn tay kéo cô ôm vào trong lồng ngực ấm áp: "Anh đùa em thôi, giờ em ngủ một giấc thật ngon đi, có anh canh cho em rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu, bảo bối"

"Anh xoa lưng cho em" Dạ Nguyệt vui vẻ rút đầu nhỏ vào trong ngực anh, như mèo nhỏ làm nũng nịu.

Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn đầu nhỏ của cô, vợ yêu có tiến bộ, còn biết làm nũng với anh nha. Nghĩ vậy anh cười cười vòng tay qua eo cô, luồn tay vào trong áo cô vuốt ve vào vết sẹo sau lưng cô, chốc chốc lại vỗ vỗ nhẹ lưng cô để cho cô dễ ngủ.

Nằm một lúc Dạ Nguyệt bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, cô nhanh chóng đi vào trong giấc ngủ thật êm đềm...

Đội Dạ Nguyệt ngủ thật sâu, Lăng Chi Hiên mới nhẹ nhàng đứng dậy, anh ra phía ngoài phòng khách khóa cửa lại cẩn thận, ở đây cạnh phòng khá lỏng lẻo so với ở khu trú ẩn của Cục Trưởng Lạc nên anh không cảm thấy yên tâm lắm.

Điều quan trọng bây giờ là làm cách nào để liên hệ với Lãnh Thiên đây, có lẽ chỉ còn cách đến thẳng trung tâm nghiên cứu dưới lòng đất. ...

Hơn nữa theo như lời kể thì trước khi đại dịch bùng phát, anh với vợ yêu của hai năm sau ra khỏi nhà như có chuyện gì vô cùng quan trọng, có khi nào là chuyện liên quan đến đại dịch lần này hay không?

Lăng Chi Hiên trở vào phòng ngủ, nhẹ nhàng vén chăn lên nằm xuống giường, nhắc nhẹ đầu nhỏ của Dạ Nguyệt lên để cho cô gối đầu lên cánh tay anh, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve vào mái tóc dài bóng mượt của cô, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn ngắm cô chìm vào giấc ngủ thật sâu không mộng mị.

Anh không biết người khác như thế nào nhưng đối với anh, mặc kệ trải qua biết bao nhiêu thăng trầm giang truân, hay đơn giản sống một cuộc đời bình lặng êm đềm, chỉ cần có thể nắm chặt tay vợ yêu, cả hai có thể ở bên cạnh nhau đến khi không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, thì anh cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Lăng Chi Hiên áp mặt vào gần sát khuôn mặt Dạ Nguyệt, cảm nhận hơi thở đều đều ấm áp của cô, cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới. ... oOo

“Vẫn chưa tìm thấy dấu vết của Chủ Tịch và Phu Nhân?” Dương Lãnh Thiên trầm mặc.

“Ừ, tôi đã cho người âm thầm lục soát hết khu vực này, nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ dấu vết nào” Từ Cát ở đầu dây bên kia thở dài.

“Này này Lãnh Thiên, tôi mới vừa tìm thấy một thông tin rất quan trọng liên quan đến nơi này” Hắc Miêu đột nhiên la lên ở đầu dây bên kia điện thoại làm Dương Lãnh Thiên nhém chút té bật ngửa vì giật mình.

“Hắc Miêu, em có thể nói chuyện nhẹ nhàng như con gái một chút được không, tôi nhém chút bị em hù chết rồi đây a” Dương Lãnh Thiên ảo não nói.

“Hắc hắc sao anh không chết luôn dùm tôi đi a” Hắc Miêu cười hắc hắc rồi bừa môi nói.

“Tôi chết lấy ai chịu được em hử?” Dương Lãnh Thiên chặc lưỡi, cong khóe môi cười gian tà.

“Cúp máy đây, anh đi chết đi” Hắc Miêu xì mũi xem thường, thật sự chuẩn bị tắt điện thoại. ...

“Rồi rồi, không đùa nữa, em có thông tin quan trọng gì?” Dương Lãnh Thiên hấn giọng, lấy lại giọng điệu nghiêm túc như lúc làm việc thường ngày.

“Tôi tra được lịch sử của nơi này, có thể nói nơi này là một trong những nơi bí ẩn có nhiều chuyện lạ xảy ra nhất a” Hắc Miêu cũng bắt đầu nghiêm túc nói.

“Như thế nào? Em có thể nói rõ hơn được không?” Dương Lãnh Thiên nhíu mày.

“Có thể nói khu vực bên trong gần với nơi chúng tôi đang đứng này là nơi mà người ta chỉ có thể bước vào nhưng lại không thấy trở ra a” Hắc Miêu chăm chú nhìn vào bảng ghi chép trong điện thoại của cô. “Tôi vô tình đọc được vào hai mươi hai năm trước, những người sống ở bên trong đó đều đột nhiên biến mất một cách bí ẩn, sau đó khi người ta đến đây để nghiên cứu hay là du lịch thám hiểm gì đó cũng bị biến mất tương tự như vậy”

“Hai mươi hai năm trước không phải chính là lúc bắt đầu có tình trạng bất cóc xảy ra đó sao?” lúc này Từ Cát cũng lên tiếng.

Dương Lãnh Thiên trầm ngâm suy nghĩ rồi anh như nhớ ra gì đó: “Từ Cát, Từ Cảnh không phải là người được phân công vào khu vực đó để truy tìm dấu vết sao?”

“Chết, tôi quên mất” Từ Cát giật mình rồi anh gấp rút nói. “Lãnh Thiên chúng tôi sẽ gọi lại cho cậu sau”

“Được” Dương Lãnh Thiên gật đầu. “Tôi đợi tin của mọi người”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

“Dậy nào, bảo bối.....”

Dạ Nguyệt mơ hồ nghe được giọng nói quen thuộc văng vẳng bên tai đang gọi cô thức dậy, cô nhũn mảy xoay người sang hướng khác tránh đi cái giọng nói làm phiền đáng ghét đó.

“Bảo bối, mau thức dậy...”

Luồng khí nóng rực phả vào tai Dạ Nguyệt làm Dạ Nguyệt rùng mình, cô mắt nhắm mắt mở hí nừa con mắt nhìn người nào đó đang chống một tay trên gối, nằm nghiêng nhìn cô bằng ánh mắt sáng lấp lánh.

“Em còn muốn ngủ nữa, trời còn chưa sáng mà a” Dạ Nguyệt ngái ngủ nói, nói xong cô tiếp tục nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Lăng Chi Hiên: “...”

Người nào đó cong khoe môi, vươn tay véo véo nựng nựng gò má hồng hồng của cô, sau đó nhấc đầu dậy áp mặt sát vào mặt cô, phun khí nóng trên mặt cô, giọng điệu mờ ám: “Em còn không thức dậy thì anh sẽ ăn em ngay bây giờ”.

Để chứng minh cho lời nói của mình, Lăng Chi Hiên nâng cằm Dạ Nguyệt lên, há miệng cắn cắn gặm gặm vào môi cô như đang thưởng thức món ăn nào đó, tuyệt nhiên không phải là hôn môi mà môi chạm môi như bình thường.

Dạ Nguyệt vẫn còn đang trong tình trạng ngủ mê không biết gì, đột nhiên cảm giác môi bị nóng nóng đau đau, cô không tự giác mở mắt ra, tay mơ hồ đẩy đẩy vào vật gì đó ấm áp nhằm muốn xua đi cái cảm giác bị con gì cắn đó.

Vừa mở mắt ra Dạ Nguyệt liền thấy khuôn mặt phóng đại của người nào đó, vẫn còn đang làm chuyện xấu, gặm vào môi cô treu chọc, cô giật mình đẩy anh ra: “A... anh đang làm gì vậy?”

“Cuối cùng cũng chịu dậy?” Lăng Chi Hiên không trả lời câu hỏi của cô, anh nắm lấy cái tay nhỏ đang đẩy vào lồng ngực anh, không cho phép đẩy nữa, còn ra vẻ phiền muộn nói: “Gọi em thức dậy đúng là cả một vấn đề”

“Vậy ra cái chuyện xấu mà anh làm lúc nãy là để gọi em dậy?” Dạ Nguyệt nhướn mày, vị đại ca này được lợi còn ra vẻ, môi cô bây giờ sưng lên hết rồi a.

“Em nghĩ thế nào?” Lăng Chi Hiên cười mỉm hỏi ngược lại Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt: “...” không thêm biện minh luôn a.

Dạ Nguyệt đột nhiên mất sáng rỡ hững hờ nói: “Em chưa có đánh răng đó a”

Lăng tổng nào đó lại kẻ sát mặt vào mặt cô: “Anh cũng chưa”

Dạ Nguyệt thẳng tay đẩy mặt anh ra, quyết miệng nói: “Vậy thì anh mau đi đánh răng đi a”

Lăng Chi Hiên ngược lại không có đi đánh răng, mà còn chôn đầu vào trong cổ của cô gái nhỏ nào đó, làm như cực kỳ thương tâm nói: “Bảo bối, em chê anh hôi miệng có phải không?”

Dạ Nguyệt: “...”

“Ai chê anh hôi miệng, chỉ muốn anh mau chóng đứng dậy thôi mà, anh có biết anh nặng lắm không hả, đè em sắp thở không được rồi a” Dạ Nguyệt dờ khóc dờ cười nói.

“Không chỉ chê anh hôi miệng, còn chê anh nặng nữa phải không?” Lăng Chi Hiên cong đầu gối chống xuống giường để dời đi trọng lượng của anh trên cơ thể nhỏ nhắn của vợ yêu, dù rất thích treu chọc vợ yêu nhưng anh cũng không muốn làm đau vợ yêu.

Sao vị đại ca này cứ cố tình hiểu sai ý cô vậy a, Dạ Nguyệt la hét trong lòng.

“Vậy bây giờ anh có chịu đứng dậy để em đi tắm không?” Dạ Nguyệt nói không lại ai đó, đành phải chuyển qua phương án tác chiến khác. “Gần năm giờ rồi, sắp trễ giờ tập trung rồi a”

Lúc này Lăng Chi Hiên mới đồng ý đứng dậy, nhưng Dạ Nguyệt chưa kịp bỏ chạy vào phòng tắm thì đã bị Lăng Chi Hiên bế lên: “Để tiết kiệm thời gian, chúng ta nên tắm chung với nhau cho nhanh”

“Hả? Khoan a.... khoan...” Dạ Nguyệt chưa kịp la hét phản đối đã bị ai đó bế thẳng vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, khí nóng từ bồn tắm bốc lên ngùn ngụt lan tỏa ra xung quanh, làm cho không khí ẩm ướt càng trở nên huyền ảo và mơ hồ, Lăng Chi Hiên thả Dạ Nguyệt vào trong bồn tắm rồi tiện tay rút áo ngủ của cô đang mặc thả xuống sàn nhà.

“Ừa? Em thay áo ngủ khi nào vậy a?” Dạ Nguyệt mờ mắt nhìn cái áo ngủ trắng tinh mỏng như lụa lúc này đã ướt nhem nằm dưới sàn nhà, cô nhớ lúc đi ngủ là cô còn mặc áo quần mà bên cục trưởng Lạc đưa qua tối hôm qua mà a. “Cơ mà cái áo ngủ này ở đâu ra vậy?”

“Là mấy người bạn của em đưa cho anh lúc em mới vừa ngủ không bao lâu” Lăng Chi Hiên cười cười bật vôi sen lên, tiếng nước chảy rào rào vang lên khắp phòng tắm.

"Quần áo lúc trước của em đã ngấm nước, mặc đi ngủ sẽ bị bệnh" thật ra lúc đó anh cũng đã cởi sạch quần áo của vợ yêu rồi, nhưng tất nhiên chuyện này anh sẽ không nói.

Dạ Nguyệt chắc lưỡi thờ dài, mấy bạn nhỏ này có tình đưa cái áo mỏng như vậy cho vị đại ca này, bọn họ nghĩ gì chẳng lẽ cô không biết a... Dạ Nguyệt nghĩ nghĩ rồi cô giặt mình quay đầu sang nhìn Lăng Chi Hiên: “Vậy sao anh không đánh thức.....”

Nhưng chưa nói hết câu thì Dạ Nguyệt liền im bật, bởi vì bạn Lăng tổng nhà ta đã cởi đồ rồi đang khóa thân tắm vôi sen bên đó.

“Bảo bối, chẳng phải em nói muốn ngủ một giấc thật ngon sao?” Lăng Chi Hiên vuốt mái tóc ướt nhem ngược lên trên để lộ ra vầng trán cao thông minh, đôi lông mày kiếm rậm hơi nhíu lại, đôi mắt hẹp dài đang nhắm hờ lại để đón nhận làn nước nóng ấm, sóng mũi cao, bạc môi mỏng mím lại hơi cong lên, những giọt nước lỏng lạnh trượt dài trên cơ thể cường tráng không dư chút mỡ thừa nào của anh, cơ bắp trên người anh không phải thuộc loại gồ lên thô thiển mà nó thuộc dạng săn chắc khỏe khoắn cuốn hút ánh nhìn của người khác, làn hơi nước mờ mờ bao xung quanh lấy anh, tất cả tổng hợp lại tạo thành một loại hình ảnh duy mỹ mà ít người nào có cơ hội được chứng kiến tận mắt như thế này.

Dạ Nguyệt nhém chút nữa xị máu mũi quá nhiều mà nằm chết ngay trong bồn nước nóng, này là giết người không cần phải dùng đến vũ khí đó a, cô chỉ còn biết mở to mắt nhìn người nào đó, ngay cả chớp mắt cũng không chớp được một cái nói gì đến ngại ngần quay mặt đi chỗ khác nha.

Lăng Chi Hiên gội đầu xong, anh xoay người lại định đi vào bồn tắm thì thấy cô gái nhỏ nào đó mặt đã đỏ bừng lên như đang bị sốt cao, ngồi nín thở ngơ ngẩn nhìn anh không rời mắt như bị mê hoặc.

Mà bên này Lăng Chi Hiên vừa xoay người lại thì bên đây Dạ Nguyệt nhém chút phun máu mũi tập hai, hai gò má cô không hên mà đỏ bừng lên, ngay cả thở cô cũng không dám thở mạnh, dường như là nín thở ngồi đóng đinh ngay tại chỗ.

Lăng Chi Hiên cong khốe mỗi bước vào bồn tắm, vừa ngồi xuống ở bên đối diện Dạ Nguyệt vừa cố nhịn cười lên tiếng để kéo cô gái nhỏ nào đó trở về thực tại: “Rất hân hạnh, bảo bối”

Dạ Nguyệt lúc này mới giặt mình thu lại dáng vẻ nhìn người nào đó đến chảy nước miếng của mình, không xong rồi... không xong rồi... không xong rồi... đáng về sắc nữ của cô đã bị người nào đó nhìn thấy aaaaaaaaaa.....

“Rất hân hạnh cái gì a?” Dạ Nguyệt vừa ôm mặt không dám nhìn người nào đó vừa hỏi.

“Rất hân hạnh được phục vụ cho em, anh rất vui vì còn có thể quyến rũ được bà xã của mình”

Dạ Nguyệt vừa nghe liền muốn sắc nước miếng, cô nhanh chóng mở tay xuống nhưng đập vào mắt cô lại là khuôn mặt tuyệt mỹ phóng đại của người nào đó ở gần sát đang cong khốe môi lên cười như thách thức, cô chỉ còn biết cầm nín trợn mắt nhìn anh: “...”

Con người này đáng ghét ở chỗ anh biết rõ sức hút của mình có khả năng chìm chết người như thế nào a.....

“Nếu không nhanh thì chúng ta sẽ trễ giờ tập trung đó a” Dạ Nguyệt không cam lòng nói, người này rõ ràng là cố tình, cố tình mê hoặc cô dù biết bây giờ không còn thời gian, Dạ Nguyệt nhắm mắt lại hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh cùng tỉnh táo của mình, cô mới là không thèm nhìn cái người đáng ghét này nữa a.

Nhìn thấy dáng vẻ ảm ức của vợ yêu, Lăng Chi Hiên càng cố gắng nhịn cười hơn nữa, xem ra lần này anh đại công cáo thành rồi, có thể khiến cho cô gái nhỏ nào đó có dáng vẻ rất muốn ăn nhưng lại không ăn được như anh trước đây.

"Anh có thể nhích ra chỗ khác để cho em tắm không a?" Dạ Nguyệt vẫn còn nhắm mắt không thèm nhìn ai đó, chu mỏ nói, hơi thở nóng rực của người nào đó thật làm cho lòng người cảm thấy hoang mang quá a.

Đột nhiên cơ thể Dạ Nguyệt bị nhấc bổng lên cao, cô bất ngờ mở mắt ra nhìn thì cơ thể cô đã bị ai đó ôm rồi ngồi xuống phía đối diện với cô lúc vừa nãy.

Hai gò má Dạ Nguyệt nhanh chóng nóng bừng lên, bởi vì cơ thể của hai người đang tiếp xúc với nhau không khoảng cách, tay ai đó lại đang giữ chặt lấy lưng cô, ép cơ thể cô càng dán sát vào cơ thể cứng rắn của anh.

"Buông... buông em ra..." Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn anh, đẩy đẩy vào lồng ngực anh, hơi nước bốc lên xung quanh hai người càng làm tăng thêm không khí mập mờ nóng rực.

"Em thật sự muốn anh buông?" Lăng Chi Hiên áp trán vào trán cô, đôi môi mấp máy chỉ cách môi cô chưa đến một lòng tay như cố tình lướt nhẹ qua môi cô đều đặn.

"Chúng ta trễ giờ rồi!" Dạ Nguyệt nói lí nhí trong miệng, cô có thể cảm giác được vật nào đó đã căng cứng ở bên dưới đang ép sát vào cô, tìm cô lại bắt đầu đập nhanh như đánh trống trận.

"Anh có nói với bạn em sẽ xuống trễ" Lăng Chi Hiên thì thầm, giọng nói trầm ấm đầy từ tính như mê hoặc người khác, vừa nói anh còn không quên vuốt ve lưng cô, từ từ vuốt dài xuống eo rồi mông cô.

Dạ Nguyệt nghe vậy liền mở to mắt ra nhìn vào đôi mắt đã tối thắm lại của ai đó, nói như vậy tất cả từ này đến giờ đều là anh cố tình chọc ghẹo cô, thật ra anh đã có sắp xếp đặt từ trước...

Thấy Dạ Nguyệt không còn lời nào để nói, Lăng Chi Hiên lúc này mới cười mỉm nói tiếp: "Anh rất vui vì có thể nhìn thấy được đáng vẻ đó của em, vợ yêu"

Dạ Nguyệt bây giờ thật sự rất muốn tìm một cái hố để nhảy xuống, lần đầu tiên cô thể hiện ra một mặt khác của bản thân trong chuyện khó nói, chuyện này đến nay cả bản thân cô còn không tự nhận thức được, không... phải nói là bị ai đó cố tình khiêu khích ra mới đúng a....

"Em... em tắm xong rồi..." Dạ Nguyệt chôn đầu vào trong hõm cổ của Lăng Chi Hiên, gương mặt đến không còn dám nhìn thẳng vào mặt anh nữa. "Em muốn ra ngoài..."

"Bảo bối, em thật sự không muốn anh hử?" Lăng Chi Hiên như dụ dỗ nhỏ giọng thì thầm vào tai cô còn nhân tiện cắn cắn gặm gặm vành tai nhỏ của cô.

Thấy cơ thể cô gái nhỏ nào đó run lên nhẹ nhàng cùng với hơi thở đứt quãng nóng ấm phả vào hõm cổ mình, biết cô gái nhỏ đã sẵn sàng, Lăng Chi Hiên cong khoe môi dịu dàng nói: "Bảo bối ngoan!"

... ..

(Lời tác giả: Nhà có tang nên một tháng vừa qua không viết được nhiều, đáng lẽ ta cũng không thể viết xong chương này với chương trước, ta cũng đã trễ hẹn rất nhiều lần vì thời gian ko có nhiều để viết theo đúng tiến độ ban đầu lúc mới bắt đầu viết, năng nào vẫn còn ủng hộ truyện của ta thì ta cảm ơn rất nhiều vì đã cố gắng cùng ta đi đến đoạn đường này, bây giờ sẽ trở lại 1 chương/tuần vào chủ nhật, ta sẽ vẫn viết đến kết thúc dù có thể đôi lúc sẽ lại trễ hẹn với các năng nên năng nào còn muốn đọc thì xin thông cảm cho ta, chân thành cảm ơn các năng!!)

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

"Tình hình lúc đó chính là như vậy" chủ Lý lẳng lặng nói, chủ vừa kể lại hết đầu đuôi câu chuyện cho mọi người ở đây cùng nghe.

Hiện tại nơi này có khoảng mười mấy người trừ bốn người bên nhóm của Lăng Chi Hiên, thì bên nhóm này gồm có Lưu Ánh Nhật, Thành Đông, Triệu Bối Bối, Hà Tiểu Y, Lạc Tiểu Anh, Tiểu Điền, chủ Lý, ba mẹ của Ngọc Bảo hay tên thường gọi ở nhà là Tiểu Lan, em gái của Đại Thành là Đại Hoa, hai người lúc trước ra ngoài với Tiểu Điền là A Sáng và Lôi Công, và cuối cùng là một gia đình bốn người khác.

Tất cả bọn họ đều gia nhập nhóm của Thành Đông và Lưu Ánh Nhật khi đang chạy nạn trên đường.

"Cái gì? Ông nói gì? Các người chưa kịp đi tìm Tiểu Lan mà đã bỏ chạy rồi sao? Sao các người lại làm như vậy?" mẹ của Ngọc Bảo cơ thể run rẩy, tay run run chỉ về phía đám người Triệu Bối Bối, tức giận nghiêng răng nói.

"Đúng vậy, tại sao chưa tìm hiểu anh tôi và chị Ngọc Bảo còn sống không mà mấy người đã bỏ chạy về đây? Mấy người có còn là con người nữa không?" Đại Hoa cũng tức giận quát lên.

"Đi, chúng ta phải mau chóng đi đến đó để tìm hai đứa chúng nó" bố của Ngọc Bảo âm trầm đứng dậy, trầm giọng nói, còn không quên trừng mắt lạnh lẽo nhìn về phía đám người Triệu Bối Bối đang ngồi ở bàn ăn bên kia.

Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh lúc này đang cúi đầu ngồi yếu xiu trên ghế, cũng không nói được lời nào, sự thật là nếu lúc đó không lên xe của nhóm Lăng Chi Hiên kịp thì cả ba người cũng sẽ không sống được đến bây giờ, nhưng cả hai cũng vẫn không cách nào biện minh cho việc đã bỏ hai người kia lại không biết sống chết như thế nào.

"Nếu là ông lúc đó liệu ông có ở lại để chịu chết không?" Tiểu Đình ngồi bên cạnh Triệu Bối Bối lúc này đột nhiên đứng dậy tức giận nói.

"Hơn nữa để xe ở chế độ chống trộm như vậy chứng tỏ bọn họ không ở đó canh chừng cho mọi người mà đã chạy đi đâu rồi không phải sao? Làm việc nhóm mà thiếu trách nhiệm như vậy sao?" bây giờ bọn zombie hay đi theo bầy lê lét trên đường, cũng có thể vì cái tiếng hú từ còi báo động đã thu hút bọn zombie ở lại đó chứ không đi tiếp nữa, nếu như lần này Bối Bối của anh mà có chuyện gì thì anh nhất định đi tìm Võ Ngọc Bảo với tên Đại Thành đó tính sổ.

“Cậu.” ba của Ngọc Bảo tức giận đập bàn chỉ vào Tiểu Điền.

Triệu Bối Bối nhanh chóng nắm lấy cánh tay Tiểu Điền, anh nhủ mày cúi đầu xuống nhìn cô, Triệu Bối Bối lắc lắc đầu ý bảo anh đừng cãi nữa.

“Theo tôi thấy lúc này không phải là lúc cãi nhau như thế này” Thành Đông đang đứng tựa vào quầy thức ăn lên tiếng. “Để có thể vẹn cả đôi đường, tôi đề nghị chúng ta trở lại nơi đó để tìm hai người bọn họ”

“Nhưng liệu bọn họ có còn ở đó không? Nếu như bọn họ chạy thoát thì chắc cũng đã chạy về đây rồi.” A Sảng mơ hồ lên tiếng, khoảng cách từ nơi đó trở về đây cũng không tính là xa lắm, nếu như đi bộ thì chắc giờ này cũng phải về đến đây rồi chứ a.

“Cái này còn cần phải bàn bạc nữa sao?” ba của Ngọc Bảo nhủ mày quay đầu nhìn sang Thành Đông. “Cho dù hai đứa nó có xảy ra chuyện gì, tôi nhất định cũng phải nhìn thấy tận mắt”

“Trời ơi, tức quá mà, anh trai của tôi đã vì mấy người mà đi tìm thêm thực phẩm nước uống, vậy mà mấy người định bỏ mặc sống chết của anh ấy, ông trời ngó xuống đây mà coi này.” Đại Hoa đột nhiên khóc rống lên rồi bắt đầu ôm mặt bản khóc lóc than trời trách đất, mẹ Ngọc Bảo thấy vậy cũng bắt đầu khóc bù lu bù loa theo Đại Hoa.

“Được rồi, chờ đến trời tối chúng ta sẽ đến chỗ đó, mọi người không cần phải cãi nhau nữa đâu” Lưu Ánh Nhật thật không thể nhìn tiếp cảnh tượng này, đành phải lên tiếng can ngăn, thiết nghĩ đây cũng là điều cần phải làm.

Nghe vậy, Đại Hoa và mẹ Ngọc Bảo mới chịu yên lặng trở về vị trí ngồi của mình mà không khóc nháo nữa, chỉ còn vừa khóc thút thít vừa dùng khăn chấm chấm nước mắt.

“Cuối cùng cũng có người biết nói tiếng người” ba Ngọc Bảo hừ lạnh, ngồi xuống bàn bên cạnh mẹ Ngọc Bảo, vỗ vỗ nhẹ vào lưng bà như an ủi.

Mặc dù Tiểu Điền cũng đang nổi nóng vì chuyện này không thể đổ lỗi trách nhiệm lên đầu ai, lúc mới bắt đầu là bóc thăm để đi thực hiện nhiệm vụ này, mọi người đều là tự nguyện, nhưng khi xảy ra sơ suất thì lại đổ toàn bộ lên đầu những người còn sống, liệu có đúng không? Thật may vì Triệu Bối Bối đang giữ cánh tay anh lại nên anh cũng chỉ nhìn ba Ngọc Bảo rồi hừ lạnh chứ không nói gì thêm nữa.

“Mọi người chắc đã bàn xong rồi có phải không, chúng tôi có một đề nghị” thấy mọi chuyện đã lắng xuống, Uông Tuấn Kiệt lúc này mới lên tiếng, anh đang ngồi cùng bàn với nhóm của Triệu Bối Bối, ngay bên cạnh Lạc Tiểu Anh, nhìn thấy hai cô gái nhỏ cúi đầu buồn bã, anh cũng thật không muốn nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

“Đề nghị?” mọi người bây giờ mới quay đầu sang tập trung nhìn về phía Uông Tuấn Kiệt.

“Đúng vậy” Uông Tuấn Kiệt gật đầu rồi anh liền tiếp tục nói. “Có phải mọi người ở đây đều có người nhà đang lưu trú ở nơi trú ẩn của Chính Phủ phải không? Nhưng mà hiện tại chúng ta lại không biết tình hình chính xác của bọn họ là như thế nào?”

“Ý của cậu muốn chúng ta đến những nơi đó để tìm người nhà của mình?” Thành Đông nhanh chóng hỏi.

“Đúng vậy, để xác định chắc chắn tình hình hiện tại của bọn họ, tôi đề nghị chúng ta trở vào thành phố” Uông Tuấn Kiệt vừa nói vừa nhìn biểu hiện của mọi người xung quanh.

“Thành phố bây giờ là nơi như thế nào mà cậu dám đưa ra một lời đề nghị như vậy?” ba Ngọc Bảo lại tức giận đập bàn quát.

“Đúng vậy, bây giờ vào trong đó chỉ có con đường chết đang chờ sẵn thôi” Lôi Công cũng tham gia vào phe phản đối.

“Tất nhiên nếu bây giờ đâm đầu vào mà không có chuẩn bị trước thì chỉ có con đường chết” Lăng Chi Hiên bỗng nhiên lên tiếng từ phía cửa vào nhà ăn chung, giọng nói trầm ấm nhưng lạnh lẽo của anh khiến cho tất cả những người có mặt ở đây đều run lên một cái.

“Cuối cùng cũng đến” Uông Tuấn Kiệt lúc này mới thở phào trong lòng.

Mọi người trong nhà ăn chung đều quay đầu nhìn về phía cửa, thấy một người đàn ông trẻ tuổi với ngũ quan tuyệt mỹ như vừa từ trong tranh bước ra, đang tay trong tay với một cô gái nhỏ nhắn đứng bên cạnh.

Đại Hoa và một người con gái nữa là con của gia đình bốn người, vừa nhìn thấy Lăng Chi Hiên thì không khỏi ngạc nhiên rồi chuyển qua vẻ mặt e thẹn đỏ bừng mặt, không khỏi cảm thấy tim đập rộn ràng, nhộn nhạo trong lòng.

“Cậu là.?” ba Ngọc Bảo nhủ mày hỏi.

“Tôi có một kế hoạch” Lăng Chi Hiên không để ý đến ba Ngọc Bảo, anh vào thẳng vấn đề muốn bàn bạc.

***** Ó O Ó Lăn ranh giới. oOo

Ánh nắng chiều tà dần tắt, tia sáng nhỏ nhoi xuyên qua tòa nhà cuối cùng rồi đi, nhường chỗ cho đêm tối tịch mịch bao trùm lấy thành phố rộng lớn.

Trước đây, ánh sáng rực rỡ đủ màu sắc từ ánh đèn neon có thể làm thành phố sáng rực trong bóng đêm, nhưng giờ đây cả thành phố đều chìm trong tối tăm mịt mờ, ngay cả một tia sáng nhỏ nhoi cũng không có.

Trong bóng đêm lạnh lẽo đó, là tiếng grừ grừ chói tay của những con người với hình dạng ghê rợn đang lê lét chậm chậm trên đường, bọn chúng tập trung rất đông trên những con đường lớn và rải rác trong những con đường nhỏ, lê lét như những linh hồn lang thang trong những đêm tháng bảy âm lịch.

Đột nhiên từ ba quảng trường lớn nằm ở ba vị trí trung tâm thành phố phát sáng rực rỡ ánh đèn cùng với tiếng ồn ào từ loa phát thanh lớn của quảng trường, đã khiến cho tất cả bọn chúng không khỏi trở nên hưng phấn, điên cuồng hướng về phía ánh sáng chúng thấy được mà xông tới như con thú hoang vừa nhìn thấy con mồi của mình.

Từ phía đường cao tốc, hai chiếc ô tô đen ngòm nếu không nhìn thật kỹ cũng rất khó nhìn thấy được trong màn đêm tối thẫm này, dần dần rẽ hướng tiến vào hai con đường nhỏ của thành phố, bởi vì xe được phủ một tấm vải màu đen lớn chỉ để lại tầm nhìn của người ngồi ở ghế lái nên đã thành công tránh khỏi những con zombie đang điên cuồng chạy về phía ánh sáng cùng âm thanh vang vọng ở phía trước của xe.

"Cứ tưởng khó có thể thu hút tất cả nhưng không ngờ do thành phố quá tối cùng yên tĩnh nên chỉ cần ba cái quảng trường cũng đủ có thể làm kinh động đến bọn chúng như vậy" Tiểu Điền ngồi ở ghế lái không khỏi nhìn Lăng Chi Hiên bằng con mắt khác, lúc đầu khi nghe đến kế hoạch của người đàn ông này, anh cho rằng nó không khả thi.

"Uhm, như vậy chứng tỏ nhóm một đã thực hiện thành công nhiệm vụ" Triệu Bối Bối ngồi bên cạnh Tiểu Điền cũng nhỏ giọng góp vui.

Hiện tại nhóm này do Lăng Chi Hiên làm trưởng nhóm, gồm có năm người trên xe, là Lăng Chi Hiên, Dạ Nguyệt, Lạc Tiểu Anh, Uông Tuấn Kiệt, Tiểu Điền và Triệu Bối Bối.

"Em không nghĩ là nhóm mình lại toàn người thân quen như thế này..." Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn nhìn Lăng Chi Hiên, nghi ngờ nói.

"Chẳng phải là do rút thăm chia nhóm hay sao?" Lăng Chi Hiên cười cười nhìn vợ yêu.

"Anh và tên đó đã làm như thế nào?" Dạ Nguyệt nhìn thấy nụ cười mờ ám của người nào đó, càng khẳng định trong chuyện rút thăm chia nhóm của bọn họ có vấn đề a.

"Tôi có tên tuổi hàng hoàng nha, không phải là tên đó hay tên kia có được hay không?" Uông Tuấn Kiệt ngồi ở hàng ghế trên không khỏi đen mặt trừng Dạ Nguyệt.

"Được rồi, tôi gọi anh là đại ca luôn chịu chưa? Rốt cuộc hai người đã giờ chiều gì ra vậy a?" Dạ Nguyệt lắc lắc đầu bó tay, dờ khóc dờ cười nói.

"Tên đó trước đây có một thời gian cùng đoàn ảo thuật đi lưu diễn ở Châu Âu" Lăng Chi Hiên trả lời không ăn nhập vào câu hỏi.

"A là như vậy sao?" nhưng tất nhiên cô gái nhỏ nào đó hiểu ý anh muốn nói.

"Này..." Uông Tuấn Kiệt quắc mắt nhìn người nào đó vẫn đang ung dung lạnh nhạt ngồi thư thái như chưa từng nói câu nào.

"Thật nhìn không ra anh biết làm ảo thuật đó nha" Triệu Bối Bối ngồi phía trên góp vui, tất nhiên mọi người vẫn cẩn thận nói chuyện rất nhỏ để tránh thu hút bọn zombie.

"Tôi có chỗ nào không giống người biết ảo thuật?" Uông Tuấn Kiệt tất nhiên tức muốn học máu vì câu đó của Triệu Bối Bối. "Ông đây lưu lạc trên giang hồ từ khi vào năm nhất đại học, đã làm qua cùng thử qua rất nhiều loại nghề từ bình thường cho đến lạ thường, dùng tiền kiếm được đi đến khắp nơi trên thế giới, kiến thức phong phú chẳng hề thua kém bất kỳ học giả nào đâu nhá"

"Thật ra..... nhìn anh giống công tử nhà giàu hơn a....." Lạc Tiểu Anh ngồi bên cạnh Uông Tuấn Kiệt lúc này mới cười cười lên tiếng.

Uông Tuấn Kiệt: "... " đột nhiên lại cảm thấy tim bị tổn thương một chút là như thế nào đây?

"Em đúng có mắt nhìn đó Tiểu Anh, anh ta quả thật là công tử nhà giàu đó a" Dạ Nguyệt bụm miệng cười nói, thật ra cách nói của Tiểu Anh còn mang một ý nghĩa sâu xa, ý cô ấy muốn nói vị đại ca đó nhìn như được nuông chiều từ nhỏ, ăn sung mặc sướng, chỉ tay năm ngón hường thụ, chứ không giống người đã từng lăn lộn như vậy a.

Cũng bởi vì bề ngoài của Uông Tuấn Kiệt phong trần như vậy, khuôn mặt với ngũ quan điển trai, làn da lại thuộc loại trắng không tì vết, rất giống với loại công tử nhà giàu chỉ biết suốt ngày cà lơ phất phơ ăn chơi phá sản nha.

"Đề nghị tập trung vào nhiệm vụ có được hay không?" Uông Tuấn Kiệt lúc này như bong bóng xì hơi, ngồi tựa vào ghế, tự cảm thán bản thân ta dù ở một nơi đông người nhưng vẫn cảm thấy thật lạc lõng, quả là bi ai... bi ai vô cùng...

"Chúng ta đi thẳng đến chỗ trú ẩn phải không nhóm trưởng?" Tiểu Điền nãy giờ ngồi nén cười lúc này mới ho nhẹ lên tiếng, nếu đổi lại là anh thì anh cũng tình nguyện lái xe chứ không muốn bị đem ra làm trò cười cho thiên hạ như vậy a.

"Hướng đến chỗ như đã dự định, nhưng trước đó, tôi muốn dừng lại ở một chỗ trước khi qua chỗ trú ẩn, nơi này nằm ở gần nơi trú ẩn đó thôi" Lăng Chi Hiên gõ gõ ngón trỏ lên tay vịn chỗ cửa xe, như có điều đang suy nghĩ.

RẦM! RẦM! RẦM! Đột nhiên chiếc xe như bị cái gì đó tông phải, khiến cho chiếc xe bị nghiêng ngả, Tiểu Điền phải kim giữ lại vô lăng để xe không bị lật, Lăng Chi Hiên nhanh chóng giữ lấy Dạ Nguyệt để tránh cho cô bị ngã xuống sàn xe.

"Có chuyện gì vậy?" Uông Tuấn Kiệt cũng giang tay giữ lấy Lạc Tiểu Anh, gấp rút hỏi Tiểu Điền.

"Có ba bốn con thây ma vừa chạy ra từ đường nhỏ, bọn chúng đang hướng đến phía ánh sáng thì tông phải xe chúng ta" Tiểu Điền nhú mồm, anh đang cố gắng điều chỉnh lại tay lái. "Bọn chúng vẫn đang đuổi theo phía sau chúng ta"

"Cứ tiếp tục chạy, khi nào tôi bảo cậu dừng mới được dừng" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói.

"Được" Tiểu Điền gật đầu.

Lúc này mọi người đều hồi hộp lắng nghe động tĩnh xung quanh, không ai còn có tâm trạng nói đùa như mới vừa nãy nữa. Tiểu Điền tăng dần tốc độ, như muốn bỏ lại bọn zombie đang chạy phía sau, nhưng tiếc là do trên đường có rất nhiều chướng ngại vật do nhà cửa hai bên đường bị hư hại ngăn cản nên anh khó lòng cắt đuôi được bọn chúng.

Ô tô chạy qua thêm hai ba con đường nữa, thông qua chỗ kính xe bên Tiểu Điền không bị che vại, Lăng Chi Hiên có thể nhìn thấy được đường đi phía trước, lúc này Lăng Chi Hiên mới lên tiếng. "Dừng lại được rồi"

Tiểu Điền nghe vậy liền đạp thắng cho xe dừng lại, bọn zombie đang chạy phía sau bị đâm thẳng vào phía sau xe rồi văng xuống đường, nhưng bọn chúng cũng đã nhanh chóng mở dậy tiếp tục nhào về phía chiếc xe.

"Bên ngoài có bao nhiêu con?" Lăng Chi Hiên rút dao găm ra, chuẩn bị ứng chiến.

"Khoảng năm sáu con" Tiểu Điền nhìn vào kính nhỏ lắp ở phía ngoài xe, nhỏ giọng nói.

"Vậy được, chuẩn bị vũ khí, chúng ta xuống xe"

Dạ Nguyệt lấy thanh đoản kiếm bên cạnh, Lạc Tiểu Anh nhặt cây gậy dài có gắn dao trên đó, Uông Tuấn Kiệt cũng sử dụng dao găm như Lăng Chi Hiên, Tiểu Điền và Triệu Bối Bối cầm gậy bóng chày, đợi đến khi Lăng Chi Hiên ra hiệu, mọi người mới mở cửa xuống xe.

Bọn zombie vừa nhìn thấy mọi người, liền gào rú xông tới, nhưng chỉ với năm sáu con thật không thể làm khó được bọn họ, Dạ Nguyệt lúc này dù vẫn còn cảm thấy khó chịu khi đâm thẳng vào não con zombie nhưng cô cũng không còn bàng hoàng nữa.

Sau khi giết xong đám zombie, cả bọn lúc này mới nhìn thấy một cái trung tâm mua sắm lớn mới vừa xây xong của tập đoàn quốc tế O & Y, mặc dù nó hoàn toàn đen ngòm không chút ánh sáng nhưng cũng có thể thấy được nó từng là trung tâm vui chơi của mọi người.

Lăng Chi Hiên và Uông Tuấn Kiệt nhanh chóng đi nhanh đến cửa ra vào trung tâm nằm cách lộ một khoảng, Dạ Nguyệt đứng ở giữa khoảng cách đó nhìn ngó xung quanh, Lạc Tiểu Anh, Triệu Bối Bối và Tiểu Điền đứng gần chiếc xe, cũng đang cảnh giác nhìn xung quanh để canh chừng bọn zombie.

"Cửa vào đã bị khóa chặt" Uông Tuấn Kiệt vừa đẩy cửa vừa nhìn vào bên trong xuyên qua lớp cửa kính, rất tối nên anh không nhìn thấy gì bên trong.

Lăng Chi Hiên nhướn mày, anh xoay đầu lẳng lặng nhìn lên camera phía trên cửa ra vào, chăm chú nhìn một chút anh liền thấy chiếc camera bỗng nhiên chuyển động.

Có người bên trong!

Nhưng bất ngờ, tiếng hú của còi xe chống chộm từ phía trước của con đường bỗng nhiên vang lên, mọi người vừa giật mình xoay đầu lại nhìn thì thấy một chiếc xe màu trắng đang chạy thẳng về hướng mọi người đang đứng, mà không chỉ vậy kéo theo đó là nguyên một bầy zombie rất đông đang chạy theo phía sau.

Chỉ trong tích tắc, chiếc xe màu trắng lao thẳng lên lề, tông thẳng về phía ba người Tiểu Điền đang đứng...

Tiểu Điền phản ứng đầu tiên, nhanh như chớp ôm lấy Triệu Bối Bối nhảy về phía chiếc xe đang đậu, còn Lạc Tiểu Anh lúc này lại đứng chết trân ngay tại chỗ mà không thể nhúc nhích, nhưng khi chiếc xe sắp tông trúng cô thì một lực đạo thật mạnh đẩy cô về hướng chiếc xe cùng với Tiểu Điền và Triệu Bối Bối.

RẦM! Tiếng động lớn vang lên.

Cơ thể nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt đập thẳng vào mặt kính của chiếc xe màu trắng rồi văng mạnh xuống mặt đất.

"NGUYỆT" Lăng Chi Hiên gầm lên, anh lao nhanh về phía Dạ Nguyệt đang nằm dưới đất.

"Đứng lại" Uông Tuấn Kiệt thấy chiếc xe màu trắng nhanh chóng chạy đi, anh hét lên muốn đuổi theo nhưng không kịp nữa.

"Dạ Nguyệt" ba người kia chạy về phía Dạ Nguyệt.

Đầu Dạ Nguyệt bị chấn động nên cô rơi ngay vào tình trạng bất tỉnh, máu cũng bắt đầu chảy ra không ngừng.

"Nguyệt... Nguyệt..." Lăng Chi Hiên nóng lòng gọi tên cô, khuôn mặt anh lúc này xanh mét sợ hãi không còn chút máu.

Mà lúc này, nguyên bầy zombie đông như kiến đang từ phía xa điên cuồng xông thẳng về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 87

“Graoooooooooooo.....”

“Gruuuuuuuuuuuuu.....”

Từng con từng con zombie kéo nhau xông thẳng về phía sáu người, tiếng gào rú như điên đại vang vọng trong đêm tối tĩnh mịch.

Lăng Chi Hiên ôm gọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt trong lòng để tránh ảnh hưởng đến vết thương của cô, nhanh chóng chạy về phía cửa ra vào của trung tâm mua sắm, máu vẫn đang tuôn không ngừng từ cơ thể Dạ Nguyệt, nhuộm đỏ cả áo sơ mi trắng của Lăng Chi Hiên khiến đáy lòng anh càng nóng như lửa đốt.

Bốn người còn lại vừa giết bọn zombie vừa vây quanh bảo vệ cho Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt chạy đến trước cửa.

“Làm sao có thể tông cửa vào đây?” Tiểu Điền dùng gậy sắt đập vào đầu một con zombie khiến đầu nó phún máu rồi ngã nhào về phía sau đè lên mấy con zombie khác.

Uông Tuấn Kiệt đã quăng dao găm, anh đang dùng đoản kiếm của Dạ Nguyệt, chém bay đầu những con zombie ngày càng dày đặc bu xung quanh mọi người.

Trong lúc mọi người vùng vẫy giết bọn zombie, thì Lăng Chi Hiên lạnh lẽo nhìn về phía camera, anh gầm lên: “MỞ CỬA!” như đang ra lệnh cho ai đó.

Bọn zombie ngày càng chạy đến càng nhiều, máu đen văng khắp nơi, lên cả mặt mũi cùng quần áo của mọi người, xác chết chất chồng lên nhau xung quanh bọn họ.

Khi cả bốn người đều bắt đầu đuối sức vì chỉ cần giết một con thì ba bốn năm con khác lại nhào vào.... thì đúng lúc này, cánh cửa kính đột nhiên mở ra, rồi từ trong bóng tối có khoảng mười mấy người vận quần áo dạ hành đen tuyền, trên tay là mã tấu và một cái khiên bảo vệ gấp rút chạy ra ngoài.

Những người này lập tức dùng khiên chắn đẩy về phía bọn zombie để ngăn chặn bọn chúng tấn công, vừa chặn vừa dùng mã tấu chém vào đầu từng con từng con một.

Bên này, Lăng Chi Hiên nhanh chóng ôm Dạ Nguyệt chạy vào bên trong trung tâm, bốn người kia cũng chạy sát theo anh.

“Chủ tịch?”

Đèn bên phía thang máy đột nhiên sáng lên, mà người đang bước ra từ phía thang máy, lại chính là Trình Ân, vừa nhìn thấy Lăng Chi Hiên đang ôm Dạ Nguyệt đã bất tỉnh mà máu đã nhuộm đỏ quần áo Lăng Chi Hiên, anh xanh mặt chạy nhanh đến hai người.

“Phu nhân mất quá nhiều máu” Trình Ân xem xét vết thương trên đầu của Dạ Nguyệt, rồi anh nói trong bộ đàm. “Lập tức chuẩn bị phòng mổ”

Sáu người theo Trình Ân vào thang máy, khi thang máy vừa đóng lại thì đèn cũng tắt trả lại không gian đen ngòm như lúc ban đầu, còn bên ngoài

những người vừa chạy ra tiếp cứu cũng đã lui dần vào bên trong trung tâm, tuy có vài người không may bị đám zombie cắn xé vì bọn chúng thật sự rất đông nên đã bị thất thủ.

Cánh cửa kính cũng đã đóng lại kịp lúc, bọn zombie vẫn như điên cuồng tông thẳng vào cánh cửa, máu văng tung tóe trên cánh cửa, mà bên trong mọi người đã lặng lẽ rút êm vào trong bóng tối.

.....

Thang máy vừa mở ra là một không gian trắng toát bên ngoài, tất cả mọi thứ lẫn vật dụng đều là một màu trắng tinh không chút vết bẩn, bên ngoài cũng đã có vài người vận quần áo y tá trắng tinh cùng với giường bệnh đang đợi sẵn.

Lăng Chi Hiên nhanh chóng để Dạ Nguyệt lên giường, rồi cùng với Trình Ân và mọi người đẩy về hướng phòng cấp cứu đã được sắp xếp trước.

Trên đường đi Dạ Nguyệt vẫn luôn hôn mê bất tỉnh không hề động đậy khiến đáy lòng Lăng Chi Hiên càng trở nên lạnh lẽo, khuôn mặt tuyệt mỹ càng lúc càng âm trầm, mà anh như vậy lại khiến cho mọi người xung quanh không khỏi đổ mồ hôi lạnh, bất giác người run rẩy trong vô thức.

Đến trước phòng cấp cứu, Trình Ân và y tá nhanh chóng vào phòng mổ, để lại Lăng Chi Hiên và mọi người đứng bên ngoài chờ đợi.

Không khí im lặng lạnh lẽo bao trùm.

“Tôi không nghĩ chiếc xe màu trắng đó bị lạc tay lái rồi đâm lên lề mà do người có tình làm vậy” Ônng Tuấn Kiệt lên tiếng để phá vỡ bầu không khí nặng nề đó.

“Đúng đúng... tôi cũng nghĩ vậy, hơn nữa tôi còn có cảm giác chiếc xe đó là muốn tông ba người chúng tôi” Tiểu Điền nhanh chóng gật đầu đồng ý rồi anh nói thêm vào.

“Nói vậy, là có người muốn hại chúng ta?” Triệu Bối Bối nhủ mày.

“Mọi người nói em mới để ý, thật ra lúc em, Tiểu Anh với chú Lý ở trên xe tải, có người đã bắn bẻ lốp xe để xe không chạy được a” Triệu Bối Bối như sực nhớ ra nói.

“....” Lạc Tiểu Anh đứng bên cạnh Bối Bối lại không nói gì, cô chỉ trầm ngâm đứng đó như đang suy nghĩ gì đó...

Lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, một cô y tá trẻ tuổi nhanh chóng chạy ra ngoài như đang chuẩn bị đi đâu đó.

"Chị y tá, Nguyệt Nguyệt sao rồi a?" Lạc Tiểu Anh và Triệu Bối Bối liền lo lắng chạy lại hỏi han tình hình của Dạ Nguyệt.

“Có chuyện gì vậy?” Lăng Chi Hiên bỗng nhiên âm trầm lên tiếng khiến cho cô y tá giật mình, vợ yêu của anh chảy nhiều máu như vậy thì không thể nào cấp cứu nhanh như vậy đã xong.

“Chú... Chủ Tịch, Phu Nhân đang cần truyền máu nên em đi lấy máu cho cô ấy” y tá nhìn thấy sắc mặt cực kỳ khó coi của Lăng Chi Hiên thì không khỏi sợ hãi nói.

“Lấy của tôi” Lăng Chi Hiên lạnh lẽo nói, anh cũng đoán vợ yêu cần phải truyền máu.

“Máu của Chủ Tịch là nhóm máu hiếm... Phu Nhân là nhóm B+ ở ngân hàng máu vẫn còn nên...” y tá ấp úng trả lời.

“Trước đây Trình Ân nói cô ấy có nhóm máu B- giống tôi” Lăng Chi Hiên nhủ mày.

Trình Ân nghe tiếng xôn xao nên anh nhanh chóng từ bên trong đi ra ngoài vốn muốn bảo y tá nhanh đi lấy máu, nghe Lăng Chi Hiên nói vậy anh liền lúng túng: “Chủ Tịch, là sơ suất của người chuẩn máu lúc đó, bây giờ tôi đã nghiệm lại, Phu Nhân thật ra là nhóm B+”

“Máu của tôi vẫn có thể hợp với cô ấy?” Lăng Chi Hiên nghe xong càng đen mặt, lạnh lùng nhìn Trình Ân, khí lạnh âm hàn lại bắt đầu lan tỏa làm cho lòng người cảm thấy hoang mang lo sợ, mà Trình Ân thì đã đổ đầy mồ hôi lạnh. “Cậu lại mắc phải loại sơ suất như vậy?”

“Là lỗi của tôi, nhóm máu của Chủ Tịch có thể truyền cho Phu Nhân nhưng ngược lại thì không thể” Trình Ân vuốt mồ hôi, cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Tôi sẽ làm việc với cậu sau" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói, nhưng Trình Ân nghe xong câu này mặt đã chuyển sang tái xanh, đang ảo não muốn hỏi y tá nhanh đi lấy máu thì lại nghe Lăng Chi Hiên nói tiếp. "Giờ thì lấy máu của tôi"

"Nhưng máu của Chủ Tịch là máu hiếm... trong ngân hàng máu..." cô y tá lo lắng nhìn Lăng Chi Hiên, nhưng khi thấy ánh mắt băng lãnh sắc lẹm của anh chỉ vừa quét qua thì sợ đến không thể tiếp tục nói thêm lời nào, cơ thể run rẩy trong vô thức.

Trình Ân dở khóc dở cười, thật muốn tìm chết mới dám lên tiếng ngăn cản vị đại gia này, hơn nữa vị này lại đang nổi trận lôi đình, dù hành động thể hiện ra bên ngoài vẫn không có gì quá khích nhưng nếu để ý sẽ thấy khí lạnh âm hàn đã vây quanh thân từ lúc nào rồi a.

"Chúng ta không còn thời gian nữa, Chủ Tịch, mời vào bên trong" Trình Ân ra hiệu cho y tá đi vào trước để chuẩn bị mọi thứ.

... ..

Trải qua mấy tiếng im lặng chờ đợi trong lo lắng hồi hộp, cuối cùng đèn phẫu thuật cũng tắt, Trình Ân và vài y tá mở cửa bước ra ngoài.

Mọi người đang ngồi nghỉ dưới đất liền đứng dậy, về mặt hết sức lo âu nhìn sắc mặt mệt mỏi của Trình Ân sau khi phẫu thuật.

"Bác sĩ, Nguyệt Nguyệt như thế nào rồi?" Lạc Tiểu Anh đỏ mắt cùng Triệu Bối Bối chạy đến trước mặt Trình Ân, nắm lấy tay áo anh, hỏi.

Trình Ân nhìn qua Lăng Chi Hiên, mà Lăng Chi Hiên cũng đang nhìn anh như chờ câu trả lời, thì anh bỗng nhiên như nghẹn lại, khó khăn nói thành lời: "Chủ Tịch, thật may là có thể cứu được Phu Nhân, nhưng..."

Ai nấy nghe xong câu đầu đầu như trút bỏ được gánh nặng trong lòng, riêng Lăng Chi Hiên lại đang nhủ mảy mò chờ đợi lời nói tiếp theo của Trình Ân, nghe từ "nhưng" anh lại có một dự cảm chẳng lành.

"Thật xin lỗi Chủ Tịch, tôi không thể giữ lại được cái thai trong bụng Phu Nhân" Trình Ân đập mạnh tay vào vách tường bên cạnh, nhắm mắt nhủ mảy lắc đầu.

Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh không nhịn được bật khóc nức nở, thì ra Nguyệt Nguyệt đã có thai... Tiểu Điền nhanh chóng ôm lấy Triệu Bối Bối, còn Ưông Tuấn Kiệt cũng không quan tâm nam nữ khác biệt mà kéo Lạc Tiểu Anh ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ vai cô như trấn an.

Có lẽ Lạc Tiểu Anh là người cảm thấy đau đớn nhất, bởi vì cứu cô mà Nguyệt Nguyệt mới bị xe tông phải, từ lúc đó đến giờ cô luôn cảm thấy canh cánh trong lòng vì chuyện này....

Còn Lăng Chi Hiên nghe xong như muốn lòng bùng nổ, anh trợn to mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Trình Ân, không thể thốt được lời nào, anh vừa nghe thấy cái gì vậy? Thai? Vợ yêu của anh có thai? Nguyệt Nguyệt có thai? Là đứa con đầu tiên của anh và vợ yêu.

"Cậu... cậu nói cái gì?" Lăng Chi Hiên như mắc nghẹn ngay cổ họng, anh không thể tin được nhìn Trình Ân: "Nguyệt Nguyệt có thai?"

"Chính xác là đã gần một tháng tuổi" Trình Ân nhắm mắt bất lực nói.

Gần một tháng? Chẳng lẽ là vào đêm vợ yêu bị tên khốn Lăng Trí Thanh bỏ thuốc, bởi vì lúc đó cả hai đã rơi vào mê loạn mà không chú ý gì đến ngày tháng nữa.... ..

Lăng Chi Hiên đột nhiên như chết lặng, nếu anh nghe không nhầm thì cậu ta vừa nói cái thai đã không giữ được? Đứa con đầu tiên của anh và vợ yêu đã không giữ được? Con của anh và vợ yêu đã không giữ được? Con của anh và vợ yêu... tiểu bảo bối của anh và vợ yêu....

"Bởi vì chiếc xe đã tông thẳng vào bụng Phu Nhân, đầu Phu Nhân đập vào kính xe nên đã trực tiếp ảnh hưởng đến bụng và đầu" Trình Ân thấy Lăng Chi Hiên đứng ngây dại ra tại chỗ, anh tiếp tục lên tiếng giải thích. "Nên tối nay có lẽ Phu Nhân vẫn sẽ còn hôn mê cho đến khi tan hết máu bầm trong đầu mới có thể tỉnh lại..."

Lăng Chi Hiên lúc bấy giờ về mặt chuyển từ ngây dại sang tối sầm lại, tay siết chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, đôi mắt thanh u thâm sâu lúc này đỏ ngầu hằn lên những tia máu, nghiến răng nói. "Cậu gọi Lãnh Thiên qua gặp tôi, tôi có chuyện cần cậu ta làm"

"Dạ, Chủ Tịch" Trình Ân nhỏ giọng cúi đầu vâng dạ, run rẩy không dám ngẩng đầu lên nhìn Lăng Chi Hiên.

Mà mọi người đứng xung quanh đó, ngoại trừ tiếng khóc thút thít của Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh, còn lại không ai dám lên tiếng nói thêm lời nào, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, nỗ lực thu nhỏ sự tồn tại của bản thân để tránh đi cái không khí lạnh lẽo âm hàn đến thấu xương mà đầy áp lực căng thẳng như đang phải đối đầu với một con quái vật rừng rợn nào đó a.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Trong căn phòng nhỏ được sơn màu trắng xám, ánh đèn mờ ảo từ cây đèn ngủ bên cạnh giường chiếu ra xung quanh, chỉ đủ để soi sáng một góc của căn phòng và chiếc giường bên cạnh.

Lăng Chi Hiên ngồi trầm ngâm bên cạnh giường, hai bàn tay to lớn áp áp đang giữ lấy bàn tay nhỏ bé của Dạ Nguyệt bên trong, chốc chốc anh lại cúi đầu hôn lên mu bàn tay của cô, rồi lại chăm chú nhìn cô không rời mắt.

Nếu như vợ yêu biết được tiểu bảo bối của cả hai không còn thì vợ yêu sẽ bị tổn thương đến như thế nào đây? Lăng Chi Hiên không khỏi cảm thấy tâm như bị ai bóp chặt lại...

Nhìn thấy đầu cô gái nhỏ quấn một tầng băng trắng, bên cạnh là máy móc hỗ trợ khác, đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền chưa từng mở ra lần nào, khuôn mặt hồng hào đáng yêu và đôi môi đỏ gò lại tái nhợt không có chút sức sống nào, Lăng Chi Hiên lại nhìn không được mà cảm thấy tâm như

bị ai đó bóp chặt lại lần nữa, rất đau rất đau...

Đúng lúc này, bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, cùng với tiếng nói quen thuộc của Dương Lãnh Thiên: "Chủ Tịch!"

"Vào đi" Lăng Chi Hiên vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt nhợt nhạt của Dạ Nguyệt, giọng anh như lạc đi trong cổ họng.

Cạch! Dương Lãnh Thiên, Linh Miêu, Tề Vĩ và Trình Ân nhẹ nhàng mở cửa đi vào, cả bốn nhìn thấy tình cảnh bên trong thì không khỏi thở dài buồn bã, hiện tại Trình Ân đã nói cho mọi người biết tình trạng của Dạ Nguyệt, ai cũng cảm thấy tiếc nuối đau lòng cho hai người...

Nếu đứa bé ra đời thì đó chính là đứa con đầu lòng của hai người, và cũng là Tiểu Chủ Tịch nhỏ của mọi người, mặc dù không biết đứa bé là trai hay gái, nhưng có thể chắc chắn một điều là đứa bé được sinh ra trong sự yêu thương và cưng chiều của tất cả mọi người trong trung tâm nghiên cứu, vậy mà...

Cả bốn người đang suy nghĩ mông lung thì đột nhiên nghe tiếng nói trầm ấm ôn nhu của người nào đó: "Theo như tôi nghe được thì có một tên ở siêu thị mini Z trên đường cao tốc, mặc dù chỉ là thông tin suy đoán nhưng tôi muốn các cậu điều tra về hắn ta cho tôi"

Mọi người đều trở mắt kinh ngạc nhìn nhau, bình thường Chủ Tịch nói chuyện với bọn họ không có chuyện "trầm ấm ôn nhu" như vậy đâu a....

"Như thế nào?" Lăng Chi Hiên nhíu mày xoay đầu nhìn cả bốn người đang mở to mắt ngây ra tại chỗ, giọng hơi cao lên một chút.

"Vâng, Chủ Tịch" Dương Lãnh Thiên là người phản ứng nhanh nhất, anh gật đầu vâng dạ.

Rồi cả bọn lại nhìn nhau trao đổi ánh mắt, sau đó lại cùng nhìn qua cô gái nhỏ nhắn trên giường đang nằm nhắm mắt yên tĩnh như đang ngủ, thì cũng đã gật gù hiểu ra vài phần, hóa ra bọn họ được hưởng nhờ một phần nhỏ "trầm ấm ôn nhu" dành cho Phu Nhân a.

"Chủ Tịch, xin anh đừng quá đau lòng, dù đứa bé không còn nhưng hai người còn trẻ, chờ đến lúc Phu Nhân khỏe lại thì vẫn có thể tiếp tục mang thai" Trình Ân thật không thể chịu được không khí yên ắng đến ghê rợn người như thế này nên anh tìm cách an ủi Lăng Chi Hiên, mà mỗi lời của anh nói đều là sự thật.

Lăng Chi Hiên lúc này mới chuyển tầm mắt về phía bốn người đang đứng bên đó: "Tôi biết, giờ mọi người có thể ra ngoài thực hiện nhiệm vụ được rồi"

Nhưng đột nhiên, bàn tay nhỏ nhắn của cô gái nhỏ nào đó nắm lấy bàn tay anh, Lăng Chi Hiên lập tức xoay đầu qua thì thấy Dạ Nguyệt đã mở to mắt nhìn anh: "Đứa bé nào không còn?"

"Nguyệt, em tỉnh rồi" Lăng Chi Hiên không che giấu vui sướng, anh siết chặt lấy bàn tay nhỏ của cô, mỉm cười dịu dàng nói.

Thật là chói mắt quá! Lần đầu tiên cả bọn được nhìn thấy nụ cười hết mực dịu dàng của vị đại ma vương đó, hôm nay nhất định phải đi mua vé số thế nào cũng giàu to nha... à quên thế giới loạn lạc thế này rồi còn ai mà quan tâm đến trúng số nữa đâu a...

Trình Ân lúc này mới nhanh chóng bước đến bên cạnh giường, kiểm tra sơ qua cho Dạ Nguyệt rồi anh gật gù: "Đã ổn định rồi, không có gì nguy hiểm nữa"

"Hiên, nói cho em biết, đứa bé nào không còn?" Dạ Nguyệt không quan tâm đến Trình Ân nói gì, không hiểu sao trong lòng cô cảm thấy rất đau khổ trống rỗng, giống như vừa mất đi thứ gì đó vô cùng quan trọng, tay cô bất giác sờ lên bụng mình,...

Không hiểu sao mà nước mắt cô lại bắt đầu lăn dài trên hai gò má, Dạ Nguyệt sờ tay lên gò má mình, ươn ướt... sao cô lại khóc như thế này?

Lăng Chi Hiên lập tức ngồi lên giường, nhắc bổng cô lên rồi ôm cả cơ thể cô vào trong lòng mình, siết chặt lấy cô, môi run run khó khăn thốt thành lời: "Xin lỗi bảo bối... anh đã không bảo vệ được em và con của chúng ta..."

Dạ Nguyệt trợn to mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đã áp sát vào mặt cô, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại giờ đây lại lộ vẻ mặt đau đớn thương tâm mà từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy...

Cô như ngây dại hỏi: "Em đã có thai?"

"Gần một tháng tuổi" Lăng Chi Hiên càng siết chặt lấy cô.

"Đó là vì sao Phu Nhân vẫn không thể tự chuẩn mạch ra được" Trình Ân nhỏ giọng phụ họa vào.

Nhưng Dạ Nguyệt dường như không còn nghe thấy gì nữa, cô bất giác ôm lấy bụng mình, cô đã có bánh bao nhỏ?

Cảm giác trống rỗng lại dần xâm chiếm, thứ quan trọng bên trong cô đã không còn tồn tại, Dạ Nguyệt bất chợt nắm lấy áo Lăng Chi Hiên, vừa trợn mắt sợ hãi vừa run rẩy nói: "Hiên, xin anh, nói với em cái thai vẫn còn, xin anh, nói với em con chúng ta vẫn còn..."

Lăng Chi Hiên vẫn siết chặt lấy cô... không nói gì, anh chỉ siết chặt lấy cô không buông..

Nước mắt lại tuôn trào ra không ngừng, Dạ Nguyệt tức giận nắm lấy áo anh vùng vẫy như điên dại: "Em không tin... em không tin... em không tin... tại sao anh lại không nói... em không tin... anh đang trêu ghẹo em đúng không... em không tin..."

Rồi cô lại bắt đầu gào khóc nức nở như đứa trẻ nhỏ: "Hiên, tại sao anh lại không nói con chúng ta vẫn còn... tại sao...?"

"Xin lỗi, anh đã không bảo vệ được hai mẹ con em..." Lăng Chi Hiên như mắc nghẹn ở cổ họng, anh chỉ biết ôm siết lấy Dạ Nguyệt trong lòng, nhìn cô khóc thương tâm đến như vậy, trái tim anh lại như vỡ vụn ra thành từng mảnh, chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân lại bất lực vô dụng đến như vậy.

Nếu như có thể, anh chỉ muốn thay cô chịu đựng tất cả tổn thương cùng thống khổ này, nếu như cô không vô tình nghe được thì anh thà để cô không biết gì đến chuyện này, anh muốn giấu cô đến suốt cuộc đời này, để cô không phải chịu đựng nỗi đau mất con như ngày hôm nay...

Tất cả đều đã quá muộn.

"Chủ Tịch, không thể để Phu Nhân như vậy được, cô ấy vẫn còn đang bị thương" Dương Lãnh Thiên đang đau lòng nhìn cảnh tượng thương tâm của hai người thì sực nhớ ra chuyện quan trọng này.

Trình Ân nghe vậy cũng lập tức hoàn hồn, anh nhanh chóng đi đến bên khay đựng dụng cụ đã để sẵn bên trong để phòng trường hợp khẩn cấp, lấy ra một ống tiêm, bơm thuốc từ bình nhỏ vào trong ống rồi xuyệt qua bên giường tiêm vào cơ thể Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt đang gào khóc như người điên trong lòng Lăng Chi Hiên, vừa được Trình Ân tiêm thuốc vào thì cô dần dần không còn khóc nháo nữa mà bắt đầu từ từ rơi vào tình trạng hôn mê như ban đầu.

"Thuốc này có ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy không?" Lăng Chi Hiên cố gắng kìm chế lại đau đớn trong lòng, khàn giọng hỏi.

"Nếu sử dụng lượng phù hợp và hạn chế thì sẽ không sao" Trình Ân nhỏ giọng nói.

Mà bên này, Linh Miêu nổi tiếng là mạnh mẽ sắt đá chưa từng khóc vì bất cứ chuyện gì, vậy mà bây giờ cô lại không kìm được nước mắt mà khóc thút thít trong ngực Tề Vĩ, cô dù sao cũng là phụ nữ nên có thể phần nào cảm nhận được nỗi đau đớn thống khổ của Phu Nhân...

Dù sau này hai người có thể sẽ có đứa con thứ hai thứ ba... nhưng đứa con này mãi mãi sẽ là một tiếc nuối hối hận không thể nào quên được của cả hai người... Nỗi đau đớn thống khổ ngày hôm nay, mãi mãi sẽ khắc sâu vào trong tận tâm can của cả hai người... mãi mãi không bao giờ quên.

... ..

Dạ Nguyệt ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, đôi mắt mông lung vô hồn nhìn vào khoảng không trắng xóa, đôi mắt sưng húp vẫn còn tuôn trào nước mắt không ngừng.

Lăng Chi Hiên ngồi ôm cô trong lòng, dù ai có khuyên can như thế nào nhưng anh vẫn không có ý định buông cô ra, cả hai người cứ như vậy hàng giờ liền khiến cho tất cả mọi người đều lo lắng không yên, cứ chốc chốc lại có người mở cửa vào canh chừng hai người, nhất là Tiểu Anh và Ưng Tuấn Kiệt, hai người xuyên suốt vào phòng túc trực bên cạnh cả hai, không dám rời mắt một giây nào.

"Bảo bối, xin em đừng im lặng mãi như thế có được hay không, nói gì với anh đi, bảo bối..." Lăng Chi Hiên không nhận được thì thầm vào tai cô, như nài nỉ van xin cô.

"Bảo bối, là do anh không bảo vệ được em và con, xin em hãy cứ trách mắng anh đi, xin em đừng im lặng như vậy nữa, xin em... đừng đẩy anh ra khỏi cuộc đời em... đừng đẩy anh ra khỏi nỗi đau của em" Lăng Chi Hiên vùi đầu vào đầu vào trong hõm cổ của cô, thống khổ ni non, thà cô là hết mắng chửi anh cũng không sao, anh chỉ sợ... cô cứ mãi ngơ ngẩn ngẩn như thế này...

"Nguyệt Nguyệt, là lỗi của em, xin chị hãy chửi mắng em đi, nếu không vì em... huhuhu" Lạc Tiểu Anh đi đến bên cạnh giường, cúi đầu vừa khóc òa vừa thương tâm nói, nếu không phải vì cứu cô thì Nguyệt Nguyệt sẽ không phải đối diện với tình cảnh đau lòng như thế này.

Ưng Tuấn Kiệt đứng phía sau cũng không thể nói được lời nào, chỉ có thể đau lòng cắn răng, nhắm mắt bất lực.

"Tất cả là lỗi của em, em đã không biết cách bảo vệ người khác cũng như bản thân mình, em đã hại chết con của chúng ta..." Dạ Nguyệt lúc này mới đột nhiên run run nói, rồi cô xoay đầu qua ôm chặt lấy Lăng Chi Hiên, siết chặt lấy áo anh khóc nức nở. "Tất cả là lỗi của em, em đã hại chết con của chúng ta"

Cô vẫn không hối hận vì đã cứu Tiểu Anh, cô chỉ hối hận vì mình không đủ bản lĩnh đủ mạnh mẽ để cứu người khác, làm liên lụy đến cả đứa con chưa chào đời của cô và anh, ngay trong tình huống nguy cấp đó, cô đã không đủ bình tĩnh để nghĩ ra cách khác để giúp Tiểu Anh mà cô chỉ biết đâm đầu vô ích, khiến cho tất cả mọi người đều đau đớn thống khổ tự trách bản thân mình vì cô, vì một đứa ngu ngốc như cô.

"Bảo bối, cuối cùng em cũng chịu lên tiếng" Lăng Chi Hiên không nhận được vui mừng nói, nếu như vợ yêu cứ tiếp tục im lặng như vậy, thì có thể

sẽ bị trầm cảm, nặng hơn nữa là cả đời sẽ không bao giờ tỉnh táo được nữa.

"Hiên, là do em quá yếu đuối, không thể bảo vệ được những thứ quan trọng của mình" Dạ Nguyệt tự đâm vào trong ngực mình, vào đầu của mình, tự trách bản thân mình quá yếu quá kém cỏi.

Lăng Chi Hiên sợ hãi giữ chặt lấy tay Dạ Nguyệt, vết thương của vợ yêu vẫn chưa hồi phục, nếu quá kích động có thể sẽ chuyển xấu bất cứ lúc nào, anh vươn tay vuốt ve đầu cô, ní non vào tai cô: "Ngoan, bảo bối, xin em đừng kích động, sẽ ảnh hưởng đến vết thương, có đánh thì hãy đánh anh, có muốn hành hạ thì hãy cứ hành hạ anh, đừng tự làm tổn thương mình nữa, anh không thể chịu được khi nhìn thấy em cứ hành hạ bản thân mình như thế này"

Dạ Nguyệt lúc này mới trầm ngâm ngẫm đầu nhìn người đàn ông tuyệt mỹ giờ phút này vẫn mang khuôn mặt đau đớn thống khổ như khi cô vừa tỉnh dậy, cô chợt nhận ra anh đã như vậy kể từ khi cô tỉnh dậy... "Hiên... anh vì sao lại muốn ở bên cạnh em? Vì sao anh lại chọn một đứa tâm thường yếu đuối như em?"

"Vì anh không thể không có em ở bên cạnh, anh sẽ phát điên lên nếu không có em ở bên cạnh, em còn không hiểu sao?" Lăng Chi Hiên ôm lấy hai gò má của cô, áp trán vào trán cô, cạ mũi vào mũi cô, đôi mắt đen thanh u sâu thẳm dịu dàng nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng thì thầm "Con sau này chúng ta sẽ có nhưng anh không thể không có em, nên xin em hãy vì anh, đừng tiếp tục hành hạ trách mắng bản thân mình nữa... hãy vì anh có được hay không?"

Dạ Nguyệt trầm ngâm nhìn vào mắt anh, thấy trong mắt anh chỉ chất chứa duy nhất là thâm tình dành cho cô, tình yêu của anh quá sâu nặng chấp nhất, làm cho cô hết lần này đến lần khác trầm luân trong đó, không thể thoát ra được, cũng không thể dứt bỏ được.

Lăng Chi Hiên bất giác nhìn thấy đôi mắt của Dạ Nguyệt đã có hồn trở lại, giống như sau cơn mưa, lại càng trở nên lấp lánh trong suốt, cứ như cô đã chịu lắng nghe những lời anh đã nói.

"Hon nữa bảo bối, nếu em muốn có tiểu bảo bối đến như vậy thì anh hứa với em sau khi em hồi phục sức khỏe anh sẽ cố gắng cày cuốc thêm gấp đôi được không?" Lăng Chi Hiên cảm giác vợ yêu đã thả lỏng bản thân rất nhiều, anh mới tiếp tục an ủi vợ yêu. "Anh nhất định sẽ cố gắng hết mình để tiểu bảo bối có thể làm con của chúng ta lần nữa, nha"

Dạ Nguyệt: "... " từ nhà phát ra từ miệng anh nghe có vẻ ngây thơ, mà... cô chỉ mới vừa cảm động không được bao lâu a....

Phụt! Ưông Tuấn Kiệt, Dương Lãnh Thiên và Tề Vĩ lúc này đột nhiên bật cười khiến cho cả ba người còn lại trong phòng đều xoay đầu lại nhìn bọn họ.

"Cười cái gì?" Lăng Chi Hiên lúc này mới để ý trong phòng xuất hiện thêm hai tên phiến toái thích nhòm ngó tò mò vào đời tư của người khác.

Dương Lãnh Thiên và Tề Vĩ liền cố gắng nhịn cười, còn Ưông Tuấn Kiệt vẫn cười ha hả không để ý đến mặt mũi của người nào đó, cơ mà người nào đó mặt dày lắm không cần phải để ý đến mặt mũi làm cái gì đâu a.

"Nguyệt Nguyệt, em xin lỗi chị nhiều lắm" Lạc Tiểu Anh lại cúi đầu nhỏ giọng nói như muỗi kêu.

Dạ Nguyệt nghe xong liền nghiêm mặt lại: "Tiểu Anh..."

Nhưng cô chưa nói cái gì thì Ưông Tuấn Kiệt đã nhanh chóng lên tiếng: "Chị dâu của tôi ơi, cô ấy đã luôn đau khổ ray rứt trong lòng vì chuyện này"

Dạ Nguyệt nhướn mày lên nhìn Ưông Tuấn Kiệt, chị dâu của tôi ư? cái thể loại gì đây? Mà thật không nhìn ra bạn nhỏ Ưông Tuấn Kiệt lại biết thương hương tiếc ngọc đến như vậy.

Nhưng cô mới không thêm để ý đến a, cô nhìn Lạc Tiểu Anh, nói: "Nga, Tiểu Anh, em lại nói xin lỗi với người đã cứu mình sao?"

"Em..." Lạc Tiểu Anh hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn Dạ Nguyệt, lại thấy Dạ Nguyệt đang mỉm cười nhìn mình, cô bất ngờ đến nỗi không nhịn được bật khóc nức nở, nước mắt lại tuôn ra như mưa, cứ như đang trút hết gánh nặng cùng nỗi lòng ray rứt dồn nén bấy lâu của mình.

Dạ Nguyệt mặc dù rất muốn ngồi dậy để ôm Tiểu Anh nhưng vì vết thương khắp người nên cô không thể ngồi dậy được, đành phải ảo não nói: "Lãnh Thiên à, anh có thể nào ôm lấy cô em gái nhỏ này để vuốt ve an ủi dùm em được không? Em cảm ơn anh trước luôn a"

Ưông Tuấn Kiệt nghe xong muốn sặc nước miếng, không thể thốt lên lời nào, ai bảo vợ của hắn ta dễ ức hiếp, chắc chỉ có tên đó mới có thể ức hiếp được vợ của mình thôi a.

Và như vậy, Dương Lãnh Thiên đột nhiên cảm giác như có sát khí đang bắn về phía mình, anh dờ khóc dờ cười, trâu bò đá nhau lại dính tới con bê đang ngoan ngoãn gặm cỏ là có làm sao hả?

"Em không sao a" Lạc Tiểu Anh xua xua tay, vừa nấc cụt vừa chùi nước mắt nước mũi rồi với khuôn mặt tèm lem như mèo nhỏ, cô mỉm cười với Dạ Nguyệt: "Nguyệt Nguyệt, cảm ơn chị rất nhiều!"

Sau đó Lạc Tiểu Anh còn quay qua nói thêm với Lăng Chi Hiên: "Đại ca, anh nhất định phải mang bánh bao nhỏ trở lại thế giới này càng sớm càng tốt nha, tốt nhất là có thêm thật nhiều bánh bao nhỏ luôn nha"

Dạ Nguyệt: "..."

Phụt ha ha ha ha ha..... cả ba tên kia lại không hện mà cùng bật cười thật lớn, không thể nào nhịn được, nhịn nữa thế nào cũng hại thân, vẫn là không nên nhịn ha ha ha...

"Lạc Tiểu Anh, em về một nhà với tên này được rồi đó a" Dạ Nguyệt tức giận chỉ chỉ về phía Ưng Tuấn Kiệt đang cười đến bò lết trên ghế salon bên kia.

"Bảo bối, đừng kích động, em còn đang bị thương" Lăng Chi Hiên mặc dù cũng rất muốn cười nhưng anh kìm chế giỏi hơn ba tên kia, anh xoa xoa lưng để an ủi vợ yêu.

Lạc Tiểu Anh theo tâm trạng của mọi người lại được trút bỏ gánh nặng trong lòng, cô thật tâm mỉm cười vui vẻ cùng mọi người.

"Cảm ơn em, bảo bối!" Lăng Chi Hiên thừa cơ hội lúc mấy tên kia đang lo cười mất tập trung, anh thì thầm vào tai Dạ Nguyệt.

"Vì chuyện gì?" Dạ Nguyệt khó hiểu ngẩn đầu nhỏ nhìn anh.

"Vì anh, vì con, vì những người quan trọng còn đang ở bên cạnh em" Lăng Chi Hiên hôn vào trán cô. "Vì em đã không từ bỏ"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chương 88

"Nguyệt..."

"Nguyệt... tỉnh... Nguyệt..."

"Bảo bối... tỉnh dậy..."

Dạ Nguyệt giật mình mở mắt, mồ hôi chảy dài từ trán xuống hai bên thái dương của cô, hơi thở gấp rút, tim đập nhanh đến nỗi ngay cả Lăng Chi Hiên đang nằm bên cạnh cũng có thể cảm nhận được nhịp tim hỗn loạn của cô.

"Bảo bối, em mơ thấy ác mộng hử?" Lăng Chi Hiên lo lắng nhìn vợ yêu, vươn tay vuốt mồ hôi trên trán cô, rồi anh ngồi dậy kiểm tra một lượt các vết thương của cô, lúc này vợ yêu quơ tay múa chân nên anh sợ ảnh hưởng đến vết thương của vợ yêu.

Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, cô xoay người dán sát vào trong lồng ngực anh, chôn đầu nhỏ trong ngực anh, run run nói: "Em mơ thấy một bé trai đứng vẫy tay với chúng ta, em đuổi theo nhưng càng lúc khoảng cách ngày càng xa, cho đến khi em không còn nhìn thấy hình dáng nhỏ bé đó nữa..."

Nói đến đây, Dạ Nguyệt càng vui đầu vào trong ngực Lăng Chi Hiên, anh chợt nhận ra có một dòng nước nóng ẩm ướt đang rơi trên ngực anh, cơ thể nhỏ nhắn của cô nhẹ nhẹ run rẩy.

Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt vào lòng, vỗ về nhẹ nhàng vào lưng cô, một tay ôm lấy đầu nhỏ của cô, ánh mắt của anh di chuyển đến một bình nhỏ bằng gốm sứ tinh xảo được đặt cẩn thận phía trên kệ dài cạnh tường trong góc phòng, bên trong bình không cần nói cũng có thể đoán được là gì: "Bảo bối, con chỉ tạm xa chúng ta thôi, anh tin một ngày không xa chúng ta và con nhất định sẽ gặp lại nhau"

Anh biết vợ yêu của anh đã chấp nhận việc đó, cố gắng mỉm cười để cho mọi người xung quanh yên lòng, nhưng chấp nhận không có nghĩa là không buồn, không đau lòng...

Mấy đêm liền kể từ khi sự việc đó xảy ra, vợ yêu của anh đều âm thầm khóc trong ngực anh như thế này, có lẽ chỉ có anh là người duy nhất có thể thấu hiểu được cảm giác đau đớn thống khổ của vợ yêu lúc này... dù như vậy anh vẫn rất đau lòng khi nhìn thấy vợ yêu như vậy.

"Em... em xin lỗi..." Dạ Nguyệt nấc cụt nói, cô lại vội vàng vàng lau đi nước mắt nước mũi.

Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô, rồi anh nhẹ nhàng chùi nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt cô, động tác cực kỳ dịu dàng nhẹ nhàng cứ như đang nâng niu một loại bảo vật dễ vỡ trong tay: "Sao em lại xin lỗi?"

"Vi em lại khóc như vậy a" Dạ Nguyệt giữ lấy tay anh, cọ cọ gò má vào lòng bàn tay anh như mèo nhỏ đang làm nũng. "Em thật sự đã chấp nhận được chuyện đó, chỉ là..."

"Anh biết" Lăng Chi Hiên cung chiều hôn lên trán vợ yêu, rồi anh hôn dọc xuống sống mũi cô, di chuyển xuống dưới ăn miếng nhỏ của cô, mút mút gặm gặm một chút đến khi cảm thấy thỏa mãn mới rời ra: "Em có thể tùy ý khóc với anh nhưng hứa với anh là không được hành động quá khích tự làm mình bị thương có được hay không?"

Muốn để vợ yêu bớt thương tâm thống khổ có lẽ anh chỉ có thể trông chờ vào thời gian, thời gian là liều thuốc tốt nhất giúp cho con người ta nguôi ngoai, cả anh và vợ yêu đều cần thời gian để xoa dịu vết thương đã hằn sâu trong lòng này.

Dạ Nguyệt gật đầu, nếu như ngày hôm đó cô không chân chính nhìn thấy nỗi đau thống khổ trong mắt anh, có lẽ đến bây giờ cô vẫn không thể tỉnh táo được, bởi vì cô nhận ra không chỉ riêng một mình cô đau khổ, mà anh cũng đau lòng không kém gì cô.

"Ngoan" Lăng Chi Hiên mỉm cười, anh chống tay xuống gối nằm nghiêng một bên, một tay vỗ nhẹ vào lưng Dạ Nguyệt: "Trời vẫn còn khuya, em ngủ thêm nữa đi"

"Hiên, anh có thể đặt tên cho con được không?" Dạ Nguyệt bất chợt ngẩng đầu nhỏ nhìn anh, cô và anh đã quyết định sẽ mang di hài của con trở về thế giới của hai người rồi mới an táng, dù chưa được một tháng tuổi nhưng vẫn nhất định phải có một cái tên, cũng như xác định một thân phận, một nơi để trở về, mà người ta hay gọi là nhà.

"Bây giờ em mới nghĩ đến chuyện này?" Lăng Chi Hiên búng vào trán Dạ Nguyệt, buồn cười nói. "Anh đã chuẩn bị cho con một cái tên, dù không biết con là gái hay trai, đều đã được quyết định là Lăng Hoài, Hoài trong hoài niệm, mãi mãi nhớ, không bao giờ quên"

Dạ Nguyệt nghe xong liền đỏ mặt, cô úp mặt vào trong lồng ngực cứng rắn của anh, còn không quên đắm đắm vào trong ngực anh, không biết là đang cảm động hay đang trách móc anh, có thể đặt một cái tên làm cho đáy lòng cô run rẩy muốn vỡ òa như thế này.

"Bảo bối, Trình Ân nói em phải nghỉ ngơi một tháng mới có thể hồi phục hoàn toàn, nên em phải ngoan ngoãn mau chóng đi ngủ có biết không?" Lăng Chi Hiên cười cười tiếp tục vỗ vỗ nhẹ vào lưng vợ yêu, giọng điệu trầm ấm dịu dàng. "Hơn nữa em phải hồi phục hoàn toàn thì chúng ta mới có thể tạo ra tiểu bảo bối được"

Dạ Nguyệt: "..."

"Nếu anh muốn có tiểu bánh bao như vậy, thì anh có thể cùng người khác tạo cũng được mà, đâu nhất thiết phải chờ em một tháng a" Dạ Nguyệt nhanh miệng nói đùa, nhưng nói xong cô mới bắt đầu cảm thấy hối hận vì cái miệng đi trước cái não của mình... vì đối với người nào đó thì chuyện này không thể đùa được...

"Em thật sự muốn anh ôm người khác?" Lăng Chi Hiên tất nhiên liền không nhịn được hỏi, đáy mắt anh lóe lên tia nguy hiểm.

"Không... em đùa thôi... tất nhiên em nói đùa thôi a... có người phụ nữ nào lại muốn chồng mình lên giường với người khác đâu a..." Dạ Nguyệt dờ khóc dờ cười cúi đầu nhỏ không dám nhìn anh, xua xua tay nói, bình thường vị đại ca này cũng rất thích đùa dai, còn thường xuyên trêu ghẹo cô, vậy mà khi cô nói đùa lại bắt đầu muốn trừng phạt cô nha.

Nhưng bạn nhỏ Dạ Nguyệt à, người ta chỉ chọc ghẹo chuyện của hai người thôi, còn bạn nhỏ lại đem chọc người ta với người khác, đừng quên người ta bị mắc bệnh khiết phích đó a.

Nhìn lại người nào đó, Dạ Nguyệt biết chỉ một lời của anh thôi thì có biết bao nhiêu là phụ nữ muốn lao vào trong vòng tay anh, muốn sinh con đẻ cái cho anh, cho dù chỉ là "bốn một chín" cũng muốn đắm đầu vào như con thiêu thân chứ nói gì đến sinh con.

Dạ Nguyệt nói xong vẫn không thấy ai đó có phản ứng, cô mới dè chừng từ từ ngẩng đầu lên muốn nhìn xem phản ứng của anh thì lại mở to mắt ngạc nhiên, vì anh đã nhắm mắt ngủ từ lúc nào.

Cô đỏ mặt hời hợt, sao hôm nay vị đại ca này lại "hiên" đến như vậy a?

Nằm mở to mắt nhìn anh một lúc, cảm thụ hơi thở đều đều nóng ấm quen thuộc của anh, Dạ Nguyệt mới thật sự tin anh đã ngủ rồi, lúc này cô mới thở phào một hơi, chôn đầu trong ngực anh, nhẹ nhõm cùng với anh đi vào giấc ngủ.

Vậy mà đến khi Dạ Nguyệt chìm vào giấc ngủ sâu, Lăng Chi Hiên mới mở mắt ra, mà ánh mắt của anh đã dâng trào dục vọng khác thường... khi vợ yêu nói câu đó, anh rất muốn đè vợ yêu xuống dưới thân để trừng phạt vợ yêu một trận nên thân... nếu như vợ yêu không đang bị thương.

"Ghi sổ, sẽ tính với em sau" Lăng Chi Hiên giọng khàn khàn nói, luồn tay vào trong áo cô để vuốt ve vết sẹo phía sau lưng cô.

Mỗi lần nghĩ đến vết sẹo này là anh lại nhớ đến sự việc xảy ra ngày hôm đó, bây giờ trên bụng và đầu vợ yêu lại có thêm hai vết sẹo nữa, giống như là con dao cùn xoáy sâu vào tim anh mỗi khi anh nhìn thấy, bởi vì đó là bằng chứng cho việc anh đã không bảo vệ vợ yêu thật tốt như lời anh đã từng nói.

"Nếu có thể anh chỉ muốn mãi giữ em trong lòng kính để em không phải chịu những thương tổn như thế này nữa..."

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Quay lại buổi tối hôm đó.

Trước khi đi trở vào thành phố, bọn họ đã xác định các điểm trú ẩn của Chính Phủ được phát lên tivi cùng những tần số khác nhau, theo đó ở thành phố Z có hai điểm trú ẩn nên vì vậy mà bọn họ đã chia ra làm bốn nhóm.

Nhóm thứ nhất gồm có Chú Lý, Đại Hoa, ba mẹ của Ngọc Bảo, nhóm này sẽ trở về trạm dừng chân trên đường cao tốc để tìm Ngọc Bảo và Đại Thành. Kế hoạch là một người sẽ lái một chiếc xe riêng biệt, dùng âm thanh và ánh sáng từ ngọn đèn lấp hai bên phía sau xe để thu hút đám zombie chạy dọc theo đường cao tốc tránh xa trạm dừng chân, những người còn lại sẽ truy tìm tung tích của hai người xung quanh khu vực đó.

Nhóm thứ hai gồm có Chú Phát, A Tứ và gia đình bốn người, kế hoạch là khởi động lại nguồn điện của ba quảng trường Trung Tâm tại Cục điện lực của thành phố Z, bởi vì nguồn điện và hiệu chỉnh âm thanh ánh sáng của ba quảng trường đều là do bên Cục điện lực của thành phố quản lý và điều hành.

Cục điện lực lại nằm gần đường cao tốc ở đầu bên kia thành phố, có một đường cao tốc nằm ngoài rìa bao xung quanh thành phố, nối các đường cao tốc lại với nhau thành một tuyến đường, để hạn chế cho những ai muốn đi ngang mà không ghé lại thành phố, cho nên vào thời điểm này nó đóng một vai trò rất lớn cho kế hoạch này.

Thật may mắn là hai người đàn ông của gia đình bốn người vốn dĩ làm bên ngành có liên quan đến điện lực, đối với vấn đề máy móc này họ có thể thử tái khởi động, chú Phát và A Tứ đảm nhiệm vai trò hỗ trợ và bảo vệ, tất nhiên là do họ bốc trúng thăm bên nhóm này thôi a.

Nhóm thứ ba là nhóm của Thành Đông, gồm có Thành Đông, Lưu Ánh Nhật, Hà Tiểu Y, A Ngũ, Lôi Công và A Sáng. Nhóm còn lại là nhóm của Lăng Chi Hiên.

Hai nhóm này nhiệm vụ chủ yếu là đến hai điểm tập trung trú ẩn của Chính Phủ, theo như tên họ của những người mà những người khác muốn tìm kiếm để xác định người thân của bọn họ.

Nhóm của Thành Đông sau khi vào thành phố thì liền theo bản đồ mà tiến đến địa điểm đã đánh dấu từ trước, bọn họ có chút khó khăn hơn bên nhóm Lăng Chi Hiên vì bị một bầy khoảng mười mấy con zombie bám theo.

Địa điểm mà bọn họ phải đi đến là Tòa Thị Chính của Thành Phố Z, bên ngoài Tòa Thị Chính là một hàng rào sắt chắc chắn bao xung quanh, có thể nói bây giờ hàng rào này đã trở thành một bức tường kiên cố để ngăn không cho bọn zombie xông vào đây.

Ngoài ra phía bên trong hàng rào, còn có một bức tường bằng gỗ dày bao bọc xung quanh, ngoại trừ chức năng giúp hàng rào gia tăng kiên cố còn được dùng để che mắt bọn zombie ở phía bên ngoài, để bọn chúng không thể nhìn thấy những người đang sống ở bên trong.

Những nơi trú ẩn như vậy còn đặc biệt an toàn bởi được sự bảo vệ của quân đội quốc gia, bọn họ thiết lập thành lực lượng chính để canh gác và bảo vệ những người còn sống sót bên trong, chờ đến ngày liên lạc được với phía Chính Phủ để xác định hành động tiếp theo.

.....

“gru... gru...”

Đám zombie bu xung quanh một chiếc xe đã được phủ một tấm vải lớn màu đen tuyền, bọn chúng gào gú bò trườn lên chiếc xe làm chiếc xe lung lay liên tục, cố gắng đâm đầu vào cửa kính xe thông qua tấm vải với hy vọng sẽ tìm thấy được những thứ có thể làm thỏa mãn cơn đói khát của mình.

“Bọn chúng bám dai như đũa a” Hà Tiểu Y nghe tiếng đập cửa kính xe không khỏi nhủ mầy, bọn họ có sáu người, bên ngoài là mười mấy con zombie, như vậy mỗi người phải giải quyết từ hai con trở lên, chắc là không có vấn đề gì, bây giờ quan trọng là địa điểm trú ẩn này có còn hay không thôi a...

“Đông, anh có thấy bên trong Tòa Thị Chính có người không a?” Lưu Ánh Nhật ngồi kế bên hỏi.

Thành Đông quan sát cánh cổng lớn của Tòa Thị Chính, anh giữ vị trí tay lái nên có thể nhìn thấy được phía trước qua tấm kính còn hở ra một chút trước mặt: “Bị cánh cổng lớn với những bức tường bằng gỗ che khuất nên anh không thể xác định được bên trong có người hay không”

Lưu Ánh Nhật nghiêng người về phía Thành Đông, quan sát khoảng không phía trên Tòa Thị Chính, cô chắc lưỡi: “Cũng không thấy một chút ánh sáng nào lọt lên phía trên, hoàn toàn là một khoảng không tối đen như mực”

“Vậy chúng ta có xuống hay không?” A Sáng ngồi ở hàng ghế cuối cùng với Hà Tiểu Y lo lắng hỏi, anh ta không ngừng quay đầu sang mọi hướng để cảnh giác đám zombie bên ngoài.

“Hay là chúng ta về đi, theo như tôi thấy thì tình hình không khả quan cho lắm” Lôi Công ngồi ở hàng ghế thứ hai cùng với A Ngũ, mặt mũi xanh lét, cơ thể run lên bần bật nói, chỉ cần anh ta nghĩ đến đám zombie bên ngoài có thể phá cửa kính xe mà lao vào bất cứ lúc nào thì anh ta không thể kìm chế được cơ thể.

Lưu Ánh Nhật liếc nhìn hai người đàn ông cao lớn bên dưới, một người thì lo lắng đứng ngồi không yên, còn một người mặt đã xanh như lá cây, cơ thể không ngừng sợ hãi run lên, cô chỉ biết thở dài lắc đầu, không còn lời nào để nói.

“Đến nhà người khác thì tất nhiên chúng ta phải gõ cửa nhà chào hỏi mới phải đạo” lúc này Lưu Ánh Nhật mới quay sang Thành Đông, cười cười nhún nhún lông mày lên với anh.

Thành Đông buồn cười vờ tay sang cung chiều véo má cô, anh cũng đồng ý với Ánh Nhật, nếu không vào bên trong thì làm sao biết bên trong có báu vật hay không a?

“Ai theo tôi xuống xe?” Thành Đông quay đầu xuống nhìn bốn người còn lại, anh là trưởng nhóm, nên anh sẽ là người đưa ra quyết định cuối cùng dựa theo biểu quyết của tất cả mọi người.

Lưu Ánh Nhật, Hà Tiểu Y và A Ngũ đưa tay lên không ngần ngại, đã đi đến bước này thì quay đầu chẳng phải đã quá trễ rồi sao?

Bên ngoài, bọn zombie vẫn không ngừng đâm đầu, bò trườn trên chiếc xe khiến chiếc xe càng lúc càng rung lắc dữ dội, việc quyết định sẽ phải thật nhanh chóng để không lãng phí bất cứ giây phút nào.

Cánh cửa xe đột nhiên bật mở thật mạnh, hắt văng một con zombie đang cào cào vào tấm vải đen bên phía hông của xe, mọi người từ trên xe lao nhanh ra ngoài từ tấm vải đen, bắt đầu trận chiến với đám zombie hung hãn phía bên ngoài.

Thành Đông vác cây búa to chuyên dụng của những người chuyên sửa chữa đường ống dẫn nước cho các khu chung cư hoặc căn hộ, anh là người xuống xe sau cùng, vừa bước xuống thì lập tức có hai con zombie từ trên nóc xe lao nhanh về phía anh.

“Đông, cẩn thận đó” Lưu Ánh Nhật đang ra sức dùng gậy bóng chày bằng sắt đánh vào đầu một con zombie đến khi đầu của nó nát bét, não và máu đen văng ra tung tóe khắp mọi nơi.

Thành Đông vừa kịp lúc nhích người sang một bên tránh chỗ hai con zombie nhào xuống, rồi anh quơ búa đập một phát cực mạnh vào đầu một con zombie khiến nó văng cả não và máu đen, nằm sùi lơ trên nền đất.

Con còn lại ngã nhào xuống nền đất vì lúc phóng từ trên xe xuống nó đứng không vững, nhưng nó vẫn cố gắng vừa đứng dậy vừa lao về phía Thành Đông, không cần phải nói nhiều, anh lại vung búa lên lần nữa, thêm một con zombie tiêu tưng.

Thành Đông lập tức qua chỗ Lưu Ánh Nhật mà tiếp cô một tay, vì bên chỗ cô có đến hai ba con khác đang nhào đến.

Bên này, Hà Tiểu Y vừa đâm xuyên con dao được gắn chặt lên cây gậy dài giống với vũ khí của Lạc Tiểu Anh lên đầu một con zombie thì bất ngờ một con zombie khác đã nhào đến cô mà cô vẫn chưa kịp rút con dao ra khỏi đầu con zombie kia.

Hà Tiểu Y mở to mắt kinh hãi nhìn con zombie nam to lớn miệng đầy máu đen, một bên mặt nó bị cắn xé đến không còn miếng thịt nào, mắt đỏ ngầu điên cuồng lao về phía mình, cô nhất thời hoảng hốt lui về phía sau mà không biết phải làm gì vì mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng mấy giây ngắn ngủi thì cô lại vướng phải một cái gì đó mà té bật ngã xuống đất, con zombie đã nhào được lên người cô.

“GRAO....GRU....GRAO....GRAO....” con zombie gào rú càng lớn hơn nữa, la hét giống như đang vui mừng vì đã tóm được một miếng mồi ngon.

Trong cơn hoảng loạn, Hà Tiểu Y cũng đã kịp thời cong chân lên chèn giữa cơ thể cô và con zombie trước khi nó đè lên người cô với hy vọng có thể đập nó sang một bên, nhưng vì con zombie thuộc loại to con vạm vỡ nên cứ vùng vẫy mãi mà cô vẫn không đập ra được, hai tay cô còn phải đẩy mạnh hai bên vai nó để cho nó không thể cúi đầu cắn trúng cô.

Đúng lúc này, một cây dây dài từ phía trên đặt mạnh vào ngay hõm cổ con zombie rồi kéo mạnh nó ra khỏi người Hà Tiểu Y, con zombie bị kéo cổ khiến đầu nó ngẩng lên cao, vờ vờ tay vào khoảng không, rồi nó bị quăng sang một bên.

A Ngũ nhanh chóng rút dao găm ra, trước khi con zombie có thể đứng dậy thì anh đã đâm một nhát vào đầu nó rất chính xác cùng chuyên nghiệp.

Hà Tiểu Y vẫn còn ngồi dưới đất, chân cô vẫn còn run, trái tim cô vẫn còn đập thật nhanh vì nguy hiểm vừa rồi, cô cố gắng bình ổn lại hơi thở mới có thể nói thành lời: “Cảm ơn anh”

A Ngũ không nói gì, về mặt anh vẫn trầm ổn như không, anh chỉ vờ tay về phía trước mặt Hà Tiểu Y với ý định giúp cô đứng dậy.

Hà Tiểu Y cố gắng nặn ra một nụ cười vào lúc đang hoảng sợ như thế này, đặt tay lên tay anh, cô vừa để tay vào thì một lực kéo không mạnh cũng không nhẹ nhanh chóng kéo cô đứng dậy, nhưng cô lại bất ngờ ngã vào trong lồng ngực ấm áp của A Ngũ.

“Chân em bị trật?” giọng nói trầm ấm vang lên phía trên đỉnh đầu Hà Tiểu Y.

Không hiểu sao mà khuôn mặt trắng nõn thanh tú của cô lại nổi lên một rặng mây đỏ, Hà Tiểu Y gật nhẹ đầu, nhỏ giọng nói: “Chắc lúc này vương phải bật thêm nên bị trật chân” cô lúc này mới bắt đầu cảm thấy chân đau nhói a.

A Ngũ lại đỡ cô ngồi xuống, anh xoay người nhìn ngó xung quanh xem mọi người phía bên kia đã giải quyết xong đám zombie còn lại chưa, nhưng anh vẫn che chắn cho Hà Tiểu Y để phòng có con zombie nào đó lại xuất hiện.

Hà Tiểu Y nhìn về phía trước mặt để cảnh giác xem còn con zombie nào khác hay không thì cô thấy ngoại trừ hai con zombie mới vừa nãy tấn công cô, đã có ba bốn con zombie khác nằm chết ở phía trước, tất cả đều chết bởi một nhát dao chí mạng đâm vào não, có lẽ anh đã nhanh chóng giải quyết hết bọn chúng để chạy sang giúp cô.

Lúc này, Hà Tiểu Y mới ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt nghiêng của A Ngũ, anh tuy không phải thuộc dạng đàn ông anh tuấn phi phàm nhưng có thể nói ngũ quan của anh cân đối hài hòa theo kiểu góc cạnh cương trực, có thể nhìn ra được anh là một quân nhân đã vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, cũng thuộc loại trưởng thành từng trải hơn những người mà cô đã từng gặp qua trước đây, tất nhiên phạm vi là những người đàn ông mà cô đã từng tiếp xúc qua, không tính Lăng Chi Hiên và Thành Đồng.

A Ngũ quan sát một lúc, anh bỗng nhiên ngồi xuống trước mặt Hà Tiểu Y: “Lên đây”

Hà Tiểu Y ngó người ra: “Lên đâu?”

“Lên lưng tôi, tôi đỡ em” A Ngũ không nhiều lời cũng không câu nệ tiểu tiết, anh vốn dĩ thẳng tính nên nghĩ gì là làm đó.

“Vậy... làm phiền anh...” Hà Tiểu Y biết hiện tại cô bị trật chân, nếu cô còn ngại ngùng gì đó thì sẽ làm ảnh hưởng đến mọi người, nên cô không khách sáo để cho A Ngũ đỡ cô, hơn nữa... cô đột nhiên muốn cảm nhận lại nhiệt độ ấm áp của anh một lần nữa...

Hà Tiểu Y nằm lên bờ lưng rộng của A Ngũ, hai tay vịn lấy hai vai rắn chắc của anh, thấy cô đã chuẩn bị sẵn sàng, anh mới vươn tay ôm lấy hai bên chân cô rồi đứng dậy.

Cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ cơ thể cao lớn rắn chắc đó, Hà Tiểu Y đột nhiên cảm thấy một cảm xúc lạ lùng đang dâng trào trong sâu tận đáy lòng cô, cô bỗng cảm thấy an tâm lạ thường.

Đang lúc cô nhắm mắt lại hưởng thụ một chút gì đó yên tĩnh trong thế giới hỗn loạn này thì bất chợt cô lại nghe giọng nói trầm ấm thật nhỏ của người nào đó: “Em nhẹ thật”

Hà Tiểu Y: “...” so với ấm áp vừa rồi thì lúc này cô cảm giác bản thân như muốn nhũn ra vì xấu hổ, ngại ngùng hay vì một cảm xúc ngọt ngào nào đó mà cô cũng không thể hình dung rõ được.

.....

“Tiểu Y, cậu bị làm sao vậy?” Lưu Ánh Nhật từ bên kia chạy về phía hai người bọn họ đang đi tới, lo lắng hỏi.

“Không sao a, mình bị trật chân thôi” Hà Tiểu Y lắc đầu, cười nói.

Bọn họ nhanh chóng nhập bọn trở lại với mọi người đang đứng trước cổng lớn của Tòa Thị Chính, xung quanh chiếc xe là mười mấy con zombie đã bị mọi người hạ gục, dù có hơi tốn thời gian một chút.

“Giờ sao đây?” A Sáng vừa lau vết máu đen trên mặt vừa nói.

A Sáng vừa dứt lời thì đột nhiên cánh cổng lớn của Tòa Thị Chính chuyển động, từ từ mở ra trước mặt mọi người.

***** Ó Ó Ó Lăn ranh giới... oOo

“Chủ tịch, hai tuần qua rốt cuộc anh và Phu Nhân đã ở đâu vậy?” Dương Lãnh Thiên, Linh Miêu cùng với Trình Ân và Tề Vĩ ngồi bên ghế salon gần với giường bệnh của Dạ Nguyệt, vừa nhấp nhấp trà nóng vừa hóng chuyện.

Bọn anh đã cho người lục tung khu vực đó nhưng vẫn không tìm ra bất cứ nghi vấn gì hay là tung tích của cả hai người, vậy mà hai tuần sau đó bọn họ lại xuất hiện trước mũi của mọi người như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Khu vực đó là khu vực nào?” Lăng Chi Hiên ngồi ghế cạnh giường bệnh của Dạ Nguyệt, trầm ngâm như đang suy nghĩ gì đó.

Dạ Nguyệt đang nằm trên giường bệnh, cũng tò mò hóng tai lên nghe mọi người nói chuyện, cô là lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Chi Hiên cùng với những người trong Trung Tâm bí mật bàn chuyện với nhau nha.

“Chủ tịch, anh thật sự không nhớ? Đó là một vùng núi hoang du ở phía Bắc, hai tuần trước anh và Phu Nhân đột nhiên gấp rút đi máy bay đến đó, anh cũng không có ra chỉ thị gì với chúng tôi, nên sau đó khi hai người mất tích chúng tôi đã nhanh chóng đến đó tìm, chỉ là...” Dương Lãnh Thiên kể lại tình hình lúc đó. “Cho đến khi anh và Phu Nhân xuất hiện ở đây, chúng tôi mới từ nơi đó trở về đây”

“Hắc Miêu, Từ Cảnh và Từ Cát cũng đã bình an trở về đến Trung Tâm chính của chúng ta” Tề Vĩ bổ sung thêm, anh mới vừa liên lạc được với bọn họ ngày hôm qua, sở dĩ bọn họ còn có thể liên lạc được với nhau vì bọn họ sử dụng mạng lưới thông tin biệt lập nên sau khi đại dịch bùng phát, bọn họ vẫn không bị mất liên lạc với nhau là vì vậy.

“Trung Tâm chính không có vấn đề gì chứ?” Lăng Chi Hiên gõ gõ ngón trỏ xuống bàn để đèn ngủ cạnh giường, theo một tiết tấu ổn định nào đó, mấy ngày qua anh vì chuyện của vợ yêu mà không quan tâm đến ý đến chuyện nào khác.

“Chúng ta...” Dương Lãnh Thiên nghe hỏi đến đây, khuôn mặt anh tuấn của anh đột nhiên trở nên nặng nề, mà không chỉ có Dương Lãnh Thiên, cả ba người còn lại cũng tương tự như vậy.

“Chúng ta tổn thất một phần ba lực lượng qua đại dịch lần này” Dương Lãnh Thiên khó khăn thốt thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 89

"Hóa ra ba quảng trường đột nhiên sáng đèn và có âm thanh vang dội là do các cháu đã khởi động chúng, một ý tưởng thật thông minh" một người đàn ông trung niên cao to vận bộ comple, mang giày da mỉm cười nói, có thể thấy được ông ấy là tuýp người cương nghị, là Thị Trưởng của cả Thành Phố F, đồng thời ông cũng là một nhà chính trị có tiếng lúc bấy giờ.

(Lời tác giả: Ta xin đính chính lại vài chỗ, vì trí nhớ kém của mình mà ta đã viết nhầm a, trong chương Lăng Chi Hiên nói chúng ta sẽ trở vào thành phố S thật ra là thành phố F mới đúng, vì trở vào thành phố có nhà của Dạ Nguyệt a.

Còn ở chương trước, đáng lẽ là thành phố F mà ta nhầm sang thành phố Z. Xin lỗi mọi người nhiều a)

"Thị Trưởng Hạ quá khen rồi, đó là ý tưởng của một người khác, chúng tôi chỉ làm theo chỉ dẫn của anh ta mà thôi" Thành Đông lắc đầu, khiêm nhường nói.

"Thật muốn được gặp người mà cậu mới vừa nói, một chàng trai thông minh" Thị Trưởng Hạ giọng điệu thương thức, không che giấu khen ngợi, ông vốn dĩ rất thích những người tài năng.

Căn phòng làm việc rộng lớn với ánh sáng chói lòa của bóng đèn neon, bên trong căn phòng còn gồm có một bộ ghế salon để dành tiếp khách, xung quanh là những văn kiện xếp ngay ngắn trong những cái tủ bằng kính.

Lúc này trong phòng làm việc của Thị Trưởng Hạ ngoại trừ nhóm của Thành Đông, thì có thêm hai người đàn ông vận quân phục đang đứng canh gác ở ngay cửa, bộ dáng nghiêm túc như hai bức tượng, không động đậy cũng không hề lên tiếng.

Lưu Ánh Nhật đứng sau lưng Thành Đông, cô âm thầm lảng lảng đánh giá xung quanh căn phòng, và cô đã hiểu ra vì sao lại không có một chút ánh sáng lọt ra ngoài, vì những tấm màn nhung lớn đen sẫm đã che chắn ngăn cản ánh sáng của căn phòng a.

Lưu Ánh Nhật đang suy nghĩ thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài phòng.

"Vào đi" Thị Trưởng Hạ nói vọng ra.

Một người đàn ông trạc ba mươi mấy tuổi đẩy cửa bước vào, trên tay là một sấp giấy và hình ảnh.

"Thị Trưởng, những người trong danh sách và hình ảnh này bên phía chúng ta không có, nhưng ở bên kia đã báo qua là có hầu hết những người này" anh ta báo cáo tình hình.

"Ngài có thể liên lạc được phía bên kia hả, Thị Trưởng Hạ?" Thành Đông ngạc nhiên hỏi, anh cứ tưởng đường dây liên lạc đều đã bị cắt đứt.

"Chúng tôi vẫn còn đường dây liên lạc của quân đội, nó nằm bên Cục Cảnh Sát Thành Phố nên không sao cả" Thị Trưởng Hạ cười như có như không, ông đang ngồi bên bàn làm việc của mình, bên cạnh là một nữ thư kí xinh đẹp đang đứng chờ chỉ thị.

"Cậu nói là hầu hết, vậy còn những ai không có tung tích?" Thị Trường Hạ quay sang nhìn người báo cáo, nhủ mảy mòi.

"Là hai gia đình, gia đình Tiêu Ngọc và gia đình họ Hà" người báo cáo lễ phép nói.

Nghe vậy, mọi người rơi vào một mảnh trầm mặc, riêng A Sáng và Lô Công thì âm thầm thở ra, bởi vì người nhà của họ vẫn bình an.

Hà Tiểu Y đang ngồi bên salong vì chân cô bị trật, nghe xong liền không nhịn được đứng dậy dù chân cô đang nhói lên rất đau, vẻ mặt tái nhợt: "Thật sự không có?"

Lưu Ánh Nhật lúc này liền chạy qua vịn lấy cô để cô đứng tẻ, hạ giọng trấn an: "Tiểu y à, không có ở nơi trú ẩn cũng không nhất thiết đã xảy ra chuyện gì, có thể họ cũng giống như chúng ta đang an toàn ở trong một tòa nhà nào đó a"

"Đúng vậy Tiểu Y, chị đừng lo lắng quá nha" Thành Đông cũng nhẹ nhàng an ủi.

Hà Tiểu Y mỉm cười yếu ớt với hai người nhưng nụ cười lại chất chứa nỗi buồn vô hạn, trong tận sâu thâm tâm cô cũng hy vọng là vậy: "Minh không sao, cảm ơn hai người"

"Giờ mọi người có dự tính gì không?" Thị Trường Hạ thờ dãi, hỏi. "Có muốn ở lại đây với chúng tôi luôn không?"

Éo éo éo éo éo..... đột nhiên tiếng còi xe vang lên bên ngoài con đường làm mọi người bị giật mình, Thị Trường Hạ liền nhủ mảy mòi, nói với cô thư kí đứng kế bên: "Ra xem đã có chuyện gì xảy ra?"

Thư kí lập tức vâng dạ rồi chạy ra ngoài, trong khi mọi người đang hồi hộp chờ đợi thì chỉ ít phút sau cô ấy đã chạy vào trở lại: "Thị Trường, bên quan sát thông báo bên ngoài có một chiếc xe màu trắng chạy ngang qua đây, vì tiếng còi xe nên đã kéo theo một bầy zombie trở về đây, bọn chúng đang lớn vồn rất đông xung quanh khu vực này rồi"

"Có nhận dạng được ai bên trong xe không?" Thị Trường Hạ càng nhủ mảy mòi sâu hơn, tên khốn nào lại phá hủy một kế hoạch thông minh có thể giúp đỡ rất nhiều cho mọi người đang ẩn náu bên trong thành phố thế này?

"Thưa không ạ" thư kí lắc đầu đáp. "Bởi vì bên trong xe rất tối nên không nhìn rõ nhân dạng"

"Được rồi, nói bọn họ tăng cường canh phòng, tôi không muốn có thằng điên nào đâm thẳng vào cánh cổng của chúng ta" Thị Trường Hạ lạnh lẽo nói.

Thư kí vâng dạ rồi lại quay trở ra ngoài.

"Thị Trường Hạ, nếu bên ngoài đã như vậy thì chúng tôi cũng xin phép được ở lại đây một vài ngày để theo dõi tình hình, hy vọng Thị Trường cho phép" Thành Đông từ tốn nói. "Chúng tôi sẽ nghe theo chỉ thị của ông"

"Được, rất hoan nghênh mọi người ở lại đây" Thị Trường Hạ gật đầu rồi quay sang người đến báo cáo ban nãy. "Anh mau chóng thu xếp chỗ ở cho mọi người, trước đó hãy dẫn mọi người đến trạm xá để tiến hành thủ tục kiểm tra sức khỏe"

"Cảm ơn Thị Trường rất nhiều" Thành Đông nói giọng cảm kích.

"Đây là trách nhiệm của tôi" Thị Trường Hạ mỉm cười thân thiện. "Mọi người khám sức khỏe xong thì hãy về nghỉ ngơi, mọi người đã vất vả suốt một đêm rồi"

Người báo cáo nhận lệnh rồi quay sang nhóm Thành Đông: "Mọi người hãy đi theo tôi"

"Tiểu Y, cậu đi được không?" Lưu Ánh Nhật lo lắng nhìn Hà Tiểu Y.

Hà Tiểu Y đang định nói được thì đã thấy bờ lưng rộng lớn của A Ngủ ở trước mặt cô, anh khom người xuống: "Lên đây"

Lại là câu nói không đầu không đuôi quen thuộc đó, Hà Tiểu Y bỗng nhiên muốn bật cười.

"Vậy, Tiểu Y trông cậy vào anh hết nha A Ngủ" mắt Lưu Ánh Nhật lóe lên tia sáng giao hoạt, rồi cô cười cười giao phó bạn tốt của mình.

Bọn họ được sắp xếp nghỉ ngơi trong một ngôi nhà gỗ nhỏ được dựng lên tạm bợ, xung quanh khu đất của Tòa Thị Chính đều đã được dựng lên rất nhiều nhà gỗ, mỗi ngôi nhà có thể chứa từ bảy đến tám người.

Nhóm của Thành Đông được sắp xếp vào ngôi nhà gỗ trống bên cạnh tường gỗ, ngôi nhà gồm có ba phòng ngủ nhỏ và một phòng khách nhỏ, một nhà vệ sinh và một phòng tắm nhỏ, mặc dù chật hẹp nhưng cũng có thể coi là một ngôi nhà thực thụ.

Cả bọn tắm rửa sạch sẽ rồi chuẩn bị đi ngủ, bên ngoài trời vẫn còn tối mịt và yên tĩnh.

A Ngũ công Hà Tiểu Y vào căn phòng đầu tiên kế bên phòng khách, rồi nhẹ nhàng thả cô xuống túi ngủ đã được chuẩn bị trước bên trong phòng, lúc này khám sức khỏe cô cũng đã được bác sĩ băng bó chân, cô phải hạn chế đi lại trong một tháng.

"Cám ơn anh, A Ngũ" Hà Tiểu Y nhẹ giọng nói.

A Ngũ xoay đầu lại chăm chú nhìn cô, rồi bất chợt anh cong khóe môi lên mỉm cười thật nhẹ, vươn tay xoa đầu nhỏ của cô.

"Cần đi đâu thì cứ gọi tôi, tôi ngủ bên ngoài phòng khách" A Ngũ lấy túi ngủ được xếp cạnh túi ngủ của Hà Tiểu Y lên, anh mở cửa đi ra khỏi phòng để lại Hà Tiểu Y ngồi ngầy ngốc bên trong.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt ngội lạnh đó nở nụ cười, dù chỉ thoáng qua... nhưng nó giống như một dòng nước ấm chảy qua trái tim đang ảm ỉm đau của cô, nụ cười và cái xoa đầu... thực ấm áp.

"Cám ơn anh, A Ngũ" Hà Tiểu Y thì thầm, anh biết cô đang đau lòng và lo lắng vì không rõ tung tích của gia đình mình, nghĩ đến đây khóe mắt cô lại dâng lên một tầng nước mỏng.

Hai phòng còn lại, Lưu Ánh Nhật và Thành Đông một phòng, A Sáng và Lôi Công một phòng, sẵn nói luôn một phòng có diện tích chỉ để vừa hai túi ngủ và một cây quạt máy nhỏ thôi a.

Ban đầu Lưu Ánh Nhật tính ở chung với Hà Tiểu Y nhưng Hà Tiểu Y không muốn vì cô mà chia cắt đôi uyên ương đã phải xa cách hai năm, cuối cùng A Ngũ nói anh sẽ ngủ phòng khách, nhường phòng lại cho Hà Tiểu Y nên Lưu Ánh Nhật không cần lo lắng.

Vì chuyện này mà Lưu Ánh Nhật phải nhìn A Ngũ bằng ánh mắt thâm sâu khó dò làm Thành Đông buồn cười.

"Anh có nghĩ A Ngũ có gì đó với Tiểu Y nhà mình không?" Lưu Ánh Nhật nằm xuống túi ngủ, lơ đãng nhìn lên cái trần nhà thấp lè tè bên trên, hỏi.

"Uhm, có thể" Thành Đông nằm túi ngủ bên cạnh cô, suy nghĩ rồi nói.

"Đúng không? Em cũng cảm thấy như anh a" Lưu Ánh Nhật phấn khởi quay đầu sang nhìn anh. "Em thấy A Ngũ rất được, anh ta dù nhìn có vẻ ngội lạnh không thường thể hiện cảm xúc nhiều, nhưng rất có trách nhiệm, ít nhất là hơn nhiều so với hai tên nằm bên phòng kia"

"Cục cung, sao em có vẻ hưng phấn hơn cả lúc chúng mình gặp lại nhau sau hai năm vậy?" Thành Đông nhướn lông mày, đôi mắt dần dần tối thăm lại nhìn cô dưới ánh nến loe loét được đặt trên một giá gỗ cao phía trên vách.

"Hz vì em sợ Tiểu Y sẽ nghĩ quẩn mà làm ra chuyện ngốc nghếch nào đó, em cảm thấy nếu có A Ngũ ở đây bên cạnh che chở cho Tiểu Y thì có thể sẽ xoa dịu được phần nào đó đau lòng của Tiểu Y" Lưu Ánh Nhật thở dài, Tiểu Y thuộc loại người che giấu tâm sự của mình, luôn tỏ vẻ là mình vẫn ổn trước mặt người khác.

"Anh hiểu" Thành Đông vươn tay sang vuốt tóc cô, cưng chiều lan tỏa đến đáy mắt anh.

"Nên vì vậy em hy vọng sẽ có khả quan" Lưu Ánh Nhật mỉm cười, nụ cười xinh đẹp như thường ngày của cô.

Thành Đông mỉm môi như áp chế một cảm xúc nào đó đang dâng lên, cuối cùng anh vẫn nhịn không được mà lén qua ôm lấy Lưu Ánh Nhật.

"Này này, anh làm gì đó?" Lưu Ánh Nhật quắc mắt nhìn anh. "Ồ đây cách âm không tốt đâu a"

"Anh mặc kệ" Thành Đông mè nheo nhìn cô, anh lật người đè cô xuống dưới thân, anh muốn ôm bảo bối của anh, anh mới không thềm quan tâm có ai nghe thấy hay không đó.

"Anh lại chơi trò ăn vạ hở?" Lưu Ánh Nhật chỉ chỉ vào trán anh, vẻ mặt kiêu như bà mẹ trẻ đang dạy bảo đứa con một hai tuổi a.

Thành Đông vui đầu vào hõm cổ cô mà hít ngửi mùi hương thơm mát của cô, vẫn quyết bám dính lấy phía trên cô: "Anh thích ăn em hơn là ăn vạ"

"Anh đúng là... lưu manh" Lưu Ánh Nhật đẩy đầu anh ra, cô muốn đẩy cơ thể anh sang bên cạnh nhưng người nào đó bám quá dính nên thành ra cả hai lăn một phát qua bên túi ngủ của Thành Đông, đụng vào vách tường gỗ.

Lúc này Lưu Ánh Nhật đã trở thành người nằm trên, cơ thể cô vẫn bị ai đó kèm chặt trong lòng.

"Này, anh có buông em ra không hả?" Lưu Ánh Nhật bậm môi, nỗ lực tiết chế tiếng gào của mình xuống thấp nhất, phòng bên cạnh là của Tiểu Y, đối diện là hai người kia, nếu lỡ họ nghe được tiếng động mờ ám gì thì cô còn mặt mũi nào mà nhìn họ nữa a?

"Không..đời.. nào" Thành Đông lại lần nữa lật người đè cô xuống dưới thân, vừa nói xong là anh cúi đầu xuống mút vào môi cô.

Lưu Ánh Nhật vẫn kiên quyết giữ lấy ý kiến của mình, cô nỗ lực vùng vẫy trước sự tấn công như lang sói của người nào đó.

Vậy mà cô vẫn bị hôn đến đầu óc quay cuồng, không còn biết trời trăng gì nữa.

Cho đến khi cả quần jean và quần nhỏ bị tuột xuống quăng qua bên cạnh, da thịt tiếp xúc với không khí cô mới bừng tỉnh đẩy người đang cần mút say mê trên đỉnh nhũ hoa của cô ra: "Thành Đông, anh còn không mau dừng lại"

"Anh sẽ không tạo bất cứ tiếng động nào mờ ám đâu, cục cưng" Thành Đông liếm môi, hứa danh dự.

"Có quý mới tin anh" Luru Ánh Nhật lườm anh. "Anh mau ngoan ngoãn qua bên kia đi ngủ đi a"

Thành Đông tất nhiên không chịu đi ngủ, anh kéo tuột quần âu đã kéo khuy cùng quần nhỏ của mình xuống, giải phóng cho vật đàn ông được tự do đứng sừng sững lên: "Anh đồng ý đi ngủ nhưng nó thì không"

Luru Ánh Nhật nháy mắt đỏ bừng mặt, cô thẹn quá hóa giận đâm vào khuôn ngực trần của anh: "Anh... biến thái"

"Cũng chỉ biến thái với mỗi mình em" Thành Đông nắm lấy vật đàn ông của mình, anh nhanh chóng đẩy nó đâm sâu vào bên trong cơ thể của ai đó trước khi ai đó kịp nhận ra mà kháng cự, thật may là cơ thể cô đã sẵn sàng cho việc đó.

Luru Ánh Nhật tròn mắt, dùng hai tay bịt miệng lại để tránh tiếng hét phát ra từ miệng mình, kích thích đầu tiên qua đi, cô giờ tay đâm thêm vài cái vào ngực anh.

"Luru mạnh, mau rút ra khỏi người em" cơ thể Luru Ánh Nhật căng cứng, cảm giác được vật thể nóng bỏng nằm sâu bên trong cơ thể cô như đang kích thích mọi tế bào sâu bên trong cô, nhưng cô vẫn không muốn bị ai bắt gặp tình cảnh xấu hổ này.

"Theo ý của em, cục cưng" Thành Đông thở hắt ra rồi từ từ rút vật đó ra, nhưng anh không có rút ra hoàn toàn mà lại tiếp tục đẩy vào lần nữa.

"Anh... khôn khiếp" Luru Ánh Nhật bầu vào áo sơ mi của anh, nỗ lực kìm chế tiếng rên rỉ trong cổ họng mình.

Thành Đông cong khóe môi, biết rõ dù miệng cô nằng như vậy nhưng cô cũng đã rất sẵn sàng, anh bắt đầu ra vào bên trong cô nhịp nhàng hơn, rồi từ từ tăng nhanh tốc độ.

"Em không thích biểu diễn cho người khác nghe đâu a..." Luru Ánh Nhật vòng chân kẹp chặt lấy hông anh để anh di chuyển chậm lại, tránh phát ra tiếng động mờ ám gì đó.

Thành Đông lại thở hắt ra, anh cười khỏ, bắt dắc dĩ giảm tốc độ, chậm rãi nhẹ nhàng nhưng kéo dài dai dẳng, có quy luật tiến lùi bên trong cô, tận hưởng cảm giác khít chặt cùng nóng bỏng ẩm ướt của cô.

"Cục cưng của anh, hai năm ở bên đó, anh nhớ em nhiều lắm" Thành Đông vừa chậm rãi lắc hông, vừa cúi đầu hôn vào môi Luru Ánh Nhật, thì thầm ní non.

Anh chỉ vừa trở về từ bên đó hai ngày là dịch bệnh đã bùng phát, hai tuần vừa qua vẫn là chưa đủ đối với anh, anh vẫn còn chưa kịp thổ lộ hết tâm tình của mình cho cô nghe.

Luru Ánh Nhật lúc này mới bật cười, cơ thể vì chuyển động của anh mà đơng đưa lên xuống, cũng trở nên càng hồng nhuận mê người: "Câu nói này anh đã liên tục nói suốt hai tuần hai ngày rồi a"

"Chưa đủ, anh vẫn nói chưa đủ" Thành Đông ôm lấy hai gò má trắng hồng của cô, nhìn sâu vào mắt cô, hơi thở nóng rực của hai người hòa quyện vào nhau.

"Xin lỗi cục cưng, anh vẫn là không thể kìm chế được" anh thở dài, rồi anh càng ôm chặt lấy cô, đưa đẩy càng lúc càng nhanh càng mãnh liệt bên trong cô.

"Uhm..." Luru Ánh Nhật cắn chặt môi, rên rỉ trong cổ họng, cố nén lại để không phải bật ra tiếng rên rỉ của khoái cảm mãnh liệt đang lan tỏa mạnh mẽ từ nơi đó ra khắp cơ thể cô, chạy khắp mọi nơi trên cơ thể cô.

"Đến với anh, bảo bối" Thành Đông càng như muốn bùng nổ bên trong cô.

Cục cưng của anh, bao nhiêu vẫn là chưa đủ với anh, anh rất nhớ em.

... ..

Hà Tiểu Y không thể ngủ được, cô cứ nằm lăn qua lộn lại bên trong túi ngủ.

Cuối cùng cô ngồi bật dậy, chăm chú dò dẫm nhìn vào gót chân quần băng của mình.

Gia đình cô đang ở nơi nào? Liệu mọi người có ổn không?

Ba, mẹ, chị hai, anh rể, hai đứa cháu đáng yêu... mọi người đang ở đâu? Cô nhớ mọi người!

Giờ thì chỉ còn mỗi mình cô ở nơi này đối diện với sự trống trải đơn độc.

Hà Tiểu Y quệt nước mắt, cô vịn vào bức tường gỗ bên cạnh, nỗ lực đứng dậy, được băng bó cẩn thận nên cô không còn thấy đau như trước nữa.

... ..

A Ngũ nghe thấy tiếng động nhẹ dưới chân, anh mở bừng mắt ngồi bật dậy: "Ai đó?"

"Xin lỗi đã làm anh giật mình" Hà Tiểu Y đang vịn vào bức tường gỗ dưới chân anh, cô thở phào nhẹ nhõm mỉm cười với anh, có vẻ như cô cũng vừa mới bị giật mình vì phản ứng mạnh mẽ của anh.

"Em muốn đi đâu?" A Ngũ chăm chú nhìn vào những giọt mồ hôi đang chảy dọc xuống hai bên gò má phấn nộn của cô, anh bắt gặp ánh nháy mắt.

"Em muốn ra trước cửa hóng mát một chút, em không ngủ được" Hà Tiểu Y lại mỉm cười nhưng môi cô tái nhợt, có vẻ chân cô nặng hơn cô tưởng nha, cô nhớ không nhầm thì bác sĩ nói chân cô bị trật rồi còn bị vật nặng đè lên nên xương chân bị trật nặng hơn nữa, có lẽ là lúc cô dùng chân chống đỡ con zombie cao to kia.

Cô chìm trong suy nghĩ của mình cho đến khi cô nhìn thấy A Ngũ đứng dậy tiến về phía cô.

"A, không sao đâu, em tự đi được rồi, anh ngủ tiếp đi a" Hà Tiểu Y nhận ra ý định của anh, cô lập tức xua xua tay.

Nhưng A Ngũ đã đứng bên cạnh cô vì thật ra anh chỉ cần bước một hai bước là đã đến, từ trên cao anh cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, rồi bất chợt anh vươn tay vuốt vào những giọt mồ hôi bên gò má cô, giọng điệu trầm ổn êm tai: "Em thật sự không cần tôi giúp?"

Hà Tiểu Y đứng bất động vì động tác động chạm đột ngột của anh, nhất thời cô cũng không phản ứng kịp mà chỉ ngây mặt ra đó, hơi thở nam tính nóng rực của anh phả vào mặt cô khiến cho mỗi lỗ chân lông trên mặt cô đều như nóng lên.

"Nếu em không phản đối nữa..." A Ngũ đứng thẳng người dậy, rồi anh lại vươn tay về phía cô, bế cô lên theo kiểu công chúa.

"Ồ..." Hà Tiểu Y càng mở to mắt nhìn anh, không thể thốt lên lời.

"Vi em cứ ngây người nên không thể bảo em lên lưng được" A Ngũ cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực mình, thành thật nói.

Cũng không đợi cô có phản ứng, anh bế cô ra ngoài hiên nhỏ trước nhà, để cô xuống sàn gỗ bên cạnh bức tường gỗ, để cô có thể thoải mái dựa vào đó.

"Cảm ơn anh" cuối cùng Hà Tiểu Y cũng bừng tỉnh, cô cắn môi bẽn lẽn nhìn anh, nhỏ giọng nói.

A Ngũ vẫn đang ngồi chồm hổm bên cạnh cô, anh nháy mắt rồi lại vươn tay thêm lần nữa về phía cô, nhẹ nhàng kéo cằm cô xuống để cô đừng cắn môi nữa: "Môi em sẽ bị sưng"

"Anh có bạn gái chưa?" Hà Tiểu Y đột nhiên hỏi, hỏi xong cô lại ngẩn ra, không thể tin được, cô vừa hỏi cái quái gì vậy a?

Hình như đêm nay... là một đêm không thể tưởng tượng được đối với cô, kể từ giây phút anh kéo con zombie ra khỏi người cô.

Có vẻ như người đối diện cũng bị bất ngờ vì câu hỏi của cô.

Không khí rơi vào trầm mặc.

Không biết qua bao lâu khi Hà Tiểu Y bắt đầu cảm thấy bản thân buồn cười thì cô lại nghe thấy giọng nói trầm thấp êm tai đó: "Tôi chưa"

Hà Tiểu Y lại ngẩn đầu nhìn anh: "Anh bao nhiêu tuổi rồi?" cô không thể tin được anh lại chưa có bạn gái, hay là... anh đã có vợ rồi?

Rồi cô giật mình, sao cô lại chỉ tập trung vào chuyện này, rõ ràng lúc trong phòng cô còn nghĩ đến gia đình của mình... cô đã bị anh làm cho xao lãng?

"30" A Ngũ vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của cô, anh nháy mắt, thể hiện vẻ khó hiểu.

"30 và anh vẫn chưa có bạn gái, còn vợ thì sao?" Hà Tiểu Y lại không nhịn được, hỏi tiếp.

A Ngũ nghiêng đầu, anh ngồi xuống sàn đối diện với cô, lần nữa nhìn chăm chú vào mắt cô, lại câu trả lời đó: "Tôi chưa"

"Thật?" Hà Tiểu Y trở mặt, không thể tin người đàn ông nhìn rất thuận mắt này lại chưa có bạn gái lại chưa có vợ.

"Thật" A Ngũ đáp, ngắn gọn như mọi khi. "Tại sao em lại bất ngờ?" anh lại thêm câu sau.

Hà Tiểu Y đột nhiên nắm lấy bàn tay trái của anh, nhìn vào ngón áp út, đúng thật không có dấu hiệu đã đeo nhẫn cưới.

Sở dĩ cô khẳng định vậy là vì nước da anh hơi ngăm nên nếu có đeo nhẫn cưới thì sẽ để lại một đường vân trắng a.

Hà Tiểu Y không hiểu sao lại cảm thấy nhẹ nhõm, cô buông tay anh mỉm cười nói: "Bởi vì anh rất tốt bụng" còn rất đàn ông, cô âm thầm bổ sung trong lòng.

"Tại sao em lại nghĩ vậy?" A Ngũ lại nghiêng đầu nhìn cô, như đang cố gắng tìm tòi nghiên cứu biểu cảm nét mặt cô.

"Vì anh đã giúp em trong thế giới khó khăn và hỗn loạn như thế này, anh không ngại giúp đỡ bất cứ ai" Hà Tiểu Y cúi đầu nhìn tay mình, anh đã đồng ý làm mọi việc cùng mọi người mà không hề than vãn chút nào, im im lặng lặng mà làm.

"Cô bé ngốc" giọng nói trầm thấp như có ý cười.

Hà Tiểu Y bỗng nhiên cảm thấy mặt nóng bừng lên, cô bé ngốc?

"Đừng dễ dàng tin tưởng vào đàn ông như vậy" A Ngũ cong khóe môi như lúc cô thấy ở trong phòng, nhưng lại rất nhanh biến mất. "Khi một thằng đàn ông đối tốt với em, em nên cảnh giác hẩn ta"

Hà Tiểu Y nhú mày nhìn người đàn ông đối diện, cô chợt nhận ra anh không phải là đầu gối ít nói ngốc nghếch, cô như bị hút vào giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc đó: "Vì sao?"

"Vì em đã rơi vào tầm ngắm của hắn" A Ngũ không nhanh không chậm nói, anh vẫn luôn chăm chú nhìn vào từng biểu cảm nét mặt của cô.

Hà Tiểu Y hít thật sâu, đôi mắt đen sâu thẳm của anh như nhìn xuyên thấu vào linh hồn cô, môi cô run run: "Giờ thì em càng thắc mắc vì sao đến giờ anh vẫn chưa có bạn gái hay vợ a?" cô đánh trống lảng, cũng lảng tránh ánh nhìn của anh.

Anh thật ra rất nguy hiểm, có phải không?

A Ngũ bỗng nhiên quay đầu sang hướng khác, đồng thời anh cũng xoay người dựa vào tường, bên cạnh cô: "Vì tôi không biết lúc nào là không thể quay về nữa"

Hà Tiểu Y đột nhiên hiểu ra, anh là quân nhân, đứng trên chiến tuyến thì không biết sẽ bị mất mạng lúc nào.

"Chúng ta đang sống trong thế giới không biết lúc nào là không thể trở về nữa đó a" Hà Tiểu Y quay sang nhìn anh, nở nụ cười, mắt cô cong cong như vầng trăng trên cao, thật xinh đẹp đáng yêu.

"Vì vậy tôi đã quyết định" đáy mắt A Ngũ lóe lên tia sáng nào đó nhưng rất nhanh đã biến mất.

"Quyết định?" Hà Tiểu Y nhún mày.

"Thể hiện tốt bụng của mình" A Ngũ đưa tay nhấn vào chính giữa lồng ngực của cô, để cô đừng nhăn nhó.

"Anh không cần biểu hiện gì nữa đâu, anh đã rất tốt bụng rồi" Hà Tiểu Y mỉm cười.

"Tôi chỉ biểu hiện với một người" A Ngũ chuyển qua xoắn một lọn tóc của cô bằng ngón tay anh.

Hà Tiểu Y ngây người nhìn động tác tự nhiên của anh, đột nhiên cô đứng bật dậy thật nhanh trước khi kịp nhận ra mình đã làm một hành động rất ngốc nghếch, chân cô không hện mà nhói đau khiến cô muốn té trở lại sàn nhà.

Nhưng cô không có té xuống sàn nhà, mà cô té vào trong lòng người nào đó, và người nào đó cũng đã ôm lấy cô kịp lúc.

"Cô bé bất cẩn" giọng nói trầm thấp với hơi thở nóng rực vờn quanh tai cô, làm cô bất chợt bẽn lẽn lần nữa.

Cô đã rơi vào tầm ngắm rồi có phải không?

Hà Tiểu Y ngẩn đầu, liền nhìn thấy ánh mắt chăm chú tràn đầy ý cười đang nhìn cô không chớp mắt: "Vậy rốt cuộc anh là tốt bụng hay không tốt bụng?"

"Tiểu Y, tôi là đàn ông" A Ngũ cong khoe môi, nhắc nhở cô.

Ô... anh ấy gọi tên cô, lần đầu tiên...

Hà Tiểu Y cúi đầu vì không còn biết phải nói gì nữa, hơn hết là cô muốn che giấu đi khuôn mặt đã nóng bừng lên của mình, không thể để anh ấy nhìn thấy được.

Bỗng nhiên eo cô bị một lực đạo siết chặt, ép cô phải dán sát hơn nữa vào cơ thể cao lớn của người nào đó.

"Em nhẹ thật, có ăn uống đầy đủ không hả?" giọng điệu trầm thấp đầy mê hoặc lại vờn quanh tai cô.

"Em... em..." Hà Tiểu Y lắp bắp. "Em muốn đi ngủ rồi a"

Vừa nói xong thì cơ thể cô lại được nhắc bổng lên lần nữa, A Ngũ đứng dậy trong khi vẫn đang bế cô, anh không nói gì nữa chỉ lẳng lặng bế cô vào phòng ngủ.

Anh đặt cô nằm xuống túi ngủ, đôi mắt đen láy sâu hút nhìn cô: "Ngủ ngoan"

Rồi anh đứng dậy định bước ra ngoài.

"Anh hãy vào đây ngủ" Hà Tiểu Y nhanh miệng nói, rồi cô lại chuyển qua lúng túng. "Ở đây có quạt, phòng khách thì không a"

A Ngũ xoay đầu nhìn cô: "Em có chắc là muốn tôi ngủ ở đây?"

"Em biết anh không phải kẻ cơ hội" Hà Tiểu Y nhỏ giọng nói.

"Tiểu Y, tôi là đàn ông" A Ngũ nhắc nhở cô lần nữa.

Hà Tiểu Y cắn môi, cô muốn nghe hơi thở đều đều của anh, cô có cảm tưởng cô sẽ có thể ngủ được rất ngon.

"Môi em sẽ bị sưng" A Ngũ nhíu mày.

Nhưng Hà Tiểu Y vẫn không buông ra, cô đang đấu tranh tư tưởng trong lòng nên không nghe anh nói.

"Tiểu Y" giọng nói trầm thấp kề sát bên cạnh cô khiến cô bừng tỉnh. "Tôi có thể giúp em nếu em muốn môi em bị sưng vù lên"

Hà Tiểu Y tròn mắt nhìn anh, người đang ngồi chồm hồm bên cạnh túi ngủ của cô.

"Em đang cắn môi dưới, rất mạnh" A Ngũ kéo cằm cô xuống, anh có thể nhìn thấy vết bầm do răng cô để lại. "Em có thói quen đó sao? Mỗi lần suy nghĩ là lại cắn môi?"

Hà Tiểu Y ảo não gật đầu, thói quen không thể bỏ được của cô.

"Được rồi, thói quen này nên sửa" A Ngũ xoa xoa đầu cô rồi anh đứng dậy bước ra khỏi phòng không đợi cô nói thêm câu nào.

Hà Tiểu Y thờ dài, cô nằm xuống túi ngủ, lại trần trọc...

Nhưng đột nhiên A Ngũ tiến vào phòng, trên tay anh là túi ngủ và một cái chăn mỏng được nhận lúc đầu, mỗi người có một cái, bởi vì thời tiết khá nóng nên đa số sẽ không ai kéo dây kéo túi ngủ lên.

"Anh...?" Hà Tiểu Y ngồi bật dậy.

"Em mau ngủ đi" A Ngũ để túi ngủ xuống sàn nhà, hai cái túi ngủ chạm vào nhau vì không gian vô cùng nhỏ hẹp.

Hà Tiểu Y mặt lại nổi lên rặng mây đỏ, cô nằm xuống kéo chăn lên đến ngang ngực rồi xoay người vào trong vách: "Ngủ ngon a"

Cô có thể lờ mờ nghe được tiếng cười rất nhỏ ở phía sau lưng...

Cô không được tự nhiên nằm ngáy người ra một lúc mà không dám nhúc nhích qua lại...

Một lúc sau, cô đột nhiên nghe được tiếng thở đều đều của người phía sau lưng, cô lập tức xoay người lại nhìn, người nào đó đang nằm ngửa ra ngay ngắn và đã chìm vào giấc ngủ tự bao giờ.

Hà Tiểu Y cuối cùng cũng hết căng thẳng, căng thẳng vừa qua đi thêm tiếng thở đều đều trầm ổn của ai đó, cô thật sự dần dần chìm vào giấc ngủ.

"Cô bé ngốc" giọng nói trầm thấp văng vẳng xung quanh cô, vừa gần gũi lại như vừa xa xăm.

A Ngủ xoay người mở mắt, anh chăm chú ngắm nhìn cô gái đang ngủ không mộng mị bên cạnh, khoảng cách rất gần nhưng anh không thể vươn tay qua chạm vào cô.

Bởi vì, anh sợ bản thân sẽ không thể kìm chế được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

"Một phần ba?" Lăng Chi Hiên nhướn mày.

Dương Lãnh Thiên gật đầu rồi anh nói tiếp: "Khi dịch bệnh bùng phát, Trung Tâm mua sắm đã trở thành những ổ dịch lớn, dịch bệnh lây lan rất nhanh, lan đến cả Trung Tâm bên dưới lòng đất, may mắn một điều là mọi người đã có thể chặn đứng được dịch bệnh trước khi nó đến tình trạng mất kiểm soát"

"Vậy... theo ý cậu vừa nói thì chúng ta không thể nào tồn thất đến một phần ba" Lăng Chi Hiên nhú mày trầm ngâm, anh đã có một phán đoán.

"Không chỉ bên Trung Tâm chính mà ngay cả những Trung Tâm chi nhánh ở khắp nơi trên Trung Quốc và Mỹ đều đồng thời bị tấn công bất ngờ" Dương Lãnh Thiên khó khăn nói, siết chặt tay thành nắm đấm.

Trung Tâm nghiên cứu chính hay nói đúng hơn là Trụ sở chính của Lăng Chi Hiên là đặt tại Trung Quốc, cụ thể là tại một vùng thôn quê hẻo lánh bên cạnh đường cao tốc ra ngoại ô của thành phố A.

Còn những Trung Tâm chi nhánh của anh thì được đặt rải rác ở khắp mọi nơi ở Trung Quốc và Mỹ, đa số chỉ cần có Trung Tâm mua sắm của anh thì nơi đó sẽ được đặt một Trung Tâm nghiên cứu chi nhánh nhỏ dưới lòng đất.

Vì vậy, khi bùng phát dịch, mỗi nơi đều chịu một tổn thất nhất định nên nếu gộp lại thì đã lên đến một phần ba quy mô của tổ chức.

"Dịch bệnh đã lan ra toàn thế giới?" Dạ Nguyệt nghe đến Mỹ thì không khỏi kinh ngạc, cô không biết anh có bao nhiêu cái Trung Tâm nữa a...

Nhưng nếu nghĩ lại thì đúng là không có gì phải kinh ngạc, anh có một thân phận khác là một doanh nhân lớn người Mỹ - Chris Stephen... và người đàn ông đó mới chính là người đã đăng ký kết hôn với cô.

"Đúng vậy, thưa Phu Nhân" Tề Vĩ ngồi im lặng này giờ cũng lên tiếng. "Theo thông tin và hình ảnh mà chúng ta nhận được thì tất cả mọi nơi trên thế giới đều đang trong tình trạng hỗn loạn, và nó đã trở thành tình trạng báo động khẩn cấp trên toàn cầu"

"Có điều tra được nguyên nhân hay không?" Dạ Nguyệt trợn mắt, nghe cứ như phim WWZ vậy a.

"Vẫn chưa nhưng có thể chắc chắn một điều là những vụ mất tích xảy ra từ hai mươi hai năm trước có liên quan đến đại dịch lần này" Linh Miêu từ tốn nói.

"Được rồi, từ giờ chúng ta sẽ điều tra từ đầu lại một lần nữa, bắt đầu từ bệnh viện bỏ hoang gần trường đại học cho tôi" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói. "Chúng ta sẽ rà soát lại tất cả mọi dữ kiện một lần nữa, tôi không muốn bỏ qua bất cứ chi tiết nhỏ quan trọng nào"

"Bệnh viện bỏ hoang gần trường đại học?" Dương Lãnh Thiên khó hiểu. "Chúng ta chưa từng điều tra nơi đó"

Lăng Chi Hiên nhú mày, thông tin này là do Uông Tuấn Kiệt cung cấp cho anh và vợ yêu khi còn ở thời điểm hai năm trước, giả dụ như lúc đó cả ba người bọn anh bình an thoát ra khỏi hang động thì không lý nào anh lại không cho người điều tra về thông tin quan trọng đó?

"Hai năm trước, khi cứu được Uông Tuấn Kiệt, tôi không có chỉ thị mọi người điều tra nơi đó?" Lăng Chi Hiên ngẩn đầu, liếc nhìn bốn người đang suy tư ngồi phía đối diện.

"Anh là đang nói đến lần cả ba người rơi vào khu rừng đúng không, Chủ Tịch?" Dương Lãnh Thiên hỏi lại cho chắc chắn trước khi trả lời.

Lăng Chi Hiên gật đầu.

"Không có" Dương Lãnh Thiên lắc đầu. "Hon nữa, ngay khi tìm thấy ba người trong đám người đó, Uông Tuấn Kiệt đã bị hôn mê, rồi khi anh ta

tỉnh lại đã không nhớ chuyện gì xảy ra trong mấy tuần vừa qua, anh không nhớ sao, Chủ Tịch?”

“Làm thế nào tìm thấy ba chúng tôi?” Lăng Chi Hiên ngó lơ câu hỏi cuối của Dương Lãnh Thiên, tiếp tục thắc mắc của mình, anh muốn biết nếu cả ba không rơi vào vòng xoáy và đến tương lai thì rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra sau đó, còn nữa không phải lúc đó vợ yêu đã mang thai rồi sao?

“Chúng tôi cho người trà trộn vào đám người đó, trước khi bọn họ khoanh núi thì chúng tôi đã tìm thấy ba người trước và chúng ta đã âm thầm rời khỏi đó an toàn. Chủ Tịch, anh thật sự không nhớ gì đến chuyện đó? Phu Nhân, cô có nhớ không?” Dương Lãnh Thiên nhìn sang Dạ Nguyệt về không tin được hỏi, quái lạ, Chủ Tịch xưa nay có trí nhớ rất tốt, thậm chí còn thuộc hàng quái vật biến thái, vậy mà chuyện đó lại không nhớ gì sao a?

Ba người ngồi bên cạnh Dương Lãnh Thiên cũng không che giấu được ngạc nhiên.

Dạ Nguyệt tất nhiên lắc đầu, cô cũng không biết chuyện đó, tại sao sự việc xảy ra lại có một biến đổi khác như thế này?

“Nguyệt Nguyệt lúc đó đã mang thai?” Lăng Chi Hiên đang băng khuôn, nếu như vậy thì hiện tại bọn họ cũng đã có đứa bé rồi mới đúng.

“Không thể nào” đến chuyên môn của anh nên Trình Ân mới lên tiếng. “Tôi có thể khẳng định, Phu Nhân chỉ mới mang thai lần đầu tiên chính là chuyện mới vừa xảy ra...”

Chẳng lẽ mấu chốt vấn đề chính là ở chỗ đó? Lăng Chi Hiên nhướn mày, đột nhiên anh cảm giác bàn tay nhỏ của vợ yêu run nhẹ, trở nên lạnh cóng.

Nghe đến đây Dạ Nguyệt khó tránh khỏi tim nhói lên đau đớn, Lăng Chi Hiên lúc này càng siết lấy bàn tay đã trở nên lạnh cóng của cô, cho cô một ánh mắt dịu dàng trầm lặng như nước hồ thu trong suốt, một hành động vuốt ve vỗ về thâm lặng của anh, có lẽ cũng chỉ có Dạ Nguyệt mới cảm nhận được.

“Lãnh Thiên” Lăng Chi Hiên vừa thâm tình nhìn vợ yêu vừa nói, không chút tiếng động chuyển đề tài cực kỳ ngoạn mục. “Ba mẹ vợ tôi có an toàn hay không?”

Dạ Nguyệt đang chăm chú nhìn anh cũng “A” lên một tiếng, vốn dĩ cô cứ tưởng ba mẹ có thể ở khu trú ẩn của Chính Phủ, đã nhờ bên Ánh Nhật đi dò hỏi nên cô cũng quên mất chuyện này.

“Ba mẹ của Phu Nhân đang ở Trụ Sở chính với Tuyết Lang” Dương Lãnh Thiên mỉm cười với Dạ Nguyệt, anh đã cho trực thăng đón hai người và Tuyết Lang khi vừa giải quyết xong đám zombie tràn vào Trung Tâm.

“Vậy thì tốt quá” Dạ Nguyệt vui mừng, cuối cùng cô đã nghe thấy được một tin tức tốt đẹp trong mấy ngày qua. “Cảm ơn anh, Lãnh Thiên!”

“Đó là bổn phận của tôi, thừa Phu Nhân” Dương Lãnh Thiên tỏ vẻ khiêm tốn, còn không quên bổ sung thêm một câu: “Người nhà của Phu Nhân giờ đã là người nhà của Chủ Tịch a”

Không khí trong phòng đang trở nên ấm áp thì có tiếng gõ cửa phòng.

“Ai vậy?” Dương Lãnh Thiên hỏi vọng ra.

“Là tôi” Ôn Tuấn Kiệt nói vọng vào.

“Vào đi” lần này là Lăng Chi Hiên lên tiếng.

Ôn Tuấn Kiệt mở cửa, thông thả ung dung bước vào ngồi xuống ghế salong rồi còn trống bên cạnh chiếc ghế dài đã hết chỗ.

“Chị dâu này, tôi có chuyện muốn hỏi chị?” Ôn Tuấn Kiệt hóp một ngụm trà mà Trình Ân mới vừa rót cho anh, nhìn Dạ Nguyệt thư thả nói.

Tuổi của Ôn Tuấn Kiệt tất nhiên lớn hơn cô, trước đây tên này chưa từng gọi cô chị dâu, vậy mà từ bữa đó đến giờ hắn đã gọi cô hai lần chị dâu? Rốt cuộc tên này đang có ý đồ gì đây?

Dạ Nguyệt xoẹt qua tia nghi ngờ, nhưng cũng hứng thú gật đầu đồng ý.

“Tiểu Anh có bạn trai chưa?” Ôn Tuấn Kiệt tất nhiên không dè chừng ai, mấy người đang ngồi trong căn phòng này đều hiểu rõ nhau, anh cũng không cần phải rào trước đón sau làm gì cho mệt a. “Tôi muốn theo đuổi cô ấy”

Phụt! Không hẹn mà cả đám đều bật cười ha hả như điên, ngoại trừ Lăng Chi Hiên chỉ thoáng nhếch khóe môi thôi a.

Ôn Tuấn Kiệt lập tức mặt đen như đáy nồi, anh như muốn nghiêng răng nói: “Mấy người cười cái gì? Tôi đang nói chuyện nghiêm túc, cực.. kỳ.. nghiêm.. túc”

“Khụ, Tuấn Kiệt này, có phải cậu đang muốn có người làm ấm giường hay không a?” Trình Ân không nhịn được, khoái chí hỏi ra nghi vấn trong lòng của Dương Lãnh Thiên và Tề Vi.

“Nên nói tôi đã xác định được người mà tôi tình nguyện dùng bản thân làm ấm giường cho người đó” Ưông Tuấn Kiệt liếc xéo Trình Ân.

Phụt! Cả đám lại có một trận cười sảng khoái.

“Tuấn Kiệt, chuyện Tiểu Anh có bạn trai hay chưa tôi cũng không biết đâu” Dạ Nguyệt vừa cười ha hả vừa nói. “Anh cũng biết vì sao mà, còn về thời gian thì lúc trước chưa có”

Dạ Nguyệt trả lời đầy ảm ý, cô chỉ biết hai năm trước Lạc Tiểu Anh chưa có bạn trai thôi, còn Lạc Tiểu Anh của hai năm sau thì cô chưa có hỏi nha.

Ưông Tuấn Kiệt tất nhiên hiểu ý trong câu nói của Dạ Nguyệt.

“Hơn nữa tôi thấy chuyện này, anh phải tự mình bỏ công sức ra mà điều tra đi nha, tôi còn phải xem thành ý của anh với cô em gái nhỏ của tôi đến đâu nữa a” Dạ Nguyệt chuyển qua cười khúc khích, cô đã thấy nghi nghi từ trước rồi mà.

Nghe vậy, Ưông Tuấn Kiệt chuyển sang vẻ mặt ủ rũ, xem ra anh phải mặt dày như tên kia để tự mình theo đuổi người ta rồi a.

Lăng Chi Hiên dịch chuyển cơ thể chuyển qua ngồi lên giường, bên cạnh Dạ Nguyệt trong khi mọi người đang cười ngả nghiêng lúc này, giờ anh không tiếng động cúi đầu nhỏ giọng bên tai Dạ Nguyệt, hơi thở nam tính vờn quanh tai cô: “Anh thích giọng cười của em”

Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn anh, tủm tỉm cười: “Anh thật là.. nịnh quá nha”

Lăng Chi Hiên tất nhiên chính là tên mặt dày trong suy nghĩ của Ưông Tuấn Kiệt, dù anh không biết suy nghĩ đó nhưng anh chưa bao giờ chối cãi đa mặt mình không dày hết a, anh cười cung chiêu đôi mắt với vợ yêu.

Anh có mặt dày cũng chỉ dày với người trước mắt này.

Bên này, mọi người lại tiếp tục hòa nhau chọc ghẹo Ưông Tuấn Kiệt cho đến khi Lăng Chi Hiên ho nhẹ để kéo cả đám tập trung trở lại.

“Chuyện này để sang một bên, tôi muốn biết thêm một chuyện nữa” Lăng Chi Hiên lúc này đã chuyển qua ôm Dạ Nguyệt ngồi trong lòng anh, dù vậy cũng không ảnh hưởng gì đến thần thái nghiêm túc lạnh nhạt khi thảo luận chuyện trọng đại của anh, nhưng không khí xung quanh anh vẫn là ấm áp nhu tình chứ không băng lãnh như trước đây.

“Chuyện hai năm trước, khi tìm thấy chúng tôi, Trình Ân, cậu có tìm thấy một loại chất lạ trong cơ thể của tên này hay không?” anh vừa nói vừa hất đầu về phía Ưông Tuấn Kiệt.

Trình Ân suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không có, lúc đó cậu ta vì bị bỏ đói hai tuần, nên mới mất sức và ngất xỉu. Hơn nữa, trong quá trình trốn chạy, cậu ta bị té đập đầu nên đã quên đi khoảng thời gian bị bắt nhốt của mình”

Lại thêm một mảnh ghép không khớp với bức tranh mà anh biết, Dạ Nguyệt cũng không ngoại lệ nhận ra những điểm khác biệt trong câu chuyện này.

“Trình Ân, giờ anh có thể khám cho anh ta được không?” Dạ Nguyệt nhìn Trình Ân, tay chỉ chỉ về phía Ưông Tuấn Kiệt. “Tôi phát hiện trong cơ thể anh ta có gì đó rất lạ”

Trình Ân lúc này cũng như sực nhớ ra gì đó: “Phu Nhân nói tôi mới nhớ, lúc tôi nhìn cậu ta cũng thấy có gì đó không đúng, nhưng vì bận rộn quá nên quên mất phải khám tổng quát và xét nghiệm máu cho cậu ta”

“Được, tôi rất sẵn lòng” Ưông Tuấn Kiệt gật đầu. “Tôi cũng muốn biết bọn chúng đã tiêm cái quái quỷ gì vào cơ thể tôi”

“Lãnh Thiên” Lăng Chi Hiên cũng lên tiếng. “Bắt đầu kế hoạch điều tra lại từ đầu, nhất là cái bệnh viện bỏ hoang đó, nơi đó là nơi tên này bị giam giữ trong suốt hai tuần vào hai năm trước” tất nhiên lần này anh cũng sẽ đứng ra trực tiếp chỉ đạo, điều tra suốt hai năm trời lại không có nhiều manh mối nào.

Đây có lẽ chính là một phát hiện mới khi mọi thứ đang dần đi vào bế tắc và tuyệt vọng

.....

Giờ ăn chiều, trong khi mọi người tập trung ở nhà ăn thì Lăng Chi Hiên cho người mang phần ăn của mình vào ăn chung với Dạ Nguyệt trong phòng bệnh.

Lăng Chi Hiên múc một muỗng súp, đưa lên miệng thổi thổi rồi đưa đến kề bên khóe miệng Dạ Nguyệt đợi đến khi cô há miệng nuốt hết mới rút

về, động tác thuần thục lặp đi lặp lại nhiều lần cho đến khi cạn chén súp.

“Anh lại không ra ăn chung với mọi người nữa à?” Dạ Nguyệt từ tốn húp từng muỗng súp Lăng Chi Hiên bón cho cô. “Em có thể tự ăn com được rồi nha”

Nói rồi cô gấp đồ ăn trong đĩa rồi đưa đến trước miệng Lăng Chi Hiên, anh cong khóe môi há miệng nuốt vào bụng, xong... anh chăm chú nhìn cô, đầu lưỡi nhẹ liếm môi dưới...

“Rất ngon” Lăng Chi Hiên vươn tay bế vợ yêu đặt trên đùi, cúi đầu hôn vào má cô. “Thường cho em”

Dạ Nguyệt quyết miệng, rướn người thòm lại má anh.

“Em ăn cháo không?” Lăng Chi Hiên cười cười lấy tô cháo thịt nóng hổi trên bàn, lại múc lên một muỗng thổi thổi cho nguội bớt, vòng tay vẫn vây xung quanh Dạ Nguyệt.

“Của anh mà, em ăn súp no rồi” Dạ Nguyệt lắc đầu, khẩu phần ăn chiều hôm nay của mọi người là cháo hầm xương và thịt băm cùng rau củ, cơ mà cô vẫn còn phải ăn thanh đạm một chút nên chưa được ăn a.

“Bảo bối, của anh cũng là của em, ngoan, nói a đi nào” Lăng Chi Hiên giọng điệu hài hước, đưa muỗng cháo lên khóe môi vợ yêu.

“Anh trêu em?” Dạ Nguyệt bĩu môi, biết cô ăn không được còn cố tình đưa qua đưa lại trước mặt cô.

Lăng Chi Hiên thu lại nụ cười, kéo cằm cô xuống để miệng cô há ra rồi anh dứt cháo vào: “Anh không nói đùa, bảo bối, anh đã hỏi Trình Ân, cậu ta nói em đã ăn được rồi”

“Ô ô ngon quá a” Dạ Nguyệt nhường nhường lông mày vui vẻ tán thưởng, cô thích cháo thịt băm cà rốt, cháo thịt băm cà rốt muôn năm. Dạ Nguyệt lấy muỗng cháo từ tay Lăng Chi Hiên, cô múc một muỗng thổi thổi rồi đưa về phía anh: “Nói a đi ông xã”

Lăng Chi Hiên đột nhiên nắm lấy tay cô, đôi mắt trầm tĩnh chăm chú nhìn cô ngày càng tối thẫm lại, từ từ dấy lên ngọn lửa khác thường, một tiếng “ồ ồ” từ miệng vợ yêu làm anh thật ngứa ngáy trong lòng.

“Anh... anh mà không ăn thì cháo nguội hết ngon đó a” Dạ Nguyệt thấy anh nhìn cô như vậy, cô liền rụt cổ lại, cô biết ánh mắt đó có nghĩa là gì.

“Có một món ăn không bao giờ là nguội, không bao giờ là hết ngon, em biết món đó là món gì không, bà xã?” Lăng Chi Hiên tất nhiên không cho phép cô trốn tránh, anh buông chén cháo để trên bàn, rồi vòng tay ôm siết lấy eo nhỏ của cô, nâng cằm cô lên nói trên làn môi mềm mại của cô.

Hơi thở nóng rực của anh lan tỏa ra xung quanh cô, hơi nóng ấm áp khiến cô mê đắm...

“Thật muốn một ngụm nuốt em vào bụng” Lăng Chi Hiên thờ dài, ảo não rồi khỏi đôi môi đầy mời gọi của vợ yêu.

Mặc dù trong tai nạn vừa rồi, ngoại trừ cái thai và vết thương ở đầu thì còn lại cô cũng không có bị gãy xương hay thương tổn chỗ nào, nhưng vì mới mất cái thai nên Trình Ân kiến nghị cô phải ăn thanh đạm trong một tuần hơn nữa còn không được làm loại vận động kịch liệt trong hai tuần đến một tháng, và dĩ nhiên còn tùy vào sức hồi phục của cơ thể cô mà Trình Ân sẽ thông báo hằng ngày cho người nào đó biết.

Dạ Nguyệt rất muốn nói đùa anh có thể tìm ai thay cô trong khi cô không được thích hợp, nhưng lời vừa đến cổ họng thì đã bị nghẹn lại, bản thân cô khi nghĩ tới loại chuyện này còn cảm thấy khó chịu huống chi ai đó bị bệnh sạch sẽ trầm trọng hơn cả cô a.

Cái loại tuyến thiệp hay nha hoàn thông phòng phục vụ trong khi thể từ mang thai của người cổ đại làm cô cảm thấy buồn nôn, muốn nổi da gà, lại còn cho là chuyện hiển nhiên? Là việc mà thể từ phải chấp nhận?

Làm ơn đi, nếu cô đang mang thai mà lại thấy chồng mình lên giường với người khác chắc cô sẽ bị shock tới sảy thai chứ nói gì là hiển nhiên chấp nhận...

Tách! Tiếng búng tay vang lên bên tai Dạ Nguyệt làm cô giật mình cũng thành công kéo cô về thực tại.

“Em mơ màng suy nghĩ gì đó?” Lăng Chi Hiên nhíu mày không vui nhìn cô gái nhỏ, ở bên cạnh anh mà cô gái nhỏ lại thả hồn đi đến tận phương trời nào, có đi cô gái nhỏ cũng phải dẫn anh theo mới đúng, anh muốn cùng cô gái nhỏ thả hồn về phương trời nao.

“Em chỉ nghĩ về tập tục của người cổ đại thôi a” Dạ Nguyệt thành thật đáp.

“Nhớ mọi người ở thế giới kia?” Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt nằm xuống giường, kéo chăn lên đắp cho cả hai người, cuốn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô vào sát trong ngực anh, ôm ấp vuốt ve say mê.

“Không phải a, em là nghĩ đến chuyện thể từ có thai, nam nhân có thể tùy ý lên giường với tiểu thiếp hay nha hoàn thông phòng để giải tỏa nhu cầu thôi” Dạ Nguyệt lắc đầu, thuận thể anh ôm cô cô cũng ôm lấy hông của anh.

“Em lại nghĩ đến mấy câu truyện mà em đã đọc à?” Lăng Chi Hiên có thể cảm nhận được hai vật tròn đầy mềm mại đang ép sát vào lồng ngực anh, cảm giác ngứa ngáy như kiến bò lại lần nữa bùng lên.

“Cũng không hẳn, truyện em đọc không có cái thể loại đó, chỉ có mấy nhân vật phụ thấy ghét mới có xảy ra trường hợp như vậy hoặc giả là nam chính bị người khác ép buộc nhưng vẫn quyết giữ thân trong sạch với thể từ của mình” Dạ Nguyệt cười vui vẻ khoái chí, hơn nữa cô thường đọc thể loại nam cường đại băng lãnh nên không bao giờ bị ghen ghét vì mấy chuyện này.

Lăng Chi Hiên đẩy mắt xoẹt qua tia suy nghĩ, rồi anh như chợt nghĩ ra gì đó: “Không phải em đang có ý định bảo anh tìm ai thay thế rồi mới nghĩ đến vấn đề này đó chứ?”

Dạ Nguyệt lập tức ngẩn đầu tròn mắt nhìn anh, sao anh có thể suy ngược chuẩn đến như vậy?

Nhìn thấy biểu tình kinh sợ trên mặt Dạ Nguyệt, Lăng Chi Hiên liền trầm xuống: “Em muốn anh nuốt em vào bụng ngay lúc này có phải không?”

Dạ Nguyệt đột nhiên nhận thấy chỗ nào đó trên cơ thể anh có điểm không đúng, cô liền buông anh ra, lùi cơ thể lại tạo thành một khoảng cách với anh, hoảng hốt nhìn xuống thân dưới của anh thì không khỏi muốn té bật ngửa xuống giường.

Lời anh nói có bao nhiêu là kích thích, đe dọa?

“Đến đây” Lăng Chi Hiên thâm trầm nói, vươn một tay về phía Dạ Nguyệt, hai người mặc dù đang nằm trên giường nhưng Dạ Nguyệt đã lùi đến mép giường, cũng đủ tạo ra khoảng cách nhất định với anh.

Dạ Nguyệt lắc lắc đầu, cô như mèo nhỏ nhìn anh đầy cảnh giác.

“Ngao, anh sẽ không làm em đau” Lăng Chi Hiên dụ dỗ cô gái nhỏ nào đó.

“Em vẫn chưa thể làm loại vận động kịch liệt này mà...” Dạ Nguyệt nhỏ giọng thì thầm.

“Chúng ta sẽ không làm loại vận động kịch liệt đó” Lăng Chi Hiên vẫn nhẫn nại vươn tay về phía Dạ Nguyệt, ánh mắt đợi chờ lại đen thẫm như đáy vực sâu vạn trượng.

“Thật?” Dạ Nguyệt nghi ngờ.

“Thật” Lăng Chi Hiên không nhìn được nữa, lần qua túm lấy cơ thể của Dạ Nguyệt xoay một vòng xuống dưới thân mình, anh chống chân xuống giường hai bên đùi Dạ Nguyệt, tay cũng chống xuống giường hai bên ngực cô, để dời đi trọng lượng cơ thể của anh trên người cô.

Dạ Nguyệt nhìn tư thế mờ ám của hai người, cô mới không tin anh không muốn làm loại vận động kịch liệt đó: “Anh xạo em”

“Bảo bối, anh xạo em bao giờ?” Lăng Chi Hiên hạ môi xuống bao phủ lấy môi cô, luồn lưỡi vào bên trong khuấy đảo miệng cô, tay chuyển qua áp vào hai bên má cô để giữ chặt lấy đầu nhỏ của cô, điên cuồng quán quất lưỡi cùng với lưỡi cô, dù cô luôn né tránh nhưng cũng không thể thoát được chiếc lưỡi nóng bỏng gắt gao truy đuổi cô đến cùng.

Ôi thần linh ơi, trí óc cô đang dần rơi vào hỗn loạn, tay cô bấu chặt áo sơ mi đen của anh, ý thức bắt đầu rơi vào trạng thái ý loạn tình mê, cô phải đẩy anh ra... cô phải đẩy anh ra...

Điên cuồng hôn cô cũng không thể giúp Lăng Chi Hiên cảm thấy tốt hơn, anh luồn tay vào áo vuốt ngược từ bụng lên đến ngực cô, hai bàn tay túm lấy hai bên ngọn đồi mềm mại của cô bắt đầu vuốt ve xoa nắn, môi lưỡi vẫn quện chặt lấy môi lưỡi của cô, chiếm đoạt khuôn miệng thơm tho của cô.

Roi môi ra, Lăng Chi Hiên đẩy áo thun của Dạ Nguyệt lên tới cổ, rồi không đợi cô kịp bình ổn hơi thở, anh cúi xuống mút lấy điểm màu hồng đã cứng lên thấy rõ, như treu đùa trước mắt anh.

Mút mút rồi lại cắn cắn, gặm vò cả hai bên đỉnh tuyết lê hồng nhuận mê người của Dạ Nguyệt, Lăng Chi Hiên rời tay khỏi bầu ngực cô, anh chuyển hướng xuống phía dưới, trượt dọc từ bụng cô xuống hai bên bắp đùi cô vuốt ve làn da mềm mại mát mẻ của cô.

Dạ Nguyệt đang đặt tay trên tóc anh, chìm đắm run rẩy trong khoái cảm mà anh mang đến, lúc này vì bị nhột bất ngờ nên cô giật mình đẩy anh ra.

“Anh nói không làm loại chuyện vận động kịch liệt mà” Dạ Nguyệt thở hổn hển tròn mắt lên với anh.

“Anh không định đi tới bước cuối cùng” Lăng Chi Hiên cũng loạn nhịp thở, ngẩn đầu nhìn vợ yêu từ hai bầu ngực tròn đầy của cô, đáy mắt anh không thể che giấu nồng đậm ái dục đang cuộn trào bên trong.

“Như vậy... có được không?” Dạ Nguyệt ngập ngừng hỏi.

“Được” Lăng Chi Hiên gật đầu.

“Nhưng... nó...” Dạ Nguyệt nóng bừng mặt chỉ xuống phía dưới.

Cô có thể thấy được chỗ đáy quần âu của anh đang bị vật nào đó đẩy căng ra, có thể tưởng tượng ra được cái vật vĩ đại đó...

Khoan... khoan... tỉnh táo lại đi Dạ Nguyệt... mày nhất định phải tỉnh táo a...

“Nó đánh phải trông cậy vào em” Lăng Chi Hiên đột nhiên cong khốe môi lên cười mờ ám.

“Là... là ý gì?” Dạ Nguyệt lấp bắp hỏi.

Lăng Chi Hiên ngồi thẳng người, hai đầu gối vẫn kẹp hai bên đùi cô, anh chậm rãi tháo hết cúc áo nhưng không cởi áo, rồi đến thắt lưng, rồi đến khuy quần, rồi đến khóa quần, dù đang làm loại chuyện nóng bỏng khiến người muốn bốc hỏa nhưng động tác của anh vẫn cực kì ưu nhã, thông dong.

Cuối cùng, anh kéo cả hai chiếc quần đang mặc xuống, để lộ ra vật nào đó đang sừng sững vươn lên trước mặt cô gái nhỏ nào đó.

Sau giây phút choáng váng muốn tắt thở phun máu mũi đầy giường, không hiểu sao mà Dạ Nguyệt đột nhiên bật cười khanh khách: “Anh làm em nhớ đến mấy tên biến thái chuyên đi khoe cái đó trước mặt người khác a”

Lăng Chi Hiên vươn người bắt lấy mặt cô gái nhỏ, gầm gừ: “Em dám nói ông xã nhà em là tên biến thái?”

(Lời tác giả: Chúng ta có nên đổi bộ chuyện thành tên “Ông xã nhà em là tên biến thái” hay không a?:v)

“Đâu có, em chỉ đột nhiên nhớ đến thôi” Dạ Nguyệt ra sức lắc đầu chối bay chối biến.

“Em đã từng gặp trường hợp đó?” Lăng Chi Hiên kè sát mặt vào mặt cô, nếu vợ yêu nói có thì anh tin rằng bản thân sẽ đi lật tung nơi đó lên để kiểm tra bằng được cái tên đáng chết dám khoe cái thứ ghê tởm đó trước mặt vợ yêu của anh.

“Không, em may mắn vẫn chưa nhìn thấy, chỉ nghe vài người bạn bên cạnh thấy rồi kể lại thôi” Dạ Nguyệt không chú ý để tay lên lồng ngực của anh.

“Tốt” Lăng Chi Hiên hí hóp mắt, nhìn biểu hiện của vợ yêu thì đó là sự thật.

“Bây giờ, anh có thể vào phòng tắm dội nước lạnh cho tỉnh táo được rồi a” Dạ Nguyệt vẫn không quên tình trạng mờ ám hiện tại của hai người, áo cô bị đẩy lên, quần cũng bị kéo xuống, mà người ở trên cũng xem như đang lửa thể phía trên cô.

Dạ Nguyệt xoay đầu nhìn ra ngoài cửa, không biết lúc anh vào có khóa cửa không, nếu không thì có người bất ngờ mở cửa vào thì sao?

Lăng Chi Hiên lại nắm mặt cô, kéo đầu cô xoay lại để cô nhìn vào mắt anh, đôi mắt thâm trầm giờ phút này đang dâng lên sóng tình cuộn cuộn: “Anh vẫn chưa xong với em đâu, bảo bối, em tưởng có thể dễ dàng cho qua chuyện trong khi em hai lần thách thức kiên nhẫn của anh?”

“Em... làm gì có...” Dạ Nguyệt xua xua tay, cô nhớ mình đâu có đụng chạm thân thể gì với vị đại gia này đâu a.

“Em còn dám nói không?” Lăng Chi Hiên khàn giọng gầm gừ bên tai cô. “Lần thứ nhất em dám bảo anh tìm người khác mang thai con của anh, còn lần thứ hai là mới vừa rồi em có ý định bảo anh tìm người khác để phát tiết”

Dạ Nguyệt tròn mắt nhìn anh, anh vẫn còn nhớ chuyện lúc trước?

“Đáng tiếc, làm em thất vọng rồi, anh có trí nhớ rất tốt nên không thể để em viện cớ mà cho qua được” Lăng Chi Hiên cắn vào vành tai cô, hơi thở nóng rực từ mũi anh sộc vào tai cô làm cô rùng mình một cái.

“Nhưng...” Dạ Nguyệt đẩy đẩy lồng ngực anh, quan trọng vẫn là thân thể cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Lăng Chi Hiên liếm môi, cắn vành môi dưới của Dạ Nguyệt, rồi anh hạ hông xuống, đâm vật nào đó qua giữa hai đùi cô, ép sát với nơi bí hiểm của cô, thì thầm trên môi cô: “Kẹp chặt”

Ồ! Dạ Nguyệt kêu lên một tiếng, ngoan ngoãn kẹp chân lại, kẹp lấy vật nóng bỏng cương cứng ở ngay trước nơi bí hiểm của cô.

Lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa bất ngờ từ bên ngoài, Dạ Nguyệt lập tức muốn buông anh ra thì hai bên đùi đã bị chân anh kẹp chặt từ trước.

“Anh khóa cửa rồi” Lăng Chi Hiên khàn khàn thì thầm, không có ý định dừng lại, anh bắt đầu di chuyển hông lên xuống, chà sát vật sưng phồng của mình lên xuống phía ngoài nơi đó của vợ yêu, khoái cảm cũng theo đó mà dâng lên càng mãnh liệt.

Dạ Nguyệt đã cảm thấy rõ ràng bản thân bị một cảm giác trống rỗng xâm chiếm lấy cơ thể, rõ ràng cơ thể cô đã bùng lên khát khao muốn được anh chiếm đoạt...

“Dạ Nguyệt, chị có ở trong đó không?” giọng của Lạc Tiểu Anh vang lên bên ngoài cửa.

“Kỳ lạ, chị ấy có thể đi đâu nhỉ?” Triệu Bối Bối chép miệng.

Mà bên trong này, Dạ Nguyệt không ngừng bị từng cái lên xuống của Lăng Chi Hiên làm cho ý loạn tình mê, cô cắn răng kìm chế lại tiếng rên rỉ đang bật ra từ cơ thể mình, cô biết rõ bên ngoài phòng có người, hề nghĩ đến bọn họ có thể xông vào đây bắt gặp hai người đang làm cái loại chuyện này là cô nhin không được muốn bùng nổ trong khoái cảm mãnh liệt của anh.

“Anh muốn vào bên trong em?” Lăng Chi Hiên không nhin được rên rỉ ní non bên tai cô, bên dưới hông anh vẫn điên cuồng đưa đẩy lên xuống, anh muốn cảm nhận vợ yêu, chiếm đoạt vợ yêu.

Dạ Nguyệt thả tay đang siết lấy áo anh chuyển qua vòng tay quanh cổ anh, rồi cô nâng hông lên cũng đồng thời để anh bất ngờ đẩy mạnh vào bên trong cơ thể mình, khoái cảm lần này đến càng rõ ràng hơn mới vừa rồi, cô có thể cảm giác được vật đó càng lớn lên bên trong cô như thế nào.

Nhưng Lăng Chi Hiên lập tức dừng lại, anh ngẩn đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng mê người của vợ yêu: “Không được, em vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn, anh không dám chắc trong toàn bộ quá trình có thể kìm chế tốt được dục vọng bản thân mà không làm đau em”

Lăng Chi Hiên nói xong cũng đồng thời rút ra khỏi cơ thể Dạ Nguyệt vì anh sợ để trong đó một lúc nữa thì anh sẽ không thể dừng lại được nữa, vừa rút ra Dạ Nguyệt liền nhăn mặt hơi co người lại, thấy vậy anh chậm rãi vuốt mồ hôi trên trán cô, cung chiều mon trớn cánh môi hồng hồng của cô: “Xin lỗi, bảo bối”

Dạ Nguyệt từ từ mở mắt ra, hơi thở của cô vẫn còn chưa được bình ổn hoàn toàn, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ cố gắng che giấu nhăn nhó, nỗ lực áp chế ái dục vẫn còn bị nghẹn lại của anh, cô bỗng chốc cảm thấy đau lòng, tự nhiên cô lại thốt lên một câu cùng với hành động mà ngay cả bản thân cô cũng không thể lường trước được: “Để em giúp anh... bằng miệng”

Lăng Chi Hiên tròn mắt, cả người anh cứng ngắt ngay lập tức, vì tay cô đã không biết trời cao đất rộng mà nắm lấy của anh.

Giống như cô đang nắm lấy củ khoai to tướng vẫn còn nóng hổi như mới vừa được nướng chín, hai rặng mây đỏ càng nổi lên rực rỡ ở hai bên gò má cô, ôi mẹ ơi, cô đang làm gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

“Bảo bối ngoan, thả lỏng tay, đừng siết chặt như vậy” Lăng Chi Hiên thở hắt ra, giọng điệu nhẹ nhàng dụ dỗ vào tai cô.

Dạ Nguyệt bị sững sốt nên cô đang đần mặt ra tại chỗ, nghe anh nói cô lập tức muốn buông tay: “Em xin lỗi...”

Lăng Chi Hiên liền giữ lấy hai tay cô: “Đừng buông, làm theo anh là được”

Dạ Nguyệt mặc dù cảm thấy rất muốn chui xuống đất trốn nhưng đồng thời cô cũng muốn giúp anh giải quyết nhu cầu, hơn nữa hai người đã là vợ chồng với nhau thì chuyện này cũng là chuyện vô cùng bình thường...

Lăng Chi Hiên vừa giữ lấy hai tay vợ yêu vừa quan sát khuôn mặt nhỏ của vợ yêu càng lúc càng hồng nhuận quỵên rũ dưới sự hướng dẫn của anh, không khỏi càng cảm thấy kích thích dâng trào, nơi nào đó theo hai bàn tay mềm mại nhỏ nhắn mà ngày càng căng cứng nóng bỏng.

“Giỏi lắm, bảo bối” Lăng Chi Hiên cung trán đầy mồ hôi vào trán Dạ Nguyệt, cạ mũi vào mũi cô âu yếm, làn môi nhẹ phớt chòn vòn trên làn môi cô, hơi thở nóng rực của hai người vây hãm lấy nhau, hòa quỵên vào nhau, quấn quít không rời.

Dạ Nguyệt ngửa đầu hôn vào môi anh, cô đã không còn cảm thấy ngại ngùng như lúc mới vừa bắt đầu nữa, hơn nữa cô thích lắng nghe tiếng gầm nhẹ thỏa mãn của người nào đó, nó cũng làm cô cảm thấy thật thỏa mãn...

.....

“Anh đã liên lạc với nhóm của Thành Đông chưa?” Dạ Nguyệt thư giãn tựa người vào thành bồn tắm, mấy ngày nay cô không được tắm, chỉ dùng khăn ướt để lau mình, được ngâm mình trong bồn như thế này quả là sung sướng a.

“Vẫn chưa, nhưng anh đã xác nhận vị trí hiện tại của nhóm cậu ta” Lăng Chi Hiên dời đầu nhỏ của cô, nhanh chóng lách cơ thể vào phía sau cô rồi ngồi xuống, để cơ thể cô tựa vào lồng ngực anh, hai chân kẹp lấy hai chân của cô, để cô ngồi trong lòng như thường ngày, mềm giọng nói: “Đầu em vẫn chưa chạm nước được”

“Em có chú ý mà” Dạ Nguyệt quyết miệng, xoay đầu nhìn anh. “Em nghiêm túc nhắc nhở anh em đã không còn là một cô bé con nít nữa, anh có thể dừng việc xem em như trẻ con được không?”

“Em nghĩ vậy?” Lăng Chi Hiên chớp mắt cong khóe môi, mà hai tay của anh lúc này đã lần mò đến hai ngọn đồi mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn.

Dạ Nguyệt đánh vào tay anh nhưng tất nhiên cô có đánh cũng vô ích, cô sao có thể chống lại thế lực mặt dày vô sỉ của người nào đó được a.

“Như đã nói trước đây, anh sẽ không bao giờ xuống tay với trẻ con” Lăng Chi Hiên mờ ám thì thầm vào tai cô, làn môi lướt dọc từ phía sau tai xuống cổ và vai cô, mê luyến cắn mút không ngừng.

“Chúng ta đang tắm đó a” Dạ Nguyệt miễn cưỡng kéo hai tay đang sờ mó khắp người cô ra, nghiêm túc nhắc nhở người ngồi phía sau mặc dù bị ai đó vuốt ve một lúc cô cũng khó tránh khỏi cũng động tình, nhưng bản thân cô vốn dĩ không thể làm loại vận động kịch liệt được, thật bất công mà. (T.T)

Nếu cứ động chạm kiểu này chỉ sợ một phút bốc đồng sẽ ôm vợ yêu lên giường làm loại vận động kịch liệt mất thôi, nghĩ vậy nên Lăng Chi Hiên rất ngoan ngoãn nghe lời, tự mình dừng lại kịp thời.

“Em nói này, thời trẻ mà tưng dục quá độ thì sau này rất dễ bị liệt dương đó nha” Dạ Nguyệt thấy anh buông tay ngồi yên thư giãn, cô mới tiếp tục tựa đầu vào lồng ngực anh, vui vẻ cười hề hề.

“Bảo bối, sao em lại có vẻ rất vui nhỉ? Em không biết anh mà bị liệt dương thì cuộc sống tính phúc của em cũng sẽ trở thành con ác mộng hay sao, huh?” Lăng Chi Hiên véo vào gò má vợ yêu, nhăn trán nói.

“Em chỉ muốn nhắc nhở anh thôi” Dạ Nguyệt bĩu môi phụng phịu, cô là đang lo cho sức khỏe của vị đại ca này chứ bộ.

Dừng một lát....

Dạ Nguyệt lại nghe giọng điệu trầm ấm đầy mê hoặc ở phía sau...: “Anh cũng hết cách, chỉ cần nhìn thấy em là anh lại muốn ăn, muốn làm rất nhiều chuyện với em”

Dạ Nguyệt: “...” em cũng không phải đồ ăn.....

“Vi sao? Ngay cả thức ăn, ăn nhiều một món chẳng phải cũng cảm thấy rất chán hay sao?” Dạ Nguyệt nghi ngại hỏi, không phải có câu “đàn ông thèm của lạ, phụ nữ sợ quen thuộc” hay sao a?

“Em thật sự muốn anh trả lời?” Lăng Chi Hiên nhú nhú mày, chăm chú nhìn đỉnh đầu nhỏ của vợ yêu trong ngực mình.

“Hzz vì em không thể lý giải được nên mới thắc mắc thôi, anh không trả lời cũng được, cứ xem như em đang làm bầm một mình đi a” Dạ Nguyệt lắc đầu, tự cười vào mặt mình, cô vẫn luôn thắc mắc vì sao lại là mình cho đến tận bây giờ nên nhiều khi hay làm nhảm thế này đây, thói quen khó bỏ của cô a.

Lại dừng cả nửa ngày, cuối cùng cô nghe tiếng thở dài ở phía sau: “Em quên anh có bệnh kín à?”

Phụt!!!! Dạ Nguyệt bị sặc nước miếng ngay lập tức, cô vừa ho sặc sụa vừa xoay người ngồi đối diện với anh.

Lăng Chi Hiên nhướn mày, vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô để giúp cô hết ho.

“Bệnh kín?” Dạ Nguyệt tròn mắt, vị này có bệnh kín? Đây cô mới nghe lần đầu đó nha.

“Khiet phích cũng xếp vào loại bệnh kín, em không biết sao?” Lăng Chi Hiên buồn cười. “Mặc dù anh cũng không hiểu rõ lắm nhưng hiện tượng không thích và khó chịu khi bất kì người nào đó đụng chạm vào mình, anh nghĩ đó được xem như một loại bệnh về tâm lý”

À! Dạ Nguyệt gật đầu, thì ra anh đang nói đến vấn đề này, cô cũng có suy nghĩ tương tự như vậy, có lẽ là do quá khứ của anh nên anh mới trở thành người khiet phích như hiện tại, nhưng vấn đề vì sao lại là cô vẫn còn là một bí ẩn đối với cô a.

“Nếu như sau này xuất hiện một người mà anh có thể đụng chạm được...” Dạ Nguyệt chưa kịp nói hết câu đã im bật, bởi vì ánh mắt của người nào đó đã thay đổi.

“Em có biết tự ti và khiêm tốn là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau không?” Lăng Chi Hiên thở dài, ôm mặt vợ yêu kéo gần đến mặt anh. “Tự ti

không chỉ làm em tổn thương mà còn làm người đối diện với em tổn thương, vì điều đó chứng tỏ em không tin anh, không tin vào mối liên kết giữa hai chúng ta”

“Em xin lỗi...” Dạ Nguyệt sụ mặt thành thật nhận lỗi, cô biết bản thân luôn tự ti dẫn đến cảm giác thiếu an toàn trong lòng. “Em chỉ không thể hiểu được vì sao lại là em?”

Lăng Chi Hiên lắc đầu không đáp, anh vuốt ve vào gò má hồng hồng đáng yêu của cô, đôi mắt đen láy sáng rực chăm chú nhìn cô dưới hàng lông mi dài.

Dạ Nguyệt ngơ ngẩn bắt lấy ánh mắt dịu dàng mà nóng bỏng của anh, nhắm mắt lại cảm nhận đụng chạm dịu dàng của anh, cô có thể ngồi như thế này cùng anh cả đời cũng được...

“Cần ai đó cũng phải có một lý do rõ ràng hay sao bảo bối?” Lăng Chi Hiên búng vào trán cô, vợ yêu của anh thật ngốc.

Dạ Nguyệt nghe vậy lập tức mở mắt ra, nhìn anh chăm chú...: “Vì sao anh lại cần em đến như vậy?”

“Em có cảm thấy câu hỏi này vô nghĩa không khi mà anh đã nói cần một ai đó cũng phải có một lý do rõ ràng hay sao?” Lăng Chi Hiên bóp lấy cằm cô, ánh mắt sâu thẳm đen ngòm như vực sâu không đáy nuốt chửng cô vào trong đó, xoáy sâu đến tận cùng đáy lòng chìm trong bóng tối của cô.

“Chẳng lẽ em không cần anh?” anh nhướn mày vẻ nghi ngờ.

“Anh nghĩ sao?” Dạ Nguyệt phụng phịu, đưa tay lên véo hai bên gò má của anh kéo dẫn ra, trông anh thật đáng yêu cũng thật buồn cười nga ~ cô cười thích thú, đùa bỡn với hai bên má anh.

Lăng Chi Hiên để yên vợ yêu muốn làm gì thì làm, mắt anh vẫn nhìn nụ cười cô không rời, anh chuyển qua vuốt ve vào dưới cằm cô như đang vuốt ve động vật nhỏ nào đó. “Tất nhiên anh biết em cần anh, vì thế... em cũng nên hiểu là anh cũng có cảm giác tương tự như em”

Ồ! Dạ Nguyệt há miệng thành hình chữ O to tướng, vậy là... cũng như cô cần anh vậy... anh muốn cô lý giải cảm xúc của anh giống như lý giải cảm xúc của cô đối với anh?

Cô muốn ở cạnh anh cũng chẳng vì một lý do cụ thể nào, bản thân cô cũng không thể lý giải cụ thể được vì sao cô lại có cảm xúc này chỉ với riêng mình anh...

Tại sao trước đây trong sâu tận đáy lòng cô vẫn luôn lăn tăn vì một điều vốn dĩ không thể lý giải cụ thể được như vậy nhỉ?

Giống như trở thành một người thân trong gia đình, quan trọng không thể thiếu cũng như không muốn rời xa, tình cảm này vốn dĩ không còn là tình yêu đơn thuần nữa, nó vốn dĩ đã vượt xa cảm xúc “yêu cuồng dại” khi chúng ta còn trẻ, có phải tất cả những người ở thời đại trước đều có cảm xúc như thế này nên họ mới có thể cùng nhau đi đến cuối cùng hay không?

Lăng Chi Hiên chăm chú nhìn vào mắt cô như thể tìm kiếm cảm xúc đồng điệu giữa hai người, rồi anh dụi mũi vào mũi cô âu yếm, dịu dàng thì thầm trên làn môi cô: “Em đã hiểu chưa, bé ngốc?”

Trước khi gặp cô, anh chưa từng muốn đụng chạm vào bất kì ai, cũng chưa từng muốn cho phép ai chạm vào mình trừ những trường hợp bị thương nặng cần phải phẫu thuật, khi đã gặp cô thì anh lại càng thể hiện điều đó rõ hơn...

Con người ta đều đem lý do không thể kìm chế ra làm lá chắn nhưng nếu bản thân thật sự không muốn thì cho dù có ép buộc như thế nào cũng là không thể.... Khác nhau ở chỗ người đó muốn hay không muốn thôi.

“Em thật may mắn vì gặp được anh” Dạ Nguyệt mỉm cười, nếu không gặp anh thì có lẽ... cô đã phải sống cô độc cả đời... Hừm, thật ra trước khi gặp anh cô cũng đã có dự định như thế rồi... nhưng đời người vốn vô thường mà...

“Bắt được em... là may mắn nhất của anh” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, trêu chọc vợ yêu.

“Xi ~ anh làm như em là thú cưng vậy a” Dạ Nguyệt quệt miệng bĩu môi, trong lòng lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Mèo con lười biếng nhất quả đất của anh” Lăng Chi Hiên tủm tỉm cười thích thú.

“Còn anh là mèo bụi khó tính thích bắt nạt em” Dạ Nguyệt hậm hực đập đập tay vào thành bồn tắm.

“Anh rất sẵn lòng thể hiện điều đó trước mặt em” Lăng Chi Hiên cười tà chuyển tay từ cổ vuốt dài xuống hai bên ngực cô, véo vào điểm màu hồng đang nửa ẩn nửa hiện trong làn nước nóng phía trước mặt anh.

Dạ Nguyệt ngay lập tức hít vào thật sâu chộp lấy tay anh, trợn mắt hăm dọa: “Em không giúp anh giải quyết nữa đâu nha”

Người nào đó âm thầm liếm môi rất nhanh, vẻ mặt nhanh như chớp chuyển qua ửng đỏ rồi về cực kì đáng thương: “Có thật không? Em nhớ nhìn anh bị nghẹn đến chết hử bảo bối?”

“Không chết được đâu” Dạ Nguyệt bặm môi, khoanh tay trước ngực như để phòng thủ người nào đó lại tái mấy tay chân, cô còn không biết anh đang ra vẻ đáng thương hay sao, xì...

Lăng Chi Hiên kéo cằm của vợ yêu xuống để tách môi cô ra, nhìn thấy chiếc lưỡi nhỏ ẩm ướt như ẩn như hiện bên trong miệng nhỏ của cô, trông mắt anh liền chuyển qua tối thẫm, anh khàn giọng nhắc nhở: “Khả năng chịu đựng của anh có giới hạn, nếu em không mau chóng bình phục để anh ăn em thì anh sẽ chết vì nghẹn thật đó bảo bối”

Dạ Nguyệt đen mặt, quơ quơ ngón trỏ trước mặt anh thách thức: “Tại vì anh lúc nào cũng suy nghĩ bậy bạ nên mới dễ chết vì nghẹn đó a”

Tất nhiên Lăng Chi Hiên liền không khách sáo cắn lấy ngón trỏ của cô, cắn cắn mút mút khiêu khích, chiếc lưỡi nóng bỏng của anh lướt qua từng ngón tay còn lại của cô mà cắn mút đùa bỡn, ánh mắt thâm sâu dán chặt vào khuôn mặt đang ngày càng đỏ bừng lên của cô.

Dạ Nguyệt thở hổn hển muốn rút tay về nhưng tay đã bị tay anh giữ chặt, aizz con người này thật là... Dạ Nguyệt tức giận, cô bỗng nhiên áp sát cơ thể mềm mại vào anh cọ qua cọ lại chớp nhoáng, đúng như dự đoán của cô, cơ thể anh lập tức cứng lại, gồng lên như đang kìm chế dục vọng sâu thẳm đang cuộn dâng trào, mà nơi nào đó cũng đã đứng thẳng lên kháng nghị, trông mắt anh tối đen như mực, chất chứa bao nhiêu là lửa nóng bên trong

Đúng lúc này Dạ Nguyệt đột nhiên trượt khỏi vòng tay của anh, nhanh chóng rời khỏi bồn tắm, quần áo choàng tắm quanh người, xong xuôi cô mới xoay đầu nhìn người nào đó vẫn còn đang ngạc nhiên ngây ngốc ngồi trong bồn tắm, ánh mắt mở lớn nhìn theo từng cử động dứt khoát của cô...

“Em không giúp anh giải quyết đâu, anh tự xử đi a” Dạ Nguyệt nhún vai cười chiến thắng rồi nhanh như chớp cô dứt khoát lao ra khỏi phòng tắm mà không một lần quay đầu nhìn lại, chạy thật nhanh để bảo toàn cho hai bàn tay cô được an toàn.

Người nào đó bị bỏ lại trong tình trạng động tĩnh cực độ không khỏi cười bất đắc dĩ, xem ra anh nhất định phải bảo Trình Ân đẩy nhanh điều trị cho cô mèo con vừa lưỡi biếng vừa ranh mãnh của anh, để anh có thể một ngụm nuốt cô vào bụng ngay lập tức...

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

“Chủ tịch, theo như hình ảnh từ CCTV của chúng ta thu được, chiếc xe màu trắng đó xuất hiện ở con đường nhỏ gần với trạm dừng chân trên đường cao tốc” Tề Vĩ xoay đầu lại nhìn Lăng Chi Hiên đang đứng phía sau anh trong phòng máy. “Hơn nữa, anh hãy xem đoạn CCTV này”

Tề Vĩ gõ cách cách nhanh như chớp trên bàn phím rồi anh mở đoạn camera mà anh đã liệt kê ra từ rất nhiều đoạn camera khác, các đoạn camera này đều được quay từ những camera mà Trung Tâm đã bí mật cài bên cạnh các camera an ninh của phía Chính Phủ: “Vào một tuần trước sau khi dịch bùng phát, chiếc xe này đã đến trạm dừng chân”

Trong đoạn CCTV, một chiếc xe màu trắng tiến đến trước trạm xăng của trạm dừng chân rồi dừng lại, lúc này ở trạm dừng chân có lác đác vài con zombie đang lao đảo di chuyển trong sân, vừa thấy xe bọn chúng liền nhanh chóng nhào đến.

Lúc này một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi xuất hiện từ cửa tay lái, trên tay là một thanh mã tấu dài, chỉ trong vài phút anh ta đã có thể dọn dẹp xong đám zombie trong sân, nhìn hành động lạnh lùng dứt khoát cùng tướng mạo cao lớn cơ bắp, rất giống với người trong giới hắc đạo.

Sau đó, từ ghế lái phụ lại xuất hiện một người phụ nữ xinh đẹp, có thể nhìn thấy cô ấy đang có thai, người đàn ông lập tức quăng mã tấu bước nhanh đến đỡ lấy cô ấy, mỉm cười cưng chiều nhìn cô ấy.

Tiếp đó một người phụ nữ khác nhỏ tuổi hơn bước xuống từ ghế sau chiếc xe, tiến về phía hai người nói nói gì đó rồi cả ba người cùng đi vào siêu thị bên trong.

“Qua những CCTV mà tôi đã xem, bọn họ đã ở nơi này kể từ lúc đó, cho đến ba bốn ngày sau đã xảy ra chuyện bất ngờ” Tề Vĩ tiếp tục mở một đoạn CCTV khác.

Chiếc xe màu trắng tiếp tục xuất hiện trong đoạn phim, nhưng lúc này không chỉ có chiếc xe mà phía sau còn có thêm một bầy zombie đang điên cuồng bám theo, người đàn ông chạy ra từ siêu thị tiện lợi, tay cầm mã tấu chém bọn zombie, nhưng vì quá tập trung nên anh ta không nhìn thấy ba bốn con zombie khác đang đi vào bên trong siêu thị.

Anh ta hét gì đó về phía chiếc xe, một lúc sau cửa xe mở ra và người phụ nữ trẻ lao ra khỏi xe, trên tay cô ta là hai khẩu súng ngắn, cô ta quăng một khẩu cho người đàn ông rồi mới bắt đầu nã súng vào đám zombie.

Đột nhiên người đàn ông hoảng hốt xoay đầu nhìn về phía siêu thị rồi nhanh như chớp anh ta hốt hoảng chạy về phía siêu thị.

Bên ngoài chỉ còn người phụ nữ trẻ đang một mình chống lại bốn năm con zombie, cô ta cũng hoảng sợ bỏ chạy vào trong chiếc xe màu trắng.

Khoảng mười phút sau, người đàn ông dùng dụng cụ xông ra khỏi siêu thị tiện lợi, anh ta dường như đang rất tức giận điên cuồng chém vào trong đám

zombie đang vây quanh chiếc xe cho đến khi bọn chúng nát bấy không còn ra hình dạng con người thì anh ta mới dừng lại.

Người phụ nữ trẻ lại bước xuống xe nhào đến ôm lấy anh ta, lại bị anh ta đẩy mạnh ngã xuống đất không thương tiếc, anh ta trừng mắt tức giận nói gì đó khiến cô ta lắc đầu lùi về phía sau co rúm lại, vẻ mặt như đang vô cùng sợ hãi.

Anh ta mạnh bạo túm lấy người phụ nữ lôi xềnh xệch vào trong siêu thị tiện lợi.

Đến đây, Tề Vĩ lại mở một đoạn CCTV khác: “Đây là thời điểm mà nhóm người Lạc Tiểu Anh xuất hiện vào mấy ngày sau đó”

Người đàn ông lại xuất hiện từ siêu thị tiện lợi, trên vai anh ta đang vác người phụ nữ đã bị trói chặt, cô ta đang vùng vẫy trong tuyệt vọng, lúc này khu vực trong sân hay trước trạm xăng đã không còn thấy xác của đám zombie mấy ngày trước.

Anh ta mở cốp xe rồi quăng người phụ nữ bị trói vào bên trong, rồi anh ta lên xe và chạy về hướng tiến vào trung tâm thành phố.

Chỉ hai mươi phút sau đó, chiếc xe của nhóm Lạc Tiểu Anh xuất hiện, và theo như trình tự xảy ra hôm đó, sau khi ba người vào trong siêu thị tiện lợi thì một nam một nữ còn lại đã ôm nhau đi về phía WC bên ngoài.

Lăng Chi Hiên có thể đoán được hai người đó là ai.

Chỉ mười lăm phút sau khi bọn họ đi vào thì chiếc xe màu trắng lại xuất hiện trên CCTV, ngay đuôi chiếc xe là người phụ nữ đã bị bịt miệng và trói chặt vào trong đuôi xe, chiếc xe di chuyển không nhanh dường như đang chờ đợi dẫn dụ một đám zombie rất đông phía sau, cho đến khi đám zombie đụng vào chiếc xe của nhóm Lạc Tiểu Anh làm chuông báo động vang lên thì chiếc xe trắng mới lao vút đi thật nhanh để tránh khỏi đám zombie.

Vì còi báo động mà đám zombie đã bị thu hút ở lại, Lăng Chi Hiên nhìn thấy năm sáu con zombie đi vào trong nhà vệ sinh công cộng, anh tập trung nhìn về phía đó, cuối cùng vẫn chẳng thấy hai người kia chạy ra, khả năng sống sót là rất thấp.

Tiếp đó, xe tải xuất hiện chạy vòng qua nhà vệ sinh công cộng rồi dừng lại phía sau chiếc xe của nhóm Lạc Tiểu Anh, bọn zombie lại tập trung bu vào chiếc xe tải.

“Có người đã bán bẻ bánh xe” Tề Vĩ khẳng định khi thấy bánh xe của chiếc xe tải đột nhiên bị nổ, anh tua đi tua lại đoạn đó để Lăng Chi Hiên quan sát dễ dàng. “Là loại súng trường mới có thể dễ dàng làm được việc này”

Lăng Chi Hiên gật đầu, anh nhíu mày chăm chú nhìn vào đám cây cao ở ven đường phía đối diện: “Hắn ta đang núp trong đám cây ven đường bên kia, xéo một chút so với trạm dừng chân, về hướng vào trung tâm thành phố”

Sau khi nhóm của Lạc Tiểu Anh lên xe của Lăng Chi Hiên, chỉ vài phút sau chiếc xe màu trắng lao ra khỏi đám cây cao lớn dẫn dụ đám zombie rồi chạy về hướng xe của mọi người đang chạy.

Một tiếng sau chiếc xe màu trắng lại xuất hiện ở trạm dừng chân, phía sau không còn đám zombie nữa, người đàn ông bước xuống xe tiến vào siêu thị tiện lợi. Nhưng chỉ chưa đầy hai phút anh ta lại lao ra khỏi siêu thị tiện lợi, khuôn mặt cực kỳ tức giận la hét quát tháo gì đó, rồi anh ta lên xe, vòng xe trở lại hướng vào trung tâm thành phố.

“Có chuyện gì đó đã xảy ra khi hắn ta vào bên trong siêu thị tiện lợi” Tề Vĩ nghi ngờ nói.

Và rất có khả năng chuyện này đã trực tiếp gây thù hận của hắn ta với nhóm người Lạc Tiểu Anh, Lăng Chi Hiên âm thầm suy nghĩ.

“Gọi Lạc Tiểu Anh, Triệu Bối Bối đến phòng Dạ Nguyệt, tôi có chuyện muốn hỏi bọn họ” Lăng Chi Hiên nhìn Tề Vĩ một cái rồi xoay người rời khỏi phòng.

.....

“Đã tìm thấy tung tích của người lái chiếc xe màu trắng?” Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Lăng Chi Hiên, anh lại ôm ấp cô ngồi trong lòng như thường ngày.

Lăng Chi Hiên vừa gật đầu là có tiếng gõ cửa bên ngoài phòng, Dạ Nguyệt liền nhanh chóng ngồi sang bên cạnh, dựa vào thành giường, kéo chăn lên ngang hông rồi ra hiệu cho người nào đó vừa cười cười vừa ngồi xuống ghế cạnh giường, là cô đã chuẩn bị xong.

“Vào đi” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói.

Cửa phòng bật mở thật nhẹ, Lạc Tiểu Anh, Triệu Bối Bối, Tiểu Điền, Ưông Tuấn Kiệt và Tề Vĩ bước vào phòng.

“Có chuyện gì mà gọi chúng tôi vào đây vậy a?” Ưông Tuấn Kiệt thông thả ngồi xuống ghế salon, mở miệng đầu tiên hỏi ra thắc mắc của cả bọn.

“Tôi chỉ muốn biết ngày mà mọi người đến trạm dừng chân đã xảy ra những chuyện gì?” Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói, giọng điệu

trầm tĩnh đậm mực.

Triệu Bối Bối nhanh chóng kể lại một lượt cho mọi người cùng nghe, đến đoạn nhìn thấy người phụ nữ zombie thì Lăng Chi Hiên cắt ngang: “Có phải là người này không?” anh đưa ra hình ảnh từ CCTV thông qua điện thoại của mình.

Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh chăm chú nhìn bức ảnh, mặc dù sau khi biến thành zombie sẽ có khác biệt nhưng cơ bản vẫn có thể nhận ra người phụ nữ mang thai xinh đẹp đó chính là người phụ nữ zombie ở trên giường.

“Thật sự là cô ấy, nhưng cô ấy đã thành zombie” Triệu Bối Bối khẳng định, cô không thể nào quên được hình ảnh người phụ nữ zombie bị trói trên giường, cho đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ tình cảnh ngày hôm đó là như thế nào...

“Mọi người đã....?” Dạ Nguyệt lúc này cũng đã hiểu ra vấn đề, cô hỏi nhưng có thể nói cô đã khẳng định chắc chắn.

Cả Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh đều gật đầu, tuy Dạ Nguyệt không hỏi thẳng ra nhưng tất cả mọi người ở đây đều đã hiểu rõ.

“Vậy ra hấn ta là muốn trả thù...”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

“Chủ tịch, hấn ta đã bỏ lại chiếc xe” Dương Lãnh Thiên mở cửa phòng bước vào trong khi mọi người đang rơi vào trạng thái trầm mặc, vẻ mặt của anh cũng trầm lặng không khác hơn mọi người bao nhiêu. “Khu vực xung quanh đó đã từng có rất nhiều bọn zombie vây quanh nên chúng ta không thể xác định được đâu là vết tích của hấn”

“Có tìm thấy manh mối gì trên chiếc xe đó không?” Lăng Chi Hiên lạnh lẽo hỏi.

“Có mùi thối của tử thi cùng với những vết máu lớn ở bên trong xe và xung quanh đó, xem ra hấn ta đã từng phải chiến đấu với bọn zombie để thoát khỏi đó, còn lại cũng không có gì đặc biệt khác” Dương Lãnh Thiên lắc đầu rồi anh như nhớ ra gì đó. “À, phía sau cốp xe có xác của một cô gái trẻ, có dấu vết đã bị người khác hành hạ cho đến chết”

“Là cô gái này phải không?” Tề Vĩ đưa hình của người phụ nữ trẻ đã đi chung với hai vợ chồng người đàn ông đó cho Dương Lãnh Thiên xem.

“Đúng là cô ta” Dương Lãnh Thiên gật đầu.

“Xem ra chúng ta không còn cách nào khác để tìm ra hấn” Ưông Tuấn Kiệt thở dài, dấu vết đã không còn, thế giới này lại rộng lớn, hấn lại trốn chui trốn nhủi biết đi đâu mà tìm ra hấn đây, CCTV của trung tâm cũng chỉ gắn cùng với CCTV của chính phủ trước đây chứ không phải chỗ nào cũng có.

Lăng Chi Hiên nhíu mày suy nghĩ, ngón trỏ nhẹ gõ trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường ngủ theo một nhịp điệu chậm rãi nhịp nhàng, cuối cùng sau một khoảng thời gian trầm mặc ngẩn ngui anh cũng như bừng lên như đã nghĩ ra được kế hoạch nào đó.

“Lãnh Thiên, cho người đến trạm dừng chân, theo CCTV thì hấn ta chưa từng trở về sau khi rời đi để trả thù, khả năng hấn ta trở về tìm xác của vợ là rất cao, tôi muốn cho người phục kích sẵn đợi hấn trở về”

“Tôi hiểu rồi” Dương Lãnh Thiên gật đầu vâng dạ hiểu ra, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hấn, vẻ mặt anh dịu đi thấy rõ.

Thật ra không phải chỉ mình Dương Lãnh Thiên cảm thấy nhẹ nhõm mà tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy như vậy, hấn ta chưa từng trở về trạm dừng chân kể từ khi trả thù, hơn nữa tung tích lại không rõ, biết đâu được hấn ta đã trở lại nơi này để mai phục sẵn, chờ đợi bọn họ xuất hiện sẽ lại hãm hại bọn họ lần nữa.

Nghĩ đến hành động tàn bạo của người đàn ông đó... Triệu Bối Bối bỗng nhiên cảm thấy rùng mình lạnh gáy, phải chỉ lúc đó đừng giết người phụ nữ thân ma đó thì ngày hôm nay mọi người sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

“Có chắc hấn ta sẽ trở về trạm dừng chân hay không? Có thể hấn ta vẫn còn đang ẩn nấp ở khu vực xung quanh đây cũng nên” Triệu Bối Bối lo

lặng nói.

“Khả năng trở về là rất cao” Dạ Nguyệt lúc này mới nói vào. “Hắn ta rất yêu vợ, thậm chí thứ tình cảm đó đã trở nên méo mó lệch lạc, trong thâm tâm của hắn ta vẫn cố chấp cho rằng cô ấy vẫn còn sống, dù là sống theo cách như thế nào..... Nhưng để cho an toàn thì em với Tiểu Anh cứ ở trong đây đừng bước ra ngoài, đợi đến khi tìm được hắn thì chúng ta sẽ tính tiếp”

“Có lẽ lúc đó em không nên...” Triệu Bối Bối buồn bã.

“Bối Bối, đó là việc nên làm” cuối cùng Lạc Tiểu Anh thở dài. “Nếu em là cô ấy, em sẽ không muốn sống theo cách như thế này”

“Chị cũng vậy” Dạ Nguyệt gật đầu khẳng định, nếu cô trở thành những thứ ngoài đó thì cô thà tự mình bắn thẳng vào đầu mà chết đi cho rồi a.

“Tất nhiên điều đó sẽ không bao giờ xảy ra” Lăng Chi Hiên không nhịn được mà quay sang nhỏ giọng nói với cô gái nhỏ nào đó, anh sẽ không bao giờ để vợ yêu trở thành những thứ đó.

“Em cũng không muốn anh xảy ra chuyện” Dạ Nguyệt mỉm cười.

“Này này, hai cái người kia, bọn này vẫn còn ngồi đây đó nha” Ông Tuấn Kiệt chắc lưỡi nhắc nhở, muốn liếc mắt đưa tình với nhau thì đến chỗ không người mà liếc, thật là... đem mọi người trở thành kỳ đà hết một lượt luôn đi.

Lăng Chi Hiên không thèm để ý tên bà tám nào đó, anh chớp mắt với cô gái nhỏ một cái rồi quay đầu nói với Dương Lãnh Thiên: “Chuẩn bị một xe tải thực phẩm với thuốc men, cho người đem đến tòa nhà chung cư mà tôi đã nói để bàn giao với chú Phát và A Tứ, xem như chúng ta đã giữ lời hứa với cục trưởng Lạc”

Dương Lãnh Thiên đang cười trộm, nghe Lăng Chi Hiên nói anh gật đầu nhận mệnh.

“Tề Vĩ, gọi nhóm của Linh Miêu, Hắc Miêu, Từ Cát, Từ Cảnh trở về, tối nay chúng ta sẽ đến nơi đó bắt đầu thực hiện theo kế hoạch” Lăng Chi Hiên lại quay sang Tề Vĩ.

Tề Vĩ ngăn người ra mắt mấy giây rồi anh mới giật mình bừng tỉnh, hôm trước theo như mật thám báo về thì có một phòng thí nghiệm mật dưới lòng đất ở bệnh viện bỏ hoang, theo như kế hoạch thì tối nay bọn họ sẽ đến nơi đó để điều tra thu thập manh mối, lần theo manh mối để tìm ra kẻ đầu sỏ trong tất cả những chuyện đang xảy ra.

0w0

Lăng Chi Hiên bước ra từ phòng tắm đã thấy Dạ Nguyệt đang ngồi trên giường cạnh bộ quần áo của anh, cô đang ngồi khoanh chân ngắm nghía sờ mó vào những vật dụng cần thiết trước mặt. Đó là một cái áo thun xám và quần rằn ri xám của lính mỹ, bao tay đen, áo chống đạn được thiết kế đặc biệt, bật lửa, đèn pin nhỏ, dao găm bạc sáng loáng và bao đựng dao để đeo dưới chân, hai súng ngắn có nòng giảm thanh và bao đựng súng để đặt quanh hông.

“Sao vậy?” Lăng Chi Hiên cười cười đi đến bên giường, anh đưa tay lấy chiếc quần rằn ri xám để mặc vào, như thói quen anh chỉ đang quần một chiếc khăn tắm quanh hông.

Dạ Nguyệt xoay đầu chăm chú nhìn người nào đó xỏ đôi chân dài vào trong chiếc quần lót nam, từ từ kéo lên chậm chậm như đang cố tình, cô ngẩng mặt lên nhìn anh vừa cười vừa mắng: “Ngghiêm túc chút đi đại ca”

“Ờ, là sao?” Lăng Chi Hiên cũng ngẩng đầu lên nhìn cô ra vẻ không hiểu cô đang muốn nói gì, tay vẫn còn đang kéo quần lót lên cao dần cao dần...

Dạ Nguyệt tròn mắt, xem ai đang ra vẻ kia... Được rồi, nếu anh đã có lòng muốn cho cô xem phim như vậy thì cô rất sẵn lòng ngồi xem anh diễn nha, cô âm thầm cười khúc khích, vẫn đưa mắt nhìn vào động tác của anh chăm chú: “Không có gì a, anh cứ tiếp tục đi”

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ mắt càng mở to càng tập trung, anh cong khốe môi tiếp tục động tác “mặc quần áo thật chậm rãi, phô bày cơ thể mạnh mẽ hấp dẫn” để dụ dỗ người nào đó đến tấn công mình.

Hừm, quả là cảnh tượng đáng xem, Dạ Nguyệt gật gù đầu thưởng thức.

Nhưng hơn hết, cô chỉ muốn nhìn ngắm anh lâu hơn một chút để càng khắc sâu hình bóng quá đỗi thân quen của anh vào trong tâm trí lẫn đáy lòng mình.

Cô không thể nói anh hãy ở lại đi, vì cô biết mọi người ở nơi này đã cùng anh vào sinh ra tử như thế nào trước đây, thế giới ngoài kia giờ đã rơi vào tình cảnh hỗn loạn chết chóc, cô biết lần này anh phải là người đi đầu dẫn dắt mọi người tiến về phía trước.

“Em đang nghĩ gì đó mèo con lười biếng?” Lăng Chi Hiên bất chợt đã đứng trước mặt cô từ lúc nào, nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt mông lung lo lắng của cô.

Dạ Nguyệt nắm lấy tay anh, áp má vào trong lòng bàn tay to lớn của anh, thoải mái dụi dụi vào: “Em cũng muốn...”

“Không được” Lăng Chi Hiên cắt ngang lời cô.

“Em chưa có nói gì mà” Dạ Nguyệt phồng má tròn mắt nhìn anh.

Lăng Chi Hiên đột nhiên đẩy Dạ Nguyệt nằm xuống giường, rồi anh chồm lên hôn vào môi cô, cuồng nhiệt, nóng bỏng chiếm đoạt lấy môi cô...

“Anh cũng sẽ điên lên nếu em trở thành giống như người phụ nữ đó” Lăng Chi Hiên khàn giọng thì thầm, anh có thể hiểu được một phần nào đó của tên điên kia, cả đời này anh không muốn nhìn thấy vợ yêu trong tình trạng như những thứ ngoài kia, không bao giờ anh để cho vợ yêu của anh trở thành những thứ ngoài kia, tuyệt đối không.

Dạ Nguyệt im lặng trong chốc lát, cuối cùng cô cũng thở dài, vươn tay ôm lấy khuôn mặt góc cạnh của anh, ve vuốt ngón cái vào dưới cằm đã hơi sưng phồng râu của anh: “..... vậy anh hứa với em, nhất định không được có chuyện gì, nhất định phải trở về với em có được hay không?”

“Được” Lăng Chi Hiên lại hôn vào môi cô, môi lưỡi hai người quyến luyến nhau không rời, hơi thở nóng rực thì thầm trên làn môi đã sưng lên thấy rõ của cô: “Ồ lại đây bồi dưỡng cơ thể, hồi phục sức khỏe đợi anh trở về, bảo bối”

“Vị đại ca này, anh có thể nghiêm túc một chút được không?” Dạ Nguyệt trách yêu anh.

Lăng Chi Hiên cong khóe môi cười vui vẻ: “Anh đang rất nghiêm túc, đợi anh trở về, cùng nhau tạo ra tiểu bảo bối đáng yêu của chúng ta”

“Anh là thích kết quả hay là mong muốn quá trình?” Dạ Nguyệt nhướn mày trêu ghẹo ai kia.

“Tất nhiên anh thích cả hai” Lăng Chi Hiên không do dự thích thú đáp.

Dạ Nguyệt cười khúc khích, đập đập tay vào ngực người nào đó: “Anh mau đứng dậy, sắp trễ giờ rồi đó a”

Lăng Chi Hiên làm bộ thờ dài, anh lật người đứng dậy, làm như đang làm nhầm một mình: “Haizzz thật muốn như thế này, cả đời chỉ nằm đây ôm ai đó như thế này mãi thôi...”

Cái người này thật là... Dạ Nguyệt cười cười nhún nhún vai bó tay, cô vươn tay lấy chiếc áo thun xám trên giường, đưa cho người nào đó đang đứng kéo quần rần rí lên ở ngay trước mặt.

“Giúp anh” Lăng Chi Hiên đưa dây đai lưng cho Dạ Nguyệt, ánh mắt chờ mong nhìn cô.

“Thưa anh luôn” Dạ Nguyệt lắc đầu chắc lưỡi, cô túm lấy hông anh kéo lại gần, đưa tay kéo khóa quần rồi cài lại nút quần cho anh, xỏ dây đai lưng vòng quanh eo anh rồi gài lại cho ngay ngắn cố định lại chiếc quần.

Dù đã hoàn tất việc mặc quần cho ngay ngắn, Lăng Chi Hiên vẫn đứng yên một chỗ nhìn cô không nhúc nhích, chỉ vui vẻ mấp má môi làm nũng: “Áo nữa”

Dạ Nguyệt đã biết anh sẽ để cho cô làm hết tất cả mọi việc cho anh, cô vừa lăm bắm vừa ngoan ngoãn cầm lấy áo thun xám đứng dậy, vươn người vói vói lên trước mặt anh ý định mặc áo cho anh, cuối cùng cô sự mặt nói: “Cúi người xuống một chút, em vói không tới” Lăng Chi Hiên rất thương thức cô gái nhỏ vươn người như có như không cọt cọt lui vào người anh, anh ngoan ngoãn cúi người xuống cho cô gái nhỏ mặc áo vào cho anh, rồi đến áo chống đạn, cài bao đựng súng hai bên hông, bao đựng dao găm dưới chân...

“Đã xong” Dạ Nguyệt đập tay vào lồng ngực anh báo hiệu đã hoàn tất việc trang bị mọi thứ, cô ngẩng đầu lên nhìn người nào đó vẫn luôn chăm chú quan sát từng cử chỉ hành động của cô. “Anh có vẻ rất thoải mái hưởng thụ nha”

À, việc giúp anh như thế này làm cô nghĩ đến những phép tắc của thế giới kia, giống như thời cổ đại của Trung Quốc, thê tử có trách nhiệm chuẩn bị chăm lo cho việc ăn mặc của phu quân, coi sóc mọi việc trong nhà để phu quân yên tâm mà làm chuyện đại sự...

“Nếu có thể, anh rất sẵn lòng đáp trả lại tấm thịnh tình này của em” Lăng Chi Hiên cúi đầu hôn xuống trán Dạ Nguyệt rồi cười tà nháy mắt với cô. “Đợi anh trở về sẽ cảm ơn em sau bà xã, bằng thật nhiều cách...”

“Anh.... háo sắc” Dạ Nguyệt trề môi rồi cô bật cười khúc khích. “Được rồi, mọi người đang đợi anh đó”

Lăng Chi Hiên lại thờ dài thất vọng, anh nắm lấy tay cô, quyến luyến thì thầm: “Đợi anh, anh giải quyết xong mọi chuyện rồi trở về, chúng ta sẽ tìm cách trở lại hiện tại”

Dạ Nguyệt gạt đầu, lưu luyến cọt cọt gò má vào mu bàn tay anh: “Em đợi anh trở về”

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Đêm tối sâu thẳm, trời bắt đầu đổ cơn mưa tầm tã nặng hạt, trong tiếng mưa bỗng hòa lẫn thêm tiếng động cơ của trực thăng, cùng lúc đó trên bầu trời tối đen như mực bất chợt xuất hiện bốn ánh đèn chớp đỏ chớp nhảy liên tục, cuối cùng chính là hình dáng mờ ảo của hai chiếc trực thăng toàn một màu đen tuyền như để ngụy trang ẩn nấp trong bóng tối.

Hai chiếc trực thăng từ từ đáp xuống bãi đất trống rộng lớn ở cách bệnh viện bỏ hoang khoảng năm cây số, đây là khoảng cách an toàn để không rơi vào tầm ngắm của người bên trong phòng thí nghiệm.

Từ trên mỗi trực thăng, bóng dáng mờ nhạt của mười người dần dần bước xuống đứng trong cơn mưa đang rơi như trút nước.

“Nếu như thấy có chuyện gì bất ổn xung quanh, lập tức lui trở về trung tâm, không cần đợi chúng tôi” Lăng Chi Hiên nói vào bộ đàm, ra lệnh cho hai người đang ngồi ở vị trí ghế lái trực thăng.

“Đã rõ, Chủ Tịch!”

“Được rồi, chúng ta đi thôi” Lăng Chi Hiên nói với chín người còn lại, trên tay mỗi người là một cây súng trường dài.

Lần này, Lăng Chi Hiên dẫn theo Linh Miêu, Hắc Miêu, Từ Cát và Từ Cảnh cùng với năm người nữa cũng thuộc đội huấn luyện đặc biệt. Theo đó sẽ chia ra làm hai nhóm, Linh Miêu Hắc Miêu cùng Từ Cát và hai người làm thành một nhóm, đột nhập vào từ cửa bên hông của bệnh viện. Nhóm còn lại là Lăng Chi Hiên và Từ Cảnh cùng ba người, tiến vào từ lối thoát hiểm.

Ở nhà có Tề Vi cùng những hacker khác phụ trách phần GPS và đột nhập hệ thống an ninh, còn Dương Lãnh Thiên và Trình Ân sẽ điều hành những chuyện khác của Trung Tâm.

0w0

“Phu nhân, cô thật sự muốn học cách bắn súng?” Dương Lãnh Thiên ngạc nhiên nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt kiên định gật đầu: “Hiên đã dạy em cách tự vệ cùng các vũ khí, nhưng anh ấy chưa từng dạy em cách bắn súng”

“Chủ Tịch làm vậy là có lý do” Dương Lãnh Thiên mỉm cười nhìn cô. “Cô biết đấy, súng khi hết đạn cũng chỉ là những cục sắt nặng nề vô dụng, chỉ có vũ khí mới có thể giúp cô và theo cô đến phút cuối thôi”

“Em cũng hiểu điều đó, nhưng em muốn biết cách bắn súng để phòng hờ những trường hợp bất trắc có thể xảy ra” Dạ Nguyệt rất thương thức những lời Dương Lãnh Thiên vừa nói, cô hình như đã từng nghe được hay đọc được một điều tương tự ở đâu đó rồi, chỉ là cô không nhớ rõ thôi a, nhưng để cho chắc chắn cô nghĩ bản thân cũng nên biết sử dụng súng, để cô còn có thể hỗ trợ cho người nào đó của cô.

“Được, nếu cô muốn tôi rất sẵn lòng, chỉ là thân thể của cô...” Dương Lãnh Thiên lo lắng, trước khi Chủ Tịch đi có dặn dò anh phải đặc biệt nói Trình Ân bồi dưỡng thân thể của Phu Nhân để cô có thể hồi phục sức khỏe thật tốt, nhưng bắn súng không phải là chuyện đơn giản, cần phải có một thể lực thật tốt mới không bị ảnh hưởng đến cơ thể.

Lúc này Trình Ân từ ngoài cửa đi vào phòng làm việc của Dương Lãnh Thiên, trên tay anh là một sấp tài liệu với bìa cứng, trên bìa cứng là tên của Ưông Tuấn Kiệt: “Đã có kết quả xét nghiệm của Tuấn Kiệt”

“Có phát hiện gì không?” Dạ Nguyệt nhanh chóng hỏi, theo như cô chuẩn đoán thì có gì đó bên trong cơ thể của Ưông Tuấn Kiệt.

“Phu Nhân, cô cũng ở đây à?” Trình Ân toét miệng cười với cô.

“À, em muốn nhờ Lãnh Thiên dạy em bắn súng a” Dạ Nguyệt tò mò nhìn nhìn sấp tài liệu trên tay Trình Ân.

“Sức khỏe của Phu Nhân như thế nào? Có thể học bắn súng được không?” Dương Lãnh Thiên lập tức hỏi.

Trình Ân gật đầu đồng ý: “Có thể, Phu Nhân gần như đã hồi phục hoàn toàn, chỉ cần phải tắm bỏ để tăng cường thể chất nữa thôi”

Dạ Nguyệt đột nhiên cúi đầu đỏ mặt, bất chợt cô lại nhớ đến lời nói bá đạo của người nào đó, thật là... không biết anh bây giờ như thế nào rồi.

0w0

Cơn mưa bắt đầu rơi nhỏ dần chỉ còn những hạt lất phất, xung quanh rừng cây âm u tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng kêu của các loại côn trùng cũng không còn bất kỳ tiếng động nào khác, giống như trở về thế giới cổ đại không bị ô nhiễm tiếng ồn.

Lăng Chi Hiên và mọi người từ khoảng đất trống len lỏi vào những đám cây bao quanh khoảng đất, theo như thiết bị GPS trên tay, tất cả hướng về phía bệnh viện bỏ hoang.

Nơi này nằm gần với tuyến đường ra ngoại ô thành phố nên dân cư không còn đông đúc, mặc dù xung quanh đây vẫn còn rất nhiều nhà cửa nhưng

do thừa thớt và bệnh viện bỏ hoang đã lâu nên xung quanh đây cây cối đã mọc lên um tùm.

Từ bệnh viện bỏ hoang chỉ cần đi thêm một đoạn bốn năm cây số sẽ vào đến khu vực đông dân cư thành phố, cũng đến trường đại học mà Dạ Nguyệt đã phát hiện ra Uông Tuấn Kiệt ở đó.

Đi được một quãng đường khá dài gần đến bệnh viện, đột nhiên Lăng Chi Hiên dừng lại, anh dang tay ra hiệu cho những người phía sau, rồi anh tập trung lắng nghe tiếng động nào đó.

Mọi người dừng lại theo chỉ thị của anh, cũng im lặng chăm chú lắng nghe, từ từ tiếng rên rĩ âm ư dần dần tiến gần về phía bọn họ.

“Là một đám zombie đang đi cùng nhau?” Từ Cát nhỏ giọng suy đoán.

“Không phải?” Lăng Chi Hiên lạnh giọng, anh đưa mắt thâm trầm nhìn về phía bệnh viện bỏ hoang đang nhô lên lúc ẩn lúc hiện giữa đám cây cối um tùm. “Xung quanh bệnh viện có rất đông bọn chúng đang ở đó”

Lăng Chi Hiên chỉ vừa nói xong thì ở bên phải đám cây hai con zombie bất chợt nhào ra, tấn công về phía Hắc Miêu và Từ Cát đang đứng bên đó.

“Hắc Miêu, coi chừng” Linh Miêu nhanh như chớp rút dao găm dưới chân đâm thẳng vào não con zombie, một tay kéo Hắc Miêu về phía mình.

Bên này Từ Cát cũng phản xạ rất nhanh, anh né sang một bên rồi dùng súng ngắn có nòng giảm thanh bắn vào đầu con zombie khiến máu đen văng tung tóe.

“Từ giờ càng phải cẩn trọng hơn nữa, chúng ta đã vào khu vực đông zombie” Lăng Chi Hiên nhỏ giọng dặn dò.

Mười người âm thầm nhẹ nhàng len lỏi đến gần đám cây cạnh khoảng đất trống rộng lớn bao xung quanh bệnh viện, trong khoảng đất trống bọn zombie đang đi lang thang qua lại, thần thờ không mục đích.

“Chủ tịch, lúc trước mặt báo về không hề nói đến tình trạng như thế này” Linh Miêu quan sát động tĩnh xung quanh.

Lăng Chi Hiên tất nhiên biết điều này, rõ ràng là đã có chuyện gì đó phát sinh: “Chia ra làm hai nhóm tiến vào theo dự tính, dùng ánh sáng để dẫn dụ bọn chúng”

Mọi người gật đầu, tách ra hai nhóm men theo rừng cây, trên đường đi cũng gặp phải bọn zombie đang lê lét một mình hay hai ba con thành một bầy với nhau.

Nhóm của Linh Miêu đi thêm một khoảng đã đụng phải đường quốc lộ, rừng cây bị tách ra để chừa đường cho xe chạy vào bệnh viện, theo kế hoạch bọn họ sẽ tiến vào từ cửa hông này.

Hắc Miêu đốt cây pháo sáng rồi quăng về phía bên kia đám zombie, vừa thấy ánh sáng rực rỡ bọn zombie liền nhào về phía đó không cần suy nghĩ.

Năm người cũng không cần suy nghĩ liền nắm lấy thời cơ chạy thẳng về phía cửa, bọn họ chỉ có ba mươi giây đến khi cây pháo sáng tắt đi.

Thân thủ nhẹ nhàng linh hoạt, không hề gây ra bất kỳ tiếng động nặng nề nào khi chạy, cây pháo sáng vừa tắt thì năm người đã kịp lúc đóng cửa hông của bệnh viện lại.

Nhưng cả bọn chưa kịp thở phào thì hành lang ngay cửa mà bọn họ đang đứng lại có một đám zombie đang tụ tập ở đó, bọn chúng vừa nghe thấy tiếng động liền quay đầu nhìn về phía này...

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Bên này nhóm của Lăng Chi Hiên cũng thực hiện kế hoạch tương tự, sau khi năm người vào cửa theo lối cầu thang thoát hiểm, bên trong là một màu tối đen như mực.

Vừa bật đèn pin lên thì Từ Cảnh và ba người còn lại giật mình vì cảnh tượng xung quanh.

Lăng Chi Hiên điềm tĩnh chiếu đèn pin vào một đám zombie máu thịt be bét đã bị đập nát đầu nằm rải rác trên các bậc thang, xung quanh những

vách tường cũng dính đầy máu đen và thịt thối rửa bị văng lên.

Nhìn như thế này rất giống như có người đã tẩu thoát khỏi đây theo lối này, bệnh viện này đã bị bỏ hoang từ lâu, màu sơn cũng đã trở nên cũ kỹ và mờ mịt, ở nơi như thế này vốn dĩ không có người vào ở.

“Máu vẫn chưa bị đông, bọn chúng mới bị giết cách đây không lâu” Từ Cát quan sát hiện trường xung quanh.

“Hơn nữa những con zombie này cũng chỉ vừa biến thành chúng từ một đến hai ngày gần đây” Lăng Chi Hiên cúi người quan sát hai ba con zombie đang xếp chồng lên nhau gần chỗ anh đứng, da thịt bọn chúng vẫn chưa bị thối rửa lâu ngày, điểm đặc biệt chính là bộ quần áo bảo hộ mà bọn chúng đang mặc. “Là người của phòng thí nghiệm bí mật”

Đột nhiên một con trong số bọn chúng mở mắt nhìn anh gào gú như điên, may là nó đã bị một con khác đã chết đè lên, nó cố gắng vùng vẫy vuron người về phía Lăng Chi Hiên vừa kêu gào đòi ăn.

Lăng Chi Hiên rút dao găm nhẹ nhàng đâm vào đầu con zombie để giải thoát cho nó.

“Cẩn thận dưới chân, có thể bọn chúng vẫn còn sống” Lăng Chi Hiên nhắc nhở.

“Chủ tịch, theo tình hình này, có khi nào...” Từ Cảnh dù không nói hết câu nhưng mọi người ở đây đều hiểu ý anh.

Khả năng phòng thí nghiệm bí mật dưới lòng đất đã phòng thủ thất bại...

“Từ giờ đã có thể sử dụng súng trường” Lăng Chi Hiên xoay người khóa cửa cầu thang thoát hiểm từ bên trong để tránh bọn zombie bên ngoài nghe thấy tiếng súng mà xông vào.

Anh chỉ vừa nói xong thì tiếng súng đã nổ ra vang dội, bên nhóm Linh Miêu đã bắt đầu xả súng vào đám zombie đứng trên hành lang, bọn họ cũng đã phát hiện ra chuyện này.

“Được rồi, chúng ta đi nhanh thôi” Lăng Chi Hiên ra hiệu, từ lối cầu thang thoát hiểm anh cầm đèn pin chìa xuống bậc thang đi xuống để quan sát trước, đúng như dự đoán cũng có vết máu khắp nơi trên bậc thang, lối này là để đến tầng hầm bên dưới.

Và từ tầng hầm sẽ có cơ quan bí mật dẫn đến phòng thí nghiệm dưới lòng đất, nếu như đi theo những vết chém giết này thì có thể sẽ dễ dàng tìm ra được cơ quan bí mật.

0w0

“Nếu Trình Ân đã nói được thì ngày mai tôi sẽ bắt đầu huấn luyện cho Phu Nhân cách bắn súng” trong thâm tâm của Dương Lân Thiên cũng rất muốn dạy Dạ Nguyệt bắn súng, vì Dạ Nguyệt dù sao cũng có thân phận đứng ngang ngửa với Lăng Chi Hiên ở trong trung tâm, đây tất nhiên là tuyên bố của Lăng Chi Hiên, phải bảo vệ và tuân theo lời cô như đối với anh.

Dĩ nhiên Lăng Chi Hiên chưa bao giờ nói điều này với Dạ Nguyệt, nên đương nhiên Dương Lân Thiên cũng sẽ không nói, anh và mọi người chỉ âm thầm tuân theo mà thôi a.

“Em sẽ cố gắng hết mình” Dạ Nguyệt vui vẻ đáp, sở dĩ cô muốn học bắn súng còn vì một lý do khác, cô không muốn thanh kiếm mà ai đó tặng cho cô bị nhuộm mùi máu của zombie, đối với cô thì đôi kiếm này giống như tính vật định tình mà anh tặng cho cô vậy.

Trình Ân đứng bên cạnh cũng rất vui vẻ cười cười.

“À phải rồi, cuối cùng xét nghiệm của Uông Tuấn Kiệt là như thế nào vậy?” Dạ Nguyệt lúc này mới nhớ ra, quay sang hỏi Trình Ân.

“Quên mất, tôi vừa nhận được bản báo cáo xét nghiệm, và hai người sẽ không tin đâu nhưng tôi có thể khẳng định, trong máu của Tuấn Kiệt là biến thể của loại virus này” Trình Ân lập tức nói.

“Hả?” Dạ Nguyệt há hốc miệng.

“Cái gì?” Dương Lân Thiên cũng kinh ngạc mở to mắt.

0w0

Tề Vĩ chăm chú quan sát trên màn hình GPS được thiết kế theo không gian ba chiều, mười chấm tròn đỏ đang tập trung tại một căn phòng trên màn hình, có thể dễ dàng biết được nơi đó là tầng hầm.

Sau khi nhóm của Lăng Chi Hiên đến nơi thì hai ba phút sau nhóm của Linh Miêu cũng vừa chạy đến từ cửa khác xuống tầng hầm, theo phía sau họ là một đám zombie bám theo.

Rất nhanh nhóm của Lăng Chi Hiền đã trợ giúp bọn họ, Từ Cảnh và một người khác đóng cửa kịp lúc trước khi để tất cả bọn chúng tràn vào, Lăng Chi Hiền giải quyết nhanh chóng năm sáu con lọt vào được và cùng lúc những người khác đẩy những vật dụng cao lớn ở tầng hầm để chắn ngang cửa cho chắc chắn.

Không ngờ khi Từ Cát đẩy tủ ra để chắn cửa cũng đồng thời để lộ ra một bảng điều khiển điện tử, Lăng Chi Hiền lập tức phát hiện ra, anh nhìn thấy vết máu bị đứt xung quanh vách tường cạnh bảng điều khiển, có lẽ vách tường này chính là cửa vào rồi.

“Kết nối với thiết bị giải mã” Lăng Chi Hiền nói với Linh Miêu.

Linh Miêu rút điện thoại từ trong túi chuyên dụng, cô kết nối điện thoại với bảng điều khiển điện tử.

“Tề Vĩ, đến lúc rồi” Lăng Chi Hiền nói vào thiết bị liên lạc gắn bên trong áo thun của anh, để tránh mưa làm ướt thiết bị liên lạc, mọi người đã cất nó vào bên trong, lúc này mọi người mới lấy nó ra cài vào tai mình, bắt đầu liên lạc qua lại với Tề Vĩ bên trung tâm.

Tề Vĩ nhanh chóng bắt tay vào giải mã bảng điện tử, chỉ năm phút sau một tiếng cạch vang lên khắp phòng, rồi vách tường ngay cạnh bảng điện tử đột nhiên hiện lên lần nứt hình chữ nhật, từ từ gồ lên tách ra khỏi vách, tiếp theo nó di chuyển sang ngang để lộ ra một con đường rộng khoảng hai người đứng ngang.

Cánh cửa vừa mở ra, mùi xác chết nồng nặc xông thẳng vào mũi bọn họ, bên trong con đường xác chết nằm chất đồng khắp nơi, máu thịt be bét trông vô cùng kinh tởm.

Lăng Chi Hiền dẫn đầu đoàn người tiến vào bên trong, vừa đi mọi người vừa cảnh giác nhìn xung quanh, khu thí nghiệm này thoát nhìn loại gạch và kiến trúc giống như những khu thí nghiệm bình thường của các trường đại học.

Hết con đường là khu phòng máy trung tâm hình tròn, nơi này cũng là nơi điều khiển hoạt động, liên lạc thông tin, cập nhật tin tức cùng quan sát CCTV an ninh, lẽ tất nhiên ở đây cũng có bọn zombie đã bị giết nằm rải rác khắp nơi.

Còn vài con chưa chết cũng bị nhóm Lăng Chi Hiền giải quyết nhanh chóng.

“Xem ra máy phát điện vẫn còn đang hoạt động” Từ Cảnh nhìn màn hình máy vi tính và CCTV vẫn còn đang hoạt động bình thường.

“Nơi này chỉ vừa xảy ra chuyện vào một hai ngày trước” Từ Cát xem xét các ngõ ngách khắp nơi.

Từ hình tròn trung tâm, có rất nhiều cửa khác nhau ở xung quanh, mỗi cửa dẫn đến một phòng thí nghiệm biệt lập với đầy đủ máy móc dụng cụ. Đối diện với hành lang vào là một hành lang dài khác, trên hành lang cũng chia ra làm rất nhiều phòng nhỏ, dùng để chứa vật dụng và nơi sinh hoạt nghỉ ngơi của những người ở dưới này.

Cuối hành lang đó, nhóm Lăng Chi Hiền phát hiện ra một hành lang gấp khúc nối tiếp.

Vừa mở cửa bước vào, lập tức tiếng gào gú la hét đập vào tai mọi người, nơi này không phải gì khác mà chính là những phòng giam, để giam giữ những người đã bị bọn chúng bắt cóc.

Có hơn hai mươi phòng giam ở đây, mà lúc này mỗi phòng đều đã đầy bọn zombie đứng bên trong đang gào gú điên cuồng khi bọn chúng nhìn thấy con người.

Tất cả những con zombie ở đây đều chính là những con người đã bị bọn chúng bắt cóc để làm thí nghiệm.

“Có vài phòng giam trống, có lẽ bọn zombie bên ngoài bệnh viện có một phần là những con đã thoát ra từ đây” Hắc Miêu thờ dài nói.

“Chúng ta cần thông tin từ máy chủ” Lăng Chi Hiền im lặng nhìn hết một lượt hai mươi phòng giam rồi anh xoay người rời đi.

Mọi người cũng theo anh ra khỏi nơi này, tâm trạng hết sức nặng nề, dù như thế nào thì cái bọn đã làm ra chuyện này cũng không bằng loài cầm thú.

Bạn thử nghĩ mà xem, một ngày đẹp trời nào đó, bạn ra ngoài để làm việc như thường lệ, lại bị bắt đến một nơi như thế này để làm vật thí nghiệm, không bao giờ có thể nhìn thấy được người thân bạn bè, lại phải trở thành những vật chủ phát tán virus làm tổn hại đến những người thân yêu của mình...

Cái loại chuyện như thế này, chỉ cần nghĩ thôi đã cảm thấy không thể nào chịu nổi, vậy mà bọn khốn nào đó lại thực sự làm ra tội ác tày trời như thế này, thật khiến lòng người phẫn nộ.

.....

Trở lại trung tâm điều khiển, Linh Miêu kết nối điện thoại với máy chủ rồi nói vào thiết bị liên lạc: “Vĩ, đã kết nối rồi”

“Được” Tề Vĩ cùng những hacker khác bắt đầu thâm nhập vào máy chủ, nhưng chỉ chưa đầy hai phút đã nghe anh la lên. “Tất cả dữ liệu đã bị chuyển đi vào hai ngày trước, bên trong máy giờ không còn gì hết”

Lăng Chi Hiên không cảm thấy ngạc nhiên với thông tin này, nếu đổi ngược lại là anh, anh cũng sẽ làm vậy: “Có xác định được IP không?”

“Đã bị xóa” Tề Vĩ gõ cạch cạch trên bàn phím, nhưng bất chợt anh cười lớn vui sướng. “Có thể khôi phục lại được, vì quá gấp nên bọn chúng đã không thể xóa bỏ hoàn toàn”

“Tốt rồi” mọi người không hên mà vui mừng reo lên, nếu có thể xác định được địa chỉ IP thì đồng nghĩa với việc sẽ lộ ra được địa điểm đã tiếp nhận toàn bộ thông tin từ máy chủ, rõ ràng đó cũng có thể là căn cứ của bọn chúng.

Có lẽ bọn chúng nghĩ thế giới đã rơi vào diệt vong, giờ mọi người chỉ lo đến sống chết của bản thân mình, chẳng còn ai có hứng thú mà đi điều tra hay tìm ra được nơi này, nên bọn chúng đã trực tiếp bỏ lại nơi này khi bị thất thủ mà không nghĩ rằng sẽ có ai có thể tìm ra bọn chúng từ đây.

Qua khoảng nửa canh giờ sau, giọng điệu vui mừng của Tề Vĩ lại vang lên thiết bị truyền tin: “Chủ Tịch, đã xác định được rất nhiều địa điểm đã liên lạc với nơi này trước đây, có lẽ những nơi đó cũng là một trong những khu thí nghiệm như ở chỗ này”

“Nhiều như vậy làm sao chúng ta có thể xác định được đâu là căn cứ chính của bọn chúng?” Hắc Miêu đen mặt la trời.

Lăng Chi Hiên đang trầm ngâm suy nghĩ, nếu như quan sát hiện trường xung quanh, lúc đó dịch bệnh đã bị lây nhiễm rất nhanh, tình thế hết sức cấp bách, rõ ràng bọn chúng sẽ không có thời gian để gửi đi cho tất cả những khu thí nghiệm có liên quan...

“Tất cả dữ liệu cuối cùng vào hai ngày trước đã được gửi đến chỗ nào?” Lăng Chi Hiên trầm giọng hỏi.

Tề Vĩ lại gõ cạch cạch trên bàn phím, lướt hết tất cả những thời gian gửi trước hai ngày thì còn lại chính là địa điểm đã nhận được dữ liệu vào hai ngày cuối cùng: “Có hai địa chỉ IP, một nơi vẫn còn trong Trung Quốc, nhưng địa chỉ còn lại..... là ở Mỹ”

“Xác định địa điểm chính xác từ IP?” Lăng Chi Hiên nhú mày.

Bên đường truyền im lặng đôi chút lại tiếp tục là tiếng hét thất thanh của Tề Vĩ khiến tất cả mọi người phải che tai lại, tên Tề Vĩ này thật là ồn ào quá a.

“Chủ Tịch, Chủ Tịch, anh có lẽ không tin đâu, nhưng rõ ràng một trong hai địa điểm chính là ngôi làng sâu trong núi nơi mà anh và Phu Nhân đã đến rồi mất liên lạc trước khi dịch bệnh bùng phát”

Nơi đó vẫn còn là nơi hoang sơ với những cánh rừng bạt ngàn và những đồi núi cao bao xung quanh, bên trong mặc dù có làng nhỏ, có người sinh sống nhưng vẫn là nơi với nhiều chuyện huyền bí diễn ra hàng ngày, và mở đầu chính là sự biến mất không vết tích của cả ngôi làng vào hai mươi hai năm về trước...

Như vậy không còn gì phải nghi ngờ nữa, nơi này rõ ràng chính là một trong hai căn cứ chính của bọn chúng rồi.

“Tề Vĩ, báo cho Lãnh Thiên điều động một phần ba lực lượng và vũ khí đến đó, chúng ta sẽ trực tiếp đi đến nơi đó” Lăng Chi Hiên hạ lệnh vào thiết bị truyền tin.

“Vâng, thưa Chủ Tịch” Tề Vĩ vâng dạ tuân lệnh.

0w0

Dạ Nguyệt theo chỉ dẫn của Dương Lãnh Thiên mắt nhìn thẳng vào tấm bia phía trước, tinh thần tập trung cao độ, hai tay cầm chặt súng ngắn hướng mũi súng về tấm bia.

“Điều chỉnh trọng tâm cơ thể một chút nữa là được” Dương Lãnh Thiên đứng kế bên chỉnh sửa dáng đứng của cô.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi Lăng Chi Hiên rời đi, Dạ Nguyệt nhận được thông tin từ Dương Lãnh Thiên báo Lăng Chi Hiên đã đến khu căn cứ chính của bọn tổ chức bí mật đó, trực tiếp chỉ huy tìm cửa vào căn cứ.

Vì nơi đó là nơi rừng núi hoang sơ, rộng lớn cây cối bạt ngàn nên Dạ Nguyệt biết sẽ không thể ngày một ngày hai mà tìm ra được cửa vào ngay được, cô cũng có thể yên tâm đôi chút vì ngày nào cũng có thể nói chuyện trực tiếp với anh nhờ máy tính của Tề Vĩ.

Những ngày này cô cũng rất chăm chỉ luyện súng, vì trước đây được ai kia dạy dỗ rất tốt nên cơ thể của cô rất vững vàng khi cầm súng, lúc bắn cũng có thể dễ dàng trụ vững khi bị giật mạnh lại, giờ chỉ còn phải điều chỉnh tâm bắn để bắn chính xác hơn nữa.

“À, anh có nói với Hiên về chuyện của Tuấn Kiệt chưa? Anh ấy nói thế nào?” Dạ Nguyệt vừa bắn xong một phát ở mức ba của tấm bia, cô sực nhớ ra chuyện này liền quay sang hỏi Dương Lãnh Thiên.

Dương Lãnh Thiên gật đầu: “Chủ Tịch đã bảo Trình Ân gửi báo cáo hàng ngày tình trạng của Uông Tuấn Kiệt, ngoài ra đến giờ vẫn chưa nghe chỉ thị gì khác nữa”

Sau khi biết được trong máu Uông Tuấn Kiệt có biến thể của virus, Dương Lãnh Thiên và Trình Ân đã lập tức nói rõ với Uông Tuấn Kiệt, anh bằng lòng cách ly bản thân vào phòng kín đặc biệt để Trình Ân theo dõi tình hình của anh.

Điều đặc biệt là cho đến bây giờ, loại virus này vẫn không làm gì ảnh hưởng đến anh, anh vẫn chưa bị biến đổi, thật giống như bọn chúng chỉ nằm chơi bên trong cơ thể anh mà không hề gây ra thiệt hại gì.

Hơn nữa, qua chuyện này, Dạ Nguyệt còn biết dịch bệnh bùng phát là do một loại virus hoành hành, virus này tác dụng vào não của người nhiễm bệnh, thông qua đó điều khiển hành vi của bọn họ, như tấn công người và cắn xé người, thêm ăn thịt người.

Đó là tất cả những gì mà Trình Ân nghiên cứu được.

“Hừm, cuối cùng bọn tổ chức bí mật đó có mưu đồ gì mà lại tạo ra loại virus như thế này?” Dạ Nguyệt đen mặt.

“Đây cũng chính là điều mà Chủ Tịch muốn tìm ra” Dương Lãnh Thiên thờ dãi.

“Nếu đã biết virus thì liệu Trình Ân có thể nghiên cứu ra được vaccin hay không?” Dạ Nguyệt lại lần nữa giơ súng lên nhắm thẳng vào bìa.

“Cậu ấy đã và đang cố gắng hết mình kể từ ngày dịch bệnh bùng phát”

Pằng! Tiếng súng vang lên, Dạ Nguyệt bắn trúng ngay hồng tâm.

Đúng lúc này, Tề Vĩ từ cửa xông vào trong đây, vẻ mặt tái mét lo lắng, vừa nhìn thấy Dương Lãnh Thiên và Dạ Nguyệt, anh liền chạy thẳng đến.

“Đã có chuyện gì?” Dương Lãnh Thiên nhìn thấy tình trạng của Tề Vĩ, anh không khỏi trầm xuống.

Dạ Nguyệt cũng im lặng nghiêm túc nhìn Tề Vĩ.

“Chủ Tịch và đội tìm kiếm hôm nay đã..... mất liên lạc gần mười hai tiếng đồng hồ rồi” Tề Vĩ hoảng hốt nói.

“Cái gì?”

0w0

Ráng chiều rực rỡ trên nền trời xanh thẳm, mặt trời đang dần lặn xuống phía sau đỉnh núi, từ trên trục thẳng có thể dễ dàng nhìn toàn cảnh bên dưới.

Theo đó chúng ta có thể thấy được một vùng rừng núi xanh tươi bạt ngàn, có một dãy núi nối tiếp nhau thành một hình vòng cung lớn, có thể nói nó chỉ còn một chút nữa đã trở thành hình tròn, chia cách khoảng không rừng núi bên trong với bên ngoài.

Tuyến đường ra vào di nhất chính là khoảng không trống không có dãy núi che chắn, từ đây có thể đi vào khu vực bên trong, xung quanh dãy núi cũng như bên trong dãy núi đều bao phủ bởi cánh rừng rộng lớn.

Lăng Chi Hiên cho dựng trại ở cánh rừng phía ngoài dãy núi, theo đó sẽ chia làm hai lực lượng thay phiên nhau mỗi ngày vào bên trong đó lùng sục hết từng cánh cây ngọn cỏ.

Lúc này, chiếc trục thẳng từ từ hạ xuống khoảng đất trống, gió từ cánh quạt làm cho cây cối rậm rạp xung quanh bị quạt sang hai bên, phía bên dưới khoảng đất trống là Linh Miêu và Từ Cát đang đứng đợi sẵn.

Trên trục thẳng, Dạ Nguyệt, Dương Lãnh Thiên, Trình Ân và Uông Tuấn Kiệt nhảy xuống đất.

Mặc dù Dương Lãnh Thiên kiên quyết không cho Dạ Nguyệt đi theo, vì trước khi rời đi Lăng Chi Hiên đã dặn anh phải bảo vệ an toàn tuyệt đối cho Phu Nhân, nhưng cuối cùng anh lại không thể cãi lại hành động đầy kiên định của Dạ Nguyệt.

.....

“Tôi nhất định phải đi” Dạ Nguyệt nhìn anh sắc bén, ánh mắt trầm tĩnh kiên định giống như của Chủ Tịch, không cho phép anh từ chối.

“Nhưng Phu Nhân, Chủ Tịch trước khi rời đi...” Dương Lãnh Thiên áp úng.

“Tôi nhất định phải đi tìm anh ấy, nếu anh không dẫn tôi đi thì tôi sẽ tự đi một mình” Dạ Nguyệt trừng mắt nhìn anh, không ai có thể cản cô đi tìm anh, anh đã hứa sẽ trở về với cô, nhưng cô không thể chỉ ngồi không ở đây mà chờ đợi.

Chỉ cần nghĩ đến nơi này, Lăng Chi Hiền và Dạ Nguyệt của hai năm sau cũng bị mất tích không thấy dấu vết thì cô không thể nào ngồi yên một chỗ đợi anh được nữa.

“Tôi nhất định phải đi” Dạ Nguyệt kiên định nhắc lại. “Tề Vĩ, mau chuẩn bị trực thăng cho tôi”

“Vâng, Phu Nhân” Tề Vĩ khó xử nhìn Dương Lãnh Thiên nhưng cũng vâng dạ với Dạ Nguyệt, Chủ Tịch đã từng nói Phu Nhân đứng ngang hàng với Chủ Tịch, lời cô nói cũng đại diện cho lời nói của anh.

Đến lúc này thì Dương Lãnh Thiên chỉ biết thờ dài tuân theo mệnh lệnh của cô, nếu Chủ Tịch biết được... ày anh không dám nghĩ tiếp nữa, thật là khổ thân a...

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Dạ Nguyệt vừa bước xuống thì Linh Miêu và Từ Cát không khỏi ngạc nhiên nhìn nhau, bọn họ không hề nghĩ đến chuyện Phu Nhân sẽ đến đây, nơi đây có thể gọi là mặt trận tiền phong trên chiến trường rồi a.

“Tình hình như thế nào rồi?” Dương Lãnh Thiên ho nhẹ, kéo họ trở về thực tại, anh có thể hiểu được cảm giác lúc này của hai người đó.

“Chúng ta vừa về trại vừa nói” Từ Cát lấy lại tinh thần, anh ra hiệu cho mọi người đi theo mình.

Trên đường đi, Từ Cát và Linh Miêu thuật lại tình hình xảy ra lúc sáng.

“Sáng sớm hôm nay, như thường lệ, trời còn chưa sáng Chủ Tịch đã dẫn theo Hắc Miêu và Từ Cảnh cùng một nửa lực lượng ở đây vào bên trong, dựa vào dấu vết đánh dấu ngày hôm qua mà tiếp tục tìm kiếm sâu hơn nữa vào bên trong” Linh Miêu từ tốn kể lại. “Bình thường mọi người sẽ liên lạc với nhau bằng bộ đàm, vì nơi này rất khó có thể bắt được sóng điện thoại”

“Nhưng kể từ khi vào đó, chúng tôi đã không thể nhận được liên lạc gì từ phía Chủ Tịch và mọi người, cho đến thời điểm này đã gần mười hai tiếng đồng hồ trôi qua, dù đã cố gắng liên lạc như thế nào vẫn không có chút tin tức gì phản hồi lại” Từ Cát nghiêm trọng nói.

“Không còn cách nào khác, chúng ta phải vào trong đó ngay lập tức” Dương Lãnh Thiên không hề do dự chần chừ. “Linh Miêu, em mau chóng tập trung lại số lực lượng còn lại, chúng ta phải bắt đầu tìm kiếm trước khi trời tối”

“Phu Nhân, cô hãy ở lại trại....” Dương Lãnh Thiên quay qua nói với Dạ Nguyệt nhưng chưa kịp nói xong đã bị cô lạnh lẽo cắt ngang.

“Không bao giờ” Dạ Nguyệt trầm giọng nói. “Đưa cho tôi trang bị, tôi sẽ cùng vào đó với mọi người”

“Này này chị dâu của tôi ơi, cô mà có chuyện gì thì chúng tôi không biết phải giao phó như thế nào với ông anh của tôi đâu a” Uông Tuấn Kiệt ngay lập tức xen vào.

Cả bốn người còn lại đều đồng tình với Uông Tuấn Kiệt, khó xử nhìn qua Dạ Nguyệt, để Phu Nhân đến chỗ này đã là giới hạn của bọn họ, nếu để Phu Nhân đi vào trong đó, nếu Phu Nhân có mệnh hệ gì thì...

“Vậy thì đừng có xem tôi là chị dâu của anh nữa” Dạ Nguyệt rít lên. “Tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm với Chủ Tịch của các vị được chưa?”

“Phu Nhân...” mọi người thật sự rất khó xử.

“Đừng có gọi tôi là Phu Nhân nữa” Dạ Nguyệt lạnh lẽo nói.

“Như thế này đi” cuối cùng Dương Lãnh Thiên đầu hàng, anh nói như thương lượng. “Tối nay chúng tôi sẽ vào trong tìm kiếm trước, đợi đến sáng mai cô và Trình Ân hãy vào đó có được hay không?”

Nhìn thấy vẻ mặt hết sức chân thành của mấy người này, Dạ Nguyệt không còn gì để nói nữa, cô biết bọn họ là thật tâm lo lắng cho an toàn của cô.

“Được rồi, sáng mai” Dạ Nguyệt đành phải đồng ý.

Thấy cô đồng ý tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bọn họ giờ mới biết Phu Nhân của bọn họ cứng rắn đến cỡ nào, thật là không thể tưởng tượng được.

mặt mà bất hình dong a.

Ngay lập tức, Dạ Nguyệt được dẫn đến lều của Lăng Chi Hiên để nghỉ ngơi tạm bợ, đối với cô mà nói, một đêm này trôi qua dài đằng đẵng, cô như đang ngồi trên đồng lửa nóng đến cháy cả ruột gan, không thể nào mà yên tâm ngủ được.

Bên này, Dương Lãnh Thiên, Tề Vĩ và Từ Cảnh chia nửa lực lượng còn lại ra làm hai, dẫn theo một nhóm trực tiếp tiến vào bên trong, nhóm còn lại sáng mai sẽ cùng với Dạ Nguyệt, Trình Ân, Linh Miêu và Uông Tuấn Kiệt vào sau.

Đến nửa đêm, Dạ Nguyệt không thể ngủ được đành phải chui ra khỏi lều hít thở khí trời, bên ngoài ánh trăng sáng ngời như soi rõ mọi vật ở bên dưới, đã lâu rồi Dạ Nguyệt không được nhìn ngắm ánh trăng sáng rực như thế này.

Cô đi dạo xung quanh những căn lều, cho đến khi cô nghe được tiếng bíp bíp phát ra từ căn lều vẫn còn sáng đèn mà cô sắp đi tới, cô lập tức chạy xộc vào trong căn lều.

Bên trong có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngủ gật, anh ta nghe thấy tiếng bíp bíp báo động trên màn hình vi tính cũng nhanh chóng tỉnh giấc, vừa ngán đầu lên đã thấy Dạ Nguyệt đứng ngay cửa lều.

“Phu Nhân” anh ta lập tức đứng dậy chào Dạ Nguyệt.

“Có tín hiệu?” Dạ Nguyệt bước nhanh về phía anh ta, nhìn thấy chấm tròn đỏ nhấp nháy báo động trên màn hình, cô liền nhanh chóng hỏi. “Ở đây là chỗ nào?”

Cậu thanh niên trẻ tuổi cũng nhìn lên màn hình, đây là bản đồ định vị GPS của khu vực này, từ lúc đến đây chưa có bất kỳ tín hiệu nào hiển thị như lúc bấy giờ: “Tọa độ....., là một tọa độ cụ thể ở bên trong dãy núi này thưa Phu Nhân”

“Lập tức gọi Trình Ân, Linh Miêu và Uông Tuấn Kiệt đến đây” Dạ Nguyệt mở lớn mắt vui sướng, có khi nào đây là tín hiệu anh phát ra để thông báo cho mọi người biết hay không? Anh đã tìm thấy căn cứ bí mật rồi sao?

Ba người kia được báo cáo tình hình cũng nhanh chóng chạy đến.

“Chúng ta không thể chắc chắn tín hiệu này là do người nào phát ra” Uông Tuấn Kiệt nhíu mày.

“Không, có thể thật sự là Chủ Tịch” Linh Miêu đột nhiên cắt ngang.

“Khu vực này chính là khu vực mà đội của Chủ Tịch sẽ tìm kiếm tiếp theo trong hôm nay, ở nơi này chúng ta không thể sử dụng thiết bị truyền tin của mình, bọn chúng cũng không thể ngu ngốc mà tự phát tín hiệu lay ông tôi ở bụi này, cho nên tôi cho rằng Chủ Tịch đã thật sự thâm nhập được vào căn cứ bên trong nên mới âm thầm dùng tín hiệu của bọn chúng để gọi người của chúng ta tiếp ứng”

“Liên lạc với nhóm Lãnh Thiên, báo cho họ biết tọa độ cụ thể” Dạ Nguyệt dứt khoát nói. “Chúng ta cũng chuẩn bị vào trong đó thôi”

Linh Miêu đang định nói gì đó thì đã bị Dạ Nguyệt cắt ngang: “Không cần nói nữa, mau chuẩn bị trang bị cho tôi”

0w0

Lăng Chi Hiên và nhóm Hắc Miêu Từ Cảnh đã tìm thấy một con đường dẫn xuống bên dưới lòng đất, tất cả là nhờ vào trận mưa tối hôm qua đã khiến cho đất ở chỗ gần chân núi bị sạt lở nghiêm trọng, để lộ ra một con đường hầm ngầm dưới chân núi.

Lăng Chi Hiên quan sát con đường, giống như những hang động đã được đào từ rất lâu rồi.

“Đây không giống như lối vào của một căn cứ bí mật” Từ Cảnh nói lên nghi ngại của mình, giống như Trung Tâm bí mật của bọn anh, được thiết kế rất hiện đại chứ không hoang sơ như nơi này.

“Nơi này đã được đào từ hai mươi hai năm trước” Lăng Chi Hiên quan sát vết tích hang động, rõ ràng mà nói thời đó thiết bị cùng kỹ thuật chưa được tân tiến như bây giờ.

“Nếu như vậy xung quanh đây có khi nào có CCTV không Chủ Tịch?” Hắc Miêu chăm chú nhìn từng cành cây kẽ lá khu vực trước hang động.

“Nếu có thì ngay từ đầu chúng ta đã rơi vào tầm ngắm của bọn chúng rồi” Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm đáp, anh biết bọn họ luôn bị theo dõi kể từ lúc vừa đáp trực thăng xuống đây, nhưng lần này anh đến với mục đích phá tan nơi này nên anh cũng không cần phải bí mật ứng chiến.

“Chủ Tịch, chúng ta không thể liên lạc bộ đàm với bên ngoài” Từ Cảnh kinh ngạc báo cáo, vốn dĩ anh muốn báo cáo tọa độ đang đứng của mọi người, nhưng không ngờ lại không liên lạc được.

“Chuẩn bị tác chiến” Lăng Chi Hiên cầm súng trường trên tay, anh lập tức lên đạn, trực tiếp xông thẳng vào bên trong hang động. “Muốn phát tín

hiệu ra bên ngoài thì chúng ta chỉ có thể xông vào đó mượn tín hiệu của bọn chúng thôi”

Lăng Chi Hiên cùng đội quân hùng mạnh tinh nhuệ lần theo từng ngõ ngách bên trong, đi đến đâu mọi người phá nát CCTV đến đó.

Cho đến điểm cuối cùng của hang động, là một thang máy cũ kỹ hình tròn lớn, thang máy này không phải như những thang máy hiện đại lúc bấy giờ, mà nó hoàn toàn là một tấm hộp kim cứng hình tròn nằm trên trục lớn dùng để lên xuống.

Bên trên nó, có chất rất nhiều thùng giấy lớn.

“Chỗ này giống như nơi vận chuyển hàng hóa của bọn chúng hơn là cửa ra vào” Hắc Miêu tò mò đến mở những thùng giấy, nhưng bên trong đó không có vật gì.

“Chúng ta sẽ chia làm ba nhóm lần lượt đi chuyển xuống phía dưới” Lăng Chi Hiên âm thầm hạ lệnh cho mọi người.

.....

Chiếc thang máy từ từ hạ xuống từ trên cao, bên trên là những chiếc thùng giấy lớn được sắp thành hình tròn bao vòng quanh, che chắn tầm nhìn của người ở xung quanh phía dưới.

Trục lớn vừa dừng lại, thì bỗng nhiên có một đội quân người mặc quần áo như nhân viên vận chuyển xông thẳng từ bốn phương tám hướng, nã súng liên tục vào đám thùng giấy như muốn xuyên thủng vào bên trong.

“Không cần chừa một ai, giết hết không tha” một người đàn ông trung niên bậm trợn đứng phía sau bọn họ thăm trầm ra lệnh.

Đúng lúc này, từ trên cao xuất hiện những sợi dây chuyên dụng cho người leo núi, tiếp theo đó là tiếng súng nổ rền vang, từ trong bóng tối những bóng dáng đen tuyền xuất hiện nã súng ngược lại bọn người bên dưới khiến bọn họ bỗng chốc bị hoảng hốt mà chạy thoát thân tìm chỗ nấp.

Lần lượt nhóm người đầu tiên của bên Lăng Chi Hiên trượt xuống, mở đường cho Lăng Chi Hiên và nhóm còn lại xông thẳng vào bên trong căn cứ bí mật.

Hóa ra con đường này trước đây là con đường chính để ra vào, nhưng bây giờ nó đã trở thành con đường phụ để vận chuyển hàng hóa cho căn cứ, nên ở đây CCTV không được đặt nhiều như trước đây, tất cả đều đã bị nhóm Lăng Chi Hiên phá nát trên đường đi, do vậy đã góp phần vào kế hoạch phòng thủ của anh.

Đúng như dự đoán, khu căn cứ chính này được xây dựng vô cùng hiện đại, không thua kém gì trung tâm bí mật của Lăng Chi Hiên.

Khu căn cứ được xây dựng theo kiến trúc hình trụ tròn xuyên thẳng xuống lòng đất, có tất cả là hai mươi tầng, ở chính giữa mỗi tầng là một trung tâm máy móc với thiết bị hiện đại, dùng để điều khiển cả căn cứ và những khu thí nghiệm bí mật như bệnh viện bỏ hoang.

Mười tầng trên cùng là những phòng thí nghiệm cùng nghiên cứu lớn, được trang bị máy móc tối tân nhất, phục vụ cho việc điều chế và nghiên cứu.

Ba tầng phía dưới là nơi dành cho nhân viên nghỉ ngơi sinh hoạt, cuối cùng bảy tầng còn lại không phải gì khác chính là những phòng giam đặc biệt, hàng trăm phòng giam đặc biệt sâu dưới lòng đất đó, chính là nơi giam giữ những vật thí nghiệm được xem là có chuyển biến đáng kể trong tất cả quá trình từ đầu đến giờ, những vật thí nghiệm thất bại đều bị thủ tiêu không thương tiếc.

Lăng Chi Hiên và mọi người xông thẳng xuống tầng trên cùng của khu căn cứ, anh ra lệnh cho một người lập tức cướp máy vi tính phát tín hiệu cho nhóm của Linh Miêu và Từ Cát.

Mọi người vừa ần núp vừa phá vòng vây tấn công của kẻ địch, dựa theo sơ đồ mà Lăng Chi Hiên tìm được trên máy chủ, anh cho người xông thẳng xuống tầng mười một đến tầng mười ba, theo anh suy đoán nơi đó ngoại trừ cho nhân viên còn là nơi ẩn náu của những tên đầu sỏ đứng phía sau dịch bệnh này.

Một cuộc hỗn chiến đẫm máu nổ ra nhanh chóng, thế lực của bên khu căn cứ cũng rất đông, cũng đều được huấn luyện đặc biệt nên có thể nói bọn họ đang ngang ngửa nhau.

0w0

Nhóm của Dương Lãnh Thiên vừa nhận được tọa độ đã lập tức lên đường đi đến đó, bên này nhóm Dạ Nguyệt cũng đã bắt đầu xuất phát.

Trong đêm tối mịt mờ, Dạ Nguyệt lao nhanh về phía trước, cô muốn nhìn thấy anh, nhìn thấy anh bình an không phải chịu bất kỳ tổn thương đau đớn gì.

Ngày hôm đó chính tay cô đã trang bị mọi thứ cho anh thì ngày hôm nay, cô vì anh trang bị mọi thứ cho mình để có thể cùng với anh kẻ vai sát cánh chiến đấu.

Nếu như lúc đó cô kiên quyết đi theo anh, kẻ vai chiến đấu với anh, thì bây giờ cô sẽ không phải lo lắng đứng ngồi không yên lòng như lửa đốt thế này.

Cô nhớ đến lời nói của chị Thập Thất, càng lao đi nhanh hơn nữa, dùng hết sức bình sinh của mình mà chạy thật nhanh, thật nhanh tiến về nơi có anh đang ở đó.

Vừa chạy đến tọa độ đó, nhóm Dạ Nguyệt đã thấy nhóm của Dương Lãnh Thiên đang chờ sẵn, phía trước mặt là ngôi nhà gỗ nhỏ đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi, trước đây ngôi nhà này giống như là nơi qua đêm tạm bợ của những người lên núi đón củi kiếm tiền.

“Cửa vào chính là bên trong đây, Chủ Tịch đã mở cửa sẵn cho chúng ta vào” sở dĩ Dương Lãnh Thiên không vào trước là vì anh biết Dạ Nguyệt nhất định sẽ dẫn đầu đi đến đây, thật đúng như anh dự đoán. “Được rồi, giờ chúng ta sẽ cùng nhau xông vào trong đó tiếp viện cho Chủ Tịch”

Mọi người gật đầu, đồng loạt xông vào bên trong, căn nhà gỗ thật ra chỉ là trá hình, không ai có thể hình dung phía dưới đó lại chính là một căn cứ bí mật thật lớn. Vừa xuống tầng một của khu căn cứ, mùi máu tươi đã xông thẳng vào mũi mọi người, có người của ta lẫn bên kia đều bị thiệt mạng

Dạ Nguyệt xanh mặt nhìn khắp một vòng những người nằm trên nền đất lạnh lẽo, không thấy hình bóng của anh.

Ở bên dưới, nghe tiếng súng nổ rền vang cùng những tiếng hét thất thanh vọng lên, mọi người không kịp nghĩ gì mà chạy thẳng xuống những tầng bên dưới.

“Tề Vĩ, anh ở lại đây thâm nhập vào máy chủ để lấy tư liệu của bọn họ” Dạ Nguyệt đột nhiên nhớ ra, cô lập tức quay đầu lại nói.

Dương Lãnh Thiên nghe vậy cũng giật mình nhớ ra: “Linh Miêu, cô cùng với năm người nữa ở lại đây để bảo vệ Tề Vĩ, Tề Vĩ cậu trực tiếp kết nối truyền dữ liệu về máy chủ của chúng ta, sau đó phá hủy toàn bộ hệ thống dưới này”

“Đã rõ” Tề Vĩ mỉm cười nháy mắt với Dạ Nguyệt rồi anh cùng với Linh Miêu vẫy tay chào mọi người.

“Phu Nhân, trong tình cảnh này mà cô vẫn còn sáng suốt chỉ đạo mọi người, thật rất đáng khen” Dương Lãnh Thiên cười cười nói với Dạ Nguyệt.

“Cũng nhờ tài huấn luyện của Chủ Tịch các anh thôi” Dạ Nguyệt trêu chọc Dương Lãnh Thiên.

Nhưng tiếng súng nổ ngày càng nhiều phía tầng dưới khiến cho mọi người không còn tâm trí đâu mà đùa giỡn nữa, tất cả đều nhanh chóng xông thẳng xuống dưới.

Chạy xuống đến tầng mười ba, Dương Lãnh Thiên và mọi người liền bắt gặp Hắc Miêu và Từ Cảnh đang trôi một đám đàn ông trung niên ăn mặc sang trọng ở giữa tầng, tất cả bọn họ đều đã bị trói chặt và bịt miệng lại.

“Cái gì đây? Đây không phải là những nghị viên chính trị lừng lẫy đó sao?” Ông Tuấn Kiệt không khỏi thốt lên kinh ngạc.

“Cậu sẽ còn không tin vào mắt mình sau khi nhìn thấy danh sách những tên đầu sỏ nữa đâu” Từ Cảnh nhìn thấy nhóm người của Dương Lãnh Thiên thì hết sức vui mừng.

Lăng Chi Hiên đã tìm ra danh sách những tên tham gia vào vụ đại dịch lớn lần này, theo đó không chỉ có một số quan chức Trung Quốc mà còn có những nhân vật lớn khác của khắp mọi nơi trên thế giới như Mỹ, Nga, những nước Châu Âu,...

Bọn họ hợp tác với nhau để qua mặt chính phủ các nước, qua mặt Liên Hiệp Quốc, với mục đích chế tạo ra một loại vũ khí sinh học có thể thao túng trí não của con người.

Mục đích ban đầu của bọn họ chính là thao túng trí não của những người lãnh đạo cấp cao trên khắp thế giới để thu tóm quyền lực toàn cầu, ai không tuân theo bọn họ sẽ sử dụng vũ khí sinh học để cưỡng chế tuân theo.

Nhưng thật không ngờ, cuối cùng bọn họ lại chế tạo ra một loại vũ khí không phải thu tóm quyền lực nhân loại mà lại là hủy diệt toàn bộ nhân loại.

Sau khi vũ khí sinh học này bị một nhóm phản động quốc tế đánh cắp, trên đường chạy trốn bọn chúng đã vô tình phát tán ra toàn thế giới, nên đã khiến cho đại dịch bùng phát khắp mọi nơi trên thế giới như bây giờ.

Cuối cùng, bọn họ cũng rơi vào tình cảnh tuyệt vọng như lúc này, thứ vũ khí mình chế tạo ra giờ lại quay trở lại cắn ngược lại mình, những khu thí nghiệm khác hầu như đã hoàn toàn bị xâm chiếm, chỉ còn lại hai căn cứ chính là ở đây và một nơi nữa ở Mỹ.

Bây giờ bọn họ mới tập trung bên phần nghiên cứu vaccin, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy kết quả khả quan nào.

“Hiên đâu rồi?” Dạ Nguyệt nhìn một lượt khắp nơi, thấy người của bên mình nhưng lại không thấy người nào đó đang ở đây.

“Chủ Tịch cùng vài người đã đi xuống những phòng biệt giam đặc biệt bên dưới” Hắc Miêu nhìn thấy Dạ Nguyệt thì không khỏi ngạc nhiên. “Phu Nhân, sao cô lại ở đây?”

“Chuyện dài dòng lắm, khi về sẽ kể cho em nghe” Dương Lãnh Thiên nháy mắt với Hắc Miêu. “Giờ chúng ta xuống dưới trợ giúp cho Chủ Tịch và đội ở dưới”

.....

Nhóm của Lăng Chi Hiên, ngoại trừ Hắc Miêu và Từ Cảnh bị thương nhẹ ở lại trên đó canh chừng bọn đầu sỏ, thì cũng đã tổn hại rất nhiều, chỉ còn lại vài người đang theo phía sau anh.

Trên người anh cũng có rất nhiều vết máu cùng những vết thương sượt ngang của đạn súng.

Thật ra đến tầng mười ba bắt được những tên đầu sỏ đó thì anh không cần phải xuống đây nữa, nhưng cho đến giờ anh vẫn chưa gặp được Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt của hai năm sau.

Lăng Chi Hiên tìm kiếm khắp các phòng biệt giam, bọn zombie bị nhốt trong đó nhìn thấy anh liền điên cuồng lao về phía anh, đập người vào cửa như muốn tông cửa ra tấn công cắn xé anh.

Cho đến tầng thứ mười tám, đến phòng biệt giam cuối cùng, anh đột nhiên cứng người dừng lại, anh không thể tin vào mắt mình nhìn thấy cô gái đang bị trói chặt tay chân vào vách tường.

Vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô gái liền ngẩng đầu lên rồi bắt đầu gào gú la hét, tay chân vùng vẫy liên tục như muốn thoát ra để lao bỏ về phía cánh cửa, nơi có anh đang đứng ngoài đó.

Thế giới của Lăng Chi Hiên như muốn sụp đổ ngay dưới chân anh, bóng dáng nhỏ nhắn đó, khuôn mặt đó, đôi mắt đó, sóng mũi đó, bờ môi đó, mái tóc đó... tất cả đều thân thuộc khắc sâu vào trong tâm trí anh, khắc sâu vào trong trái tim anh.

“Không... không thể nào...” Lăng Chi Hiên lắp bắp nói không nên lời.

Nhưng không chỉ có như vậy, Lăng Chi Hiên nhìn thấy một người đàn ông cao lớn bị trói chặt ở phía đối diện, anh ta đang cúi đầu, đầu tóc rối bù, râu mọc lởm chởm trên cằm, cũng không buồn nhúc nhích cơ thể, như cái xác chết không hồn đang ngồi đó.

Người phụ nữ vừa gào gú la hét thì cùng lúc đó anh ta cũng như người điên hét lên inh ỏi, đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ, anh ta vùng vẫy muốn thoát khỏi đám dây xích sắt đang trói buộc lấy anh ta, anh ta điên cuồng hét lên muốn xông về phía người phụ nữ kia để ôm lấy cô ấy.

Lăng Chi Hiên chết điếng ngay tại chỗ, anh đang nhìn thấy cái gì đây? Anh không thể tin vào mắt mình, lần nữa nhìn về phía người phụ nữ đã trở thành zombie kia...

Không... không thể nào là vợ yêu của anh được... không thể nào... cô ấy hiện tại đang ở trung tâm bí mật... không đời nào cô ấy lại ở đây rồi trở thành thứ đó như vậy được...

Đầu óc Lăng Chi Hiên trống rỗng, quay cuồng như muốn nổ tung, giờ phút này anh thật không thể nhớ đến chuyện đây là Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt của hai năm sau...

Trái tim anh như muốn ngừng đập.....

Cho đến khi có một tiếng gọi quen thuộc gọi tên anh từ phía sau.

“HIÊN!!!”

Một luồng khí nóng ấm áp quen thuộc bổ nhào vào lưng anh, cơ thể mềm mại ôm lấy anh từ phía sau.

Lăng Chi Hiên lập tức xoay người lại, bóng dáng nhỏ nhắn liền nhào vào trong lòng anh, ôm chặt lấy anh, khản thiết gọi tên anh: “Hiên... Hiên... Hiên... anh không sao, tốt quá rồi, thật tốt quá rồi...”

Lăng Chi Hiên trừng lớn mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào quen thuộc, đôi mắt trong suốt lấp lánh nước, cánh môi mềm mại hồng hồng...

Dạ Nguyệt đang chăm chú quan sát một lượt từ trên xuống dưới của anh, thấy anh chỉ bị thương nhẹ cô liền thở phào nhẹ nhõm, thấy anh đang mở to mắt đứng yên bất động nhìn cô, Dạ Nguyệt tưởng anh bị bất ngờ vì cô đang ở dưới này.

Dạ Nguyệt cười hề hề như muốn nói gì đó thì bất chợt làn môi nóng bỏng đã phủ xuống miệng cô, điên dại chiếm đoạt lấy khuôn miệng cô mà cắn mút.

Bọn người Dương Lãnh Thiên vừa thấy cảnh tượng đó liền lập tức đứng quay đầu về hướng ngược lại, chỉ có Ưông Tuấn Kiệt là đứng cười gian tà nhìn một màn hôn môi nóng bỏng trước mặt.

“Nguyệt, em còn sống, em vẫn còn sống” Lăng Chi Hiên siết chặt lấy cơ thể cô gái nhỏ vào lòng, cảm thụ tiếng tim đập của cô, cảm thụ hơi ấm cùng mùi hương quen thuộc của cô...

“Tất nhiên em vẫn còn sống” Dạ Nguyệt khó hiểu vỗ vỗ lưng anh như an ủi, có chuyện gì vậy a?

“Này, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Uông Tuấn Kiệt lúc này cũng cảm thấy Lăng Chi Hiên có gì đó khác lạ, anh đi lại gần hai người bọn họ thì đột nhiên anh vô tình nhìn vào phòng biệt giam đó. “Đây... đây là...”

Những người khác thấy anh đứng im bất động cũng khó hiểu đi đến, vừa nhìn cảnh tượng bên trong bọn họ cũng sững người.

Dạ Nguyệt cùng lúc đó cũng vừa lộ đầu ra nhìn, cô cũng không thể thốt lên thành tiếng, cái... cái gì thế này?

“Chủ Tịch? Phu Nhân?” Dương Lãnh Thiên nhìn qua nhìn lại hai bên, có phải anh bị hoa mắt chóng mặt hay không mà anh nhìn ra tới hai Chủ Tịch hai Phu Nhân vậy a.

“Chuyện... chuyện này... là như thế nào?” Trình Ân cũng trở mắt nhìn.

“Tôi sẽ giải thích sau” Lăng Chi Hiên lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, mặc dù vậy anh cũng không một lần nào nhìn lại vào phòng biệt giam nữa. “Giờ đem bọn họ về trung tâm trước”

Dương Lãnh Thiên tuân mệnh, trực tiếp chỉ đạo những người còn lại làm theo lời anh.

“Chúng ta rút thôi” Lăng Chi Hiên nói lớn.

“Này cô bé, em còn nhớ ta không?”

Giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên từ phía phòng biệt giam đối diện làm cho tất cả mọi người đều quay đầu nhìn.

Bên trong đó, một người phụ nữ ngoài ba mươi từ từ bước lại gần cửa, Dạ Nguyệt nhìn thấy liền lập tức nhận ra người đó là ai.

“Chị Thập Thất?”

“Đúng rồi, xin em hãy cứu chị ra khỏi đây, nơi này sắp sập rồi” chị Thập Thất thành khẩn nói.

“Hiên” Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn anh. “Chị ấy chính là người đã bói cho em lúc trước”

“Kiểm tra xem cô ta có dấu vết biến đổi không, nếu không thì mang cô ta trở về trung tâm” Lăng Chi Hiên nói với Dương Lãnh Thiên, anh có chuyện cần hỏi người phụ nữ bí ẩn này.

“Tôi không bị gì hết, bọn chúng chỉ vừa mới bắt tôi vào đây ngày hôm trước, bọn chúng chưa kịp thí nghiệm lên tôi thì đã bị các anh xông vào đây” chị Thập Thất điềm tĩnh nói.

Lăng Chi Hiên không nói gì nữa, nắm lấy tay Dạ Nguyệt cùng trở lên trên.

Nhưng vừa đi lên một tầng thì lập tức tiếng còi báo động đỏ vang lên inh ỏi khiến tất cả mọi người đều nín thở nhìn nhau.

Tiếp sau đó là tiếng nói máy móc vang lên, lập đi lập lại tình trạng báo động đỏ: “TÌNH TRẠNG KHẨN CẤP, KHỞI ĐỘNG HỆ THỐNG PHÁ HỦY TRONG VÒNG MƯỜI PHÚT NỮA”

“Cái quái gì thế này?” Uông Tuấn Kiệt nhíu mày khó hiểu.

“Chủ Tịch, mọi người hãy mau trở lên, phòng máy chủ đã bị bọn người ở căn cứ bên kia điều khiển từ xa, bọn chúng đã mở cửa tất cả các căn phòng biệt giam bọn zombie và cài đặt tự động phá hủy căn cứ trong vòng mười phút nữa” Tề Vĩ hét lớn trong bộ đàm, nhưng cũng thật may là anh chỉ vừa chuyển xong dữ liệu sao chép và xóa sạch đường truyền không để lại bất cứ dấu vết nào.

“NHANH, RÚT NHANH!” Lăng Chi Hiên hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Cửa phòng biệt giam vừa mở, tất cả bọn zombie đều điên cuồng lao ra, vì tiếng còi báo động vang lên inh ỏi mà bọn chúng cũng trong trạng thái điên loạn tìm kiếm xung quanh.

Bên này nhóm của Lăng Chi Hiên vừa bước lên tầng mười bảy thì bọn zombie ở đó liền lao nhanh về phía mọi người, không chỉ vậy bọn zombie ở tầng mười tám cũng đuổi theo phía sau, cả nhóm đều bị zombie bao vây ở hai đầu.

"Phía sau phòng thủ" Lăng Chi Hiên hét lớn để những người đi cuối nghe thấy, còn anh rút súng ngắn bắn vào đám zombie ở phía trước để đột phá vòng vây.

Pằng! Pằng! Pằng! Dạ Nguyệt cũng không chậm trễ lấy súng trường mà cô đang đeo ở sau lưng cùng thanh kiếm ra bắn vào bọn zombie, lúc này những người đi đầu như Dương Lãnh Thiên, Uông Tuấn Kiệt,... cũng rút súng tiếp ứng với Lăng Chi Hiên.

"Hiên, sử dụng cái này" Dạ Nguyệt đưa cây súng trường của cô cho anh, vì súng ngắn của anh sắp hết đạn.

Lăng Chi Hiên gạt đầu bắn những viên đạn cuối rồi cầm lấy súng của vợ yêu, mặc dù rất muốn hỏi cô tại sao lại biết bắn súng nhưng giờ không phải là lúc.

Anh vừa cầm được súng trường là bắt đầu nhanh chóng bắn nhanh vào đám zombie, vừa dẫn đầu đoàn chạy nhanh lên phía trên, tốc độ cũng lập tức tăng lên thấy rõ.

Dạ Nguyệt rút hai cây súng ngắn ở hai bên hông tiếp tục bắn vào đám zombie, nhắm thẳng vào đầu mà bắn, dù tốc độ bắn không nhanh bằng Lăng Chi Hiên nhưng có thể nói cô bắn con nào là trúng con đó.

"Theo sát phía sau anh" Lăng Chi Hiên vừa chạy vừa nói, anh kéo cô ra phía sau mình để Trình Ân và Từ Cát lên tuyến đầu cùng anh, Dương Lãnh Thiên và Uông Tuấn Kiệt.

Cả nhóm vừa bắn vừa chạy, thật may những người xuống lần sau đều có trang bị súng trường nên rất nhanh đã có thể vừa chạy trở lên vừa quét sạch hết lũ zombie trên đường đi.

Lên đến tầng mười ba, số lượng zombie cũng đã giảm đi rất nhiều, đa số là vài con ở những tầng dưới chạy lên phía trên, ở tầng này Hắc Miêu cùng Từ Cảnh cũng đang dùng dao giải quyết bọn chúng.

Mà ở bên này vì bị trói nên một trong những tên đầu sỏ đang bị hai ba con zombie nhào vào ăn thịt, máu thịt từ người hấn văng vào đám đầu sỏ đang bị trói cùng ở phía sau, khiến cho bọn chúng xanh mặt hét lên sợ hãi.

Tất nhiên khi bọn chúng vừa hét cũng là lúc thu hút lũ zombie khác, bọn zombie đang tấn công Hắc Miêu và Từ Cảnh thì lập tức có một vài con quay đầu cùng với hai ba con kia tấn công vào bọn đầu sỏ.

Khi nhóm của Lăng Chi Hiên vừa chạy lên cũng là lúc tất cả đều đã bị đám zombie phanh bụng moi ruột gan mà ăn ngấu ngiến, mắt và miệng bọn họ vẫn mở lớn sợ hãi nhưng đã không còn có thể hét thêm một lời nào nữa.

Giải quyết xong đám zombie ít ỏi ở tầng này thì cả bọn đã không còn gì cản ở phía trước, tất cả đều nhất quyết chạy như bay lên phía trên, trong khi chuông báo động đỏ vẫn vang lên inh ỏi, lúc này Lăng Chi Hiên cũng đã quăng súng để nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt.

"Chủ tịch, còn hai phút nữa thôi" Tề Vĩ gấp rút báo vào trong bộ đàm.

"Cậu và mọi người nhanh chóng rút khỏi chỗ này trước đi" Lăng Chi Hiên ra lệnh cho Tề Vĩ, bọn họ đã chạy tới tầng ba rồi.

Khi nhóm vừa chạy lên tầng một thì đồng hồ trên máy tính đã đếm ngược chỉ còn ba mươi giây, Tề Vĩ cùng Linh Miêu vẫn đang chờ mọi người.

"Hướng này" Lăng Chi Hiên rẽ hướng sang phía con đường dùng vận chuyển hàng hóa, bởi vì anh biết con đường chính kia sẽ không đủ chỗ cho tất cả mọi người cùng lên một lúc.

Năm giây đếm ngược.

Lăng Chi Hiên gạt cần xuống, thang máy hình tròn bắt đầu từ từ chuyển động đi lên.

Năm... Bốn... Ba... Hai... Một... BOOM! BOOM! BOOM!

Máy chủ ở tầng thứ hai mươi vừa phát nổ bắt đầu kéo dài lên đến các tầng ở phía trên, quét đi đám zombie ở dưới cùng vẫn đang chạy loanh quanh ở dưới đó.

Ngon lửa lớn của vụ nổ quét thẳng đến chiếc thang máy hình tròn mà mọi người đang đứng trên đó khiến nó văng mạnh lên phía trên hất tất cả mọi người ở trên đó xuống mặt đất trên con đường trong hanh động.

"TẤT CẢ TIẾP TỤC CHẠY" Lăng Chi Hiên vừa hét lên vừa lập tức lôi Dạ Nguyệt đứng dậy để chạy tiếp.

Bởi vì ngọn lửa không dừng lại ở đó mà tiếp tục lan rộng sức mạnh quét về phía mọi người.

Dù cho có đau đớn hay chảy máu như thế nào thì cũng phải chạy tiếp, thật nhanh phía sau sức công phá của ngọn lửa cũng bám sát theo, kèm theo đó là đất đá từ phía trên cũng rơi xuống, đường hầm sắp sập...

Đến cuối cùng khi mọi người vừa nhảy ra khỏi đường hầm cũng là lúc cửa đường hầm bị sập xuống.

"Nằm xuống" Lăng Chi Hiên ôm lấy Dạ Nguyệt nằm ngay xuống đất.

Đúng lúc này ngọn lửa cuối cùng hất tung đám đất đá đang che chắn trước cửa hang nhưng cũng là lúc ngọn lửa lóe lên rồi tắt ngúm đi... để lại đồng khối bụi cát đất đá bay mù mịt đầy trời.

... ..

"Kết thúc chưa?" Dạ Nguyệt đang được người nào đó ôm dưới thân, không còn nghe thấy tiếng nổ nào nữa nên cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn người nào đó.

"Kết thúc rồi, bảo bối" tiếng nói trầm ấm thân thuộc vang lên phía trên đỉnh đầu cô, khuôn mặt lấm lem bụi đất cùng máu me cũng dần hiện rõ trong đáy mắt cô.

Mọi người đang ôm đầu nằm ở xung quanh cũng bắt đầu lồm cồm một mỗi người dậy, khuôn mặt ai nấy cũng bơ phờ mệt mỏi cùng lấm lem bụi đất máu me văng khắp người giống như Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên vươn tay chùi chùi vào đám bụi đất đang dính xung quanh mặt của Dạ Nguyệt, phúi phúi bụi đất trên tóc cô, vừa phúi vừa chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng ngời long lanh cũng đang nhìn anh chăm chú.

"Anh sẽ tính sổ với em sau" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói nhưng trong lời nói lại mang theo đe dọa ngầm, rồi anh đỡ Dạ Nguyệt đứng dậy, quay đầu nói với mọi người. "Chúng ta trở về Trung Tâm"

Cuộc chiến này, Lăng Chi Hiên đã phá được một nửa tổ chức bí ẩn đồng thời cũng là một trong những đầu sỏ gây nên đại dịch lần này, nhưng người của anh cũng đã hy sinh rất nhiều... kể từ khi đại dịch bùng phát cho đến bây giờ anh xem như đã mất hơn phân nửa lực lượng..

Tất cả đều là vì những thứ cùng những người thân yêu quan trọng của mình.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Mọi người trong phòng họp đều im lặng như tờ khi Lăng Chi Hiên vừa nói hết đầu đuôi câu chuyện, mặc dù trên quần áo mặt mũi tóc tai đều là bụi đất xen lẫn máu tanh nhưng không ai có ý định rời khỏi nơi này, tất cả đều đang tập trung tinh thần cao độ nhìn người cũng "lấm lem" không kém gì bọn họ đang đứng ở ghế trên cùng.

"Chuyện này mặc dù rất khó tin nhưng cũng chỉ có như vậy chúng ta mới có thể lý giải những chuyện khó hiểu từ đầu đến giờ" Dương Lãnh Thiên là người đầu tiên lên tiếng sau khi Lăng Chi Hiên nói xong, chính tay anh là người đã trời Phú Nhân và Chủ Tịch của hai năm sau vào một căn phòng trong Trung Tâm.

Dương Lãnh Thiên nhớ lại tình cảnh của hai người đó, giờ Phú Nhân đã trở thành zombie, còn Chủ Tịch thì trở nên điên điên đại đại, thật làm cho những người nhìn thấy được không khỏi thương tâm chua xót.

"Cũng bởi vì vậy mà tôi cứ nói Phú Nhân và Chủ Tịch bỗng nhiên trẻ hơn so với lần cuối mà tôi gặp" Hắc Miêu gật gật đầu xem như đã hiểu, ít nhiều gì qua hai năm Phú Nhân cũng có ý vị của phụ nữ đã có chồng nhiều hơn hai năm trước.

Sở dĩ mọi người không nghi ngờ Lăng Chi Hiên cũng là vì những người ngồi bên trong căn phòng này đều là những lãnh đạo cấp cao của Trung Tâm, họ là những người với khả năng quan sát nhạy bén nhất, họ là những người đã sát cánh chiến đấu cùng với anh kể từ khi thành lập Trung Tâm cho đến giờ, cùng nhau chiến đấu qua vô số trận chiến, đã thấu hiểu hết khả năng cùng năng lực của anh.

Trên đời này không thể nào có người thứ hai với khả năng chiến đấu như thần giống như anh được, từ những hành động, lời nói, khí chất, thái độ, cách chiến đấu, cách dẫn dắt lãnh đạo... Bọn họ có thể khẳng định không một ai có thể giả mạo hay bắt chước giống hoàn toàn như thế này được.

"Chủ Tịch, vậy anh muốn chúng tôi làm gì tiếp theo?" Tề Vĩ về tới đây mới được nhìn thấy hai người kia, rõ ràng anh cũng đã phải giật mình kinh ngạc, nhưng dù sao tất cả những người ở đây đều được huấn luyện đặc biệt nên khả năng thích ứng rất cao, nếu đã xác định thì bọn họ sẽ thích ứng nhanh chóng để tìm ra hướng đi tiếp theo.

"Mọi người quyết định sẽ tin tưởng tôi?" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói.

Tất cả đều đồng loạt gật đầu.

"Tốt" Lăng Chi Hiên lần đầu tiên cong khóe môi lên khi nguyên nhân không xuất phát từ Dạ Nguyệt. "Tôi sẽ tìm cách trở về hai năm trước để ngăn chặn đại dịch bùng phát"

0w0

Lăng Chi Hiên vừa bước ra hành lang trắng dài, anh đã nhìn thấy hình bóng nhỏ nhắn quen thuộc đang đứng nhìn anh ở phía cuối hành lang.

"Đang đợi anh hử?" Lăng Chi Hiên tiếp tục hướng phía cô mà bước đi, vẻ mặt dù đã dịu đi không ít nhưng cũng có thể thấy được anh vẫn còn đang giận.

Dạ Nguyệt toét miệng cười tươi rồi nhìn anh nhún vai.

Lăng Chi Hiên bước càng nhanh hơn nữa đến khi túm được cô vào lòng, giọng anh trầm đục hẳn đi: "Cho dù em có tỏ vẻ đáng yêu đi chăng nữa thì anh cũng phải phạt em"

Dạ Nguyệt cười khúc khích trong vòng tay anh, giả vờ vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay ấm áp của anh.

"Yên nào" Lăng Chi Hiên càng siết lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô hơn nữa, vùi đầu vào cổ trắng nõn của cô, nhíu mày nói, "Em có biết là anh giận em lắm không, không phải em hứa sẽ ở nhà đợi anh sao? Em có biết khi nhìn thấy em ở nơi đó anh đã rất sợ hãi... nếu em mà xảy ra chuyện gì..." anh rùng mình không dám nói tiếp nữa.

Bỗng nhiên cơ thể Dạ Nguyệt dần trở nên lạnh giá, Lăng Chi Hiên mày nhíu càng sâu ngẩng lên nhìn cô: "Sao em lại lạnh..."

Nhưng khi anh vừa ngẩng lên thì anh kinh hoàng thảng thốt thét lên: "KHÔNGGGGGG....."

Bởi vì khuôn mặt của Dạ Nguyệt hai năm sau đã trở thành zombie đang ở ngay trước mặt anh, hung hãn gào gú nhào đến anh như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Lăng Chi Hiên giật mình ngồi dậy, mồ hôi đổ đầy trên trán ướt cả quần áo dơ anh đang mặc, tim anh đập nhanh đến mức anh có thể nghe thấy tiếng tim đập như tiếng trống trận, mắt anh mở lớn kinh hoàng, anh nhìn quanh như thể tìm kiếm ai đó...

Rào... rào... rào... lúc này tiếng nước chảy từ trong phòng tắm đã thành công thu hút được người đang ngồi trên giường.

Dạ Nguyệt đứng dưới dòng nước ấm áp đang chảy từ vòi sen trên vách tường được lát gạch màu xanh sẫm, cảm giác bụi đất máu tanh trên người đang từ từ... từ từ theo dòng nước trôi khỏi người mình... thật sự là rất sáng khoái.

Khi vừa trở về, cô đã ngủ một mạch hơn hai tiếng đồng hồ, tỉnh dậy đã thấy người nào đó cũng đang ngủ bên cạnh, anh vẫn còn mặc quần áo dơ đi ngủ chứng tỏ anh cũng đã rất mệt nên cô không có đánh thức anh dậy.

Dạ Nguyệt ngẩng đầu lên đón lấy dòng nước ấm áp, cô thoa sữa tắm và dầu gội đầu lên người và lên tóc, vừa tắm tấp sạch sẽ vừa ngêu ngao hát bài hát mà cô đang thích.

Bỗng nhiên người nào đó túm lấy cơ thể cô từ phía sau, ôm thật chặt vào trong ngực, cúi đầu mạnh bạo hít ngửi mùi hương thơm mát của dầu gội và sữa tắm từ tóc và cơ thể của cô, cùng cô đứng dưới vòi sen để rửa sạch đám bụi đất bám trên người.

"Aiyo, anh còn chưa cởi quần áo đó a" Dạ Nguyệt xoay người đập đập tay vào ngực anh, trách yêu.

Lăng Chi Hiên không đợi cô nói thêm gì nữa, anh lại túm cô vào lòng, áp sát cơ thể ấm áp của cô vào sát cơ thể mình như để cảm nhận nhịp đập đang nhanh dần của trái tim cô, cúi đầu ngậm lấy làn môi đỏ mềm mại của cô, cảm nhận sức sống của cô...

Vợ yêu của anh vẫn còn sống.

Không cho cô kịp phản kháng, anh vừa hôn cô cuồng nhiệt vừa cởi đi lớp quần áo dơ bẩn trên người mình, mạnh mẽ đẩy cô vào sát vách tường.

Dạ Nguyệt nhíu mày đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt của anh, cô cảm thấy có chuyện gì đó khác lạ, bình thường cũng là nụ hôn cuồng nhiệt nhưng hôm nay anh đặc biệt càng cuồng nhiệt càng gấp gáp hơn nữa, đến khi cô không thể thở được anh vẫn chưa rời ra, Dạ Nguyệt phải đẩy anh ra để hít thở không khí, khuôn mặt cô đỏ bừng một phần cũng do thiếu oxy.

"Anh sao vậy?" Dạ Nguyệt khó hiểu nhìn anh.

"Em vẫn còn sống... em vẫn còn sống... em vẫn còn sống..." Lăng Chi Hiên lăm bắm bên tai cô, anh đè cô lên vách tường, hai tay anh giữ chặt lấy hông cô để chân cô quắp vào hai bên hông, rồi không chân chừ cũng không có màn dạo đầu, anh đâm thẳng vật đang cương cứng vào sâu bên trong cô.

Dạ Nguyệt chưa kịp chuẩn bị đã bị vật sưng phồng đẩy mạnh vào trong khiến cô đau đớn hét lên, căng người lên đón nhận vật to lớn của anh mà không thể nói thêm lời nào.

"Em vẫn còn sống... em vẫn còn sống..." Lăng Chi Hiên lại lập đi lập lại câu nói đó bên tai cô như đang đọc một câu thần chú nào đó, hông lại bắt đầu nhanh chóng di chuyển, đưa đẩy vào trong cơ thể cô

Dạ Nguyệt nghe lời anh nói, nhớ đến người đàn ông điên dại trong căn phòng đó đẩy lòng cô bỗng cảm thấy đau đớn, cô thật sự không muốn nhìn thấy anh trở nên như vậy, đó thật sự là tương lai của hai người sao?

Cảm nhận vật nóng rực đang ngày càng căng cứng bên trong cô, nhanh chóng lùi ra rồi lại tiếp tục len lõi tiến sâu vào bên trong, Dạ Nguyệt bắt đầu không thể suy nghĩ được gì nữa, thứ đó vẫn tiếp tục liên tục mạnh mẽ khuấy đảo vào nơi sâu thẳm của cô... ngày càng nhanh dần... mạnh mẽ chiếm đoạt lấy cô...

Dạ Nguyệt bấu chặt lấy lưng anh, hai chân vẫn quắp chặt hông anh, cơ thể theo động tác tiến lùi của hông anh mà đưa lên đưa xuống không ngừng, cô không biết có phải mình bị ảo giác hay không, mà động tác của anh dường như càng ngày càng mạnh bạo khác thường.

"Nguyệt... em vẫn còn sống... cho anh... bảo bối... ngoan..." Lăng Chi Hiên nỉ non những lời đứt quãng với hơi thở dồn dập đứt quãng, anh kéo cằm cô xuống để môi cô tách ra, để anh có thể nghe được tiếng rên rỉ êm ái mê người đầy sức sống của cô.

Anh có thể cảm nhận được nơi đó đang thắt chặt lấy anh, nóng bỏng ẩm áp bao quanh anh, khiến anh thoải mái mê mê, làm anh lạc sâu vào trong khoái cảm của sức sống mạnh mẽ.

Không biết qua bao lâu, anh vẫn cứ ôm chặt lấy cô như vậy... vẫn cứ như đứa trẻ mới lớn... vẫn cứ cuồng dại yêu cô không dừng lại...

Nhưng vì động tác thô bạo của anh, mà Dạ Nguyệt phải cắn chặt răng đón nhận từng cú xô đẩy thô bạo như muốn đẩy cô văng lên không trung của anh... vừa khoái cảm lại vừa đau đớn đan xen, Dạ Nguyệt như rơi vào hỗn loạn chơi vơi, chỉ có thể bấu víu vào bờ lưng rắn chắc của anh để cô không phải rơi thẳng xuống vực sâu không đáy.

"Anh muốn em... cả đời anh chỉ muốn em..." Lăng Chi Hiên nhấc bổng Dạ Nguyệt rời khỏi vách tường lạnh lẽo, vừa đi ra khỏi phòng tắm anh vừa tiếp tục động tác không ngừng, anh không muốn dừng lại, anh muốn cả đời đều bên trong cô... như thế này... có kết nối như thế này anh mới có thể cảm nhận được cô vẫn còn sống... bên cạnh anh...

Để Dạ Nguyệt lên giường, Lăng Chi Hiên gạt tấm chăn và gối nằm đã dơ vì bùn đất xuống đất, anh xoay người cô lại, trực tiếp ôm cô từ phía sau, vật sưng phồng đó lại tiếp tục len lõi đâm mạnh vào hang động ẩm ướt của cô lần nữa, không ngừng dao động cuồng nhiệt mạnh bạo, điên cuồng khuấy đảo như muốn xoáy sâu vào tận tâm can cô...

"Hiên... dừng lại... em không chịu nổi nữa... dừng lại..." Dạ Nguyệt siết lấy tấm ga giường, cô không còn đủ sức để thét lên nữa, cô chỉ có thể thút thút rên rỉ... gọi tên anh... van xin anh... lần này anh thật sự không còn dịu dàng hay mạnh mẽ yêu cô như những lần trước... mà anh điên cuồng mạnh bạo chiếm đoạt lấy cô, bao nhiêu lần xô đẩy thô bạo, bao nhiêu lần giải phóng vào bên trong cô cũng không thấy đủ.

Mặc dù cô biết anh sợ hãi, anh tức giận khi nhìn thấy cô hai năm sau... bị biến thành thứ đó... Cô biết anh giận dữ vì cô không nghe lời anh, ngoan ngoãn bình an ở lại đây chờ anh trở về... nhưng cô đang thật sự rất sợ hãi, hoảng loạn, đau đớn cả thể xác lẫn linh hồn...

Lăng Chi Hiên túm mạnh hai bầu ngực mềm mại của cô mà siết chặt xoa nắn, trêu đùa vào hai đỉnh đồi cũng đang căng cứng hồi đáp, đôi môi lướt từ vai xuống dọc theo tấm lưng trắng ngần của cô, rồi lại lướt ngược lười trở lên vai... lên tai... rồi anh đẩy cằm của cô qua, cắn mút dọc từ cổ lên đến môi cô, đẩy lưỡi vào miệng cô, khuấy đảo lòng sự mọi ngách ngách bên trong...

Anh xoay người của cô lại, tách chân cô ra, lắc mạnh hông đâm mạnh vào bên trong cô... làm cô mờ mắt hét lên, xé toát luôn tấm ga trải giường bên dưới.

"Đau quá... dừng lại đi... mau dừng lại đi..." Dạ Nguyệt không thể chịu nổi nữa liền bật khóc nức nở, tại sao anh lại như thế này, dù cho anh có tức giận như thế nào nhưng anh cũng chưa từng như thế này.

Dạ Nguyệt khóc càng lúc càng dữ dội, không giống như mọi khi, cô không chỉ khóc mà còn vùng vẫy đẩy anh ra, nhất quyết cự tuyệt vật nóng rực đang len lõi vào mạnh bạo bên trong mình... cô không muốn như thế này...: "Dừng lại... dừng lại đi... xin anh..."

Nhưng Lăng Chi Hiên vẫn giữ chặt lấy cô dưới thân, dù cho cô có vùng vẫy dữ dội như thế nào... có đẩy anh ra như thế nào... có đánh anh thật mạnh như thế nào... anh vẫn cuồng dại liên tục đưa đẩy vào trong cơ thể cô... cuối cùng khi anh găm lên ôm chặt lấy cô thì lúc đó luồng nhiệt nóng rực cũng đồng thời được giải phóng vào trong cơ thể cô, khiến cô đau đớn gập người lại đón nhận, nước mắt vẫn tuôn không ngừng.

Tiếng khóc lớn nức nở thê lương của cô bất chợt như đánh mạnh vào trong tâm trí của anh, Lăng Chi Hiên bật nửa người trên dậy như vừa bừng

tỉnh khỏi cơn ác mộng, mắt anh mở lớn, kinh hoàng nhìn cô gái nhỏ ở dưới thân, lúc này anh có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngập trong nước mắt, vì khóc mà cằm trở nên đỏ bừng lên, mắt cũng đã sưng phù đỏ ngầu.

Lăng Chi Hiên nhất thời sững người lại nhìn rõ ràng tình cảnh xung quanh thêm một lần nữa... chân gối đệm đều đã bị hất tung xuống giường, tấm ga trải giường bị Dạ Nguyệt xé rách một mảng lớn hơn nữa nó quần quai nhăn nhoe như vừa có thứ gì đó vật lộn ở bên trên...

Anh rối rắm không nói nên lời... chuyện... chuyện gì đây?

Lăng Chi Hiên nhìn lại một lần nữa tình trạng giữa hai người... nhìn cơ thể với những dấu hôn thâm đậm dày đặc ở trên... những thước phim quay chậm như được tua lại trong đầu... anh biết bản thân đã không khống chế được cảm xúc mà làm tổn thương cô gái nhỏ dưới thân, dù cho trước đây anh có cuồng nhiệt như thế nào cũng chưa từng vượt quá giới hạn như thế này...

Lăng Chi Hiên vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt ướt nhem trên hai bên gò má cô, cúi xuống hôn nhẹ vào môi cô... bên dưới từ từ rút ra khỏi người cô.

Dạ Nguyệt bầu siết lấy vai anh khi anh rút ra, vì quá đau mà cô bất giác nhấn mặt cắn mạnh vào môi anh đến chảy máu.

"Bảo bối..." Lăng Chi Hiên liếm môi, có thể nếm được cả mùi máu tanh trong miệng.

Dạ Nguyệt nhắm chặt mắt lại, nước mắt vẫn rơi nhưng đã không còn dữ dội như lúc nãy, cô chỉ nhắm mắt khóc thút thít trong im lặng, cũng không nói lời nào, cơ thể cô đau đớn nóng rất nặng trĩu mỗi nhử... cuối cùng cô rơi vào trạng thái hôn mê.

... ..

Trong bóng tối sâu thẳm, dường như có một vật gì đó mềm mại ấm áp ướt ướt đang chạy dọc khắp người cô, cơ thể cô vì hoan ái mà đỏ nhiều mồ hôi, cảm thấy rít rít khó chịu thì nay khi vật đó đi qua, cô lại cảm thấy vô cùng thoải mái...

Lăng Chi Hiên đang chăm chú dùng khăn ướt lau mình cho vợ yêu, cũng để kiểm tra một lượt khắp cơ thể cô, nhìn thấy những vết bầm tím thật đậm trải đều khắp người cô, nhất là khi anh nhìn thấy nơi nào đó của cô sưng lên thật đỏ thì càng tức giận bản thân mình hơn nữa.

Anh đã làm gì thế này? Anh đã không thể khống chế được bản thân mà làm cho cô gái nhỏ của anh bị thương như thế này... Anh hết lần này đến lần khác thô bạo cưỡng ép cô gái nhỏ của anh... thô bạo dằn vò cơ thể nhỏ bé mà anh luôn luôn yêu thương trân trọng...

Lăng Chi Hiên buông chiếc khăn rơi xuống thao nước ấm cạnh giường, rồi anh nhủ mảy đau đớn ôm lấy cơ thể nhỏ bé vào lòng, anh phải làm gì đây? Làm gì để cô gái nhỏ tha thứ cho anh đây?

"Bảo bối... bảo bối... thật may là em vẫn còn sống..." Lăng Chi Hiên sợ hãi cùng thống khổ ní non vào tai cô, siết chặt lấy cơ thể mềm mại ấm áp như muốn khảm cô vào trong cơ thể mình. "Bảo bối... hãy tha lỗi cho anh..."

... ..

Dạ Nguyệt mơ hồ tỉnh dậy lần nữa cũng là vào buổi chiều tối ngày hôm sau, cô đã bất tỉnh liên tục hay cũng có thể nói đã ngủ liên tục một giấc thật sâu suốt một ngày một đêm mà không bị ai quấy rầy hay đánh thức.

Vừa mở mắt ra, đập vào mắt cô chính là hình dáng mặt mũi của người nào đó đang ngủ gục ngay bên cạnh giường cùng với chiếc kim tiêm đang ghim vào cổ tay cô để truyền nước biển, cô nghiêng đầu không thể hiểu được tại sao mình lại bị truyền nước biển?

Dạ Nguyệt muốn ngồi dậy nhưng cơ thể cô lại không đồng ý, cả người đau nhức mỗi nhử như vừa bị xe tải cán qua một lượt, duy chỉ có một nơi là cô cảm thấy thoải mái mát mẻ chứ không hề cảm thấy đau buốt như trước đây... sao lạ thế nhỉ?

Dạ Nguyệt để chuyện này sang một bên... cô ngẩng đầu lên nhìn vào chiếc bàn nhỏ cạnh giường để tìm nước uống, nhìn thấy chiếc ly đầy nước cô liền không do dự vươn tay muốn lấy thì lúc này cô bất gặp đôi mắt đen láy trong suốt của người nào đó đang nhìn mình.

Vì cử động của cô đã đánh thức Lăng Chi Hiên đang ngồi ngủ cạnh giường, anh vừa nghe động tĩnh đã ngẩng đầu lên nhìn cô, cả hai người nhất thời im lặng nhìn nhau...

"Bảo bối..." Lăng Chi Hiên ngập ngừng muốn nói gì đó... nhưng cuối cùng anh vẫn không thể nói được thành tiếng, anh ảo não thờ dài rồi như chợt nhớ ra gì đó. "Bảo bối, đến giờ thoa thuốc rồi"

Dạ Nguyệt đang mông lung mơ hồ nhìn người đàn ông hết sức thân quen đang ngồi trước mặt, giờ phút này gương mặt cùng tóc tai anh thật rối bời với bờ phờ mặt mũi, anh dường như muốn nói gì đó với cô rồi lại tự quyết định im lặng thờ dài... Lại nghe anh nói thoa thuốc gì đó khiến cô bất giác nhăn trán khó hiểu nhìn anh.

"Em biết đó... em bị sưng... à rất nghiêm trọng..." Lăng Chi Hiên nhỏ giọng lúng búng nói. "Nên Trình Ân nói em nên dùng thuốc thảo dược..."

"Anh ta khám cho em?" Dạ Nguyệt nhướn mày khó tin nhìn Lăng Chi Hiên, mặc dù cô không có ý kiến gì với bác sĩ phụ khoa nam nhưng mà... Trình Ân là người quen nên cô cảm thấy có gì đó không thoải mái lắm..

"Không, tất nhiên là không, ngoại trừ Trình Ân thì ở đây vẫn còn có bác sĩ nữ khác" Lăng Chi Hiên lập tức nói, trừ những trường hợp phải mổ hay bắt buộc phải dùng đến dao kéo nghiêm trọng thì không bao giờ anh để cho người đàn ông khác nhìn cơ thể của vợ yêu.

"Cô ấy đâu? Chẳng phải đến giờ bôi thuốc hay sao?" Dạ Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, những chuyện như thế này... thì cô nhất quyết tìm bác sĩ nữ thôi a.

"Không... à thì... anh là người phụ trách công việc đó..." Lăng Chi Hiên lúc này lại như ngai ngùng gờ tay, giống như cậu bé con làm việc sai quấy, giờ lại cực kỳ rụt rè mà cố gắng quan sát biểu hiện cùng thái độ của người nào đó... cố gắng phán đoán tâm tình của cô.

Dạ Nguyệt mở to mắt nhìn anh, cô lập tức nói: "Em sẽ tự làm"

"Em vẫn còn chưa thể ngồi dậy được" Lăng Chi Hiên nóng ruột nói, vẻ mặt anh xui xuống thấy rõ... cô gái nhỏ thật sự giận anh thật rồi.

Dạ Nguyệt cố gắng cử động tay chân, mặc dù không có vấn đề gì nhưng quả thật cô không ngồi dậy được, phía dưới dù không còn đau buốt như lúc trước nhưng vẫn còn ê ẩm khó chịu... khiến cô không thể ngồi được.

"Anh đưa đây, em có thể vừa nằm vừa bôi thuốc" Dạ Nguyệt đưa tay về phía anh, nhất quyết nói.

"Bảo bôi, để anh giúp em có được hay không?" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô, thống khổ nhíu mày đau đớn, nhắm mắt áp trán vào tay cô như đang cầu khẩn với vị thần tối thượng nào đó. "Xin em... để anh giúp em..."

Nước mắt Dạ Nguyệt đột nhiên lại tuôn trào ra như nước lũ... dù cô có giận anh như thế nào... nhưng khi nhìn anh như thế này lại khiến cho đáy lòng cô đau đớn chua xót như vậy.

"Đừng khóc... bảo bôi... đừng khóc..." Lăng Chi Hiên không muốn kiêng dè gì nữa mà lập tức chui vào trong chăn, đầu lòng ôm cô vào trong ngực, anh mặc kệ dù cho cô có mắng chửi hay đánh anh... thì anh vẫn muốn cả đời ôm cô trong lòng... như thế này...

"Anh có biết anh quá đáng lắm không?" Dạ Nguyệt tức giận đâm đâm vào ngực anh, ngày hôm qua anh giống như đánh mất bản thân mình, làm cho cô vừa đau đớn vừa sợ hãi, sợ anh sẽ đánh mất chính mình mà trở nên điên loạn như người cô đã nhìn thấy trong căn phòng đó, cô không muốn nhìn thấy anh trở nên như vậy, nó làm cho trái tim cô như bị ai bóp chặt lại, thật đau... thật đau...

"Anh đã rất sợ hãi... rất tức giận... khi nhìn thấy em trong hình dạng của thứ đó trong giấc mơ... hình ảnh ở buồng giam cứ mãi ám ảnh tâm trí anh" Lăng Chi Hiên vùi đầu vào cổ cô, nhỏ giọng ní non. "Khi anh tìm thấy em trong phòng tắm, anh đã trong trạng thái không tỉnh táo..., bảo bôi... xin em... hãy tha lỗi cho anh..."

"Anh nhìn em này, em thật sự rất khỏe mạnh và không hề có một vết thương nào để có thể trở thành thứ đó" Dạ Nguyệt lập tức gờ tay bắt lấy hai bên má anh, nâng mặt anh lên ngang với mặt mình, để anh có thể nhìn rõ xem cô đang khỏe mạnh như thế nào.

"Anh biết, em hoàn toàn khỏe mạnh" Lăng Chi Hiên gật đầu, chính anh cũng đã kiểm tra hết cơ thể cô, anh nhìn cô nét mặt vừa đau lòng vừa buồn bã hỏi. "Anh có thể làm gì để em tha thứ cho anh, bảo bôi?"

"Không chạm vào em trong ba tháng" Dạ Nguyệt lè lưỡi ra vẻ giận dỗi nói.

"Anh sẽ ghen chết" Lăng Chi Hiên thở dài vẻ như không từ chối cũng không chấp nhận, anh đơn giản chỉ là đang than thở cho người nào đó nghe.

"Nếu sau này có tiểu bánh bao thì sao? Anh không biết chúng ta phải kiêng cử ba tháng đầu với ba tháng cuối à?" Dạ Nguyệt nghe vậy liền hí hóp mắt nhìn anh thăm dò.

"Chuyện này khác với điều kiện của em, trong sáu tháng kiêng cử đó anh vẫn có thể chạm vào em" Lăng Chi Hiên cực lực phản đối. "Ngoại trừ chuyện không được chạm vào em thì còn lại... em muốn gì cũng được"

Mắt Dạ Nguyệt lập tức phát sáng: "Là anh nói đó nha, sau này anh có đi chiến đấu với thứ gì đó thì nhất định phải cho em đi cùng, để em kề vai chiến đấu với anh"

Lăng Chi Hiên: "..."

Dạ Nguyệt thấy anh im lặng, cô nhướn mày nhìn anh chờ đợi.

Cuối cùng, anh chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: "Được, anh hứa"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 96

"Đã hứa thì phải giữ lời đó nha" Dạ Nguyệt chỉ chỉ vào lồng ngực ai đó, ra vẻ kẻ chuyên đi bắt nạt.

"Được, được, anh nhất định giữ lời hứa" Lăng Chi Hiên giơ hai tay lên đầu hàng, thành thật cúi đầu khom lưng chịu thua cô gái nhỏ đang xù lông trước mặt.

"Vậy tha cho anh đó" Dạ Nguyệt trực tiếp vươn tay ôm anh, vùi đầu vào lồng ngực anh thân mật như để chứng tỏ giao kèo của hai người đã thành lập.

Lăng Chi Hiên giờ phút này mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, anh cũng tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ để xảy ra tình trạng tương tự một lần nào nữa, khi bùng tình dậy khỏi cơn cuồng loạn anh đã hối hận cùng đau đớn đến như thế nào, cảm xúc đó anh sẽ không bao giờ quên được.

Đúng lúc hai người đang im lặng ôm nhau, hưởng thụ phút giây bình yên ngắn ngủi thì tiếng gõ cửa hối thúc cùng tiếng nói lớn gấp gáp của Dương Lãnh Thiên ở bên ngoài vang lên inh ỏi.

"Chủ Tịch, không xong rồi, xảy ra chuyện rồi..."

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt nhìn nhau trao đổi ánh mắt, rồi anh đứng dậy đi ra mở cửa, Dạ Nguyệt thì tự tay rút đi ống tiêm truyền nước biển, cô tự thấy bản thân không cần phải dùng đến thứ này nữa a.

"Có chuyện gì?" Lăng Chi Hiên vừa mở cửa đã thấy vẻ mặt xanh mét cùng bi thương của Dương Lãnh Thiên, mặc dù vậy khi nhìn thấy anh vẻ mặt đó cũng đã dịu đi đôi chút.

"Chủ Tịch..." Dương Lãnh Thiên như không nói nên lời. "Chủ Tịch hai năm sau đã... đã ôm Phu Nhân... cùng nhau tự sát rồi..."

"Cái gì?" cả Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đều thốt lên.

Lăng Chi Hiên lập tức muốn đi đến đó để xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thì Dạ Nguyệt lên tiếng: "Em cũng muốn đến đó"

"Phu Nhân, cô không nên xem cảnh tượng đó" Dương Lãnh Thiên lắc đầu đau buồn, ngay cả bản thân anh còn cảm thấy bi thương thống khổ thì nói gì đến hai người có liên quan đây.

"Hiên!" Dạ Nguyệt kiên quyết nhìn Lăng Chi Hiên, vì đó là tương lai của hai người nên cô càng phải tận mắt chứng kiến.

Lăng Chi Hiên bước nhanh vào phòng hát tám chắn đang đắp trên người Dạ Nguyệt ra rồi nhấc bổng cô lên để bế trên tay, Dạ Nguyệt rất nhanh cũng vòng tay ôm lấy cổ anh, vòng tay mạnh mẽ của anh dễ dàng bế gọn cô vào trong lòng.

"Như vậy em có thấy đau không?" người nào đó mặt dày hỏi, mặc kệ Dương Lãnh Thiên đang đứng ở cửa.

Dạ Nguyệt nghe vậy liền đỏ bừng mặt lắc lắc đầu, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn Dương Lãnh Thiên đang cười cười nhìn hai người.

"Tốt" Lăng Chi Hiên hôn phớt vào trán cô rồi ngẩng đầu ra hiệu cho Dương Lãnh Thiên đi trước dẫn đường.

Khi ba người đi đến căn phòng để nhốt tạm thời Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt của hai năm sau, thấy những người đứng đầu Trung Tâm đã tập trung ở đó gần như đông đủ, chỉ trừ Trình Ân đang có việc quan trọng ở phòng thí nghiệm, vẻ mặt của ai cũng lộ đau buồn và bất lực mà nhìn chăm chăm vào căn phòng.

"Phu Nhân... cô đã khỏe lại rồi..." Hắc Miêu mắt đỏ hoe vừa nhìn thấy ba người đã lập tức chạy đến, nhìn thấy Dạ Nguyệt thì vui mừng nói.

Dạ Nguyệt mỉm cười với Hắc Miêu, cho cô một ánh mắt yên tâm.

Mọi người nhìn thấy Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đến thì không khỏi xúc động, giống như được an ủi phần nào mát mát khi bọn họ nhìn thấy cảnh tượng bi thương đó.

"Chủ Tịch... Phu Nhân..." ai cũng lên tiếng gọi một lần như một lời chào với cấp trên, nhưng tiếng gọi có phần như nhẹ nhõm hẳn, như gọi tên một người thân trong gia đình khi người đó bình an thoát khỏi một việc nguy hiểm nào đó...

Giờ phút này, tất cả những người có mặt ở đây đều có cảm xúc vui buồn lẫn lộn.

Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt đi vào căn phòng, mọi người đều tránh sang hai bên để lộ ra con đường chính giữa cho anh dễ đi, vừa bước vào phòng thì mùi tử thi và mùi máu tanh lập tức đập vào mũi hai người.

Bên trong căn phòng với bốn bức tường trắng toát giờ phút này loáng thoáng thấy những vệt máu nhỏ, chỉ thấy người đàn ông đang ôm chặt lấy người phụ nữ nằm trên nền nhà, máu đỏ và máu đen trộn lẫn vào nhau văng ra xung quanh sàn phòng, có thể nhìn thấy nguyên nhân chết là do một phát đạn xuyên qua đầu, cây súng ngắn nằm trên tay người đàn ông, hai bên dây xích để giữ hai người vẫn nằm nguyên vẹn trên hai bên vách tường, không có dấu hiệu bị đứt.

Dạ Nguyệt nhìn thảm trạng trước mặt không khỏi hoảng hốt, không hiểu sao mà mắt với mũi cô bỗng nhiên nóng lên, cay cay...

"Chuyện gì đã xảy ra?" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt hỏi, anh cố gắng áp chế lại tâm tình của mình, ánh mắt không thể rời khỏi thi thể nhỏ bé tái xanh trên nền nhà, vòng tay cũng không tự giác siết chặt lại.

"Chủ Tịch... là lỗi của tôi..." lúc này có một người thanh niên trẻ tuổi bước lên, ngập ngừng kể lại. "Mới vừa rồi như thường lệ tôi mang cơm đến cho Chủ Tịch và dọn dẹp thức ăn ngày hôm qua..."

Khi tôi bước vào phòng tôi đã rất ngạc nhiên khi anh ấy ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười... lúc bấy giờ trông anh ấy như đã tỉnh táo lại và không còn có biểu hiện điên loạn như lúc trước... nên tôi định chạy đi báo cáo với mọi người... thì anh ấy bất ngờ gọi tôi ở lại.

Anh ấy bảo tôi cởi dây xích để có thể thoải mái ăn cơm, mấy ngày rồi không ăn anh ấy rất đói bụng... tôi đã định sẽ đi báo với mọi người ngay lập tức thì anh ấy lại bất ngờ nghiêm mặt lạnh lùng ra chỉ thị cho tôi, hỏi tôi dám cãi lời anh ấy hay sao...

Vì quá rối rắm mà tôi đã chấp hành mệnh lệnh cởi xích cho anh ấy... sau đó... sau đó anh ấy bất ngờ chộp lấy súng của tôi, đuổi tôi ra ngoài rồi khóa cửa phòng từ bên trong... chùm chìa khóa cũng bị lấy mất nên tôi liền chạy đi báo với mọi người... lúc trở lại thì đã..."

Tiếng nói vừa tắt, không khí nặng nề lại bao trùm xung quanh.

"Đã kiểm tra CCTV, đúng như lời cậu ta đã nói..." Tề Vĩ bước lên đưa laptop ra trước mặt Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt, buồn bã nói. "Hơn nữa còn có thể nhìn thấy cảnh tượng lúc cửa bị đóng chặt qua CCTV"

Trên màn hình xuất hiện Lăng Chi Hiên của hai năm sau, mái tóc đã hơi dài của anh rối bù, cằm lúng phúng râu, quần áo nhăn nhúm, nhìn anh như già đi rất nhiều, ngay cả khí chất vương giả trời sinh cũng không còn, đôi mắt đỏ ngầu lúc trước giờ phút này lại rất dịu dàng nhìn bóng dáng nhỏ bé ở trước mặt...

Dạ Nguyệt của hai năm sau bị một tấm vải xám trùm kín đầu, cũng đang bị trói chặt bằng dây xích ở vách tường, lúc này anh vừa mở miệng nói gì đó vừa dùng chìa khóa cởi dây xích cho cô, vừa tháo dây xích anh liền lập tức ôm cô vào lòng mặc cho cô đang vùng vẫy tấn công anh như thể nào.

Anh vươn tay ôm lấy hai bên gò má cô qua mảnh vải xám, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán... lên mũi... lên môi cô... nhẹ nhàng như đang hôn lên bảo vật quý giá nhất của mình...

Anh từ từ kéo tấm trùm đầu xám xuống... khi nhìn thấy gương mặt biến dạng của cô... anh như đau đớn hét lên... nước mắt theo đó chảy dài xuống hai bên gò má anh... thống khổ bi thương tuyệt vọng... tất cả đều hóa thành tiếng gào thét bất lực cùng với tiếng gào thét của cô... trái tim anh đã chết cùng với cô... linh hồn anh đã theo cô xuống cửu tuyền vào ngày hôm đó... anh sống trên đời này chẳng khác nào một cái xác sống không hồn không kém...

Cuối cùng khi không còn có thể gào thét được nữa... anh áp trán vào trán cô... từ từ nâng súng để phía sau đầu cô...

ĐOÀNG! Viên đạn xuyên qua đầu hai người.

... ..

Xem xong đoạn CCTV này, tất cả mọi người đều không thể thốt nên lời, ai cũng cúi đầu lặng lẽ, ngay cả khi được huấn luyện đặc biệt đi chăng nữa thì Linh Miêu và Hắc Miêu cũng không khỏi đỏ mắt.

Dạ Nguyệt vừa xem vừa cắn chặt môi, đến khi chảy máu cô cũng không hề phát hiện... bởi vì nỗi đau mà cô cảm nhận được không thua kém gì người đàn ông trong đoạn CCTV đó...

Cô bất giác ngẩng đầu lên nhìn người đang bế cô trong vòng tay... người này thật sự rất chấp nhất với tình cảm của hai người... dù đã biết từ trước nhưng lần này cô càng hiểu rõ anh thật sự có thể cùng cô đi xuống tận nơi địa ngục tâm tối nhất cũng không hề lưỡng lự một phút giây nào... cũng không cần phải dùng tình cảm của mình để lý giải tình cảm của anh... cô đã có thể cảm nhận nó rất rõ ràng... không có một chút lưỡng lự lo lắng hay hoài nghi.

Lăng Chi Hiên cảm giác ánh nhìn đốt nóng của người nào đó, anh cũng cúi đầu xuống nhìn cô, chăm chú nhìn vào đôi mắt to trong suốt giờ đây đã

ứng đỏ ngấn nước, gò má và mũi cũng ứng đỏ lên.

Cả hai đều có thể cảm nhận được cảm xúc cháy bỏng lướt dọc theo cơ thể, nồng nàn sâu đậm đến không thể cưỡng lại, khắc sâu đến không thể xóa nhòa đi...

"Đây chính là tương lai của hai người vào hai năm nữa... nếu không có biến cố bất ngờ xảy ra..."

Bỗng nhiên giọng nói ngọt ngào ảm áp vang lên phía sau tất cả mọi người.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn và người mới vừa nói không phải ai khác chính là Thập Thất nương tử trong lời đồn.

"Đây thật sự là tương lai của chúng tôi?" Dạ Nguyệt run rẩy nhìn lên Lăng Chi Hiên.

Chị Thập Thất nhìn một lượt từng người có mặt ở đây rồi nhìn qua Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên: "Tôi muốn nói riêng với hai người, à không... còn một cậu trai nữa đến cùng với hai người... tôi cũng muốn gặp cậu ta"

... ..

Trong phòng họp, bốn người đang ngồi đối diện nhau, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt ngồi một bên, Uông Tuấn Kiệt thì ngồi cùng bên với chị Thập Thất, cả ba người đều im lặng nhìn chị Thập Thất chờ chị ấy lên tiếng.

"Ý của chị là gì khi nói nếu không có biến cố bất ngờ xảy ra?" Dạ Nguyệt cuối cùng cũng không thể kìm được thắc mắc, đành lên tiếng hỏi trước. "Hơn nữa chị biết chúng tôi từ quá khứ đến đây?"

Dĩ nhiên đây cũng là điều Lăng Chi Hiên muốn biết nên anh vẫn im lặng lắng nghe câu trả lời, Uông Tuấn Kiệt cũng được kể qua tình hình nên anh cũng đang rất tò mò.

"Em có nhớ hai năm trước em đã đến gặp chị?" chị Thập Thất lúc này mới bắt đầu nói chuyện.

"Vâng, chuyện đó với em thì nó chỉ mới xảy ra mấy tuần trước đây thôi" Dạ Nguyệt gật đầu. "Chị đã nói tương lai cả hai sẽ gặp một nạn lớn, chẳng lẽ chính là đại dịch lần này?"

"Đúng vậy" chị Thập Thất thừa nhận. "Hơn nữa đây không chỉ là vận mệnh của cả hai mà là toàn nhân loại"

"Chị đã không nói điều đó" Dạ Nguyệt thờ dãi. "Vậy tại sao chị lại nói chúng em có thể vượt qua?" cuối cùng bây giờ chị ấy lại nói đây chính là tương lai của hai người...

"Biến cố bất ngờ là gì?" lúc này Lăng Chi Hiên mới lạnh nhạt lên tiếng.

"Chính là đứa bé" chị Thập Thất trả lời.

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên nhìn nhau.

"Ngày hôm đó khi em đến thì chị đã biết em đã mang thai, tương lai mà chị nhìn thấy chính là tương lai này nhưng nó không có bao gồm việc em đã mang thai, việc em mang thai đã làm cho thời gian và không gian bắt đầu thay đổi từ lúc đó, tương lai bây giờ thay đổi như thế nào tốt hơn hay là xấu hơn đều là do hai người quyết định"

"Rốt cuộc cô là ai? Làm sao cô biết mấy chuyện này?" Uông Tuấn Kiệt nghi ngờ nhìn chị Thập Thất, anh có cảm giác người phụ nữ này có gì đó khác thường.

Lăng Chi Hiên cũng nhíu mày nhìn.

"Chuyện đã đến như thế này thì tôi sẽ không che giấu nữa, vốn dĩ tôi chính là một trong những hậu duệ của bộ tộc Thời - Không, người canh giữ cánh cửa Thời - Không" chị Thập Thất nhắm chặt mắt, hít sâu như để lấy thêm động lực, bởi vì chuyện này vốn dĩ không được phép lưu truyền ra bên ngoài.

Dạ Nguyệt kinh ngạc ngẩn đầu lên nhìn Lăng Chi Hiên, trước đây ở thế giới kia cô và anh đã từng nghe lão sư phụ nhắc đến bộ tộc này rồi a, Lăng Chi Hiên cho cô một ánh mắt anh cũng nhớ.

"Bộ tộc Thời - Không là bộ tộc được khai sinh ra cùng với những vũ trụ vào thời xa xưa trước đây rất rất lâu mà con người không thể biết được, khi những vũ trụ khai sinh thì cùng lúc đó những cánh cửa Thời - Không liên kết mọi không gian và thời gian lại với nhau cũng đồng thời xuất hiện.

Vì vậy bộ tộc chúng tôi có nhiệm vụ canh giữ những cánh cửa này, nên có thể nói chúng tôi đã phải phân tán đến khắp mọi nơi trên vũ trụ và bắt đầu phát triển ở những nơi đó, những thế hệ sau tiếp nối thế hệ trước, đòi hỏi thực hiện thiên mệnh của mình.

Hơn nữa chúng tôi còn có khả năng nhìn thấy được những điều đã qua và tiên đoán được chính xác tương lai xảy ra sau đó, đây chính là bí mật được lưu truyền qua mỗi thế hệ của bộ tộc, chỉ có người nhận thiên mệnh canh giữ cánh cửa mới có khả năng đó.

Ở Trái Đất, có hai cánh cửa Thời - Không, lúc mới bắt đầu bộ tộc chúng tôi đến đây sinh sống cũng rất nhiều, nhưng qua nhiều thập kỷ trôi qua, chúng tôi đã gần như không thể tồn tại được nữa, bây giờ ngoại trừ tôi thì chỉ còn một người nữa đang canh giữ một trong những cánh cổng đó"

"Cô bao nhiêu tuổi vậy?" Ông Tuấn Kiệt nhin không được, hỏi.

"Đó là những thế hệ tổ tiên trước đây của tôi, còn tôi chỉ mới có ba mươi mấy tuổi" chị Thập Thất buồn cười nói. "Nhưng mà tôi có thể sống lâu hơn so với tuổi thọ của một con người bình thường"

"Hình dáng của bộ tộc chị...?" Dạ Nguyệt không thể tin được hỏi, giống như cô đang nghe kể về một bộ phim khoa học viễn tưởng người ngoài hành tinh vậy a.

"Chính là bộ dạng này, có phải rất giống với hình hài của con người hay không?" chị Thập Thất mỉm cười nhìn Dạ Nguyệt.

"Nếu như bộ tộc bị tuyệt chủng thì chuyện gì sẽ xảy ra? Ai sẽ canh giữ cánh cửa không gian?" Dạ Nguyệt không nhịn được hỏi, cô thật sự rất tò mò về chuyện này.

"Đến thế hệ của bà ngoại tôi thì chúng tôi đã có thể cùng với con người để sinh ra những thế hệ tiếp theo, nhưng trong những người con đó chỉ có một người duy nhất mang dòng máu thuần chủng của bộ tộc và tiếp nhận thiên mệnh canh giữ cánh cổng"

"Tôi thật sự không biết đâu là giả đâu là thật nữa rồi" Ông Tuấn Kiệt bóp bóp trán, anh đã từng đi khắp nơi trên thế giới, chuyện mới lạ gì cũng đã từng nghe qua thấy qua, chỉ có chuyện này thật sự là mới nghe lần đầu đó a, nhưng mà ngay cả xuyên không gian đến đây anh cũng đã xuyên rồi thì những việc này nghe cũng không phải không hợp logic...

"Mọi người không cần phải tin tôi tuyệt đối cũng được, nhưng có một điều nhất định phải tin tôi" chị Thập Thất lắc đầu không chấp nhận việc ba người có tin những lời vừa rồi của mình hay không, bởi vì đối với bọn họ thì việc này vốn dĩ vẫn còn rất phi thực tế. "Ở Trái Đất, vào mỗi năm thì cánh cửa Thời - Không chỉ mở ra hai lần duy nhất vào ngày trăng tròn giữa tháng, tức là mỗi cánh cửa chỉ mở ra một lần và cách nhau hai tháng, lần đầu tiên trong năm chúng ta không thể biết chính xác là tháng nào, nhưng chúng ta có thể biết được lần thứ hai xảy ra lúc nào, ba người nhất định không thể bỏ qua cơ hội trở về này"

"Ý của cô là cánh cửa thứ hai sắp mở ra?" Lăng Chi Hiên nói ngay vào trọng tâm chính, anh không cần biết lượt sử của bộ tộc đó như thế nào, anh chỉ muốn biết điều duy nhất là cách để trở về thời điểm hiện tại thôi.

Chị Thập Thất gật đầu.

"Cánh cửa đó ở đâu? Và làm sao chúng em có thể trở về đúng với thời điểm của bọn em?" Dạ Nguyệt lập tức hỏi, vì theo như cô hiểu những gì từ này đến giờ thì có thể nói ngắn gọn như sau, hai cánh cửa sẽ chỉ mở ra duy nhất một lần trong một năm và cách nhau hai tháng, cánh cửa đầu tiên sẽ mở ra vào tháng nào đó mà chúng ta không thể xác định thời điểm, nhưng cánh cửa thứ hai có thể dựa vào thời gian của cánh cửa một mà suy ra.

Hơn nữa bây giờ bọn họ đã biết chính xác thời gian cánh cửa thứ nhất mở ra, bọn họ đã được du hành thời gian đến tương lai hai năm sau này... Vậy thì cánh cửa thứ hai sẽ sớm mở ra trong hai tháng tiếp theo, điều quan trọng là nếu dùng cánh cửa thứ hai thì bọn họ có thể trở về đúng thời điểm mình đã xuyên không hay không?

"Vạn vật đều chỉ thuộc về một nơi nhất định" chị Thập Thất trầm lặng nói.

"A!" Dạ Nguyệt vừa nghe xong đã giật mình. "Sống tức là chết - Chết tức là sống - Vạn vật đều chỉ thuộc về một nơi nhất định"

Lăng Chi Hiên cũng đã nhớ ra câu nói này, đây không phải là dòng chữ cuối cùng được viết đậm trong cuộn giấy da mà anh và vợ yêu tìm được ở thế giới kia sao?

"Vì vậy chỉ cần bước vào cánh cửa Thời - Không một lần nữa thì mọi người có thể trở về thời điểm hiện tại của mọi người" chị Thập Thất gật đầu nhìn Dạ Nguyệt.

"Nếu nói như vậy thì cánh cửa Thời - Không thứ hai có phải ở Mũi Đất Ước Nguyên hay không?" Dạ Nguyệt nhanh chóng suy ra.

Chị Thập Thất nhắm mắt lắc đầu: "Không phải, vách núi đó là do hiện tượng bóp méo không gian nên mới xuất hiện lỗ hồng thời, lỗ hồng đó chỉ dẫn đến dị giới nơi mà hai người đã xuyên qua trước đây. Còn cánh cửa Thời - Không có thể dẫn đến bất cứ nơi nào trên mọi vũ trụ, đến dị giới, quá khứ hiện tại hay là tương lai, bởi vì chúng vốn dĩ kết nối thời gian và không gian lại với nhau"

"Rốt cuộc cánh cửa thứ hai nằm ở đâu?" mặc dù không hiểu cái nơi mọi người đang nói nhưng Ông Tuấn Kiệt có thể hiểu được trọng tâm vấn đề, cuối cùng quan trọng nhất vẫn là vị trí của cánh cửa thứ hai để bọn họ trở về không phải sao?

Cả ba người đều nhìn sang chị Thập Thất.

"Nơi đó chính là Hồ bán nguyệt Segarra Anak trên đỉnh Rinjani, thuộc đảo Lombok - Indonesia" chị Thập Thất không nhanh không chậm nói.

"Đảo Lombok?" Ông Tuấn Kiệt nhíu mày. "À, tôi biết rồi, đảo này nằm kế bên đảo Bali đó a"

Lăng Chi Hiên cũng đã biết khi nghe chị Thập Thất nói, chỉ duy có Dạ Nguyệt là vẫn còn mơ hồ bởi vì từ nhỏ đến lớn cô chưa từng rời khỏi đất nước này mà đi du lịch ở nước khác bao giờ.

"Vậy là chúng ta phải leo lên đến đỉnh núi mới lên được đó đúng không? Nếu tôi nhớ không nhầm thì hồ đó nằm trên đỉnh núi Rinjani cao 3726m, có hình dạng như trăng khuyết và là nơi vô cùng tâm linh đối với người dân nơi đó" Ông Tuấn Kiệt đột nhiên cảm thấy vô cùng hào hứng, anh chỉ mới đi Bali chứ chưa từng đến nơi đó.

"Leo núi á?" Dạ Nguyệt tròn mắt quay qua nhìn Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên gật đầu, rồi anh nắm tay Dạ Nguyệt đứng dậy nói với Ông Tuấn Kiệt và chị Thập Thất: "Tôi sẽ cho người đi chuẩn bị, hai ngày sau chúng ta sẽ khởi hành đến đó"

Mặc dù anh không hoàn toàn tin tưởng người phụ nữ ngồi trước mặt nhưng anh vẫn phải thử đánh cược một lần, sau khi chứng kiến cảnh tượng trong đoạn CCTV anh nhất định phải trở về thời điểm hiện tại cho bằng được, để có thể ngăn chặn dịch bệnh, thay đổi tương lai của anh và vợ yêu.

Đúng lúc này lại có tiếng gõ cửa bên ngoài phòng.

Ông Tuấn Kiệt nhìn qua Lăng Chi Hiên thấy anh gật đầu nên đứng dậy đi mở cửa.

"Chủ Tịch, tôi có chuyện rất rất quan trọng cần báo cáo" Trình Ân lập tức đi vào phòng họp, vừa nói vừa thở gấp giống như mới vừa chạy đua nước rút, mồ hôi nhễ nhại không nói nên lời.

... ..

Trong phòng thí nghiệm của Trung Tâm.

"Theo như tài liệu mà Tê Vĩ thu thập được ở căn cứ hôm trước, tôi đã dựa vào đó mà tiến hành nghiên cứu lại từ đầu từ những bước cơ bản nhất, trong hai mươi hai năm qua bọn họ đã làm rất nhiều thí nghiệm và cũng đã tạo ra rất nhiều biến thể anh em với virus zombie" Trình Ân vừa bấm bấm vào bảng điện tử để mở cửa phòng lạnh dùng để lưu trữ vaccin bên trong phòng thí nghiệm vừa nói. "Và hôm nay tôi đã phát hiện ra được một biến thể rất giống như với biến thể trong người của Tuấn Kiệt..."

Khi cửa phòng lạnh được mở ra, bên trong liền xuất hiện một chiếc hộp bằng kính lớn, bên trong chính là một giá đỡ dùng để những vaccin mà Trung Tâm đã nghiên cứu ra, có rất nhiều ống vaccin đủ màu đã được đặt trên giá.

"Hon nữa điều quan trọng nhất mà tôi phát hiện chính là biến thể đó hoàn toàn vô hại đối với sinh vật và con người, nó không gây độc giống như virus zombie và những biến thể khác, có lẽ vì vậy mà nó đã sớm bị bọn họ bỏ qua..."

Chính vì vậy tôi đã xét nghiệm máu của Tuấn Kiệt một lần nữa, và lần này điều bất ngờ đã xảy ra... cơ thể của cậu bây giờ đã sản sinh ra kháng thể để chống lại biến thể lạ đó" Trình Ân vui mừng nhìn Ông Tuấn Kiệt.

"Ý anh là đã tìm ra huyết thanh?" Dạ Nguyệt gấp rút hỏi, tin tức này quả thật là một tin chấn động đối với toàn nhân loại đó a.

"Đúng vậy, thưa Phu Nhân" Trình Ân chỉ vào một ống màu đỏ huyết ngay chính giữa giá đỡ.

"Nó có thể chống lại virus zombie không?" Lăng Chi Hiên hỏi, đây là điều quan trọng mà anh muốn biết.

"Bởi vì biến thể này từ cấu tạo cho đến hình dạng đều giống hệt với virus zombie, chỉ là về phần độc lực thì nó không mang độc thôi, nên tôi đã thử nghiệm lên virus zombie" Trình Ân cười toe toét. "Nó hoàn toàn đạt hiệu lực bất ngờ"

"Cậu cần mấy ngày mới điều chế được vaccin?" Lăng Chi Hiên bình tĩnh hỏi, mặc dù lúc này trong lòng anh thật sự rất vui sướng nhưng bề ngoài lại vẫn là một bộ thần nhiên như không.

Ông Tuấn Kiệt cũng không che giấu hưng phấn xen vào: "Liệu cậu có thể hoàn thành trong hai ngày được không?"

Trình Ân lúc này nhíu mày nhìn anh, có phải anh còn điều gì chưa biết ở đây hay không? Nhưng anh vẫn trả lời: "Được, tôi có thể tinh lọc trong hai ngày"

"Vậy thì tốt quá rồi" Dạ Nguyệt cũng không kìm được thở phào nhẹ nhõm.

Trình Ân thối mặt nhìn qua Lăng Chi Hiên.

"Gọi mọi người đến phòng họp, tôi sẽ thông báo kế hoạch tác chiến cuối cùng" Lăng Chi Hiên vỗ vai anh rồi nắm tay Dạ Nguyệt ra khỏi phòng thí nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97

Dạ Nguyệt đang mơ màng ngủ thì đột nhiên giường phía sau cô lúng xuống, tiếp đó là hơi thở ấm áp phả vào trong hõm cổ cùng cánh tay mạnh mẽ ôm siết ngang eo cô.

"Hiên?" Dạ Nguyệt mắt nhắm mắt mở xoay đầu lại nhìn người nào đó đang vùi đầu vào hõm cổ cô hít ngửi.

"Anh nhớ em, bảo bối" Lăng Chi Hiên hôn vào cằm nhỏ của cô, xoay cô lại để có thể nhìn ngắm khuôn mặt quen thuộc đã gần hai ngày không được nhìn thấy.

Kể từ đêm hôm xảy ra chuyện trong căn phòng đó, anh không có trở về phòng với cô lần nào mà trực tiếp chỉ đạo mọi người trong Trung Tâm chuẩn bị mọi thứ cho kế hoạch tác chiến cuối cùng vào sáng ngày mai, sau khi xong mọi việc anh và mọi người mới có thể trở về nghỉ ngơi như thế này.

Dạ Nguyệt vươn tay ôm lấy cổ anh, chăm chú nhìn khuôn mặt dù vẫn lạnh nhạt thân nhiên như thường ngày nhưng vẫn không che giấu được vẻ mệt mỏi, nếu tính từ khi rời phòng thí nghiệm dưới lòng đất của tổ chức bí ẩn trở về cho đến giờ thì đã gần bốn ngày mà anh gần như ngủ không được bao nhiêu.

"Mau nằm xuống, đi ngủ với em" Dạ Nguyệt kéo cái tay còn lại đang chống xuống giường của Lăng Chi Hiên để anh có thể nằm xuống.

Lăng Chi Hiên cũng ngoan ngoãn nằm xuống theo lời cô gái nhỏ, vẫn ôm siết lấy cô gái nhỏ trong ngực không buông, phải biết anh rất nhớ cảm giác mềm mại ấm áp khi được ôm ai đó trong tay như thế này, anh nhỏ giọng thì thầm: "Em còn đau không?"

Phụt! Mặt Dạ Nguyệt ửng đỏ, vị đại ca này vẫn còn nhớ cái loại chuyện đó sao, cô lắc lắc đầu: "Hết rồi a, chiều nay cũng là lần kiểm tra cuối cùng rồi"

"Vậy anh có thể....." Lăng Chi Hiên mờ ám nói không hết câu.

"Hả?" Dạ Nguyệt nhướn mày.

"Anh muốn..." Lăng Chi Hiên lật người lên phía trên cô gái nhỏ. "... ăn em"

Dạ Nguyệt đen mặt, rất nghiêm túc lên giọng trách mắng người nào đó không biết giữ gìn thân thể: "Anh còn không mau đi ngủ để sáng mai còn lên đường đến đảo Lombok nữa kia a..... anh đã mấy ngày không ngủ rồi hả.... thật là..."

Không phải cô không muốn mà vì anh đã không được ngủ đủ giấc, ngày mai lại phải bắt đầu chiến đấu, giờ không thể làm loại chuyện tổn hao thể lực như thế này nha.

Trong lúc Dạ Nguyệt đang mãi nói chuyện giảng đạo thì ai đó đã bắt đầu gỡ trò vuốt ve khắp người cô, vừa được nghe giọng nói êm ái của cô gái nhỏ vừa được vuốt ve cô gái nhỏ như thế này thì anh cũng đủ cảm thấy thoải mái, cũng đủ cảm thấy được thư giãn.

"Này này này... anh còn không mau dừng lại" Dạ Nguyệt thấy ai kia không nghe cô nói, liền chuyển qua đánh mạnh vào cái tay đang càn rỡ làm loạn của anh.

Lăng Chi Hiên nắm lấy hai tay vợ yêu giữ chặt trên đỉnh đầu cô, tay còn lại luồn vào trong đầm ngủ vuốt ve vào điểm màu hồng nhỏ nhắn nào đó, hai chân kẹp chặt vào hai bên đùi cô, đè chặt cô dưới thân để cô không thể vùng vẫy, cúi đầu xuống lướt nhẹ môi trên làn môi cô vừa nài nỉ lại như đang trêu chọc: "Bảo bối ngoan, gần hai ngày rồi anh chưa ăn nên rất đói bụng, em nỡ để ông xã của em đói bụng vậy hử?"

Dạ Nguyệt có thể cảm nhận được vật nào đó đã thức tỉnh, mạnh mẽ cứng rắn ép chặt ngay chỗ nào đó của cô, lời nói trầm ấm từ tính có sức dụ hoặc của người nào đó khiến cô nhem chút nữa bị dụ dỗ rồi a.

Nhưng cô vẫn biết rõ anh không có được ngủ một giấc ngủ thật sự bao nhiêu ngày, vậy mà bây giờ anh vẫn còn sức để nghĩ đến cái loại chuyện

như thế này sao?

"Anh đói bụng thì em xuống nhà ăn lấy cháo thịt hầm lên cho anh ăn, trong khi đó thì anh nên đi tắm đi....." Dạ Nguyệt lại chu mỏ trách mắng người nào đó, chuyện này làm cô nhớ đến chuyện trước đây, có một lần anh cũng đi cả tuần rồi trở về nhà, lại không chịu tắm rửa nghỉ ngơi mà lại đòi ăn cô giống như thế này, làm sao trị được cái tính này của anh đây hở?

Lăng Chi Hiên nhìn thấy miệng cô gái nhỏ chu chu ra, anh liếm môi rồi cắn vào miệng cô, day day mút mút như đang thưởng thức món ăn ưa thích.

Dần dần anh càng tham luyện hôn càng sâu hơn nữa, lửa nóng không những không bị dập tắt mà ngày càng bùng lên dữ dội, cũng không cho cô né tránh hay trốn thoát khỏi sự truy đuổi mãnh liệt của anh.

Dạ Nguyệt bị anh hôn đến không thở được, cô thật không tin được người này bị thiếu ngủ một môi như vậy mà vẫn còn sức để truy đuổi cô gắt gao như vậy, phản kháng hay vùng vẫy thế nào cũng đều bị anh kẹp chặt dưới thân, không cách nào thoát ra được.

"Anh này, em đang thật sự nghiêm túc nhắc nhở anh đó nha" Dạ Nguyệt vừa thở hổn hển vừa mở to mắt phản đối, vì bị thiếu khí mà mặt cô càng đỏ bừng hơn nữa. "Anh thật là..."

"Hzzzz... bảo bối... em có nhớ hơn một tuần trước anh không được gặp em không, trở về từ nơi đó lại chưa kịp chân chính ôm em bao nhiêu thì hết chuyện này đến chuyện kia xảy ra, em không biết anh rất nhớ em sao, nằm trên ghế salong hay trong túi ngủ vừa cứng lại vừa chỉ có một mình nên anh không thể chợp mắt được..." Lăng Chi Hiên thấy không thể cương thì anh liền đổi chiến lược, bắt đầu hạ giọng tỏ vẻ cực kỳ đáng thương, tủi thân để cô gái nào đó cảm thấy xót xa trong lòng.

Ô kìa, vị đại ca này lại đang kể lẻ làm nũng với cô đây hả? Cũng chỉ có mình cô mới có thể nhìn thấy được một mặt này của người nào đó thôi nha....

Nhưng thật sự nghe anh nói cô cũng cảm thấy đau lòng, cô nhớ lúc anh đi truy tìm tổ chức bí mật, hai người đã không ở cạnh nhau cả tuần, rồi lúc trở về đây chưa kịp nói gì thì cô lại hôn mê, vừa tỉnh dậy mới nói được vài câu thì chuyện kia lại đến, cho đến tận bây giờ ngoại trừ lần cô tỉnh giấc lúc hôn mê ra thì đã không được gần gũi nhau cũng lâu rồi a... có thể đối với người khác thời gian ngắn ngủi này không là gì, nhưng đối với cô nó cũng thật dài... thật sự cô cũng rất nhớ anh.

Nghĩ vậy Dạ Nguyệt liền không nhịn được mà ngấn đầu hôn vào môi anh như vỗ về an ủi, hai tay cô vẫn còn bị ai đó giữ chặt trên đỉnh đầu nên không thể ôm lấy anh mà an ủi a.

"Vi vậy mà em mới nói anh mau ngủ với em để lấy lại sức ngày mai còn lên đường trở về nữa đó a" Dạ Nguyệt dịu giọng nói.

Lăng Chi Hiên nghe cô gái nhỏ nói xong liền chuyển sang vẻ mặt phản khởi: "Anh rất sẵn lòng"

Dạ Nguyệt đột nhiên thấy người nào đó chuyển từ vẻ mặt đáng thương hề hề sang phản khởi nhanh như bấm nút thì không khỏi nhíu mày nghi hoặc, cô nhớ bản thân từ đầu đến cuối đều giữ vững quan điểm của mình mà a, sao vị này lại vui mừng ra mặt như thế này.

"Là em đồng ý anh ngủ với em đó nha" Lăng Chi Hiên thấy vợ yêu nghi hoặc thì tốt bụng nhắc nhở cho vợ yêu thông suốt đôi chút.

Phụt!!!! Dạ Nguyệt sặc nước miếng, rõ ràng ý của cô là đi ngủ, đi ngủ bình thường thôi, sao tự nhiên lại trở thành cái loại ý nghĩa đen tối đó hở?

"Em nói là đi ngủ bình thường mà" Dạ Nguyệt bậm môi phản đối.

Lăng Chi Hiên ảo não, vợ yêu cứng đầu cứng cổ của anh những lúc thế này mà anh không chịu làm tới thì chắc anh chỉ có nước nhìn đối mà đi ngủ: "Vợ yêu, anh không muốn phải ôm em trong tay mà phải nhìn đối đầu, em cũng biết trước đây anh đã khổ sở như thế nào mà, sở được nhưng lại không ăn được, anh sẽ mất ngủ cả đêm thôi"

Nhìn thấy được, đụng chạm được, ôm ấp được nhưng lại không thể ăn, không thể làm chuyện nóng bỏng thoải mái nào đó, phải nói là trước đây anh đã nhẫn nhịn đến mức muốn phát điên lên được... tự anh cũng cảm thấy khâm phục với chính mình.

Sở dĩ lần này anh không càn rỡ làm tới như trước đây mà kiên nhẫn thuyết phục cô gái nhỏ là vì trải qua chuyện cô gái nhỏ của anh bị hôn mê, anh thật sự đã tự trách bản thân mình rất nhiều, cũng tự hứa nếu cô gái nhỏ mà không đồng ý thì dù cho phải nhẫn nhịn như thế nào anh cũng sẽ dừng lại, nên bây giờ không thuyết phục được thì anh thật sự sẽ không thể làm gì mà còn phải mất ngủ cả đêm.

Dạ Nguyệt nghe vậy cũng bắt đầu phân vân trong lòng... "Anh thật sẽ không ngủ được?"

"Còn phải hỏi sao bảo bối, không thể ăn em thì anh sẽ không thể ngủ được" Lăng Chi Hiên trung ra vẻ mặt vô cùng khẩn thiết.

Dạ Nguyệt: "..."

Lăng Chi Hiên thấy cô gái nhỏ lưỡng lự, đành chuyển qua phương án cuối cùng: "Chỉ làm một lần rồi anh sẽ ngoan ngoãn an phận ôm em đi ngủ, có được hay không?"

Đến lúc này thì Dạ Nguyệt không thể từ chối nữa, nếu không làm thì cả hai chắc sẽ dây dưa như thế này cả đêm mất...

Dạ Nguyệt hít thật sâu rồi cô gật đầu đồng ý, vừa gật đầu thì lập tức người nào đó đã ôm hai bên gò má cô, hôn sâu vào môi cô giống như giao kết đã thành lập, cũng không cho phép cô đổi ý nữa.

"Bảo bối, chúng ta đã là vợ chồng rồi, mà muốn ăn em cũng phải thật nan giải, anh phải tốn thật nhiều công sức để lên kế hoạch tác chiến dụ dỗ thương lượng đàm phán giống như đang làm việc trong tổ chức vậy đó" Lăng Chi Hiên vừa buồn cười nói vừa vuốt ve gò má vợ yêu, phải biết có ai làm chồng mà phải nhận nhin mấy chuyện này giống như anh không? Thật là... cô gái nhỏ cứng đầu cứng cổ... luôn làm theo ý mình...

"Anh còn dám nói vậy, chỉ vì lo lắng cho sức khỏe của anh nên em mới phản đối mà a" Dạ Nguyệt uất ức đấm đấm vào lồng ngực anh, cô cũng vì lo anh mệt mỏi với việc kia thôi mà.

Tất nhiên Lăng Chi Hiên biết cô gái nhỏ hết lòng lo lắng cho anh, vì vậy mà anh càng nổi lên ham muốn không thể cưỡng lại với cô... mỗi lần nhìn thấy cô lo lắng cho anh thì anh liền cảm thấy ngọt ngào ấm áp trong lòng, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc anh lại muốn ôm cô, hôn cô, làm thật nhiều chuyện với cô.

"Vậy... như đã nói... một lần... rồi anh sẽ đi ngủ với em..." Dạ Nguyệt mặt ửng hồng, ngập ngừng nói, chẳng hiểu sao tim cô lại bắt đầu nện thật nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

"Được, một lần..." Lăng Chi Hiên cười cung chiều gật đầu.

Rồi hai người lại bất chợt im lặng nhìn nhau chăm chú, đột nhiên không gian tối đen xung quanh lại rơi vào tĩnh lặng như lúc ban đầu, chỉ còn nghe được tiếng thở của nhau trong bóng tối sâu thẳm.

Lăng Chi Hiên chuyển từ gò má Dạ Nguyệt lướt dọc tay xuống hai bên eo cô, cảm nhận làn da mát lạnh của cô qua lớp quần áo ngủ mỏng manh, dù mát lạnh nhưng cũng thật ấm áp hồng hào chứ không giống như cơ thể tái xanh mà anh đã nhìn thấy trong căn phòng đó.

Dạ Nguyệt đang vịn tay trên lồng ngực rắn chắc của ai kia, cô có thể cảm nhận được tim anh cũng đang đập rất nhanh giống như cô vậy, trái tim anh đang đập... ôi làm sao đây, nhớ đến hình ảnh trong căn phòng đó mà cô lại bắt đầu cảm thấy đau lòng, mắt bất giác lại dâng lên tầng nước mỏng, cay cay.

Không hẹn mà hai người lại cùng nhớ đến chuyện đã xảy ra trong căn phòng đó...

"Đừng khóc, bảo bối" Lăng Chi Hiên hôn vào trán vợ yêu, ôm siết lấy cô nhẹ nhàng vỗ về.

"Nếu như không nhờ có con thì chúng ta sẽ phải đối diện với tương lai như thế này, vậy mà em lại không thể bảo vệ được con" Dạ Nguyệt nức cụt trong ngực anh, nghẹn ngào nói.

Phải nói, đến thời điểm này, cũng như anh, vợ yêu của anh cũng đã chịu đủ mọi tổn thương dồn dập, hết chuyện này đến chuyện kia, hết cú shock này đến cú shock kia... cả thể xác lẫn tinh thần đều đã quá mệt mỏi.

Lăng Chi Hiên cảm thấy đau lòng, dù lửa nóng vẫn còn cháy trong lòng nhưng anh cũng không muốn giày vò vợ yêu trong lúc này nữa: "Chúng ta đi ngủ thôi, bảo bối"

Dạ Nguyệt nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nhìn anh: "Anh... chẳng phải anh muốn...?" từ khi cả hai cùng vượt qua tuyến phòng thủ cuối cùng thì anh chưa bao giờ chịu dừng lại như thế này dù cô có kêu gào la hét như thế nào.

"Phải, anh thật sự rất muốn, nhưng anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời em mà an phận đi ngủ với em" Lăng Chi Hiên dịu giọng thì thầm vào tai cô, bên dưới hông hơi nhún nhún xuống để cho cô có thể cảm nhận được dục vọng nguyên thủy mà anh dành cho cô như thế nào. "Anh chỉ muốn em biết, nếu không phải là em thì ngay cả phản ứng sinh lý bình thường anh cũng không thể có huống chi là tình cảm hy ái ố bi ai lạc còn lại, nên dù bất luận có chuyện gì xảy ra thì hãy cùng nhau đối mặt chứ em đừng tự nhốt mình vào thế giới riêng của mình nữa có được không bảo bối"

Trong anh trước đây ngoại trừ phần nộ thì còn lại chỉ là sự trống rỗng đến vô cùng tận... cho đến khi gặp vợ yêu... anh mới chân chính trở thành một con người... một con người có hy vọng ái ố bi ai lạc... một người đàn ông muốn bảo bọc che chở cho người phụ nữ duy nhất của mình... cả đời.

Dạ Nguyệt hai gò má phím hồng gật đầu, cô hiểu anh đang nói đến chuyện của tiểu bảo bối đã mất, đứa con đầu tiên của hai người.

Nhưng ai đó nhấn hông lại đè ép vào nơi nhạy cảm của cô, làm cô càng cảm thấy ngọt ngào thật nóng, hơi thở cũng có phần nhanh hơn...

Lăng Chi Hiên không tự giác dừng lại động tác của mình, anh có thể nghe được, cảm nhận được nhịp tim đang đập thật nhanh của vợ yêu, hơi thở nóng bỏng rõ ràng của vợ yêu, anh thật sự cảm thấy thật thỏa mãn, cùng nhau trải qua biết bao nhiêu chuyện, cuối cùng anh cũng đã hiểu sâu sắc, có thể bình an bình bình lặng lặng nắm tay nhau cùng già đi là một chuyện hạnh phúc đến dường nào...

"Bảo bối..." Lăng Chi Hiên nhắm mắt nhún mảy áp trán vào trán cô, nỗ lực đè nén lại dục vọng dưới thân, rất muốn cô gái nhỏ nhưng lại cảm thấy

xót xa không nổi... chỉ muốn giữ lấy trân trọng nâng niu trong tay mãi mãi...

Dạ Nguyệt đang ôm anh lúc này cô có thể cảm nhận cả cơ thể anh đều đang gồng lên, các bắp thịt trên cơ thể đều căng lên cứng như sắt nhân nhện, cô cũng không đành lòng nhìn anh như vậy.

Cuối cùng, Dạ Nguyệt to gan vươn tay ra chạm vào vật to lớn nào đó đang cứng rắn đứng thẳng cách lớp quần áo, Lăng Chi Hiên liền mở lớn mắt nhìn cô, chăm chú nhìn vào khuôn mặt đã đỏ như trái ổi của cô.

Anh vẫn nằm im quan sát phản ứng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhưng lý trí thì lại đang tập trung vào hai bàn tay nhỏ của cô, anh có thể nhận thấy cô đang kéo khóa quần của anh, dễ dàng tìm thấy vật muốn tìm bên trong chiếc quần lót nào đó.

Vợ yêu thật to gan... nếu như tiếp tục... chỉ e là anh sẽ không thể dừng lại được nữa.

Nhưng đến khi anh kịp giữ lấy tay cô an phận, thì Dạ Nguyệt đã có hành động trước, cô không ngần ngại ưỡn người để vật đó trượt vào trong cơ thể của mình, một tay bầu chặt lấy hông anh như để kìm chế khoái cảm đang dâng lên từ bên dưới.

"Hum... bảo bối..." Lăng Chi Hiên đột nhiên được ảm áp nóng bỏng siết chặt xung quanh cũng khiến anh rít lên, lý trí theo đó cũng bị vỡ tan tành thành bọt nước, như rơi vào vòng xoáy thoải mái, hồng bất giác nhân xuống để có thể đi thật sâu vào trong cơ thể của cô hơn nữa.

Eo Dạ Nguyệt theo động tác của anh càng căng cứng, mồ hôi cũng không biết tuôn ra tự bao giờ, có lẽ là vì những ve vuốt từ nãy đến giờ của anh cũng khiến cô động tình, mà bây giờ khi tên đã bắn thì lại càng không thể cưỡng lại được sóng tình đang cuộn cuộn dâng trào.

"Bảo bối, em thật là..." Lăng Chi Hiên bật cười, nhiều lúc nhất gan lại nhiều lúc thật to gan lớn mật, cũng làm anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, anh nhanh chóng kéo quần áo cùng quần lót đến ngang đùi, bên dưới chờ cho vợ yêu quen dần với sự hiện diện của anh mới bắt đầu đưa đẩy luật động, vừa thì thầm dụ dỗ. "Như đã hứa, làm một lần rồi cùng nhau đi ngủ, nha bảo bối"

Dạ Nguyệt đang siết chặt lấy áo somi đã kéo xuống một nửa trên lưng anh, vừa ậm ừ trong miệng vừa mơ màng gập đầu với anh, cô giờ phút này bị anh đưa đẩy đến không biết trời trăng gì rồi, dù cho có làm bao nhiêu lần thì cô cũng không nhớ nổi đâu a.

Nhìn thấy khuôn mặt cùng cơ thể của cô gái nhỏ càng hồng nhuận mê người theo từng cái nhún hông của anh... hơi thở nóng rực... tiếng rên rỉ ní non êm ái... đôi mắt trong suốt long lanh mê... cơ thể nhỏ nhắn mềm mại lại mạnh mẽ ôm siết lấy anh, lên xuống theo động tác của anh... Lăng Chi Hiên lại càng không thể cưỡng lại được dục vọng sâu thẳm của chính mình.

Muốn chạm vào em nhiều hơn nữa... muốn yêu em nhiều hơn nữa... muốn hòa làm một với em... ôm em trong vòng tay cả đời... cũng không còn gì tiếc nuối.

Lăng Chi Hiên đan một tay vào tay Dạ Nguyệt, tay còn lại anh giữ lấy đầu cô, hôn mãnh liệt vào môi cô, môi lưỡi quấn quýt dây dưa... rồi ra rồi lại quấn quýt vào nhau... lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần... cứ như vậy chìm đắm say mê vào nụ hôn cuồng nhiệt cùng ái dục nóng bỏng thiêu đốt cả hai người...

"Hiên... Hiên..." Dạ Nguyệt ní non gọi mãi tên anh, ôm thật chặt lấy anh, cùng anh tiến vào cõi mộng hồng trần.

0w0

Uông Tuấn Kiệt lưỡng lự đứng trước cửa phòng của cô gái nhỏ nào đó, trước khi rời đi vào sáng ngày mai, anh muốn gặp Tiểu Anh, có thể lần rời đi này anh sẽ trở về thời điểm hiện tại của mình mà không bao giờ quay trở lại đây được nữa.

Đang đi qua đi lại thì đột nhiên có bàn tay đập mạnh vào vai anh làm anh giật bắn người, cùng lúc đó là giọng nói trong trẻo nhưng mang đầy hàm ý trêu ghẹo vang lên phía sau: "Anh đang làm chuyện mờ ám gì trước cửa phòng của bọn em vậy hả?"

Mà người trêu ghẹo anh không phải ai xa lạ chính là Triệu Bối Bối và Tiểu Điền, còn có Lạc Tiểu Anh cũng vừa bước tới phía sau hai người kia, ba người bọn họ mới vừa tạm biệt Dạ Nguyệt và từ nhà ăn trở về đây, bọn họ cũng đã biết tất cả mọi chuyện thông qua Dạ Nguyệt.

"À ờ... thì tôi muốn đến tạm biệt mọi người, tôi tin là mọi người cũng đã biết chuyện từ Dạ Nguyệt rồi" Uông Tuấn Kiệt cười cười nói rồi làm như xoa xoa thái dương, vẻ mặt có gì đó mệt mỏi, thật ra từ bữa đến giờ anh cũng nằm trong phạm vi chỉ đạo tác chiến của tên ma vương kia nên cũng không có ngủ ngon giấc được bao nhiêu tiếng đồng hồ.

"Thật ra chúng ta không cần phải nói tạm biệt đâu, chẳng phải nếu anh trở về được quá khứ thì chúng ta vẫn có thể gặp lại nhau sao? Trông anh thật sự rất mệt mỏi a, anh nên về phòng nghỉ ngơi để ngày mai có đủ sức mà chiến đấu nữa" Triệu Bối Bối lắc đầu rồi mỉm cười nháy nháy mắt với Uông Tuấn Kiệt, vị này mượn cớ nói là tạm biệt mọi người nhưng cô còn không biết anh là đang muốn gặp riêng ai sao.

"Bối Bối, đi theo anh nào" Tiểu Điền biết cô gái của anh đang muốn giờ trò trêu chọc Uông Tuấn Kiệt nên anh rất biết thời thế mà nắm tay kéo Triệu Bối Bối về phòng của anh, trả lại không gian riêng tư cho đôi bạn trẻ kia.

"Ồ, em còn muốn nói chuyện chút nữa mà" Triệu Bối Bối vừa bị kéo đi vừa nói.

“Về phòng rồi em muốn nói bao nhiêu cũng được” Tiểu Điền mở cửa phòng bên cạnh nằm bên phải phòng Lạc Tiểu Anh và Triệu Bối Bối, kéo cô vào phòng rồi đóng cửa lại.

“Em thật là... biết rõ là cậu ta đến tìm ai còn cố tình làm kỳ đà cản mũi người ta nữa hả?” Tiểu Điền nghiêm mặt trách mắng cô gái nhỏ nào đó chỉ thích giờ trò chọc ghẹo người khác làm thú vui của mình.

“Rất vui mà” Triệu Bối Bối hí hửng cười toét miệng ngồi xuống ghế salon trong lòng, cô rất thích nhìn vẻ mặt khó xử của người khác nha.

“Được rồi, với em thì vui nhưng với người ta thì không vui đâu” Tiểu Điền vỗ vỗ đầu nhỏ của cô rồi ngồi xuống bên cạnh cô. “Những lời của Dạ Nguyệt nói, thật sự là sự thật?”

“Một trăm phần trăm là thật, Dạ Nguyệt không bao giờ nói dối bọn em đâu” Triệu Bối Bối khẳng định, mặc dù bề ngoài cô luôn chọc ghẹo người khác, nhiều khi cũng sẽ làm bộ không tin này nọ rồi chọc ghẹo nhưng thật ra cô vẫn luôn tin tưởng tuyệt đối vào những người bạn thân thiết nhất này của cô.

“Nếu nói như vậy, vậy thì...” Tiểu Điền xoay đầu qua nhìn cô. “Nếu không có chuyện này xảy ra thì liệu chúng ta có được gặp nhau? Chẳng phải tương lai sẽ thay đổi sao?”

“Chuyện này...” Triệu Bối Bối cũng không biết tương lai sẽ thay đổi như thế nào nên cô cũng chỉ có thể thờ dài. “Nhưng nếu chúng ta gặp nhau ở một tương lai khác, chẳng phải sẽ tốt đẹp hơn sao?”

“Anh hy vọng là vậy” Tiểu Điền vươn tay vuốt ve vào một bên gò má của Triệu Bối Bối, anh hy vọng dù cho tương lai có thay đổi như thế nào thì anh và cô gái nhỏ này cũng có thể gặp được nhau, cô gái của anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Bên này, Ưông Tuấn Kiệt dẫn Lạc Tiểu Anh lên sân thượng của Trung Tâm mua sắm, phía trên này ngoại trừ một vài người đang ngồi canh gác ở ngoài rìa thì không còn ai khác nữa, ngoài ra sân thượng cũng là bãi đáp trực thăng của Trung Tâm, bình thường ngoại trừ nhân viên ở đây thì không ai được phép lên đây.

Từ khi đến Trung Tâm bí mật dưới lòng đất, Lạc Tiểu Anh cũng chưa lần nào được trở lên mặt đất, được hít thở khí trời mát lạnh của buổi đêm như thế này nên cô tranh thủ hít thở không khí trong lành.

"Mọi việc của ngày mai đã chuẩn bị xong hết rồi hả anh?" Lạc Tiểu Anh vừa xoay người tựa vào lan can sân thượng vừa hỏi người nào đó đang đứng đối diện cô, hôm nay sau khi nghe Dạ Nguyệt nói thì cô cũng biết người này là từ quá khứ đến... và ngày mai anh phải cùng lên đường trở về với Dạ Nguyệt và anh Chi Hiên...

Lạc Tiểu Anh không biết tâm trạng lúc này của cô là như thế nào, từ khi gặp anh cho đến giờ thì dường như anh lúc nào cũng ở bên cạnh cô những lúc cô cần người ở cạnh nhất... cô không biết cảm xúc này là cảm kích hay là một loại tình cảm đặc biệt nào khác...

"Hai năm trước em có người trong lòng nào không?" Ưông Tuấn Kiệt đột nhiên chăm chú nhìn cô gái nhỏ trước mặt, anh nhận thấy trong đôi mắt to tròn kia là vô vàn cảm xúc phức tạp đang lướt qua.

"Hả? Sao đột nhiên anh lại hỏi vậy?" Lạc Tiểu Anh hơi ngạc nhiên, hai má cô bắt đầu đỏ ửng lên.

Ưông Tuấn Kiệt bước đến gần cô hơn nữa, để hai tay vịn lên lan can, giam giữ cô vào bên trong, cúi đầu xuống thật gần với cô: "Cho tôi biết có được hay không? Tôi muốn nghe chính miệng em nói"

Hơi thở nóng rực nam tính của anh thật gần... Lạc Tiểu Anh hơi ngửa đầu về phía sau một chút để có thể thoát khỏi hơi thở nam tính đang vây xung quanh cô... làm thế nào bây giờ, trái tim cô giờ phút này đang đập liên hồi không cách nào bình ổn lại được.

Bất gặp ánh nhìn chăm chú chờ đợi của anh, Lạc Tiểu Anh lập tức né tránh nhìn sang hướng khác: "Thời điểm đó gia đình em có làm mai em cho một người nhưng chỉ đi ăn có vài lần rồi không có tiến tới nữa"

"Em có tình cảm đặc biệt nào với anh ta không?" Ưông Tuấn Kiệt nhủ mầy, mắt vẫn không rời khỏi đôi mắt của cô, chủ yếu anh muốn nhìn tình cảm thật sự ở sâu trong đáy lòng cô.

Lạc Tiểu Anh lắc đầu, đó là lý do vì sao hai người cứ dậm chân ở một chỗ mà không thể tiến tới được nữa, đó cũng là vì sao cô không cho rằng hai người đang quen nhau theo kiểu người yêu.

Ưông Tuấn Kiệt lúc này mới cong khóe môi lên mỉm cười dịu dàng, vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của cô: "Nếu có thể trở về được thời điểm đó, tôi nhất định sẽ đi gặp em" nói rồi còn hôn vào trán cô.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Dạ Nguyệt mơ màng ngán đầu dậy, trong phòng vẫn là bóng đêm tối đen như mực đang bao trùm, chỉ duy có tiếng nước chảy từ vòi hoa sen trong phòng tắm đóng cửa là tiếng động duy nhất trong lúc này.

Dạ Nguyệt mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, dụi dụi mắt ngái ngủ, bật đèn bên cạnh giường lên, ngơ ngẩn nhìn khắp xung quanh phòng không mục đích, cuối cùng tầm mắt cô chuyển đến đóng quần áo lộn xộn dưới giường... mặc kệ nó, cô lại tiếp tục nằm xuống lần qua lần lại, vươn vai duỗi người thoải mái.

Đúng lúc này, Lăng Chi Hiên mở cửa phòng tắm đi ra, chỉ quần mỗi khăn tắm ở ngang hông, một tay đang dùng khăn lau tóc vẫn còn đang ướt, nhìn thấy Dạ Nguyệt đang duỗi người thoải mái liền không nhịn được mà liên tưởng đến con mèo nhỏ đang duỗi thẳng người ra ngáp dài.

"Bảo bối, đến giờ thức dậy rồi!" Lăng Chi Hiên buồn cười nói, tối hôm qua anh được ngủ một giấc thật ngon nên giờ cảm thấy tinh thần thật sảng khoái, đã sẵn sàng để tham gia vào kế hoạch trở về rồi.

Dạ Nguyệt lại ngồi dậy lần nữa, cô đập đập chỗ cạnh giường bên cạnh mình, ý bảo người nào đó ngồi xuống đây: "Đến đây em lau tóc giúp anh"

Cả Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên đều không thích dùng máy sấy tóc nên bình thường đều dùng khăn tắm lau tóc rất lâu hoặc để khô tự nhiên, riêng Dạ Nguyệt thì cô thường thích ngồi trước quạt gió để hong khô tóc a.

Lăng Chi Hiên nghe cô gái nhỏ muốn lau tóc cho anh thì không khỏi cảm thấy thích thú, ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ cô mới vừa chỉ ban nãy, cúi đầu về phía cô chờ đợi: "Hân hạnh cho anh quá, bảo bối"

Dạ Nguyệt lúc này lấy khăn trên tay anh, thấy anh ngoan ngoãn như vật cưng ngồi đợi cô lau tóc, cô cười cười bắt đầu trùm khăn lên lau cho anh.

Anh nhắm mắt lại hưởng thụ động tác nhẹ nhàng êm ái của cô gái nhỏ... cảm giác thật thích thật thoải mái... đột nhiên hình ảnh mờ ảo lúc nhỏ lại hiện lên trong tâm trí anh... có một người phụ nữ mà anh không nhìn rõ mặt... vừa âu yếm mỉm cười dịu dàng vừa lau tóc cho một cậu bé con đang ngồi cười hi hi vui vẻ... cảm xúc quen thuộc này làm anh ngồi ngẩn ra rất rất rất lâu...

Dạ Nguyệt nhìn nhìn mái tóc rối bù mềm mại của ai kia đã khô không ít, trong một phút kim lòng không được cô liền không khách khí mà luồn tay nhỏ vào tóc anh... xoa xoa vò vò rồi lại xoa xoa vò vò cho thỏa thích mới thôi... thật là đã quá đi...

Nhưng mà điều làm cô ngạc nhiên là anh lại không ngăn cô lại mà chỉ ngồi yên cúi đầu như vậy để cho cô làm gì thì làm... điều này không phải không có khả năng xảy ra nhưng nếu là thường ngày thì anh sẽ làm gì đó để đòi lại "phí sò đầu" a...

Nghĩ vậy nên Dạ Nguyệt chuyển qua vuốt ve vào tóc anh, vừa cúi người lại gần anh để nhìn xem vẻ mặt anh bây giờ là như thế nào... chỉ thấy anh đang vô thức nhắm mắt mỉm cười thoải mái... nụ cười dịu dàng mà anh thường dành cho riêng mình cô...

"Cảm thấy thế nào, đại thiếu gia của em?" Dạ Nguyệt nhanh miệng hỏi, không hiểu sao cô lại có cảm giác nụ cười này không phải dành cho cô.

"Rất thoải mái" Lăng Chi Hiên lơ đãng đáp.

Dạ Nguyệt liền chộp lấy hai bên má anh kéo mặt anh lên: "Rất vui vì đã làm đại thiếu gia hài lòng a" cô còn không quên nhấn mạnh từ "đại thiếu gia" trong ngoặc kép.

Lăng Chi Hiên ngạc nhiên nhìn cô gái nhỏ đang phồng má trước mặt, anh đã làm gì để vợ yêu giận hả?

Anh đột nhiên nhớ tới cô gọi anh "đại thiếu gia" gì đó... sóng não như bắt trúng tần số, anh liền cười lớn: "Bảo bối, em đang ghen có phải hay không?"

Dạ Nguyệt liền lắc đầu nguây nguây: "Đâu có, em đang hỏi anh có thoải mái không thôi a" nói rồi không tự giác né tránh ánh mắt chim ưng của chuyên gia tâm lý nào đó.

Phải nói là từ trước đến giờ, anh ít khi nào thấy vợ yêu của anh ghen, hình như nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có hai ba lần thôi nên hiện tại anh rất phản khởi: "Vậy sao em gọi anh là đại thiếu gia?"

"À thì em chỉ bắt chước mấy bạn maid trong mấy bộ anime mà em hay xem thôi a" Dạ Nguyệt chối bay chối biến, còn không quên nhanh trí dò xét người nào đó.

"Ồ Lãng gia trước đây cũng có những nàng hầu tương tự như vậy, hiện tại cũng vẫn còn thường xuyên tuyển chọn những nàng hầu có ngoại hình dung mạo lẫn tố chất thông minh nhanh nhẹn, hiểu người hiểu chuyện" Lãng Chi Hiên làm như lơ đãng nhớ lại vài chuyện mờ ám nào đó khi anh còn ở Lãng gia.

Dạ Nguyệt nhớ tới thời cổ đại chỉ cần xinh đẹp một chút mà biết thừa cơ trèo lên giường chủ tử thì có thể có cơ hội trở thành thiếp, liền đen mặt: "Cứ như tuyển thiếp vậy a" chẳng lẽ ở Lãng gia hiện tại vẫn còn tục lệ này sao?

Lãng Chi Hiên không phủ nhận lời cô gái nhỏ nói, bên trong cái vẻ bọc hào nhoáng chính là thói nát đến tận cùng, thế giới đen tối đó đại đa số những gia tộc lớn lâu đời đều có.

Đột nhiên Lãng Chi Hiên nhớ lại vài chuyện mà anh đã điều tra trước đây, khi nghe di Huệ Tâm kể lại chuyện của người đó, anh có cho người đi điều tra theo hướng đó, cuối cùng cũng phát hiện ra sự thật bị chôn vùi mà di Huệ Tâm đã kể lại.

Không những vậy, anh còn biết được lai lịch của người đàn ông đã giúp người đó trốn thoát và ở cạnh người đó cho đến tận bây giờ, ông ta là con của một nữ hầu gái đã làm việc cho Lãng gia từ rất lâu.

Nữ hầu ấy khi bước vào Lãng gia là một cô gái mười lăm tuổi ngây thơ xinh đẹp, là nữ hầu cho người con trai trưởng của một trong những lão già bên Lãng gia, lúc bấy giờ cũng còn rất trẻ tuổi và không coi ai ra gì.

Vào làm việc không bao lâu thì bị cậu chủ đó bắt ép cưỡng bạo, nhưng chuyện vẫn còn chưa dừng lại ở đó, ngoài cậu chủ đó thì nữ hầu cũng bị một trong những lão già trong Lãng gia, trong một lần uống rượu đã mượn cớ làm loạn mà cưỡng bạo đến mang thai, và chính vì vậy mà người đàn ông đó từ khi sinh ra đời đã chịu mọi sự ghê lạnh ghét bỏ của những người bên dòng đó.

Tất nhiên đây là một mặt của thế giới đó, còn có một mặt khác mà chúng ta vẫn thường thấy trên phim ảnh, chính là những người tình nguyện tìm đủ mọi mưu kế để có thể quyến rũ chủ tử, mục đích chỉ có một chính là một bước lên trời thôi a.

Lãng Chi Hiên đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe cô gái nhỏ nào đó hỏi: "Vậy... đại thiếu gia đây chắc cũng là miếng mồi ngon có phải hay không?"

Cũng vì cô thấy anh im lặng không bày tỏ cảm xúc đặc biệt gì đến câu nói của cô nên cô mặc định là anh cũng cho là đúng, mà như vậy cũng đồng nghĩa với việc anh có khả năng đã trải qua những chuyện như thế này rồi.

"Anh không phủ nhận điều này" Lãng Chi Hiên lần này là đang nói sự thật, anh ngay từ nhỏ đã được xác định là người thừa kế tiếp theo của Lãng gia nên từ khi anh vỡ giọng và bắt đầu trưởng thành thì đã gặp qua vô số trường hợp chường tai gai mắt, chủ yếu là những người phụ nữ tìm đủ mọi cách muốn trèo được lên giường anh.

Cũng vì vậy anh mới dọn ra sống một mình trong căn hộ cao cấp lạnh lẽo ở tầng cao nhất đó, không gian riêng tư sạch sẽ không bị ai quấy nhiễu, cũng chẳng phải gặp hay đối mặt với bất kì ai.

"Làm đại thiếu gia thật là sướng, lại còn được nữ hầu gái phục vụ chu đáo, tắm xong cũng có người lau tóc mặc quần áo tận tình, nhớ lại vẫn còn cảm thấy rất vui vẻ nữa mà a....." Dạ Nguyệt thấy anh không phủ nhận nên cô càng cảm thấy khó chịu trong lòng, nhớ tới nụ cười điệu dàng đó cô liền không nhịn được mà mắt muốn cay cay.

Đáng ghét, hôm nay cô đã biết rõ người này cũng có qua lại mờ ám gì đó với đám hầu gái ở trong Lãng gia a.

Thấy cô gái nhỏ không còn che giấu được cảm xúc của mình, Lãng Chi Hiên thật sự rất vui sướng, nhưng anh rất nhanh đã cảm thấy sự thất vọng bên trong đôi mắt trong suốt mờ sương của cô gái nhỏ, nếu anh vẫn còn tiếp tục trêu ghẹo như vậy thì e là anh sẽ bị cô gái nhỏ ghét bỏ, viễn cảnh tệ nhất là anh sẽ bị cô gái nhỏ bỏ rơi không thèm ngó ngang gì đến nữa...

Tất nhiên lời trêu chọc nào cũng phải nên có chừng mực nhất định, nên biết điểm dừng của mình, nếu không nó cũng không khác gì một lời nói dối có chủ đích.

Lãng Chi Hiên biết rõ điều này nên anh trở lại vẻ mặt nghiêm túc, anh không muốn chọc vợ yêu ghen nữa, bởi anh biết nên dừng lại ở đâu: "Em thật sự tin anh có dính líu gì đến bọn họ?"

Dạ Nguyệt đột nhiên thấy anh trở lại thần thái nghiêm túc thì không thể tránh khỏi ngạc nhiên: "Nhưng... nhưng... nụ cười của anh?" nụ cười chỉ dành cho riêng mình cô mà bây giờ lại dành cho một người phụ nữ khác nữa, thử hỏi cô có không tin được không?

"Anh mơ hồ nhớ lại chuyện lúc nhỏ..." Lãng Chi Hiên thật sự không biết bản thân đã cười như vậy, trong một khoảnh khắc đó... anh vô tình thừa nhận bản thân lúc nhỏ cũng đã có ký ức hạnh phúc bên mẹ như những đứa trẻ khác. "Người đó... cũng đã lau tóc cho anh..."

Giờ Dạ Nguyệt đã có thể thở phào nhẹ nhõm, thì ra nụ cười đặc biệt đó là dành cho mẹ... Cô không chỉ cảm thấy nhẹ nhõm mà còn cảm thấy xúc động trong lòng... anh cuối cùng cũng đã thừa nhận mẹ rồi.

"Trở về đó rồi chúng ta đi viếng mộ mẹ được không anh?" Dạ Nguyệt nắm lấy tay anh, dịu giọng nói. "Hon nữa, em cũng muốn mang con của chúng ta đến bên mẹ, để mẹ không ở đó cô quạnh một mình"

Lần trở về này, cô cũng sẽ mang hũ cốt của đứa con đầu lòng của hai người trở về, cô đang có dự tính mang con gửi vào chùa để con có thể ngày ngày nghe kinh Phật, để sớm đầu thai lại thành người... nhưng bây giờ có một nơi thích hợp hơn rồi.

"Được" Lăng Chi Hiên đột nhiên kéo cô lại, ôm cô vào trong ngực, anh không biết cảm xúc lúc này là như thế nào... chỉ có thể ôm chặt lấy cô như thế này để bày tỏ cảm xúc khác lạ trong lòng mình...

Nghe vợ yêu gọi một tiếng mẹ, trong lòng anh bỗng nhiên thỏa mãn lạ thường.

... ..

Dạ Nguyệt mặc bộ quần áo màu đen bó sát lên người, đây là bộ quần áo được thiết kế bằng loại nguyên liệu đặc biệt, vừa mỏng vừa nhẹ nhưng lại có khả năng chống đạn tuyệt đối, hon nữa mặc bên trong lại rất mát mẻ, cũng có thể mặc thay cho đồ lót bên trong.

Bên ngoài, cô mặc quần đùi với áo thun xanh rằn ri, vì đã có bộ quần áo đặc biệt bên trong nên không cần phải mặc quần dài khó hoạt động nữa, tiếp đó là áo khoác rằn ri của lính mỹ dài qua đùi, giày thể thao đen...

Trang bị vũ khí thì có dao găm được cố định ở ngang đùi, hai bên hông là hai cây súng ngắn có nòng giảm thanh, sau lưng là thanh katana đã theo cô từ quá khứ đến đây, tất nhiên nó cũng phải trở về cùng với cô.

Bên này, Lăng Chi Hiên cũng đã chuẩn bị xong phần của anh, trang phục tương tự như lần anh đi tác chiến với tổ chức bí mật, lần này anh vác thêm một cây súng trường nữa là hai cây, vì anh không thể để vợ yêu phải vác loại súng nặng như thế này.

Trên giường lúc này là một vali bằng hợp kim có gài mã số chắc chắn, bên trong là những vật quan trọng để mang về thời điểm hiện tại, nếu như rơi xuống nước cũng không sợ bị rơi ra hay bị nước vào bên trong.

Hai người vừa chuẩn bị xong, bên ngoài phòng đã có tiếng gõ cửa, Dạ Nguyệt mở cửa thì thấy Triệu Bối Bối, Lạc Tiểu Anh và Tiểu Điền đứng bên ngoài...

Ngoài ra còn có Ưông Tuấn Kiệt và Dương Lãnh Thiên cũng đã chuẩn bị xong đứng bên cạnh ba người kia chờ chỉ thị của Lăng Chi Hiên.

"Dạ Nguyệt, chị nhất định phải bình an trở về quá khứ đó a" Triệu Bối Bối và Lạc Tiểu Anh nắm lấy tay Dạ Nguyệt, Triệu Bối Bối xúc động nói. "Em sẽ thông báo cho Ánh Nhật với Tiểu Y sau, tiếc là bọn họ không có ở đây lúc này"

"Uhm, chị sẽ cố gắng hết mình không để viễn cảnh này xảy ra nữa" Dạ Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Lăng Chi Hiên ra hiệu cho Ưông Tuấn Kiệt và Dương Lãnh Thiên bắt đầu lên đường, triển khai kế hoạch tác chiến cuối cùng.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Trời tờ mờ sáng, bầu trời vẫn chưa xuất hiện những tia nắng mặt trời đầu tiên, bọn zombie vẫn đang lê lét thân xác thối rửa trên khắp mọi con đường trong thành phố, có chỗ bọn chúng tụ tập rất đông, cùng nhau gầm gừ bất kể là ngày hay đêm, cũng có chỗ chỉ có vài ba con lắt nhắt, dường như không có nhiều chúng bạn nên bọn chúng chỉ rên hừ hừ trong miệng, chẳng buồn thể hiện bản thân mình.

Lúc này, ở những nơi có CCTV an ninh của chính phủ thì sâu bên trong đó, lại có CCTV của một tổ chức bí mật nào đó, ống kính của những CCTV này bắt đầu quay tròn để có thể bắt gọn hình ảnh trong tầm ngắm của nó.

"Chủ Tịch, đã nhận được lộ trình đến sân bay quốc tế" Tề Vĩ vừa nghe báo cáo của phòng điều khiển liền báo lại với Lăng Chi Hiên.

Hiện tại, bọn họ đang ở trong tầng hầm để xe của Trung Tâm mua sắm, gồm một trăm người đã được huấn luyện đặc biệt, mười chỉ huy cấp cao nhất của Trung Tâm, cùng Ưông Tuấn Kiệt, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

Bên trong là mười chiếc xe tải chở hàng đã được gia công đặc biệt có phía trước đầu theo kiểu xe ủi tuyết, để có thể hất đi những cái xác đã bị giết của bọn zombie trên lộ trình đường đi, mỗi chiếc xe có khả năng chở được mười người cùng vũ khí.

Cuối cùng, là ba chiếc Humvee - xe thiết giáp của quân đội Mỹ - dành cho những chỉ huy cấp cao trong Trung Tâm, cũng đã được gia công đặc biệt cho phù hợp với chiến đấu chống lại zombie.

"Cài đặt tuyến đường GPS trên xe" Lăng Chi Hiên ra lệnh cho những người trực tiếp giữ vị trí lái xe, để chắc chắn thoát khỏi thành phố, bọn họ phải đi theo những con đường có ít zombie, tránh những chỗ tụ tập đông zombie, bọn họ cần phải giữ vững lực lượng để đến được sân bay.

Sau khi cài đặt GPS, Lăng Chi Hiên ra hiệu cho mọi người trở về xe đã được sắp xếp trước của mình, đoàn xe tiến đến phía cửa ra của tầng hầm,

chuẩn bị sẵn sàng để rời đi.

"Mở cửa" Lăng Chi Hiên nói vào thiết bị liên lạc đang được gắn trên tai anh, lệnh cho phòng điều khiển mở cửa gara.

Khi cửa dần dần mở lên, ánh sáng ban ngày cũng từ từ lộ diện, đã có một vài tia nắng ban mai chiếu rọi xuống mặt đường, làm bừng sáng cả thành phố đang chìm trong sự chết chóc.

Đoàn xe tiến về phía ánh sáng mặt trời, chạy lên mặt đất ra đường lớn phía trước của Trung Tâm mua sắm lớn, lần lượt theo thứ tự năm xe tải, ba xe Humvee và năm xe tải còn lại.

Theo chỉ thị, mọi người sẽ lái hết tốc lực theo tuyến đường GPS đã xác định trước, bắn hạ những con zombie thừa thốt trên đường thông qua những cửa sổ đã được gia công trên thùng xe tải.

Do tiếng súng trường chắc chắn sẽ thu hút bọn zombie còn lại, nên bọn họ sẽ hết tốc lực mà tiến thẳng về phía trước, không cần phải nương theo đoàn xe mà di chuyển.

Mọi việc vô cùng thuận lợi theo phán đoán của Lăng Chi Hiên, bọn họ dễ dàng giải quyết số zombie ít ỏi hai bên đường rồi cũng không cần phải đi xuống để dọn dẹp xác bọn chúng sang một bên, mà chỉ cần tiến thẳng theo GPS.

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt ngồi ở xe Humvee thứ hai, giữa đoàn xe, cùng với Dương Lãnh Thiên cầm xe và Hắc Miêu ngồi ở ghế lái phụ, bọn họ vẫn chưa cần phải ra tay lúc này mà đang tập trung quan sát hoạt cảnh xung quanh.

Đoàn xe quẹo phải lần nữa sẽ ra đến con đường cao tốc dẫn đến sân bay thì đúng lúc này một đoàn zombie rất đông ập ra từ những con đường nhỏ nằm trên con đường lớn này.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Lăng Chi Hiên nhíu mày hỏi vào thiết bị liên lạc.

Lúc này trực thăng không người điều khiển từ xa ở trên nóc thùng xe tải bất ngờ chuyển động lên cao, tiếp theo đó là tiếng nói của Tề Vĩ vang lên trong thiết bị truyền tin của tất cả mọi người.

"Chủ tịch, bọn chúng nghe thấy tiếng súng nên đã từ con đường lớn ở hai bên tràn qua đây" Tề Vĩ đang gõ gõ gì đó trên máy vi tính mà anh đem theo, anh đang ngồi ở chiếc Humvee thứ ba.

"Lập tức tăng tốc tiến vào đường cao tốc, nhắm vào những con đầu tiên" Lăng Chi Hiên ra chỉ thị, những con đường nhỏ này có kích thước cũng không lớn lắm, mỗi lần cũng chỉ hai ba con chạy ra, bọn chúng còn cố gắng chen chúc nhau, nếu bắn vào những con đầu tiên để chúng xếp chồng lên nhau thì có thể tạm thời cản bước của những con phía sau một thời gian ngắn.

Tất cả cửa sổ ở hai bên thùng xe đều được mở ra, mọi người đều xả súng trường vào đám zombie đầu tiên xuất hiện, bọn chúng liền ngã xuống như rạ, con sau bò lên con trước đều bị bắn hạ, dần dần chồng lên nhau.

Đám zombie nghe được tiếng súng rền vang càng hung hăng gào thét hơn nữa, trở nên điên cuồng lao ra khỏi những con đường nhỏ nhưng đều đã bị bắn hạ, xác chết nối đuôi mà chất chồng lên nhau.

Phía sau, chiếc xe tải gần cuối và cuối cùng của đoàn xe thì tập trung xả súng vào bọn zombie đang dữ tợn đuổi theo phía sau đoàn xe, hết con này đến con khác cũng bị bắn hạ mà té nhào xuống mặt đường, có nhiều con chạy rất nhanh nhưng cũng không thể vượt qua khỏi hàng phòng thủ ở cửa hông của những chiếc xe tải.

Cuối cùng, đoàn xe vừa tiến vào đường cao tốc, lúc này đoàn xe di chuyển càng nhanh, không còn di chuyển theo kiểu một hàng mà cùng nhau tăng tốc, thành công bỏ lại hàng trăm con zombie đang kêu gào man rợ rượt theo ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Đoàn xe êm ái lướt nhanh trên đường cao tốc, cũng gần đến sân bay quốc tế.

Theo như CCTV ghi lại thì hiểm họa bây giờ cũng bắt đầu, sân bay đã hoàn toàn bị bọn zombie chiếm lĩnh, trở thành đồng hoang tàn đổ nát, bên trong là hàng trăm con zombie bị nhốt và đang di chuyển như những hồn ma vất vưởng.

Cũng là do đại dịch bùng phát, có một hai chiếc máy bay mất lái đã đâm thẳng vào sân bay, khiến cho hệ thống của sân bay bị hư hại nặng nề, nhiệm vụ tiếp theo của Tề Vĩ cùng những hacker đặc biệt là khôi phục lại hệ thống của sân bay.

Nên vì vậy sau khi đến sân bay sẽ chia làm hai nhóm, một nhóm gồm ba mươi người, trong đó có hai chỉ huy cấp cao, sẽ tiến thẳng vào trong đường băng để đến vị trí đỗ của chiếc phi cơ của Trung Tâm, những người này làm nhiệm vụ kiểm tra hệ thống máy móc trong và ngoài phi cơ, các trang thiết bị an toàn và sẽ chờ chỉ thị nạp nhiên liệu vào máy bay cho lộ trình bay theo tính toán của Tề Vĩ.

Nhóm thứ hai sẽ do Lăng Chi Hiên dẫn đầu tiến thẳng vào phòng điều khiển để trực tiếp khởi động lại hệ thống sân bay để bắt đầu lên kế hoạch cho một chuyến bay quốc tế, tính toán nhiên liệu và tuyến đường bay dựa theo những số liệu còn lưu lại ở phòng điều khiển.

Cơ trưởng sẽ do Cố Vinh Hàn cầm lái, một trong những chỉ huy cấp cao của Trung Tâm, anh sẽ cùng cơ phó lên kế hoạch bay theo ý của Lăng Chi Hiên. Trong khi đó, Dương Lãnh Thiên, Từ Cát và Từ Cảnh sẽ kiểm tra các thông tin về khí hậu thời tiết ở bộ phận kiểm soát không lưu... Văng văng và mây mây...

Nói tóm lại, bọn họ phải xuyên qua hàng trăm con zombie để tiến đến phòng điều khiển chính của sân bay, sau khi giải quyết hết các vấn đề sẽ di chuyển đến phi cơ để khởi hành.

0w0

Nhanh chóng đến được sân bay, ba chiếc xe tải cùng một chiếc Humvee tách ra chạy thẳng vào đường băng của sân bay, xung quanh khu vực này cũng chỉ có lát đất vài con zombie.

Quan trọng chính là bên trong sân bay, ở nơi bị hai chiếc phi cơ đâm vào đã vô tình tạo thành hai hàng rào chắn nhốt bọn zombie ở bên trong.

Cả bọn vừa bước xuống xe, đứng trước cửa của sân bay, đã thấy cảnh tượng hoang tàn trước mắt, có thể nhìn thấy một chiếc phi cơ lớn đâm vào bên trong sân bay, gần khu vực cửa ra vào, cũng có thể nghe được rõ ràng tiếng gầm gào của những con zombie bị chặn bên trong.

Điều quan trọng bây giờ là xác định phòng điều khiển nằm ở đâu bên trong sân bay rộng lớn này, và trước khi đi Lăng Chi Hiên đã cho Tề Vĩ thu thập dữ liệu mật về bản thiết kế của sân bay.

Giờ đây bọn họ cần phải bắn hạ bọn zombie để mở đường cho Tề Vĩ và những hacker nhanh chóng đến phòng điều khiển đã xác định từ trước.

"Lãnh Thiên, đến lúc rồi!" Lăng Chi Hiên ra chỉ thị cho Dương Lãnh Thiên, Dạ Nguyệt không hiểu anh đang có ý định làm gì?

Dương Lãnh Thiên gật đầu, cùng với Hắc Miêu và Từ Cảnh tiến vào cửa sân bay, rồi dường như bọn họ đang đặt gì đó phía dưới chiếc phi cơ đang chắn đường.

Khi cả ba trở lại, Lăng Chi Hiên ra hiệu cho mọi người chạy về núp phía sau những chiếc xe tải. Tiếp đó, là tiếng nổ lớn bên trong sân bay, cột lửa lớn liên tiếp bốc lên, phá tan tành phần thân dưới của chiếc phi cơ.

Đúng lúc này, Lăng Chi Hiên ra chỉ thị, lập tức hai mươi người đứng thành một hàng dài dàn đều ra phía trước gần khu vực cửa ra của sân bay, tiếp đó thêm ba hàng cũng tương tự như vậy được dàn ra đứng phía sau bọn họ.

"Hàng đầu tiên hết đạn lập tức lui về vị trí sau cùng, hàng thứ hai tiếp tục vào vị trí tấn công!" Lăng Chi Hiên lớn tiếng nói.

Anh vừa dứt lời, thì từ trong đám khói mù mịt ngay chỗ vừa phát nổ, một đám zombie đang điên cuồng gào rú xông ra ngoài, xông thẳng về phía mọi người.

"Bắn!" không cần nói nhiều nữa, Lăng Chi Hiên lập tức hạ lệnh.

Một loạt tiếng súng vang lên vang dội, nhắm chuẩn thẳng vào đầu bọn zombie đang lao ra đông như kiến, lần lượt những con đầu tiên đều bị hạ gục ngã xuống nền đất, để lộ ra những con đang chạy phía sau.

Theo chỉ thị của Lăng Chi Hiên, bọn họ liên tục nã súng vào đám zombie, hàng đầu tiên hết đạn lập tức nhanh chóng lui về cuối cùng để cho hàng thứ hai tiếp tục bắn vào đám zombie, trong khi đó những người hết đạn sẽ nhanh chóng nạp lại băng đạn cuối cùng.

Còn bên này, Uông Tuấn Kiệt và những chỉ huy cấp cao làm công tác canh phòng phía hay bên hông và phía sau, nhìn thấy những con zombie lát đất ở khu vực xung quanh nghe tiếng súng tiến về phía này thì nhanh chóng giải quyết dứt khoát để bảo toàn lực lượng sống sót tối đa nhất, hạn chế sự tập kích bất ngờ của bầy zombie khu vực lân cận.

Cho đến khi hàng phòng thủ thứ tư vừa hết đạn cũng là lúc giải quyết xong bầy zombie phía bên trong sân bay, đa số bọn chúng nghe tiếng súng đều nhất loạt đâm đầu chạy thẳng ra đây.

"Đối phó với bọn zombie không có suy nghĩ thật sự dễ dàng hơn với con người!" Uông Tuấn Kiệt nhìn xác chết xếp chồng lên nhau trước cửa sân bay thì không khỏi nhỏ giọng nói, nhìn sơ qua chắc cũng hơn hai trăm cái xác đang xếp chồng lên nhau.

"Kiểm tra một lượt, giải quyết những con chưa chết" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, để an toàn tuyệt đối thì phải cảnh giác cao độ.

Sau khi chia ra kiểm tra các xác chết, những con zombie may mắn còn sống khi bị đám bạn ngã nhào đè lên người cũng bị bọn họ phát hiện và dùng dao găm phá hủy não bộ.

"Từ bây giờ, chúng ta sẽ tiến vào bên trong theo cách sắp xếp như thế này, thấy zombie còn lại cứ trực tiếp bắn hạ" Lăng Chi Hiên hạ lệnh rồi trực tiếp cùng Dạ Nguyệt, Ông Tuấn Kiệt và những lãnh đạo cấp cao tiến vào bên trong.

Vừa đi qua lỗ hổng của chiếc phi cơ, thì đập vào mắt mọi người là cảnh hoang tàn đồ nát, kiếng vỡ, ghế văng khắp nơi, giấy cùng tro bụi, những vết máu đã khô nằm trên khắp các vách tường và dưới nền gạch, mùi hôi thối của xác chết nồng nặc xông thẳng vào mũi bọn họ.

Nơi này đã từng là địa ngục của những người còn sống bị mắc kẹt bên trong, cuối cùng không biết bao nhiêu người đã may mắn có thể thoát khỏi cái địa ngục này.

Dựa theo sơ đồ thiết kế trên tay Tề Vĩ, đoàn người cảnh giác tiến về phòng điều khiển của sân bay, đa số zombie đều đã chạy ra ngoài và bị giết, chỉ còn vài con vì bị mắc kẹt nên không ra được, cũng đã bị đoàn người hạ gục trên đường.

Cuối cùng, khi cả đoàn đến được trước cửa phòng điều khiển, Lăng Chi Hiên ra hiệu cho mọi người im lặng, từ trong phòng văng ra tiếng bình bịch thật mạnh ngay phía cửa cùng với tiếng gầm gừ chói tai, giống như có vài con zombie đang đâm vào cửa muốn thoát ra ngoài.

Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng ra hiệu cho mọi người lùi về phía sau, anh xoay nắm cửa rồi đẩy mạnh vào trong, thì lập tức có một đám zombie mặc quần áo của nhân viên an ninh sân bay nhào ra, về phía anh đang đứng.

Không cần nói nhiều, anh kéo Dạ Nguyệt ra phía sau, cùng Dương Lãnh Thiên nhanh như chớp bắn vào đầu những con zombie đó, chỉ trong tích tắc đã có thể hạ gục hết bọn chúng.

Những việc còn lại chính là chờ cho Tề Vĩ cùng những hacker khởi động lại hệ thống sân bay và chuẩn bị khởi động phi cơ riêng của Trung Tâm.

Tề Vĩ nhận được thông tin từ nhóm người ở phi cơ, chiếc phi cơ đã có thể sẵn sàng hoạt động sau khi nạp nhiên liệu vào.

... ..

Mọi người đã yên vị trên ghế ngồi trong chiếc phi cơ riêng của Trung Tâm. Chuyến bay này Lăng Chi Hiên dẫn theo tám mươi người được huấn luyện đặc biệt cùng mười chỉ huy cấp cao, anh để hai mươi người còn lại trong phòng điều khiển của sân bay để làm công tác hậu cần.

Lý do anh dẫn theo nhiều người là vì bọn họ sẽ có một cuộc chiến nữa ở sân bay quốc tế của đảo Lombok, cũng vì anh không biết tình hình ở đó hiện tại như thế nào nên không thể nói trước được điều gì, trước mắt không thể liên lạc được với bên đó cũng chứng tỏ bọn họ cũng đã bị thất thủ.

Hiện tại, mỗi người bọn họ chỉ còn lại một băng đạn của súng trường, hai thanh súng ngắn ở hai bên hông, nên nếu hết đạn thì tiếp theo đó sẽ là dao găm, nhưng nguy cơ bị tấn công ngược lại cũng sẽ rất cao.

Dạ Nguyệt lúc này ngồi ghế cạnh cửa sổ bên cạnh Lăng Chi Hiên ở hàng ghế Vip, cô không khỏi cảm thấy vừa thư giãn vừa hồi hộp. Thư giãn là vì bọn họ đã an toàn yên vị trên máy bay, không còn lo sợ sẽ có zombie xuất hiện tấn công nữa, còn hồi hộp vì đây là lần đầu tiên cô đi máy bay ra nước ngoài, mặc dù không phải theo kiểu đi chơi thoải mái nhưng cũng không thể tránh khỏi một chút hồi hộp chờ mong.

Lăng Chi Hiên sau khi hạ một loạt chỉ thị theo báo cáo của từng chỉ huy thông qua thiết bị liên lạc, anh lúc này mới có thể an tâm ngồi trở lại vị trí của mình, xoay đầu lại nhìn cô gái nhỏ đang ngồi bên cạnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dạ Nguyệt cảm giác có ánh mắt nào đó đang nhìn, cô mới ngẩng đầu nhỏ lên nhìn anh, mỉm cười: "Hoàn toàn không có một chút kẻ hồ nào" phải nói là cô không cần phải đụng đến súng hay trợ giúp, bọn họ đều đã giải quyết thật nhanh gọn.

Anh biết cô gái nhỏ đang nói đến chuyện ở sân bay, vươn tay qua xoa xoa đầu của cô: "Nếu như không cẩn thận lên kế hoạch thì Trung Tâm đã không thể qua mặt của bốn đại gia tộc cùng Chính Phủ nhiều năm nay"

Đối với anh và những người trong Trung Tâm thì đối phó với đám người đó còn khó khăn hơn đối phó với đám zombie không có trí não, bởi người sống đáng sợ hơn người đã chết gấp nhiều lần.

Dạ Nguyệt cũng hiểu điều này, bây giờ đối với bọn họ chỉ mới là khởi đầu thôi, sau khi trở về được thời điểm hiện tại, bọn họ còn phải nghĩ cách ngăn chặn lại tổ chức bí mật vẫn chân chính còn đang hoạt động ở hai năm trước, không biết mọi chuyện rồi sẽ như thế nào đây a.

Lăng Chi Hiên chuyển qua vuốt ve gò má cô gái nhỏ rồi lướt xuống siết chặt lấy tay cô, dịu giọng nói: "Em ngủ chút đi, khi nào đến anh sẽ gọi em dậy"

"Nhưng... nhưng máy bay sắp cất cánh a" Dạ Nguyệt cũng nắm chặt lại tay anh, cô lần đầu tiên đi máy bay, cũng đã uống thuốc chống say máy

bay, nhưng cô nghe nói lúc máy bay đi lên rất sốc a.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của Cố Vinh Hàn vang lên khắp máy bay, thông báo cho mọi người phi cơ sẽ cất cánh ngay bây giờ.

Chiếc phi cơ theo đó cũng từ từ di chuyển, bắt đầu trượt trên đường bay, đến một đoạn thì bắt đầu rời khỏi mặt đường, bánh xe cũng được thu lại vào bên trong.

Dạ Nguyệt ngồi bên trong, cảm nhận được sự rung lắc, cô bất giác cứng người càng siết chặt tay Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên thấy vậy liền vươn tay qua ôm lấy vai cô gái nhỏ kéo về phía mình, Dạ Nguyệt liền nhắm chặt mắt, nắm chặt tay còn lại của anh, vùi đầu trốn vào trong lồng ngực anh, bình thường cô ghét nhất là chơi trò chơi cảm giác mạnh a.

Đội cho phi cơ bay ổn định trên bầu trời xanh, Lăng Chi Hiên mới vỗ vỗ vai cô thông báo đã không sao nữa rồi, lúc đó Dạ Nguyệt mới có thể lộ đầu ra khỏi ngực anh, thở phào nhẹ nhõm.

"Em cũng nên tập đi máy bay cho quen dần thôi" Lăng Chi Hiên cong khoe môi trêu chọc cô gái nhỏ.

Dạ Nguyệt lập tức ngẩn đầu nhỏ lên nhìn xung quanh khoang VIP thì thấy tất cả những chỉ huy cấp cao của Trung Tâm đang nhìn cô cười cười, mà tên Ưng Tuấn Kiệt ngồi ở ghế phía sau cô đã cười lớn chọc quê cô nhà quê mới lên tỉnh, không biết đi máy bay a.

Cũng nhờ vậy mà những người có mặt ở đây đều thả lỏng được đôi chút, tranh thủ nghỉ ngơi để chuẩn bị cho cuộc chiến kế tiếp.

Dạ Nguyệt lúc này đỏ bừng mặt ngồi xuống ghế, kéo cánh tay của người nào đó lên che mặt trốn, thật là mặt mặt quá đi à.

"Em... em thật sự là lần đầu đi máy bay mà..." Dạ Nguyệt nhỏ giọng nói như muỗi kêu.

Lăng Chi Hiên cúi đầu hôn lên tóc cô, thì thầm vào tai cô: "Đội giải quyết xong mọi chuyện, anh sẽ cùng em bay đến khắp mọi nơi trên thế giới"

"Hả?" Dạ Nguyệt mở lớn mắt nhìn anh kinh ngạc.

"Anh đã nghĩ đến kế hoạch hưởng tuần trăng mật của chúng ta từ lâu rồi" Lăng Chi Hiên lại thì thầm vào tai cô, rồi kéo cô qua ôm vào lòng. "Giờ thì em ngoan ngoãn ngủ đi, anh sẽ gọi em dậy khi đến nơi"

Dạ Nguyệt không biết nói gì hơn là ngoan ngoãn chợp mắt ngủ theo lời anh, nhưng trong lòng cô vẫn luôn vang lên câu nói đầy sự mê hoặc của anh.

"Anh sẽ cùng em bay đến khắp mọi nơi trên thế giới"

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Dạ Nguyệt đang ngủ ngon giấc thì đột nhiên cô nghe thấy xung quanh có rất nhiều tiếng bàn luận xôn xao, cô mơ hồ mở mắt ra thì nhìn thấy nền trời đen thẫm ở bên ngoài cửa sổ, mà mọi người thì lại đang tập trung ở phía cửa sổ, nhú mào nhìn ra bên ngoài.

Cô hiện tại đã được Lăng Chi Hiên bế đặt sang ở ghế ngồi của mình, cũng được đắp chăn trên người, giờ phút này cô cũng thấy anh đang vươn người ra ở trước mặt, cũng một bộ nhú mào nhìn về phía cửa sổ máy bay.

"Vụ nổ này thật sự rất lớn" Dương Lãnh Thiên và Ưng Tuấn Kiệt ngồi ở hàng ghế sau hai người, âm trầm nói. "Có lẽ như cuộc chiến của bọn họ vẫn còn đang kéo dài"

Lúc này Dạ Nguyệt nương người về phía cửa sổ cùng với Lăng Chi Hiên, thì đập vào mắt cô là ngọn lửa lớn hùng hục ở phía dưới, cô không biết hiện tại bọn họ đã đến đâu rồi, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng nổ rền vang ở bên dưới và vẫn còn đang vang dội, bên cạnh là một đám cháy rừng thật lớn, ngọn lửa sáng rực cả nền trời đêm thăm thẳm.

"Chúng ta bay tới đâu rồi anh?" Dạ Nguyệt hỏi nhỏ Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên về mặt suy nghĩ quay sang nhìn cô gái nhỏ, lo lắng đáp: "Chúng ta đã bay qua sân bay quốc tế ở Lombok, nhưng nơi đó cũng đã bị nổ và vẫn đang bốc cháy rất lớn, hiện giờ chúng ta đang tìm chỗ đáp ở gần núi Rinjani"

"Đáng tiếc là ngôi làng Sembalun ở dưới cũng đang bị nổ và lửa đã lan đến khắp mọi nơi trong khu rừng xung quanh, kể cả ở khu vực trên miệng núi cây cối cũng đang phát hỏa" Dương Lãnh Thiên nói thêm vào, anh không biết đang có chuyện đáng sợ gì diễn ra ở bên dưới.

"Giờ chúng ta phải làm sao đây?" Ưng Tuấn Kiệt thờ dãi hỏi, nếu không có chỗ đáp máy bay thì làm sao bọn họ xuống, anh nhìn đồng hồ đeo tay, lại nhìn ra ánh trăng tròn bên ngoài, nếu không nhầm thì sắp đến giờ rồi, vì đám cháy nổ bên dưới mà máy bay không có chỗ đáp, đã bay vòng vòng ở chỗ này mấy tiếng đồng hồ rồi.

“Chúng ta cũng không thể đáp xuống biển được nữa, không kịp thời gian để lên đến miệng núi” Hắc Miêu và Linh Miêu ảo não lắc đầu.

“Tề Vĩ, nhiên liệu máy bay đủ để mọi người trở về đất liền hay không?” Lăng Chi Hiên âm trầm hỏi.

“Có thể về đến Việt Nam” Tề Vĩ gật đầu.

“Được rồi, nếu vậy chúng ta sẽ chuyển sang kế hoạch khẩn cấp” Lăng Chi Hiên đứng dậy. “Mau chuẩn bị dù cho tôi”

“Chủ Tịch, chẳng lẽ anh muốn nhảy thẳng xuống hồ sao?” Hắc Miêu kinh ngạc tròn mắt nhìn Lăng Chi Hiên.

“Sau khi ba người chúng tôi nhảy xuống, lập tức cho máy bay đến Việt Nam rồi tìm đường trở về Trung Tâm” Lăng Chi Hiên ra chỉ thị như thừa nhận lời của Hắc Miêu.

Mà tất cả mọi người ở đây sau khi nghe chỉ thị của anh đều không khỏi một bộ đứng ngồi không yên, ở đây lửa đang cháy lớn, mà hiện tại là ban đêm nên gió thổi rất mạnh, nếu không thể nắm bắt tốt hướng gió và sức gió thì e rằng cả ba người sẽ rơi xuống ngay ngọn lửa đang cháy to ở phía dưới mắt.

“Còn đứng ngơ ra đó làm gì, Lãnh Thiên mau chuẩn bị dù” Lăng Chi Hiên lạnh lùng quát lớn khiến tất cả mọi người giật mình tỉnh táo lại.

Dương Lãnh Thiên không còn cách nào khác là nghe theo lời của Lăng Chi Hiên, đi ra khỏi khoang VIP để chuẩn bị mọi thứ.

“Chủ Tịch, Vinh Hàn nói có thể hạ máy bay xuống một chút nữa với miệng núi” Tề Vĩ đã nhanh chóng liên lạc với cơ trưởng để bàn kế hoạch hạ thấp máy bay xuống mức thấp nhất có thể cho phép và dừng tại ngay vị trí đó một khoảng thời gian ngắn.

Lúc này, Dạ Nguyệt đang đứng cạnh Lăng Chi Hiên, cô im lặng nắm lấy tay anh, ngẩn đầu nhìn anh chăm chú, cô cũng không biết cảm xúc lúc này là như thế nào, nói sợ thì cũng không đúng lắm, bởi cô luôn tin tưởng vào người trước mặt này, nếu anh chưa nắm chắc thì anh sẽ không bao giờ làm.

“Em sẽ nhảy chung dù với anh” Lăng Chi Hiên cũng siết chặt lại tay nhỏ của cô, dịu giọng lại như đang an ủi vỗ về cô đừng sợ, vì đã có anh rồi.

Dạ Nguyệt gật đầu, cô tin anh.

“Tuấn Kiệt, cậu nhảy một mình được không?” Lăng Chi Hiên ngẩn đầu hỏi Uông Tuấn Kiệt đang đứng ở hàng ghế phía dưới.

“Được, thiếu gia đây đã có kinh nghiệm nhảy dù rất nhiều lần rồi ông anh họ của tôi ơ” Uông Tuấn Kiệt không hề phản đối với quyết định của Lăng Chi Hiên, bởi vì anh biết chỉ còn cách duy nhất đó là nhanh nhất thôi, trên tay anh cũng đã cầm sẵn vali hộp kim, anh cũng đã sẵn sàng rồi. “Chỉ hy vọng rằng đó thật sự là đường trở về”

Lúc này Dương Lãnh Thiên cũng cầm hai thiết bị nhảy dù bước vào.

“Không còn thời gian nghỉ nữa đâu” Lăng Chi Hiên nhận lấy dù của Dương Lãnh Thiên đưa, anh bắt đầu trang bị cho anh và cô gái nhỏ.

Bên đây Uông Tuấn Kiệt cũng nhận lấy dù.

.....

Đứng trước cánh cửa đang đóng kín, mười chỉ huy cấp cao của Trung Tâm đang quay quanh lấy ba người, không chỉ vậy còn có những người khác cũng đứng ở phía sau.

“Chủ Tịch...” Dương Lãnh Thiên như muốn nói gì đó rồi lại thôi, anh biết không ai có thể thay đổi ý định của Chủ Tịch ngoại trừ Phu Nhân, nhưng hiện Phu Nhân cũng đã lựa chọn tin tưởng vào Chủ Tịch nên bọn họ không còn biết nói gì hơn nữa.

“Chủ Tịch, đã đến phía trên hồ Rinjani” tiếng thông báo của Cố Vinh Hàn vang vọng trên máy bay.

Dương Lãnh Thiên lập tức mở cửa máy bay ra, vì máy bay hiện đang bay ở một vị trí nên không có lực hút quá lớn khiến mọi người bên trong bị hút ra ngoài.

“Chúng tôi đi đây” Uông Tuấn Kiệt xoay người vẫy tay chào tất cả rồi không ngần ngại phóng khỏi máy bay, lao xuống phía dưới.

Đứng từ đây, Dạ Nguyệt có thể nhìn thấy hình dạng mờ ảo hình bán nguyệt của hồ Rinjani, nó dường như đang phát sáng dưới ánh lửa đang cháy rực rỡ xung quanh, hình dạng của mặt trăng khuyết, thật sự rất rất rất đẹp.

“Đi thôi” Lăng Chi Hiên nhỏ giọng thì thầm vào tai Dạ Nguyệt, dùng tay giữ đầu cô ra phía sau rồi dứt khoát nhảy xuống mà không nói lời nào.

“Tạm biệt mọi người” Dạ Nguyệt được cố định ở phía trước ngực Lăng Chi Hiên, vừa chào tạm biệt mọi người xong là cô đã hét lên inh ỏi vì bị rơi

tự do xuống phía dưới.

Cả bọn đứng ở trên nhìn theo mà vừa lo lắng vừa buồn cười, chỉ có thể âm thầm nhìn nhau cầu chúc cho ba người bình an vô sự trở về được quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 100

“AAAAAAAAAAAAAAAA” tiếng la thất thanh của Dạ Nguyệt vang vọng khắp núi rừng Indo trong tiếng nổ lớn vang dội cùng ánh lửa sáng hừng hực.

Roi được một khoảng vừa đủ, Lăng Chi Hiên và Uông Tuấn Kiệt lập tức mở dù ra, hai chiếc dù vừa được bật lên thì đã kéo ba người lên, nhanh chóng giảm tốc độ rơi xuống.

Hiện tại, có thể nói ba người đang rơi xuống từ từ trên nền trời đen thăm thẳm, cùng với mặt trăng tròn vành vạnh tưởng chừng như đang ở bên cạnh.

Gió đêm thổi thật mạnh nhưng lại không lạnh chút nào vì sức nóng của ngọn lửa đang cháy ngày càng lan rộng, thiêu đốt khu rừng cùng những đồi cỏ xung quanh miệng núi, Lăng Chi Hiên và Uông Tuấn Kiệt phải kìm thật chắc dây dù để dù không bị chênh hướng bay ra khỏi miệng núi, càng rơi xuống gần càng có thể cảm nhận được sức nóng khủng khiếp của vụ nổ cháy rừng.

Dạ Nguyệt mặc dù không còn la hét nữa, nhưng cô vẫn cứng người nhìn xuống phía hồ có hình bán nguyệt bên dưới, không phải cô ghét độ cao mà cô ghét cảm giác rơi tự do hay cảm giác rơi xuống từ trên cao như thế này, nó làm cho cơ thể cô có cảm giác khó chịu, cảm giác bồn chồn không thể diễn tả rõ ràng được.

"Đến giờ rồi" Uông Tuấn Kiệt hét lớn từ bên dưới, anh nhìn đồng hồ đeo tay đã chỉ đúng mười hai giờ đêm, vì anh nhảy trước nên lúc này anh ở gần hơn so với hai người.

Đúng lúc này, mặt hồ bán nguyệt đột nhiên phát sáng, hình ảnh trăng khuyết hiện rõ ràng rực rỡ dưới ánh trăng tròn phía trên, bên cạnh ngọn lửa đang rực cháy cũng không thể che đi ánh sáng trắng huyền ảo của mặt hồ.

"Tháo dù" Lăng Chi Hiên hét lớn để Uông Tuấn Kiệt nghe thấy, không kịp để đáp dù xuống nữa, khoảng cách của bọn họ cũng đã rất gần rồi.

Lăng Chi Hiên vừa nói xong thì phía dưới ở giữa hồ đang bắt đầu xuất hiện vòng xoáy lớn, từ từ lan rộng ra khắp xung quanh hồ.

Lăng Chi Hiên và Uông Tuấn Kiệt thấy vậy liền tháo trang bị dù trên người mình ra, Lăng Chi Hiên giữ chặt lấy Dạ Nguyệt đang nhắm chặt mắt trong vòng tay, cả ba bỏ dù cùng rơi tự do thẳng xuống vòng xoáy ở giữa hồ.

.....

Dạ Nguyệt mở mắt ra lần nữa đã thấy bản thân đang nằm trên nền đá ở cạnh hồ, cô ho sặc sụa vì bị ngộp nước lúc vào vòng xoáy, Lăng Chi Hiên đang ngồi bên cạnh vỗ vỗ lưng cô để cô ọc hết nước ra.

Uông Tuấn Kiệt thì đang gói đầu trên vali hộp kim nằm thoải mái ngấm trắng bên cạnh hai người, vừa huyết sáo vừa vui vẻ nói: "Cuối cùng cũng trở về được rồi"

Dạ Nguyệt nghe vậy liền lập tức ngồi bật dậy nhìn xung quanh, không phải là đám cháy lớn cùng tiếng nổ rền vang mà là màn đêm yên tĩnh lạnh lẽo, chỉ có ánh trăng sáng trên cao chiếu rọi mờ ảo trong đêm tối tĩnh mịch, mặt hồ phía trước mặt lại phẳng lặng tối đen như mực.

"Chúng ta thật sự đã trở về?" Dạ Nguyệt không giấu được vui sướng, quay sang hỏi Lăng Chi Hiên bên cạnh.

Lăng Chi Hiên gật đầu, mỉm cười cưng chiều ôm cô gái nhỏ vào lòng, trở về được cũng đồng nghĩa với việc có thể thay đổi được tương lai tối tăm mờ mịt của anh và cô gái nhỏ.

"Chị ấy thật sự không gạt chúng ta" Dạ Nguyệt xúc động ôm anh, chị Thập Thất thật sự không có nói dối, điều đó chứng tỏ chị ấy cũng thật sự là người của bộ tộc Thôi - Không.

"E hèm..." Uông Tuấn Kiệt ngồi dậy, làm bộ ho nhẹ, kéo hai người đang ở thế giới màu hồng trở về thực tại. "Giờ chúng ta tìm đường xuống núi

luôn hay sao?"

"Trước tiên giải quyết những cây sủng ngăn trước đã" Lăng Chi Hiên đỡ Dạ Nguyệt đứng dậy, bọn họ đã trở về thực tại rồi nên không thể lộ liễu mà vác sủng đi khắp nơi như vậy được.

Lăng Chi Hiên rút hai cây sủng ở bên hông Dạ Nguyệt, thành thạo lấy đạn từ trong sủng ra quăng xuống hồ nước, rồi quăng mạnh hai cây sủng không có đạn ra giữa hồ để nó chìm xuống dưới đáy.

Tiếp đó, anh thực hiện tương tự như vậy với hai cây sủng ngăn của anh, bên này Uông Tuấn Kiệt cũng đã giải quyết xong hai cây sủng ngăn của mình.

Thanh Katana ngăn của Dạ Nguyệt đã được bao bọc chắc chắn bằng bao vải đen và được Lăng Chi Hiên mang theo phía sau lưng khi nhảy dù xuống, giờ phút này vẫn còn an toàn yên vị phía sau lưng anh.

Sau khi chuẩn bị hoàn tất, cả ba người quyết định tìm đường đi xuống núi.

... ..

Trong kế hoạch lần này, Lăng Chi Hiên có tìm hiểu đến con đường lên núi Rinjani, bao gồm cả lộ trình lên và xuống núi, cùng với những huấn luyện khắc nghiệt mà trước đây anh đã trải qua nên anh có thể dễ dàng dựa vào trí nhớ và phán đoán của mình mà tìm thấy đường xuống.

Cả ba phải leo ngược trở lại lên miệng vành, con đường leo lên khá nhiều đá và khó đi, mặc dù đây không phải lần đầu tiên Dạ Nguyệt đi lên núi như thế này nhưng trước đây cô chỉ từng đi qua những ngọn núi có đường sẵn và dễ đi, còn bây giờ phải thật tập trung để không bị trượt đá mà té, hơn nữa có nhiều đoạn còn cần phải bám đá leo lên.

Cho nên có thể nói thứ tự đi của ba người như sau, Uông Tuấn Kiệt đi trước dẫn đầu theo lời hướng dẫn của Lăng Chi Hiên, tiếp đó là Dạ Nguyệt đi ở giữa, Lăng Chi Hiên đi cuối cùng để có thể kịp thời hỗ trợ cho cô.

Vừa leo được lên đỉnh núi thì mặt trời cũng đã ló dạng ở phía chân trời, từ đây nhìn xuống có thể thấy bao quát cả hồ bán nguyệt, phía bên trong là ngọn núi lửa nhỏ hình chóp với cột khói lượn lờ xung quanh, phóng tầm mắt ra xa là cảnh mây mù lượn lờ trên khắp các triền núi cùng đồi núi, phong cảnh đẹp đến mức làm cho người ta quên cả thở.

Dạ Nguyệt được nhìn thấy cảnh thiên nhiên hùng vĩ choáng ngợp như thế này thì những mệt mỏi lúc leo lên miệng núi cũng đều tan biến đi mất, cô chỉ tiếc nuối là không có máy ảnh để chính tay chụp lại cái khoảnh khắc mặt trời đang từ từ ló dạng phía xa như thế này thôi.

Sau khi nhìn ngắm cảnh mặt trời mọc, cả ba tiếp tục từ miệng vành đi xuống, bây giờ mới thật sự là đường đi xuống núi.

Vượt qua những con đường thoai thoải, nhiều đá và có ít cây, cho đến khi Mặt trời rực rỡ đã mọc lên cao, thoải mái chiếu những tia nắng ấm áp xuyên qua những kẽ lá bên trong cánh rừng rậm rạp, bọn họ đã đi đến trước cánh rừng ở phía trước.

Đúng lúc này cả ba người may mắn bắt gặp đoàn khách du lịch leo núi cũng đang trên đường xuống núi trở về, cả ba nhanh trí đi theo đoàn khách du lịch này để vượt qua cánh rừng rậm rạp, nếu không rất có thể sẽ bị lạc bên trong khu rừng.

Đến gần bốn giờ chiều ngày hôm đó, cuối cùng cũng về đến làng Senaru của đảo Lombok, cả ba theo hướng dẫn của người dẫn đầu đoàn khách du lịch, lên xe cùng với đoàn khách du lịch trở về thành phố Sengigi - thành phố Tây ba lô của đảo Lombok.

... ..

Vừa được xe chở đến khách sạn sang trọng trong thành phố được người lái xe giới thiệu, rất may Lăng Chi Hiên vẫn luôn mang theo ví tiền ở phía trong túi áo khoác, anh lấy ra những tờ tiền đô vẫn còn bị ướt chút ít để đưa cho người lái xe rồi cùng với Dạ Nguyệt và Uông Tuấn Kiệt vào trong khách sạn.

Dạ Nguyệt và Uông Tuấn Kiệt vừa vào đã ngồi xuống ghế salon ở gần quầy khách sạn, có thể nói đi qua quãng đường rừng núi dài từ đêm khuya hôm qua cho đến giờ, hai người thật sự đã rất đuối rồi, chỉ muốn ngồi mãi ở chỗ này thôi a, cũng không còn cảm giác vui sướng như lúc ngồi trên xe vì nhìn thấy thật nhiều người qua lại trên đường phố mà không phải là thứ đó...

"Thật không ngờ xuống núi mà cũng mệt như thế này a" Dạ Nguyệt mệt mỏi lắc đầu, giờ thì cơ thể cô bắt đầu phản đối chống lại cô rồi, có cảm tưởng như đây không còn là cơ thể của mình nữa, đặc biệt là hai bắp đùi cô đã bị sỏ đến không còn cảm giác gì ngoài cảm giác đau thấu trời xanh.

Uông Tuấn Kiệt nhìn nhìn qua Dạ Nguyệt bơ phờ, tự bản thân anh thấy mình vẫn còn khỏe chán, liền nở nụ cười khinh bỉ trêu chọc cô.

Dạ Nguyệt không còn hơi sức đâu mà đùa giỡn với anh, liền nhắm mắt giả bộ ngủ không thèm để ý, không ngờ cô nhắm mắt giả bộ mà ngủ thật lúc nào không hay.

Bên này Lăng Chi Hiên nhanh chóng móc thẻ đen ra đưa cho nhân viên trực quầy khách sạn để lấy hai phòng, nhân tiện anh gọi điện thoại quốc tế

về cho Dương Lãnh Thiên, thông báo vị trí hiện tại của bọn họ.

Thông qua Dương Lãnh Thiên, anh biết được bọn họ đã mất tích hai tháng nay, vậy là bọn họ đã trở về thời điểm hai tháng sau khi xảy ra cuộc rượt đuổi với tổ chức bí mật, cũng đúng với thời gian hai tháng bọn họ ở tương lai.

Sau khi liên lạc với Dương Lãnh Thiên, Lăng Chi Hiên bước về phía hai người đang ngồi nghỉ ngơi ở ghế salong, nhìn thấy cô gái nhỏ nào đó nhắm mắt ngủ ngon lành, anh cũng không có đánh thức cô mà chỉ im lặng ra hiệu cho Uông Tuấn Kiệt đi theo nhân viên khách sạn đang đứng phía sau đợi bọn họ.

Còn anh nhẹ nhàng nhắc nhở cô gái nhỏ bé trên tay, cũng theo nhân viên khách sạn về phòng VIP đã được chuẩn bị.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Dạ Nguyệt tỉnh dậy lần thứ hai đã là sáng sớm ngày hôm sau, vừa mở mắt ra cô liền nhìn thấy ánh nắng mặt trời chiếu xuyên vào cửa kính lớn ở phía đối diện với cô, bên ngoài cửa kính phía xa xa là bãi biển xanh ngắt lấp lánh ánh nắng mặt trời, khung cảnh đẹp như một bức tự họa của một họa sĩ tài hoa nào đó.

Dạ Nguyệt mơ màng nhìn ngắm mà không thể rời mắt, cô cảm tưởng như rất lâu rồi cô mới có thể vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ánh sáng tự nhiên đập ngay vào mắt như thế này....

"Đã chịu dậy rồi hử?" Lăng Chi Hiên đang nằm gối đầu lên cánh tay ở phía sau lưng cô, lúc này mới lên tiếng kéo cô trở về thực tại.

Dạ Nguyệt vừa xoay người về phía anh vừa đuổi người ngái ngủ, ngủ được một giấc thật sâu thật thoải mái thì một mối gì cũng tan biến đi hết, lúc này cô mới mỉm cười với anh: "Chào anh"

Lăng Chi Hiên cúi đầu hôn vào môi cô như thay thế cho một lời chào buổi sáng, rồi anh thăm thò: "Em mau chóng đi rửa mặt rồi mặc quần áo vào, nếu em cứ không phòng bị như thế này thì anh sẽ không khách sáo nữa đâu"

Dạ Nguyệt nghe anh nói, lúc này mới nghi ngờ nhìn vào bên trong chăn, thấy bản thân không có mặc quần áo nên cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Tối qua em ngủ rất sâu nên anh không có đánh thức em dậy, quần áo chúng ta đều bị dính bụi đường rất dơ nên anh đã cùng tắm với em" Lăng Chi Hiên cong khóe môi, tốt bụng nói tóm tắt lại chuyện tối hôm qua sau khi hai người về phòng.

Dạ Nguyệt cố hình dung lại buổi tối hôm qua nhưng cô chẳng có chút ấn tượng nào, từ lúc ngủ gục trên salong thì cô đã ngủ không biết trời trăng gì rồi, ngay cả khi anh có làm chuyện gì với cô thì cô cũng không biết a.

"Vậy chúng ta chỉ tắm rồi đi ngủ có phải hay không?" Dạ Nguyệt hỏi, tất nhiên anh là chồng cô nên dù anh có làm gì thì cũng không bị xem là phạm pháp đi, hơn nữa cô không có cảm giác bất thường nào khác trên cơ thể ngoại trừ hai bắp đùi vẫn còn bị sỏ do leo núi mà ra.

"Chứ em nghĩ chúng ta sẽ làm gì khi em đã ngủ say không biết trời trăng như vậy hử?" Lăng Chi Hiên áp mặt lại gần mặt cô, mờ ám hỏi.

Dạ Nguyệt bắt gặp tròng mắt tối lại của người nào đó, liền che mắt anh lại, hiện tại cô không mặc quần áo, anh cũng chỉ mặc mỗi quần đùi, nếu như anh muốn làm chuyện gì đó ngay lúc này thì cô nhất định không chạy thoát được, sẽ lại bị ăn đến không còn cái xương nào...

"Đùa em chút thôi bảo bối, mau thay đồ để lên đường trở về, Lãnh Thiên đã đặt vé máy bay cho chúng ta rồi" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay cô cười cười, thú vui của anh là mỗi buổi sáng đều chọc ghẹo vợ yêu như thế này, nhưng nếu đang ở nhà thì có lẽ nó không chỉ đơn giản là chọc ghẹo nữa, ai cũng biết sáng sớm là lúc phòng thủ yếu nhất đối với đàn ông rồi.

Dạ Nguyệt nghe vậy nhanh chóng bước xuống giường đi vào phòng tắm, cô có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực của anh đang dõi theo mỗi bước đi của cô a...

Lăng Chi Hiên nhìn theo vợ yêu cho đến khi cửa phòng tắm đóng lại, anh không thể tin vào khả năng kiềm chế của bản thân được nữa, chỉ nhìn vợ yêu khỏa thân đi vào phòng tắm cũng đủ khiến anh nảy sinh phản ứng khác thường dành cho cô...

Anh lắc đầu cười bắt đầu dĩ, hết cách... ai bảo anh luôn muốn vợ yêu... từ trước đến giờ cũng chỉ mỗi vợ yêu làm anh phát sinh phản ứng khác thường như thế này.

... ..

Bên trong phòng tắm, Dạ Nguyệt đứng ngơ ra đó nhìn vào cái gương lớn trên tường, mặc dù cô không có cảm giác gì khác lạ nhưng không phải là không có xảy ra chuyện mờ ám gì, chuyện là trên cổ và hai bên ngực cô còn có ngoài sau bờ lưng đều có dấu đỏ bầm mờ mờ... rõ ràng là bị người nào đó nhân lúc cô ngủ say đã ăn đậu hủ của cô a.

Dạ Nguyệt dúi tầm mắt khỏi mấy cái dấu đỏ đó, cúi đầu vịn vòi nước để đánh răng rửa mặt, thay quần áo mới được treo sẵn trên giá rồi lại nhìn

vào gương lần nữa, cổ áo sơ mi nếu cài lại nút trên cùng thì cũng khá cao, có thể che được mấy dấu đỏ bầm kia...

Dạ Nguyệt: "... người này cũng biết chọn đồ để che giấu dấu vết "phạm tội" của mình quá đó chứ.

Dạ Nguyệt chẳng còn biết nói gì hơn là lắc đầu đi ra ngoài. Bên ngoài Lăng Chi Hiên cũng đã ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi trên ghế salon chờ cô, anh vẫn một bộ áo sơ mi không gài ba cúc trên cùng, xoắn tay áo đến gần khuỷu tay cùng quần âu phẳng phiu bên dưới.

Nhiều khi Dạ Nguyệt vẫn không thể tin được người trước mặt này lại là chồng cô, người đàn ông cực phẩm của cực phẩm như thế này... thật là khó nói...

"Chúng ta sẽ ăn sáng trên máy bay" Lăng Chi Hiên thấy vợ yêu đi ra liền đứng dậy, một tay xách vali hộp kim, một tay vươn về phía cô chờ đợi.

Dạ Nguyệt nắm lấy tay anh... quãng cái suy nghĩ đó ra sau đầu... ở nơi đó cô cũng đã quyết định... nếu đây là hạnh phúc mà ông trời ban cho cô... thì cô nhất định trân trọng nó cũng như những thứ tình cảm quan trọng khác của mình.

0w0

Về đến sân bay ở thành phố F, Dương Lãnh Thiên đã chờ ở trước cửa ra, vừa nhìn thấy ba người lành lặn khỏe mạnh trở về, thì khuôn mặt lo lắng không yên của anh được giãn ra rất nhiều cũng không che giấu được nụ cười vui mừng thật sự.

Phải nói trong hai tháng qua, anh và chín lãnh đạo cấp cao của Trung Tâm đã dùng đủ mọi cách để điều tra tung tích của ba người, thậm chí còn không ngại đề ý đến sự nhòm ngó của bọn tổ chức bí mật mà cho người vào lục tung cái hang động trong núi đó...

Nhưng tất cả đều vô vọng, ngoại trừ nhìn thấy ký hiệu dẫn đến hồ nước của Chủ Tịch, thì còn lại vẫn là không có một chút tin tức nào khác.

Cho đến ngày hôm qua, khi anh nhận được một cuộc gọi lạ đường dài từ quốc tế, thì người đó lại chính là vị Chủ Tịch mà cả Trung Tâm đã nháo nhào tìm kiếm bao lâu nay, Chủ Tịch của bọn anh thật sự đã trở về rồi.

"Vất vả cho anh rồi, Lãnh Thiên" Dạ Nguyệt nhìn thấy biểu hiện đó của Dương Lãnh Thiên thì không nhịn được liền cảm thấy xúc động, dù hiện tại cô có là Phu Nhân đi chăng nữa thì với cô, người đang đứng trước mặt này như là một người anh lớn trong nhà vậy.

Hơn nữa cô biết rất rõ, mấy vị ở Trung Tâm luôn luôn hết lòng vì người đó.

Dương Lãnh Thiên nghe xong không khỏi cảm thấy cảm động trong lòng, cuối cùng cũng có người nhìn ra sự vất vả của anh, nhiều khi anh muốn đình công nhưng lại chẳng dám hó hé gì trước mặt của vị mặt lạnh này a.

Nói thì nói cho vui vậy thôi, chứ trong Trung Tâm mọi người vẫn có những ngày nghỉ phép như những người bình thường, mặc dù bọn họ phải bí mật hoạt động nhưng bọn họ vẫn có thân thể bình thường bên ngoài xã hội như bao người khác.

"Cảm ơn Phu Nhân" Dương Lãnh Thiên mỉm cười đáp, sờ đi anh không hỏi vì sao bọn họ biến mất hai tháng rồi lại xuất hiện ở đảo Lombok Indo, vì anh biết sau khi về đến Trung Tâm, Chủ Tịch sẽ nói đại khái lý do với mọi người.

Uông Tuấn Kiệt lúc này cũng vỗ vỗ vai Dương Lãnh Thiên về cảm thông sâu sắc, rồi anh nói với Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt: "Thiếu gia đây cũng phải về nhà rồi"

Anh có nghe Lăng Chi Hiên nói, mọi người được xem như đã mất tích hai tháng ở đây, hiện tại bên phía ba mẹ của anh cũng đang rất lo lắng cho anh nên anh phải về nhà trình diện trước đã.

Lăng Chi Hiên gật đầu, Dạ Nguyệt vẫy tay tạm biệt.

"Bên ngoài cũng đã chuẩn bị xe cho cậu rồi, là chiếc màu đen đó" Dương Lãnh Thiên nói với theo.

Uông Tuấn Kiệt đã đi ra đến cửa, nghe vậy liền đưa tay lên cao, vẫy vẫy tay xem như đã biết vừa như một lời chào tạm biệt.

"Chúng ta cũng về nhà trước" Lăng Chi Hiên cúi đầu vừa nói với Dạ Nguyệt, nắm lấy tay nhỏ của cô dẫn cô đi.

Dạ Nguyệt gật đầu đi theo anh và Dương Lãnh Thiên.

Cô cũng có nghe anh nói, Lãnh Thiên nói với ba mẹ cô là cô theo anh đi công tác xa ở nước ngoài, nên ba mẹ cô không hề hay biết gì về vụ mất tích của hai người.

Mặc dù vậy Lăng Chi Hiên vẫn chọn về nhà trước để có thể cùng ăn bữa cơm đoàn viên với gia đình vợ yêu.

... ..

Hạ Dạ Lan mở cửa nhà, nhìn thấy Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên ở bên ngoài, không che giấu được vẻ mặt vui mừng: “Hai đứa về khi nào vậy? Sao không nói trước để ba mẹ ra sân bay đón?”

Dạ Nguyệt lập tức ôm chầm lấy bà, dù trong lòng cô hiện tại đang rất xúc động nhưng cũng kịp kìm lại nước mắt, nhìn thấy mẹ... cô lại cảm thấy thật an lòng... cô thật sự trở về nhà rồi.

Hạ Dạ Lan vỗ vỗ lưng cô rồi bà kéo cô ra để có thể nhìn rõ cô từ trên xuống dưới, bà biết đây là lần đầu tiên Nguyệt Nguyệt đi xa nhà đến vậy, trước đây dù có ở trọ để học nhưng nếu muốn qua thăm thì bà chỉ cần bắt chuyến xe chưa tới một tiếng đồng hồ là có thể qua được, còn đường này dù có muốn gặp nhưng cũng thật khó.

Hôm nay thật may lại là sáng thứ bảy nên cả ba lần mẹ của Dạ Nguyệt đều có ở nhà, ba của Dạ Nguyệt lúc này cũng đã nghe thấy tiếng của cô với Hạ Dạ Lan nên cũng nhanh chóng đi ra cửa chào đón.

Cả nhà ăn bữa cơm trưa đoàn viên thật ấm áp vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Ăn xong bữa cơm đoàn viên với ba mẹ, Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên trở về nhà ở phía đối diện. Vừa mở cửa nhà đã trông thấy ông quản gia và Tuyết Lang đứng sẵn bên trong chờ đợi.

"Mừng Chủ Tịch và Phu Nhân trở về" ông quản gia cúi người, cung kính nói.

"Rất vui được gặp lại chú a" Dạ Nguyệt cũng vui vẻ cười toét miệng, cô biết dù không có cô và anh ở đây thì chú quản gia vẫn sẽ chăm sóc ngôi nhà thật tốt.

Mà Tuyết Lang vừa nhìn thấy cô thì đã nhanh như chớp phóng về phía cô, đi vòng vòng xung quanh cô, liên tục vẫy đuôi mừng rỡ, còn gấp rút cọ cọ vào người cô vui mừng.

Cũng đã mấy tháng rồi Dạ Nguyệt không có gặp Tuyết Lang, giờ nó đã rất cao to lại còn vừa oai phong lực lưỡng, có thể nói là "điển trai" trong thế giới loài sói và chó nhà.

"Tuyệt nhi, chị nhớ em lắm a" Dạ Nguyệt ôm lấy Tuyết Lang, ôm ấp cầu véo vuốt ve đùa giỡn một phen, Tuyết Lang cũng mừng rỡ vừa cọ cọ đầu vừa liếm liếm vào hai bên má cô vui vẻ.

Cả hai đang đùa giỡn vui vẻ thì lúc này Lăng Chi Hiên đột nhiên cúi người vươn tay xoa xoa đầu Tuyết Lang vài cái, sau đó anh không nói không rằng xách cô gái nhỏ nhấc bổng lên rồi ôm vào lòng, thân nhiên quay qua ông quản gia: "Đến giờ cho Tuyết Lang ăn trưa rồi"

"Dạ, Chủ Tịch" ông quản gia cúi đầu, cười cười đáp.

Lăng Chi Hiên gạt đầu rồi bế Dạ Nguyệt như đang bế động vật nhỏ cũng sẵn tiện vừa vuốt ve đầu cô vừa đi lên phòng, Dạ Nguyệt vì quá mắc cỡ cũng vì giữ thể diện cho anh trước mặt chú quản gia nên cô không có hành động quá khích, chỉ không dám nhìn chú quản gia mà úp mặt cúi đầu vào vai anh trốn.

Lên đến phòng đóng cửa lại, Dạ Nguyệt mới vùng vẫy đòi anh thả cô xuống, cô có phải là đứa con nít đâu a: "Sao tự nhiên anh bế em trước mặt chú quản gia vậy hả?"

"Em với Tuyết nhi đùa giỡn trông rất vui vẻ nên anh cũng muốn chơi đùa với em" Lăng Chi Hiên không nhanh không chậm nói, anh quỳ một chân xuống đặt cô ngồi trên bàn sưởi kiểu Nhật, rồi để hai tay lên bàn giam giữ cô vào bên trong.

"Đừng có nói anh ghen với Tuyết nhi nha..." Dạ Nguyệt nghi ngờ nhìn nhìn anh.

"Thì ra như thế gọi là ghen à? Anh không biết đó" Lăng Chi Hiên ánh mắt sáng rực nhìn vào mắt cô, giây tiếp theo anh vô cùng thân nhiên áp mặt đến sát mặt cô thì thầm: "Tối hôm qua anh đã rất muốn ăn em rồi"

Dạ Nguyệt nghe anh nhắc lại chuyện này, cô mới nhớ ra, cô cời cúc áo somi trên cùng, chỉ chỉ vào mấy vết đỏ bầm trên cổ, nghiêm túc chất vấn anh: "Cho nên trong lúc em ngủ anh đã lên ăn đậu hũ của em?"

"Là đường đường chính chính ả" Lăng Chi Hiên tốt bụng chỉnh lại, nếu hôm qua không phải vợ yêu ngủ say như chết, chọc thế nào cũng không thức dậy thì anh đâu phải nhịn khổ như vậy.

"Này a... hôm qua anh leo núi cả ngày mà không thấy mệt hả?" giờ thì Dạ Nguyệt không còn xa lạ gì chuyện ai đó có sức chịu đựng rất trâu bò đi, leo núi rồi xuống núi cả ngày mà anh vẫn còn sức để nghĩ đến chuyện bậy bạ.

"Tôi hôm kia anh đã được ngủ thật ngon giấc rồi" Lăng Chi Hiên lại thần nhiên nói, so với huấn luyện địa ngục trước đây thì chuyện này chẳng đáng là gì đối với anh, hơn nữa lúc đối đầu với bọn zombie anh cũng chỉ cần dùng súng chứ không tốn chút sức nào.

Dạ Nguyệt đột nhiên giữ lấy hai bên má anh, cực kỳ nghiêm túc: "Sau này nghĩ cho sức khỏe của mình nhiều hơn có được không anh?"

Nhìn thấy người trước mặt cứ bỏ mặc bản thân mà làm việc liên tục không kể ngày đêm như thế này khiến cô cảm thấy lo lắng, dù thường ngày nhìn anh có vẻ rất rảnh rỗi nhàn hạ, chỉ ra lệnh cho người khác làm việc, nhưng đâu có ai biết chính anh lại là người thức khuya ngủ muộn nhất lại là người thức dậy sớm nhất.

Cái này là chỉ nói đến việc thường ngày trong Trung Tâm, còn khi có chuyện ập đến thì hầu như anh không hề đi ngủ mà liên tục thức mấy ngày liền.

Nếu cứ như vậy thì cô sợ anh sẽ đổ bệnh mất thôi, dù nhìn anh có cường tráng khỏe mạnh như thế nào, thì anh vẫn là con người có máu có thịt như tất cả mọi người thôi a.

"Có vẻ như anh luôn khiến em phải lo lắng nhỉ?" Lăng Chi Hiên cười nói.

"Chứ còn gì nữa, anh cũng biết túm dục quá độ có thể ảnh hưởng đến sức khỏe như thế nào mà" Dạ Nguyệt lập tức đồng ý cả hai tay, cơ mà hình như anh đang hiểu sai ý cô thì phải...

Lúc này Lăng Chi Hiên không khách sáo nữa mà đẩy luôn cô gái nhỏ nằm xuống bàn sưởi, trườn lên phía trên đè cô dưới thân: "Em yên tâm, anh lúc nào cũng có thừa sức lực dành cho em"

"Ý em không phải là vậy" Dạ Nguyệt biết ngay anh đã hiểu lầm ý cô, liền nhanh chóng giải thích. "Anh cứ không ngủ đủ giấc như thế này, bỏ giấc ngủ buổi tối quan trọng thì cho dù có khỏe mạnh thế nào cũng không thể chịu đựng nổi đâu"

Lăng Chi Hiên cong khoe môi cười cười, anh biết vợ yêu đang nói đến chuyện gì, anh rất hưởng thụ nhìn ngắm khuôn mặt lo lắng cho anh của vợ yêu.

Dạ Nguyệt thấy anh cười giống như cười trừ cho qua chuyện, cô thở dài buồn buồn nói: "Hình như em cứ nói đi nói lại vấn đề này mà không biết chán nhỉ?"

"Chỉ cần em ngủ với anh thì tối nào anh cũng sẽ ngoan ngoãn đi ngủ sớm" Lăng Chi Hiên vuốt ve vào tóc cô, mặt dày ra điều kiện.

"Tối nào mà em không ngủ với anh" Dạ Nguyệt hết nói nổi với vị này.

"Không phải ý đó" Lăng Chi Hiên mờ ám nói.

Dạ Nguyệt bị ai đó phả khí nóng vào mặt liền che mặt của anh lại: "Anh có nhiều sức lực đến mức mỗi ngày đều muốn như vậy hả?"

"Bởi vì tình lực của anh chỉ dành cho một mình em" Lăng Chi Hiên không biết ngượng, liếm liếm vào tay nhỏ của cô.

"Anh... túm dục quá độ rồi đó a" Dạ Nguyệt bị nhột, nhanh chóng rút tay về, cơ thể cô vì lời nói mờ ám của anh đều đỏ bừng lên đến tận mang tai.

Giữa thức khuya dậy sớm có khi thức cả mấy ngày liền với túm dục quá độ, cái nào nghiêm trọng hơn? Dạ Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ...

Nhưng cô gái nhỏ đâu biết đạo trước anh còn không màng đến bản thân nhiều hơn như vậy, cho đến khi gặp cô, được ôm cô trong vòng tay mỗi buổi tối thì anh đã có hứng thú đi ngủ nhiều hơn so với trước đây rồi. Hơn nữa, trước đây anh thường hay thấy ác mộng nên anh không muốn ngủ trừ khi cơ thể đã quá kiệt sức.

"Được rồi, giờ chúng ta quay lại vấn đề chính" Lăng Chi Hiên nâng cằm Dạ Nguyệt lên, vuốt ngón tay dọc theo môi cô.

"Anh túm dục quá độ không kể ngày đêm luôn đó nha" Dạ Nguyệt định lách người trượt khỏi anh nhờ chiếc khăn trải bàn dày bên dưới nhưng đáng tiếc người cô đã bị ép chặt xuống bàn cùng chiếc khăn trải bàn rồi.

"Không cách nào khác, anh phải thực hiện chuyện mà đáng lẽ sáng nay anh đã phải làm rồi" Lăng Chi Hiên lắc đầu, nếu không vì chuyến bay sớm thì anh đã ăn cô gái nhỏ ngay khi cô vừa thức giấc kìa.

Vừa nói anh vừa không khách sáo vén váy cô lên, nắm hai chân cô để chân cô quấn lấy hai bên hông anh, anh không thể đợi được nữa vì tối qua

anh đã làm đủ hết màn đạo đầu rồi...

"Chân em vẫn còn bị sổ đùi a" Dạ Nguyệt kéo váy xuống ngăn cản việc anh sắp làm.

Thấy cô gái nhỏ vẫn chưa động tình, Lăng Chi Hiên thay đổi ý định, anh cúi đầu xuống mút lấy môi cô cũng ngăn cho cô không được phép viện lý do từ chối nữa.

Bên dưới, tay anh lần mò tháo cúc áo somi của cô, luồn ra phía sau tháo nút áo ngực... đến khi Dạ Nguyệt được hít thở không khí làn nữa thì cô mới phát hiện thân trên của cô đã bị cởi không còn lại cái gì.

Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve vào hai bên đỉnh đồi mềm mại, cúi đầu gặm cắn để kích thích lửa nóng của cô gái nhỏ, hết cắn rồi lại mút... làm cho Dạ Nguyệt phải run rẩy rên rĩ từ lúc nào không hay...

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa nhà đột ngột vang lên khiến hai người giật mình, nhất thời ngẩn đầu nhìn nhau.

"Có vẻ như ông trời cũng muốn anh không được tưng dục quá độ đây mà" Dạ Nguyệt buồn cười trêu chọc anh.

Lăng Chi Hiên véo gò má đã đỏ bừng của cô: "Em còn nhớ trước đây anh đã nói gì không?"

Dạ Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, anh đã từng nói rất nhiều với cô, cô đều nhớ hết, chỉ là anh đang muốn nói tới điều gì một trong số đó kìa.

Cửa phòng lại bất ngờ có tiếng gõ cửa làm Dạ Nguyệt giật mình.

Lăng Chi Hiên lập tức thì thầm vào tai cô: "Tối nay anh sẽ không để cho em trốn thoát như trước đây đâu" rồi kéo cô ngồi dậy, tự tay mặc quần áo chỉnh tề vào cho cô.

Trong khi đó Dạ Nguyệt vẫn còn ngồi ngơ ngác vì câu nói của anh, chẳng lẽ anh là nói đến chuyện lúc trước, khi anh một tuần ở Trung Tâm giải quyết chuyện Lăng gia, lúc trở về anh có ý định làm chuyện gì đó với cô nhưng cũng bị chuông cửa cắt ngang như thế này...

Cô vẫn còn nhớ ngay tại phòng bếp ngày hôm đó anh đã kiên quyết tuyên bố: "Tối nay anh sẽ ăn em ngay tại đây" như một lời cảnh báo cũng thật hứa hẹn.

Cơ mà chuyện này cũng tính là chuyện trước đây rồi mà, sao giờ anh lại lôi ra tính vào lúc này a...

Lăng Chi Hiên lại véo gò má cô kéo cô trở về thực tại, anh cong khóe môi nháy mắt với cô: "Anh không có quên đâu, bảo bối"

Nói rồi anh đứng dậy mở cửa phòng, ông quản gia đang đứng trước cửa đợi hai người.

"Chủ Tịch, cậu Vĩnh Hàn vừa mới báo lại, có người bên công ty đến giao xe, họ đã chờ ngài và bảo quản xe ở hãng từ hai tháng trước" ông quản gia cung kính nói.

À... là chiếc siêu xe mui trần mà anh đã đặt vào ba tháng trước đây, Dạ Nguyệt giờ mới nhớ ra việc này.

"Đi, chúng ta đi xem thôi" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt, đôi con ngươi đen thẳm của anh ẩn hiện ý cười không che giấu.

"Vâng" Dạ Nguyệt thấy anh vui, cô cũng vui theo, thì ra anh cũng có sở thích đối với xe cộ này nọ nha.

... ..

Cả hai vừa xuống bãi đậu xe, đã thấy người đàn ông marketing ba tháng trước đang ngoác miệng cười chào đón hai người.

"Ngài Stephen, thật mừng vì ngài đã về sau chuyến công tác dài" ông marketing cúi người đưa tay về phía chiếc siêu xe màu đen mạnh mẽ ở phía sau chỗ ông ta đang đứng. "Như đã giao hẹn, công ty chúng tôi bàn giao lại cho ngài chiếc Bugatti Veyron Grand Sport Vitesse WRC"

Dạ Nguyệt nhìn thấy chiếc xe màu đen vừa sáng loáng vừa mạnh mẽ, có cảm giác rất giống với chủ nhân của nó - tức là rất giống người nào đó, cũng không khỏi trầm trồ: "Đẹp quá a!"

Lăng Chi Hiên nhanh chóng kéo tay cô đi đến cạnh xe để cô có thể nhìn ngắm gần hơn, Dạ Nguyệt cũng không từ chối, cô im lặng đi một vòng quanh xe, nhẹ nhàng vươn tay vuốt một đường dài ở bên hông cửa xe, thật mượt mà êm ái...

"Thích không, bảo bối?" Lăng Chi Hiên luôn đi theo sát cô ở phía sau, đôi mắt sâu thẳm của anh chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô, cực kỳ nóng lòng mong chờ biểu tình của vợ yêu.

"Vâng, em rất thích" Dạ Nguyệt quay qua gật đầu mỉm cười với anh, nhưng hơn hết cô còn thích hơn khi nghĩ đến đôi mắt tràn đầy ý cười của anh khi này.

Lăng Chi Hiên nhìn thấy cô gái nhỏ thật sự yêu thích nên anh cũng rất vui, anh đi vòng sang cửa ghế phụ mở cửa chờ cô: "Đến đây, chúng ta đi dạo một vòng"

.....

Chiếc xe êm ái lướt nhẹ trên đường cao tốc, làn gió mát lạnh mạnh mẽ phía trước như bị rẽ làm đôi dạt sang hai bên hông xe, mặc dù vậy cũng không thể làm ảnh hưởng đến Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên đang ngồi trên xe.

Dạ Nguyệt không che giấu phấn khích, đứng dậy thưởng thức cơn gió mát lạnh cùng không khí tự do tự tại khi được lướt đi thật nhanh trên con đường cao tốc yên tĩnh vắng vẻ, đã lâu rồi cô không có đi dạo như thế này a.

Lăng Chi Hiên đánh tay lái một vòng, cũng không gấp rút như lúc chạy thoát bọn tổ chức bí mật, mà anh thành thực ớn trọng lướt xe với tốc độ vừa phải, ấy vậy mà chiếc xe vẫn lướt đi thật nhanh lại vô cùng ổn định làm anh cũng cực kỳ hài lòng... quả là một chiếc xe tuyệt vời.

"Không hiểu sao em cảm tưởng như đã rất lâu rồi chúng ta mới có giây phút bình yên như vậy a" Dạ Nguyệt vươn tay ra hai bên, để cô trực tiếp cảm nhận cơn gió đang thổi vào người, như thế này cô có cảm tưởng như chiếc xe đang xé cơn gió ra làm hai, mạnh mẽ tiến về phía trước.

Anh không ngạc nhiên khi vợ yêu có cảm giác như vậy, từ khi gặp nhau cả hai đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu là chuyện bất ngờ đến ngay cả anh cũng không thể tưởng tượng được, giống như một cuộc phiêu lưu mạo hiểm thật dài vượt qua cả thời gian và không gian, để đi đến những nơi mà không phải ai cũng có thể đến được.

Dù là sóng gió bão tố hay là bình yên êm ả thì anh cũng muốn nắm chặt tay vợ yêu, cùng vợ yêu bước qua những ngày đó...

"Cẩn thận đừng để bị thổi bay đấy, bảo bối" Lăng Chi Hiên nhắc nhở vợ yêu, vợ yêu nhỏ bé thế này bị gió cuốn đi thì nguy.

Lướt xe đi một đoạn đường xa, cuối cùng Lăng Chi Hiên tắt xe vào một bờ biển vắng người bên cạnh đường cao tốc, biển rộng mênh mông trải dài ra trước đầu mũi xe.

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt cùng ngồi trên xe ngắm nhìn nước biển xanh ngắt lấp lánh như có vàng sáng dưới ánh mặt trời dịu nhẹ, làn gió lúc này mang theo hương vị mặn mòi của biển cả, thổi nhẹ vào lòng người.

Lăng Chi Hiên bỗng nhiên nhào người qua phía Dạ Nguyệt, mở dây an toàn của cô rồi bế cô lên ngồi trên đùi anh, vươn tay vuốt nhẹ vào gò má cô, đáy mắt không che giấu cung chiêu dành cho cô: "Từ giờ anh sẽ đưa đón em đi học bằng nó, chịu không?"

Cô nghe anh nói vậy liền khó hiểu nhìn anh, cô đã xin nghỉ học ở trường cũ, cũng không có đi dự thi ở trường mới, nói cách khác giờ cô đáng lẽ phải bắt đầu đi xin việc làm mới đúng nha, cô hỏi lại lần nữa để chắc chắn tai mình không nghe nhầm: "Anh nói là đưa đón em đi học?"

Khỏi cần phải nói, suy nghĩ của cô gái nhỏ đều nằm trong lòng bàn tay anh, Lăng Chi Hiên liền cong khóe môi, lần này nụ cười của anh mang sắc thái vô cùng bí ẩn làm Dạ Nguyệt không khỏi cảm thấy tò mò.

"Nói em nghe đi" Dạ Nguyệt không nhịn được, vừa bật cười vừa nghi ngờ thúc giục anh mau bật mí cho cô nghe.

Lăng Chi Hiên không nói gì chỉ cúi đầu đưa miệng anh lại gần miệng nhỏ của cô: "Hôn anh một cái rồi anh sẽ nói cho em nghe"

Dạ Nguyệt bậm môi làm mặt nghiêm túc, nhưng cuối cùng cô lại vẫn không nhịn được mà bật cười khanh khách, ngấn đầu hôn vào môi anh cái chụt thật phóng khoáng: "Được chưa a?"

Anh lắc đầu: "Chưa được, anh muốn sâu hơn"

"Sao anh không nói ngay từ đầu hở?" Dạ Nguyệt quyết miệng, vừa nói vừa vươn tay giữ lấy phía sau gáy anh kéo mặt anh xuống gần hơn nữa... chạm môi vào môi anh... vươn lưỡi vào trong khoang miệng anh dò xét mọi nơi bên trong.

Lưỡi anh cũng không ngại ngần truy đuổi cuốn lấy lưỡi cô, bàn tay không tự động vuốt ve phía sau lưng cô, dọc theo sóng lưng xuống đến cặp mông tròn đầy của cô, không khách khí mà nắn bóp công khai.

Dạ Nguyệt lập tức đẩy anh ra kéo theo sợi chỉ bạc mờ ám nào đó, mặt đỏ bừng vì thiếu khí: "Chúng ta đang ở ngoài đường đó a"

"Anh biết" Lăng Chi Hiên nhướn mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc trong khi phía dưới tay anh vẫn không dừng lại động tác.

"Vị đại ca này, anh biết sao còn không chịu dừng lại hả?" Dạ Nguyệt nắm hai bên má anh, kéo ra.

"Hay là chúng ta đóng mui lại đi?" Lăng Chi Hiên vẫn làm bộ mặt nghiêm túc.

"Aiyo, anh đừng có trưng bộ mặt nghiêm túc đó ra trong khi hành động với lời nói của anh lại..." Dạ Nguyệt càng kéo mạnh hai bên má anh, bức

xúc nói.

"Anh chỉ nghiêm túc muốn đóng mui lại thôi mà" Lăng Chi Hiên làm như vô tội nói.

"Em không muốn đóng phim cho cả thiên hạ này coi đâu nha" Dạ Nguyệt vỗ mạnh cái tay đang bóp hông cô. "Còn không mau dừng lại, cửa kính xe trong suốt như thế này, đâu có giống như chiếc limouse mà anh muốn làm gì thì làm hử"

Nghe vậy Lăng Chi Hiên cong khóe môi: "Em vẫn còn nhớ lúc đó nhỉ?"

Phải nói là cô chưa bao giờ quên khoảng thời gian ở bên cạnh anh, cô chỉ ước bản thân có trí nhớ tốt hơn nữa, để cho mười năm sau... hai mươi năm sau... hay tới khi già đi... cô vẫn có thể nhớ được từng khoảnh khắc mà cả hai ở bên nhau.

Nhìn mặt cô gái nhỏ đỏ bừng, Lăng Chi Hiên cười cười thì thầm: "Anh cũng còn nhớ rất rõ..." anh chuyển tay vuốt má cô "...cảm xúc được ôm em lúc đó" và bây giờ anh cũng muốn ôm em như vậy nữa.

Đáng tiếc, anh không thể hành sự trên chiếc xe này, chỉ có thể kiềm chế dục vọng muốn âu yếm cô gái nhỏ đang dâng trào mạnh mẽ trong lòng.

Dạ Nguyệt cảm nhận được gì đó khác thường phía dưới, cô nhanh chóng nói: "Anh còn chưa nói em biết sao anh lại nói đưa đón em đi học a"

Lăng Chi Hiên vẫn không tự chủ vuốt ve phía sau lưng cô, dịu giọng giải thích: "Sau khi chúng ta rời trường của em, anh đã bảo Lãnh Thiên đến rút hồ sơ xin nghỉ học của em"

"Vì sao?" Dạ Nguyệt mở to mắt kinh ngạc.

"Anh vốn muốn từ từ thuyết phục em, vì mấy năm đầu đều học kiến thức chung, em vẫn có thể vừa học bên kia vừa học bên đây và tốt nghiệp bên đây trước khi bắt đầu đi sâu vào kiến thức chuyên ngành" Lăng Chi Hiên ôm cô, vùi đầu vào hõm cổ hít ngửi mùi hương dịu dàng của cô, nói tiếp. "Anh biết em thích bên đây, anh không muốn em từ bỏ khi đã đi trên con đường này, anh chỉ lo lắng vì học cả hai bên sẽ rất áp lực cho em, nhưng bây giờ em đã có thể tiếp tục hoàn thành con đường của mình được rồi"

Dạ Nguyệt vịn tay vào lồng ngực anh, ngẩn đầu im lặng nhìn anh.

"Nghe lời anh tiếp tục học được không bảo bối" Lăng Chi Hiên nở nụ cười dịu dàng. "Anh cũng đã đóng hết tất cả chi phí cho em đến khi ra trường rồi, cũng không rút lại được nữa, nếu em không học thì em nợ để ông xã của em hoang phí như vậy hử?"

Như vậy mới thấy, ngay từ đầu anh đã không để cho cô từ bỏ con đường của mình, anh chỉ là dùng cách khác để thu xếp giúp cô mà thôi.

"Em có thể làm gì để đền đáp lại cho anh đây... việc anh làm cho em..." Dạ Nguyệt thật sự rất hạnh phúc khi anh nghĩ cho cô nhiều như vậy, nhưng cô lại cảm thấy buồn vì chưa từng làm gì cho anh. "Em..."

Dạ Nguyệt vùi đầu vào ngực anh: "Em... cảm thấy mình thật vô dụng... vì chưa từng giúp anh được chuyện gì..."

"Em ở bên cạnh anh thì đó đã là món quà lớn nhất đối với anh" Lăng Chi Hiên nhỏ giọng thì thầm vào tai cô, anh nhắm mắt tựa cằm trên tóc cô, vuốt ve ôm cô chặt hơn nữa. "Được ôm em mỗi đêm, mỗi sáng thức dậy được nhìn thấy em đang ngon giấc trong vòng tay... anh đã thấy đủ rồi"

Dạ Nguyệt không kim được, dấy mắt cô dâng lên tầng nước mỏng, trước đây cô tự mình quyết định con đường của mình, nhưng cô nhận ra cô đã quá ích kỷ, giờ cô đã hiểu vì sao lúc đó anh lại giận, vì anh muốn cùng cô đi trên con đường này, cùng chia sẻ với cô hạnh phúc hay là khó khăn.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc, quyết định của cô hay của anh cũng đều ảnh hưởng đến người kia chứ không phải chỉ còn riêng bản thân nữa... dù là chuyện gì của cô, anh cũng đều coi trọng và xem như chuyện của mình mà nghiêm túc suy nghĩ.

"Hiên, em..." Dạ Nguyệt ngập ngừng, giờ phút này cô không biết phải thể hiện cảm xúc mãnh liệt trong lòng mình như thế nào, cuối cùng cô chỉ có thể chân thành nhìn anh. "Em yêu anh"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Chương 102

Buổi chiều, Lăng Chi Hiên lái xe đưa Dạ Nguyệt đến một quán nướng gia đình chuyên về các loại thịt dê theo sự dẫn đường của cô.

"Quán này phải không bảo bối?" Lăng Chi Hiên dừng xe lại trước cửa, lập tức có người chạy ra hướng dẫn anh tập xe vào bãi đỗ xe gần bên cạnh quán.

"Uhm, quán này em với Ánh Nhật hay đi a" Dạ Nguyệt gật đầu, cô với Ánh Nhật rất thích ăn thịt dê nướng ở đây nha, mỗi tháng thường đi ăn một đến hai lần.

"Cơ mà..." Dạ Nguyệt bỗng nhiên chuyển qua ngập ngừng...

Theo hướng dẫn, Lăng Chi Hiên đánh nhẹ tay lái, thành thực đưa xe đậu vào bãi đỗ, dù vậy anh vẫn có thể nhận ra cô gái nhỏ của anh dường như có chuyện muốn nói: "Sao?" anh vươn người tháo đai an toàn cho cô gái nhỏ, hỏi.

"Ở đây thường là tầng lớp bình thường như bọn em đến ăn thôi a, không biết có hợp với anh không nữa" Dạ Nguyệt quyết miệng, nhìn một vòng bãi đỗ xe đa số là các loại xe của những gia đình nhân viên bình thường, đột nhiên lại xuất hiện một chiếc siêu xe mui trần nổi bật thế này, nhất thời cô không biết phải nói gì.

"Như thế nào gọi là hợp với không hợp?" Lăng Chi Hiên cúi đầu nhường mày nhìn vợ yêu rồi xoa xoa mặt cô. "Đây là quán ăn gia đình có phải hay không?"

Dạ Nguyệt gật đầu: "Đúng vậy, ở đây thường sẽ có những suất ăn ưu đãi tiết kiệm dành cho những người đi với gia đình của mình a"

"Vậy thì chẳng phải rất thích hợp với chúng ta không phải sao?" Lăng Chi Hiên không nhịn được thòm vào má cô, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa như bắt đắc dĩ nói thêm. "Bảo bối, em là vợ, là người tình, là người nhà, là gia đình của anh, đừng phân biệt đối xử với anh như vậy chứ"

"Em đâu có a" Dạ Nguyệt lắc đầu, cô đâu có phân biệt đối xử gì đâu à.

"Em không có ý đó nhưng lời nói của em lại vô tình biểu đạt như vậy" Lăng Chi Hiên chuyển qua vẻ ủ rũ thờ dài. "Em nên hiểu dù em ở vị trí nào trong xã hội thì em vẫn luôn là bảo bối của anh, em và anh đều giống nhau, đều ở cùng một thế giới, thế giới của riêng chúng ta hiểu không?"

Dạ Nguyệt vươn tay xoa xoa lại mặt anh, nhìn vẻ ủ rũ của anh thì cô biết bản thân thật sự đã tổn thương anh, mặc dù cô không có ý phân biệt đối xử giàu nghèo ở đây, cô chỉ là cảm thấy anh phù hợp với những nơi như là nhà hàng sang trọng hơn, nhưng có lẽ khi nói ra điều đó thì nó thật sự đã trở thành kiểu phân biệt đối xử thường thấy của mọi người xung quanh.

"Hon nữa, anh cũng đã từng nếm trải qua cuộc sống nghèo khổ ở tận cùng đáy xã hội" Lăng Chi Hiên giữ lấy tay cô gái nhỏ đang vuốt ve trên má anh, tự động cọ cọ vào tay cô âu yếm, chậm rãi bật mí cho cô gái nhỏ nghe thêm một quá khứ khác của anh.

"Hà?" Dạ Nguyệt ngạc nhiên, cô nghe được tin giật gân nha.

Lăng Chi Hiên nhẹ giọng kể: "Anh từ hai bàn tay trắng khởi nghiệp vào năm mười lăm tuổi, cũng chưa từng sử dụng tiền của Lăng gia kể từ ngày đó, nhà và xe là do Lăng Tĩnh đưa cho anh vào năm anh hai mươi tuổi, anh cũng chỉ sử dụng để che mắt ông ta, toàn bộ tài sản anh giao lại cho Lăng gia là tất cả những gì Lăng Tĩnh đưa cho anh từ trước đến giờ"

Để có thể tự mình gây dựng được một tổ chức ngầm như bây giờ, khó khăn bế tắc hay tuyệt vọng như thế nào anh cũng đều đã từng trải qua, thậm chí nhìn đối sống qua ngày hay ngủ lang thang ngoài đường cũng không tính là gì.

Cho đến khi sự nghiệp khởi sắc thì anh bắt đầu không ăn không ngủ mà chỉ tập trung vào làm việc như điên như dại như không có ngày mai, để có thể như hôm nay anh đã phải đánh đổi rất nhiều thứ mà những người đồng trang lứa với anh lúc bấy giờ đều được tận hưởng, đó là quãng thời gian trưởng thành của thời niên thiếu, anh đã trực tiếp bỏ qua tất cả những thứ đó mà lao đầu vào công việc bất kể ngày đêm.

"Ngày đó có phải là ngày..." Dạ Nguyệt vòng tay ôm anh, tay nhỏ nhẹ vuốt ve vào vết sẹo dài của anh cách lớp áo sơ mi.

Lăng Chi Hiên ôm lại vợ yêu, im lặng không trả lời...

"Em hiểu rồi, cho em xin lỗi anh nha" Dạ Nguyệt kéo anh ra, nhìn anh nghiêm túc nhận lỗi, anh thật sự là một người đàn ông tuyệt vời, cô mới là đứa có suy nghĩ hạn hẹp a.

Lăng Chi Hiên nghe cô gái nhỏ thành tâm xin lỗi, anh âm thầm cười nhưng bên ngoài vẫn là vẻ mặt bị tổn thương: "Em định xin lỗi rồi cho qua luôn hử? Anh thật sự rất buồn khi em phân biệt đối xử với anh đó"

"Vậy em phải làm gì bây giờ?" Dạ Nguyệt sụ mặt buồn buồn nói.

"Tối nay sẽ cho em biết, giờ thì đi ăn thôi" Lăng Chi Hiên chỉ đợi vợ yêu nói câu này, anh lập tức chuyển qua vẻ mặt vui vẻ, bước xuống xe mở cửa cho vợ yêu.

Dạ Nguyệt: "... sao cô có cảm giác như mình vừa tự đào hố chôn mình vậy a?"

... ..

Cả hai nắm tay nhau bước vào quán ăn gia đình, quán ăn này mặc dù không phải thuộc loại nhà hàng sang trọng nhưng tính ra cũng là quán nổi tiếng với thức ăn ngon, phục vụ chu đáo và tận tình, không gian quán sạch sẽ thơm mát, có thể nói nó nằm trong top lựa chọn đến vui chơi ăn uống của các gia đình hay những nhóm học sinh sinh viên vào các ngày nghỉ hay lễ tết.

Dạ Nguyệt chọn một bàn trống dành cho hai người ngồi ở trong góc khuất cạnh cửa sổ, giờ này vẫn còn khá sớm nên quán vẫn chưa đông, chỉ mới có một hai gia đình đang ngồi bên kia vui vẻ trò chuyện, nên vì vậy cô vẫn chưa nhìn thấy những ánh mắt nhìn ngó của mấy cô gái trẻ dành cho người đang đi cạnh cô như bình thường a.

Lăng Chi Hiên không quan tâm đến mấy chuyện đó, vừa đến bàn thì anh nhanh chóng kéo hai chiếc ghế đang đặt đối diện nhau qua phía chính giữa đối diện với cửa sổ, để anh với vợ yêu có thể ngồi cạnh nhau.

Khi cả hai ngồi xuống, một cô gái xinh đẹp mặc váy ôm ngắn trên đầu gối đồng thời xuất hiện đưa menu cho hai người, vì cả hai ngồi xoay lưng nhìn ra phía cửa sổ nên người xung quanh không nhìn thấy diện mạo cả hai ngay cả cô gái phục vụ xinh đẹp, cho đến khi cô gái nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Lăng Chi Hiên thì không khỏi mở lớn mắt kinh ngạc, sau đó liền chuyển qua vẻ mặt cùng ánh mắt say mê nhìn anh không che giấu.

Đó thấy chưa, tới rồi đó a, Dạ Nguyệt lắc đầu suy nghĩ trong lòng. Dạ Nguyệt vốn dĩ đã quen với cảnh tượng này khi đi chung với nhóm nam thanh nữ tú bạn bè của cô, đa số cô chơi chung toàn với những người đẹp trai xinh gái, đi đâu cũng thu hút sự chú ý của người khác, nên giờ cô cũng không còn lấy làm lạ gì a.

"Em muốn ăn gì bảo bố?" Lăng Chi Hiên đưa menu cho vợ yêu, hỏi ý kiến cô. "Anh thấy có phần thịt dê nướng dành cho gia đình bốn người này, em nghĩ sao?"

"A, xin lỗi anh, cái này là phần ăn ưu đãi dành cho gia đình, chỉ những gia đình đến đây mới có thể gọi thôi a" cô gái xinh đẹp lập tức mỉm cười nhìn anh nói, giọng nói dịu dàng ngọt ngào đến mức có thể đim chết người.

Không cần phải nói, Lăng Chi Hiên lúc này đã chuyển sang vẻ lạnh lẽo, nhũn nhũn lạnh nhạt nói cũng không ngần đầu lên nhìn nữ phục vụ lần nào: "Cô có cần xem giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi không?"

Cô gái nghe xong không khỏi giật mình, lại liếc nhìn qua Dạ Nguyệt thêm vài lần, rồi lại ra vẻ ngượng ngùng lúng túng trước mặt người nào đó: "Xin lỗi anh, vậy hai vị muốn gọi phần ăn gia đình này a?"

"Đúng vậy, phiền cô lấy phần này cho chúng tôi a" Dạ Nguyệt gật đầu mỉm cười với cô gái xinh đẹp.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của cô gái phục vụ xinh đẹp dành cho cô, cô chỉ có thể dờ khóc dờ cười, cũng biết cô ấy nhìn cô thêm vài lần là có ý gì, nhưng cô cũng bó tay, biết nói gì giờ... ai bảo cô có người chồng thu hút ong bướm vây quanh đến nhường này a.

Đợi cô phục vụ "không muốn đi" rồi đi, Dạ Nguyệt mới nhỏ giọng thắc mắc vào tai anh: "Anh thật sự có đem theo chứng nhận kết hôn hả?"

Lăng Chi Hiên hưởng thụ hơi thở ấm áp của vợ yêu phả vào tai, cong khóe môi: "Anh chưa từng nói dối với ai, bảo bố?"

"Anh mang theo giấy chứng nhận kết hôn làm gì thế?" Dạ Nguyệt kinh ngạc, cơ mà nói mới nhớ, cô chưa từng lấy giấy chứng nhận kết hôn của mình nha, anh đang giữ cả hai bản a.

Lăng Chi Hiên móc bóp ra, bên trong kẹp hai giấy chứng nhận màu đỏ thắm, đưa cho cô gái nhỏ một bản: "Của em đây"

Dạ Nguyệt lần đầu tiên mới nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn, lại còn là của bản thân mình, nhìn tên của cô và tên Chris Stephen của anh trên đó, đáy lòng cô dâng lên cảm xúc quen thuộc lạ thường, cảm xúc quen thuộc dành cho anh, cũng chỉ có anh mới chân chính cho cô cảm giác như vậy... cô yêu thích nhìn không rời mắt.

"Vốn dĩ muốn đưa em từ trước lúc em bị Lạc Huân Triết bắt cóc, nhưng sau đó lại xảy ra rất nhiều chuyện cho nên anh vẫn giữ trong bóp cho đến giờ" Lăng Chi Hiên chậm rãi mỉm cười với cô.

"Đưa bản của anh để em giữ luôn cho, cất trong tủ đồ ở nhà của mình a" Dạ Nguyệt vui vẻ xòe tay ra trước mặt anh.

Bất chợt, anh nắm lấy tay cô, đưa lên môi nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô, nụ hôn có gì đó triền miên có gì đó lưu luyến: "Anh cũng muốn giữ bên mình để có thể lấy ra xem mỗi ngày"

Dạ Nguyệt không tin, lập tức nói: "Em có thấy anh lấy ra xem lần nào đâu a?"

"Mỗi lần nhớ em, không được ở bên cạnh em, anh đều lấy ra xem" Lăng Chi Hiên tiếp tục lật tay cô gái nhỏ lại, âu yếm hôn vào bên trong lòng bàn tay cô, đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại ấm áp của cô gái nhỏ, luôn nắm lấy đôi tay lạnh giá của anh. "Hơn nữa, lúc ở cạnh em, đều bị em thu hút nên không thể nhớ ra việc gì nữa đâu"

Vị đại ca này lại đang chọc ghẹo cô, Dạ Nguyệt lấy tay còn lại véo vào gò má anh: “Em để ý thấy miệng lưỡi của anh dạo này càng lúc càng ngọt càng dẻo nha”

Lăng Chi Hiên nghe xong đột nhiên mờ ám nhìn cô: “Anh nghĩ nó phải ngọt ngay từ đầu rồi mới đúng?”

Dạ Nguyệt: “...”

“Muốn ném thư lần nữa không bảo bối?” Lăng Chi Hiên cúi đầu về phía cô, khúc môi cười càng sâu, mờ ám mỉa hoặc dụ dỗ cô gái nhỏ nào đó phạm tội.

"Em phát hiện anh không chỉ miệng lưỡi ngày càng dẻo mà càng ngày càng giống sói háo sắc rồi á nha" Dạ Nguyệt bậm môi, cô vẫn còn nhớ hai người đang ở chốn đông người a.

"Tôi nay sẽ cho em gặp sói háo sắc" Lăng Chi Hiên nháy mắt với vợ yêu đầy hứa hẹn.

Đúng lúc này có hai ba người nam phục vụ mang thức ăn lên cho hai người, bày biện mọi thứ rồi mới rời đi, cũng thành công chấm dứt không khí ám muội nào đó giữa hai người.

Lăng Chi Hiên mang thịt để lên vỉ nướng, bắt đầu chăm chú nhận lãnh nhiệm vụ nướng thịt cho vợ yêu ăn. Còn Dạ Nguyệt vẫn ngồi ra đó nhìn anh nướng thịt, cô để ý thấy dạo này anh hay phóng điện về phía cô bất cứ lúc nào nha, hay tại trước đây cô không để ý đến chuyện này?

Bên này, Lăng Chi Hiên nướng xong một lượt đầu tiên, liền lấy rau gói miếng thịt bên trong, không quên chấm nước chấm, rồi đưa lên gần khúc miệng cô: “Nói a đi bảo bối”

Vì hai người đang ngồi xoay lưng về phía mọi người trong quán nên Dạ Nguyệt cũng ngoan ngoãn há miệng ra để anh đút, cô đưa ngón cái lên: “Ngon quá a”

Xong, cô lại làm giống anh, lấy rau gói một miếng thịt đã chín, chấm một miếng nước chấm, đưa lên trước miệng anh: “Aaa...”

Lăng Chi Hiên tất nhiên không khách sáo há miệng nuốt vào bụng, anh còn muốn cắn cả tay cô gái nhỏ cơ, đôi mắt anh lấp lánh tia sáng nhìn cô: “Ngon lắm”

Hai người cứ anh một miếng em một miếng... cho đến khi hết đĩa thịt trên bàn, cũng không biết đã khiến cho những người xung quanh phải ganh tỵ hay ngưỡng mộ đến dường nào, đặc biệt là mấy cô gái phục vụ xinh đẹp đang đứng trong quầy nhìn ra.

Có người còn nói với bạn trai đang ngồi bên cạnh: “Anh cũng đút em đi”

Lại có người khác nhìn chồng đang ngồi ăn ở đối diện: “Ông xã, nướng tiếp bà xã với, nãy giờ bà xã chưa ăn miếng nào nữa a”

Nhóm sinh viên thì nhao nhao lên ngưỡng mộ: "Ước gì cũng được người ấy đút ăn như vậy a"

Cũng có cặp vợ chồng mới cưới kia, ông chồng nói với cô vợ: “Cục cưng, anh cũng muốn giống vậy”

Nói tóm lại, một bữa ăn của cả hai đã làm náo loạn cả quán ăn chỉ trong chốc lát.

Đến khi hai người ăn xong nắm chặt tay nhau thanh toán ra về, cũng không thoát khỏi ánh mắt nhìn theo của mọi người... dường như bọn họ chợt nhận ra phải chú ý đến người bên cạnh nhiều hơn nữa, dù chỉ là một bữa ăn bình dị thường ngày cũng có thể khiến người ta cảm thấy hạnh phúc như vậy...

Cảm giác hạnh phúc đã được lây lan vô điều kiện. (Tác giả ngờ)

.....

Đội Dạ Nguyệt ngồi lên xe, Lăng Chi Hiên mới trở về chỗ ngồi bên ghế lái của mình, vừa thắt đai an toàn cho vợ yêu vừa hỏi: “Em muốn đi đâu nữa không?”

Dạ Nguyệt bật cười: “Chúng mình giống như đang hẹn hò nhỉ?”

“Thì đang hẹn hò mà” Lăng Chi Hiên gõ nhẹ trán vợ yêu. “Chứ em nghĩ chúng ta đang làm gì?”

Dạ Nguyệt lại thêm một lần kinh ngạc nữa nhìn anh, hôm nay cô bị bất ngờ hơi bị nhiều á nha, nghĩ lại thì từ trước đến giờ dường như cô và anh chưa từng đi hẹn hò riêng hai người lần nào a...

Đúng vậy thật, nghĩ lại mới thấy đúng là cả hai chưa từng đi hẹn hò riêng như những cặp tình nhân bình thường bao giờ, cho đến khi cô ký vào đơn đăng ký kết hôn, rồi cả hai thành vợ chồng cho đến giờ, dường như chưa từng có khoảng thời gian hẹn hò riêng bình thường như thế này.

“Chúng ta chưa từng hẹn hò như những cặp tình nhân bình thường có phải hay không?” như đọc thấu được suy nghĩ của vợ yêu, Lăng Chi Hiên xoay đầu nhìn cô, ánh mắt tối thăm chăm chú nhìn vào mắt cô, vươn tay vuốt nhẹ gò má cô: “Xin lỗi em bảo bối”

“Sao anh lại xin lỗi?” tim Dạ Nguyệt run lên, cô không hiểu sao anh lại nói xin lỗi với cô.

“Vì anh đã không thể mang lại cuộc sống bình thường cho em” Lăng Chi Hiên dịu dàng nói. “Từ ngày đầu tiên khi anh nhận ra mình không thể buông bỏ em, thì cũng đồng nghĩa với việc sẽ kéo em vào thế giới nguy hiểm của anh.”

Dạ Nguyệt đột nhiên vươn tay che miệng anh, để anh không thể nói tiếp, cô nhỏ giọng thừa nhận: "Em biết"

Lăng Chi Hiên: "... " mặc dù anh muốn nói gì đó nhưng vẫn bị cô gái nhỏ bịt miệng, đáy mắt anh càng lóe lên tia sáng quắc chăm chú nhìn cô.

Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn anh, hai tay chuyển qua ôm lấy mặt anh: “Em cũng muốn ở cạnh anh, dù không thể có cuộc sống như người bình thường cũng chẳng sao”

“Nguyệt...” Lăng Chi Hiên lập tức hôn vào môi cô, gọi tên cô, môi lưỡi quấn quýt dây dưa không rời, lưu luyến trên miền hôn cô.

“Hôm nay em thật sự rất vui, trước đây khi anh trở về Lăng gia, em cũng đã nhận ra, đối với em ở cạnh anh mới chính là cuộc sống bình dị quen thuộc của em, nếu mất đi thì cũng đồng nghĩa em đã mất đi cuộc sống bình dị hằng mong ước của mình” Dạ Nguyệt nắm lấy hai tay anh, chân thành thổ lộ điều mà cô vẫn giữ yên trong đáy lòng từ trước đến giờ...

Lăng Chi Hiên lại không nhịn được hôn vào môi cô, cô gái nhỏ cứ đáng yêu như vậy thì làm sao anh có thể dừng yêu thương được đây, bảo bối quý giá nhất của anh.

“Làm thế nào bây giờ, anh lại muốn em ngay bây giờ” anh thì thầm trên làn môi đã sưng đỏ của cô gái nhỏ.

"Không phải anh nói chúng ta đang đi hẹn hò sao?" Dạ Nguyệt le lưỡi chọc quê anh, nhưng cũng chỉ để che giấu hai gò má của cô đã nóng bừng bừng.

"Em còn muốn đi đâu nữa không?" Lăng Chi Hiên tiếp tục thì thầm trên làn môi cô, tay lại xoa xoa gò má đỏ bừng của cô, yêu thích đến không muốn buông.

Dạ Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ: "Hay là đi xem phim?" cô chợt nhớ lâu rồi chưa có đi đến rạp chiếu phim nha, chẳng phải mọi người hẹn hò đều là đi ăn, đi dạo rồi đi xem phim hay sao a.

"Được" Lăng Chi Hiên gật đầu đồng ý, lập tức trở lại ngồi ngay ngắn bên ghế lái, thất đại an toàn của mình.

"Anh chịu đi thật hả?" Dạ Nguyệt thấy hành động quả quyết của anh, kỳ quái hỏi, với tính cách của anh thì chắc chắn không thích đến những nơi tụ tập đông người.

"Em nói muốn đi mà đúng không?" Lăng Chi Hiên quay sang gõ nhẹ trán vợ yêu.

"Ừm thì nếu anh không thích cũng có thể không đi a" Dạ Nguyệt ôm trán ngay chỗ anh gõ, phụng phịu nói.

"Vậy em muốn đi hay không đi đây, bảo bối?" Lăng Chi Hiên mờ ám nhìn vợ yêu.

Dạ Nguyệt bắt gặp ánh nhìn mờ ám của anh liền la lên: "Anh cố tình a"

"Hử? Anh cố tình chuyện gì? Từ nãy đến giờ anh đều nghe theo ý kiến của em mà" Lăng Chi Hiên làm như vô tội nói.

"Anh muốn nghe em nói muốn về nhà có phải hay không?" Dạ Nguyệt quyết miệng, rõ ràng vì câu nói "Không phải anh nói chúng ta đang đi hẹn hò sao" của cô lúc nãy mà vị này quyết định chọc ghẹo cô đây a.

"Vì như vậy mới chứng tỏ em cũng đang muốn anh không phải sao?" Lăng Chi Hiên phì cười, bị vợ yêu nắm thóp rồi.

"Được rồi" Dạ Nguyệt mở to mắt hăm dọa người nào đó. "Theo ý anh, chúng ta đi xem phim"

Vợ yêu của anh cứ thích cãi lại anh, Lăng Chi Hiên buồn cười nhìn đôi mắt to tròn đang trừng mắt với anh, anh xoay nhẹ tay lái đưa xe rời đi: "Tuân lệnh em, bà xã đại nhân"

... ..

Chiếc siêu xe dừng lại ở bãi đỗ xe của tòa chung cư cao cấp.

"Hờ? Không phải nói đi xem phim sao? Sao lại trở về đây a?" Dạ Nguyệt bước xuống xe khi Lăng Chi Hiên mở cửa cho cô, nhìn quanh hết một lượt, đúng là cô không có nhìn nhầm nha, đây chẳng phải là chung cư nơi cô và anh ở hay sao.

"Em quên ở đây có khu vui chơi hử?" Lăng Chi Hiên xoa xoa đầu cô gái nhỏ.

"À!" Dạ Nguyệt đúng là quên mất, dĩ nhiên chỗ này cũng phải có rạp chiếu phim rồi a.

"Đi thôi" Lăng Chi Hiên cong khoe môi nắm tay cô gái nhỏ dẫn đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 103: Chương 103

Lúc này vẫn còn là thời gian mọi người ra ngoài tản bộ, vui chơi và mua sắm nên từ tầng hai đến tầng năm có rất nhiều người qua lại. Tất nhiên để đảm bảo an ninh, những người ở đây đều là những người đã mua căn hộ chung cư và người nhà của họ, mọi người sẽ được cấp một thẻ thành viên đặc biệt để ra vào và sử dụng các dịch vụ tiện lợi ở nơi này.

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt nhanh chóng đi đến tầng bốn, là khu vui chơi giải trí với đủ mọi trò chơi, bao gồm cả các khu dành cho thể dục thể thao, boi lội và quầy bar, KTV và bar riêng biệt khác, dĩ nhiên cũng không thiếu một rạp chiếu phim lớn hiện đại.

Vì sử dụng thang máy riêng, trước đây Lăng Chi Hiên có ra chỉ thị nếu có anh thì sẽ không để ai khác đi cùng, nên trên đường đi lên không có ai làm phiền cả hai. Cho đến khi ra khỏi thang máy và đi đến mua vé ở rạp chiếu phim, cả hai bất gặp nhóm tiểu thư lần trước đang đứng chuẩn bị vào xem phim.

Vừa thấy Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt đi đến quầy mua vé thì ánh mắt cả bọn đã không thể rời khỏi hai người, Dạ Nguyệt có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực sáng quắc của bọn họ đang tập trung về phía cô và anh, không... nói đúng hơn là tập trung về người đang đi bên cạnh cô.

Dạ Nguyệt dờ khóc dờ cười, lăm bằm trong miệng: "Lần sau mà có đi chơi chắc phải bắt người nào đó mang khẩu trang y tế che mặt lại quá..."

"Sao vậy? Em muốn về nhà rồi hử?" Lăng Chi Hiên đang đưa thẻ đen cho nhân viên trong quầy vé, thỉnh lực của anh rất tốt nên vợ yêu lăm bằm cái gì anh đều nghe thấy.

Mặc dù nơi này là của anh, nhân viên cũng là người của Trung Tâm, nhưng anh vẫn thực hiện theo đúng thủ tục, mua căn hộ hay mua sắm đồ dùng hay vui chơi giải trí, anh cũng đều trả tiền như mọi người, một phần cũng là để che mắt người khác, sống ở thế giới này mà không cẩn trọng đến những thứ nhỏ nhặt nhất thì sẽ dễ dàng bị người ta nắm thóp trong tay.

"Nhưng mà em cũng muốn xem bộ phim hoạt hình này a" Dạ Nguyệt tiếc nuối nói, thật ra cô là muốn cùng anh hẹn hò riêng như thế này, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cả hai hẹn hò như những cặp tình nhân bình thường, cô không muốn nó kết thúc nhanh như vậy.

"Được, vậy anh hỏi em câu khác, muốn xem hai người hay nhiều người?" Lăng Chi Hiên vuốt nhẹ gò má vợ yêu.

"Anh tính bao rạp hả?" Dạ Nguyệt nghe anh hỏi liền biết anh có ý đồ gì, đừng nghĩ chỉ có anh hiểu cô, cô cũng hiểu con người của anh chứ bộ.

Lăng Chi Hiên nhún vai, cho thấy cô gái nhỏ đã đoán đúng. Dạ Nguyệt nhìn về phía một hàng dài những thiếu gia tiểu thư nhỏ tuổi đang đợi xem phim cùng với gia đình thì không nổi, cuối cùng xoay đầu nói với ai đó: "Được rồi, chúng ta đang hẹn hò như những cặp tình nhân bình thường mà, anh nghĩ vùng tiền bao rạp thì có còn bình thường không a?"

Đáy mắt anh đột nhiên lóe sáng, đôi mắt hẹp dài tà mị nhàn nhạt nhu tình nhìn cô không rời mắt.

"Em nói sai cái gì sao?" Dạ Nguyệt đột nhiên bị anh chiếu tướng, không khỏi nóng bừng mặt gãi đầu gãi tai, bị anh nhìn bằng ánh mắt đó thì làm sao cô có thể giữ được bình tĩnh nữa đây.

"Không, em hoàn toàn đúng" Lăng Chi Hiên nháy mắt mỉm cười với cô gái nhỏ.

Lần này thì cô không thể nhìn thấu anh đang nghĩ cái gì a, Dạ Nguyệt lắc đầu bó tay.

Sau khi lấy một phần bắp ngọt và cola, cả hai theo đoàn người đi vào trong rạp, dù Dạ Nguyệt vẫn cảm nhận được ánh mắt của mấy bạn tiểu thư

kia nhưng hình như bọn họ không làm điều gì mạnh động khác, sở dĩ như vậy cũng là do mấy bạn tiểu thư này đã từng lãnh giáo qua khí lạnh bắc cực của ai đó nên mới không dám làm gì, cơ mà chuyện này thì Dạ Nguyệt không biết.

Vào bên trong phòng chiếu phim, mọi người nhanh chóng được hướng dẫn đến hàng ghế của mình, Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên ngồi ở hàng ghế tình nhân ở trên cùng, quanh hai người không có ai ngồi, đa số hôm nay đi xem đều là mấy bé nhỏ tuổi đi cùng gia đình hay nhóm bạn đi chung với nhau, các cặp tình nhân rất ít. Đến đúng giờ, phim cũng bắt đầu được chiếu.

Lăng Chi Hiên nắm lấy một tay của Dạ Nguyệt, mười ngón tay hai người đan chặt vào nhau. Dạ Nguyệt thì vừa ăn bắp vừa đút cho anh ăn, cũng vì anh yêu cầu cô làm vậy, còn cola thì chỉ mua mỗi một ly một ông hút, anh bảo anh không thích uống nước ngọt nên uống chung với cô là được.

"Em đợi phim này ra lâu rồi a" Dạ Nguyệt hào hứng nói.

Cô tập trung vào màn hình lớn phía trước, chăm chú theo dõi tình tiết diễn biến hài hước của bộ phim, cười ngất lên ngất xuống cùng mấy bạn nhỏ trong rạp, lâu lâu lại không để ý lấy bắp đưa lên miệng anh để đút cho anh, đến lần thứ tư cô đột nhiên bị anh cắn ngón tay phải rút tay về.

"Sao anh cắn em?" Dạ Nguyệt quay qua nước mắt lưng tròng nhìn anh lên án.

"Lúc nào?" Lăng Chi Hiên ngạc nhiên nhìn cô, miệng vẫn đang nhai bắp cô vừa mới đút.

Dạ Nguyệt nghi hoặc nhìn nhìn ngón tay, rõ ràng cô có cảm giác đau như bị ai cắn mà ta.

"Được rồi, phim đang đến lúc hấp dẫn kìa" Lăng Chi Hiên tốt bụng nhắc nhở vợ yêu.

Dạ Nguyệt nhanh chóng lại tập trung vào bộ phim, cô vẫn tiếp tục lơ đãng vừa xem vừa cười vừa ăn bắp, rồi đút cho anh.

Lần này, cảm giác bị cắn còn kèm theo ngứa ngứa nhột nhột khiến Dạ Nguyệt muốn rút tay về, nhưng tay đã bị ai đó nắm lấy từ lúc nào. Anh đang ngậm lấy ngón trỏ của cô, cắn cắn mút mút nhai nhai cùng với bắp gang cô vừa đút.

"Anh ăn nhầm tay em a" Dạ Nguyệt nhướn mày, lần này thì cô bắt quả tang anh hết chối nha.

Lăng Chi Hiên liền kéo cô gái nhỏ ôm vào lòng, ngồi ở ghế tình nhân cũng thật tiện lợi, không có khoảng cách ngăn cách anh và cô gái nhỏ, có thể muốn làm gì thì làm.

"Ai nói anh muốn làm gì thì làm hả?" Dạ Nguyệt đen mặt, cô nhìn xuống hàng ghế phía trước để xem có làm kinh động đến người khác không, nhưng cô lo lắng vô ích, mọi người đều đang tập trung vào bộ phim và cười rần rần vui vẻ ở bên dưới.

"Thấy chưa bảo bối, đâu có ai chú ý đến chúng ta" Lăng Chi Hiên nhỏ giọng thì thầm, anh bế Dạ Nguyệt để cho cô ngồi trong lòng mình, từ phía sau vòng tay ôm cô vào lòng âu yếm.

Dạ Nguyệt thấy không ai để ý nên cô không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh coi phim: "Anh đừng cắn tay em nữa nha, để em xem hết bộ phim này đó"

"Anh biết rồi" giọng nói trầm thấp từ tính của anh vờn quanh tai cô, làn môi như có như không lướt nhẹ trên vành tai nhỏ của cô.

Dạ Nguyệt rùng mình nhưng cô vẫn tập trung vào bộ phim, cô biết anh chỉ đang ghẹo cô thôi nên cô không thêm để ý nữa a. Anh cũng không chọc phá cô nữa, chỉ yên lặng ôm cô trong lòng, chăm chú quan sát vẻ mặt của cô khi cô cười vui vẻ sảng khoái cùng với mấy bạn nhỏ trong rạp, chốc chốc đút cho cô ăn bắp hoặc là uống cola. So với bộ phim đang chiếu, thì anh thích được nhìn ngắm vẻ mặt đa dạng của vợ yêu hơn.

Xem tới khúc cảm động, Dạ Nguyệt không nhịn được mà im lặng rơi nước mắt, anh thấy được liền dùng ngón tay cái xoa xoa nước mắt cho cô, cười cười véo má cô: "Bảo bối mịt ướt"

... ..

Bộ phim kết thúc cũng đã gần chín giờ tối, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt nắm tay nhau đi dạo dưới công viên của khu chung cư.

Vào giờ này mọi người đa số đi bar hoặc đi KTV để vui chơi giải trí nên dưới công viên rất vắng lặng và yên tĩnh, cơn gió đêm lạnh lẽo xuyên qua những cành cây kẽ lá làm chúng đung đưa tạo nên một loại giai điệu nhẹ nhàng dễ nghe, ngọn đèn đường mờ mờ ảo ảo soi xuống mặt đường, in những vật xung quanh nó thành những vệt bóng đen dài chổng chéo lên nhau.

"Vốn dĩ chúng ta chỉ muốn đi dạo một vòng thôi a" Dạ Nguyệt buồn cười nói, không ngờ lại trở thành buổi hẹn hò đầu tiên của cô và anh nha.

"Nếu em thích thì sau này chúng ta sẽ đi nhiều hơn nữa" Lăng Chi Hiên dừng lại nhìn vợ yêu, áp mặt gần sát xuống mặt cô.

Cô có thể nhìn thấy khuôn mặt ngó tàu của cô in trong đôi con ngươi đen kịt tối thẳm của anh, hơi thở nóng rực nam tính của anh vây xung quanh cô, nhất thời Dạ Nguyệt như bị anh thôi miên, đứng im bất động không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể mấp máy miệng nhỏ: "Công việc của anh thì

sao? Bình thường anh đều phải giải quyết công việc đến tận khuya a"

"Anh có thể sắp xếp được" Lăng Chi Hiên chú ý đến miệng nhỏ của vợ yêu, đáy mắt càng tối thăm lại chăm chú nhìn không rời mắt. "Chúng ta về nhà được không?"

Dạ Nguyệt nghe anh hỏi, mặt càng nóng ran như lửa đốt, điều này có nghĩa là sao? Tất nhiên ý của anh là đến giờ cô phải lần lần giường với anh rồi a.

"Nhưng chúng ta đi dạo còn chưa đến năm phút" Dạ Nguyệt quay mặt sang hướng khác, né tránh ánh mắt cùng hơi thở nóng rực của anh, tim cô đập càng lúc càng nhanh... nghĩ đến chuyện đó... Dạ Nguyệt dù là mười năm hay hai mươi năm hay là mãi về sau này... tim cô vẫn không thể yên ổn được...

Lăng Chi Hiên đột nhiên nhắc bông bẻ cô trên tay, hướng phía cửa mà đi vào, quyết định bắt cóc vợ yêu, còn không quên nói: "Giờ đi dạo hẹn hò đã hết, đến giờ dành cho vợ chồng mới cưới làm việc"

Làm việc gì chứ? Làm việc trong ngoặc kép thì có, Dạ Nguyệt vùng vẫy đòi anh thả xuống: "Được rồi, anh thả em xuống đi, em tự đi được mà, vào bên trong mọi người trong Trung Tâm thấy được sẽ cười em a"

"Bảo bối, em cũng bị cười nhiều rồi, còn sợ gì nữa?" Lăng Chi Hiên cười cười chọc ghẹo cô.

"Bảo gì?" Dạ Nguyệt trợn mắt nhìn anh, cô đã làm cái gì mà để mọi người cười a?

"Không nói cho em biết" Lăng Chi Hiên cong khóe môi, bẻ cô đi thẳng vào bên trong chung cư.

... ..

Dạ Nguyệt mở cửa nhà lần nữa thì thấy bên trong tối om không một bóng người, ngoại trừ ánh sáng mờ tối từ bên dưới thành phố đang hắt vào qua lớp tường kính cùng ánh trắng mờ mờ trên cao thì không còn ánh sáng nào khác.

"Chú quản gia với Tuyết Lang đâu rồi a?" Dạ Nguyệt thắc mắc hỏi, thật ra cô cũng đã thắc mắc lâu rồi. Bình thường vào bữa ăn sáng chú quản gia sẽ có mặt, dọn dẹp nhà cửa xong thì chú lại biến đâu mất, đến buổi trưa và buổi chiều tà sẽ xuất hiện một lần để nấu bữa trưa và tối. Tính chung lại thì chú sẽ xuất hiện ở đây bốn tiếng trong một ngày, sáng hai tiếng, trưa một tiếng, chiều một tiếng, còn lại cô cũng không biết chú ở đâu.

"Chú Trịnh có căn hộ ở tầng dưới chúng ta" Lăng Chi Hiên bước vào nhà sau vợ yêu, anh cẩn thận khóa cửa nhà lại chắc chắn.

"Thật hả?" Dạ Nguyệt ngạc nhiên. "Chú ở một mình hay là...?"

"Chú có một đứa con trai, vợ đã mất từ sớm và không có đi thêm bước nữa" Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt từ phía sau, bao bọc lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô trong vòng tay, thì thầm. "Bảo bối, em còn thắc mắc gì nữa không?"

"Tuyết Lang đâu rồi?" Dạ Nguyệt nắm lấy hai tay anh đang vòng qua ôm cô, đỏ mặt hỏi.

"Ở tầng dưới" Lăng Chi Hiên cẩn thận vào vành tai Dạ Nguyệt, chuyển qua hôn sâu day dứt, từ từ dọc xuống bên cổ cô, phía trước tay lần mò tháo những chiếc cúc áo sơ mi của cô ra, không khách sáo nắm lấy nắn bóp hai gò bồng đảo mềm mại đang vênh lên của cô.

"Dưới tầng dưới?" Dạ Nguyệt mơ hồ hỏi, tay vẫn đang đặt trên tay anh, chìm trong những nụ hôn sâu của anh... những đụng chạm nóng bỏng của anh... làm cô như bị cuốn vào vòng xoáy rực lửa... giờ phút này đầu óc cô trống rỗng, bên tai chỉ nghe tiếng thở hổ hơ của anh.

Trong bóng tối sâu thẳm, hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang dán chặt vào nhau không khoảng cách, không khí xung quanh cũng trở nên nồng đậm dư vị ái dục, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ phát ra như không cách nào kìm nén được.

Anh vẫn ôm lấy cô từ phía sau, vuốt ve vào từng tất da thịt mềm mại mát rượi của cô, mỗi lần tay anh di chuyển đến đâu, cơ thể của cô đều run lên đến đó, chân cô ngày càng đứng không vững chỉ có thể tựa vào anh để không bị ngã xuống đất.

"Hiên, chúng ta lên phòng đi, em sắp đứng không được nữa rồi" Dạ Nguyệt yếu ớt thì thầm, bàn tay to lớn nóng bỏng của anh như thiêu đốt từng tất da thịt của cô, làm cô không chịu được nữa.

Lăng Chi Hiên bế cô lên, cúi đầu hôn vào môi cô, day đưa triền miên mát lạnh môi lưỡi của cô, chậm chậm đi vào phía trong gian bếp, đặt cô ngồi trên thành bếp, tay chuyển qua giữ lấy đầu nhỏ của cô, môi lưỡi vẫn quấn chặt lấy nhau không rời.

Cô cũng đáp lại nụ hôn của anh, luồn tay nhỏ vào mái tóc mềm mại của anh, chìm đắm vào nụ hôn cuồng dại ướt át, cũng chẳng biết bản thân đang ở đâu, cảm giác lâng lâng bay bổng thoải mái đã xâm chiếm hết mọi giác quan của cô.

Cho đến khi anh rời môi cô, chống hai tay xuống hai bên thành bếp, hơi thở nóng rực đứt quãng, hai gò má của anh cũng khó tránh khỏi hơi ửng hồng vì động tình.

"Chúng... ta... đang ở... trong bếp?" Dạ Nguyệt muốn hết hơi nói đứt quãng.

Lăng Chi Hiên vươn tay ôm eo cô, kéo cơ thể cô ép sát vào cơ thể anh, làn môi tiếp tục phủ xuống cằm nhỏ của cô, say mê cắn mút dọc xuống cổ, bên dưới không tự chủ cọ cọ vào cơ thể mềm mại của cô.

Giờ phút này Dạ Nguyệt đã có thể cảm nhận được vật nào đó đã động tình vươn lên đứng thẳng, cách lớp quần áo mà không khách sáo cọ cọ vào nơi nào đó của cô. Lần này Dạ Nguyệt tò mò mở mắt ra nhìn xuống phía dưới, cô có thể thấy rõ chỗ nào đó đang gồ lên cách lớp vải quần, mặt không khỏi như muốn bốc khói.

"Bảo bối, em đang mất tập trung" Lăng Chi Hiên ngán đầu từ giữa ngực cô, chăm chú nhìn vào mặt cô như đang tìm kiếm gì đó, hai tay vẫn đang xoa nắn vào hai ngọn đồi tròn đầy của cô.

Dạ Nguyệt đỏ mặt khi thấy cảnh tượng này, che mặt: "Em xin lỗi"

"Bảo bối, chúng ta đã cùng nhau rất nhiều lần rồi, em còn ngại ngần nữa sao?" Lăng Chi Hiên cong khóe môi trêu chọc vợ yêu da mặt mỏng.

Nhưng đa số cô là nhắm mắt chứ có nhìn như bây giờ đâu a... kể cả trước đây có dùng tay giúp anh, nhưng cô rất ít nhìn thẳng trực tiếp vào những chuyện này, Dạ Nguyệt véo má anh: "Anh trêu em"

"Được rồi, là anh trêu em" Lăng Chi Hiên thành thật nhận lỗi, rồi dịu giọng dụ dỗ vợ yêu. "Không sao, anh sẽ giúp em quen dần, chúng ta còn ở cạnh nhau cả đời mà"

Dạ Nguyệt nhìn hai bàn tay lớn đang ôm trọn lấy hai bầu ngực của cô bên dưới, cô ngáp ngừng để tay lên tay anh, thì thầm: "Dù là sau này... em vẫn không thể quen được... đối với em dù đã cùng nhau bao nhiêu lần... thì cảm xúc của em vẫn giống như lần đầu tiên được bên anh"

Lăng Chi Hiên nghe xong không khỏi hít một hơi thật sâu, mắt anh càng tối thắm lại, ngay bây giờ... ngay lúc này... anh thật sự muốn cô gái nhỏ ngay lập tức, mặc dù một phút trước anh vẫn còn đang muốn từ từ đánh thức dục vọng sâu thẳm của cô gái nhỏ.

"Bảo bối, em không biết lời nói của em có lực sát thương rất mạnh hay sao?" Lăng Chi Hiên thở dài, anh quên mất trong lúc nước sôi lửa bỏng như này thì không được để cô gái nhỏ nói chuyện.

Dạ Nguyệt: "...?" ngơ ngác nhìn người nào đó.

Lăng Chi Hiên rời tay khỏi hai ngọn đồi tròn đầy của cô, lướt dọc xuống eo cô rồi chuyển qua ôm hai bên hông của cô kéo cô ép sát vào người, đôi mắt sáng quắc không che giấu lửa tình đang cuộn cuộn nhìn cô: "Bảo bối, vòng chân quanh eo anh"

Nhìn thấy đôi mắt tối đen nóng rực, Dạ Nguyệt liền biết tiếp theo đây anh sẽ làm gì, chỉ có thể nghe anh vòng chân sang hai bên ôm lấy hông anh.

Tiếng kéo khóa quần và hơi thở nóng bỏng nam tính của anh, Dạ Nguyệt đang nhắm chặt mắt lắng nghe động tĩnh tiếp theo của anh, nhưng lúc này cô lại nghe anh nói: "Đừng nhắm mắt"

Dạ Nguyệt hí một mắt ra nhìn, anh buồn cười cúi đầu hôn vào mắt đang nhắm của cô: "Ngoan, mở mắt ra đi bảo bối"

Cô mở luôn mắt còn lại, hai người chăm chú nhìn nhau, lúc này ở phía dưới, anh vén váy cô lên... tay giữ lấy đầu nhỏ của cô để cô nhìn xuống dưới...

Một bên anh thì thầm dụ dỗ vào tai cô: "Đừng nhắm mắt", một bên anh từ từ để vật đang cương cứng nóng bỏng dần dần đâm sâu vào trong cơ thể của cô...

Hai tay cô đang nắm chặt vai anh, lần này cô không chỉ cảm nhận cảm giác cơ thể căng lên vì bị xô xiên mà cô còn tận mắt chứng kiến anh đi sâu vào trong cơ thể mình... Dạ Nguyệt không nhịn được hét lên, nhém chút ngất xỉu ngay tại chỗ.

Các bạn đừng hiểu nhầm, trước khi quen anh, không phải cô chưa từng xem phim gì đó đó, nhưng tận mắt nhìn thấy bản thân mình làm chuyện đó thì... không biết phải diễn tả thế nào... dù sao cũng là lần đầu nhìn thấy a.

"Như thế nào bảo bối?" Lăng Chi Hiên cũng không khỏi thở hắt ra vì thoải mái, anh yêu cảm giác bản thân ở bên trong vợ yêu như thế này, nhìn cơ thể cô ngày càng đỏ bừng dưới thân, anh càng không thể khống chế được hành động của mình, cho nên có lúc sẽ quên mất mà khó tránh khỏi làm cô đau và khóc nức lên.

Cô lắc lắc đầu từ chối nói chuyện, hiện tại cô chỉ có thể cắn chặt răng để kìm nén lại cảm giác căng cứng ở phía dưới, vật to lớn cứng rắn đó dù chỉ đang nằm im nhưng vẫn làm đầu óc cô trống rỗng, ngay chỗ đó như có tiếng tim đập thật mạnh như tiếng trống...

"Cởi áo cho anh" Lăng Chi Hiên nhỏ giọng thì thầm, anh kéo áo sơ mi của cô gái nhỏ xuống ngang vai, nhìn cảnh xuân trắng hồng mềm mại lấp ló trước mắt, càng kích thích ham muốn của anh.

Dạ Nguyệt chuyển tay xuống trước ngực anh, tháo từng cúc áo còn lại của anh, để lộ ra lồng ngực rắn chắc mê người của anh... Dạ Nguyệt không tự chủ vuốt ve vào đó, vuốt ngược từ dưới lên trên, vòng tay quanh cổ luồn lên mái tóc mềm mại để ôm lấy anh...

Lúc này anh nghiêng người về phía cô, tay giữ lấy hông cô... lùi ra rồi nhấn hông xuống thật dứt khoát làm cô chói với ôm chặt lấy anh...

Tiếp theo đó anh dừng lại một chút mới chậm rãi rút ra rồi lại đẩy mạnh vào lần nữa làm cô không chịu được hét lên... Dạ Nguyệt không thể nào quên được trước đây anh đã từng làm như thế này rồi...

Quả nhiên Lăng Chi Hiên dừng lại chốc lát, rồi lại tiếp tục động tác mới vừa rồi... rút ra rồi lại đâm mạnh vào... cứ như vậy lặp đi lặp lại như vậy không biết bao nhiêu lần... tiếng động va chạm cũng dứt quãng vang vọng vào trong bóng đêm tịch mịch bao quanh hai người.

"Không... dừng mà..." Dạ Nguyệt siết chặt lấy tóc anh, cảm giác bức bối muốn bùng nổ này, cô sắp chịu không được nữa rồi, miệng càng rên rỉ lớn hơn. "Hiên, xin anh..."

"Đến với anh bảo bối" Lăng Chi Hiên đang ngậm lấy đỉnh đầu của cô, nhủ mấy đón nhận nơi nào đó đang bị cô bóp chặt hơn nữa, nhưng anh vẫn rút ra rồi lại đẩy mạnh vào... đến lần cuối cùng khi Dạ Nguyệt hét lớn lên lần nữa thì anh cũng cùng lúc giải phóng tất cả mầm mống của mình vào bên trong cô.

Cả hai cùng nhau gục trên thành bếp, ôm nhau thờ dốc.

"Hôm nay anh cũng rất vui" Lăng Chi Hiên cọ mũi vào mũi vợ yêu, đáy mắt vẫn còn nồng đậm ái dục nhìn cô. "Nhìn thấy em vui vẻ như vậy, anh càng muốn ôm em"

Dạ Nguyệt đang hưởng thụ dư âm vừa rồi cùng với giọng nói trầm thấp của anh, đột nhiên vật nào đó lại căng phồng lên lần nữa bên trong cô, cô trợn mắt nhìn người ở trên.

Anh cong khoe môi rút ra khỏi người cô, bế cô lên: "Chúng ta về phòng tiếp tục thôi bảo bối"

Oa... ai cứu mạng a!

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Cũng ngay trong buổi tối hôm đó, một cuộc giao dịch bí mật đang diễn ra ở bãi đất trống cách bệnh viện bỏ hoang năm cây số. Chiếc xe bảy chỗ màu đen tuyền đậu trong lùm cây ven đường cạnh bãi đất, được lùm cây che chắn tầm nhìn của người khác.

Người phụ nữ vận quần áo phòng thí nghiệm sợ hãi nhìn ba người đàn ông trùm kín mặt màu đen bước xuống xe với thân hình cao lớn lực lưỡng đang đi thẳng đến trước mặt cô ta.

"Hàng đâu?" một trong ba người đàn ông giọng trầm khàn lên tiếng.

"Tôi muốn được nhìn thấy con gái của tôi trước" người phụ nữ hốt hoảng nói.

"Đem con gái của cô ta lại đây" người đàn ông đứng giữa nói vào trong bộ đàm.

Cửa bên hông chiếc xe lại được mở ra, tiếp theo đó là một người đàn ông trùm kín mặt xuất hiện đang kéo theo một bé gái bị bịt miệng và tay bị dây thừng chói lại, trên cơ thể là những vết bầm tím cùng những vết thương còn đang âm ỉ máu, vừa nhìn thấy người phụ nữ bé gái liền phản ứng dữ dội.

Người phụ nữ nhìn thấy con mình liền đau lòng bật khóc nức nở, tay chân run rẩy muốn đứng không vững: "Bảo Bảo..."

"Hàng đâu?" người đàn ông đứng giữa lập lại lần nữa, tông giọng cũng cao hơn hẳn lúc nãy.

"Đây..." người phụ nữ vừa run rẩy vừa nhanh chóng lấy từ trong túi áo của mình ba ống nghiệm màu đỏ như máu đã được đậy kín. "... nhưng tôi muốn con gái của tôi trước khi tôi đưa cái này cho các người..."

Ba người đàn ông liếc mắt nhìn nhau trao đổi ánh mắt, rồi hai người đàn ông bỗng nhiên lao lên giữ chặt lấy người phụ nữ, một người còn bịt miệng cô ta khi cô ta hoảng hốt hét lên.

Người đàn ông đứng giữa bước lên lấy ba ống nghiệm từ trong tay người phụ nữ, rồi hất ta lạnh lẽo hất đầu về phía xe: "Đi!"

Bốn người đàn ông quay trở về xe, kéo theo cả đứa bé gái và người phụ nữ lên xe.

Một lúc sau đó, chiếc xe màu đen lao ra khỏi lùm cây, hướng về phía bệnh viện bỏ hoang chạy thẳng tới, vừa đến phía trước khoảng sân của cổng bệnh viện thì chiếc xe dừng lại, người trên xe lập tức mở cửa đẩy người phụ nữ và đứa bé xuống xe rồi đóng cửa vọt xe đi thật nhanh.

Người phụ nữ ôm lấy con mình, đứa bé lúc này đã bị bất tỉnh, cô ta hoảng hốt nhanh chóng bế con chạy thẳng vào bệnh viện bỏ hoang, bóng đêm tịch mịch bao trùm lấy cơ thể hai người... cho đến khi khuất dạng vào phía sau cánh cửa đen ngòm bóng tối.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Ánh mặt trời ảm áp dần trải trên cánh đồng hoa rộng lớn, con gió rì rào lướt qua làm cho những cụm hoa đung đưa theo gió, trên cánh đồng hoa đó có một bóng dáng nhỏ bé đang hí hục len lỏi vào bên trong, mái tóc đen mềm mại lúc ẩn lúc hiện, tiếng cười giòn giã non nớt của trẻ con vang vọng trong không khí.

Cậu bé bất chợt nhô đầu ra khỏi những khóm hoa, đôi mắt đen láy to tròn chăm chú nhìn xung quanh, cho đến khi cậu bé nhìn thẳng về phía này thì dừng lại, khóe miệng cong lên mỉm cười thật tươi vẫy hai tay nhỏ lên cao.

Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên đồng thời mở mắt, cả hai đang nằm xoay người đối diện nhau trên đệm, nhất thời mơ hồ nhìn nhau không nói gì.

Dạ Nguyệt vẫn còn nhớ đến giấc mơ mới vừa rồi, cô có thể nhìn thấy khuôn mặt non nớt giống người đang nằm đối diện cô như đúc, giọng nói trẻ con mềm mại đáng yêu....: "Em mơ thấy một bé trai hai ba tuổi giống hệt anh đang nô đùa trên cánh đồng hoa thật lớn..."

Lăng Chi Hiên lúc này cũng đã tỉnh ngủ, nghe Dạ Nguyệt nói anh vươn tay kéo cô ôm vào lòng, thì thầm: "Anh cũng vậy."

"Thật hả?" Dạ Nguyệt ngẩn đầu nhìn anh thấy anh đang cười cười.

Anh gật đầu, véo má cô: "Anh xạo em làm gì"

"Vi sao hai chúng ta lại có thể mơ cùng một giấc mơ như vậy?" Dạ Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, khó hiểu hỏi.

Lăng Chi Hiên im lặng không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm cô trong lòng, vuốt ve vào vết sẹo dài phía sau lưng cô như thường lệ, anh cũng không biết lý do vì sao, có thể do cả anh và vợ yêu luôn luôn nhớ về đứa con này cũng không chừng.

Anh đang suy nghĩ thì cảm giác được hai vật mềm mại tròn đầy đang áp sát vào lồng ngực mình cùng với hơi thở ảm áp của cô gái nhỏ nào đó phả vào làm anh nhột nhột, cơ thể mềm mại nhỏ nhắn quẩn lấy anh, nép sát vào anh như dựa dẫm..

Dạ Nguyệt buồn bã nhích cơ thể sát vào anh, ôm lại anh, nhắm mắt vùi đầu vào lồng ngực anh tự kỷ.

"Sáng rồi bảo bố!" Lăng Chi Hiên cười cười trêu chọc vợ yêu, anh nhìn đồng hồ treo tường, mới năm giờ hơn.

"Em muốn ngủ để mơ tiếp à" Dạ Nguyệt nhỏ giọng nói, hơn nữa tối qua lăn giường với người nào đó đến gần nửa đêm, giờ cô vẫn còn buồn ngủ.

"Hay là chúng ta làm chuyện khác đi..." Lăng Chi Hiên trượt tay dọc từ lưng xuống mông cô, vỗ nhẹ vào như đánh yêu cô.

Vì đang quẩn lấy anh nên trước khi phản kháng Dạ Nguyệt đã bị anh kẹp chặt trong lòng, cô buồn cười véo cái tay đang vô si nắn bóp mông cô: "Để cho em ngủ đi mà"

"Là em khiêu khích anh trước" Lăng Chi Hiên rất hưởng thụ cảm giác được vợ yêu quẩn lấy như thế này, anh tất nhiên không thể dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Sáng sớm là thời điểm một người đàn ông dễ phát sinh dục vọng khác thường nhất, vậy mà cô lại còn quẩn lấy anh trong khi cả hai vẫn còn đang khỏa thân, Dạ Nguyệt dở khóc dở cười cảm nhận vật nào đó đã thức tỉnh đang ép vào mình: "Vị đại ca này, anh là sói đói hả, tối qua anh lăn giường chưa đủ hả?"

"Em nói anh là sói?" Lăng Chi Hiên nhướn mày.

Cô gái nhỏ nào đó cong khóe môi, hất mặt nhướn chân mày lên, đồng dục nói: "Anh dám không thừa nhận đi à!"

"Được, vậy thì anh không khách sáo nữa" Lăng Chi Hiên tiện thể lật người đè cô gái nhỏ dưới thân. "Bởi vì anh là sói nên anh sẽ ăn em luôn mà"

không cần phải hỏi ý kiến của em”

Dạ Nguyệt: “...”

.....

“Có một điều mà em cần phải biết” Lăng Chi Hiên ôm lấy hai má vợ yêu, áp trán vào trán cô, hơi thở nóng rực của cả hai hòa lẫn vào nhau.

“Hửm?” Dạ Nguyệt mơ hồ nghe anh nói, mơ màng nhìn vào đôi con ngươi đen láy mà tràn đầy tình ý nồng nàn của anh.

“Suốt cả cuộc đời của một con sói, nó luôn chỉ có một bạn đời duy nhất và chung thủy cho đến lúc chết”

0w0

Ông quản gia đưa cho Dạ Nguyệt một phần beefsteak sốt rượu vang cùng với một ly nước cam, bên dưới chân cô, Tuyết Lang cũng đang vui vẻ thưởng thức bữa ăn của nó.

“Cảm ơn chú ~” Dạ Nguyệt toét miệng cười thật tươi, cô đang đói bụng lắm rồi a.

Lăng Chi Hiên vừa mới nói chuyện điện thoại xong, anh liền ngồi xuống bên cạnh Dạ Nguyệt ở quầy bar, vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của cô: “Em có muốn đến Trung Tâm với anh không?”

Cô nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn anh, chớp chớp mắt hỏi: “Em đi có sao không?”

Lăng Chi Hiên nhướn mày, nhìn cô với ánh mắt tò mò: “Sao em hỏi vậy?”

“Thì từ trước đến giờ mỗi lần anh đi giải quyết công việc của Trung Tâm đều là tự mình đi giải quyết a” Dạ Nguyệt biết chắc lần này anh đi là vì chuyện gì, mà lần này chuyện lại cực kỳ hệ trọng, có thể nói mọi người nhất định phải sẵn sàng trong tư thế chiến đấu chống lại tổ chức bí mật vẫn còn đang hoạt động và lớn mạnh, bất quá bên phe mình vẫn có rất nhiều lợi thế từ những dữ liệu bí mật thu thập được ở thế giới tương lai và vaccine trị bệnh cũng đã có.

Nhìn cô gái nhỏ chau mày bặm môi, Lăng Chi Hiên buồn cười: “Em đang trách anh lúc trước không cho em đi cùng đó hử, bảo bối?”

“Bảo gì?” Dạ Nguyệt lườm anh, cô chỉ muốn cùng anh chia sẻ mọi gánh nặng thôi, dù cô không có tài năng gì hơn người như anh và mọi người ở Trung Tâm, nhưng ít nhất cô cũng muốn sát cánh bên cạnh anh, cùng anh chiến đấu để bản thân không phải hối tiếc khi chỉ có thể ngồi ở nhà đợi tin của anh.

Lăng Chi Hiên đưa tay lên nhấn nhấn vào giữa hai chân mày đang nhíu lại của vợ yêu, dù anh vẫn không muốn vợ yêu gặp nguy hiểm nhưng lời hứa là lời hứa: “Không phải anh đã hứa với em sẽ để em cùng đi với anh rồi hay sao?”

Dạ Nguyệt vỗ mạnh vào tay anh, xì mũi xem thường người nào đó vẫn không muốn cho cô đi nhưng vì lời hứa mà phải để cô đi, cô quay đầu tập trung vào phần bò beefsteak ngon lành của mình, không thèm để ý đến anh nữa.

“Bảo bối, em giận anh đấy hả?” Lăng Chi Hiên thích thú quan sát phản ứng của cô gái nhỏ nào đó, anh biết vợ yêu của anh tính tình vốn dĩ rất ngang bướng cứng đầu, chỉ là vợ yêu rất ít khi biểu hiện ra bên ngoài cho người ngoài thấy thôi.

“Em mới không thèm giận anh” Dạ Nguyệt quay đầu qua bên kia, quyết miệng nói.

Lúc này, tiếng chuông cửa nhà vang lên, ông quản gia đang âm thầm cười cười liền nhanh chóng đi từ phòng bếp ra mở cửa.

“Chú Trịnh cười em kìa, bảo bối” Lăng Chi Hiên vỗ vỗ nhẹ đầu nhỏ của vợ yêu, khẽ mặt lại gần sát tai nhỏ của cô, hạ giọng mờ ám. “Vợ yêu của anh đang giận anh, anh định làm gì đó để vợ yêu của anh hết giận, em có ý kiến nào giúp anh không, mèo con lười biếng nhất quả đất?”

Dạ Nguyệt nghe xong muốn phì cười nhưng cố nhịn, trề môi: “Sao em phải giúp anh? Anh tự mà suy nghĩ đi a”

Lăng Chi Hiên liền bẹo má cô gái nhỏ nào đó. “Còn nói không giận anh?”

Dạ Nguyệt: “...”

“Em không muốn trở thành một người vợ suốt ngày chỉ biết giận hờn trách móc chồng mình đâu a” Dạ Nguyệt nắm tay anh kéo ra lại bị anh giữ chặt tay không buông, cô đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thất vọng, tự nhiên lại đi tính toán với anh chuyện này, từ đầu đến giờ anh đều là vì lo lắng cho cô.

“Vậy anh phải làm sao để em có thể cười với anh đây, bảo bối?” Lăng Chi Hiên hôn vào lòng bàn tay mềm mại của cô. “Em lại đang sụ mặt...”

Dạ Nguyệt đột nhiên đưa tay còn lại vuốt vuốt dưới cằm anh: "Sáng nay anh chưa cạo râu, nó đâm vào tay em thật nhột a"

Người nào đó giữ lấy tay nhỏ của Dạ Nguyệt dưới cằm, mỉm cười thần nhiên: "Bởi vì sáng nay có ai đó không ngồi dậy được nên anh phải lo lắng từ đầu đến cuối mà quên cả bản thân..."

Dạ Nguyệt: "... anh đừng có dùng cái vẻ mặt thần nhiên mà nói những chuyện như vậy chứ.

"Chắc chắc chắc... mới sáng ra mà hai người đã anh anh em em mùi mẫn rồi hả?"

Nghe giọng điệu trêu chọc quen thuộc từ phía sau, cả hai đều đồng thời quay đầu lại nhìn, Uông Tuấn Kiệt đang thoải mái đút hai tay vào túi quần, vẻ mặt như đang xem kịch vui.

Còn bên kia, ông quản gia và Dương Lãnh Thiên đang làm như tai không nghe mắt không thấy, người nhìn trời người nhìn đất, một bộ nén cười.

Dạ Nguyệt mặt đỏ bừng cúi đầu vào đĩa thịt bò trên quầy, tập trung ăn sáng... sao cô có cảm tưởng như mình mới vừa làm loại chuyện lén lút bị người ta bắt gặp tại trận vậy a...

Còn Lăng Chi Hiên thần nhiên nhìn Uông Tuấn Kiệt, thật giống như ba người bọn họ chưa từng nhìn thấy anh mặt dày xuống nước dụ dỗ cô gái nhỏ nào đó a.

"Cậu đã đồng ý với lời đề nghị của tôi?" cuối cùng anh mới lên tiếng đòi sự chú ý của mọi người sang chuyện khác.

"Mấy năm nay đi thăm thú thế giới cũng đủ rồi, đến lúc tìm cho mình một điểm dừng chân thích hợp" Uông Tuấn Kiệt gật đầu.

"Rất tốt, Lãnh Thiên sẽ hướng dẫn chi tiết công việc cho cậu" Lăng Chi Hiên vừa nói vừa liếc mắt nhìn thấy Dạ Nguyệt đã ăn sáng xong liền đứng dậy nhìn sang Dương Lãnh Thiên. "Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Theo kế hoạch của Chủ Tịch, mọi thứ đã chuẩn bị xong" Dương Lãnh Thiên gật đầu.

"Được" Lăng Chi Hiên nắm lấy tay Dạ Nguyệt, lúc này cô cũng đã bước xuống đứng bên cạnh anh. "Đi thôi"

***** Ó O Ò Lăn ranh giới... bắt đầu... oOo

Trên hành lang màu trắng dài với thiết kế sang trọng và trang nhã, hai bên cửa ra vào của căn phòng với hai cánh cửa lớn ở cuối hành lang, có rất nhiều vệ sĩ vận vest đen đang đứng thành hai hàng dài hai bên, bọn họ đều là vệ sĩ của những người đang ngồi bên trong cánh cửa lớn đó.

Trong căn phòng rộng lớn lộng lẫy xa hoa, chiếc bàn lớn hình ovan được đặt ở giữa phòng cùng những chiếc ghế xoay bằng da thật màu đen được đặt xung quanh đã chiếm gần hết toàn bộ căn phòng, thiết kế nội thất cũng cực kỳ trang trọng cùng những trang thiết bị vô cùng hiện đại, từ ngoài nhìn vào chúng ta có thể dễ dàng đoán được đây là một phòng hội nghị lớn dành cho những người có quyền lực rất cao cùng những người đứng đầu trong các đại gia tộc.

Mà lúc này đây, căn phòng cũng đã có rất nhiều người đang ngồi xung quanh chiếc bàn lớn ở bên trong, tất cả đều là những người đàn ông đã qua tuổi trung niên, nhưng lại mang một khí chất cường đại cương nghị của những người đứng đầu trên đỉnh cao của quyền lực và của cải, phía sau những vị này là một vệ sĩ vận vest đen theo cùng để bảo vệ cho họ.

"Hôm nay, được diện kiến tất cả mọi người đều tề tựu ở đây, thật sự là phúc của lão già này trước khi lão nhắm mắt xuôi tay" Lăng Kiệt từ tốn nói, nhìn một vòng quanh bàn hội nghị cũng không thể không ngẫm ngẫm trong lòng, bởi vì những người có mặt bao gồm cả ông đều chính là những người đứng đầu của bốn đại gia tộc. Ngoài ra, còn có những nhà chính trị gia cùng những quan chức cấp cao trong chính phủ.

Nói thêm một chút về Lăng Kiệt, ông là một trong những vị bô lão của Lăng gia, sau khi Lăng Tĩnh bị bắt đã chính thức thay thế Lăng Tĩnh lên ngôi ở vị trí cao nhất của Lăng gia, tất nhiên cũng đã cùng những lão già bên Lăng gia tranh giành một phen đến sức đầu mẻ trán mới leo lên được cái ghế này, từ giờ con cháu tài giỏi bên dòng của ông sẽ chính thức là đời tiếp theo nắm quyền hành trong Lăng gia.

"Gặp được Thất gia ở đây cũng là phước phần của chúng tôi" Mạc đại lão gia, đứng đầu bên Mạc gia, nhìn hai vị đại lão gia còn lại bên La gia và Trịnh gia đang ngồi ở đối diện ông ta, có phần hơi khiêm nhường nói, tất nhiên khiêm nhường ở đây không phải là nhún nhường hay nể phục mà là rào trước đón sau để tránh gây ra mâu thuẫn lớn.

La đại lão gia và Trịnh đại lão gia nhếch khóe miệng lên cười cười như đồng thuận. Phải nói nhìn cả bốn người đứng đầu bốn đại gia tộc ngồi cùng với nhau một bàn như thế này, dù biểu tình không có gì quá lớn, nhưng áp lực cường đại của mỗi người đều ngấm lan tỏa khắp xung quanh căn phòng khiến cho những người có mặt đều phải dè chừng.

Tất nhiên không chỉ có bốn người, những người nắm trong tay quyền lực trong chính phủ cũng đều có mặt ở đây, họ cũng thần nhiên ngồi nhìn trò vui của những người được gọi là bô lão của các đại gia tộc đang ngấm ngấm đối đầu nhau trong bóng tối.

"Không biết trong số những người có mặt trong căn phòng này đã có ai từng gặp qua người đàn ông được mệnh danh là một trong những doanh

nhân thành công của nước Mỹ - Chris Stephen hay chưa?" một nhà chính trị gia dù đã không còn trẻ nhưng lại có phong thái vô cùng cương nghị hỏi ra thắc mắc của mình, ông ấy có tầm ảnh hưởng rất lớn ngoài xã hội, được nhiều người kính trọng và tin tưởng.

"Không phải tất cả chúng ta đến đây vì điều đó sao?" người đàn ông ngồi cạnh lên tiếng, ông là người đi đầu của ngành cảnh sát cả nước với những chiến công lẫy lừng, Cục trưởng cục cảnh sát thành phố S. "Tôi không biết các vị như thế nào nhưng tầm thiệp mời của người đó đã làm cho tôi rất tò mò"

"Có vẻ như chúng ta đến đây vì cùng một mục đích giống nhau" Trịnh đại lão gia lạnh nhạt nói.

"Điều này không khiến tôi ngạc nhiên khi tất cả chúng ta đều giữ trong tay tấm thiệp của riêng mình" La đại lão gia gõ gõ ngón trỏ trên bàn một bộ suy tư, hành động này cũng tương tự như Lăng Chi Hiên hay làm.

Ngoại trừ những người đã lên tiếng từ nãy đến giờ thì còn rất nhiều những người có tầm ảnh hưởng lớn khác cũng đang ngồi xung quanh bàn, bọn họ đều một bộ thâm trầm theo dõi quan sát những người xung quanh, cũng có đề phòng và dè chừng nhau.

Tất cả bọn họ đều được bí mật mời đến đây thông qua một tấm thiệp mời bí ẩn của người đàn ông được gọi là doanh nhân người Mỹ - Chris Stephen, nhưng điều làm họ tò mò nhất chính là nội dung bên trong của tấm thiệp, dù họ có muốn hay không muốn cũng phải đích thân đến nơi này để làm sáng tỏ nội dung của nó, hơn nữa tất cả bọn họ đều biết Chris Stephen là ai chỉ là chưa từng gặp qua hay nhìn thấy qua mà thôi.

Không khí trong căn phòng rơi vào trầm mặc và căng thẳng thì lúc này cửa phòng đột nhiên bật mở, một người phụ nữ xinh đẹp vận trang phục công sở chỉnh tề bước vào, trên tay là những tập tài liệu với bìa màu trắng, cô ấy mỉm cười từ tốn nhã nhặn cúi người chào rồi đưa tập tài liệu cho những người vệ sĩ đứng phía sau để những người này cung kính đưa cho chủ tử của mình.

Bọn họ đều đồng loạt mở tập tài liệu ra xem, có người còn dè chừng khi cầm tập tài liệu nhưng rồi cũng phải mở ra xem khi nhìn thấy biểu tình căng lúc căng kinh ngạc của những người xung quanh.

"Cái... cái này là như thế nào đây?" Lăng đại lão gia càng đọc càng cảm thấy không thể tin vào mắt mình, ông vừa đọc được những gì thế này...

Trong bầu không khí càng lúc càng trầm mặc nặng nề bao trùm, người phụ nữ xinh đẹp như nhận được một chỉ thị nào đó từ tay nghe không dây cô đang đeo, cô liền mỉm cười nhã nhặn như đang muốn nói gì đó thì Mạc đại lão gia đã lên tiếng trước.

"Tôi muốn gặp Chủ tịch của các người" tất nhiên ông ta muốn làm rõ những điều mà ông ta vừa mới xem trong tập tài liệu nhận được.

"Thưa ngài, ngài Stephen vừa đáp trực thăng xuống đây, ngài ấy sẽ vào đây trong ít giây nữa"

Vừa nói xong thì cửa lớn bật mở lần thứ hai, Lăng Chi Hiên bước vào đầu tiên, đi theo phía sau anh là Dương Lãnh Thiên và Tề Vi. Lúc này, mọi ánh mắt đều đang hướng về phía ba người, có kinh ngạc có dè chừng cũng có nghi vấn.

"Tôi cứ tưởng ai hóa ra là Lăng tổng và Dương tổng đây mà" Lăng đại lão gia cong khóe môi giễu cợt nói, trong mắt ông ta Lăng Chi Hiên chỉ là một thằng nít ranh dựa hơi tập đoàn O & Y để trả thù Lăng Tĩnh chứ cũng không có tài năng gì hơn người.

Còn La đại lão gia thì không che giấu được vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy Lăng Chi Hiên, bởi vì rất giống với đứa con gái trưởng của ông, tất nhiên ông biết Lăng Chi Hiên là con của ai, nhưng đây lại là lần đầu tiên ông nhìn thấy "cháu ngoại" của mình.

Ngày trước, khi nghe tin La Huệ Nghi không giữ phụ đạo không biết liêm sỉ mà mang thai nghiệp chủng, ông đã xem như không có đứa con gái cũng như đứa cháu này. Hơn nữa, bao năm qua nó cũng không có lần nào giúp ích gì cho La gia, sau này lại nghe tin nó từ bỏ quyền thừa kế, nên trong mắt ông nó vẫn luôn luôn là vô hình không có một chút giá trị nào.

"Như vậy là thế nào? Người chúng tôi muốn gặp là Chủ tịch các người, không phải là dạng lom com này" Mạc đại lão gia lạnh lẽo nói, ông ta vẫn còn ghì thù Lăng Chi Hiên vì dám từ chối hôn ước với cháu gái ông ta, chê cháu gái ông ta không bằng một con đàn bà tầm thường, thà từ bỏ quyền thừa kế chứ không từ bỏ con đàn bà đó.

Trong mắt những người ở đây, cả ba người đang thân nhiên đứng phía trên đó, không xứng tầm để nói chuyện với bọn họ, lúc này đã không ai còn che giấu tia coi thường trong đáy mắt.

Mặc kệ như thế nào, Tề Vi đã theo lệnh Lăng Chi Hiên thiết lập máy chiếu và thiết bị hoàn chỉnh, anh ung dung ngồi xuống bàn mở laptop ra làm việc của mình mà không màng đến ánh mắt của bọn họ.

Trước tiên, anh cho trình chiếu một vấn đề quan trọng, đó chính là thân phận thật sự của Lăng Chi Hiên lên màn hình lớn. Màn hình vừa trình chiếu đến đâu thì vẻ mặt của những người ngồi trong đây bắt đầu dần dần thay đổi, mỗi người một sắc thái biểu cảm khác nhau, xem đến cuối cùng tất cả đều một bộ im lặng trầm ngâm, nhưng chắc chắn trong đáy mắt họ không còn lộ vẻ coi thường như mới vừa nãy nữa.

"Như các vị đã thấy, tôi chính là Chris Stephen" Lăng Chi Hiên cong khóe môi thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105

Dạ Nguyệt ngồi nghỉ ngơi trong phòng chờ nhỏ bên cạnh phòng Hội Nghị, cô đang thư thả chơi weibo bằng chiếc Macbook Pro của mình, lướt tới lướt lui New Feed để xem tin tức thời sự hay tin tức của bạn bè thân thiết.

Cô và Hiền vừa mới đáp chuyến bay từ Mỹ về, lại còn được cùng anh du ngoạn một đoạn bằng trực thăng, mặc dù là vì kế hoạch anh lập ra nhưng cô cũng tranh thủ "hưởng thụ" những khoảng thời gian nhỏ ở bên cạnh anh.

Cô vẫn còn nhớ như in khoảng thời gian ba ngày ở nước Mỹ mới vừa rồi, tất nhiên là lần đầu tiên cô đến đó, cô thật sự rất thích không khí cùng đường phố nơi đó a.

Đáng tiếc lần đi này không phải là đi du lịch nên cô cũng không mang theo tâm trạng thoải mái vui chơi quậy phá. Hơn nữa, cô cũng đã được sát cánh bên cạnh anh, cùng anh và mọi người triển khai kế hoạch mà anh đã bỏ rất nhiều công sức để xây dựng nên, dù tận mắt nhìn thấy anh vất vả như thế nào cô cũng chỉ có thể vì anh âm thầm đau lòng, cũng ở cạnh đảm bảo anh ăn uống với ngủ đủ giấc, có thể giúp được gì cho mọi người thì giúp hết mình.

Đang mải mê nghĩ ngợi thì lúc này, Luru Ánh Nhật và mọi người nhảy vào phòng chat nhóm hỏi han tình hình của cô, cả nhóm nói chuyện chủ yếu xoay quanh những việc đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây của bản thân mọi người, rồi lại quay sang nói chuyện trên trời dưới đất bàn luận sôi nổi về một quán ăn quán nước nào đó, cuối cùng Luru Ánh Nhật còn bí bí ẩn ẩn hẹn cả nhóm sáng mai đi cafe sáng.

"Sáng sớm mai mọi người có rảnh không, đi tràm quán với mình, mình có một việc quan trọng muốn thông báo với mọi người" Luru Ánh Nhật hí hửng rù rê.

"Khi nào thức dậy sớm thì gọi cho mình, mình không tin chúa ngủ nướng đến khét giường như cậu" Dạ Nguyệt quăng qua cái mặt cười haha lẫn lộn. "Thậm chí mình vào đến tận nhà gọi còn không chịu dậy thì nói gì gọi điện thoại"

"Lần này hứa danh dự sẽ thức được, mình thật sự có việc quan trọng cần thông báo a" Luru Ánh Nhật để mặt cười lớn chảy nước mắt vào.

"..." ba người kia im lặng.

"Tin bạn nhỏ dễ thương đáng yêu lần này đi mà..." Luru Ánh Nhật hạ giọng làm nũng.

"Được rồi, vậy mình sẽ gọi điện réo cậu thức vậy" Dạ Nguyệt nhún nhún vai bó tay.

"Đi sớm chút nha, em thì được ra trực nên không sao nhưng chị Tiểu Y còn phải đi làm nữa ấy" Lạc Tiểu Anh quăng mặt cười tươi rói vào.

"Vậy hẹn 6h30 a" Luru Ánh Nhật gật đầu vui vẻ.

Ba người: "Okay!"

Kết thúc trò chuyện, Dạ Nguyệt vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lăng Chi Hiền đứng cạnh cửa sổ ở phía đối diện cô, anh đang xoay người về phía cửa sổ, dáng người cao lớn, lưng thẳng tắp, một tay đút vào trong túi quần âu, trầm ngâm phóng tầm mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ánh nắng của buổi chiều tà đang bao phủ lấy cả người anh, làm cho xung quanh anh tràn ngập không gian ấm áp mà dịu dàng tĩnh lặng.

Dạ Nguyệt yên lặng đứng dậy đi về phía anh, vừa định giơ hai tay về phía trước để ôm từ phía sau lưng anh thì anh bất ngờ xoay người lại làm cô ụp mặt vào trong lồng ngực rộng lớn của anh, lúc này anh vươn bàn tay đang để tự do bên ngoài ra vòng ôm từ phía sau gáy cô, giữ đầu cô yên vị ở vị trí này.

"Có chuyện gì hả anh?" Dạ Nguyệt vịn hai tay lên ngực anh, lo lắng hỏi.

Ba ngày trước ở Mỹ, cuộc họp đã kéo dài xuyên suốt đến hai ngày một đêm, hôm nay lại kết thúc trong nửa ngày thôi sao?

"Những gì cần nói anh cũng đã nói hết, sáng mai sẽ có một cuộc họp khác để bàn về kế hoạch mà phía chúng ta đã đề xuất với bọn họ, bọn họ nói cần phải có thời gian xem xét lại những thông tin mà phía chúng ta đã công bố" Lăng Chi Hiền nhẹ giọng nói, anh âu yếm đặt cằm trên đỉnh đầu nhỏ của cô.

"Sáng mai em có hẹn với nhóm Ánh Nhật, cậu ấy nói có chuyện quan trọng cần nói với bọn em" Dạ Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, cô cũng muốn theo anh đi tham dự cuộc họp nhưng cô đã hứa với Ánh Nhật và mọi người rồi a.

Lăng Chi Hiên rút tay đang để trong túi quần âu đặt lên gò má nhỏ của vợ yêu, thoải mái vuốt vuốt xoa xoa: “Hẹn ở đâu? Bây giờ?”

“Ở quán trà của Ánh Nhật ấy, khoảng sáu giờ” Dạ Nguyệt chu mỏ nheo mắt lại.

“Tôi sẽ đưa chị dâu đi”

Giọng nói lười biếng xen ngang đối thoại của hai người làm Lăng Chi Hiên nhú mày còn Dạ Nguyệt thì bị giật mình, cả hai nhìn về phía cửa nơi giọng nói lười biếng vọng đến, Ưông Tuấn Kiệt đang tựa người vào cạnh cửa ra vào, cong khốe môi cười đáng đánh đòn nhìn bọn họ.

“Muốn người khác không xem được phim của hai người thì lần sau nhớ khóa cửa phòng lại nha” Ưông Tuấn Kiệt còn bồi thêm một câu đáng đánh đòn.

“Tại sao cậu lại muốn đưa tôi đi?” Dạ Nguyệt không thèm để ý lời nói của cái tên vô duyên này nữa, hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

“Tôi cũng cần phải có lý do chính đáng để gặp Tiểu Anh, giống như người nào đó đã làm trước đây không phải sao” Ưông Tuấn Kiệt nháy mắt với Lăng Chi Hiên.

Dạ Nguyệt nghe xong liền nghĩ ngay đến chuyện ra mắt trước đây của Lăng Chi Hiên thông qua dì Huệ Tâm. Dạ Nguyệt nghĩ dạo này nhiều người hay vịn vào chuyện mai mối để tiện cả đôi đường quá a, chẳng hạn như cô em họ con của người dì bà con của cô, con bé quen bạn trai ba năm nhưng không dám nói với ai trong nhà ngoại trừ cô và một người chị họ nữa, cả hai lại ở gần nhà nhau, vậy là cậu bạn đó liền nói mẹ cậu ta nhờ người đến mai mối cho cả hai và được sự chấp thuận của hai bên gia đình, mà thật ra làm vậy cô cũng có thể hiểu được, đây rõ ràng là cách nhanh nhất và dễ chấp nhận nhất đi.

“Vừa nghe ai đó lại bị bắt đi coi mắt thì liền không nhịn được mà ra tay chặn trước chuyện tốt của nhà người khác” Ưông Tuấn Kiệt lại trêu chọc người nào đó, đang im lặng đứng bên cạnh Dạ Nguyệt.

Sở dĩ anh biết chuyện này cũng là thông qua mẹ của mình, hơn nữa đã từng làm việc với mọi người và nhất là Lăng Chi Hiên nên anh càng hiểu tính cách của anh ta, tất cả mọi chuyện liên quan đến những lần coi mắt trước đây của Dạ Nguyệt, chắc chắn đã nằm trong lòng bàn tay của anh ta rồi.

“Cậu nói vậy thì tôi cũng muốn kể cậu nghe một chuyện” Dạ Nguyệt thấy Ưông Tuấn Kiệt muốn bắt nạt Hiên của cô liền nhịn không được nói. “Cậu không biết là Tiểu Anh cũng bị nhà bắt đi coi mắt à, cậu còn không nhanh chân đến bắt cô ấy thì coi chừng người ta bị gả đi mất đó”

Dạ Nguyệt biết là Tiểu Anh đã khẳng định là không đồng ý hôn sự do gia đình sắp đặt rồi chỉ là cô muốn chọc tức tên đáng ghét này chút thôi.

“Lúc đến tương lai cô ấy có nói đã từ chối hôn sự rồi” Ưông Tuấn Kiệt thành thoi đáp.

Dạ Nguyệt nhún vai: “Đó là khi tương lai chưa thay đổi thôi”

Nghe vậy Ưông Tuấn Kiệt liền tối sầm mặt, vẻ ung dung thành thoi đã không còn nữa, dù rất nhanh nhưng Dạ Nguyệt đã bắt được một tia lo lắng xoẹt qua đáy mắt cậu ta.

Đúng vậy, Dạ Nguyệt nói hoàn toàn đúng, đó là khi tương lai chưa thay đổi, còn bây giờ chẳng phải tương lai bắt đầu thay đổi rồi sao? Diễn hình là anh, trước khi đến tương lai anh chưa từng có ý định đến làm việc cho tập đoàn O & Y và ở tương lai anh trải qua đó cũng không có xảy ra việc này... vậy mà bây giờ anh lại đang làm việc đó đấy thôi...

"Được rồi, được rồi, quay lại vấn đề chính, ngày mai cứ để tôi đưa chị dâu đây đi là được rồi" Ưông Tuấn Kiệt giơ tay đầu hàng, anh biết trong cuộc tranh luận này anh đã đại bại hoàn toàn rồi, đúng là ai nói vợ hắn ta dễ bắt nạt, mấy người chống mắt lên mà xem vợ chồng nhà đó bắt nạt anh thế thảm như thế này này....

"Chỉ cần cô ấy mất một sợi tóc, tôi sẽ tìm cậu tính sổ" Lăng Chi Hiên lờm tên nào đó đang cười trù, rồi anh nắm tay Dạ Nguyệt ra khỏi phòng chờ, trở về nhà.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... o0o

Sáng hôm sau, chỉ vừa mới hơn năm giờ là Ưông Tuấn Kiệt đã bấm chuông cửa nhà Bonheur, anh còn không khách khí thành thoi ngồi gác chân ăn bữa sáng mà ông quản gia vừa mới làm cho Lăng Chi Hiên, một bên thì lớn tiếng hối thúc Dạ Nguyệt thức dậy chuẩn bị thay đồ này nọ làm cho Dạ Nguyệt muốn nướng thêm chút nữa cũng không được.

“Cậu mà còn la lối nữa thì ở nhà, tôi sẽ không giới thiệu Tiểu Anh cho cậu” Dạ Nguyệt nổi giận, đứng chống nạnh từ trên cầu thang nói vọng xuống.

Nhờ vậy mà Dạ Nguyệt mới được yên ổn đôi chút, cô nhú mày trở vào phòng chuẩn bị quần áo thì bắt gặp Lăng Chi Hiên đang đứng trước cửa phòng tắm nhìn cô cười cười.

“Mèo con ngủ nướng cũng chịu thua tên đó à?” Lăng Chi Hiên trêu chọc vợ yêu.

Dạ Nguyệt gật đầu: “Em chịu thua rồi”

Lăng Chi Hiên liền giơ hai tay ra hai bên, ánh mắt chăm chú nhìn vợ yêu, đầy mắt lấp lánh ý cười: “Lại đây”

Nhìn hành động này là Dạ Nguyệt biết anh đang muốn hai người vào tắm chung, vị này đang có ý định mờ ám gì đây? Nhưng nhìn vòng tay đang đang rộng đó Dạ Nguyệt thật không thể cưỡng lại được, cô không có tiền đồ liên nhào vào vòng tay anh.

“Anh sẽ giúp em cảm thấy thoải mái hơn” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, mờ ám nhỏ giọng nói.

Dạ Nguyệt: “...” mắc lừa rồi.

0w0

Đúng sáu giờ ba mươi phút sáng, Dạ Nguyệt và Uông Tuấn Kiệt đến quán trà của Lưu Ánh Nhật trong hẻm nhỏ, bình thường quán trà sẽ mở cửa vào lúc tám giờ nên chủ yếu giờ này là Lưu Ánh Nhật dùng để họp mặt với mọi người.

Vì là hẻm nhỏ nên ô tô không thể chạy vào được, Uông Tuấn Kiệt đành phải đậu xe ở siêu thị đối diện ngoài đường lớn rồi cả hai mới đi bộ qua bên kia đường.

“Hi, Dạ Nguyệt, chào buổi sáng a” Lạc Tiểu Anh cũng vừa đến, cô nhìn thấy Dạ Nguyệt liền vẫy vẫy tay cười thật tươi.

“Tiểu Anh” Dạ Nguyệt cũng toét miệng cười vui mừng.

“Ồ đây là...” Lạc Tiểu Anh nhìn sang Uông Tuấn Kiệt, nếu cô nhớ không nhầm thì đây không phải là anh Chi Hiên a.

“À, giới thiệu với em, đây là em họ của anh Hiên, Uông Tuấn Kiệt” Dạ Nguyệt có thể nhìn thấy ánh mắt của Uông Tuấn Kiệt bừng sáng lên khi nhìn thấy Tiểu Anh. “Hôm nay cậu ấy được xem như là vệ sĩ của chúng ta”

“Chào anh, em là Lạc Tiểu Anh” Lạc Tiểu Anh ngoan ngoãn chìa tay về phía Uông Tuấn Kiệt, cô nghĩ chắc là anh Chi Hiên muốn anh ấy bảo vệ cho Dạ Nguyệt khi không ở bên cạnh chị ấy, thật là ngưỡng mộ quá a.

Nhưng mà nói gì thì nói, cô lại có cơ hội được dịp nhìn thấy soái ca nha, đúng là em họ của đại thần, cũng đẹp trai phong độ ngời ngời, khí chất hơn người mà người bình thường khó có thể bì kịp.

Uông Tuấn Kiệt tất nhiên không khách sáo liền nắm lấy tay nhỏ của cô, cũng là cảm giác ấm áp quen thuộc như khi ở tương lai, khiến anh không muốn buông ra.

Lạc Tiểu Anh: “...”

“Khụ... khụ... cậu có thể buông tay ra được rồi đó a” Dạ Nguyệt nhẹ giọng nhắc nhở người nào đó đang đứng thất thần không chịu buông tay em gái nhỏ của cô ra.

Uông Tuấn Kiệt liền sựng người, nhanh chóng buông bàn tay mềm mại mà anh không muốn buông ra, anh thở dài trong lòng, anh muốn nắm cả đời có được hay không?

Dạ Nguyệt âm thầm cười rồi cô nắm lấy tay Tiểu Anh, còn không quên âm thầm lè lưỡi trêu tức Uông Tuấn Kiệt để trả thù anh vụ sáng nay, cả hai vui vẻ đi vào trong quán, đã có Lưu Ánh Nhật và Hà Tiểu Y ở đó đợi hai người.

“Người nào đó canh chừng cậu dữ thật, sợ cậu bị bắt cóc à?” Hà Tiểu Y cười mờ ám nhìn Dạ Nguyệt, ánh mắt như có như không nhìn lướt xuống dưới cầu thang, nơi Uông Tuấn Kiệt đang ngồi ở bàn giữa cạnh cầu thang của quán, đang từ tốn thưởng thức ly trà mà Lưu Ánh Nhật vừa pha xong, anh đã đạt được mục đích nên ngồi thoải mái hưởng thụ a.

“Đúng là sợ bị bắt cóc, mọi người không biết dạo này có những vụ bắt cóc đang nổi lên khắp cả nước à?” Dạ Nguyệt bênh vực người nào đó, cô biết anh luôn luôn lo nghĩ cho an toàn của cô nên cô chưa bao giờ trách anh vì đã bảo vệ cô thái quá, nếu đổi ngược lại là cô thì cô cũng sẽ lo lắng cho anh y như vậy...

“Thật hả?” ai cũng trở mắt nhìn Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt gật đầu: “Mọi người nên cẩn thận đó a, thông tin này là cực kỳ chính xác”

"Mà này, nhắc mới nhớ, hôm qua bên bệnh viện em có mấy trường hợp nhập viện vì bị thú hoang cắn đó, mọi người có nghe thông tin này chưa? Tiếc là hôm nay em được nghỉ ra trực nên không biết thật hư thế nào" Lạc Tiểu Anh đột nhiên bí ẩn hỏi, cô cũng học bên ngành dược như Dạ Nguyệt và đang làm tại một bệnh viện tư nhân nhỏ.

"A, chị cũng có nghe mọi người kể loáng thoáng với nhau, nghe bảo là chị vừa nổi lên vào chiều hôm qua thôi, chị còn nghe nói là người ta đang kiểm tra lại những con thú ăn thịt được nuôi trong sở thú xem có bị xổng chuồng không nữa á" Lưu Ánh Nhật liền gạt đầu với Tiểu Anh, cô là nghe được thông tin từ những khách hàng của mình.

"Có chuyện này nữa hả?" Dạ Nguyệt kinh ngạc hỏi, cô đi Mỹ ba ngày nên hoàn toàn không nắm bắt được thông tin gây shock này, không biết Hiền đã nghe báo cáo lại chưa? Dạ Nguyệt liền nhắn tin cho Ưông Tuấn Kiệt đang ngồi bên dưới, cô liền liếc mắt thấy Ưông Tuấn Kiệt cầm điện thoại ra bên ngoài quán gọi cho ai đó, chắc chắn là đang gọi cho Hiền.

"Có đó, gần khu nhà mình cũng có mấy người bị cắn, họ đều đã nhập viện hết rồi" Hà Tiểu Y phụ họa.

"Thật sự là do thú hoang cắn?" Dạ Nguyệt nghi ngờ hỏi.

"Mình cũng không biết, chỉ nghe mọi người với xem mấy trang báo là cái nói thế thôi chứ chưa biết như thế nào" Lưu Ánh Nhật nói.

"Được rồi, dù không biết như thế nào nhưng kể từ bây giờ mọi người phải thật cẩn thận, cũng nên dặn dò người nhà mọi người nữa, nếu bị cắn thì nhớ lập tức gọi điện cho mình ngay a" Dạ Nguyệt lo lắng nói. "Tốt nhất là đề phòng để không bị bất cứ thứ gì cắn, nhất là nếu đó lại là con người"

"Con người?" ba người kia nghe vậy liền xoay đầu nhìn Dạ Nguyệt.

"Cậu xem phim zombie nhiều quá rồi đó a..." Lưu Ánh Nhật liền cười trừ xua xua tay.

"Mình không biết phải giải thích thế nào cho mọi người nhưng mình nói thật ấy, thật ra cách tốt nhất là mọi người nên mua sẵn đồ dự trữ thật nhiều rồi ở yên trong nhà nhưng vì chưa biết như thế nào nên mình không thể bắt mọi người làm vậy được..." Dạ Nguyệt nghiêm túc nói, cô phải đợi tin chính xác từ Hiền.

Không khí trầm mặc đột nhiên bao trùm.

"Tự nhiên em cứ thấy sợ sợ thế nào ấy" Lạc Tiểu Anh nhin không được liền rùng mình.

Dạ Nguyệt cũng đang cảm thấy rất khó hiểu đây, bởi vì chẳng phải zombie xảy ra ở tận tương lai hai năm sau hay sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện tình trạng này? Chẳng lẽ vì tương lai đã thay đổi nên nó đến nhanh hơn sao?

"Được rồi, được rồi, tạm thời bỏ qua chủ đề này đi, hôm nay mình có chuyện cần nói với mọi người" Lưu Ánh Nhật cố gắng xóa đi không khí trầm mặc, ra vẻ bí bí ẩn ẩn nói, cũng đã thành công làm không khí lắng lại, Dạ Nguyệt nhìn mọi người mỉm cười xin lỗi vì đã làm mọi chuyện trở nên căng thẳng như thế này.

"Vậy... chuyện của cậu là như thế nào?" Hà Tiểu Y tò mò hỏi.

"Trước hết mình phải xin lỗi mọi người vì đã giấu mọi người, lúc trước khi đi KTV mình cũng đã định nói nhưng vì uống nhiều bia quá nên mình cũng say không biết trời đất gì" Lưu Ánh Nhật cười hi hi giấu đầu giấu tai. "Thật ra mình với Thành Đông đã đăng ký kết hôn hồi tháng ba rồi..."

Cả ba người đều há hốc miệng, kinh ngạc nhìn nhau.

"Như vậy không phải Dạ Nguyệt là người kết hôn sớm nhất mà chính là chị sao?" Lạc Tiểu Anh tròn mắt nhìn Lưu Ánh Nhật.

"Phải phạt, phạt nặng mới được, cậu còn bắt mình đãi các cậu một bữa lớn vì dám giấu chuyện kết hôn a" Dạ Nguyệt bật cười thật lớn.

"Cũng vì lần này khi Thành Đông trở về, mình sẽ đi theo anh ấy luôn nên bọn mình mới đăng ký kết hôn trước hồi tháng ba" Lưu Ánh Nhật cười hề hề, trung vẻ mặt hối lỗi ra trước mọi người.

"Cậu sẽ theo Thành Đông sang bên đó?" Hà Tiểu Y lại được nghe thêm một tin lớn khác.

Tin này thì Dạ Nguyệt có nghe Ánh Nhật nói rồi nên cô không cảm thấy bất ngờ, chỉ là vụ đăng ký kết hôn cô có nghe Ánh Nhật nói khi nào gần đi mới đăng ký a, không ngờ họ đã đăng ký hồi tháng ba rồi... trước cả cô và Hiền...

"Vậy là chị sẽ ở bên đó định cư luôn hả?" Lạc Tiểu Anh vừa vui nhưng cũng cảm thấy buồn buồn hỏi.

"Không có, chuyện này thì mọi người yên tâm" Lưu Ánh Nhật lắc đầu rồi cười thật tươi. "Bọn mình dự tính khi nào Thành Đông hoàn thành xong thêm một bằng cao học nữa hoặc giả là làm việc một thời gian bên đó để lấy thêm kinh nghiệm thì bọn mình sẽ trở về, mình cũng qua bên đó cốt là để học thêm những thứ mình yêu thích thôi a"

Thành Đông hiện tại cũng đã học xong thạc sĩ rồi, có lẽ anh cũng muốn học lên Tiến Sĩ ở bên đó còn Ánh Nhật thì muốn phát triển khả năng của bản thân mình hơn nữa nên cả hai mới đưa ra quyết định này.

Hơn nữa, Ánh Nhật vốn dĩ có bằng đại học lại không thèm lấy, quăng nó qua một bên để đi con đường mà mình muốn đi, làm những việc mà mình muốn làm, cô còn có năng khiếu sáng tạo trong việc nấu trà và làm bánh cùng với những món đồ trang sức nhỏ nhắn xinh xắn nên có thể nói đã đạt thành tựu không nhỏ trong việc tự kinh doanh của mình... cũng đã thành công so với những người cùng trang lứa giống như cô...

“Chắc, vậy khi nào cậu đi?” Dạ Nguyệt cười cười hỏi, cô thích nhìn thấy những người bạn thân thiết bên cạnh mình cười tươi hạnh phúc như thế này.

“Chắc khoảng cuối năm nay, Thành Đông nói vài ngày nữa cậu ấy lấy xong bằng thạc sĩ sẽ sắp xếp trở về đây để xin tiếp tục lên Tiến sĩ hoặc có thể là xin đi làm việc luôn, chuyện đó phải đợi cậu ấy về mới biết được a” Lưu Ánh Nhật nhấp một ngụm trà.

“Vậy tới đó chúng ta phải tổ chức một bữa tiệc chia tay rồi” Lạc Tiểu Anh đưa ra ý kiến.

“Mình sẽ đãi mọi người một châu lớn cũng như là lời xin lỗi vì tới bây giờ mới nói chuyện này” Lưu Ánh Nhật trưng ra vẻ mặt đáng thương biết lỗi.

“Điều đó là đương nhiên a” Hà Tiểu Y đang định nói thêm gì đó thì bỗng nhiên ở bên ngoài những tiếng thắng xe liên tiếp đột nhiên vang lên thật lớn.

KEETTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT!!!! RAMMMMMMMMMMMMMMMMM!!

Cả bọn liền hoảng hốt đứng dậy nhìn xuống lầu thì thấy Uông Tuấn Kiệt đã mở cửa chạy ra ngoài xem xét tình hình từ lúc nào.

“Có chuyện gì vậy?” Dạ Nguyệt cùng ba người cũng chạy xuống lầu.

Tiếp tục lại có những tiếng thắng xe và tiếng bóp kèn vang lên in ỏi, cùng những tiếng la hét thất thanh đến chói cả tai.

Khi cả bốn đã chạy ra đứng cạnh Uông Tuấn Kiệt đang đứng ở phía trước hẻm thì không khỏi ngỡ ngàng nhìn thấy tình cảnh hoang tàn trước mắt, hàng dọc những chiếc xe thắng gấp đâm thẳng vào phía sau xe của nhau thành những hàng dài, hơn thế nữa còn có những chiếc xe lật ngang ở phía trước, khói lửa bùng lên mù mịt khắp một vùng trời.

“Chuyện... chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Uông Tuấn Kiệt như nhìn thấy được gì đó, anh liền lập tức nắm lấy tay Lạc Tiểu Anh và xoay đầu nhìn mọi người đang đứng cạnh anh, hét to: “MAU... QUAY VÀO TRONG... NHANH LÊN!!”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

Mặc dù bốn người không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng quay đầu chạy theo Uông Tuấn Kiệt, lúc này những người dân ở cùng khu hẻm cũng đang tò mò đi ra trước hẻm để xem chuyện náo nhiệt, mọi người còn nhìn năm người bằng ánh mắt khó hiểu và kỳ dị, vì họ không hiểu tại sao đột nhiên năm người lại hoảng hốt chạy trở vào như vậy.

“Chúng ta có nên thông báo mọi người trở về nhà hay không?” Dạ Nguyệt hét to lên để Uông Tuấn Kiệt nghe thấy.

“Vô ích, bọn họ sẽ không nghe lời chúng ta nói đâu” Uông Tuấn Kiệt lắc đầu.

Khi cả bọn chạy trở vào quán trà, Uông Tuấn Kiệt cùng Lưu Ánh Nhật kéo lại hàng rào lưới sắt bao trước quán, khóa lại cẩn thận, xong anh còn bảo mọi người vào bên trong quán rồi đóng chặt cửa ra vào bằng kính, dùng vài tấm thảm treo lên che kín cửa sổ và cửa ra vào.

“Có chuyện gì mà mới sáng ra đã ồn ào như vậy” giọng nói đàn ông trầm ấm ổn định cất lên từ phía nhà sau của quán trà, lúc này một người đàn ông trung niên thân hình hơi gầy mở cửa từ nhà sau đi lên.

“Ba, bên ngoài xảy ra tai nạn kinh khủng lắm a” Lưu Ánh Nhật mở to mắt nói, người đàn ông trung niên này không phải ai khác là ba của cô, ông ngủ lại ở nhà sau quán trà để canh chừng quán giúp con gái của mình, mọi người thường hay gọi ông là chú Lưu.

“Vậy thì tại sao phải làm đến mức như thế này?” chú Lưu chỉ chỉ vào mấy tấm thảm trên tường.

“Con cũng đang muốn hỏi đây à” Lưu Ánh Nhật lo lắng nhìn Ưông Tuấn Kiệt, Lạc Tiểu Anh và Hà Tiểu Y cũng xoay đầu nhìn anh bằng ánh mắt lo ngại.

Dạ Nguyệt nhìn thấy hành động kỳ lạ của anh thì cô cũng đã nắm được tình hình trong tay: “Có phải là bọn chúng không?”

Ưông Tuấn Kiệt gật đầu: “Đúng vậy, tôi đã nhìn thấy một vài con ở đằng xa”

“Cậu gọi cho Hiền đi” Dạ Nguyệt quay người bước đến bên dàn máy vì tính của quán trà, rồi cô ngồi xuống gõ gõ gì đó thật nhanh trên bàn phím máy vi tính, ba người kia cũng chú Lưu vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra sau khi nghe hai người nói chuyện.

Cạch! Cạch! Dạ Nguyệt nhấp chuột trên màn hình hiện ra một đoạn video nào đó, sau đó cô xoay màn hình vi tính lại cho cả bọn cùng xem.

“Đây, mình đã tìm thấy rất nhiều đoạn video quay trong buổi sáng ngày hôm nay được đăng tải và chia sẻ trên web” Dạ Nguyệt lạnh nhạt nói, giờ phút này cô cũng không thể trung ra cái vẻ mặt thần nhiên thường ngày của mình được nữa, những thông tin mà cô vừa đọc được thì rõ ràng là... không lẫn vào đâu được, bằng cách nào đó dịch zombie đã bùng phát trong một vài vùng nông thôn hẻo lánh vào tối khuya ngày hôm qua... Và rạng sáng hôm nay, nó đã bắt đầu chính thức bùng lên ở vài vùng thành phố.

Có lẽ bây giờ Hiền cũng đã nhận được tin tức từ khắp mọi nơi rồi, chỉ vì cô và anh cứ tưởng rằng hai năm sau dịch mới bùng phát nên chỉ chú tâm vào xây dựng kế hoạch hợp tác với phía Mỹ và trong nước để giải quyết tổ chức bí mật mà đã không nghĩ gì đến dịch lại đột ngột bùng phát như thế này.

“Cái... cái gì đây?” Lạc Tiểu Anh vừa xem đoạn video vừa nín thở, ba người kia cũng không khá hơn cô chút nào, càng xem mặt càng trầm xuống, tối sầm lại, mắt mở lớn kinh hoàng, chẳng phải những chuyện đang xảy ra trong video bọn họ chỉ có thể thấy trên phim ảnh thôi sao?

Đúng lúc này, đột nhiên tiếng la hét thất thanh vọng từ phía ngoài vào, rồi tiếp theo đó là nhiều tiếng hét cùng tiếng bước chân gấp rút vang lên. Dạ Nguyệt lập tức đứng dậy bước nhanh ra phía cửa ra vào, vén nhẹ tấm thảm ra một chút để nhìn ra bên ngoài.

“Chuyện... chuyện gì thế?” Lưu Ánh Nhật nín thở hỏi.

“Tối rồi...” Dạ Nguyệt lạnh mặt nói.

Lưu Ánh Nhật, Hà Tiểu Y, Lạc Tiểu Anh và chú Lưu lập tức chạy về phía cô, vén nhẹ tấm thảm lên để nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy những người lúc này tò mò ra xem chuyện náo nhiệt giờ phút này đang hoảng sợ và run rẩy, mặt mũi tái mét chạy ngược trở lại vào trong hẻm, vừa chạy còn vừa hoảng hốt nhìn về phía sau như đang sợ ai đuổi theo, còn không quên la hét inh ỏi.

Và không để cho ai đợi lâu, một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đang đuổi ngay phía sau họ, chỉ là giờ phút này nhìn ông ta thật kinh khủng khiếp, trông mất nhỏ lại như một cái chấm nhỏ màu đỏ, cùng những tơ máu màu đen nổi lên gồ ghề quanh tròng mắt, khuôn mặt và khắp cả cơ thể, miệng không ngừng phun máu đen ngòm đang rít lên những tiếng chói tai, một vết cắn gớm ghiếc đen ngòm ở phía phải trên cổ ông ta. Tiếp theo sau ông ta là những con zombie khác cũng đang tràn vào trong hẻm, tính toán sơ qua cũng khoảng độ năm sáu con nữa...

Cả ba người và chú Lưu theo phản xạ giật mình lấy tay chặn trên miệng mình để không hét lớn lên, lần đầu tiên... lần đầu tiên... họ nhìn thấy thứ này gần như thế này... Hôn nữa... hôn nữa không phải chỉ là một diễn viên nào đó đang đóng phim... mà là... mà là... thật.

Lại vào đúng lúc này, điện thoại của Lưu Ánh Nhật reo lên, cô run rẩy nhanh chóng lấy ra bấm tắt tiếng chuông.

Cả bọn tái mặt nhìn ra phía ngoài cửa để xem bọn bên ngoài có nghe được hay không thì thật may là bọn chúng không có nghe thấy tiếng nhạc chuông mới vừa rồi mà vẫn đang lao thẳng vào phía bên trong hẻm.

“Mọi người mau chóng tắt chuông điện thoại đi, hôn nữa mau chóng gọi điện về nhà để cảnh báo gia đình nên ở yên trong nhà và khóa tất cả các cánh cửa lại à” Dạ Nguyệt ra hiệu cho mọi người rồi cô cũng lấy điện thoại ra gọi điện về cho ba mẹ của mình, cô vừa chờ điện thoại vừa liếc nhìn về phía Ưông Tuấn Kiệt đang đứng ở trong góc vẫn còn nói chuyện điện thoại với Lăng Chi Hiền.

“Cái gì, anh vừa mới xuống sân bay và đã có một cuộc bạo loạn ở sân bay hả?” Lưu Ánh Nhật đang nghe điện thoại nói.

“Thành Đông? Không phải cậu nói vài ngày nữa cậu ấy mới về sao?” Dạ Nguyệt trợn mắt.

“Anh ấy nói muốn làm cho mình bất ngờ nên mới âm thầm về trước vài ngày” Lưu Ánh Nhật lo lắng nói.

“Cậu bảo cậu ấy nhanh chóng tìm chỗ an toàn nào đó ẩn nấp đi, nếu như có ai bị cắn thì đừng tiếp xúc với những người đó” Dạ Nguyệt bình tĩnh nói, cô nhớ Thành Đông cũng rất hay xem phim zombie dài tập, cô hy vọng là cậu ấy có thể bình tĩnh mà tùy cơ ứng biến, tìm một nơi ẩn nấp để kéo dài thời gian trước khi bọn họ đến đón anh.

“Con không sao chứ Nguyệt Nguyệt?” điện thoại đang đổ chuông của Dạ Nguyệt cuối cùng cũng có người bắt máy, là giọng của mẹ cô à.

“Dạ con không sao, ba mẹ có còn ở nhà không ạ?” Dạ Nguyệt nhỏ giọng hỏi, cô chỉ sợ ba mẹ cô đang làm việc trong bệnh viện, mà nơi đó không phải là nơi nguy hiểm nhất hay sao?

“May mắn là ba mẹ vừa ra đến cửa thì ông Trịnh đã cản ba mẹ lại” Hạ Dạ Lan thở phào, giờ đi làm bình thường của mọi người là tám giờ nên chỉ có những người ở xa chỗ làm mới phải ra khỏi nhà từ sớm.

“Dạ, vậy ba mẹ nhớ ở yên trong nhà và khóa cửa cẩn thận lại a, ai gọi cũng không mở cửa ngoại trừ Hiền hay người của anh ấy, hiện tại con đang ở quán trà của Ánh Nhật, cũng đã khóa cửa lại cẩn thận rồi a” Dạ Nguyệt nghe vậy cũng cảm thấy yên tâm phần nào, báo cáo tình hình của mình cho ba mẹ cô đừng lo lắng.

Cô tin chắc rằng ba mẹ cô cũng đã xem tin tức cảnh báo toàn quốc được phát ra trên tivi rồi, lúc này cô cũng đã nhìn thấy đoạn tin tức đó trên web.

“Uhm ông Trịnh và Tuyết Lang đang ở chung với ba mẹ để bảo vệ ba mẹ theo lời của con rề rồi” Hạ Dạ Lan dù biết con gái đã an toàn nhưng cũng còn lo lắng nói. “Con đừng bước ra khỏi cửa nha con, bên ngoài giờ đây rầy lủ quái vật rồi. . .”

“Dạ, con biết rồi mẹ, giờ con gọi cho Hiền đây, có chuyện gì thì ba mẹ nhớ gọi cho con hoặc Hiền ngay a” Dạ Nguyệt dặn dò.

Vừa tắt máy thì điện thoại cô đã lập tức rung lên, màn hình nhấp nháy hiện lên mấy chữ “Ông xã đẹp trai của em”, thật ra lúc đầu Dạ Nguyệt chỉ để vờn vờn chữ Hiền nhưng ai đó đã tự ý thay đổi nó, còn không cho phép cô đổi lại, chỉ cần cô đổi một lần anh sẽ bắt cô lăn giường hai lần nên Dạ Nguyệt chỉ đành cười trừ để đó thôi a, chỉ là theo tính cách trước giờ của anh thì cô vẫn không thể tin được anh lại càng lúc càng sến như vậy a ~

“Em nghe a” Dạ Nguyệt bắt máy.

“Bảo bối, em không sao chứ? Sao anh gọi cho em không được?” Lăng Chi Hiền nhanh chóng nói luôn.

Mới vừa nãy trong cuộc họp anh đã nhận được tin khẩn trước khi Ông Tuấn Kiệt gọi điện thông báo tình hình hiện tại ở đó cho anh, khi anh vừa định gọi cho vợ yêu thì nhận được cuộc gọi của Ông Tuấn Kiệt, sau khi nói chuyện với Ông Tuấn Kiệt thì liền gọi cho vợ yêu nhưng điện thoại lại bận không liên lạc được, dù biết vợ yêu đang an toàn trong quán trà cùng với Ông Tuấn Kiệt nhưng anh vẫn lo lắng không yên.

“Em mới vừa gọi về cho ba mẹ a” Dạ Nguyệt giải thích, không hiểu sao chỉ cần nghe giọng nói trầm ấm từ tính của anh cô liền cảm thấy bình tĩnh lạ thường. . .

“Được rồi, giờ em ở yên trong quán đừng chạy ra ngoài, anh đang chuẩn bị đến đón em đây” Lăng Chi Hiền âm thầm thở phào trong lòng.

“Vâng, em đợi anh” Dạ Nguyệt mỉm cười.

Lăng Chi Hiền nở nụ cười dịu dàng chói mắt mà Dạ Nguyệt thích nhất nhưng đáng tiếc hiện tại cô lại không thể nhìn thấy: “Bảo bối ngoan”

“Chủ Tịch, đã chuẩn bị xong”

Dạ Nguyệt nghe loáng thoáng giọng của Dương Lãnh Thiên ở đầu dây bên kia, cô đang định tắt máy thì lại nghe giọng nói trầm ấm của ai đó: “Đừng tắt máy, anh muốn nghe giọng nói của em”

Vị đại ca này, chúng ta chỉ mới không gặp nhau hơn một tiếng đồng hồ thôi mà. . .

“Không phải anh chuẩn bị đi đón em sao? Anh định đứng nghe điện thoại như vậy luôn hả?” Dạ Nguyệt bật cười.

“Anh đã lên trực thăng rồi đây” Lăng Chi Hiền mở loa ngoài điện thoại, hướng về phía cánh quạt đang quay phát ra những tiếng động lớn.

“Vậy là chúng ta sẽ đi trực thăng sao?” giọng nói của Lạc Tiểu Anh và Hà Tiểu Y đột nhiên vọng ra khỏi loa.

Lăng Chi Hiền: “. . .”

“Xin lỗi anh, mọi người nghe sẽ được đón bằng trực thăng nên hơi bị kích động chút a” Dạ Nguyệt buồn cười áp điện thoại lại vào tai mình, cô nhìn qua phía bên cạnh mọi người đang tụ tập lại một chỗ bàn luận về trực thăng, không khí căng thẳng cũng đã giảm đi rất nhiều nên cũng an tâm phần nào, hơn bao giờ hết mọi người cần phải bình tĩnh vào lúc này.

Nói về vấn đề gia đình của mọi người, gia đình của Hà Tiểu Y làm lò bánh kinh doanh tại gia nên hiện giờ cả nhà đều đang an toàn ở trong nhà của mình, may mắn là tin tức khẩn đã được phát đi khắp cả nước nên hiện tại những ai ở trong nhà đều tạm thời được an toàn.

Mẹ và em gái của Lưu Ánh Nhật vẫn còn đang ngủ ở nhà nên cũng xem như là được an toàn. Chỉ còn gia đình của Lạc Tiểu Anh là vẫn đang trong tình trạng không liên lạc được vì mỗi người đều có công việc riêng của mình, Ông Tuấn Kiệt đang liên lạc về Trung tâm để nhờ người giúp cô về vấn đề này.

“Nguyệt Nguyệt, còn chuyện của Thành Đông thì làm sao bây giờ a?” Lưu Ánh Nhật lo lắng nói nhỏ với Dạ Nguyệt.

“Thành Đông?” Lăng Chi Hiên còn nhớ cậu ta là bạn thân trước đây của vợ yêu và cũng là bạn trai của cô bạn thân nhất của vợ yêu. . .

“Vâng, cậu ấy vừa mới đáp chuyến bay từ Nhật về, nhưng hiện tại sân bay cũng đã bị tấn công rồi” Dạ Nguyệt giải thích tình hình cho Lăng Chi Hiên. “Em đã bảo cậu ấy tìm chỗ nào đó an toàn ẩn nấp trước rồi chúng ta sẽ đến đón cậu ấy”

“Em có vị trí chính xác của cậu ấy lúc này không?” Lăng Chi Hiên ra hiệu cho Dương Lãnh Thiên.

“Điện thoại vẫn còn liên lạc được nhưng em không biết có nên gọi hay không, nhớ đâu cậu ấy đang phải im lặng đi qua một bầy zombie thì tiếng chuông điện thoại có thể kéo cậu ấy vào tình huống nguy hiểm. . .” Dạ Nguyệt phân vân, không phải trong mấy bộ phim zombie cô hay coi thì lúc nào nhân vật đang đối diện với nguy hiểm cần phải im lặng thì tiếng chuông điện thoại đều bắt ngờ reo hay sao hoặc giả là một tiếng động vô tình nào đó phát ra a.

Lăng Chi Hiên: “. . .” vợ yêu của anh đúng là nhiễm phim zombie nặng rồi. . .

“Mặc dù nghe có vẻ quá trùng hợp nhưng thực ra mình cũng thấy đúng” Lưu Ánh Nhật gật gù đầu đồng tình.

“Tôi cũng đồng tình với Phu Nhân” Dương Lãnh Thiên đang ngồi đối diện với Lăng Chi Hiên cũng bụm miệng cười khi nghe Dạ Nguyệt nói.

“Được rồi, anh sẽ nhờ Tề Vĩ rà soát CCTV ở sân bay, em có ảnh của cậu ta không?” Lăng Chi Hiên cười cười nói.

“Weibo của Thành Đông là gì nhỉ Ánh Nhật?” Dạ Nguyệt ngẩn đầu hỏi Lưu Ánh Nhật, cô đột nhiên quên mất tên weibo của cậu ta, cô nhớ không nhầm thì cậu ta rất hay cập nhật tin tức hình ảnh khi đang ở bên đó.

“Là.” Lưu Ánh Nhật đáp, Dạ Nguyệt chuyển lời cho Lăng Chi Hiên.

“Gọi cho Tề Vĩ” Lăng Chi Hiên nghe xong liền ra hiệu cho Dương Lãnh Thiên, xong nhẹ giọng nói vào điện thoại. “Anh sẽ cho một trực thăng nữa đi đón cậu ấy”

“Chúng ta không đi đón cậu ấy luôn hử?” Dạ Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

“Em muốn đi đón cậu ấy?” Lăng Chi Hiên hỏi ngược lại.

“Ánh Nhật đang rất lo cho cậu ấy a” Dạ Nguyệt nhíu mày, sao cô lại nghĩ thấy mùi dấm chua ở đây nhỉ? Thành Đông là người quan trọng của đứa bạn thân nhất của cô nên cô cũng phải lo lắng cho cậu ấy chứ a, ai trong trường hợp này cũng vậy mà.

“. . .”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng không trả lời.

“Anh đang ghen à?” Dạ Nguyệt bất ngờ hỏi, vị này sao tự nhiên lại nổi hứng ghen vào lúc này a?

“Anh chỉ nghĩ đi càng đông thì càng khó giúp cậu ta hơn” im lặng cả nửa ngày cuối cùng Lăng Chi Hiên cũng lên tiếng, nhưng anh không có trả lời câu Dạ Nguyệt vừa hỏi. “Để những người chuyên nghiệp đến cứu cậu ta sẽ an toàn hơn”

“Còn ai chuyên nghiệp bằng Ông xã của em à?” Dạ Nguyệt nghe ra giọng điệu giận dỗi của người nào đó liền chuyển qua nịnh nọt.

Lăng Chi Hiên: “. . .”

“Chủ tịch cười rồi Phu Nhân ơi, Phu Nhân là tuyệt nhất” Dương Lãnh Thiên hí hửng la làng từ phía đối diện vào điện thoại, nhìn Chủ tịch đang phát ra khí lạnh bỗng chốc nở nụ cười chỉ trong chớp mắt mà Dương Lãnh Thiên càng lúc càng bá phục Dạ Nguyệt.

Lăng Chi Hiên lờm cậu ta, trong lúc đó anh nghe giọng cười khúc khích đáng yêu của vợ yêu, anh cười cười: “Em yên tâm, anh đã cho Từ Cát và Từ Cảnh đi đón cậu ấy rồi”

Từ Cát và Từ Cảnh là một trong mười người đứng đầu của Trung Tâm nên Dạ Nguyệt cũng không nói gì nữa, trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này cô không muốn phát sinh thêm chuyện gì.

“Hiên đã cho người đi đón Thành Đông rồi a” Dạ Nguyệt quay sang nói với Lưu Ánh Nhật.

“Anh ấy sẽ không sao đúng không Nguyệt Nguyệt?” Lưu Ánh Nhật không còn che giấu vẻ lo lắng, gương mặt xinh xắn của cô giờ tái lại không còn vẻ hồng hào thường ngày, khi cô nghĩ đến việc anh đang ở ngoài đó một mình đối mặt với lũ quái vật mà cô vừa nhìn thấy thì cô không thể nào bình tĩnh lại được. “Chúng ta sẽ không đi đón anh ấy luôn sao?”

"Từ Cát và Từ Cảnh là một trong những người đứng đầu của tập đoàn O & Y, họ có đủ khả năng ứng phó với mọi loại tình huống, mình tin rằng họ sẽ đưa Thành Đông an toàn trở về" Dạ Nguyệt xoa xoa lưng Lưu Ánh Nhật, động viên và an ủi cô.

Hơn nữa Dạ Nguyệt biết Lăng Chi Hiên nói đúng, cô ngẩn đầu nhìn mọi người xung quanh, ngoại trừ Ưông Tuấn Kiệt và cô ra thì bốn người còn lại vẫn chưa có kinh nghiệm chiến đấu, nếu cùng đi đến sân bay thì thật sự lành ít dữ nhiều.

Dương Lãnh Thiên nghe Dạ Nguyệt nói liền mỉm cười, anh không nghĩ là Phu Nhân lại có lòng tin vào bọn họ nhiều đến thế, giống như Chủ Tịch.

"Nhưng mình không thể chạy trốn trong khi anh ấy đang ở ngoài đó với bọn chúng" Lưu Ánh Nhật cứng rắn nói.

Dạ Nguyệt nghe vậy cũng không thể phản bác lại, nếu đổi ngược là cô thì cô nhất định cũng như vậy.

"Là cậu thì cậu có chấp nhận không?" Lưu Ánh Nhật chăm chú nhìn thẳng vào mắt Dạ Nguyệt, ánh sáng kiên định lóe lên trong mắt cô.

Dạ Nguyệt thở dài, lắc đầu.

Tất nhiên Lăng Chi Hiên có thể nghe được tiếng thở dài của vợ yêu trong điện thoại, không cần nhìn thấy anh cũng biết câu trả lời của vợ yêu.

"Gọi cho Từ Cát xem họ đến đâu rồi" Lăng Chi Hiên ra hiệu cho Dương Lãnh Thiên.

"Mọi người có thể đưa mình đến đó được không, mình sẽ tìm anh ấy rồi ở đó cùng anh ấy đợi cứu viện" Lưu Ánh Nhật thấy Dạ Nguyệt lắc đầu thì mỉm cười, cô đã quyết định rồi.

"Cậu không biết chiến đấu, một mình ra ngoài đó là chuyện vô cùng nguy hiểm" Dạ Nguyệt nói. "Nếu cậu đã kiên quyết như vậy thì mình..."

"Bảo Bối" Lăng Chi Hiên cắt ngang lời vợ yêu.

"Vâng?" Dạ Nguyệt lại kè điện thoại vào sát tai nhỏ.

"Anh không đồng ý với ý định của em" Lăng Chi Hiên nói chắc như đinh đóng cột.

"Nhưng em chưa nói gì mà" Dạ Nguyệt ảo não.

"Anh còn không biết đầu nhỏ của em đang nghĩ gì sao" Lăng Chi Hiên thở dài. "Nên giờ anh có một phương án thứ hai"

"Phương án thứ hai?" Dạ Nguyệt nghiêng đầu.

"Anh đã gọi Từ Cát với Từ Cảnh cùng đến đây, chúng ta sẽ chia làm hai nhóm" Lăng Chi Hiên giải thích. "Em và bạn thân của em sẽ cùng với anh và Lãnh Thiên lên trực thăng của Từ Cát và Từ Cảnh, những người còn lại sẽ lên trực thăng này trở về Trung Tâm"

"Anh và Lãnh Thiên cùng đến sân bay luôn hờ?" Dạ Nguyệt hỏi lại. "Nhưng còn việc chỉ đạo mọi người trong Trung Tâm thực hiện kế hoạch tác chiến thì sao?"

"Em nghĩ rằng anh sẽ để em khuất khỏi tầm mắt của anh trong khi bên ngoài đầy rẫy lũ đó?" Lăng Chi Hiên nhướn mày. "Kế hoạch tác chiến đang được triển khai rồi"

"Vâng, em hiểu rồi" Dạ Nguyệt mỉm cười. "Cám ơn anh, ông xã"

Lăng Chi Hiên: "..."

Dương Lãnh Thiên đang ngồi ôm bụng cười bên kia, vị Chủ Tịch nổi tiếng nói một là một hai là hai giờ lại tiếp tục bại dưới tay Phu Nhân a.

Trong khi Dương Lãnh Thiên còn ngồi cười hí hửng thì Lăng Chi Hiên thì thảm gì đó mà chỉ đủ để Dạ Nguyệt nghe thấy.

Dạ Nguyệt nghe xong liền đen mặt, thật may là cô không đang mở loa ngoài a, chứ nếu không chắc cô phải đào hố nhảy xuống trốn vì xấu hổ chết mất thôi.

"Anh... lưu manh a" Dạ Nguyệt mắng người nào đó.

Vừa mắng xong cô liền nghe giọng cười của người nào đó, mỗi khi nói đến mấy chuyện không nghiêm túc vị này lại giờ thôi bắt nạt cô vậy a.

Dạ Nguyệt quay sang nói với Lưu Ánh Nhật dự định vừa rồi, Lưu Ánh Nhật gật đầu hiểu rõ, cô âm thầm cầu nguyện Thành Đông được an toàn cho đến khi bọn họ đến.

Chương 107

“Bảo bối, bọn anh sắp đến rồi, tình hình bên ngoài cửa như thế nào rồi?” Lăng Chi Hiên quan sát khu vực bên dưới trực thăng, nhìn cảnh tượng hoang tàn không còn từ ngữ nào có thể diễn tả được nữa.

Trên các con đường lớn, hàng loạt các loại xe đâm vào nhau, khói đen bốc lên mù mịt, người rượt người chạy, ánh mắt dữ tợn ánh mắt sợ hãi, xác người hay những bộ phận cơ thể bị đứt lìa nằm vương vãi khắp nơi, người bị đè xuống đường la hét bất lực vì bị xé ra thành từng mảnh, máu văng tung tóe đỏ thẫm trên lòng đường, cây cối và nhà cửa xung quanh, thật là một cảnh tượng không thể nhìn tiếp được nữa.

Dạ Nguyệt nghe vậy liền đến vén thảm lên để nhìn ra bên ngoài, tiếng la hét vẫn còn vang vọng đâu đó, cô nhìn thấy bên ngoài có vài con đang lê lét qua lại, những vết máu đỏ thẫm in hằn lên vách tường đã đóng rêu ở phía đối diện, không chỉ vậy mà trên nền đất máu đen máu đỏ hòa trộn lẫn vào nhau, cô thông báo lại tình hình phía trước cho Lăng Chi Hiên rồi bật loa ngoài điện thoại để tất cả mọi người có thể cùng nhau bàn bạc.

“Bọn chúng đang tập trung ở bên ngoài đường lớn rất đông” Lăng Chi Hiên vừa nói vừa suy nghĩ, nếu giờ anh cho trực thăng đến con hẻm thì tiếng ồn của cánh quạt sẽ thu hút bọn chúng, như vậy chỉ sợ là không thể lần lượt cho từng người leo lên thang dây kịp.

“Vậy có khi nào tiếng cánh quạt sẽ thu hút bọn chúng hay không?” Dạ Nguyệt lo lắng nói.

Lăng Chi Hiên trầm tư nhấp nhíp ngón trỏ trên đùi, điều anh cần là một khoảng thời gian trước khi bọn ngoài đường lớn nghe tiếng trực thăng mà xông vào trong hẻm.

“Nếu như có chỗ nào đó sâu bên trong hẻm cách xa phía đường lớn hơn nữa để giữ một khoảng cách nhất định, chúng ta sẽ có một khoảng thời gian nhất định để lên trực thăng bằng thang dây” Lăng Chi Hiên nhủ mảy.

“Đi vào trong vài căn nhà sẽ có một con đường nằm ngang, chúng ta có thể đi sâu vào trong con đường đó cũng được” chú Luru lúc này mới lên tiếng, ông tất nhiên biết rõ hẻm này trong lòng bàn tay.

“Vấn đề bây giờ là bọn zombie ở trước cửa” Lạc Tiểu Anh thắc mắc, cô không nghĩ là bọn họ có thể chạy vào bên trong mà không phải vượt qua bọn đang lang thang bên ngoài.

“Yên tâm, chị với cậu ta có thể lo được” Dạ Nguyệt chỉ chỉ qua Ưông Tuấn Kiệt, cô vẫn luôn mang theo thanh đoản kiếm mà Hiên tặng. “Cậu có mang theo vũ khí không?”

“Tôi có dao găm” Ưông Tuấn Kiệt ung dung nói.

“Hơ, hai người đi uống trà mà lại mang theo “hàng” à?” Hà Tiểu Y ngạc nhiên.

“Vốn chỉ định phòng thân nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện thế này” Ưông Tuấn Kiệt xua xua tay, con dao này là con dao do một người bạn thân thiết của anh thiết kế rồi làm quà tặng lại cho anh vào cuối năm trung học, lúc đi lăn lộn khắp nơi trên thế giới anh luôn mang theo nó bên mình, là vật bất ly thân với anh.

“Đến giờ rồi, mọi người phải chạy vào bên trong hẻm ngay bây giờ” Lăng Chi Hiên đã nhìn thấy con hẻm ngay phía xa xa trước mắt.

“Mọi người mở cửa, mình với Tuấn Kiệt sẽ ra trước khử đám bên ngoài” Dạ Nguyệt đưa điện thoại cho Luru Ánh Nhật rồi rút kiếm ra, chuẩn bị sẵn sàng cùng Ưông Tuấn Kiệt đang đứng bên cạnh cô.

“Cẩn thận nhé Nguyệt Nguyệt” Lạc Tiểu Anh và Hà Tiểu Y lo lắng.

Chú Luru và Luru Ánh Nhật mở cửa, Dạ Nguyệt và Ưông Tuấn Kiệt nhanh chóng bước ra khoảng hành lang nhỏ phía trước, vừa thấy con người thì vài con zombie ở gần đó lập tức nhào về phía cả hai.

Nhưng bọn chúng chỉ có thể kêu gào điên cuồng ra sức vươn tay xô đẩy vào bên trong vì đã bị hàng rào lưới bằng sắt chặn lại.

Nhanh như chớp, Ưông Tuấn Kiệt rút dao găm ra, không cần nói nhiều anh đâm thẳng vào đầu một con khiến nó trượt dài từ hàng rào xuống nền đất, vết máu đen thẫm phun ra xung quanh.

Bên này Dạ Nguyệt cũng đã nhanh chóng đâm vào trán một con ở trước mặt cô, cảm giác rùng rợn vẫn khiến cô nổi da gà vì phải trực tiếp làm

việc này, nhưng bây giờ chiến đấu để bảo vệ những thứ quan trọng với mình thì quan trọng hơn.

Rất nhanh chóng cả hai đã giải quyết xong vài con zombie đó, Dạ Nguyệt ra hiệu cho mọi người bước ra. Nhìn xác người đang xếp chồng lên nhau trước cửa mà bốn người không khỏi hãi hùng, thêm mùi xác thối hắt vào mũi mà ai cũng nhủu mày bịt kín mũi lại.

"Cậu và chú Luru đi đầu dẫn đường, tôi sẽ đi cuối để yểm trợ phía sau, cậu sử dụng thanh đoản kiếm của tôi" Dạ Nguyệt đưa kiếm cho Ưông Tuấn Kiệt trong khi chú Luru mở cửa rào lưới, vì anh đi đầu nên sẽ phải là người giải quyết hết đám zombie cản đường phía trong thật nhanh gọn, sử dụng dao găm không linh hoạt bằng sử dụng kiếm.

"Được nhưng chị phải cẩn thận a, chị dẫu mà xảy ra chuyện gì thì có một trăm cái mạng tôi cũng không gánh nổi" Ưông Tuấn Kiệt dù không muốn nhưng cũng phải nhận, ở đây ngoại trừ anh và chị dẫu thì không ai chiến đấu được, anh đành đưa dao găm lại cho Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt gật đầu rồi nhỏ giọng dặn dò cả bọn: "Chúng ta phải chạy thật im lặng, nhất định phải hạn chế tối đa tiếng động phát ra"

Hàng rào vừa mở, Ưông Tuấn Kiệt chạy đầu theo chỉ dẫn của chú Luru bên cạnh, tiếp theo là Lạc Tiểu Anh và Hà Tiểu Y, Luru Ánh Nhật theo sau họ, cuối cùng là Dạ Nguyệt yểm trợ phía sau.

Ưông Tuấn Kiệt chém phân nửa đầu con zombie đầu tiên ở gần nhất, máu đen văng lên vách tường và nền đất, bọn zombie đang lang thang phía trong nghe thấy động tĩnh liền xoay đầu, đôi con nguoi đỏ ngầu nhỏ xíu kéo theo những tia máu đen chạy dọc xung quanh trông mắt, bọn chúng gầm gừ điên dại rồi lao về phía cả bọn.

Bốn người đi ở giữa không khỏi kinh hãi, tim nện thình thịch như trống trận, tay không tự chủ bịt kín miệng của mình để không phải hét lên kinh hoàng.

Dạ Nguyệt kiên quyết nhỏ giọng nói: "Tiếp tục chạy, đừng dừng lại" cô có thể nhìn thấy vài con zombie đầu hèm bên ngoài đường lớn đã đánh hơi thấy động tĩnh bên trong này.

Ưông Tuấn Kiệt một lúc chém bay đầu hai con zombie, anh không chần chừ một phút giây nào, không một mồi vừa chạy vừa chém hết con này đến con khác, đảm bảo không con nào có thể tấn công những người phía sau.

Khi cả nhóm chạy đến ngã rẽ hướng vào con đường nằm ngang, một con zombie dữ tợn bị xé toạt ổ bụng vọt ra từ phía trong của căn nhà bên cạnh, gào hét điên dại nhào lên Luru Ánh Nhật thì Dạ Nguyệt kịp thời đâm mạnh vào thái dương của nó, nó trợn mắt ngã xuống đất kéo theo Luru Ánh Nhật cũng ngã theo, máu đen cùng thịt vụn và nội tạng của nó vurun vãi khắp người cô, mùi hôi thối nồng nặc như xông thẳng đến não cô.

"Cậu không sao chứ?" Dạ Nguyệt nhanh chóng kéo Luru Ánh Nhật đứng dậy, lúc này cô có thể thấy khuôn mặt của Ánh Nhật tái lại trắng bệch, đôi mắt mở lớn kinh hoàng.

Quá khủng khiếp rồi, hiện thực lại càng khủng khiếp hơn những gì cô nghĩ, Luru Ánh Nhật bàng hoàng sững người.

"Tiểu Anh, kéo Ánh Nhật đi" Dạ Nguyệt đẩy Luru Ánh Nhật về phía trước, cô xoay người, ánh sáng lạnh lẽo của con dao bạc lóe lên, găm thẳng vào giữa trán của con zombie mới vừa lao từ phía sau lên.

Tiếp theo đó, hai con zombie khác cũng nhào về phía cô, Dạ Nguyệt vừa rút mạnh dao ra khỏi đầu con kia vừa đập mạnh vào một con cho nó ngã về phía sau, con còn lại thành công nhào lên người cô, cô bị đẩy té xuống đất nhưng lại nhanh như chớp đâm mạnh vào thái dương của nó.

Nhanh chóng đẩy cơ thể nặng nề của nó ra, cô chưa kịp đứng dậy thì con zombie kia đã nắm lấy chân cô, thêm hai con nữa chạy đến nhào thẳng về phía cô.

Bên này Ưông Tuấn Kiệt đang kẹt với đám zombie ở hai phía bên trong hẻm, anh liên tục chém bay đầu từng con một, nhưng do bọn chúng lao ra từ hai phía bên trong hẻm và bên trong nhà nên đông hơn mọi người nghĩ.

Trong tích tắc Dạ Nguyệt rút mạnh chân ra khỏi chiếc giày thể thao của mình thoát khỏi con zombie đang nắm chân cô, không chần chừ cô lộn người về phía sau để tránh hai con zombie nhảy vào mình.

Không ngờ cô bị một con zombie từ đâu vọt ra vurun tay từ bên trong hàng rào sắt của ngôi nhà ngay bên cạnh chụp đuôi tóc, kéo mạnh cô về phía nó, cô mất đà ngã xuống đất.

Ba con zombie kia đứng dậy lại điên dại lao về phía cô, một con nhào được lên người cô, cô nhanh chóng gập chân lại để tạo khoảng cách giữa cô và nó, nó gào lên dữ tợn há miệng máu đen ngòm tấn công xuống mặt cô nhưng cô đã kịp dùng dao đâm xuyên từ cổ họng nó lên phía trên, máu đen lại phun ra không ngừng.

Lúc này, một trong hai con zombie kia đã chụp được một tay của cô, vì cô còn đang bị đè nặng chưa kịp đẩy con zombie đã chết xuống thì con zombie còn lại đã ngã nhào lên xác con zombie kia, nó há miệng cố gắng trườn xuống tấn công cô.

Nhanh như chớp Dạ Nguyệt né được cái miệng hôi hám đầy máu đen của nó, nhưng con kia cũng đang há miệng cắn vào tay cô...

Chú! Chú! Hai phát đạn được bắn ra từ nòng súng giảm thanh ghim thẳng vào đầu hai con zombie đang tấn công Dạ Nguyệt, phát đạn thứ ba ghim thẳng vào giữa trán con zombie đang kéo mạnh đuôi tóc của cô.

Phạch! Phạch! Phạch! Tiếng trực thăng xuất hiện trên bầu trời xanh thẫm không một gợn mây, luồng gió mạnh xoáy xuống ở chỗ Dạ Nguyệt đang nằm, Dạ Nguyệt bất giác che tay lên để cản con gió, cố gắng mở mắt để nhìn phía trên.

Một bóng đen cao lớn từ trên trời bay xuống ngay phía trên đầu cô, xác hai con zombie nặng nề bị quăng sang một bên, cô ngửa cằm nhìn ngược lên, đôi mắt đen láy sâu thẳm đập vào trong mắt cô đầu tiên.

"Em còn muốn nằm đó?" Lăng Chi Hiên nghiêng răng nói, anh vươn tay ra.

Dạ Nguyệt lập tức nắm tay anh bật người đứng dậy, cô mỉm cười tươi rói: "Chào anh"

"Chút nữa sẽ phạt em sau" Lăng Chi Hiên hừ một tiếng búng vào trán nhỏ của cô, nhìn quần áo của vợ yêu toàn là máu đen, hơn nữa mới vừa nãy nhìn thấy tình cảnh đó tim anh như rơi khỏi lồng ngực, không cần nói anh lập tức vừa thả dây xuống nhảy khỏi trực thăng vừa bắn vào đầu đám zombie chết tiệt đó cứu bảo bối của anh.

Bất ngờ Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt ôm vào trong lồng ngực, xoay người một vòng đập mạnh vào con zombie đang nhào về phía Dạ Nguyệt, anh không chần chừ bắn vào đầu bốn năm con zombie khác vừa gào thét xông đến hai người, tất nhiên con zombie kia vừa ngồi dậy cũng bị anh bắn chết không nương tay.

Anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang vùi mặt vào trong lồng ngực ôm chặt lấy anh, bất giác cong khóe môi: "Bên thắt lưng của anh có súng, em lấy một cây đi Bảo bối" rồi lại ngẩng đầu lên bắn vào đám zombie vẫn đang điên cuồng xông vào đây để yểm trợ cho Ưông Tuấn Kiệt và Dương Lãnh Thiên giải quyết hết bọn zombie bên trong.

Dạ Nguyệt tranh thủ hít hà mùi hương quyến rũ quen thuộc của người nào đó để nạp lại năng lượng, tiện thể rút một cây súng ngắn bên thắt lưng anh, nạp xong năng lượng cô ngẩng đầu vươn tay bắn vào bọn zombie để hỗ trợ cho anh.

Ưông Tuấn Kiệt và Dương Lãnh Thiên cuối cùng cũng giải quyết hết bọn zombie ở phía trên trong, cả bọn tiếp tục chạy rẽ sang con đường nằm ngang, lúc này Ưông Tuấn Kiệt và Dương Lãnh Thiên đều lui về phía sau giúp Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt.

Lúc này trực thăng của Từ Cảnh và Từ Cát cũng đến cùng một lúc, tiếng cánh quạt của hai chiếc trực thăng thu hút đám zombie ở khu vực gần đó bên ngoài đường lớn, bọn chúng tất nhiên không chừng chừ lao về phía phát ra tiếng động.

"Thả thang dây xuống" Lăng Chi Hiên nói vọng lên, bên trong này quá hẹp chắc chắn không đủ chỗ để trực thăng đáp.

Một bên trực thăng Lạc Tiểu Anh leo lên đầu tiên, trong khi đó bốn người đứng bắn yểm trợ ở vòng ngoài, Từ Cát và Từ Cảnh cũng bắn yểm trợ từ trên trực thăng, vài con zombie lao vào từ bên ngoài đường lớn đều bị bắn chết, nhưng bọn chúng càng ngày kéo vào càng đông, không chỉ bị thu hút bởi tiếng động mà bọn chúng còn chạy theo bầy, một con bị đánh động là cả bầy chạy theo phía sau.

Theo sau Lạc Tiểu Anh là Hà Tiểu Y và chú Lưu leo lên thang dây.

"Bảo bối, em lên trước đi" Lăng Chi Hiên kéo Dạ Nguyệt về phía sau mình, Dạ Nguyệt gạt đầu leo lên thang dây của trực thăng còn lại.

Lúc này, đám zombie thật đông từ đường lớn đã lao vào bên trong hẻm, con nào con nấy như điên đại gào hét, đâm đầu chạy điên cuồng, lao về phía tiếng động của cánh quạt, có thể thấy được hàng trăm con đang tập trung chen chúc kéo dài bu quanh phía đầu hẻm, chẳng mấy chốc mà những con đầu tiên đã chạy đến chỗ mọi người đang đứng, dù bị bắn nhưng con này té xuống thì con khác lại lao vào không chút ngại ngùng.

"Không kịp rồi, mau bám vào thang" Lăng Chi Hiên hét lên.

Ưông Tuấn Kiệt đột nhiên vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng của Lưu Ảnh Nhật rồi túm lấy thang dây, cùng lúc đó Dương Lãnh Thiên và Lăng Chi Hiên cũng nhanh chóng phóng lên một bậc thang.

"Đi!" Lăng Chi Hiên vừa bắn vào đám zombie vừa gầm lên ra chỉ thị.

Hai chiếc trực thăng nhanh chóng bay thẳng lên phía trên bầu trời, vài con zombie không bỏ cuộc phóng lên chụp lấy chân Lăng Chi Hiên và Dương Lãnh Thiên nhưng đều bị bọn anh lạnh lùng bắn hạ.

Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ một đám đông nghẹt zombie kéo dài từ chỗ mới vừa rời ra đến đầu đường, lại có thêm trăm con đang bu quanh thật đông ở phía trước hẻm.

0w0

Sau khi đã yên ổn ngồi vào bên trong trực thăng, Lăng Chi Hiên nói vào thiết bị liên lạc bên tai trái của anh: "Tuấn Kiệt, cậu đưa mọi người về

Trung Tâm"

"Vâng" Ông Tuấn Kiệt lúc này cũng đã được gắn thiết bị liên lạc bên tai, trả lời.

Cứ tưởng thế là xong không ngờ Ông Tuấn Kiệt lại nghe thêm câu tiếp theo: "Tôi sẽ tính sổ với cậu sau". Nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống lạnh lẽo đến mức khiến anh tưởng như mùa đông tháng chạp mới vừa quét qua, lần này anh chết chắc rồi, ai cứu mạng aaaa.

Bên trục thẳng này, Dương Lãnh Thiên, Từ Cát và Từ Cảnh đều nghe rõ ràng câu Lăng Chi Hiên vừa nói, ba người xoay đầu nhìn nhau dờ khóc dờ cười.

"Hiên" Dạ Nguyệt ngồi trầm ngâm từ lúc lên trục thẳng đến giờ mới lên tiếng. "Tại sao Tuấn Kiệt lại ôm lấy Ánh Nhật lên trục thẳng bên kia trong khi trong kế hoạch Ánh Nhật sẽ đi cùng với chúng ta a?"

Lăng Chi Hiên cúi đầu nhìn cô gái nhỏ ngồi cạnh, mắt mở to nhìn anh thắc mắc, nhìn đến quần áo cô bị nhuộm bẩn bởi máu đen cùng thịt vụng, anh bất giác nhíu mày: "Lãnh Thiên"

Dương Lãnh Thiên lập tức đưa hộp y tế được chuẩn bị riêng, rồi kéo xuống tấm vải đen dày tách biệt hai người bọn họ với tất cả những người còn lại trên trục thẳng.

Dạ Nguyệt ngạc nhiên nhìn ngó tấm vải, nó rất dày, khó mà nhìn xuyên qua nó được a.

Người nào đó cởi bỏ áo sơ mi trắng bị nhuộm máu đen của mình để lộ ra chiếc áo thun màu đen sạch sẽ, anh lại tiếp tục cởi bỏ chiếc quần dài mà anh đang mặc, sau đó anh nhanh chóng mở hộp y tế, bên trong là dụng cụ y tế, kèm theo đó còn có bình nước, khăn ướt và quần áo sạch. Anh không nói gì kéo cô xoay người qua, tự tay cởi quần áo dơ trên người cô xuống.

"Anh làm gì đó?" Dạ Nguyệt nhỏ giọng nắm lấy tay anh giữ lại trong khi anh đang tháo cúc áo của cô, hơi lo lắng mọi người bên kia tấm vải.

"Em định mặc quần áo dơ à?" Lăng Chi Hiên nghiêm túc nhìn cô gái nhỏ nào đó.

"Nhưng chút nữa đến sân bay chúng ta cũng phải chiến đấu, đâu cần thay a" Dạ Nguyệt nhíu mày sau đó cô như nghĩ ra gì đó. "Phương án thứ hai chỉ là gạt em phải không?"

"Không, là thật. Chúng ta sẽ đến sân bay" Lăng Chi Hiên kéo tay vợ yêu ra, tiếp tục cởi áo của cô, rồi đến quần dài, tất nhiên cả áo lót và quần lót.

"Vậy còn Ánh Nhật?" Dạ Nguyệt nhướn mày.

Đột nhiên, Lăng Chi Hiên nhắc bổng Dạ Nguyệt lên đặt cô ngồi trên đùi anh theo kiểu đối diện nhau, Dạ Nguyệt giật mình bùm miệng lại để không hét lên, cô vùng vẫy muốn trở về chỗ ngồi của mình, anh đang định làm gì vậy a?

"Yên nào" anh nhíu mày thì thầm, rồi anh kiểm tra khắp một lượt cơ thể cô, hết sức chăm chú nghiêm túc dùng khăn ướt lau sạch bùn đất và những vết máu đen còn sót lại trên người cô không chừa chỗ nào.

Trong khi đó Dạ Nguyệt cứng người nín thở ngồi yên không dám vùng vẫy hay cử động nữa, vì sợ thứ to lớn cứng rắn cô đang ngồi lên ở bên dưới chỉ được che chắn bởi chiếc quần đùi của người nào đó.

"Lúc này là lúc nào mà anh còn..." Dạ Nguyệt đen mặt.

Lăng Chi Hiên cong khoe môi, cúi đầu cắn vào miệng nhỏ của cô. Dạ Nguyệt cố đẩy anh ra nhưng đã bị giữ chặt, môi lưỡi bị anh mút hôn điên cuồng, day dưa rượt đuổi dù cho cô có tránh né như thế nào, cô siết lấy tóc anh, cuối cùng không tự chủ bị cuốn vào nụ hôn thật sâu, tay anh vuốt ve da thịt mềm mại của cô, lần mò đến hai gò bồng đảo mà xoa nắn trêu chọc vào hai điểm màu hồng nhạy cảm của cô.

"Anh... lưu manh" Dạ Nguyệt đẩy anh ra hít lấy hít để không khí, giờ cô thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì nữa a.

"Phạt em đó" Lăng Chi Hiên véo má đã ửng hồng lên vì bị trêu chọc của vợ yêu, anh lấy quần áo sạch mặc vào cho cô, nói rõ hơn là trang bị áo chống đạn cùng những thứ khác, chỉnh tay mặc vào cho cô. "Ngay từ đầu anh đã không có ý định để cô gái đó đi theo, vì sẽ càng gây ra nhiều bất lợi cho việc tiếp cứu cậu ta"

"Vậy nên anh mới bảo Lãnh Thiên gọi điện nói riêng với Tuấn Kiệt, bảo cậu ta đến lúc thích hợp thì mang theo Ánh Nhật cùng lên trục thẳng trở về Trung Tâm?" Dạ Nguyệt vừa suy luận vừa nhanh chóng phối hợp với anh mặc quần áo vào, chuyện này thì cô làm nhanh lắm a. Và cô nhận ra đã trách lầm anh rồi, thì ra anh muốn trang bị đầy đủ mọi thứ để cô có thể sẵn sàng chiến đấu.

"Cởi đồ của em thật khó, còn lúc mặc vào thì lại nhanh đến bất ngờ" Lăng Chi Hiên nhỏ giọng lầm bầm, nhưng anh không phủ định suy luận của Dạ Nguyệt chứng tỏ cô đã đoán đúng.

Dạ Nguyệt nghe được, cô dờ khóc dờ cười: "Anh cũng phải xem thời điểm nữa chứ"

Lăng Chi Hiên tất nhiên không có ý định làm gì vợ yêu ở chỗ này, anh không muốn ai ngoài anh nghe được tiếng ngậm nỉ non quỵên rũ của vợ yêu, chỉ là nhìn cơ thể nhỏ nhắn trần trụi mềm mại đã cùng với anh trầm luân hết lần này đến lần khác thì cũng khó tránh khỏi phát sinh dục vọng ham muốn vợ yêu.

Anh kéo vợ yêu ôm chặt vào lòng, thì thầm bên tai cô: "Lúc nhìn thấy em ở dưới đó bị bọn chúng hung hăng tấn công, tim anh như muốn ngừng đập, rồi em lại biểu hiện như chẳng có việc gì xảy ra làm anh chỉ muốn đè em xuống dưới thân trừng phạt em cho đến khi em khóc ngất lên cũng mặc kệ"

"Này này này anh lấy đâu ra cái tư tưởng nguy hiểm như vậy hả?" Dạ Nguyệt ngẩn đầu đen mặt đâm vào ngực anh.

"Nếu em còn để anh nhìn thấy tình cảnh đó một lần nữa thì anh không đảm bảo sẽ không thực hiện hình phạt đó" Lăng Chi Hiên vuốt vuốt eo nhỏ rồi trượt tay xuống mông cô xoa xoa bóp bóp, vật nào đó bên dưới vẫn luôn trong trạng thái cứng rắn giống như đang cảnh cáo chứng minh cho lời nói của anh.

Nhìn vào đôi mắt đen láy nghiêm túc, dù tay anh có đang làm chuyện không đứng đắn nhưng cô thật sự tin anh không nói đùa.

Trong khi chờ đợi phản ứng của vợ yêu, tay còn lại của người nào đó tranh thủ luồn vào bên trong áo chống đạn của cô đẩy một bên áo trong lên, không khách khí xoa nắn vào ngọn đồi đầy đặn mềm mại. Dạ Nguyệt nhận ra liền híp mắt nhìn anh như muốn nói anh còn không mau dừng lại a.

Lúc này Dương Lãnh Thiên đột nhiên lên tiếng ở bên kia tấm vải: "Phu Nhân, có người muốn nói chuyện với cô"

Lăng Chi Hiên: "..."

Người nào đó thờ dãi rút tay về, anh để cô ngồi lại vị trí bên cạnh mình, mau chóng tự trang bị cho bản thân mình.

"Có cần em giúp gì không?" Dạ Nguyệt nhìn nhìn nơi nào đó còn đang cộm lên, cô vừa buồn cười vừa chọc tức anh.

Anh nâng cầm cô lên cắn vào môi cô: "Anh sẽ đòi lại hết một lượt sau khi giải quyết xong vụ này"

Dạ Nguyệt: "..."

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108

"Kéo lên được rồi" Lăng Chi Hiên trầm giọng nói, tấm vải lập tức được Dương Lãnh Thiên kéo lên.

Dạ Nguyệt ngạc nhiên nhìn mọi người bên ngoài cũng đã thay trang phục tự trang bị cho mình hoàn tất, sẵn sàng vào trạng thái chiến đấu, thì ra ý định ngăn cách như vậy là vì cô là người phụ nữ duy nhất trên chiếc trực thăng này, còn nếu không thì chắc cũng không cần đến tấm vải đen này đâu a.

"Vi chuyện này đến quá đột ngột nên chưa kịp trang bị từ trước" Dương Lãnh Thiên thấy Dạ Nguyệt ngạc nhiên liền cười cười giải thích, bình thường sẽ chuẩn bị sẵn sàng trước khi lên trực thăng nhưng khi Chủ Tịch nhận được tin khẩn đã trực tiếp lên trực thăng đến đón Phu Nhân mà chưa chuẩn bị gì ngoại trừ hai cây súng ngắn và vài băng đạn.

Dạ Nguyệt gật đầu, cô có thể hình dung ra được hình ảnh của người nào đó khi nhận được tin khẩn rồi lập tức bay đến cứu cô, cô mỉm cười vui vẻ: "Ai muốn nói chuyện với em a?"

Dương Lãnh Thiên đưa thiết bị liên lạc, Lăng Chi Hiên phụ trách gắn vào tai cho vợ yêu.

"Nguyệt Nguyệt" giọng nói của Lưu Ánh Nhật vang lên.

"Mình nghe đây Ánh Nhật" Dạ Nguyệt trả lời

"Mình xin lỗi vì đã buống bình muốn đi theo mọi người" Lưu Ánh Nhật nhỏ giọng. "Dù mình biết rõ đi theo mọi người sẽ chỉ làm tình hình giải cứu thêm khó khăn hơn nhưng mình..."

Thật ra không cần Dạ Nguyệt nói thì ngay từ đầu cô đã nghĩ đến, cô không biết chiến đấu, ra ngoài đó sợ là chưa tìm thấy anh ấy thì cô có thể đã

bị biến thành một trong số bọn chúng, dù biết rõ nhưng cô vẫn không thể ngăn bản thân mình ra ngoài đó để tìm anh.

Đối với Dạ Nguyệt, Lưu Ánh Nhật là một cô gái có đầu óc và tầm nhìn, hơn nữa bọn họ chơi thân với nhau bao nhiêu năm, Ánh Nhật trải qua sóng gió thăng trầm gì cô đều biết, suy nghĩ của Ánh Nhật chín chắn trưởng thành hơn cô rất nhiều.

"Minh hiểu" Dạ Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng, cả hai đã quá hiểu nhau nên cô cũng không cần nói nhiều nữa.

"Cám ơn cậu" Lưu Ánh Nhật cũng mỉm cười. "Minh sẽ cầu nguyện cho mọi người trở về bình an"

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

"Chúng ta đã xác nhận được những vùng bị nhiễm dịch và hiện đang cùng với Chính Phủ và bên Tứ đại gia tộc phong tỏa những vùng đó, lập hàng rào ngăn chặn không cho dịch lây lan ra những vùng khác" Trình Ân báo cáo lại cho Lăng Chi Hiên thông qua thiết bị liên lạc.

"Việc sản xuất vaccine như thế nào?" Lăng Chi Hiên nhấp nhấp ngón trỏ trên đùi, trầm ngâm nghe báo cáo.

"Phía Mỹ và Chính Phủ Trung Quốc đã đồng ý và đang bắt tay bí mật tiến hành sản xuất hàng loạt vaccine trong sự giám sát nghiêm ngặt của chúng ta và các lãnh đạo cấp cao bí mật trong Chính Phủ, khoảng hai đến ba ngày nữa sẽ có lô vaccine đầu tiên" Trình Ân vừa xem xét tài liệu vừa trả lời.

"Còn vaccine của chúng ta?" Lăng Chi Hiên đã cho sản xuất vaccine ngay từ khi anh trở về. "Phải đảm bảo thông tin về vaccine là hoàn toàn bí mật với những người bên phía bọn chúng"

Nhưng Trình Ân cùng với đội nghiên cứu phải bỏ ra ít nhất ba ngày để nghiên cứu và xem xét lại toàn bộ công trình nghiên cứu của tương lai mới có thể biết chính xác cách trích lọc và đảm bảo tính khả dụng của vaccine, anh cũng chỉ mới cho trích lọc và sản xuất vào ngày hôm qua.

"Ngày một chúng ta sẽ hoàn thành lô đầu tiên" Trình Ân hết sức nghiêm túc. "Vâng, phía Chính Phủ đã cho lập khu thí nghiệm nghiên cứu riêng biệt để đánh lừa phía bên kia, trong khi đó những đồn trú chăm sóc y tế bên cạnh những hàng rào ngăn cách cũng đã được dựng lên"

"Được" Lăng Chi Hiên xác nhận, kế hoạch vẫn đang được tiến hành từng bước một.

"Làm thế nào mà chúng ta có thể chữa trị cho những người nhiễm bệnh mà không đánh động đến bọn bên kia a?" Dạ Nguyệt đột nhiên thắc mắc.

"Theo ý Chủ Tịch thì vaccine sẽ được bí mật đưa đến khu chăm sóc y tế và sẽ có một chuyên viên bí mật bên phía chúng ta nhận và chữa trị cho những người mới bị nhiễm mà chưa phát bệnh, sau đó chúng ta sẽ làm một báo cáo giả thông báo rằng những người nhiễm bệnh đã chết để che mắt bọn gián điệp của bọn chúng" Dương Lãnh Thiên giải thích.

Những người nhiễm bệnh sau khi trở lại bình thường sẽ được đưa vào một hầm trú ẩn an toàn với danh tính hoàn toàn khác để che mắt phía bên kia, đợi cho đến khi mọi việc kết thúc sẽ được trở về danh tính thật của mình. Đây là một phần mới được thêm vào trong kế hoạch và được ưu tiên thực hiện trong tình thế bùng phát dịch hiện nay.

"Tiếp tục thực hiện theo kế hoạch, điều quan trọng phải chú ý đến động thái của những bên hợp tác với chúng ta" Lăng Chi Hiên thận trọng dặn dò, điều đáng lo ngại nhất là sự phản bội của các bên liên quan có thể dẫn đến sự cố ngoài ý muốn phát sinh.

Cho nên khi lên kế hoạch anh cũng vẫn luôn ưu tiên đảm bảo Trung Tâm dưới lòng đất hay là tổ chức của anh vẫn mãi mãi là một bí mật. Điều duy nhất mà anh bật mí cho người khác biết chính là việc anh là Chris Stephen để đổi lấy tầm ảnh hưởng hay sức nặng của lời nói mà thôi.

Đó cũng là lý do vì sao anh lại cần đến sự hợp tác của bên phía Mỹ, Trung Quốc và Tứ đại gia tộc, vì anh sẽ không bao giờ cho người khác nắm được anh có bao nhiêu lực lượng bao nhiêu vũ khí trong tay.

"Vâng, Chủ Tịch" Trình Ân trịnh trọng trả lời.

Lúc này phi công cũng vừa thông báo: "Chúng ta đến rồi thưa Chủ Tịch"

Mọi người nhìn xuống bên dưới, cũng là một khung cảnh hoàn toàn hỗn loạn, tương tự như hai năm sau một chiếc máy bay đâm thẳng vào bên trong sảnh chờ sân bay, hơn nữa vài máy bay ở đường băng cũng đâm vào nhau, khói lửa bốc lên mù mịt cùng tiếng nổ của động cơ vang vọng cả một vùng trời.

Theo tình hình này không thể cho trực thăng đổ xuống đường băng vì bên dưới cũng đầy rẫy lũ zombie đang rượt đuổi những người vô tội, Lăng Chi Hiên nhíu mày quan sát hết một lượt, ánh mắt thăm trầm của anh dừng lại ở một vị trí: "Cho đổ ở khoảng sân trống phía trên đài kiểm soát bên kia"

"ĐÃ RỒ!" phi công nhanh chóng đáp lời.

Trong khi phi công cho đổ trực thăng thì Lăng Chi Hiên liên lạc với Tề Vi: "Đã tìm thấy cậu ta chưa?"

“Đã xác nhận được vị trí chính xác” Tề Vĩ lập tức báo cáo, anh vẫn luôn để mắt đến Thành Đông kể từ khi xác nhận nhìn thấy cậu ta thông qua CCTV.

Ngay từ khi đại dịch bùng phát, Thành Đông đã cùng với một nhóm người nhanh chóng lẫn trốn ở một trong những Sleeping box của sân bay, CCTV đã ghi nhận bọn họ trốn vào trong đó, tắt hết đèn, dùng chăn bịt kín những chỗ bằng kính và không có bất cứ ai ra vào kể từ lúc đó.

Sau đó một lúc, có những người khác bị bọn zombie rượt đuổi chạy đến đây nhưng họ không thể mở được cửa và cũng không chạy kịp qua những Sleeping box khác nên bị bọn chúng cắn xé ngay bên ngoài cửa cho thấy những người bên trong đã dùng thứ gì đó để chặn cửa lại, tình huống lặp đi lặp lại cho đến tận bây giờ, hiện tại có vài con zombie vẫn đang lảng vảng qua lại ở phía khu vực đó.

"Thông qua GPS hãy tìm con đường ngắn nhất từ chỗ trực thăng đáp đến chỗ cậu ta đang trốn" Lăng Chi Hiên ra chỉ thị.

Tề Vĩ nhanh chóng xác nhận vị trí của trực thăng, gõ liên tục trên bàn phím, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

***** Ó O Ò Lẩn ranh giới... oOo

Trong một Sleeping box khá rộng với các tiện nghi cần thiết cho hành khách nghỉ ngơi chờ chuyến bay, Thành Đông đang giúp một người phụ nữ băng bó vết thương trên chân của một bé trai, cậu bé đó là con của cô ấy.

"Còn không nhanh giết nó đi, các người không thấy chuyện gì đang diễn ra bên ngoài à, để nó phát bệnh thì tất cả chúng ta đều sẽ bị nó cắn chết" người đàn ông vận vest đen khoảng bốn mươi tuổi đang đi qua đi lại, tức giận quát.

"Im miệng đi lão già, ông mà còn quát lên như vậy thì không cần chờ đến lúc nó phát bệnh mà bọn bên ngoài sẽ xông vào đây cắn nát as* của ông trước đó" một gã đàn ông trẻ tuổi lên tiếng, giọng nói giễu cợt châm biếm, hần ăn mặc như dân anh chị chuyên đi chém giết đòi nợ hay cho vay nặng lãi.

Bên cạnh hắn là người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp với chiếc đầm body ôm sát cơ thể, cô ta đang dán sát thân hình gợi cảm của cô ả vào người tên côn đồ đó, uốn éo vuốt ve làm trò để hắn hài lòng.

Ngoài ra, phía bên kia còn có một cặp tình nhân trẻ tuổi đang ngồi siết chặt tay nhau, hai nữ tiếp viên cùng với một anh chuyên viên kỹ thuật của sân bay cũng đang im lặng ngồi gần nhau.

Tất cả đều không thể che giấu được sự kinh hoàng, sợ hãi và lo lắng trong đáy mắt. Có lẽ đối với bọn họ, ngày hôm nay chẳng khác gì là ngày tận thế.

"Điện thoại khẩn cấp vẫn không dùng được" người đàn ông bốn mươi bức dọc, ông ta bấm gọi hết số này đến số khác nhưng đều báo đã quá tải, dù sóng điện thoại vẫn hoạt động nhưng những số cứu hộ hay khẩn cấp đều vô dụng.

Đúng lúc này, tiếng gào gú cùng tiếng chém giết đột nhiên vọng đến từ bên ngoài, Thành Đông lập tức chạy đến sát cửa kính, hé chắn ra quan sát động tĩnh bên ngoài.

"Có chuyện gì vậy?" người đàn ông bốn mươi nhỏ giọng hỏi.

"Có một nhóm người đang giết hết lũ zombie ở bên ngoài" Thành Đông về suy tư nói.

"Quân đội đến giải cứu cho chúng ta có phải hay không?" anh chuyên viên kỹ thuật đứng bật dậy, gấp gáp hỏi.

"Không phải người của quân đội" Thành Đông lắc đầu, họ không mặc quân phục của quân đội, hơn nữa họ đang sử dụng dao găm thay vì dùng súng.

Tất cả mọi người đều tò mò đứng dậy tiến về phía Thành Đông, hé chắn ra quan sát động tĩnh bên ngoài.

Đám zombie lảng vảng quanh khu vực này đều bị hạ hết một lượt, Dạ Nguyệt chạy đến Sleeping box được phủ chắn che kín cửa kính, cô lập tức đập cửa gọi Thành Đông.

"Thành Đông, cậu có trong đó không a?"

Thành Đông tất nhiên nhìn thấy Dạ Nguyệt, anh nói với mọi người bên trong là bạn của anh đến tiếp cứu, mọi người đều hết sức vui sướng đồng ý mở cửa.

"Dạ Nguyệt" Thành Đông vui mừng cùng mọi người bước ra, anh nhìn hết một lượt không thấy Lưu Ánh Nhật đâu liền biến sắc mặt, anh nghe nói Ánh Nhật đi chung với Dạ Nguyệt mà, chẳng lẽ...: "Ánh Nhật đâu rồi?"

"Yên tâm, cậu ấy được đưa đến nơi an toàn rồi, vì ngoài này nguy hiểm quá nên không để cậu ấy đi theo" Dạ Nguyệt nhìn thấy Thành Đông lo lắng

cho Ánh Nhật cô liền cười hí hửng trên chóc anh.

Lăng Chi Hiên lúc này xuất hiện phía sau vợ yêu, nhưng anh cao lớn lại soái như thể tất nhiên gây sự chú ý của những người khác, đặc biệt là những người phụ nữ có mặt ở đây đang rất nóng lòng muốn cảm ơn anh đã ra tay cứu giúp.

"Vị này là...?" Thành Đông hỏi.

"Tôi là chồng của cô gái nhỏ này" người nào đó để tay lên xoa xoa đầu nhỏ của Dạ Nguyệt, lạnh nhạt nói.

"À vậy ra anh là Lăng Chi Hiên, Lăng đại thiếu gia có phải hay không?" Thành Đông nhớ ra mấy tháng trước có nghe Ánh Nhật kể về hôn phu của Dạ Nguyệt, anh cũng có đọc được tin tức Lăng đại thiếu gia của Lăng gia từ bỏ quyền thừa kế vì một cô gái bí ẩn nào đó, anh hỏi Ánh Nhật cũng đã được xác nhận là Dạ Nguyệt.

Ngoại trừ Thành Đông thì những người còn lại đều mở to mắt kinh ngạc nhìn Lăng Chi Hiên, đại thiếu gia bí ẩn của Lăng gia, chưa bao giờ xuất hiện trên phương tiện đại chúng lần nào, chỉ có duy nhất lần anh ta công bố từ bỏ quyền thừa kế thì mới xuất hiện một tấm ảnh hiếm hoi.

Một trong những người đàn ông kim cương hiếm hoi được vô số phụ nữ nhắm đến và mơ ước, được gặp anh ấy trực tiếp bên ngoài như thế này thật sự là cầu còn không thấy lại may mắn gặp a, cho nên nhất thời câu nói "Tôi là chồng của cô gái nhỏ này" đều bị quăng ra sau đầu.

Dạ Nguyệt lại nhìn thấy ánh mắt say mê của mấy chị xinh đẹp nhìn người nào đó đến không dám chớp mắt, cô dờ khóc dờ cười.

"Vậy các người đến đây để giải cứu? Đi theo lũ này có thật sự an toàn không đó?" tên côn đồ nhướn mày châm biếm, chề môi nhìn một lượt bên phía của Lăng Chi Hiên, rồi hắn ta dừng lại ở chỗ Dạ Nguyệt, cười biến thái nói. "Hơ bé gái, đến đây chơi với anh nào, anh cũng thích ăn mấy bé gái đáng yêu ngoan ngoan lắm á"

Dạ Nguyệt siết chặt tay ai đó, cô ngẩn đầu nhìn anh, lắc nhẹ đầu: "Kệ hắn đi"

"Này, anh là Lăng gì đó phải không? Không ngờ khẩu vị của chúng ta lại giống nhau thế" hắn lộ vẻ mặt như hiểu rõ. "Nhưng ăn một món nhiều cũng chán mà phải không, sao chúng ta không trao đổi tình nhân với nhau một đêm nhỉ, anh thấy bạn gái của tôi có ngon không?" hắn kéo cô gái xinh đẹp quyền rũ phía sau lên.

Mặt cô gái đột nhiên nóng bừng, nhìn thấy Lăng Chi Hiên không khỏi tim đập loạn nhịp, cô gái e thẹn không dám nhìn thẳng anh, tên kia thấy vậy liền khoái chí cười lớn: "Chà chà, em thích anh ta rồi đúng không, em làm anh hơi đau lòng rồi đó nha, nhưng thôi không sao anh cũng thích bé con kia nữa nên xem như chúng ta công bằng rồi nhé"

"Này này giờ mày cứ nói năng nói cuội gì vậy" người đàn ông bốn mươi nóng lòng quá, ông sợ hãi nhìn xung quanh. "Lăng đại thiếu gia, đừng để ý đến hắn, chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi đây, tôi sợ bọn khác có thể sẽ kéo tới bất cứ lúc nào"

"Im miệng đi lão già, ông thì biết cái gì?" tên côn đồ đá mạnh vào cánh cửa phía sau người đàn ông đó, hù dọa ông ta.

"Lăng tổng, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây" Dương Lãnh Thiên thấy bầu không khí đột nhiên trầm xuống lạnh lẽo, anh liền lên tiếng.

"Chúng ta đi thôi" Dạ Nguyệt lắc lắc tay người nào đó, ở nơi này tốt nhất là không nên để phát sinh thêm chuyện gì, bọn họ phải trang thủ lúc bọn zombie bị thu hút bởi những tiếng nổ của động cơ bên ngoài đường băng mà rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Cũng nói thêm, nhờ tiếng nổ của động cơ những máy bay bên ngoài đường băng mà bọn zombie đa số tập trung ngoài đó, bên trong này cũng không đông như lúc bọn họ ở tương lai, nên có thể nhanh chóng bắn hạ những con zombie bị kẹt lại trên đường đến đây.

Lăng Chi Hiên nghe lời vợ yêu, anh hừ lạnh, tạm thời không tính sổ với hắn ta, anh ra hiệu cho Dương Lãnh Thiên dẫn đường cho mọi người rời khỏi đây.

"Ồ không nói nữa à?" tên côn đồ thấy mọi người di chuyển, hắn vừa lăm bầm vừa đi theo. "Không trả lời xem như đồng ý rồi nhé"

Đường trở ra cũng không trở ngại gì, vì bọn zombie đã bị giải quyết hết trên đường vào, theo như chỉ dẫn bọn họ sẽ băng qua sảnh chờ nơi máy bay đâm vào, rồi từ đó sẽ men theo đường nhỏ lên phía trên đài kiểm soát.

Nhưng khi bọn họ chạy đến sảnh chờ, thì bất ngờ một quả bom phát nổ ngay phía dưới thân máy bay, làm cho mọi thứ bị một lực thổi mạnh hất tung lên mù mịt khói lửa cùng giấy vụn bay khắp nơi, máy bay theo đó phát nổ thêm lần nữa rồi bốc cháy thành ngọn lửa thật lớn.

0w0

Dạ Nguyệt mơ hồ nghe tiếng trực thăng, cơ thể cô mệt mỏi nặng nề đến mức không thể nhúc nhích, cô muốn mở mắt ra nhưng không tài nào mở được...

Cô như nghe được tiếng súng...

Cô cảm giác như trực thăng đang chao đảo...

Cô ghét nhất là cảm giác rơi tự do này...

Cô đang ở trong nước sao? Cô sắp chết đuối rồi sao?

Hiên, cứu em!

...

...

...

Dạ Nguyệt bừng tỉnh, cô ngồi bật dậy ho sặc sụa, cũng đồng thời tổng luôn phần nước còn lại trong phổi ra ngoài.

"Bảo bối..." thanh âm trầm ấm lo lắng quen thuộc của người nào đó.

Dạ Nguyệt xoay người nhìn thấy Lăng Chi Hiên đang ngồi bên cạnh cô, cô mừng rỡ vươn tay ôm lấy anh.

Anh cũng ôm lại cô, thì thầm níu nơn: "Thật may em không sao"

"Chuyện gì đã xảy ra vậy anh?" lần cuối cùng cô còn ý thức là trước khi xảy ra vụ nổ đó.

Dạ Nguyệt đột nhiên mở mắt ra nhìn xung quanh, giờ cô mới để ý đến hoàn cảnh xung quanh...

"Chúng... chúng ta đang ở đâu thế này?" Dạ Nguyệt kinh ngạc mở lớn mắt, bởi vì trước mặt cô là cánh rừng vĩ đại rộng lớn, phía sau là con thác hùng vĩ với dòng sông chảy xiết trắng xóa, bên kia con thác cũng là cánh rừng trải dài...

"Em còn nhớ vùng rừng núi nơi đặt căn cứ của bọn chúng không? Chúng ta đang ở nơi đó" Lăng Chi Hiên trầm trầm nói, đáy mắt xoẹt qua tia lo lắng nào đó nhưng rất nhanh đã không còn.

"Hở không phải chúng ta đang ở sân bay sao? Sao chúng ta lại đang ở nơi xa như vậy?" Dạ Nguyệt không thể tin được.

"Anh sẽ kể lại cho em sau, trời đang tối dần rồi, chúng ta phải tìm chỗ nào để trú qua đêm, ở trong rừng buổi tối không an toàn" Lăng Chi Hiên ngồi xoay lưng về phía Dạ Nguyệt. "Lên đây, anh công em"

Dạ Nguyệt ngoan ngoãn leo lên lưng anh, bờ vai rộng lớn rắn chắc, thân nhiệt ấm áp toả ra từ cơ thể anh, Dạ Nguyệt dán sát vào lưng anh, hưởng thụ hơi ấm của anh: "Em yêu anh, ông xã" cô bất chợt nói.

Lăng Chi Hiên âm thầm nở nụ cười dịu dàng.

Đi được một đoạn khá xa, cả hai nhìn thấy một ngôi làng nhỏ, theo như tài liệu đã đọc qua thì nơi này chính là nơi đầu tiên bị tổ chức bí mật nhắm tới, những người trong ngôi làng đều đã bị bắt đến phòng thí nghiệm dưới lòng đất của bọn chúng.

Lăng Chi Hiên đi vòng qua ngôi làng, anh không có ý định ở chỗ này vì nơi này tuyệt đối không an toàn, anh đi về hướng vuông góc với ngôi làng, cố tình đi lẫn vào cánh rừng rậm thật xa, tránh xa ngôi làng càng xa càng tốt.

Nơi này thật sự còn rất hoang sơ, trời cũng đã tối hoàn toàn, đường lại càng lúc càng khó đi, nhưng trời không phụ người có lòng, cuối cùng cả hai nhìn thấy một ngôi nhà gỗ nhỏ được xây trên cây, theo như quan sát của Lăng Chi Hiên thì nơi này đã có trên vài chục năm rồi.

"Chúng ta sẽ ở đây hả anh?" Dạ Nguyệt nhìn ngó xung quanh, cô phát hiện ở phía bên kia có hai ngôi mộ đất hơi nhô lên, lá cây phủ khắp hai ngôi mộ, cỏ dại mọc um tùm, cũng không thấy có bia mộ phía trước.

"Không, chúng ta sẽ ở đây" Lăng Chi Hiên đi đến gốc cây phía dưới ngôi nhà gỗ, anh để cô gái nhỏ đứng xuống rồi chui vào bên trong hốc cây, dùng sức kéo thứ gì đó lên.

Cuối cùng cánh cửa hình vuông bằng đá bật lên để lộ ra một địa đạo bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

"Sao anh biết ở đây có địa đạo?" Dạ Nguyệt há hốc miệng.

"Nơi này cách làng và con sông rất xa, vì vậy muốn sống ở đây thì phải tự tìm mạch nước ngầm, đồng thời phải có một chỗ ẩn nấp an toàn để phòng bọn thú dữ hay bất cứ thứ nguy hiểm nào khác. Hơn nữa anh phát hiện hốc cây này khá rộng và điều kỳ lạ là cái cây này bị héo úa và chết khô như thế này trong khi những cái cây xung quanh nó đều to lớn và phát triển bình thường" Lăng Chi Hiên vươn tay ra trước mặt cô gái nhỏ. "Nên anh cho rằng rất có thể nó đã không còn rễ để lấy nước và dinh dưỡng từ mạch nước ngầm nữa"

Dạ Nguyệt nắm lấy tay anh chui vào trong hốc cây, cả hai bước xuống địa đạo, Lăng Chi Hiên đóng cửa đá xuống, bên trong hoàn toàn là một không gian tối đen như mực.

Tách! Anh bật zippo lên, ngọn lửa mờ ảo chỉ đủ soi một phần nhỏ không gian, cả hai men theo con đường nhỏ đi sâu vào bên trong, cũng không quá lâu, cuối con đường là khoảng không gian khép kín khá rộng rãi, cũng cỡ phòng ngủ của hai người ở Bonheur.

Lăng Chi Hiên đốt ngọn đuốc ở bên vách, ngọn lửa bùng lên soi sáng cả căn phòng, căn phòng này không có vật dụng sinh hoạt, chỉ có chiếc giường nhỏ bằng gỗ được lót phía trên bằng một lớp rom dày như chiếc giường.

Phía góc phải căn phòng là một cái giếng thông đến mạch nước ngầm bên dưới. Còn góc trái một cái tủ gỗ đơn sơ, quần áo cũ vẫn còn nằm gọn gàng bên trong đó, nhưng là kiểu của năm mươi mấy năm về trước.

"Em nghĩ có một cặp vợ chồng từng sống ở đây" Dạ Nguyệt xem xét đồng quần áo, có cả nam lẫn nữ.

"Uhm" Lăng Chi Hiên không phủ nhận, hơn nữa theo quan sát của anh thì nơi này giống như nơi dừng để trú ẩn vào buổi tối của họ, còn buổi sáng họ ở trên ngôi nhà gỗ kia.

"Hai ngôi mộ bằng đất đỏ chắc là họ a?" Dạ Nguyệt vừa quan sát xung quanh vừa ngồi xuống giường, cô phát hiện chiếc giường bằng rom cũng không tệ a, vừa ngồi xuống cơ thể cô như được thả lỏng thoải mái, dù nơi này là lần đầu cô đến nhưng không gian ấm cúng thế này lại làm cô có cảm giác ấm áp an toàn.

Lăng Chi Hiên xoa xoa đầu nhỏ vợ yêu: "Bảo bối, em mau thay quần áo ướt đi kẻo bệnh"

"Vâng" Dạ Nguyệt gật đầu đứng dậy mở tủ gỗ. "Mà rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy anh?"

"Chúng ta bị bọn tổ chức bí mật gài bom, sau khi quả bom phát nổ tất cả chúng ta đều bị hất văng đi va chạm mạnh vào vách tường, dù không ai thiệt mạng nhưng tất cả đều bất tỉnh" Lăng Chi Hiên vừa lấy nước từ giếng vừa kể lại cho vợ yêu nghe. "Khi anh tỉnh dậy đã thấy cả hai chúng ta bị trói chặt tay chân và đang ở trên một chiếc trục thẳng, em có biết lúc đó anh đã gặp ai không?"

"Ai?" Dạ Nguyệt tò mò.

"Chính là gã đòi ăn em" Lăng Chi Hiên lạnh lẽo nghiêng răng.

"Hắn ta là người của bọn chúng? Làm sao bọn chúng biết chúng ta đến cứu Thành Đông?" Dạ Nguyệt nhủ mảy.

"Đó chỉ là vô tình, trước khi chúng ta đến thì hắn đã liên lạc về tổ chức yêu cầu cứu viện, hắn là gián điệp bên phía thế giới ngầm của bọn chúng, nên khi nhận ra chúng ta hắn đã âm thầm liên lạc thông báo tin tức" Lăng Chi Hiên lạnh lẽo siết chặt tay.

"Nên hắn có tình câu giờ để chúng kịp đặt bom..." Dạ Nguyệt lặng lẽ tiến đến gần người nào đó, nắm lấy tay đang siết chặt thành nắm đấm của anh. "Còn Lãnh Thiên và mọi người?"

"Mọi người không sao, bọn họ đuổi theo trục thẳng của chúng đến tận đây để cứu chúng ta, nhưng trục thẳng của chúng xảy ra sự cố và đâm thẳng vào vách núi" Lăng Chi Hiên thả lỏng tay, xoay người cúi đầu chăm chú nhìn cô gái nhỏ nào đó. "Trước đó anh đã cởi được dây trói nên đã ôm em nhảy xuống con sông bên dưới rồi bị cuốn rơi xuống thác, anh vốn đang có ý định cướp trục thẳng nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này"

"Có nghĩa là mọi người rất có thể cũng đang tìm chúng ta?" Dạ Nguyệt vui mừng.

"Chuyện này có làm em nghĩ đến tương lai hai năm sau không. Bảo bối?" Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt lên, để mặt cô ngang tầm nhìn với anh.

"Này này em không phải là trẻ con nhè" Dạ Nguyệt phản đối rồi cô thở dài. "Em thật sự cũng đang nghĩ đến a, có phải hai năm sau chúng ta sẽ mất tích khi bay đến đây, rồi lại xuất hiện ở trong khu thí nghiệm của bọn chúng, em thì bị biế..."

Dạ Nguyệt chưa nói hết câu đã bị đôi môi nóng bỏng của người nào đó chặn lại, nụ hôn của anh có phần điên cuồng hơn bình thường, anh gấp gáp... anh mạnh bạo... anh cắn mút lấy môi lưỡi cô không ngại ngùng. Dạ Nguyệt bị dồn ép truy đuổi đến mức cô cố gắng đẩy anh ra... chuyện này làm cô nhớ đến ngày hôm đó... anh điên cuồng mất hết lý trí, làm cô sợ hãi.

"Hiên" Dạ Nguyệt gọi tên anh, môi dưới vẫn đang bị anh mút chặt, hơi thở nóng rực nồng đậm mùi vị của ái dục, anh mút dài xuống chiếc cổ trắng nõn của cô, chôn đầu vào hõm cổ cô mà hôn không ngừng.

"Hiên, em vẫn còn sống a... tìm em vẫn đang đập này..." Dạ Nguyệt ôm chặt lấy đầu anh, đầu lòng thì thầm, cô hôn lên tóc anh, vuốt ve mái tóc mềm mại của anh, an ủi xoa dịu trái tim đang đau đớn của anh. "Anh có nghe thấy tim em đang đập thành thịch thật nhanh không, ông xã"

"Anh sợ lắm, anh sợ mất em lắm, Bảo bối" Lăng Chi Hiên ngừng hôn, anh như rên rỉ ní non. "Anh cố không nghĩ đến nó nhưng điều đó cũng không làm anh cảm thấy khá hơn, từ khi rơi xuống nơi này anh lại nghĩ đến những chuyện đã nhìn thấy ở đó"

"Trương lai của chúng ta thay đổi rồi, anh nhớ không... là nhờ bánh bao nhỏ của chúng ta đó" mắt Dạ Nguyệt nóng lên, mũi cô cay cay, hình ảnh cậu bé con giống anh như đúc xuất hiện trong giấc mơ của cô, cô không bao giờ quên. "Bánh bao nhỏ luôn luôn ở đây... là thiên thần hộ mệnh của chúng ta, chúng ta nhất định phải trở về để chào đón bánh bao nhỏ đến với chúng ta lần nữa... anh đã hứa với em rồi không được nuốt lời đâu đấy..."

"Anh nhớ" Lăng Chi Hiên ngẩng đầu lên, hôn vào môi Dạ Nguyệt, nụ hôn lần này không còn chứa đựng điên cuồng sợ hãi hay tức giận nữa mà là nụ hôn nồng nàn yêu thương cuồng nhiệt.

"Anh yêu em, Bảo bối" Lăng Chi Hiên nghiêm túc nhìn sâu vào trong đôi mắt trong veo của vợ yêu, anh biết dù cho anh có bộc lộ yếu đuối của bản thân thì vợ yêu cũng chưa bao giờ ghét bỏ hay chê cười anh. "Anh cần em"

Dạ Nguyệt chủ động hôn anh, rồi cô mỉm cười thật tươi.

Lăng Chi Hiên say mê nhìn ngắm nụ cười của vợ yêu, anh đổi tư thế ôm, để hai chân cô kẹp vào hai bên hông anh, trong khi đó anh giữ lấy đầu cô, tiếp tục nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi.

Anh cắn mút xuống cổ cô, mút đậm thêm những dấu hôn mờ mờ trước đó, một tay xé rách chiếc áo thun đen của cô, tiếp tục cắn mút hai bên xương quai xanh, không chỗ nào mà anh không hôn qua hay cắn mút qua.

Anh cởi áo chống đạn của vợ yêu quăng xuống nền đất vì loại áo đặc biệt này không xé được, anh tiếp tục hôn dọc xuống khe giữa ngực, không lưỡng lự bung nút áo ngực để nó rơi tự do xuống nền đất, mắt anh sáng rực nhìn hai ngọn núi đầy đặn đang nhấp nhô trước mặt, từ khe giữa anh từ từ thưởng thức sang xung quanh, bàn tay xoa nắn một bên của ngọn núi... mềm mại... đàn hồi.

Dạ Nguyệt siết chặt lấy tóc anh, chìm đắm vào xúc cảm nóng rực ướt át, chiếc lưỡi mềm mại... làn môi nóng bỏng... anh hôn đến đâu thì Dạ Nguyệt đều cảm thấy luồng nhiệt như chạy đến nơi đó.

Không chờ đợi lâu, anh tập kích vào điểm màu hồng mê người quyến rũ, liếm mút... day cán... cuồng nhiệt mút chặt lấy nó... Dạ Nguyệt không nhận được bất giác ậm ừ nơi cổ họng.

"Chúng ta làm thế này... ở đây... có được không?" hơi thở đứt quãng, Dạ Nguyệt vừa thở dốc vừa nói, cô không thể tập trung suy nghĩ được nữa, anh cứ mút chặt nơi đó làm cơ thể cô nóng đến mức như thể nó sắp bùng nổ.

Đột nhiên, hai tay anh dùng sức, xé rách chiếc quần dài cô đang mặc, từng mảnh vụn rơi tự do xuống đất, Dạ Nguyệt hết hồn kéo đầu anh ra khỏi ngực cô: "Sao anh lại xé quần em luôn vậy? Mai em mặc cái gì hở? "

Anh không chịu nhả ra, nghe cô hỏi anh mút mạnh hơn nữa khiến cô hét lên, xúc cảm tê dại bất ngờ đánh úp làm cô siết chặt lấy tóc anh hơn nữa, cô lầm bầm: "Đừng a... đừng mà..."

Đang lúc cô cố kìm nén khoái cảm thì cô nhận ra thứ gì đó nhỏ nhỏ cứng cứng đang đi sâu vào trong cơ thể cô... ngón thứ hai đi vào... cô bầu chặt lấy áo thun đen của anh... ngón thứ ba đẩy vào cùng với hai ngón kia... cô nhận không được bật ra tiếng rên rỉ... ba thứ đó lại đột nhiên chuyển động... xoay tròn khuấy động sâu bên trong cơ thể cô...

Dạ Nguyệt bị anh tập kích cả trên lẫn dưới, cô lập tức rơi vào tình trạng trống rỗng, khoái cảm cuộn cuộn chạy dọc lan toả khắp nơi trên cơ thể cô.

"Đến với anh, Bảo bối" anh thờ dốc xoay tròn ngón tay cảm nhận nơi nóng bỏng mềm mại thít chặt lấy ngón tay anh, vừa xoay tròn vừa đâm vào bên trong vợ yêu, động tác càng lúc càng nhanh, Dạ Nguyệt cuối cùng căng người siết chặt tóc anh cố nén lại tiếng hét của mình.

Cô thở không ra hơi gục trên vai anh.

"Như thế nào? Thích không Bảo bối?" Lăng Chi Hiên cong khoé môi mờ ám hỏi, anh đã nhìn từ lúc trên trục thẳng, cảm giác bây giờ thật thoải mái.

"Luuu mạnh a" Dạ Nguyệt ngẩn đầu chu môi nấng anh, hai gò má cô ửng hồng vì ái dục, hơi thở vẫn chưa hoàn toàn bình ổn.

Hai người chăm chú nhìn nhau, hơi thở nóng rực hoà quyện vào nhau, có phần loạn nhịp... có phần gấp rút... có phần kìm nén...

"Cởi áo cho anh" Lăng Chi Hiên ra lệnh, mắt vẫn tập trung không rời mắt cô.

Cô kéo cả áo thun lẫn áo chống đạn cởi ra một lượt cho anh, để lộ ra cơ thể rắn chắc, lồng ngực vững chãi, nhìn không được cô véo vào hai điểm nào đó của anh, cúi đầu hôn vào những vết sẹo chi chít trên cơ thể tuyệt mỹ này...

Cô buồn bã, vừa hôn vừa nhớ đến khoảng thời gian đen tối bị hành hạ đánh đập của anh... cô chuyển qua cọ cọ má vào lồng ngực anh, âu yếm vuốt ve như mèo nhỏ đang làm nũng.

"Chúng ta đi ngủ nha anh" Dạ Nguyệt thì thầm vui đầu vào hõm cổ anh, vươn hai tay ra phía sau vuốt ve vào vết sẹo dài sau lưng anh.

"Nếu em có thể ngủ được..." Lăng Chi Hiên ôm lấy hông của cô nâng lên cao, xoa xoa bóp bóp vuốt ve trên chọc.

Dạ Nguyệt cười khúc khích: "Anh định bế em ngủ tới sáng luôn hả?"

"Nếu em có thể ngủ được nha..." Lăng Chi Hiên buồn cười lặp lại, Dạ Nguyệt vui vẻ cắn yêu vào vai anh.

Không ngờ vừa lúc đó cô nghe tiếng trượt khoá quần, cô ngẩn đầu nhìn anh liền bắt gặp ánh mắt sáng rực của anh, tiếp theo đó là vật nóng rực sung phòng đâm vào bên trong cô khi anh nhấn hông cô xuống, làm nó trượt dài vào hết bên trong cô.

Dạ Nguyệt trợn mắt la lên, cảm nhận rõ ràng vật cứng rắn nằm sâu bên trong cô, hông cô căng cứng, nơi đó của cô bị tách ra bao chặt lấy thứ nóng rực đang nằm chen giữa bên trong.

Sao cô không cảm giác được sự nguy hiểm trong lời nói của anh vậy hở? Dạ Nguyệt cắn răng, kìm nén lại tiếng rên rỉ khi bị anh đưa đẩy xô xiên, cơ thể chuyển động lên xuống theo động tác của anh.

Âm thanh va chạm của hai cơ thể càng ngày càng phát ra rõ ràng, vang vọng khắp không gian nhỏ hẹp của căn phòng kín, đánh mạnh vào giác quan nhạy cảm của hai người bên trong.

Vì đang trong tư thế đứng nên anh hơi hạ chân xuống, rồi dùng sức đẩy hông lên, tiến lùi thật sâu vào trong nơi bí mật của cô, khám phá cày cuốc không ngừng nghỉ.

Âm thanh ái muội vang vọng thật lớn... tiếng rên rỉ ni non... tiếng thờ dốc... tiếng gầm gừ đứt quãng... Lăng Chi Hiên siết chặt lấy cơ thể vợ yêu, cắn mút vào hai điểm màu hồng của cô, bên dưới vẫn luật động không ngừng nghỉ, tận hưởng sự thích chặt của cô khi anh đâm vào thật sâu.

Êê mê... chìm đắm... dục tình... khoái lạc... mãnh liệt... nồng nàn... mạnh mẽ... cuồng nhiệt... hoà quyện...

"Aa chậm chút... em muốn phát điên rồi..." cô siết chặt lấy tóc anh, vừa rên rỉ vừa rít lên, của anh thật sự càng lúc càng lớn, mỗi lần anh mạnh mẽ đâm vào là cô cứ như không còn biết gì nữa, nó như đẩy cô lên đến chín tầng mây, lâng lâng... sung sướng... muốn bùng nổ.

"Anh phát điên vì em từ lâu rồi Bảo bối" anh đi đến vách tường, để cô dựa vào vách, hai tay anh chuyển qua nắm bóp vào hai ngọn đồi tròn đầy của cô, hông anh tự động chuyển động mạnh mẽ, anh mút vào đỉnh đồi đã cứng lên vì động tình.

Tiếng mút say mê kết hợp với tiếng va chạm của hai cơ thể... Tiếng rên rỉ, tiếng rít lên, tiếng thờ dốc, tiếng gầm gừ...

Anh say sưa mút hai bên đỉnh đồi, sung sướng tận hưởng sự khít chặt bên dưới, vì cơ thể vợ yêu nhỏ nhắn nên so với vật to lớn của anh, nó càng khít chặt lấy anh hơn nữa, dù vậy anh có thể đi hết bản thân vào bên trong vợ yêu, vừa khít như thể hai người sinh ra là để dành cho nhau.

Hai người vẫn dính chặt lấy nhau đến gần một tiếng sau đó, đầu óc cô trống rỗng, cơ thể vẫn đứng đưa lên xuống không ngừng nghỉ, chẳng còn biết gì khác ngoại trừ vật đang xô xiên mạnh mẽ bên trong cô cùng với đỉnh đồi đang bị anh mút chặt... Cô không chịu được nữa hét lên uốn éo cơ thể, khi anh đẩy lên cô cũng đồng thời hạ xuống, lắc hông liên tục kết hợp nhịp nhàng với anh.

"Không Bảo Bối, em đang làm anh không thể giữ được nữa" anh gầm gừ vì khoái cảm đột ngột tăng vọt, mắt tự chủ mà đầy càng lúc càng mạnh vào bên trong cô.

Cô cứ lắc hông liên tục càng làm anh muốn phát điên... cả hai người cùng muốn phát điên...

Cuối cùng anh gầm lên cùng tiếng hét của cô, anh đẩy mạnh lần cuối phóng thích thứ nóng rực vào bên trong cô, cô cảm nhận vật đó đang co giật bên trong cùng dòng nước nóng rực phóng ra, làm cô căng người giải phóng bản thân lần thứ hai.

Lăng Chi Hiên ôm lấy vợ yêu vào lòng, hơi thở loạn nhịp, cực kỳ thoải mái. Anh phát hiện ra lúc vợ yêu bị dục vọng chiếm hữu làm cho phát điên, sẽ dễ dàng kéo theo anh cùng phát điên lên vì động tình. Hôm nay anh đã được ném qua mui vị như lúc vợ yêu bị bỏ thuốc, nhưng lần này cô ấy là hoàn toàn tỉnh táo...

"Á" Dạ Nguyệt la lên.

"Sao vậy, Bảo bối" Lăng Chi Hiên bế Dạ Nguyệt rời tường, anh đang định bước về phía giường thì bị cô ngăn cản.

"Anh đừng di chuyển, nó lại đang đẩy vào em" Dạ Nguyệt nhìn anh mếu mặt, cô đang nghĩ ngợi thì tự nhiên nó lại to lên lại.

Lăng Chi Hiên dờ khóc dờ cười, vì cái suy nghĩ vừa nảy mà dục vọng của anh lại trỗi dậy.

"Em muốn ngủ a, em buồn ngủ lắm rồi" Dạ Nguyệt đắm đuối vào ngực anh.

"Một lần nữa thôi Bảo bối" Lăng Chi Hiên nhỏ giọng dụ dỗ, bên dưới nhẹ nhàng thúc nhẹ vào cô.

Dạ Nguyệt không để ý đến chuyển động nhỏ của anh, không ngờ bị anh thúc nhẹ một hồi lại bắt đầu thờ dốc, bị cuốn theo tiết tấu của anh.

Anh vừa va chạm nhẹ nhàng vừa để cô nằm xuống đệm rom, vươn tay vuốt ve vào cơ thể mềm mại ứng hồng vì động tình.

Anh cúi người trườn lên cơ thể của cô, hai cơ thể cọ sát quấn quít vào nhau không rời, chỗ kết nối cũng mạnh mẽ gắn kết với nhau, rồi ra rồi lại khóp vào... rồi ra rồi lại khóp vào... từ từ anh tăng dần lực đạo cùng tốc độ... âm thanh va chạm ái muội lại lớn dần lên theo lực nhấn hồng của anh...

Chiếc giường nhỏ cũ kĩ bắt đầu rung lắc theo động tác của người trên giường, bóng hai người hắt lên vách tường phía đối diện, cũng đang đưa cũng chuyển động tương tự như vậy... kết nối chặt chẽ với nhau.

Mồ hôi chảy dọc khắp thân thể cả hai... hoà quyện... trộn lẫn vào nhau cũng như hơi thở và thân nhiệt nóng hừng hực như thiêu đốt khoái cảm dâng trào.

Dạ Nguyệt bắt đầu không thể kìm nén, rên rỉ đứt quãng... siết chặt nắm tay... Lăng Chi Hiên xoay người vợ yêu lại, đâm mạnh vào từ phía sau, tiếp tục ra vào day đặng không ngừng nghỉ...

Hai tay anh xoa nắn vào hai gò bồng đảo của cô, chốc chốc lại kéo nắn hai điểm màu hồng, anh cắn müt vào bờ lưng trơn mịn, phía dưới càng lúc càng tăng lực đẩy và tốc độ...

Hon một tiếng đồng hồ lại trôi qua, Lăng Chi Hiên vẫn đề chặt phía trên Dạ Nguyệt, hai tay anh siết chặt lấy hai tay đang nắm chặt mấy sợi rom bên dưới của cô, Dạ Nguyệt bị anh xô đẩy đến bay bổng.. trống rỗng.. không còn biết gì khác trừ anh... đang khuấy đảo cuồng nhiệt mọi thứ bên trong cô.

Anh lật người Dạ Nguyệt lại, luồn tay đan chặt lấy tay cô, lắc hông đâm sâu vào bên trong cô, Dạ Nguyệt bất giác rên lớn lên siết chặt lấy tay anh, anh cũng gầm gừ áp trán vào trán cô, cả hai cùng đẩy đưa lên xuống, anh xoay tròn hông rồi đâm mạnh vào liên tục bên trong cô.

Chiếc giường nhỏ rung lắc dữ dội, cọt két... cọt két... cọt két... âm thanh va chạm xô đẩy cũng cùng lúc phát ra thật lớn... tiếng rên rỉ không thể kìm nén... cô rít lên như muốn phát điên lần nữa...

"Hiên... Hiên... yêu anh... em yêu anh" cơ thể Dạ Nguyệt bị đâm mạnh đến tê dại, khoái cảm mê mẩn cuộn dâng trào, cô rên rỉ gọi tên anh, đôi môi đỏ hé mở liên tục, hơi thở gấp rút.

Chiếc giường càng rung lên cọt két không ngừng, như hai người trên giường điên cuồng lạc vào nhau... kết nối hoà quyện vào nhau.

Nghe vợ yêu rên rỉ nỉ non yêu anh, Lăng Chi Hiên càng trào lên ham muốn dữ dội, động tác của anh càng lúc càng nhanh, anh nhấn hồng thật mạnh thật sâu, đâm mạnh liên tục vào bên trong vợ yêu.

Anh nghiêng rằng siết chặt lấy tay cô, đẩy mạnh điên dại vào bên trong cô, Dạ Nguyệt ưỡn người lên phối hợp với anh, như cá nước gặp nhau, sung sướng lên đến đỉnh điểm, khoái cảm bùng nổ, anh gầm lên đẩy mạnh thật sâu phóng thích dòng nước nóng rực vào sâu tận bên trong cô.

Dạ Nguyệt siết chặt hai tay anh, cảm nhận vật cứng rắn đó giật mạnh rồi thứ nóng rực được đẩy mạnh vào ngập tràn nơi nào đó của cô, cô căng cứng giải phóng đón nhận tất cả mầm mống của anh.

Chiếc giường cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh, chỉ còn tiếng thờ dốc đứt quãng của hai người trên giường, lạc vào nhau, quấn quít lấy nhau không rời.

"Chúng ta cuồng nhiệt như vậy không biết có thể có bánh bao nhỏ không nhỉ?" anh lật người nằm xuống giường, kéo cô gái nhỏ vào lòng, tay bắt giắc vuốt ve vào bụng cô, như cậu bé con ngây thơ hỏi.

Dạ Nguyệt buồn cười xoay người qua ôm anh, vùi đầu vào lồng ngực vững chãi của anh: "Em mới vừa hết đi cả mẹ vào mấy hôm trước a nên chắc anh phải cố gắng vào lần sau rồi"

"Anh lúc nào cũng có thể sẵn sàng tạo bánh bao nhỏ" người nào đó thì thầm mờ ám, hưởng thụ cơ thể mềm mại cùng ngọn đồi đầy đặn đang dán chặt vào mình.

Dạ Nguyệt mở mắt đen mắt nhìn anh: "Anh chưa thỏa mãn nữa hả?" cô phát hiện anh lại không hẹn mà cứng rắn lần nữa, đang đâm vào bụng nhỏ của cô.

"Anh thỏa mãn rồi" Lăng Chi Hiên trượt tay vuốt ve eo nhỏ của vợ yêu, xoa bóp cho vợ yêu bớt mệt. "Nhưng nó không nghe lời anh, anh cũng hết cách"

Dạ Nguyệt vươn tay nắm lấy vật nóng bỏng đó, oa... cô nhắm mắt không dám nhìn... nó thật sự rất lớn...

"Vợ yêu, ngoan... đừng nắm chặt như vậy..." Lăng Chi Hiên hít vào thật mạnh, khàn giọng, anh ậm ừ trong miệng. "Thả lỏng tay ra... rồi vuốt ve nó"

Hai gò má Dạ Nguyệt nóng bừng, tay cô chuyển động theo hướng dẫn của anh, bởi vì cô yêu anh nên cô sẽ học cách giúp anh thỏa mãn cũng giống như anh luôn học hỏi không ngừng để cùng cô trầm luân hết lần này đến lần khác.

Dạ Nguyệt xoay lưng về phía anh, đặt nó vào giữa hai đùi cô, kẹp chặt lấy nó, tự chuyển động hông lên xuống, tay cô vuốt ve phía trên đỉnh của nó, khám phá những chỗ nhạy cảm của anh.

Lăng Chi Hiên nhắm mắt nghiêng rặng, gằm gù vào bên tai nhỏ của cô, hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô, cô rung mình cảm nhận từng đợt... từng đợt da gà dựng lên... tê dại... cuồng nhiệt...

"Bảo bối... Bảo bối..." anh lướt tay ôm lấy cổ cô, ngón tay cái lướt dọc mô tả đôi môi mềm mại của cô, cô hé môi ra, ngón trỏ của anh trượt vào bên trong miệng cô, bên dưới anh đang cảm thấy sung sướng tột đỉnh, anh gằm gù theo động tác chuyển động của cô, ngón tay cô trêu chọc trên đỉnh nhiều lần làm anh muốn giải phóng bản thân.

Hơi thở hỗn loạn, Lăng Chi Hiên nghiêng rặng rút ra khỏi chân vợ yêu, đẩy mạnh vào bên trong cô từ phía sau, anh bùng nổ giải phóng bên trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

"Xong chưa vậy, anh vẫn chưa xác nhận được GPS của Chủ Tịch với Phu Nhân nữa hả?" Hắc Miêu gấp rút đi qua đi lại phía sau Tề Vĩ, cô lo lắng đến muốn phát điên lên rồi.

"Trong khu vực đó rất khó định vị được, tôi đang dò tìm thiết bị định vị phụ của Chủ Tịch và Phu Nhân nên cô có thể im lặng được hay không?" Tề Vĩ nhú mày, tay anh gõ liên tục lên phím, anh cùng với đội ngũ Hacker đang cực kỳ tập trung tinh thần.

"Thiết bị định vị phụ?" Linh Miêu đang đứng im lặng trầm ngâm phía sau lúc này cũng lên tiếng.

"Là Chủ Tịch bảo anh làm khi anh ấy trở về từ Indo" Tề Vĩ vừa gõ bàn phím vừa nhẹ giọng trả lời cô gái của anh. "Anh đã cài thiết bị định vị phụ trên nhẫn cưới của Chủ Tịch và Phu Nhân"

"Ý anh là anh phải khoan vào hai chiếc nhẫn kim cương đó ăy hả?" Hắc Miêu nhướn mày, nhẫn của Chủ Tịch và Phu Nhân làm hoàn toàn bằng kim cương mà.

"Một chút thôi" Tề Vĩ tất nhiên dùng kim cương để khoan kim cương rồi. "Mọi người hãy hy vọng là bọn chúng không lấy nhẫn cưới của cả hai đi a"

"Nhìn sơ qua không ai có thể tưởng tượng được đó là kim cương đâu nên anh hãy cứ tập trung vào tìm kiếm đi, đừng có nhiều lời nữa a" Hắc Miêu vỗ vỗ đầu Tề Vĩ.

“Này, cô dám đánh đầu anh rể của cô đấy à?” Tề Vĩ hăm hực trong khi tay vẫn luôn gõ bàn phím, thật giống như đó là tay của một người đang rất tập trung vào chuyên môn của mình chứ không phải nhiều lời như chủ nhân thật sự của nó.

“Anh mà không tìm được Chủ Tịch với Phu Nhân thì có mà mơ mới trở thành anh rể của tôi nhá” Hắc Miêu chề mũi, anh rể của cô phải là người tài giỏi sánh ngang với chị của cô.

“Lãnh Thiên, mau vào đưa vợ của cậu đi chỗ khác đi, tôi cần phải tập trung tinh thần a” Tề Vĩ mở thiết bị liên lạc bên tai, không khách khí nói.

Cánh cửa phòng bật mở ngay lập tức, Dương Lãnh Thiên đi vào, trông vẻ mặt của anh khá xanh xao mệt mỏi, cũng vì hai ba ngày rồi anh không có ngủ mà cùng với mọi người vừa thực hiện kế hoạch của Chủ Tịch vừa đi tìm Chủ Tịch và Phu Nhân, anh luôn hiểu Chủ Tịch phải làm việc hơn bọn anh và hơn người bình thường nhiều như thế nào nhưng bây giờ anh càng hiểu rõ điều đó hơn nữa.

“Cậu không sao đấy chứ?” Tề Vĩ nhú mày nhìn anh.

“Cậu cần phải đi ngủ thôi Lãnh Thiên à” Trình Ân lúc này cũng đẩy cửa đi vào. “À sẵn tiện tôi muốn thông báo bên phía Chính Phủ đã hoàn thành được lô vaccine đầu tiên, chúng ta sẽ bắt tay vào chữa những người bị nhiễm nhưng chưa phát bệnh”

“Tôi biết rồi” Dương Lãnh Thiên gật đầu rồi anh hỏi Tề Vĩ. “Cậu có nhận được tin tức gì của Từ Cát và Từ Cảnh ở đó không?”

“Thôi nào Lãnh Thiên, cậu còn không mau đi ngủ đi” Tề Vĩ hối thúc anh. “Ở đây còn có bọn tôi lo liệu mà, chúng tôi hứa sẽ tìm thấy Chủ Tịch và Phu Nhân trước khi cả bọn đều gục hết”

Đột nhiên tay anh bị bàn tay nhỏ bé nắm lấy, anh xoay đầu qua nhìn thì bắt gặp ánh mắt lo lắng của Hắc Miêu.

“Anh không sao đâu Bảo bối” anh nhỏ giọng nói chỉ đủ để cô nghe thấy.

“Đi thôi” Hắc Miêu không nhiều lời, cô kiên quyết kéo tay anh đi, bắt anh phải đi theo mình.

“Trông cậy vào cô đấy, em vợ à” Tề Vĩ nói vọng theo.

Rồi anh thở dài, thật ra không chỉ mình Dương Lãnh Thiên lo cho hai người, mà tất cả mọi người trong Trung Tâm đều đang rất lo lắng trong lòng, chỉ là họ đã học được cách che giấu và kiểm soát cảm xúc của mình để không làm ảnh hưởng đến công việc và nhiệm vụ được giao.

Linh Miêu nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh, anh ngẩn đầu mỉm cười với cô, cho cô một ánh mắt yên tâm.

“Này Tề Vĩ, hình như tôi vừa nhìn thấy cái gì đó nhấp nháy trên màn hình” Trình Ân bất ngờ nói, anh nhanh chóng bước tới chỉ tay vào chấm tròn màu đỏ nhỏ xíu đang nhấp nháy trên màn hình vi tính. “Lúc này tôi không thấy có nó ở vị trí này”

Tề Vĩ lập tức gõ thật nhanh trên bàn phím “Cậu không thấy là phải vì nó chỉ mới vừa xuất hiện thôi”

“Có phải là tín hiệu của Chủ Tịch và Phu Nhân không?” Linh Miêu lúc này cũng hỏi hớp hỏi.

“Đúng vậy” Tề Vĩ bật dậy, anh nói với những người khác. “Mau chóng xác định tọa độ trên bản đồ, chúng ta đã dò ra vị trí của thiết bị định vị phụ rồi”

“Đã có tọa độ” một người nhanh chóng nói. “Là.....”

“Em sẽ thông báo với Từ Cát và Từ Cảnh đến ngay tọa độ đó, em cũng sẽ ra ngoài đó tiếp viện cho bọn họ” Linh Miêu chuẩn bị rời đi, đáy lòng cô không khỏi dâng lên cảm giác vui sướng tột cùng, Chủ Tịch và Phu Nhân vẫn chưa chết, cả hai người vẫn chưa chết...

“Khoan đã” Tề Vĩ đột nhiên nói. “Tọa độ này anh từng thấy qua ở đâu rồi”

Anh đứng bật dậy, nhanh chóng đi đến bàn dài chất đầy giấy tờ trên đó, lấy ra sấp tài liệu mật, anh xem xét bên trong, trầm ngâm đi đến chỗ ngồi của mình.

“Đó là chỗ nào?” Trình Ân nhìn thấy biểu hiện lạ của Tề Vĩ, anh có linh cảm xấu.

“Nơi này là...” Tề Vĩ như muốn nín thở nói. “Nơi này là tọa độ của Tổ chức bí mật”

“Chúng ta cần phải họp gấp” Trình Ân nghiêm túc thông báo. “Chủ Tịch và Phu Nhân bị chúng bắt rồi”

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Sáng sớm, mặt trời đang dần hé lộ trên dãy núi ở phía xa, những chiếc xe tải chở hàng rời khỏi khu vực trại tạm bợ mà tối hôm qua họ dừng lại để

ngồi, đoàn xe từ từ chậm chạp băng qua đám cây cối rậm rạp, tiếp tục tiến thẳng đến nơi nào đó trong dự định, hôm nay là ngày thứ ba bọn họ đi vào khu rừng này và cũng là ngày cuối cùng vì điểm đến đã ở gần ngay trước mặt.

Đi khoảng nửa ngày, đoàn xe dừng lại bên cạnh chân núi, tại vị trí chân núi đó là dây leo phủ xuống um tùm từ trên cao một màu nâu xanh của dây leo và lá xanh xen kẽ cùng với những bụi rậm lớn cao hơn cả chiều cao của một người đàn ông trưởng thành, đột nhiên một phần bụi rậm được đẩy ra theo hướng ngược với chân núi để lộ ra một hang động nằm bên trong.

Những người đàn ông vận trang phục nhân viên giao hàng chạy ra, trên tay bọn chúng là những cây súng trường lạnh lẽo, sau cùng là một người đàn ông vận quân phục quân đội có vẻ là lãnh đạo đi ra cuối cùng.

Cùng lúc đó một người đàn ông mở cửa xe tải bước xuống, ông ta cũng mặc trang phục nhân viên giao hàng, ông ta chỉnh nón nghiêm chỉnh chào người đàn ông kia rồi báo cáo: "Đợt hàng này ít hơn so với những lần trước, bên cảnh sát và tư đại gia tộc đang đề cao cảnh giác ngày càng nghiêm ngặt"

Người đàn ông nghe xong gật đầu nhưng không nói gì, phất tay ra chỉ thị gì đó, những người vận chuyển kéo đám dây leo sang một bên cho đoàn xe tải chạy vào bên trong hang động.

Sau khi đoàn xe vào hết, đoàn người cũng rút trở lại bên trong, cửa hang cũng được lấp lại bằng bụi rậm kia và những dây leo, trả lại trật tự ban đầu như chưa có chuyện gì xảy ra.

.....

Đoàn xe dừng lại bên cạnh chiếc thang máy cũ kỹ hình tròn lớn, những người vận chuyển mở cửa sau xe tải, lần lượt vác những thùng giấy lớn chuyển qua thang máy tròn.

"Có bắt được không?" người đàn ông quân phục trầm trầm hỏi người đàn ông dẫn đầu đoàn xe đang đứng cạnh ông ta, tối hôm qua ông ta nhận được tin đã tìm thấy bọn họ đang trên đường trốn ra khỏi khu rừng.

Người đàn ông kia gật đầu, nhìn vào hai thùng giấy lớn cuối cùng đang được vận chuyển qua: "Tôi đã cho chúng vào chung với đợt này "

"Tốt" người đàn ông quân phục cuối cùng cũng lộ nụ cười nhàn nhạt, những ai biết được chuyện này nhất định phải bị loại bỏ càng sớm càng tốt.

"Báo cáo Sếp, hàng đã chuyển xong" một người đàn ông trẻ tuổi đứng thẳng lưng nghiêm chỉnh báo cáo.

"Thay người cho chuyển hàng tiếp theo, những người vừa trở về theo tôi xuống căn cứ, mọi người đã làm việc rất tốt rất đáng khen" người đàn ông quân phục ra chỉ thị rồi nói với người đàn ông dẫn đầu đoàn xe. "Nhớ xóa sạch dấu vết khi rời đi"

Chiếc thang máy tròn chuyển động, đưa những thùng hàng lớn cùng những người vận chuyển xuống căn cứ dưới lòng đất.

Người đàn ông quân phục chỉ thị bọn họ vận chuyển những thùng hàng đến các buồng giam đã chuẩn bị trước ở những tầng phía dưới,

"Nhốt bọn chúng ở đâu, thưa Sếp?" người vận chuyển đẩy hai thùng hàng cuối cùng đến trước mặt người đàn ông quân phục.

"Bọn chúng là tù nhân khá đặc biệt" người đàn ông quân phục suy nghĩ gì đó rồi ông ta nói. "Buồng giam cuối cùng của tầng 18"

"Đã rõ" người vận chuyển nhận mệnh, nhanh chóng đẩy hai thùng hàng đi theo những người đang đi phía trước.

"Chúng ta đã bắt được chúng" người đàn ông quân phục báo cáo vào thiết bị liên lạc. "Nhưng tôi lo rằng ông ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này"

"Hừ ông ta không dễ dàng bỏ qua thì có thể làm gì được chúng ta, ông ta còn chẳng biết chúng ta là ai" giọng cười lạnh lẽo vang lên trong thiết bị liên lạc. "Nên nhớ ông ta cuối cùng vẫn chỉ là một doanh nhân người Mỹ thôi, ngoài tiền ra thì ông ta chẳng có gì khác"

... ..

Buổi khuya hôm đó, sau khi thực hiện thí nghiệm, tất cả mọi người của các khu nghiêm cứu tất bật sắp xếp cùng dọn dẹp mọi thứ trở về như ban đầu. Bọn họ vừa cười nói vui vẻ vừa rời khỏi phòng thí nghiệm.

Đi qua những hành lang nối tiếp với nhau cùng gắn liền với khu trung tâm hình trụ tròn đặt những máy chủ điều hành hoạt động của tất cả mọi hệ thống bên trong lẫn những khu vực khác, bọn họ trở về tầng dành cho nhân viên nghỉ ngơi và thư giãn sau những thí nghiệm và nghiên cứu lâu dài.

Lý do những nhà sáng lập tạo ra hai trụ sở chính một phần cũng để cả hai bên giám sát hoạt động của nhau và giám sát hoạt động của những khu thí nghiệm nhỏ bên ngoài.

Một người vận chuyển đang đẩy thùng hàng trên hành lang, bên trong thùng hàng đang chuyển động rung lắc dữ dội cùng tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

"Thất bại rồi hả anh bạn?" người vận chuyển đang canh gác ở phía cầu thang tầng 18 thấy anh ta liền hỏi.

"Uhm, theo tôi nghe ngóng được thì hai cô gái của đợt thí nghiệm hôm nay đều thất bại" người vận chuyển đẩy hàng dừng lại nói chuyện với người kia.

"Và giờ chúng ta lại có thêm hai con ả quái vật?" người vận chuyển canh gác thờ dãi.

"Đúng vậy, tôi đang phải trả con quái vật về buồng của cô ta đây, buồng cuối cùng của tầng 18 này" người vận chuyển đẩy hàng nhún vai.

"Vất vả cho mày rồi anh bạn" người vận chuyển canh gác ra vẻ cảm thông.

Người vận chuyển đẩy hàng mỉm cười rồi anh ta rời đi, tiếp tục đẩy thùng hàng về phía buồng giam cuối cùng, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong ngày của mình.

... ..

Người vận chuyển trực CCTV buồn chán nhìn hàng trăm màn hình ở phía trước mặt anh ta, anh ta và người còn lại đang ngồi ăn bữa khuya chăm chú nhìn vào hai CCTV, cả hai CCTV đều là hai người vận chuyển đang đẩy thùng hàng rung lắc về phía buồng giam nào đó.

"Mày có nghĩ họ sẽ thành công không?" người vận chuyển buồn chán ngáp dài nói, như thường lệ anh ta lại nhìn thấy cảnh tượng thùng hàng rung lắc dữ dội được đẩy vào một buồng giam nào đó và tất nhiên anh ta biết trong thùng hàng đó là thứ gì.

Thật may mắn là bọn họ không có đặt CCTV vào bên trong những buồng giam, nếu không thì anh ta tin rằng mình sẽ bị ám ảnh suốt cả phần đời còn lại khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong đó.

Đôi khi anh ta cũng bị bắt đi kiểm tra lại hoạt động của các CCTV, lắp đặt... sửa chữa hoặc thay mới hoàn toàn. Nhưng anh ta chưa bao giờ dám quay đầu nhìn những thứ gớm ghiếc bên trong những buồng giam đó.

"Tao chưa từng thấy họ thành công lần nào kể từ lúc vào làm việc ở đây, còn trước đây thì tao không biết" người vận chuyển kia vừa gặm một cái đùi gà chiên vừa không quan tâm nói.

"Tao cũng vậy" người vận chuyển buồn chán nhún vai rồi anh ta lại ngáp dài nhìn màn hình, lúc này cả hai người vận chuyển thùng hàng đang đẩy thùng hàng rỗng từ hai buồng giam trở lại hành lang và di chuyển về nơi khác.

.....

"Cuối cùng tao cũng được nghỉ ngơi" người vận chuyển đặt thùng hàng rỗng bên cạnh những thùng hàng rỗng khác, hắn ta thở phào vì chặn đường dài mệt mỏi mà hắn ta đã trải qua suốt hai tuần vừa rồi, hắn ta tháo chiếc mũ che đến nửa mặt ra, vuốt vuốt lại mái tóc bết dính vì mồ hôi và bụi đường.

Người vận chuyển còn lại gật đầu, anh ta khiêng thùng hàng rỗng của mình lên.

"Ôi chết tiệt thật, cái mùi thịt thối này làm tao muốn phát điên" người kia hít ngửi quần áo mình rồi hắn ta giận dữ đập mạnh vào thùng rỗng mà hắn vừa mới để xuống.

Người vận chuyển còn lại không quan tâm, anh ta đặt thùng rỗng của mình xuống rồi xoay người: "Anh định làm gì vào những ngày nghỉ sắp tới?"

"Tao sẽ đánh một giấc dài suốt một ngày một đêm cho thật đã, rồi đến chỗ đó tìm một em gái nào đó thật ngon để cùng cô ta tận hưởng sáng khoái suốt hai ngày còn lại" anh ta cười to khoái chí có vẻ thư giãn hơn sau khi nghe câu hỏi, về mặt hết sức gian manh khi nghĩ đến chuyện đen tối mờ ám nào đó.

"Anh vẫn còn có thể làm được sau khi đã nhìn thấy cô ả hôm nay à?" người vận chuyển còn lại thắc mắc.

"Còn mày thì không chắc?" anh ta nhếch miệng cười đều. "Vì nhìn thấy cô ả mà mày trở nên bất lực luôn rồi à?"

"Cô ả của anh cũng đã từng là một trong số mà anh bảo là thật ngon đấy" người vận chuyển còn lại rầu rĩ. "Còn tôi, tôi không quen biết người phụ nữ xấu số hôm nay, cô ta là hàng mới"

"Này anh bạn, nếu mày còn lòng nhân từ như thế thì tại sao mày lại vào làm ở chỗ này?" anh ta nhún mày, khó hiểu nhìn người vận chuyển còn lại.

"Gia đình tôi cần tiền và an toàn, thế thôi" người vận chuyển còn lại nhún vai. "Hơn nữa lòng nhân từ của tôi đã bị chó tha rồi nên mới có thể làm loại công việc này, anh có biết hôm nay tôi đã nhìn thấy gì không?"

"Thấy gì?" anh ta thích thú hỏi.

“Tôi thấy ánh mắt giận dữ của chồng cô à khi nhìn tôi... và trong một phút tôi đã nghĩ nếu như tôi chính là anh ta thì sao? Nếu người phụ nữ đó là vợ tôi thì sao?” người vận chuyển còn lại thở dài.

“Mày sẽ làm gì?” anh ta càng tò mò muốn nghe câu trả lời.

“Thì tôi sẽ tiến nơi này thành bình địa, có lẽ vậy” người vận chuyển còn lại trả lời, không chắc chắn lắm về việc mình sẽ làm.

“Anh bạn, tao không nghĩ mày sẽ làm được đâu” anh ta cười to khoái chí. “Mày không biết mấy nhà sáng lập đứng đầu tổ chức này bị đến mức nào đâu”

“Tôi biết chứ nên mới nói là có lẽ đây” người vận chuyển còn lại lại nhún vai, không che giấu sự bất lực của mình.

“Dù sao thì, đây là lần đầu tiên tao nghe có người nói vào đây làm việc vì cái lý do hết sức buồn nôn như mày” anh ta vỗ vỗ vai của người vận chuyển còn lại, cười khẩy. “Đa số tất cả bọn tao đều là những tên tội phạm giết người không gớm tay, đối với chúng tao nếu không làm việc này thì coi như sẽ phải chết mục xương trong tù, hơn nữa tao cũng *** quan tâm đến người nhà của bọn nó như thế nào, thế giới bây giờ toàn là lũ cận bá, cho chúng nó chết bớt cũng góp phần giúp cho trái đất thêm trong sạch, so với việc lũ rác rưởi đó làm thì tao cảm thấy việc tao đang làm vẫn còn nhân từ chán”

Người vận chuyển còn lại không trả lời.

“Chúa phù hộ cho lòng nhân từ của mày, à thì tao cũng *** phải tin đồ của chúa” anh ta lại cười to khinh miệt, vỗ thật mạnh vào vai của người vận chuyển còn lại rồi vẫy tay vừa rời đi vừa nói. “Sau khi nghe mày nói xong thì tao lại có hứng đi **** em nào đó thật ngon hơn là đi ngủ, tạm biệt mày, tao cũng *** muốn gặp lại mày nữa thằng éo lá đàn độn”

Nhìn bóng dáng anh ta khuất đi xa dần, người vận chuyển còn lại tháo mũ đội đầu che nửa mặt xuống để lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ không chút tỳ vết...

.....

Rạng sáng ngày hôm sau, khi mọi thứ vẫn đang chìm trong giấc ngủ yên tĩnh bên trong khu căn cứ bí mật, đột nhiên tiếng báo động đỏ khẩn cấp vang lên inh ỏi, làm cho tất cả những người bên trong đó phải giật mình tỉnh dậy, hoang mang hoảng hốt nhìn nhau không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bọn họ nhanh chóng ngồi dậy mặc vội áo choàng ngủ, mở cửa bước ra bên ngoài tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Có chuyện gì vậy?” một người đàn ông trung niên cùng một người phụ nữ trẻ đẹp chạy ra khỏi phòng của mình ở tầng 11.

Những người xuất hiện ở xung quanh đó cũng lắc đầu không biết chuyện gì, đột nhiên những tiếng la hét thất thanh vang lên cùng với tiếng còi báo động từ những tầng dưới.

Bọn họ nhíu mày nhìn nhau, tò mò đi dọc hành lang của khu sinh hoạt để đến khu điều khiển trung tâm ở giữa.

“Chuyện gì đang xảy ra?” người đàn ông quân phục đang vận áo choàng ngủ đang ở đó hỏi người vận chuyển thông tin, anh ta đang gấp rút gõ bàn phím như điên.

Xong, anh ta đột nhiên tái sầm mặt lại, hốt hải nhìn người đàn ông quân phục, không thốt được nên lời.

“NÓI MAU” người đàn ông quân phục mất kiên nhẫn quát lớn.

“Thưa... thưa Sếp, cửa... cửa của các buồng... buồng giam...” mặt không còn giọt máu, anh ta lắp bắp run rẩy cơ thể, co rúm sợ hãi. “... đã bị mở ra rồi ạ”

“CÁI GÌ!?” người đàn ông quân phục vừa hét lên giận dữ thì từ cầu thang dẫn lên tầng này, những người còn sống ở những tầng dưới vừa la hét vừa sợ hãi xông lên phía trên, vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại phía sau, hoảng loạn... máu me dính đầy người... những vết cấn vết xước vết cào... những miếng thịt miếng da đứt lìa treo lủng lẳng.

“Sếp... Sếp... cứu” bọn họ gào lên khi nhìn thấy người đàn ông quân phục.

“Liên lạc với căn cứ bên Mỹ, chúng ta cần phải thông báo tình trạng khẩn cấp với bọn họ” người đàn ông quân phục vừa lạnh lẽo nói vừa quát to. “Mau đóng cửa cầu thang dẫn lên đây, MAU LÊN!”

Người vận chuyển thông tin lập tức gõ bàn phím, tay anh ta run rẩy nhưng vẫn cố gắng không để xảy ra bất cứ sai sót nào...

Anh ta vừa nhấn ENTER để gửi đi tín hiệu cầu cứu khẩn cấp và điều khiển cánh cửa cầu thang đóng lại thì đột nhiên màn hình xuất hiện quả Boom

hẹn giờ, mà thời gian đếm ngược chỉ có một giây duy nhất.

BÙM! Quả boom nổ trên màn hình vi tính, kèm theo dòng chữ xuất hiện sau đó thật to và thật lớn kèm theo khuôn mặt giận dữ: “GO TO HELL, BI***!!”

Cùng lúc đó, bọn zombie đột nhiên gào rú tràn lên như điên dại từ những tầng dưới, không chỉ vài con mà là vài chục vài trăm con...

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Người đàn ông quân phục cùng vài người hốt hải vừa chạy vào thang máy vừa bắn vào đám zombie đang rượt đuổi theo phía sau, trên đường chạy lên phía trên có rất nhiều người gia nhập cùng với bọn họ nhưng lần lượt đều bị người đàn ông quân phục lạnh lùng bắn vào chân để cản bước lũ zombie.

Cho đến khi vào được thang máy, người đàn ông quân phục đẩy hai người đi cùng ông ta ra khỏi thang máy, bắn vào chân họ, nhanh chóng bấm nút đóng cửa thang máy lại.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, từ từ che đi khuôn mặt khổ sở kêu gào tuyệt vọng của hai người bên ngoài khi bọn zombie vừa tràn đến, nhào vào bọn họ cắn xé điên cuồng.

“Làm tốt lắm đại tá” vài người đàn ông trung niên thờ dốc nói, bọn chúng tất nhiên là những người ngang hàng với người đàn ông quân phục, ở nơi đây trực tiếp điều hành căn cứ thông qua liên lạc gián tiếp với những lãnh đạo phía bên ngoài và cũng chính là những người Lăng Chi Hiến bắt trời ở tương lai.

Thang máy di chuyển lên phía trên mặt đất trong sự im lặng của tất cả những người còn sống sót, bọn họ đang nghĩ xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, ai lại to gan lớn mật dám đụng vào tổ chức hùng mạnh của bọn họ...

Cửa thang máy mở ra, phía bên ngoài là ngôi nhà gỗ đơn sơ mộc mạc đang nằm yên tĩnh giữa vùng rừng núi rộng lớn hoang sơ.

“Tôi sẽ liên lạc với bên phía Mỹ để tìm hiểu xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì” người đàn ông quân phục móc điện thoại từ trong túi, đang chuẩn bị bấm số gọi cho ai đó thì...

“Không cần đâu”

Cánh cửa ngôi nhà gỗ bật mở, giọng nói thâm trầm lạnh lẽo vang lên, từ phía ngoài một người đàn ông cao lớn trẻ tuổi xuất hiện, đi cùng với anh ta là vài người mặc quân phục quân đội chính phủ cùng súng trường trên tay.

Tiếp theo đó là những người mặc quân phục quân đội chính phủ xuất hiện từ mọi góc khuất của ngôi nhà, chĩa súng vào bọn họ ở tư thế chuẩn bị sẵn sàng bắn.

“Các ông đã bị bắt” người đàn ông trẻ tuổi lạnh nhạt nói. “Ý tôi là... tất cả những nơi khác, bao gồm cả ở Mỹ, đều đã bị bắt”

“Cái... cái gì?” một người đàn ông trung niên tái mặt xanh mét, không thể tin vào những gì mới vừa nghe được.

“Làm thế nào mà bọn mày...” người đàn ông quân phục gầm lên, ông ta tất nhiên biết rõ người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước mặt mình là ai, vào mấy năm trước khi ông ta về hưu thì hẳn ta vẫn chỉ là một tên lính quen dưới trướng ông, nhưng bây giờ hẳn ta lại mặc quân phục cùng quân hàm cấp bậc giống như ông.

“Làm thế nào à?” người đàn ông trẻ tuổi cong khóe môi. “Tôi nghĩ anh nên là người cho ông ta biết làm thế nào có phải hay không?”

Nói xong, người đàn ông trẻ tuổi lui sang một bên, lúc này một người đàn ông cao to vận quần áo vận chuyển cùng những người mới bị bắt trước đó xuất hiện trước mặt bọn họ, bên cạnh anh ta là cô gái nhỏ nhắn đáng yêu và... một người đàn ông trẻ tuổi khác, chính là Dương Lãnh Thiên.

“Chào Sếp” người vận chuyển tháo nón che nửa mặt ra, để lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ cùng nụ cười nửa miệng lạnh nhạt, anh đã rất thành công che giấu khí thế cường đại của mình để hạ mình trở thành một trong số bọn chúng.

“Mày... mày... bọn mày...” người đàn ông quân phục há hốc mồm không thốt nên lời. “Không phải bọn mày bị bắt rồi hay sao?”

“Trung kế tựu kế thôi” Dạ Nguyệt nhún vai, ngẩn đầu nhìn người nào đó mỉm cười.

Quay trở ngược về buổi tối hôm trước có thể tóm tắt gọn như sau, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt giả vờ bị bọn họ bắt được, theo đó Lăng Chi Hiên hạ gục người vận chuyển canh giữ anh, sau đó thay đổi trang phục trở thành một trong số chúng.

Anh là người phụ trách giam Dạ Nguyệt và người vận chuyển kia vào buồng giam cuối cùng của tầng 18. Tiếp đó, khi bọn chúng tàn nhẫn ra tay với hai người phụ nữ kia, anh đã trao đổi Dạ Nguyệt với một trong hai người phụ nữ đã biến thành zombie đó, chiếc thùng giấy mà được cho là rỗng khi anh đẩy ra khỏi buồng giam có Dạ Nguyệt bên trong đó và tất nhiên để bảo vệ cô anh đành phải đứng nói chuyện vớ vẩn với tên điên kia một chút để hắn không làm những hành động quá khích nữa.

Anh âm thầm đánh ngất hai tên ở phòng CCTV, sau đó đánh ngất những tên canh gác ở những tầng có người còn sống đang bị nhốt và cứu bọn họ ra, đưa những người đàn ông bị bắt quân áo mà anh lấy được của bọn vận chuyển canh gác, dùng những thùng giấy rỗng để cho những người khác trốn vào bên trong, dễ dàng qua mặt bọn đang canh gác với chỉ thị của “Đại tá” phải sắp xếp những thùng rỗng này đưa lên phía trên để chuẩn bị cho đợt hàng tiếp theo, tất nhiên chỉ thị này là thật và anh đã cố tình trở thành người nhận nó, tiếp đó anh thành công đưa mọi người cùng Dạ Nguyệt đến thang máy tròn.

Anh quay về tầng 11, nhẹ nhàng cướp được một phòng ngủ của một trong những người đàn ông trung niên, tất nhiên người đàn ông đó hiện tại không có mặt cùng với bọn chúng vì đã bị anh trời lại ở bên dưới, liên lạc với Tề Vi thông qua máy tính cá nhân của ông ta để mở đường cho Tề Vi thâm nhập vào hệ thống chính của bọn chúng, rồi anh trở lên cùng với Dạ Nguyệt và mọi người rời khỏi lòng đất, chờ đợi quân cứu viện đến.

Trước khi bị bọn chúng phát hiện thì Tề Vi đã dễ dàng nhanh chóng phá hủy và hack toàn bộ quyền điều khiển của máy chủ chính khi anh đã nghiên cứu và nắm rõ toàn bộ mật khẩu trong tay, trước đó tất nhiên anh đã thu thập được quyền truy cập bằng dấu vân tay, quét mắt...v.v... của những nhà sáng lập thông qua tài liệu mà Lăng Chi Hiên lưu trữ mang về từ tương lai, cuối cùng anh nắm toàn bộ quyền kiểm soát hai khu căn cứ chính và những phòng thí nghiệm nhỏ khu vực.

Trong lúc đó thì bọn họ đã cùng với phía chính phủ Mỹ, Trung Quốc, tứ đại gia tộc và người của tập đoàn O & Y – đại diện là Dương Lãnh Thiên và Uông Tuấn Kiệt - triển khai kế hoạch hành động ngay trong đêm, quân đội chính phủ cùng người phía tứ đại gia tộc nhanh chóng được tung ra, bao vây và tóm gọn những kẻ đầu sỏ có liên quan và những kẻ cấu kết với bọn chúng, bao vây toàn bộ những khu thí nghiệm nhỏ rải rác ở khắp mọi nơi trên đất nước và ở Mỹ.

Cũng như quân đội chính phủ đã bao vây khắp xung quanh khu căn cứ chính ở vùng núi hoang sơ này, hợp tác với Lăng Chi Hiên đợi chờ những con rắn độc cuối cùng rời khỏi hang khi bị lừa đi tới đuôi.

Người đàn ông quân phục và bọn trung niên không khỏi kinh hoàng khi được nghe toàn bộ chuyện đã âm thầm xảy ra trong đêm tối tịch mịch yên tĩnh mà bọn họ cứ tưởng sẽ êm đềm như bao ngày đã qua khác.

Dương Lãnh Thiên dở khóc dở cười khi nhìn thấy vẻ mặt không còn chút máu nào của bọn họ, bọn họ đang kinh hãi hoảng sợ hơn rất nhiều khi nhìn Chủ Tịch của bọn anh so với khi nhìn thấy bọn zombie mới vừa rồi.

Tất nhiên anh tin rằng cũng chỉ có vị trước mặt này mới có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc và hoàn hảo như thế này, qua mặt tất cả bọn họ mà không một ai hay biết gì, bởi vì khả năng giải quyết những tình huống bất ngờ và phát sinh của Chủ Tịch có thể nói thuộc hàng quái vật, không phải tự nhiên khi không mà Chủ Tịch có thể đứng đầu dẫn dắt bọn họ, ngoài sự kính trọng khi Chủ Tịch đã cho họ một nơi để trở về và phát triển, thì tất nhiên còn lại và cũng là chiếm phần lớn nhất chính là bọn họ kính nể và hoàn toàn quy phục với khả năng lãnh đạo cùng chiến đấu toàn diện của người đàn ông này.

“Chắc cũng đến giờ rồi” người chỉ huy trẻ tuổi không khỏi tán thưởng khi nhìn Lăng Chi Hiên, anh ta cũng đã nhận được thông tin mật vị này chính là người đứng đầu tập đoàn O & Y, anh ta mỉm cười nhìn đồng hồ và thông báo.

Mọi người bên trong đều di chuyển ra bên ngoài khỏi ngôi nhà gỗ, cũng áp giải bọn tội phạm ra bên ngoài.

Tiếp theo đó, tiếng nổ lớn vang lên, ngọn núi cùng cây cối rung chuyển như có động đất đến, mọi người đều nằm xuống khi nghe tiếng nổ vọng lên. Cuối cùng, tia lửa lớn lóe lên, phá tan ngôi nhà bằng gỗ, đẩy đất đá cát bụi văng lên, bay mù mịt trong không khí.

CÁC KHU CĂN CỨ THÍ NGHIỆM DƯỚI LÒNG ĐẤT CỦA TỔ CHỨC BÍ MẬT CHÍNH THỨC BỊ PHÁ HỦY VÀ XÓA SỎ HOÀN TOÀN.

Trong cùng ngày hôm đó, tin tức chấn động được công bố rộng rãi khắp mọi nơi trên thế giới, những kẻ đầu sỏ của các nước khác ngoại trừ Trung Quốc và Mỹ cũng đã bị quân đội của nước đó tóm gọn không sót một ai.

Những khu vực bị zombie xâm chiếm cũng đang dần dần được giành lại, những người sống sót được trực thăng cứu hộ đưa ra khỏi những khu vực đó, những người không may bị cắn cũng được cứu chữa bằng vaccine trước khi bị biến thành zombie.

Những ngày tiếp theo đó, tất cả mọi tổ chức cứu hộ có liên quan đều được huy động không sót một tổ chức nào trên khắp cả nước để bắt tay vào cứu hộ và cứu chữa cho những khu vực nhiễm bệnh, dưới sự tài trợ của Tứ đại gia tộc, tập đoàn O & Y và những tập đoàn khác.

Đại dịch cuối cùng cũng được đẩy lùi vào ba tháng sau đó.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Ánh nắng chiều tà dịu dàng chiếu vào căn phòng khách rộng lớn qua lớp tường kính, Dạ Nguyệt đang ôm Tuyết Lang nằm trên thảm bên cạnh ghế salon, hưởng thụ ấm áp của ánh nắng chiều, Tuyết Lang đã ngủ từ lúc nào không hay.

Dạ Nguyệt lơ mơ nghe tiếng cửa nhà mở và đóng cùng tiếng bước chân nhẹ nhàng trầm ổn đi đến gần chỗ cô, cô không xoay đầu lại cũng có thể biết người đó là ai.

“Anh về rồi hử” Dạ Nguyệt ngái ngủ hỏi.

Đột nhiên, cô bị người nào đó bế lên ôm vào trong lòng, Tuyết Lang giật mình ngẩn đầu dậy cũng đang chăm chú nhìn anh rồi nó hú lên vì bị ai đó tách nó ra khỏi ấm áp của Dạ Nguyệt.

Dạ Nguyệt dờ khóc dờ cười nhìn Tuyết Lang.

“Anh sẽ mau chóng cưới vợ cho Tuyết Lang” Lăng Chi Hiên lạnh nhạt nói, anh nhìn Tuyết Lang một cái khiến nó cúi đầu im bật, chỉ dám rên ư ư trong miệng không dám hó hé gì nữa.

“Anh tìm thấy một bé Tuyết Lang nữa à?” Dạ Nguyệt ngạc nhiên, vui mừng hỏi.

“Không, anh sẽ tìm cho Tuyết Lang một cô nàng Husky thuần chủng” Lăng Chi Hiên lắc đầu, nghiêm túc nói.

“Lỡ em ấy không thích thì sao?” Dạ Nguyệt buồn cười nhìn vẻ nghiêm túc của anh.

“Em yên tâm, nếu anh đã thích thì Tuyết Lang chắc chắn cũng sẽ thích” Lăng Chi Hiên cong khóe môi, còn không quên bổ sung trong lòng câu bằng chứng đang ở ngay trước mặt anh.

Trước đây Tuyết Lang bị bầy sói tuyết bỏ rơi trên núi khi mẹ nó vừa bị thợ săn bắn chết, anh là người đã tìm thấy nó trong một lần leo núi tuyết khi nó đang sắp bị chết đói vì còn quá nhỏ, kể từ đó ngoại trừ anh thì nó không thân thiết hay gần gũi với bất kỳ một ai trong Trung Tâm, nó chỉ đi theo mỗi mình anh và được anh thay mẹ nó tiếp tục huấn luyện dần dần trở thành một được thú.

Tuyết lang không thích quần người, ngay cả chú Trịnh là người cho nó ăn nó cũng không hề quấn quýt chơi đùa huống chi là đám con gái luôn yêu thích hò hét khi nhìn thấy nó, nó đều ngoảnh mặt không quan tâm, lạnh lùng khó gần như tính cách của người nào đó.

Lăng Chi Hiên không thể quên được vào đêm đầu tiên anh và cô gái nhỏ gặp nhau ở dưới hang động đó, Tuyết Lang đã rất ngoan ngoãn nằm trong lòng cô gái nhỏ, thoải mái thân mật gần gũi và ăn những thức ăn mà cô út cho nó. Nói đến việc ăn uống thì Tuyết Lang chỉ ăn những thức ăn mà Lăng Chi Hiên, chú Trịnh và mười người đứng đầu Trung Tâm đưa cho nó, vì Lăng Chi Hiên giúp nó hiểu chú Trịnh và bọn họ sẽ thay mặt anh cho nó ăn khi anh không ở bên cạnh nó.

Hơn nữa chúng ta có thể quay ngược lại thời điểm vào ngày hôm đó, tại sao Tuyết Lang lại chọn cô gái nhỏ là người cứu anh chứ không phải một người con trai khỏe mạnh lực lưỡng sức dài vai rộng cũng am hiểu về chuyên môn và cũng ở gần đó như cô gái nhỏ? Có lẽ anh có thể hiểu được Tuyết Lang, bởi vì đêm đó khi anh lần đầu tiên mở mắt và bắt gặp đôi mắt tĩnh lặng sâu thẳm của cô gái nhỏ, anh đã nghĩ rằng đôi mắt đó vừa trong suốt giản đơn vừa chứa đựng những thăng trầm phức tạp của cuộc sống mà cô gái nhỏ đã trải qua.

Có thể những thăng trầm mà cô gái nhỏ trải qua không nhiều hơn ai nhưng cũng không ít hơn ai, vừa đủ để cô gái nhỏ của anh trầm ổn trưởng thành theo từng năm tháng đã qua.

“Sao anh có thể chắc chắn như thế chứ, ít nhất anh cũng phải cho Tuyết nhi lựa chọn chứ a” Dạ Nguyệt kéo hai bên má anh ra, không đồng tình.

Lăng Chi Hiên suy nghĩ gì đó rồi gật đầu đồng ý: “Được rồi, anh nghe em”

Dạ Nguyệt liền quay xuống nhìn Tuyết Lang, vui vẻ nói: “Thích nhé Tuyết nhi, cung sắp được cưới vợ rồi a, rồi sẽ có một bầy chó nhỏ để em tha hồ quấn quýt chơi đùa cùng a”

Lăng Chi Hiên nghe đến đây đột nhiên anh sựng người, anh đột nhiên nghĩ đến sau này không chỉ Tuyết Lang tranh vợ yêu với anh mà cả bầy cún con của nó cũng sẽ tranh vợ yêu với anh, anh liền lập tức nói: “Chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau, giờ thì chúng ta phải chuẩn bị đi thôi”

Dạ Nguyệt đang thích thú mơ mộng thì chuyển qua khó hiểu nhìn anh, mới vừa rồi anh còn kiên quyết muốn cưới vợ cho Tuyết Lang tại sao bây giờ lại nói là bàn sau?

“Uhm thì anh nghe theo em để Tuyết Lang lựa chọn, nhưng chuyện này không phải cũng cần phải có thời gian hay sao nên trong khi đó chúng ta sẽ đi ăn tối” Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng giải thích vô cùng hợp tình hợp lý. “Không phải em có hẹn với bạn thân của em hôm nay ăn tiệc tất niên cuối năm sớm và tiệc chia tay hay sao?”

“A” Dạ Nguyệt quên mất, cô lập tức vùng vẫy muốn đứng xuống. “Anh thả em xuống để em còn đi tắm với thay đồ nữa a, chúng ta sắp trễ giờ rồi”

Lúc đầu Dạ Nguyệt chơi đùa với Tuyết Lang để đợi Lăng Chi Hiên từ Trung Tâm về, sau đó cô lại ngủ quên, thức dậy lại đột nhiên quên mất chuyện Ánh Nhật đã mời mọi người tham gia tiệc tất niên cuối năm sớm và tiệc chia tay vì Ánh Nhật sắp đi cùng Thành Đông a.

Lăng Chi Hiên ôm cứng cô gái nhỏ không buông, anh cười cười mờ ám bế cô lên cầu thang về phòng ngủ: “Chúng ta cùng nhau đi tắm là sẽ không trễ giờ nữa”

“Tắm cùng với anh mới trễ giờ á” Dạ Nguyệt la hét trong vô vọng.

0w0

Chiếc siêu xe mui trần dừng lại trước cửa nhà hàng sang trọng, Lăng Chi Hiên bước xuống xe, hôm nay anh vẫn vận áo sơ mi trắng hở hai cúc cùng tay áo xoắn nhẹ lên như thường lệ, quần âu được là phẳng phiu tươm tất, khi anh vừa bước xuống xe lập tức đã thu hút ánh nhìn của những người xung quanh.

Anh không quan tâm đến ánh nhìn của bọn họ, nhanh chóng bước qua mở cửa xe cho vợ yêu của anh, Dạ Nguyệt vận một bộ đầm ngắn xòe màu hột gà đơn giản thanh lịch, cô không thích cầu kỳ hơn nữa cô biết hôm nay sẽ chỉ toàn là bạn bè thân thiết hợp mặt trò chuyện với nhau thôi a.

Lăng Chi Hiên đưa chìa khóa xe cùng tiền bo cho người đàn ông trẻ tuổi đang đứng cạnh chào đón bọn họ, anh ta cúi người nhận chìa khóa rồi lên xe chạy vào bãi đỗ.

Đúng lúc đó, chiếc BMW màu đen dừng lại trước mặt cả hai, Uông Tuấn Kiệt hí hửng mở cửa xe bước xuống chào hai người, khác với thường ngày anh ta không nói câu chọc ghẹo cả hai mà lại chạy sang mở cửa xe cho người nào đó ở ghế phụ lái.

“Chào Dạ Nguyệt, anh Chi Hiên” Lạc Tiểu Anh xuất hiện trong bộ váy trắng ngây thơ đáng yêu, cô mỉm cười thật tươi khi nhìn thấy Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên.

Dạ Nguyệt vẫy tay mỉm cười với Tiểu Anh, ánh mắt như có như không nhìn qua Uông Tuấn Kiệt với ý hỏi “Cậu đã thành công?”

Uông Tuấn Kiệt sau ba tháng mệt mỏi theo đuổi cô gái nhỏ của anh, cuối cùng cũng đã nhận được hồi đáp của Lạc Tiểu Anh, ngày hôm đó đối với anh mà nói là ngày ngọt ngào hạnh phúc nhất nhiều năm qua của anh.

“Tiểu Anh đã chính thức trở thành bạn gái của tôi” Uông Tuấn Kiệt nắm lấy tay Tiểu Anh, không che giấu hạnh phúc thông báo, Lạc Tiểu Anh ngại ngùng đỏ bừng mặt nhưng cũng không che giấu vẻ hạnh phúc.

“Chúc mừng hai người” Dạ Nguyệt nháy mắt với Lạc Tiểu Anh, nếu như sau này hai người cưới nhau thì Tiểu Anh chẳng phải sẽ trở thành em dâu họ của cô hay sao a.

Lăng Chi Hiên nhìn thấy tên này hí hửng suốt mấy ngày nay, vừa làm việc vừa hát nghêu ngao thì cũng đã lờ mờ đoán ra, hơn nữa Dương Lân Thiên và mọi người trong Trung Tâm cũng đã ngầm xác nhận với nhau việc này nên anh cũng không để ý lắm, nói chung là anh đã biết từ trước nhưng cũng không nói gì.

Vừa hay lại có một chiếc ô tô khác màu xám dừng lại bên cạnh xe của Uông Tuấn Kiệt, khi người đàn ông cao lớn khoảng hai mươi tám tuổi bước xuống xe thì Dạ Nguyệt và Lăng Chi Hiên lập tức bất ngờ nhìn nhau, người đó chẳng phải chính là A Ngủ mà bọn họ đã gặp ở tương lai sao, dù nhìn anh ta lúc này trầm ổn và phong tình hơn hẳn so với khi bọn họ gặp gỡ lúc đó.

A Ngủ mở cửa xe cho người bên kia, và thật ngạc nhiên khi Hà Tiểu Y bước xuống từ đó.

“Chào mọi người” Hà Tiểu Y vận chiếc đầm đỏ màu rượu vang càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp quyến rũ của mình, nhìn thấy mọi người cô liền cười híp mắt.

“Đây là...” Lạc Tiểu Anh ngạc nhiên nhìn A Ngủ và Hà Tiểu Y, cô chưa từng nghe chị Tiểu Y nhắc đến việc này a.

“À, giới thiệu với mọi người, anh ấy là Luru An, là chồng sắp cưới của mình” Hà Tiểu Y giới thiệu.

Luru An bắt tay với Lăng Chi Hiên và Uông Tuấn Kiệt, anh vốn dĩ là một quân nhân, quanh năm suốt tháng đều ở trong quân ngũ nên cũng rất ít cơ hội tiếp xúc với người khác giới, thấy vậy nên bác của anh cũng là người thân duy nhất của anh đã nhờ người mai mối tìm một cô gái hiền lành tốt bụng cho anh, chỉ là anh chưa từng đồng ý bất cứ người nào cho đến khi anh gặp Hà Tiểu Y.

Hà Tiểu Y cũng rơi vào tình cảnh tương tự bị gia đình bắt đi coi mắt, nên cuối cùng qua vài lần tiếp xúc với Luru An cô cũng đồng ý nhận lời cầu hôn của anh, cô thấy ở anh tính cách trầm ổn ấm áp và có trách nhiệm nên cũng không thể nói là không phát sinh tình ý gì, dù thời gian gặp nhau chưa bao lâu nhưng cũng đủ để cô muốn cùng người đàn ông này ở bên cạnh nhau.

Dạ Nguyệt âm thầm ngẩn đầu nhìn Lăng Chi Hiên, cô mỉm cười hạnh phúc với anh, chẳng phải đây chính là cái duyên số mà người ta hay nhắc đến đó sao? Lăng Chi Hiên nhẹ nhàng xoa đầu vợ yêu, nhìn vợ yêu của anh hạnh phúc anh cũng thấy hạnh phúc.

“Thì ra mọi người còn đang ở đây” Lưu Ánh Nhật cùng Thành Đông từ bên trong nhà hàng bước ra, cô đã đặt một phòng riêng cho cả bọn nhưng chờ mãi chẳng thấy người nào xuất hiện nên mới định ra đây đón.

Lại một màn chào hỏi diễn ra nhanh chóng, Lưu Ánh Nhật thông báo Triệu Bối Bối không đến được vì có việc bận nên cô đã cùng với Bối Bối đi ăn trước đó rồi.

Cả bọn bước vào căn phòng sang trọng được trang trí đơn giản tinh tế, bên trong là chiếc bàn xoay tròn được đặt ở giữa phòng, bên trên bàn đã bày sẵn mọi thứ cần thiết cho một bữa tiệc nhỏ ấm áp, tất nhiên thức ăn sẽ được phục vụ lên sau.

Những người phục vụ nhanh nhẹn khui rượu vang đỏ, chuyên nghiệp rót vào ly cho từng người, sau đó các món ăn được trang trí đẹp mắt và tinh xảo cũng được mang lên, xong bọn họ từ tốn rời khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại, chỉ còn một người phục vụ đứng ở phía ngoài để phục vụ những khi có yêu cầu đột xuất.

Lúc này, Lưu Ánh Nhật cầm ly rượu lên: “Minh rất vui khi mọi người đều có mặt đông đủ để tham dự buổi tiệc nhỏ này, mình và Thành Đông chúc mọi người giáng sinh an lành và một năm mới bình an khỏe mạnh cùng tài lộc dồi dào”

“MERRY CHRISTMAS & HAPPY NEW YEAR! CẶN LY!”

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Đại Kết Cục

Đầu xuân, tiết trời se lạnh, thành phố trở nên vắng lặng và yên tĩnh hơn rất nhiều vì mọi người đều đã trở về nguồn cội của mình cùng đại gia đình mừng đón năm mới, nhận những lời chúc phúc tốt đẹp và tài lộc đầu năm để chuẩn bị cho một cuộc hành trình dài trong năm tiếp theo này.

Gia đình bên ngoại của Dạ Nguyệt có một luật ngầm không đổi mỗi năm, đó là cả đại gia đình sẽ tụ hội về thăm ông bà ngoại vào ngày mừng một tết. Mấy năm gần đây vì đến tuổi lấy chồng, lần nào về Dạ Nguyệt cũng đều bị hỏi có bạn trai chưa, chừng nào cưới, hơn nữa còn phát sinh thêm cả đồng vụ mai mối rắc rối khiến cô phải đau đầu.

Nhưng năm nay Dạ Nguyệt hết sức vui vẻ vì cô không cần phải nghe các di các dượng tụng bài ca khi nào lấy chồng nữa, vì trên danh nghĩa người nào đó là chồng sắp cưới của cô a.

Nói đến đây cũng phải nhắc lại một chút, trước đây khi Lăng Chi Hiên nói chuyện với ba mẹ Dạ Nguyệt về vấn đề đăng ký kết hôn trước, anh nhờ ba mẹ vợ giữ kín chuyện cả hai đã đăng ký kết hôn mà chỉ ra mắt với danh nghĩa Vợ hôn phu của cô, vì anh muốn phải tổ chức một hôn lễ chính thức cho vợ yêu của anh thì mới chính thức công bố hay người là vợ chồng.

Ba mẹ Dạ Nguyệt tất nhiên đồng ý, và Dạ Nguyệt cũng không có ý kiến gì, đối với cô tổ chức hôn lễ hay không cũng không quan trọng vì cô có anh là đủ rồi, nhưng người nào đó nhất quyết không đồng ý, bọn họ cũng đã có một cuộc thảo luận thâu đêm, khuya... chủ yếu là bị bắt lẩn giương, về vấn đề này.

“Em muốn có một hôn lễ như thế nào?” người nào đó thỏa mãn hôn vào vai cô gái nhỏ đang nằm dưới thân sau khi làm xong việc nóng bỏng nào đó, áo sơ mi của anh trên người cô bị kéo xuống một nửa để lộ ra bờ vai trắng ngần hồng nhuận với những dấu hôn đậm nhạt in hằn trên đó.

Dạ Nguyệt dần dần bình ổn lại hơi thở loạn nhịp của mình, cô ngái ngủ mơ màng nói thều thào như mèo nhỏ không còn sức: “Em muốn một hôn lễ ở thánh đường nhưng ba mẹ em thì muốn tổ chức theo hôn lễ truyền thống ngày xưa, ba mẹ thật sự không thích kiểu đám cưới phương Tây”

Lăng Chi Hiên lật người xuống, để cô gái nhỏ nằm trên người anh, vờn tay ôm chặt lấy cô gái nhỏ vào lòng, vuốt ve vào da thịt mềm mại ửng hồng của cô.

“Vậy là chúng ta không thể cãi ba mẹ đúng không?” Lăng Chi Hiên suy nghĩ nói.

Dạ Nguyệt ngẩn đầu lên nhìn anh, chu môi buồn buồn: “Em chắc chắn ba mẹ không thích tổ chức đám cưới theo kiểu phương Tây đâu”

Lăng Chi Hiên chuyển tay lên giữ lấy đầu nhỏ của cô, cắn mút vào môi cô, day dưa quyến luyến, triền miên mút hôn, anh lật người đè cô dưới thân

cuồng nhiệt lười quỵen lười, hai cơ thể quấn quít lấy nhau không rời.

“Sao hôm nay anh lại dùng bao vậy a?” Dạ Nguyệt thắc mắc hỏi, hơi thở cô hơi loạn nhịp, lần đầu tiên cô thấy anh sử dụng thứ này khi hai người ân ái với nhau.

Lăng Chi Hiên cởi áo sơ mi của anh trên người cô gái nhỏ quăng sang một bên, anh lập tức dùng miệng xé gói thiếc nhỏ nào đó, rồi nhanh chóng mang vào nơi nào đó, cuối cùng từ từ đi sâu vào bên trong cô gái nhỏ lần thứ hai.

Anh ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng, thở hắt ra vì khoái cảm cuộn cuộn bóp chặt lấy anh: “Anh sẽ đợi đến khi em học xong ra trường, lúc đó chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ và nghĩ đến việc có bánh bao nhỏ”

Dạ Nguyệt ngạc nhiên khi nghe anh nói, anh chưa từng nói chuyện với cô về việc này, nhưng lúc này vật cương cứng nóng bỏng nào đó lại đang bắt đầu khuấy đảo bên trong cô, làm cho cô mê muội, làm cho cô mụ mị đầu óc chẳng thể nghĩ gì tiếp được nữa.

Lăng Chi Hiên ôm Dạ Nguyệt lăn lộn trên giường hơn cả tiếng đồng hồ, thay đổi hai ba cái tư thế mờ ám nào đó, cuối cùng cả hai cùng nằm ôm nhau thở dốc bình ổn hơi thở sau khi triển miên mây mưa mặn nồng, anh để vợ yêu gối đầu lên tay anh như thường lệ, hai người xoay người đối diện nhau, chăm chú nhìn nhau không rời.

“Thật ra chúng ta không cần phải tổ chức hôn lễ, nhưng chuyện của bánh bao nhỏ em mới nghe anh nói lần đầu a” Dạ Nguyệt cọ cọ ngón tay vào lồng ngực vững chãi của anh, buồn ngủ nói.

“Bảo bối ngốc, hôn lễ tất nhiên phải tổ chức” Lăng Chi Hiên kiên quyết phản đối việc không tổ chức hôn lễ, anh muốn cho tất cả mọi người biết vợ yêu là của riêng mình anh và ngược lại. “Còn chuyện của bánh bao nhỏ anh chỉ vừa nghĩ đến vào mấy ngày trước nên chưa nói với em, anh không muốn em phải gián đoạn việc học giữa chừng nữa”

Thấy anh kiên quyết như vậy Dạ Nguyệt không nói gì nữa, cô vui đùa vào ngực anh: “Chúng ta có thể dùng cách trước đây mà không cần dùng thứ đó, em có nghe vài người bạn nói khi sử dụng thứ đó thì người đàn ông thường sẽ không được thoải mái có phải không a?”

“Vài người bạn?” Lăng Chi Hiên nâng cằm cô gái nhỏ lên để có thể tiếp tục nhìn vào mắt cô.

“Hội chị em phụ nữ trong nhóm học mới của em thôi a” Dạ Nguyệt ngại ngùng, thật sự mà nói cô cũng chỉ toàn ngồi nghe chứ có mở miệng nói được lời nào đâu, da mặt cô vẫn còn hồng ửng.

Nói đến chuyện học tập, cô trở lại học trễ hơn so với nhóm của Vân Nhi và Hoàng Trí nên giờ cô phải tham gia vào một nhóm học khác khoảng chín mười người gì đó cho đến khi tốt nghiệp, dù sao thì mọi thứ vẫn ổn, mọi người trong nhóm đều rất hòa đồng. Còn về cô và Vân Nhi thì cả hai vẫn giữ liên lạc với nhau qua weibo, lâu lâu rảnh rỗi lại hẹn nhau đi ăn uống dạo phố.

Lăng Chi Hiên buồn cười nhìn vợ yêu, vẻ mặt lại hết sức nghiêm túc: “Anh thì không sao, anh chỉ sợ không kìm chế được bản thân trong lúc đó nên mới sử dụng thứ này, em có còn nhớ từ sau lần ở địa đạo trong rừng, chúng ta đều trở nên điên cuồng hơn khi ở trên giường, anh không nghĩ bản thân còn có thể kiềm chế tốt như trước đây nữa”

Dạ Nguyệt cũng nhận ra việc này, có lẽ vì cô bắt đầu bớt ngại ngùng, tận hưởng và hồi đáp cuồng nhiệt hơn trong lúc đó a. Cô hôn vào lồng ngực anh, cô thật hạnh phúc vì anh lúc nào cũng nghĩ cho cô đầu tiên, yêu thương cô, trân trọng cô... cô yêu anh nhiều như anh yêu cô vậy...

“Bảo bối” Lăng Chi Hiên nhắm mắt hưởng thụ những nụ hôn dịu dàng của vợ yêu, miệng hơi hé ra thở dốc.

Dạ Nguyệt dán sát vào người anh, chân hai người đan vào nhau, cô nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể rắn chắc của anh, mê luyến hôn anh như anh đã âu yếm nâng niu cơ thể cô.

“Bảo bối” Lăng Chi Hiên gầm nhẹ, anh ôm lấy hông nhỏ của cô, chưa kịp mang gì đó vào đã đi sâu vào trong cơ thể cô, lần này anh có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác nóng ướt mềm mại khít chặt mà không có sự ngăn cách của thứ gì đó.

Dạ Nguyệt bị anh bắt ngờ xô xiên ở tư thế xoay người đối diện nhau thế này, cô không có chuẩn bị trước nên nhịn không được cắn vào vai anh, anh gầm nhẹ thích thú, kéo cằm cô lên hôn vào môi cô.

“Anh thật là...” Dạ Nguyệt trách yêu anh.

Tiếp đó trong phòng chỉ còn lại âm thanh va chạm ái muội nào đó... tiếng rên rỉ... tiếng thở dốc... tiếng gầm gừ... lâu lâu lại nghe tiếng nước nở van xin yếu ớt cùng những lời nói yêu thương gọi tên nhau say đắm nồng nhiệt.

Nói chung cuối cùng sau đêm đó, cả hai đã thống nhất quyết định sẽ tổ chức hôn lễ sau khi Dạ Nguyệt tốt nghiệp và sau đó mới có bánh bao nhỏ, nên từ đây cho đến lúc đó Lăng Chi Hiên sẽ ra mắt gia đình hai bên nội ngoại của Dạ Nguyệt với vai trò là Vị hôn phu của cô.

Chiếc Audi màu xám tro dừng lại trước cổng của một ngôi nhà bình dị đơn giản, ông bà ngoại của Dạ Nguyệt có năm người con gái đều đã kết hôn và có con cái gia đình riêng, ông bà hiện tại sống chung với gia đình của di út Dạ Nguyệt ở vùng ngoại ô thành phố F.

Vào mấy năm trước, vợ chồng đi út đến thành phố A làm việc nên trong nhà chỉ còn lại hai đứa cháu, một gái lớn và một trai còn đang đi học, sống với ông bà. Và cứ mỗi cuối tháng thì mọi người sẽ lại dành một ngày tụ họp trở về thăm hỏi ông bà, cùng nhau ăn bữa cơm đại gia đình đoàn viên.

Dạo gần đây Dạ Nguyệt vì quá bận rộn với việc học, thi cử và những chuyện rắc rối mà anh và cô vương phải nên cô đã lâu rồi không có trở về thăm ông bà ngoại, trước đây Hạ Dạ Lan cũng có nhắc nhở cô một lần.

Hon nữa một phần cô cũng ngán ngẫm không muốn về, vì cứ hề trở về là cô lại phải đối diện với những lời nói bóng gió của các dì các dượng bên đó. Chả là tất cả mấy chị em họ của cô đều đã lập gia đình, ngay cả em họ nhỏ nhất con của dì út cũng đã lập gia đình ở tuổi mười tám hai mươi, chỉ còn mỗi mình cô là con gái hai mươi mấy tuổi đầu mà vẫn còn độc thân thôi.

Lăng Chi Hiên bước xuống xe mở cửa cho vợ yêu, ở hàng ghế dưới ba mẹ Dạ Nguyệt cũng đã bước xuống xe, ba Dạ Nguyệt ôm một phần quà thật lớn để biếu ông bà ngoại cùng mẹ Dạ Nguyệt đi vào trong nhà trước.

Tết âm lịch năm nay trời rét hơn mọi năm, Dạ Nguyệt mặc một cái áo len màu tím xám dày cùng quần ôm dài màu đen, đội nón len, mang boot nâu, ấy vậy mà cô vẫn cảm thấy lạnh, Dạ Nguyệt nhanh nhẹn mở cửa hàng rào trước sân để Lăng Chi Hiên chạy xe vào.

Bên trong sân nhà khá rộng đã có hai chiếc xe ô tô đậu, cô nhận ra đó là xe của dì thứ ba và thứ tư của cô, có vẻ như mọi người đã có mặt đông đủ rồi.

Khi Lăng Chi Hiên đỗ xe xong, anh vừa bước xuống xe nắm tay cô gái nhỏ định vào nhà thì đột nhiên mọi người bên trong nhà đều đi ra nhìn ngó hai người, chả là ba mẹ của Dạ Nguyệt đã thông báo về việc chồng sắp cưới của Dạ Nguyệt ra mắt đại gia đình.

Tất nhiên mọi người đều tò mò, ngày trước làm mai cho con bé, thậm chí còn sắp xếp coi mắt ở đây, bọn họ có thể khẳng định anh chàng đó rất được và môn đăng hộ đối với gia đình con bé, ấy vậy mà cuối cùng con bé lại từ chối.

Nên bọn họ tất nhiên đang rất tò mò người đàn ông mà con bé chọn, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Có lẽ mọi người trong nhà đều đã hiểu nhầm Dạ Nguyệt, cô không phải là muốn treo cao hay cố tình làm giá, bởi hơn ai hết cô biết bản thân mình rất bình thường, học thức bình thường, gia cảnh bình thường, cô biết bản thân mình không xinh đẹp như mấy chị em họ trong nhà, đừng có kén cá chọn canh là câu mà cô đã được lãnh giáo qua.

Nhưng không ai biết trước đây cô đã trải qua những chuyện gì, những người đàn ông mà cô yêu trước đây chưa bao giờ là giám đốc là tổng giám đốc là soái ca nổi tiếng hay một ai quyền thế giàu sang, mà luôn là một người bạn mà cô gần gũi thân thiết tin tưởng...

Dạ Nguyệt biết bản thân cô cần gì, đó là một tình cảm đơn thuần, tức là không lẫn thứ gì khác ngoại trừ sự đồng điệu của hai tâm hồn, chỉ có tình cảm thuần túy khi cả hai ở cạnh nhau. Nhưng sau cùng cô cũng nhận ra, không ai cần tình yêu đơn thuần của cô, ngoại trừ ba mẹ thì điều này quá hiển nhiên ai cũng vậy rồi.

Vì lẽ đó, Dạ Nguyệt mới im lặng đi con đường của mình, bởi vì cô biết càng giải thích càng phức tạp, càng bói càng đen thôi.

Quay trở lại chuyện vừa rồi, không cần nói cũng biết cả nhà có một phen sững sốt khi nhìn thấy Lăng Chi Hiên rồi, so với anh thì người đàn ông mà họ giới thiệu cho Dạ Nguyệt... khụ... kém rất xa a.

Dạ Nguyệt đột nhiên hắc hoi một cái, mũi cô bắt đầu nghẹt vì tiết trời giá rét như thế này, ngay cả hơi thở cũng ra khói luôn a.

"Bảo Bối, chẳng phải anh đã nói em nên quấn khăn choàng rồi sao?" Lăng Chi Hiên nhíu mày dùng tay áo chùi chùi mũi nhỏ của cô, rồi anh cời khăn choàng vừa lớn vừa dày của anh quấn quanh cổ cho cô, vì đó là size riêng của anh nên nó che đến hết cả mũi nhỏ của Dạ Nguyệt nhìn rất buồn cười.

"Em có để cái của em trong xe ấy" Dạ Nguyệt định cời ra đưa lại anh để mang cái của mình thì anh giữ cô lại.

"Em mang cái của anh đi" Lăng Chi Hiên dịu giọng nói rồi anh mở cửa xe, duỗi cơ thể cao lớn của mình sang ghế phụ chỗ ngồi của vợ yêu, mở hộp đồ dùng cá nhân lấy ra khăn choàng cổ size vừa của vợ yêu.

Này này... cái đó là khăn choàng đôi có phải hay không? Nhìn hai cái khăn choàng một lớn một nhỏ giống nhau không khác điểm nào thì ai cũng không khỏi cảm thán.

Lăng Chi Hiên quấn luôn khăn choàng của vợ yêu lên cổ, anh biết vợ yêu của anh rất thích thời tiết lạnh, nhưng bản thân vợ yêu lại dễ nhiễm bệnh cảm cúm khi thời tiết thay đổi thất thường, sức khỏe của vợ yêu đem so với anh thì yếu hơn rất nhiều.

Ở bên trong, tất cả mọi người đều vẫn đang cảm thán không ngớt... con bé chọn quá đúng người rồi.

"Sao mọi người lại tập trung trước cửa thế này?" bà ngoại của Dạ Nguyệt từ sau nhà bước lên, dù bà đã sáu mươi mấy tuổi nhưng trông bà vẫn còn rất khỏe mạnh nhanh nhẹn.

Vừa bước ra tới cửa thì thấy Dạ Nguyệt đang đứng bên ngoài cùng với một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, bà liền vui mừng ra đón cả hai: "Nguyệt Nguyệt, cháu rể, sao hai đứa lại đứng ngoài trời mà không vào nhà thế này, coi chừng cảm lạnh a"

"Ngoại" Dạ Nguyệt vui vẻ ôm ngoại, lâu rồi cô không có gặp bà ngoại a.

Đúng lúc này, hàng rào cốt kết mở ra, ông ngoại của Dạ Nguyệt xách thùng gì đó trên tay cũng vừa về tới: "Nguyệt Nguyệt, cháu mới về đấy à?"

"Ông ngoại" Dạ Nguyệt xoay đầu trừu mến gọi ông.

"Ồ, ai đây?" ông ngoại Dạ Nguyệt năm nay đã qua hàng bảy nhưng ông vẫn còn vô cùng tinh táo và hoạt bát, ông ngó người nhìn cậu trai trẻ đẹp trai đang đứng cạnh cháu gái mình.

"Cái ông này, còn ai vào đây ngoại trừ cháu rể hả? Không phải hôm qua tôi có nói trước với ông rồi sao?" bà ngoại cần nhần ông ngoại lắm lắm, hôm qua ba mẹ Dạ Nguyệt có gọi cho bà để nói trước với bà, nên hôm nay bà đặc biệt làm rất nhiều món, mỗi lần nhà có hỷ thì bà sẽ luôn làm nhiều món ngon hơn bình thường.

"À ừ tôi nhớ rồi" ông ngoại cười hề hề gật đầu, vỗ vỗ vai Lăng Chi Hiên liên tục bảo rất được, rất được nha.

Dạ Nguyệt mỉm cười thật tươi nhìn ông bà ngoại, lâu rồi cô không có nhìn thấy cảnh tượng ấm áp đáng yêu này, dù bà ngoại hay ông ngoại đôi khi sẽ tỏ ra cần nhần với nhau, nhưng cô biết đó là cách quan tâm đối phương của ông bà.

"Được rồi, chúng ta mau vào trong nhà thôi, ngoài này lạnh cóng hết cả rồi" bà ngoại kéo tay Dạ Nguyệt đi vào trong nhà, Lăng Chi Hiên vẫn im lặng đi theo sau vợ yêu như hình với bóng.

Nhà của ông bà ngoại Dạ Nguyệt giống như những ngôi nhà bình thường ở những vùng ngoại ô khác, đồ đạc bên trong phòng khách đa số làm bằng gỗ, bên góc phải là một bộ bàn ghế thời xưa bằng gỗ, Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt bị bắt ngồi xuống ở một ghế hai người ngồi, sau đó mọi người chia nhau ngồi xung quanh phòng tò mò hỏi chuyện.

"Vây, cháu lớn hơn Nguyệt Nguyệt bốn tuổi có phải hay không?" bà ngoại cùng ông ngoại ngồi đối diện hai người, thân thiết hỏi Lăng Chi Hiên. "Cháu đang làm nghề gì?"

Lăng Chi Hiên lễ phép vâng dạ rồi nói: "Cháu làm việc trong Trung Tâm mua sắm O & Y ở thành phố F"

"Chà, nơi đó chẳng phải có quy mô quốc tế sao?" một người chị họ lên tiếng trầm trồ. "Cậu làm chức vụ gì ở đó?"

"Tôi là Tổng giám đốc chi nhánh thành phố F" Lăng Chi Hiên lạnh nhạt đáp.

Ai cũng biết Trung Tâm mua sắm O & Y có rất nhiều chi nhánh lớn được đặt ở rất nhiều thành phố lớn khắp cả nước và cả ở Mỹ, nghe nói ông chủ sáng lập và đứng đầu là một doanh nhân nổi tiếng người Mỹ - Chris Stephen.

"Hình như em đã thấy anh ấy ở đâu rồi thì phải?" một người chị họ khác lớn hơn Dạ Nguyệt một tuổi, vô cùng xinh đẹp thanh tú và cũng được công nhận là xinh đẹp nhất nhà, bất ngờ lên tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng làm say đắm lòng người. "Anh tên là gì ạ?"

"Em quên giới thiệu, anh ấy là Lăng Chi Hiên a" Dạ Nguyệt vỗ nhẹ trán như nhớ ra, cô quên chưa giới thiệu tên của người nào đó cho cả nhà biết.

"Lăng Chi Hiên... Có phải chính là Lăng Chi Hiên đó không? Lăng đại thiếu gia bí ẩn của Lăng gia đúng không?" cô ấy đột nhiên mở to mắt nói, cô đã nhớ ra rồi, cô đã từng đọc qua tin tức Lăng đại thiếu gia từ chối quyền thừa kế kèm theo một tấm ảnh đã được lan truyền rất rộng rãi trên weibo, vì thế mà từ lúc đầu nhìn thấy thì cô đã thấy người này rất quen mặt.

Lăng đại thiếu gia của Lăng gia? Con cháu của một trong tứ đại gia tộc? Mọi người hít sâu nín thở, ánh mắt đều đổ dồn về phía Lăng Chi Hiên, nhìn anh giống như nhìn thấy một sinh vật lạ nào đó mà không phải người.

Ở đây ngoại trừ Dạ Nguyệt, thì cả ba mẹ cô cũng ngạc nhiên, dù cho họ có nghe phong thanh về chuyện đó nhưng chưa từng nhìn thấy ảnh của vị đại thiếu gia đó, không ngờ lại chính là con rể của họ.

Mẹ Dạ Nguyệt chỉ biết Lăng Chi Hiên là cháu của La Huệ Tâm, tức là con rể là con cháu của La gia nhưng bà lại không biết con rể còn là đại thiếu gia của Lăng gia.

"Vây, người phụ nữ bí ẩn trong tin đồn... là em họ Nguyệt Nguyệt?"

Bị chỉ đích danh, Dạ Nguyệt đỏ khốc đỏ cười gật đầu, cô không ngờ mọi người cũng nhạy cảm với mấy tin tức thế này quá a.

"Nói như vậy, cậu thật sự đã từ bỏ quyền thừa kế vì Nguyệt Nguyệt?" một người chị họ khác lên tiếng.

Lăng Chi Hiên vẫn siết chặt tay Dạ Nguyệt từ đầu đến giờ, anh không nhanh không chậm thừa nhận: "Đúng vậy!"

Mọi người nghe xong câu trả lời đều một bộ ngời im lặng không nói thêm gì nữa... Bọn họ còn có thể nói gì nữa đây, vì Nguyệt Nguyệt mà ngay cả quyền thừa kế một đại gia tộc lớn cũng không cần, trên đời này liệu còn một ai khác có thể làm được?

Đột nhiên ông ngoại bật cười thật lớn phá tan không khí im lặng đến kỳ lạ của cả nhà: "Rất tốt... rất tốt... được rồi, mọi người còn không mau dọn bàn tiệc đi chứ, tôi muốn uống với đứa cháu rể này vài ly rồi đó"

Nghe ông ngoại hối thúc, các di phụ bà ngoại nhanh chóng dọn mâm cỗ cho ông ngoại và mấy dượng cùng các cháu rể ở phòng khách, những người khác cũng lật đật kéo xuống nhà sau.

"Anh uống ít thôi nha" Dạ Nguyệt dặn dò người nào đó trước khi cô ra phía sau nhà, cô chưa từng thấy anh tham gia những buổi tiệc dân dã như thế này, hơn nữa cô biết là mọi người thường sẽ uống rất nhiều rượu a. "Tối nay chúng ta còn một buổi họp gia đình khác nữa a"

Sau khi họp mặt ở đây thì đến chiều tối, gia đình Dạ Nguyệt còn phải về thăm bên nội của cô nữa, ông bà nội của Dạ Nguyệt đã mất từ khi Dạ Nguyệt còn bé, chủ yếu cô về là để đốt nhang cho ông bà, còn lại là hỏi thăm các cô các dượng

"Anh biết rồi Bảo Bối" Lăng Chi Hiên tranh thủ hôn trán vợ yêu, anh không nỡ buông tay vợ yêu ra.

"Cháu rể ngoan, đến đây ngồi kể ông nào" ông ngoại vui vẻ gọi Lăng Chi Hiên.

"Anh đi đi" Dạ Nguyệt buồn cười, ông ngoại của cô thật sự rất thích người nào đó rồi, chỉ sợ hôm nay anh khó thoát a.

Lăng Chi Hiên vừa ra ngồi kể ông ngoại thì bên trong này Dạ Nguyệt bị mấy bà chị họ lôi đầu vào hỏi cung ngay tức thì, thật ra không chỉ mấy bà chị họ mà cả mấy di cũng đang ngồi hóng chuyện ở đó.

"Khai mau, đầu đuôi câu chuyện là như thế nào, con bé này giấu kỹ thật đó a"

"Thật ra thằng bé là cháu trai của bạn tôi" Hạ Dạ Lan cười cười, mở đầu kể lại cho mọi người nghe chuyện mà bà biết. "Thằng bé bảo vô tình gặp Nguyệt Nguyệt vài lần, hên xui may rủi thế nào nó lại để ý con bé nên nhờ đi nó đứng ra mai mối, không ngờ cả hai lại quyết định tiến đến hôn nhân, đợt Nguyệt Nguyệt ra trường thì chính thức tổ chức hôn lễ luôn"

"Ho, sao em nói không thích mai mối mà?" chị họ xinh đẹp nghe xong bất ngờ hỏi, cô nhớ trước đây có người đến nhà mai mối cho Nguyệt Nguyệt, một anh chàng cũng học bên lĩnh vực y tế, nhưng Nguyệt Nguyệt lại từ chối, à chính là anh chàng mà mọi người đều nói rất được và môn đăng hộ đối đó, thật ra thì nhà cậu ta giàu hơn nhà Nguyệt Nguyệt và cậu ta cũng học cùng trường với Nguyệt Nguyệt.

Đúng là em không thích nhưng cũng không ghét mai mối, chỉ là thật ra bọn em đã là một đôi từ trước khi có trò mai mối đó xảy ra rồi, Dạ Nguyệt âm thầm nói trong lòng.

Nhưng tất nhiên cô không có nói ra mà chỉ có thể ậm ừ nói lướt qua, dù sao thì nói theo chuyện của mẹ cô sẽ đơn giản hơn rất nhiều khi kể về chuyện anh và cô đã thật sự ở cạnh nhau như thế nào: "Em cũng nhớ có gặp anh ấy vài lần trước đó, cũng có nói chuyện đôi chút nên cảm thấy rất hợp tính nhau cũng có cảm tình chút ít, vì vậy đã quyết định tìm hiểu"

"Sau đó đồng ý kết hôn?" mọi người đều chăm chú nghe Dạ Nguyệt nói.

"Vâng, đến bây giờ thì em yêu anh ấy rồi" lần này thì Dạ Nguyệt thành thật khai báo.

"..."

"..."

"Ngoại thấy thằng bé rất tốt, là một người đàn ông đáng để trao thân gửi phận, Nguyệt Nguyệt chọn không sai đâu" bà ngoại vui vẻ nói thêm vào, càng nhìn thằng bé bà càng thích, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt của thằng bé khi nhìn cháu gái của bà.

"Chị vẫn không hiểu vì sao em lại không chấp nhận mối tốt kia vì anh chàng kia cũng rất được mà" người chị họ lớn tuổi hơn cả Lăng Chi Hiên nhún nhún khó hiểu. "Trước khi gặp người đó, thì chị thấy cậu ta là phù hợp với em nhất a, cậu ta là bác sĩ còn em là dược sĩ, làm việc chung ngành sẽ có thể dễ dàng thông cảm cho nhau hơn"

"Quan trọng là em không có cảm xúc đặc biệt gì dành cho cậu ấy, giống như một người bạn mới quen biết mà thôi" Dạ Nguyệt nghiêm túc trả lời. "Nếu là vậy thì không phải nên thẳng thắn nói ra để đối phương đi tìm hạnh phúc thật sự của mình hay sao"

"Cảm tình hay một chút ít rung động cũng không có?"

"Hoàn toàn không, em đã nói ngay từ đầu là chỉ như một người bạn bình thường cùng trường thôi" Dạ Nguyệt nhấn mạnh. "Bạn bình thường cùng lớp của em, chính là giống như vậy đó"

"Tôi đã nói con bé cứng đầu chưa nhỉ?" Hạ Dạ Lan bật cười. "Con bé đã quyết định chuyện gì thì cho dù là tám con ngựa kéo nó cũng kiên quyết giữ vững lập trường"

"Được rồi, được rồi, giờ Nguyệt Nguyệt cũng đã có vị hôn phu rồi, nhắc lại chuyện đó có còn quan trọng nữa không?" bà ngoại lên tiếng dẹp loạn cục diện, dọn mâm cỗ lên bàn tròn ngay cạnh bếp. "Chúng ta cũng nhập tiệc thôi"

Và... dù sao thì kể từ giờ Dạ Nguyệt cũng được khỏe lẫn tai khi cái chuyện mai mối đã hoàn toàn chấm dứt vô thời hạn.

Khi tiệc vừa tàn đã hơn một giờ chiều, bàn tiệc của ông ngoại và các dượng ai ai cũng đều đã say khướt gục xuống bàn, mọi người đành phải tìm một chỗ để bọn họ ngủ và nghỉ ngơi tạm bợ, cơ mà chuyện này cũng là bình thường vì mỗi cuối tháng đều diễn ra giống y như vậy.

Lăng Chi Hiên không có gục, vừa đứng dậy anh đã lập tức đi tìm cô gái nhỏ của anh.

"Em rě, tìm Nguyệt Nguyệt có đúng không?" chị họ xinh đẹp nhìn thấy anh liền mỉm cười thật tươi hỏi, đôi mắt cô tà mị quyến rũ, mùi vị của phụ nữ nồng nàn khiến bao chàng trai mê đắm, mặc dù nhỏ tuổi hơn nhưng tính theo vai vế thì cô lớn hơn, cô đột nhiên giữ lấy cánh tay anh, giọng điệu hết sức ngọt ngào mời gọi ái muội. "Chị thấy cậu hình như đã say rồi đấy, để chị đưa cậu vào phòng nằm nghỉ nha"

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Đại Kết Cục (Tt)

Lăng Chi Hiên bất giác nhíu mày, anh lạnh lẽo rút cánh tay ra khỏi bàn tay ấm nà của cô, lạnh nhạt hỏi: "Chị có thấy vợ yêu của tôi ở đâu không?"

Chị họ xinh đẹp cong khóe môi nhướn mày, chỉ chỉ vào bên trong căn phòng bên phải hai người: "Con bé đang nằm ngủ trong này"

Lăng Chi Hiên mở cửa, thấy cô gái nhỏ của anh thật sự đang nằm ngủ bên trong, anh bước vào phòng định đóng cửa lại thì nghe chị họ xinh đẹp nói: "Cậu đã vượt qua thử thách của tôi rồi đó, nhớ phải đối xử với con bé thật tốt đó"

Chị họ xinh đẹp của Dạ Nguyệt rất yêu chồng của cô ấy, cô ấy cũng từng trải qua vài mối tình, cuối cùng cũng hạnh phúc bên một người đàn ông chín chắn, trưởng thành, yêu thương cô ấy hết mực dù cho anh ấy có nhỏ hơn cô một tuổi. Những hành động cô làm vừa nãy chỉ là thử lòng Lăng Chi Hiên, cô muốn biết nếu có một món ngon tự dâng tới miệng, hơn nữa còn trong lúc anh ta có hơi men say như vậy, thì liệu anh ta có còn giữ được mình?

Khóa cửa lại, Lăng Chi Hiên nằm xuống kế bên Dạ Nguyệt, anh vươn tay kéo cô ôm vào lòng. Dạ Nguyệt đang ngủ trưa, bất ngờ bị ôm bởi người đàn ông nồng nặc mùi rượu từ phía sau, cô giật mình vùng ra khỏi vòng tay anh.

Anh lại dễ dàng tóm được cô, ôm cứng không buông, làm bằm gì đó: "Bảo Bối của anh ngoan ngoan anh thương..."

Dạ Nguyệt lúc này dĩ nhiên đã nhận ra người nào đó vì cô đang bị ôm theo kiểu úp mặt vào lồng ngực anh, cô dờ khóc dờ cười nghe anh làm bằm, cô đã nói là đừng để bị chuốc say mà.

Nhưng nghĩ lại cũng thật khó, nhà cô toàn là bợm rượu thì thật sự ngay cả anh cũng khó lòng thoát được cảnh say khướt như thế này.

"Vợ yêu ơi, anh yêu em" Lăng Chi Hiên thì thầm vào tai cô, hơi thở nồng nặc mùi rượu của anh phả vào mặt cô, anh cắn vào vành tai của cô... day day gặm gặm.

Bàn tay không an phận, anh bắt đầu trượt tới trượt lui vuốt ve khắp cơ thể mềm mại của cô.

"Anh mau ngủ đi a" Dạ Nguyệt đánh vào hai tay đang làm loạn của anh, nhỏ giọng nói. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vị này say khướt như vậy đó a, cơ mà lúc say anh lại giờ tỉnh thích càn rỡ làm loạn như vậy hả? Bình thường anh trầm ổn bao nhiêu thì bây giờ anh lại càng làm loạn bấy nhiêu.

Lăng Chi Hiên nghiêm túc nhìn Dạ Nguyệt, cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh không muốn ngủ, anh muốn ăn em cơ"

Phụt! Dạ Nguyệt sặc nước miếng, nơi này đông người như vậy, anh lại say khướt như thế này, làm loại chuyện này chẳng khác nào thông báo cho mọi người trong nhà biết, hơn nữa phòng cũng không có cách âm a.

"Nguyệt Nguyệt, chồng con ỏn không, mẹ nghe nói nó đang ở trong đó phải không?" Hạ Dạ Lan gõ cửa phòng rồi nói vọng vào.

"Dạ, anh ấy ỏn mẹ ỏi, anh ấy ngủ rồi a" Dạ Nguyệt lập tức hoảng hốt trả lời, cô dùng tay bịt miệng Lăng Chi Hiên lại vì anh đang tỉnh nói gì đó.

"Uhm vậy con để nó ngủ để chiều nay còn lái xe về nữa, có gì nhớ gọi mẹ nhé" Hạ Dạ Lan dặn dò.

"Dạ!" Dạ Nguyệt vâng dạ, cô thở phào vì mẹ cô lại đi xuống nhà sau cùng mọi người tám chuyện rôm rả bên dưới.

Lăng Chi Hiên hôn sâu vào lòng bàn tay Dạ Nguyệt, cô giật mình rút tay về, anh cong khoe môi cười đến tà mị, đôi mắt mơ màng ánh lên tia sáng quắc, giọng nói thì trầm trầm ấm hòa vào chút gì đó khàn đục: "Bảo bối ngoan, để anh ăn em nha"

Không đợi Dạ Nguyệt trả lời, anh lật người đè cô dưới thân, anh giữ chặt hai tay đang vùng vẫy của cô trên đỉnh đầu, cúi đầu hôn vào đôi môi đỏ mọng như đang cực kỳ khiêu khích anh.

Anh cắn mút vào môi trên rồi lại cắn mút vào môi dưới, lưỡi anh trượt vào bên trong khoang miệng cô, quăn quít truy đuổi chiếc lưỡi không xương ướt át của cô, mút chặt không rời.

Anh say mê cắn mút dọc xuống cổ, âu yếm nếm từng tất da thịt hai bên xương quai xanh, Dạ Nguyệt vùng vẫy cố gắng đẩy anh ra, nhưng nỗ lực của cô là vô vọng.

"Anh... đồ ngốc, mau dừng lại cho em" Dạ Nguyệt áp chế giọng nói để không ai nghe thấy.

Lăng Chi Hiên dễ dàng cởi áo len của cô quăng xuống giường, một tay anh giữ lấy hai tay cô, tay còn lại anh lần mò vuốt ve đến hai ngọn đồi tròn đầy của cô, cúc áo ngực bung ra, anh nắm lấy một bên ngọn đồi, cúi đầu mút vào đỉnh đồi còn lại, vừa xoa nắn vừa cắn mút không ngừng nghỉ..

Dạ Nguyệt cắn chặt răng, hơi thở loạn nhịp, cô đang nỗ lực kìm hãm lại khoái cảm cùng lửa nóng đang trỗi dậy, thiêu đốt bên trong cơ thể cô, cuộn cuộn thiêu đốt mọi giác quan của cô.

"Dừng mà, anh mau dừng lại đi" Dạ Nguyệt bị cởi đến quần dài, cô gấp rút nhỏ giọng xin anh, nếu như anh làm tới bước cuối cùng chỉ sợ là cả nhà sẽ nghe thấy, dựa vào những lần ân ái gần đây của hai người, có thể nói mức độ cuồng nhiệt tăng dần theo thời gian, hơn nữa anh đang say như vậy chỉ sợ là không đủ tỉnh táo để không gây ra tiếng động mờ ám đó.

"Không sao đâu, anh sẽ thật nhẹ nhàng, đừng sợ Bảo Bối" Lăng Chi Hiên thì thầm, anh tháo hết cúc áo sơ mi của mình, bên dưới anh tháo cúc quần âu, trượt khóa quần xuống.

"Không được, chúng ta đang ở nhà lớn đó, mọi người sẽ nghe thấy chúng ta a" Dạ Nguyệt nhìn thấy thứ đang mạnh mẽ đẩy quần lót và quần âu của anh gồ lên, cô hoảng hốt lắc đầu. "Dừng a"

Nhưng giờ anh cũng không nghe lọt tai chữ nào, anh chỉ biết rằng anh muốn vợ yêu của anh, muốn đến phát điên lên rồi.

Dạ Nguyệt cố gắng vùng vẫy, khi cô nhìn thấy anh kéo quần xuống để lộ ra vật to lớn cương cứng đó, cô muốn phát hoảng lên thật rồi.

Cảm giác vật nóng rực đang chậm rãi cọ cọ ở cửa hang bí mật, tim Dạ Nguyệt như muốn ngừng đập, cuối cùng anh đẩy thật dứt khoát, vật đó trượt sâu vào bên trong cơ thể cô.

Tiếng cười nói không ngớt của mọi người ở phía sau nhà giờ phút này lại như vọng đến từ xa xa đâu đó, Dạ Nguyệt không thể tin được anh có thể trở thành yêu râu xanh khi uống say đến mất hết lý trí, bất kể cô có phản kháng hay kháng cự đến thế nào thì anh vẫn... không dừng lại.

Lăng Chi Hiên thả tay Dạ Nguyệt ra, anh ôm chặt lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng bắt đầu lướt động, thật nhẹ nhàng ra vào bên trong cô.

Cơ thể anh di chuyển cũng đẩy cơ thể cô di chuyển lên xuống theo, nhưng thật kỳ lạ là anh làm rất chậm rãi, rất nhẹ nhàng từ tốn cũng không tạo ra bất cứ âm thanh và chạm ái muội nào.

"Anh yêu em, Nguyệt Nguyệt" anh ni non vào tai cô, âu yếm hôn vào môi cô.

... ..

Dạ Nguyệt thức dậy vì cơ thể cô bị đè nặng, cô mơ màng mở mắt ra nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn ba giờ chiều, bên ngoài căn phòng cô vẫn nghe tiếng nói chuyện ồn ào vui vẻ của mọi người, cũng đúng thôi, hai người phụ nữ có thể tám chuyện cả buổi mà vẫn không hết chuyện để nói huống gì là rất nhiều người ngoài đó.

Cô ngẩn đầu dậy nhìn người nào đó đang chôn đầu trên ngực cô nhắm mắt, mái tóc anh hơi rối, khuôn mặt lạnh nhạt thường ngày lại đang rất thư thái, anh đang ngủ ngon lành như đứa trẻ nhỏ không mộng mị.

Hơn một giờ trước, khi mọi thứ nhẹ nhàng bùng nổ lên đến đỉnh điểm, anh gục trên ngực cô ngủ luôn đến bây giờ, cô cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

"Đồ ngốc... lưu manh..." Dạ Nguyệt mắng anh, cô cuối cùng cũng biết vì sao thường ngày anh rất ít uống rượu, nhiều lắm là ba bốn ly thôi, anh cũng chưa bao giờ uống đến say khướt như thế này, thì ra là vì anh sẽ trở nên như thế này... đợi chút đã, anh có biết bản thân sẽ trở nên thế này hay không?

Nếu anh biết thì có lẽ nào trước đây chuyện này cũng đã từng xảy ra rồi?

Lăng Chi Hiên nhúc nhích cơ thể, một tay đang đặt trên ngọn đồi của cô đột nhiên bóp bóp xoa nắn, anh ngẩn đầu ngái ngủ nhìn cô: "Bảo Bối..."

"Anh nặng quá a" Dạ Nguyệt véo má anh.

Anh lật người sang bên cạnh cô, tay xoa xoa thái dương: "Anh ngủ quên khi nào vậy em?"

"Anh có nhớ gì không?" Dạ Nguyệt dè chừng hỏi.

"Tất nhiên là nhớ, sao em hỏi ngốc thế Bảo Bối" Lăng Chi Hiên buồn cười nhìn vợ yêu.

"Anh có nhớ anh đã trở thành tên yêu râu xanh hay không?" Dạ Nguyệt hí hóp mắt.

Lăng Chi Hiên hơi ngạc nhiên, hình như vợ yêu của anh hiểu lầm gì rồi: "Yêu râu xanh hả?"

"Trước đây anh có bao giờ uống rượu đến say khướt như thế này không?" Dạ Nguyệt lại hí hóp mắt ra vẻ nguy hiểm.

"Có chứ" Lăng Chi Hiên thành thật trả lời.

"Và anh đã trở thành tên yêu râu xanh? Nên có phải vì vậy anh mới không bao giờ uống say nữa phải không?" Dạ Nguyệt mở to mắt nhìn anh.

Lần này Lăng Chi Hiên nắm lấy cằm nhỏ vợ yêu, kéo mặt cô đến gần sát mặt anh, hơi thở của anh vẫn còn phảng phất mùi rượu nhưng không còn nồng đậm như trước: "Anh trở thành tên yêu râu xanh bao giờ hả ngốc?"

"Nhưng anh không thèm nghe em nói... em cũng không muốn mà anh vẫn cứ làm tới... ở đây rất đông người, nếu lỡ bị phát hiện..." Dạ Nguyệt lí nhí trong miệng, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm của anh đang chăm chú nhìn cô, hơi thở nóng ấm vờn quanh lấy cô.

"Anh uống say là thật, anh muốn em là thật, anh không kim chế được mình là thật, nhưng anh vẫn biết bản thân đang làm chuyện gì, anh vẫn biết anh đang ôm ai dưới thân, hiểu không ngốc?" Lăng Chi Hiên cắn vào môi cô gái nhỏ, phạt cô gái nhỏ vì dám nói anh là tên yêu râu xanh.

"Nhưng từ khi gặp nhau em chưa bao giờ thấy anh uống rượu đến say khướt như vậy?" Dạ Nguyệt nhướn mày.

"Trước đây, anh uống rượu vì không ngủ được, có một thời gian ngắn anh phải uống đến say khướt mới có thể ngủ mà không mộng mị" Lăng Chi Hiên nhẹ giọng thở dài rồi rất nhanh anh chuyển qua mỉm cười dịu dàng. "Từ khi gặp em, anh không cần đến rượu để có thể ngủ ngon nữa..."

Dù anh nói câu sau không hết câu nhưng dĩ nhiên cô hiểu ý của anh muốn nói, Dạ Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cô buồn cười vì suy nghĩ ngốc nghếch của mình.

"Vậy mà ai đó lại nghĩ anh là yêu râu xanh" Lăng Chi Hiên trưng ra vẻ mặt đáng thương hề hề.

"Anh không chịu nghe em nói cũng không chịu dừng lại khi em phản kháng quyết liệt là thật nha" cô mới không thèm thấy anh đáng thương, dù sao thì ở đây không phải nơi riêng tư gì, may mắn là không có ai gõ cửa hay muốn vào lấy đồ đó a. "Sau này em không cho anh uống đến say khướt như vậy nữa "

Cái này chẳng phải như câu mượn cớ say rượu rồi làm loạn hả? Cô nhất định không cho anh uống nhiều rượu nữa.

"Rồi, rồi, là anh sai, anh ức hiếp Bảo Bối của anh" Lăng Chi Hiên đầu hàng, vươn tay ôm vợ yêu vào lòng thành khẩn nhận lỗi.

"Không có lần sau đâu a" Dạ Nguyệt đắm đắm vào lồng ngực anh.

Chiều tối, sau khi lì xì cho con cháu trong nhà và được nghe bọn trẻ đáng yêu chúc tết, mọi người từ biệt ông bà ngoại và gia đình di út, từ biệt nhau để ai về nhà nấy.

Lăng Chi Hiên theo hướng dẫn của ba Dạ Nguyệt lái xe đến nhà nội của Dạ Nguyệt, nhà nội của Dạ Nguyệt nằm gần trung tâm thành phố F hơn nên cũng xem như là trên đường về nhà của cả nhà.

Chiếc Audi chậm rãi chạy trên con đường ven sông lớn, lúc này đèn đường cũng đã được bật lên sáng rực, con đường ven sông xinh đẹp này vừa

mới được hoàn tất xây dựng không bao lâu, mọi người đang tụ tập trước cửa nhà nói chuyện rôm rả ven đường.

Lăng Chi Hiên đánh tay lái, chiếc xe từ từ chạy vào trong sân của ngôi nhà gạch ngói bình dị theo lời của Dạ Nguyệt, ở đây không có hàng rào nên anh đậu xe thẳng bên sân trong luôn a.

Bên trong nhà, chú út của Dạ Nguyệt đang đứng nhìn ra cửa, ngơ ngác không biết ai ghé thăm cho đến khi thấy anh trai ruột của mình bước xuống từ cửa sau xe, trên tay là một phần quà thật lớn thì vui mừng chạy ra đón.

Ông bà nội của Dạ Nguyệt có bảy người con, hai trai và năm gái, ba của Dạ Nguyệt là người con thứ tư và là con trai lớn trong nhà. Ông bà khi còn sống thì sống chung với gia đình người con gái thứ hai và con trai út, đến giờ mọi thứ vẫn không thay đổi nhiều.

Buổi tối hôm nay vẫn chưa có mặt đông đủ hết tất cả thành viên trong đại gia đình lớn, mọi người thường tụ tập đông đủ vào ngày mừng hai tết, nhưng vì ba Dạ Nguyệt là con trai lớn nên ông phải về vào ngày hôm nay để thấp nhang cho tổ tiên dòng họ Tiêu Ngọc.

Mọi người được dẫn vào từ đường nhỏ bên trong là bài vị tổ tiên, chú út Dạ Nguyệt đốt một bó nhang thật lớn, đủ cho cả bốn người thắp.

Sau khi thấp nhang, mọi người trở lại phòng khách, lúc này những người có mặt trong nhà đã tập trung ngồi ở bộ ghế xưa bằng gỗ đặt ở giữa nhà, một bình trà ngon được vợ của chú út mang lên cùng vài bánh mứt ngày tết.

Câu chuyện tất nhiên xoay quanh việc giới thiệu Lăng Chi Hiên là vị hôn phu của Dạ Nguyệt, hai cô của Dạ Nguyệt khen ngợi Lăng Chi Hiên không ngớt, rồi hỏi đến tình hình học tập của cô, khi nào ra trường, có dự tính làm việc ở đâu...v...v...

Lăng Chi Hiên li xi phong bì đỏ cho các em còn nhỏ tuổi của Dạ Nguyệt, các em liền lập tức thích mê vị anh rể soái ca hào phóng này a.

Xong, trong khi chờ đợi ba mẹ Dạ Nguyệt hàn huyên với các cô các đượng trong nhà thì Dạ Nguyệt dẫn người nào đó đi dạo xung quanh nơi này, có thể nói nơi này chính là tuổi thơ của cô dù bây giờ đã bị xây dựng lại nhiều thứ, phá bỏ nhiều thứ kỷ niệm của cô, nhưng nơi này vẫn là nơi cô đã từng gắn bó từ khi mới sinh và trưởng thành lên theo từng năm tháng.

Mọi người gần khu nhà thấy cô liền chào hỏi, vui mừng đứng lại nói vài câu, còn bảo cả hai bao giờ cưới thì đừng quên thiệp cưới của mọi người nữa.

Lăng Chi Hiên nắm chặt tay vợ yêu, cả hai đứng cạnh bờ sông trước nhà, ngắm nhìn mặt trăng trên cao đang in bóng xuống mặt nước, bên ngoài xa xa kia những chiếc tàu chiếc thuyền vẫn đang qua lại không ngớt, chiếc cầu thật lớn bắc ngang con sông ở phía xa cũng rực rỡ ánh đèn.

"Ông nội em mất năm em đang học lớp 2, ông rất thương em, là người yêu thương em nhất nhà lúc bấy giờ" Dạ Nguyệt mơ hồ nhìn xa xăm, như lạc vào những kỷ ức tuổi thơ vui vẻ không sầu lo. "5 năm sau đó bà nội cũng đi theo ông, em vẫn còn nhớ những khi ngủ cạnh nội, lúc nhỏ em đã sợ ma rồi, mỗi lần như thế bà đều ôm em vào lòng"

Anh kéo cô gái nhỏ vào lòng, dùng áo ấm đang mặc bao quanh cơ thể nhỏ nhắn của cô để giúp cô che chắn gió đêm lạnh lẽo rét mướt từ con sông thổi lên, anh vẫn im lặng nghe cô kể chuyện, chăm chú ngắm nhìn từng cử chỉ, lời nói, nét mặt của cô.

Người yêu thương em nhất lúc này lẫn mãi về sau này... chính là anh.

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Dạ Nguyệt ngơ ngẩn ngồi ngắm nhìn bộ hỷ phục đỏ thắm trước mặt cả nửa ngày, cô chưa từng nghĩ mình lại có thể được nhìn thấy nó một lần nữa.

Đó là bộ hỷ phục đỏ rực với những đường kim thêu chỉ vàng tinh tế, được đính tất cả bằng những viên đá quý sáng lấp lánh khiến bộ hỷ phục càng trở nên rực rỡ, bộ hỷ phục này cùng bộ hỷ phục mà cô đã mặc ở thế giới cổ đại giống nhau đến chín mươi phần, ngay cả mào đội đầu cùng khăn che mặt cũng giống nhau như đúc.

Thì ra anh không chịu cho cô xem trước hỷ phục là vì lý do này, anh vẫn còn nhớ ngày hôm đó ở thế giới cổ đại sao?

Lúc này Hạ Dạ Lan cùng các cô các dì của Dạ Nguyệt vào phòng, bọn họ khá ngạc nhiên vì Dạ Nguyệt vẫn chưa thay hỷ phục.

"Sao con còn chưa thay giá y?" Hạ Dạ Lan nhũn mày hỏi thúc. "Mau, mau thay đồ a, còn phải trang điểm với chải tóc nữa, sắp đến giờ rước dâu rồi"

Dạ Nguyệt bị mọi người lôi đi chuẩn bị mọi thứ, nào là thay hỷ phục rườm rà, chải đầu vấn tóc trang điểm tỉ mỉ, đội mào lên rồi khăn che mặt cũng được phủ lên, thật làm cô nhớ đến đoạn ký ức đó khi còn ở cổ đại.

Cô nhớ mới mấy ngày trước mình mới vừa tốt nghiệp xong, cùng bạn bè cùng khóa thân quen ăn mừng lễ tốt nghiệp, vậy mà hôm nay cô đã chuẩn bị lên xe hoa, chỉ là cô và anh đã là vợ chồng rồi nhưng bây giờ mới tổ chức hôn lễ như thế này làm cho cô có một cảm xúc khó tả, giống như mọi thứ đều trở về điểm xuất phát và bắt đầu một khởi đầu mới vậy.

Dạ Nguyệt đang suy nghĩ mông lung thì tiếng thông báo vui mừng vang lên bên ngoài căn phòng: "Đến rồi, tân lang đến rồi"

Một hàng ô tô đậu thành hàng dài trên con đường ven sông, chiếc ô tô đầu tiên được trang trí tỉ mỉ sang trọng dừng lại trong sân trong của ngôi nhà gạch ngói cũng chính là xe đón dâu, giờ phút này ngôi nhà được trang trí một màu đỏ rực, giăng đèn kết hoa, chữ hỷ cũng được dán rất nhiều.

Mọi người trong khu vực đó đều tập trung xung quanh nhà, vui vẻ chúc mừng, còn trầm trồ không ngớt.

Lăng Chi Hiên bước xuống xe từ ghế sau, hôm nay anh cũng vận bộ hỷ phục tân lang y hệt như bộ hỷ phục anh đã mặc ở thế giới kia, anh vừa bước xuống đã nghe tiếng ô lên thật lớn, khuôn mặt tuấn mỹ bừng sáng dưới ánh nắng ban mai, tâm trạng cực kỳ vui vẻ phấn khởi của anh đã xóa tan đi vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày mà thay vào đó là gió xuân ấm áp vây quanh.

Lúc này, Lưu Ánh Nhật cùng anh chị em họ nội ngoại của Dạ Nguyệt đều bước ra đứng cản Lăng Chi Hiên vào trong nhà, đòi anh phải móc bao lì xì thật dày cho mỗi người thì mới cho anh qua.

Dương Lãnh Thiên lập tức lấy ra một sấp bao lì xì đỏ mà bao nào bao nấy dày cộm đưa cho Lăng Chi Hiên, anh cong khốe môi bình thân đưa cho mọi người, khi nhìn vào bên trong bao ai cũng phải mở to mắt kinh ngạc đến không thể thốt nên lời.

"Bây giờ nếu anh không hít đất 500 cái liên tục không được dừng giữa chừng thì tôi sẽ không cho anh gặp cô dâu" Lưu Ánh Nhật hí hửng vẫy vẫy bao lì xì trên tay, cố tình làm khó người nào đó, nhiều người còn nhao nhao bảo là cô chơi quá ác, ai có thể hít đất liên tục 500 cái mà không dừng lại thờ chớ.

500 cái liên tục chỉ bằng một tay nhanh chóng được thực hiện xong trong khi Lăng Chi Hiên chẳng hề nhúh mày một cái nào làm mọi người xung quanh há miệng to hết cỡ. Riêng Lưu Ánh Nhật cũng phải đầu hàng cho anh qua, chắc giờ cô cũng đã hiểu chẳng có gì có thể làm người này chùn bước để rước bạn thân của cô về nhà a.

Lăng Chi Hiên nghiêm túc bước vào nhà, nhìn thấy ba mẹ Dạ Nguyệt đang ngồi trên ghế ở giữa phòng thì anh lập tức đến trước mặt, chấp tay cúi người như bái kiến ba mẹ Dạ Nguyệt.

Tôi đây, từ sau nhà anh họ của Dạ Nguyệt đang bước ra, trên lưng anh là một cô gái nhỏ nhắn với bộ hỷ phục lấp lánh chói mắt thu hút mọi ánh nhìn, ai cũng phải thốt lên trầm trồ khen ngợi không ngớt, anh cũng Dạ Nguyệt đến trước mặt Lăng Chi Hiên.

Lăng Chi Hiên chăm chú nhìn bóng dáng quen thuộc của cô gái nhỏ, đáy lòng dâng lên hạnh phúc không thể tả hết, anh cong khốe môi mỉm cười hạnh phúc. Ba mẹ Dạ Nguyệt cùng các cô các dì các dượng cả chú và ông bà ngoại nhìn thấy nụ cười hạnh phúc thật tâm của anh cũng bất giác mỉm cười hạnh phúc theo, họ chân chính biết Dạ Nguyệt thật sự đã lựa chọn đúng người để cùng cô đi đến đầu bạc răng long.

Lăng Chi Hiên xoay người, chấp tay cúi người lần nữa như để bái biệt ba mẹ vợ, nhận được cái gật đầu đồng ý của mọi người trong nhà.

Anh đứng thẳng lưng bước ra khỏi cửa, đi theo phía sau là anh họ Dạ Nguyệt vẫn đang cõng cô trên lưng, tuyệt nhiên không để hai chân cô chạm xuống đất vì như vậy sẽ không tốt. Phía trước nhà, giờ phút này tiếng pháo nổ từ đây pháo điện treo ở trước cửa vang lên sôi nổi.

Anh họ Dạ Nguyệt để cô ngồi ở ghế sau xe đón dâu, Lăng Chi Hiên cũng lên ngồi cạnh cô, đoàn xe từ từ lăn bánh, rời khỏi sân trong, rời khỏi con đường ven sông, tiến vào đường lớn thẳng hướng về nhà của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Đại Kết Cục (Tt)

Đoàn xe rước tân nương từ dừng lại bên dưới bãi đỗ xe, Lăng Chi Hiên xuống xe, nhanh chóng đi vòng qua cửa xe bên kia, anh giơ chân đá nhẹ cửa xe rồi mở cửa xe vờn người bế Dạ Nguyệt trên tay.

Dương Lãnh Thiên đặt chậu lửa xuống, Lăng Chi Hiên dễ dàng bước qua, bế cô gái nhỏ tiến thẳng vào thang máy đi lên tầng trên cùng.

Bước vào trong nhà, giờ phút này cũng đã được giăng đèn kết hoa dán giấy đỏ đỏ rực cả căn nhà, ở chính giữa nhà được đặt hai cái ghế gỗ thòai xưa cùng hai tấm đệm đỏ thẫm ở phía trước, lúc này La Huệ Tâm cùng chồng bà ấy xuất hiện từ phía sau bếp cùng với Ưông Tuấn Kiệt, Tuyệt Lang và mười người đứng đầu trong Trung Tâm, tất cả mọi người đều một bộ vui mừng không che giấu đứng xung quanh khu vực đó ngắm nhìn tân lang tân nương trong bộ hỷ phục.

La Huệ Tâm và chồng bà ngồi an tọa trên hai chiếc ghế ở giữa nhà, vì Lăng Chi Hiên được coi như ba mẹ đã mất, nên anh nhờ La Huệ Tâm và chồng bà làm trưởng bối đại diện nhà tân lang, La Huệ Tâm tất nhiên vui mừng đồng ý.

Lăng Chi Hiên cẩn thận để Dạ Nguyệt đứng xuống, giúp cô hướng về phía La Huệ Tâm và chồng bà. Uông Tuấn Kiệt bước lên trước, ho nhẹ lớn giọng hô: "Tân lang tân nương, Nhất bái thiên địa"

Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt xoay về phía sau, cúi người bái trời đất.

"Nhị bái cao đường"

Cả hai xoay người trở lại, cúi người bái La Huệ Tâm và chồng bà.

"Phu thê giao bái"

Tim Dạ Nguyệt lúc này đập thật nhanh, mà Lăng Chi Hiên cũng không nhận được mà hồi hợp, cả hai xoay người đối diện nhau, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, hai người cúi đầu giao bái.

"Dâng trà"

Lăng Chi Hiên giúp Dạ Nguyệt quỳ xuống đệm trước mặt Hạ Dạ Lan, anh cũng quỳ xuống đệm bên cạnh cô. Chú Trịnh từ sau bếp bung khay trên đó có hai tách trà bước lên, đến đứng bên cạnh Lăng Chi Hiên.

"Di chúc hai đứa hạnh phúc viên mãn, răng long đầu bạc, nhớ mau chóng có tiểu bảo bối để đi được bế cháu nữa nha" La Huệ Tâm mỉm cười đưa bao lì xì đỏ cho hai người.

Chồng bà cũng chúc phúc cả hai rồi đưa bao lì xì cho hai người.

"Con cảm ơn di dượng" Dạ Nguyệt lễ phép nói.

Chú Trịnh đưa khay trà đến trước mặt Lăng Chi Hiên, anh bung một tách đưa cho Dạ Nguyệt cũng không quên nhỏ giọng dặn cô cẩn thận, rồi anh lấy tách trà còn lại trên khay. Cả hai dâng trà lên cho La Huệ Tâm và chồng bà, hai người nhận lấy, uống một ngụm đầy rồi để lại khay.

"Đưa vào động phòng"

Lăng Chi Hiên đỡ Dạ Nguyệt đứng dậy, Hắc Miêu và Linh Miêu thay anh đỡ Dạ Nguyệt lên phòng ngủ của hai người.

Còn lại mọi người đều kéo sang bên nhà của ba mẹ Dạ Nguyệt, lúc này ba mẹ cô cũng đã về tới cùng với Lưu Ánh Nhật và Thành Đông, hai bàn tiệc lớn cũng đã được bày ra giữa nhà, tất cả đều không khách sáo ngồi xuống bàn tiệc để bắt đầu ăn uống.

Lăng Chi Hiên đi một vòng kính rượu hết một lượt tất cả mọi người có mặt ở đây. Khi anh đang đi vào phòng tân hôn thì bị đám Uông Tuấn Kiệt cản lại, Uông Tuấn Kiệt muốn vào nháo tân phòng thì nhận được câu trả lời: "Cũng được nếu cậu không muốn cưới vợ nữa thì cứ việc"

Nghe xong Uông Tuấn Kiệt cùng những người còn lại giơ tay đầu hàng, không dám cản trở người nào đó vào gặp tân nương từ nữa.

... ..

Dạ Nguyệt đang ngồi im lặng trên đệm ngủ mới toanh, cô cảm giác như dưới tấm đệm có rất nhiều hạt, cũng giống như lúc cô còn ở cổ đại.

Đúng lúc này tiếng mở đóng cửa phòng vang lên, tiếng bước chân trầm ổn đang bước lại gần chỗ cô, đôi chân trần của anh dừng lại trước mặt cô.

"Một không Bảo Bối?" Lăng Chi Hiên cười cười hỏi.

"Vâng, đầu em đang nặng lắm a" Dạ Nguyệt mếu nói.

Lăng Chi Hiên nhanh chóng lấy cành đào trên bàn, nhẹ nhàng vén khăn che mặt của cô gái nhỏ lên, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp thanh tú đến say đắm lòng người, anh chăm chú ngắm nhìn cô gái nhỏ đến mê say.

Mặt Dạ Nguyệt đỏ bừng lên, ngại ngùng nhìn lại anh: "Chúng ta không uống rượu hợp cấn à?"

Nghe vậy anh mới bừng tỉnh, anh vươn tay tháo mũ đội đầu nặng nề xuống cho vợ yêu, anh xoay người rót rượu vào hai chung nhỏ trên bàn.

Dạ Nguyệt lúc này mới có dịp nhìn phòng tân hôn, mảng cửa đã che lại bức tường kính để lại không gian tách biệt không lọt chút ánh sáng nào vào phòng, quanh phòng cũng được dán chữ hỷ và những tấm lụa đỏ được treo ngang phía trên, khăn trải bàn đỏ, phía trên bàn là đôi nến đỏ rực rỡ đang thấp sáng cả căn phòng tối, bình rượu nam ngọc cổ cùng hai chung rượu cổ, cành đào để vén khăn che mặt. Tất cả làm cho cô có cảm giác như trở lại đêm tân hôn hôm đó ở cổ đại.

Anh đưa cho cô một chung rượu cổ, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, hai người vòng tay vào nhau uống rượu giao bôi.

Hai chiếc ly rơi xuống giường, Lăng Chi Hiên say đắm hôn vào môi cô gái nhỏ, mùi rượu lan tỏa ra khắp khoang miệng hai người, ánh nến vụt tắt trả lại không gian tối đen tĩnh mịch.

"Em cứ tưởng tiệc tối tàn rồi mới động phòng chứ a" tiếng nói thì thầm vang lên.

"Đến lúc đó chúng ta sẽ động phòng lần nữa"

"Á anh nhẹ chút a... tối nay còn phải đãi tiệc ở nhà hàng nữa... em không muốn đi uống hai hàng đầu a"

"..."

"Cái người này... đáng ghét... lưu manh... uhm nhẹ chút a..."

***** Ò Ó O Lăn ranh giới... oOo

Người đàn ông cao lớn khoảng sáu mươi mấy tuổi trầm ngâm đứng trước ngôi mộ, khu vực xung quanh cũng toàn những ngôi mộ nghiêm trang lặng lẽ dưới ánh mặt trời chiều, ông ấy cúi người đặt bó hoa trước mộ, dù đã nhiều tuổi nhưng cũng có thể thấy được trước đây ông ấy là một đại soái ca vô cùng anh tuấn lịch lãm.

"Em có thể yên tâm an nghỉ được rồi, cô bé ấy đã nhận kỷ vật của em, cả hai đứa giờ cũng đang rất hạnh phúc, anh đã tận mắt nhìn thấy chúng vui vẻ bên nhau" giọng điệu từ tính trầm ổn, ông mỉm cười nói.

"Anh Lăng, đến thăm chị của em à?" La Huệ Tâm từ xa bước đến, vừa nhìn thấy ông liền mỉm cười.

Người đàn ông này không phải ai khác chính là Lăng Tuấn, người năm xưa cứu La Huệ Nghi khỏi Lăng gia, cùng bà kết duyên vợ chồng, chăm sóc và yêu thương bà cho đến tận bây giờ, sau khi bà qua đời cũng không có ý định đi bước nữa.

"À chắc anh cũng biết hai đứa là ai rồi nên tôi không cần giới thiệu nữa " La Huệ Tâm cười nói.

Lúc này, phía sau bà xuất hiện thêm hai người nữa, Lăng Chi Hiên một tay ôm hũ tròn một tay nắm chặt lấy tay Dạ Nguyệt đang đi cạnh anh.

Lăng Tuấn không khỏi kinh ngạc nhìn hai người mới xuất hiện. Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt gật đầu với ông thay cho lời chào, bọn họ cũng biết ông là ai.

"Đây là mộ mẹ con" La Huệ Tâm vừa đặt bó hoa xuống vừa nói, nhìn ngôi mộ sạch sẽ tuôn tắt, bà biết rõ người này ngày ngày vẫn đến đây thăm chị của bà, không để chị ấy có cơ hội cô đơn một phút giây nào dù chị ấy đã từ già cõi đời.

Ông ấy cũng đang chờ ngày đó phải không? Giống như bà, ông ấy cũng đang đợi ngày được gặp lại chị ấy ở bên kia thế giới.

Dạ Nguyệt nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống trước mộ, chấp tay lại khấn vái trong lòng: "Mẹ, lần đầu tiên con và Hiên đến đây thăm mẹ, anh ấy đã thật sự chấp nhận mẹ và yêu mẹ cũng như mẹ yêu anh ấy, con hứa sẽ thay mẹ yêu thương và chăm sóc anh ấy, hôm nay con và anh ấy đến còn dẫn theo cháu nội của mẹ, con xin nhờ mẹ chăm sóc tiểu bảo bối đầu lòng của chúng con"

Lăng Chi Hiên đứng cạnh cô gái nhỏ không nói gì, anh chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào bức hình xinh đẹp của La Huệ Nghi trên bia mộ, trong ký ức mơ hồ của anh, nụ cười dịu dàng triu mến vẫn như ẩn như hiện không bao giờ xóa nhòa được.

Lăng Tuấn nhìn cảnh tượng cả hai đứng trước bia mộ, ông cố gắng kìm nén lại xúc động cùng nước mắt, mà La Huệ Tâm cũng giống như ông, không khỏi xúc động, nước mắt lăn dài trên hai bên má.

Từ đó, bên cạnh ngôi mộ đó xuất hiện thêm một ngôi mộ nhỏ, cả hai ngôi mộ nằm gần gũi nhau, một lớn một nhỏ được bao phủ ấm áp bởi ánh mặt trời chiều dịu dàng.

... ..

Tuần trăng mật của hai người kéo dài hai tháng, Lăng Chi Hiên dẫn Dạ Nguyệt đi thăm thú mọi nơi ở vùng đất Châu Âu cổ kính, mà nơi cả hai đặt chân đầu tiên chính là nước Pháp, Paris - Kinh đô ánh sáng hay còn được ví là Thành phố của tình yêu để thăm mộ của La Huệ Nghi.

Sau khi thăm mộ, Lăng Chi Hiên cùng Dạ Nguyệt lập tức lên máy bay đến một vùng ven biển của nước Pháp, cả hai đến một khách sạn quốc tế nằm sao sang trọng ven biển, từ trong khách sạn có thể nhìn toàn bộ bao quát cảnh biển ở trước mặt.

Hai người được dẫn đến một phòng VIP nằm ở trên tầng cao nhất, căn phòng sang trọng rộng lớn lộng lẫy với đầy đủ tiện nghi.

"Woa, đẹp quá a" Dạ Nguyệt chạy đến cửa kính hướng ra phía biển, cô mở cửa bước ra hành lang phía ngoài, cảm nhận gió biển mát rượi trong ánh chiều tà, mặt trời đang từ từ lặn xuống biển.

"Bảo Bối" Lăng Chi Hiên ôm từ phía sau cô, hôn vào phía sau hõm cổ cô.

Dạ Nguyệt chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào của anh.

Rình!! Rình!! Lúc này điện thoại của Lăng Chi Hiên reo lên, anh nhú mày không đành buông cô gái nhỏ ra nghe điện thoại, Dạ Nguyệt buồn cười nhìn theo bóng dáng anh đi vào bên trong phòng.

"Bảo Bối, anh phải đi giải quyết công việc một chút" Lăng Chi Hiên nhú mày không vui nói với cô.

Chắc là bên Trung Tâm gọi, Dạ Nguyệt nghĩ thầm, cô cười cười: "Anh đi đi, nhớ về ăn tối với em là được"

"Anh chỉ đi khoảng một tiếng thôi rồi sẽ về ngay với em" Lăng Chi Hiên hôn vào môi cô.

Sau khi Lăng Chi Hiên đi khỏi, Dạ Nguyệt mở vali sắp xếp quần áo của cô và anh vào tủ, đem đồ dùng cá nhân để vào trong phòng tắm lớn, chỉ phòng tắm thôi cũng đã bằng với căn hộ chung cư nhỏ mà cô đã thuê để đi học trước đây.

Sắp xếp xong mọi thứ, Dạ Nguyệt nằm xuống giường, mơ màng nhìn ra ngoài biển, cô ngủ quên lúc nào không hay...

Một tiếng sau đó, Dạ Nguyệt thức dậy vì tiếng gọi cửa, cô nửa tỉnh nửa mê đi mở cửa, vừa mở cửa đã thấy Hắc Miêu và Linh Miêu đứng trước cửa.

Dạ Nguyệt ngạc nhiên nhìn hai cô gái xinh đẹp đang mỉm cười thật tươi trước mặt cô, cô không nghĩ là bọn họ cũng đang ở Pháp a.

"Phu Nhân, phiền cô đi theo chúng tôi" Hắc Miêu lém lỉnh nói.

"Đi đâu a?" Dạ Nguyệt ngơ ngác hỏi.

"Rồi cô sẽ biết" Hắc Miêu nháy mắt với Dạ Nguyệt.

Linh Miêu vươn tay dùng một miếng bịt mắt bịt mắt Dạ Nguyệt lại. Tiếp sau đó Dạ Nguyệt chỉ biết mình bị đưa đến một nơi nào đó, bịt mắt được mở ra, cô chỉ thấy mình đang ngồi bên trong một căn phòng lạ lẫm cùng hai người, có thêm một cô gái xinh đẹp khác xuất hiện và bắt đầu trang điểm cho cô, sau khi trang điểm xong cô lại bị bịt mắt bằng một tấm vải mềm mại, có người bắt đầu thay quần áo cho cô mà cô nghĩ đó là quần áo dạ hội, làm tóc cho cô, mang giày cho cô.

"Phu Nhân, xin hãy đi theo tôi" giọng nói của Hắc Miêu lại vang lên bên tai.

Dạ Nguyệt chậm rãi bước đi cùng với Hắc Miêu đang giữ lấy tay cô, cô nghĩ có khi bọn họ đã chuẩn bị một buổi dạ tiệc mà muốn làm cho cô bất ngờ đây mà, có lẽ vì vậy mà anh mới đi trước để chuẩn bị.

Tấm vải bịt mắt cuối cùng cũng được tháo ra, Dạ Nguyệt kinh ngạc nhìn cảnh tượng hiện ra trước mắt mình qua mạng che mặt trắng của cô dâu.

Đó là một nhà thờ rộng lớn bên cạnh bờ biển, lúc này nhà thờ đã được trang hoàng vô cùng lộng lẫy, có rất đông người đang ngồi bên trong và cô nhận ra vài người trong số đó, tất cả bọn họ đều là người của Trung tâm, có cả mẹ cô, dì Huệ Tâm, chồng dì ấy, chú Lăng Tuấn, Tuyết Lang, Ánh Nhật, Thành Đông, Tuấn Kiệt, Tiểu Anh, Tiểu Y và Lưu An. Tất cả mọi người trong giáo đường đều đang hướng mắt tập trung nhìn về cô.

Dạ Nguyệt không thể tin được nhìn bộ váy cưới lộng lẫy màu trắng tinh khôi cô đang mặc, trước mặt cô là một tấm thảm nhung đỏ thẫm trải dài từ ngay chỗ cô đang đứng đến tận bên trong bức nhà thờ, nơi có cha xứ đang đứng đó mỉm cười nhìn cô, mà người đang mỉm cười dịu dàng chói mắt nhìn cô từ nơi đó có thêm một người nữa..... chính là anh.

Anh đang mặc bộ lễ phục màu trắng tuyệt đẹp, dáng người cao lớn lưng thẳng tắp, khuôn mặt tuyệt mỹ với nụ cười dịu dàng luôn ngự trên môi, đôi mắt hẹp dài đen láy sâu thẳm giờ phút này ánh lên những tia sáng hạnh phúc yêu thương, anh đang chăm chú nhìn cô, chờ đợi cô...

"Nào con gái của ba" ba Dạ Nguyệt đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, ông đưa bó hoa cưới thật đẹp cho cô rồi ông đưa cánh tay ra để cô giữ lấy nó, dịu dàng nói. "Người đàn ông của con đang đợi con đây"

Dạ Nguyệt xúc động nhìn ông, cô vòng tay sang giữ lấy tay ông, đúng lúc này giai điệu du dương từ người đánh đàn piano ở bên góc của nhà thờ vang lên, mọi người đều hồi hộp nhìn Dạ Nguyệt và ba của cô.

Hai đứa trẻ một gái một trai cũng đã xuất hiện ở phía trước mặt cô tự bao giờ, trên tay của cả hai là một giỏ đầy cánh hoa hồng.

"Đi nào con gái ngoan" ba của Dạ Nguyệt bắt đầu bước đi cùng với cô, theo sau những bước chân nhỏ bé của hai bé con trước mặt, cả hai đứa vừa đi vừa tung những hoa hồng xinh đẹp lên cao rồi rơi xuống xung quanh và trên tấm thảm nhung đỏ.

Giờ khắc thiêng liêng này làm tim Dạ Nguyệt đập càng lúc càng loạn nhịp, cô vẫn chưa thể tin vào chuyện đang diễn ra lúc này, cứ như cô đang

bước đi trong chính giấc mơ của mình.

Cho đến khi ba cô nắm lấy tay cô, để tay nhỏ của cô lên bàn tay to lớn ấm áp của anh kèm theo câu nói: "Ba giao bảo bối của ba lại cho con, hãy thay ba chăm sóc và yêu thương con bé đến khi cả hai nhắm mắt xuôi tay"

"Vâng!" Lăng Chi Hiên không chút do dự đồng ý, giọng nói trầm ấm của anh vang vọng khắp lễ đường, vang vọng vào sâu tận trái tim đang thổn thức của cô.

Anh nắm chặt lấy tay cô, cả hai hướng về phía cha xứ đang đứng. Lúc này, cha xứ bắt đầu tiến hành nghi thức cưới. Cuối cùng là lời tuyên thệ cam động lòng người.

"Anh chị em thân mến, để cử hành nghi lễ này, chúng ta vui mừng sum họp trong nhà Chúa, chung quanh anh Lăng Chi Hiên và chị Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt trong ngày họ quyết định lập gia đình.

Đối với họ đây là giờ phút quan trọng đặc biệt. Vì vậy, chúng ta hãy lấy lòng yêu mến, nghĩa bạn bè và lời cầu nguyện đượm tình huynh đệ mà nâng đỡ họ, hãy cùng họ lắng nghe lời Chúa nói với chúng ta hôm nay, rồi cùng với Hội Thánh và nhờ Chúa Giêsu Kitô, khấn khoản van nài Chúa Cha, xin Ngài lấy lòng nhân hậu đón nhận, ban phúc lành và làm cho các tôi tớ Chúa sắp kết hôn với nhau đây được mãi mãi nên một"

"Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau"

"Chú rể Lăng Chi Hiên, con có đồng ý nhận cô dâu Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với vợ, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh tật cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng vợ mọi ngày suốt đời không?" cha xứ hỏi Lăng Chi Hiên.

Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, yêu thương lan tỏa đến đáy mắt: "Con đồng ý"

"Cô dâu Tiêu Ngọc Dạ Nguyệt, con có đồng ý nhận chú rể Lăng Chi Hiên làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với chồng, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh tật cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng chồng mọi ngày suốt đời không?" cha xứ lại hỏi Dạ Nguyệt.

Cô cũng chăm chú nhìn vào ánh mắt tràn đầy thâm tình của anh, dịu dàng mỉm cười: "Con đồng ý"

"Xin Thiên Chúa đoái thương xác nhận sự ưng thuận mà chúng con đã tỏ bày trước Hội Thánh và xin Người đổ tràn đầy ơn phúc cho chúng con. Sự gì Thiên Chúa liên kết, loài người không được phân ly. Amen"

Cha xứ làm phép rồi nói: "Xin Thiên Chúa chúc phúc cho những chiếc nhẫn này, mà hai người trao cho nhau, để làm bằng chứng tình yêu và trung thành. Hai con hãy trao nhẫn cho nhau"

Lăng Chi Hiên lấy chiếc nhẫn nhỏ nhắn trong suốt trên khay, vừa xỏ nhẫn vào ngón tay cô gái nhỏ vừa nói: "Em hãy nhận chiếc nhẫn này để làm bằng chứng tình yêu và lòng trung thành của anh. Nhân danh Cha, Con và Thánh Thần"

Mắt Dạ Nguyệt lúc này đã đỏ lên, cay cay, cô lấy nhẫn của anh trên khay, vừa xỏ nhẫn vào ngón áp út của anh vừa nói: "Anh hãy nhận chiếc nhẫn này để làm bằng chứng tình yêu và lòng trung thành của em. Nhân danh Cha, Con và Thánh Thần"

Tất cả mọi người bên trong lễ đường đều vỗ tay thật lớn, ai ai cũng một điệu xúc động và vui mừng khi chứng kiến thời khắc thiêng liêng của hai người.

"Chú rể có thể vén khăn voan và hôn cô dâu" Cha xứ mỉm cười hoàn thành nghi thức.

Lăng Chi Hiên chậm rãi vén khăn voan trắng của cô gái nhỏ lên, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú với đôi mắt to tròn lấp lánh những giọt lệ trong suốt hiện ra đẹp rực rỡ trước mắt anh.

"Anh yêu em, Nguyệt Nguyệt" anh thâm tình nói rồi trao cho cô nụ hôn nồng nàn trước màn vỗ tay càng lúc càng nồng nhiệt của những người có mặt ở đây.

Lễ cưới lộng lẫy kết thúc, bó hoa cưới được tung lên cao và rơi vào tay của Linh Miêu, người tiếp theo lên xe bông có lẽ là cô rồi.

Sau đó Lăng Chi Hiên và Dạ Nguyệt quay trở về Paris, tiếp tục tuần trăng mật ngọt ngào của hai người, đi vòng quanh khắp Châu Âu cổ kính trong suốt hai tháng.

Nhưng không dừng lại ở đó, Lăng Chi Hiên dùng thời gian cả đời của anh để thực hiện lời hứa đưa Dạ Nguyệt đi du lịch khắp thế giới.

Và... cuộc đời họ vẫn mãi mãi tiếp diễn về sau.

~~~~> HOÀN CHÍNH VĂN <~

Bạn đang đọc truyện *Em Muốn Trốn Sao Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.